BIBLIOTECA NAZ.
Vittorio Emanuele III
XX
G
29

Digitized by Google

Digitized by Google

CUJACIJ
OPERUM OMNIUM
INDEX.

Digitized by Google

Digitized by Google

JACOBI
CUJACIJ
J. C. PRÆSTANTISSIMI
OPERUM OMNIUM
IN DECEM TOMOS DISTRIBUTORUM
INDEX
LOCUPLETISSIMUS,

Ac perpetuus Omnium omnino Rerum, quæ in iis continentur,

ORDINE ALPHABETICO ELABORATUS

A ſolertiſsimo viro D. Leonardo de Turris *Neapolitano, atque noviſsimæ huic editioni adjectus.*

NEAPOLI
Typis, ac Sumptibus Januarii Mutio Heredis Michaelis Aloyſii.
SUPERIORUM LICENTIA,
ET PRIVILEGIO PER DECENNIUM.
M.DCC.XXVII.

NAPOLI

Digitized by Google

Digitized by Google

NAPOLI

Digitized by Google

VIRO AMPLISSIMO

D. ALPHONSO CRIVELLI

MEDIOLANENSI PATRICIO

DUCI ARCIS IMPERIALIS

REGIAM CANCELLARIAM REGENTI, ET MAGNI CAMERARJ LOCUMTENENTI.

Liborius Ranius S. P. P.

EX *veſtro Summo Neapolitano Patrum Conſcriptorum Ordine, cui Fax Romani juris, Jacobus Cujacius Neapolitanis Typis repromptus inſcribi inprimis oporteat, Tu ſane es, Ampliſſime Vir, Alphonſe Crivellj, cujus gentilicia illa celebratur laus, nedum declinare, quod Servio, ex nobiliſſima Sulpicia Gente, quae ab Jove ſummo jactabat originem, Quinctus Mucius Scaevola ſuum quoddam juris reſponſum parum intelligenti exprobaverat*, Turpe eſſe patricio viro, jus, in quo ver-

Digitized by Google

verſaretur , ignorare ; *ſed Crivelliam Familiam ab longa aetate Viris florere in Juriſprudentia verſatiſſimis ; ut majore Fabio proavo tuo , quem* Joſephus de Roſa, *Vir juris doctrina , & vitae ſanctimonia alter ferme ſui Seculi Scaevola, diſſertiſſimum Fori Patronum in ſuis* Conſultationibus *laudat ; ut Fabio minore , Parente tuo optimo , qui avitas artes cum aequa laude in noſtrum Forum reduxit : unde & Tu , & Cl. Vir , Franciſcus , tuus germanus Frater , tanquam gemina Forenſis eloquentiae propago extitiſtis ; qua inter cauſſarum Patronos Tu jam tenuiſti , ille etiam nunc primas tenet . Itaque ut nobiliſſimi Romani Patricj in libera Repub. , ita Vos Crivellj ſub Regno Juriſprudentiae profeſſione veſtram antiquiſſimam Generis nobilitatem exornaſtis ; quod ex Mediolano indigenum Fridericus II. Imp. , & Neap. Rex Neapolim tranſtulit , quum obſides , qui nonniſi ex civitatum primoribus accipiuntur , ſibi a Mediolanenſibus datos huc apud Regni Proceres cuſtodiendos miſit ſex praeclariſſimos e Crivellia Gente Viros , in quibus Albertinum , quem publicae tabulae Auctorem tuae Familiae probant , eoſque omnes , qua inſcriptione iis temporibus ſpectatae nobilitatis Viri a Regibus ornabantur ,* Milites *imperialibus codicillis appellavit . Namque ex ejus Guilielmo filio , Jacobo nepote , Guilielmo altero pronepote , qui a Carolo I. Andecavenſi Montis Sancti Angeli Arci Praefectus eſt , Franciſcus progenitus , cui Ladislaus Rex certam Regiam liberalitatem , qua Carolus III. Guilielmum ejus parentem ornaverat , & beneficia , quae Rex Robertus ulterioribus ejus majoribus ob praeclara ipſorum merita indulſerat , confirmavit , aliaque ipſe auxit , quoad ipſe , ejuſque filius Paullus viverent , duratura : a quo Tu perpetuo aſcendentium ſtemmate nobile Genus traducis . Sed quia ejuſmodi nobilitatis laudes* cum Politico *fortuitas , nec ultra imputandas cenſes , Tute tua ipſius virtute , & ſapientia tuis majoribus qua armorum laboribus , qua legum ſtudiis praeclariſſimis Te praebuiſti majorem . Qui vix juſta aetate, in noſtro Neapolitano Foro juris Patronorum tuae tempeſtatis doctrina , & facundia ceſſiſti nemini . Quare intra juventam, nam tertium ſupra trigeſimum agens annum , Regj AErarj Quaeſtor creatus es ; in quo Magiſtratu regia AErarj jura*

de

de Scriptura Apulienſi enormiſſime diminuta cum ei praeeſſes, per ſummam fortitudinem integraſti : quatuor Provinciarum univerſitates terraemotu , aut convulſas , aut labefactatas , quae tributorum onus ferre non poterant , ſingulari aequitate, & prudentia ſolvendo pares praeſtitiſti . Ob quas impeditiſſimas AErarj res feliciter explicatas, Regj Fiſci Patronus factus , tredecim perpetuos annos Regi citra omnem privatorum injuriam ingenti fuiſti aemolumento . Quapropter nunc merito ampliſſimis es honoribus cumulatus , ut & Regi a Sanctiori ejus conſilio eſſes, Regioque AErario praeeſſes, quibus ut perpetuo fruare in omnis vitae conſortium cum lectiſſima Foemina Catharina Spinola, uxore tua , meum certum cum communi omnium voto confunditur. Vale.

Digitized by Google

Digitized by Google

INDEX
COPIOSISSIMUS
RERUM, ET VERBORUM,
Quæ in Operibus omnibus
JACOBI CUJACIJ
CONTINENTUR.

Litera T. cum numero proximo Tomum indicat ; C. cum numero ſequente Tomi columnam.

A

ABaci ſunt, e quibus vina miniſtrantur. Tom. 3. col. 265. B.
Abaci ornamentum. Ibid. B.
Abacti animalis accuſatio quomodo proponenda, & quando civiliter, aut ut extraordinarium crimen. T. 3. c. 12. C.D.
Abacti partus animati pœna, & inanimati. T. 3. c. 546. C.
Abactor parvæ quantitatis, ut fur, tenetur civili actione in duplum, vel quadruplum. T. 3. c. 12. D. & T. 9. c. 1159. D. & c. 1464. E.
Abactores qui ſint, & ut puniendi. T. 1. c. 500. B.
Abavus, & abavia, abnepos, & abneptis in quo gradu cognationis. T. 8. c. 1036. C.
Abbas, & Abbatiſſa feudum dare poſſunt. T. 2. c. 1183. A.B.
Abbas monachum obſidem date poteſt. T. 6. c. 892. B.
Abbas meliorem Monaſterii conditionem facere poteſt, deteriorem non poteſt. T. 6. c. 1036. D.
Abbas a Capitulo generali deponi poteſt, eique denegatur appellationis remedium. T. 6. c. 942. D.
Abbas San. Genoveſæ rector Parochiæ S. Stephani de monte T. 6. c. 827. B.
Abbas S. Genoveſæ juriſdictionem habet. T. 6. c. 791. D.
Abbatis nomen quid ſignificat, & quales perſonæ hoc nomine vocari ſoleant. T. 2. c. 1183. D.
Abbati non licet præſentare ſine conſenſu Capituli, cui jus Patronatus competit. T. 6. c. 1014. D. & 1015. A. niſi alia ſit conſuetudo, vel Abbas donatus ſit aliquo privilegio ſpeciali. Ibid. c. 1015. B.
Abbati non licet Eccleſiaſtica bona vendere, aut permutare ſine conſenſu Capituli. T. 6. c. 1014. B.
Abbatiſſa poteſt eſſe procuratrix in rem ſibi communem cum Summo Pontifice. T. 6. c. 953. C.
Abbatiſſa S. Gordiani, & Epimachi, vulgo S. Gabinii, & Luxorii. T. 6. c. 1042. D.
Abbaye de Charlieu. T. 6. c. 1024. B.
Abdicari jure filii non poſſunt. T. 1. c. 1066. D.
Abdicare tutelâ quid. T. 1. c. 318. D. & c. 321. B.
Abdicare ſe, eſt dicere, nolle ſe ampliùs magiſtratum eſſe, & gerere. T. 4. c. 830. A.
Abdicare ſe tutelâ, eſt dicere, ſe ampliùs tutorem eſſe nolle. Ibid. A.
Abdicare ſe nequit legitimus tutor. T. 4. c. 831. B. cedere tamen poteſt in jure. Ibidem B.
Abdicare ſe conâtem magiſtratu prohibere poteſt Senatus. T. 4. c. 830. C.
Abdicare ſe aliud eſt, aliud cedere. T. 4. c. 831. A.
Abdicare filiam non decet, filium decet, & cur. T. 9. c. 1307. D.
Abdicare filias non decet, ſed filios potiùs, qui peccare plus poſſunt. T. 9. c. 762. A.
Abdicare patri non licebat filium non auditum. T. 9. c. 1309. C.
Abdicare quid ſit. T. 9. c. 1307. B.
Abdicatio jus omne abſcindit filii. T. 1. c. 1066. D.
Abdicatio num eadem ſit in Proconſule, & quolibet Provinciæ Rectore, atque in magiſtratu Urbano, ac municipali, ſicut in legato Cæſaris. T. 4. c. 830. C.
Abdicatio legitimi magiſtratus non

Digitized by Google

valet. Ibidem B.
Abdicatio, & exheredatio in quo differunt. T. 9. c. 1307. C. & c. 1309. D.
Abdicatio non eſt probata jure Civili. T.9. c.1307. D. Exheredatio probatur. Ibidem D.
Abdicatio quibus verbis fiebat. T.9. c.762. A.
Abdicationis, & exheredationis differentia. T.1. c. 1066. D.
Abdicationis exempla, quoad Imperatorem, ſunt Diocletianus, & Maximianus: Item conſtitutio quædam Cœleſtini, quoad ſummum Pontificem. T.4. c. 830. C.
Abdicationis, & exheredationis commune nomen eſt. T.9. c.1307. C.
Abdicationis actio. T.9. c.1309. C.
Abdicatione hodie non utimur. T.4. c. 356. A. quomodo fiebat olim. Ibidem A.
Abducere, ſeu manum injicere quid. T.7. c.717. B.
Abgener. T. 8. c. 210. A.
Quæ abegit partum, punitur. T. 3. c.546. B.
Abeſſe Præſes unum diem ab urbe nequit. T.8. c.481. D. E.
Abeſſe quis dicatur. T. 8. c. 624. A.
Abigeus. T.1. c.868. E.
Abigeus quiſnam dicatur. T.3. c.12. C.
Abigeum an unus bos faciat. T. 7. c.1005. B.
Abigeum an unus porcus faciat. Ibidem C.
Abigei potiùs ſunt latrones, quàm fures. T.1. c.868. E.
Abigei olim maximè erant Hiſpani. Ibidem E.
Abigei ut coercendi. T.3. c.12. C. D.
Abigeos leniùs coerceri, qui ex ſtabulo abigunt, quàm qui ex ſylva, vel grege. T.1. c.868. E.
Abigeorum receptores in decennium relegandi. T.1. c.545. B.
Abigeatus crimen extraordinarium. T.1. c.868. E.
Abigeatus eſt caſus fortuitus, & damnum fatale, cui reſiſti non poteſt. T.4. c.177. A.
Abigeatus eſt crimen extraordinarium in latrones pecorum. T.9. c.1464. D.
Abjicere eſt adjectionem non recipere. T.1. c.1288. B.
Abjuratio depoſiti. Vide, Depoſitum.
Abjuratorum pœna. T.2. c.1067. B.
Ablocare quid. T. 9. c. 405. E.
Abnoctandi jus. T.1. c.524. B.
Abnoctare urbe Præſes nequit. T. 8. c.481. D. E.
Abnoctare verbum an ſit in uſu T. 10. c.384. A.
Abnoctare quid ſit. T. 10. c.587. C.
Abnutivum. T.1. c.1187. C.
Abnutivum, & adnutivum. T. 8. c.617. C. D.
Abnutiva duo. T. 1. c. 1187. C. & T.3. c.281. E.
Abnurus. T.8. c.210. A.
De abolitione. T.1. c.529. A.
Abolitio, quæ privatim datur accuſatori, intra quæ tempora petenda. T.1. c.529. A.
Abolitio quid ſit. T. 1. c. 876. B.
Abolitio duplex. Ibidem B. & T. 2. c. 623. A.
Abolitio publica, ſeu generalis. T.2. c.623. E.
Abolitio publica pertinet ad receptos inter reos, non ad poſtulatos. T.3. c.584. C.
Abolitio datur a Judice. T. 2. c. 623. C.
Abolitio manifeſto calumniatori non datur. Ibidem C.
Abolitiones quid ſint. T. 1. c. 876. A. B.
Abolitiones factæ non pertinent ad ſervos, qui lege Julia jubentur eſſe in vinculis, donec judicium finiatur. T.3. c.577. C.
Abolitio duplex eſt, publica, & privata. T.4. c.1490. D. & c.1491. C. Aliud eſt abolitio, & longe aliud abſolutio reorum. Ibid. c.1492. E.
Abolitione criminis a reo impetratâ, nomen ejus eximitur numero reorum. T.4. c.1391. C.
Abolitionis tertium genus ſit ex lege Julia. T.4. c.1491. E.
Abolitione impetratâ reus repeti poteſt ejuſdem criminis intra 30 dies utiles. T.4. c.1391. C.
Abolitiones publicæ ob hilaritatem publicam quibus reis poſtulatis proſunt. T.5. c.1185. C. D.
Abolitio criminum eſt temporaria. T. 6. c. 690. D.
Aboleri antiqua jura pedetentim melius eſt, quàm in totum mutare, & reſcindere. T.9. c.924. B.
Abolitio generalis cui non prodeſt, non prodeſt etiam ſpecialis. T. 9. c.1474. C.
Abolitio ex compacto partium honeſtè non petitur, cum publico jure adversùs extraneum ſemel accuſatio inſtituta eſt, & inchoata. T.9. c.1473. E.
Abolitio generalis, quæ reis tribuitur feriis Paſchalibus. T.9. c.1474. C.
Qui excipiuntur ab illa generali abolitione. Ibidem D.
Abolitio Paſchalis celebritatis. ib. D.
Abolitio, quæ fit in dictis feriis ob publicam lætitiam, fit tantùm pro tempore feriarum, quoniam repeti poſſunt rei poſt finitas ferias intra triginta dies utiles. T.9 c.1475. D.
Abolitionem non dari, niſi re integrâ; ſi res non ſit integra, non petitur, daturve abolitio invito reo. T.9. c.1474. A. B.
De abolitione reorum T.9. c.1387. C. & c.1473. B.
De abolitione generali, & publica. T.9. c.1474. E. & 1475. A.
Abolitione ſpeciali impetratâ reus repeti non poteſt. T. 9. c.1475. B.
De abolitione ſpeciali, & privata. T.9. c.1473. B. & ſeq.
De abolitionibus, ſine quibus impunè inſtitutam accuſationem deſerere non poſſunt accuſatores ex lege Petronia, & Senatus Conſulto Turpiliano. T.9. c.1372. A. c.1425. A. B. c.1473. C. & ſeq.
Abolitionis petitæ reddenda eſt cauſa Judici, exponendaque eſt ab accuſatore, qui veniam petit. T. 9. c.1473. C.
De abolitione generali. T.9. c.1474. E. & c.1475. A.
Abolitio publica quid ſit. T. 10. c.731. D.
Abolitio privata duplex. Ibidem D.
Abominationes Teſtatorum quàm frequentes ſint. T.6. c.739. A.
Aburſus veteribus impunitus. T. 3. c.546. D.
Abortus, vel abactus venter partum efficere non videtur. T.1. c.459. B.
Aborſionis qui poculum dant, ut puniendi. T.1. c.506. B. C.
Inter aborſum, & abortum differentia quæ. T.4. c.553. B.
Aborſus, & abortus in quo differunt. Ibidem B.
Abortivus non natus eſt, ſed effuſus, vel exteſricioeus. T.6. c.262. C.
Abortivi fœtus non nati, ſed effuſi. T.9. c.765. A.
Abortivi ſunt, qui mortui utero prodeunt. T. 9. c. 764. E. a veteribus dicti ſunt extranei. ibid. E. non ſunt liberi. Ibid. c.765. A.
Abrogare quid. T.8. c.563. E.
Abſciſe. T.1. c.239. C.
Abſcondere quid animo lucrandi gravius eſt, quàm palàm ſuum eſſe contendere. T.2. c.1025. B.
Abſens quis dicatur. T. 3. c. 188. B.
Abſens nemo duci in ſervitutem, aut damnari poteſt. T.1. c.518. B.
Abſens rectè tutor petitur, ſed non abſens trans mare. T.1. c.1034. D.
Abſens quoque intra eam diem cavere debet, cum ſupervenerit. T. 1. c.516. C.
Abſens exſpectatur triennium. T. 1. c.541. C.
Abſens hereditatem adire cogi non poteſt decreto Prætoris. T. 1. c. 1380. E.
Abſens per ſe ſtipulationem contrahere non poteſt, per proprium ſervum poteſt. T.1. c.1153. A.
Abſens contumax in cauſa capitali non damnatur. T. 1. c.477. D.
Abſens Reipublicæ cauſâ an in integrum reſtitui poſſit. T.1. c.950. B.
Abſens an per procuratorem hereditatem adire poſſit. T.4. c. 593. D.
Abſens res. Vide, Res præſens.
Abſens in jure quomodo defendi debeat. T.5. c.760. D. E.
Abſens contra heredem debitoris an agere poſſit. T. 5. c. 986. E.
Abſens ſi mandatorem, vel fidejuſſorem debitoris eligat, an ei noceat electio. T.5. c. 986. E. & 987. A.
Abſens Reipublicæ cauſâ non amittit actionem ſuam, nec contra eum præſcribitur. T.6. c.49. E.
Abſens filius familias ſtudiorum cauſâ ſi mutuam pecuniam acceperit, ceſſat Senatus Conſultum Macedonianum. T. 7. c. 671. B. idem eſt in legationis cauſa. Ibidem C.
Abſent ex contumacia an poſſit con-

condemnari. T. 7. c. 161. A.
Abſens emancipari poteſt. T. 7. c. 791. C.
Abſens non videtur, qui captus eſt ab hoſtibus. T. 8. c. 607. B. & c. 624. A.
Abſens per contumaciam. T. 9. c. 134. B. ejus pœnæ. Ibid. C. & c. 135. A.
Abſens per contumaciam. T. 9. c. 1060. A.
An abſens reus poſſit damnari. T. 9. c. 1377. D.
An abſens accuſator litis damno coerceri poſſit abſoluto reo. T. 9. c. 1377. D.
Abſens inter reos nemo recipi poteſt ante litem conteſtatam. T. 9. c. 1415. D.
Abſens inter reos poteſt recipi. T. 9. c. 1415. E.
Abſens reipublicæ cauſâ. T. 9. c. 1050. B.
Abſens nemo damnatur in capitalibus cauſis. T. 9. c. 1123. D.
Abſens, qui litem non eſt conteſtatus, damnari non poteſt. T. 9. c. 1463. E. & c. 1466. A.
An abſens reus cauſas abſentiæ per procuratorem reddere poſſit. T. 10. c. 86. D.
Abſens nemo accuſatur. T. 10. c. 797. D.
Abſentis loco non habetur captus ab hoſtibus. T. 3. c. 188. C.
Abſentis nomine an cogi poſſit heres adire, & reſtituere. T. 4. c. 593. D.
Abſentis procurator ſi conveniatur ob proprium debitum, an actori compenſare poſſit, quod is non ſibi, ſed domino abſenti debet. T. 4. c. 937. E.
Abſentis loco an ſit furioſus. T. 5. c. 869. C.
Abſentis loco in contractibus furioſus non poteſt haberi. T. 4. c. 71. D.
Abſentis ratihabitio an ſemper exigatur. T. 5. c. 115. E.
Abſentis nomine agens de rato cavere debat ex edicto Prætoris. T. 5. c. 118. E.
Abſentis reipublicæ cauſâ non videtur patrimonium diminui. T. 6. c. 49. B.
Abſentis domini poſſeſſio occupata. T. 9. c. 1161. C. & ſequ.
Abſentis poſſeſſio, quam per alium poſſidet. T. 9. c. 1163. D.
Abſentis poſſeſſionem ſpecie ſolâ reſcripti, aut interlocutionis Judicis non eſſe perturbandam. T. 9. c. 1164. D.
Abſentis reip. cauſâ, & indefenſi bona an a creditoribus poſſint vendi. T. 10. c. 910. E.
Abſenti an rectè donatio fieri poſſit. T. 3. c. 352. A.
Abſenti facta donatio non aliter valet, quàm ſi liberalitatem agnoverit. T. 1. c. 691. B.
Abſenti abſentem tutorem dari poſſe. T. 3. c. 188. B.
Abſenti reverſo reſtitutionem dari, etiam ſi intra modicum tempus, quàm rediit, impleta fuerit uſucapio. T. 1. c. 552. B.
Abſenti mulier nubere poteſt, abſens mulier nubere non poteſt. T. 1. c. 397. D.
Abſenti reſtituitur hereditas per nuntium, vel per epiſtolam. T. 4. c. 75. D.
Abſenti an privilegium pignoris auferatur. T. 5. c. 987. A.
Abſenti creditori an, & quando noceat electio. T. 5. c. 986. E. & c. 987. A. An illi inſolidum electio ſervari debeat. Ibid. C.
Abſenti reipub. cauſâ reſtitutio in integrum datur, ſi quid damni juſtè quæratur. T. 6. c. 236. B.
Abſenti Domino, & ignoranti magis ſubvenitur, quàm præſenti, dato interdicto reſtitutorio perpetuo. T. 9. c. 1161. D. E.
Abſenti nihil nocet res inter alios acta. T. 9. c. 1101. E. & de relationibus. Ibid. c. 1102. A. B.
Abſenti non nocet rei judicatæ exceptio. T. 9. c. 1098. A. B.
Abſentem procuratorem dari poſſe. T. 3. c. 188. B.
Adversùs abſentem feſtinare judex non debet, gravem ſententiam dare. T. 4. c. 876. C.
Abſentem defendere ſine mandato qui poſſint. T. 8. c. 530. E.
Abſentem non poſſe accuſari. T. 9. c. 1415. D. & ſeq.
Abſente reo, vel actore eremodicium contrahi poſſe. T. 1. c. 995. B.
Abſente alterâ parte, quæ decernuntur, vim rerum judicatarum non obtinent. T. 1. c. 475. D.
Abſente domino, qui ſervum in noxali cauſa defenderit, ut domino ſuo ſervetur, qua actione agere poſſit. T. 5. c. 443. D.
Abſente una parte, quibus caſibus ſententia ferri poteſt. T. 9. c. 1057. D. & ſeq.
Abſente accuſatore, vel actore neminem damnari poſſe. T. 9. c. 1420. D.
Abſente unâ parte, quando ſententia ferri poteſt. T. 9. c. 1058. A. & ſeq.
Abſentes reip. cauſâ munerum civilium vacationem habent, eorum procuratores non item. T. 2. c. 746. B.
Abſentes non poſſe teſtimonium dicere. T. 1. c. 781. E.
Abſantes tutores ex cauſa removentur, vel alius eis adjungitur. T. 3. c. 171. C.
Abſentes trans mare reip. cauſâ ſuſceptam tutelam deponera. T. 1. c. 1034. E.
Abſentes reos capitales etiam per procuratoram defendi poſſe. T. 3. c. 582. D. E.
Abſentes, & præſentes qui dicantur. T. 9. c. 1022. D. E.
Abſentes qui condemnari poſſunt. T. 9. c. 134. B.
Abſentium immobilia hodie uſucapiuntur vicennio. T. 1. c. 544. E. & 1521. D.
Abſentium loco, qui, & quales eſſe dicantur. T. 3. c. 188. B. C. D.
Abſentibus reip. cauſâ, poſtquam reverſi ſunt, annus datur vacationis. T. 1. c. 1032. C.
Abſentibus relegati ſimiles. T. 1. c. 1033. C.
Abſentibus jam, profecturisve delatâ tutelâ, excuſantur omnimodo Ibid. C.
Abſentibus non ſolùm, ſed & in abſentes datur reſtitutio in integrum T. 1. c. 742. E.
Abſentibus ſecundùm præſentes date quid ſit. T. 3. c. 158. A.
Abſentibus aliquibus, cæteris præſentibus, an Judex officio ſuo fungi & ſententiam dicere poſſit. T. 4. c. 882. C. cauſa dubitationis qua. Ibidem C.
Abſentibus reipub. cauſâ datur reſtitutio in integrum. T. 6. c. 219. D. & c. 236. A. B.
Abſentibus induciæ dantur, ut veniant, & liti ſubſiſtant. T. 9. c. 133. D.
Inter abſentes poſſunt omnes fieri contractus, ſtipulatio non item. T. 1. c. 1152. E.
Qui ſint modi inter abſentes paciſcendi. T. 1. c. 919. B.
Inter abſentes ſponſalia & nuptiæ fiunt. T. 1. c. 783. A. & 1153. A.
Inter abſentes duobus modis coiri ſocietatem poſſe. T. 1. c. 770. E.
Inter abſentes contractus rectè contrahitur. T. 4. c. 71. D.
Inter abſentes coiri poſſe ſocietatem, quod fit duobus modis. T. 7. c. 654. D.
Quod inter abſentes fit, nudo conſenſu fit, non verbis. T. 9. c. 1252. C.
De abſentibus damnandis. Tom. 1. c. 876. D.
De abſentibus reis, qui ſiunt requirendi. T. 9. c. 1466. A.
Pro abſentibus habentur ſurdus, & mutus. T. 4. c. 1145. B.
Abſentia rei, val accuſatotis poſt litem conteſtatam per alium accuſari poteſt. T. 3. c. 576. E.
Abſentia reipublicæ cauſâ excuſat ab omnibus. T. 1. c. 1032. E. & ſeq.
Abſentia in capitalibus, ac innocentia per alium excuſari poteſt. T. 4. c. 1392. A. B.
Abſentia an noceat ei, qui bona fide abfuit. T. 5. c. 96. B.
Abſentia viri etiam diuturna mulieris fidem non abſolvit. T. 6. c. 1070. A. certo nuntio opus eſt. ibid. A.
Abſentia Clericorum variis ex cauſis excuſari poteſt. T. 6. c. 983. B.
Abſentia pertinax pro confeſſione habetur. T. 6. c. 834. A.
Abſentia conſortium an litem interrumpat. T. 7. c. 149. B.
Abſentia ejus, qui reip. cauſâ abeſt, nequa ei, neque alii damnoſa. T. 8. c. 721. A. & c. 832. D.
Abſentia unius litigatoris de præſentia ſuppletur. T. 9. c. 138. B.

Abſentiæ cauſas allegare poteſt reus criminis accuſatus per procuratorem, vel per geſtorem; quamvis non poſſit per procuratorem, vel geſtorem defendi. T.9. c.137. E.
Abſentiam excuſare, vulgo *exoiner*. T.9. c.1378. D.
Abſolutio reorum ab abolitiona differt. T.4. c.1492. E.
Abſolutio quid præſtat. Ibidem E.
Abſolutio a Judice facta prorſus obligationem, & actionem extinguit. T.5. c.152. D.
Abſolutio ad cautelam ſupervacua eſt. T.6. c.938. C.
Abſolutio condemnationi quando præferatur. T.7. c.192. F.
Abſolvere quis non poſſit. T. 8. c.680. B.
Abſolvendi poteſtatem an habeat, qui condemnare poteſt. T. 5. c.209. D. E.
Abſolvi aliquem, quòd ſolverit, aut quòd nunquam debuerit, nec cum actore contraxerit, quantum refert. T.5. c.152. E.
Abſtentio hereditatis quid. T. 1. c.801. B.
Abſtentio repudiationi comparatur. T.1. c.1267. A.
Abſtentio ſoli pupillo prodeſt. T.4. c.88. D.
Abſtentio, & repudiatio in quo differunt. T.4. c.583. B.
Abſtentio, & ſeparario in quo differunt. T.4. c.85. D. E.
Abſtentio. T.6. c.202. E.
Abſtentio pupilli, quæ inſequuta eſt, non retrotrahitur, non infirmat ea, quæ ante geſta ſunt bona fide. T.6. c.328. A.
De abſtentionis beneficio conſultatio. T.1. c.658. C.
Abſtentionis, & repudiationis idem eſt effectus. T.6. c.150. C.
Abſtineo pupillum. T.6. c.327. C.
Abſtinere pro repudiare. Tom. 1. c.994. D.
Abſtinere, & immiſcere ſunt verba juris prætorii. T. 4. c.469. D. repudiare, & adire ſunt verba juris civilis. Ibidem D.
Abſtinere, & immiſcere verba ſunt juris prætorii. T. 6. c.250. D.
Abſtinere ab hereditate quinam poſſint. T.8. c.985. E. & c. 986. F.
Abſtinere ſe, & immiſcere ſe, vel miſcere ſe, ſunt antitheta. T. 9. c.919. B.
Abſtinendi verbum uſurpare tam ſuos, quàm extraneos heredes. T.10. c. 786. C.
Abſtinendi verbum propriè pertinet ad ſuos heredes, quibus ſolis jus abſtinendi Prætor tribuit. T. 9. c. 784. D.
Abſtinendi verbum a quibus uſurpetur. T.10. c.786. C.
Abſtinendi cauſâ an minor reſtituatur. T.10. c. 903. A.
Abſtuliſſe litis æſtimationem, quid eſt. T.4. c. 451. C.
Abſumptum non videtur, quod in corpus patrimonii verſum eſt. T. 4. c. 589. A. & c. 1210. A.
Abſumptum non videtur, quod in corpus patrimonii retinetur. T.4. c. 588. D. & ſeq.
Abſumptum non videtur, quod in corpus pretii verſum eſt. Ibid. E.
Quæ abundant in conventionibus, vel teſtamentis, nihil nocent, imo proſunt magis. T.4. c.669. E.
Abundant multa in ſtipulationibus. Ibidem E.
Quod ex abundanti adjicitur pro nihilo eſt. T.4. c.494. A.
Aburnus Valens Taſcianus Juriſconſultus. T.1. c.914. D.
Abuſivè dicitur, quod minùs propriè dicitur. T.6. c.367. B.
Abuſus eſt abſumptio rei, & privatio uſûs. T.4. c.432. E. Quid eſt uſus. Ibid. c.437. A.
Abuſus rerum quandonam maximè fiat. T.5. c.391. A.
Abuſui ſunt, quæ utendo pereunt. T.7. c.1157. A.
Abuti quid. T.7. c.626. D.
Acacius Patriarcha, & Archiepiſcopus Conſtantinopolitanus. T. 3. c.70. C.
A capite rationem reddere, quid ſit, & quomodo illud perficiatur. T.5. c.130. E.
Aceti nomine an contineatur embamma. T.7. c.696. E. & c.1457. A. B.
Acetum an vini appellatione contineatur. T.7. c.1445. C. c.1457. E.
Acetum ſi quis legaverit, an contineatur legato acetum, quod teſtator vini loco habuit. T. 7. c.1457. D.
Acetum quoſdam pro vino in uſu habere. T.7. c.1445. D.
Acinaticium quid ſit, an vini nomine contineatur. T.7. c.1457. B.C.
Accedere quæ dicantur. T.7. c.409. B.
Accepiſſe quis non videatur. T. 8. c.626. A.
Acceptare eſt verbum proprium præſtationum annuarum. T. 4. c.1183. B. C.
Acceptilatio ſolutionis imago. T.1. c.1155. C.
Acceptilatio omnem ſolvit obligationem, & quid ſit acceptilatio. T.1. c.862. E. & T.3. c.135. D.
Acceptilatio civilis eſt ſolutio. T.1. c. 225. C. & Tom. 3. c. 135. D.
Acceptilatio liberationem, ſtipulatio obligationem parit. Tom. 1. c.862. E. & c.1153. E.
Acceptilatio non fit inter abſentes. T.3. c.135. E.
Acceptilatio per procuratorem fieri non poteſt. T.3. c.435. D.
Acceptilatio quid ab apocha diſtet. T.1. c.863. A. & T.3. c.136. A.
Acceptilatio fit verbis. T. 2. c. 558. C.
Acceptilatio pro datione eſt. T. 5. c.551. C.
Acceptilatio ſolam ſtipulationem tollit. T.1. c.225. E.
Acceptilatio Aquiliana. T.3. c.135. D.
Acceptilatio, & contractus differunt. Ibidem D.
Acceptilatio an poſſit fieri in partem debiti. T.1. c.226. B.
Acceptilatio an in uſufructu valeat T.4. c.426. B.
Acceptilatio quid diſtat ab apocha. T.4. c.837. A.
Acceptilatio non fit per procuratorem, niſi remedio novationis. T.4. c.746. C.
Acceptilatio in quo diſtat ab apocha. T.4. c.837. A.
Acceptilatio metu extorta utrùm valeat. T.5. c.144. E.
Acceptilatio quænam debitorem liberare dicatur. T.5. c.551. A.
Acceptilatio quandonam inutilis ſit. T.5. c.82. A. B.
Acceptilatio qua ratione inſtituenda. Ibidem A. B.
Acceptilatio, etſi expreſſam conditionem non recipiat, tacitam tamen recipere planum eſt. T.5. c.551. E.
Acceptilatio quotuplex ſit. T. 5. c.551. E.
Acceptilatio ſub conditione fieri non poteſt. T. 6. c. 1055. B. & T.8. c.799. D.
Acceptilatio ſola an liberet, an apocha ſola. T.6. c. 553. D.
Acceptilatio non valet, ſi maritus duos reos habeat Titium, & mulierem, & mulieri accepto tulerit donationis cauſâ, neuter liberatur. T.6. c.115. C. D.
Acceptilatio, quæ ſuâ naturâ non valet, valet conventionis poteſtate, quæ tacitè ineſt acceptilationi. T.6. c.95. E.
Acceptilatio pro ſolutione habetur, ſolutionique comparatur. T. 6. c. 231. B.
Acceptilatio unius correi totam obligationem ſolvit. T.6. c.115. D.
Acceptilatio ſolutioni comparatur. T.6. c.369. C.
Acceptilatio plus poteſt, quàm ademptio. Ibid. C.
Acceptilatio fidejuſſoris an proſit reo principali. T.6. c.231. A.
Acceptilatio quid propriè ſit. T.8. c.1078. B.
Acceptilatio expreſſim non fit in diem, vel ſub conditione, nec habet vires, priuſquam conditio extiterit. T.8. c.799. D.
Acceptilatio non fit per procuratorem. T.8. c.200. B.
Acceptilatio, & apocha in quo differunt. T.9. c.1285. E.
Acceptilatio eſt diſtractus, non contractus. T.9. c.284. C.
Acceptilatio in legis actionibus adnumeratur. T.9. c.939. C. non fit per procuratorem. Ibidem C.
Acceptilatio fit ſolennibus varbis. T.9. c. 75. E.
Acceptilatio differt a ſtipulatione. T.10. c.390. C.
Acceptilatio inutilis an habeat vim pacti. T.10. c.563. A.
Acceptilatio non tantùm civilis, ſed & juris gentium omnes obligationes

Digitized by Google

nes an ſolvat. Ibidem C.
Acceptilatio eſt verborum ſolennium liberatio. T. 10. c.717. E.
Acceptilatio fit nonnunquam non lactâ ſolutione. T.10. c.718. A.
Acceptilationi pactum ineſt de non petendo. T.5. c.82. B.
Acceptilatione dos conſtitui poteſt, vel ante nuptias, vel poſt nuptias. T. 5. c.551. E.
Acceptilationi lactæ dotis conſtituendæ causâ an tacitè hæc conditio, ſi nuptiæ ſecutæ fuerint, inſit. Ibidem A.
Acceptilationi utili, vel inutili ſemper ineſt pactum. T.6. c. 96. A.
Acceptilationem cum dicimus, ſæpe intelligimus ſtipulationem aquilianam, quæ debet præcedere. T.10. c.562. E.
Acceptilatione tollitur omnis verborum obligatio. T. 1. c. 226. A. c.862. E. & c.1551. C.
Acceptilatione non ſolùm obligatio verborum, ſed etiam omnes obligationes tolluntur. T.1. c.862. E.
Acceptilatione an ſolvantur obligationes, quæ ex verbis conſiſtunt. T.1. c.226. B.
Acceptilatione perimitur legatum liberationis. T.4. c.1506. C.
Acceptilatione an & quando obligatio tollatur. T.5. c.544. E.
Acceptilatione, vel pacto, an fideicommiſſum repudiari poſſit. T.5. c.1002. E.
Acceptilatione tollitur obligatio. T.10. c.524. A.
In Acceptilationibus, & mancipationibus ſunt ſymbolum, æs, & libra. T.4. c.747. D.
Acceptilationes prædiotum pro legatis habentur. T. 7. c. 1185. C. c.1210. B. & c.1236. B.
Acceſſio eſt, qui juſſit, vel qui fidejuſſit. T.1. c.1226. A.
Acceſſio ei tantùm prodeſt, qui poſſidet. T.5. c.1124. C.
Acceſſio quando datur emptori. Ibidem D.
Acceſſio alia nulla eſſe poteſt ejus, quod officio Judicis accedit. T.4. c.887. D.
Acceſſio inutilis non vitiat principalem obligationem. T.1. c.1227 A.
Acceſſio rei principalis eſt acceſſio. T.4. c.1387. B.
Acceſſio poſſeſſionis quid ſit, & quid requirat. T.5. c.745. E.
Acceſſio temporis poſſeſſionum, quæ ſit, & quando contingat. Ibid.E.
Acceſſio obligationum quotuplex. T.5. c.851. B. C.
Acceſſio an poſſit regulariter ſine principali conſiſtere. T.5. c.48.D.
Acceſſio an ſequatur naturam rei principalis. T 6. c.718. E.
Acceſſio acceſſionis an eſſe poſſit. T.6. c.593. E.
Acceſſio. Vide, Conſtitutum.
Acceſſio quantitatis eſt uſura. T.9. c.1076. D.
Acceſſio acceſſionis eſſe non poteſt. T.4. c.1387. B. & T.10.c.118. E.
Acceſſio acceſſionis non eſt, ne ſint infinitæ prælationes. T.4.c.887.D.
Acceſſio an remaneat ſublato principali. T. 3. c. 444. E. & T. 10. c. 331. C.
Acceſſio poſſeſſionis contra ſtrictam juris rationem. T.10. c.240. D.
Acceſſio alia eſſe nequit ejus, quod venit officio judicis. T. 10. c. 404. C.
Acceſſio eſt tam is, qui jubet, quàm qui fidejubet. T. 10. c. 544 B.
Acceſſio ſi vindicetur, non res principalis, venditor in duplam non tenetur. T. 10. c. 1034. E.
Acceſſio ſequitur principale. T. 10. c. 1097. B.
Acceſſionis culpa non nocet reo. T. 1. c. 1225. C.
Acceſſionis verbum quàm latè pateat. T. 1. c. 780. A.
Acceſſionis causâ emimus pleraque. Ibidem B.
Acceſſionis eſſe replere, non repleri; augere, non augeri. T.3. c.433.E.
Acceſſionis acceſſio non eſt, ne infinitæ ſint præſtationes. T. 4. c. 887. D.
Acceſſionis eſt augere, non augeri. T. 4. c. 772. E.
Acceſſionis loco quæ veniunt, & non veniunt in legatis. T.7. c.1578.A.
Acceſſionis non eſt redhibitio ſine re principali. T. 10. c. 1034. E.
Acceſſioni eſt locus diſſoluto precario. T. 1. c. 1124. C.
Acceſſionem inter, & rem principalem quid interſit. T. 10. c.762.E.
Acceſſione heredis etiam legatarius utitur. T. 5. c. 1524. E.
De acceſſione agi poteſt re principali receptâ. T. 3. c. 444. D.
Acceſſiones pro miniſtris, & aſſeclis. T. 1. c. 1225. C.
Acceſſiones temporum. T. 1. c. 858. A.
Acceſſiones alienarum obligationum in leviorem, non in deteriorem cauſam cur accipi debeant. T. 5. c. 841. C.
Acceſſiones dicuntur occaſiones. T. 7. c. 353. B.
Acceſſiones poſſeſſionum quid. T.8. c. 539. A.
De acceſſionibus legatorum, & quæ legata ſequuntur, vel non ſequuntur. T. 7. c. 1178. B.
Acceſſus ad judices, & oſculatio per principem officii patet. T. 10. c. 864. D.
Accidentia & qualitates ſubſtantiæ non ſunt partes. T. 1. c. 941. D.
Accidentia propriè non ſunt. T. 1. c. 1213. D.
Quæ accidunt tardò, non temerè in agendis negotiis computari, ſed ea tantùm, quæ fiunt plerumque. T. 6. c. 595. A.
Accipere perperam eſt intercipere, hoc eſt, eâ mente accipere, ut eam lucrifaciat invito domino. T. 4. c. 339. A.
Accipere videtur, qui mandat accipi. T. 4. c. 733. A.
Accipere qui jubet, quo ſenſu accipere videatur. T. 5. c. 338. D.
Accipere, præcipere, retinere, deducere, hæc quatuor verba quaſi re paria ſunt. T. 7. c. 1235. D.
Accipere quid. T. 8. c. 542. E.
Accipere ſi jubeatur heres, eſt fideicommiſſum. T. 10. c. 489. E.
Accommodari quid dicatur. T. 8. c. 5107. B.
Accommodari propriè quid dicatur. T. 10. c. 657. E.
Accorporare. T. 2. c. 657. E.
Accreſcendi jus ceſſat, ubi eſt tranſmiſſioni locus. T. 4. c. 532. C.
Accreſcendi jus quid eſt. T. 4. c. 434. B.
Accreſcendi jus. Vide, Jus accreſcendi.
Accreſcendi jus valet inter ſolos coheredes. T. 4. c. 358. D.
Accreſcendi jus quid. T.6. c.227.C.
De jure accreſcendi. T.6. c. 457. C.
Accreſcendi jus quoddam eſt alluvio. T. 6. c. 432. E.
Accreſcendi jus inter collegatarios, qui re tantùm, non verbis conjuncti ſunt. T.6. c. 243. B. & ſeq.
Accreſcendi jus in legatis an ſit. T. 6. c. 227. A. & ſeq.
Accreſcendi jus conſervant ſubſtitutiones. T. 6. c. 188. E.
Accreſcendi jus ex voluntate, & judicio teſtatoris proficiſcitur. T.6. c. 244. C.
Accreſcendi jus in uſufructu. T. 6. c. 241. D. E.
Accreſcendi jus non parit ſola verborum conjunctio citra manifeſtam voluntatem defuncti. T. 6. c.228. E. & 229. A.
Accreſcendi jus non eſt inter legatarios disjunctos. T. 6. c. 209. C.
Accreſcere non eſt minui, ſed potiùs augeri. T. 6. c. 457. D.
Accreſcit parti pars proprietatis. T. 6. c. 442. E.
Accreſcit perſonæ, non parti pars uſuſfructus deficiens. Ibid. E.
Accreſcitne portio cum onere, ſicut accreſcit legati portio. T. 7. c. 999. A. B.
Accreſcendi jus an ſit inter verbis conjunctos. T. 7. c. 997. C.
Accreſcendi jus an ſit inter legatarios, & fideicommiſſarios. T. 7. c. 1015. B.
Accreſcendi jus an ſit inter fideicommiſſarios. T. 7. c. 997. B.
Accreſcendi jus non eſſe inter legatarios damnationis, ſic nec inter fideicommiſſarios. T. 7. c. 1015. B. & c.1076. D.
Accreſcendi jus in legatis eſt etiam inter collegatarios per damnationem, & per vindicationem, & fideicommiſſarios. T.7.c.1099.A.
Accreſcendi jus quando,& inter quos ſit. T.7. c.994. D.& c. 995. A.
Accreſcendi jus quando ſit inter conjunctos re, & verbis. T. 7. c.994. D.
Accreſcendi jus quando ſit inter conjunctos verbis. T. 7. c. 996. B.
De accreſcendi jure. T.7.c.1121.A.

inter

Digitized by Google

inter quos jus accreſceodi verſetur. Ibid. c. ſ1a2. A.
Accreſcere an poſſit invito portio legati, vel hereditatis. T. 7. c. ſ000. B. C.
Accreſcere ſæpe dicitur, quod decrevit, ſi decreſcere tamen potuit. T. 7. c. 1422. A.
Accreſcendi jus. T. 8. c. 593. C.
Accreſcendi jus an ſit inter bonorum poſſeſſores, ſi non eodem jure utantur. T. 8. c. 9. A.
Accreſcendi jus an ſit inter legatarios re conjunctos. T. 8. c. 47. A.
Accreſcendi jus an verſetur in bonorum poſſeſſores. T. 8. c. 8. C. D.
Accreſcendi jus an tranſeat in fideicommiſſarium, cui ex Senatus Conſulto Trebelliano reſtituitur hereditas. T. 10. c. 1149. A. & ſeq.
An in emptorem tranſeat. T. 10. c. 1150. A. & ſeq. Quibus caſibus locum non habeat. Ibid. c. ſ153. D. & ſeq.
Quod accreſcit, qua ratione petatur. T. 10. c. 1157. D. & ſeq.
Accreſceodi jus quomodo trahatur ad bona impuberis coheredis. T. 10. c. 1ſ58. B. & ſeq.
Ao ſit inter dominos, ſi ſervo communi legatum ſit uno repudiante. Ibid. E.
An inter heredes ab inteſtato, vel legitimos. T. ſo. c. 1159. A.
Accreſcendi jus an ſit inter dominoos, quibus legatus eſt ſervus. T. 10. c. 455. C.
Accreſcendi jus quoties ſit inter legatarios. T. 10. c. ſ134. B.
Accreſcendi juris definitio. Ibid. B.
Accreſcere videtur, quod non decreſcit. T. ſo. c. 1135. A.
Accreſcendi jus an ſit inter verbis tantùm conjunctos. T. 10. c. ſ138. B. & ſeq.
Accreſcendi jus an poſſit eſſa inter collegatarios poſt acquiſitionem. T. 10. c. 1564. C.
Accretio eſt ſubſtitutio, & efficit ſubſtitutio, ut quod aperto nomine juris accreſcendi non poteſt obvenire; coheredi propter leges Caducarias, obveniat alio nomioe, nimirum ſubſtitutionis, quam leges Caducariæ nunquam abrogaverunt. T. 6. c. ſ88. E.
Accuſatio culpæ opponitur. T. 8. c. 760. A.
Accurſius malè confundit incapacem cum indigno. T. 4. c. 414. C. Indignus capere poteſt, ſed non retinere; ſecus in incapaci. Ibid. D.
Accurſius non intellexit, quid ſit exigere cautionem. T. 4. c. 550. C.
Accurſius propter Philoſophiæ peritiam a Cujacio commendatur. T. 4. c. 381. E.
Accurſii ſententia in l. 1. & l. 10., & l. cum aureum, §. 1. de auro, & argen. leg. & l. ſi quis argentum in priori cod. de donat. reſellitur, & explicatio ſuccinctis rationibus additur ex l. planè, §. ſed ſi pondus, delegat. 1. T. 5. c. 396. B. C.
Accurſius verba l. 2. in princip. malè interpretatur. T. 5. c. 461. A.
Accurſius cum Joanne, & Aaone recte reſellit eos, qui furi, & prædoni adversùs commodatarium, vel depoſitarium rei vindicationem quaſi dominis concedunt. T. 5. c. 417. C.
Accurſius multa menda in gloſſa definitionis tutelæ ingerit. T. 5. c. 578. A.
Accurſius & DD. ſenſum l. Rhodiæ de jactu non perſpexerunt. T. 5. c. 530. E. & c. 537. E.
Accurſius irrationabiliter ſeparat ſi dejuſſorem a reo conſtitutæ pecuniæ. T. 5. c. 406. C.
Accurſius, & alii ioterpretes ſenſum l. 24. locat. & conduct. aſſecuti oon ſunt. T. 5. c. 524. E.
Accurſius verâ, & dilucidâ ratione in l. 1. §. ſi prædo, depoſit. non utitur. T. 5. c. 417. C.
Accurſius rectè ſentit de electione commodatarii, ut vel rem præſtet, vel æſtimationem ejus. T. 5. c. 420. A.
Accurſius arguitur de mendacio. T. 5. c. 401. D.
Accurſius falſitatis arguitur. T. 5. c. 414. E.
Accurſius male ſpeciei appellationem ad corpora coarctat. T. 5. c. 390. D.
Accurſius notatus. T. 5. c. 759. D. Idem iterum notatus. Ib. c. 558. D.
Accurſii falſa ſententia de permutatione, & contractu do, ut des, ab auctore reſellitur. T. 5. c. 391. D.
Accurſii rationem, cur ſponſa ſponſum lugeat, reprobat auct. T. 5. c. 92. C.
Accurſius ad initium l. 12. ad exhibendum malè ſupplet hæc verba *non alias.* T. 5. c. 377. C.
Accurſius ineptè Dominis jactatum mercium dat actionem negotiorum geſtorum adversùs reliquos vectores. T. 5. c. 530. E.
Accorſius rectè ſentit, quòd in contractu mutui initium obligationis & non finis ſpectandus ſit. T. 5. c. 392. A.
Accurſius, quòd vera falſis involvat, ſæpenumero incuſatur. T. 5. c. 590. B.
Accurſii ſtultitiam & errorem intolerabilem ubi arguat auctor. T. 5. c. 794. A. B.
Accurſius rectè in l. 7. de eo, quod cert. loc. *ſtipulatus ſis* interpretatur *promiſerit.* T. 5. c. 404. D.
Accurſius l. ult. de Corat. bon. dan. fruſtra §. pen. l. 22. mandato objicit. T. 5. c. 471. B.
Accurſii objectio ex l. 4. de manum. vindict. contra leg. 58. mandati. T. 5. c. 985. D.
Accurſius ridiculus eſt, cum l. 14. de jure jurando, *rem* interpretatur *veritatem.* T. 5. c. 45. B.
Accurſius ad l. ſi mandatum, §. ille illi, mandati interpretationem fatuam attulit. T. 5. c. 849. C.
Accurſius l. 2. C. de reſcind. vendit. rectè interpretatur. T. 5. c. 452. A.
Accurſius a vero ſeoſu deflectit in materia permutationis, & contractus do, ut des. T. 5. c. 391. D.
Accurſii gloſſa ad l. 41. de neg. geſt. delenda eſt. T. 5. c. 443. E. & c. 444. A.
Accurſius malè ioitium l. 12. ad exhibendum coanguſtat ad filium famil. quem pater ex jure Quiritium vindicaturus eſt. T. 5. c. 377. D.
Accurſii objectio ex l. ſi defunctus, de procurat. contra l. 58. mandati tollitur. T. 5. c. 985. D.
Accurſii ſententiam approbat auctor. T. 5. c. 394. D.
Accurſium inculpat auctor, qoi taciturnitatem tutoris pro auctoritate accipit, quo ſenſu mutus tutor eſſe poſſet, quod eſt abſurdum. T. 5. c. 579. B.
Accurſius notatus. T. 6. c. 21. C. c. 81. C. c. 94. E. c. 97. B. c. 133. D. c. 144. B. c. 152. B. c. 155. A. c. 203. A. c. 113. A. c. 289. E. c. 293. B. c. 294. E. c. 312. A. c. 317. E. c. 320. B. c. 327. D. c. 356. A. c. 357. E. c. 358. A. c. 379. A. c. 441. C. D. E. c. 456 B.
Accurſius, cum citat Novellas, quid intelligit. T. 9. c. 473. D.
Cum nominat Authenticas, quid intelligit. Ibidem D.
Adhuc notatus. T. 9. c. 69. A. c. 190. E. c. 248. A. c. 249. E. c. 251. A. c. 284. E. c. 289. C. c. 344. B. c. 453. E. c. 460. B. c. 467. A. c. 1016. D. c. 1105. C. c. 238. B. c. 239. A. B. C. c. 244. D. c. 274. A. c. 474. D.
Accurſii error in pictura graduum arboris conſanguinitatis. T. 9. c. 918. B.
Accurſius notatos. T. 9. c. 328. E. c. 330. C. c. 387. D. c. 393. D. c. 397. A. c. 404. C. c. 405. C. c. 491. A. c. 994. B. c. 1188. B. c. 1191. B.
Accurſius refutatur in eo, quod ſentit de novi operis nuntiatione. T. 10. c. 1171. B. C. & c. ſ173. B.
Accuſare per alium nemo poteſt. T. 2. c. 498. A.
Accuſare dominum non poteſt Vaſſallus in cauſa vel civili, vel criminali. T. 2. c. 1285. C.
Accuſare alieno nomioe quibus licet. T. 2. c. 490. E.
De iis, qui ob ætatem, vel paupertatem accuſare non poſſunt. T. 3. c. 504. A.
Qui eſt in reatu alium publico, vel extraordinario crimine accuſare non poteſt. T. 3. c. 574. B.
Ad accuſandum ſi procurator non datur, multo magis non datur ad defendendum. T. 4. c. 1405. B.
Accuſare non poteſt infamis. T. 4. c. 27. A. nec Judex eſſe. Ibidem A.
An accuſare adulterii poſſit patronum libertus jure mariti. T. 4. c. 818. C. D.
Accuſare alium in eo quis non poteſt, quo in genere ipſe offenderit. T. 7. c. 883. A.
Accuſare nemo poteſt alieno nomine T. 9. c. 1365. B. & ſeq.

Qui

Qui vult accuſare præter inſcriptionem debet ſatiſdare de lite exercenda. T.9. c.1371. B.
Accuſare non poteſt ſervus dominum præter crimen Majeſtatis. T.9. c.1394. D.
De his, qui accuſare non poſſunt. T. 9. c. 1351. E. & ſeq. uſque 1374.
Accuſare plerumque non poſſunt infames. T.9. c. 1373. D.
Accuſare is non poteſt judicio publico, vel extraordinario judicio, qui non inſcripſit in crimen. T. 9. c. 1368. C. uſque ad 1374.
Accuſare non poteſt quis plures, quàm duos eodem tempore diverſorum criminum, tertium accuſare non poteſt, & cur. T.9. c.1373. E. & c.1393.A. Plures reos eodem crimine ſimul deferre licet. T. 9. c.1373. E. & c.1393. A.
Accuſare nos non poſſunt familiares & domeſtici noſtri, licèt ſint ingenui homines. T.9.c.1374.A. Liberti patronos criminaliter accuſare non poſſunt, vel patronorum heredes. Ib.A. Servi non audiuntur adversùs ſuos dominos. Ibid.B.
Accuſare mulieres regulariter non poſſunt. T.10. c.855. D.
Accuſatio extinguitur morte accuſatoris, non crimen. T.2. c.587.A.
Accuſatio vitioſa utplurimum per tabellam tegitur. T. 6. c.1141. B.
Accuſatio, & denunciatio quomodo differunt. T.6. c.1085. B.
Accuſatio quid. T.5. c.779. A.
Accuſatio, & denunciatio differunt. T.8. c.622. D.E.
Accuſatio falſi. T.9. c.273. E.
Accuſatio adulterii intra quod tempus debet fieri. T.9.c.1405. A.
Accuſatio inchoatur conteſtatione, & actione cauſæ. T.9. c.1363.B.
Accuſatio adulterii. Vide, Adulterium.
Accuſatio eſt ſuprema actio. T. 9. c.1374. E.
Omnis accuſatio præcipuè reſpicit ad vindictam publicam, & exemplum publicum. T. 9. c. 1369. B.
Accuſatio publica ex cauſis, quæ lege Cornelia continentur, an poſſit intendi per procuratorem. T. 10. c. 569. C.
Accuſatio morum locum olim habebat inter conjuges. T.10. c.729. C.
Accuſationis definitio. T.1. c.872. B.
Accuſationis inceito non procedunt tempora honorum poſſeſs. certo accuſationis tantùm tempora cedunt. T.4. c.345. D.
Accuſationis omittendæ, vel deferendæ venia eſt, quam petit accuſator a Judice. T.9. c.1473. B.
Accuſationis præludium eſt inſcriptio in crimen. T. 9. c. 1374. E.
Accuſationis inſtruendæ adverſùs adulterum legitima tempora quæ. T.9. c.14. D. E.
Accuſationis libellus. T.9. c.1418.D.
Accuſationem extraordinariam qui deſerit, an incidat is in pœnam S. C. Turpiliani, & ſi damnatur, utrùm infamiâ notetur. T.4.c.861. E. & 861. A.
Accuſationem inſtruere poteſt ſervus ex quibuſdam legibus adverſùs liberum hominem. T.9.c.1164 A.
Accuſationem perferre quid ſit. T.9. c.800. E.
Accuſationem ſequuntur inſcriptionès, ſive delationes, & denunciationes, querelæ. T.9. c.1374. E.
Accuſatione inſtitutâ non capitali, cur non liceat tranſigere. T. 10. c.612. D.
In accuſatione oportet ſubeſſe rem, quæ accuſetur. T.6. c.1085. A.
Accuſationes per tabellam apud Hiſpanos in uſum receptæ. T. 6. c.1141. C.
Accuſationes quædam ſunt, quæ ſunt actiones civiles, non criminales. T.9. c.499. D.
De accuſationum finiendarum tempore. T.3. c.5. B. C.
De accuſationibus. T.9. c.273. E.
De accuſationibus & inſcriptionibus. T.9. c.1374. E. 1375. A.& ſeq.
De accuſationibus publicorum judiciorum, & extraordinariis accuſationibus. T. 9. c. 1376. A. 1377. 1381. 1382.
Accuſator quando impunè corrumpitur. T.1. c.877. E.
Accuſator quando calumniæ damnari poteſt propter contumaciam. T. 3. c.575. E. & 577. A.
Accuſator dicitur cum reo conteſtari, non contra. T.4. c.73. C.
Accuſator numeratur in Teſtibus. T. 6. c. 850. E. & 851. A.
Accuſator, ideſt, tergiverſator, qui ab inſtituta accuſatione judicii publici in univerſum deſiſtit citra veniam abolitionis, incidit in S.C. Turpilianum. T.6. c.515. C.
Accuſator, & Prævaricator ſæpius ſynonyma. T.8. c.631. B.
Accuſator, qui ſubſcribit in crimen. T.9. c.119. D.
Accuſator an per alium accuſare poſſit. T.9. 1377. D.
An accuſator abſens litis damno condemnari poſſit abſoluto reo. Ibid.D.
Si accuſator, vel reus mortuus fuerit. T.9. c.1391. E. & 1392. A.
Accuſatoris negligentia punitur intra tempus legitimum, qui non agit, aut peragit reum, quem ſemel detulit. T.9. c.1375. B.
Accuſatoris morte accuſatio extinguitur, crimen, & culpam non extingui. T.9. c.1391. E.
Accuſatori, qui reum falſæ monetæ in judicium detulit, quod præmium datur. T.9. c.1451. A.
Accuſatori quæ dantur dilationes, quæ reo. T.9. p.18. A.
Accuſatore defuncto, an & res, & reus apud eundem Judicem peragitur. T.4. p.1391. C.
Accuſatorem qui corrumpit, an ſatis habeatur pro confeſſo, & convicto. T.10. c.225. E.
Accuſatorem qui non habet, ab honoribus non prohibetur. T. 10. c.227. A.
Accuſatores reis ſuis edere crimina cogendi ſunt. T.1. c.498. D.
Accuſatores nulli, niſi voluntarii, ut olim Athenis. T.2. c.149. D.
Accuſatores hodie nulli, aut rari ſunt, qui ſe ſubjiciant periculo calumniæ. T.10. c.881. A.
Accuſatorum, & teſtium eadem conditio eſt. T.5. c.1142. B.
Accuſatorum calumnia, & temeritas quomodo coercetur. T.9.c.1473.B.
Accuſatoribus præmia deferebantur. T.9. c.1373. E.
Accuſatorius libellus. T.9.c.1418.D.
Accuſati, qui deploraverant ſua tempora, & ſe infelici ſeculo natos dixerant. T.10. c.722. B.
Accuſet interpretatur *accuſare velit*. T.2. c.363. D.
Ne accuſetur ſolùm qui paciſcitur, aut ſtipulatur, inutilis eſt ſtipulatio. T.10. c.710. B.
Acetabula. T.3. c.271.A.& c.272.A.
Acheronticus libertus. T.1.c.146.C.
Acinaticium. T.3. c.714. E.
Acoluthi propriè non ſunt Clerici. T.2. c.1033.E.
Acoluthi corrupti clericis adjunguntur. Ibid. C.
Acoluthi juvenes deferebant ſunalia. T. 1. c. 536. E.
Ac ſi pro *quaſi*. T.1. c.37. B.
Acquirit ſerva domino, filius familias patri. T.5. c.359. B.
Qui nobis acquirit cum alio contrahendo, quo caſu nihil agit, ſi nobiſcum contrahendo deducat in obligationem. T.10. c.286. B.
Acquiritur poſſeſſio tantum ſcienti. T.4. c.622. D.
Acquiritur nobis per liberos homines bonâ fide poſſeſſos. T. 6. c.312. D.
Acquiritur jam invitis nobis, & ignorantibus, per ſervos penè ex omnibus cauſis. T.6. c.107. A.
Acquiritur obligatio per ſervum invito domino, ac etiam per ſervum furtivum nobis acquiritur. T. 6. c. 461. C. E.
Acquiritur dominium uſucapione tam rerum mancipi, quàm nec mancipi. T.7.c.355 D.
Acquiritur nobis condictio directa ex mutuo, & ex promutuo. T.9. c. 315. E.
Quicquid nobis acquiritur, eſt vel dominium, vel poſſeſſio, vel obligatio, vel actio. T.10. c.978. D.
Acquirere an quis aliquid, quod eſt hereditatis, poſſit per ſervum hereditarium. T.4. c.382. A.
Acquirere volentibus juris ignorantia non prodeſt. T.4. c.502.D.
Acquirere longo tempore aliud eſt, aliud uſucapere. T.7. c.396. C.
Acquirere id ſolum dicimur, quod juſtè acquirimus. T.8. c.902. B.
Acquirendi dominii alia eſt ratio, alia poſſeſſionis; & alia ratio amittendi dominii, alia poſſeſſionis. T.4. c.205. B.

Acquirendi dominii duæ cauſæ, hereditaa, & emptio. T.7. c.325.C.
Acquirendæ hereditatis modi. T. 8. c. 989. A.
Acquirendæ rei cauſa eſt duplex, lucrativa, vel non lucrativa. T.10. c.758. E. & 759. A.
De acquirenda hereditate. T.9. c.758. uſq. ad 784.
De acquirenda per alium obligatione. T. 9. c. 314. C. & ſeq.
In acquirendo duo ſunt, inquit Æmil. Ferretus, extrema: unum ex perſona ejus, a quo acquiritur; alterum ex perſona ejus, cui acquiritur. T. 4. c. 463. E. c. 464. A.
Acquirendatum rerum cauſæ multiplices. T.5. c.716. E. & c.717. A.
Acquirendarum rerum non eſt juſta cauſa donatio inter virum, & uxorem. T.7. c.373. C.
Acquirimus ſolummodo tribus modis, & quibus. T.5. c.801. E.
Quod acquirimus, vel eſt dominium, vel poſſeſſio, vel obligatio. T. 9. c.85. A. & c.103. I.
Acquiſita non repudiantur, ſed delata. T.4. c.1267. C.
Acquiſita ſemel repudiari non poſſe. T.7. c.1442. B.
Acquiſitio quid eſt. T.4. c.504. A.
Acquiſitio dominii uſumfructum perimit. T.4. c.1105. A.
Acquiſitio hereditatis, ſeu geſtio pro herede non tantùm eſt actus viventis, ſed & morientis. T. 4. c. 1079. A.
Acquiſitio per adrogationem quæ. T.8. c.143. A.
Acquiſitio dominii, cujus causâ duratura non eſt, perimit ſtipulationem. T.10. c.542. E.
Acquiſitiones ante nuptias partæ dotem ampliant, nec lucro mariti cedunt. T.6. c.122. A.
Quod acquiſitum eſt, an repudiari poſſit. T.6. c.213. A.
Acquiſitum jam ante repudiari non poteſt, ſed id dumtaxat, quod delatum nondum acquiſitum eſt. T.6. c.672. E.
Acta actæ quid ſit. T.3. c.193. B.
Acta Cæſaris conſervari, vel otii, vel quietis causâ, quantumvis ipſo jure nulla fuerint. T.4. c.883. B.
Acta quid. T.8. c.912. E.
Acta forenſia. T.9. c.8. B.
Acta qui excipiebant, edebantque. T.9. c. 289. B.
Acta poſt appellationem interpoſitam intra quod tempus mitti debent. T.9. c.1116. D.
Acta, ſeu inſtrumenta publica, quæ dicuntur. T.9. c.19. E. & c.20.A.
Acta inter alios alii non nocere. T.9. c. 1101. D.
Acta publica adnotanda eſſe manu commentarienſis. T.9. c.8. D.
Acta in contractibus non exigimus, exceptis donationibus. Tom. 9. c. 284. A.
Acta publica quæ. Tom. 9. c.8. B. & ſeq.
Acta, & inſtrumenta publica an egeant teſtibus. T.10. c. 637. B.
Acta dicuntur, quæ geruntur apud Magiſtratum, & quæ ab Actuario in ſcriptis rediguntur. T. 10. c. 794. E.
Acta publica an ſint edenda cuilibet poſtulanti. T.10. c.873. D.
Actio, aut ex delicto naſcitur, aut ex contractu. T.3. c.388. A.
Actio non tantùm de proprietate, vel quaſi, ſed & de poſſeſſione eſſe poteſt. T.3. c.124. C. D.
Actio non datur ex ſtipulationibus naturâ turpibus. T.1. c.1180.D.E.
Actio acquiritur invito. T. 1. c. 1280. B.
Actio quarum rerum non datur. T. 1. c.860. A.
Actio præſcriptis verbis quorſum inventa. T.1. c.1488. C.
Actio præſcriptis verbis, quæ ſit, & unde naſcatur. T. 1. c.774. A. & 923. C.
Actio ex ſtipulatu ſtrictior, quàm ulla actio ſtricta. T. 1. c.1367. A.
Actio directa, actio contraria, & actio mixta. T.1. c.222.B. c.223.A. & unde ſic dicta. Ibid. c.764. A.
Actio ſtricta, certa, & pura. T. 1. c. 1279. D.
Actio poſſeſſoria cur ita dicta. T. 1. c.746. A.
Actio fiduciæ duplex. T. 1. c.391.C.
Actio de pauperie. T.1. c.377. C.
Actio perſonalis acquiritur ignoranti. T.1. c.1046. D.
Actio oneris averſi. T. 3. c. 191. A. & ſeq.
Actio arbitraria. T. 1. c.1279. C.
Actio ſubſidiaria. T. 1. c. 50. B.
Actio inofficioſi teſtamenti unde originem duxit. T.3. c.39. C.
Actio ex teſtamento alia certi, alia incerti. T.1. c. 1213. A.
Actio de dolo in privatis judiciis. T.1. c.742. A.
Actio de dolo ob rem minimam non datur. T.1. c.957. E.
Actio de dolo, & metus causâ eſt arbitraria. T.1. c.982. E.
Actio de dolo intra annum datur. T.1. c.982. B.
Actio de dolo poſt biennium non datur. T.1. c.982. C.
Actio quomodo tranſactione tollitur. T.1. c.956. A.
Actio de recepto. T.1. c.743. C.
Actio ſi certum petatur. T.1. c.759.A.
Actio mandati. T. 1. c.393. B. C.
Actio mandati, & actio ex ſtipulatu, quo differunt. T.1. c.1470.B.
Actio mandati duobus caſibus durat, mandato morte ſoluto. T. 1. c. 1467. D.
Actio injuriarum. T.2. c.616. B.
Actio præſcriptis verbis ſtricta. T.1. c. 754. C. D.
Actio ſubſidiaria de magiſtratibus conveniendis. T. 2. c. 375. E. & c. 376. A.
Actio De peculio, De in rem verſo, Quod juſſu ad omnes contractus pertinent. T.2. c.237. C.
Actio redhibitoria duplex, ædilitia, & civilis. T.2. c.293. C. D.
Actio directa opponitur utili, contrariæ, præparatoriæ. T. 1. c.269. B.
Actio rei uxoriæ bonæ fidei. T. 2. c. 328. A.
Actio rei uxoriæ, & ex ſtipulatu multa habent communia. Ibidem, & ſeq.
Actio rerum amotatum. T.2. c.336.D.
Actio tutelæ. T.2. c.351. A.
Actio ex nuda pollicitatione non naſcitur. T.1. c.491. D.
Actio commodati. T.1. c. 383. E.
Actio furti duplex. T.1. c.865.A.
Actio furti quando furi competit. T.3. c.477. B.C.
Actio internecini in quemnam dari poſſit. T.3. c.2. A.
Actio pœnalis an deſcendat ad heredem. T.3. c.648. D.
Actio funeraria in quem competit. T.1. c.381. B.
Actio metus causâ. T.1. c.367. B.C.
Actio quod metus causâ unde originem cœpit. T.1. c.959. D.
Actio quod metus causâ rei continet perſecutionem. T.1. c.953. D.
Actio quod metus causâ eum interdicto concurrit. T.1. c. 968. D.
Actio metus causâ poſt annum non datur. T.1. c.967. A.
Actio judicati in dominum, aut domino, & heredi in heredem datur. T.1. c.362. A.
Actio quanti ejus intereſt. T. 1. c.370. A.
Actio rerum amotarum. T.1. c.786.D.
Actio rei uxoriæ. Ibid. C.
Actio finium reguadorum. T. 1. c.754. A.B.
Actio communi dividundo. Ibid. D.
Actio repetundarum, & peculatus, morte non finitur. T.2. c.647. D.
Actio aquæ pluviæ arcendæ. T.1. c.834. B.
Actio de evictione ſcienti non datur, neſcienti datur. T.2. c.1242. B.
Actio tutelæ quid ab actione negotiorum geſtorum differt. T.3. c.495. A.B.
Actio tutelæ quomodo devolvitur in actionem negotiorum geſtorum. T.1. c.363. A.
Actio negotiorum geſtorum. T. 1. c.364. B.
Actio mutua negotiorum geſtorum unde naſcitur. T.1. c.740.B.
Actio confeſſoria, & actio negatoria. T.1. c.749. C.D.
Actio conſtitutoria ex antiphona. T.1. c.383. A.
Actio nummaria. T.1. c.472. E.
Actio ordinaria. T.1. c.888. B.
Actio pigneratitia. T.1. c.764. B.
Actio pecuniaria. T.3. c.225.C. D.
Actio redhibitoria. T.2. c.645.C.
Actio redhibitoria venditionem reſcindit in totum. T. 1. c.778. B.
Actio de reſtitutione majorum. T.1. c. 1387. D.
Actio reſtitutoria duplex. T. 1. c.1389. A.

Actio

Actio reſciſſoria, & in integrum reſtitutio quid differũt. T.3. c.186. B.
Actio reſciſſoria annua contra jus civile datur. T.1. c.1387. E.
Actio de peculio, quamdiu eſt in poteſtate ſervus, eſt perpetua. T.1. c.1457. B.
Actio ſemel extincta non reſtituitur. T.4. c.444. C.D.
Actio tutelæ non datur, niſi finitâ tutelæ adminiſtratione. T.4. c.644. E.
Actio tutelæ quid eſt. T.4. c.311. D.
Actio nulla jure competit ad alienata in fraudem filiorum, vel parentum revocanda. T.4. c.379. C.
Actio bonæ fidei quid eſt. T.4. c.273. D.
Actio in factum competit argentario. T.4. c.923. A.
Actio tutelæ competit tutori. Ibid. A.
Actio inſtitoria, vel quaſi inſtitoria. T.4. c.872. A.
Actio ex ſtipulatione pœnali. T.4. c.662. D.
Actio judicati unde oritur: T.4. c.837. D.
Actio ſtricta. T.4. c.889. A.
Actio tutelæ ob quænam datur. T.4. c.878. C.
Actio tutelæ non dicitur eſſe ex contractu, ſed quaſi ex contractu. T.4. c.906. D.
Actio utilis creditæ pecuniæ datur militi ſine ceſſione. T.4. c.919. D.
Actio utilis domino quando, & in quos datur. Ibid. C.
Actio injuriarum generalis finitur pactione, diſſimulatione, & denunciatione. T.4. c.368. C.
Actio ex empto, & actio ex ſtipulatu in quo differunt. T.4. c.705. B.C.
Actio de dote in quo differat ab actione rerum amotarum. T.4. c.1000. C.
Actio bonæ fidei eſt petitio hereditaris. T.4. c.889. A.
Actio inſtitoria. Vide, Inſtitoria actio.
Actio injuriarum quomodo aboletur. T.9. c.983. C.
Actio cui competit, is tempore utili habet experiundi poteſtatem. T.4. c.1333. A.
Actio non ſemper ex nuda pactione naſcitur. T.4. c.917. D.
Actio per liberam perſonam non acquiritur. T.4. c.881. A.
Actio pigneratitia quomodo debitori debetur. T.4. c.928. B.
Actio præſcriptis verbis ſemper concluditur in id, quod intereſt dari, ſeu fieri quod convenit. T.4. c.958. D.
Actio, quæ venditori competit, dicitur ex vendito; & quæ emptori, ex empto. T.4. c.967. A.
Actio reſtitutoria eſt utilis, & ex æquitate datur. T.4. c.903. B.
Actio ſtellionatus eſt criminalis. T.4. c.844. B.
Actio ſtellionatus neque publicis judiciis, neque privatis actionibus continetur. Ibid. A.
Actio ſtellionatus privatis actionibus non continetur, & quænam iſtæ actiones privatæ. Ibid. B.
Actio an priùs reddenda ſit in fidejuſſorem magiſtratus, qui non geſſit, an in nominatorem ejus, qui geſſit rem ejus magiſtratus, quàm in collegam, qui eam rem non geſſit. T.4. c.37. D.
Actio judicati quando exercetur. T.4. c.1024. E.
Actio cum furioſo nulla. Ibid. E.
Actio doli ineſt actionibus bonæ fidei. T.4. c.273. D.
Actio civilis rerum amotarum criminali nihil præjudicat. T.4. c.1000. B.
Actio danda eſt ex damno, & injuria cujuſque. T.4. c.874. C.
Actio dilatoria opponi debet ante litem conteſtatam peremptoria verò ante, & poſt. Tom.4. c.904. E.
Actio eſt telum, exceptio clypeus, replicatio aliud telum, & adminiculum actionis. T.4. c.1354. A.
Actio ex nudo pacto non naſcitur. T.4. c.992. C.
Actio ex ſtipulatu de dupla domino non datur re evictâ. T.4. c.917. B.
Actio ex vendito empto venditori competit, actio verò ex empto vendito emptori competit. T.4. C. 957. A.
Actio furti eſt actio famoſa. T.4. c.844. E.
Actio hypothecaria naſcitur ex pacto ipſo jure. T.4. c.1294. E.
Actio depoſiti meritò excipitur. T.4. c.213. C.
Actio infertur propriè in perſonâ rei perſequendæ gratiâ. T.4. c.1447. A.
Omnis actio utilis eſt in factum. T.4. c.721. D.
Ad exhibendum actio. Vide, Actio ad exhibendum.
Ad revocanda alienata in fraudem filiorum, vel parentum nulla competit actio jure. T. 4. c. 379. C. Ratio quæ. Ibid. C.
Actio Faviana, & Calviſiana in quo differant. T.5. c.1171. A.
Actio in rem, actio in perſonam, actio mixta. T. 5. c.1179. D.
Actio ſubſidiaria, quæ datur adverſùs magiſtratus municipales ob cauſam datorum tutorum, ad quos tutores pertinet. T.5. c.1189. C.D.
Actio arbitraria de eo, quod certo loco, ex mutuo venit. T.5. c.403. B. & 404. E.
Actio arbitraria de eo, quod certo loco, an veniat ex promutuo. T. 5. c.404. E.
Actio ad exhibendum ei, qui noxali actione ſervi nomine cum domino acturus eſt, datur. T. 5. c.375. C.
Actio ex teſtamento annumeratur judiciis ſtricti juris. T.5. c.403. C
Actio quod metus cauſâ quamdiu duret. T.5. c.143. E.
Actio de dolo extremum ſubſidium eſt. T.5. c.151. C.
Actio ex empto quando competit. T.5. c.871. B.
Actio reſciſſoria annua eſt. T. 5. c. 689. C.
Actio ad exhibendum effectu quidem in perſonam eſt, formula autem in rem concipitur. T. 5. c. 382. D.
Actio ad exhibendum pertinet tantùm ad res mobiles. T.5. c.374. A.
Actio mandati naſcitur ex contractu, negotiorumgeſtorum ex quaſi contractu. T.5. c.131. A.
Actio æſtimatoria de libero homine locum non habet. T.5. c.30. D.
Actio aquæ pluviæ arcendæ ſoli domino, & in dominum competit. T.5. c.674. B.
Actio aquæ pluviæ ſervitutes etiam comprehendit. T.5. c.670. D.
Actio aquæ pluviæ arcendæ quid in fundo communi, quid in proprio juris ſtatuat. T.5. c.676. C.
Actio aquæ pluviæ arcendæ, & damni infecti, an, & quibus conveniat, & in quibus differat. T.5. c.659. D.
Actio ab alio fruſtra mandatur ei, qui ſuo nomine actionem habet. T.5. c.112. D.
Actio ad exhibendum ei, qui furti acturus eſt, datur vindicandi causâ T.5. c.376. C.
Actio aquæ pluviæ arcendæ de qua aqua intelligatur. T. 5. c.661. C.
Actio ad exhibendum ſcripta quidem in rem eſt, effectu autem ipſo in perſonam. T.5. c.382. D.
Actio de diſtrahendis rationibus mixta eſt. T.5. c.583. A.
Actio confeſſoria. T.5. c.872. E.
Actio de dolo quando finitur. T.5. c. 770. D.
Actio in factũ quando finitur. Ibid. D.
Actio pro ſocio quid diſtet ab actione cõmuni dividundo. T.5. c.491. B.
Actio aquæ pluviæ quid ſit, & quid in eam veniat. T.5. c.660. E.
Actio ad exhibendum cui competat. T.5. c.374. A.
Actio ad exhibendum arbitraria eſt, totaque ea arbitrio judicis pendet. T.5. c.380. E.
Actio ad exhibendum qua ratione detur vindicaturo. T.5. c.373. B.
Actio ad exhibendum datur ei, qui in libertatem aliquem vindicaturus eſt. T.5. c.376. C.
Actio aquæ pluviæ arcendæ unde deſcendat. T.5. c.660. D.
Actio ad exhibendum propter vindicationem comparata eſt. T.5. c.373. D. E.
Actio arborum furtim cæſarum quid contineat. T.5. c.591. B.
Actio arborum furtim cæſarum mixta eſt. Ibid. C.
Actio albi corrupti popularis eſt. T.5. c.14. C.
Actio ad exhibendum an in rem, an verò in perſonam propriè concipiatur, & competat. T.5. c.382. B. & ſeq.
Actio aquæ pluviæ arcendæ eſt de damno futuro, non de præterito. T.5. c.659. E.
Actio arbitraria in actionibus ſtricti judicii locum habet. T.5. c.403. E.
Actio ex compromiſſo ad finiendas lites pertinet. T.5. c.21. D.E.

Actio communi dividundo an ex re ſolùm naſcatur. T. 5. c. 908. D.
Actio de dolo quaodo hodie finiatur. T. 5. c. 770. D.
Actio conſtituti non competit, niſi de pecunia debita, de indebita nunquam. T. 5. c. 412. C.
Actio conſtitutoria retrorſum ſe refert. T. 5. c. 413. D.
Actio cui mandatur, ei defenſio quoque mandari videtur. T. 5. c. 119. B.
Actio communi dividundo, & finium regundorum duplex eſt. T. 5. c. 164. C.
Actio de liberali cauſa decepto in deceptorem datur. T. 5. c. 684. D.
Actio de iu rem verſo an ſit perpetua. T. 5. c. 982. D.
Actio de dote ratione naturali nititur. T. 5. c. 162. C.
Actio cui competit, ei multo magis exceptiu. T. 5. c. 258. C.
Actio depoſiti adversùs inficiantem famnſa eſt, & turpia. T. 5. c. 452. E.
Actio de dolo quodam caſu non eſt arbitraria, ſed ſtricto jure inteoditur. T. 5. c. 149. C. D.
Actio de recepto an actionem furti tollat. T. 5. c. 198. A.
Actio de eo, qund certo loco, utilis arbitraria vocatur. T. 5. c. 402. D.
Actio de peculio quo tempore finiatur, & quando perpetua ſit. T. 5. c. 444. A. B.
Actio de in rem verſo quæ ſit. T. 5. c. 444. E.
Actio de reddendis rationibut ubi inſtituenda ſit. T. 5. c. 38. C.
Actio de dolo quid perſequatur. T. 5. c. 770. D.
Actio de dolo ex parte rei pœnalit eſt, & anno finitur. T. 5. c. 771. B.
Actio de peculio inaois eſt, ſi nihil ſit in peculio tempore fidejuſſionia, & poſtea perierit. T. 5. c. 413. E.
Actio de in rem verſo quando, & adversùs quem competat. T. 5. c. 445. A.
Actio de eo, quod vi, aut clam, quando perpetua ſit. T. 5. c. 807. D.
Actio de dolo, quæ in heredem datur ex dolo defuncti, non temporalis, ſed perpetua eſt. T. 5. c. 153. E.
Actio depoſiti ſequeſtraria quæ ſit. T. 5. c. 25. C.
Actio de in rem verſo, ceſſante actione inſtitoria, ſemper competit. T. 5. c. 433. C. D.
Actio depoſiti cui, & qua de re competat. T. 5. c. 451. C. D.
Actio de dote in æquum, & bonum concepta eſſe dicitur. T. 5. c. 163. A. B.
Actio de dote patrit, & filiæ an ſit communit, ſoluto matrimonio. T. 8. c. 99. C.
Actio rerum amotarum poſt divortium an detur in ſolidum. T. 9. c. 546. E. Et cur. Ibid. E.
Actio de eo, quod certo loco, arbitraria appellatur, non ut nomen actionis id ſit, ſed demonſtratio qualitatis actionis. T. 5. c. 403. A.
Actio deſcendens ex crimine ſepulcri violati ſeparatur ab actione pecuniaria ſepulcri violati per actionem io factum, quæ non eſt famoſa. T. 5. c. 386. E. & 387. A.
Actio de dolo quo tempore finitur T. 5. c. 146. A. & c. 829. D.
Actio de moribus, qua conjuget mores invicem accuſabant, a Juſtiniano ſublata eſt. T. 5. c. 573. C.
Actio de calumniatoribus cui competat. T. 5. c. 137. E.
Actio de dolo malo arbitraria eſt, nec bonæ fidei, neque omoino ſtricti juris. T. 5. c. 148. C.
Actio de eo, quod certo loco, utilis actio ex ſtipulatione, vel ex mutuo, vel ex teſtamento, & ex genere arbitrariarum. T. 5. c. 403. B.
Actio de eo, quod certo loco, ex conſtituto venire poteſt. Ibidem B.
Actio de in rem verſo quid ab actione de peculio diſtet. T. 5. c. 982. D.
Actio de peculio ex maleficio non venit. T. 1. c. 1473. C.
Actio de peculio quando extinguitur. T. 1. c. 768. A.
Actio incerta quæ ſit. T. 1. c. 1214. B. C.
Actio ex empto de modo ob mendacium creſcit in duplum. Tom. 1. c. 393. E. & c. 394. A.
Actio de vendito, eo nomine non competit. T. 1. c. 983. B.
Actio ſervi corrupti. T. 1. c. 375. A.
Actio æſtimatoria. T. 1. c. 773. D.
Actio temporalis io debitorem veterem reſtituitur. T. 1. c. 1010. C.
Actio mutui, condictio vocatur. T. 1. c. 1261. E.
Actio jurijurandi, & actio rei judicatæ. T. 1. c. 382. D.
Actio talionis. T. 1. c. 382. D.
Actio injuriarum quo jure introducta. T. 1. c. 472. D. E. & c. 473. A.
Actio injuriarum civilis per procuratorem intendi poteſt. T. 1. c. 474. C.
Actio damni dati. T. 1. c. 752. B. & D.
Actio depoſiti. T. 1. c. 388. E. c. 389. A.
Actio depoſiti in duplum: Ibidem c. 389. D.
Actio de in rem verſo. T. 1. c. 768. B.
Actio quod juſſu, ſive de juſſu. Ibi. C.
Actio momenti. T. 1. c. 548. C.
Actio dotis ex quibus cauſis naſcitur. T. 1. c. 313. B.
Actio dotis adventitiæ. Ibidem c. 314. A.
Actio adverſùm iniquam peræquationem intra annum datur. T. 2. c. 855. B.
Actio hypothecaria, & pigneratitia. T. 9. c. 1196. C. & ſeq.
Actio bypothecaria avocat poſſeſſionem. T. 1. c. 1521. E.
Actio hypothecaria quarum rerum nomine dari non poteſt. T. 1. c. 775. C. D.
Actio hypothecaria ſolvitur variit modis. T. 1. c. 777. E. & c. 778. A.
Actio hypothecaria ſemel omiſſa reſumi neqnit. T. 1. c. 665. C.
Actio noxalit de quadrupede pauperiem faciente. T. 1. c. 376. E. Hac actione pecudes continentur. Ibid. c. 377. A.
Actio noxalis ex delicto publico non eſt. T. 1. c. 1449. E.
Actio noxalis extinguitur morte. T. 1. c. 752. C.
Actio vi bonorum raptorum in quadruplum. T. 1. c. 538. E.
Actio prætoria actio directa. T. 1. c. 233. D. & c. 234. B.
Actio legis Corneliæ. T. 1. c. 245. A.
Actio Fabiana, & actio Calviſiana. T. 2. c. 382. D. & c. 383. A.
Actio Pauliana, Fabiana, & Calviſiana. T. 1. c. 252. C.
Actio Pauliana quid ab hypothecaria diſtet. T. 2. c. 642. C.
Actio Publiciana locum non habet in his, quæ uſucapi poſſunt. T. 1. c. 1140. D.
Actio Serviana. T. 1. c. 252. E.
Cur actio nulla prodita ſit de filio corrupto. T. 3. c. 492. B.
Actio noxalit non tantùm de pauperie, ſed etiam de paſtu pecoris. T. 1. c. 376. E.
Actio ἐξεύλης cur ſic dicta. Tom. 1. c. 480. A.
Actio arborum furtim cæſatum. T. 1. c. 502. B. C.
Actio interrogatoria quæ ſit. T. 1. c. 755. D. E.
Actio de peculio dator intra annum, etiamſi oullum exſtet peculium. T. 1. c. 1457. C.
Actio Publiciana quando locum habet. T. 1. c. 1140. D.
Actio confeſſoria. T. 1. c. 382. D.
Actio conſtitutoria. T. 1. c. 383. A.
Actio de dote eſt privilegiata. T. 1. c. 1454. C. D.
Actio reſtitutoria duplex. Tom. 1. c. 1387. E.
Actio pro ſocio generalis eſt. T. 1. c. 677. E.
Actio de rationibus diſtrahendis. T. 1. c. 407. E.
Actio utilis negotiorum geſtorum eſt ex curationis obligatione. T. 1. c. 794. B.
Actio pro tutela, & actio in factum differunt. T. 1. c. 795. A. B.
Actio de peculio quando ſit perpetua, vel annua. T. 1. c. 1461. A.
Actio de moribos ſublata. Tom. 2. c. 332. E. & T. 4. c. 280. A. B.
Actio mandati duobus caſibus, finito mandato morte, vel capitis minutione mandatotis, re non dum ſequutâ, competit. T. 2. c. 263. A.
Actio damni infecti. T. 1. c. 833. B.
Actio ſi certom petatur de rebus creditis. T. 2. c. 194. B. C.
Actio Publiciana quid, & a quo ſit dicta. T. 1. c. 747. B.
Actio vectigalit, ſive de fundo vectigali. Ibidem C.
Actio commodati duplex. Tom. 1. c. 753. D.
Actio metus causâ eſt arbitraria. T. 1. c. 954. A.
Actio, ſive accuſatio de moribus ſublata. T. 1. c. 314. C.

Actio

Actio exercitoria unde nomen ſumpſerit. T.1. c.764. D.
Actio tributoria. T.1. c.765. B.
Actio pro ſocio ex utroque latere directa. T.1. c.770. C. D.
Actio negotiorum geſtorum eſt in perſonam. T.2. c. 112. D.
Actio quod metus causâ in rem ſcripta. Ibidem D.
Actio ad exhibendum, ſive exhibitoria. T.2. c.183. E. & c.184. A.
Actio fiduciæ duplex. T.1. c.391. C.
Actio præjudicialis. T.1. c. 841. A.
Actio in factum cur ſic dicta. T. 7. c.106. A.
Actio ingrati adversùs libertum donatarium. T.2. c.1117. B.
Actio de moribus ſublata. Tom. 2. c.332. E.
Actio ad exhibendum. T.1. c.755. A.
Actio obligationis caſequutio. T. 2. c.210. C.
Actio ingrati adversùs libertos. T.1. c.383. D.
Actio de libellis famoſis eſt capitalis ex leg. XII. tab. ex conſtitutionibus non item. T.1. c.243. B.
Actin judicati in quem competat. T.1. c.362. A.
Actio tutelæ in negotiorum geſtorum actionem devolvitur. T. 1. c.363. A.
Actio ſi certum petatur de ſuffragiis. T.2. c.198. E.
Actio famil. erciſcundæ. T.2. c.177. A.
Actio communi dividundo. Ibidem A. & c.178. C.
Actio de finibus, gall. *Plait de bonner.* T. 2. c. 180. B.
Actio manis quomodo conſtituitur. T.1. c.977. E.
Actio reſtitutoria eſt reſciſſoria, & utilis. T.1. c.956. E.
Actio arbitraria qualis ſit. T.1. c.967. C.
Actio nulla eſt cum ſervo, aut filio familias. T.3. c.226. A.
Actio criminalis non ſemper præfertur civili. T.3. c.586. A.
Actio pro auctione. T. 3. c. 693. E.
Actio quandonam denegatur. T. 1. c.277. B.
Actio aquæ pluviæ arcendæ. T. 3. c.702. E.
Actio de pecunia conſtituta qualis ſit, & quandonam de ea agi poſſit. T.1. c.253. E. & c.254. A.
Actio ſimpliciter an pro condictione uſurpari poſſit. T.3. c.706. B.
Actio ex contractu an ſemper contra heredem non competat. Tom. 1. c.277. B.
Actio pœnalis an pœnæ nomine dari, vel concipi dicatur, quantum interſit. T.3. c.699. E. & c.700. A.
Actio petitoria. T.1. c.283. E.
Actio de dote quomodo concipiatur in bonum, & æquum. T.3. c.644. B.
Actio de dote cuinam danda eſſe videatur. Ibidem C.
Actio furti an detur in eum, qui nullam opem ad furtum faciendum adhibet, ſed tantùm conſilium dat, atque hortatur. T.1. c.233. B.
Actio furti an ei competat, cujus intereſt rem ſalvam eſſe, licèt dominus non ſit. T.1. c. 234. C.
Actio furti an ad pœnæ tantùm perſecutionem pertineat. T.1. c.236. D.
Actio furti concepti quænam dicatur. T.1. c.231. A.
Actio ingrati adverſus libertos ex lege Ælia Sentia. T.3. c.608. B.
Actio ingrati jure ordinario nulla competit. Ibidem C.
Actio Ædilicia utrùm competat, ſi quis ibi habeat canem, verrem, aprum, & leonem, quà vulgo iter fit. T.1. c.271. E.
Actio exercitoria, & inſtitoria utrùm dentur in ſolidum. T.1. c.266. A.
Actio exercitoria cur ſic dicatur. Ibidem A.
Actio inſtitoria cur ſic appelletur. Ibidem B.
Actio tributoria, vel inſtitoria, vel exercitoria cui competit, an de peculio, & de in rem verſo agere poſſit. T.1. c.268. A.
Actio negotiorum geſtorum, an ultro citroque naſcatur, id eſt, directa, vel contraria. T.1. c.221. E.
Actio præſcriptis verbis quo caſu competat ea locatione, & conductione. T.1. c.114 D.E.
Actio in rem, vel ad exhibendum an detur de peculio, vel in perſonam tantùm. T. 3. c. 637. A.B.
Actio in rem, & actio ea ſtipulatu in quibuſnam differant. T. 3. c. 625. C.
Actio calumniæ quomodo abiit in deſuetudinem. T.1. c.285. D.
Actio de peculio, & de in rem verſo an una, eademque ſit. T.1. c.257. C.
Actio furti ſæpe pro condictione furtiva. T. 3. c.621. E.
Actio perſonalis redditur in invitum. T.3. c.637. A.
Actio rei uxoriæ ſublata. T.1. c.259. E.
Ex quibus cauſis furti actio competit in re clam facta, ex iiſdem cauſis competit actio vi bonorum raptorum. T. 1. c. 238. C.
Actio vi bonorum raptorum mixta. T. 1. c.256. D.
Actio familiæ erciſcundæ quænam eſſe dicatur. T.1. c.257. A.
Actiu finium regundorum qualis eſſe debeat. Ibidem B.
Actio communi dividundo quæ, & qualis ſit. Ibidem A.
Actio legis Aquiliæ pœnalis. T. 1. c. 238. E.
Actio legis Aquiliæ directa, vel utilis quandonam dari debeat. T. 1. c. 241. E. & ſeq.
Actio in factum ex lege Aquilia. Ibid. A. B.
Actio vi bonorum raptorum an ſit intra annum quadrupli, poſt annum ſimpli, & utilis. T.1. c. 237. A. B.
Actio reſtitutoria adverſus falſum tutorem. T. 3. c. 647. C. D.
Actio de ejectis, & effuſis ex bono & æquo. T.3. c. 645. A.
Actio ſepulcri violati in bonum, & æquum concepta. T. 3. Ibid. A.
Actio injuriarum an diſſimulatione aboleatur. T. 1. c. 245. A.
Actio injuriarum ob quam rem competat. T.1. c.243. C. & ſeq.
Actio injuriarum ex æquo, & bono concepta. T.5. c.162. E.
Actio noxalis in quemnam dari dicatur. T. 3. c. 634. C.
Actio noxalis eſt leg. 12. tab. prodita. T. 1. c. 271. B.C.
Actio noxalis utrùm omnis caput ſequatur. T. 1. c. 270. C.
Actio directa noxalis an, & quomodo eſſe incipiat. Ibidem C.
Actio directa noxalis quandonam locum habuerit in filiis familias. Ibidem E.
Actio ordinaria cum ſervo nulla eſt. T. 3. c. 634. E.
Actio ſepulcri violati an ſit noxalis. Ibidem E.
Actio condictitia cui datur. T. 1. c. 192. B.
Actio ſubſidiaria in quaſnam perſonas dari poſſit. T. 1. c. 51. A.
Actio internecini quænam olim fuerit, & ea reſuſcitata. T. 3. c. 2. A.B.
Actio damni injuriæ per quam legem conſtituatur. T. 1. c. 238. E.
Actio ſuſpecti, ſicut & crimen, unde deſcendat, & an ſit publica. T. 1. c. 55. C. & ſeq.
Actio in factum, cum quis tenetur ex maleficio heredi, an in heredem dari poſſit. T. 1. c.248. B. C.
Actio depoſiti, vel commodati qualis ſit. T.1. c.192. E. & 193. B.
Actio dupli, vel tripli an conſtituatur adverſùs inficiantes. T. 1. c. 285. C.
Actio de tigno injuncto quænam, & qualis ſit. T.1. c.68. C. D.
Actio legitima de tigno injuncto. T. 3. c. 675. B.
Actio ſervi corrupti cuinam, & quando poſſit competere. T. 1. c. 232. B.C.
Actio ſervi corrupti in quemnam poſſit competere. T. 1. c.257. D.
Actio Publiciana qualis, & a quo ſit appellata. T. 1. c.251. D.
Actio Serviana, & actio quaſi Serviana, & hypothecaria actio undenam ſubſtantiam capiant. T. 1. c. 252. E.
Actio Tributoria quænam, & a quo introducta. T. 1. c. 266. C.
Actio de peculio quare introducta. Ibidem. E.
Actio ex empto non deficit, deficiente actione ex ſtipulatu ob evictionem. T. 4. c. 704. D.
Actio Pauliana. Vide, Actio utilis.
Actio judicati eſt exſequutio judicati. T. 4. c.925. A.
Actio injuriarum ſpecialis eſt querela. T. 4. c. 367. B.
Actio utilis minori. T. 4. c. 905. B.
Actio non datur ei, cujus nihil intereſt. T. 4. c. 874. C.
Actio Stellionatus neque publicis judiciis, neque privatis actionibus continetur. T. 4. c. 844. A.

B 2 Omnis

Omnis actio reſtitutoria eſt utilis. T. 4. c. 721. D.

Actio rei uxoriæ eſt bonæ fidei. T. 4. c. 281. B. quod naturale eſt, jure civili non perimitur. Ibidem c. 502. B.

Actio judicati quando exercetur. T. 4. c. 1024. E.

Actio rerum amotarum. T. 4. c. 295. D.

Actio de dote. Ibidem D.

Actio mandati. Vide, Actio negotiorum geſtorum.

Omnis actio utilis eſt in factum. T. 4. c. 721. D.

Actio Publiciana quid eſt. T. 4. c. 1251. C.

Quis ejus auctor. Ibidem C.

Actio injuriarum non tranſmittitur in heredem, niſi poſt litem præparatam, & conteſtatam. T. 4. c. 367. B.

Actio inepta fruſtra inſtituitur, & ſæpe efficit, ut bona cauſa amittatur. T. 4. c. 1250. C.

Actio tutori, ſolidum ſolventi ex culpa adminiſtratæ tutelæ adversùs contutorem, an utilis ſit pro parte pecuniæ ſolutæ. T. 4. c. 846. C. Ratio differentiæ quæ. Ibid. D.

Actio non datur ex pacto nudo. T. 4. c. 683. E.

Actio dotis. Vide, Dotis actio.

Actio petitoria. T. 4. c. 1447. A. & ſeq.

Actio in rem. Ibidem B.

Actio in perſonam. Ibidem A.

Actio quid eſt. Ibidem B.

Omnis actio reſciſſoria, vel reſtitutoria eſt utilis. T. 4. c. 702. D.

Omnis actio reſtitutoria eſt utilis. T. 4. c. 342. A. & 721. D.

Omnis actio utilis eſt in factum, & contra, diciturque actio Pauliaoa. T. 4. c. 651. A.

Omnis actio utilis eſt decretalis, & ex æquitate competit, directa ipſo jure. T. 4. c. 3[illegible]. B.

Actio injuriarum non trsnſmittitur in heredem, niſi poſt litem conteſtatam. T. 4. c. 367. B.

Actio eſt in perſonam, petitio eſt in rem, perſequutio eſt extraordinaria. T. 4. c. 740. B.

Actio in perſonam non finitur longo tempore. T. 4. c. 578. D.

Actio in rem quid eſt. T. 4. c. 655. A.

Actio judicati in inficiantem creſcit in duplum, in confitentem datur in ſimplum tantùm. T. 4. c. 187. B.

Actio major minorem tollit. T. 4. c. 335. D.

Actio mandati datur fidejuſſori, qui ſolvit, adversùs principalem debitorem. T. 4. c. 205. A.

Actio mixta eſt, quæ rem, & pœoam perſequitur. T. 4. c. 299. E.

Actio negotiorum geſtorum datur etiam non finitâ omni adminiſtratione. T. 4. c. 644. E.

Actio præſcriptis verbis cur introducta. T. 4. c. 174. B. hujus definitio notanda eſt. Ibidem D. hæc ſimilis eſt actioni civili. Ibidem E.

Actio præſcriptis verbis quo fine datur. T. 5. c. 43. A. Actio præſcriptis verbis Cujacio eſt duplex. Ibidem B.

Actio Publiciana quid eſt. T. 4. c. 271. D.

Actio Publiciana dicitur a Publicio prætore, qui eam primus introduxit. T. 4. c. 134. B.

Actio cui datur, ei multo magis exceptio. T. 4. c. 548. E.

Actio inſtitoria. Vide, Inſtitoria actio.

Actio furti jure dominii quando domino competit. T. 4. c. 341. A. B.

Actio cui datur, ei & exceptio datur. T. 4. c. 921. C. & c. 1245. C.

Actio rerum amotarum ibi ceſſat, ubi ceſſat matrimoniū. T. 4. c. 301. E.

Actin arbitraria imitatur ſtrictam actionem. T. 4. c. 575. D.

Actio utilis magiſtratui, qui ſolidum ſolvit, cum duo eſſent magiſtratus, datur adversùs collegam, pro quo ſolvit. T. 4. c. 39. C.

Actio utilis quare non datur nominatori ſolidum ſolventi adversùs ſuum collegam. T. 4. c. 846. A.

Actio utilis in factum prætoria eſt omnium actionum extremum ſubſidium. T. 5. c. 1012. D. E.

Actio nulla dabatur in pupillum ante conſtitutionem D. Pii. Hodie ex conſtitutione D. Pii in pupillum datur actio utilis. T. 4. c. 723. D.

Actio utilis eſt in factum, & retro omnis actio in factum eſt actio utilis. T. 4. c. 874. A.

Actio utilis eſt extraordinaria. T. 4. c. 933. D. quæ differentia hìc notanda eſt. Ibid. D.

Actio reſtitutoria eſt utilis, reſciſsâ tranſactione. T. 4. c. 1322. D.

Actio quæ inſtituitur a patrono adversùs libertum, qui eum ſine venia Prætoris in jus vocavit. T. 4. c. 835. D.

Actio quomodo in nominatorem magiſtratus datur, ſi is non fuerit idoneus, & quando talis conveniendus. T. 4. c. 850. C.

Actio ad exhibendum cui datur. T. 4. c. 334. C.

Res præſens ſaltem vindicatur. Ibid. C.

Actio bonæ fidei quid eſt. T. 4. c. 273. D.

Actio ceſſans facilè reſtituitur, actio verò extincta nunquam, niſi ex nova cauſa; tunc ea dicitur naſci, & non reſtitui. T. 4. c. 302. B.

Actio dotis hodie quando naſcitur. T. 4. c. 477. D.

Actio eſt intentio ejus, qui ad judicium provocat. T. 4. c. 106. C.

Actio ex nudo pacto non naſcitur. T. 4. c. 63. B.

Actio ex vendito rationem vindictæ non recipit. T. 4. c. 705. D.

Actio Fabiana cui datur, & cui Calviſiana. T. 4. c. 378. C. Fabiana datur in eos, qui juſtè poſſident. Ibidem E.

Actio furti datur ei, cujus intereſt; & in id, quod intereſt. T. 4. c. 177. A.

Actio furti datur non tantùm domino, ſed etiam non domino. T. 4. c. 332. E. quæ differentia inter domini, & non dominū. Ibid. c. 333. A. B.

Actio hypothecaria quæ. T. 4. c. 568. B.

Actio injuriarum generalia finitur pactione, diſſimulatione, & denunciatione. T. 4. c. 368. C.

Cum actio civilis ex præſcriptis verbis ſuppetat, ad interdictum de precario noo eſt neceſſe ire. T. 4. c. 501. B.

Actio evictionis re evictâ contra venditorem domino non datur, invito procuratore. T. 4. c. 917. B.

Actio Publiciana. Vide, Publiciana.

Actio funeraria eſt prætoria, & privilegiata, & quando datur. T. 4. c. 925. C. D.

Actio ſtellionatus. Vide, Stellionatus.

Actio non datur exemplo exceptionis. T. 4. c. 548. E.

Actio non naſcitur ex naturali obligatione, qua pupillus tenetur. T. 4. c. 501. A.

Actio non datur ex pactis, ex contractibus verò datur. T. 4. c. 728. A.

Actio Publiciana adversùs extraneum præcipuè eſt prodita. Adversùs dominum inefficax. Exceptio dominii obſtat actioni Publicianæ. T. 4. c. 134. B. Octo caſus ſunt, quibus actio Publiciana utiliter datur adversùs dominum rem ſuam poſſidentem. Ibidem. C.

Actio Publiciana fingit, eum uſucepiſſe, qui non uſucepit: & reſciſſoria ex tit. *ex quibus cauſ. major.* fingit, eum non uſucepiſſe, qui uſucepit. T. 4. c. 266. B.

Actio rerum amotarum quæ eſt. T. 4. c. 294. E.

Actio rerum amotarum eſt condictio. Ibidem c. 295. A.

Actio rerum amotarum conſtante matrimonio non eſt inter virum, & uxorem. T. 4. c. 301. C.

Actio reſtitutoria, quæ extincta veluti reſtituitur, eſt utilis. T. 4. c. 721. D.

Actio de peculio quando perpetua, & quando annua ſit. T. 5. c. 982. C. D.

Actio de evictione unde naſcatur. T. 5. c. 745. B.

Actio exercitoria quid ſit, & cui competat. T. 5. c. 427. D. E.

Actio ex empto quanto minoris cui, & qua de re competat. T. 5. c. 516. A.

Actio ex delicto ſæpe non pœnam, ſed rem perſequitur. T. 5. c. 572. D.

Actio, & obligatio antiquior plena eſt, junior pro nulla, aut ſupervacua habetur. T. 5. c. 111. E.

Actin ex teſtamento pro reliquis ſtricti juris judiciis favore ultimarum voluntatum privilegiata eſt, & utitur commoditatibus iiſdem, quas actiones bonæ fidei ſibi annexas habent. T. 5. c. 403. C. D.

Actio edictalia, & decretalia quomodo

modo differant. T. 4. c. 663. B.

Actio ex ſponſu quæ, & unde ſic dicta. T. 5. c. 30. C.

Actio ex conſtituto obtinet non ſolum, ſi pater, vel dominus conſtituit, ſe ſoluturum, quod eſt in peculio, ſed etiam ſi alius pro eo vel conſtituerit, vel fidejuſſerit nominatim in id, quod nunc eſt in peculio. T. 5. c. 413. E., & 414. A.

Actio in factum an competat adverſùs eum, qui aliquem prohibet mortuum, oſſave mortui inferre in ſuum locum, in ſepulcrum, vel oſſuarium ſuum. T. 5. c. 383. C.

Actio hereditaria, aut poſſeſſoriæ actiones quibus denegentur. T. 5. c. 631. A.

Actio Faviana quando locum habeat, & quid præſtet. T. 5. c. 615. C. D.

Actio furti longè gravior eſt perſequutio, quàm actio arborum furtim cæſarum. T. 5. c. 591. D.

Actio familiæ erciſcundæ, & mandati, cum ob ſumptus in funus factos intentantur, privilegiariæ ſunt. T. 5. c. 385. D.

Actio funeraria datur filio famil. defuncto, ſi extraneus funus ei fecerit, ad repetendas expenſas adverſùs patrem ejus. T. 5. c. 384. E.

Actio funeraria privilegiaria eſt. T. 5. c. 385. D.

Actio furti, vel injuriarum, ut jurejurando, ita pacto convento tollitur. T. 5. c. 56. A.

Actio funeraria datur adverſùs heredem, vel ſimilem ſucceſſorem, aut etiam bonorum poſſeſſorem, & ſucceſſores prætorios. T. 5. c. 384. C.

Actio funeraria, ſicut & quælibet actio, quæ ob ſumptus funeris competit, privilegiaria eſt. T. 5. c. 385. D.

Actio funeraria datur adverſus maritum, qui morte mulieris dotem lucratur. T. 5. c. 385. A.

Actio funeraria, ſicut actio negotiorum geſtorum, bonæ fidei eſt. T. 5. c. 384. A.

Actio funeraria, ſeu funeralis, cui, & in quem competat. T. 5. c. 383. C. & ſeq.

Actio in factum adverſùs quem detur. Ibidem C.

Actio funeraria privilegiata eſt in tantum, ut ei, qui defunctum funeravit ſuis ſumptibus, priuſquam creditoribus hereditariis, legatariis, imò & priuſquam manumiſſis teſtamento libertates præſtentur, ſatisfieri oporteat. T. 5. c. 385. C. D.

Actio funeraria ad exemplum actionis negotiorum geſtorum edicto comparata eſt. T. 5. c. 384. A.

Actio furti, & noxalis, an deciſione, vel pactione tollatur. T. 5. c. 233. A.

Actio funeraria nihil aliud eſt, quàm utilis negotiorum geſtorum actio. T. 5. c. 384. B.

Actio furti ſæpe concurrit cum omnibus judiciis bonæ fidei, nedum cum ſtrictis. T. 5. c. 458. E.

Actio de dolo, & quod metus causâ quomodo differant. T. 5. c. 145. C.

Actio in cauſis forenſibus telum eſt, exceptio clypeus. T. 5. c. 47. B.

Actio in factum præſcriptis verbis æſtimatoria quæ, & qualis. T. 5. c. 450. B.

Actio injuriarum quid perſequatur. T. 5. c. 755. A.

Actio hypothecaria cui, & in quos detur. T. 5. c. 944. D.

Actio injuriarum ante litis conteſtationem in bonis noſtris non eſt. T. 5. c. 615. A.

Actio in factum extraordinaria an ſit ſubſidio rei vindicationi. T. 5. c. 387. C.

Actio in factum prætoria eſt ſubſidiaria. T. 5. c. 1012. D.

Actio injuriarum an magis vindictæ, quàm pœnæ, aut rei perſecutionem habeat. T. 5. c. 575. D.

Actio inſtitoria an in impuberem detur. T. 5. c. 433. D.

Actio hypothecaria quæ ſit, & quæ dicatur propriè. T. 5. c. 55. A. B.

Actio injuriarum an ſit noxalis. T. 5. c. 32. E.

Actio inſtitoria unde nomen ſumpſerit. T. 5. c. 427. D.

Actio in partes, quæ in mercibus ſunt, dividi an poſſit. T. 5. c. 431. D.

Actio juſta quænam ſit, & ita appelletur. T. 5. c. 802. E.

Actio in factum de damno infecto an in rempublicam, & municipium detur ex culpa, & delicto magiſtratus, & quando. T. 5. c. 10. C.

Actio in factum quoties ex delicto, ideſt, ex contemptu prætoriæ majeſtatis venit. T. 5. c. 552. B.

Actio in factum de damno infecto an perpetuò detur in magiſtratum municipalem. T. 5. c. 10. B.

Actio in factum de damno infecto an heredi ejus, qui poſtulavit, & in heredem magiſtratus etiam detur. Ibid. B.

Actio in factum ex jure jurando an pœnalis ſit. T. 5. c. 226. B.

Actio in factum ex turpi cauſa adverſùs parentes, & patronos an detur. T. 5. c. 145. D.

Actio inſtitoria cui, & in quem, & qua de cauſa detur. Tom. 5. c. 430. B.

Actio in factum ex ſecundo edicto de ſepultura in alieno loco puro facta cui, ad quid, & adverſùs quem competat. T. 5. c. 386. D.

Actio in factum quid contineat. Ibid. D.

Actio in factum funeraria utrùm potiùs factum, quàm perſonam arguat. Ibid. E.

Actio in factum funeraria utrùm honeſta ſit, an verò turpis, aut famoſa. Ibid. E.

Actio legis aquiliæ an domino tantùm competat. T. 5. c. 152. C.

Actio legis aquiliæ an in petitionem hereditatis venire poſſit. T. 5. c. 270. B.

Actio legatorum quamvis ab herede, non a defuncto cœperit, hereditariarum actionum loco an ſit. T. 5. c. 163. E. & 164. A.

Actio legis aquiliæ, & ſervi corrupti qui differant. T. 5. c. 255. B.

Actio an mutetur poſt litem conteſtatam ex decreto prætoris, aut judicis. T. 5. c. 44. A.

Actio mandati an in heredes, & quando datur. T. 5. c. 985. B.

Actio mandati quandonam finiatur Ibid. B.

Actio mandati quid ſit. T. 5. c. 457. E.

Actio negotiorum geſtorum defuncti cui, & quando competat. T. 5. c. 383. D.

Actio noxalis cur in heredem non detur. T. 5. c. 234. A.

Actio noxalis an caput ſequatur. T. 5. c. 94. E.

Actio noxalis an detur ex delicto ſervi. T. 5. c. 371. E.

Actio de peculio an ſit ex contractu. Ibid. E.

Actio an nobis per liberam perſonam acquiri non poſſit. T. 5. c. 405. D.

Actio nobis per liberum hominem conſervari poteſt. T. 5. c. 968. E.

Actio negotiorum geſtorum, mandato interveniente, quonam caſu naſcitur. T. 5. c. 131. A.

Actio noxalis quando perimatur. T. 5. c. 234. A.

Actio negotiorum directa, & civilis, ut competat, quæ requirantur. T. 5. c. 471. D.

Actio popularis quæ ſit, & quamdiu duret. T. 5. c. 14. D.

Actio ingrati nulla eſt prodita. T. 5. c. 636. A. B.

Actio hypothecaria quomodo tollatur. T. 5. c. 56. B.

Actio de dolo eſt famoſa, & infamat reum ſequutâ condemnatione. T. 5. c. 938. D.

Actio de dolo eſt in perſonam. Ibid. D.

Actio in factum vi quidem ipſâ eſt in perſonam. Ibid. D.

Actio in factum funeraria an ſit famoſa. T. 5. c. 386. E.

Actio judicati cui, & in quem detur. T. 5. c. 687. D.

Actio de liberali cauſa cui competat. T. 5. c. 684. E.

Actio in rem an detur adverſùs omnes liberos homines, qui rem alienam tenent, etiamſi eam non poſſideant, ſi modò ejus rei reſtituendæ facultatem habeant. T. 5. c. 377. E.

Actio in factum an detur in mulierem, quæ ſoluto matrimonio petit, ſe partus nomine mitti in poſſeſſionem bonorum mariti, mox poſſeſſionem dolo malo in alium transtulerit. T. 5. c. 576. B. C.

Actio in judicium deducenda an, & quando mutari poſſit. T. 5. c. 44. A.

Actio popularis an fiat tantùm occupatione noſtrâ. T. 5. c. 615. C.

Actio popularis an in collationem bonorum veniat. Ibid. B.

Actio perſonalis an reddi poſſit in invitum. T. 5. c. 62. A.

Actio publica quænam ſit, & cur ita dicatur. T. 5. c. 110. C.

Actio

Actio] popularis an omnibus integræ frontis, opinionis, & exiſtimationis hominibus conceſſa ſit. T.5.c.34.C.
Actio pro *Auctio* ubi poſitum. T.5. c. 618. D.
Actio pro emptore ut locum habeat, quæ requirantur. T.5. c.737. B.C.
Actio pro ſocio partitur, actio communi dividundo dividit. T. 5. c. 492. A.
Actio ex teſtamento judiciis ſtrictis annumeratur. T.5. c.403. C.
Actio ex teſtamento quid commune habeat cum actionibus bonæ fidei. Ibid. C.
Actio pecuniaria utrùm poſſit in ſervos cadere. T.5. c.31. C.
Actio conſtituti quibus aſſimiletur. T. 5.c. 415. A.
Actio popularis civilis eſt, non criminalis, & quæ peculiaria jura æquè habes. T. 5. c. 510. C.
Actio propter inopiam adverſarii inanis eſſe poteſt, res non poteſt eſſe inanis, & ideo ſatius eſt rem habere, quàm actionem. T. 5. c. 551. A.
Actio pro ſocio qua differat ab actione mandati, & negotiorum geſtorum. T. 5.c. 473. D.
Actio pigneratitia directa cui, & quando, & qua de cauſa detur. T.5. c. 420. B.
Actio pœnalis in 50. ſolidos in quem detur. T. 5. c. 86. B.
Actio pigneratitia cur nullam culpam ne quidem leviſſimam præſtet. T. 5. c. 420. D.
Actio Pauliana quæ ſit, & quibus competat. T.5. c.786. E.
Actio Pauliana quæ ſit, quidque contineat. T.5. c.811. A.B.
Actio Publiciana datur cuicumque juſto poſſeſſori. T.5. c.652. D.
Actio de publicanis, & vectigalibus cui, & cujus rei gratiâ detur. T.5. c. 688. A.B.
Actio popularis mandari alicui quando poſſit. T.5. c.110. D.
Actio popularis quibus caſibus mandari procuratori poſſit. Ibid. E.
Actio utilis, arbitria de eo, quod certo loco, competit in judiciis ſtricti juris. T.5. c.403. C.
Actio commodati duplex eſt. T. 5. c. 420. B.
Actio pigneratitia duplex eſt de parte ejus, qui commodavit, vel pignoravit. Ibid. B.
Actio utilis omnis eſt decretalis. T.5. c. 39. E.
Actio, quæ plurium dominorum ſervo competit, pro qua portione cuique domino detur. T.5. c.634. A.
Actio quod metus causâ arbitraria eſt. T.5. c.548. C.
Actio omnis, quæ ex contractu oritur, quavis deminutione debitoris extinguitur, & amittitur. T.5. c. 158. A.
Actio, quæ ex delicto deſcēdit, reo capite deminuto non perimitur. Ib. A.
Actio, quæ rem perſequitur, quare, & quo caſu in heredes non detur, T.5. c.163. B.
Actio civilis, aut utilis, neceſſaria non eſt, ſi directa competere poteſt. T.5. c.116. C.
Actio rerum amotarum, quando, & cui competat. T.5. c.483. B.
Actio reddendarum rationum etiam in ſucceſſores argentariorum datur, licèt ejuſd. profeſſionis non ſint ſucceſſores eorū. T.5. c.38. C.D.
Actio rei perſecutoria ex delicto nonnunquam eſſe dicitur. T.5. c. 563. B.
Actio rerum amotarum quibus perſonis, & de quibus rebus competat. T.5. c.569. D.
Actio redhibitoria quamdiu durat. T.5. c.444. B.
Omnis actio de peculio eſt in perſonam, nulla in rem, vel ad exhibendum. T.5. c.62. B.
Actio quæ creſcit in duplum. T. 5. c. 254. A.
Actio de dote cui competit. T.5. c.162. A
Actio rerum amotarum jurejurando comprobatur. T.5. c.570. D.
Actio ſepulcri violati. T. 5. c.163. A.
Actio ſervi corrupti in ſimplum ſit, an in duplum initio. T.5. c.254. A.
Actio ſervi corrupti turpibus actionibus annumeratur. T. 5. c. 145. C.
Actio ſervi corrupti, & actio furti quibus differant. T. 5. c.590. B.
Actio ſi certum petatur de rebus creditis ex verbis, ipſoque titulo edicti Prætorii ſic dicta, certi condictionem generalem continet. T. 5. c. 392. B.
Actio ſtricti judicii plerumque actori commodior eſt, quàm actio bonæ fidei. T. 5. c. 399. E.
Actio diſtributoria quare in pupillum detur. T. 5. c. 435. A.
Actio, quæ jurejurando conſumpta fuerit, an alias eadem de re actiones competentes tollat. T.5. c.221. E. & 222. A.
Actio tutelæ cum condictione furtiva, quæ & pœnalis eſt, concurrit. T. 5. c. 583. A.
Actio tutelæ, & de rationibus diſtrahendis quæ; & actio furti, ſeu condictio furtiva, quare altera alteram non tollat. Ibidem A.
Actio tributoria coercet dolum malum diſtributoris, diviſoris mercium. T.5. c.435. E. Quid diſtet ea actio ab actione de peculio; quid exigatur in ea ante omnia; ad quid, & in quantum eâ conventus actione teneatur; unde illa naſcatur, & quare competat. c. 436. B. & ſeq.
Actio vi bonorum raptorum, & furti etiam ob rem minimam, & modicam an detur, & competat. T. 5. c. 545. E. & 546. A. B.
Actio temporaria utrùm exceptionem perpetuam producat. T.5. c.830. B.
Actio quod vi metuſve causâ intra annum datur in quadruplum, incluſâ etiam actione ſimpli, poſt annum datur in ſimplū. T.5. c.541. D.
Cur in ea actione detur reo facultas rei reſtituendæ. T. 5. c. 542. C.
Actio, quæ ad publicam utilitatem pertinet an omnis publica ſit. T.5. c. 111. B
Actio quando temporalis eſt, an exceptio ſit perpetua. T.5. c.689. C.
Actio, quæ ab initio inutilis eſt, ex eventu, aut causa non confirmatur. T. 5. c. 446. D.
Ad exhibendum actio ſcripta quidem in rem eſt, effectu autem ipſo in perſonam. T. 5. c.382. D.
Ad exhibendum cum pupillo quando agi poſſit. T. 5. c. 415. D.
Ad heredem ſi quid ex dolo defuncti pervenerit, quænam actio competat. T. 5. c. 771. B.
Actio inanis vocatur, quam inopia debitoris excludit. T. 6. c.827. A.
Actio ad exhibendum heredi competit in eum, ad quem pervenit res hereditaria ſubrepta a ſervo legato. T. 5. c. 540. D.
Actio ad exhibendum. T.6. c. 46. D.
Omnis actio bonæ fidei eſt [illegible]. T. 6. c. 30. D.
Actio, quæ rem ſequitur, non datur heredi, & in heredem. T. 6. c.379. E.
Actio, quæ non cœpit in defunctum, non incipiat in heredem. Ab hac regula juris unus caſus excipitur. T. 6. c. 81. B.
Actio legis aquiliæ in ſimplum ab initio tantùm eſt, in duplum ex inficiatione. T.6. c. 30. B.
Actio ſi datur ad evincendam poſſeſſionem amiſſam, quæ pervenit ad dominum rei, & replicatio dabitus. T. 6. c. 47. E.
Actio depoſiti & commodati in quo differunt. T. 6. c. 77. B.
Actio directa in rem domini eſt, in qua diſceptatur, uter ſit dominus, actor, an reus. T. 6. c. 390. A.
Actio de dolo eſt actio ſubſidiaria, quæ non competit, niſi aliis omnibus deficientibus actionibus. T. 6. c. 21. A.
Actio de dolo non eſt perpetua, ſed annalis, vel hodie biennalis. T. 6. c. 59. B.
Actio de dolo eſt ſubſidiaria, quæ non datur, niſi cum deficiunt aliæ actiones. T. 6. c. 353. D.
Actio de dolo eſt ultimum ſubſidium perſequendi juris ſui. Ibid. D.
Actio de dolo in heredem ex dolo defuncti perpetuò datur, quatenus ad eum pervenit. T. 6. c. 59. C.
Actio de dolo a circumſcriptione originem accipit. Ibidem B.
Actio æſtimatoria eſt annalis, & actio ædilitia. T. 6. c. 344. C.
Actio Ædilitia eſt actio redhibitoria, & actio æſtimatoria. Ibidem C.
Actio de dote in pendenti eſt, quamdiu pendet conditio inſtitutionis filii. T. 6. c. 124. D.
Actio ex empto vendito inter dominum, & ſervum ex contractu eſſe non poteſt. T. 6. c. 58. D.
Omnis actio in factum utilis eſt. T. 6. c. 324. C.
Actio in factum, & actio præſcriptis verbis eadem. T. 6. c. 121. C.
Actio in factum ei, qui juravit, ex

jure

Digitized by Google

Jure jutando datur adversùt poſſeſſorem. T. 6. c. 47. D.

Actio in factum eſt pecuniaria tantùm. T. 6. c. 48. E.

Actio in factum datur in falſum tutorem. T. 6. c. 136. B.

Actio familiæ erciſcundæ. Vide, Familiæ erciſcundæ actio.

Actio finium regundorum magis fundorum, quàm perſonarum propria eſt. T. 6. c. 45. D.

Actio luneraria eſt in perſonam, non in rem. T. 6. c. 48. D.

Actio furti, vel ſervi corrupti pœnalis actio eſt, & ab initio eſt in duplum, uon ex accidenti. T. 6. c. 30. C.

Actio furti non datur in heredes furis. T. 6. c. 147. E.

Actio furti eadem datur heredibus defuncti, quam defunctus habuit. Ibidem E.

Actio furti in doplum eſt. T. 6. c. 139. C.

Actio furti noxalis in dominum fuſis competit, ut vel damni æſtimationem præſtet, vel furem noxæ dedat. Ibidem D.

Actio furti ex dolo, vel ex furto ſuo dari non debet. T. 6. c. 146. C.

Actio inſtitoria. Vide, Inſtitoria actio.

Actio ex jurejurando, quo libertatis caotâ patrono juravit libertus, ſe libenter operas daturum, quaſcumque indixerit patronus. T. 6. c. 148. D.

Actio legati dividi noo poteſt. T. 6. c. 229. C.

Actio legis aquiliæ ab initio eſt in ſimplum tantùm, ex inficiatione creſcit in duplum. Quæri poreſt, utrum veniat in petitionem hereditatis cum ſua natura, an cum incremento illo dopli. T. 6. c. 30. B.

Actio legis aquiliæ pœnalis eſt ex caſu, ax accidenti tantùm, non origine ſuâ. Ibidem C.

Actio mandati doli nomine. Tom. 6. c. 305. D.

Actio mandati de peculio ſervi inſtitoris, & vicarii. T. 6. c. 58. D.

Actio miata familiæ erciſcundæ eſt in rem, & in perſonam. T. 6. c. 40. E.

Actio mixta petitionis hereditatis eſt tantùm in perſonam, & non in rem. Ibidem E.

Actio noo naſcitur ex obligatione naturali. T. 6. c. 367. B.

Actio negotiorum geſtorum mihi competit in te, ſi procuratori tuo mutuam dedi tui contemplatione pecuniam. T. 6. c. 12. A.

Actio furti cui datur. T. 6. c. 146. C. exceptis duobus caſibus. Ibid. D.

An actio oegotiorum geſtorum adversùt pupillum competat ei, qui ductus amicitiâ paternâ negotium pupilli geſſit. T. 6. c. 15. C.

Actio contraria negotiorum geſtorum. Vide, Contraria actio negotiorum geſtorum. T. 6. c. 13. A.

Actio ooaalis pertinet tantùm ad noaas privatas. T. 6. c. 8. A.

Actio noxalis ex delicto filii famil. nulla eſt in patrem. T. 6. c. 497. E.

Actio noxalis. Vide, Noaalis actio.

Actio nulla cum ſervu eſt. T. 6. c. 380. D.

Actio communidividundo, vel familiæ erciſcundæ an de pecunia, quæ dolo malo fratris in diviſionem noo venit, in fratrem detur. T. 6. c. 644. A.

Actio tutelæ directa, vel contraria non babet locum, antequam ſit finita rutela. T. 6. c. 627. B.

Actio tutelæ generalis eſt. T. 5. c. 626. D.

Actio pupilli an adversùs tutorem, ao adversùs debitores paternos competat. T. 6. c. 553. D.

Actio ex empto de peculio eſt prætoria, non civilis. T. 6. c. 719. C.

Actio Pauliana creditoribus quando competat in debitores debitoris, ut reponant ſe in priſtinam obligationem. T. 5. c. 336. E.

Actio Pauliana, qua revocantur alienata in fraudem creditorum, an habeat locum in non acquiſitis. T. 6. c. 181. D.

Actio Pauliana an revocet dominoium, & an interdictum fraudatorium revocet poſſeſſionem. T. 6. c. 335. D.

Actio de peculio quid ſit, & quandonam detur. T. 6. c. 438. C.

Actio de peculio an, & quomodo ſcin datur. T. 6. c. 64. B.

Actio de peculio, quæ mortuo ſervo in dominum, vel in heredem ejus datur intra annum dumtaxat, vivente ſervo perpetuò datur. T. 6. c. 69. C.

Actio pecuniæ creditæ an ſit utilis, & qoomodo. T. 5. c. 74. D.

Actio ea eſt pœnalis, quæ factum, vel dolum punit. T. 6. c. 7. E.

Actio præſcriptis verbis an detur ex conrractu, qui nomine vacat. T. 6. c. 61. B.

Actio pro ſocio. T. 6. c. 88. B.

Actio Publiciana utrum detur ei, qui juravit, ex jure jurando adversùs poſſeſſorem. T. 6. c. 47. D.

Actio publiciana ficttia eſt actio, quæ fingit, eum uſucepiſſe rem, quam nondum uſucepit. T. 6. c. 312. B.

Actio Publiciana utrùm furi competat quaſi juſto emptori, qui litis æſtimationem obtulit actori amiſsâ poſſeſſione rei. T. 6. c. 148. A.

Actio Publiciana utrùm ei tantùm detur, qui uſucapere poteſt. T. 6. c. 34. D.

Actio Publiciana utrùm ſit fictitia quædam actio de dominio quæſito jure natutali, velut traditione veri dominii. T. 6. c. 391. B.

Actio Publiciana quotnam in caſibus cum effectu detur in dominum, & poſſeſſorem. T. 6. c. 47. D. E.

Actio Publiciana. Vide, Publiciana actio.

Actio quod juſſu undenam naſcatur, T. 6. c. 96. A.

Actio quod metus cauſâ. T. 6. c. 20. A.

Actio quod metus cauſâ utrùm intra annum ſit in quadruplum, poſt annum in ſimplum. T. 6. c. 87. B.

Actio in rem quandonam utilis, & efficax ſit, & ea ca ſequatur condemnatio. T. 6. c. 46. E.

Actio rerum amotarum quandonam, & ubi locum habear. T. 6. c. 126. C.

Actio de rebus diſtrahendis an detur io duplum adverſùs tutores. T. 6. c. 139. C.

Actio redhibitoria utrùm ſit ſemeſtris? T. 6. c. 344. C.

Actio ædilitia utrùm ſit eadem cum actione redhibitoria. Ibidem C.

Actio reſciſſoria, & actio reſtitutoria utrùm ſinr eædem actiones, & quænam ſint. T. 6. c. 74. E.

Actio reſciſſoria, quæ dator majoribus juſta ex cauſa, quænam ſit. T. 6. c. 21. B.

Actio reſtitutoria omnis, quæ datur adverſùs veterem debitorem, an utilis actio, aut directa, vel detur contra rigorem juris. T. 6. c. 6. E.

Actio utilis, ſive reſtitutoria, utrùm detur actori, omiſsâ directâ, adversùs reum ipſum, qui in judicium venire impeditus eſt. Ibid. D.

Actio reſtirutoria omnis an ſit utilit. T. 6. c. 74. E.

Actio ſepulcri violati utrùm ad rem familiarem domini, aut ad patrimonium domini, vel potiùs ad vindictam, & ultionem pertineat. T. 6. c. 49. C.

Actio ſepulcri violati an doloris ſit actio contracti ex religione læſa potiùs, quàm actio damni dati. Ibidem C.

Actio ſepulcri violati quibusnam detor. Ibidem A.

Actio Serviana, & hypothecaria utrùm ſint eædem. T. 6. c. 57. E.

Actio Serviana cuinam competar. T. 6. c. 338. D.

Actio Serviana, & interdictum Salvianum in quo differant. Ibid. D.

Actio ſepulcri violati an ſit pecuniaria, & pœnalis, & cur. T. 6. c. 48. E.

Actio ex ſtipulato in quanam ſpeciē non conſumat actionem ex teſtamento. T. 6. c. 370. E. & ſeq.

Actio ex ſtipulatu, & quòd eâ nulla ſtrictior. T. 6. c. 364. A.

Actio ex ſtipulatu an mihi ſit in procuratorem tuum, ſi ei mutuam mio nomine dedi tui contemplatione pecuniam. T. 6. c. 12. A.

Actio ex ſtipulatione duplæ quænam ſit. T. 6. c. 305. D.

Actio ex ſtipulatione duplæ quandonam ceſſet. Ibidem C.

Actio temporaria utrùm perpetuetur ſolâ vocatione in jus. T. 6. c. 6. A. B.

Actio ex teſtamento an conſumat actionem ea ſtipulatu. T. 6. c. 370. E.

Actio negotiorum geſtorum an detur adverſùs eum, cujus negotia curavi, cum putarem, ca eſſe alterius. T. 6. c. 11. B.

Actio popularis an detur pupillis. T. 6. c. 75. B.

Actio ex teſtamento, quamvis ſit ſtricta, inſitne tamen ei aliquando

do

do actio de dolo. T. 6. c. 364. A.
Actio ex teſtamento ſervitutis nomine, quæ legatario competit in heredem. T. 6. c. 224. C.
Actio tributoria utrum ſit perpetua. T. 6. c. 59. B.
Actio tributoria, etſi dolum malum coerceat, tamen non eſt eadem, atque actio de dolo malo. Ibid. B.
Actio tributoria utrùm originem accipiat a negotio ſuſcepto. Ibid. B.
Actio turpis, aut famoſa utrùm detur liberis in parentes, vel libertis in patronos. T. 6. c. 90. A.
An ſoleat agi adverſus illos in factum in perſonam. Ibidem A.
Actio vi bonorum raptorum, vel in factum, an ſit intra annum in qua druplum, poſt annum in ſimplum. T. 6. c. 87. B.
Actio contraria tutelæ an tutori permittatur. T. 6. c. 134. D.
Actio an naſci poſſit ex pacto. T. 7. c. 1508. A.
Actio cur civilis ſit utilior prætoriâ. T. 7. c. 1011. D.
Actio civilis directa, vel utilis nulla datur ex facio ut des, ſed actio de dolo. T. 7. c. 843. C.
Actio confeſſoria, & interrogatoria non eadem eſt. T. 7. c. 876. D.
Actio non datur ex nudo pacto, ſed ex contractu. T. 7. c. 827. C. & c. 835. A.
Actio de dote quando ceſſet. T. 7. c. 1398. B.
Actio de dotis legato quando ceſſet. T. 7. c. 1398. B.
Actio duplex pro una quando habeatur. T. 7. c. 92. E.
Actio ex adventitia cauſa eſt communis patris, & filii. T. 7. c. 161. E.
Actio ex empto de evictione ſervi quæ, & quæ non contineat. T. 7. c. 808. D. & ſeq.
Actio ex teſtamento aliàs eſt certi, aliàs incerti, & quando. T. 7. c. 1055. C.
Actio in factum civilis non eſt præſcriptis verbis. T. 7. c. 848. D.
Actio in factum prætoria omnium actionum extrema linea eſt ſubſidiaria actioni de dolo. T. 7. c. 840. E.
Actio in factum prætoria omnium actionum extrema eſt. T. 7. c. 824. C.
Actio in rem propriè *petitio* dicitur, actio in perſonam *actio*. T. 7. c. 212. E.
Actio interrogatoria quæ ſit, & adverſùs quem detur. T. 7. c. 876. D. E.
Actio legis quæ ſit. T. 7. c. 100. B.
Actio legis aquiliæ eſt etiam de damno culpâ dato. T. 7. c. 90. B.
Actio mixta quæ, & cur ſit. T. 7. c. 212. E.
Actio præſcriptis verbis eſt ex contractibus incertis. T. 7. c. 825. A.
Actio pro ſocio an magis ad perſonales præſtationes, quàm rerum diviſionem pertineat. T. 7. c. 80. A.
Actio triticaria. Vide, Triticaria actio.
Actio directa ordinaria eſt. T. 7. c. 671. D.
Actio utilis extraordinaria eſt. Ibidem D.
Actio in factum ſubſidio eſſe ſolet reivindicationi. T. 7. c. 319. A. & 320. C.
Actio in rem, & actio in factum. T. 7. c. 320. B. C.
Omnis actio utilis eſt in factum, non contra. T. 7. c. 1192. C.
Actio ad exhibendum non pertinet ad immobilia. Ibidem C.
Actio perſonalis fideicommiſſorum ubi eſt, & actio eſt familiæ erciſcundæ. T. 7. c. 535. B.
Actio fictitia quæ. Tom. 7. c. 348. A. B. & c. 355. C.
Actio ad exhibendum. Vide, Exhibendum. T. 7. c. 600. E. c. 601. A. & ſeq.
Actio emphyteuticaria quando datur, & de quibus rebus. T. 7. c. 375. C.
Actio Publiciana. Vide, Publiciana.
Actio emphyteuticaria, ſive vectigalis. T. 7. c. 376. B.
Actio civilis melior eſt prætoriâ. T. 7. c. 348. D.
Actio legis aquiliæ deduci poteſt in petitionem hereditatis. T. 7. c. 512. B. an ea actio deducatur ſuâ naturâ, puta in duplum, ſi inficietur, ſe dánum dediſſe. Ibidem B.
Actio familiæ erciſcundæ. Vide, Familiæ erciſcundæ actio. T. 7. c. 484. D. & ſeq.
Actio finium regundorum locum haber inter vicinos, ideſt, affines. T. 7. c. 459. C.
Actio familiæ erciſcundæ locum habet inter coheredes. Ibidem D.
Actio exhibitoria quando eſt neceſſaria. T. 7. c. 228. E.
Actio, quæ habet duas clauſulas, eſt arbitraria. T. 7. c. 339. B.
Actio utilis ad dotem percipiendam cur non datur, pendente conditione. T. 7. c. 523. B.
Actio præjudicialis. T. 7. c. 230. A. & ſeq.
Actio in rem, vel ad exhibendum, eſt de eo, quod intereſt. T. 7. c. 613. A.
Actio de tigno juncto. T. 7. c. 612. A. & ſeq.
Actio de tigno juncto in ſcientem eſt mera pœnalis. T. 7. c. 613. A.
Actio negotiorum geſtorum cui datur, & cui denegatur in impenſis in re communi factis. T. 7. c. 580. B. & ſeq.
Actio communi dividundo. Vide, Communi dividundo.
Actio pro ſocio in quo differat ab actione communi dividundo. T. 7. c. 571. E.
Actio ad exhibendum mera eſt in perſonam actio, eſt tamen propter reivindicationem. T. 7. c. 459. D.
Actio de dolo ad quid introducta. T. 7. c. 653. B. everriculum malitiarum omnium. Ibid. B.
Actio de paſtu pecoris in actionem communi dividundo non venit, & cur. T. 7. c. 598. E.
Actio communi dividundo locum habet inter ſocios. T. 7. c. 469. B.
Actio, quæ perimitur per exceptionem, in compenſationem non venit, & cur. T. 7. c. 1204. C.
Actio prætoria in factum ſeparatur a condictione certi. T. 7. c. 651. A.
Actio ſi certum petatur eſt ſtricta. T. 7. c. 650. D.
Actio pigneratitia. Vide, Pigneratitia actio.
Actio ipſo jure famoſa turpis, veluti de dolo, injuriarum, aut furti, non eſt danda adverſùs parentes, vel patronos; ſed utilis verbis temperata in factum, ita ut doli, vel furti mentio non fiat, & atrocitas rei, ſive actionis verbis mitioribus in agendo ſubducatur. T. 7. c. 126. B.
Actio arbitraria quæ eſt. T. 7. c. 474. A.
Actio rerum amotarum condictio eſt. T. 7. c. 639. C.
Actio in rem adverſùs quem datur. T. 7. c. 255. D.
Actio depoſiti. Vide, Depoſiti actio. T. 7. c. 1213. D.
Actio præjudicialis quæ ſit. T. 7. c. 121. A.
Actio præſcriptis verbis datur ex contractu, qui nomine vacat, ut do, ut des, & do, ut facias; facio, ut facias. T. 7. c. 514. E.
Actio reſtitutoria quæ, & quando datur. T. 7. c. 249. D.
Actio rei uxoriæ erat inter conjuges tantùm. T. 7. c. 527. C.
Actio de tigno juncto in neſcientem eſt mixta. T. 7. c. 613. D.
Actio mutui aliud eſt, aliud actio calendarii. T. 7. c. 625. C.
Actio momenti quæ eſt. T. 7. c. 155. E.
Actio exhibitoria propter actionem petitoriam introducta eſt. T. 7. c. 228. B.
Actio ex ſtipulatu. T. 7. c. 527. C.
Actio ſi certum petatur, ſive certi condictio, quàm latè pateat. T. 7. c. 649. B.
Actio empti plerumque dicitur, quæ debet dici venditi. T. 7. c. 685. A.
Actio hypothecaria etiam pigneratitia dicitur. T. 7. c. 546. D.
Actio de dote non eſt privilegiata, ſed perſona. T. 8. c. 791. D.
Actio confeſſoria quæ. T. 7. c. 248. E.
Actio quod falſo tutore auctore cui, & in quem detur, & quandiu duret. T. 7. c. 112. B.
Actio realis quo tempore tollatur. T. 7. c. 1507. D. E.
An ſit diuturnior perſonali. Ibid. D.
Actio utilis omnis datur in caſu ſimili, ex diſſimili non datur. T. 7. c. 831. A.
Actio in rem ſemper datur adverſùs eum, qui poſſidet. T. 7. c. 247. B.
Actio ex legato quibus locis relicta. T. 8. c. 1097. A.
Actio ex ſtipulatu, ſive res certa, ſive incerta promiſſa ſit, competit. T. 8. c. 1050. A.

Actio

Actio in factum in quem competat. T. 8. c. 1093. A.
Actio ex lege condictitia ex qua conſtitutione oriatur, & quæ ſit. T. 8. c. 1097. B.
Actio in genere quid. T. 8. c. 1094. B. ſumma diviſio actionum. Ibidem C.
Actio de peculio ad quid introducta. T. 8. c. 1119. A.
Actio furti ad quid, & propter quid competat. T. 8. c. 937. B. C.
Actio vi bonorum raptorum quare mixta dicatur. T. 8. c. 1095. D.
Actio de jure prædiorum ruſticorum, aut urbanorum. T. 8. c. 1094. D.
Actio in perſonam qualis ſit, & quomodo conſtituatur. Tom. 8. c. 1103. C. D.
Actio furti nec manifeſti a cæteris in quo differt. T. 8. c. 1097. B.
Actio quod metus cauſâ in quo differat ab aliis actionibus. Ibid. C.
Actio rei uxoriæ an ſit una ex bonæ fidei judiciis. T. 8. c. 1097. E.
Actio an adversùs heredem ex contractu defuncti competat. Tom. 8. c. 340. E.
Actio an adversùs heredem ex delicto, vel quaſi ex delicto, an ex contractu, vel quaſi ex contractu defuncti competat. T. 8. c. 341. A.
Actio an naſcatur ex donatione nudo conſenſu perfecta. T. 8. c. 339. B.
Actio an naſcatur ex naturali obligatione. Ibidem C.
Actio de dolo quando finiatur. T. 8. c. 367. C. an adversùs heredem detur. Ibidem C.
Actio de peculio an detur in patrem ex contractibus filii familias, & an detur in dominum ex contrahentis ſervi dolo. T. 8. c. 384. A.
Actio directa, & principalis an idem ſit. T. 8. c. 439. E.
Actio ex teſtamento, qua heres legatariis tenetur, naſcitur ex obligatione quaſi ex contractu. T. 8. c. 330. B.
Actio famoſa an ſit, ſi agatur interdicto de vi armata. T. 8. c. 370. A.
Actio famoſa eſt, ſi agas de dolo. Ibidem A.
Si agas in factum, doli mentione omiſſâ, vel interjectâ, non eſt famoſa. Ibidem A.
Actio famoſa an ſit, ſi agatur ſepulcri violati. Ibidem B.
Actio in factum an in heredem Judicis, qui litem ſuam fecit, danda ſit. T. 8. c. 356. D.
Actio in factum an in rempublicam detur. T. 8. c. 369. B.
Actio inofficioſi teſtamenti quando finiatur. T. 8. c. 334. A.
Actio in perſonam infertur, petitio in rem, perſequutio in rem, vel in perſonam. T. 8. c. 357. E.
Actio in perſonam ſi fuerit temporalis, an ſtatim perimatur, atque dies poſtremus venit. T. 8. c. 334. E.
Actio de peculio in patrem an detur, ſi filius judex litem ſuam fecerit. T. 8. c. 332. D. E.
Actio in perſonam cui, & adversùs quem detur. T. 8. c. 354. A.
Actio in rem adversùs quem intendatur. T. 8. c. 353. E.
Actio noxalis, vel actio de peculio an detur in patrem, ſi filius fam. judex litem ſuam fecerit. T. 8. c. 332. D. E.
Actio omnis reſtitutoria eſt utilis. T. 8. c. 439. E.
Actio omnis utilis an ſit extraordinaria, & omnis actio utilis an ſit in factum. T. 8. c. 337. E.
Actio pœnalis eſt, ſi quis jus dicenti non obtemperaverit. T. 7. c. 387. C.
Actio prætoria an ſit perpetua. T. 8. c. 367. D. E. & ſeq.
Actio præteriti. T. 8. c. 173. E.
Actio exheredati. Ibidem E.
Actio quid. T. 8. c. 519. A.
Actio auctionem ſignificat. T. 8. c. 87. D.
Actio de duplis fructibus. T. 8. c. 518. A.
Actio de re ferenda, vel portanda. T. 8. c. 537. C.
Actio duplex in factum in mulierem ventris nomine calumniæ cauſâ in poſſeſſionem miſſam. T. 8. c. 494. E. & 495. A.
Actio, & præſcriptio differunt. T. 8. c. 566. B.
Actio ex legibus non ſolùm directa, ſed & utilis. T. 8. c. 485. C.
Actio furti cui competat. T. 8. c. 571. E.
Actio furti a condictione furtiva quid diſtet. Ibidem. E.
Actio mandati, & depoſiti quatenus infamet. T. 8. c. 525. A.
Actio Prætoria de convitio. T. 8. c. 523. E.
Actio ſuſpecti non infamat. T. 8. c. 524. E.
Actio bonæ fidei, & actio ſtricta ipſo jure tolluntur. T. 8. c. 574. A.
Actio de dolo quando ceſſet. T. 8. c. 778. D.
Actio de peculio eſt in ſolidum peculium. T. 8. c. 783. C.
Actio de precario eſt quaſi ex contractu. T. 8. c. 681. A. B.
Actio depoſiti eſt infamis. T. 8. c. 525. A.
Actio funeraria eſt privilegiata. T. 8. c. 694. B. cui detur. Ibid. B.
Actio furti præponitur petitioni hereditatis. T. 8. c. 816. A.
Actio furti non tollit actionem pro ſocio, & locati. T. 8. c. 828. B.
Actio in rem, & in perſonam quomodo differant. T. 8. c. 839. E.
Actio legis aquiliæ eſt injuria damni dati. T. 8. c. 835. C. non tollitur per condictionem furtivam. Ibidem c. 828. C.
Actio locati ubi eſt, ibi & legis aquiliæ. T. 8. c. 828. D.
Actio mandati nunquam eſt ex conſilio, ſed de dolo. T. 8. c. 802. A. metus cauſâ in quadruplum eſt arbitraria. Ibid. c. 828. B. minor non movetur, dum ſpectatur major. Ibid. c. 815. E.
Actio Pauliana datur in factum. T. 8. c. 800. C. & in fraudatorem. Ibid. D.
Actio Publiciana quæ ſit. T. 8. c. 367. E. quomodo detur. Ibid. E.
Actio quæ detur in eum, qui in ea parte, qua vulgò iter fit, quid ſuſpenſum, vel poſitum habeat. T. 8. c. 332. D.
Actio quæ detur in habitatorem cœnaculi, e quo quid dejectum, vel effuſum eſt. Ibidem C.
Actio quando dicatur atrox. T. 8. c. 369. E.
Actio quando ex delicto defuncti in heredem detur. T. 8. c. 368. B.
Actio temporalis an ſtatim perimatur, atque bonæ fidei poſſeſſor attigit poſtremum diem temporis conſtituti ad implendam uſucapionem. T. 8. c. 334. E.
Actio in rem adversùs quem intenditur. T. 8. c. 353. E.
Actio præſcriptis verbis quæ ſit. T. 8. c. 355. B.
Actio in factum quæ ſit. Ibidem A. unde naſcitur. Ibidem A.
Actio in rem ſemper rei domino datur adversùs quemcumque poſſeſſorem ejus rei. T. 8. c. 353. D.
Actio furti eſt genus; ſpecies hæ ſunt, pœnalis, quæ propriè dicitur actio furti & condictio rei furtivæ. T. 9. c. 237. B.
Actio ad exhibendum non eſt principalis actio, ſed eſt præparatio actionis principalis. T. 9. c. 2459. D.
Actio hypothecaria, & actio pigneratitia in quo differunt. Tom. 9. c. 1196. D.
Actio perimitur ſuo tempore. T. 9. c. 141. A.
Actio ex ſtipulatu de dote in extraneo datur, ut dos ei reddatur ſoluto matrimonio. T. 9. c. 530. B.
Actio tutelæ, quæ in tutorem datur, famoſa eſt. T. 9. c. 599. A.
Actio communi dividundo eſt mixta tam in rem, quàm in perſonam. T. 9. c. 361. B. competit ſociis, & non ſociis. Ibidem B.
Actio ex ſtipulatu de dotibus. T. 9. c. 489. D. & ſeq.
Actio rerum amotarum poſt divortium datur ſtatim in ſolidum, & cur. T. 9. c. 546. E. quando huic actioni locus eſt, & quando non. Ibid. E.
Actio ex empto. T. 9. c. 82. C.
Actio tutelæ poſt rem judicatam an poſſit repeti. T. 9. c. 115. B. & ſeq.
Actio pretii quæ eſt. T. 9. c. 1075. B.
Actio ex vendito idem. Ibidem B.
Actio de evictione datur actori, vel ei, qui ſimilis eſt emptori. T. 9. c. 1292. A.
Actio incenſarũ ædium. T. 9. c. 1374. D.
Actio Serviana de quibus rebus eſt. T. 9. c. 1173. B.
Actio de moribus ſoli marito datur, non ejus heredi. T. 9. c. 499. E.
Actio de moribus ulciſcendæ injuriæ gratiâ. T. 9. c. 536. D. tollitur hæc actio de moribus a Juſtiniano. Ibidem D.
Actio, quæ tollitur pacto, non fit ſolennibus verbis. T. 9. c. 75. E.
Actio judicati eſt adversùs con-

demnatum . T.9. c.115. E.
Actio rerum amotarum datur heredi, T.9. c.547. A.
Actio pretii quando extinguitur . T.9. c.1077. A.
Actio redhibitoria de peculio eſt ſex menſium . T. 9. c. 313. C.
Actio commodati an revocari poſſit importunè . T. 9. c. 1170. C.
Actio præſcriptis verbis non eſt, niſi ex contractu . T. 9. c. 80. E.
Actio ex pacto eſt , quod lege juvatur . T. 9. c. 237. D.
Actio rerum amotarum cur eſt , de rebus amotis divortii causâ, & non de rebus amotis mortis causâ . T. 9. c. 547. C.
Actio finium regundorum , & actio in rem , in quo differunt . T. 9. c. 1298. E.
Actio mixta perpetua eſt , ſicut actio in perſonam . T.9. c.173. B.
Actio aquæ pluviæ arcendæ eſt de futuris , non de præteritis . T. 9. c. 112. B.
Actio non naſcitur ex pollicitatione . T. 9. c. 1256. A.
Actio rerum amotarum quid . T. 9. c. 545.C. Vide , Res amotæ .
Actio pro ſocio naſcitur ex contractu ſocietatis , & ultro , citroque directa . T.9. c.360. B.
Actio de dolo eſt ſubſidiaria . T. 9. c. 187. E.
Actio non naſcitur ex pacto nudo . T. 9. c. 1256. A.
Actio rei uxoriæ , & actio ex ſtipulatu, in quo differunt. T.9.c.495. B.
Actio delegata . T.9. c.1283. A.
Actio pro ſocio pertinet ad præſtationes perſonales non ad communium rerum diviſionem. T.9.c.219. B. hæc actio duplex . Ibid. B.
Actio impietatis quæ eſt. T.9.c.645.E.
Actio hypothecaria non tollitur uſucapione . T.9. c.244. D.
Actio de peculio. T.9.c.311.C.& ſeq.
Actio omnis de ſtatu præjudicialis eſt . T.9. c.268. E.
Eſt triplex tantùm . Ibid. E.
Actio empti datur emptori . T. 9. c. 382. B. & ſeq.
Actio vi bonorum raptorum non pertinet propriè ad raptorem manifeſtum , ſed ad non manifeſtum pertinet propriè . T.9.c.1157.D.E.
Actio de dolo eſt noxalis . Tom. 9. c. 252. D.
Actio injuriarum conteſtata transfertur in heredem . T.9. c.259. C.
Actio pigneratitia vocatur & pigneratitia, & hypothecaria, & Serviana , & utilis Serviana , & quaſi Serviana . T.9. c. 595. E.
Actio præſcriptis verbis datur in id , quod intereſt . T.9 c.404. D.
Actio ex empto eſt civilis . Tom. 9. c. 396. A.
Actio civilis vi bonorum raptorum , quæ eſt ex edicto Prætoris , in quem datur . T. 9. c. 1460. B. eſt de re mobili , ſeu animali. Ibid.B. modò dicitur dari in triplum, modò in quadruplum . Ibid. B.
Actio ingratitudinis quæ eſt . T. 9. c. 645. E. & 646. A.
Actio ingrati . T.9. c.1351. B.& ſeq.
Actio in rem ſpecialis , & petitio hereditatis , in quo differunt . T. 9. c. 173. A. & ſeq.
Actio Serviana. T. 9. c. 301. A.
Actio de injuriis quando aboletur . T. 9. c. 1462. E.
Actio injuriarum datur ex 12. Tabulis, vel ex edicto Prætoris, vel ex lege Cornelia. Ibid. D.
Actio de dote non ſtatim datur poſt divortium, ſi pondere , numero , & menſurâ contineatur . T. 9. c. 546. E.
Actio impietatis , vel ingratitudinis patrono datur adversùs libertum , qui contra obſequia debita peccavit . T.9. c.645. E. & 646. A.
Actio furti nec manifeſti eſt civilis . T.9.c.623.E. eſt perpetua . Ibid.E.
Actio nulla eſt cum ſtatu libero. T.9. c. 254. C. nec cum ſervo . Ibid. C.
Actio ex vendito datur venditori . T. 9. c. 381. B. & ſeq.
Actio pigneratitia datur poſſeſſionis recipiendæ causâ . T.9.c.301. A.
Actio empti , quæ de evictione competit , non tollitur præſcriptione longi temporis . T.9.c.1300. E. & 1301. A. & ſeq.
Actio eſt aut generalis , aut ſpecialis. T.9. c.117.B.
Actio utilis ſæpe datur ex jurejurando . T.9. c.195. B.
Actio furti manifeſti eſt prætoria . T.9. c.623. E.
Actio conſtitutoria eſt perpetua. T.9. c. 260. C.
Actio præſcriptis verbis non datur , niſi deficientibus his , quæ nomen habent . T.9. c.80. A.
Actio temporaria litis conteſtatione perpetuatur . T. 9. c.114. E.
Actio directa . T. 9. c. 315. E.
Actio conſtitutoria , vel conſtitutæ pecuniæ . T.9. c. 260. B.
Actio injuriarum tollitur renunciatione qualibet , & pactione, & diſſimulatione . T. 9. c. 106. D.
Actio ex empto poteſt eſſe æſtimatoria . T.9. c.395. E.
Actio in factum , quæ datur prohibito mortuum inferre . T.9.c.259.B. hæc actio nec heredi , nec in heredem datur . Ibid. B.
Actio ex teſtamento intra annum terminari debet . T.9. c.131. C.
Actio damni infecti eſt de futuris , non de præteritis . T.9.c.112.B.
Actio ex ſtipulatu . T. 9. c.260.A.
Actio receptitia . Ibid. C.
Actio hypothecaria datur non domino . T.9.c.1196. B.
Actio de ingratitudine donatarii . T.9. c.258. E.
Actio judicati utilis quæ eſt . T. 9. c. 76. D.
Actio in jure nulla eſt , quæ faciliùs tollatur , quàm actio injuriarum . T. 9. c. 106. D.
Actio Serviana. T.9. c.1286. C.
Actio negatoria de ſervitutibus quaratione dicitur contraria . T.9. c. 300. A.
Actio ex ſtipulatu de dote recuperanda , & ejus jura explicantur . T.9. c. 511. A. & ſeq.
Actio judicati directa quæ eſt . T. 9. c. 76. D.
Actio Pauliana . T. 9. c.1135. D.E.
Actio pro ſocio non datur , niſi finitâ ſocietate . T. 9. c. 360. E.
Actio protutelæ eſt prætoria . T. 9. c.586. C.
Actio de peculio quam adjectionem habere dicitur . T. 9. c. 1246. A.
Actio ſemel edita mutari poteſt ante litem conteſtatam . T. 9. c.175. D.
Actio noxalis . Vide , Noxalis actio.
Actio receptitia eſt perpetua . T.9. c. 260. C.
Actio hypothecaria durat uſque ad quadraginta annos . T.9.c.1237.A.
Actio perſonalis non tollitur longi temporis præſcriptione decem, aut viginti annorum . T. 9. c. 172. B.
Hodie tollitur præſcriptione tricennii . Ibid. C. Olim erat perpetua in Provinciis. Ibid. C. tollitur præſcriptione longi temporis, vel uſucapione. Ibid. c. 173. A.
Nulla actio popularis eſt criminalis ; omnes ſunt civiles . T.9.c.1376.B.
Actio pigneratitia naſcitur ſoluto debito , & datur non tantùm de pignore , ſed etiam de hypotheca . T.9. c.301. A.
Actio ex vendito eſt actio pretii . T.9. c.1076. C.
Actio ex empto ſervo non poteſt eſſe . T.9. c.124. B.
Actio extra ordinem expilatæ hereditatis . T.9. c.251. E.
Actio vi bonorum raptorum non datur in heredem . T.9. c.258. A.
Famoſa eſt in eum, qui vi rapuit . Ibid. B.
Actio funeraria eſt ex edicto Prætoris, quæ eſt privilegiaria. T.9.c.57.B.
Actio ex ſtipulatu pœnalis . T. 9. c. 65. C.
Actio ad exhibendum cui competit . T.9. 1166. D.
Pertinere ad res mobiles . Ibid. D.
Actio de peculio , & actio de in rem verſo , in quo diſtant. T.9.c.313.B.
Actio ſi certum petatur , quæ eſt de credita pecunia , unde ſuum nomen ſumit . T. 9. c. 1145. B.
Actio momentaria . T.9. c.331. D.
Actio generalis non datur , niſi finito contractu . T.9. c.360. E.
Actio furti eſt pœnalis. T.9.c.237.B.
Actio olim priùs edebatur , dabaturque deliberandi tempus , deinde vocabantur in jus . T.9. c.20. C.
Actio eſt jus perſequendi. T.9.c.10.E. in quo differat a lite. Ibid. E.
Omnis actio præſcriptis verbis eſt utilis , non directa . T.9. c.530.C.
Actio tutelæ datur heredi , & in heredem . T.9. c.598. C.
Actio rei incorporalis habet effectum corporalem . T.9. c.1023. C.
Actio furti nec manifeſti perpetua . T.9. c.1158. B.

Actio ex pollicitatione dotis datur. T.9. c.74. B.
Actio ſi quadrupes pauperiem feciſſe dicatur unde tale nomen habet. T.9. c.1145. B.
Actio Fabiana, & Calviſiana patronis datur. T.9. c. 639. E. & 640. A. & ſeq.
Actio pigneratitia eſt in perſonam. T. 9. c. 1196. D.
Actio criminalis ſtellionatus in ſcientem datur. T.9. c.221. B. in ignorantem quæ eſt actio. Ibid.B.
Actio tutelæ eſt generalis. Tom. 9. c.117. C. & cur actio tutelæ generale judicium eſt. Ibid. D.
Actio priùs adverſario edebatur, tum vocabatur in jus. T.9. c.20. B.
Actio ex ſtipulatu de dote repetenda olim fuit ſtricta, hodie eſt bonæ fidei. T. 9. c. 494. A.
Actio prætoria in factum eſt in ignorantem, quæ datur ex decreto. T. 9. c. 221. C.
Actio ingrati eſt ordinaria. Tom.9. c.646. E.
Actio publica. T. 9. c. 979. D.
Actio ex ſtipulatu, & actio rei uxoriæ in quo differunt. T.9.c.495.B.D.
Actio quod juſſu. T. 9. c. 309. E. & ſeq. & 312. B.
Actio Serviana tollitur præſcriptione longi temporis. T. 9. c.244. D.
Actio exhibitoria, quæ & actio ad exhibendum appellatur, quid diſtat ab interdicto exhibitorio. T. 9. c. 1167. E.
Actio hypothecaria eſt in rem. T.9. c. 295. C.
Actio in debitorem ante diem nulla eſt. T. 9. c. 238. B.
Actio familiæ erciſcundæ poſt rem judicatam poteſt repeti ex magna cauſa, non temerè. T.9. c.117. D.
Actio de moribus uxoris puniendis licèt actio civilis ſit, accuſatio etiam dicitur. T.9. c.499. D.
Actio de in rem verſo, quando patrem obligat. T. 9. c. 309. B.
Actio rerum amotarum non eſt pœnalis. T. 9. c. 547. E.
Actio ex conſtituto an naſcatur. T.9. c. 76. C.
Actio ex ſtipulatu perimitur præſcriptione 30. annorum. T.9.c.1275.B.
Actio de in rem verſo. T.9.c.309.A.B.
Actio ſuſpecti locum habet durante tutelà, non finità. T.9.c.584. B.
Actio furti in parentes non eſt, etiam ſi nobis furtum fecerunt. Tom.9. c. 620. D.
Actio, quæ competit ex ſyngrapha, creſcit in duplum ex inficiatione. T.9. c.214. D.
Actio prior quando transfunditur in actionem judicati. T.9.c.116.D.
Actio in rem, & actio finium regundorum in quo differunt. T. 9. c. 1298. E.
Actio conditionalis quæ eſt. T. 9. c. 1241. B.
Actio pigneratitia has habet conditiones. T. 9. c. 301. E.
Actio hypothecaria non perimitur, niſi præſcriptione 40. annorum. T.9. c.1032. A. B.
Actio de peculio non extinguitur, ſed durat anno utili. Tom. 9. c. 315. B.
Actio quæ datur in id, quod facere poteſt filius de eo, quod geſſit, cum eſſet in poteſtate patris: filius familias ex omnibus ferè cauſis in ſolidum obligatur, convenitur, & condemnatur, exceptà cauſà mutui, & aliis quibuſdam. T. 9. c. 308. A.
Actio de dolo jure veteri eſt annalis. T. 9. c. 1245. D.
Actio in factum non eſt famoſa, imò eſt honeſta. T.9. c.258. B.
Actio temporaria conteſtatione fit perpetua. T.9. c.48. A.
Actio hypothecaria quo tempore tollitur. T. 9. c. 1039. C.
Actio de peculio, & exercitoria differunt. T. 9. c. 303. D. E.
Actio inſtitoria eſt ex empto, ex mutuo, ex negotiis geſtis. Ibid. D. Hæc actio omnibus contractibus aptatur, & multas actiones complectitur. Ibid. D.
Actio de dote. T. 9. c.67. C. & ſeq. & c. 488. B. C. & ſeq.
Actio, quæ reſtituitur in capite minutum, an ſit perpetua. Tom. 9. c. 313. C.
Actio exercitoria, & de peculio differunt. T. 9. c. 303. D. E.
Actio finium regundorum tolli præſcriptione tricennii voluit Juſtinianus. Tom. 9. c. 1032. A.
Actio præſcriptis verbis. T.9.c.61.E. & 68. B. eſt utilis, non directa. c. 69. A.
Actio judicati non nocet abſenti. T. 9. c. 1098. A.
Actio in rem cur longo tempore perimatur, non actio in perſonam. T. 9. c. 1024. C.
Actio finium regundorum non tolli præſcriptione tricennii ſcripſit Theodoſius. T.9.c. 1031. D.
Actio de dote datur tantùm uxori. T. 9. c. 67. D.
Actio in perſonam, & mixta, ante Theodoſium erat perpetua. T. 9. c. 1029. B.
Actio de in rem verſo. T.9.c.305. B.
Actio de dolo an detur in hæredem. T. 9. c. 257. D.
Actio in factum ex delicto nautarum, & ex quaſi delicto exercitoris. T.9. c. 304. D.
Actio non eſt ex pacto nudo, niſi ſubjecta ſit ſtipulatio. T.9.c.65. C.
Actio non datur ex nudo pacto. T.9. c. 69. E.
Actio præſcriptis verbis ſtatim naſcitur ex lege contractui adjecta. T.9. c. 80. A.
Actio expilatæ hereditatir cui non datur. T. 9. c. 1458. E.
Actio ſi certum petatur latè patet, & nihil aliud eſt, quàm certi condictio. T. 9. c. 203. B.
Actio de peculio. Tom. 9. c. 305. B.
Actio de in rem verſo, & actio de peculio in quo diſtant. T.9.c.313.D.
Actio furti tollitur pacto, non condictio furtiva. T. 9. c. 55. A.
Actio in factum civilis datur ex articulo, do, ut facias. T.9.c.251.C.D.
Actio in factum eſt prætoria, de dolo ſubſidiaria. Ibid. C.
Actio de dolo ſemper cum actione de vi, aut metu concurrit. T. 9. c. 371. E.
Actio injuriarum publica eſt hodie in uno caſu. T. 9. c. 1463. B.
Actio furti eſt noxalis. Tom. 9. c. 252. C.
Actio quod juſſu. T.9. c.365. A.
Actio perpetua per conteſtationem prorogatur in annos 40. Tom.9.c. 48. A.
Actio hypothecaria adversùs debitorem fuit perpetua ante Anaſtaſium. T. 9. c. 1035. B.
Actio quando iterari poteſt ſine metu rei judicatæ. T.9. c.350. D.
Actio in perſonam cur fuerit perpetua, actio in rem temporaria. T. 9. c. 1029. C.
Actio calumniæ datur victori adversùs victos. T.9. c.1087. E.
Actio dupli. T. 9. c. 252. A.
Actio ex vendito ordinaria. T. 9. c. 374. A.
Actio rei uxoriæ. T. 9. c. 488. B. & ſeq.
Actio non perit, cui perit inſtantia. T. 9. c. 48. C.
Actio injuriarum eſto, ſi membrum ruperit. T. 9. c. 54. D.
Actio contraria mandati. T.9.c.356.D.
Actio prior eſt inſtantia. T. 9. c. 48. D.
Actio furti non naſcitur cum mercenario, qui locavit operas ſuas. T. 9. c. 974. B.
Actio perſonalis olim, ſive lis conteſtata fuiſſet, ſive non, erat perpetua. T.9. c.1047. B.
Actio reſciſſoria. T.9. c.374. A.
Actio ex precario. T. 9. c. 1170. B. & ſeq.
Actio ex vendito, ut pacto ſtetur. T. 9. c.61. E.
An actio ex actione naſcatur. T. 9. c. 143. C.
Actio utilis. T. 9. c. 316. C.
Actio, quæ fuit naturà bonæ fidei, fit ſtricta propter pactum. T. 9. c. 59. E. & 60. A.
Actio Fabiana non omnino eſt reſciſſoria. T. 9. c.375. D.
Actio mixta perſonalis eſt perpetua. T. 9. 1024. B.
Actio ante diem nulla eſt. T. 10. c. 70. A.
Actio ex pura obligatione ſtatim naſcitur. Ibidem B.
Actio incipit, cum ea per rerum naturam præſtari poteſt. T.10.c.77.E. & cum operæ officiales ſunt in dictæ. T. 10. c.78. A.
Actio legis lege datur, non mandatur. T. 10. c. 91. D.
Actio legis aquiliæ ſimpliciter, & præciſè in jure dicitur eſſe pœnalis.

nalis. T. 10. c. 130. C.

Actio legis aquiliæ an ſit mixta. Ibidem E.

An ſit magis pœnalis, quàm condictio furtiva. Ibidem. E.

Actio omnis eſt in id, quod intereſt. T. 10. c. 153. D.

Actio, quæ cautione arbitrio judicis interpoſitâ, competitura eſt, an ſit arbitraria. T. 10. c. 158. D.

Actio arbitraria nulla eſt, quæ non pendeat æquè ex arbitrio judicis, ac cæteræ. T. 10. c. 159. C.

Actio, quæ ex nuda pollicitatione dotis naſcitur, ſtricti judicii actio eſt. T. 10. c. 277. B.

Actio dotis adventitiæ an ſit communis patris, & filiæ. Tom. 10. c. 328. C.

Actio publica non eſt noxalis. T. 10. c. 386. D.

Actio de dolo, & in factum prætoria, ſunt omnium extremæ. T. 10. c. 389. C.

Actio civilis in factum ſi eſt in ignorantes, neceſſe eſt, ut etiam in ſcientem ſit actio in factum civilis. Ibidem D.

Actio de dolo ceſſat, ubi poteſt eſſe actio in factum civilis. Ibidem D.

Actio de dolo ſi eſt in ſcientem, neceſſe eſt, ut in ignorantes ſit actio in factum prætoria. Ibidem D.

Actio ex teſtamento acquiritur etiam ignoranti. T. 10. c. 408. E.

Actio actus, quæ fuit novatione extincta, reſtituitur in veterem debitorem. T. 10. c. 433. D.

Actio an olim fuerit ex dictione, vel pacto. T. 10. c. 471. A.

Actio invito, & ignoranti acquiritur. T. 10. c. 523. D.

Actio in factum annua datur ei, qui rationes non edidit, & ei ſecundùm Græcos, qui non edidit actionem. T. 10. c. 610. C.

Actio Serviana tollitur præſcriptione longi temporis, ſi eâ utitur bonæ fidei poſſeſſor. T. 10. c. 632. A.

Actio nulla juſta eſt, quæ denuntiata non ſit. T. 10. c. 701. B.

Actio, & obligatio nobis non acquiritur per liberam perſonam, niſi ſit in noſtra poteſtate. Ibidem B.

Actio ſtricta, vel arbitraria conſtituitur bonæ fidei per replicationem, vel exceptionem doli. T. 10. c. 708. A.

Actio nulla ſupereſt, niſi de dolo, aut ſi quæ ſit alia reſtitutoria, ſublatâ obligatione per acceptilationem. T. 10. c. 718. A.

Actio ex edicto de dejectis, & effuſis eſt popularis. T. 10. c. 745. B.

Actio nulla noxalis eſt, niſi ea, quam edicto nominatim Prætor noxalem fore edixerit. T. 10. c. 746. B.

Actio duplex ex ſtipulatu, & ex teſtamento, ejuſdem rei an poſſit competere. T. 10. c. 759. B.

Actio quo caſu competat ex contractu liberi hominis alteri, qui non contraxit, quæ & detur extra ordinem. T. 10. c. 856. C.

Actio mutatur, cujus nomen mutatur; emendatur ea, cujus nomine retento pars aliqua corrigitur. T. 10. c. 874. D.

Actio hodie eſt edenda in ipſo limine judicii, ruptis veteribus ambagibus. T. 9. c. 875. A.

Actio contraria negotiorum geſtorum, vel eſt directa, vel eſt utilis. T. 10. c. 889. D.

Directa actio contraria negotiorum geſtorum quibus detur. Ibid. D.

Utilis actio contraria negotiorum geſtorum quibus detur. Ibid. D.

Actio mandati mutua eſt, ſive reciproca; directa videlicet, & contraria. T. 10. c. 889. E. non datur in invitum, & ignorantem. Ibid. E.

Actio, bonæ fidei ſi ſit de incidenti quæſtione reſtitutionis, an Judex delegatus eam admittat. T. 10. c. 913. A.

Actio in rem datur in eum, qui dolo deſiit poſſidere. Ibidem B.

Actio olim impetranda, priuſquam Judex adiretur. T. 10. c. 915. D.

Actio realis decem, aut viginti; perſonalis non niſi triginta, aut quadraginta annorum exceptione perimitur. T. 10. c. 943. D.

Actio finium regundorum datur tantùm, ſi lis conſiſtat intra quinque pedes. T. 10. c. 943. D. Vide, Finium regundorum.

Actio noxalis pœnalis eſt, & pecuniaria. T. 10. c. 946. A.

Actio olim pœnalis in quadruplum ejus, quod ex alea tuliſſet victor. T. 10. c. 949. A.

Hodie eſt in ſimplum. Ibidem A.

Actio in perſonam, quæ ei, qui mutuam pecuniam dedit, in debitorem competit, propriè dicitur certi condictio. T. 10. c. 951. E.

Actio conſtitutæ pecuniæ an ſit hereditaria. T. 10. c. 954. C.

Actio quæcumque de re mobili an ſit actio realis. T. 10. c. 972. C.

Actio an nobis acquiratur per liberam perſonam. T. 10. c. 978. E.

Actio directa ubi eſt cum ceſſione, ibi eſt & utilis ſine ceſſione. T. 10. c. 985. E.

Omnis actio eſt in id, quod intereſt; & non eſt, ſi nihil intereſt. T. 10. c. 993. A.

Actio propriè eſt actio in perſonam. E. 10. c. 999. A.

Actio non datur niſi ei, cujus intereſt. T. 10. c. 1087. B.

Actio directa, & principalis opponitur contrariæ. T. 10. c. 1168. C.

Actionis definitio. T. 1. c. 248. E.

Actionis mixtæ ſpecies. T. 1. c. 754. A. & ſeq. & c. 751. A.

Actionis de dolo malo origo. T. 1. c. 971. D.

Actionis formula, & commodati. T. 3. c. 676. E.

Actionis verbo jus dicendi nullum continetur. T. 1. c. 997. E.

Actionis quoque verbo interdicta continentur. T. 1. c. 282. C. D.

Actionis liberatio contingit invito. T. 1. c. 1208. C.

Actionis furti pœna eſt mera pœna non commixta rei perſequutioni. T. 4. c. 333. D.

Actionis injuriarum ſpecies eſt querela inofficioſi teſtamenti. T. 4. c. 114. E.

Actionis diverſæ ſpecies æquitatem diviſionis excludere poteſt. T. 4. c. 957. C.

Actionis exemplo datur exceptio. T. 4. c. 548. E.

Actionis ineptæ electio actori non conſumit actionem aptam rei, & competentem propoſito negotio. T. 4. c. 927. D.

Actionis de dolo coarctandæ ratio major. T. 5. c. 770. D.

Actionis damni infecti, & aquæ pluviæ arcendæ, differentiæ quæ ſint. T. 5. c. 669. D. E.

Actionis injuriarum, id eſt, de membro rupto, aut oſſe fracto, pœna ex l. 12. Tab. talio fuit. T. 5. c. 55. D.

Actione commodati, vel depoſiti qui agit, ſuam rem petit: at non agit in rem, ſed in perſonam ex obligatione commodati, vel depoſiti. T. 5. c. 62. E.

Actionis bonæ fidei finis quis ſit. T. 5. c. 988. E. & 989. A.

Actionis de eo, quod certo loco, leges tres. T. 5. c. 402. D.

Actionis ex empto, & æſtimatoriæ differentia. T. 5. c. 450. A. & ſeq.

Actionis exercitoriæ effectus quis. T. 5. c. 428. A.

Actionis inſtitoriæ effectus qualis. Ibidem A. B.

Actionis editæ mutatio nondum in judicium perlatæ, non dum conteſtatæ, quæ prima cauſæ conflictio eſt. T. 5. c. 44. A.

Actionis pro ſocio, & de peculio quis eſt effectus. T. 5. c. 428. A. B.

Actionis ſervi corrupti effectus qui. T. 5. c. 255. D.

Actionis verbo non contineri exceptionem, quomodo intelligendum. T. 5. c. 47. A.

Actionis ceſſio pro ſolutione an ſit. T. 6. c. 469. D.

Actionis furti in duplum, vel quadruplum, cur nulla hodie fiat mentio. T. 6. c. 144. A.

Actionis in rem cauſa eſt poſſeſſio T. 7. c. 247. B.

Actionis popularis pœna tota quandoque in publicum redigitur. T. 7. c. 115. B.

Actionis ex ſtipulatu dotis nomine, & actionis rei uxoriæ quanta differentia. T. 8. c. 1115. B.

Actionis verbum generale eſſe, & in actionem, & petitionem dividi. T. 8. c. 612. C.

Actionis verbum latiſſimè ſumitur. T. 8. c. 533. D.

Actionis arbitrariæ natura. T. 8. c. 828. B.

Actionis cauſa ipſo jure mutatur in ſpecie. T. 8. c. 764. D. actionis de dote infirmatio. Ibidem C.

Actio-

Actionis & obligationis verbo promiſcuè etiam utimur. Ibidem D.
Actionis nomen quo propoſito latiſſimè ſumatur. T.8. c.750. E.
Actionis definitio. T. 8. c.316. C.
Actionis definitio conveniens actioni in rem, & in perſonam. T.8. c.385. C.
Actionis genus ante omnia edere oportet eum, qui acturus eſt. T.8. c. 370. C.
Actionis in rem cauſa an veniat in compenſationem. T.8. c.316. C.
Actionis nomen quomodo in jure propriè accipiatur. T.8. c.385. C.
Actionis verbo quæ contineantur. T. 8. c. 370. D.
Actionis verbo non contineri exceptionem. T.8. c. 371. C.
Actionis rei uxoriæ quod erat proprium, transfertur in actionem ex ſtipulatu. T. 9. c. 524. B.
Actionis rei uxoriæ formula. T. 9. c. 497. A.
Actionis nomen edendum jure civili. T. 9. c. 12. D.
Hæc improbantur jure Pontificio. Ibidem D.
Actionis tutelæ diviſio non fit ipſo jure. T. 9. c. 265. E.
Actionis verbo etiam continetur exceptio. T. 9. c. 1084. C.
Actionis finiendæ tempus. T. 9. c. 141. A.
Actionis confuſio. T. 9. c. 60. C.
Actionis nomen unde deductum. T. 9. c. 1227. C.
Actionis ex ſtipulatu de dote repetenda, & actionis rei uxoriæ, quæ ſunt communia, & propria. T. 9. c. 511. A. & ſeq.
Actionis editio. Vide, Editio.
Actionis editio in quo differat a litis conteſtatione. T. 9. c. 11. E.
Actionis mandatum non omne eſt legitimum. T.10. c.885. B.
Actionis nomine quid ſignificetur. T. 10. c. 999. A.
Actioni de peculio ineſt adjectio de in rem verſo. T. 1. c. 267. C.
Actioni de peculio ineſt actio de in rem verſo. T. 2. c. 240. A.
Actioni pluviæ arcendæ in Africa actio contraria. T.1. c.834. B.
Actioni in rem non objicitur compenſatio. T.4. c.735. D. & ſeq.
Actioni aquæ pluviæ arcendæ quæ cohæreant, & quas probationes ea requirat. T. 5. c.659. A. & ſeq.
Actioni de peculio an & quando inſit actio de in rem verſo. T.5. c.982. E.
Actioni ex empto quæ propria, & vicina ſit. T. 5. c. 27. A.
Actioni bonæ fidei an inſit actio de malo. T. 6. c. 305. C.
Actioni familiæ erciſcundæ an locus in jure ſit, cum quod unus ex heredibus non animo heredis geſſit, ſed animo defenſoris erga patrem, patriſve memoriam pio officio functus. T. 6. c. 95. A.
Actioni finium regundorum locum eſſe in vectigalibus fundis, ideſt, emphytheuticariis, ſicut & familiæ erciſcundæ, & communi dividundo. T. 7. c. 480. A.
Actioni de dote quod ineſt, ineſt & legato dotis legatæ marito. T. 7. c. 1398. C.
Actioni familiæ erciſcundæ, ineſt petitio hereditatis. T.7. c. 224. E.
Actioni de peculio ſemper ineſt clauſula de in rem verſo. Tom. 7. c. 162. A.
Actioni in factum prætoriæ quando locus ſit. T. 7. c. 417. D.
Actioni de pauperie quandonam locus ſit. T. 8. c. 1122. C.
Actioni Paulianæ quando ſit locus. T. 8. c. 719. A.
Actioni judicati quæ opponuntur. T. 9. c. 1089. D.
Actioni ex empto tacitè ineſt dupla, etiam ſi non fuerit cauſa. T. 9. c. 1077. C.
Actio de in rem verſo non eſt in ſolidum. T. 10 c. 976. D.
Actionem omnem de re immobili, falſum eſt, eſſe realem. T. 1. c. 669. A.
Actionem omnem competere, dari, inſtitui, & reſtitui differunt. T. 1. c. 1295. B.
Actionem qui præſtare debet, æſtimationem quoque præſtare debet quam conſequutus eſt. Tom. 1. c. 1263. D.
Actionem exhibere pro edere nunquam dicimus. T. 3. c. 258. C.
Actionem exhibere eſt cedere, non edere. Ibidem C.
Actionem de in rem verſo eſſe perpetuam, tam mortuo, quàm vivo ſervo. T. 1. c. 1461. A.
Actionem nullam eſſe cum filio familias, aut cum ſervo. T. 3. c.226. A.
Actionem omittere quid ſit. T. 1. c. 1025. B.
Actionem ſemel extinctam civilis, & naturalis actio renaſci non patitur. T. 1. c. 1502. D.
Actionem in emptorem delegare, ſive mandare, & delegare emptorem, quomodo differunt. T. 4. c. 932. E.
Actionem eligere aptam, & negotio, de quo agitur, competentem prudentia eſt. T.4. c.1250. E.
Actionem qui habet ad rem recuperandam, in rem habere videtur. T. 4. c. 1254 C.
In actionem ſtrictam uſuræ non veniunt. T.4. c. 889. A.
Actionem tollit confuſio, non exceptionem. T. 4. c. 795. E.
Actionem competere aliud eſt, aliud dati, vel decerni actionem. T. 4. c. 37. B.
Actionem mutare non eſt integrum poſt litem conteſtatam, niſi magna ex cauſa. T. 4. c.905. B.
Actionem ceſſare eſt ſopiri actionem, non extingui. T. 4. c.302. B.
In actionem in rem ſpecialem utrùm veniant fructus poſt litem conteſtatam percepti, & quid de ante perceptis. T. 4. c. 888. E.
Actionem criminalem intendere non poteſt, qui cecidit civili. T. 4. c 281. C.
Actionem ineptam qui propoſuit, & cauſà cecidit, an poſſit agere actione propriâ, & convenienti rei. T. 4. c. 927. E.
Inter actionem rerum amotarum, & actionem de dote, differentia quæ eſt. T. 4. c. 1000. B.
Ad actionem proficiunt pacta incontinenti facta. T.4. c.248. E.
Inter actionem ex ſtipulatu, & actionem ex empto differentia. T. 4. c. 156. E. 157. B. & c. 705. B.
Inter actionem Paulianam, & interdictum fraudatorium differentia quæ. T. 4. c. 1319. B. excipitur interdictum Unde vi. Ibidem E.
Actionem qui intendere non poteſt, iſte facultatem exigendi non habet. T. 4. c. 1008. D.
Actionem dominii quid pariat. T. 5. c. 902. E.
In actionem redhibitoriam quæ veniunt. T.5. c.1019. C.
Actionem an habere minus ſit, quàm rem. T. 5. c. 155. A.
Actionem commodati eſſe duplicem. T. 5. c. 418. D.
Actionem realem in rem nemo pati compellitur. T. 5. c.62. B.
Actionem Favianam amiſit, qui bonorum poſſeſſionem amiſit. T. 5. c. 625. C.
Actionem ſtrictam utiliorem eſſe bonæ fidei actione auctor contra Accurſium, & Fulgoſium, quos ambos de falſitate taxat. T. 5. c. 466. A.
In actionem in factum, quam debitor in creditorem miſſum in poſſeſſionem habet, quæ veniant. T. 5. c. 770. C.
Actionem depoſiti parit ſolummodo dolus. T. 6. c. 77. E.
Actionem de improbitate conſequi an aliquis poſſit. T. 6. c.145. C.
Qui actionem habet, an rem ipſam habere videatur. T. 6. c.303. C.
In actionem Fabianam utrùm veniant ea, quæ libertus dolo malo alienavit in necem, vel fraudem patroni ſui, non etiam ea, quæ non acquiſivit. T. 6. c.181. D.
Actionem cui damus, & exceptionem competere multo magis. T. 6. c 39. B.
Actionem in duplum non conſumere actionem in rem, vel ad exhibendum. T. 7. c. 613. A.
In actionem ſi certum petatur quæ res veniunt. T. 7. c. 621. E.
Actionem non formant pacta, quæ fiunt ex intervallo. T. 7. 155. B.
Actionem edi, & litem conteſtari utrum prius ſit. T. 7. c. 149. C.
Actionem jus dicenti non obtemperare pœnalem eſſe, nec dati in id, quod intereſt actoris, & finiri intra annum. T. 7. c.111. E. c. 112. A. & c. 114. E.
In actionem non venire quod poſt litem conteſtatam accidit, an ſemper procedat. T. 7. c. 215. B.
Actionem pœnalem cum mulctæ di-

ctione malè confundi . Tom. 7. c. 110. D.
Actionem ejus eſt denegare, qui poteſt & dare. T. 8. c. 707. E. c. 814. C. D. & c. 868. E.
Actionem habere minus eſt, quàm rem. T. 8. c. 847. A.
Actionem edendo ſpeciale nomen actionis edere oportet. T. 8. c. 486. C.
Inter actionem hypothecariam; & pigneratitiam tantùm nominis ſonus. T. 8. c. 647. B.
Actionem in rem ſemper rei domino dari in quemcumque poſſeſſorem rei. T. 8. c. 353. D.
Actionem in rem ex præſenti poſſeſſione eſſe. Ibidem D.
Actionem an pariat quælibet cauſa. T. 8. c. 317. C.
Actionem famoſam verborum formula facit, ſicut & ſententiæ formula. T. 8. c. 370. A.
Actionem in rem ex præſenti poſſeſſione eſſe. T. 8. c. 353. D. præſens poſſeſſio quæ intelligitur. Ibidem E.
Actionem in rem poſſeſſionem adverſarii parere. Ibidem. E.
Actionem hypothecariam ex ipſius Prætoris juriſdictione capere ſubſtantiam. T. 9. c. 1185. C.
Actionem furti perpetuò dari. T. 9. c. 1051. A. non perimi actionem furti, quandiu fur vivit. Ibid. A.
Actionem ſemel editam non poſſe mutari, vel emendari, ſed perſeverandum eſſe uſque ad finem. T. 9. 49. D.
Actionem perſonalem poſt litis conteſtationem, atque etiam nonnullam judicii exercitionem, ſi omittatur ab utraque parte, ut ab ultima cognitiune judiciali, qualis omiſſa eſt, porrigi ad annos 40. T. 9. c. 1047. B.
In actionem pigneratitiam utrùm veniat dolus, an & culpa, & omne periculum. T. 9. c. 298. D.
In actionem ex vendito quæ res veniunt. T. 9. c. 381. C.
Actionem depoſiti directam, non contrariam eſſe famoſam. T. 9. c. 352. D.
Actionem ſi certum petatur non parit pactum nudum. T. 9. c. 216. B.
In actionem empti aliquando venire rem incertam. T. 9. c. 1075. E. & 1080. A.
Actionem pigneratitiam eſſe duplicem, directam, & contrariam. T. 9. c. 299. C.
Actionem injuriarum imitatur querela inofficioſi teſtamenti. T. 9. c. 105. B.
Actionem cedere quid. T. 9. c. 239. E.
Actionem pœnalem meram nuſquam dari in heredem. T. 9. c. 258. C.
Actionem nonnunquam parit pactum nudum. T. 9. c. 69. E.
Actionem complectitur lis. T. 9. c. 48. B.
In actionem ex empto quæ res veniunt. Tom. 9. c. 383. C.
Actionem vendi poſſe conſtat tam in rem, quàm in perſonam. T. 9. c. 368. A.
Actionem pignoris individuam eſſe quid ſit. T. 9. c. 1040. A.
Actionem depoſiti dari in heredem, non tantùm ſi defunctus depoſuerit, ſed & ſi ſervus hereditarius. T. 9. c. 352. A. B.
Actionem confundi aditione hereditatis, ſi creditor debitori ſuccedat. T. 9. c. 60. C.
Actionem arbitrariam non loci tantùm, ſed & temporis in conventione adjecti ratione dari exiſtimat Cujacius. T. 10. c. 159. C.
Actionem cedere, & mandare, an ſit idem. T. 10. c. 631. D.
Inter actionem, & vindicationem differentia. T. 10. c. 408. E.
Inter actionem de dolo, & actionem quod metus cauſâ, an ſit differentia. T. 10. c. 893. A. B.
Actione inſtitoriâ quis teneatur, & unde id nominis habet. T. 1. c. 386. E.
Actione ex empto venditor tenetur, ut præſtet habere licere. T. 1. c. 1187. A.
Actione hereditatis petendæ quæ continentur. T. 1. c. 745. D. E.
Actione noxali an dominus nomine ſervi teneatur. T. 1. c. 1370. A.
Actione de diſtrahendis rationibus in duplum tutor tenetur. T. 1. c. 408. A.
Actione concepti, actione oblati qui teneantur. Ibidem D.
Actione negotiorum geſtorum qui tenentur. T. 1. c. 363. A.
Actione negotiorum geſtorum quando mater teneatur. T. 1. c. 363. D.
Actione noxali qui tenetur, non poteſt agere noxali. T. 3. c. 659. D. E.
In actione de peculio cur ante deducatur, quod domino debetur. T. 1. c. 267. B.
Actione empti an teneatur emptor, qui manumiſit. T. 4. c. 655. B.
Qua actione quis poteſt petere æſtimationem ſervi. T. 4. c. 666. A.
Actione ex vendito an emptor cogatur ſolvere pretium venditori. T. 4. c. 947. C.
Actione tutelæ agi non poteſt cum aliquo, niſi priùs tutor eſſe deſinat. T. 4. c. 324. E.
Actione incerti condicuntur omnes obligationes. T. 4. c. 1307. D.
Qua actione tenentur duumviri. T. 4. c. 236. A.
In actione tutelæ quæ diviſio ſit, num eadem fieri debeat in actione ex ſtipulatu. T. 4. c. 905. C.
Actione negotiorum geſtorum tenetur tutor creditoribus etiam non dum finitâ tutelâ. T. 4. c. 644. D.
Utrùm actione furti, vel mandati teneatur is, qui habuit res quaſdam incluſas in ciſtam, ut ad alium perferret, & non pertulit, ſed retinuit. T. 4. c. 842. C.
Actione directâ quando tutor teneatur, & quando utili actione. T. 4. c. 1018. C. D.
In actione ex vendito an ſatisdandum ſit emptori evictionis generalis, vel ſpecialis nomine. T. 4. c. 948. A.
Actione juriſjurandi in factum qui tenetur, an & conſtituendo teneatur. T. 4. c. 173. C.
In actione de moribus civili admittitur compenſatio criminum parium, in actione de moribus criminali non admittitur. Tom. 4. c. 282. E.
In actione de peculio non ſpectatur tempus judicii inchoati, aut intermedii, ſed judicati. T. 4. c. 198. B.
In actione rerum amotarum mutua delicta pari compenſatione tolluntur. T. 4. c. 295. D.
In actione ex ſtipulatu, quæ diviſio ſit, num eadem fieri debeat in actione tutelæ. T. 4. c. 905. C.
Actione negotiorum geſtorum qui poteſt adversùs unum agere principaliter, non poteſt adversùs alium agere actione mandati. Tom. 4. c. 207. C.
Actione præſcriptis verbis quando quis tenetur, quando non. T. 4. c. 177. D.
Actione ex ſtipulatu deficiente ob evictionem, non deſicit actio ex empto. T. 4. c. 704. D.
In actione arbitraria arbitrium judicis non eſt latiſſimum. Tom. 4. c. 274. A.
Actione inſtitoriâ an pater teneatur, ſi pro filio fidejuſſerit apud creditorem, qui filio inſtitori mercium cauſâ credidit. T. 4. c. 934. C. D.
In actione perſonali privilegia æſtimantur ex cauſa debiti, in hypothecis ex tempore. T. 4. c. 211. C. D.
Actione judicati an nomine Pupilli teneatur tutor tempore tutelæ condemnatus. T. 4. c. 1025. A.
Ab actione pignoris non recedit invitus, quam habet in venditorem pignoris. T. 4. c. 932. B.
Actione de fideicommiſſo qui teneatur. T. 5. c. 992. B.
Actione ad exhibendum cur pater teneatur de rebus filii familias. T. 5. c. 378. A.
De actione tutelæ. T. 5. c. 580. D.
De actione utili, quæ arbitraria vocatur. T. 5. c. 402. D.
Actione aquæ pluviæ arcendæ nemo cogi poteſt, ut vicino proſit. T. 5. c. 659. B. & 664. C.
Actione aquæ pluviæ arcendæ agere volens cum pluribus, quo modo cum illis agere debeat. Tom. 5. c. 673. C.
Actione aquæ pluviæ arcendæ de qua foſſa (cum foſſæ agrorum duplices ſunt) agere poſſit vicinus cum vicino. T. 5. c. 663. A. B.
Actione legis aquiliæ non tenetur in duplum, qui confitetur. Tom. 5. c. 758. D.
De actione in factum. T. 5. c. 770. D. & ſeq.

Digitized by Google

Actione de alienatione judicii mutandi cauſâ qui teneantur, & qui minùs. T. 5. c. 163. B. C.
Actione, cautione, aut nomine debitoris vendito, quid venditor præſtare teneatur. T. 5. c. 510. A.
In actione conſtitutoria ſpectatur tempus conventionis. T.5.c.413.E.
Actione de in rem verſo pater quando teneatur. T. 5. c. 982. D. & ſeq.
Actione exercitoriâ, aut inſtitoriâ in ſolidum conventus quo modo à ſociis partes illorum recuperare poſſit. T. 5. c. 428. A.
Actione de dolo pupillus etiam conveniri poteſt. T. 5. c. 147. A.
Actione de peculio an dominus agere poſſit, qui communem cum ſocio ſervum habet. T. 5. c. 441. A.
Actione de conſtituta pecunia quis teneatur. T. 5. c. 409. A.
In actione de peculio ſpectatur tempus rei judicatæ, ideſt, quantum eo tempore ſit in peculio. T.5.c.415.E
In actione depoſiti pondus argentei vaſis adjici cur debeat. Tom. 5. c. 103. C.
Actione de albo corrupto qui teneatur. T. 5. c. 31. B.
Actione furti qui agere non poſſit. T. 5. c. 587. A.
Actione judicii mutandi cauſâ qui teneatur. T. 5. c. 163. B. C. & 164. E. & ſeq.
Actione judicii mutandi cauſâ competente quomodo alienans rem liberetur. T. 5. c. 164. E. 165. A.
Actione damni infecti quo tempore miſſus in poſſeſſionem teneatur, & an exſpectandum ſit, dum factum ſit. T. 5. c. 643. E.
Actione in factum de damno infecto quis tenetur. Ibid. E.
An extendatur hæc actio in factum in id tempus, quo damnum datur. Ibid. E.
In actione injuriarum privatâne, an publicâ actione agi debeat, & altera alteram tollat, aut præjudicium afferat. T. 5. c. 754. E. & 755. A.
Actione injuriarum tenetur is, qui ſtatuam patris tui ſepulcro affixam non ſuſtulerit, ſed eam ſaxis cæciderit; non ſepulcri violati. T. 5. c. 387. B.
Actione pœnali, vel condictione ob pecuniam datam competente, unâ electâ, altera conſumitur. Tom. 5. c. 139. C.
Actione præſcriptis verbis tutiùs an ſit agere, quàm mandati, aut negotiorum geſtorum. T. 5. c. 131. C.
In actione injuriarum æquitas naturalis dominari potiùs, quàm ſubtile jus debet. T. 5. c. 152. E.
Actione ex empto, ſi ſervus poſt evictionem melior factus fuerit, an plus conſequatur actor, quàm pretium emptionis. T. 5. c. 1004. A.
Actione ineptâ fruſtra agitur. T. 5. c. 38. B.
An propriorem, & aptiorem negotio actionem conſumat. Ibid. B.
Actione populari quoties agi poſſit. T. 5. c. 15. A.
Actione populari pluribus agere contendentibus, an Prætoris eſt electio, utri actionem concedere velit. Ibidem. A.
De actione quod juſſu. T. 5. c. 445. E. & 446. A. & ſeq.
De actione tributoria, & quæ potiſſimùm, & maximè in ea notanda ſint. T. 5. c. 434. D & c. 435. D.
In actione judicati an habeatur prius ratio ejus, qui prior reus condemnatus fuerit. T. 6. c. 325. E.
De actione injuriarum, quæ patri competit ſuo nomine ex Prætoris edicto, nomine autem filii familias, ex leg. Cornelia de injur. Tom. 6. c. 383. B.
De actione mandati. T. 6. c. 78. D. E. 79. A. & ſeq. 87. B. & ſeq.
Actione negotiorum geſtorum quandonam teneatur pupillus. Tom. 6. c. 51. A. B.
Actione negotiorum geſtorum an obligetur is, qui pecuniam, vel aliam rem ad alium perferendam accepit. T. 6. c. 12. D.
Actione de peculio experiri an permiſſum ſit creditori in ſolidum cum quo velit dominorum ex contractu ſervi communis duorum, vel plurium. T. 6. c. 62. B. & ſeq.
In actione de peculio quomodo jus deductionis ſcindatur. T. 6. c. 64. B.
Actione Paulianâ utrùm revocentur libertates malâ fide datæ a creditoribus. T. 6. c. 328. A. C. & c. 335. D. E. & ſeq.
Actione Paulianâ utrùm creditor vindicet, & petat, rem eſſe debitoris, vel pecuniam, quam alienavit in fraudem ſuam. T. 6. c. 335. E.
Actione populari, vel populari interdicto nullus poteſt agere per procuratorem, niſi res, quæ publicum quiddam principaliter ſpectat, ad eum quoque pertineat. Tom. 6. c. 301. D. E.
De actione præjudiciali. T. 5. c. 300. A.
Actione ſepulcri violati an teneatur is, qui in alienum ſepulcrum, vel in alienum locum religioſum mortuum intulit contra voluntatem domini in aureos centum, quæ actio pœnalis eſt. T. 6. c. 408. E.
Actione unâ electâ, utrùm altera conſumatur. T. 6. c. 20. B.
In actione bonæ fidei ex mora utrùm uſuræ poſſint accedere officio judicis. T. 6. c. 3. E.
Actione confeſſoriâ, vel negatoriâ fructuarius agere an poſſit adversùs vicinum. T. 6. c. 334. D.
Actione Fabianâ utrùm revocet patronus ea, quæ ex bonis ſuis libertus alienavit in fraudem patroni, quo minor ad eum bonorum portio liberti perveniret. T. 6. c. 180. E.
Actione Fabianâ, vel Calviſianâ quænam alienationes prohibeantur, & revocentur. T. 6. c. 422. A. B. C.
Actione Fabianâ utrùm revocentur ea, quæ libertus alienavit in fraudem patroni. T. 6. c. 180. E. & 181. A.
De actione in factum, quæ ex oratione Trajani, & ſenatus conſ. datur adoleſcentibus in magiſtratus municipales, ſive duumviros, qui a tutoribus, vel curatoribus, quos eis dederint, non exegerint idoneam ſatiſdationem, rem pupilli, ſive adoleſcentis ſalvam fore. T. 6. c. 135. A.
In actione tributoria utrùm merx tantùm peculiaris, in qua ſciente domino ſervus negotiatus eſt, ſpectetur: non totum peculium, ſed merx tantùm peculiaris. Tom. 6. c. 70. C.
In actione tributoria dominus num deducat totum, quod ſibi debetur, ſed partem contingentem tantùm. Ibidem B.
Actione legis aquiliæ quando magiſtratus municipalis teneatur. T. 7. c. 93. A. B. quando actione in factum. T. 8. c. 369. B.
Actione jus dicenti non obtemperare non tantùm reum, ſed & actorem puniri poſſe. T. 7. c. 211. A. 215. D.
Actione omni civili deficiente, decurrendum eſt ad actionem de dolo. T. 7. c. 843. A.
De actione vectigali inter emphiteuticarios. T. 7. c. 585. A.
Actione de peculio rectè convenitur pater, etiam ſi nihil ſit in peculio. T. 7. c. 614. E.
In actione legatorum uſuræ veniunt ex mora, officio judicis. Tom. 7. c. 652. C.
Actione in duplum præſtatur mera pœna. T. 7. c. 513. A.
De actione ex teſtamento in ſtipulationem transfusâ. T. 7. c. 1230. D.
In actione injuriarum injuria non ſignificat genus, ſed ſpeciem certam. T. 7. c. 245. D.
Actione duplici, h. e. communi actori, & reo, quid ſit dicendum, ſi agatur. T. 7. c. 92. D. E.
Actione mutui priore, excedente modum juriſdictionis, quid agatur. T. 7. c. 67. E.
Actione ex locato, furti, & condictione furtivâ concurrentibus an una alteram perimat. T. 8. c. 365. E. & 366. A.
Actione ex vendito, & actione ex ſtipulatu concurrentibus, an una alteram perimat. T. 8. c. 355. C.
Actione furti, & damni injuriâ dati ex lege aquilia an filius familias agere poſſit. T. 8. c. 337. C.
Actione mandati an filius familias agere poſſit. Ibid. D.
Actione commodati, & actione legis aquiliæ concurrentibus, an una alteram perimat. T. 8. c. 366. B.
Actione commodati an filius familias agere poſſit. T. 8. c. 337. C.
Actione commodati, & condictione furtivâ concurrentibus, an una alteram perimat. T. 8. c. 365. A.
De actione fraudatoria cum agitur; quid conſiderandum. Tom. 8. c. 699. C.

Actio-

Digitized by Google

Actione in duplum quis teneatur. Γ. 8. c. 777. D.
Actione Paulianâ fsaudator tenetur. T. 8. c. 699. D.
Actione perſonali ſublatâ, tollitur hypothecasia. T.8. c. 716. C.
Actione creditæ pecuniæ an filius familias agere poſſit. T.8. c.337. D.
Actione depoſiti an filius familias agere poſſit. Ibidem. C.
Actione in factum an teneatur caupo, ſi in ejus caupona furtum factum ſit. T.8. c.333. B.
Actione injuriarum an filius familias ſuo nomine agere poſſit. Γ.8.c.337. A.
Actione injuriarum an teneatur is, qui per jocum quem peſcuſſerit. T. 8. c. 327. C.
Actione noxali an dominus teneatur, cujus ſervus ex cœnaculo aliquid effuderit, vel dejecerit. T.8.c.333. C. D. vel ſi ſervus noxam nocuit ponendo, aus ſuſpendendo. Ibi.D.
Actione priùs editâ aggrediendus eſt reus. T. 8. c. 370. C.
Actione reſciſsâ jure fiſcali, an creditori reſtituatur actio in debitorem, vel fidejuſſorem. Tom. 8. c. 439. E.
In rem actione ſolum poſſeſſorem teneri, non debitorem. T. 8. c. 353. E.
Actio in perſonam adversùs quem datur. T. 8. c. 354. A.
Actione hypothecariâ ſinguli heredes tenentur in ſolidum. T. 9. c. 109. B.
Actione inſtitoriâ tenetus magiſter navis ex contractu inſtitoris. T.9. c. 303. B. C.
Actione furti civili in duplum, vel quadruplum, cur non utimur hodie. T. 9. c. 500. C.
Actione furti quando lus ſolvitur. T. 9. c. 621. E.
Actione redhibitoria agendum eſt intra ſex menſes utiles. T. 9. c. 395. C.
Actione negotiorum geſtorum petitorem hereditatis teneri poſſeſſori hereditatis. T. 9. c. 158. D.
Actione civili de albo corrupto cur non usimur hodie. T. 9 c. 500. C.
Actione judicati minorem conveniri, non sutorem, vel curatorem ex lite, quam insendit sutos, vel curator minoris nomine. T.9. c.575. B. C. & ſeq.
Actione exercitoriâ tenetur navis exercitor ex contractu magiſtri. T. 9. c. 303. B.
Actiune ſpeciali ſæpius agi poteſt ex variis cauſis, non obſtante præſcriptione rei judicatæ. T. 9. c. 117. B.
Actione judicati novatur prior contractus, prios obligatio. T. 9. c. 115. B. & ſeq.
Actione furti nec manifeſti tenetur non tantùm, qui furtum fecit clanculùm, ſed & is, cujus ope & conſilio furtum factum eſt. Tom. 9. c. 623. D.
Actione generali ſæpe agi poteſt. T. 9. c. 117. C.
Actione æſtimatoriâ agendum eſt intra annum utilem. T.9. c. 395. C.
Actione ex empto non tenetur venditor emptori ob evitsionem ultra duplum. T. 9. c. 1077. C.
Actione ex ſtipulatu teneri tutoris fidejuſſores. T. 9. c. 600. D.
De actione, quæ datur in magiſtratus municipales, ſive duumviros, qui sutores dederuns, aut nominaverunt. T. 9. c. 614. B. & ſeq.
De actione jurisjurandi. T.9. c.195. A. & ſeq.
De actione exercitosia, & inſtitoria. T. 9. c. 303. B. & ſeq.
Da actione pigueratitia. T. 9. c. 294. E. & c.295. A. & ſeq.
De actione in factum, quæ Pauliana dicitur, & quibus competat. T. 9. c. 1035. A. B.
De actione ex ſtipulatu, qua fidejuſſor curatoris tenetur, qui cavit, rem adoleſcentis ſalvam fore, vel furiuſi, vel prodigi. T. 9. c. 590. C.
De actione hypothecaria. Tom. 9. c. 1185. B. eſt actio in rem. Ibidem B.
De actione protutelæ. T. 9. c. 590. C. ſtatim competit. Ibidem C.
De actione præjudiciali de partu, ſeu filio agnoſcendo. T. 9. c.1306. D.
De actione vendita. T.9. c.365. E.
De actione psæſcriptis verbis, quæ datur ex permutatione. T. 9. c. 404. A. & ſeq.
De actione tutelæ. T.9. c. 255. D.
De actione vi bonorum raptorum. T. 9. c. 1157. B.
In actione exhibitoria verbum *exhibere* reſtitutionis vim in ſe continet. T.9. c.1167. D.
In actione æſtimasoria quid quæritur. T.9. c.395. B.
In actione depoſiti compenſatio, deductio, aos retentio locum non habent. T. 9. c. 353. C.
In actione ex empto, quæ evictionis nomine datur in id, quod intereſt, contineri meliorationes. T. 9. c. 1298. B.
In actione rerum amotarum, & furti, & injuriarum reo delatum jusjurandum non referri. T.9. c.197.B.
In actione ſi certum petatur prohibetur ſequeſtratio, ſi pecunia petatur, non ſi alia res certa petatur mobilis. T.9. c.217. A. B.
In actione hypothecaria ſervatur præſcriptio 40. annosum. T. 9. c. 1049. E.
Qua actione poſſit repetere pupillus rem ſuam mobilem uſus pasam. T. 10. c. 108. C.
An qui unâ actione egit, cum ex eodem facto duæ competerens, poſſit poſtea reliqua experiri etiam in ſolidum. T. 10. c. 131. E.
In actione abſolusio ſequitur, ſi is, unde petitur, Judicis arbitrio ſatisfaciat actori. T. 10. c. 158. C.
In actione ex empto, & in actione ex vendito quid veniat. T. 10. c. 759. D.
Actiones ſtrictæ, & actiones bonæ fidei. T. 1. c.753. C. D.
Actiones perſonales, & mixtæ annorum 30. præſcriptione tolluntur. T. 1. c. 548. B.
Actiones perſonales olim, ſive lis conteſtata fuiſſet, ſive non, erant æternæ, atque perpetuæ. T. 3. c.529. B.
Actiones in factum etiam filii familias exercere poſſunt. T.1. c.1265. D.
Actiones ex tutelæ, & curationis obligatione quaſi ex contractu. T. 1. c. 793. E.
Actiones arbitrariæ quæ ſint. T. 1. c. 1279. C. & ſeq.
Actiones arbitrariæ bonæ fidei inſunt judiciis. T. 1. c. 1194. D. & 1279. E.
Actiones fiſcales in rem excludi præſcriptione. T. 2. c. 645. C.
Actiones noxales in genere. T. 1. c. 753. C.
Actiones de delictis, ſive criminibus. T. 1. c.753. D. & T. 10. c. 962. D.
Actiones ædilitiæ. T.2. c.293. C.
Actiones inſtitoriæ & exercisoriæ ad omnes contractus referuntur. T.2. c. 237. C.
Actiones empti & venditi. T. 1. c. 773. D. & T. 2. c. 293. C.
Actiones noxales quænam ſint. T. 1. c.752. B. & ſeq. & c.1369. B. & ſeq.
Actiones noxales dominis, & in dominos dantur. T. 1. c. 752. B.
Acsiones quædam inficiatione in duplum creſcunt. T. 1. c. 379. B.
Actiones quid differant ab interdictis. T. 1. c. 848. D.
Actiones duæ ex tutelæ obligatione. T. 1. c. 793. E.
Actiones privilegiariæ. T. 1. c.794. C.
Actiones ſtrictæ. T. 1. c. 1281. E. & c. 1282. A.
Actiones arbitrasiæ. T. 1. c.1279. C.
Actiones arbitrariæ quæ ſint. T. 1. c. 1281. A. B. & c. 1282. A. B.
Actiones multæ ex negotiorum alienorum geſtione. T. 2. c.111. C.
Actiones ſimplariæ inficiatione in duplum creſcunt. T. 2. c.1067. B.
Actiones annales omnes. T. 1. c.538. C.
Actiones perpetuæ. T. 1. c. 552. C.
Actiones legatorum perſonales ignorantibus adquisuntur. T. 1. c. 1046. D.
Acsiones ædilitiæ duæ, æſtimatoria, & redhibitoria. T. 1. c. 778. B.
Actiones ædilitiæ ex quibus cauſis dantur. Ibidem C.
Actiones ædilitiæ cur introductæ. Ibidem D.
Actiones ædilitiæ temporales ſunt. Ibidem E. & c. 779. A.
Actiones utiles cur ita dictæ. T. 1. c. 221. A. B.
Actiones utiles accommodari propriè dicuntur. T. 1. c. 252. B.
Actiones utiles habet fiſcus in debitores debitoris. Tom. 2. c. 649. D.

Actio-

Digitized by Google

Actiones utiles reſciſſoriæ ; & reſtitutoriæ . T. 1. c. 956. A. E.
Actiones constactuum ſunt civiles . T. 1. c. 922. C.
Actiones ut duæ ſunt de uſufructu , ita de jute prædiorum . Tom. 1. c. 751. D.
Actiones pœnales quæ ſint . T. 3. c. 208. D.
Actiones populares , ut , & quibus dantur . T. 1. c. 871. C.
Actiones populares etiam publicæ dicuntur , quòd omnibus pateant . T. 1. c. 975. E.
Actiones privatis competentes præſcriptione 30. annorum excluduntur . T. 3. c. 117. D. E.
Actiones , quæ vindictæ santùm perſequutionem habent . Tom. 3. c. 302. D.
Actiones Calviſianæ , quæ dantur liberis , aut parentibus . Tom. 1. c. 1258. D.
Actiones legatorum perſonales ignorantibus acquiri . T. 1. c. 1046. D. E.
Actionis directæ quibus competunt . T. 3. c. 220. A.
Actiones ſimplariæ . T. 2. c. 1067. B.
Actiones, quæ in beredes, vel ad heredes tranſeunt . T. 1. c. 275. A.
Actiones quemadmodum per inficiationem duplentur . T. 1. c. 379. B.
Actiones communes ex cauſis adventitiis . T. 1. c. 224. C.
Actiunes ex pactis jure civili non dantur . T. 1. c. 1383. E.
Actiones ſtrictæ non ſunt omnes eodem jure . T. 5. c. 403. D.
Actiones dat tam ſuas, quàm civiles Prætor . T. 1. c. 745. E.
Actiones eccleſiis, & civitaribus competentes , quanto tempose excluduntur . T. 3. c. 117. E.
Actiones quando extinguuntus . T. 1. c. 552. A. B.
Actiones famil. erciſcundæ, & communi dividundo quid habeant commune . T. 2. c. 577. A.
Actiones vivere quid. T. 3. c. 536. E.
Actiones temporales . T. 3. c. 529. D.
Actinnes negativæ , vel negatoriæ . T. 1. c. 250. D.
Actiones concurrentes. T. 3. c. 208. C.
Actiones Eccleſiaſticæ non tolluntur, niſi præſcriptione 100. annorum . T. 2. c. 16. C.
Actiones furti oblati . T. 1. c. 231. B.
Actiones furti prohibiti . Ibid. B.
Actiones furti concepti , & oblati , & prohibiti , nec non furti non exhibiti in deſuetudinem abierunt . Ibid. B.
Actiones , quæ in bonum , & æquum concipiuntur , quo ſenſu naturalem præſtationem habere intelligantur . T. 3. c. 643. D.
Actiones pœnales quænam ex Pretoſis juriſdictione . T. 1. c. 254. C. D.
Actiones quænam propriè præjudiciales appellentur . Ibid. D. E.
Actiunes pœnales ex maleficiis, in heredem an competant exceptâ injuriarum actione . T. 1. c. 277. B.
Actiones præſertim pœnales de eadem re concurrentes an aliquando invicem ſe conſumant . Tom. 3. c. 208. C.
Actiones pœnales conteſtatæ ab heredibus an & heredibus dentur, & contra heredes tranſeant . T. 1. c. 277. C.
Actiones in rem vindicationes , in perſonam cur condictiones dicantur . T. 1. c. 255. E. & 256. A.
Actiones perpetuæ quænam eſſe dicantur . T. 1. c. 276. A.
Actiones prætoriæ quandonam intra annum vivant , & quando perpetuæ ſint . Ibid. A. B.
Actiones quænam mixtam cauſam obtinere videantur , tam in rem , quàm in perſonam . T. 1. c. 257. A.
Actiones duæ ex verborum obligatione , ſcilicet condictio , vel ex ſtipulatu . T. 1. c. 193. E.
Actiones omnes , vel in ſimplum conceptæ ſunt , vel in duplum, vel in triplum , vel inquadruplum . T. 1. c. 257. C.
Actiones , quas arbitrarias appellamus, quænam ſint , T. 1. c. 251. A.
Actiones de peculio ſervorum , filiorumque familias, a quo propoſitæ . T. 1. c. 253. E.
Actiones , quæ inficiatione duplicantur , quænam ſint . T. 1. c. 379. B.
Actiones omnes an bonæ fidei ſint , vel ſtricti juris . T. 1. c. 259. A.
Actiones inter bonæ fidei cur hæ ſint omiſſæ, de precatio , vel fiduciæ . Ibid. C.
Actiones omnes , quæ jure civili heredi , & in beredem competebant, ex ſenatus conſulto dabantur in fideicommiſſarium , & auctorirate Prætoris an utiles dentur . T. 1. c. 141. C. D.
Actiones noxales proditæ ex maleficiis ſervorum . T. 1. c. 269. C.
Actiones noxales conſtitutæ aut legibus , aut edicto Prætoris . Tom. 1. c. 270. B.
Actiones noxales in ſervos tantùm proponendæ . T. 1. c. 271. A.
Actiones certæ , ſolenneſque , quænam propriè appellentur . Tom. 1. c. 894. E.
Actiones bonæ fidei quot enumerentur . T. 1. c. 259. C.
Actiones populares aliæ ſunt noxales, aliæ non item . T. 3. c. 635. A.
Actiones in perſonam aliæ civiles , aliæ prætoriæ , aut ex legibus , vel conſtitutionibus . T. 2. c. 207. E.
Actiones privatæ ſunt tantùm civiles. T. 4. c. 884. B.
Actiones utiles neceſſariæ non ſunt , cum directæ competunt . Tom. 4. c. 1407. B.
Actiones , quæ competunt ſocietatibus , voluntariæ, & neceſſariæ . T. 4. c. 959. A.
Actiones , quæ hiſce ſocietatibus competunt. Ibid. A. Mar. Tullius de utraque ſocietate verba facit in Quintiana . Ibid. B.
Actiones perſonales legatorum etiam ignorantibus legatariis acquiruntur . T. 4. c. 1434. D.
Omnes actiones , præter actionem depoſiti , compenſationem hodie patiuntur ipſo jure . T. 4. c. 213. C.
Omnes actiones in rem, aut quaſi in rem arbitrariæ ſunt . T. 4. c. 573. A.
Actiones fictitiæ ſunt Publiciana actio , & reſciſſoria actio . T. 4. c. 266. B.
Actiones nunquam iis dantur , quorum non intereſt, & e contra. T. 4. c. 874. C.
Actiones , aut bonæ fidei ſunt ; aut ſtrictæ ; aut arbitratiæ , & ſtrictæ; aut arbitratiæ , aut non . Tom. 4. c. 573. A.
Actiones utiles occurrunt iniquitati. T. 4. c. 481. A.
Actiones , & obligationes activæ , & paſſivæ an pro rata ejus , quod cui reſtituitur , in eum tranſeunt . T. 4. c. 560. C.
Actiones odioſæ non reſtituuntur . T. 4. c. 68. A.
Actiones per procuratorem non ſemper nobis acquiruntur . Tom. 4. c. 917. C.
Actiones legis ſpecialiter mandari non poſſunt . T. 4. c. 9. C.
Actiones arbitrariæ imitantur potiùs ſtrictas actiones , quàm actiones bonæ fidei . T. 4. c. 575. C.
Duæ actiones petitioni hereditatis inſunt, & quæ ſint. T. 5. c. 1179. D.
Actiones ex ſtipulatione , ex mutuo, ex conſtituta pecunia , ex teſtamento ſunt judicia ſtricti juris , quæ magis frequentantur . T. 5. c. 403. C.
Actiones directæ in jure ceduntur : quod ſi non fiat , dantur utiles . T. 5. c. 510. E.
Actiones de calumniatoribus famoſis actionibus non connumerantur . T. 5. c. 140. E.
Actiones quæ ſunt in factum . T. 5. c. 771. B. C.
Actiones ad quid comparatæ, & compoſitæ ſunt . T. 5. c. 916. C.
Actiones hereditariæ . T. 5. c. 280. A.
Actiones præſcriptis verbis duæ tantùm ſunt bonæ fidei , ſcilicet æſtimatoria , & ea , quæ naſcitur ex permutatione . T. 5. c. 450. B. cæteræ actiones præſcriptis verbis ſunt ſtrictæ . Ibid. B.
Actiones bonæ fidei quot ſunt numero , earumque enumeratio . Ibid. B. eas memoriter ſcire oportet . Ibid. B.
Actiones directæ ad quid competant, aut quid perſequantur . Tom. 5. c. 340. D.
Actiones exercitoria , inſtitoria , & tributoria in quibus conveniant . T. 5. c. 535. D.
Actiones hereditariæ, vel poſſeſſoriæ quæ ſint . T. 5. c. 631. A.
Actiones hereditarias fiſcus, ad quem bona teſtatoris pervenerunt , excipere debet quaſi ſucceſſor . T. 5. c. 163. E.
Actiones in re ſcriptæ an interdictum quod vi , aut clam comprehendant . T. 5. c. 805. C.

Actiones mixtæ ejus juris, & conditionis ſunt, ut eas quis excipere, vel intendere poſſit. T. 5. c. 164. C.
Actiones ſtrictæ an omnes eodem jure ſint. T. 5. c. 403. E.
Actiones mandati, negotiorum geſtorum, & pro ſocio, an ſint bonæ fidei. T. 5. c. 399. E.
Actiones ne eludantur, quomodo prævideri poſſit. T. 5. c. 687. A.
Actiones ſtricti judicii an ſint omnes eodem jure. T. 5. c. 403. D.
Actiones præjudiciales quænam ſint, & quare ſic dicantur. T. 5. c. 687. C.
An priùs, quàm ullæ aliæ actiones, quæ eis impedimento eſſe poſſint, prætendendæ ſint. Ibid. C.
Actiones pro ſocio, & communi dividundo in quo differant. Tom. 5. c. 491. B.
Actiones prætoriæ quotuplices ſint. T. 5. c. 10. C.
Actiones populares annuæ, & perpetuæ qui differant. T. 5. c. 14. C.
Actiones populares ad quid dentur. Ibid. B. C.
Actiones perſonales in rebus communibus, ſeu ſocietate, an communicentur ſine ceſſione. T. 5. c. 479. D.
Actiones populares annuæ ſunt, & in heredes non dantur. T. 5. c. 14. B. C.
Actionis cauſa proxima, & prima, ſeu priſtina quomodo differant. T. 5. c. 938. A.
Actiones pœnales an, & quando in heredes dentur. T. 5. c. 880. D.
Actiones populares. T. 5. c. 615. B.
Actiones, quæ naturalem præſtationem habent, & ex æquo, & bono dantur, filio fam. emancipato, non patri competunt. T. 5. c. 163. A.
Actiones unde oriuntur. T. 5. c. 437. E.
Actiones reales, & perſonales, quæ inter præſentes, & abſentes dantur, quandiu durent. T. 5. c. 143. E.
Actiones ſuæ an mandari poſſint, ambigitur. T. 5. c. 110. C.
Actiones ſtrictæ non omnes eodem jure ſunt. T. 5 c. 403. D.
Actiones ſtrictæ aliæ aliis ſtrictiores ſunt. Ibid. D.
Actiones quænam in collatione bonorum veniant. T. 5. c. 515. A.
Actiones appellatoriæ quænã propriè ſint. T. 6. c. 340. E. cur ſic dictæ fuerint. Ibid. E.
Actiones comparatæ, & expreſſæ ſunt, ut per eas conſequamur, quod noſtra intereſt. T. 6. c. 466. A.
Actiones condictitiæ quænam ſint. T. 6. c. 104. C.
Actiones famoſæ, & turpes quænam ſint. T. 6. c. 89. D. E.
Actiones hereditariæ cui heredi ſcripto denegentur tanquam indigno. T. 6. c. 187. E.
Actiones, quæ in heredes ſcriptos, & heredibus dari ſolent, reſtitutâ ab eis hereditate, ex cauſa fideicommiſſi, fideicommiſſariis, & in fideicommiſſarios dari, non heredibus, & in heredes; vel dari heredibus, & in heredes, ſed eos ſummoveri, ſi agant, vel ſummovere actores, ſi conveniantur, exceptione reſtitutæ hereditatis. T. 6. c. 284. E. 285. A.
Actiones incerti cuinam competant, & quænam ſint. T. 6. c. 229. E.
Actiones ſocietatis quotnam ſint. T. 6. c. 88. C.
Actiones trebellianicæ quibusnam competant, T. 6. c. 285. A.
Actiones duplices, & mixtæ appellantur judicia, ſeu actiones familiæ erciſcundæ, & communi dividundo, & cur. T. 6. c. 342. C. D.
Actiones comparatæ ſunt, ut per eas conſequamur, quod noſtra intereſt. T. 6. c. 466. A.
Actiones eſſe civiles, & utiles, & quæ illæ ſint. T. 7. 841. E.
Actiones aut eſſe directas, aut in factum civiles, ſive utiles, & quæ illæ ſint. T. 7. c. 831. A.
Actiones communes patri, & filio, item patri, & filiæ quæ ſint. T. 7. c. 143. E.
Actiones quæ filio familias dentur, ſi pater abſit; vel ſi nullus ſit, qui patris nomine agat. Ibid. A.
Actiones de omnibus rebus an conſtitui poſſint. T. 7. c. 848. C.
Actiones duplices, ſive communes quæ ſint. T. 7. c. 92. D.
Actiones duplices quæ ſint. Tom. 7. c. 67. E.
Actiones extraordinariæ, & utiles quæ ſint, & cur ita vocentur. T. 7. c. 143. C.
Actiones in ſactum plures eſſe. T. 7. c. 823. A.
Actiones in factum prætoriæ quando dentur. T. 7. c. 848. C.
Inter actiones in rem corporalem quæ differentiæ ſint. Tom. 7. c. 451. A. B.
Actiones legis non inſtitui per procuratorem. T. 7. c. 69. D.
Actiones mutuæ quæ ſint. Tom. 7. c. 67. E.
Actiones mutuæ an apud diverſos judices inſtitui poſſint. Tom. 7. c. 67. C.
Actiones omnes apud eundem magiſtratum municipalem an inſtitui poſſint. T. 7. c. 66. C.
Actiones omnes an apud magiſtratum rectè inſtituantur, ſi earum quantitas ejus juriſdictionem ſuperet. T. 7. c. 91. D. E.
Actiones perſonales an ſequantur legatum. T. 7. c. 1376. D.
Actiones præſcriptis verbis de æſtimatione, & permutatione cur ſint bonæ fidei, cum cæteræ omnes ſint ſtrictæ. T. 7. c. 853. C.
Actiones pœnales an in heredem tranſeant. T. 7. c. 141. D.
Actiones proditas eſſe non tantùm de damno facto, ſed etiam infecto. T. 7. c. 417. C.
Actiones, quæ exercentur nomine hereditario, an poſt controverſiam de hereditate differantur, & quæ illæ ſint. T. 7. c. 220. A.
Actiones bonæ fidei non eodem jure cenſentur, ſed aliæ aliis ampliorem fidem exigunt. T. 7. c. 1214. A.
Actiones ubi omnes aliæ deficiunt; actio prætoria ſubſidiaria eſt. T. 7. c. 651. A.
Actiones, & obligationes veniunt in familiæ erciſcundæ judicio. T. 7. c. 495. E.
Actiones quæ formantur ex perſona actoris, etiamſi reus nihil poſſideat, vel teneat. T. 7. c. 614. E.
Actiones, in quibus ſpectatur tempus rei judicatæ. Ibid. c. 115. A.
Actiones quæ formantur ex perſona rei, in quibus ſpectatur tempus litis conteſtatæ. Ibid. A.
Actiones noxales omnes eſſe arbitrarias. T. 7. c. 340. A.
Actiones quæ filio familias dantur. T. 7. c. 671. C. & ſeq.
Actiones quæ redduntur inter pauciores heredes. T. 7. c. 490. D.
Actiones omnes mixtæ conſtant ex re, & ex perſona. T. 7. c. 572. D. E.
Actiones de peculio cur plurativo modo dicuntur. T. 7. c. 227. E.
Actiones quod juſſu cur plurativo modo dicuntur. Ibid. E.
Actiones inſtitoriæ cur plurativo modo dicuntur. Ibid. E.
Actiones, quæ reddi ſolent in invitos, quales ſint. T. 7. c. 484. D.
Actiones de univerſitate multæ ſunt. T. 7. c. 227. D.
Actiones duplices tres proponuntur. T. 7. c. 483. A. B.
Actiones mixtæ quæ dicuntur. T. 7. c. 459. E.
Actiones communi dividundo, & familiæ erciſcundæ dantur inter emphiteuticarios, vel ſuperficiarios, ſi ſint plures ejuſdem rei: hæ actiones non dantur cæteris conductoribus. T. 7. c. 377. E.
Actiones utiles introducere Prætoris officium eſt. T. 7. c. 605. E. & accommodare eas ad leges in caſibus ſimilibus. Ibid. E.
Actiones in rem dantur ſemper adversùs eum, qui rem poſſidet; imò & adversùs eum, qui non poſſidet. T. 7. c. 247. C.
Actiones in rem citiùs pereunt, quàm actiones in perſonam. T. 7. c. 475. A.
Actiones introducere dicuntur Prætores. T. 7. c. 601. B.
Actiones, quas filius famil. exercet, quales ſint. T. 7. c. 672. A. & ſeq.
Actiones quæ dantur inter volentes. T. 7. c. 484. D.
Actionis tempora, & bonorum poſſeſſio currunt etiam adversùs pupillum. T. 7. c. 201. D.
Actiones utiles dantur ad exemplum vulgarium, ſive directarum. T. 7. c. 848. E.
Actiones utiles quæ ſint. T. 7. c. 842. A. proprium nomen non habent, ſed in factum concipiuntur. Ibid. c. 841. E.
Actiones arbitrariæ quænam appellentur. T. 8. c. 1098. A.
Actiones an ſint tantùm formulæ. T. 8. c. 1101. C.
Actiones de peculio a quo, & adverſùs

ſuæ quem comparatæ. Tom. 8. c. 1095. D.
Quænam mixtam cauſam obtinere videantur. T. 8. c. 1095. D. E.
Actiones legis quænam. T. 8. c. 1100. A
Actiones legis a quo dictæ, & quænam ſint. T. 8. c. 914. D.
Actiones perpetuæ, aut temporis quænam dicantur. T. 8. c. 1125. C.
Actiones civiles, & utiles quænam dicantur. T. 8. c. 1105. A.
Actiones alias eſſe in rem, alias in perſonam: his perſonam, illis rem conveniri; has perſonam ſequi, illas rem; illas vindicationes appellari, has condictiones. T. 8. c. 353. C.
Actiones duas ſi admittant delicta duo ex uno facto orta, an utrâque actione utendum ſit. Tom. 8. c. 387. C. D.
Actiones ex contractibus defuncti, & rei vindicationes, an differantur ob petitionem hereditatis. T. 8. c. 128. C.
Actiones ex delicto, vel quaſi venientes, an dentur in heredem. T. 8. c. 384. A.
Actiones famoſæ quæ, & quando ſint. T. 8. c. 370. A.
Actiones in perſonam, quæ habent condictionum nomen, an damnato irrogent infamiam. T. 8. c. 369. C. D.
Actiones honorariæ, quæ rei perſequutionem habent, an ſint perpetuæ, & an in heredem dentur. T. 8. c. 367. D. & ſeq.
Actiones honorariæ, quæ pœnæ perſequutionem habent, quando finiantur. T. 8. c. 368. C.
An in heredem defuncti dentur. Ib. B.
Actiones honorariæ quando finiantur. T. 8. c. 367. B.
An adversùs heredem defuncti dentur. Ibid. B.
Actiones mixtæ quæ dicantur. T. 8. c. 370. E.
Actiones negotiorum geſtorum ſunt bonæ fidei. T. 8. c. 328. E.
Sunt propriæ ex geſtu, non ex contractu. Ibid. c. 328. E. & 329. A.
Actiones omnes civiles eſſe, aut honorarias. T. 8. c. 367. A.
Actiones oriuntur ex obligationibus. T. 8. c. 315. A.
Actiones perſonales ex quibus cauſis ſanæ mentis homines acquirant etiam ignorantes, & inviti. T. 8. c. 351. D.
Actiones populares lite conteſtatâ in heredes tranſmittuntur. Tom. 8. c. 433. E.
Actiones plures ſi ex uno delicto naſcantur, an omnibus experiri liceat. T. 8. c. 361. D. & ſeq.
Actiones plures an admittantur ex uno facto, ſeu delicto. Ibid. E.
Actiones plures ſi ex una obligatione naſcantur, an omnibus uti liceat. T. 8. c. 363. B.
Actiones pœnales an poſt litem inchoatam ad heredes tranſeant. T. 8. c. 355. E. & 356. A. & ſeq.
Actiones populares an conſerantur. T. 8. c. 97. B. an tranſmittantur ad heredes. Ibid. C.
Actiones quæ certo tempore non finiantur. T. 8. c. 1125. E.
Actiones, quæ ex maleficio veniunt, ignorantibus aequiri. T. 8. c. 352. E.
Actiones quæ acquirantur ignorantibus. Ibid. D.
Actiones quæ tam in rem, quàm in perſonam ſint. T. 8. c. 371. A.
Actiones, quæ quaſi ex contractu veniunt, ignorantibus acquiruntur. T. 8. c. 352. D.
Actiones arbitrariæ. T. 8. c. 502. D.
Actiones ex delicto mixtis actionibus inſunt. T. 8. c. 680. D. fraudatoriæ duabus de cauſis dantur. Ibid. c. 699. C.
Actiones pœnales, & mixtæ quid commune habeant. T. 8. c. 771. E.
Non dantur in heredem, niſi poſt litem conteſtatam. T. 8. c. 704. C.
Privilegiatæ in heredem tranſeunt cum privilegio. T. 8. c. 694. B.
Rei perſecutoriæ altera alteram conſumit. T. 8. c. 717. D.
Semel judicio incluſæ, quæ ſalvæ maneant. T. 8. c. 720. C.
Actiones in perſonam alias eſſe ex contractu, alias ex facto. Tom. 8. c. 354. D. E. in contrahendo ſe gravare invicem, & circumſcribere licet. Ibid. E.
Actiones perſonales ex contractu que dicuntur Ibid. E.
Actiones omnes vel eſſe civiles, vel honorarias. T. 8. c. 355. D.
Actiones mixtæ duobus modis dicuntur. T. 7. c. 459. E. ſunt in rem, & in perſonam. Ibid. E.
Duplices eſſe dicuntur, nam in eis uterque eſt actor, & reus. Ibid. E. & T. 8. c. 370. E.
Actiones alias eſſe in rem, alias in perſonam. T. 8. c. 353. C.
Actiones in perſonam, perſonam ſequuntur. Ibid. C.
Actiones in rem, rem ſequuntur. Ibid. C.
Actiones in rem vindicationes appellari. Ibid. C.
Cur vindicationes appellantur. Ibidem. C.
Actiones in perſonam condictiones vocantur. Ibid. C.
Appellantur etiam condictitiæ. Ibidem. C.
Has appellationes ex priſco more duci. Ibid. C.
Actiones tutelæ, & obligationes directa, & contraria, ambæ ſunt bonæ fidei. T. 8. c. 329. E.
Naſcuntur ex quaſi contractu. Ibid. E.
Actiones venientes ex contractibus, vel quaſi, an in heredes defuncti dentur in ſolidum. T. 8. c. c. 383. D.
Actiones conteſtatæ ab heredibus continuantur, & in heredes qualeſcumque ſint, ſeu pœnales, ſeu vindictæ, ſeu pecuniæ causâ dentur. T. 9. c. 259. C.
Actiones quæ nomen ſuum accipiunt a primis edictorum verbis, nec aliud nomen habent. T. 9. c. 1145. B.
Actiones multæ marito ſuppetunt ad retrahendas res donatas uxori, T. 9. c. 498. D.
Actiones aut in rem, aut in perſonam ſunt. T. 9. c. 129. A.
Actiones directæ ex ceſſione competunt emptori hereditatis. T. 9. c. 368. A. B.
Actiones dotis recuperandæ poſt diſſolutionem matrimonii duæ ſunt. T. 9. c. 489. C. & ſeq.
Actiones vel in rem ſunt, vel in perſonam. T. 9. c. 173. B. in rem tolluntur præſcriptione longi temporis, in perſonam non tolluntur, niſi per tricennium. Ibid. B.
Actiones nullæ ſunt perpetuæ ex conſtitutione Theodoſii. T. 9. c. 1029. C. & 1032. A. & 1048. A. B.
Actiones mixtæ pœnales heredibus dantur, ut condictio furtiva, & rerum amotarum, quæ ſunt rei perſecutoriæ, & vi bonorum raptorum, & legis aquiliæ, quæ ſunt mixtæ; item furti, quæ eſt mera pœnalis. T. 9. c. 258. D.
Actiones temporales conteſtatione litis perpetuari. T. 9. c. 1048. A.
Actiones, quæ ab herede inceperunt, ſunt hereditariæ, ut legatorum actiones. T. 9. c. 255. C.
Actiones hypothecariæ, & reales non ſunt hereditariæ, nec perſonales, niſi heredibus, aut in heredes dentur. T. 9. c. 254. D.
Actiones perſonales, & hypothecariæ in quo differunt. T. 9. c. 1210. A.
Actiones pigneratitiæ, & hypothecariæ in quo differunt. Tom. 9. c. 295. D.
Actiones pro actibus. T. 9. c. 1337. C.
Actiones ex ſtipulatu ex dote profectitia, & adventitiæ an tranſmittantur. T. 9. c. 505. B. C. & ſeq.
Actiones omnes pactionibus non abolentur, præter injuriarum actionem, & querelam inofficioſi teſtamenti. T. 9. c. 106. D.
Actiones, quæ perſequuntur vindictam, non damnum pecuniarium, ſed dolorem tantùm imminuti honoris, imminutæ exiſtimationis, nec heredi dantur, nec in heredem. T. 9. c. 499. E.
Actiones ut ab heredibus, & contra heredes incipiant. T. 9. c. 247. B.
Actiones empti, & venditi. Tom. 9. c. 381. B. & ſeq.
Actiones ſtrictæ non eodem omnes jure cenſentur. T. 9. c. 293. C.
Actiones quæ dantur heredi, & in heredem, quæ non. T. 9. c. 257. C. & ſeq.
Actiones legis. Vide, Legis actiones.
Actiones incertæ. Vide, Certæ actiones.
Actiones perſonales olim in provinciis erant perpetuæ. Tom. 9. c. 1049. D.
Actiones interrogatoriæ, quæ præcedebant judicium, ſublatæ. T. 9 c. 176. D.
Actiones bonæ fidei bonam fidem

aliæ aliis ampliorem exigunt. T. 9. c. 293. C.
Actiones hereditariæ ſunt perſonales actiones, quæ heredibus, aut in heredes ſucceſſionis jure competunt, T. 9. c. 255. A. B.
Actiones ſunt tela, exceptiones reorum clypei, T. 9. c. 1085. D.
Actiones vel ſunt civiles, vel prætoriæ, vel ex legibus, vel ex conſtitutionibus. T. 9. c. 237. C.
Actiones, quibus teſtamenta reſcinduntur, duæ ſunt, T. 8. c. 501. A.
Actiones hereditariæ inter heredes dividi pro portionibus hereditariis debent, T. 9. c. 255. C.
Actiones præjudiciales, T. 9. c. 268. D. & ſeq.
Actiones civiles conteſtatæ ab heredibus continuantur, & in heredes qualeſcumque ſint, ſeu pœnales, ſeu vindictæ, ſeu pecuniæ causâ dantur, T. 9. c. 259. C.
Actiones famosæ pœnales, Tom. 9. c. 353. A.
Actiones legatorum, & actiones bonæ fidei in quo conveniunt, & in quo diſſentiunt. T. 9. c. 862. E. & 863. A. & ſeq.
Actiones hereditariæ ſunt perſonales, quæ heredibus, vel in heredes jure ſucceſſionis dantur, T. 9. c. 255. A. B.
Actiones criminales conteſtatæ ab heredes non tranſeunt, exceptis quibuſdam, T. 9. c. 259. C.
Actiones ex jurejurando. T. 9. c. 191. D. & ſeq.
Actiones, quæ competunt legatariis, & fideicommiſſariis, T. 9. c. 182. A. B.
Actiones ædilitiæ, vel redhibitoriæ non pertinent ad res donatas, T. 9. c. 1185. C. D.
Actiones utiles dicuntur accommodari, non directæ, T. 9. c. 1351. A.
Actiones aliæ ſunt viventium, aliæ morientium, T. 9. c. 85. C.
Actiones annales eſſe perpetuas. T. 9. c. 313. C.
Actiones furti nec manifeſti, & vi bonorum raptorum concurrunt. T. 9. c. 1158. A.
Actiones ſtrictæ quæ dicuntur, T. 9. c. 493. C. & ſeq.
Actiones quando incboandæ. T. 9. c. 1048. B.
Actiones poſſeſſoriæ quæ dicuntur, T. 9. c. 648. C.
Actiones fiſci, & reipublicæ publicæ ſunt, & certæ, & idem faciunt, T. 9. c. 1071. E.
Actiones directas commodati, pigneratitiam, & alias habent commodator, debitor, depoſitor, mandator, dominus negotiorum, pupillus. T. 9. c. 300. A. Vide, Contrarias actiones commodati.
Actiones, quæ utrumque perſequuntur, in heredem non dantur, niſi in id, quod ad eum pervenit ex re, cujus perſequutio actioni etiam meſſ. T. 9. c. 257. D.
Actiones rei perſequendæ heredibus defuncti deſunt, T. 9. c. 547. B.
Actiones tres præſcriptis verbis ſunt bonæ fidei, cæteræ ſunt ſtrictæ, T. 9. c. 1172. A.
Actiones in perſonam ferè omnes ſunt perpetuæ. T. 9. c. 1024. B.
An actiones utiles in emptorem hereditatis creditores habeant, T. 9. c. 356. D.
Actiones quæ repeti poſſunt poſt rem judicatam. T. 9. c. 116. E. & ſeq.
Actiones quæ competunt creditoribus hereditariis, T. 9. c. 181. C. & ſeq.
Actiones præjudiciales cur ita dicuntur. T. 9. c. 979. B.
Actiones quaſdam eſſe, quæ ex infitiatione creſcunt in duplum. T. 9. c. 204. A.
Actiones hereditatiæ aliæ ſunt ex contractibus, vel quaſi contractibus, aliæ ex delictis, vel quaſi delictis, T. 9. c. 257. A.
Actiones duæ illæ, exercitoria, & inſtitoria, invicem ſæpe comparantur, T. 9. c. 303. C. ambæ actiones dantur in ſolidum, Ibid. D.
Actiones nobis parari per nuncium in his, quæ fiunt per nuncium. T. 9. c. 316. B.
Actiones turpes inſr. famoſæ, T. 9. c. 352. E.
Actiones civiles quo tempore finiuntur, ſive perimuntur. T. 9. c. 127. E. & 129. D.
Actiones contrariæ, T. 9. c. 300. A. B.
Actiones ædilitiæ ſunt honorariæ. T. 9. c. 395. A. nuſquam appellantur ex empto, Ibid. A.
Actiones cur aliæ ſunt bonæ fidei, aliæ ſtrictæ, & nulla ſunt interdicta bonæ fidei. T. 9. c. 494. A.
Actiones quæ ax inficiatione in duplum creſcunt. T. 9. c. 222. C.
Actiones ſingulas habere ſua tempora, T. 9. c. 1043. D.
Actiones ædilitiæ, Vide, Ædilitiæ actiones.
Actiones an vendi, & cedi poſſint, T. 9. c. 355. D.
Actiones fictitiæ quæ dicuntur, T. 9. c. 648. C.
Actiones directæ vocantur quaſi principales, T. 9. c. 300. A.
Actiones hereditariæ in donatarios non competunt, T. 9. c. 255. A. non competunt in debitores hereditarios. Ibid. A. dantur etiam in extraneos, Ibid. A.
Actiones exempto, & vendito, quæ formant. T. 9. c. 382. E.
Actiones ex delictis an dentur in heredem, deinde an dentur heredi, T. 9. c. 257. C.
Actiones utiles competunt in perſonam ſine ceſſione. T. 9. c. 368. B.
Actiones, quas Prætor pollicetur in parrem, vel dominum ex negotio geſto cum filio familias, vel ſervo, non ex delicto, ſunt de peculio, quod juſſu, da in rem verſo. T. 9. c. 305. E.
Actiones, & inſtrumentorum editio, Tom. 9. c. 1. A. & ſeq.
Actiones mixtæ invicem dici non poſſunt, quæ neque ſimul intendi, & confundi poſſunt, neque ejuſdem æſtimationis ſunt, T. 10. c. 132. B.
Actiones complures, quæ ad arbitrariam referuntur. T. 10. c. 158. B. & ſeq.
Actiones omnes, quæ in arbitrium judicis conferuntur, a Cujacio dicuntur arbitratiæ. Ibid. B.
Actiones omnes reales, & pleræque perſonales, quæ dicuntur arbitrariæ, judicis officio innituntur, T. 10. c. 164. A.
Ad actiones reales, vel ad perſonales an pertineat titulus digeſtorum *de judic.* T. 10. c. 153. E.
Actiones omnes ex legibus, vel edictis compoſitæ ſunt, Tom. 10. c. 348. D.
Actiones exercitoriæ duæ, Tom. 10. c. 395. E.
Actiones generales non dantur, niſi finito contractu. T. 10. c. 439. C.
An actiones ex empro pro ex vendito, ax vendito pro ex empto, ex conducto pro ax locato, & ex locato pro ex conducto ſumantur. T. 10. c. 445. A. B.
Actiones de æſtimatione, & permutatione ſunt bonæ fidei. Tom. 20. c. 449. B.
Actiones quomodo dicantur accommodari. T. 10. c. 453. A.
Actiones ſtrictæ, aut arbitrariæ per exceptionem doli fiunt bonæ fidei. T. 10. c. 507. C.
Actiones ab heredibus, & contra heredes an incipiant. Tom. 10. c. 515. E. 516. A.
Actiones generales non dantur, niſi finito contractu. T. 10. c. 652. A.
Actiones, quæ civitatibus, Eccleſiis, locis venerabilibus, &c. competunt, centum annis tantùm ſopiuntur, T. 10. c. 693. A.
Actiones perſonales in Italia præſcriptione anni utilis ſubmovebantur. Ibid. D.
Actionis, quæ non inceperunt a defuncto, vel in defunctum, an poſſint incipere a perſona heredis, vel contra heredem. Tom. 10. c. 710. B. C.
Actiones extraordinariæ quomodo dentur in ſervum. T. 10. c. 745. D.
Actionas inventæ ſunt utilitatis causâ. T. 10. c. 750. B.
Actiones duas ejuſdem rei an unus poſſit ſuſtinere. T. 10. c. 758. C.
Quaſnam actiones venditor debeat præſtare emptori, T. 10. c. 756. D. & ſeq.
Actiones duplices. T. 10. c. 795. C. & ſeq.
Actiones, quæ ſunt ex contractu, vel quaſi contractu, dicuntur eſſe ex negotio geſto. T. 10. c. 890. B.
Actiones decretales hodie ſunt a magiſtratu impetrandæ. T. 1. c. 915. D.
Actiones quædam quaſi præjudiciales, & quaſi de ſtatu, & de iis ubi aga-

agatur. Tom. 10. c. 929. B.
Actiones quænam ſolis dominis den-tur. T. 10. c. 957. A. B.
Actiones in perſonam. Ibidem B.
Actiones noxales dantur ex privatis ſervorum delictis. T. 10. c. 945. E.
Actiones in perſonam condictiones, actiones in rem vindicationes communi nomine dicuntur. T. 10. c. 954. C.
Actiones inſtititoria, & exercitoria an idem ſint. T. 10. c. 974. A. B.
Actiones contrariæ non admittuntur purè, ſed disjunctim. T. 10. c. 993. C.
Actiones in perſonam ita herent ei, cui competunt, ut ab eo non poſſint diſcedere ſine ceſſione. T. 10. c. 999. C.
Actionis de dolo major eſt ratio coarctandæ, quæ eſt famoſa, quàm hujus actionis, quæ non eſt famoſa. T. 5. c. 770. D.
Actionum varia genera. T. 1. c. 964. A. & ſeq.
Actionum utilium cauſa eſt æquitatis ratio. T. 1. c. 1265. D.
Actionum diviſio, & ſingularum ſpecierum definitio, natura, & cauſæ. T. 1. c. 923. B. & ſeq.
Actionum varia differentia, & natura. T. 1. c. 249. A. & ſeq.
Actionum pœnalium duo genera. T. 1. c. 1005. B.
Actionum non in perſonam, ſed in rem exempla. T. 1. c. 247. C.
Actionum omnium inſtituendarum principium eſt in jus vocatio. T. 1. c. 287. D.
De actionum tempore ſacris locis competentium. T. 2. c. 1137. C.
Actionum directarum, & utilium diſcrimen. T. 5. c. 384. B.
Actionum formulæ ſumuntur ab interdictis. T. 5. c. 416. D.
Actionum pœnalium, & mixtarum conditio quæ ſit. T. 5. c. 143. B.
Actionum in factum an aliquæ famoſæ ſint. T. 5. c. 385. E. & c. 771. C.
Actionum in perſonam ſumma genera quæ ſint. T. 8. c. 355. A. B.
Actionum genera quot ſint. T. 8. c. 353. B. C.
Actionum omnium mater eſt utilitas. T. 8. c. 329. E.
Actionum modus privatis in pactionibus non confirmatur. Tom. 8. c. 763. B.
Actionum omnium in factum conditio. T. 8. c. 772. C.
Actionum ſpecies multæ. T. 8. c. 485. E.
De actionum ceſſione. T. 9. c. 239. E. 240. A. & ſeq.
Actionum formulæ a Conſtantino ſublatæ. T. 9. c. 1138. E.
Actionum editio. T. 9. c. 1. A. & ſeq.
Actionum arbitrariarum propoſita definitio. T. 10. c. 158. B.
Actionum arbitrariarum duæ ſunt clauſulæ. T. 9. c. 159. A.
Actionum diviſio in ſtrictas, & bonæ fidei, unde primùm ſit orta. T. 10. c. 348. D.
Actionum popularium, & earum, quæ ex privatis delictis naſcuntur, cur aliæ ſint noxales, aliæ non noxales. T. 10. c. 745. A. B.
Actionum omnium initium an a titulo de in jus vocando, vel a titulo de edendo proficiſcatur. T. 10. c. 874. B. C.
Actionum, quæ olim poſtulabantur, erat ſolennis formula, qua qui deerrabat vel ſyllaba, causa cadebat. T. 10. c. 915. E.
Actionum ſumma diviſio. T. 10. c. 933. A. & c. 954. C.
Actionum ex delictis convenientium obligationes cum capite ambulant. T. 10. c. 960. E.
In actionibus mixtis, aut pœnalibus, quod unus præſtitit pœnæ nomine, non liberat alium. T. 1. c. 968. D. E.
Actionibus futurum tempus continetur, quoad res judicetur. T. 1. c. 1515. D.
In actionibus bonæ fidei ut fit condemnatio. T. 1. c. 261. C.
In actionibus ſtrictis condemnatio ex ſtricta formula. Ibidem C.
De actionibus concurrentibus. T. 3. c. 208. C.
De actionibus edendis edicta. T. 3. c. 266. A.
Actionibus bonæ fidei vindicatur dolus. T. 4. c. 273. E.
In actionibus arbitrariis nunquam datur cautio, ſed tantùm in bonæ fidei actionibus. T. 4. c. 575. D.
Quæ ſunt in actionibus, petitionibus, perſequutionibus, ea in bonis coonumerantur. T. 4. c. 1447. C.
In actionibus arbitrariis cautio ante diem non exigitur. T. 4. c. 575. D. ſecus in bonæ fidei judiciis cautio exigitur ante diem. Ibidem D.
In actionibus bonæ fidei an latiſſimum ſit Judicis arbitrium. T. 4. c. 274. B.
In actionibus legitimis nemo ex jure Quiritium poſſeſſionem ſuam vindicare audet, ſed ad interdictum venit uti poſſidetis, vel utrubi. T. 4. c. 655. A.
Actionibus bonæ fidei ineſt actio doli, exceptio doli, omnis exceptio. T. 4. c. 273. D.
Actionibus arbitrariis nulla ineſt exceptio, nec omiſſa ſuppletur officio judicis. T. 4. c. 575. D.
Actionibus exercitoriâ, inſtitoriâ, & & tributoriâ deficientibus, ſuccedunt aliæ tres actiones de peculio, de in rem verſo, & quod juſſu. T. 5. c. 437. D. E.
In actionibus civilibus quis condemnari poſſit. T. 5. c. 113. A.
In actionibus ad exhibendum, & in rem, ab initio an jus ſuum actor metiatur ex perſona ſua, quòd ſit dominus rei, non quòd is, unde petitur, ſit poſſeſſor. T. 6. c. 45. E.
In actionibus pœnalibus habetur ratio damni dati, non lucri intercepti. T. 6. c. 320. D.
In actionibus in rem, ſive vindicationibus, quod idem eſt, an compenſationi locus ſit. Tom. 6. c. 67. B.
In actionibus duplicibus quid ſpectandum. T. 7. c. 68. A.
Actionibus conſtitutis deficientibus; quæ actiones dentur. T. 7. c. 848. C.
In actionibus omnibus mixtis & pœnalibus obtinet, quòd ſinguli in ſolidum teneantur. T. 7. c. 88. B.
De actionibus mixtis. T. 7. c. 469. C. D.
Actionibus pœnariis concurrentibus pluribus, an altera alteram conſumat. T. 8. c. 364. C.
Actionibus comparantur bonorum poſſeſſiones. T. 8. c. 185. D.
In actionibus realibus ſtatim Judex rem ipſam reſtitui jubet cum fructibus. T. 9. c. 1094. B.
Actionibus famoſis, conſtante, & manente matrimonio, non agimus. T. 9. c. 548. C.
Actionibus bonæ fidei ipſo jure accedunt augmenta rei. T. 9. c. 159. E.
Actionibus noxalibus quando tenetur bonæ fidei poſſeſſor ſervi alieni. T. 9. c. 629. B.
De actionibus ex cauſa interdictorum. Vide, Interdicta.
In actionibus debitorum miſſio prætorii pignoris quomodo procedat. T. 9. c. 1221. A. & ſeq.
In actionibus certis, quibus certam ſummam, vel rem certam perſequimur, an ſit periculum plus petendi. T. 9. c. 493. E.
In incertis actionibus nullum eſt periculum plus petendi. Ibidem E.
Actionibus pluribus non utitur actor. T. 9. c. 18. A.
De actionibus ædilitiis. T. 9. c. 395. B. & ſeq.
De actionibus hereditariis. T. 9. c. 254. D. & ſeq.
In actionibus bonæ fidei non ſemper eſt eadem æſtimatio bonæ fidei, ſeu æquitatis. T. 9. c. 372. A.
In actionibus præjudicialibus quis actoris partibus fungitur. Tom. 9. c. 981. D. E.
De actionibus præjudicialibus, quibus quis ex ſervitute adſerit ſe, vel adſeritur liberali causâ in libertatem, vel quibus quis ex poſſeſſione libertatis vindicatur in ſervitutem, vel ex ingenuitate in libertinitatem. T. 9. c. 978. E. & ſeq.
Titulus de actionibus, & titulus de judiciis ſunt idem in Digeſtis. T. 10. c. 153. E.
In actionibus bonæ fidei tempus rei judicandæ ſpectatur. T. 10. c. 753. D.
Titulus de actionibus ambitu ſuo complectitur omnes quæſtiones juris. T. 10. c. 932. E.
Actor litem conteſtatione facit, judicium dictat, reus accipit. T. 3. c. 232. C.
Actor dicitur conteſtari litem cum reo, non reus cum actore. Ibid. C.
Actor ſequitur forum rei competens. T. 3. c. 329. B.
Actor olim cavebat initio litis, ni vi-

xiſſet,reo decimam præſtitum iri. T. 3. c. 170. A.

Actor municipii,vel Collegii eſt procu ratori,ac defenſori ſimilis. T. 1. c. 740. A.

Actor, qui temerè litem inſtituerat in decimam partem litis, actione calumniæ olim tenebatur. T.3.c.169. E.

Actor majoris actus homo. T. 1. c. 245. A.

Actor ſequi debet forum, & domicilium rei. T. 4. 924. E.

Actor interdum neceſſariò conſtituitur a tutore, & quando. T. 4. c. 879. A.

Actor non tantùm agit, ſed & reus. T. 4. c. 904. D.

Actor num agere cum eo compellatur, qui defenſioni litis ſe offert, reo abſente. T.4.c.876. D. eſt Accurſii ſententia,& veriſſima,& cur. Ibidem D.

Actor ex aliena jactura lucrum facere nnn debet,ne ex alieno incommodo ſuum augeat commodum. T. 4. c. 891. B.

Ut actor idem ſit, & reus ex eadem cauſa,natura non patitur. T. 4. c. 678. D.

Actor ſatisdat de rato, defenſor ſatiſdat judicatum ſolvi. T.5. c.116. D.

Actor ut rei partes ſubſtineat, fieri non poteſt. T. 5. c. 118. E. & c. 119. A.

Actor inſtrumenta litis futuræ edere tenetur,non quidem ipſa originalia, ſed exempla eorum.T.5. c. 35. C.

Actor, deficientibus probationibus, quo proceſſu utatur adversùs reum, ne abſolvatur. T. 5. c.228. A. B.

Actor, & defenſor in actione damni infecti, & cautione nuntiationis novi operis, qui ſit, & quomodo differat. T. 5. c. 956. C.

Actur quomodo inſtrui ad judicium debeat. T.5. c. 912. C.

Actor contumax quomodo coercendus. T. 6. c. 802. A. B.

Actor ſequitur forum rei.T.6. c.783. D.

Actor quandonam ſubſcribat in crimen, & quas ab cauſas. T.6.c.143. C.

Actor cum abeſt, an dimiſſatur reut, & ſolvatur inſtantia, & reo reſundantur impenſæ.T. 6. c. 7. A.

Actor, & reus an poſſint eſſe idem homo. T. 6. c. 241. B.

Actor an in infinitum,& in immenſū jurare pro affectione ſua; & rem, quam petit æſtimare, quanticumque voluerit,poſſit. T.6. c.521. A.

Actor pro ratiocinatore, & diſpenſatore pecuniæ defuncti. Tom. 7. c. 497. A.

Actor omnia noſſe debet, & diſcere omnia argumenta rei. T. 7. c.601. A.

Actor quando rectè condemnetur a non competente Judice in eodem negotio. T. 7. c. 67. D.

Actor ſi moriatur relictis heredibus, & unut eorum litem cœptam a defuncto peregerit, & vicerit, an omnibus coheredibua vicerit. T. 7. c. 149. A.

Actor ſi non probet, inficiator abſolvitur. T. 7. c. 867. D.

Actor quo caſu neceſſariò conſtituendus. T. 8. c. 924. E.

Actor, qui & adjutor dicitur. Ib. E.

Actor,ſi minua in intentione complexus fuerit, ſine periculo agit. T.8. c.1099. B.

Actor abſens, non reus condemnatur. T. 8. c. 769. B.

Actor univerſitatia nomine fungitur ut plurimum. T. 8. c.497. B.

Actor gaſtaldus quis dicitur. T. 9. c. 419. D.

Actor Judicem accipit adversùs reum.T.9.c.113.B.litem facit.Ib.B.

Actor. Vide, Reus.

Actor non utitur pluribus actionibus, reus utitur pluribus defenſionibus etiam diverſis. T.9. c.18. A.

Actor ſequitur forum rei, regula quando locum non habet. Tom.9. c. 1296. D.

Actor eſt,qui ex ſervitute in libertatem agit. T. 9. c. 269. E.

Actor, & quod ei incumbit. T. 9. c. 175. A.

Actor cogitur reo exhibere ſuas rationea. T. 9. c. 267. A.

Actor probare debet, non reus. T. 9. c. 92. B.

Actor eſt, qui ex libertinitate in ingenuitatem, vel ex ingenuitate in libertinitatem agit. T.9. c.270. A.

Actor eſt, qui contendit,ſe eſſe liberum. Ibidem B.

Actor dicitur fugare, reus fugere. T. 9. c. 134. B. C.

Actor cur dari dicitur a tutore, vel curatore. T. 9. c. 604. A. B.

Actor an poſſit fieri clericus. T. 10. c. 384. B.

Actor an repellatur exceptione. T. 10. c. 527. B.

Actor ſequitur forum rei. T. 10. c. 860. A.

Actor an cogatur poſt litem conteſtatam reo exhibere rationes ſuaa, vel alia inſtrumenta, quibus reus poſſit inſtituere defenſionem ſuam T. 10. c. 873. E.

Actor,qui actionem ſuam vel vendidit, vel donavit, vel ceſſit alteri, an jure ſuæ actionia cadat. T. 10. c. 913. D.

Actor debet ſequi forum rei & in civili, & in criminali negotio. T. 10. c. 925. A.

Actoris, & petitoris definitio. T. 3. c. 183. A.

Actoris procurator verus ſatisdat de rato, ſi dubitetur de mandato. T. 3. c. 182. E.

Actoris procurator abſentem defendere, & rem ratam dominum habiturum ſatisdare cogitur.T.3.c.182.E.

Actoris jurejurando litem finiri. T. 2. c. 1225. A.

Actoris partes an obtineat,qui poſſidet, ſi de ſervitutibus ſit controverſia. T. 1. c. 250. B. D.

Actoris amiſſio ad domus everſionem ſpectat. T. 2. c. 654. B.

Actoris ſervi amiſſio plerumque eſt cauſa everſionis totius familiæ. T. 4. c. 1023. A.

Actoris non ita eſt neceſſaria præſentia, quàm rei. T.4. c.1391.D.E.

Actoris eſt electio, quo judicio agere velit, ſtrictone, an bonæ fidei. T. 5. c. 399. D. E.

Actoris eſt reo præſtituere tempus, quo ſe judicio ſiſtat. T. 6. c.933.D.

Actoris & rei an hæc verba ſint communia agere, experiri, intendere. T. 6. c. 339. E.

Actoris Procurator non auditur, niſi ſatisdet reo, cum de mandato ejus non conſtat,rem ratam habiturum dominum, & omnes, ad quos ea res pertinet. T. 6. c. 471. A.

Ex actoris parte ineſſe quid ſit. T. 7. c. 659. B.

Actoria in poteſtate eſt,quando agat; non eſt in poteſtate rei, quando conveniatur. T. 7. c. 192. D.

Actoris intentio ſi eſt manifeſta, poſſeſſorem titulum poſſeſſionis ſuæ edere oportet. T. 8. c. 443. C. D.

Actoris calumnia quomodo coerceatur. T. 8. c. 1129. E.

Actorit eſt edere intentionem ſuam. T. 8. c. 371. A.

Actoris,& rei commune nomen. T.8. c. 599. B.

Actoris petitio, etiam ſi ſit incerta ſententia, tamen debet eſſe certa. T. 9. c. 1072. D. E.

Actoris jusjurandum. T. 9. c. 295. A. & ſeq.

Actoris intereſt dari, & ſolvi. T. 10. c. 159. C.

Actori incumbit probatio,reo defenſio. T. 2. c. 1193. B.

Actori licet, quod reo non permittitur. T. 2. c. 1110. D.

Actori in hereditatis petitione onus incumbit probandi. Tom. 3. c. 183. B.

Actori minori jus ignoranti ſubvenitur. T. 3. c. 421. C.

Actori rem ſine jurejurando æſtimanti fides non habetur. T. 4. c. 317. E.

Actori, ſive creditori, quæ in conſtitutæ pecuniæ contractu nihil noceant. T. 5. c. 411. B.

Actori ad exhibendum jubenti quando, & quantum poſſeſſor teneatur. T. 5. c. 381. A.

Actori an, & cur ſit commodius ſtricto judicio agere, quàm bonæ fidei. T. 7. c. 1011. E.

Reo quidem actio bonæ fidei utilior eſt. Ibidem E.

Actori conjunctut an,& quando Judex eſſe poſſit. T. 7. c. 166. D.

Actori non licere, quod reo permittitur. T. 8. c. 681. D.

Actori ulim duæ horæ ad cauſam agendam dabantur, reo tres. T.8. c. 769. B.

Non

Non permittitur pluribus actionibus uti eadem de re. T.8. c.775. C.
Actori datur actio de evictione, vel ei, qui eſt ſimiliſe emptori. T.9. c.1292. A.
Actori reus non cogitur edere rationes ſuas, vel brevia contra ſe. T. 9. c. 267. A.
Actori onus probandi incumbere indebitum fuiſſe in condictionem indebiti. T. 9. c. 221. C.
Actori incumbit onus probandi. T. 10. c. 1195. A.
Ab actore civitatis ad tutorem pupilli argumentum valet. T.4. c.397. C.
Ab actore municipum ad tutorem valet argumentum. T. 4. c. 1042. C.
Actore, & reo jurante, utrius jurejurando ſtandum ſit. T. 5. c.225. A.
Actore non probante, abſolvitur poſſeſſor, etiamſi non edat inſtrumentum auctoritatis. T.9. c.16. C.
In criminibus gravioribus quid. Ibid. D.
De actore, qui poſt litem conteſtatam abeſt, nec cœptam litem exſequitur. T. 9. c. 133. C.
Ab actore non ſemper exigitur ſubſcriptio in crimen. T.9. c.1159. C.
Actore non probante in ambiguis reus non ſtatim abſolvitur. T. 9. c. 192. B. C.
De actore a tutore, ſeu curatore dando. T. 9. c. 604. A.
De actore, & reo, ideſt, quolibet abſente adverſario. T. 9. c. 135. E.
De actore, qui per contumaciam abeſt. T. 9. c. 135. C.
De actore, reo, & contumacibus plura. T. 10. c.798. E. & 799. A. & ſeq.
Ab actore an fideicommiſſum poſſit relinqui. T. 10. c. 1055. D.
Actorem non facit, qui ipſe agere non poteſt. T. 4. c. 879. C.
Actorem non facit, qui ipſe agere nequit. T. 4. c. 1343. B.
Actorem non facit, qui ipſe agere non poteſt; judicem non facit, qui ipſe judicare non poteſt. Tom. 4. c. 879. C. D.
Actorem ſemper probare, non reum, abſolutè ſtatuere non poſſumus. T. 7. c. 867. B.
Actorem, & actum gerere differunt. T. 8. c. 560. E.
Actorem dari pericolo tutoris non ſolâ abſentiâ, ſed in locum. T. 9. c. 604. C.
Actorem inter, & retum, petentem ſibi edi rationes actoris, differentia. T. 10. c. 873. E.
Actores rei privatæ ad ſolutionem canonom compelli poſſunt manu militari. T. 2. c. 680. A.
Actores poſſeſſionum qui ſint. T. 3. c. 203. C.
Actores prædiorum fiſcalium, & auguſtæ domus. T.2. c.880. C, D.
Actores bonorum. T. 3. c. 541. A.
Actores publici. T. 1. c. 1081. B.
Actores, ſeu defenſores, & diſpenſatores eccleſiæ, quales eſſe oportet. T. 2. c. 1034. D.
Actores, qui & vellici dicuntur, ſervi ſunt præfecti rei ruſticæ & rationibus prædiorum. T.4. c.1112. D.
Actores, ſive ſyndici civitatum quales, & quomodo conſtituantur; quæ obligatio inter eos, & civitates, aut univerſitates. T.5. c.120. A.
Actores ſunt ſervi, quibus domini ſummam rerum committunt, qui pecuniis fænori dandis, vel exigendis occupati ſunt, Tom. 10. c. 384. A.
Actores noſtri ſunt domini noſtri, T. 10. c. 743. E.
Actores qui non ſint. T.10. c.1161. B.
Actorum editionem poſtulari pendente lite, vel iterum tractata lite. T. 9. c. 9. A. B.
Actorum conficiendorum qui poteſtatem habeant. T. 10. c. 872. A.
Actorum amiſſio ad totius domus everſionem pertinere dicitur. T. 10. c. 717. D.
Actoribus, quibus temporalis competit actio, tempus non cedit actionis, antequam agendi fuerit facultas. T. 3. c. 483. B.
Actoribus induciæ dantur, ut veniant, & liti ſubſiſtant. T. 9. c. 133. D.
Actuarius optioni jungitur. Tom. 2. c. 686. B.
Actuarii qui, & quid eorum officium. T. 2. c. 381. B.
Actuarii exempla authentica apud ſe retinent. T. 6. c. 848. C.
Actuiri verbum antiquum. Tom. 9. c. 812. B.
Acturus adverſùs alium in judicio quid obſervare debeat. Tom. 5. c. 35. C.
Qui acturus eſt, actionem edere debet, non inſtrumenta litis. Tom.9. c. 1. A.
Acturo de inofficioſo quæ agenda. T. 7. c. 174. D.
Actus ſine itinere eſſe poteſt, ut fructus ſine uſu. T. 3. c. 369. A.
Actus quid. T. 1. c. 378. B.
Actus quid diſtet ab itinere. Vide, Iter.
Actus legitimi qui ſint. T.3. c. 435. D.
Actus legitimos per procuratorem non peragi. Ibid. D.
Actus legitimi non iterantur. T. 3. c. 171. B.
Actus legitimi an in totum vitientur, qui recipiunt diem, vel conditionem expreſsè, non etiam qui tacitè. T. 4. c. 745. C.
Actus ſervitus eſt agendi jumentum, vel vehiculum. T. 4. c.142. D.
Actus legitimus per alium non expletur. T. 4. c. 1455. A.
Actus legitimi peraguntur ſolennibus verbis, & teſtibus præſentibus. T. 4. c. 745. D.
Actus quid, & in quo differat a via. T. 5. c. 1197. C. D.
Actus legitimi, Vide, Legitimi actus.
Actus legitimus, & ſolennis an recipiat conditionem expreſſam. T. 6. c. 311. B.
Actus quid ſit. T. 7. c. 393. C.
Acctus a via qua in re diſtet, T. 7. c. 452. D.
Actus eſt ſervitus ruſtica. Tom. 7. c. 386. C.
Actus legitimi, & ſolennes apud magiſtratum municipalem peragi poſſunt. T. 7. c. 100. B.
Actus legitimi ſemel fiunt, nec iterantur, & fiunt purè. T.7. c.969. E.
Actus quilibet viventium ſtatim ex præſenti tempore vires accipere poteſt. T. 7. c. 1437. C.
Actus viventium ſuſpendi poſſe, defunctorum non. T.7. c.1392. B. C.
Actus qualenam jus ſit. T.8. c.942. C.
Actua legitimus non expletur per procuratorem. T.8. c.203. B.
Actiones legitimæ non perficiuntur per procuratorem. T. 8. c.798. E.
Noo recipiunt diem, vel conditionem. T. 8. c. 799. C.
Actus omnes legitimi olim habebant ſymbola quædam. T.8. c.743. C.
Actus legitimi non iterantur. T. 9. c. 566. D.
Actus legitimi fiunt io jure. Tom.9. c. 784. E.
Actus libertatis trahit ad ſe actom ſervitutis. T. 9. c. 252. A.
Actus omnes legitimi fiunt ſemel, purè, noo iterantur, non mutantur. T. 10. c. 601. B.
Actum, qui biennio uſus non eſt, amiſiſſe videtur. T. 1. c.378. B.
Actum accipi pro dicto. Tom. 3. c. 299. A.
Plus actum, minus dictum intelligitur. T. 4. c. 990. E.
Quod actum non eſt, id pro cauto haberi non poteſt. T. 4. c. 55. C.
Actom inter, viam & iter quæ differentia ſit. T. 7. c. 393. C. & ſeq.
Actum habens, ſi ierit tantùm ſolus, an amittat. T. 7. c. 454. B.
Actum habens an etiam iter habeat, & contra. T. 7. c. 393. D.
Actum qui petiit, nec obtinuit, an iter petere poſſit, & contra. Ibid. D.
Actum ſtipulatus an deinde poſſit iter ſtipulari, & contra. Ibid. E.
Actum plus valere, quàm ſcriptum. T. 7. c. 1355. C.
Actum quid. T. 8. c. 500. A.
Actum, & factum quid differant. Ibid. A.
Actum, & factum quid ſecundùm Ariſtotelem. T. 8. c. 501. B.
Actum, contractum, geſtum, ſunt actus viventium, non etiam morientium. T. 8. c. 500. E.
Actuum legitimorum conditio. T.8. c. 798. C.
In actibus ambiguis ſequimur, quod utilius eſt actori. T. 8. c. 811. E.
legitimis interveniunt ſymbola. Ibid. c. 798. D.
Acucula capitis. T. 2. c. 1072. E.
Acus comatoria. T. 3. c. 308. A.
Ad bonorum poſſeſſionem contra tabulas an vocentur liberi præteriti eo jure, atque ordine, quo vocantur ad ſucceſſionem legitimam. T. 5. c. 606. A.
Adcreſcendi jus quid ſit. Tom. 1. c. 748. D. E.

Adcreſcendi jus, niſi in caſum vulgarem, locum non habet. Tom. 3. c. 351. D.
Adcreſcendi jus non in omnem ſucceſſorem juris tranſit. T. 3. c. 337. C.
Adcreſcendi jus an reale ſit. T. 1. c. 168. D.
Adcreſcendi jus an in emptorem tranſeat. T. 3. c. 338. C.
Adcreſcendi jus quod ſit. Tom. 8. c. 955. D.
Adcreſcendi jus comparatur alluvioni. T. 9. c. 903. D.
Adcreſcendi jus quomodo tranſeat in heredem. T. 10. c. 315. A.
Adcreſcendi jus in emptorem hereditatis non tranſit. Ibid. A.
Adcreſcere quid. T. 1. c. 748. E.
Adcreſcere portionem portioni, veluti alluvionem. T. 3. c. 338. E.
Addicere *eſtrouſſer*. T. 1. c. 1288. B.
Addicere, adjicere quid ſit, & quid addictionis verbo contineatur. T. 1. c. 1288. B.
Addicere eſt dare, ut addicere bonorum poſſeſſionem. T. 3. c. 99. B.
Addicere pro collocare ſumptum. T. 6. c. 93. E.
Addicere quid ſit. T. 9. c. 549. B.
Addicere, & adjicere differunt. T. 9. c. 1239. A.
Interpretibus confunduntur. Ibid. A.
Addicere ſibi non poteſt creditor pignus, de quo convenit inter eum & debitorem, & cur. T. 9. c. 1238. B.
Addicere non eſt ipſo jure dominium transferre. T. 9. c. 549. B.
Addicere judicem eſt dare judicem. T. 10. c. 402. D.
Addici non debent bona mariti pro dote mulieris. T. 9. c. 548. C.
Addictio in diem quid. T. 1. c. 771. D.
Addictio bonorum, libertatum conſervandarum cauſâ. T. 1. c. 189. B.
Addictio bonorum an peti poſſit ab extrario. T. 4. c. 1248. C.
Addictio rei venditæ quæ ſit, & quare ita dicatur. T. 5. c. 509. C.
Addictio in diem quidnam ſit. T. 6. c. 92. D.
Addictio in diem quomodo fit. T. 7. c. 318. A.
Addictio eſt verbum exſequutionis rei judicatæ. T. 9. c. 1094. A.
Addictio quid. Ibid. A.
Addictio quæ fit auctione publicâ. T. 9. c. 130. C.
Addictio interveniebat in mulctæ dictione. T. 10. c. 398. E.
Addictionis in diem duæ proponuntur formæ. T. 7. c. 317. A.
Poſt addictionem factam a fiſco intra certa tempora, admittitur adjectio propter utilitatem fiſci. T. 9. c. 130. D.
In addictionibus in diem quomodo res geratur. T. 6. c. 92. D. E.
Addictus fodinis. T. 9. c. 1036. D.
Addicti ſervi non erant, & tamen ſerviebant creditori. T. 9. c. 245. E.
Adjecto ſerò nimis ſolvit, quem prævenit ſtipulator. T. 6. c. 375. C.
Adjectum ſolutionis gratiâ, utrùm fruſtra, & inutiliter fidejuſſor accipiat, cùm in ejus perſona non conſiſtat obligatio. T. 6. c. 365. D.
Ad diem, & in diem obligationem contrahere quomodo differant. T. 5. c. 848. A.
Additamenta uſurarum. T. 9. c. 338. A.
Ademptio quando valet in teſtamento. T. 1. c. 1088. B.
Ademptio ſubſtitutioni non ineſt. T. 4. c. 1189. C.
Ademptio peculii cui noceat, & quem liberet. T. 5. c. 784. E.
Ademptio obſcura legati non valet. T. 8. c. 796. B.
Ademptio legatorum an firma ſit. T. 8. c. 1003. B.
Ademptio non confirmatur legati datione. T. 9. c. 491. A.
Ademptio cum datione debet conſentire, non item repudiatio. T. 10. c. 471. E.
Ademptione quod fieri non poteſt, fit alienatione. T. 10. c. 210. A. & 211. D.
Ab ademptione ad repudiationem an valeat contractus. T. 10. c. 471. E.
Adærare quid ſignificat. Tom. 2. c. 697. E.
Adæratio eſt taxatio pretii; & quomodo vocant Græci. T. 2. c. 954. D.
Adæratio militaris veſtis largitionibus ſacris infertur. T. 2. c. 972. A. B.
Adeſſe & adſiſtere ſunt propria verba officii advocatorum, & procuratorum. T. 10. c. 884. B. E.
De adeunda hereditate. T. 9. c. 758. A. & ſeq.
Adeundi facultas jure civili eſt perpetua, ſi a judice, aut teſtatore non ſit præſcriptum tempus deliberationis. T. 9. c. 768. E.
Adfines alii ex aliis non naſcuntur. T. 1. c. 827. D.
Adfines in venditione adſcribi ſolent plerumque, niſi fines fundi aliter demonſtrati ſunt. T. 6. c. 519. D.
Adfinitas an quæratur per adoptionem. T. 3. c. 685. E.
Adfinitas quid. T. 1. c. 827. E.
Adfinitas an contrahatur per adoptionem. T. 5. c. 545. A.
Ad ferrum, ad gladium. Tom. 1. c. 307. B.
Ad ludum gladiatorium. Ibid. B.
Adfirmativè, & negativè an poſſit idem proponi ut veriſſimum. T. 10. c. 243. E.
Adgnati proximiores quomodo vocentur ad hereditatem. Tom. 6. c. 186. A.
Adgnati quinam propriè ſint. T. 8. c. 1028. E.
Adgnati quinam propriè appellentur. T. 8. c. 1026. A.
Adgnatorum tutela qualis ſit. T. 8. c. 916. E. & quinam ſint agnati. Ibid. E.
Adgnationis jus quanam re perimatur. T. 8. c. 917. A. & c. 918. D.
Adgnationis jus in quo, & quomodo conſiſtat. T. 8. c. 1026. B.
Si plures ſint gradus adgnatorum, quid fiat. T. 8. c. 1027. B.
Adiectio in rebus publicè vendendis quid ſit. T. 2. c. 650. D.
Adjectio locorum. T. 3. c. 410. A.
Adjectio poſt addictionem quando admittitur, & quando non. T. 9. c. 130. D.
De adjectione de dolo affixa actioni de peculio. T. 9. c. 1246. A.
Adjectio ſtipulationis gratiâ quomodo fit. T. 4. c. 731. E.
Adjectio obligationis gratiâ quomodo fit. Ibid. E.
Adjectiones ſunt penes eos, qui pluris licitati ſunt rerum ſubjectarum voci præconis collationes. Tom. 2. c. 650. D.
Adjectiones. T. 9. c. 958. B. C.
Adjectiones generales captioſæ ſunt. T. 10. c. 750. D.
Adjectitia bona pro acquiſitis. T. 3. c. 249. B.
Adjectum ſolutionis gratiâ utrùm fruſtra, & inutiliter fidejuſſor accipiat, cum in ejus perſona non conſiſtat obligatio. T. 6. c. 365. D.
Adjectus ubinam nominetur priore, an poſteriore loco. T. 1. c. 201. D.
Adjectus ſolutionis gratiâ, an ſemper ſit procurator, & cum eo an agi poſſit mandati, ut pecuniam ſolutam accipiat. T. 4. c. 171. C.
Adjectus in ſtipulationibus ſolutionis gratiâ, & quo loco intelligatur adjectus. T. 5. c. 851. D.
Adjectus ſolutionis gratiâ apponitur poſterioris, non prioris loco. T. 6. c. 362. B.
An pro adjecto habeatur, qui inutiliter alteri ſubſtituitur. Tom. 10. c. 550. B.
Adjecto quicquid ſolvitur, id ſtipulatori ſolvi videtur, & ad eum redit actione mandati. Tom. 10. c. 553. C.
Addicere verbum quid denotet. T. 5. c. 742. A.
Adjicere, & abdicere in quo differunt. T. 9. c. 1239. A.
Adigere, i. dare, ut adigere arbitrum. T. 3. c. 99. B.
Adipiſcendæ poſſeſſionis interdicta; quæ. T. 9. c. 1145. A. quibus competunt. Ibid. B. non ſunt hodie in uſu. Ibid. c. 1148. C.
Adire, & ſubire hereditatem quid ſit. T. 3. c. 178. A. B.
Adire hereditatem, bona, inſtitutionem, teſtamentum, & nomen. Ibid. A.
Qui vult adire, multa ſcire debet. T. 1. c. 1254. B.
Adire hereditatem heres poteſt antequam ultus ſit necem defuncti. T. 3. c. 514. C.
Adire, vel pro herede gerere; eſt acquirere hereditatem; miſcere ſe verò eſt hereditate jam acquiſitâ uti. T. 4. c. 1265. A.
Adire, & repudiare ſunt verba juris civilis. T. 4. c. 469. D. immiſcere, & abſtinere ſunt verba juris prætorii. Ibid. D.
Adire hereditatem. Vide, Hereditas.

Adire hereditatem an cogi quis poſſit. T. 5. c. 991. B.
Adire, & repudiare utrùm ſint verba, juris civilis. T. 6. c. 250. D.
Adire hereditatem quandnnam heredes, & patroni cogi poſſunt. T. 6. c. 283. E. c.285. D.E. & c.286. E.
Adire & repudiate ſunt verba juris civilis. T. 7. c. 1055. A.
Adire hereditatem in quo. T. 8. c. 743. B. nolle & repudiare differunt. Ibidem c. 552. A.
Adite bis non poteſt, qui poteſt bis heres exſiſtere. T.8. c.193. A.
Adite, & repudiare ſunt antitheta, ſicut miſcere ſe, vel imm ſcere ſe, & abſtinere ſe. T.9. c.919. B.
Adire hereditatem quo caſu non cogatur heres. T. 10. c. 341. C.
Adire an liceat ante apertas tabulas. T.10. c. 498. C.
Adire bereditatem, vel ab alio poſtulare diverſa ſunt. T.10. c.1101. C.
Adiri judex quando dicatur. T. 7. c. 84. A.
Aditio hercditatis per procuratorem fieri non poteſt. T.2. c.404. E.
Aditio hereditatis æri obligat alieno. T. 1. c. 1255. A. B.
Aditio inutilis, & inefficax quæ ſit. Ibidem E.
Aditio tardior habetur pro mora. T. 1. c. 1335. A.
Aditio hereditatis ab agnitione bonorum poſſeſſionis diſtat. Tom. 1. c. 1328. A.
Aditio quid. T. 1. c. 802. A.
Aditio non rectè facta non obligat. T. 1. c. 1255. B.
Aditio ſolis voluntariis neceſſaria, non etiam ſuis. T. 2. c.404. D.
Aditio aliàs pro cretione, aliàs pro aditione ſimplici. Ibidem D.
Aditio vindicatio eſt. T.3. c.553. A.
Aditio eſt modus acquirendæ hereditatis. T. 4. c. 367. D.
Aditio hereditatis retrotrahitur ad tempus mortis teſtatoris; agnitio legatarii ad tempus aditæ hereditatis, non ultra. T.4. c.1444. B. C. Dominium rerum legatarum non niſi ſcientibus acquiritur. Ibidem C.
Aditio eſt tacita apprnbatio eorom, quæ defunctus geſſit. T.4. c.96. B.
Aditio hereditatis an ſit io opere ſervili. T. 5. c. 683. E.
Aditio, vel immixtio, bonnrumque agnitio quare pro contractu habeatur. T. 5. c. 768. C.
Aditio hereditatis an pro conttactu habeatur. T. 6. c. 5. B.
Aditio hereditatis. Vide, Heres.
Aditio an ſubſtitutionem vulgarem extinguat. T. 6. c. 198. B.
Aditio an teſtamento confirmet, in quo extraneus ioſtitutus eſt. T. 6. c. 203. A.
Aditio bereditatis an ſit actus legitimus, & ſolenois. Tom. 6. c. 555. E.
Aditio heredis an retrottahatur. T. 7. c. 1188. E.
Aditio heteditatis retrotrahitut. T. 7. c. 648. E.
Aditio hereditatis animi potiùs eſt, quàm facti. T. 8. c. 743. D. qualis actus. Ibidem C.
Aditio hereditatis non fie, facilè, & cur. T. 8. c. 181. C.
Aditio non eſt adminiſtrationis, ſed animi; conſilii potiùs, quàm facti. T. 8. c. 743. D.
Aditio non fit per procuratorem. T. 8. c. 200. B. & c. 743. C.
Aditio accipitur pro agnitione bonorum poſſeſſionis. T. 8. c.7. B.
Aditio hereditatis eſt actus legitimus. T. 9. c. 565. D.
Aditio extraneis heredibus ſolis eſt neceſſaria. T. 9. c.788. E. in heredibus neceſſariis, & in ſuis heredibus hoc ſemper obtinuit, ut heredes exſiſterent ſtatim a morte teſtatoris, etiam ante apertas tabulas. Ibidem E. & c. 789. A.
Aditio hereditatis fiebat in jure. T. 9. c. 784. E.
Aditio hereditatis non fit per procuratotem. T. 9. c.358. B. & c. 939. C.
Aditio hereditatis eſt actus legitimus. T. 9. c. 556. D. & c. 939. B. non iteratur. Ibid. c. 939. B.
Aditio quid ſit. T. 9. c.759. C.
Aditio ſemel facta an ſufficiat etiam, cum portio hereditatis aliqua heredi accrevit. T. 10. c.314. B. C.
Aditio non fit a filio ſine juſſu patris. T. 10. c. 483. D.
Aditio neceſſaria, vel voluntaria. T. 10. c. 1169. D.
Aditionis, & cretionit differentia. T. 3. c. 178. B.
Aditionis dies. T. 1. c. 534. B.
Aditionis hereditatis dies. Vide, Hereditatis dies.
Aditionis dies, & dies cretionis ao idem. T. 6. c. 189. B.
Aditionis dies centeſimus dies dicitur. T. 7. c. 954. D.
Aditionis nomen Tribonianus poſuit loco, & nomine cretionis. Tom.9. c. 770. A. effectus nominis cretionis remanſit. Ibidem B.
Aditione hereditatis an confuſio committatur. T. 5. c. 990. D.
In aditione hereditatis quæ tempora, & qui ordo ſervandus. Tom. 5. c. 762. A. B. & ſeq.
Aditione an acquiratur hereditas. T. 6. c. 202. E.
Aditione hereditatis an legata debeantur. T. 6. c. 157. A.
Aditione deſinit eſſe hereditas. T. 10. c. 492. C.
Aditionem qui removet, an removeat & reſtitutionem; & qui hanc removet, an removeat aditionem. T. 10. c.341. D. E.
In aditionibus hereditatum pro ſymbolo fuerunt percuſſiones digitorum. T. 4. c. 747. E.
Aditur heteditas triplici viâ. T. 2. c. 405. A.
Adjudicate Judex poteſt in judicio familiæ etciſcundæ candem rem pluribus in indiviſo. T.7. c.532. B.
Adjudicari poſſunt, quæ veniunt in actione familiæ erciſcundæ. T. 7. c. 531. B.
Adjudicatio ejuſdem rei an fieri poſſit pluribus in actionibus mixtis de finibus regundis, & communi dividundo. T. 3. c. 661. D.
Adjudicatio rei alienæ fit in tribus judiciis. T. 7. c.472. B. eſt veluti emptio quædam, ſed coacta, noa voluntaria. Ibidem C.
Adjudicatio, & addictio idem eſt. T. 7. c. 135. C.
Adjucatio, & addictio idem. T. 10. c. 398. D.
Adjudicatione nanciſcimur dominia, & inter quos ipſa habet locum. T. 1. c. 328. A.
Adjudicatione quomodo, & quando dominium acquiratur. Ibid. A.
Adjudicatione, & diviſiooe dominium mutatut, non pignus. T. 7. c. 584. B.
Adjudicatione communi dividundo rem eſſe finiendam paucioribus agentibus. T. 7. c. 589. C.
De adjudicatione rerum, quæ ſunt apud hoſtes. T.7. c. 531. B.
De adjudicationibus. T.7. c. 472. B.
In adjudicando ſetvitus ao poſſit conſtitui. T. 7. c. 530. D.
Adjutor quæſtoris, vulgo *Chauffecire*. T. 9. c. 697. B.
Adjutores quæſtoris. T. 2. c.924. E. & c.925. E.
Adminicula contractus, quæ ſunt. T. 9. c. 89. B. C.
Adminicula in teſtationibus. T. 9. c. 278. B.
Adminicula circumſtantiæ quæ. T. 9. c. 89. C.
Adminiſtrandi poteſtatem non habere tuturem, vel cutatorem legitimum, aut petitum, & datum ſine inquiſitione facultatum, & morum niſi pro tutelari officio ſatisdederit. T. 9. c. 581. D.
Adminiſtratio serum ad civitatem pertinentium. T. 1. c.886. C.D.
Adminiſtratio mala pro ceſſatione eſt. T. 2. c. 351. B.
Adminiſtratio non eſt adeunda ſine ſatisdatione. T. 4. c.36. B.
Adminiſtratio præſentium, & abſentium an dividi poſſit. T. 7. c.119. B.
Adminiſtratio tutelæ, vel curæ cum non eſt diviſa inter tutores, vel curatotes, ratum eſſe debet quodcumque per unum geſtum eſt. Tom. 9. c. 577. C. & ſeq.
Adminiſtratio tutelæ, vel curæ. Vide, Tutelæ adminiſtratio.
Adminiſtratio curæ, vel tutelæ partes habet infinitas. T.9. c.569. D. c. 570. A. & ſeq.
Adminiſtratio tutelæ, vel curæ ne oocsetur ex alia cauſa graviori, cavetur, ne tutnres, vel curatores fiant publicani. T. 9. c. 579. A.
Adminiſtrationis eſt dotare puellam, & impendia facere ad nuptias, & auctoritatem præſtare pupillo in

rebus gerendi s. T. 9. c. 571. C.
Adminiſtrationis diviſio an locum habeat inter ipſos tutores. T. 9. c. 578. B.
Adminiſtrationis præcipua pars eſt defenſio cauſæ pupillaris. T. 9. c. 588. C.
Adminiſtrationis tres partes maximæ, T. 9. c. 569. E. & ſeq.
Adminiſtrationis ratio ut reddatur, quibus actionibus agendum. T. 10. c. 928. A.B.
Ad adminiſtrationem tutelæ quæ pertinent. T.9. c.569. E. & ſeq.
Ad adminiſtrationem tutelæ, vel curæ, quæ pertinent. Ibidem E. & ſeq.
De adminiſtratione negotiorum alienorum ex mandato, vel ſine mandato. T. 5. c. 1162. B.
Adminiſtratione finitâ, ei, qui tutor eſſe deſiit, non ſolvitur rectè; & qui ei ſolvunt, non liberantur. T.6. c. 553. E.
Adminiſtratione finitâ, uſuræ computari debent, quæ in tutelæ judicio computantur, T. 6. c.551. B.
De adminiſtratione tutelæ diviſa. T. 9. c. 693. D.E.
De indiviſa. Ibid. c.694. B.
De adminiſtratione tutorum, vel curatorum, & pecuniâ pupillari fœneranda, & deponenda. T. 9. c. 569. A. B. & ſeq.
Cum adminiſtratione tutelæ, vel curæ periculum ſemper ambulat, T. 9. c. 575. D. & c. 576. A.
Adminiſtrationes publicorum officiorum, ſi quaſi ex contractu pro debitoribus, quibus pecuniam publicam crediderunt, everſis eorum facultatibus conveniantur, an teneantur in ſortem tantum, an etiam in uſuras. T.6. c.511. A.
Adminiſtrator rerum civitatis non poteſt tranſigere ambitioſè in fraudem reipublicæ, T. 9. c. 193. C.
Adminiſſinnum alii proximi, alii adminiſſionales. T.2. c.916. B.
Qui admitti poſſunt ad bonorum poſſeſſionem, & intra quod tempus. T. 9. c.648. A. & ſeq.
Admonitionis verbum ſumptum pro conventione executoris. Tom.10. c. 398. C.
Admonitione uſucapio interrumpitur, itemque interpellatione, & proteſtatione publicè factâ, & interventu pupilli, adversùs quem videlicet uſucapio non currit. T. 5. c. 720. D.
Adnexa a capitulo fieri poſſunt. T. 6. c. 1003. A.
Adnotatio quid. T.9. c.1379. C.
Adnotatio rei non importat bonorum publicationem. Ibid. C.
Adnotatio bonorum abſentis delati inter reos, ſi intra annum non venerit. Ibidem D.
Adnotationem ſequitur publicatio. Ibidem D.
Adnotatur reus requirendus obſignatis bonis. T. 2. c. 619. C.
Adoleſcens intellectus eſt capax. T. 1. c. 1113. B.
Adoleſcens. Vide, Minor. Vide, Pupillus.
Adoleſcens an poſſit eſſe juſtus, & legitimus litigator ſine curatore, qui ſuppleat, quod ejus ætati deeſt. T. 5. c. 116. A.
Adoleſcens an cogatur ratam facere dationem curatoris ſe abſente factam. Ibidem B.
Adoleſcentis rem ſalvam fore. T. 1. c. 863. B.
Adoleſcenti pecuniam qui credit. Vide, Jus crediti.
Adoleſcenti ſcientia curatoris non nocet. T. 4. c. 400. B.
Adoleſcentem inter, & furioſum quænam differentia. T.6. c.145.B.
In adoleſcente dignitas interdum facit, ut magiſtratus ei honorem officii indulgeat. Tom. 4. c. 861. B.
Adoleſcentes a 5. annis minores accuſare poſſe. T. 3. c. 504. A.
Adoleſcentes quo tempore ætatis olim Romæ togam prætextam, bullam auream depoſuerint, togam virilem ſumpſerint, & in forum deducti ſint. Tom. 5. c. 556. D.
Adoleſcentium animus perpetuâ humorum agitatione perturbatur. T. 5. c. 987. B.
Adoleſcentibus auctor ſtudium, & diligentiam circa memoriam actionum bonæ fidei inculcat, T. 5. c. 450. B.
Adoleſcentibus actio in factum andetur, & cur, Vide, Actio in factum.
Adoleſcentia quando in maſculo, & femina incipit, ac terminatur. T. 1. c. 1015. E.
Adoleſcentiæ annus ultimus, & finis quis. T. 6. c. 616. E.
Adoleſcentiæ proximus quis videtur eſſe. T. 9. c. 134. A.
Adoptans decurionem in filium onera decurionatus ſuſcepiſſe videtur. T. 6. c. 511. D.
Adoptare poſſunt ſpadones, T. 5. c. 1155. D. caſtrati non poſſunt adoptare. Ibidem D.
Adoptare in locum nepotis, aut pronepotis, neptis, aut proneptis an liceat. T. 8. c. 909. B.
Adoptare an compellatur invitos. T. 10. c. 1117. E.
Adoptato bonorum poſſeſſio contra tabulas a fratre emancipato an acquiri, & contribui poſſit. T. 5. c. 605. C.
De adoptato extraneo. T. 8. c. 165. D.E. & ſi veniat ad bonorum poſſeſſionem. Ibidem D.
Adoptator, & adrogator ſuperare debet ætatem adoptati, vel adrogati. T. 5. c. 1155. C.
Adoptatorem, ut ſucceſſorem juris univerſi, & commoda ſequuntur, & incommoda ejus, quem adoptavit. T. 6. c. 511. E.
Adoptatus in civitate, in qua vitam non accepit; an adoptione mutet eam civitatem, in qua vitam accepit, & cum alia civitate augeatur. T. 4. c. 851. D.
Adoptatus a ſenatore, vel decurione, licèt origo ejus humilis, & plebeja ſit, ſenatoris tamen, & decurionis filius eſſe intelligitur. T. 6. c. 507. B. C.
Num iiſdem privilegiis, & honore in pœnis evitandis fruatur, quo ſenatoris filius naturalis. Ibidem C.
Utrùm ſenatoris, vel decurionis filii honorem amittere poſſint ex alieno delicto. Ibidem C.
Adoptatus an ſubjiciatur pœnæ plebejorum. Ibidem C.
Adoptatus an morte adoptatoris deſinat eſſe in aliena familia. T. 8. c. 31. B. D.
Adoptatus, qui morte adoptatoris ſui juris factus eſt, an admittatur ad bonorum poſſeſſionem contra tabulas patris naturalis. Ibid. B.
Adoptati adoptatoris originem ſequuntur. T. 1. c. 884. D.
Adoptati cum parentibus ſuis adoptivis quænam cognatio ſit. T. 5. c. 88. C. D.
Adoptati ad bonorum poſſeſſionem admittantur. T. 5. c. 605. C.
Adoptati duarum familiarum an eſſe, aut videri, vel fingi poſſint. Ibidem B.
Adoptati ab extraneo quomodo differunt ab adoptatis ab avo, aut proavo. T. 8. c. 45. D.
Adoptati an excludantur a bonorum poſſeſſione contra tabulas patris naturalis. T. 8. c. 31. A. B.
Adoptati ſunt in aliena familia; Ibidem A.
Habentur pro extraneis. Ibidem A. an admittantur ad bonorum poſſeſſionem contra tabulas patris naturalis. Ibidem B.
Adoptatitius dicitur adoptatori eſſe adoptivi nepotis loco in jure civili. T. 6. c. 443. C.
Adoptatorum, & emancipatorum differentia. T. 1. c. 1320. E.
Si adoptetur ignobilis a nobili, an nobilis fiat. T. 4. c. 809. A.
Adoptio quid. T. 1. c. 726. C.
Adoptio nuptias an impediat. T. 1. c. 24. B.
Adoptio quo ſenſu naturam imitetur. T. 1. c. 30. A.
Adoptio quotnam modis fiat. T. 1. c. 28. E.
Adoptio duobus modis filios facit. Ibidem D.
Adoptio quibus permittitur, & apud quos magiſtratus fit. T. 1. c. 315. D. E.
Adoptio fortunæ remedium eſt. T. 1. c. 31. A.
Adoptio fit per Populum, vel per Prætorem, vel Præſidem Provinciæ. T. 1. c. 315. D.
Adoptio per populum fiebat lege Curiatâ. T. 3. c. 339. D.
Adoptio jus cognationis non adfert. T. 3. c. 167. B.

Adoptio jus non adfert ſanguinis. T. 2. c. 1272. B.

Adoptio an jure in teſtamento fiat. T. 3. c. 167. B.

Adoptio non fit ad tempus. Tom. 3. c. 155. D.

Adoptio non tantùm jus agnationis, ſed & jus patronatus adfert. T. 3. c. 167. A.

Adoptio eſt imago naturæ. Tom. 4. c. 1086. E.

Adoptio fraude carere debat. T. 4. c. 856. A.

Adoptio mutat ſtatum hominis. T. 4. c. 809. D.

Adoptio genus non mutat, gentem mutat. Ibid. E.

Adoptio, quæ fit in fraudem fideicommiſſarii, improbatur. T. 4. c. 1087. A.

Adoptio filiorum in Gallia non eſt frequens, & cur. T. 4. c. 629. A.

Adoptio ſancta res eſt, quæ beneficium naturæ, & juris imitatur. T. 4. c. 1087. A.

Adoptio, vel adrogatio filii in Gallia hodie eſt in uſu. T. 4. c. 629. A.

Adoptio eſt remedium fortunæ, teſte Seneca. Ibid. B.

Adoptio locum habet in his, in quibus natura poteſt. Ibid. B.

Adoptio, & emancipatio eſt minima capitis diminutio. T. 4. c. 432. E.

Omnis adoptio eſt cauſâ cognitâ, vel auctoritate Principis. T. 4. c. 629. B. olim auctoritate populi lege curiatâ non licebat plures adoptara. Ibid. B.

Adoptio, & origo faciunt civem. T. 4. c. 851. D.

Adoptio eſt imago naturæ, & imitatio: imago autem non poteſt naturæ & veritati caliginem offundere. T. 4. c. 325. E.

Adoptio eſt jus civile, veritas eſt jus naturæ. Ibid. E.

Adoptio, & adrogatio in quo differunt. T. 5. c. 1154. B.

Adoptio debet imitari naturam. T. 5. c. 1155. C. eſt imago naturæ. Ibi. C.

Adoptio nihil aliud eſt, quàm fictio juris. Ibid. E.

Adoptio eſt ſui heredis aſſumptio. Ibid. D.

Adoptio quo ad ſucceſſionem patris naturalis tamdiu nocet, quandiu quis in aliena familia eſt. Tom. 5. c. 604. E.

Adoptio non adfert nobis jus ſanguinis, quod naturale eſt, ſed jus agnationis tantùm, quod civile eſt. T. 5. c. 545. B.

Adoptio an prætcrito in ſucceſſione noceat. T. 5. c. 604. E.

Adoptio an inter quaſdam perſonas nuptias prohibeat, & impediat. T. 5. c. 546. A. & ſequ.

Adoptio naturam imitatur. Tom. 6. c. 1112. D.

Adoptio an minuat, vel augeat dignitatam. T. 6. c. 507. B.

Adoptio an faciat filios familias. T. 7. c. 211. D.

Adoptio jjus agnationis adfett, non jus cognationis. T. 7. c. 120. C.

Adoptio quot modis fiat. Tom. 8. c. 909. A.

Adoptio fratris an valeat. Tom. 8. c. 912. D.

Adoptio an noceat ſcriptis in petenda bonorum poſſeſſione contra tabulas. T. 8. c. 45. C.

Adoptio an noceat præteritis in petenda bonorum poſſeſſione contra tabulas. Ibid. C.

Adoptio quæ auferat, & cujus ſit momenti. Ibid. D.

Adoptio quæ noceat liberis in petenda bonorum poſſeſſione contra tabulas. T. 8. c. 31. D.

Adoptio non fit per procuratorem. T. 8. c. 200. B.

Adoptio adfert jus agnationis, non ſanguinis. T. 8. c. 735. A.

Adoptio agnatos tantùm creat, non cognatos. T. 8. c. 185. C.

Adoptio non facit fratres, ſed liberos tantùm. T. 6. c. 1112. D.

Adoptio quid. T. 9. c. 1310. E.

Adoptio quomodo fit hodie. T. 9. c. 1312. A.

Adoptio, & adrogatio in quo diffarunt. T. 9. c. 1311. A.

Adoptio ſervi eſt actus legitimus. T. 9. c. 565. D. & 939. B.

Adoptio eſt actus legitimus. T. 9. c. 939. C. & c. 1310. E.

Non fit per procuratorem. Ibid. C.

Adoptio ſancta res eſt. Tom. 9. c. 1315. C.

Adoptio ſuum heredem facit. T. 9. c. 910. C.

Adoptio non jure facta non confirmatur a Principe, niſi acceſſitis iis, qui læderentur confirmatione adoptionis. T. 10. c. 837. E.

Adoptio impetrata an poſſit adſcribi in teſtamento pro conditione, & eâ non ſequutâ, an valeat hereditatis, & legati ademptio. T. 10. c. 1117. D.

Adoptionis, & manumiſſionis diſcrimen. T. 1. c. 1083. C.

Adoptionis effectus. T. 8. c. 909. B. C. qua ætate fieri poſſit. T. 8. c. 911. E. & 912. A. B.

Adoptionis jura quando finiuntur. T. 8. c. 167. E. jura naturalia non item. Ibid. E.

Adoptionis ſolennitas quæ. Tom. 9. c. 1311. B.

In adoptionem avo paterno datus etiam præteritus admittitur. T. 1. c. 1321. A.

An per adoptionem adquiratur nobilitas. T. 4. c. 809. A.

In adoptionem datus ſi a patra naturali ſub conditione ſcriptus ſit heres, alio committente contra tabulas edictum, an & ipſe veniat. T. 5. c. 604. E. & c. 605. A. & ſeq.

De in adoptionem datis, ut ſuccedant. T. 8. c. 165. B. C. c. 166. E. & 167. A.

In adoptionem datus filius extraneo a patre naturali, & præteritus teſtamento patris naturalis, an habeat querelam inoſſicioſi taſtamenti. T. 9. c. 1313. A.

In adoptionem filius datus. Vide Filius in adoptionem datus.

Datio in adoptionem ſolvit patriam poteſtatem, non datio in fidem. T. 10. c. 550. D.

Per adoptionem an contrahatur agnatio, & conſanguinitas. T. 10. c. 778. C.

Per adoptionem eſt quæſita ea cognatio, quæ proprio vocabulo dicitur agnatio. T. 10. c. 779. B.

In adoptione nulla calumnia, nulla fraus, nullus dolus adhiberi debet. T. 4. c. 856. A.

Adoptione nemo poteſt ſibi fratrem facere. T. 6. c. 1112. D.

Adoptione an bonorum poſſeſſio unde legitimi patronis pereat. T. 6. c. 184. C.

Ex adoptione natus an adoptivi nepotis locum obtineat. T. 6. c. 443. C.

Adoptione teſtamentum an rumpatur. T. 7. c. 905. A.

Adoptione finitur tutela. Tom. 9. c. 603. D. & c. 607. A.

Adoptione non adquiritur patria poteſtas duobus caſibus. Tom. 9. c. 1312. C.

Adoptiones quædam ſunt, quæ fiunt non mutatâ familiâ. T. 8. c. 31. B.

Adoptiones an poſſint fieri apud magiſtratum municipalem. Tom. 10. c. 872. B.

De adoptionibus, & nobilitate conſultatio. T. 1. c. 705. A.

De adoptionibus. T. 9. c. 1310. E. & ſequ.

Adoptivi quandonam admittantur ad bona patris naturalis. Tom. 1. c. 155. A. B.

Adoptivi filii adoptatoris libertos an habeant nunc, aut olim habuerint. T. 3. c. 167. A. B.

Adoptivi ſunt in poteſtate parentum. T. 1. c. 315. D.

Adoptivi filii adoptatoris libertos hodia non habent. T. 3. c. 167. B.

Adoptivi ſunt liberi commentitii. T. 4. c. 1087. A.

Adoptivi patris finitâ poteſtate nullum ex priſtino veſtigium retinetur. T. 4. c. 807. E.

Adoptivi, & naturales an differant. T. 8. c. 165. B.

De adoptivis emancipatis. Tom. 8. c. 165. C. et ſi veniunt ad bonorum poſſeſſionem. Ibidem C.

Adoptivus exheredatus ſemper ſalvam habet quartam. T. 4. c. 754. A. B.

Adoptivus filius cur patris naturalis originem ſequatur, ratio quæ. T. 4. c. 856. A.

Adoptivus filius eam, que patris adoptivi uxor, vel mater fuit, ducere non poteſt, etiam ſolutâ emancipatione. T. 5. c. 545. B. C.

Adoptivus pater qua ætate præcedere debeat eum, quem accepit in adoptionem. T. 8. c. 909. D.

Adoptivus frater eſt loco conſanguinei, & jura conſanguinitatis habet. T. 9. c. 918. D.

Adoptivum in feudum non ſuccedere.

re. T. 2. c. 1172. A.
Inter adoptivum, & naturalem filium differentia. T. 4. c. 808. A.
Adoptivorum emancipatorum quodnam jus. T. 8. c. 1013. C. D. & ſequ.
Adpromiſſor quiſnam ſit. Tom. 10. c. 529. B.
Adpromiſſores, ideſt, fidejuſſores. T. 1. c. 1165. B.
Adpromiſſores an ſint fidejuſſores. T. 6. c. 9. D.
Adpromittere, & adſtipulari in quo diſcrepant. T. 1. c. 1165. B. C.
Adpromittere alteri poſſumus, adſtipulari non poſſumus. T. 9. c. 1284. D.
Adquiraturne nobis proprietas non ſolum, ſed etiam poſſeſſio per eos, quos in poteſtate habemus. T. 1. c. 94. A.
Adquiraturne per liberos, & ſervos alienos. Ibid. E. & c. 95. A.
Adquiraturne per ſervum, in quo uſumfructum habemus. Ibid. A.
Adquirere quod mihi non poſſum, an poſſim alii. T. 10. c. 357. B.
Adquiritur nobis lege. T. 1. c. 328. A.
Per quas perſonas nobis adquiritur. Ibid. A.
Adquirine poſſit per extraneam perſonam. T. 1. c. 95. A.
Adquiri nobis quibus ex cauſis ignorantibus poteſt, ex his cauſis & furioſis poteſt adquiri. T. 1. c. 151. D
Adquiri nobis per quas perſonas poſſit. T. 8. c. 957. E. 958. A. & ſeq.
Adquiri inter, & deberi quodnam ſit diſcrimen. T. 10. c. 183. B.
Adquirimus iiſdem modis, quibus amittimus poſſeſſionē. T. 8. c. 258. A.
In adquirenda hereditate cur tutoris auctoritas neceſſaria. T. 8. c. 561. C.
De adquirenda, & retinenda poſſeſſione. T. 9. c. 1004. A. & ſequ.
Adquirendarum rerum alienarum quot ſunt cauſae, ſive tituli. T. 8. c. 264. E.
Adquirendi verbum generale eſt. T. 2. c. 404. E.
Adquiſitio longi temporis quaſi poſſeſſione conteota eſt. Tom. 1. c. 1118. A.
Adquiſitio rerum per traditionē naturali jure fit. T. 1. c. 73. B.
Adquiſitio quælibet ad transmiſſionem eſt utilis. T. 1. c. 1308. C.
Adquiſitio fructuum conſummatur eorum conſumptione. T. 10. c. 100. D.
Adquiſitionis modus per jus accreſcendi. T. 8. c. 954. E.
Ad negotium mittere quid ſit. T. 3. c. 100. A.
D. Adriani epiſtola ſcripta de fidejuſſoribus. T. 4. c. 957. C.
Ex æquitate porrigitur ad plures mandatores. Ibid. C.
Adriani conſtitutio in edictum perpetuum translata. T. 6. c. 187. E.
Divi Adriani epiſtola. Vide, Epiſtola.
Divi Adriani edictum de non deſtruendis ædificiis promercii cauſâ. T. 9. c. 1174. C. D. E. & c. 1175. A.
Adrianum ſenatus conſultum. Vide, Senatus conſultum.
Adrodere nummos quid. T. 3. c. 556. D. & ſeq.
Adrogantur feminæ per Principem. T. 1. c. 316. B.
Adrogare an poſſit tutor pupillum. T. 5. c. 53. A.
An adrogari poſſit a tutore pupillus. Ibid. B.
Adrogari olim potuit pubes ſine curatoris auctoritate, hodie non poteſt ex conſtitutione Claudii. T. 4. c. 751. C.
Adrogari impubes non potuit, ne causâ quidem cognitâ. Tom. 5. c. 1155. B.
Adrogari qui poſſint. Tom. 7. c. 917. B.
Adrogari an quis poſſit in locum cognati. T. 8. c. 167. A.
Adrogari an poſſit impubes. Tom. 7. c. 917. B. & T. 8. c. 93. E.
Adrogati bona eſſe obnoxia cautioni, & reſtitutioni. T. 7. c. 917. D.
De adrogatis. T. 8 c. 1165. D. et ſi veniant ad bonor. poſſeſſion. Ibid. D.
Adrogatio olim per populum fiebat, hodie per Principem, & intimatur magiſtratui. T. 3. c. 339. D.
Adrogatio impuberis niſi decreto non fit. T. 1. c. 990. A. B.
Adrogatio Romæ tantùm fit. T. 1. c. 315. E. & c. 316. A.
Adrogatio perimit agnationem. T. 4. c. 751. E.
Adrogatio perimit jus legitimæ hereditatis, mutat gentem, familiam, nomen, ſacra, quæ omnia tutoris auctoritas non temere abolere debet. Ibid. E. & c. 752. A.
Adrogatio. Vide, Adoptio.
Adrogatio, & adoptio in quo differunt. Vide, Adoptio.
Adrogatio alieni liberti non eſt admittenda. T. 8. c. 145. B.
Adrogatio ab adrogature quæ, & quomodo detur. T. 7. c. 917. E.
Adrogatio quandonam permittatur. T. 8. c. 909. C.
Adrogatio alieni liberti an admittatur. T. 8. c. 146. D.
Adrogatio quid. T. 9. c. 1311. A. B.
Adrogatio, & adoptio in quo differunt. Ibid. A.
Adrogatio cauſæ narrationem, & probationem requirit tribus caſibus. T. 9. c. 1312. B.
Adrogatio quomodo fit hodie. T. 9. c. 1311. A.
Adrogationis ſolennitas quæ. Ibid. D.
Per adrogationem obreptitiam, vel ſubreptitiam non fit ingenuus. T. 7. c. 123. D.
Adrogatione non perit jus patronatus. T. 1. c. 187. B.
Adrogatione an finiatur tutela, item ſubſtitutio pupillaris. T. 7. c. 917. C.
Adrogatione an impubes transferatur in poteſtatem arrogatoris. Ibi. B. C.
Adrogatione parentis non mutatur parens. T. 8. c. 605. C.
Adrogato quæ debeantur, ſi exheredatus ſit ab adrogatore. T. 8. c. 93. D. E. & ſeq.
Adrogator quæ, & quibus cavere debeat. T. 7. c. 917. C. & T. 8. c. 909. C.
In adrogatorem ſocii ſocietas non tranſit, & cur. T. 5. c. 450. B.
Adrogatus ſtatum mutat, ergo adrogatio reſtitutionem non capit. T. 1. c. 990. B.
Adrogatus omnia ſua bona univerſumque jus ſuum cum capite ſuo transfert in arrogatorem. Tom. 7. c. 917. B. C.
Adrogatus ſi petat bonorum poſſeſſionem contra tabulas patris naturalis, an quartam Antonianam conferre debeat. T. 8. c. 94. A.
Adſcribuntur eſt verbum ſignificativum. T. 8. c. 521. C.
Adſcriptitius annorum præſcriptione ſe tueri adverſus domini vindicationem poteſt. T. 2. c. 845. E.
Adſcriptitius colonus. T. 9. c. 992. E.
Adſcriptitium, vel colonum alienum an quis in ſuum ros ſuſcipere poſſit. T. 2. c. 845. D. & c. 846. A.
Adſcriptitium fugitivum qui ſciens ſuſceperit, an eum reddat, & capitationem fiſco perſolvat. T. 2. c. 837. C. D.
Adſcriptitii tributarii. T. 2. c. 836. D.
Adſcriptitii fugitivi ad antiquos penates redire compellendi. Tom. 2. c. 836. C.
Adſcriptitii qui dicuntur. T. 9. c. 411. D.
Aſcriptitii coloni. T. 9. c. 1036. E.
Adſcriptitii capitationem dominis debent. T. 9. c. 411. C. & 412. E.
Adſcriptitiis cum domino actionem non eſſe. T. 2. c. 847. E.
De adſcriptitiis. T. 2. c. 1166. C. D.
Adſerere arbores Græcis eſt κεντρίζειν. T. 3. c. 323. E.
Adſerere prolem, id eſt, adoptare. Ibid. E.
Adſertio in libertatem. T. 9. c. 983. D. Vide, Libertus.
De adſertione tollenda. Ibi. D. & ſeq.
Adſertiones perſuſoriæ cur ſic dictæ. T. 9 c. 984. A.
Adſertor quid ſit propiè. Tom. 2. c. 460. C.
Adſertor non eſt hodie neceſſarius in cauſa liberali. T. 9. c. 984. B. C. D.
Adſertor, & procurator in quo differunt. T. 9. c. 984. B.
Per adſertorem de ſtatu ſuo litigare, non per ſe. T. 9. c. 983. E.
Adſeſſor, & judex in quo differant a magiſtratu. T. 5. c. 34. E.
Adſeſſor pars eſt juriſdicentis. T. 7. c. 105. C.
Adſeſſor qualem juris ſcientiam præſtare debeat. T. 7. c. 101. C.
Adſeſſor quædam uniuſcujuſque judicis videtur eſſe portio. T. 10. c. 867. B.
Adſeſſor eſt pars Præſidis. T. 10. c. 880. E.
Adſeſſoris, ſive conſiliarii imperiti quænam culpa annumeratur, & imputetur iis, qui ſe juris peritos

eſſe

eſſe præferunt, & an puniatur in perſona magiſtratus. T. 5. c. 34. D.
Adſeſſoris imprudentia quomodo puniatur. T. 7. c. 105. C.
Adſeſſoris imprudentiâ ſi præſes jus iniquum alteri dixerit, ipſe adſeſſor tenetur, non præſes. T. 7. c. 101. C. & c. 105. A. B.
In adſeſſore curatoris Civitatis, & adſeſſore Præſidis differentia, & quæ ejus ratio. T. 4. c. 835. B. quam rationem Hugolinus ſequitur. Ib. C.
Adſeſſores dicuntur comites parti cipes conſiliarii, conſiliarii participes conſiliorum. T. 2. c. 86. D.
Adſeſſores qui ſint. Ibidem C.
Adſeſſores ſibi optare poteſt Præſes; Legato autem dantur adſeſſores a ſenatu. T. 4. c. 832. D.
Adſeſſores publico ſalario fruebantur. T. 4 c. 972. C.
Adſeſſores ſunt quaſi quædam portio cujuſque magiſtratus. Tom. 7. c. 71. B.
Adſeſſores quinam ſint. T. 10. c. 865. E.
Adſeſſores an ſint Judices. Ibid. E.
Sine magiſtratibus adſeſſores an poſſint judicare. T. 10. c. 867. A.
Adſeſſoribus petitio ſalarii erat extraordinaria adversùs fiſcum. T. 4. c. 972. D.
Adſeſſoribus judicum an ſalaria ex publico præbeantur. T. 10. c. 858. E.
Adſeſſoriorum liber. T. 2. c. 85. D.
Adſeſſus pro *conſilium*. Ibidem D.
Adſidere non poſſunt in conſilio magiſtratuum, niſi juriſconſulti, & qui ſe juriſconſultos eſſe profitentur. T. 7. c. 105. D.
Adſignare libertum. T. 5. c. 826. A.
Adſignare, & tradere idem. T. 3. c. 335. A.
Adſignare, & attribuere idem eſt. T. 4. c. 1379. C.
Adſignare libertum ſimpliciter aliud eſt, aliud adſignare alimentorum cauſâ. Ibidem C.
Adſignare eſt annulo obſignatas res præbere adſervandas. Tom. 4. c. 1163. D. exempla quædam de annuli traditione ſignatorii. Ibid. D.
Adſignare, & obſignare an idem ſit. T. 6. c. 267. E.
Adſignatio liberti fit quibuſcumque verbis. T. 1. c. 1037. A.
Adſignatio liberti invito non adquiſitur. T. 1. c. 1208. B. C.
Adſignatio liberti an teſtamento, an ſine teſtamento fieri poſſit. T. 1. c. 181. E. & c. 182. A.
Adſignationes libertorum quænam ſint. T. 8. c. 1040. A.
Adſtetrix quæ dicitur. T. 8. c. 645. C.
Adſtipulari, inſtipulari, reſtipulari, repromittere, de nuda ſtipulatione dicuntur. T. 1. c. 1165. C.
Adſtipulari. Vide, Adpromittere.
Advena confeſtim diſceſſurus emens, aut vendens aliquid, an ibi ſe defendere debeat. T. 7. c. 145. B.
Advena quis. T. 8. c. 649. B.
Advenæ qui dicantur. T. 2. c. 644. B.
Advenæ, & peregrini heredes inſtitui non poſſunt. T. 9. c. 719. C.
Advenæ, & peregrini non habent teſtamenti factionem. Ibidem C.
Advenarum, & peregrinorum bona vacantia. T. 9. c. 906. E. & c. 907. A. B.
Adventitia bona inter liberos non conferuntur. T. 3. c. 79. B.
Adventitia bona quæ. T. 2. c. 437. B. C.
Adventitia dos. Vide, Dos.
Adventitia dos quid. Tom. 9. c. 505. C. D.
Adventitii caſus. T. 9. c. 1078. D.
Adverbia ſunt pandectæ omnium partium orationis. T. 4. c. 632. D.
Adverſa valetudo ſine ſenſu doloris eſſe poteſt. T. 4. c. 374. B.
Adverſarii approbatio plus eſt, quàm ſatisdatio. T. 1. c. 1353. C.
Adverſarii nomen ad quem propriè refertur. T. 9. c. 1. C.
Adverſarii nomen commune eſt actoris, & rei. T. 10. c. 913. C.
Adverſarium qui vocavit in jus, non poteſt pœnitere, & abſtinere improba lite. T. 9. c. 49. C.
Adverſus pro *ſecundum*. T. 1. c. 331. E.
Adulationis verbum eſt jubere, non imperii verbum. T. 4. c. 925. B.
Adulter ſimplex ut puniendus. T. 3. c. 145. D.
Adulter ab extraneo accuſari poteſt ante factum divortium. T. 9. c. 1405. C.
Adultera mulier in monaſterium detrudenda. T. 2. c. 1073. B.
Adultera mulier conſtante matrimonio, necdum facto divortio, a nemine accuſari poteſt, niſi priùs lenocinii reus maritus accuſatur. T. 9. c. 1405. C.
In adultera tollitur crimen adulterii præſcriptione ſex menſium utilium. T. 4. c. 1395. A.
Adulteræ mulieri accuſandæ præſcripti ſunt ſex menſes, poſt quos adultera a nemine poteſt accuſari. T. 9. c. 1405. B.
Adulteri ut coercendi. T. 1. c. 873. A.
Adulteri non poſſunt poſtea matrimonium contrahere. T. 6. c. 1101. D. E. purgato tamen, & expiato adulterio per pœnitentiam poſſunt contrahere. Ibidem c. 1102. C.
De adulteris leges Juliæ a D. Ambroſio, & D. Auguſtino improbantur ob inæqualitatem. T. 9. c. 1397. D. E.
Adulterini liberi a parentibus alendi. T. 6. c. 1104. E. jure pontificio, ſecus jure civili. Ibidem. E.
De adultero, vel adultera remittenda, & reducenda. T. 3. c. 147. D. E.
Adultero manifeſto denegatur auxilium appellationis ab excommunicatione. T. 6. c. 938. A.
Adultero accuſando lege juliâ præſcripti ſunt 5. anni continui. T. 9. c. 1405. A. B.
Adultero crimen quod objicitur, tollitur præſcriptione quinquennii. Ibidem E.
Inter adulterum, & adulteram differentiæ. T. 3. c. 580. E.
Adulterum quis occidere poſſit. T. 1. c. 961. D.
Inter adulterum, & adulteram differentia quæ eſt. T. 4. c. 1393. A.
Ea hodie ex conſtitutione Imperatoris Conſtantini abrogata eſt. Ibidem. B.
Adulterum quem occidere marito licet. T. 4. c. 1467. C.
Adulterum maritus filius famil. inconſulto patre, domi ſuæ deprehenſum jure occidere poteſt. T. 4. c. 116. B.
Adulterum deprehenſum cum adultera uno ictu permiſſum eſt marito occidere. T. 4. c. 818. B.
Adulterum non poteſt accuſare maritus, quandiu retinet uxorem. T. 9. c. 1405. D.
Adulterum deprehenſum in actu licuit occidere ex l. 12. tab. T. 10. c. 723. B.
Adulterium naturâ probrum eſt. T. 4. c. 1495. D.
Adulterium vindicatur in muliere alii nupta. T. 2. c. 591. A.
Inter adulterium, & inceſtum differentia. T. 3. c. 581. A.
Adulterium eſt crimen jure gentium. T. 4. c. 280. E.
Adulterium. Vide, Stuprum. Vide, Inceſtum.
Adulterium cadit in puberem tantùm. T. 4. c. 95. D.
Adulterium non cadit in impuberem. Ibidem D.
Inter adulterium, & inceſtum, differentia quæ. T. 4. c. 1005. D. E.
Adulterium. Vide, Inceſtum.
Inter adulterium, & inceſtum in jure differentia quæ eſt. T. 4. c. 811. E.
Adulterium eſt nomen generale, comprehendens ſtuprum, & inceſtum. T. 4. c. 814. E.
Pro adulterio in jure accipitur probrum. T. 4. c. 280. E.
Adulterium, vel ſtuprum tantùm; quod paſſæ ſunt liberæ mulieres, non quod ancillæ ſunt perpeſſæ, lege juliâ vindicatur. T. 4. c. 1483. E.
Adulterium propriè committitur in nuptam, ſtuprum in virginem, aut viduam. T. 4. c. 1484. E.
Adulterium, & ſtuprum in quo differant. T. 5. c. 1198. A.
Adulterium in ſponſa committitur. T. 6. c. 153. B.
Adulterium jure gentium, ſive naturali prohibitum. T. 6. c. 1145. D.
Adulterium eſt ſpem matrimonii violare. T. 6. c. 1115. D.
Adulterium non dirimit matrimonium, ſed corpora tantùm conjugum ſeparat. T. 6. c. 1114. A.
Adulterium juris ignorantiâ an excuſari poſſit. T. 7. c. 893. C. D.
Adulterium ut commiſſum vindicatur lege juliâ de vi publica. T. 9. c. 1482. B.
Adulterium in uxore punitur. T. 9. c. 1398. A.

Leno-

Lenocinium in viro punitur. Ibid. A.
Adulterium, & raptus in quo diffe-runt. T. 9. c. 1262. B.
Adulterium vindicatur in domina cauponæ. T. 9. c. 1423. E.
Adulterium qui commiſerant, non ſolum puniebantur, ſed etiam qui domum præbuerant. T. 9. c. 1383. C.
Adulterium, & ſtuprum in quo diſ-ferunt. T. 9. c. 1397. A. B.
Adulterium vindicatur in concubi-nis. T. 9. c. 1421. C.
Adulterium capitale eſt crimen, & de eo paciſci non licet, ſicut de aliis criminibus capitalibus. Tom. 9. c. 1262. A.
Adulterium mulieris quomodo pro-bari poteſt. T. 9. c. 1400. B.
Adulterium in meretrice non vindi-catur. T. 9. c. 1424. A.
Adulterium cum adulterio, vel cum lenocinio non compenſatur, ſed utrumque punitur. T. 9. c. 1398. B.
Adulterium leges vindicant, & ca-pitalibus afficiunt eos pœnis, quos in aliena comprehenderint fœdera genialis ſe lectuli expugnatione geſſiſſe. T. 9. c. 1413. B.
Adulterium poſſe accuſari conſtante matrimonio ab extraneo. T. 9. c. 1405. C.
Adulterium pro ſtupro. T. 10. c. 572. A.
Adulterium olim non capitale, ſubin-de capitale. T. 10. c. 612. D.
Adulterium capite non puniebatur Conſtantini tempore. T. 10. c. 725. A.
Adulterium an committatur cum uxore liberta, quæ divertit invi-to marito. T. 10. c. 782. A.
Adulterii nomine etiam ſtuprum intelligitur. T. 1. c. 873. A.
Adulterii accuſari non poteſt mulier poſt quinquennium. T. 3. c. 98. B.
In adulterii crimine nulla dilatio da-tur. T. 1. c. 405. C.
Adulterii crimen, ubi dotis eſt actio, morte non finitur. T. 2. c. 647. D.
Adulterii crimen an capitale ſit. T. 1. c. 952. A.
Adulterii pœnæ definitio. T. 3. c. 619. A.
Adulterii pœna relegatio. T. 1. c. 873. A. & T. 3. c. 619. A.
Adulterii accuſatio etiam hodie eſt publica ſoluto matrimonio. T. 3. c. 584. D.
Maritus ſuſpectam adulterii uxorem accuſare poteſt. T. 3. c. 585. A.
In adulterii crimine ſervi torquen-tur in caput domini; non in cri-mine inceſti. T. 4. c. 1005. E. & c. 1396. A.
Adulterii venia fit tribus modis. T. 4. c. 1392. D.
Adulterii vi compreſſa mulier accu-ſari nequit, nec ſtupri. Ibidem D.
Adulterii crimen adverſùs duos in-fantes, adverſùs adulterum, & adul-teram eodem tempore. T. 4. c. 1395. C. D. E.
Adulterii, qui omiſſâ inſtitutâ accu-ſatione mavult lucrum dotis per-ſequi, an admitti debeat. T. 4. c. 1497. B.
Adulterii crimen tollitur præſcri-ptione quinquennii. T. 4. c. 1005. E. & c. 1395. A.
Adulterii accuſari non ſolet vir. T. 4. c. 282. D. a jure Codicis non poteſt, mulier poteſt. Ibid. c. 793. C.
Ab adulterii accuſatione maritus im-pune non deſiſtit. T. 4. c. 1399. B.
Adulterii tantùm ulciſcendi causâ, non ſtupri, lex Julia ferrum dedit patri. T. 4. c. 1486. D.
Adulterii accuſare non poteſt, qui illius auctor fuit. T. 6. c. 1515. C. vel qui lenocinium præbuit. Ibidem E.
Adulterii uxorem quandonam accu-ſare poſſit maritus jure mariti ſi-ne periculo calumniæ poſt divor-tium. T. 6. c. 49. D.
Adulterii accuſatio an poſſit differri. T. 9. c. 1442. A.
Adulterii accuſatio eſt ſuggillatio conſtantis matrimonii. T. 9. c. 1405. C.
Adulterii accuſatio non patet omni-bus, ſed tantùm certis perſonis. T. 9. c. 1425. B. quæ ſunt illæ per-ſonæ. Ibidem B.
Adulterii accuſatio publica eſt eâ-dem lege Juliâ. Ibidem B.
Adulterii accuſare nemo poteſt ſimul marem adulterum, & feminam adul-teram. T. 9. c. 1409. D. & c. 1414. D.
Adulterii crimen adverſùs duos adul-terum, & adulteram lege Juliâ jure publico, vel jure patris, aut mariti ſimul intentari non poſſe. T. 9. c. 1409. D. E.
Adulterii mulier convicta dotem to-tam amittit, & donationem pro-pter nuptias. T. 9. c. 1426. E.
Adulterii mulieris, & lenocinii ma-riti eadem eſt pœna lege Juliâ con-ſtituta. T. 9. c. 1398. B.
Adulterii judicium ex lege Juliâ pu-blicum eſt. T. 9. c. 1415. B.
Adulterii pœnam non fuiſſe capita-lem ex lege Julia. T. 9. c. 1412. B.
Adulterii crimen accuſari debet intra 60. dies. T. 9. c. 54. D.
Adulterii reâ mortuâ non perimi quæſtionem dotis. T. 9. c. 1123. D.
Adulterii reus maritus non erat legi-bus Juliis, ſed ſtupri. T. 9. c. 1397. E.
Adulterii accuſatoribus præſcriptio-nes, ſeu exceptiones, quæ ſolent objici. T. 9. c. 1422. D.
Adulterii accuſatio finitur quinquen-nio. T. 9. c. 1262. B.
De adulterii crimine paciſci non li-cere. T. 9. c. 1413. C.
In crimine adulterii torquentur etiam ſtatuliberi. T. 10. c. 26. E.
Adulterii damnata an ab aliquo poſ-ſit duci. T. 10. c. 281. E.
De adulterio nec paciſci licet, nec tranſigere. T. 1. c. 360. B.
In adulterio inventam uxorem ut ma-ritus occidere poteſt. T. 1. c. 405. D.
In adulterio deprehenſam uxorem qui non dimiſerit, reus lenocinii poſtulatur. Ibid. E. & c. 406. A.
De adulterio ſponſæ an ſponſus ju-re mariti agere poſſit. T. 3. c. 148. B.
Maritus uxorem ſuam de adulterio, vel ſtupro, quod ante matrimo-nium commiſit, accuſare non po-teſt. T. 3. c. 579. C. D.
Adulterio inceſto juncto an ſervi torqueantur in caput domini. T. 4. c. 1396. B.
Adulterio gravius eſt inceſtum. T. 4. c. 816. B.
In adulterio maritus, qui uxorem de-prehenſam occidit, leviùs punitur. T. 4. c. 817. A. B. & ei remittitur pœna l. Corneliæ. Ibid. B.
Adulterio homines deprehenſos quos occidere licet. T. 4. c. 116. B.
Pro adulterio ſemper accipitur in ju-re probrum. T. 4. c. 280. E & c 813. C.
In adulterio deprehenſam filiam cur liceat patri occidere, non marito. T. 4. c. 817. D.
Ex adulterio liberi procreati legiti-mari non poſſunt per ſubſequens matrimonium. T. 6. c. 1132. C.
An in adulterio uxoris liceat marito deprehenſum occidere. Tom. 9. c. 1403. C.
De adulterio ex lege Julia concubi-na, quòd ſit vice uxoris, poteſt ac-cuſari. T. 9. c. 917. C.
De adulterio vi commiſſo. Tom. 9. c. 1432. D. hoc caſu jus eſt ma-rito occidendi quemlibet depre-henſum in ipſo facinore ſine ulla diſtinctione. Ibid. D.
De adulterio eſt criminale judicium ex lege Julia; & civile, quo agitur de repetenda dote, aut lucriſaci-enda. T. 9. c. 1444. B.
In adulterio deprehenſam uxorem jus olim fuit viro ſine judicio im-pune necare. T. 9. c. 1397. C.
In adulterio deprehenſus, nec da-mnatus, damnatave ipſo jure non eſt infamis. T. 9. c. 1415. B.
De adulterio paciſci non licet. T. 9. c. 972. C. finitur quinquennio. Ibid. C. eſt capitale crimen. Ibid. C.
Adulteria mulieris quomodo puni-untur. T. 4. c. 280. E.
Adulteria mulierum mores gravio-res tantùm cenſebantur. Tom. 9. c. 499. C.
Adulteria clericorum Alexander Pontifex numerat inter minora de-licta, quorum veniam dare poteſt clerico Epiſcopus poſt peractam pœnitentiam, quod ab auctore hu-jus operis improbatur. T. 9. c. 1082. A.
De adulteriis lex Julia innumera ha-bebat capita. T. 9. c. 1383. C.
De adulteriis lex Julia. T. 9. c. 1397. A. & ſequ.
Adulto an noceat pactum curatoris. T. 9. c. 107. A.
Advocatiam ſuam inordinatè tra-ctans quibus pœnis ſubjiciendus. T. 2. c. 1328. D.
Advocatiæ dignitas. T. 2. c. 1330. D.
Advo-

Advocatiæ ſunt regales. Tom. 2. c. 1325. E.
Advocatio Cæſarienſis. T. 9. c. 1134. D.
Advocatio quid olim fuerit. T. 10. c. 879. E. & c. 880. A.
Advocationem qui expleverint, quæ adipiſcuntur privilegia. Tom. 2. c. 750. C.
Advocatione non præſtitâ, ſi pecuniam dedi ſub ea conditione, an certi condictio ſit. T. 9. c. 232. E.
Advocatione in patria ſua an fungi liceat. T. 10. c. 883. D.
Advocatus prævaricator præter ordinem coercendus. T. 3. c. 251. A.
Advocatus fiſci eſſe non poteſt in ea provincia, ex qua originem ducit. T. 1. c. 491. A. B.
Advocatus fiſci ab Adriano primùm inſtitutus. T. 1. c. 1089. A.
Avocatus, & procurator in quo differant. T. 4. c. 940. A.
Advocatus quantum differat a procuratore. Ibid. A.
Advocatus, & decurio quis poterat eſſe. T. 4. c. 25. D.
Advocatus in qua cauſa quis fuit unius partis, antequam fieret prætor, in ea jus dicere nequit. T. 4. c. 6. C.
Advocatus ſiquis fuerit in causa unius partis, antequam eſſer prætor, de ea poſt præturam jus non dicet, ſed mandabit ſaltem juriſdictionem ad eam cauſam. Ibid. C.
Advocatus fiſci, qui agit de falſo teſtamento fiſci nomine, an repellatur a legato, & bonorum poſſeſ. contra tab. T. 7. c. 1486. E.
Advocatus an repellatur a teſtamento, quod ſua advocatione improbavit; item in ſucceſſione ejus, cujus accuſatori adſuit. Tom. 7. c. 1487. B.
Advocatus, qui adſuit ei, qui accuſavit libertum patris ſui, an perdat bonorum poſſeſſionem contra tabulas. Ibid. B.
Advocatus, qui adſuit adversùs aliquem, an poſſit in eadem causa pro eodem adeſſe. T. 7. c. 834. C.
Advocatus, qui legatum petenti adfuit, an repellatur a querela inofficioſi. T. 7. c. 1485. E.
Advocatus, qui rem vindicanti adſuit, an amittat ſuam actionem. T. 7. c. 193. D.
Advocatus an poſſit teſtimonium dicere in ea causa, in qua operam ſuam interpoſuit, T. 8. c. 438. D.
Advocatus quidam, qui de republica ſcripſit, malè Cujacium auctorem noſtrum reprehenderat. Tom. 9. c. 1113. E.
Advocatus non fuit tantùm unus in una causa, ſed plures. Tom. 9. c. 141. E.
Advocatus fiſci ſolus poteſt criminaliter agere, vindictamque publicam perſequi. T. 9. c. 1373. B. C.
Advocatus non conſtituitur dominus litis. T. 9. c. 145. D.
Advocatus hodie comparatur procuratori. Ibidem C.
Advocatus repellitur a teſtamento, quod ſua advocatione improbavit. T. 10. c. 499. E.
Advocatus fiſci reis omnibus opponitur acuſator. T. 10. c. 881. A.
Advocatus fiſci a quo inſtitutus. Ibid. E.
Inter advocatum, & clientem, licèt interveniat pecunia, non tamen dicitur eſſe locatio, & conductio. T. 2. c. 1189. D.
Advocatum, qui nobis adeſt, teſtimonium non poſſe pro nobis dicere, & adversùm nos non poſſe cogi. T. 9. c. 275. E.
De advocatis non perpetuandis. T. 3. c. 471. A.
Advocati alii ſtatuti, alii ſupernumerarii. T. 2. c. 724. C.
Advocati fiſci, duo patroni. Ibid. C.
Advocati, patroni, cauſidici, oratores, rhetores, ſcholaſtici, togati. Tom. 2. c. 99. E.
Advocati, & patroni differunt. Ibid. E.
Advocati Cæſarienſes quinam, & unde ita appellati. T. 1. c. 90. E. & c. 91. C.
Advocati utriuſque partis an jusjurandum ſubeant. T. 1. c. 285. C. D.
Advocati, vel milites, quibus conſtitutionibus eligendi Chriſtiani præſcribantur. T. 3. c. 555. B.
Advocati cur non perpetuandi, & de iis conſtitutiones quædam novæ. T. 3. c. 471. A. B.
Advocati qui ſint. T. 2. c. 104. E. & c. 105. A.
Advocati officium non eſt amici officium, ſed procuratoris eſt officium amici. T. 4. c. 940. E. Cicero eum vocat amicum voluntarium. Ibid. E.
Advocati officium quid diſtat ab officio procuratoris. T. 4. c. 940. D.
Advocati non ducuntur amicitiâ, ut procuratores, ſed quæſtu. Ibid. D.
Advocati error parti officere non poteſt. T. 6. c. 955. E.
Advocati fiſci ſunt defenſores, & advocati neceſſarii. T. 7. c. 1486. E.
Advocati ut jurati cauſam dicant, quis introduxerit. T. 7. c. 141. A.
Advocati voluntarii ſi accuſatori teſtamenti adſuerint, an repellantur a legato. T. 7. c. 1485. E.
Advocati fiſci ſunt defenſores, & patroni neceſſarii. Ibid. E.
Advocati an mutari poſſint. T. 9. c. 142. A.
Advocati adhibentur in lite ordinanda. T. 9. c. 982. E.
Advocati non mutandi ratio quæ. T. 9. c. 146. D. E.
Advocati perferunt cauſas. Tom. 9. c. 801. A.
Advocati Cæſarienſes qui dicuntur. T. 9. c. 1269. D.
Advocati quomodo in cauſis agendis gerere ſe debeant. T. 10. c. 879. A.
Advocati nullum cum litigatore, quem in ſuam fidem receperunt, debent inire contractum. Ibid. B.
Advocati fiſci unde ſumantur. T. 10. c. 880. E. & c. 881. A.
Advocati jurant de causâ perferenda fide caſta, & integra. Tom. 10. c. 917. B.
De advocatis. T. 3. c. 112. E.
De advocatis, qui moram judicio adferunt, per quos fit, ut causa civilis intra triennium non expediatur. T. 9. c. 140. B.
Advocatis non eſt poteſtas conſidendi cum judice. T. 10. c. 859. B.
Advocatis rectiſſimè juncti ſunt procuratores. T. 10. c. 884. C.
Advocato eſt petitio honorarii, etiam ſi ei nec conſtitutum, nec cautum ſit. T. 4. c. 940. A.
Advocato ex causa advocationibus, & poſtulationibus interdici, eſt prohiberi poſtulare pro aliis, adeſſe litigatoribus. T. 4. c. 840. D.
Advocatorum quæſtiones variæ, & ſatis leves. T. 1. c. 658. D.
Advocatorum olim in foro certus erat numerus. T. 3. c. 471. A.
Advocatorum corpus ſeminarium dignitatum. T. 2. c. 103. D.
Advocatorum fiſci privilegia. T. 2. c. 100. B.
Advocatorum error non nocet litigatoribus; nocet præſentibus, nec contradicentibus intra triduum. T. 2. c. 102. C.
Advocatorum corpus quamobrem dicitur ſeminarium dignitatum eſſe. T. 3. c. 646. C.
Advocatorum major dignitas, quàm procuratorum ad lites. Tom. 5. c. 157. B.
Advocatorum corpus eſt ſeminarium dignitatum. Ibid. B.
Advocatorum, qui poſtulant in foro diverſorum judiciorum, variæ appellationes. T. 10. c. 879. D.
Advocatorum fiſci privilegia. T. 10. c. 881. B.
Advocatorum error non nocet litigatoribus abſentibus, præſentibus nocet, niſi contradixerint intra triduum. T. 10. c. 882. A.
Advocatorum eſt major dignitas, quàm procuratorum. Tom. 10. c. 883. A.
Advocatorum corpus ſeminarium eſt dignitatum. Ibid. A.
Ædes meas jure meo in immenſum tollere poſſum, jure ſervitutis uſque ad certam altitudinem, vel in infinitum. T. 1. c. 250. B. C.
Ædes annonis receptis vendi, donarive non poſſe. T. 2. c. 835. C.
Ædes Principis ne privatorum uſibus deſerviant. T. 2. c. 884. A.
Ædes ſacra ſi corruerit, areæ, quæ ſupereſt, emptio non eſt, & quare. T. 4. c. 944. E.
Ædes ſolùm ſuperficiem continent, ædificium propriè eſt ſuperficium. T. 4. c. 245. B.
Ædes, in quibus novum opus fit, ſi ſint communes inter duos, aut plures, utrùm nuntiatio facienda ſit omnibus, an ſatis ſit fieri uni ex omnibus ſociis. T. 4. c. 94. A. B.

Si

Si ædes ſacra eſſet, licèt collapſa ſit, religio ejus occupavit ſolum. T. 4. c. 944. E.
Ædes quæ perficiantur. & quæ acceſſoria ædium ſint. T. 5. c. 506. C.
Ædes an vendi poſſint, ut deſtruantur negotiationis causâ. Tom. 7. c. 1028. C.
Ædes an poſſint legari in hoc, ut deſtruantur. T. 7. c. 1027. C.
Ædes binas habens, an unas tradendo, alteras ſervas alteris facere poſſit. T. 7. c. 445. A.
Ædes binas ſimul tradendo, an alteras alteris ſervas facere poſſit. Ibid. A.
Ædes conjunctas, quas paries medius diſtinguat, habens, ſi ſingulas ſingulis legaverit, paries iſte erit communis. T. 7. c. 1393. D. E.
Ædes duas habens, alteras tradendo, vel emendo, an ſervas retentarum efficere poſſit. T. 7. c. 427. D.
Ædes per legatum, aut fideicommiſſum ſub conditione relictæ, ſi pendente conditione exuſtæ fuerint, an ſumptibus heredis legatario reſtitui debeant. T. 7. c. 1047. E.
Ædes proprias an quis cum nummis ſervas facere poſſit. T. 7. c. 445. D.
Ædes ſervas ſi quis in vendendo dixerit, an eas, ſi liberæ fuerint, ſervas efficere poſſit. T. 7. c. 446. A.
Ædes ſacra non poteſt vendi, ut nec æde dirutâ locus vendi poſſit, in quo erant ædes ſacræ. Tom. 7. c. 692. B.
Ædes vicinorum plerumque communibus parietibus diſtinguuntur. T. 7. c. 591. D.
Ædes ſervientes ſi ſint plurium, qui onera ferre debent, an ſinguli teneantur pro parte, an in ſolidum. T. 7. c. 457. D.
Ædes ſi quis venditor dixerit ſervas fore, & liberas tradiderit, quid fiat. T. 7. c. 446. C.
Ædes ſuas reficiens an poſſit luminibus officere. T. 8. c. 690. C.
Ædes uti optimæ, maximæque ſunt legatæ quid. T. 8. c. 554. B.
Ædes univerſas qui poſſidet, an ſingulas res, quæ in eis ſunt videatur poſſediſſe. T. 8. c. 293. C.
Ædes. Vide, Ædificia.
Ædes, & fundus in quo differunt. T. 9. c. 1202. D.
Ne ædes dirimantur transferendæ in aliam urbem ullius materiæ causâ. T. 9. c. 1575. A.
Ædes ſunt prædium urbanum. T. 9. c. 550. B.
Ædes proprias ædificare an poſſint Urbani magiſtratus. Tom. 10. c. 869. B.
Ædes inter, & ædificia quænam ſit differentia. T. 10. c. 1093. A.
Ædeſſa urbs Oſroenæ Provinciæ. T. 2. c. 1006. B.
Ædis ſacræ locatio, vel faciendæ conductio, an valeat. T. 10. c. 535. C.
Ædium ſacrarum non eſt commercium. T. 1. c. 771. B. C.
Ædium pars maxima eſt ſolum. T. 4. c. 1201. E.
Ædium vitioſarum causâ quomodo caveatur ab uno, aut pluribus dominis. T. 5. c. 914. B. quandonam earum plures ſint domini. Ibid. c. 873. B.
Ædium appellatio quænam contineat. T. 5. c. 648. A.
De ædium traditionibus. T. 6. c. 458. E.
Ædium binarum domini pro indiviſo, an alteras tradendo, eam legem traditioni dicere poſſint, quam dicit is, qui binas ædes ſolus habet. T. 7. c. 445. C.
Ædium cuſtos pigneratius quis ſit. T. 7. c. 78. D.
Ædium emptorem quæ ſequantur, & quæ non. T. 7. c. 780. E.
Ædium juncta, fixaque an poſſint legari. T. 7. c. 1027. C.
Ædium junctis legatis, an legatum valeat. Ibidem E.
Ædium legatum, & unâ contignatione tectorum, tigna an ſint communia. T. 7. c. 128. B.
Ædium legatarû ſumptus refectionis, & reſtitutionis an legatarius heredi præſtare debeat. T. 7. c. 1048. C.
Ædium quaſi pars quæ ſunt, legatario, vel emptori earum cedere. T. 7. c. 780. A.
Ædium quaſi pars quæ ſint, & quæ non. Ibidem A. & E.
Ædium quæ juncta ſunt, an poſſint legari. T. 7. c. 1027. B.
Ædium ruinoſarum dominum mandat damni infecti cavere, aut vice cautionis actorem in earum poſſeſſionem mittit Prætor. T. 7. c. 78. C.
Ædium venditor ſi dixerit, ædes non ſervire, & aliis ſerviant, quid fiat. T. 7. c. 446. A.
Ædium venditor ſi conſultò reticeat earum ſervitutem, quid. T. 7. c. 735. D. E.
Ædium appellatione quæ ſignificantur. T. 7. c. 321. B.
Ædium alienarum conductor an feneſtras, vel oſtia, quæ ædibus adjecit, evellere poſſit, aut vindicare finitâ conductione. T. 7. c. 330. D. E. & c. 331. A.
Ædium ruinoſarum dominus an dejiciatur poſſeſſione, ſi nolit cavere damni infecti. T. 8. c. 293. E.
Ædium non ſunt, quæ ornatus cauſa habentur. T. 8. c. 653. E.
Ædium ſunt, quæ perpetui uſus causâ habentur. T. 8. c. 654. A.
Ædium refectio ad curatorem reip. pertinet. T. 8. c. 690. B.
Ædium ſunt, quæ propter ædes parantur. T. 8. c. 653. D. E.
Ædium inſtaurator habet tacitam hypothecam. T. 9. c. 1177. A.
Ædium incenſarû actio. T. 9. c. 1374. D.
De ædium collapſarum ruderibus tollendis in alias ædes interdictum. T. 9. c. 1573. D.
Ædium pulchritudine advocati clientes alliciunt. T. 9. c. 1180. E.
Ædium altitudo quænam conſtituta ab Auguſto, & a Trajano. T. 10. c. 679. E.
Ædium dirutarum areas occupare cuicumque permiſit Veſpaſianus. T. 10. c. 737. D.
De ædibus vicini ruinoſis, & vitioſis. T. 1. c. 1519. C.
Ædibus juncta legari cautum fuit ex edicto Veſpaſiani, & cur. T. 4. c. 1330. E. & c. 1331. A.
Ædibus juncta detrahi cautum fuit conſtitutionibus, & cur. Ibid. A.
De ædibus altiùs non tollendis. T. 6. c. 458. E.
Ex ædibus communibus ſi quid immittatur in ædes proprias, an, & cui actio competat. T. 7. c. 463. C.
Ædibus juncta, ſi ſine ædium injuria auferri poſſint, an debeantur. T. 7. c. 1028. B.
Ædibus juncta an poſſint legari, vel donari, aut detrahi donandi causâ. Ibid. D.
Ædibus juncta an debeantur, ſi ædes diruendæ ſint. Ibid. B.
Ædibus juncta an dominus detrahere poſſit commercii, & negotiationis causâ. Ibid. C.
Ædibus juncta ſi legentur ad opus publicum, an legatum valeat. Ibid. D.
Ædibus legatis an legatario debeantur, quæ earum causâ cœpta, ſed nondum perfecta ſunt. Tom. 7. c. 782. D.
Ædibus ſub conditione legatis, an heres pendente conditione ſartas tectas habere, & ſumptus neceſſarios facere debeat. T. 7. c. 1048. B.
De ædibus communibus. Tom. 7. c. 479. D.
Ædibus legatis, an columnæ & marmora cedant. T. 8. c. 991. D.
Ædificans in alieno ſolo, an ſumptus, quos fecit per retentionem rei ſibi ſervare, vel a domino repetere poſſit. T. 1. c. 69. C. D.
Ædificans in loco publico, an ædificium deponere compellatur. T. 7. c. 399. B.
Ædificans in ſuo quantum ſpatii a vicina inſula intermittere debeat. T. 7. c. 409. A.
Ædificanti in fundo uxoris an ædificium cedat. T. 7. c. 1028. E.
Ædificandi in loco comuni invito ſocio jus ſibi eſſe, an unus ex ſociis agere poſſit. T. 7. c. 462. D.
Non ædificandi ſervitutem habens an poſſit vicino nuntiare novum opus. T. 7. c. 461. C.
De eo, qui ædificavit in alieno ex materia ſua. T. 3. c. 255.
Ædificatori prodeſſe exceptionem doli mali. T. 6. c. 43. E.
Si quid ædificet ſocius, an etiam eſt jus prohibendi per operis novi nuntiationem. Tom. 4. c. 552. C. D.
Inter ædificia x. pedum ſpatium relinque debet. T. 3. c. 554. D.
Ædificia omnia ſunt urbana prædia, ſive ruri, ſive in urbe ædificata ſint. T. 7. c. 477. C.
Ædificia lucri, & compendii causâ diruere non licet. T. 7. c. 715. E.

Ædifi-

Digitized by Google

Ædificia omnia ubicumque ſint conſtituta, ſunt urbana prædia. T. 7. c. 477. C.
Sententia Neratii, qui ſolus ſeparavit loco urbana prædia a ruſticis, & domum ruri ædificatam appellabat prædium ruſticum, exploſa eſt. Ibid. C. Neratii ſententia exſtat in *l. 2. de ſervit.* Ibid. C.
Ne quis ædificia demoliri poſſit promercii cauſâ, prohibetur. T. 9. c. 1174. E.
Ædificium. Vide, Ædes.
Ædificium eſt pars, Ædes totum. T. 4. c. 245. C.
Ædificium quid differat a domuncula. T. 5. c. 32. B.
Ædificium conſummatum quodnam ſit. T. 5. c. 29. E.
Ædificium an ſolo cedat. T. 6. c. 233. D.
Ædificium cedit ſolo ſemper. T. 7. c. 344. C.
Ædificium aliud eſt, aliud ſuperficium. T. 7. c. 382. A.
Ædificium an liceat immiſſum habere ſuper ædificium vicini. Tom. 7. c. 422. D.
Ædificium ruſticum eſt villa. T. 7. c. 1057. D.
Ædificium ruſticum conſtat ſolo, & ſuperficie. Ibid. D.
Ædificium aliquando pro ſuperficie tantùm accipitur. Ibid. D.
Ædificium, & villa in quo differunt. Ibid. D.
Ædificium inter, & domunculam differentia. T. 10. c. 745. A.
Ædificium juxta alienum an liceat monumentum, vel ſepulcrum ædificare. T. 10. c. 756. D.
Ædificii quæ ſint partes. Tom. 1. c. 942. C.
Ædificii altiùs tollendi actio. T. 1. c. 1516. D.
Ædificii appellatio latior eſt, quàm ædium: ædificia enim alia urbana, alia ruſtica ſunt; ædes verò tantùm prædia. T. 4. c. 245. B.
Ædificii emptorem pleraque ſequi. T. 7. c. 780. E.
Ædificii verbum ambiguum eſt. T. 7. c. 1057. D. E.
In ædificii verbo dubitatur, an ſit villa, an ſuperficies tantùm excepta. Ibid. E.
Ædificii exemplo videtur legatarius poſſe arborem radicitus extirpare. T. 7. c. 1058. B.
Ædificii faciendi causâ quæ convehuntur, an pendant vectigal. T. 10. c. 1037. A.
De ædificiis ruinâ collapſis, vel incendio conſumptis, quæ domini reſtituere, & reficere negligunt. T. 9. c. 1176. E.
De ædificiis privatis. Vide, Interdictum.
De ædificio in feudo facto. Tom. 2. c. 1279. A.
Ædificio nondum ædificato ſervitus imponi poteſt, & cur. Tom. 4. c. 895. D.
Ædificio futuro an ſervitus imponi poſſit. T. 6. c. 458. C.
Ædificio futuro an ſervitus legari poſſit. T. 7. c. 1395. E.
Ædificiorum lapſorum area addicitur fiſco. T. 2. c. 817. A.
Ædificiorum ponendorum legitima intervalla. T. 3. c. 554. C.
De ædificiorum ſervitutibus. T. 9. c. 1180. A. & ſequ.
Ædificiorum altitudo in urbe quæ fuit. T. 9. c. 1174. B.
De ædificiorum ponendorum legitimis intervallis. T. 9. c. 1180. A.
Ædificiorum modus quis ſervandus. Ibid. A.
Inter ædilem plebis, & curatorem rei frumentariæ, vel curatorem frumenti coemendi, quæ eſt differentia. T. 4. c. 841. D.
Ædiles. T. 2. c. 1054. B. C.
Ædiles curules quomodo facti ſint. T. 1. c. 903. E.
Ædiles unde ita dicti, & ex quorum numero creati. T. 1. c. 904. B. C.
Ædiles plebeji cereales undenam ita vocentur. T. 1. c. 907. A.
Ædiles quandonam conveniri poterant. T. 7. c. 156. B.
Ædiles imperium non habent. T. 7. c. 53. C.
Ædiles an habeant imperium mixtum. T. 10. c. 384. E.
Ædilis, & curatoris rei frumentariæ differentia. T. 3. c. 41. A.
Ædili incumbit cura viarum verrendarum. T. 9. c. 1182. D.
Ædilium plebis cujuſmodi imperium fuerit. T. 7. c. 72. A.
Ædilium munus quo ſe porrigatur. T. 10. c. 585. B.
Ædilibus maximè ſunt curæ venalia. T. 10. c. 1030. B.
Ædilitia actio. Vide, Actio Ædilitia.
Ædilitiæ ſtipulationes quænam ſint. T. 8. c. 1056. A.
Ædilitiæ actiones quot ſint. T. 9. c. 395. B. dantur emptori. Ibid. B. Vide, Actiones ædilitiæ.
Ædilitiæ ſtipulationes veniunt a juriſdictione. T. 10. c. 528. D.
Ædilitiæ actiones temporales ſunt. T. 10. c. 718. B.
Ædilitiæ actiones ubi competunt, competunt & civiles. T. 10. c. 760. D.
Actiones ædilitiæ quænam ſint. T. 10. c. 1030. B.
Ædilitiis actionibus in quibus venditionibus, & actionum cauſis fiſcus non tenetur. T. 9. c. 130. D.
De ædilitiis actionibus. T. 9. c. 395. B. & ſequ.
Ædilitium jus prætorii juris eſſe portionem. T. 3. c. 216. E.
Ædilitium edictum. Vide, Edictum ædilitium.
Ædilitium edictum ad res venditas pertinet. T. 5. c. 1193. A.
Ædilitatem, & ædulitatem promiſcuè ſcripſiſſe veteres. Tom. 3. c. 400. B.
Æditui unde ita appellati. Tom. 8. c. 915. D.
Ægrotans miniſterio debito fungi intelligitur. T. 6. c. 1004. C.
Ægrotus, qui non eſt in poteſtate mentis ſuæ, teſtamentum facere non poteſt. T. 1. c. 417. D.
Ægroto, dum anima ineſt, ſpes eſt. T. 5. c. 571. B.
Ægyptus propter opulentiam & rerum novarum ſtudia Principibus ſemper ſuſpecta fuit. T. 3. c. 161. E.
Ægypti Diœceſis ſex habet Provincias. T. 10. c. 653. C.
Ægyptii leves, mobiles, & ſemper rerum novarum cupidi. Tom. 10. c. 850. A.
Ægyptiorum peritia admirabilis fuit. T. 3. c. 161. E.
Ægyptiorum ingenia Auguſto ſemper fuere inviſa, & ſuſpecta. T. 10. c. 873. A.
Ælia Capitolina, ideſt, Hieroſolyma. T. 3. c. 290. B.
Ælia Sentia lex quid jubet. T. 1. c. 305. D.
Ælia Sentia lex. Vide, Lex ælia ſentia.
Ælianum jus quale habitum. T. 8. c. 919. A.
Ælius Marcianus quis. T. 8. c. 902. C.
Æmimontus. T. 3. c. 15. D. E.
Æmylius Papinianus aliàs vocatur, & Papinianus maximè a Græcis. T. 4. c. 1. B. qui ejus diſcipuli fuerunt. Ibid. B.
Æmylius Papinianus præceptor fuit Africani, teſte Lampridio. Ibid. B. alii volunt, Africanum Juliani diſcipulum fuiſſe. Ibid. C. Julianus Papiniano eſt antiquior. Ibid. c. 2. A.
Æmylius Papinianus. Vide, Papinianus.
Ænygma Sympoſii de milite podagrico. T. 3. c. 607. E.
Ænigmata in jure quædam notanda. T. 4. c. 559. C. Juvenalis dixit, jus habere ſua ænigmata. Ibid. C.
Æquatio quid ſit apud arithmeticos. T. 10. c. 175. B.
Æquitas, ſumma ratio. Tom. 1. c. 1443. C.
Æquitas in paribus cauſis paria jura deſiderat. T. 2. c. 1027. E.
Æquitas merum jus compenſationis inducit. T. 4. c. 522. E.
Æquitas poſtulat, incidente aliquo caſu, ſignificationem verborum augeri. T. 4. c. 532. A.
Æquitas ſumma eſt ſumma ratio. T. 4. c. 166. A.
Æquitas major in actione aquæ pluviæ arcendæ quænam ſit. Tom. 5. c. 676. A. B.
Æquitas paribus in cauſis paria jura deſiderat. T. 7. c. 90. A.
Æquitas lucet ipſa per ſe. Tom. 8. c. 950. B.
Æquitas. Vide, Dicta. Tom. 9. c. 124. E.
Æquitas prævalet ſcripto, & ſequenda eſt a judice potiùs, quàm jus ſcriptum. T. 9. c. 126. A.
Æquitas non eſt ſcripta, jus ſtrictum eſt ſcriptum. T. 9. c. 124. D. quomodo a Græcis vocatur. Ibid. E.
Æquitas quid. Ibid. E.

Æquitas eſt flexibilis . Tom. 10. c. 752. A.
Æquitas paribus in cauſis paria jura deſiderat . T. 10. c. 806. C.
Æquitatis ex Ariſtotele definitio , T. 2. c. 1230. B.
Æquitatis duæ ſpeciea . Tom. 1. c. 1443. C.
Æquitatis , & conſuetudinis differentia . T. 2. c. 1230. B. C.
Æquitatis rario diverſas actionis ſpecies excludere non poteſt . T. 4. c. 957. E. & c. 958. A.
Æquitatis ratio ſemper eſt certa . T. 4. c. 983. C.
Æquitatis regula cur flexibilis dicatur . T. 5. c. 916. D.
Æquitatis interpretationem plarumqua non audent adhibere juriſconſulti adverſus evidens ſcriptum , ſed opus eſſe relcripto . Tom. 9. c. 126. B. C.
Æquitati conjuncta juſtitia . Tom. 9. c. 125. A.
Æquitatem potiùs , quàm jus ſcriptum , quando judex ſpectare debet . T. 2. c. 1230. B.
Æquitatem divisionis cur diverſa ſpecies actionis excludat . Tom. 4. c. 957. C. D.
Æquirate an tollatur, quod perquam naturale alt . T. 5. c. 74. A.
Æquum non aſſe hominem mediocrem , T. 1. c. 1476. C.
Aeris, vel aquæ flueotis uſus communis , & fluminis , quatenus ſit . T. 1. c. 59. A.
Ærarium eſſe reipublicæ oervos. T. 3. c. 151. E.
Ærarium , tdeſt , ſacræ largitiones . T. 2. c. 641. C.
Ærarium ſacrum , ſeu veſtiarium . T. 2. c. 703. B.
Ærarium duplex . T. 2. c. 900. D.
Ærarium Principis eſt fiſcus . T. 8. c. 953. C.
Ærarium ſacrum quodnam ſit . T. 10. c. 663. D.
Ærarii, & fiſci differentia hodie nulla eſt . T. 3. c. 168. B.
Æs alienum quo modo dividitur inter coheredes . T. 1. c. 946. B.
Æs alienum defuncti ex legibus 12. tabularum debet dividi inter heredes pro hereditariis portionibus. T. 4. c. 372. E.
Æs omne alienum defuncti priùs deduci debet, antequam ineatur ratio legatorum , fideicommiſſorum , & legis falcidiæ . T. 4. c. 1174. C.
Æs alienum cum legatis confundi non debet . T. 4. c. 764. A. differentia legatorum , & æris alieni quæ . Ibid. B.
Æs alienum purum quodnam dicatur . T. 5. c. 781. A. quænam vis ejus, & natura exſiſtat . Ibid. A.
Æs alienum an ante omnia deducatur ex bonis , cum deducitor falcidia , & reliquum erogatur legatariis . Tom. 6. c. 125. A.
Æs alienum uxoris dos an ſit . Ibi. A.
Æs alienum an deducatur ex legatis. T. 6. c. 411. A.
Æs alieoum defuncti perſolvendum . Vide , Libertates .
Æs alienum, quod debent ſocii aliis , diſſolvatur de cummuni , etiamſi fuerit debitum condirionale , & conditio exſtiterit poſt diviſionem ſocietatis . T. 7. c. 594. A.
Æs ſuum an contineatur bonorum appellatione , ſi quis bonorum ſuorum uſumfructum legaverit . T. 7. c. 1382. B.
Æs , & libra quid in teſtamentis . Tom. 8. c. 961. E.
Æs alienum victus ratinne deducitur . Tom. 8. c. 765. D.
Æs alienum quid . T. 8. c. 633. B.
Æs alienum deducitur . T. 8. c. 581. E.
Æs alienum hereditarium quomodo ſolvi debet ab hæredibus . Tom. 9. c. 109. D.
Æs ſuum . T. 9. c. 110. A. dividitur æquis portionibus inter coheredes . Ibid. B.
Æs , quod dividitur inter coheredes pro hereditariis portionibus. Ibi. A.
Æs alienum, T. 9. c. 109. D. E. & c. 110. A. & ſeq.
Dividitur æquis portionibus inter coheredes . Ibid. c. 110. B.
Ob æs alienum liberos homines ſervire creditoribus non cogi . T. 9. c. 246. E. & c. 247. A.
Æs olim auro pretioſius , item & aurichalcum . T. 10. c. 19. D.
Æs pro annona præſtatur a primipilaribus . T. 10. c. 742. C.
Æs pro aſſibus dictum ab antiquis . Tom. 10. c. 804. A.
Æs alienum , an deducatur bonis teſtaroris in ponenda ratione legis falcidiæ . Tom. 10. c. 810. B.
Æs , quod debetur heredi, quomodo deducatur in hereditate . Ibid. D.
Æs ob alienum liberos compelli ſervire creditoribus jura non patiuntur . Tom. 10. c. 959. B.
Æs corinthium ex quo fiat . Tom. 10. c. 1166. C.
De æris collarione . T. 2. c. 698. B.
Æris confeſſi non actio prupria . Tom. 1. c. 382. D.
De æris varia ſignificatione. Tom. 3. c. 187. C.
Æris alieni hereditarii diviſio quomodo inter coheredes fieri debeat. Tom. 4. c. 838. D.
Æris alieni onere uni ex hæredibus injuncto , tamen ceteri pro ſuis portionibus obligantur . T. 4. c. 372. E.
Æris alieni deductio ſemper præcedit deductionem falcidiæ. T. 4. c. 520. A.
Æris alieni in hereditate quæ cautio haberi debeat , & ſoleat . T. 5. c. 782. B. C.
Æris alieni deductio an in donationibus inter vivos locum habeat . T. 7. c. 1383. E.
Æris appellatione quid ſignificetur . Tom. 8. c. 600. C.
In ære alieno plus eſt , quàm in quæſtu . Tom. 4. c. 1103. E.
Niſi ære alieno deducto legata non debentur . Tom. 4. c. 523. B.
Ærea tabula , in qua continebatur forma agrorum aſſignatorum . Tom. 7. c. 481. B.
Ærosa pecunia quid . T. 1. c. 1503. E.
Ærosa Cyprus, Ibi. E. & T. 2. c. 698. C.
Ærosa pecunia quid . T. 7. c. 698. A.
Ærosâ pecuniâ pro optima venditâ , agitur adverſus venditorem quanti intereſt . Ibidem A.
Ærosa pecunia quæ dicitur . Tom. 9. c. 1449. C.
Ærosa inſula vocatur Cyprus inſula , & cur . Ibidem C.
Æſtimaotur omnia ex utilitate, neceſſitate , voluptata . T. 4. c. 895. C.
Æſtimantur res pluris, quàm communiter , ex affectu . T. 7. c. 1186. D.
Ex affectu rea æſtimantur pluris , quàm communiter . Ibid. D.
Æſtimara aliquid pretio aliud eſt , aliud affectu, vel utilitate propria. Tom. 7. c. 1185. C.
Æſtimati ſi ſiot aorei , qui crediti ſunt, aſſibus, vel denariis , an pro eis aſſes reddi poſſint. T. 7. c. 630. D.
Æſtimatio quarum rerum ſit a judice . Tom. 1. c. 1206. B.
Æſtimatio pecuniæ una & certa eſt , ceterarum rerum varia , & mutabilis . Tom. 1. c. 1280. E.
Æſtimatio etiam ſit loci , ac temporis . Ibidem E.
Æſtimario nulla vani timoris . T. 1. c. 1477. E.
Æſtimatio ejus , quod intereſt, debet ad modum legitimum uſurarum redigi . Tom. 3. c. 240. E.
Æſtimatio judicis officio venit , & quaſi debetur æſtimatio litis . Tom. 1. c. 1226. A.
Æſtimatio dotis vera eſt venditio . Tom. 3. c. 485. A.
Æſtimatio utilitatis cum ineunda eſt , ea tantùm ſpectarur, quæ circa rem conſiſtit, non ea , quæ extra rem eſt . T. 3. c. 241. B. C.
Æſtimatio non reducirur ad tempus venditionis , ſed ſumitur ex tempore evictionis . T. 4. c. 156. D.
Æſtimatio qualis haberi debeat rerum in locato perditarum . T. 5. c. 529. B. & ſequ.
Æſtimatio ejus, quod intereſt, an dividi poſſit . T. 5. c. 674. A.
Æſtimatio numiſmatis ſi in contractu mutui facta eſt vel denariis , vel aſſibus , quomodo tunc ſolutio facienda . Tom. 5. c. 396. B.
Æſtimatio difficilis , & incerta . T. 5. c. 28. A.
Æſtimatio an fiat pro quaotitate, non pro qualitata evictæ partis, evictâ parte pro indiviſo . T. 5. c. 872. A.
Æſtimatio utrùm fiat pro bonitate , quæ fuit evictionis rempore , non venditionis , ſi agatur ex empto . Tom. 5. c. 871. E.
Æſtimatio non liberorum hominum , ſed veſtimentorum , vel annulorum . Tom. 5. c. 536. B. C.
Æſtimario , & pretium an poſſint accipi pro eodem . T. 5. c. 451. A.
Æſtimatio litis ex noxali judicio competens , cui , quando , & quare præ-

Google

præſtetur . T. 5. c. 99. A. B.
Æſtimatio litia quando, & quomodo evitetur. Ibid. B.
Æſtimatio quandonam venditio dicatur. T. 5. c. 750. B.
Æſtimatio ejus, quod intereſt, quænam ſit. T. 5. c. 1004. C.
Æſtimatio mercium qualis debeat eſſe. T. 5. c. 537. B. & ſeq.
Æſtimatio litis an ſimilia ſit emptioni. T. 5. c. 747. C.
Æſtimatio litis quidnam propriè ſit. Tom. 6. c. 231. B.
Æſtimatio litis (id eſt, rei, qua de agitur) an ſimilis ſit emptioni. Tom. 6. c. 148. A.
Æſtimatio plerumque emptio venditio eſt. Tom. 6. c. 113. D.
Æſtimatio rei, quæ poſt moram debitoris petitur, quomodo ineunda ſit, & ad quod tempus reducatur. T. 7. c. 739. D. E.
Æſtimatio emptio venditio eſt. T. 7. c. 816. C.
Æſtimatio venditio eſt. Tom. 7. c. 1421. A.
Æſtimatio æqualitatem conſtituit inter coheredes. T. 7. c. 1375. C.
Æſtimatio vini petiti facienda judicis officio. T. 7. c. 681. C.
Æſtimatio eſt loco rei. T. 7. c. 248. D.
Æſtimatio vera emptio eſt. Tom. 9. c. 513. D.
Æſtimatio dotis. T. 9. c. 539. C. ejus periculum ad quem pertinet. Ibid. C. Vide, Dotis æſtimatio.
Æſtimatio ejus, quod intereſt, ſit pro varietate factorum. Tom. 9. c. 1073. B. & ſequ.
Æſtimatio ſimilis eſt emptioni. T. 9. c. 1294. D.
Æſtimatio juſta dotis. Tom. 9. c. 540. C. & ſeq.
Æſtimatio vani timoris nulla eſt. Vide, Vanus timor.
Æſtimatio an veniat poſt moram in condictionem certi. T. 10. c. 153. B.
Æſtimatio poſt moram creſcit. Ibi. C.
Æſtimatio ejus, quod illicitè relinquitur, nullo caſu debetur. T. 10. c. 306. C.
Æſtimatio an debeatur, ſi res aliena, cujus commercium legatarius non habet, ei, cui jus poſſidendi non eſt, per fideicommiſſum relinquatur. T. 10. c. 305. B. & ſeq.
Æſtimatio variatur ex loco, & tempore. T. 10. c. 539. A.
Æſtimatio facti an poſſit dividi. T. 10. c. 540. A.
Æſtimatio poteſt dividi. T. 10. c. 543. C.
De æſtimatione rerum ſingularum, quæ ſunt communes inter alios. T. 6. c. 485. C.
De æſtimatione litis præſtanda. T. 7. c. 322. D. E. & c. 339. D. & ſequ.
Æſtimationem recipiunt omnes res corporales præter pecuniam numeratam. T. 7. 622. C.
Æſtimator & arbiter æquitatis quisnam eſſe debeat, & dici. Tom. 5. c. 988. D. E.
Æſtimatores ejus, quod intereſt, ſæpe ſunt judices. T. 9. c. 1073. A. & c. 1077. E. & ſequ.
Æſtimatoria actio quid comprehendat. T. 5. c. 450. B.
Æſtimatoria actio. Vide, Actio æſtimatoria.
Æſtimatoria actio interdum exitum habet redhibitoriæ actionis. T. 7. c. 764. C.
Æſtimatoria actio eſt actio bonæ fidei. T. 5. c. 450. B.
Actio æſtimatoria quænam ſit. T. 10. c. 1032. A.
Ætas quid in jure ſignificat. Tom. 3. c. 140. A.
Ætas minor a muneribus patrimonialibus non excuſat. T. 2. c. 740. D.
Ætas plena, integra, & perfecta. T. 1. c. 546. C.
Ætas legitima. T. 1. c. 971. D. & c. 985. D.
Ætas presbyteri, & epiſcopi. T. 1. c. 549. B.
Ætas judicis. T. 1. c. 547. C.
Ætas diaconiſſæ. T. 1. c. 550. C.
Ætas quomodo probetur. Tom. 1. c. 971. D.
Ætas juſta ſtatus. T. 2. c. 430. E.
Ætas in contrahendis nuptiis quæ ſpectanda. T. 1. c. 23. A.
Ætas annorum xxv. dicitur ſtatus. T. 1. c. 987. A.
Ætas hominis plerumque eſt obſcura, & incerta. T. 4. c. 271. A.
Ætas juſta, ſeu legitima, non eſt ante 25. annum nec in mare, nec in femina. T. 4. c. 1269. C.
Ætas pro quantitate accipitur a Latinis. T. 4. c. 1202. A.
Ætas quænam a decurionatu excuſat, cum nulla ætàs aliàs excuſationem ab aliis honoribus recipiat. T. 4. c. 863. D.
Ætas in eo non exſpectatur, qui fulgeat virtutibus, & moribus polleat. T. 4. c. 861. C.
Ætas 70. annorũ utrùm a muneribus civilibus excuſet, & a quibuſnam. T. 4. c. 863. B. & a quibus honoribus non. Ibid. C.
Ætas legitima dicitur poſt vigeſimum quintum annum. Tom. 6. c. 1077. E.
Ætas legitima pro pubertate accipitur. T. 6. c. 1082. A.
Ætas ad defendendam cauſam reipublicæ idonea quæ. T. 6. c. 71. B.
Ætas quænam requiſita ad civem Romanum efficiendum. Tom. 8. c. 897. E. & c. 900. C.
Ætas nulla definita eſt in ſponſalibus. T. 9. c. 433. A. B.
Ætas legitima dicta eſt lege Lætoria. T. 9. c. 1157. E.
Ætas longæva quæ eſt. Tom. 9. c. 608. A.
Excuſatur a tutelis, & curationibus, & ceteris muneribus civilibus perſonalibus. Ibid. B.
Ætas minoris probatur variis modis. T. 9. c. 258. A.
Ætas probatur vel teſtibus, vel inſtrumentis, vel ex aſpectu. T. 5. c. 906. D.
Ætas firmata quænam ſit. Tom. 10. c. 907. C. D. quomodo probetur. Ibid. E.
Ætatis progeſſum aliquando exſpectari non oportere. T. 3. c. 604. E.
Ætatis veniam impetrare. Tom. 1. c. 987. C.
Ætatis firmatæ finitio, ac definitio. T. 1. c. 546. C.
Ætatis in maſculo mutatio per ſeptenarium, in femina per ſenarium fit. T. 1. c. 1041. E.
Ætatis miſeratio quandoque judicem perducit ad mediocrem pœnam. T. 4. c. 503. C.
Ætatis veniam minori dat ſolus Princeps. T. 4. c. 1019. C.
Ætatis progreſſus ab eximia ætate exſpectari non debet. Tom. 4. c. 861. B.
Ætatis ſtatus quid ſit. T. 7. c. 875. C.
Ætatis probatio quomodo olim fiebat. T. 9. c. 98. B.
Ætatis mutatio fit in muliere per ſenarium, in viro per ſeptenarium. T. 10. c. 677. E.
Favori ætatis & ordinarium, & extraordinarium ſuppetit. Tom. 10. c. 896. D. & c. 900. E.
Ætatis veniam minores, qui a Principe impetraverunt, an poſſint reſtitui. T. 10. c. 907. B. C.
Ætati plus favemus, quàm libertati. T. 1. c. 996. C.
Ætati in pœnalibus judiciis ſuccurri dicitur. T. 3. c. 140. B.
Ætate qui ſe a muneribus civilibus excuſant. T. 2. c. 751. D. E.
Ætatem ſuam quibus quiſque probare poſſit. T. 7. c. 875. D.
Ætatem eſſe definitam in nuptiis. T. 9. c. 432. E.
Ætatem ſupplet malitia. T. 9. c. 98. B.
Ætatem ſuam minor, qui dolo malo mentitur. Ibid. B.
Ætatem pubertati proximam quomodo juris auctores metiantur. T. 10. c. 354. A.
Supra ætatem ſunt quidam prudentes, & cauti. T. 10. c. 905. C.
Ætates hominis quinque, vel tres. T. 1. c. 1015. D. & 1016. B.
Ætatum probatio cauſà cognita examinatur. T. 1. c. 1003. B.
Affectio. Vide, Liberalitas.
Affectio in geſtore, quæ illum reſpiciat, nulla eſt. T. 6. c. 15. C.
Affectio quæ cauſam præbeat utili actioni. T. 6. c. 527. B.
Affectio conjugalis in donationibus refrænata, & cur. T. 9. c. 533. D.
Affectionis rationem haberi verum non eſt. T. 3. c. 492. C.
Affectione parentum erga liberos nulla major eſt. T. 6. c. 527. B.
Affectibus, ſeu ſummis affectionibus parentum cur plus a juris auctoribus tribuatur, quàm filiis. T. 5. c. 994. E.
Affectus accipitur quandoque pro benigna, & humana animi propenſione erga aliquem. T. 4. c. 659. E.
Affectus habetur ratio in bonæ fidei judiciis. T. 7. c. 798. E.

Affectuum, & officinrum oblivifci dementia eſt. T. 4. c. 363. E.
Affinis, & quo gradu defuncto ſum cognatus, eodem ſum affinis ejus uxori. T. 4. c. 975. C.
Affinis affinis mei, an meus affinis ſit. T. 5. c. 958. B. C.
Affines, & cognati non ſunt utique ſemper, eum quibus matrimonium contrahere non poſſumus. T. 4. c. 978. A.
Affines a teſtimonio an excuſentur. T. 7. c. 886. A.
Affines an vocentur ad rem perſequendam, quam teſtator vetuit de nomine familiæ alienari. Tom. 7. c. 1081. C. & ſeq.
Affines qui dicuntur. T. 7. c. 475. D.
Inter affines eſt actio finium regundorum. T. 7. c. 469. C. D.
Affines mariti. T. 8. c. 211. A.
Affines alii ex aliis non naſcuntur. T. 8. c. 209. D.
Affines qui dicuntur, & unde. T. 8. c. 211. C.
Affines qui ſunt parentum, aut liberorum loco. T. 8. c. 214. D. an inter eos interdicantur nuptiæ. Ibid. D.
Inter affines ordo quis. T. 8. c. 209. E.
Affines inviti teſtimonium non dicunt. T. 9. c. 275. E.
Affinium, ſeu confinium demonſtratio quid, T. 7. c. 482. C.
Affinium duæ lineæ rectè conſtituuntur. T. 8. c. 215. E.
De affinium ſingulorum, & cognatorum propriis nominibus, T. 8. c. 209. C.
De affinibus, & nominibus eorum, T. 8. c. 209. B. & ſequ.
Affinitas ex conjunctione immatura, & extraordinaria contrahitur. T. 6. c. 1116. D.
Quaſi affinitas ex ſtupro contrahitur. T. 6. c. 1122. B.
Affinitas uſque ad quartum gradum impedit matrimonium, & non ultra. T. 6. c. 1121. C.
Affinitas quid. T. 6. c. 1118. A. unde dicta. Ibid. A. & c. 1123. E.
Affinitas ex ſtupro contrahitur. T. 6. c. 857. D.
Affinitas qua capitis diminutione non perimitur. T. 8. c. 211. D. E.
Affinitas propriè quid. T. 8. c. 211. C. & c. 213. B.
Affinitas hereditatem, vel bonorum poſſeſſionem ab inteſtato non defert. T. 8. c. 210. E.
Affinitas conſtituitur ex juſtis nuptiis, non ex injuſtis. T. 8. c. 211. C. D. an ex ſponſalibus uſurpetur. Ibid. D.
Affinitas non contrahitur ex contubernio. T. 8. c. 211. D.
Affinitas non acquiritur per adoptionem. Ibid. E.
Affinitas contrahitur non ex ſponſalibus, aut ex concubinatu. T. 8. c. 215. D.
Affinitatis argumentum non eſt nuptiarum prohibitio. Tom. 8. c. 211. B.
Affinitatis definitio. T. 1. c. 827. D. E.
Affinitatis graduum effigies, T. 3. c. 165. & 166.
Affinitatis gradus nulli ſunt propriè numerandi. T. 4. c. 975. C.
Affinitatis genera ſunt tria. T. 4. c. 975. D. E. hæc a Græcis quomodo dicantur. T. 4. c. 976. A.
Affinitatis gradus, & genera differunt. T. 6. c. 1119. E.
Affinitatis, vel affinium nulli ſunt gradus. T. 8. c. 209. C. E.
Affinitatum jure Civili nulli ſunt gradus, ſecus jure Pontificio. T. 6. c. 1119. C. D.
Affirmatio, aut negatio in præſens aut præteritum tempus concepta, ſecundum Dialecticos ſtatim vera, aut falſa eſt. T. 4. c. 1426. C.
Affirmatio majoris ſummæ an comprehendat minorem, T. 5. c. 80. A.
Affuerit, pro abfuerit. T. 6. c. 203. E.
Africana concilia multa præclara, & vetuſta. T. 5. c. 974. D. E.
Africanus juriſconſultus quis, & quantus vir fuerit, & quo tempore vixerit. T. 3. c. 167. C.
Africanus Juliani diſcipulus. T. 1. c. 1253. B.
Africanus in contrarietate *leg. 26. §. pen. mandat*, & *l. ſi ſervus communis. §. quod verò, de furt.* diligentius rem inſpexit, quàm Accurſius. T. 5. c. 475. C. D.
Africani ab Ulpiano diſſentio, T. 3. c. 599. A.
Si agatur vendito pignore, T. 9. c. 1234. A. & ſequ.
Agendi duæ ſunt formæ. T. 3. c. 138. B.
Agendi initium eſt in jus vocatio. T. 1. c. 735. A.
Agendi cum nominatore major eſt ratio, quàm cum collega quodam. T. 4. c. 38. A.
Agendi expeditior plerumque eſt, quàm ſolvendi facultas. T. 10. c. 593. E.
Agendum id in ambiguis, ut res valeat potiùs, quàm pereat. T. 7. c. 1459. E.
Agens actione populari an teneatur reipublicæ, vel populi nomine, ſi reconveniatur. T. 5. c. 155. D.
Agens ſi quid intentione ſuâ plus complexus ſit. T. 8. c. 1098. B.
Agens de dote, & agens cum parente, vel patrono. T. 8. c. 1099. D.
Agenti ex ſtipulatione certa nullum probationis onus incumbit. T. 5. c. 27. E.
Agenti onus probandi incumbit. T. 6. c. 842. E.
Qui agenti in rem deſtituit rem, de dolo malo an repromittere etiam debeat. T. 6. c. 9. C.
Agentes in rebus nonniſi ex ſacra probatoria recipiuntur. Tom. 2. c. 1006. B.
Agentes in rebus ſinguli per ſingulas provincias mittendi. T. 2. c. 934. C.
Agentes in rebus quinam ſint. T. 10. c. 845. E.
Agentium in rebus officium, ac dignitas. T. 2. c. 926. B. & ſeq.
De principibus agentium in rebus. T. 2. c. 929. D. E.
Agere quid ſignificat. T. 1. c. 378. C.
Agere plus eſt, quàm ire. Tom. 1. c. 1526. C.
Agere eſt commune verbum actoris, & rei. T. 4. c. 904. D.
Agere ordine hodie licet, vel extra ordinem, quia omnia judicia hodie ſunt extraordinaria. T. 4. c. 656. C.
Agere lege nemo poteſt alieno nomine. T. 4. c. 747. B.
Agere eſt commune verbum actoris, & rei, ſicut rei commune utriuſque eſt. T. 4. c. 904. D.
Agere lege eſt commune reorum, & judicum. T. 4. c. 747. B.
Agere non tam eſt, quàm exigere. T. 4. c. 31. A.
Qui agere nequit, actorem conſtituere non poteſt. T. 4. c. 1348. B.
Agere volenti cum manumiſſo, quia primo cum domino ejus actum fuit, rei judicatæ exceptio obſtat. T. 5. c. 751. C.
Agere quomodo videatur is, qui exceptione utitur. T. 6. c. 359. D.
Agere, experiri, intendere an verba ſint communia actoris, & rei. Ibi. E.
Agere per quos poſſimus. Tom. 8. c. 1122. D.
Agere eſt commune verbum actoris, & rei. T. 8. c. 371. B.
Agere in furem extra ordinem agere eſt. T. 8. c. 587. C.
Agere pro excipere. T. 9. c. 66. C.
Si agere pro minore, vel conveniri poteſt unus, vel omnes ex pluribus tutoribus, vel curatoribus. Tom. 9. c. 577. B. & ſeq.
Agere vel conveniri quando poſſunt minores ex facto tutoris, vel curatoris. T. 9. c. 576. B. & ſeq.
Agere lege nemo poteſt alieno nomine. T. 9. c. 1365. B.
Quid ſit agere in id, quod intereſt. T. 10. c. 76. B.
Agere in id, quod intereſt, & agere de indemnitate, an ſit una, eademque actio. Ibid. C.
Agere, & ferre in quo differunt. T. 7. c. 619. C.
Quicumque agit, provocat; & non tantùm actor agit, ſed & reus. T. 4. c. 904. D.
Qui agit in rem, quid ei incumbit. T. 7. c. 244. C.
Qui agit, debet ſibi parare victoriam ex ſuo jure. T. 9. c. 575. C.
Nemo agit regulariter alieno nomine ſine mandato. T. 9. c. 1163. A.
Ager vectigalis, & emphyteuticarius. T. 9. c. 415. B. C.
Agi cum dicimus, tacitam voluntatem, non expreſſam intelligimus, niſi adjiciamus nominatim. T. 4. c. 63. C.
An agi ex ea ſtipulatione poteſt, in qua dies omiſſa eſt. Nonne hic error ſtipulationē vitiat. T. 4. c. 51. B.
Agi quod vulgò ſolet, pro acto habetur. T. 4. c. 950. E.
Ago, ut agas, cujus generis actiones mul-

multis in caſibus dentur. Tom. 5. c. 229. E.
Agitator curulium circenſium quis dicatur. T. 5. c. 1094. B.
Aggeres Nili, chomata, ſeu moles. T. 2. c. 618. A. B.
Aggeres ſunt moles oppoſitæ fluctibus. T. 10. c. 730. B.
De aggeribus Nili non rumpendis. T. 9. c. 1465. A. B.
Ager vectigalis, id eſt, emphyteuticus. T. 1. c. 747. C.
Ager purus opponitur monumento. T. 5. c. 293. B.
Ager, ſive quæcumque alia res ſit, an vindicetur, rectè etiam in re non præſenti. T. 5. c. 373. E.
Ager vectigalis, & fundus emphyteuticarius an idem ſint. T. 5. c. 264. D.
Idem ager in Italia, & in quibuſdam Aquitaniæ locis fert poma, vinum, nuces, & frumentum. T. 6. c. 358. C.
Ager irrigatus aquâ publicâ, non impetratâ, a Principe veniâ publicatur. T. 7. c. 438. B.
Ager vectigalis nihil aliud eſt in jure, quàm emphyteuticarius. Tom. 7. c. 376. B.
Ager vectigalis an dividatur. T. 7. c. 586. A.
Ager propriè quis. T. 8. c. 505. E. & c. 507. B. ejus differentia. Ib. c. 508. A.
Ager, & fundus diſtant. Tom. 8. c. 572. D.
Agri vectigales. T. 5. c. 159. C.
Agri coluntur ab hominibus ſervis. T. 2. c. 834. E.
Agri civitatum in emphyteuſim dati non revocantur. T. 2. c. 817. B.
Agri ex hoſtibus capti publicantur nec prædæ loco cedunt. Tom. 3. c. 545. B. C.
Agri limitotrophi. T. 2. c. 861. B.
Agri, qui aſſignabantur militibus. T. 7. c. 481. D. E.
Agri finiuntur terminis variè pro conſuetudine regionum. T. 7. c. 476. B.
Agri publici locari ſolebant in quinquennium in luſtra ſingula. T. 7. c. 377. A.
Agri ſtipendiarii an locabantur poſſeſſoribus. T. 7. c. 378. D.
Agri vectigales. Vide, Vectigales agri.
Agri bonitas an ſpectetur, ſi modus, quem venditor dixit, in eo non inveniatur. T. 7. c. 741. E.
Agri minorem modum ſi præſtet venditor, quàm dixit, an teneatur ex empto. T. 7. c. 743. B. & ſeq.
Agri qui dentur in emphyteuſim. T. 7. c. 382. E.
Agri venditi modus ſi minor ſit, quàm dixerit venditor, tenetur empturi quanto minoris. T. 7. c. 750. C.
Agri modus ementitus. T. 9. c. 222. D.
Agri occupatorii. T. 9. c. 1003. A.
Agri provinciales. T. 9. c. 1020. C. uſucapi non poterant. Ibid. C.
Agri in modo, vel in qualitate an ſit mentitus venditor, multum intereſt. T. 10. c. 751. D. E.
Agri civitatum ſunt vectigales agri. T. 3. c. 159. C.
In agris diviſis, & aſſignatis non fuit diviſionis locus. T. 7. c. 508. A.
Agro legato quæ contineantur. T. 1. c. 435. D.
Agro vendito etiam emptori fructus tradi debere. T. 7. c. 758. C.
Agrorum fines uſucapi non poſſunt. T. 3. c. 253. B.
Agrorum aſſignatorum certus eſt modus. Ibid. C.
Agrorum deſertorum jus. Tom. 2. c. 856. B.
Agrorum controverſiæ per menſores dirimuntur. T. 3. c. 253. B.
Agrorum conditiones unde dicantur. T. 5. c. 661. B.
Agrorum genera ſuperficie diſtingui. T. 7. c. 435. B.
Agros feraciores reddit in Ægypto inundatio Nili. T. 9. c. 1054. D.
Agros purgare quid ſit. T. 9. c. 63. B.
Agrum tributarium eſſe ſi venditor emptorem celavit, quo modo ipſe teneatur. T. 7. c. 785. B.
Agrætius vetus grammaticus rectè inter commodatum, & mutuum diſtinguit. T. 5. c. 393. A.
Agreſtibus, inquit Minutius Felix, non eſt datum intelligere civilia. T. 4. c. 1432. A.
Agricola, & paſtor, quid differant. T. 8. c. 515. C.
De agricola uſuram ſtipulari licet. T. 9. c. 345. B.
Agricolæ dominici. T. 2. c. 874. C.
Agricolæ cenſiti, ſive adſcriptitii ſunt ſervi conditionales. Tom. 9. c. 1214. C.
Agricolarum variæ conditiones. T. 2. c. 834. A.
Agricolarum duo genera. Tom. 2. c. 841. A.
Agricolarum capitatio ut cenſeri debet. T. 2. c. 838. B.
Agricolarum jus. T. 2. c. 834. A.
Agricolarum duo genera proponuntur. T. 9. c. 411. D. cenſiti, & coloni. Ibid. D.
Agricolarum duo genera. T. 10. c. 738. B.
De his, qui agricolis pecuniam credunt. T. 2. c. 1087. D.
Ab agricolis quæ uſuræ exiguntur. T. 9. c. 345. B.
Agrimenſor. T. 3. c. 551. A.
Agrimenſor ſi falſum modum dixerit. T. 1. c. 717. C.
Aggreſſor occiditur impunè. Tom. 5. c. 505. C.
Agminales equi. T. 2. c. 988. A.
Agnaſcitur ſuus heres variè. T. 1. c. 337. C.
Agnata agnato inteſtato an ſit heres. T. 10. c. 502. E. & c. 503. A.
Agnatus adverſùs agnatum non utitur jure προτιμήσεως. T. 2. c. 1274. A.
Agnatus & cognatus in quo differunt. T. 4. c. 1090. D.
Agnatus eſt frater, & patruus, & tamen non fuit ſui. T. 4. c. 786. C. D.
Agnatus vel eſt in tranſverſa linea, vel in directa. Ibidem D.
Agnatus eſt verbum civile, non naturæ. T. 5. c. 160. E.
Agnatus vocatur filio abſtinente. T. 8. c. 207. A.
Agnatum a filio in ſucceſſione feudi differre. T. 2. c. 1300. C.
Agnati unde ita dicti, & an differant a cognatis, & conſanguineis. T. 1. c. 159. E.
Agnati quid a cognatis differant. Ibidem D.
Agnati lugendi ſunt ſecundùm pietatis rationem. T. 4. c. 30. C.
Agnati bonorum poſſeſſionem intra centum dies petunt, parentes & liberi intra annum. T. 4. c. 345. B. C.
Agnati cognati ſunt, contra cognati agnati non ſunt. T. 4. c. 1478. B.
Agnati ab inteſtato gradatim veniunt uſque in infinitum. T. 4. c. 1090. E.
Agnati ſunt ejuſdem nominis & familiæ, & eaſdem habent imagines; gentiles verò ſunt tantum ejuſdem nominis, ſed diverſæ familiæ. Ibid. E. unde Ulpianus, ſi agnatus nec eſcit, gentilis familiam habeto. Ibid. c. 1091. A. hodie jura gentilitia in uſu non ſunt, ſed tantùm jura agnatitia. Ibidem A.
Agnati nobis ſunt proximiores, quàm gentiles, & certiores. T. 4. c. 81. C.
Qui agnati ſunt, hi & cognati eſſe dicuntur, & utique non omnes cognati & agnati ſunt. T. 4. c. 1091. E.
Agnati qui. T. 8. c. 509. C.
Agnati ſunt, etiam ſi ex eodem non ſunt ſanguine, vel familia. T. 8. c. 745. B.
Agnati, & cognati in quo differunt. T. 8. c. 192. B.
Agnati utriuſque ſexus hodie invitantur ad ſucceſſionem. T. 8. c. 184. B.
Agnati vocantur in infinitum ad bonorum poſſeſſionem, etiam ſi ſint decimo, vel undecimo, vel duodecimo gradu. T. 8. c. 192. B.
Agnati & cognati ſunt. T. 8. c. 189. E.
Agnati dicuntur legitimi. T. 8. c. 183. E.
Agnati qui dicuntur. T. 8. c. 184. C.
Agnati dicuntur fratres, vel ſorores ex eodem Patre. T. 9. c. 913. E.
Agnati proximiores dicuntur ſui. T. 10. c. 775. B.
Agnati cujuſcumque ſexus an ſint legitimi. Ibidem D.
Agnati qui nam ſint. T. 10. c. 777. C.
Agnati qui ſunt, ſunt etiam cognati. Ibidem C.
Agnati nos attingunt propiùs, quàm ceteri gentiles. T. 10. c. 778. E.
Agnatis deficientibus, ad hereditatem vocantur gentiles. T. 4. c. 1090. E.
Agnatis pluribus ejuſdem gradus exſiſtentibus, cui tutela deferatur. T. 5. c. 580. A.
Agnatis deferri bonorum poſſeſſionem.

nem . Tom. 8. c. 184. C.
Agnatis non eſt neceſſaria bonorum poſſeſſio . T. 8. c. 189. D.
In agnatis an inſint cognati , T. 8. c. 188. D.
Agnatis non ſolùm datur bonorum poſſeſſio unde legitimi , ſad etiam unda cognati. T, 10. c. 778. C.
Agnatos atiam ſuos haredes eſſe, ac de eorundam ſucceſſione. T, 1. c. 158. D. & ſeq.
Agnatos tantùm creat adoptio , non cognatos. T. 8. c. 186. C.
Agnatos & natura , & adoptio facit. T. 9. c. 270. D.
Agnatorum hereditates in capita dividuntur. T. 1. c. 335. B.
Agnatorum gradus quot. T. 8. c. 179. D.
Agnatorum nomen eſt civile . T. 8, c. 188. C.
Agnatorum jus cur facilè corrumpatur. T. 8. c. 746. D.
De agnatorum ſucceſſione . T. 9. c. 925. A.
Agnatorum nomen refertur ad propriam ſtirpem . Tom. 10. c. 597. C.
Agnatio a patre , cognatio a matre . T. 1. c. 159. D.
Agnatio eſt civile nomen ; T. 1. c. 1456. B.
Agnatio poſt mortem teſtatoris . T. 1. c. 338. A.
Agnatio poſthumi teſtamentum rumpit. T. 1. c. 1307. D.
Agnatio ex una ſtirpe manat , genus ex pluribus. T. 4. c. 81. D.
Agnatio finitur adrogatione , & perimitur jus legitimarum hereditatum . T. 4. c. 751. E.
Agnatio in adoptivis non natura conſiſtit , ſed per conſequentiam tantùm agnationis adſumitur . T. 5. c. 545. B.
Agnatio quale jus . T. 8. c. 509. D.
Agnatio tollitur minimâ capitis diminutione . T. 8. c. 663. C.
Agnatio omnis reciprocatur . T. 8. c. 215. B.
Agnatio eſt filiorum. Ibidem B.
Agnatio, ſive cognatio, non tantùm eſt in tranſverſa linaa, ſed in directo limite. Ibidem B.
Agnatio ut definiatur. T. 8. c. 514. E.
Agnatio ulteriùs patet , quàm cognatio. T. 10. c. 501. A.
Agnatio tollitur emancipatione . T. 10. c. 777. D.
Agnationis gradùs quomodo numerentur. T. 1. c. 173. C.
Agnationis jus an dependeat ab adoptione. T. 1. c. 160. A.
Agnationis ſpecies. Tom. 1. c. 944. C.
Agnationis jus minimâ capitis diminutione perit. T. 1. c. 350. C.
Agnationis gradus in infinitum pœnè axtenduntur . T. 1. c. 173. C.
Agnationis graduum vetuſtiſſima deſcriptio . T. 1. c. 154. B.
Agnationis ſpecies eſt ſuitas. T. 4. c. 355. E. & c. 781. C.
Agnationis ſpacies quæ ſunt. Ibid. C.
Agnationis jus ad maſculos refertur. T. 4. c. 1418. E.
Agnationis jus adfert adoptio , non jus cognationis . T. 7. c. 150. C.
Agnationis ſpecies aſt ſuitas , T. 8. c. 179. D. & c. 184. A.
Agnationis , & cognationis differentia ſublata. T. 8. c. 167. A. B.
Agnationis ſpecies eſt ſuitas . T. 9. c. 910. E.
Agnationis jus tolli poteſt . Tom. 9. c. 653. A.
Agnationem conficit una ſtirps . T. 4. c. 81. D.
Agnationem perimit adrogatio . T. 4. c. 751. E.
Agnatione poſthumi præteriti teſtamentum rumpitur , Tom. 4. c. 402. C.
Agnatione poſthumi , vel poſthumæ non rumpuntur codicilli ab inteſtato facti. T. 4. c. 521. E.
Agnatione ſui haradis teſtamentum ab initio juſtum rumpitur poſtea. T. 4. c. 1439. B.
Agnatione , vel quaſi agnatione rumpitur teſtamentum . T. 4. c. 355. A. B.
Agnatione poſthumi præteriti teſtamentum rumpitur , Tom. 10. c. 545. E.
Agnatitia jura porriguntur in infinitum , & in uſu ſunt . T. 4. c. 1091. A.
Agnatitium jus jure civili dirimitur. T. 8. c. 190. C.
Agni ovium appellatione non continentur. T. 1. c. 436. D.
Agni quando uſucapi poſſunt , & quando non. T. 1. c. 1114. E.
Agnitio eſt nuda voluntas ſuſcipiendæ hereditatis. T. 1. c. 802. A. B.
Agnitio nuda hodie eſt in uſu. T. 1. c. 336. D.
Agnitio legatarii ad tempus aditæ heraditatis retrotrahitur , non ultra. T. 4. c. 1444. B.
Agnitio heraditatis quomodo fiat . T. 8. c. 989. A.
An nuda, & ſimplax ſufficiat. Ibid. B.
Agnitionis nomen poſitum pro nomine cretionis. Tom. 9. c. 770. A. effectus tamen eretionis remanſit. Ibidem B.
Agnoſcendi dabiti duo genera tantùm eſſe. T. 5. c. 759. D.
Super hac re notatur Accurſius . Ibidem D.
Agonothetici fundi. T. 9. c. 1037. B. qui dicuntur. Ibidem B.
Agraria lex unde nomen acceperit . T. 8. c. 894. C.
Ahenum eſt crater , quo aqua per ſillulas ducta excipitur . Tom. 7. c. 714. D.
Alaba quid ſit. T. 9. c. 400 . D.
Alabarchia. T. 3. c. 216. C.
Alabarchiæ vectigal quodnam ſit , T. 10. c. 663. B.
Alabatchæ. T. 3. c. 216. D.
Alabarches quis dicitur. T. 9. c. 400. D.
Alabarches ille eſt, qui præeſt vectigalibus. T. 10. c. 663. C.
Alapa. T. 9. c. 943. A.
Alapæ manumiſſionum ſymbola . T. 1. c. 1155. B.
Alaricus Gotthorum, ac Toloſæ Rex armis ſubegit Romanos . T. 1. c. 353. in Epiſtola .
D. Albanus prothomartyr Anglorum. T. 6. c. 1102. E.
Albarii, vel albini, eorumque immunitates. T. 2. c. 768. B.
Albere , albicare cœlum . T. 1. c. 1098. E.
Albi proſcriptio decurionem non facit. T. 1. c. 885. B.
Albi corrupti actio hodie eſt falſi pœna. T. 7. c. 61. A.
Albi corrupti actio quæ vindicet ! T. 7. c. 87. A.
Albi corrupti actio popularisne ſit ; an publica. Ibidem A. B.
Albi corrupti actione qui teneantur, & qui non, & quomodo . T. 7. c. 62. D. & ſeq.
Albi corrupti actione tenentur non tantùm mares , ſed etiam feminæ . Tom. 7. c. 62. D.
Albi corrupti pœna pecuniaria 500. aureorum an cadat in ſarvos , & filios familias. E. 7. c. 87. C.
Albi nomen qualitatem ſignificat . T. 7. c. 645. A.
Albi corrupti pœna quæ ſit . T. 3. c. 562. D.
Albi nomine quid ſignificetur. T. 7. c. 86. C.
Albi corrupti actio cum ſit in 500. aureos, quomodo, qui nihil proprium habeant, ſervi tenentur. T. 7. c. 62. D. E.
Albi nullus eſt dominus : T. 10. c. 386. D.
Albi corrupti ob cauſam an ſit in dominum ajus, qui corrupit, noxalis actio. T. 10. c. 745. B.
Albinatus jus, quod Principes habent, unde originem ducit . Tom. 9. c. 719. C.
Albinati, vulgò *aubains* . Ibidem C.
Quod in albo legis eſt, potentius eſt, quàm quod in teſtamento . T. 4. 1245. E.
Albo corrupto Aquilia cur non detur. T. 7. c. 62. A.
Albo corrupto quæ actio propoſita ſit, & quando detur. Ibidem B.
In albo videtur dici , ut Latini dicunt in mundo. Ibidem A.
Album quid ſit. T. 1. c. 885. B.
Album qui raſerit , aut mutaverit, extra ordinem punitur , vel pœnâ falſi. T. 1. c. 374. A. B.
Album corrumpens qua actione teneatur . T. 7. c. 62. A.
Album pluribus corrumpentibus, an in ſingulos detur 500. aureorum judicium. T. 7. c. 88. A. B.
Album quid fuerit . T. 7. c. 61. A.
Album Prætoris quid ſit. T. 7. c. 86.
Album Prætoris corrumpens extra ordinem puniri poteſt . T. 7. c. 87. D.
Album familiâ corrumpente, an dominus pro ſingulis in 500. aureos inferre teneatur , ſi eos defendare velit. T. 7. c. 64. A.
Album pluribus ſarvis corrumpentibus an pro numero ſervorum pœnam

Digitized by Google

nam dominus inferre debeat. T. 7. c. 89. C. D.
Album Prætoris corrumpens qua actione teneatur. T. 7. c. 87. A.
Album ſi plures corruperint, an ſinguli teneantur. T. 7. c. 88. A.
Album quid propriè dicatur. T. 8. c. 1510. A.
Album edictum Prætoris. T. 9. c. 1. C.
Album, in quo Prætor ſua edicta propoſita habet. Ibidem C.
Album quid olim fuerit. T. 10. c. 386. C.
Alciatus multa mendacia operibus ſuis commiſcuit. T. 5. c. 192. B.
Alciatus notatus. T. 7. c. 484. A.
Alciatus notatus. T. 9. c. 118. E. & c. 224. C. & c. 958. A. & c. 1062. C.
Alciati error tit. *de officio Præſidis*. T. 4. c. 832. D.
De Alciato non nulla. T. 10. c. 249. E.
Alea quid ſit, & aleatorum pœna. T. 1. c. 757. B.
De alea actio quadrupli. T. 3. c. 239. A.
Alea judiciorum, ita & certamin um. T. 5. c. 850. C.
Alea omnis an legibus ſit prohibita. T. 10. c. 938. A.
De aleæ luſu, & aleatoribus. T. 10. c. 947. D. E.
Aleæ luſu Juſtinianus interdicit Epiſcopis & Clericis. T. 2. c. 1147. B.
Aleæ nomen. T. 2. c. 184. D. E.
Aleæ luſus an inter vitia ſervorum numeretur. T. 5. c. 257. D.
Aleæ nomine quid comprehendatur. T. 10. c. 948. A.
Aleator. T. 2. c. 184. D. E.
Aleatores quo nomine ut honeſtiori vocati ſe voluerint. T. 10. c. 949. A. B.
Aleatorum ſuſceptor aleatoribus nequior. T. 2. c. 185. B.
Aleatorum ac teſerariorum diſcrimen. T. 3. c. 239. B.
Aleatorum nomen infame cenſetur. Ibidem B.
Aleatorum turpe nomen. T. 10. c. 415. C. & c. 949. A.
Alcones. T. 2. c. 1094. A.
Alendi a patre depulſi a mamma, ſeu exuberes. T. 2. c. 340. A.
Alendi ſunt parentes utriuſque ſexus a liberis. Ididem A.
De alendis liberis. T. 9. c. 500. D.
De alendis parentibus. Ibidem D.
Alere ſpurios pater non cogitur, mater autem cogitur eos alere. T. 8. c. 191. C.
Alexandriæ præſtantiæ, & primates. T. 2. c. 816. A. B.
De Alexandria Ægypti civitate. T. 10. c. 873. A.
Algidus mons. T. 5. c. 902. E.
Alivela. T. 3. c. 273. B.
Aliena lis. Vide, Lis aliena.
Aliena res. Vide, Res aliena.
Alienâ re legatâ, an aliquid debeatur. T. 7. c. 1025. D.
Aliena res an poſſit legari. T. 8. c. 990. A.
Si aliena res pignori data ſit. T. 9. c. 1203. A. & ſeq.
Aliena lex de eo, qui alienæ rei poſſeſſionem per vim occupavit, ejecto poſſeſſore. T. 9. c. 1156. C. D. & ſeq.
Tenetur in duplum. Ibid. c. 1157. A.
Aliena cognitio quid. T. 9. c. 1169. D.
Aliena res. Vide, Res aliena.
Aliena res legari nequit, nec ſervo alieno directa libertas legari poteſt. T. 10. c. 508. C.
Aliena res an poſſit legari, & an cogatur eam emere, juſſus præſtare. T. 10. c. 1070. B. C.
Aliena quomodo poſſint relinqui. T. 10. c. 1074. A.
Alienæ rei ſola ſcientia, aut fideicommiſſi non eſt mala fides. T. 4. c. 1207. A.
Alienæ pro aliæ. T. 6. c. 150. E. & c. 151. A.
Alienæ rei nullus defenſor idoneus eſt ſine ſatiſdatione. T. 6. c. 8. D.
Rei alienæ nullum eſt pignus. T. 7. c. 609. B.
Rei alienæ alienatio non eſt. T. 7. c. 575. C.
Alienæ partis pignus non contrahitur. T. 7. c. 584. A.
Alienæ an ſit nomen proprium, an ſignificet nomen proprium legis, quæ ordinaverit cognitiones liberalium cauſarum. T. 7. c. 228. D. E.
Alienæ rei venditio illicita eſt. T. 7. c. 811. A.
Alienæ rei venditor, ſi ante traditionem heres domino rei exſtiterit, an cogatur implere venditionem. Ibid. B.
Rei alienæ pignus non valet. T. 9. c. 1203. D.
Ex alienæ rei venditione, an poſſit ſequi alienatio. T. 10. c. 1018. D.
Alienam rem nemo obligare poteſt, in qua nihil juris habet. T. 4. c. 1283. A.
Alienam rem quis diſtrahere poteſt. T. 4. c. 1282. E.
Qui alienam rem longo tempore poſſedit bonâ fide, & juſto titulo ſine controverſia, non tantùm adversùs dominum rem vindicantem, vel creditorem hypothecarium habere exceptionem longi temporis, ſed etiam omiſſâ poſſeſſione habet utilem rei vindicationem. T. 9. c. 1045. C.
Alienam rem qui adminiſtrat. T. 9 c. 387. E.
Alienam rem ſi quis ſciens vendiderit, & nominatim dixerit, ſe evictionem non præſtaturum, re ab alio evictâ quid ſit. T. 10. c. 764. B.
Alienus, & extraneus an idem ſignificent. T. 8. c. 1002. D. alieni poſthumi definitio. Ibid. D.
Alieni, vel extranei poſthumi an fiant heredes jure civili, aut edicto Prætoris. T. 6. c. 427. D.
Alieni facti nulla eſt ſtipulatio. T. 10. c. 553. E.
Alieno nomine, & pro ſuo opponuntur. T. 1. c. 1149. B.
De alieno largiri non licet, ſed de ſuo. T. 4. c. 1147. E.
Alieno nomine nemo lege agere poteſt. T. 4. c. 8. A. & c. 747. B.
Alieno nomine ſine mandato an agere poſſim. T. 7. c. 149. A.
Alienum factum an inutiliter promittatur. T. 6. c. 151. A.
Alienum in libris de divinatione apud Ciceronem an ſit nomen proprium. T. 7. c. 228. D.
Alienandi verbum quid comprehendit. T. 9. c. 473. E.
Alienandi libertas an poſſit pacto coerceri. T. 10. c. 442. C.
De non alienando fundo dotali. T. 9. c. 527. C. & ſeq. Idem de fundo donato non alienando. Ibi. c. 528. D. E.
Alienare aliud eſt, aliud vendere. T. 2. c. 285. D.
Alienare quibuſnam liceat, & quibuſnam non alienare. T. 1. c. 89. A. B.
Alienare an poſſit pupillus, vel pupilla ſine tutoris auctoritate. T. 1. c. 90. D.
Alienare rem litigioſam. Vide, Litigioſa res.
Alienare eſt rei hereditariæ dominium in alium transferre. T. 4. c. 556. D.
Alienare, an & quomodo liceat. T. 8. c. 935. B.
Alienare quibus liceat, & quibus non. T. 8. c. 955. D.
Alienare cum quis poſſit, poterit etiam conſentire alienationi. T. 8. c. 669 D. & c. 728. C. & c. 756. C. & c. 880. E.
Alienare, & non acquirere differunt. T. 8. c. 508. B.
Alienare, & manumittere in quo differunt. T. 9. c. 853. D.
Alienare plus eſt, quàm adimere. T. 10. c. 250. A.
Alienare quid ſit. T. 10. c. 1018. D.
Alienare plus eſt, quàm pignerare. T. 10. c. 1022. B.
Alienarine poſſit prædium æſtimatum. T. 5. c. 89. B.
An alienari poſſint res minorum ſine decreto, vel auctoritate magiſtratus. T. 9. c. 609. E. & ſeq.
Ad alienata in fraudem creditorum revocanda a debitore competit actio Pauliana. T. 4. c. 379. C. D.
Ad alienata in fraudem filiorum, vel parentum revocanda jure nulla actio competit. Ibidem D. ratio differentiæ. Ibidem D.
Alienata in fraudem patroni quanam actione revocentur. T. 6. c. 181. D.
Alienatâ re extra familiam contra voluntatem teſtatoris, qui vocentur ad eam perſequendam. T. 7. c. 1081. B.
Alienata in fraudem debent revocari. T. 9. c. 1135. A. & ſeq.
Alienatio rerum immobilium prohibetur. T. 2. c. 1041. E.
Alienatio rei religioſæ non valet. T. 2. c. 1137. D.
Alienatio feudi optima conſuetudine interdicta. T. 2. c. 1243. B. & c. 1245. B.

Alie-

Alienatio predii dotalis non valet. T. 2. c. 1106. A.
Alienatio quæ prohibetur, per beneficium dari non conceditur, niſi in caſu. T. 2. c. 1234. E.
Alienatio quid. T. 2. c. 138. B.
Alienatio prædiorum dotalium, & pupillarium. T. 3. c. 180. B.
Alienatio rerum Eccleſiaſticarum inhibita. T. 2. c. 1041. D.
Alienatio eſt dominii mutatio. T. 4. c. 1372. D.
Alianatio quid. T. 5. c. 1156. C.
Alienatio ibi locum non habet, ubi uſucapionem denegari certum eſt. T. 5. c. 744. E.
Alienatio in edicto *de Alienat. judic. mut. &c.* accipitur de alienatione inter vivos, non de alienatione cauſâ mortis. T. 5. c. 165. B.
Alienatio rei litigioſæ judicium non mutat, quod cœptum eſt cum alio. Ibidem B.
Alienatio mutandi Judicii cauſâ non niſi inter vivos contingere poteſt. Ibidem A. B.
Alienatio facta ab eo, cui bonis interdictum eſt, an valeat. T. 7. c. 702. A.
Alienatio quando non valet. T. 8. c. 793. D.
Alienatio ut conſiſtat, quæ exigantur. T. 8. c. 389. A.
Alienatio eſt omnis actus, per quem dominium transfertur. T. 9. c. 385. C.
Alienatio eſt, quæ dominium mutat. T. 9. c. 528. B.
Alienatio, & obligatio fundi dotalis in quo differunt. T. 9. c. 527. C.
Alienatio facta contra prohibitinnem an valeat. T. 9. c. 231. D. E.
Alienatio a libertis facta in fraudem patroni. T. 9. c. 639. E.
Alienatio quid. T. 9. c. 386. C.
Alienatio in jure ſeparatur a manumiſſione. T. 9. c. 512. C.
Alienatio rei alienæ valet, & parit obligationem inter ipſos contrahentes ſine præjudicio veri domini. T. 9. c. 941. C.
Alienatio in judicio communi dividundo facta ab uno ex ſociis an valeat. T. 9. c. 387. C.
Alienatio eſt omnis actus, ex quo dominium transfertur. T. 10. c. 659. D.
Alienatio eſt dominii, vel poſſeſſionis in alium tranſlatio. T. 10. c. 913. C.
Alienationis verbo venditio, donatio, & permutatio continentur. T. 2. c. 1042. A.
Alienationis verbum quæ comprehendat. T. 2. c. 286. D. E. & c. 287. A. & ſeq. & T. 3. c. 395. C.
Alienationis ſpecies eſt ſolutio. T. 4. c. 507. E.
Alienationis verbo quid contineatur. T. 6. c. 1020. A.
Alienationis cauſa quænam ſit. T. 6. c. 83. E.
Alienationis verbum an uſucapionem contineat. T. 6. c. 321. B.
Alienationis multas eſſe ſpecies. T. 7. c. 353. C.
Alienationis prohibitio teſtatoris an ſit fraudi creditoribus, fiſco, item heredi, quominus falcidiam detrahat. T. 7. c. 1084. E.
Alienationis prohibitio an creditoribus fraudi eſſe poſſit. Ibidem B.
Alienationis verbum. T. 8. c. 508. A.
Alienationis definitio elegans, quam ſemper habere oportet in promptu, & quæ eſt. T. 9. c. 550. C.
Alienationis verbo uſucapio continetur. T. 9. c. 1011. E.
Alienationis verbo interdum ſola venditio continetur. T. 10. c. 659. D.
Alienationis nomen quotupliciter ſumatur in jure. T. 10. c. 1020. E.
Alienatione bonorum vetitâ, excipiuntur pignora, & viceſima. T. 3. c. 124. B.
De alienatione judicii mutandi cauſa facta. T. 3. c. 255. A.
Alienatione, manumiſſione libertas revocatur, non hereditas. T. 1. c. 335. D.
Alienatione probibitâ, videtur prohibita heredis inſtitutio. T. 4. c. 547. A.
Ex alienatione judicii mutandi cauſâ, majores 25. annis reſtitutionem in integrum ſortiuntur. T. 5. c. 165. D.
De alienatione prohibita. T. 7. c. 1216. A.
Alienatione prohibitâ videtur etiam prohibita inſtitutio heredis extranei, niſi ſpecialiter teſtator prohibitionem coarctarit ad tempus vitæ heredis. Tom. 7. c. 1218. E.
Alienatione rerum ſuarum rem alienam gerentibus non interdici. T. 9. c. 387. E.
Alienatione non extingui cauſam pignoris. T. 9. c. 1193. A.
De alienatione rerum communium. T. 9. c. 386. E.
De alienatione rerum alienarum. T. 9. c. 385. E.
De alienatione facta contra conventionem, quæ fit contra legem, quæ ipſo jure nulla eſt. T. 9. c. 232. C.
De alienatione prohibita. Ibidem C.
De alienatione juris emphyteutici, & emponematum, ſeu meliorationum. T. 9. c. 426. C.
Alienatione libertas revocatur, vel potiùs pro non rata habetur. T. 10. c. 210. A.
Alienatione prohibitâ, vel teſtamento, vel contractu, etiam intelligitur prohibita pigneratio. T. 10. c. 1023. B.
Alienationem dotalis fundi voluntas confirmat mulieris. T. 1. c. 1500. C.
Si alienationem factam ſine decreto ratam habuerit major factus. T. 9. c. 613. C. D.
Alienationem omnium rerum nullius eſſe momenti. T. 9. c. 1349. A.
Alienationem rei alienæ non eſſe in ſolidum alienæ. T. 9. c. 386. E.
Ob alienationem judicii mutandi cauſâ factam an reſtituatur major. T. 10. c. 913. A.
Alienationes etiam in fraudem patroni factæ ipſo jure valent. T. 1. c. 1258. C.
Alienationes factæ in fraudem creditorum, & patronorum an revocentur. T. 6. c. 421. E. & c. 422. A.
Alienationes, & manumiſſiones in quo differunt. T. 9. c. 967. C.
Alienationes factæ poſt crimen non valent, ſi ſequuta ſit condemnatio, vivo reo. T. 9. c. 1396. D.
Alienationes bonorum factæ, poſt crimen perduellionis contractum, non valent. Ibidem. D.
Alienationum ſpecies complures ſunt. T. 5. c. 397. E.
An alienigenæ poſſint ſuos liberos emancipare ex lege municipali. T. 10. c. 94. B.
Alimenta egenti patrono non denegantur. T. 1. c. 412. E.
Alimenta legata. T. 1. c. 808. E.
Alimenta coram quibus Prætor pupillo decernit. T. 3. c. 171. D.
Ad alimenta libertorum certam pecuniam præcipere ab herede. T. 4. c. 1124. A. B.
Alimenta præteriti temporis ante præſtitam ſervo libertatem, quæ tardiùs præſtita eſt, ſervo manumiſſo debentur. T. 4. c. 1208. D.
Alimenta libertis ex adulterio procreatis debentur. T. 6. 1104. E.
Alimenta decernantur ad tempus abſque præjudicio cauſæ principalis. T. 6. c. 658. E. & c. 659. A.
Alimenta annua ſi teſtator libertis legaverit cum conditione, ſi cum matre ſua morarentur, an eâ mortuâ libertis alimenta deberi deſinant. T. 7. c. 1323. E.
Alimenta cur, & ubi annuorum, aut menſtruorum appellatione ſignificentur. T. 7. c. 1295. D. E.
Alimenta filiis an præſtentur cum de hereditate deliberatur. T. 7. c. 955. E.
Alimenta legata quando finiantur. T. 7. c. 1295. B. & c. 1297. C.
Alimenta legata ex quibus æſtimanda, & eroganda ſint. T. 7. c. 1315. E. & c. 1316. A.
Alimenta legata ſub conditione an in perpetuum debeantur. T. 7. c. 1314. E.
Alimenta ſemper exſpirant cum anima legatarii. T. 7. c. 1297. C.
Alimenta legata ſtatim debentur pro dignitate natalium, & pro numero liberorum. T. 7. c. 1090. A.
Alimenta poſſe relinqui a re certa. T. 7. c. 1086. E.
Alimenta quibus legata ſunt, quomodo ea iis præſtentur. T. 7. c. 1295. E.
Alimenta ſervis propriis legata an debeantur. T. 7. c. 1318. B.
Alimenta ſi ab uſufructuario legata ſint, an eo mortuo, & ita uſufructu cum proprietate confuſo, heres alimenta præſtare debeat. T. 7. c. 1321. E. & c. 1322. A.

Digitized by Google

Alimenta ſunt eroganda pro dignitate perſonarum. Tom. 7. c. 1316. B.
Alimenta a teſtatore libertis legata quando debeantur. T. 8. c. 653. B.
Alimenta contra defuncti voluntatem an poſſint peti. Ibid. C.
Alimenta decernuntur filio, qui dicitur *majori trimo*, remedio extraordinario per magiſtratū. T. 9. c. 1307. A.
Alimenta quomodo conſtituuntur pupillis. Tom. 9. c. 589. A.
Alimenta cum ſimpliciter legata ſunt, videtur legata habitatio, veſtiarium, & diſciplina. Tom. 9. c. 816. B.
Alimenta danda ætate parvis præteritis teſtamento patris, quibus eſt controverſia ſtatus, & bonorum paternorum. T. 9. c. 669. E. & c. 670. A.
Alimenta pupillis præbenda ſine mora, ſine cunctatione ulla. T. 9. c. 589. A.
Alimenta a patre filius poſcit extra ordinem. T. 10. c. 399. C.
Alimenta an poſſint fideicommitti deportato. T. 10. c. 1057. A.
Alimenta quomodo legentur. T. 10. c. 1068. A. B.
Alimentorum legatum morte legatarii finitur. T. 1. c. 1277. C.
Alimentorum tranſactio ut, & cujus auctoritate fit. T. 1. c. 953. C.
Alimentorum diſpenſator ab heredibus, vel judice electus. T. 1. c. 1273. A
Alimentorum cauſa eſt favorabilis. T. 2. c. 1124. B.
Quæ alimentorum cauſâ non relinquuntur, ea annua non ad ſolutionem unius ſummæ, ſed diverſis penſionibus exſolui debent. Tom. 4. c. 1245. A.
Alimentorum cauſâ piis cauſis adnumeratur, & quando. T. 4. c. 1182. E.
Alimentorum nomine annua relicta miſericordiæ cauſâ relinquuntur. T. 4. c. 1244. E.
Alimentorum nomine quid veniat. T. 6. c. 702. C.
Alimentorum cauſâ annua dabantur mulieri a marito. T. 6. c. 487. E.
Alimentorum favor quænam extorqueat. T. 7. c. 1318. B. C.
Alimentorum fideicommiſſum a legatario, vel donatario mortis cauſâ relictum, an minuat lex Falcidia. T. 7. c. 1326. E. & c. 1327. A
Alimentorum legatum a legato annuo alimentorum vice relicto quid diſtet. T. 7. c. 1295. E.
Alimentorum vice legata annua, vel menſtrua cur, quando, & quibus perſonis relinquantur. T. 7. c. 1296. C.
Alimentorum vice ſi legata annua relicta ſint, an de iis tranſactio fieri poſſit. T. 7. c. 1297. C.
Alimentorum diſpenſator an cavere debeat. Item an deficientium legatariorum partes retinere poſſit. T. 7. c. 1074. A.
Alimentorum legatorum diſpenſator, & aliorum legatorum diſpenſator in quo differunt. Tom. 7. c. 1117. E. & c. 1118. A. B.
Alimentorum pretio libertatem non eſſe redimendam. T. 9. c. 1325. C.
Alimentorum legatum, & quando ejus dies cedit. T. 9. c. 891. E. alimentarii morte finitur. Ibid. D.
Alimentorum appellatione quæ continentur. T. 9. c. 816. B.
Alimentum animorum ſuaviſſimum eſt diſciplina. Ibid. B.
De alimentis legatis. T. 9. c. 815. D.
De alimentis ſub modo relictis an poſſit tranſigi. T. 10. c. 1072. B.
Alimentarius quis. T. 1. c. 952. D.
Alimentarius moriens tot heredi legat annua, quot ab herede ei legata erant. T. 4. c. 1245. B.
Exemplum Martialis hoc loco. Ib. B.
Alimentarii mors eſt liberatio ejus a quo alimenta reliquuntur. Ib. B.
Alimentarii pueri. T. 8. c. 626. C.
Alimoniarum taxatione paſci ſervos T. 2. c. 1020. B.
Aliud pro alio ſolvi nequit invito creditore. T. 4. c. 1343. B.
Aliud pro alio ſolvi non poteſt. T. 4. c. 102. B. C.
Aliud pro alio ſolvi poteſt volenti creditori, item & conſtitui. T. 4. c. 173. A.
Aliud eſt poſſeſſorem, aliud in poſſeſſione eſſe. Tom. 5. c. 713. E.
Aliud dicitur duobus modis. T. 7. c. 628. C.
Aliud facere, & plus facere, quàm ſervitutis impoſitio patiatur, quomodo differant. Tom. 7. c. 468. C.
Per alium multo minus poteſt, quod quis per ſe ſuo nomine non poteſt. T. 4. c. 875. D. E.
Alius nō obligatur pro alio. T. 5. c. 63. E.
Allecti. T. 2. c. 749. B.
llectus logographus. T. 3. c. 317. C.
Α᾽λληλεγγυοδοσία quid ſit. Tom. 5. c. 483. C. D. & c. 484. A.
Allegatio, & exceptio diverſa ſunt. T. 1. c. 1005. A.
Allegatio lenocinii onerat maritum, ſed non exonerat uxorem; quandoque uterque punitur. T. 4. c. 282. C.
Allegatio ſolutionis. T. 9. c. 264. C.
Allegationis verbum non probationem ſignificat, ſed vel exceptionem, vel definitionem, vel proteſtationem quamlibet, quæ fit apud acta. T. 10. c. 613. C.
Allodium quid ſignificet. T. 9. c. 420. D. & T. 10. c. 744. D.
Allodium quid ſit. T. 10. c. 757. C.
Allodium eſt vox Lōgobardica. Ib. D.
Allodio opponitur feudū. T. 10. c. 757. D
Alluvio adcreſcit proprietati, non perſonæ. T. 1. c. 376. E.
Alluvio, Circumluvio, Circumluvium. T. 2. c. 486. A. B.
Alluvio an ſit jus aliquod accreſcendi. T. 6. c. 442. E.
Alluvio quid ſit. T. 7. c. 507. D. & c. 771. A. & T. 9. c. 903. D. & c. 1054. D.
Alluvio, & Circumluvio in quo differunt. T. 9. c. 1055. C.
Alluvio dominium mutat. Ibid. C. eſt jus prædiorum. Ibid. D.
Alluvionis jus in quibus agris locum habeat. T. 1. c. 65. A.
Alluvionis commodum an ad emptorem, vel ad venditorem pertineat. Tom. 7. c. 771. B.
Alluvionis inconſtantia, & mutabilitas. T. 9. c. 1056. A.
Alluvionis jus an ſit in lacu publico, vel privato. T. 10. c. 593. E.
Per alluvionem ſi quid fundo hereditario increverit poſt litem conteſtatam. T. 7. c. 507. D.
Per alluvionem acceſſio. T. 7. c. 372. C.
Alluvione adjectum quo jure acquiratur. T. 8. c. 930 D.
De alluvionibus elegans Theodoſii, & Valentiniani conſtitutio. Tom. 7. c. 507. E.
De alluvionibus, & paludibus, & paſcuis ad alium ſtatum translatis. T. 9. c. 1054. C.
Alluvionum acceſſio ad fructuarium fundum non pertinet. T. 1. c. 62. C.
Alluvionum jura ſunt recepta contra negligentes, qui ſcilicet ripam, qua agri eorum terminatur, non muniunt. T. 9. c. 1054. E. & c. 1055. A.
Alode opponitur cumparato. T. 9. c. 420. E.
Alodium quid ſit, & unde. Tom. 2. c. 1256. B. C.
Alodium ſuum qui vendiderit, diſtrictum, & juriſdictionem Imperatoris vendere nō præſumat. T. 2. c. 1335. B.
Alode fidei Saxonibus roborata firmitas. T. 2. c. 1256. C.
Alodia tacito jure domum venerabilem ſequuntur. T. 2. c. 1259. B. C.
Ab alodiis bona feudalia ſeparari poſſe. T. 2. c. 1295. B.
In alodiis ſuccedere filias. Tom. 2. c. 1269. E.
In alodiis adoptivi ſuccedunt. Tom. 2. c. 1272. A.
Altaribus falſorum deorum ſublatis, an & templa fuerint deſtructa. T. 10. c. 830. C.
Alteratio eſt ſecundùm quid mutatio. T. 1. c. 1319. C.
Alteri inutiliter paciſcimur. T. 5. c. 73. C
Alteri qui emit, nihil agit. T. 10. c. 101. A.
Alterius quod fuit, ut id fiat meum, aliquid intervenire neceſſe eſt. T. 4. c. 1457. E.
Alterius poteſt eſſe proprietas, alterius poſſeſſio. T. 5. c. 507. D.
Alterius jus non poteſt lædere conventio. Tom. 9. c. 594. A.
Alternatio. T. 1. c. 940. A.
Alternatio confeſſionem incertam facit. T. 7. c. 647. A.
Alternatio, & disjunctio idem eſt. T. 9. c. 828. B.
De alternatione rerum, & de alternatione perſonarum. Ibid. B.
In quo differūt illæ alternationes. Ib. B.
Alterum quod lædit, poſtulare, aut impetrare non licet, non conſentiente altero. T. 10. c. 837. D.
De alterutro dictum quando locū habet, & quando non. T. 4. c. 467. D. E.
De alterutro Prætoris edictum. T. 9. c. 494. D.
Altiſiodorenſi Epiſcopo conceſſum fuit, ut Clericorum inteſtatorum bona diſpenſaret ſuo arbitratu. T. 7. c. 1059. E.
Altitudinis ædificiorum fuit certus modus legibus, aut moribus definitus. T. 10. c. 698. E.

Altius ædes tollere non eſſe jus viciſoo an in actio confeſſoria, vel negatoria. T. 7. c. 450. E.
Altius tollere an poſſit heres hereditarias ædes, & obſcurare legatas. T.7. c.412. C.
Altius tollere an poſſit heres hereditarias ædes, & obſcurare uſufructuariat. T.7. c.412. C. D.
Altius tollere proprio jure, & ſervitutis jure, quid differaot. Tom.7. c.407. A. & ſeq.
Altius tollere an quilibet ædes ſuas poſſit. T.7. c.407.B. & c.411.E.
Altius tollendi jus, quod jure ſuo ædes altius tollit, an poſſit ædes in immenſum tollere. T.7. c.407. C.
Altius non tollendi ſervitutem debens quomodo cavere debeat. Tom. 7. c.459. B.
Altius tollendi jus cui conceſſumeſt, an debeat in refectione ædium priſtinam formam ſequi. T.7.c.413.B.
Altius non tollendi ſervitus an imponi poſſit. T.7. c.407. A. B.
Altius tollendi jus eſt libertatis, non ſervitutis, & unicuique ſuo jure competit. Ibid. A.
Altius non tollendi ſervitutem debeos an ſupra ædes ſuas viridaria ponere poſſit. T.7. c.413. D.
Altius non tollendi ſervitus quæ ſit. T.7. c.407. D.
Altius non tullendi jus habens vicinum ædificantem quomodo prohibere poſſit. T. 7. c. 455. E.
Altius tollendi jus vicinus ut concedat, exigitur. T.7. c.410. B.
Altius tollendi ſervitutem ſi quis conceſſerit, & altitudinem non expreſſerit, quid fiet. T.7. c.407. C.
Altiustollit quis ædes ſuas proprio jure, aut ſervitutis jure. T.7.c.407.A.B.
Alveus quid propriè. T.8. c.937. B.
An alumnam uxorem ducere liceat. T.9. c.925. E.
Alumnæ teſtatoris utrùm prædii legati dimidia, an virilis portio debeatur. T.6. c.737. B.
Alumni heres an fideicommiſſum non petat ab eo, apud quem pecunia fænori occupata eſt. T.4.c.1245.D.
Alumni an liberorum locum obtineant. T.6.c.737.B.& T.7.c.1081.C.
Alumni an ſint ex familia, & nomine educatoris. Ibid. B.
Alumni ſunt ex familia, & nomine educaturis, ejuſq; teſtamento tutores dati confirmátur. T.10.c.688.B.
Alumno ſi legata ſint menſtrua, & annua uſque ad ætatem 25. annorum, an ſtatim pecuniam ſibi legatam ſante 25. annum petere poſſit. T.7. c.1320. E. & c.1321. A.
Alumno donationis causâ permiſiſti tuam pecuniam accipere, imperfecta eſt donatio; antequam acceperit, perfecta, ſi acceperit. T.9.c.245. B.
In alumnos educatores ſunt perinde affecti, ac patres. Tom.4. c.534.A.
Alumnis ſuis ab inteſtato non ſuccedere educatores. T. 9. c.925. D. E.
Alytarchia, aut Aſiarchia. T.1.c.1027.A.
Amanuenſes ſervi, T.1. c.436. A.
Ambigua oratio eſt, quæ duobus modis accipi poteſt. T.4. c.105. A.
Omnis ambigua, aut obſcura oratio tendicula eſt, quæ ei, qui tetendit, potiùs fraudi eſſe debet. T.4.c.104.E.
Ambigua oratio in emptione cuinam noceat. T.5. c.505. C.
Ambigua oratio humaniorem interpretationem deſiderat. T.5.c.408.B.
In re ambigua dicit Ulpianus *puto, non credo, non perſuaſum habeo*. T.6. c.82. E.
In re ambigua faciliùs admittitur creditum ſolubile, quàm inſolubile. T.6. c.83. D.
In ambigua oratione actoris, vel rei an id accipiatur, quod ei commodius, & utilius eſt, quodque rem ejus ſervet, non perdat. T.6.c.339. E.
Ambigua ſeparantur a perperam ſcriptis. T.7. c.1460. A.
Ambigua quæ ſint. Ibidem A.
Ambigua ſignificant duo, vel plura. T.7. c.1461. A.ex eis an videatur teſtator dixiſſe, quid ſenſit. Ib.A.
Ambigua intentio admittitur. T.7. c.245. B.
Ambigua obſcurum, & incertum intellectum habent. T.10. c.472. B.
Ambiguæ res præſumptionibus juſtis explicantur. T.4. c.987. E.
Ambiguè qui loquitur, in eo doluseſt, ut in eo, qui obſcurè. T.4.c.105.A.
Ambiguè loquitur, qui ſi utrum dixerit, non apparet. Ibid. A.
Ambiguè qui loquitur, an ſecundùm eum fiat interpretatio in judiciis. T. 6. c.340. D.
In eum, qui ambiguè loquitur in contractibus. Ibid. D.
Ambiguus eſt ſermo, qui duo ſenſa habet velpercipere poteſt. T.4.c.1313.E
Ambiguus, & dubius an idem ſint, ac verò differant. T.6. c. 449. D.
Ambiguus ſermo in contractibus interpretatur contra eum, qui eo ſermone uſus eſt. T.6. c.340.C.
Ambigui, & obſcuri diſcrimen. T.1. c. 945. B. & T. 8. c. 581. D.
In ambiguo ſermone quænam ſententia amplectenda. T.6.c.449. D.
In ambiguo fit interpretatio contra venditorem. T. 7. c. 416. E.
Ambiguum eſt, ſi neſciatur, utrum dictum ſit, hoc, an illud. T.6. c.340. D. & c. 501. A.
Ambiguum an etiam obſcurum ſit. Ibid. 501. B.
Ambiguum quo ſenſu ſit verbum mulorum. T. 6. c. 502. B.C.
Ambiguum verbum eſt *appellat*. T. 7. c. 148. D.
In ambiguis juris quæſtionibus, in quibus de religione, vel de alia publica utilitate quid vertitur, reſtricta ratio teſte Papiniano inſuper habetur. T. 4. c.166. C.
Stricta ratio eſt, ut in re pari ſit potior cauſa prohibentis. Ibid. C.
In ambiguis, quod eſt commodius, ſequendû erit. T.4.c.331.B.C. diviſio, quæ fit numero, commodior eſt. Ib.C.
In ambiguis quidnam ſequantur. T. 6. c. 340. B.
In ambiguis doti favemus. T. 8. c. 703. C. pro dotibus reſpondere melius eſt. Ibid. B. C.
In ambiguis quando datur reſponſum contra Principem, contra Fiſcum, contra ærarium. T. 9. c. 717. B.
In ambiguis actore non probante reus temerè non abſolvitur. T.9.c.190.C.
Ab ambiguis ſeparanda ſunt perperam ſcripta. T. 10. c. 472. B.
Ambiguitat in venditionibus, & locationibus, & etiam in ſtipulationibus eſt contra eum, qui ambiguâ oratione uſus eſt contra ſtipulatorem. T. 4. c. 506. B.
Ambiguitas orationis ſolvitur diſcrimine veri, & falſi. T.4.c.524. D.
Ambiguitas quid pro prie ſit. T. 6. c. 501. A. & ſeq.
Ambiguitas an ſit in ſingulis vocibus, & in conjunctis. T. 6. c.503.A.
Ambiguitas inſcitiæ adſcribitur, cum dubitatur, utro modo accipiendum ſit. T. 7. c. 1460. B.
Ambiguitas vinculis comparatur. T. 7. c. 1460. D.
Ambiguitas juſtitiæ adſcribitur. T. 10. c. 472. B.
Ambiguitates quæ tractentur in tit. ff. de *rebus dubiis*. T. 7. c. 1459. E. & c. 1460. A. & ſequ.
Ambiguitates quomodo ſolvantur. Ibid. D.
Ambiguitates non tantùm, quæ in ultimis voluntatibus incidunt, ſed etiam in contractibus in tit. ff. de *rebus dub.* tractantur. Ibid. D.
Ambiguitates variis modis ſolvuntur. T. 10. c. 472. D.
De ambiguitatibus, quæ occurrunt in teſtamentis. T. 6. c. 257. B.
Ambitio quid. T. 9. c.1092. E.
Ambitio Romanorum incredibilis. T. 9. c. 1453. B.
Ambitioſa decreta, ambitioſæ correctiones, & ſententiæ. T.2. c.745.A.
Ambitioſa ſcripta in lite non ſunt ſpectanda. T. 9. c. 127. A.
Ambitus definitio, & etymon. T.1. c. 875. C.
Ambitus pœna quæ. T.9.c.1452.D.E.
Ambitus quis dicitur. Ibid. A. lege Juliâ de ambitu publico judicio coercetur. Ibid. A.
Ambitus coercetur in municipiit, vel in aliis civitatibus, ubi creantur ſuffragio populi, vel decurionum. Ibid.B.
Ambitus crimine quinam teneantur. T. 10. c. 728. A.
De ambitu lex Julia. T.9.c.1451.E.
De ambitu lex Julia, quæ olim obtinuit in Urbe tantùm, cum populi ſuffragiis deferebantur honores, & magiſtratus. Ibid. E.
De ambitu multæ leges ſunt latæ. T.10.c.728. A.
Ambo præſentes, id eſt, præſente ambobus, & quænam hæc ſint. T.6.c.27.B.
Ambulatoria voluntas. Vide, Voluntas.
Amb, & *ſeal*, ut ſcribere ſolent Principes. T. 9. c. 1255. C.
Amictus circumjectus. T.3. c.273. A.
Amicam ſi dixeris, probri nota injicitur. T. 8. c. 595. C.

Amicus

Amicus voluntarius quis ſit. T. 1. c. 1432. D.
Amicus amicum heredem inſtituit. T. 4. c. 510. D.
Amici noſtri quinam verè dicantur, & ſint. T. 5. c. 973. E.
Amici debita ſolvens famæ ejus conſervandæ gratiâ quomodo ſuum repetere poſſit. T. 5. c. 769. C.D.
Amici, dum vivimus, vivamus quotupliciter hoc dictum accipiatur. T. 6. c. 424. D.
Amici qui. T. 8. c. 633. E.
Amico, qui alterius negotia gerenda ſuſceperit, quomodo ſuccurratur. T. 5. c. 123. D.
Amicos non levi de cauſa conjunctos dicimus. T. 3. c. 171. C.
Amicos pro legatariis teſtibus, & advocatis apud veteres accipi. T. 3. c. 249. B.
Amicitia quid. T. 8. c. 633. E.
Amicitiæ diſſolvendæ modus olim quis. T. 7. c. 1289. D.
Amidenus Epiſcopus omnia vaſa aurea, & argentea Eccleſiæ in redemptionem captivorum conflavit. T. 2. c. 2044. C. D.
Amiſſa ea eſſe cur credantur, quæ ſciſſa, & corrupta traduntur. T. 5. c. 101. C. D.
Amiſſâ civitate qui nudus exſulat, quaſi mortuus, an liberetur ab actionibus in eum competentibus, & an utilis in eum actio reſtitui poſſit. T. 5. c. 158. B.
Amiſſio ſervi actoris plerumque eſt cauſa everſionis totius familiæ. T. 4. c. 1023. A.
Amiſſio chirographi, amiſſio apochæ. Vide, Chirographi amiſſio. Vide, Apochæ amiſſio.
Amiſſio inſtrumentorum, & actorum probanda. T. 9. c. 282. C. D.
Amiſſio inſtrumentorum. Vide, Inſtrumentorum amiſſio.
Amiſſio inſtrumenti emphyteutici an noceat. T. 10. c. 668. C.
Amiſſio rei, vel cauſæ ubi nulla eſt, in eo redintegratione non eſt opus. T. 10. c. 903. E.
De amiſſione inſtrumentorum. T. 9. c. 282. B. & ſequ.
Amiſſum uni non intelligitur, quod alteri ablatum non eſt. T. 4. c. 997. A.
Amittendi ſpecies quot ſunt. T. 1. c. 1005. C.
Amittendi uſusfructus rationes quotnam ſunt, & quæ. T. 4. c. 432. C.
Amittere, & omittere differunt. T. 1. c. 801. E. & c. 1005. C.
Amittere rem aliud eſt, & rem ei non eſſe ablatam. T. 4. c. 342. D.
Amittere aliud eſt, aliud omittere. T. 7. c. 1123. C.
Amitti, & finiri diſcrepant. Tom. 1. c. 429. A.
Quod non amittitur, inutiliter repetitur. T. 4. c. 432. E.
Amœnitatis ratio an in conſtituenda ſervitute habeatur. T. 5. c. 806. C.
Ex amœnitate omnia æſtimamus, vel ex utilitate, vel ex neceſſitate, vel ex voluptate. Tom. 4. c. 895. C.
Amita quæ. T. 8. c. 1036. B.
Amita eſt agnata. T. 8. c. 188. C.
Amita, vulgo *tante*. T. 9. c. 926. C.
Amitam uxorem ducere non liceat. T. 8. c. 904. B.
Amites baſternarum. T. 3. c. 381. C.
Amitini quinam propriè dicantur. T. 1. c. 172. A.
Amitini qui dicuntur. T. 9. c. 916. D.
Amitinus meus, & privignus ejuſdem amitæ conſanguinei ſunt fratres. T. 3. c. 332. E.
Ammonius ſuos. T. 3. c. 400. A.
Amneſtia. T. 1. c. 499. A.
Amniſtia lex oblivionis. T. 9. c. 1475. C.
Amori paterno nullus eſt ſimilis, nullus major affectus. T. 3. c. 304. A.
Amor parentum in filios qui. T. 5. c. 994. D.
Amorem parentum antiquiorem eſſe, quàm liberorum. Ibid. E.
Amoto termino, Judex, qui de crimine cognoſcit, etiam de finibus cognoſcere poteſt. T. 7. c. 478. C.
Amotarum rerum actio cum marito T. 9. c. 531. E.
Amotarum rerum actio. Vide, Actio rerum amotarum.
Amovendi verbo utitur Prætor in edicto rerum amotarum non acerbiori, & cur. T. 9. c. 546. B. C.
Amovere aliquid ex jacente hereditate non eſt propriè furari. T. 9. c. 251. E.
Si quid amoverit vir uxori, aut uxor viro conſtante matrimonio, an non dabitur actio rerum amotatum. T. 4. c. 295. E.
Amoviſſe, non ſubripuiſſe dicitur uxor. T. 9. c. 238. D.
Qui amovit res aliquas fur eſt. T. 9. c. 545. E.
Amphibologia quid. T. 8. c. 791. A.
Amphitape. T. 4. c. 273. A.
Amphora pro menſura potiùs accipitur, quàm pro vaſo vinario. T. 7. c. 1448. A.
Amphora quid, & quantum contineat. T. 8. c. 627. C. D. & c. 628. D.
Amphoræ vino legato debentur. T. 4. c. 51. D.
Amphorarium vinum, T. 7. c. 634. B. Vide, Vinum.
Ampliandum non eſt jus novum, ſed reſtrictius accipiendum. Tom. 4. c. 1355. E.
Ampliare quid nobis non licet ſine lege. T. 4. c. 1215. A.
Amplitudo inter jura ſervitutum prædiorum numeratur. T. 7. c. 381. B.
Amplius, & hoc amplius, hæc verba in jure habeant magnam vim, & magnum momentum. Tom. 4. c. 1148. B.
Amplius verbum in ſtipulatione falcidiæ an comprehendat totum, quod legatariis datum eſt, ſi totum poſtea indebitum fuiſſe apparuerit. T. 6. c. 289. D.
Amplius, & plus verborum ſignificatio. T. 8. c. 495. B. & ſequ.
Ampulla olearia. T. 3. c. 272. A.
Amuſſis eſt examen, & leviamentum. T. 4. c. 968. D.
An pro *eam*. T. 3. c. 30. D.
Anabaptiſmus. T. 2. c. 37. A.
Anabaptiſtæ baptiſmum iterant. T. 10. c. 826. A.
Anachoretæ, & Monachi differunt. T. 2. c. 1038. D.
Anaſtaſius fuit auctor præſcriptionis 40. annorum. T. 9. c. 1035. E.
Anaſtaſiana emancipatio. Tom. 9. c. 1316. B.
Anathematiſmus quid. T. 6. c. 772. D.
Anathematiſmi major, quàm excommunicationis coercitio. Tom. 6. c. 772. C.
Anatociſmus quænam ſit ſtaus. T. 1. c. 1300. C.
Anatociſmus anniverſarius. T. 9. c. 1199. C.
Anatociſmus eſt revocatio uſurarum. T. 9. c. 1095. D. fit duobus modis. Ibid. D.
Anatociſmus olim erat permiſſus; hodie eſt prohibitus. Ibid. D. & c. 1096. C.
Anatociſmus an fiat judicato. T. 9. c. 1095. D.
Anatociſmus eſt uſura uſuræ redactæ in ſortem. Ibid. D.
Ancilla furtiva ſui furtum, & partum ſuum furtivum facit. T. 1. c. 1406. B.
Ancilla emptâ, & partus emptus intelligitur. T. 4. c. 1160. A.
Ancilla utrùm nubere poſſit. T. 5. c. 548. B.
Ancilla prægnante venditâ, an partus nomine evictio competat. T. 5. c. 689. E.
Ancilla utrùm ſit mater civilis partus ſui. T. 5. c. 547. D.
Ancilla utrùm per fideicommiſſum perducta videatur ad libertatem, ſi alimenta ei quaſi nutrici inter vivos præſtita ſint, vel per fideicommiſſum relicta. T. 6. c. 715. A.
Ancilla vendita, & proſtituta an libera fiat. T. 7. c. 717. B.
Ancilla furtiva non poteſt acquiri longo tempore. T. 7. c. 370. C.
Ancilla empta, an partus ejus videatur emptus. T. 7. c. 1062. D.
Ancilla, quæ mortis tempore eſt in fuga, an debeatur legatario, itemque partus ejus, ſi in fuga peperit. T. 7. c. 1064. D.
Ancilla unde dicatur. T. 8. c. 648. C.
Ancilla ſi ſterilis ſit, vel major 50. annis, cujus partus venit, venditor tenetur ex empto. T. 7. c. 784. D.
Ancilla ne proſtituatur eſt pactio, quæ venditionibus mancipiorum addi ſolet. T. 9. c. 392. C.
Ancilla fit mulier libera, quæ ſe jungit ſervo alieno. T. 9. c. 994. C.
Cum ancilla an ſit connubium, aut concubinatus. T. 10. c. 482. B.
Ancilla manumiſſa, ut mancipium ex ea detur, contractus eſt facio,

ut des, T. 10. c. 615. A.
Ancilla, quæ herilem lectum aſcendit, an liberos, vel ſervos ſuſcipiat, T. 10. c. 622. D.
Ancilla ſi venit, ne proſtituatur, T. 10. c. 1028. B.
Ancillæ partus hodie non eſt in fructu. T. 4. c. 987. A.
Ancillæ ſunt ro bonis mariti dotis causâ. T. 4. c. 986. E.
Ancillæ partus ao ſit in fructu. T. 5. c. 425. B.
Ancillæ operæ ao ſint in fructu, Ibidem B.
Ancillæ ſi ſub hac pactione libertas detur, ne proſtituatur, an contra omnes emptores poſtea ſupervenientes libertas ei ſervetur. T. 5. c. 680. D.
Ancillæ partus furtivæ uſucapio quo caſu procedat. T. 5. c. 727. C.
Ancillæ furtivæ tempus conceptionis, & conditionis ao, & quando ſpectetur. Ibidem B.
Ancillæ furtivæ partus an ſit furtivus. T. 6. c. 312. D.
Ancillæ ſi relicta ſint alimenta, an videatur etiam libertas relicta. T. 7. c. 882. A.
Ancillæ furtivæ partus an uſucapi poſſit. T. 7. c. 370. C. & ſeq.
Ancillæ nomen eſt corporis nomen, T. 9. c. 517. A.
Ancillæ pigneratæ partus. Vide, Partus.
Ancillam alienam virginem immaturam qui corroperit, pœnâ legis Aquiliæ tenetur, T. 1. c. 375. A.
Ancillam alienam qui corruperit, aliam reformare cogendus eſt. T. 1. c. 373. A.
Ob ancillam violatam domino competere civilem actionem. T. 4. c. 1483. E.
Ancillarum dotalium partus dicuntur eſſe portio dotis. T. 4. c. 1160. B.
Ancillarum partus in fructibus, vel reditibus non computantur. T. 4. c. 1235. E.
Ancillarum partus augent familiam, T. 5. c. 1199. D.
Ancillarum partus non eſt in fructu T. 9. c. 513. B. nec in reditu. Ibid. B.
Andegavenſes quondam Regi Anglorum ſubditi. T. 6. c. 1103. A.
Angariæ quæ ſint, T. 2. c. 802. E.
Angariæ ab operis ſeparantur. T. 2. c. 690. E.
Angariæ a parangariis diſtant. T. 2. c. 987. D.
Angariarum cogendarum ſumptuum ratio. T. 2. c. 883. C.
Angariarum cogendarum munus. T. 2. c. 741. D.
Angariarum præſtationes ſunt regales. T. 2. c. 1315. B.
Ad angarias colonos non devocari poſſe. T. 2. c. 835. B.
De angariis, & parangariis. T. 2. c. 987. D.
Ab angariis expeditionis tempore excuſari neminem. T. 2. c. 751. A. B.
Angiportum unde dicatur. T. 8. c. 534. B.
Angiportus, & viæ publicæ idem ſunt. T. 9. c. 1182. E.
Anglia olim multos habuit regulos. T. 6. c. 833. A.
In anglia Romano Pontifici tributum penſitabatur. T. 6. c. 1134. C.
Anglia ex imperio pendet. T. 2. c. 1188. B.
Angliæ Reges olim Romanis Pontificibus tributarii. T. 6. c. 1134. C.
Angliæ regnum feudi nomine tenetur a Romano Pontifice. T. 6. c. 1134. C.
Anglorum primus Rex Richardus, T. 6. c. 789. C.
Anglorum privilegium, ne ultra mare in judicium trahi poſſint. T. 6. c. 791. D.
Anguſtiâ temporis impeditis, ſi uſucapionem non interpellaverint, edicto ex quibus cauſis major Prætor reſtitutionem in integrum pollicetur. T. 5. c. 166. D. E.
Anguſticlavi, & laticlavi. T. 3. c. 359. C. D.
Anguſtus clavus. T. 8. c. 562. B.
Anicienſis Epiſcopatus ſoli Summo Pontifici ſubjacet, T. 6. c. 916. D.
Anicetus auctor conſtitutionis de barba, & coma clericis non alenda. T. 6. c. 968. C.
Anile, vel ruſticorum judicium quodnam dicatur. T. 5. c. 885. D.
Anima movet corpus. T. 3. c. 319. D.
Anima eſt cauſa vitæ. T. 4. c. 638. C. & qua vivimus. Ibidem C.
Anima in ſtatu ſuo ſemper eſt, etiam poſtquam corpore exivit, Ibidem D.
Verba divi Auguſtini quæ. Ibid. D.
Anima eſt communis cum brutis, non animus. Ibid. c. 638. C.
Animæ Chriſtianorum omnibus vaſis & inſtrumentis ſacris præferuntur. T. 7. c. 729. E.
Animam habere id omne, quod creſcit, Pythagoreorum ſententia. T. 1. c. 1510. D.
Animalis pars animal non eſt. T. 1. c. 1129. C.
Animalis functionis relevationem ſi Civitas, vel Provincia petat. T. 2. c. 675. B.
De animali mortuo poſt litem conteſtatam ſine dolo, & culpa poſſeſſoris. T. 7. c. 265. B.
Animalia indebita ut, & a quibus præſtanda. T. 2. c. 992. C. D.
Animalia publica. Ibid. B.
Animalium ferorum tandiu domini ſumus, quandiu ea incluſa habemus, aut manſuefacta. T. 3. c. 89. E.
Animalium, aut pecorum hereditariorum in petitione hereditatis interitus ante moram an a poſſeſſore præſtari debeat. T. 5. c. 276. A.
De animalibus, quæ auctoritate Judicis necantur. T. 9. c. 1479. A.
Animanti cibaria legata an debeantur. T. 7. c. 1318. C.
Animadverſio major, & ſeverior quæ ſit. T. 7. c. 76. E.
Animadverſio cum gravior eſt, remittit Prætor Urbanus puniendos ad Præfectum Urbi. T. 10. c. 387. E.
Animadvertere quale verbum. T. 7. c. 76. E.
Animadvertere, coercere, vel atrociter verberare ſunt meri imperii, T. 10. c. 383. E.
Animadverti qui jubet in aliquem, gladio puniri jubet. T. 4. c. 16. B.
Animadverti quis dicatur. T. 8. c. 694. E.
Animax, & animas, ſive animal promiſcuè dicebant veteres. T. 6. c. 396. B.
Animus & anima in quo differunt, T. 4. c. 638. C.
Animus, & voluntas an in acquiſitione poſſeſſionis requiratur. T. 5. c. 702. B.
Animus quomodo corrumpitur. T. 5. c. 254. C.
Animus donandi an aliquando præſumatur. T. 5. c. 884. D.
Animus ſervi, aut filii familias niſi fuerit gerendi negotium patris, aut domini, principium juris certiſſimum eſt, actione de in rem verſo patrem, aut dominum non teneri. T. 5. c. 445. D.
Animus ſi adſit, & judicium abeſt, T. 10. c. 711. C.
Animi deſtinatione quæ agenda ſunt, non niſi verâ, & certâ ſcientiâ perfici poſſunt. T. 8. c. 697. C. D.
Animi judicio quod deeſt, tutoris ſcientiâ ſuppletur. T. 8. c. 661. C. & c. 697. D.
Animi judicium, & conſenſus eſt id, quod gignit naturalem obligationem. T. 10. c. 524. D.
Animi judicio caret pupillus, ideoque naturaliter non obligatur. T. 10. c. 711. C.
Animo ſolo non amittitur dominium. T. 4. c. 626. D.
Annales actiones. T. 1. c. 538. C. & ſeq.
Annale eſt interdictum quod vi, aut clam. T. 4. c. 352. A.
De annali exceptione italici contractus tollenda. T. 9. c. 1045. C. & ſeq.
Anniverſariæ ſolutiones. T. 2. c. 847. E.
Annona expeditionalis. T. 2. c. 961. C.
De annona populari, & militari. T. 9. c. 369. C.
Annona militaris, T. 9. c. 237. E. c. 238. A.
Annonæ & pabuli differentia. T. 2. c. 147. A.
Annonæ in frumento, vino, oleo, carne, & ſale conſiſtunt. T. 2. c. 670. C.
Annonæ fraudatæ crimen lege Juliâ coercetur, T. 1. c. 875. A.
De annonæ militaris erogatione. T. 2. c. 961. B.
Annonæ populares mendicis dabantur invalidis. T. 8. c. 814. D.
Annonæ diariæ. T. 2. c. 1040. E.
Annonæ publicæ ratio utilitati privatæ præfertur. Tom. 4. c. 841. E.
Annonæ civiles ſunt panes civiles, T. 9. c. 465. C.

Annonæ militares. T. 9. c. 1200. B. c. 1201. B.
Annonæ cura cui olim commiſſa, T. 10. c. 584. B.
Annonæ præfectus Clariſſimis adnumeratur, T. 10. c. 855. B.
Annonæ præfecti quodnam ſit munus, & officium, Ibid. D. E.
De annonæ publicæ fraudatæ crimine an cognoſcat, & pronunciet præfectus annonæ. T. 10. c. 858. A.
Annonæ pro quibus ſumantur, T. 10. c. 868. E.
Annonam vexare, & flagellare. T. 3. c. 274. C. D.
Annonam qui dicantur vexare. Ib. D.
In annona militari adæranda pretia fori ſervanda. T. 2. c. 1001. B.
De annonarum militarium excoctione atque translatione, T. 2, c. 970. D.
Annonarum tranſvectio ad limites, & manſiones finitimorum eſt. T. 2. c. 673. A.
Annonas milites in dies ſingulas accipiant. T. 2. c. 962. D.
Annonas quis ſolvere debet. T. 2. c. 671. B.
Annonarias ſpecies emit undique fiſcus, invitis etiam Provincialibus, T. 2. c. 692. E.
Pro annonis milites non exigant pretia. T. 2. c. 962. E. & c. 963. A.
De annonis civilibus. T. 2. c. 813. D.
De anno. T. 1. c. 538. B. & ſeq.
Annus continuus, & annus utilis. T. 1. c. 1032. D. & T. 3. c. 38. A.
Annus utilis quot conſtat diebus utilibus. T. 1. c. 538. C.
Annus utilis hodie in quadriennium continuum mutatus, T. 1. c. 547. E.
Annus anniverſarius. T. 1. c. 538. B.
Annus variè computatur pro ſubjecta materia, & quando hodie annus incipit. T. 4. c. 291. E.
Annus dotalis quando incipit ex die traditionis, & quando ex die nuptiarum. T. 4. c. 285. E. & c. 286. A.
Annus luctus. T. 4. c. 31. B.
Annus vacationis, qui datur abſentibus reip. causâ, poſtquam reverſi ſunt, pertinet ad novas tutelas. T. 4. c. 1041. C.
Annus vigeſimus quintus dicitur finis, & annus ultimus adoleſcentiæ. T. 6. c. 616. D.
Annus quadrageſimus quintus dicitur primus annus ſenectutis. Ibid. c. 617. A.
Annus cœptus an pro completo habeatur, ſi pater filio impuberi ita legavit, cum erit annorum 14. lego 10. T. 7. c. 1038. E. & 1939. A.
Annus civiliter non computatur ad temporum momenta, ſed ad dies vulgari more. T. 8. c. 588. B.
Annus quomodo computetur; cum de diviſione fructuum ejus anni, quo divortium factum eſt, agitur. T. 10. c. 168. C. D.
Annus matrimonii incipit ab eo menſe, quo contractum eſt. Ibid. D.
Annus matrimonii nullo caſu retroagendus eſt. Ibid. E.
Annus anno ſupereſſe non dicitur. T. 10. c. 183. C.
Anni ſinguli per ſingulos liberos remittuntur lege Juliâ, & Papiâ. T. 4. c. 860. C.
Anni tot diminuuntur legi annuariæ, quot quis habet liberos, Ibid. C.
Anni principium olim a Paſchate incipiebat. T. 6. c. 809. D.
Anni remittuntur minoribus 25. ſinguli, ſingulis liberis ſuſceptis, T. 8. c. 585. A.
Anni dies quot. T. 8. c. 559. B.
Anni remittuntur beneficio Principis pro numero liberorum. T. 10. c. 396. B.
Anno quinto, indictione quinta, fuſione quinta ſunt paria. T. 2. c. 676. E.
De annorum centum præſcriptione, T. 3. c. 127. E.
Annorum numerus ab optima indole non exigitur. T. 4. c. 861. B.
Annos ut computent Juriſconſulti. T. 8. c. 557. E.
Annotare reum requirendum quando dicatur Judex. T. 10. c. 720. D.
Annotatio bonorum. T. 9. 1123. E.
Annua, bima, trima dies. T. 3. c. 179. A.
Annua, quæ alimentorum nomine relinquuntur, miſericordiæ causâ relinquuntur. T. 4. c. 1244. E. annua, quæ alimentorum causâ non relinquuntur, heredis gratiâ ita relinquuntur, ne ſemel urgeatur ad ſolutionem unius ſummæ, ſed diverſis penſionibus eam exſolvat, Ibidem c. 1245. A.
Annua civitati relicta in perpetuum debentur. T. 5. c. 1168. C, privato relicta annua morte legatarii finiuntur. Ibidem C.
Annua dies hodie eſt legitimum tempus reddendæ dotis in rebus mobilibus conſtitutæ. T. 5. c. 463. A.
Annua dies, T. 6. c. 122. E.
Annua quæ dantur alimentorum causâ mulieri a marito, T. 6. c. 487. C. D.
Annua legata quænam ſint, & quando eorum dies cedat. T. 6. c. 456. A.
Annua legentur legatarii, vel heredis causâ, quid interſit. T. 7. c. 1317. E. 1318. A.
Annua quæcumque privato homini relicta morte legatarii finiri, T. 7. c. 1335. B.
Annua reipublicæ, vel curiæ, vel templo relicta quando finiantur, T. 7. c. 1334. E. & c. 1335. A.
Annua ſicui legata ſint, quando petitionem eorum habeat. T. 7. c. 1321. A.
Annua legata quæ reip. relinquuntur, vel Eccleſiis perpetua ſunt. T. 9. c. 907. E.
Annua, bima, trima dies quid. T. 6. c. 507. E.
Annuaria lex. Vide, Lex annuaria.
Annui magiſtratus ſunt Proconſules. T. 4. c. 832. E.
Annui præſtatio an ſpecies donationis dici poſſit. T. 6. c. 487. E.
De annuis legatis. T. 9. c. 814. E. & c. 815. A. & ſeq.
Annulus arræ nomine in ſponſalibus dari ſolitus. T. 5. c. 559. E.
Annulus inveſtituræ ſignum, T. 6. c. 925. B.
Annulus aureus, & Scipio eſt ſymbolum inveſtituræ, T. 6. c. 1018. B.
Annulus arræ causâ in venditione, & ſponſionis causâ dari ſolitus. T. 7. c. 854. D.
Annulus culpâ inſpectoris ſi in flumen lapſus ſit, qua actione teneatur inſpector, T. 7. c. 859. E.
Annulus dabatur aliquando loco arræ. T. 7. c. 706. C.
Annulus ſolitus fuit dari pro ſponſionibus, Ibidem C.
Annulus inveſtituræ donum, T. 6. c. 925. B.
Annulus pronubus, T. 6. c. 924. C.
Annulus ſignatorius in quem uſum inventus a veteribus, T. 8. c. 544. D.
Annulus datur ſponſionis causâ, T. 10. c. 44. E.
Annuli traditio, T. 4. c. 1163. D.
Annuli miſſio non inveſtit, ſed datio, traditio. T. 6. c. 1018. B.
Annuli traditio fuit præſumptio heredis inſtituti. Tom. 4. c. 1163. D. E.
Annulo alieno an liceat ſignare teſtamentum. T. 1. c. 97. C.
Annulorum aureorum jus a liberto impetratum, T. 4. c. 842. D.
Annulorum aureorum jus. T. 1. c. 840. C. D. Vide, Jus aureorum annulorum.
De annulorum aureorum jure libertis dato a Principe. T. 7. c. 124. A.
De annulorum aureorum jure. Vide, Aurei annuli.
Annulos ſi quis ſponſionis causâ acceperit, nec reddat victori, qua actione teneatur. T. 7. c. 854. E.
Annuum in quo conſiſtit. T. 5. c. 1195. D.
Annuum plerumque accipi pro annuo relicto alimentorum vice. T. 7. c. 1315. E.
Annuum ſi alicui relictum ſit; non adſcriptâ certâ quantitate, an inutile legatum ſit quaſi incertæ rei. Ibid. E. quomodo redigi poſſit ad certam ſummam. Ibid. E. & c. 1316. A.
Annuum erat edictum Prætoris. T. 8. c. 192. A.
Annuum legatum, aut fideicommiſſum eſt ſimile uſufructui. Tom. 9 c. 814. E.
Annuum legatum poteſt eſſe perpetuum. T. 9. c. 815. D.
Annuum ſi relinquatur certæ perſonæ, cum perſona extinguitur; ſi relinquatur Eccleſiæ, nunquam extinguitur. T. 10. c. 816. B.
Anſarium vectigal. T. 3. c. 391. A.
Anſarium, & fovencularium ſunt impoſitiones urbis Romæ. T. 10. c. 653. A.

Anſe;

Google

Anſerum natura varia. T.8. c.930. C.
Antapocha datur creditori, ut ex ea probet ſibi ſolutam annuam penſionem, vel canonem annuum, vel uſuras, & ita ut ſubmoveat præſcriptionem temporis, vel quam aliam defenſionem ſibi paret. T.9. c.286. D.
Antapocha eſt inſtrumentum privatum. T. 9. c. 287. D.
Antapocha quid. T.9. c.286. A.
Antapocha propriè quid ſit. T.10. c.638. D.
Antapochæ ſunt profeſſiones ſolutæ pecuniæ. T.2. c. 229. E.
Antapochæ formula. T.2. 230. A.
Antapochas dare cogitur is, qui apocham ſuſcipit. T.9. c.287. A.
De antapochis faciendis. T.9. c.286. C.
Antecedentium conſulorum eadem eſt ratio ad confuſa conſequentia, quæ fuit cujuſque antecedentis cum ſuo conſequenti. T.10. c.175. E.
Anteceſſorum nomine qui ſignificentur. T.3. c.360. C.
In anteceſſum pecuniam dare pro fructibus futuris. T.7. c.628. A.
In antecеſſum data pecunia quid. T. 9. c.412. C.
Antecеſſum, & promutuum. Tom.9. c.1076. B.
Antelata. T.2. c.667. D.
Antemeridiana pars diei melior pomeridiana. T.8. c.480. C.
Anteriores creditores an, & quando poſterioribus præferantur. Tom.5. c.950. D. E. & c.955. A. & ſeq.
Anteſtari quid ſignificat. Tom.3. c.176. C.
Anteſtatus, & inteſtatus opponuntur. Ibid. B.
Anteſtatus quis dicatur. T.7. c.883. D.
Qui non anteſtatus rapit aliquem in jus, tenetur injuriarum. T.7. c.517. B.
Anteſtato quid. T. 8. c. 529. A.
Anthrax, & Carbunculos quo differunt. T. 9. c.1286. A.
Anticategoria. T. 9. c.1364. E.
Anticategoriæ. T.3. c.574. B.
Ἀντίχρησις quid ſit. T. 3. c.82. E.
Ἀντίχρησις aliud eſt, aliud hypotheca, aliud pignus, & aliud fiducia. T.2. c.1208. B.
Antichreſis perimitur oblatione nudâ ſortis, uſuræ non item. T.2. c. 1086. E.
Antichreſis pacto conſtituitur, uſuræ ſtipulatione. Ibidem E.
Antichreſis tacita uſurarum ſervat modum. T.3. c.205. C.
Antichreſis ab uſura differt. Tom.2. c.1086. D.
Antichreſis jure canonico improbata. T.2. c.1234. C.
Antichreſis jure Pontificio improbatur. T.6. c.891. D. & c. 1030. D. quibus caſibus non improbatur. Ibidem c. 1030. E.
Antichreſis non eſt uſura, ſed quaſi uſuræ vice. T.9. c.343. B.
Antichreſis tacita non excedit modum uſurarum. T.9. c.297. B. quo modo tacitè contrahitur, Ibidem c.297. A.
Antichreſis eſt lex pignoris. T.9. c.350. A.
Antichreſis conſtituitur pacto. T. 9. c.243. B.
Antichreſis, & uſura in quo differunt. Ibid. B.
Antichreſis tacita ſervat modum legitimum uſurarum, expreſſa non item. Ibid. D.
Antichreſis quid. Ibid. A.
Antichreſis quæ conventio eſt. T.9. c.296. C.
Antichreſis ſi non fuerit contracta, fructus a creditore quandoque percepti minuunt ſortem. T.10. c.647. C.
Antichreſis quid ſit, & quomodo fiat. Ibid. D.E.
Antichreſim ab agricola paciſci non licet. T.2. c.1086. D.
Antichreſim facere non licere cum agricola, ut fructus cedans uſurarum vice. T.9. c.296. D.
Antichreſeos jure fructus uſurarum vice retinebo. T.9. c.256. D.
Anticipare, ſeu diem appellationis anteferre, quando poſſumus. T.9. c.1117. A.
Ἀντίδωρον ſi interveniat, locatio non eſt. T.4. c.940. B.
Antidorum. T.2. c.1042. B.
Antinomia ex *l. ſi fundus, §. fines, de pignerat. action.* ſolvitur. Tom. 5. c.425. C.
Antinomia, ad quam Tribonianus animum non advertit. T.9. c.228. C.
Antinomiæ quarundam legum ſecundùm Eudæum. T.3. c.199. D.E.
Antinomiarum tollendarum ratio quæ. T.5. c.971. E.
Antinomias in jure eſſe. T.9. c.223. D.
Antiparaſtaſis quænam ſit figura. T.6. c.385. B.
Antiqua jura melius eſt paullatim reſcindere, & mutare, quàm in totum aboleri. T.9. c.924. B.
Antiquarii qui dicantur. T.9. c.920. B.
Si antiquior creditor pignus vendiderit. T.9. c.1120. A.
Antiquitas juris plerumque refertur ad leges 12. tabularum. T. 4. c.365. D.
Antiquum jus in l.1. C. *unde vir & uxor*, quid ſit. T.3. c.65. E.
Antoninus Caracalla fuit parricida, cujus juſſu Papinianus noſter eſt occiſus, dum parricidam excuſare nolebat. T.4. c.16. A.
Antoninus Imperator lege cavit, ne quis in patria ſua imperium obtineret. T.4. c.835. A.
Antonius cur vocetur a Cicerone Alabarches. T.10. c.663. C.
Antonomaſium dicitur demonſtratio. T.7. c.647. A.
Anus redit ad armillum. T.10. c.192. D.
Apamæa Syriæ, Bithyniæ. T.3. c.11. C.
Aperire tabulas teſtamenti quid. T.2. c.407. A.
Apertularii quibus pœnis afficiendi. T.1. c.869. D.
Apertularii qui dicuntur. T.9. c.1397. E.
Apertura tabularum teſtamenti quando fiebat. T.8. c.482. D.
Apes fumo abigi, & necari. T.3. c. 447. C.
Apes apes, pro ἄπες ἄπες. T.3. c.460. B.
Apes, quæ ex alveis ſuis abire, & redire ſolent, an poſſideantur. T.7. c.499. E.
Apes an in actionem familiæ erciſcundæ veniant. Ibid. E.
Apes cujuſnam ſint, & quæ ſit earum natura. T.8. c.930. A.
Aphopliſtæ quinam erant. T.10. c. 824. C.
Ἀφοπλισταί qui ſint, & quod eorum officium. T.2. c.1048. B. C.
Aphoriſmus pœnarum Eccleſiaſticarum ſpecies. T.2. c.1052. A.
Apicea ſacri qui ſint. T.2. c.693. C.
Apiſcendæ poſſeſſionis interdicta duplicia. T.3. c.56. A.
Apocha quid ſit, & quid ab Antapocha diſtet. T.2. c.685. C.
Apocha a tutore per fraudem extorta non liberat. T.1. c.1156. C.
Apochâ, non teſtibus chirographum refelli oportet. T.3. c.474. C.
Apocha non liberat debitorem, ſed ſolutio. T.3. c.512. C.
Apoca quid diſtat ab acceptilatione. T.4. c.837. A. & c. 1424. E.
Apocha quibus verbis fit; dicitur etiam apocha profeſſio ſolutionis. T.4. c.836. E.
Apocha data quando, & quo caſu nihil proficiat. T.5. c.152. C.
Apocha ſola utrùm liberet, vel acceptilatio ſola. T.6. c.553. D. E.
Apocha vocatur manus. T. 7. c.875. E.
Apocha imaginaria an alicujus momenti ſit. T.8. c.388. D.
Apocha, & acceptilatio in quo differunt. T.9. c.1285. E.
Apocha datur debitori, ut ex ea probet ſe ſoluiſſe. T.9. c.286. D.
Apocha eſt inſtrumentum privatum. T.9. c.287. D.
Apocha probatur ſolutio, etſi teſtes non intercеſſerint. T.9. c.214. E. dicitur etiam chirographum. Ibid. E.
Apocha ſi facta ſit ſolutione debiti ſcripti, & caſu majore perierit, vel amiſſa ſit, quid fiet. T.9. c.279. D.
Apocha tria ſignificat. T.9. c.328. D.
In apocha ſufficiunt tres teſtes. T.9. c.275. D. & c.278. D.
Apocha eſt profeſſio ſolutæ pecuniæ, vulgò *quittance*. T.9. c.286. C. dicitur ſecuritas evacuatoria, recauta. Ibid. C.
Apoca eſt profeſſio ſolutæ pecuniæ. T.10. c.638. C.
Apochæ nomine tria ſignificantur. T.1. c.529. B.
Apochæ publicæ quæ ſint. T.2. c. 1149. E.
Apochæ privatæ, & apochæ publicæ quantum diſtant. T.2. c.287. C.
Apochæ regerendæ cum ſubnotatione

ne tabulariorum. T.2. c.648. E.
Apochæ formula. T.3. c.512. C.
Apochæ, & antapochæ differunt. T.2. c.219. E. &. T.9. c.286. C.D.
Apochæ quid ſint. T.7. c.815. E.
Apochæ publicorum tributorum. T. 9. c.329. A.
Apochæ amiſſio nihil nocet debitori. T.9. c.282. B.
Apochæ, & antapochæ quid ſint. T.10. c.968. E.
Ob apocham poſtea inventam an eſt aliqua actio. T.9. c.221. A.
Apocriſiarius. T. 2. c.1118. A.
Ἀπόδειξιν, quaſi ἀπόδιξιν. T. 1. c. 1516. C.
Apollo, Apollonius, & Apollodorus idem eſt. T. 7. c.1314. B.
Apoſtatæ qui ſint. T.2. c.40. B.
Apoſtatæ quinam ſint. T. 10. c.816. B. quomodo plectantur. Ibidem B. & ſequ.
Apoſtoli quæ litteræ. T. 1. c. 517. D.
Apoſtoli etiam verbo relationis ſignificantur. T. 1. c. 519. C.
Apoſtoli dandi intra dies triginta. T. 1. c. 534. E.
Apoſtoli judicis. T. 8. c. 566. C.
Apoſtoli, ideſt, libelli dimiſſorii. Ibid. C. ſeu litteræ dimiſſoriæ. T. 10. c. 791. E.
Apoſtoli dantur ſine aliqua dilatione moratoria, ſive fruſtratoria. T. 9. c. 1105. A.
Apoſtoli quomodo definiuntur. T.9. c.1105. B.C. erat olim dies præfiniti petendorum apoſtolorum. Ibidem C.
Hodie dandi ſunt, etiam ſi a nemine petantur. Ibid. C.
Apoſtoli ſunt litteræ dimiſſoriæ, quibus dimittitur cauſa ad eum, qui appellatus eſt. T. 10. c. 791. E.
Apoſtolis petendis quotnam præſcripti ſint dies. T.3. c.706. E. & c.707. A.
Si apoſtolorum copiam non faciant judices, quid erit. T.9. c. 1106. B.
Apothecarii qui ſint. T.3. c.54. E.
Apothecarii quinam dicantur. T.10. c. 740. D. & c.742. D.
Aprum alienum vinctum ſolvens quomodo teneatur. T. 7. c.857. C.
Apſides inter vaſa numerantur. T.3. c. 271. E.
Aptam cuique negotio actionem, qua agitur, & propoſito convenientem eſſe oportet. T. 5. c.38. B.
Apuleja lex. Vide, Lex apuleja.
Apparitor, ſi poſſideat rem fiſcalem, an videatur eam malâ fide poſſidere. T. 7. c. 1470. D.
Apparitores militiæ magiſtri fieri non poſſunt. T. 2. c. 840. E.
Apparitores, militiâ impletâ, ad aliam ſplendidiorem aſpirare poſſunt. T. 2. c. 1005. D.
Apparitores cohortales. T.2. c.689. C.
Apparitores præfectiani. T.1. c.102. C.
Apparitores magiſteriæ poteſtatis alii ſtatuti, alii ſupernumerarii. T. 2. c. 997. E.
Apparitores præſidum ne ruſticos ad obſequium vocent. Tom.2. c.851. A.
Apparitores judicum non, niſi ex ſacra probatoria, recipiuntur. T.2. c. 999. A.
Apparitores judicum ex perſonis inopibus fieri poſſunt. T.2. c.1004. E.
Apparitores judicum, & eorum probatoriæ. T. 2. c. 1003. E.
Apparitores proconſulis, legati, & comitum. T. 2. c.998. A. & ſequ.
Apparitores comitum rerum privatarum. T.2. c. 748. E.
Apparitores annonarii. T.2. c.1003. C.
Apparitores magiſtrorum militum an teſtentur jure militari. T. 8. c. 149. C.
Apparitores Præſides provinciarum ſecum non ducebant, ſed ſumebant ex provincia, in qua erant certi, & ſtatuti apparitores Præſidum. T. 9. c. 206. E.
Apparitores qui Palatini dicebantur. Vide, Palatini.
Apparitores procuratoris Cæſaris appellantur Catholiciani, ſive Cæſariani. T. 9. c. 1482. E. c.1483. A.
Apparitorum urbi Præfecti, & Magiſtrorum militum privilegia. T. 2. c. 995. C. & ſeq.
Apparitorum elogia. T. 3. c. 20. B.
Apparitorum præſidis provinciæ notoriæ. T. 9. c. 1375. E. 1377. A.
De apparitoribus Præfectorum prætorio, & eorum privilegiis. T. 2. c. 995. A.
De apparitoribus, qui litibus moras afferre poſſunt. T. 9. c. 141. D. qua pœna affici debent. Ibid. D.
Appellandi cũ jus non eſt, retractationis utimur remedio. T.2. c.1138. E.
Appellandi auxilium quando quis perdit. T. 9. c. 36. A.
Appellandi neceſſitas ex plerisque cauſis remittitur. T. 9. c. 1119. C. & ſequ.
Appellandi jus non eſſe damnato ex contumacia, non eſſe reſtitutionis petendæ jus, & cur. T.9. c.985. D.
Appellandi uſus quàm ſit frequens, & neceſſarius. T. 10. c. 792. D.
Appellandum olim erat intra biduum, vel triduum, hodie intra 10. dies. T. 2. c. 1083. C.
Appellandum, quando ſit, & intra quæ tempora. T. 1. c. 515. E.
Appellandum hodie intra dies decem. T.1. c. 535. D. & T.2. c.1083. C.
Appellandum a ſententia judicis intra decem dies. T. 6. c. 925. D. alias auctoritate rei judicatæ cenſetur. Ibid. E.
Appellandum a judice dato ad eum, qui eum dedit. T.9. c.1116. C.
Non appellans ſententiæ acquieſcit. T.6. c.508. B.
Appellans a conviciis debet abſtinere. T.10. c.796. A.
Appellans adversùs plures, ſi eorum nomina non ſint conſcripta in libello, an adversùs omnes appellare cenſeatur. T.10. c.795. B.
Appellantis eſt diem condicere appellationi exſequendæ. T.6. c.933. D.
Appellanti a ſententia judicis nihil obeſt, ſi nihil in libellis appellatoriis ſignificaverit, a qua parte ſententiæ appellavit. T.6. c.636. C.
Qui appellant temerè arbitrio judicis mulctantur. T.9. c.1105. E. 1106. A.
De his, qui non appellaverunt propter metum judicis. T.9. c.1124. C.
Appellare an liceat jure pontificio rectà ad ſummum Pontificem. T.3. c.631. B.
Appellare an liceat lege regiâ in capitalibus cauſis rectâ ad Senatum. Ibid. B.
Appellare a quibus non licet. T.1. c.880. C.
Appellare licet ab omni cauſa. T.2. c.512. E.
Appellare cum non poteſt defenſor, qui non appellavit, non culpatur. T.4. c.875. B.
Appellare poteſt dominus pro ſervis damnatis. T.5. c.1184. E.
Appellare, & nominare in quo diverſa ſint. T.5. c.451. B.
Appellare non licet a ſententia correctionis. T.6. c.933. C.
Appellare non licet a ſententia arbitri compromiſſarii. T.6. c.837. C.
Appellare non poteſt qui trino judicio ſuperatus eſt. T.6. c.958. B.C.
Appellare licet nõ tantùm a gravamine, quod ſuſtinemus; ſed etiam ab eo, quod imminet, quod veremur. T.6. c.832. D.
Appellare a ſententia ipſo jure nulla non eſt neceſſe. T.6. c.921. C.
Appellare licet a ſententia inter alios dicta in cauſa poſſeſſionis. Tom.6. c.927. D.
An appellare licet a ſententia interlocutoria. T.6. c.934. A.
Appellare non eſt contumacia. T.6. c.840. D.
Appellare ad Principem quando non licet. T.9. c.1111. B.C.
Appellare non poteſt, qui profeſſus eſt apud acta non appellaturum. T. 9. c.84. D.
Appellare ab arbitro, quem elegiſti, non licet. T.9. c.145. C. in Gallia ab arbitro licet appellare. Ibid. C.
Appellare non licebit, ſi quis pepigerit cum ſuo adverſario, ne poſſit appellare a ſententia judicis. T.9. c.84. D.
Appellare non licet a ſententia dicta in contumacem. T.9. c.138. A.
Appellare non licet ante litem conteſtatam, vel a libelli citatione, vel edicto peremptorio, vel qua alia juſſione judicis emiſſa ante conteſtationem litis. T.9. c.147. B.
Appellare ſemel tantùm licebat. T.9. c.127. D. deinde conſtitutum fuit iterum a minore judice ad majorem, deinde ad Principem, & ne liceret tertiùm appellare. Ibid. D.
Appellare debemus a ſententia, non ab exſecutione. T.9. c.1122. A. a judice, non ab exſecutore, niſi excedat modum ſententiæ. Ibid. A.
Appellare olim in una, eademque cauſa ſemel tantùm licebat. T.9. c.1126. B. hodie ſecundò appellare licet. Ibid. B.

Appellare. Vide, Provocare.
Appellare non poteſt ex contumacia damnatus, nec litem redintegrare. T.9. c.1059. D.
Appellare a quacumque interlocutione licet jure canonico. Tom. 9. c. 1122. C. non ita ſit jure civili. Ibid. C.
Appellare an liceat, ne teſtamentum aperiatur. T.10. c.696. A.
Appellare quid ſit, & quantum neceſſaria ſit appellatio. T.10. c.788. E.
Appellare quibus caſibus non licet. T.10. c.796. D. Vide, Præjudicia.
Appellare nemo poteſt, niſi cujus intereſt. T.10. c.800. D.
Appellare qui non poteſt, ſi quis bis provocaverit, tertiò provocare non poteſt. Ibid. D.
Appellare quando non licet, Principi ſupplicare an liceat. T.10. c.839. C.
Appellari poſſe ab his, qui ſacra vice judicant. T.3. c. 457. C. D.
Appellari ab interlocutione perraró ſolet. T.2. c.509. B.
Appellari an poſſit a pœna. T. 7. c. 65. E.
Appellari an poſſit ante ſententiam. T. 7. c. 135. A.
Appellari potuit a Præfecto urbi. T. 9. c. 1109. C.
Appellari quando poteſt ab interlocutionibus. T. 9. c. 1070. B. regulariter jure civili ab interlocutiomibus appellari non poteſt. Ibid. C.
Appellari hodie poteſt a pœna, cum olim non poſſet, & cur. A. 9. c. 1143. C.
Appellari poteſt a judice ante litem conteſtatam, & poſt jure canonico. T. 9. c. 147. C.
Appellari potuit Princeps ante Adrianum. T. 9. c. 1109. C.
Appellari Princeps poterat a ſenatu ante Adrianum. T. 9. c. 1070. B.
Appellari non liceret a ſententia judicis, ſi inter partes convenerit, ne liceret appellare. Tom. 9. c. 1118. E.
Appellari non poteſt a Præfecti prætorio ſententiis. T. 9. c. 1057. E.
Appellari olim potuit ab omnibus judicibus, excepto ſolo Præfecto prætorio, & Senatu. T. 9. c. 1109. C.
Appellari non potuit a Præfecto prætorio. Ibidem C.
A quibus appellari poſſit. T. 9. c. c. 1108. E. & c. 1109. A. & ſeq.
Appellari a quibus rebus poſſit. T. 10. c. 789. A.
Appellari quo caſu videatur a ſcripto Principis. T. 10. c. 791. B.
Appellari a nominationibus quo caſu poſſit, vel non poſsit T. 10. c. 798. C.
Appellari an poſſit a ſententia dicta in abſentem contumacem. T. 10. c. 800. A.
Appellari non poteſt, ſi de momento judicatum ſit. T. 10. c. 920. C.
Non appellatur a ſententia Epiſcoporum. T. 2. c. 32. A.
Non appellatur ante dictam ſententiam. T. 3. c. 231. E.
Appellatur Princeps dictâ ſententiâ a majori judice. Ibidem E.
A ſententia Præfecti præturio non appellatur. T. 2. c. 1144. A.
Non appellatur a pœna legitima. T. 9. c. 1143. C.
Non appellatur ab interlocutione judicis jure civili, jure canonico appellatur. T. 9. c. 1062. D.
Si appellatum fuerit de momentaria poſſeſſione. T. 9. c. 1125. A.
Appellet verbum ambiguum eſt. T. 7. c. 148. D.
Appellet quis, & quis appelletur. Ibidem D. E.
An appelletur ab eo, cui mandata eſt juriſdictio, ad eum, qui mandavit. T. 10. c. 579. C.
Appellatio judicatum reſcindit, ſive recepta ſit, ſive non. T.1. c.881. D.
Appellatio moratoria quænam, & cur ſic appelletur. Ibidem B.
Appellatio una in cauſa communi ſufficit. T. 1. c. 517. A.
Appellatio quid. T. 1. c. 880. A. & T. 2. c. 509. C.
Appellatio, & relatio differunt. T. 1. c. 880. A.
Appellatio duplex quando neceſſaria. T. 1. c. 517. B.
Appellatio ſuperſtitioſa, ſuperflua, moratoria. T. 2. c. 512. C. D.
Appellatio ædificii latior eſt, quàm ædium: ædificia enim alia urbana, alia ruſtica ſunt, ædes verò tantùm urbana prædia. T.4. c.245. B.
Appellatio monumenti varia eſt. T. 4. c. 256. E. & c. 257. A. accipitur abuſivè, & pro ſepulcru. Ibid. c. 257. A.
Appellatio quid ſit. T. 5. c.191. C.
Appellatio optimi quomodo certæ rei ſignificativa ſit, nec intentionem, aut remiſſionem, ut boni appellatio, recipit. T. 5. c. 401. C.
Appellatio boni an certæ rei ſignificativa ſit. Ibidem B.
Appellatio omnis an ſit querela, aut querela omnis appellatio. T. 5. c. 862. D.
Appellatio prædii & fundum complectitur, & ædes. T. 5. c. 557. C.
Appellatio quid. T. 6. c. 932. A.
Appellatio a Canonibut fruſtra recipitur. T. 6. c. 942. A. B.
Appellatio ab exſecutore non valet. T. 6. c. 946. A.
Appellatio juris publici tuendi, non infringendi gratiâ comparata. T. 6. c. 933. C.
Appellatio a ſententia excommunicationis judicatum non extinguit. T. 6. c. 507. C.
Appellatio fit duobus modis. T. 6. c. 951. A. B.
Appellatio ab interlocutione non recipitur jure civili, ſecus jure pontificin. T. 6. c. 937. B. C.
Appellatio eximit a juriſdictione ejus, a quo appellatur. T. 6. c. 945. A.
Appellatio intra annum, vel biennium exſequi debet. T. 6. c. 936. A.
Appellatio appellantis cauſâ introducta eſt, ideo renunciare poteſt. T. 6. c. 944. D. re integrâ. Ibid. D. quandocumque moribus noſtris. Ibidem D.
Appellatio a futuro gravamine valet. T. 6. c. 933. A.
Appellatio quæ corrigi non poſſit. T. 7. c. 65. E.
Appellatio quid. T. 9. c. 122. C. & c. 1103. D.
Appellatio non eſt a ſententia Præfecti prætorio. T. 9. c. 291. A.
Appellatio interpoſita intra quæ tempora introducenda eſt in judicium, & exercenda. Tom. 9. c. 1512. B. & ſeq.
Appellatio moratoria, fruſtratoria; & importuna. T. 9. c. 1121. A.
Appellatio ſuperſtitioſa, ſuperflua, & ſupervacua damnatur. Ibid. A.
Appellatio ante ſententiam fieri non debet. T. 9. c. 1070. C.
Appellatio quando recipienda eſt. T. 9. c. 1121. C.
Appellatio, & retractatio, ſive ſupplicatio in quo differunt. T. 9. c. 1056. E.
Appellatio fit a partibus. T. 9. c. 1502. B.
Appellatio, & reſtitutio in integrum quo differnnt. T. 9. c. 1125. A.
Appellatio, & formula, qua utitur is, ad quem appellatum eſt. T. 9. c. 1105. B.
Appellatio fit aut illico, aut per libellum. T. 9. c. 1110. B.
Appellatio intra quæ tempora eſt interponenda. T. 9. c. 1112. B. & ſeq.
Appellatio non eſt a lege. T. 9. c. 1143. C.
Appellatio moratoria in quibus caſibus eſt. T. 9. c. 1121. B. C.
Appellatio vim ſuam exercet adverſùs reſcriptum Principis. T. 9. c. 1103. C.
Appellatio importuna ludificatio potiùs eſt, quàm appellatio. T. 9. c. 1121. B.
Appellatio non niſi poſt ſententiam fit. T. 9. c. 1103. B.
Appellatio eſt commune remedium damnatorum. Ibidem B.
Appellatio ad quid inventa. T. 9. c. 1119. B.
Appellatio, & recuſatio in quo differunt, & in quo comparantur. T. 9. c. 147. B. C.
Appellatio eſt querela, non tamen omnes querelæ appellationis voce legibut continentur. T. 10. c.789. B.
Appellatio quomodo fiat. T. 10. c. 794. D.
Appellatio una an ſufficiat, quoties plures unâ condemnantur ſententiâ. T. 10. c. 795. C.
Appellatio fit voce, aut libello. T. 10. c. 794. E.
Appellatio unius in cauſa communi

Digitized by Google

an poſſit cæteris. T. 10. c. 840. A.
Quod appellatio majoribus præſtat, hoc reſtitutionis in integrum beneficio minores conſequuntur, ſi nolint appellare. T. 10. c. 910. B.
Appellationis accurata definitio, & de appellationibus damnatorum. T. 1. c. 880. A.
Appellationis, & relationis differentia. T. 1. c. 880. A.
Appellationis exercendæ tempora. T. 1. c. 535. C.
Appellationis inchoata cauſa intra annum, vel ſaltem biennium peragenda. Ibidem D.
Appellationis deſertæ pœna. T. 6. c. 946. B. & ſeq.
Appellationis remedium poſt vocationem in jus impediri non poteſt. T. 6. c. 936. C. ante vocationem admittitur. Ibidem C.
Appellationis cauſa ab initio exponi, & probari debet. T. 6. c. 944. C.
Appellationis merita utrùm per procuratorem reddi poſſint. T. 6. c. 691. B.
Appellationis an extincta cognitio, & extinctum ſit crimen morte rei. T. 6. c. 691. D.
Appellationis cauſam poſt lapſum omnium temporum cauſæ non poſſe induci. T. 9. c. 1115. B. ſed exſequendam mox eſſe priorem ſententiam, perinde ac ſi appellator ei adquiſiviſſet. Ibidem B.
Appellationis diem quando anteferre poſſumus. Vide anticipare. T. 9. c. 1117. A.
Appellationis auxilium abolere poteſt privatorum conventio. T. 9. c. 1118. E.
Appellationis effectus quis. Tom. 9. c. 1103. B.
Appellationis exſequendæ cautio non exigenda. T. 9. c. 1107. B.
Appellationis loco eſt retractatio. T. 9. c. 291. A.
Appellationis cauſas reddere, vulgo *propoſer les griefs*. T. 9. c. 801. B.
Appellationis cauſa an per procuratorem poſſit agitari. T. 10. c. 797. C.
Appellationis, vel reſtitutionis in integrum petitionis tempore an aliquid poſſit innovari. T. 10. c. 910. B.
Appellationis cauſa introduci poteſt ex una tantum parte, abſente altera. T. 10. c. 922. A.
Appellationi renuntiat, qui poſt appellationem eandem cauſam apud eundem judicem agit. T. 6. c. 858. B.
Appellationi introducendæ ad ſacrum auditorium præſtitura ſunt tempora, non etiam finiendæ, & dirimendæ. T. 9. c. 1117. B.
Ad appellationem hi, qui appellantur, quemadmodum reſpondeant. T. 3. c. 95. C.
Poſt appellationem quid obſervandum. T. 1. c. 881. A. B.
Appellationem non eſſe neceſſariam in ſententiis, quæ jure reſcinduntur. T. 9. c. 1119. B. & ſeq.
Ad appellationem peragendam heredi novo prorogantur tempora. T. 9. c. 1124. B.
Sed hered. heredis nova non prorogantur tempora ad deliberandum. Ibid. B.
Poſt appellationem interpoſitam acta cum refutatoriis precibus, & litteris judicis, a quo appellatum eſt, quando mitti debent. Tom. 9. c. 1115. C. & ſeq.
Appellationem revocari poſſe. T. 9. c. 1110. B. intra triduum. Ibid. B.
Appellationem fruſtratoriam, & moratoriam recipere ignavia eſt. T. 9. c. 1121. B.
Appellationem poteſt quis interponere nomine ejus, qui ad ſuppliciū ducitur, eo invito. T. 9. c. 1110. D.
Appellationem revocare non licet poſt redditos apoſtolos Summo Pontifici ex *Cap. quamvis*, *de election.* in 6. & cur. T. 9. c. 1510. C.
Appellationem non eſſe recipiendam quæ interponitur ab exſecutione ſententiæ. T. 9. c. 1121. E. & c. 1122. A.
Appellationem ſuperſtitioſam, & ſupervacuam recipere verecundia eſt. T. 9. c. 1121. B.
Ad appellationem interponendam, & perſequendam tempora quæ ſervantur. T. 9. c. 1112. B. & ſeq.
Appellationem inter, & querelam nominationis an ſit differentia. T. 10. c. 790. D. E.
Appellatione circumſcriptâ, redit cauſa ad condemnationem. T. 2. c. 1128. E.
Appellatione pendente ſi mors intervenerit. T. 1. c. 882. E.
Ex appellatione vir bonus offenſionem non excipit. Ibidem D.
Appellatione rerum mobilium continentur etiam moventes, quæ per ſe moventur. T. 4. c. 621. C.
Appellatione rei pars etiam continetur. T. 5. c. 859. D. E.
De appellatione deſerta. T. 6. c. 954. B.
Clauſula *appellatione remota* quando interpretanda. T. 6. c. 951. B. & c. 951. A. B.
Appellatione ornamentorum an contineantur veſtes muliebres. T. 6. c. 601. A.
Appellatione filii, & patris quidnam præciſè contineatur. T. 6. c. 439. D.
In appellatione quantum ſit in condemnationem deductum, non quantum debeatur, ſpectatur. T. 7. c. 99. B.
Si appellatione pendente mors intervenerit. T. 9. c. 1122. D. E.
Appellatione hominum qui continentur. T. 9. c. 419. C.
Ab appellatione longè diſtat recuſatio. T. 9. c. 1126. C.
Appellatione interpoſitâ qui ſententiam dedit judex, eſſe deſiit. T. 9. c. 1118. C.
Appellatione interpoſitâ an aliquid poſſit innovari. T. 10. c. 792. B.
Appellatione ſemel interpoſitâ nihil eſt cauſæ, cur poſſit magiſtratus permittere relationem. Ibidem B.
In appellatione ſi quis erraverit, an ei noceat. T. 10. c. 793. D.
Appellationes fruſtratoriæ quæ dicantur. T. 6. c. 777. D.
Appellationes omnes hodie Principes referunt ad Senatum. T. 9. c. 1109. B.
Quorum appellationes non recipiuntur. T. 9. c. 1121. A. & ſeq.
Appellationes in Provinciis interpoſitæ plerumque deferuntur in urbem Romam. T. 10. c. 801. D.
Appellationum ſacra judicia. T. 2. c. 1068. D.
Appellationum cauſæ an per alium reddi poſſunt. T. 1. c. 882. A.
De appellationum cauſis reddendis. T. 1. c. 518. B.
De appellationum pœnis. T. 1. c. 516.
Appellationum in cauſis non ſpectari quantum debeatur, ſed quanti quis damnatus ſit. T. 7. c. 68. A.
Appellationum dies ſummi, & fatales qui. T. 9. c. 1115. A.
Appellationum cauſæ tempora præſtitura. T. 9. c. 132. C.
De appellationum temporibus, & reparationibus. T. 9. c. 1112. A. & ſeq.
Appellationum duplicia ſunt tempora. T. 10. c. 789. B. & ſeq.
De appellationibus recipiendis, vel non. T. 1. c. 881. A.
De appellationibus quinque provinciarum. T. 2. c. 1091. D. E.
De appellationibus. T. 9. c. 1103. B. & ſeq.
In appellationibus hoc eſt ſingulare, ut earum cauſa agi poſſit una tantùm parte præſente. 10. c. 495. D.
De appellationibus & relationibus. T. 10. c. 788. E. & ſeq.
Appellator victus ſumptus victori reddit in quadruplum. T. 1. c. 520. A.
Appellator, qui ad diem condictum non venerit, adverſario ſuo viatica, & litis ſumptus reddere tenetur. T. 6. c. 941. B.
Appellatore mortuo, an ejus heredes appellationis cauſas peragere, & ejus merita præſtare cogantur. T. 10. c. 802. A.
Ab appellatoribus judici convitium fieri non oportet. T. 1. c. 518. D.
Appendi quo tempore ſolebat panis. T. 5. c. 397. C. & caro. Ibidem C.
Appius Claudius, an verò Tit. Claudius centemmanus aut Centumalus eſt appellatus. T. 1. c. 909. D.
Appius Claudius quomodo fas omne, juſque miſcuit. T. 1. c. 902. D.
Appiam viam ſtravit, aquam Claudiam induxit, R literam invenit. T. 1. 909. C.
Apollonius Homerus Grammaticorum appellatus. T. 6. c. 91. E. & cur hæc illi appellatio attributa. Ibid. E.
Appointementen droict. T. 9. c. 126. E.

Appoſitum quid ſignificet. T. 7. c. 648. D. E.
Apprehenſio poſſeſſionis an magis ſit facti, quàm juris. T. 5. c. 695. A.
Apprehenſionem poſſeſſionis eſſe rem facti, & quid ſit apud Plautum res voluptatis. Ibidem A.
Aqua jugis, viva. T. 3. c. 297. E.
Aqua non profluens communis non eſt. T. 1. c. 59. A.
Aqua biennio amittitur, & biennio uſucapitur. T. 1. c. 1119. A.
Aqua caſtellaria. T. 3. c. 77. C.
Aquâ ſolâ jugi, & viva veteres in ſacrificiis uti ſolebant. T. 3. c. 298. E.
Aquâ & igni accipere quid. T. 3. c. 297. C. D.
De aqua per rotam tollenda. T. 3. c. 77. A.
De aqua quotidiana, & æſtiva interdictum. T. 1. c. 853. A. B.
Aqua legata. T. 4. c. 896. B.
Aqua, quæ ſuâ ſponte fluit, uſurpari, & retineri poteſt. T. 5. c. 734. E.
Aqua Jovialis quæ dicatur. T. 5. c. 661. C.
De aqua pluvia, quæ ex fundo communi plurium opere manufacto nocet ſimiliter alii fundo communi plurium. T. 5. c. 674. C. D.
De aqua pluvia, quæ ex fundo communi plurium nocet fundo, non jam communi, ſed unius proprio. T. 5. c. 675. B.
Aqua quare ſit dividenda menſuris. T. 6. c. 456. C.
De aqua quotidiana, & æſtiva. Ibid. C.
Aqua ſervitutum nomine an contineatur. T. 6. c. 776. D.
Aqua æſtiva quæ ſit. T. 7. c. 436. D.
Aqua cui debetur, an fiſtulam in rivo ponere poſſit. Ibidem E.
Aqua ita conſtituta, ut alternis diebus integris, vel noctu tantùm, vel die tantùm, vel alternis horis, vel horâ quotidie ducatur, quando non utendo amittatur. T. 7. c. 467. B. C.
Aqua legata alternis annis an amittatur non utendo. T. 7. c. 1348. D.
Aqua quotidiana quæ ſit. Tom. 7. c. 436. D.
Aqua uni conceſſa, an alteri per eundem locum iter cedi poſſit. Ibid. C. D.
Aqua caduca quæ ſit, & an duci poſſit. T. 7. c. 438. B.
Aqua quomodo ducenda ſit. T. 7. c. 436. E.
Aqua ſi ſuâ ſponte perfluat, nemine ducente, an non utendo amittatur. T. 7. c. 469. A.
Aquâ ita conſtituta, ut quis eâ utatur tantùm æſtate, vel uno menſe quotannis, an non utendo amittatur. T. 7. c. 467. A.
Aquâ nondum inventâ, an rectè conſtituatur iter aquæ. T. 7. c. 434. C.
Aqua pluvia ſi vicino noceat in urbe, quæ actio dabitur. T. 7. c. 475. E.
Aqua non utendo an, & quando amittatur. T. 7. c. 395. E.
Aqua molleſcere ferrum. T. 9 c. 515. C
Aqua in Ægypto venalis eſt. T. 10. c. 1123. E. & c. 1124. A.
Aquæ caſtellariæ interdictum. T. 3. c. 127. A. B.
Aquæ pluviæ arcendæ actio. T. 1. c. 834. B. C.
Aquæ veterem uſum ſingulis civibus manere, & non turbari. T. 2. c. 828. C. D.
Aquæ jus qui impetravit, reſcriptum inſinuare debet Præfecto prætorio. T. 2. c. 829. A.
Aquæ jus eſt perſonale. T. 4. c. 896. B.
Aquæ ſervitus lege venditionis an imponi poſſit fundo vendito. T. 4. c. 895. C.
Aquæ ſervitus conſtitui poteſt, aquâ non dum inventâ, & cur. Ibid. D.
Aquæ pluviæ arcendæ actio quando locum habet. T. 5. c. 660. C. & ſeq.
In aquæ ſervitute acquirenda vetuſtas requiritur. T. 5. c. 736. A. B.
De aquæ pluviæ ſervitutibus. T. 5. c. 670. D. & ſeq.
Aquæ digitus quid ſit. T. 6. c. 519. B.
Aquæ digitus, & modulus an ſit idem. T. 6. c. 466. C. D.
Aquæ caput quod ſit. T. 7. c. 434 B.
Aquæ ducendæ gratiâ fiſtulæ ædibus vicini applicatæ, ſi damnum dent, quæ actio ſit. T. 7. c. 417. B. & ſeq.
Aquæ hauriendæ per machinas ex proprio fundo jus an ſit ſervitus, & an perſonæ tribuatur. T. 7. c. 443. B.
Aquæ hauriendæ per machinas ſervitus an caſtello imponi poſſit. Ibi. B.
Aquæ hauſtum habens an habeat aditum ad hauriendum, & contra. T. 7. c. 433. A.
Aquæ hauſtum habens, ſi certo tempore ierit, nec aquam duxerit, an eum amittat. T. 7. c. 464. C.
Aquæ hauſtus an ad flumen publicum rectè concedatur. Tom. 7. c. 433. A.
Aquæ hauſtus eſt jus prædii, non perſonæ. T. 7. c. 443. A.
Aquæ hauſtus quando ſit jus perſonale. T. 7. c. 430. E. & c. 431. A.
Aquæ iter an veniat in judicio communi dividundo. T. 7. c. 432. D.
Aquæ jus an conſtitui, & acquiri poſſit, etiamſi nobis aqua non ſit utilis. T. 7. c. 399. D.
Aquæ pluviæ arcendæ actio an ſit de damno infecto. T. 8. c. 546. D. E.
Aquæ pluviæ arcendæ arbiter quando detur, & de quo inquirere debeat. T. 7. c. 881. D.
In aquæ pluviæ arcendæ actione actio formatur ex perſona rei. T. 7. c. 215. C.
Aquæ ſervitus. T. 7. c. 380. D.
Aquæ pluviæ arcendæ actio. T. 7. c. 480. B.
De aquæ hauſtu alia eſt quæſtio, alia de puteo. T. 7. c. 577. E.
Aquæ dandæ jus quibus olim conceſſum erat. T. 7. c. 438. B. hodie ſoli Principi competit. Ibid. B.
Aquæ, vel viæ ſervitus ſi legetur alternis annis, tamen unum eſſe legatum. T. 7. c. 1348. B.
Aquæ ſervitus ita conſtituta, ut ducatur alternis annis, vel menſibus, an, & quando non utendo amittatur. T. 7. c. 467. A.
Aquæ ſibi conceſſæ qui aquam admiſcet, an ſervitutem amittat. T. 7. c. 468. C.
Aquæ, & ignis interdictum. T. 8. c. 917. E.
Aquæ ſervitus an acquiratur triennio. T. 10. c. 623. A. B.
Aquæductus eſt jus habendi rivi in alieno prædio. T. 1. c. 1505. E.
Aquæductus conſtitui ex ſtagno non poteſt. T. 3. c. 298. B.
Aquæductus quot annis acquiritur. T. 3. c. 528. E.
Aquæductus minuſcularii. T. 2. c. 831. C.
Aquæductus, aut pons an in alieno fundo per ſervitutem conceſſam exſtrui poſſit. T. 5. c. 672. D. E.
Aquæductus quomodo conſtituatur. T. 5. c. 736. A.
Aquæductus ſervitus an ruſtica, & urbana ſit. T. 6. c. 290. D.
Aquæductus an ſit, fundi vel perſonæ. T. 6. c. 519. B.
Aquæductus aliàs perſonalis, aliàs realis ſervitus eſt. T. 7. c. 1024. C.
Aquæductus an, & quando ſit jus perſonæ, non prædii. T. 7. c. 430. D.
Aquæductus an per eundem locum pluribus concedi poſſit. T. 7. c. 436. B.
Aquæductus an pluribus ſimul iiſdem diebus, & horis cedi poſſit. T. 7. c. 432. C.
Aquæductus an ſit ſervitus & an ejus cauſa ſit perpetua. T. 7. c. 425. B. C.
Aquæductus in fundo ſerviente an mutari, transferri, vel diſtrahi poſſit. T. 7. c. 440. A.
Aquæductus an cedatur inutiliter loco publico interveniente. T. 7. c. 398. E.
Aquæductus, vel aquæ hauſtus ipſo jure quomodo conſtituatur. T. 7. c. 434. B.
Aquæductus an veniat in actionem communi dividundo. T. 7. c. 506. D.
Aquæductus quale jus ſit. T. 8. c. 942. C.
Aquæductus non modò uſu diuturno, ſed & vetuſtate poteſt acquiri. T. 10. c. 623. B.
Aquæductui infinitam memoriam auctoritatem dare. T. 7. c. 397. B.
Aquæductum qui biennio uſus non eſt, amiſiſſe videtur. T. 1. c. 378. B.
Aquæductum habens an poſſit aquam ducere per lapidem ſtratum. T. 7. c. 454. B.
Aquæductum non eſſe ſervitutem, ſi quocumque duci poſſit, ſed jus perſonæ datum. T. 7. c. 1396. D.
De aquæductibus. T. 2. c. 827. C.
Aquam non utendo amitti. T. 1. c. 1119. A.

Aquam uſucapi biennio. Ibid. A.
Aquam in fundo alieno quærere ſi ceſſum nobis ſit, an ut inventa ducatur, cedi poſſit. Tom. 5. c. 671. D. E.
Aquam quotidianam qui habet, an hybernam, & æſtivam aquam habeat. T. 6. c. 456. D.
Aquam haurire ex flumine publico unicuique permiſſum eſſe. T. 7. c. 437. E.
Aquam ducens per plurium prædia an uni eorum ex rivo aquæ hauſtum largiri poſſit. T. 7. c. 441. A.
Aquam dulcem in medio mari quibuſdam in locis eſſe. T.7.c.813.C.
An aquam e flumine publico ducere unicuique liceat. T. 7. c. 437. E.
Aquam nequis quærat in ſuo fundo, an ceſſio hæc valeat. T.7.c.349.E.
Aquam quærere in ſuo fondo, & minuere aquam vicini an cuique liceat. T. 7. c. 407. A.
Aquam quærere, & inventam ducere licere, ſervitus conſtitui poteſt. T. 7. c. 434. C.
Aquarum ſervitus. T. 2. c. 829. B.
Aquas defluentes an, & quando inferior fundus de ſuperiore recipere debeat. T. 7. c. 440. C.
Aquarioli ſunt infames. Tom. 1. c. 1026. E.
Aquiliæ legis capitum argumenta. T.8.c.1086. E. & c.1087. A.& ſeq.
Aquilia lex. Vide, Lex aquilia; a ut vide Actio legis aquiliæ.
Aquiliâ lege quid agatur. T.7.c.54.D.
Aquilia ſtipulatio qualis. Tom. 8. c. 1078. C.
De lege aquilia, & quare de illa tractatus in medio tractatu vindicationum interpoſitus. T. 10. c. 940. D.
Aquiliæ legis actio utilis quando competat. T. 7. c. 417. D.
Aquiliæ legis actio. T. 7. c. 511. C. & ſeq.
Aquiliæ legis actionem eſſe directam, & utilem. T. 7. c. 417. D.
Aquiliæ legis directæ actioni quando locus. ibidem D.
Aquiliana ſtipulatio novat priorem obligationem. T. 9. c. 105. B.
Aquilianæ ſtipolationis verbo iotelligitur acceptilatio, quæ eam ſtatim ſubſequitur. T. 10. c. 391. A.
Aquiliana formula omnium malitiarum everriculum. T. 1. c. 971 E.
Aquilius Gallus quantæ auctoritatis apud populum. T. 1. c. 911. D.
Aquilius Gallus cujas eſſet. Ibid. E.
Aquiminalia quæ ſint. T.3.c.265.D.
Aquiminalia argentea in ſupellectili eſſe dicuntur. T. 3. c. 271.C.
Aquiminarium argenteum. T. 3. c. 29. B.
Arralis contractus. T.9. c.285. B. C.
Ara Salutis quæ ſit. T. 10. c.841. B.
Aræ duæ Salutis, & Miſericordiæ. T. 2. c. 60. A.
De Arabiæ moderatore. T.2.c.1134.D.
Aratores boves. Vide, Boves.
Arbiter quis dicatur. T.1. c. 744.A.
Arbiter honorarius judex eſſe poteſt. T. 2. c. 1123. C.
Arbiter erciſcundæ familiæ plus,quàm ſemel dari non poteſt.T.1.c.378.E.
Arbiter ſervus eſſe nequit, & cur. T. 5. c. 176. C. D.
Arbiter quid eſt. T. 4. c. 245. E.
Arbiter ſecundi compromiſſi an auditorium ſuſcipere cogatur. T. 4. c. 98. C.
Arbiter, & bonus vir idem eſt, & quis dicitur. T. 4. c. 323. C.
Arbiter non addicitur, ſed ſumitur, eligitur, & ita rectè arbiter ex compromiſſo aditur. T. 4.c.72.E.
Arbiter in adjudicandis bonis ſequi debet voluntatem patris. T. 4. c. 897. E. quænam illa ſit voluntas, & diviſio patris, quam arbiter, ſeu judex familiæ erciſcundæ ſequi debeat. Ibid. E.
Arbiter an contumaciam litigatoris punire poſſit, & quomodo. T. 5. c. 194. C.
Arbiter an, & qui ſententiam dicere cogatur. T. 5. c. 177. A.
Arbiter an cogi poſſit ſententiam dicere, & quid intervenire debeat. T. 5. c. 183. B. & ſequ.
Arbiter boni viri officio fungi debet. T. 5. c. 989. E.
Arbiter quandonam intelligatur non eſſe arbiter, aut judex compromiſſarius. T. 6. c. 23. A. B.
Arbiter in quibuſnam cauſis dicatur propriè arbiter, & in quibusnam judex. T. 6. c. 484. B. C.
Arbiter fieri an aliquis poſſit invitus. T. 6. c. 23. C. & c. 25. E.
Arbiter quandonam rurſus arbitrium recipere cogi non poſſit.T.6.c.23.C
Arbiter an poſſit cogi ſententiam dicere, ſi unus ex litigatoribus bonis ceſſerit. T.6.c.22. E.& c.23.A.
Arbiter an jubere poſſit adeſſe litigatores, vel per nuntium, vel per epiſtolam. T. 5. c. 22. C. D.
Arbiter compromiſſarius ſi jubeat in locum aliquem inhoneſtum adeſſe litigatores,impunè ei non paretur. T. 7. c. 1315. B.
Arbiter, & arbitrium de quibus dicantur. Tom. 8. c. 1102. E. & c. 1103. A. B.
Arbiter, & judex in quo differunt. T. 9. c. 194. C.
Arbiter familiæ erciſcundæ poteſt de cauſa generis, & ingenuitatis cognoſcere, ſi ea incidat. Ibid. D.
Arbiter familiæ erciſcundæ eſt judex delegatus, qui notionem tantùm habet, non juriſdictionem. T. 9. c. 691. E.
Arbiter compromiſſarius non poteſt eſſe judex. T. 10. c. 395. D.
Arbiter a judice quomodo differat. T. 10. c. 625. D.
Arbitri adduntur actionibus bonæ fidei, judices actionibus ſtrictis. T. 1. c. 249. B.
Arbitri ſententia rem judicatam non facit. T. 4. c. 381. E.
Arbitri ſi plures ſint, an unius ſententia ſufficiat, & pœna committatur, ſi non pareatur. T. 5. c. 191. A B.
Arbitri ſententiam plenam eſſe oportet. T. 5. c. 179. D.
Ex arbitri ſententia non naſcitur actio judicati, vel exceptio rei judicatæ. T. 5. c. 187. C.
Arbitri ſententia condemnato actionem de evictione non parat adverſus auctorem ſuum, ut ſententia judicis. Ibidem C.
Arbitri in quibus cauſis jure non ſumuntur, & in quibus per errorem ſumpti vetantur a Prætore ſententiam dicere. Ibid. B. & ſeq.
Arbitri, & arbitratores cur, & quomodo diſcernanur. T.5.c.988.B.C.
Arbitri, ſive judicis compromiſſarii ſententiæ an abſque diſcrimine obtemperandum. Ibid. C.
Arbitri ſententia appellari non poteſt. T. 6. c. 837. C.
Arbitri pares numero, ſi diverſas ſententias dixerunt, nihil agunt. T. 6. c. 931. E. & c. 932. A.
Arbitri ſententia, quæ inter præſentes dicenda eſt ſecundùm compromiſſum, præſente utroque, aut heredibus eorum, ſi alter ex litigatoribus deceſſerit, aut lurere cœperit, qualis eſſe debeat. T. 6. c. 22. A. & ſeq.
Arbitri dantur de finibus regundis,de hereditate dividunda, & de rebus communibus dividundis, & quomodo poſtulantur arbitri. T. 7. c. 484. D.
Arbitriquidam ſunt compromiſſarii, quidam ſine compromiſſo. T. 9. c. 145. D.
Arbitri a judicibus dati. Ibid. D.
Arbitri ſine compromiſſo. Ibid. D.
Arbitri compromiſſarii an ſint judices, cum nec juriſdictionem, nec notionem habeant. T.10.c.395.D.
Arbitri compromiſſarii, vel recepti quinam ſint. T. 10. c. 914. B.
De arbitris. Tom. 6. c. 484. B. & ſequ.
Ab arbitris an liceat appellare. T. 10. c. 914. C.
De arbitro a Prætore dato fidejuſſoribus probandis. T. 5. c. 862. B
Arbitro nulla formula præſcribitur. T. 5. c. 179. C.
Arbitrorum duo genera. T.8.c.540.A.
Arbitrorum genera quot. Tom. 9. c. 146. A.
Arbitrorum plura, & diverſa genera T.10. c. 914. C.
Arbitros refugit bona pietas in diviſione patrimonii. T. 4. c. 899. C.
Arbitros in diviſione patrimonii uno & mutuo conſenſu prædia auctoribus curatoribus inter ſe dividere poſſe, quamvis alter alterum ſine decreto Prætoris in diviſionem provocare invitum non poſſit. T. 6. c. 520. E. & c. 521.A.
Arbitros eligere cogitur, & apud eos litigare, qui recuſat judicem datum. T. 9. c. 148. E.
Arbitras mulieres eſſe poſſe. Tom.3. c. 375. B.

Digitized by Google

Arbitrari ſolus quis poſſit. T. 8. c. 758. C.
Verbo *arbitrari* utebantur veteres in teſtimoniis dicendis. T. 10. c. 511. D.
Arbitraria judicia. Vide, Judicia bonæ fidei.
Arbitraria eſt demonſtratio qualitatis actionis, non nomen actionis. T. 5. c. 403. A.
Arbitraria judicia quo ordine pertractentur. T. 5. c. 148. D.
Arbitraria ſunt interdicta noxalia. T. 7. c. 340. C. item interdicta exhibitoria ſunt arbitraria, & cur arbitraria appellentur. Ibid. C.
Arbitraria eſt actio, quæ duas habet clauſulas. Ibid. C.
Arbitraria actio cur ſic nominata. T. 10. c. 927. A.
Arbitrariæ actiones. Vide, Actiones arbitrariæ.
Arbitrarias eſſe omnes actiones noxales. T. 7. c. 340. C.
In arbitrariis judiciis quarum rerum habetur ratio. T. 1. c. 1280. B.
In arbitrariis actionibus nunquam datur cautio, ſed tantùm in bonæ fidei actionibus. T. 4. c. 575. D.
Arbitrariis judiciis quæ actiones comparentur. T. 5. c. 915. C.
Arbitrium, an arbiterium dicendum eſt. T. 3. c. 293. B. C.
Arbitratus, & arbitrium idem eſt. T. 10. c. 535. E.
Arbitratus duplex. T. 10. c. 1120. B.
Arbitrium, & arbitratus pro eodem. T. 1. c. 1194. B.
Arbitrium viri boni ipſa eſt æquitas. T. 1. c. 1195. A.
Arbitrium duplex. T. 3. c. 26. C.
Ad arbitrium, ſeu judicem res tranſactione finitâ nihil pertinet. T. 4. c. 899. D.
Arbitrium judicis non eſt latiſſimum in actione arbitraria. Tom. 4. c. 274. A. B.
Arbitrium boni viri ſtipulationi inſeritur. T. 4. c. 983. C.
Arbitrium recipere voluntatis eſt, conſummare neceſſitatis. Tom. 5. c. 175. A.
Arbitrium a judicio ordinario quomodo differat. Ibid. A.
Arbitrium quid ſit, & an arbitrio furma præſcribatur. T. 5. c. 179. D.
Arbitrium in locatione non ex domini, qui locavit operas, voluntate, ſed boni viri dependet. T. 5. c. 524. D.
Arbitrium certum an ſit. Tom. 5. c. 988. D.
Arbitrium etiam ſtrictè accipitur. T. 5. c. 989. B.
Arbitrium collatum in perſonam alterius an perſonam ejus egredi poſſit. Ibid. C.
Arbitrium promiſſoris an eligi poſſit, & quando. Ibid. B. C.
Arbitrium iniquum judex corrigit. Ibid. A.
Arbitrium an finiatur pœnâ commiſſâ. T. 6. c. 23. C.
Arbitrium liberum eſt mera voluntas. Tom. 7. c. 1029. D.
An in arbitrium alterius legatum poſſit conferri. T. 7. c. 1088. D. & ſequ.
Arbitrium petere poteſt legatarius communi dividundo. T. 7. c. 589. D. arbiter conſtituet partem heredi, & legatario. Ibidem E.
Arbitrium dupliciter accipitur. T. 8. c. 758. B. merum perſonarum non egreditur. Ibidem C.
Arbitrium extranei in legatis. T. 7. c. 1090. B.
Arbitrium heredis, & legatarii in legatis. Ibidem B.
Arbitrium boni viri vinculo æquitatis continetur. Ibidem A.
Arbitrium tutelæ. T. 9. c. 590. B. & ſeq.
In arbitrium tutelæ venire uſuras pecuniæ pupillaris, quam tutor in uſus ſuos convertit, & uſuras legitimas. T. 9. c. 599. C.
Arbitrium duplex. T. 10. c. 535. E.
Arbitrium quomodo accipiatur in contractibus bonæ fidei. T. 10. c. 1120. C.
Arbitrii boni viri quæ vis, & effectus. T. 5. c. 988. D.
Arbitrii impedimenta quotuplicia ſint. T. 5. c. 177. E. & c. 178. A.
Arbitrii iniqui corrigendi duo remedia eſſe, & quæ ſunt. T. 5. c. 862. C.
Arbitrio promiſſoris perexigua conſtituitur obligatio. T. 5. c. 989. C.
Arbitrii vocabulum in teſtamentis pro boni viri arbitrio accipitur. T. 7. c. 1090. B.
Arbitrio judicis non omne, quod in judiciis accidere poteſt, debetur, & eſt in obligatione. T. 4. c. 100. D.
Ab arbitrio iniquo an appellari poſſit. T. 5. c. 852. B.
Arbitrio an pœna, & quando interveniat. T. 5. c. 988. B. C.
Verbum *arbitrio* accipitur non pro libero, & diſſoluto arbitrio heredum, ſed pro arbitrio boni viri. T. 6. c. 683. D.
Arbitrio non ſtare non liberum eſt, ſed in arbitrium conſentire. T. 8. c. 442. B.
Arbitrio mero qui adſtringantur. T. 8. c. 758. B.
Ab arbitrio compromiſſario appellari non poteſt. T. 9. c. 590. C. conſtitutionibus regiis permittitur. Ibidem C.
Arbitria judicum plerumque periculoſa ſunt. T. 5. c. 222. C.
Arbitria funeris unde dicantur. T. 5. c. 988. D.
Arbitrum quæ ab arbitrio excuſant. T. 5. c. 177. E. & c. 178. A.
Arbor, quæ in alienas ædes, vel in agrum vicini imminet, ut ſublucari poteſt. T. 1. c. 482. A.
Arbor origini cedit, non alimento. T. 4. c. 143. D.
Arbor quo jure retineri poſſit. T. 8. c. 940. A. B.
Arbor conſanguinitatis, & error Doctorum in pictura graduum. T. 9. c. 918. B.
Arbor vicini ſi in vicinum prædium radices porrexit, recidere eas vicino non licet. T. 9. c. 1140. D.
Arbor cui legata eſt, an poſſit eam exſtirpare. T. 10. c. 524. C.
Arboris putator, ſi prætereuns rami ictu homo perierit, ut puniendus. T. 1. c. 505. D.
Arborem legatam an legatarius radicitus exſtirpare poſſit. T. 7. c. 1058. B. an eam repullulantem vindicare poſſit. Ibidem B.
Arborem ſi heres in fundo fructuario poſuerit, an eam poſtea invito fructuario exſtirpare poſſit. T. 7. c. 1343. D.
Arborem conſanguinitatis qui dicit, errat. T. 9. c. 674. E.
Arbore legatâ, an etiam videantur radices legatæ. T. 7. c. 1058. B.
De arbore ſita in urbe prope ædes vicini, & de ſpatio intermittendo. T. 9. c. 1141. A. & ſeq.
De arbore in confinio, vel prope confinium poſita. Ibid. C.
De arbore vicini, quæ fudit omnes radices ſuas in meum fundum. Ibidem B.
Arbores ſummæ an ſint in fructu. T. 3. c. 692. B.
Arbores qui cædunt, coercentur ut latrones. T. 3. c. 225. D.
Arbores fructiferas qui ceciderunt, quibus pœnis afficiendi. T. 1. c. 501. B.
Arbores ſi per furtum cæſæ ſint, in duplum ejus rei nomine reus convenitur. T. 1. c. 411. A.
Arbores an ſint in fructu. T. 4. c. 292. E. in ſylva data in dotem hæc diſtinctio notatur, an ſit cædua, an non cædua. Ibidem. E. & c. 293. A.
Arbores ſunt ſuperficies fundorum: hinc appellatio ſuperficiei latior, quàm ædificii. T. 4. c. 245. B.
Arbores propter umbram non ſucciduntur, ſed ſublucantur jure; ſucciduntur tantùm finium dirimendorum causâ. T. 7. c. 475. C. D.
Arbores collucare quid ſit. T. 7. c. 454. D.
Arbores ſi venditor, dum fundum venditum tradit, exſciderit, vel exſtirpaverit, emptori tenetur ex empto. T. 7. c. 746. D.
Arbores ſublucare quid ſit. T. 7. c. 454. C.
Arbores exſtantes quinam ſint. T. 10. c. 766. B. C.
Arborum furtim cæſarum. T. 3. c. 225. C. D.
Arborum furtim cæſarum interdictum. T. 1. c. 855. A. & c. 866. E. 867. A.
Arborum juxta aquæductus poſitarum jus. T. 2. c. 831. D.
Arborum terminalium everſores ut puniendi. T. 1. c. 503. E. & c. 504. A.
Arborum jus in confinio poſitarum. T. 1. c. 70. C.
Arborum furtim cæſarum actio. T. 7. c. 480. B.

Digitized by Google

Arborum venditarum an numeratione pretii emptor dominus fiat. T. 7. c. 806. A.
Arborum vicinarii rami quomodo ſupputandi. T. 9. c. 1140. B. C.
De arboribus furtim cæſis. T. 6. c. 462. E.
De arboribus cædendis interdictum quod, an, quando, & cui detur. T. 7. c. 454. B. duplex eſt. Ibid. B. C.
De arboribus adimendis. T. 9. c. 1139. E. & c. 1140. A. & ſeq.
De arboribus ſublucandis. Ibidem c. 1139. & c. 1140. A. & ſeq.
De arboribus cædendis, quæ vicino nocent, interdictum. T. 9. c. 1139. E.
De arboribus coercendis. Ibid. E.
De arboribus collucandis. Ibidem E.
Arca quæſtoria. T. 2. c. 680. D.
Arca vinaria. T. 2. c. 775. E.
Arca funeris. T. 3. c. 312. A.
Arca præfecturæ. T. 2. c. 680. D.
Arcadii Imperatoris, qui Eccleſiarum aſyla vetuerat, cum ad Eccleſiam ipſe confugiſſet, hiſtoria. T. 10. c. 831. B.
Arcarii qui ſint. T. 2. c. 772. C.
Arcarii Eccleſiæ quinam ſint. T. 10. c. 816. C. D.
Arcarius. T. 8. c. 497. A.
Arcere aquam eſt curare, ne fluat aqua initar torrentis. T. 5. c. 665. E. & c. 656. A.
Arcus, ſeu opus arcuatum quid dicatur. T. 5. c. 572. E.
Arcuum fabricæ. T. 2. c. 1122. D.
Archiatri qui ſint, & eorum immunitates. T. 2. c. 756. B.
Archiatri quid accipere poſſunt ab ægrotis. T. 2. c. 757. B.
Archiatri ab onere metatorum excuſantur. T. 2. c. 975. A. B.
Archiatri defuncti qui in locum conſtituitur, ut probandus. T. 2. c. 757. D.
Archiatrorum dignitas. T. 2. c. 958. B. C. & c. 975. C.
Archiatrorum cauſas pertinuiſſe ad cognitionem Præfecti prætorio. T. 9. c. 1025. B.
Archidiaconatus dignitas tribuit juriſdictionem in quibuſdam locis. T. 6. c. 871. C. D.
Archidiaconus ut eligendus. T. 2. c. 1145. D. E.
Archidiaconus Vicarius eſt Epiſcopi in omnibus. T. 6. c. 825. D.
Archidiaconus major Archipresbytero. T. 6. c. 818. E.
Archidiaconi fuit Prælati. T. 6. c. 778. B.
Archidiaconi in majori Eccleſia ſuos habent officiales. T. 6. c. 989. B.
Archidiaconi dicuntur Chorepiſcopi. T. 10. c. 820. D.
Ab Archidiacono non appellatur Epiſcopus, ſed Archiepiſcopus. T. 6. c. 989. B.
Ad Archidiaconum ſpectat omnis diſciplina Clericorum poſt Epiſcopum. T. 6. c. 918. B.
Archigerontes qui ſint. T. 10. c. 823. B.
Archigubernii an teneantur jure militari. T. 8. c. 149. C. D.
Archiepiſcopus, & Patriarcha idem. T. 2. c. 1049. B.
Archiepiſcopus Eccleſiam poteſt alii aſſignare, etiamſi nulla ſubſit cauſa removendi primi poſſeſſoris. T. 6. c. 822. E.
Archiepiſcopus olim Metropolitano erat ſuperior. T. 6. c. 1000. C.
Archiepiſcopus nullam habet poteſtatem in ſubditos ſuffraganeorum ejus, niſi ad eum provocatum ſit. T. 6. c. 944. C.
Archiepiſcopi Bituricenſis, & Archiepiſcopi Burdigalenſis controverſia de primatu Aquitaniæ. T. 6. c. 808. A. & c. 825. D.
Archiepiſcopo præfertur crux triplicata. T. 6. c. 836. C.
Archimandritæ Monachorum præfecti. T. 10. c. 820. B.
Archimandritæ quaſi latebrarum Præſules. Ibidem B.
Archipresbyter ab Archidiacono eligitur, ab Epiſcopo confirmandus. T. 6. c. 984. B.
Archipresbyter ſubjectus Archidiacono. T. 6. c. 818. E.
Archipresbytero animarum cura incumbit. T. 6. c. 984. B.
In architecto deſideratur prudentia. T. 10. c. 1057. B.
Architectorum privilegia. T. 2. c. 769. A.
Area eſt maxima pars domus, ſuperficies verò minima, ſi cum ſolo confertur. T. 4. c. 245. B.
Areâ alienâ venditâ a non domino an venditor ſumptus in ædificium factos repetere poſſit. T. 5. c. 1004. D
Area eſt prædium urbanum: quod ruri dicitur ager, non area, *niſi ſicubi ſerantur frumenta*. T. 6. c. 458. E.
Area ſi legetur, & poſtea imponatur ædificium, an legatum per hoc extinguatur. T. 7. c. 1031. B.
Areâ venditâ, & inædificatâ ab emptore, poſtea evictâ a domino, an ſumptuum inædificationis ratio habeatur. T. 7. c. 810. B. C.
Areâ venditâ certo pretio, & ut domum ædifices, ædificatæque domus partem mihi retradas, an agi poſſum ex vendito. T. 7. c. 744. C.
Area quale prædium ſit. T. 8. c. 943. D.
Area quot modis accipiatur. T. 7. c. 407. D.
Aream do, ut partem ædificii areæ impoſiti mihi reddas, ex tali contractu, qui nomine certo caret, an detur actio præſcriptis verbis. T. 6. c. 61. B.
Arearum reditus. T. 3. c. 223. B. C.
Areas vacuas occupare, & ædificare olim certis caſibus permiſſum. T. 3. c. 554. B.
Arelatenſium reſpublica fuit celebris in Gallia, ab Auſonio altera Roma dicta. T. 7. c. 1378. B.
Arenarii teſtes eſſe non poſſunt. T. 9. c. 277. A.
Areopagitæ noctu judicabant. T. 20. c. 391. D.
Argentaria, & tutela comparaotur. T. 4. c. 923. A.
Argentaria taberna. T. 7. c. 1252. E.
Argentariæ ſunt regales. T. 2. c. 1326. A.
Argentariæ rationes quodammodo publicæ ſunt. T. 9. c. 5. B.
Argentarius etiam dicitur coactor. T. 4. c. 968. A.
Argentarius publica perſona eſt. T. 5. c. 38. B.
Argentarius quis dicitur. T. 9. c. 4. A.
Argentarii. T. 2. c. 768. B.
Argentarii minores qui dicantur. T. 3. c. 268. B.
Argentarii & tutoris comparatio. T. 4. c. 923. A.
Officium utriuſque eſt publicum, & virile. Ibidem A.
Argentarii qui dicuntur. T. 4. c. 208. D. hi erant ratiocinatores optimi. Ibidem E. quorum uſus eſt neceſſarius, ſed quandoque periculoſus. Ibidem c. 209. A. verba Senecæ de hiſce. Ibid. B.
Argentarii officio quid incumbit. T. 4. c. 923. A. B. C.
Argentarii qui, & quod eorum exercitium, & officium fuerit. T. 5. c. 35. A. B.
Argentarii heres. T. 7. c. 1252. D.
Argentarii an, & quando, & ubi rationes ſuas edere cogantur. T. 7. c. 145. A.
Argentarii, qui pro aliis conſtituerunt, conveniri poſſunt inexcuſſo reo. T. 9. c. 262. A.
Argentarii ſæpe olim interveniebant, & novatione non factâ alienas obligationes ſuſcipiebant. T. 9. c. 260. E. & c. 261. A.
Argentarii. T. 9. c. 329. B.
Argentarii rationes ſuas cuique edere debent. T. 9. c. 1. A.
Argentarii ſoli, qui ad ſe recipiunt aliena debita, ex recepto obligantur. T. 9. c. 260. B.
Argentarii tenentor ad id, quod intereſt actione in factum. T. 9. c. 4. E.
Argentarii ſolebant ferè ſemper conficere rationes contrahentium. T. 10. c. 873. C.
Argentario dilatio non datur ob cauſam perferendarum rationum ex provincia niſi ex juſta cauſa. T. 4. c. 924. C. D.
De argentario decoctore, qui abjectâ menſâ argentariâ foro cedit. T. 6. c. 328. D. E.
Argentariorum varia nomina. T. 1. c. 938. B
Argentariorum officium. T. 2. c. 1158. A.
Argentariorum privilegia. T. 2. c. 767. C.
De argentariorum rationibus edicta. T. 3. c. 266. A.
Argentariorum ſocii. T. 4. c. 944. B.
Argentariorum, & menſæ uſus neceſſarius propter utilitatem publicam. Ibidem B.
Argentariorum receptum etiam conſtitu-

ſtitutum dicitur. T. 9. c. 260. E.
Apud argentarios in pecunia depoſita quæ ratio habetur eorum poſt privilegia, & quæ ante privilegia. T. 4. c. 210. B.
Argentarios ſæpe adhibitos fuiſſe in recepto, & in conſtituto. T. 9. c. 261. A.
De argentariis judicium. T. 4. c. 924. B.
Argentariis an dilatio ad rationes conficiendas detur. T. 5. c. 36. D.
In argentariis ſingularia quædam, & quæ ſint. T. 6. c. 625. C.
De argentariis, qui menſas habent poſitas in foro permutandis pecuniis accepto collybo. T. 9. c. 1199. D.
Cum argentariis ſemper intelligitur fœnus tacitum contrahi. T. 10. c. 452. A.
Argentum puſtulatum, puſulatum, vel poſtulatum, *Argent de coupelle*. T. 3. c. 591. C.
Argentum, vel aurum mobilibus legatis non debetur. T. 1. c. 433. E.
Argentum legatum an dividi poſſit. T. 7. c. 1092. B.
Argentum probum quod eſt. T. 9. 1450. A.
Argentum poſtulatum quid ſit. T. 10. c. 448. A.
Argentum ærosum quid ſit. T. 10. c. 562. C.
Argenti facti, & infecti appellatione quæ continentur. T. 1. c. 809. C
De argenti pretio, quod theſauris infertur. T. 2. c. 780. C.
Argenti natura, ſive ſubſtantia quæ, & qualis ſit. T. 5. c. 395. C.
Argenti, vel auri maſſæ vindicatio. T. 7. c. 237. B.
Argenti certum pondus dare juſſus an liberetur pro eo dando pretium. T. 7. c. 1323. C.
Argento potatorio legato, quæ debentur. T. 1. c. 439. E.
Argento, ſive maſſa argenti ſubreptâ, quæ actio competat. T. 5. c. 590. C.
Argento legato an cedat argentum promercale. T. 7. c. 1371. E.
Argento legato quale argentum debeatur. T. 10. c. 1129. C.
Argentea omnia olim in argento, non in ſupellectili deputabantur. T. 7. c. 966. E. & c. 967. A.
Argentea vaſa empturo inſpicienda data ſi in itinere perierint, cujus ſit periculum. T. 7. c. 859. A. B.
Argentea, vel aurea vaſa an ſint in auro, vel argento. T. 7. c. 967. A.
Arguiſſe idem eſt, quod accuſaſſe. T. 8. c. 276. E.
Argumenta ſingula non ſunt pars navis. T. 5. c. 81. D.
Argumenta ex vulgaribus dictis ducta an firma ubique ſint. T. 8. c. 276. D.
Argumenta a majori ad negandum valent, ad affirmandum verò non. T. 8. c. 670. A.
Argumenta levia, & mediocria non planè ſufficiunt ad probationem. T. 10. c. 965. E.
Argumenta a majori ad minus, & a minori ad majus ſunt infirmiſſima in jure. T. 10. c. 1022. D.
Argumentari a majori, vel minori non licet in his, quæ ſunt meri imperii. T. 7. c. 953. D.
Argumentatio periculoſa, captioſa, & cavillatrix. Vide, Sorites.
Argumentatio ducta ex propoſitione falſa nihil valet. T. 10. c. 298. B.
Argumentationes pſeudomenæ. T. 1. c. 1356. A. B.
Argumentatur a ratiocinatore ad rationes. T. 7. c. 496. E.
Argumentum ab actore municipum ad tutorem valet. T. 4. c. 1042. C.
Argumentum a repub. ad pupillum valet, & e contrario. Ibidem C.
Argumentum a majori ad minus tantum valet ad negandum, argumentum verò a minori ad majus ad affirmandum. T. 4. c. 1405. D.
Argumentum pactionis tacitæ eſt diuturna acceptio uſurarum totius pecuniæ. T. 4. c. 839. C.
Argumentum ab actore civitatis ad tutorem pupilli valet. T. 4. c. 397. C.
Argumentum a conjugatis affirmativè non valet, quod & Quintilianus non magnopere probat. T. 4. c. 685. D. ſecus verò, ſi negativè. Ibidem E.
Argumentum a conjunctis ad diviſa an ſemper locum habeat. T. 4. c. 230. C.
Argumentum a ſolutione ad conſtitutum. T. 4. c. 173. A. conſtitutum eſt inſtar ſolutionis in multis, non per omnia. Ibidem A.
Argumentum a ſtipulatione ad legatum in jure frequens eſt. T. 4. c. 460. D.
Argumentum a toto ad partem non valet, & alia eſt ratio totius fundi, alia evictæ partis. Tom. 4. c. 158. E.
Argumentum a ſervitute urbana ad ſervitutem ruſticam an procedat. T. 5. c. 671. E.
Argumentum ſemper rectè deducitur ab actione in rem ad actionem ad exhibendum. T. 5. c. 378. A.
Argumentum Senecæ de non committendo ſermone ſecreto dormienti. T. 6. c. 236. C.
Argumentum a majori ad minus, vel contra, in tractatu meri imperii cur non valeat. T. 7. c. 54. C.
Argumentum eſt optimum ab actionibus empti ad ædilitias actiones. T. 9. c. 397. A.
Argumentum a comparatione, a pari, non a majori. T. 9. c. 490. A.
Argumentum a ſimilitudine, vel inductione. Ibidem B.
Argumenti nomine quæ contineantur. T. 10. c. 1129. D.
Ariata quæ civitas. T. 2. c. 838. A. B.
Arioli, ſi de capite Principis, vel de ſumma reipublicæ conſulti reſponderint, capite puniuntur. T. 5. c. 503. A.
Ariſto peritiſſimus privati & publici juris, antiqui & recentis. T. 6. c. 158. A.
Ariſtoteles ſapientiæ magiſter appellatur. T. 5. c. 650. E.
Arithmetica proportio ut a geometrica diſtat. T. 1. c. 1064. B.
Arithmetica proportio ſervatur in commutationibus. T. 4. c. 289. C.
Arithmetica proportio quæ eſt. Ibidem D.
Arius ad publicum declinavit poſt Forum Conſtantini. T. 3. c. 657. B. C.
Arma armis propulſare omni jure comparatum eſt. T. 3. c. 126. C.
Arma qui adversùs remp. moverit, lege Juliâ majeſtatis afficiendus. T. 1. c. 514. A.
Super arma jurandi mos apud Francos, & Saxones. T. 2. c. 1193. C.
Arma armis repellere licet. T. 4. c. 654. B.
Arma ludrica, vel luſoria quænam appellata, & quibus appoſita. T. 6. c. 249. D.
Arma, & libri an conſecrantur. T. 8. c. 91. D.
Arma militum pignori obligari non poſſe. T. 9. c. 1208. C.
Arma nulla barbaris vendantur. T. 9. c. 369. E.
Arma cur poſtliminio non reddantur. T. 10. c. 1075. B.
De armis. T. 9. c. 368. D. & c. 370. A.
Armorum appellatione quæ contineantur. T. 2. c. 1122. E.
Armorum fabricæ. Ibidem B. C. D.
Armorum fabricam privato habere non licet. Ibidem. C.
Armorum appellatio quot, & quibusnam rebus competat. T. 1. c. 285. B.
Armorum uſus inſcio Principe ſit interdictus. T. 2. c. 833. D.
Armorum publicæ fabricæ. T. 9. c. 370. B.
In eis erant conſtituti certi fabricenſes. Ibidem B.
Armorum fabricam privatis non licet habere. Ibidem B.
Armorum fabricæ ſub quonam fuerint olim magiſtratu. T. 10. c. 847. A.
Armamenta ſi nauta fregerit, an id imputetur vectoribus. T. 3. c. 686. B.
Armamenta vocabulum nauticum, vulgò *la Sartie*. T. 6. c. 448. B. & c. 473. B.
Armamenta navis an contineantur vindicatione navis. T. 7. c. 235. C.
Armamenta navis quæ dicuntur. Ibidem C.
Armamentaria ſint ſub cura Patrum civitatum. T. 2. c. 1122. D.
Armanniæ ſunt bona regalia. T. 2. c. 1325. C.
Armata vis. Vide, Vis.
Armati milites conductores eſſe prohibentur. T. 10. c. 930. C.

Ar-

Digitized by Google

Armeniæ quatuor. T. 2. c. 1086. C.

Armenii collocabant ſine dote puellas. T. 2. c. 1069. C.

De Armeniis. Ibidem C.

Armamenta navis differunt a mercibus. T. 5. c. 533. C.

Armillæ manuum. T. 3. c. 272. B.

Arra in emptione santum intervenit, non in locatione. T. 3. c. 104. E.

Arra venditionis, aut locationis, aut nuptiarum eſt vinculum. T. 3. c. 308. D.

Arra venditionis, aut locationis, aus nuptiarum vinculum quo ſenſu di catur. Ibid. D.

Arra eſt argumentum emptionis, & venditionis, & quod arræ nomine datur. T. 1. c. 250. E.

Arra quonam modo dicatur pignus. Ibid. c. 251. A.

Arra fidem facis contractus facti, ac tosius pecuniæ ſolvendæ. Tom. 6. c. 606. B.

Atra dicitur & pactum, & contractus. T. 4. c. 252. B.

Arra eſt tantùm argumentum emptionis. T. 5. c. 512. B.

Arra, non ſecuta emptione, qua actione repetasur. Ibid. B.

Arra an ſit pars pretii. T. 7. c. 706. B.

Arra ſolita eſt dari in argumentum ſponſalium rite contractorum. Ibid. D.

Arra non eſt argumentum emptionis contractæ. Ibid. B.

Arra, & pretium quid diſſetant. T. 7. c. 752. C.

Arra non auferenda eſt, ſed complenda. T. 9. c. 295. A.

Arra eſt pignus. Ibid. A.

Arra eſt, quod prærogasur, ut reliqua ex fide conventionis ſequansur. T. 10. c. 659. E.

Arra quomodo repetasur contractu diſſoluto. T. 10. c. 1008. B.

Arra an venias in actione empti. T. 10. c. 1014. D.

Arra, ſicut in emptione, isa in locasione insetvenit. T. 10. c. 1043. C.

Arræ consractus ſunt adminicula. T. 1. c. 927. D.

Arræ quanam ratione ſunt conttactus adminicula. Ibid. D.

Arræ ſponſalitiæ. T. 2. c. 312. A. B.

Arræ datio an deintegret rem. T. 7. c. 752. B.

Arræ in venditione adhibitæ jus. ibidem A.

Arræ vinculo rem adſtringunt. T. 9. c. 435. A.

Arræ ſponſalitiæ ſequutis nuptiis redduntur, vel imputantur in donationem propter nuptias. T. 9. c. 434. E.

Arræ ſponſalitiæ non redduntur, ſi interveneris mors ſponſæ, & hæc ſola impedierit nuptias. T. 9. c. 435. C.

Arræ repesontur actione ex empto, vel condictione ſine cauſa. T. 9. c. 285. B. C.

Arræ ſponſalitiæ. T. 9. c. 429. A.

Arræ quando redduntur in duplum. Tom. 9. c. 436. C.

Arræ ſuns veluti pignora. T. 9. c. 285. B. non santùm nummi dantur arrarom nomine, ſed etiam aliæ res. Ibid. B.

Arræ, quæ dantur in ſponſalibus ſuns annuli, monilia. T. 9. c. 285. B. ſi nuptiæ non fiant, quid fies. Ibid. A.

Arræ, vel fidejuſſoris datio an facias rem minùs integram. T. 10. c. 1008. A.

Arræ datio eſt contractus. T. 10. c. 1015. A.

Arram qua actione emptor, diſſolutâ emptione mutuo conſenſu, repetat a vendisore. T. 7. c. 752. B.

Artarum datio contractus eſt. T. 2. c. 312. A.

Arrarum datio contractus eſt, qui præcedit nuptias. T. 9. c. 429. B.

Arrarum datio contractus dicitur. T. 9. c. 27. E.

Arrarum datio eſt contractus. T. 9. c. 434. C.

Arrarum dationes nullam ſcriptu tam exigons. Tom. 9. c. 284. B. contractibus adnumerantur. Ibid. B.

Arrarum pœna quæ. T. 9. c. 285. A. & E.

Arrarum nomine in quadruplum, hodie in duplum ſponſa plectitur, ſi ejus culpâ ſponſalia diſſolvantur. T. 10. c. 711. E.

Arras dat emptor venditoti, non perfecto contractu culpâ venditoris, reſtituit venditor arras in duplum. T. 9. c. 285. A. non perfecto contractu culpa emptoris, emptor arras perdis, quas dedis. Ibidem A.

Præter arras an etiam pœna addi poſſit in ſponſalibus. T. 10. c. c. 551. B.

De arris quid fiet, ſi venditio ſis perfecta, nec ab ea recedatur. T. 9. c. 285. A. B.

De arris ſponſalisiis. T. 9. c. 428. B. & ſeq.

Arrabonici contractus. T. 9. c. 284. B.

Arrale pactum. T. 9. c. 27. E. ex eo pacto datur actio. Ibid. E.

Ex arrali pacto quæ paciſcentibus paretur actio. T. 10. c. 1014. D. & ſeq.

Arrilatores. T. 2. c. 312. A.

Arriani, ſive Porphyriani. T. 10. c. 813. C.

Arrianorom parabaptiſmata damnata. T. 2. c. 1088. D.

Arietum appellatione an contineansur oves, & boves. T. 10. c. 1126. B.

Arrogantiæ medium nomine caret. T. 1. c. 774. A.

Arrogatio, & emancipatio eſt minima capitis diminusio, an liberat quoque obligationibus præcedensibus. T. 4. c. 228. A.

Arrogatin per quem olim fiebat, & quomodo. T. 8. c. 910. B. quænam prohibenda. Ibid.

Arrogatione minoris tutelam, & curam finisi. T. 9. c. 603. D. E. & c. 607. A.

Arrogatione acquiritur dominjum. T. 9. c. 103. B.

Arrogator qua actione, nomine arrogati, convenisi poſſit. T. 5. c. c. 159. A.

In arrogatorem quænam detur actio. T. 8. c. 1043. C.

Ars eſt eorum, quæ ſciuntur. T. 1. c. 723. B.

Artis, & naturæ comparatio pereleganr. T. 1. c. 916. B. & c. 917. A.

Artis, ſeu operæ pretium eſt levamentum. T. 4. c. 968. C.

Artem ludicram qui exercent, jus provocandi non habens. T. 5. c. 511. E.

Artem Grammasicam ſcripſit Quintus Rhemmius Palæmon. T. 4. c. 1473. B. C.

Artes magicæ prohibentur. T. 9. c. 1437. A. & ſeq.

Artium liberalium profeſſorum numerus. T. 2. c. 810. B.

Artium liberalium profeſſores a civilibus muneribus excuſansur, non eorum filii. T. 2. c. 744. E. & c. 756. A.

Arsium liberalium profeſſorum munus, ac dignitas. Ibidem. c. 755. A. & ſeq.

Artium maleficasom crimen. T. 9. c. 1470. E.

Artemo quid. T. 8. c. 651. B.

Artemo non eſt pars navis. Ibid. B.

Artemon pro *artemodorum* idem eſt. T. 7. c. 1324. B.

Articularis morbus a perſonalibus axcuſat muneribus. T. 2. c. 753. B.

Articulejanum Senatus-Conſultum. T. 9. c. 1142. B.

Articulus *ſed* non eſt ſemper diſcretivus, item *ſed etſi* non ſemper eſt conjunctivus. T. 4. c. 72. D.

Articulus *Nunc*. Vide, Nunc.

Articulus *De* auget ſignificationem. T. 9. c. 349. E.

Articulus cauſæ impropriè ſententia dicitur. T. 9. c. 1066. C.

Articuli omnes, omneſque caſus, omnes cauſæ, ſive ſpecies ſigillasim legibus, aut Senatus-Conſultis comprehendi non poſſuns. T. 6. c. 90. B. & ſeq.

Articulo *Ex* ſignificatur cauſa, atsiculo *propter* occaſio; & ſic aliud eſt cauſa, aliud occaſio. T. 4. c. 659. A.

Ex articulo *do, ut facias*, dari in factum civilem actionem. T. 9. c. 251. D.

Artifices ſuns, qui exſtruunt. T. 10. c. 1033. D.

Artificum immunitates. T. 2. c. 767. B.

De artificum diſpoſitione. T. 2. c. 1146. B.

Artificum illicitæ conventiones quomodo coerceantur. Tom. 10. c. 1033. A.

De

Digitized by Google

De artificibus ad diverſa opera deputatis, & ad rem privatam, vel dominicam pertinentibus. T. 9. c. 615. B. & ſeq.
Artificium eſt habitus animi, non officii. T. 7. c. 976. B.
Artificium & officium in quo differant. T. 10. c. 1125. A. B.
Artificio artificium, officio officium, artificio officium mutari, non etiam officio artificium. T. 3. c. 229. B.
Arvales fratres. T. 5. c. 289. E. c. 299. C. D.
Arvales ſodales. Ibid. c. 289. E.
As minutus. T. 7. c. 630. E.
As quid, & ejus appellatione quænam contineantur. T. 8. c. 972. D.
Aſcetæ, vel aſcetriæ, quinam ſint. T.10. c.819. E.
Aſcetæ an ſint alii, quàm monachi. T.10. c.820. B.
Aſcetriæ pſallebant quaſi præficæ. T.1. c.536. E.
Aſceteriis conceſſa privilegia. T.3. c.6. D. E.
Aſceteria a monaſterio ſeparantur. T. 2. c.21. E.
Aſcetriæ quæ ſint. T.1. c.535. E. & T. 2. c.21. E.
Aſcetriæ a Canonicis ſeparantur. T.2. c.1104. B.
Aſiarchia. T.1. c.1028. A.
Aſiarchæ. Tom.2. c.1124. E.
Aſinus machinarius. T.10. c.1124 E. & c.1125. A.
Aſini machinarii. T. 1. c.429. E.
Aſpectus urbis ne ruinis deformetur, cautum fuit, ne ædibus juncta legari poſſint. T.4. c.1331. A.
Aſperi nummi qui dicuntur. T. 9. c. 1199. D.
Aſperum, & iniquum ſæpe jus civile. T.4. c.403. C.
Aſpratura quid. T. 3. c. 267. A.
Aſſarius. T.3. c.187. D.
Aſſecula, cliens. T.2. c.850. C.
Aſſecula quis. T.9. c.420. D.
Aſſertio ſecunda. T.1. c.469. A.
Aſſertio nulla eſt, niſi partes præſentes ſint. T.10. c.698. C.
Aſſertiones perſuſoriæ. T.1. c.1056. B.
Aſſertor quis dicatur. T.1. c.468. E.
Aſſertor ſi provocet, quanti cavere debet. T.1. c.517. C.
Aſſeſſores unde dicti. T. 6. 947. B.
Aſſeſſores. T.9. c.122. A.
Aſſidui, & locupletes, qui poſſident bona immobilia, utrùm ſatiſdent. T.6. c.45. E.
Aſſignationem libertorum, & multa alia liberis non aufert exheredatio. T. 4. c. 893. A. B.
Aſsis diſtributio in quot uncias fieri debeat. T.1. c.419. D.
Aſsis, æriſque diverſæ ſignificationes. T.3. c.187. C.
Aſsis partes quot, & quænam ſint. T. 1. c.110. D.
Aſſem an tot unciæ efficiant, quot teſtator voluerit. Ibid. D.
Aſsium diſtributio quibus non bene nota eſt, temerè accedunt ad juris diſciplinam. T.7. c.1328. E.
Aſtalium facere quid ſit. T.2.1199. D
Aſtalium. Ibidem D.
Aſter, & aſtrum quid inter ſe differunt. T.3. c.452. A. B.
Aſtipulandi, & exſtipulandi diſcrimen. T.1. c.939. A.
Aſto animo, ſeu doloſo, & callido. T. 2. c. 1199. D.
Aſtrologi res omnes revocant ad duodecim partes. T.1. c.1094. C.
Ἀστυνόμοι, & Ἀγορανόμοι quotnam modis differant. T.3. c.655. C.
Pro aſtutia ſapientia ubi dicatur abuſione verbi, non proprietate. T.6. c.367. C.
Aſylorum vis, & jus. T.2. c.1056. D.
Ἀσυλία, vel λόγος ἀσυλίας gallicè *franchiſe, ſaufconduit*. T.1. c.530. C.
Atavus, & atavia in quo gradu cognationis. T.8. c.1036. C.
Attagenæ quinam apud Ariſtophanem. T.8. c.897. D.
Athenagoras dicitur in dotem dediſſe centena millia ſeſtertium. T.4. c. 283. D.
Athenis duplex judicium in reis erat. T.7. c.1226. C.
Athenienſes in quo maximè circa materiam legum differunt a Lacedemoniis. T.8. c.894. A.
Athletas a tutelis vacare. T.1. c.1027. E.
Athletæ civilium munerum immunitatem habent. T.2. c.758. D. E.
Athletæ certaturi, cibi genere certo antea paſcebantur. T.7. c.865. C.
Athletæ decertaturi certis cibis paſcebantur. T.10. c.463. E.
Athletæ victores quid conſequebantur. T.10. c.703. C.
Atgener. T.8. c.210. A.
Atnurus. Ibidem A.
Atomus. T. 1. c.522. A.
Atrarii qui dicuntur. T.9. c.533. D.
Atriarii ſunt hi, ad quos pertinet cura, munditiez, & nitor atrii. T. 4. c.801. D.
Atrienſes ſervi. T.3. c.289. A.
Atrium unde dictum. T.4. c.801. D. & T.9. c.533. D.
Atrociora delicta. Vide, Delicta.
Atrocitas nec legem, nec modum habet. T.9. c.1309. A.
Attejus Capito, & Attejus Pacuvius. T.8. c.581. B.
Attilia, vel Atilia, vel Atinia lex quænam fuerit. T. 8. c. 951. D.
Attilianus tutor quinam fuerit. T. 8. c.919. E.
Attiliani tutores qui dicuntur. T.9. c.554. C.
Attrectatione res propria pignerata fit furtiva, non redditione factà in domini poteſtatem. T. 10. c. 248. A. B.
Attribuere, & adſignare idem eſt. T.4. c.1379. C.
Atrienſes qui. T. 8. c.625. E.
Atuaticum, quæ Civitas. T.3. c.121. D.
Avaritia cæca. T.2. c.740. C.
Avaritia ſtulta mortalium diſcernit proprietatem, & poſſeſſionem. T.4. c.556. D.
Avaritia hominum ſtulta poſſeſſionem, proprietatemque diſcrevit. Tom. 9. c.1082. C.
Avaritia hominum ſtulta proprietatem a poſſeſſione diſcernit. T.9. c.1005. C
Avaritiæ ſummæ Romanorum argumentum certiſſimum quod. T. 9. c.1453. A. B.
Aubains, & *avenage* quid ſit apud Gallos. T.2. c.644. B.
Aubain vox vulgaris unde deducitur. T.9. c.907. B.
Auctio, & licitatio fieri ſolent præſenti pecuniâ, græcâ fide, punicâ fide. T. 3. c. 705. E.
Auctio publica. T.9. c.130. C.
Ex auctione, quam quis nomine alieno facit, an emere poſſit. T.5. c.742. B.
Auctiones publicæ, præcone, vel apparitore ſub haſta vendente, & addicente, cujuſnam juſſu priſcis temporibus fierent. T.6. c.92. E.
In auctionibus quis præferatur. T.4. c.149. C.
Auctor, ideſt, venditor, auctor pecuniæ. T.2. c.1037. D.
Auctor quam differentiam facit inter *ex*, & *per*: ut immiſcet ſe, qui ex hereditate cepit aliquid, non immiſcet ſe, qui per hereditatem aliquid capit. T.4. c.192. B.
Auctor elegantem rationem J. C. ad *l.28. de Condict. indebit.* recenſet. T.5. c.477. B. & ſeq.
Auctor contra Accurſium ex leg.10. *ad S. C. Macedon.* quam explicat, differit. T.5. c.439. E.
Auctor illaudatus neque ex ſtipulatu, neque ex empto de evictione tenetur. T.5. c.872. B.
Auctor paucis omnia, quæ DD. in l. 2. *de reb. credit.* contulerunt, attingere, & explicare promittit. T.5. c.390. C.
Auctor ad dubitationem, ex qua Accurſius ſe non potuit expedire, ex *l.22. §. fili, mandati* reſpondet. T. 5. c.465. B.
Auctor quæ ad *l.24. §. Colonus, locat. & cond.* exponit, de uſu quotidiano ſunt. T.5. c.528. B.
Auctor contra Accurſium, & omnes DD. ex *paragraph.* 1. *l.* 22. *mandat*, quæ *l. ſi conſtante. §. quotiens* obſtare viſa fuit, diſputat, illorum rationem ut minus idoneam refutat. T.5. c.462. C. & ſeq.
Auctor ſummè notanda proponit ad *l.57. §. 1. pro ſocio.* T.5. c.494. E. & c.495. A. B.
Auctor inordinatam diſpoſitionem titulorum, & legum ex libris Pauli J. C. vituperat, & emendat. T.5. c.497. C.
Auctor contra Accurſium in *l. prædia de act. empti* ex *l.10. §. qui injuriarum, de pignor.* differit. T.5. c.814. B.
Auctor innumeros adnotavit locos, ubi *doti dicere*, vel *dotem dicere* pro *promittere* uſi fuere veteres juris interpretes. Tom. 5. c. 398. E.
Auctor corrigit locum *l.2. ſi ex noxal.*
can-

cauſa. T.5. c.99. E.
Auctor contra Accurſium *in l. 4. de pact.* ſentit, T.5. c.49. A. B.
Auctor in *l.16. §. officium, de aqu. pluv. arc end.* pro *qui*, *cui* reſtituendum, & accipiendum cenſet. T.5. c.675. B.
Auctor *l. cum quidam, de lib. & poſthum.* explicat, & contra diſputat. T.5. c.945. A. B.
Auctor emendat inſcriptionem legis 70. *pro ſocio*, & reddit eam legem *lib.32. Pauli ad edictum*, & proximè jungit verbis legis 1. *eod. tit.* T.5. c.479. A.
Auctor contra gloſſam diſputat.T.5. c.505. E. & c.506. A.
Auctor *l.Stychum, §. doli, de ſolut. & Letiam, §. pen.de petit. heredit.*contra Accurſ. explicat, & declarat. T.5. c.814. D.
Auctor contra Accurſium, & Bartolum ratiocinatur. T.5. c.424. C.
Auctor præpoſteram titulorum inſcriptionem librorum edicti Pauli J. C. culpat, & emendat. Tom.5. c.100. E. & c.101. A.
Auctor, repudiatâ Proculejanorum ſententiâ, Venuleji magnas rationes in ſuam ſe duxiſſe ſententiam fatetur. T.5. c.71. A.
Auctor unde dicatur. T.8. c.781. C.
Auctor quendam Cauſidicum, qui de republica ſcripſit,notat, qui illum reprehenderat. T.9. c.1113.E.
Auctor errorem ſuum fatetur in diſpoſitione quarundam conſtitutionum Grecarum. T.9. c.278. C.
Auctor hujus operis commendat omnes Juſtiniani conſtitutiones. T.9. c.484. E. ſuadet omnibus, ut eas perlegant. Ibidem c.485. A.
Auctor ſequitur forum emptoris, ſi velit evictionis nomine rem defendere. T.10. c.927. C.
Auctoris mala fides non perfringit bonam fidem emptoris. T.8. c. 781. E.
In auctoris perſona ſi initium ſit vitioſum, erit etiam in perſona emptoria. Ibidem C.
Auctoris retractatio. T.9.c.1408.C.
Auctorem laudare venditorem quandonam, & quonam modo contingat. T.6. c.9. B.
Auctorem laudare quidnam ſit. Vide, Laudare auctorem.
Auctorem laudare quid.T.9. c.1295. E.
Auctorem laudare quid ſit. Tom.9. c.585. C.
Auctores juris ſuas rationes ſæpe adſtringere ſolent. T.4. c.502. A.
Auctores juris pleraque, ut edictum Ædilitium, & interdicta, a Platone mutuati ſunt. T.5. c.655.D.
Auctoritas,ideſt, evictio. T.2. c.560. C.
Auctoritas juris. T.3. c.181. E.
Auctoritas juris an ſit in Judicis poteſtate. T.4. c.849. C.
Auctoritas Tutoris quando pupillis neceſſaria eſt, & quando non. T. 5.c.1176. B. C.
Auctoritas Patris in nuptiis contrahendis neceſſaria eſt, ſi præſens ſit, aut intra triennium reverſus: aliàs non prohibentur, qui in poteſtate ejus ſunt, nuptias contrahere. T.5. c.540. C. D.
Auctoritas tutoris minoribus neceſſaria eſt non tantùm in civilibus, ſed etiam in criminalibus cauſis. T.9. c.602. C. & ſeq.
Auctoritas eſt approbatio tutoris expreſſa,quæ interponitur in ipſo negotio pupilli, vel perfecto negotio. T.9. c. 603. C. D.
Auctoritas negotium perficit. T.10. c.52. D.
Auctoritatem ſuam an accomodare poſſit Princeps in cujuſquam injuriam ſine conſenſu ejus. T.1. c. 189. D. E.
Auctoritatem deſugere quid. T.9. c.1295. B.
Auctoritatem deſugere quid. T.10. c.1088. B.
Quæ quis auctoritate privatâ conſtituit, ſeparanda ab iis, quæ publica. T.4. c.881. A.
De auctoritate preſtanda. Tom.9. c.602. A. & ſeq.
Aucupari in aliena ſilva licet,ni dominus prohibeat. T.3. c.89.E.
Aucupari an liceat in alieno agro, invito domino. T.7. c.437. B.
Aucupii reditus ad fructuarium pertinent. T.1. c.427. B. C.
Audientiam in quas olim habuere Epiſcopi, & Præsbyteri. Tom.10. c.822. C.
Audire, & videre multum differunt. T.1. c.1133. D.
Audiri quoſcumque adſertores libertatis publicæ intereſt. Tom.5. c.377. B.
De auditione teſtimonium apud antiquos fuiſſe receptum. T.3. c.75. C. D.
Auditores Servii unde ita dicti. T.1. c.909. B.
Auditores juris olim Papinianiſtæ dicebantur, eique feſtum diem celebrabant. T.4. c.3. E. & c.4. A.
Ad auditorium majus res transfertur relatione, & appellatione. T.9. c.1102. A. & ſequ.
Auditorium habet Epiſcopus, ſed non juriſdictionem, aut tribunal, aut forum. T.10. c.822. C.
In averſa charta idem eſt, quod opiſtographo. T.3. c.204. C.
Averſaria. Ibidem B.
Averſio quid, & ejus effectus. T. 8. c.1069. E.
Averſio quid. T.9. c.304. B.
Averſio non fit,cum per partes venduntur ſingula. T. 10. c. 443. E.
Averſioni quæ venditio eſt contraria. T.9. c.379. D.
Averſione vendere, aut locare. T.1. c.1483. D. & T.3. c.204. B.
Averſione venire quid. T.9.c.379.C.
Averſione vendere, vulgo *en bloc, & en taſche*. T.9. c.304. C.
Averſione vendere,ideſt, alea. T.10. c.443. D.
Averſione conducere quid ſit. T.10. c.447. E.
Averſione emere quid ſit. Tom.10. c.1012. C.
Averta quid ſit. Tom.2. c.991. A.
Avertere,ideſt,emere. T.2. c.302. C.
Aves quæ poſſideri a nobis poſſint. T.5. c.715. E. & c.716. A.
Aves aſſuefactæ evolare, & revolare an poſſideantur. Ibid. A.
Avium cantus ducit ad avium quidnam ſit. T.6. c.424. E.
Avibus legatis, quæ contineantur. T.1. c.436. E.
Avibus legatis an debeantur aviaria. T.10. c.1126. B.
Auferre, & movere differunt. T.3. c.553. C.
Aufidius Namuſa,& Aufidius Tucca qualesnam viri. T.1. c.912. A.
Augere, & producere vim, & ſignificationem verborum legis eſt.T.4. c.913. E.
Augeri an poſſit ſignificatio verborum. Vide,Verborum ſignificatio.
Augmenta augere inſtructi legatum: detrimenta fatalia minuere, quid hoc eſt. T.4.c.1180.E. & c.1181. A.
De augmento legati. T.7. c.1107.A.
Augmentum recipit hereditatis. Vide Hereditas.
Auguſta non eſt ſoluta legibus caducariis, quamquam Princeps ei tribuat eadem privilegia, quæ ipſe habet. T.9. c.717. C.
Auguſta an ſit ſoluta legibus. Ib. E.
Auguſta iiſdem privilegiis utitur, quibus Auguſtus. T.10. c.951. D.
Auguſtæ privilegia tribuuntur, quæ habet Auguſtus. T.7. c.1189.C.
Auguſtus 12. libros de vita ſua ſcripſit. T.1. c.879. D.
Auguſtus Cæſar auctor fuit legis de divortiis. T.4. c.1476. A.
Auguſtus Imperator cenſuit de rebus, de negotiis nauticis controverſias finiendas, & dirimendas eſſe. T.5. c.530. C.
Auguſtus a Cæſare ſeparatus tempore Trajani. Vide, Trajanus. T.9. c.1470. E.
Auguſtus quare Pater Patriæ fuerit nominatus. T.10. c.725. E.
Auguſtus, & Auguſta tacitam habent hypothecam ex ſuis contractibus. T.10. c.1077. C.
Avia materna reſpicit nepotem ex filia natum, paterna nepotem ex filio. T.1. c.156. D. E.
In avi poteſtate qui fuit,& nunquam fuit in poteſtate patris ſui, an is debeat alteri, qui fuit in poteſtate patris ſui, bona propria conferre. T.4. c.1037. B.
Avo materno nunquam ſui heredes futuri ſunt. T.5. c.542. B.
Avo acquiri potuit hereditas per nepotes citra juſſum jure prætorio. T.9. c.170. A.
Avo mortuo quinam nepotes ei ſuccedant. T.10. c.773. D.
Aulbains nomen gallicum unde deductum. T.9. c.719. C.

Aulus Ofilius J. C. qualis. Tom. 1. c.912. A.
Aulus Ofilius an primus ſcripſerit de legibus Viceſimæ, de juriſdictione. Ibid. B. C.
Aulus Caſcelius J.C. qualis. Ibid.C.
Aurargentum. T.2. c.892. D.
Aurarius ſuſceptor quis ſit, & ut creetur. T.2. c.680. C.
Aurariæ functionis onus negotiatorum olim erat onus. T.10. c.821. A
Aurelianus Imperator multos e familia propria, qui peccaverant, judiciis, & legibus publicis puniendos dedit. T. 10. c.945. D.
Aurea quæ dicantur. T.8. c.315. E.
Aureus unus pro quot ſeſtertiis computetur. T. 1. c. 179. A.
Aureum iconium, vulgò *le coin*. T.5. c.395. C. D. & T.9. c.1449. B.
Aurei ſolares, ſive ſolſtitiales, T. 5. c.395. C.
Aurei æſtimati. Vide, Æſtimati.
Aurei Juſtinianeæ æſtimatio. T.3. c.559. E.
Aureo primus Juſtinianus æſtimationem certam attulit. Ibid. E.
Aureorum annulorum jus. Vide, Jus aureorum annulorum.
Aureorum poteſtas, ſive facultas. T.5. c.395. D.
De aureorum annulorum jure libertis dato a Principe. T.7. c.114. A.
Aureorum annulorum jus, Tom.9. c.647. C.
De his, qui aureos adrodunt, & de vultu Principis aureis imprimendo. T.3. c.556. D.
Aureis inter homines negotia, & res omnis agi cœpta ex conſtitutione Juſtiniani. T.3. c.559. E.
Aurem vellere teſtibus cur olim ſolebant. T.7. c.883. D.
Auri, vel argenti maſſæ vindicatio. T.7. c.237. B.
Aurifices alii ſunt, alii de auratores. T. 2. c. 768. C.
Aorificum Privilegia. T.2. c. 767. C.
Auris memoriæ conſecrata eſt. T.1. c.1152. A.
Aurum luſtrale quid ſit. T.2. c.1054. C.
Aurum indaicum. T.2. c.780. D.
Aurum glebale, aurum oblativum, aurum coronarium. T.2. c.892. D.
Aurum publicum. T.2. c.778. D.
Aurum negotiatorium. T.2. c.781. A.
Aurum factum, vel infectum quid, T.1. c.809. C.
Aurum coronarium. T.2. c.779. D.
Aurum, quod uxoris cauſâ paratum eſt, vel ita paratum erit, multum intereſſe, utrùm ita legetur. T.7. c.971. A.
Aurum legatum an dividi poſſit. T. 7. c. 1092. B.
Aurum argentoſum. T.10. c.562. C.
Aurum negotiatorium χρυσάργυρον. T.10. c.664. A.
Auri illatio. T.2. c.777. D.
Auri publici proſecutores. T.2. c.778. C.
Auri ſignati definitio. T.3. c.273. E.
Auri & argenti fodinas etiam privatis poſſidere licere. T.3. c.442. A.
Auri pœna quælibet, auri intelligitur puri. T.2. c.1335. D.
Auri ſacra fames. T.2. c.1040. D.
Auri libra. T.2. c.1087. B.
Auri libra, libra ſerici erat. Tom.2. c.799. C.
Auri natura, ſive ſubſtantia quæ, & qualis ſit. T.5. c.395. C.
Auri maſſa ſi legetur, & ex eo poſtea fiat poculum, an legatum extinguatur. T.7. c.1031. D.
Auri libra olim non pluris fuit, quã libra ſerici. T.9. c.369. A.
Auri libra. T.9. c.345. C.
De auri luſtralis collatione. Tom.9. c.401. E.
Aurichalcum quidnam ſit, & quomodo ſcribi debeat. Tom.10. c.19. C. D.
Auro facto, & auro infecto quid intelligendum venit. T.3. c.273. D.
Auro legato quænam cedunt. T.1. c.439. E.
Auro legato, an aurea debeantur emblemata. T.3. c.159. B.
Aut malè accipi pro *haut*. Tom. 3. c.134. E.
Aut dies eſt, aut nox eſt. Tom.8. c.578. E.
Aut articulus disjunctivæ, & ſubdisjunctivæ orationis. Ibidem D.
Aut ſumptum pro *haut*, vel *non*. T.10. c.434. D.
Authentica argentariorum continere debent diem, & nomen Conſulis, & quæ ſit cauſa, tractat auctor *obſ.*10. *cap.*14. T.5. c.36. A.
Authentica edimus Judici, inſtrumenta adverſario. T. 9. c. 19. C.
Authenticum inſtrumentum, quid ejus vis, & auctoritas. T. 6. c. 877. C.
Avunculus quis propriè dicatur. T. 8. c. 1036. B.
Avunculus eſt cognatus. T.8. c.188. C
Avunculum defuncti ab inteſtato præferri conſobrino proximitatis jure. T. 8. c. 180. E.
Avus maternus reſpicit nepotem ex filia natum. T. 1. c. 156. D.
Avus, vel pater filio, quem in poteſtate non habet, ſubſtituere poteſt. T. 7. c. 934. B.
Avus nepoti, quem in poteſtate habet, an, & quomodo poſſit ſubſtituere alterum nepotem, quem in poteſtate non habet. T. 7. c. 954. B.
Avus, & avia in quo gradu cognationis. T. 8. c. 1036. B.
Avus nepoti impuberi ſubſtituit filium, hoc eſt, patrem ejus nepotis, an patri ſubſtituto detur annus ad deliberandum. T. 10. c. 784. D. E.
Avus maternus an numeretur inter parentes. T. 10. c. 1117. C.
Auxilium commune quid ſit. T. 1. c. 879. E.
Auxilium reſtitutionis non datur lucri faciendi cauſâ cum damno alterius. T. 4. c. 342. C.
Auxilium libertatis potentius eſt, quàm manus injectionis. T. 4. c. 1271. A.
Auxilium mancipio an ferendum, & quomodo. T. 5. c. 1000. E.
Auxilium reſtitutionis, quod conceditur beneficio ætatis, eſt extraordinarium. T. 10. c. 895. D. & c. 900. E.
Azo notatus. T. 7. c. 1162. A.

B

BAcriones. T. 3. c. 300. E.
Bajuli. T. 3. c. 690. B.
Bajuvaria lex. T. 3. c. 176. A.
Balliſtarum fabricæ. T. 2. c. 1122. D.
Balliſtarii. Ibidem D.
Balluca quot conſtat unciis. T. 2. c. 791. A.
Balnea, quæ ſunt in domo legata, an debeantur. T. 4. c. 1114. D. E.
Balnea an unus a ſocio facere poſſit ſecundùm parietem communem. T. 7. c. 414. C.
Balnea privata an poſſint exigi per inferiores militares Judices a Provincialibus, qui eos excipiunt. T. 10. c. 850. D.
Balnearii fures qui dicantur. T. 1. c. 869. C.
Balnearii fures cur graviùs coercentur, quàm alii. T. 3. c. 143. A.
Balneatorum monopolia prohibita. T. 9. c. 397. B. & ſeq.
Balneum concameratum. T. 9. c. 1174. A.
Balneum an debeatur, domo legata. T. 10. c. 1163. C.
Balnei tollitur petitio. T. 2. c. 974. D.
Balneo publico plures ſinguli in ſolidum uti poſſe. T. 7. c. 1350. A.
In balneo extruendo forma obſervanda quæ. T. 9. c. 1174. A.
Balneorum, & ſpectaculorum cura cui olim commiſſa. T. 10. c. 844. C.
In balneis vaporariis nequis habeat cuniculum pergentem in eas ædes rectè ſervitus conſtituitur. T. 7. c. 461. A.
Bamma, ſeu embamma quid ſit. T.3. c. 448. A.
Banna ſunt regalia. T.2. c.1316. A.
Banna trina requiruntur ad celebrationem nuptiarum. T.6. c.1073. C. ex Concilio Latranenſi. Ibid. C. quæ conſtitutio originem duxit ex Gallicana Eccleſia. Ibid. C.
Bannum idem, quod denuntiatio. T. 6. c. 1073. D.
Banni definitio. T.2. c.1179. C.
Banno, & heribanno ſignificatur etiam pœna edicto non obtemperantis. Ibid. C.
Baphii. T.2. c.793. A.
Baphii. Tom.9. c.368. E.
Baptiſma cognationi ſpiritali locum præbet. T.6. c.1108. B. & c.1111. D.
Baptiſma Donatiſtarum legitimum erat, ſed non legitimè fiebat. T.6. c.1136. D. E.
Sacrum Baptiſma profanat, qui pollutus deficit a fide Chriſtiana. T.10. c.827. A.

Ba-

Baptiſmatis ceremoniæ unde originem ſumpſeriut. Γ. 6. c. 1111. E.
De Baptiſmate parvulorum. Tom.6. c.1064. C.
Baptiſmus in privatir ædibus fieri non debet. T.2. c.1103. E.
Baptiſmi iteratio per ſe hæreſis eſt. T.10. c.825. D.
In Baptiſmo conferendo neceſſaria ſcriptura, quæ exprimat nomen baptiaati. T.6. c.794. B.
Barba mortuo leone non vellenda. T. 9. c.645. D.
Barbaricarii. T.2. c.768. B.
Barbari ſunt barbaræ gentis homines. T.10. c.652. A. B.
Barbari quinam habiti apud Romanos. T.10. c.1001. E.
Barbaris quædam merces vendi prohibitæ. T.10. c.654. C.
Cum barbaris an licitum fuerit negotiari. T.10. c.1039. D.
Barbarius ſervus fugitivus præturam falſam geſſit. T. 9. c. 1057. B. C.
Barca quid, & unde dicatur. Tom.1. c.386. C. D.
Bargenæ quales officiales in Eccleſia. T.2. c.1092. C.
Barones quidam inviti dati ſunt obſides pro Rege ab Anglis capto. T.9. c.420. B.
Bartolus notatus. Tom. 9. c. 1367. E.
Bartoli errorem in definitione tutelæ ut in re minuta inculcat auctor. T. 5. c.579. A.
Baſilica pro æde ſacra. T.7. c.1189. D.
Baſilica juncta eſt omni foro, in qua verſantur negotiatores. T.9. c.1184. B.
Baſilicæ quænam, & cuinam uſui. T.8. c.995. E.
Βασιλικῶν auctor Leo Philoſophus. T.3. c.143. B.
Βασιλικῶν locos perperam aliquando notari a Græcis auctoribus. Tom.3. c.462. E. & c.463. A.
Baſilicorum libri quid contineant. T. 3. c.143. E.
Baſiliſcus tyrannus orientis imperium invaſit ſub Zenone Imperatore. T. 3. c.70. B.
Baſtagarii qui ſint. T.2. c.793. D.
Baſtagarii an dent armatæ militiæ nomen ante, quam baſtagæ munus impleverint. T.2. c.794. D.
Baſtagæ quinam erant. T.10. c.847. E.
Baſtardi filii degeneris ſunt ingenii. T.2. c.1066. C.
Baſternarum cavea. T.3. c.381. C.
Le tour du baſton, Trebellianum. T. 9. c.985. D.
Bella ſunt juris gentium. T.5. c.921. A.
Bella olim Proprætores adminiſtrabant, unde tabernaculum prætorium dictum. T.4. c.832. A.
Bellum aliud hoſtile, aliud civile. T. 6. c.828. C. an, quæ in bello rapta, reſtituenda. Ibid. C.
Jus belli ad Imperium, & rempub. pertinet. T.1. c.883. D.
Belli jus a poſtliminii jure ſeparatur. Tom. 3. c. 95. B.
Bello res non captæ cujus ſint. Ib. C.
In bello ſi quis ceciderit, & ſi corpus ejus non compareat, an lugebitur. T.4. c.31. D. E.
De bello inter Piſanos, & Lucenſes. T.6. c.828. B.
Bellonarii. Tom.3. c.289. D. E.
Bellicum verè teſtamentum eſt, quod non atramento ſcriptum, ſed ſanguine, non in charta, ſed in mucrone. T.4. c.511. B.
Bene depenſa quid. T.7. c.662. A.
De bene depenſis. Ibid. A. & ſeq.
Benedictio matrimonium facit. T.6. c.1054. D.
Benedictio matrimonium perficit. T. 6. c.1074. D.
Beneficia Principum latiſſimè interpretanda. T.3. c.534. C.
Beneficia conditionalia quæ. Tom.2. c.1509. E.
Beneficia, quæ clericis dantur, propriè non ſunt feuda. T.2. c.1264. B.
Beneficia Principum quæ dicantur. T.2. c.597. E.
Beneficia juris mentientibus non impertiuntur. T.4. c.235. D.
Beneficia Principum latiſſimè ſunt interpretanda. T.3. c.55. A. B.
Beneficia aliis tribuere in cujuſquam injuriam moris non eſt. Tom.4. c. 1413. E.
Beneficia alia ſecularia, quædam regularia. T.6. c.1089 E.
Beneficia Eccleſiaſtica variis modis appellantur. T.6. c. c.985. E.
Beneficia non poſſunt jure ſanguinis tranſmitti in cognatos Clericorum. T.6 c.987. B.
Beneficia perſonis cohærent, & cum perſonis intereunt. Ibid. B.
Beneficia quomodo vacare dicantur. T 6. c.1006. C.
Beneficia perſonalia, quæ nobis tribuuntur, & competunt, an etiam porrigantur ad defenſores noſtros. T.6. c.89. C.
Beneficia perſonalia non trahi in exemplum. T. 9. c. 781. D.
Beneficia Principum ſunt quàm pleniſſimè interpretanda. T.9. c.1058. D.
Beneficia Principum quænam erant. T.10. c.840. D.
Beneficia, quæ olim permittebantur arbitrio magiſtri militum modo ſunt ſub diſpoſitione quæſtoris. T. 10. c.844. E. & c.845. A.
Beneficiarius hoſpitalitati ſtudere debet. T.6. c.992. D. E.
Beneficiarius, ſive vaſſallus meliorem conditionem facere poteſt, non deteriorem. T.9. c.41. B. & ſeq.
Beneficiarii. T. 2. c.1054. B.
Beneficiarii officiales. T.2. c.689. C.
Beneficiarii dicuntur qui pro beneficio obtinuerunt præfecturas, municipatus, præturas, centurionatus. T.9. c.1452. D. opponuntur iis, qui dicuntur munifices. Ibid. D.
Beneficium quid ſit, & quibus modis amittatur. T. 2. c. 1261. A. & c.1262. A.
Beneficium duplex. Tom.2. c.1078. D.
Beneficium, ſive feudum quibus in rebus conſiſtat. T.2. c.1231. D.
Beneficium abſtentionis. T.1. c.124. C. & c.658. C. & ſeq.
Beneficium repertorii. T.1. c.125. B.
Beneficium momenti. T. 3. c.12. A.
Beneficium a vaſſallo in feudum dari poſſe. T.2. c.1276. E.
Beneficium an a principio uſu, atque ætate fiat debitum. T. 3. c.510. D.
Beneficium D. Adriani epiſtolæ an pertineat ad reos debendi. Tom.3. c.638. C.
Beneficium bonorum poſſeſſionis ſecundùm tabulas nemini debet eſſe captioſum. T. 4. c.113. A. eſtque multiplex. Ibid. A.
Beneficium diviſionis quod eſt. T.4. c.268. E.
Inter beneficium ceſſionis, & diviſionis differentia quæ eſt. Tom.4. c. 321. C. hujus ratio quæ. Ibid. C.
Beneficium diviſionis an habeat plures fidejuſſores unius tutoris. T.4. c.322. C. D.
Beneficium diviſionis in perſonas competit. T.4. c.959. C.
Beneficium diviſionis porrigitur ad omnes, qui pro aliis pecuniam exſolvunt. Ibid. C.
Beneficium excuſſionis tantùm tribuitur iis, qui inviti munera civilia ſuſcipiunt. T.4. c.868. D.
Beneficium Principis utiùm in fraudem publicam explicari poſſit. T.4. c.865. D.
Beneficium propriæ liberalitatis non eſt facultas neceſſaria. T.4 c.520. B.
Beneficium non eſt, nec liberalitas, quod neceſſitate fit. Ibid. B.
Beneficium an contulerit, qui ſervum fecit liberum ex neceſſitate, non ex arbitrio. T.5. c.88. E.
Beneficium ſeparationis, compenſationis uſurarum, & pignoris quandonam locum habeat. T.5. c.1051. C. D.
Beneficium datum conjugibus, ne teneantur ultra, quàm facere poſſunt, in quibus actionibus locum habeat. T. 5. c. 573. B.
Beneficium in commodato qua ratione vertatur in mutuas præſtationes. T. 5. c. 419. A. B.
Beneficium abſenti donari poteſt. T. 6. c. 997. B.
Beneficium dividi non poteſt inter duos. T.6. c.990. A. quo caſu ſcindi poſſit. Ibid. C.
Beneficium ne conferatur, aut promittatur ante, quàm vacet. T. 6. c. 1012. C.
Beneficium quando vacat ipſo jure. T.6. c.999. A. B. quo tempore incipiat beneficii vacatio. Ibid. C.
Beneficium perſonale debitori datum. T. 6. c. 651. D.
Beneficium an ſit id, quod acquirit ſervus domino, vel neceſſitas juris, quam poteſtas heredis inducit. T.6. c.461. D.
Beneficium an detur invito. Ibid. D.

Beneficium Epiſtolæ D.Adriani unde dicatur beneficium diviſionis. Vide, Epiſtolæ D. Adriani beneficium.
Beneficium ſocio datum an ſit perſonale. Vide, Socius.
Beneficium dat, qui mutuum dat. T. 7. c.627. C. & ſeq.
Beneficium invito non datur, T.8. c. 657. C. perſonale, quod duobus datur, non deſinit, quandiu unus ſupereſt. Ibid. c.792. A.
Beneficium momenti, quid, T. 9. c. 1104. D.
Beneficium plenum humanitatis in fidejuſſorum gratiam. T.9. c.1180. B.
Beneficium redintegrandæ poſſeſſionis unde ducitur. T.9. c.1153. C. D.
Beneficium momenti. T.9. c.1104. D, & c.1125. & ſeq. & c.1153. C.
Beneficium diviſionis, T.9. c.1279. C. D.
Beneficium qui invitus accipit, non accipere, ſed parere videtur. T.9. c.1318. B.
Beneficium excuſſionis. T.9. c.1279. D.
Beneficium inventarii. T.9. c.782. D. & ſeq.
Beneficium momenti latiùs patet. T. 9. c.1160. A.
Beneficium invito non datur. T.9. c.1318. B.
Beneficium l.2. Cod. *de reſcind. vend.* an etiam pertineat ad emptorem. T. 10. c.192. A.
Beneficii poſſeſſio per alium acquiri poteſt. T.6. c.997. A. B.
De beneficio ſi inter Dominum, & vaſſallum ſit contentio. Tom.2. c. 1279. B. C.
Beneficio Prætoris an hoc conſequi poterit, ut intelligatur medio tempore uſucapionem impleviſſe. T.4. c.70. A. B.
Beneficio nos adjuvari, non decipi oportet. T.5. c.418. B.
Beneficio, & commodo an quisque uti poſſit, quod pro ſe impetravit a Principe, vel magiſtratu. T. 6. c. 324. C. & c. 651. D.
Beneficiorum pluralitas quo caſu a Summo Pontifice admittatur. T. 6. c. 999. D.
Beneficiorum Principis liber erat in ærario. T.10. c.840. E.
In beneficiis, ut in cæteris contractibus currere præſcriptiones. T.2. c.1309. A.
De beneficiis lex Conradi quæ ſit. T.2. c.1287. C.
Qui duobus beneficiis potitur, altero ipſo jure privatur ex concilio Chalcedonenſi. T.6. c.988. C.
Benemeritus qui hodie eſt, poteſt cras malemereri. T. 4. c.1166. D.
Benemeriti quibus modis dicuntur. Ibid. E.
Beneventanorum colonia. T.3. c.292. A.
Benevolentia, & amicitia differunt. T.8. c.533. E.
Benigna interpretatio ſtrictæ ſcripturæ addenda eſt ex aliis legibus. T.4. c.891. B. C.
Quod benigne conceditur, non eſt trahendum ad conſequentiam. T.7. c.568. E.
Benignè introducta poſſunt ampliari. T.10. c.1132. C.
Benignior interpretatio eſt ſequenda in rebus dubiis. T.4. c.988. C.
Quæ benignius reſponſum præbet occaſio, eam rapimus. T.4. c.989. D.
Berne vox Gallica ſagum ſignificat. T.5. c.1484. C.
Berengaria filia Garſiæ Regis Navarreorum Regis Richardi uxor, T. 6. c.789. C.
Bīgor ſericeum dicitur. T.9. c.369. B.
Berytum matrem, & nutricem legum appellari. T.2. c.752. B.
De Beryto metropoli. T. 2. c.811. B.
Beſtiam feram habere ibi, qua vulgò iter ſit, prohibemur. T.1. c.377. C.
Beſtiam feram qui irritaverit, eoque damnum dederit, in ejus dominum actio non datur. Ibid. D.
Beſtiæ quæ contra naturam dicantur. T.8. c.520. C.
Beſtiis ſubjici quid. T.8. c.1089. C.
Beſtiæ de quibuſnam animalibus dicantur. T.8. c.1088. E.
Biarchi, & eorum numerus. Tom.2. c.927. C.
Biceps. Tom.8. c.520. C.
Bibliotheca an debeatur inſtructa domo legata, & an contineatur apotheca librorum, quos ibi poſuit teſtator. T.4. c.1135. A.
Bibliothecæ fundo inſtructo legato continentur. T.1. c.432. C.
Bibliothecarius unde dictus. Tom.6. c.1019. B. per librum inveſtiri ſolet. Ibid. B.
Biblus urbs Phœniciæ Beryto finitima. T.2. c.734. B.
Biduum pro uno die computatur. T. 1. c.525. A.
Biennium, ac de ejuſdem jure. T.1. c.521. A.
Biennium finis criminalis cauſæ. T. 10. c.576. A.
Biennium datur inchoatâ cauſâ appellationis, ejus cauſæ inſtituendæ cauſâ. T.10. c.790. C.
Bigamus habetur, qui viduam duxit uxorem. Tom.6. c.978. D. bigami non recipiuntur in clerum. Ibid. E.
Per bigamiam irregularitas contrahitur. T.6. c.861. D.
Bigæ legatum quid continet. Tom. 7. c.1178. A.
Biluſtre tempus. T.2. c.1165. E.
Bima dies. T.6. c.122. F.
Bima dies quid. T.9. c.507. E.
Βιάλαι. T. 3. c. 237. B.
Bis idem a duobus conſequi poteſt, non ab uno. T. 7. c. 248. B.
Bis idem conſequi poſſum a duobus, modò ſinguli conveniantur ſuo nomine. T. 7. c. 529. A.
Bis an poſſit homo rem unam acquirere. T.10. c.1074. D.
Biſſexto natus. T. 5. c. 988. D. & c. 1120. D.
Bituriges liberam teſtandi facultatem habent, exceptâ legitimâ. T.8. c. 757. A.
Biturigum Civitas unde dicta. T.6. c. 808. B.
Biturigum mores in emancipandis uxoribus. T.8. c.599. C.
Biturigum moribus qui excipit, de non numerata pecunia probare debet. T.10. c.655. B.
Βιθυνιάρχαι qui ſint, & quod eorum munus. T.2. c.1161. B.
Bithyniarchia. T.1. c.1027. B.
Bizacium in Byzantium non ſemper temerè mutari debet. Tom.10. c. 843. C.
Blanditiæ maritales quomodo cohibentur. T.4. c.1385. E.
Blanditias non excipi, ſed dolum malum. T.9. c.796. B.
Blatta purpuræ genus. T.2. c.795. B.
Blatteæ veſtes. T.9. c.369. A.
Boarii corporati appellati. T.2. c.185. B. C.
Bodones qui ſint. T.1. c.503. E.
Boethi. T.2. c.771. E.
Bohemia ex imperio pendet. T.2. c. 1188. B.
Boja quid ſignificet. T.10. c.828. A.
Bolonarii qui dicuntur. T.9. c.1080. B.
Bolus, ideſt, jactus retis. Ibid. A. B. inde piſcatores dicuntur *bolonas exercere*. Ibid. B. hodie hujuſmodi homines vulgò *bolonarii* appellantur in Landgothia, vulgò *Languedoc*. Ibid. B.
Bonus vir qui dicatur. T.3. c.26. C.
Bonus vir eſt verus æſtimator, & arbiter æquitatis. T.5. c.988. D.E. eſt magiſter, & ſacerdos. Ibid. D. quis ita appellandus. Ibid. D.
Bona vacantia quæ ſunt. T.2. c.656. E.
Bona vacantia peti non poſſe. T. 2. c.667. A.
Bona vacantia ſunt regalia. Tom.2. c.1325. A. & ſeq.
Bona adventitia, & bona profectitia quo differunt. T.2. c.438. B. C.
Bona regalia quæ ſint. T.2. c.1325. A.
Bona ut a juriſconſultis accipi ſolent. T.3. c.99. C.
Bona damnatorum non peti poſſe, ultro dari poſſe. T.2. c.665. C.
Bona Principis an fiſcalia, aut patrimonialia. T. 2. c.71. A.
Bona in matrimonio quæſita inter conjuges communia Galliæ pleriſque locis. T.1. c.1303. C.
Bona fides in quibus cauſis, & contractibus exigitur. T. 4. c.631. B.
Bona fides, & arbitrium boni viri idem eſt. T.4. c.557. C.
Bona fides poſſeſſoris exigitur in uſucapione. T. 4. c. 631. B.
Bona fides in omnibus contractibus exigitur, & quando. Ibid. B.
In emptione, & venditione bona fides exigitur, & contractus, & traditionis tempore. Ibid. B.
Sententia Proculejanorum quæ. Ibid. C. item & Sabinianorum. Ibidem C.
Bona fides maximè deſideratur in contractibus bonæ fidei. Tom.4. c.706. B.

Et nullus contractus, eſt qui recipiat dolum, qui non infirmetur. Ibidem B.
Bona fides quid eſt. T.4. c.323. C.
An bona militis, vel pagani, qui ſibi turpiter mortem conſciverunt, cum heredes habeant, caduca fiant. T.4. c.373. C. D.
An bona propria quoque in reſtitutionem fideicommiſſi veniant. T.4. c.1361. A.
Uſuræ veteres, & novæ in quo differunt. T.4. c.892. B. C.
Bona ejus, qui ſibi mortem conſcivit, fiſco vindicantur. T. Tom.4. c. 1410. C.
Bona pietas arbitros refugit etiam in diviſione patrimonii. T.4. c.895. C.
Bona relegati ad tempus nullâ ex parte publicari poſſunt. Tom. 4. c.1408. E.
Bona vacantia quæ ſunt. T.4. c.1248. B.
Bona, ejus qui reipublicæ causâ ſine dolo malo abſuit, an poſſideri a creditoribus, aut vendi poſſint. T. 5. c. 766. B.
Bona mea eſſe deſinunt, fiſco ea detrahente, & publicatione ſequutâ ipſo jure. T.5. c.467. E.
Bona debitoris quæ ex cauſa creditoribus poſſidenda ſunt. Tom.5. c. 761. D.
Bona debitoris ubi venire debeant. T.5. c.767. B.
Bona debitorum quomodo vendi olim ſulita. T.5. c.923. D.
Bonâ fide qui litigant, etiam ſi vindicantur, non reddunt victori ſumptus litis. T. 5. c.576. E.
Bonâ fides non patitur, ut quis rem habeat, & æſtimationem rei. T.5. c.419. E.
Bona fide, & legitimè a tutore geſta, & alienata, utrùm à pupillo rata habenda ſint. T. 5. c.581. A.
Bona fides non patitur, ut bis idem petatur. T.5. c.465. A.
Bona fides an poſſit eſſe pro jure. T.5. c.645. A.
Bona communia utrùm tantùm intelligantur illa, quæ deducto ære alieno ſuperſunt. T.5. c.491. E.
Bona quænam eſſe debeant in collatione eorum. T.5. c.614. A.
Bona pagana quandonam caſtrenſibus accreſcere ſoleant. T.5. c.1047. E.
Bona privatorum an ſub bonis municipiorum comprehendantur. T.5. c.660. C.
Bona pupilli, ſi cum eo contractum ſit, ubi maneant, & quid æris alieni gratiâ eis accidat. T.5. c.763. E.
Bona Eccleſiaſtica alienari, vel pignorati non poſſunt. T.6. c.1019. D.
Bona Eccleſiaſtica a clericis poſſidentur uſusfructus, non proprietatis jure. T.6. c.987. B.
Bona fides an prodeſſe poſſit, ubi lex inhibet uſucapionem. T.6. c.312. C.
Bona fides an loco dominii eſſe poſſit. T.6. c. 33. B.
Bona fides an pati poſſit, ut pœna veniat in quam ex caſu crevit actio, quæ ab initio ſimplaria tantùm erat. T.6. c.30. C.
Bona fide qui hereditatem poſſidet, ſi indebitum exegit, & poſtea conveniatur petitione hereditatis, petitori non reſtituere indebitum. T.6. c.30. E.
Bona defuncti a bonis heredis intra quinquennium ſeparantur a creditoribus defuncti. T.6. c.326. C.
Bona paraphetna mulieris ſunt ea, quæ habuit extra dotem. Tom.6. c.48. D.
Bona vacantia in fiſcum cadentia. T. 6. c.271. B.
Bona fides, & diligentia præſtanda a venditore, etiamſi adiecta non ſint. T.7. c.722. E.
Bona caſtrenſia a paganis ſeparantur. T.7. c.492. A.
Bona ſua obligans pignori, an etiam futura pignoraſſe videatur. Tom.7. c. 1382. E.
Bona ſua qui legavit, an etiam de futuris ſenſiſſe videatur. Tom. 7. c.1583. A.
Bona vacantia intra quod tempus nuntiari debeant. T.8. c.952. B.
Bona materna cur patri acquiri non poſſint. T.8. c.959. C. & ſeq.
Bona vi rapta quæ dicantur. T.8. c.1085. C. D.
Bona fides undenam ſic appellata. T. 8. c.1115. D.
Bona adventitia an liberi conferre cogantur. T.8. c.90. B.
Bona aliena ex quot, & quibus cauſis in fiſcum redigantur. Tom.8. c. 394. C. D.
Bona debitoria hodie honeſtè venduntur ſine infamia per curatorem. T.8. c.533. B. C.
Bona dupliciter accipiuntur, civiliter, & naturaliter. Tom.8. c.529. E. & c.530. A.
Bona non ſolùm ea, quæ proprietate noſtra ſunt, ſed ea, in quibus uſum fructum habemus. Ibid. B.
Bona publica quæ. T.8. c.497. C. D.
Bona dupliciter accipiuntur. Tom.8. c.529. E.
Bona fides nobis ſæpe parat actionem, dolus non parat. Tom.8. c.778. B. uti locum habeat. T.8. c.783. A.
Bona, quæ ſint, & dicantur naturaliter, & quæ civiliter. T.8. c.2. C. & c.3. A. B.
Bona an poſſeſſori noceant, & an verè ſint bona. Ibid. c.2. C.
Bona quæ confetantur. T.8. c.90. A.
Bona quando accipiantur pro hereditate. T.8. c.3. B.
Bona ſua conferens, an virilem detrahat. T.8. c.80. E.
Bona faterna, fratrimonium. T.6. c.520. E.
Bona materna. Vide, Materna bona.
Bona fides quid. T.9. c.1011. C.
Bona minorum ſine decreto, vel auctoritate magiſtratus non alienanda, vel obliganda. T.9. c.1609. E. & c. 610. A. & ſeq. quando non opus eſt decreto. Ibid. 612. B. & ſeq.
Bona inſtar undarum, & fluctuum a ſuccedentibus ſibi dominis occupantur. T.9. c.724. D.
Ad bona vacantia venit fiſcus, vel populus. T.9. c.877. E.
Bona vacantia populo deferebantur; hodie Principi. T.9. c.906. E.
Bona minorum quæ vendi poſſunt ſine decreto. Tom.9. c.572. D. E. & c.575. A.
Bona quæ filius poteſt habere. T. 9. c.933. C.
Bona creditoribus ceſſa a debitore non poſſunt inter creditores partiri, ſed ex venditione redactum pretium inter ſe partiuntur. T.9. c.1127. E.
Bona vacantia quæ. T.9. c.906. D.
Bona quæ obſignantur ſigillo publico. T.9. c.1123. E.
Bona adventitia non poſſunt dici communia cum patre. T.9. c.524. E.
Bona fides in contractibus bonæ fidei maximè exigitur. T.9. c.243. B.
Bona parapherna. T.9. c.483. E.
Bona Paterna. Vide, paterna bona.
Bona mariti pro dote mulieris non debent addici. T.9. c.549. A.
Bona fiſcalia ab incerto poſſeſſore poſſeſſa, quomodo fiſco vindicentur. T.10. c.734. D. E.
Bona paterna ſi a fiſco detrahantur, an durante adminiſtratione poſſit ea emere, qui gerit officium. T.10. c.869. E.
Bona intelliguntur deducto ære alieno. T.10. c.1098. A. B.
Bonæ fidei nomen complectitur omnem cauſam. T.4. c.133. D.
Bonæ fidei actionibus ineſt actio doli, exceptio doli, omnis exceptio. T.4. c.273. D.
In bonæ fidei actionibus tantùm cautio datur, nunquam datur in actionibus arbitrariis. T.4. c.575. D.
Bonæ fidei actio. Vide, Actio bonæ fidei.
In bonæ fidei contractibus, vel quaſi contractibus ex mora uſuræ debentur officio judicis. T.4. c.44. B. C.
In bonæ fidei judiciis uſuræ veniunt poſt moram, fructus verò etiam ante moram. T.c.4. 671. E.
Bonæ fidei judicia, & ſtricta in quo differunt. T.4. c.212. C.
In bonæ fidei judiciis cautio exigitur ante diem. T.4. c.575. D.
Bonæ fidei poſſeſſor, qui fundum ſevit, & antequam fructus perciperet, cognovit fundum alienum eſſe, an perceptione fructus ſuos faciat. T.6. c.33. E.
Bonæ fidei judicia. Vide, Judicia bonæ fidei.
In bonæ fidei judiciis uſuræ veniunt officio Judicis ex ſola mora. T.4. c.889. B. notandus caſus, in quo uſuræ non veniunt. Ibid. B.
Inter bonæ fidei, & malæ fidei poſſeſſorem nulla differentia eſt poſt conteſtatam litem, ſecus verò ante li-

te litis conteſtationem. T.4.c.125. B. C.
Bonæ fidei poſſeſſor ante litem conteſtatam culpâ ſuâ ſi rem amiſerit, an culpam præſtabit. T.4. c.317. D. ſi dolo malo poſſidere deſierit poſt litem conteſtatam, an pro poſſeſſore habebitur. Ibidem D. quanti condemnabitur. Ibid. D.
Bonæ fidei poſſeſſor ſenatusconſulto Adriano, neque lucro, neque damno afficitur. Tom.4. c.700. A.
Bonæ fidei poſſeſſor. Vide, Poſſeſſor.
In bonæ fidei judicio an tota lis ex arbitrio Judicis dependeat. Tom.5. c.466. B.
Bonæ, & malæ fidei poſſeſſor an diſtinctionem inter fœtum, & par cum furtivum faciat. T.5. c.728. C. D.
Bonæ fidei poſſeſſor quasnam res uſucapere non poſſit. T.5. c.723. D.
Bonæ fidei poſſeſſor an poſſit actorem dominum facere. T.5. c.97.D.
Bonæ fidei poſſeſſor ſervi, qui noxam commiſit, ejus ſervi nomine an noxali judicio teneatur. Ibid. C. D.
Bonæ fidei poſſeſſori ao de damno infecto caveatur. T.5. c.645. E.
Bonæ fidei nihil tam contrarium, quàm dolus. T.5. c.418. C.
In bonæ fidei judiciis an pacta inſint, & ex qua parte. T.5. c.934. B.
In bonæ fidei judiciis quanti res ſit, rei judicatæ tempus ſpectatur. T.5. c.271. D.
In bonæ fidei judiciis an tantundem officium judicis valeat, quantum in ſtipulatione nominatim facta interrogatio rei. T.5. c.123. E. & c.124. A.
Bonæ fidei actio. Vide, Actio bonæ fidei.
Bonæ fidei actionum formula utrùm ex bona fide omnem dolom, & fraudem excludat. T.6. c.225. A.
Bonæ fidei emptor an ſit, & pro emptore uſucapere poſſit is, qui ſervos emit a bonæ fidei poſſeſſore, quem dominum eſſe arbitratur. T.6. c.460. E. & c.461. A.
Bonæ fidei emptor quonam modo uſucapiat. Tom.6. c.319. E. & 320. A.
Bonæ fidei emptor, qui area aliena, quam ingnorans emit a non domino, ædificium impoſuit eo tempore, quo jam ſciebat aream alienam eſſe, impenſas ædificii a domino rem vindicante retinere, & ſervare poſſe, oppoſitâ exceptione doli mali. T.6. c.43. D. E.
Bonæ fidei emptor, quod ad percipiendos fructus intelligi debet, quandiu evictus fundus non fuerit. T.6. c.33. D. E.
In bonæ fidei emptore bona fides requiritur duobus temporibus, emptionis, & traditionis, ut ei competat actio in rem utilis, & prætoria, idest, publiciana, ſi amiſerit poſſeſſionem emptæ rei ante impletam uſucapionem. T.6. c.34. C. D.
In bonæ fidei jodicio rei judicatæ tempus ſpectatur, niſi creditor io mora accipiendi fuerit. T.6. c.450. E.
Bonæ fidei judiciis inſunt exceptiones quibuscum exceptio doli mali concurrere poteſt. T.5. c.225. A.
Bonæ fidei poſſeſſor plus juris habet in percipiendis fructibus, quàm fructuarius. T.5. c.33. B.
Bonæ fidei poſſeſſoris, ut & coloni emphyteuticarii fructus fiunt ſtatim, atque ab alio quocumque terrâ ſeparati ſunt. Ibid. C.
Bonæ fidei emptor quis ſit. Tom.7. c.703. C. D.
In bonæ fidei contractibus quod agitur, pro cauto ſemper habetur. T.7. c.697. C.
Bonæ fidei actio omnis an ſit de dolo, & mala fide. T.7. c.763. B.
Bonæ fidei actiones ipſo jure in ſe continere exceptionem doli mali. T.7. c.513. C.
Bonæ fidei actione quales. Tom.8.c. 1116. A.
Bonæ fidei vis. T.8. c.940. E.
Bonæ fidei actio quid, & bonæ fidei judicia. T.8. c.1097. D. E.
Bonæ fidei emptor poteſt ſibi uſucapere, quod venditor propter malam fidem non potuit. T.8.c.781. D. judicia bonæ fidei a ſtricti juris judiciis qua io re diſtent. Ibid. c.758. D.
Bonæ fidei emptor quis. T.8. c.568. A.
Bonæ fidei poſſeſſor fructus ante litem perceptos ſuos facit. Tom.7. c.1493. A.
Bonæ fidei poſſeſſioni clandeſtina poſſeſſio, & quæ vi occupata eſt, opponitur. T.8. c.267. C. D.
Bonæ fidei debitor quis dicitur. T.9. c.243. B.
Bonæ fidei cur nulla ſunt interdicta. T.9. c.494. A.
Bonæ fidei nomen latiſſimè manat. T. 9. c. 853. B. compre hendit omnes fructus rei & omnem cauſam & uſuras, quas præſtari æquom eſt. Ibid. B.
Bonæ fidei nihil magis contrariom, quàm dolus malut. T.9. c.1243.A.
Bonæ fidei poſſeſſorem, aut dominum, qui ex delicto ſervi actione tenetur, atque conveuiri poteſt, non poſſe ejuſdem ſervi nomine eâ actione experiri, & contra eum, quocum agi non poteſt noxali actione, poſſe ipſum agere eâ actione. T.9. c. 626. E. & ſeq.
Bonæ fidei judicium lex facit. T.9. c.494. A.
Bonæ fidei poſſeſſor in qoo differat a malæ fidei poſſeſſore. T.9. c.152. B.
In bonæ fidei judiciis non ſtrictas inter litigantes ſtipulationes, ſed bonam fidem quærunt jodices. T.9. c.1251. D.
Bonæ fidei poſſeſſor tempore apprehenſæ poſſeſſionis ſi res hereditarias vendiderit poſt litem conteſtatam, quid ſit ſtatuendum de pretiis. T.9 c.153. A. & ſeq. quid ſi minoris vendiderit juſto pretio. Ibid. C.
In bonæ fidei contractibus ex mora veniunt uſuræ. T.9. c.243. C.
Bonæ fidei poſſeſſor non tenetur de fructibus percipiendis, niſi poſt litem. T.9. c.239. D.
Bonæ fidei poſſeſſor, & malæ fideì poſſeſſor in quo differunt. Tom.9. c.799. C.
Bonæ fidei poſſeſſor uſuras pretiì ſive pecuniæ redactæ ex venditione rerum hereditariarum reſtituere non damnatur. T.9. c.152. D.
Bonæ fidei verbum non tantùm excludit dolum, ſed etiam culpam. T.9. c.493. E.
Bonæ fidei actionibus ipſo jure accedunt augmenta rei. T.9. c.159. E.
Bonæ fidei actio communiter eſt incerta. T.9. c.494. A.
Boni viri arbitratu an bona propria conferantur. T.5. c.614. C.
Boni viri arbitratu defendi quid ſit. T.5. c.760. E.
Boni viri arbitrium vinculo æquitatis continetur. T.8. c.544. A.
Bonam fidem in contractibus conſiderari æquum eſt. T.9. c.243.A.B.
Bonum nomen quodnam, & quando dicatur. T.5. c.474. A.
Booorum poſſeſſio quid ſit. Tom.8. c.3. E.
Bonorum poſſeſſio a quo magiſtratu detur. T.3. c.98. D. E.
Bonorum poſſeſſio quibus non competit. T.1. c.828. D.
Bonorum poſseſſio libertorum. T.1. c.825. A.
Bonorum poſseſſio ſecundùm tabulas. T.1. c.823. B.
Bonorum poſſeſſiones contra tabulas, & ſecundùm tabulas duæ ſunt. T. 1. c.348. B. C.
Bonorum poſseſſio contra lignum. T.3. c.306. B.
De bonorum poſseſſionibus admittendis Conſtantioi leges. Tom.3. c.496. C.
Bonorum ;collatio quando, & ut fit. T.1. c.811. C. D.
Quorum bonorum inter liberos collatio detur. T.1. c.821. D.
De bonorum petitionibus ſublatis. T.2. c.666. A.
Bonorum emptor ſimilis erat bonorum poſseſsori. T.1. c.190. C. D.
Bonorum ademptio an debitorem liberet. T.3. c.453. A.
Bonorum diviſio. T.2. c. 437. B.
Bonorum poſseſſio Carboniana non datur puberi, ſed impuberi. Tom.1. c.413. B. C.
Bonorum poſseſſioni petendæ certum tempus præfinitum. T.1. c.185.E.
Bonorum in poſseſſione petenda utrùm dies utiles ſinguli conſiderentur. Ibid. c.186. B.
Bonorum veri poſseſsores quinam ſint.

ſine. Tom. 1. c. 183. A.
Bonorum poſſeſſio inteſtati datur per ſeptem gradus. T. 1. c. 348. D.
Bonorum poſſeſſio cum re, aut ſine re fit. Ibidem c. 349. A.
Bonorum poſſeſſio edictalis, & decretalis. T. 1. c. 185. B.
Bonorum poſſeſſio intra quæ tempora detur. T. 1. c. 185. E.
Bonorum poſſeſſio in odioſis non continetur hereditatis appellatione. T. 1. c. 828. D.
Deſcriptio bonorum a teſtatore facta quibus nocet, vel prodeſt. T. 2. c. 1095. C.
Bonorum ceſſio. Vide, Ceſſio bonorum.
Bonorum partis diſtractio ſub haſta præconis. Vide, Diſtractio bonorum.
Bonorum poſſeſſio Carboniana quibus datur. T. 4. c. 350. B.
Bonorum poſſeſſio decretalis quæ eſt. T. 4. c. 398. C. D.
Bonorum poſſeſſio edictalis quæ eſt. Idid. C. D.
Bonorum poſſeſſio edictalis, & decretalis. Ibid. C. D.
Bonorum poſſeſſio eſt ex edicto Prætoris. T. 4. c. 348. E.
Bonorum poſſeſſio contra tabulas an detur filio instituto ex modica parte. T. 4. c. 380. B.
An bonorum poſſeſſio contra tabulas detur patrono præterito, qui etiam eodem teſtamento præteritus eſt. T. 4. c. 360. B.
Bonorum poſſeſſionem ſecundùm tabulas an filius a patre inſtitutus poterit aliquando petere. Tom. 4. c. 351. D.
Bonorum poſſeſſio contra tabulas quibus datur, & contra quos. T. 4. c. 348. A. B.
Bonorum poſſeſſio unde legitimi habetur pro bonorum poſſeſſione contra tabulas. T. 4. c. 378. C.
Bonorum poſſeſſio contra tabulas, & querela inofficioſi teſtamenti in quo differunt. T. 4. c. 348. A.
Bonorum poſſeſſionis ſecundum tabulas beneficium nemini debet eſſe captioſum. T. 4. c. 113. A. eſtque multiplex. Ibidem A.
Bonorum poſſeſſionem dat Prætor legum tuendarum cauſâ. T. 4. c. 1450. B.
Bonorum poſſeſſionem an petere poſſint ſurdi, muti, cæci, & municipes. T. 4. c. 396. B. & ſeq.
A bonorum poſſeſſione quid diſtat poſſeſſio rerum. T. 4. c. 69. C.
Bonorum poſſeſſio. Vide, Poſſeſſio bonorum.
Bonorum poſſeſſor loco heredis eſt. T. 4. c. 913. A.
Bonorum poſſeſſorem facit Prætor non heredem. T. 4. c. 914. C. D.
In bonorum quantitate exquirenda ratio falcidiæ redigitur ad tempus mortis. T. 4. c. 199. E.
Bonorum ſeparatio. Vide, Separatio bonorum.
In bonorum vacantium cauſa quadriennium numeratur, in aliis cauſis verò vicennium a die nuntiationis. T. 4. c. 1374. B.
Bonorum venditio. Vide, Venditio bonorum.
Inter bonorum poſſeſſionem edictalem, & decretalem differentiæ quæ ſunt. T. 4. c. 375. E.
In bonorum poſſeſſione quiſnam ordo ſervetur. T. 5. c. 762. D.
In bonorum collatione quænam tempora ſpectentur. T. 5. c. 614. A.
Bonorum appellatione in edicto de collatione bonorum quæ res contineantur. Ibid. C.
Bonorum poſſeſſio, quæ datur emancipatis, an ſemper habeat adjunctum onus collationis bonorum propriorum, concurrentibus ſuis heredibus. T. 5. c. 613. D.
Bonorum poſſeſſio, quæ petita non eſt, ſicut & hereditas, quæ adita non eſt, ad heredem non tranſmittitur. T. 5. c. 602. B.
Ad bonorum poſſeſſionem contra tabulas an vocentur liberi præteriti eodem jure, atque ordine, quo vocantur ad ſucceſſionem legitimam. T. 5. c. 605. A.
Bonorum poſſeſſio quomodo olim petenda erat a Prætore. T. 5. c. 627. E.
Bonorum poſſeſſio decretalis quænam dicatur. T. 5. c. 602. D.
Edictalis quænam ſit. Ibid. D. & c. 627. E.
Bonorum poſſeſſio intra quodnam temporis ſpatium ſit petenda. Ibid. c. 628. A.
Bonorum poſſeſſio unde legitimi quibuſnam ex cauſis detur. T. 5. c. 626. E.
Bonorum poſſeſſor an ſimilis ſit heredi. T. 5. c. 163. C.
Bonorum poſſeſſio cuilibet, petenti de plano, an ſine cauſæ cognitione detur. T. 5. c. 600. E.
Bonorum poſſeſſiones quotuplices ſint. T. 5. c. 597. B. C.
Bonorum poſſeſſio quandonam ex uno jure in aliud migrare dicatur. T. 5. c. 610. E.
Bonorum poſſeſſio pupillaris quandonam finiri dicatur. Tom. 5. c. 622. D.
Bonorum poſſeſſio quandonam in tempus pubertatis transferatur. T. 5. c. 621. C.
Bonorum poſſeſſio contra tabulas datur ei, qui ſuus futurus erat; at ei, qui ſuus futurus non erat, non datur. T. 5. c. 604. E.
Bonorum poſſeſſio edictalis in quo differat a bonorum poſſeſſione decretali. T. 5. c. 627. E.
Bonorum poſſeſſio an aliquando rem ſecum trahat. T. 5. c. 609. B.
Bonorum poſſeſſio quomodo ſit filio. T. 5. c. 607. A. B.
Bonorum militis poſſeſſio quo tempore petenda. T. 5. c. 526. B.
Bonorum poſſeſſio ſecundùm tabulas quibus, & quando competat. T. 5. c. 600. D.
Bonorum poſſeſſio contra tabulas, & quando competat. T. 5. c. 598. D. E. & ſeq.
Bonorum poſſeſſio in liberti paterni bonis competit patroni filio, ſi deportatus patronus ſit, non ſi captus ab hoſtibus. T. 5. c. 624. C. D.
Bonorum poſſeſſio unde legitimi quibuſnam detur. T. 5. c. 626. E.
Bonorum poſſeſſio ſecundùm tabulas quando reſcindatur bonorum poſſeſſione contra tabulas. Tom. 5. c. 600. E.
Bonorum poſſeſſio liberis, aut parentibus intra annum, cæteris verò agnatis, cognatiſque intra centum dies petenda eſt. T. 5. c. 628. A.
Bonorum poſſeſſorem non niſi ex ſecundo decreto fieri Accurſius aſſerit. T. 5. c. 558. A.
Bonorum appellatione obligationes omnes, & actiones continentur, tam activæ, quàm paſſivæ. T. 6. c. 123. B.
De bonorum collatione, quam emancipatus filius præteritus bonorum poſſeſſione contra tabulas petens aliis liberis ſuis conferre debet. T. 6. c. 158. C. & ſeq.
Bonorum defuncti, & heredis ſeparatio. T. 6. c. 326. C.
Bonorum partes inter emancipatos liberos faciendæ. T. 6. c. 159. E. & c. 160. A. & ſeq.
Bonorum poſſeſſio contra tabulas datur filio emancipato præterito in teſtamento. Tom. 6. c. 154. A. & ſeq.
Bonorum poſſeſſio fruſtra petitur, ubi tabulæ non valent. T. 6. c. 167. D.
Bonorum poſſeſſio ſecundùm tabulas. T. 6. c. 169. E.
Bonorum poſſeſſio datur impuberi contra tabulas. T. 6. c. 159. C.
Bonorum poſſeſſio datur impuberibus ex edicto perpetuo, ad exemplum, & ſimilitudinem Carboniani edicti. T. 6. c. 167. A.
Bonorum poſſeſſio, quæ datur emancipatis liberis, datur etiam his, qui nunquam in poteſtate patris fuerunt. T. 6. c. 187. B.
Bonorum poſſeſſionis jus cur introductum a Prætore. T. 1. c. 182. B.
Bonorum poſſeſſionem unde legitimi non perire minimâ capitis diminutione, vel adoptione patroni. T. 6. c. 184. C.
Bonorum poſſeſſionem ſecundùm tabulas Prætor dat tantùm ſcriptis heredibus, quum tabulæ obſignatæ ſunt ſeptem teſtium ſignis. Tom. 6. c. 163. A.
De bonorum poſſeſſione ex teſtamento militis. Tom. 6. c. 181. E. & ſeq.
De bonorum poſſeſſione unde legitimi. T. 6. c. 186. C. D.
De bonorum poſſeſſione, quæ ab inteſtato poſt liberos defertur legitimis. T. 6. c. 185. B. & ſeq.
De bonorum poſſeſſione contra tabulas liberti. T. 6. c. 183. C.
De bonorum poſſeſſionibus contra tabulas. Tom. 6. c. 163. C. & ſequ.

Bono-

Bonorum poſſeſſor in omnibus loco heredis legitimi habetur. Tom.6. c.35. D.
De bonorum poſſeſſionibus edictum primum eſt de bonorum poſſeſſione contra tabulas. T.6. c.153. C.
Bonorum poſſeſſor ſimilis heredi eſt. T.6. c.154. B.
Bonorum ſeparatio. Vide, Separatio bonorum.
Bonorum poſſeſſio an faciliùs acquiratur, quàm hereditas. T.6. c.570. B.
Bonorum poſſeſſio an ſit ex jure Prætoris. Ibid. B.
Bonorum nomen an mutet mutatio perſonarum, vel mutatio ſtatus. Ibid. C.
Bonorum ceſſio debitores liberat moleſtiâ carceris. T.4. c.234. B.
Bonorum poſſeſſio an detur ex teſtamento non ſignato. T.8. c.535. D.
Bonorum poſſeſſio an per procuratorem acquiri poſſit. T.7. c.393. A.
Bonorum poſſeſſio an peti poſſit, ſi injuſtæ ſint nuptiæ, & vir heres inſtituatur, aut mulier. T.7. c.5490. C.
Bonorum poſſeſſio quomodo definitur. T.8. c.3. E.
Bonorum poſſeſſio, vel aditio an ſuis heredibus ſit neceſſaria. T.7. c.173. A. B.
Bonorum poſſeſſio Carboniana cui detur. T.7. c.205. C.
Bonorum poſſeſſio edictalis. T.7. c.5176. D.
Bonorum poſſeſſio decretalis. Ibid. D.
Bonorum poſſeſſio contra tabulas a Prætore datur. T.7. c.375. A.
Bonorum appellatione quid continetur. T.7. c.1382. B.
Bonorum poſſeſſio contra tabulas non ſemper datur adversùs omnes gradus heredum. T.8. c.41. C.
Bonorum poſſeſſionem contra tabulas, quæ datur patrono, multum diſtare ab ea, quæ datur liberis. T.7. c.588. A.
Bonorum poſſeſſio non datur, ſed agnoſcitur a ſucceſſore. T.7. c.55. D.
Bonorum ratione quæ crimina in heredem tranſmittantur. Tom.7. c.5478. C.
Bonorum poſſeſſionem contra tabulas qui petit, an repellatur a legato, quod filio, vel ſervo ejus relictum eſt. T.7. c.5485. A.
Bonorum poſſeſſionem duplicem eſſe, decretalem, & edictalem. Tom.7. c.973. A.
Bonorum ſuorum uſumfructum ſi quis legaverit, quæ appellatione bonorum veniant. T.7. c.5382. B.
Bonorum uſus fructus ſi legatus eſt, an ea dun taxat intelligantur, quæ deducto ære alieno ſuperſunt. T.7. c.1376. A.
Bonorum uſusfructus ſi legetur, an etiam futurorum bonorum poſt teſtamentum acquiſitorum uſusfructus legatus videatur. T.7. c.1382. D.
Bonorum poſſeſſionis jus quando, & a quo introductum. T.8. c.5040. B. C. ejus gradus. Ibid. D.
Bonorum poſſeſſiones ex teſtamento quot, & quæ. Ibid. E. & ſeq.
Bonorum civilis appellatio quæ ſit. T.8. c.3. A.
Bonorum collatio an inter eos tantùm fiat, quibus data eſt contra tabulas. T.8. c.80. C.
Bonorum collatio fit poſt bonorum poſſeſſionem contra tabulas. Ibid. A.
Bonorum omnium uſufructu legato an lex falcidia minuat legatum, & an fructus legatario integri cedant. T.7. c.1382. C.
Bonorum omnium uſufructu legato, quod ſuperat dodrantem, id lege falcidiâ minui, & quomodo. Ibid. C.
Bonorum pars legata an cum, vel ſine fructibus reſtituatur. Tom.7. c.5007. D. an onera deducantur. Ibid. E.
Bonorum parte coheredi prælegatâ an præſtetur ea deducto ære alieno. T.7. c.5376. A.
Bonorum poſſeſſio ab inteſtato an deferatur, ſi nec contra, nec ſecundùm tabulas competat. Tom.8. c.562. A.
Bonorum poſſeſſio ab inteſtato quando competat. Ibid. C.
Bonorum poſſeſſio ab inteſtato prima quæ ſit. Ibid. C.
Bonorum poſſeſſio ab inteſtato quibus liberis detur. Ibid. E.
Bonorum poſſeſſio alia eſt juris, altera corporis. T.8. c.3. C.
Bonorum poſſeſſio arquiritur agnoſcenti, non ratum non habenti. T.8. c.4. C.
Bonorum poſſeſsio an a ſocietatibus, civitatibus, & univerſitatibus agnoſci, & acquiri poſſit. Ibid. E. & c.5. A.
Bonorum poſſeſſio an arquiratur per alios, eam petentes noſtro nomine, T.8. c.6. D. an per procuratorem acquiri poſſit. Ibid. D.
Bonorum poſſeſſio an acquiratur non petita, vel data. T.8. c.58. A. an hodie ſolenniter petatur. Ibid. B.
Bonorum poſſeſſio an acquiratur pupillæ per matris petitionem. T.8. c.18. C.
Bonorum poſſeſſio an acquiri, & agnoſci poſſit a corporibus. T.8. c.5. B.
Bonorum poſſeſsio an detur contra teſtamentum militis. T.8. c.549. A.
Bonorum poſſeſsio an detur ex injuſto rupto, irrito teſtamento. T.8 c.535. A.
Bonorum poſſeſsio an detur, ſi teſtamentum ſcriptum ſit notis, vel conſtet nuncupatione. T. 8. c. 50. D. E.
Bonorum poſſeſsio an detur jus legitimum habenti. T.8. c.50. B.
Bonorum poſſeſsio an detur, lino, quo tabulæ ligantur, inciſo, ac rupto. Tom. 8. c.135. D.
Bonorum poſſeſsio an detur; ſi non exſtet authenticum teſtamenti, ſed ejus exemplum. T.8. c.135. C.
Bonorum poſſeſsio an detur, ſi teſtamenta ſacta ſint actis municipalibus. Ibid. A.
Bonorum poſſeſsio an detur ſecundùm nuncupationem, & an ſecundùm teſtamentum militis. T.8. c.134. E.
Bonorum poſſeſsio an detur, antequam heres adierit. T.8. c.45. A.
Bonorum poſſeſsio an detur ſecundùm tabulas, ſi non exſtent ſupremæ. T.8. c.535. A. an ſemel exſtare ſit ſatis, an apparere neceſſe ſit. Ibid. A.
Bonorum poſſeſsio an detur ex priore, vel poſteriore teſtamento. T.8. c.47. C. D.
Bonorum poſſeſsio an detur ex voluntate teſtati, ſi deletum incautè ſit heredis nomen. T.8. c.135. A.
Bonorum poſſeſsio ſecundùm tabulas an detur ei, cujus nomen eſt inconſultò deletum, ut non poſsit legi. T.8. c.545. D. E.
Bonorum poſſeſsio an detur cognato naturali. T.8. c.16. B.
Bonorum poſſeſsio an furioſo, infanti, muto, ſurdo, cœco competat. T.8. c.25. B. C. D.
Bonorum poſſeſsio an detur nato impuberi, cui fiſcus movet ſtatus controverſiam. T.8. c.55. B.
Bonorum poſſeſsio an detur heredi ſine certa parte inſtituto. Tom.8. c.144. E. & c.145. A.
Bonorum poſſeſsio an detur nepoti præterito a patre emancipato. T.8. c.54. A.
Bonorum poſſeſsio an detur ſecundùm tabulas pupillares, ſi non ſint ſignatæ. T.8. c.143. D.
Bonorum poſſeſsio an deferatur ventri. T.8. c.55. B.
Bonorum poſſeſsio an peti poſsit ante apertas tabulas. T.8. c.14. B.
Bonorum poſſeſsio an priùs admittatur, quàm conferatur, vel caveatur. T.8. c.98. B.
Bonorum poſſeſsio an ſervo petenti dari debeat, vel poſsit. T.8. c.55. C.
Bonorum poſſeſsio an ſeparatim detur ei, quem pater ſibi heredem ſcripſit; & ei ſeparatim, quem pupillo ſcripſit. T.8. c.543. C.
Bonorum poſseſio an ſervo inſtituto dari poſsit. Ibid. E.
Bonorum poſſeſſio an ſit cum re. T.8. c.136. B.
Bonorum poſſeſſio an tribuat dominium. T.8. c.2. A.
Bonorum poſſeſsio an inteſtatū faciat; si adita sit hereditas. T.8. c.68. D.
Bonorum poſſeſsio an inuito acquiratur. T.8. c.4. B. C. an deferatur nolenti, ignoranti. Ibid. B.
Bonorum poſſeſsio an poſsit acquiri per procuratorem. T.8. c.6. D.
Bonorum poſſeſsio an ſerum trahat commoda, & incommoda. T.8. c.14. C.

Bono-

Digitized by Google

Bonorum poſſeſſio an tollatur furore ſupervenienete illius,cujus mandato, & nomine petita eſt. T. 8. c. 18. E.

Bonorum poſſeſſio Carboniana an exheredatis detur. T. 8. c. 123. B. C.

Bonorum poſſeſſio Carboniana quibus detur,& quando finiatur.T.8. c. 121. D. E.

Bonorum poſſeſſioni carbonianæ quando locus ſit. T. 8. c. 132. C. D.

Bonorum poſſeſſio an deferatur ex edicto infanti. T. 8. c. 22. A.

Bonorum poſſeſſio contra tabulas an detur filiabus emancipatis. T. 8. c. 30. B.

Bonorum poſſeſſio contra tabulas an detur liberis ſcriptis ſub conditione. T. 8. c. 33. D.

Bonorum poſſeſſio contra tabulas an detur poſthumis præteritis,item liberis præteritis reverſis ab hoſtibus. T. 8. c. 24. D.

Bonorum poſſeſſio quando detur ſecundùm voluntatem, & nuncupationem inteſtati. T. 8. c. 48. E. quando detur ſecundùm notorium. Ibidem E. quando detur ſecundùm geſta municipalia. Ibid. E.

Bonorum poſſeſſio quando detur non ſecundùm tabulas, ſed ſecundùm voluntatem inteſtati.Ibid.E.

Bonorum poſſeſſio contra tabulas an detur natis ex emancipato poſt emancipationem. T. 8. c. 100. A. an,& quando illi conferant.Ibid.A.

Bonorum poſſeſſio contra tabulas an detur ſcriptis per liberos præteritos. T.8. c.32. E. & c. 33. A.

Bonorum poſſeſſio contra tabulas an detur iis, qui nunquam ſui fuerunt. T. 8. c. 39. A. B.

Bonorum appellatione quid contineatur. T. 8. c. 502. A. B. C.

Bonorum poſſeſſio hereditatis appellatione continetur. Tom. 8. c. 786. D.

Bonorum poſſeſſio quibus liberis non competit. T. 8. c. 190. D.

Bonorum poſſeſſio contra tabulas non datur nothis,ſive naturalibus, nec *unde liberi*, & cur. T. 8. c. 165. A. datur *unde legitimi* in ſucceſſione matris. Ibidem A.

Bonorum poſſeſſio communis eſt: concurrit cum bonorum poſſeſſione ſecundùm tabulas, vel contra tabulas, & cum bonorum poſſeſſione *unde legitimi*. T. 8. c. 185. D.

Bonorum poſſeſſio decretalis eſt,aut edictalis. T. 8. c. 4. B.

Bonorum poſſeſſio quibus datur. T. 8. c. 171. C.

Bonorum poſſeſſiones comparantur actionibus. T. 8. c. 185. D.

Quæ bonorum poſſeſſio poteſt eſſe ſine re. T. 7. c. 1175. C.

De bonorum poſſeſſionibus, quæ deferuntur ab inteſtato ſi tabulæ teſtamenti extiterint *unde liberi*. T. 8. c. 161. C. & ſeq.

Ad bonorum poſſeſſionem petendam quot dies conſtituti. T. 8. c. 233. E. & c. 234. A.

De bonorum poſſeſſionis delatæ repudiatione. T. 8. c.199. D. E. & ſeq.

Bonorum poſſeſſionem delatam qui adire poſſunt,vel non;& qui repudiare eam poſſunt, vel non. T. 8. c. 199. C.D. & ſeq.

In bonorum poſſeſſionibus ſunt, & fuerunt ſemper certa, & ſtatuta tempora. T.8. c.203. D.

De bonorum poſſeſſione *unde liberi*. T. 8. c. 164. E. & ſeq. Vide, Unde liberi.

Bonorum poſſeſſio contra tabulas quibus datur. T. 8. c. 173. D. E. & ſeq.

De bonorum poſſeſſione Carboniana. T. 8. c. 164. A. B.

De bonorum poſſeſſionis repudiatione. T. 8. c. 199. D. E.

Bonorum poſſeſſio dicitur actio præteriti. T. 8. c. 173. E.

Bonorum poſſeſſio edictalis ſeparanda a decretali. T.8. c.234. E.

Bonorum poſſeſſio datur facilè. T. 8. c. 181. C.

Bonorum poſſeſſio amittitur duobus modis. T. 8. c. 202. C.

Bonorum poſſeſſio legitimis datur ab inteſtato cum re.Tom.8. c.171. B.

Bonorum poſſeſſio proximo cuique datur. T. 8. c. 185. A.

Bonorum nomen ſola commoda complectitur, non autem incommoda. T. 7. c. 1105. A.

Bonorum poſſeſſio contra tabulas an liberis primùm detur. T. 8. c. 24. A.

Bonorum poſſeſſio contra tabulas an detur ex emancipatis natis poſt emancipationem. T. 8. c. 25. A.

Bonorum poſſeſſio decretalis an repudiari poſſit, & an finiatur tempore. Vide, Decretalis bonorum poſſeſſio.

Bonorum poſſeſſio contra tabulas an teſtamentum reſcindat. T. 8. c. 58. A.

Bonorum poſſeſſio edictalis quid diſtet a decretali. T. 8. c. 7. D. E. an finiatur tempore. Ibid. c. 8. A.

Bonorum poſſeſſio contra tabulas an tribuat jus petendæ hereditatis. T.8. c. 49. D.

Bonorum poſſeſſio contra tabulas an omnibus liberis præteritis, tam naturalibus,quàm adoptivis detur. T. 8. c. 24. B.

Bonorum poſſeſſio contra tabulas patris,vel avi,an nato emancipato detur. T. 8. c. 116. A.

Bonorum poſſeſſio contra tabulas an detur tam liberis ſuis, quàm emancipatis præteritis. T. 8. c. 24. A. B.

Bonorum poſſeſſio contra tabulas an detur ei,qui judicium defuncti agnovit. T. 8. c.35.B.& c.51. E.

Bonorum poſſeſſio contra tabulas an detur iis, qui ſui futuri ſunt? T. 8. c.41. A.

Bonorum poſſeſſio contra tabulas an detur liberis adoptivis emancipatis. T. 8. c. 30. C. an detur naturalibus emancipatis præteritis. Ibidem C.

Bonorum poſſeſſio contra tabulas an ſit neceſſaria in ſuo, vel in emancipato. T. 8. c. 25. A. an ſit utilis in ſuo. Ibid. A.

Bonorum poſſeſſio contra tabulas duplex eſt. T. 8. c. 24. A.

Bonorum poſſeſſio intra quod tempus petenda ſit. T. 8. c. 14. A.

Bonorum poſſeſſio contra tabulas nonnunquam eſt jure, & loco bonorum poſſeſſionis ſecundùm tabulas. T. 8. c. 34. A.

Bonorum poſſeſſio contra tabulas primùm defertur, deinde ſecundùm tabulas. T. 8. c.138. D.

Bonorum poſſeſſio contra tabulas quando præterito non detur. T. 8. c. 72. A.

Bonorum poſſeſſio contra tabulas in ſuo præterito an, & qua in re utilis ſit. T. 8. c. 25.B. C.

Bonorum poſſeſſio contra tabulas liberorum emancipatorum an, & quando parentibus detur. T. 8. c. 145. D.

Bonorum poſſeſſio contra tabulas, quæ datur liberis, contra teſtamentum datur; quæ patronis datur,contra heredem datur. T. 8. c.35. D. E.

Bonorum poſſeſſio contra tabulas quibus detur. Ibidem E. an iis detur, qui nunquam fuerunt in poteſtate. Ibidem c. 35. A.

Bonorum poſſeſſio contra tabulas ſi petita ſit, an legata, & quibus, & a quo præſtentur. T. 8. c. 74. C. D.

Bonorum poſſeſſionem contra tabulas ſi præteriti admittant, an ſcripti ſubmoveantur. T. 8. c. 138. A.B.

Bonorum poſſeſſio contra tabulas ut competat, quæ exigantur. T. 8. c. 72. A.

Bonorum poſſeſſio cui defertur, an ab eo exigatur ſcientia juris. T. 8. c. 14. C.

Bonorum poſſeſſionis edictalis petendæ tempus quando cedat. T. 8. c. 130. B.

Bonorum poſſeſſio ab inteſtato petita poteſt, etiam datâ bonorum poſſeſſione Carbonianâ. T. 8. c.163. D.

Bonorum poſſeſſio agnatis non eſt neceſſaria,cognatis eſt neceſſaria. T. 8. c. 189. D.

Bonorum poſſeſſio ab inteſtato an ſtatim deferatur, ſi ſcriptus heres repudiavit bonorum poſſeſſionem ſecundum tabulas, vel præteritus bonorum poſſeſſionem contra tabulas intra annum, vel centum dies. T. 8. c. 163. C.

Bonorum poſſeſſio non acquiſita a defuncto, an tranſmittatur in heredem. T. 8. c. 7. A.

Bonorum poſſeſſio non agnita a defuncto,

functo, an heredi ejus detur. Ibid. D.
Bonorum poſſeſſio priùs datur, quam fiat collatio bonorum. T. 8. c. 80. A.
Bonorum poſſeſſio, quæ ſine mandato nomine alieno petitur, an acquiratur ſine ratihabitione. T. 8. c. 18. D. E.
Bonorum poſſeſſio quando juris, & civile nomen ſit, & quando ſine ullo corpore conſiſtat. T. 8. c. 3. C.
Bonorum poſſeſſio quid ſit. Ibid. C.
Bonorum poſſeſſio quomodo ſeparetur ab aditione hereditatis. T. 8. c. 4. A.
Bonorum poſſeſſio quomodo deferatur per gradus. T. 8. c. 13. B.
Bonorum poſſeſſio ſecundùm tabulas an detur, ſi in opiſtographo teſtamentum ſit ſcriptum. T. 8. c. 134. E.
Bonorum poſſeſſio ſecundùm tabulas an detur, ſi voluntas exſtet in charta. Ibidem D.
Bonorum poſſeſſio ſecundùm tabulas an detur heredi inſtituto ſub conditione. T. 8. c. 141. B.
Bonorum poſſeſſio ſecundùm tabulas an detur, ſi tabulæ non exſtiterint mortis tempore. T. 8. c. 20. B. C. an neceſſe ſit, eas proferri. Ibidem C.
Bonorum poſſeſſio contra tabulas prior eſt, quàm ſecundùm tabulas. T. 8. c. 138. A.
Bonorum poſſeſſio ſecundùm tabulas an cedat ſcripto, priuſquam finem acceperit contra tabulas. Ibidem D.
Bonorum poſſeſſio ſecundùm tabulas ex quibus tabulis detur. T. 8. c. 10. D.
Bonorum poſſeſſio ſecundùm tabulas ut competat, quæ requirantur. T. 8. c. 35. A.
Bonorum poſſeſſio ſecundùm tabulas an captivis inſtitutis detur. T. 8. c. 144. D.
Bonorum poſſeſſio ſecundùm tabulas an detur, ſi teſtator teſtamenti faciendi tempore factionem ejus habuerit, poſtea mortis tempore non habeat. T. 8. c. 135. E.
Bonorum poſſeſſio ſecundùm tabulas an detur heredi non nominato, ſed certâ demonſtratione ſignificato. T. 8. c. 144. E. & c. 145. A.
Bonorum poſſeſſio ſecundùm tabulas an detur heredi ſcripto, cujus nomen in teſtamento deletum ſit. T. 8. c. 59. E.
Bonorum poſſeſſio ſecundùm tabulas an detur, ſi teſtator non habuerit teſtamenti factionem. T. 8. c. 135. D. E.
Bonorum poſſeſſio ſecundùm tabulas an detur inconſulto, vel caſu aliquo ſcripto. T. 8. c. 141. D.
Bonorum poſſeſſio ſecundùm tabulas an detur ei, cujus nomen a teſtatore deletum ſit. Ibid. D.
Bonorum poſſeſſio ſecundùm tabulas an detur, ſi heres neſciat, tabulas teſtamenti exſtare. T. 8. c. 135. C.
Bonorum poſſeſſio ſecundùm tabulas an, & quomodo deferatur per gradus heredum. T. 8. c. 141. A.
Bonorum poſſeſſio ſecundum tabulas an detur ſcriptis ſub conditione pendente. T. 8. c. 34. A.
Bonorum poſſeſſio ſecundùm tabulas an dari poſſit ſcripto, ſi tabulæ teſtamenti exſtent, & teſtamentum nullum ſit. T. 8. c. 25. C.
Bonorum poſſeſſio ſecundùm tabulas an ſit cum re. T. 8. c. 136. B.
Bonorum poſſeſſio ſecundùm tabulas an ſub conditione ſcriptis detur, pendente conditione. T. 8. c. 139. A. B.
Bonorum poſſeſſionem ſecundùm tabulas ſi ſcripti ſub conditione acceperint, an eâ deficiente repellantur. Ibid. B.
Bonorum poſſeſſio ſecundùm tabulas ut detur, an neceſſe ſit, ſi pluribus exemplaribus teſtamentum ſcriptum ſit, omnes codices exſtare. T. 8. c. 135. B.
Bonorum poſſeſſio ſecundùm tabulas quando cedat. T. 8. c. 138. C.
Bonorum poſſeſſio ſi nondum petita ſit ſecundùm, vel contra tabulas, an ipſi liberi poſſint petere unde liberi, quaſi ab inteſtato. Ibid. C.
Bonorum poſſeſſio *unde cognati* an, quos, & quot gradus habeat. T. 8. c. 13. B.
Bonorum poſſeſſio *unde legitimi* quando competat. Vide, Unde legitimi.
Bonorum poſſeſſio *unde legitimi* an detur rectè matri. Vide, Unde legitimi.
Bonorum poſſeſſio *unde legitimi* quibus detur. Vide, Unde legitimi.
Bonorum poſſeſſio *unde legitimi* deferatur legitimis proximioribus. Vide, Unde legitimi.
Bonorum poſſeſſio *unde legitimi* quibus competit, an iis neceſſarium ſit eam petere. Vide, Unde legitimi.
Bonorum poſſeſſio *unde liberi* quando, & quibus detur. T. 8. c. 50. B.
Bonorum poſſeſſio *unde* vir ut detur, quæ requirantur. Vide, Unde vir, & uxor.
Bonorum poſſeſsionem an agnoſcere poſsint ſcripti ex incertis partibus. T. 8. c. 141. D.
Bonorum poſſeſsionem an filius emancipatus amittat, ſi poſt mortem patris arrogandum ſe dederit ante petitam bonorum poſſeſſionem contra tabulas. T. 8. c. 30. D.
Bonorum poſſeſſio an furioſus per ſe, vel per alium acquirere poſſit. T. 8. c. 22. D. E.
Bonorum poſſeſſionem an infans tutore auctore petere poſſit. T. 8. c. 11. E.
Bonorum poſſeſſionem contra tabulas an perdat, qui libertum paternum capitis accuſavit. Tom. 7. c. 1487. B.
Bonorum poſſeſſionem an poſſit capere, qui non poteſt hereditatem capere. T. 8. c. 16. B.
Bonorum poſſeſſionem an procurator poſsit repudiare. Vide, Procuratur. Vide, Repudiare.
Bonorum poſſeſsionem an pupillus tutore auctore petere poſsit. T. 8. c. 11. D. E.
Bonorum poſſeſsionem an quis invitus cogatur petere, vel agnoſcere. T. 8. c. 4. C.
Bonorum poſſeſsionem an videatur poſterior agnoviſſe, ſi petierit, priuſquam prior repudiavit. T. 8. c. 13. E.
Bonorum poſſeſsionem contra tabulas an ſcriptus beneficio præteriti petere poſsit. T. 8. c. 33. A.
Bonorum poſſeſsionem contra tabulas qui petiit, an repellatur a legato, vel mortis causâ donationibus. Tom. 8. c. 61. C. an repellatur a donatione inter vivos. Ibid. C.
Bonorum poſſeſsionem contra tabulas qui petiit, quæ legata, & quibus præſtare debeat. T. 8. c. 73. A.
Bonorum poſſeſsionem contra tabulas qui petiit, non tantùm amittere legata, ſed etiam repelli a ſubſtitutione *pupillari*. T. 8. c. 65. B.
Bonorum poſſeſsionem qui agnovit, an dominus fiat, & pro eo habeatur. T. 8. c. 2. A.
Bonorum poſſeſsionem contra tabulas ſemper dari in aſſem. Tom. 7. c. 1483. B.
Bonorum poſſeſsionem contra tabulas qui petiit, an poſtea venire poſsit ab inteſtato. T. 8. c. 163. B.
Bonorum poſſeſsionem contra tabulas ſi duo filii, unus inſtitutus, alter præteritus, petierint, an, quomodo, & quibus legata præſtent. T. 8. c. 75. C.
Bonorum poſſeſsionem edictalem qui agnovit, an detur ei etiam Carboniana, & contra. Tom. 8. c. 130. C. an utriuſque poſſeſsionis annus ſimul cedat. Ibid. C.
Bonorum poſſeſsionem niſi prior repudiarit intra tempora, ſequenti non cedere tempora bonorum poſſeſsionis petendæ. Vide, Unde legitimi.
Bonorum poſſeſsionem non dari niſi patrifamilias Vide, Unde legitimi.
Bonorum poſſeſsio non petentis portio an petentibus adcreſcat. T. 8. c. 139. E.
Bonorum poſſeſsionem, quæ perſonæ petere poſsint. T. 8. c. 15. D.
Bonorum poſſeſsionem qui petiit alieno nomine ſine mandato, an poſtquam furere cœperit, petitio rata haberi poſsit. T. 8. c. 58. D. E.
Bonorum poſſeſsio contra tabulas

bulas inteſtatum non facit, ſi adita ſit hereditas. T. 8. c. 68. D.

Bonorum poſſeſsionem ſi qui petierint contra tabulas, eos habere viriles, & pares portiones, etiam ſi in teſtamento eia adſcriptæ ſint impares portiones. T. 8. c. 73. C.

Bonorum poſſeſsio ſi præteritus petierit, an, quomodo, & quibus legatariis teneatur. T. 8. c. 71. E. & c. 72. A. & ſeq.

Bonorum poſſeſsionem contra tabulas ſi filius præteritus petierit, an legata præſtet. T. 8. c. 75. A.

Bonorum poſſeſsio unde legitimi quando, & quibus detur, T. 8. c. 10. C.

Bonorum poſſeſsionis Carbonianæ effectus qui ſint. T. 8. c. 522. C.

Bonorum poſſeſsionis contra tabulas, & querelæ inofficioſi differentiæ quæ ſint. T. 8. c. 44. E.

Bonorum poſſeſsionis unâ ſpecie, vel gradu deficiente, an, & quando poſteriori locus fiat. T. 8. c. 13. C. quando tempora a poſteriori cedant. Ibid. C.

Bonorum poſſeſsionis petendæ ſecundùm tabulas, vel contra tabulas tempus an ſcripto, & præterito ſimul cedant. T. 8. c. 138. C.

Bonorum poſſeſsionis petendæ tempora an cedant ignoranti. T. 8. c. 14. A.

Bonorum poſſeſsionis petendæ tempora an cedant illi, qui teſtamentum falſum eſſe dixerit, nec petierit bonorum poſſeſsionem. T. 8. c. 17. B.

Bonorum poſſeſsionis petendæ tempora an cedant ignoranti, ſe eſſe proximum cognatum. T. 8. c. 14. B. C.

Bonorum poſſeſſioni petendæ quæ tempora præſtituta ſint, & cur præſtituta ſint. Vide, Dies bonorum poſſeſſionis petendæ.

Bonorum poſſeſsionis repudiationi quando locus ſit. Vide, Repudiare.

Bonorum poſſeſſio unde liberi fingitur eſſe bonorum poſſeſſio contra tabulas. T. 8. c. 73. B.

Bonorum poſſeſsiones ex teſtamento quot ſint. T. 8. c. 134. D. & quis earum ordo. Ibid. D. & ſeq.

Bonorum poſſeſsiones quaſdam eſſe ex teſtamento, quaſdam ab inteſtato. T. 8. c. 10. A. B.

Bonorum poſſeſsiones quomodo dividantur. T. 8. c. 2. B.

Bonorum poſſeſsionum quæ prima. T. 8. c. 10. B.

Bonorum poſſeſſor an ſit hereditatis poſſeſſor. T. 8. c. 3. B.

Bonorum poſſeſſor an ſit heres, vel dominus. T. 8. c. 1. C.

Bonorum poſſeſſor an ſit vice heredis. T. 8. c. 2. C.

Bonorum poſſeſſor an ſubſtineat commoda, & incommoda hereditaria. Ibid. C.

Bonorum poſſeſſor qui ſcriptus eſt, an poſsit ante apertas tabulas agnoſcere ſecundùm tabulas. T. 8. c. 14. B.

Bonorum poſſeſſionem contra tabulas qui petierit, in quo caſu legatum ei conſervetur. T. 8. c. 64. D.

Bonorum poſſeſsionem dare eſt juriſdictionis. T. 8. c. 1. C.

Bonorum poſſeſsorem quis facere poſsit. T. 8. c. 1. C.

Bonorum poſſeſſione petitâ reſcinditur teſtamentum, exceptis legatis relictis certis perſonis. T. 8. c. 62. C. D.

Ad bonorum poſſeſsionem qui admitti poſsunt. T. 9. c. 648. A. B.

De bonorum poſſeſſione contra tabulas, quam Prætor liberis pollicetur. T. 9. c. 659. A. B. & ſeq.

De bonorum poſſeſſione contra tabulas liberti, quæ patronis, liberiſque eorum datur. T. 9. c. 661. A. B. & ſequ.

Bonorum poſſeſſio quid ſit. T. 9. c. 648. A.

De vi bonorum raptorum actione. T. 9. c. 1157. B.

Bonorum poſſeſſio Carboniana eſt extraordinaria, non ordinaria, id eſt, decretalis, non edictalis. T. 9. c. 670. C. D.

In bonorum poſſeſſione dies utiles, & dies continûi qui dicuntur. T. 9. c. 650. D. E.

Bonorum obſignatio. T. 9. c. 1123. E. annotatio. Ibid. E. publicatio. Ibid. E.

Bonorum paternorum diviſio quomodo fit. T. 9. c. 691. B.

Bonorum diſceptationem eſſe principalem cauſam, & in eam incidere quæſtionem ſtatus. T. 9. c. 119. E.

Bonorum poſſeſſio edictalis, & decretalis quomodo dantur. T. 9. c. 670. D. in quo differunt, Ibid. D.

De bonorum collatione. T. 9. c. 931. D. & ſeq.

Inter bonorum poſſeſſores datur ſucceſſio edicto ſucceſſorio. T. 9. c. 667. A. & ſeq.

Bonorum poſſeſsionis repudiandæ, vel petendæ tempora præſcripta ſunt. T. 9. c. 676. A. & ſeq.

Bonorum maternorum dominium non pertinuiſſe ad patrem. T. 9. c. 929. B.

Qui ad bonorum poſſeſſionem admitti poſſunt, & intra quod tempus. T. 9. c. 648. A. & ſeq.

Bonorum poſſeſsionem rectè peti per procuratorem, ſi ſpecialiter id mandatum ſit. T. 9. c. 358. A. B.

Bonorum poſſeſsio quaſi dominium tribuit, & eſt ſpecies ſucceſsionis, & hereditatis. T. 9. c. 1130. A.

Ad bonorum poſſeſsionem ſufficere qualecumque indicium, vulgò c' *eſt aſſez de faire quelque acte d'heritier*. T. 9. c. 652. A.

Bonorum poſſeſsionem dare Prætorum eſt. T. 9. c. 648. A.

Bonorum debitoris proſcriptio, & diſtractio. T. 9. c. 1127. A. B.

Bonorum ceſsio. Vide, Ceſsio bonorum.

Bonorum poſſeſsionis aditio, ſeu agnitio eſt temporalis. T. 9. c. 768. E.

Bonorum poſſeſsio prætoria, vel honoraria, hereditas dici poteſt. T. 9. c. 656. B.

Bonorum poſſeſsio, & poſſeſsio bonorum in quo differunt. T. 9. c. 1130. A.

De bonorum raptorum vi. T. 9. c. 1460. A. & ſeq.

Bonorum poſſeſsio datur, vel ex ceſsione judicati, vel debitoris. T. 9. c. 1129. A.

Bonorum poſſeſsio decretalis eſt, quæ datur interpoſito decreto a Prætore pro tribunali, non edictalis. T. 9. c. 658. E.

Bonorum poſſeſsio contra tabulas quibus datur. T. 9. c. 659. A. & ſequ.

Bonorum poſſeſsio quid. Ibid. C.

Bonorum alienationes poſt crimen perduellionis contractum factæ non valent. T. 9. c. 1396. C.

Bonorum poſſeſsio. Vide, Poſſeſsio bonorum.

Bonorum utilis poſſeſsio datur ex æquo, & bono, ſecundùm municipationem. T. 9. c. 658. D. E.

Bonorum ſeparatio quid. T. 9. c. 1131. C. quot habet genera. Ibid. D.

De bonorum poſſeſsione ſecundùm tabulaa. T. 9. c. 656. B. & ſequ.

Bonorum poſſeſsio non potuit dari a magiſtratu municipali. T. 9. c. 651. D.

Bonorum poſſeſsionis petitio eſt inutilis jure veteri. T. 9. c. 649. B. jure novo eſt utilis. Ibid. B.

Ad bonorum poſſeſsionem contra tabulas pertinet edictum Carbonianum, & ad liberos ætate parvos præteritos teſtamento patris, quibus fuit controverſia ſtatus, & bonorum paternorum. T. 9. c. 669. E. & ſeq.

Bonorum poſſeſsio ſecundùm tabulas datur heredibus ſcriptis tabulis teſtamenti. T. 9. c. 656. C.

Bonorum poſſeſsio an poſsit acquiri per procuratorem. T. 10. c. 490. D.

Bonorum poſſeſsionem contra tabulas qui petit, an repellatur a donatione causâ mortis. T. 10. c. 497. D.

Bonorum poſſeſsionia petendæ quænam ſint tempora. T. 10. c. 500. C.

Bonorum poſſeſſio decretalis eodem momento defertur, & acquiritur; nec eſt medium tempus, quo poſſit repudiari. Ibid. D.

Bonorum poſſeſsio unde cognati ultra penultimum gradum an deferatur. T. 10. c. 501. A.

Bonorum appellatione onera, & damna continentur. Tom. 10. c. 596. C.

Bonorum poſſeſsio cum olim petebatur, cum Duumviri dare non poterant. T. 10. c. 679. A.

Bonorum poſſeſsionem Prætor primum defert ex teſtamento, deinde ab inteſtato. T. 10. c. 771. B.

Bonorum poſſeſſio quandiu competit ex teſtamento, ceſſat ab inteſtato. Ibid. C.

Bonorum poſſeſsio ab inteſtato quando competat . Ibidem C. D. & ſeq.

Bonorum poſſeſſio unde liberi quibus detur , & quibus non detur T. 10. c. 771. C. D.

Bonorum poſſeſſio unde liberi eodem ordine liberis defertur , quo vocantur ad bonorom poſſeſſionem contra tabulas . Tom. 10. c. 773. A.

In bonorum poſſeſsione liberti paterni filius emancipatus præfertur nepoti ex ſe nato , retento etiam in familia avi. Ibid. B.

Bonorum poſſeſsio contra tabulas datur & liberis, qui nunquam fuerunt in noſtra poteſtate . Ibid. D.

Bonorum poſſeſsiò unde legitimi quibus detur. T. 10. c. 775. A.

Bonorum poſſeſsio unde legitimi an detur his , qui non ſunt legitimi . Ibid. E.

Bonorum poſſeſsio unde ex legibus eſt extraordinaria . T. 10. c. 776. A. quibus ſit neceſſaria . Ibid. A.

Bonorum poſſeſsionem ſi lex deferat , competit unde legitimi , & etiam unde ex legibus. Ibid. A.

Bonorum poſſeſsio non datur niſi Patrifamilias . Ibid. D. E.

Bonorum poſſeſsio unde vir,& uxor ut detur, quid exigatur . T. 10. c. 781. E.

Bonorum poſſeſsionem ſi prior agnoverit , & abſtinuerit ſe per reſtitutionem in integrum, an ſequenti ſit locus, & an admittatur ex ſucceſſorio edicto . T. 10. c. 786. C.

Ad bonorum poſſeſsionem , quam omiſit , vel amiſit , capeſſendam , & acquirendam an minor poſſit pervenire beneficio reſtitutionis . T. 10. c. 903. C.

Inter bonos bene agier . Tom. 2. c. 1313. B.

Contra bonos mores ſtipulatio concepta non valet . T. 4. c. 706. A. Vide, Stipulatio .

De bonis paternis , & maternis conſultatio. T. 1. c. 657. D. E.

De bonis damnatorum . Tom. 2. c. 628. C.

In bonis alicujus ſervus eſt , T. 1. c. 305. A.

Qui ſe bonis miſcuit , & is, qui non miſcuit, in quo differunt . T. 4. c. 88. D.

In bonis an id tantùm eſſe exiſtimetur , quod deducto ære alieno ſupereſt. T. 5. c. 781. A.

Bonis publicatis quicquid poſtea acquiritur , an fiſcum ſequatur, vel non. T. 5. c. 461. D.

Bonis ſe immiſcere. T. 6. c. 281. E. & c. 282. A.

De bonis libertorum . T. 6. c. 172. E. & c. 173. A. & ſeq.

Bonis cui eſt interdictum, illi interdictum eſt omnibus juris actibus. T. 7. c. 702. A. B.

Bonis cui interdicitur , an poſſit alienare ante interdictionem. Ibid. C.

Bonis cui interdicitur , conſentire non poteſt . Ibid. A.

Bonis ex delicto teſtatoris publicatis , totum teſtamentum irritum fit. T. 7. c. 1084. C.

Bonis cui interdictum ſit , nulla voluntas eſt. T. 8. c. 681. D.

Bonis captivi ſolet conſtitui curator. T. 8. c. 594. A.

Ex bonis hereditariis quæ ſunt . T. 7. c. 500. C.

Bonis cuſtodiendis curator quando detur. T. 8. c. 132. A.

Bonis fiſco vindicatis, an Procurator Cæſaris ex iis bonis vendere poſſit res , quæ ſunt in controverſia. T. 8. c. 440. E.

De bonis , quæ liberis in poteſtate conſtitutis ex matrimonio , vel aliter acquiruntur , & eorum adminiſtratione. T. 9. c. 931. D. & ſeq.

Bonis qui cedere poſſunt . T. 9. c. 1126. E. & ſeq.

De bonis libertorum . T. 9. c. 635. D. E. & c. 636. A. & ſeq.

De bonis proſcriptorum , ſeu damnatorum. Tom. 9. c. 1482. A. & ſeq.

De bonis maternis , & materni generis. T. 9. c. 927. D. & ſeq.

De bonis eorum , qui mortem ſibi conſciverunt. Tom. 9. c. 1483. C. D.

Bonis paternis qui ſe abſtinuit , vel qui ſuis ceſſit, an ſit infamis . T. 10. c. 883. C.

Boniſacius Papa auctor libri ſexti decretalium, quibus artibus obrepſit in Pontificatum. T. 5. c. 385. B.

Bonitarii domini . T. 9. c. 994. E.

Bonitas inter jura ſervitutum prædiorum numeratur . T. 7. c. 381. B.

Bonitate eádem reddendum mutuum, qua datum eſt. T. 7. c. 633. C.

Bononienſis univerſitas celeberrima. T. 6. c. 1026. D.

Bos legatus ſi mortuus fuerit , an poſsim corium vindicare . T. 7. c. 1007. B.

Bos unus ad abigeum faciat . T. 7. c. 1006. B.

Bos unus gregem non facit. T. 10. c. 570. A.

De bove aratorio duo ſingularia conſtituta. T. 3. c. 501. A. B.

Bove ſubrepto , & occiſo , furi dominus & bovem quanti erat , & carnem condicere poteſt . T. 6. c. 141. D.

Bove mortuo , qui legatus eſt, neque corium , neque caro debetur . T. 7. c. 1176. E. nec debetur æſtimatio animalis. Ibid. E.

Boves quomodo domantur. T. 8. c. 553. D.

Boves ne aratori abſtrahantur , vetitum a Conſtantino . T. 10. c. 703. D.

Boves, oves , ſues , capræ, collo domantur , non dorſo . T. 10. c. 760. D.

Boum egeſtus exſiccati, ut hodie in Scotia , lignis legatis debentur . T. 8. c. 605. C.

Bractearii, ſeu bracteatores qui ſint, & eorum immunitates. Tom. 2. c. 767. C. & c. 768. E.

Brenteſium . T. 1. c. 1241. B.

Brephotrophia. T. 2. c. 1041. E.

Brephotrophi . T. 2. c. 21. D.

Brephotrophi quinam ſint . T. 10. c. 819. D.

Breves , brevia , brevicula chartulæ ſunt , ſive libelli breves . T. 2. c. 650. B.

Breves quadrimenſtrui . T. 2. c. 685. E.

Breves privati fidem non faciunt. T. 9. c. 1072. A.

Brevia eſſe debent omnia initia . T. 4. c. 699. A.

Brevia ſua contra ſe non cogitur edere reus actori . T. 9. c. 166. E. & c. 267. A. & c. 275. B.

Brevia eſſe rationes breviarias . T. 9. c. 5. D.

Breviloqua ſubſtitutio . Vide , Subſtitutio .

Breviſsimas mutationes Cicero vocat minutas interrogatiunculas . T. 8. c. 692. C.

Brevitas chirographi non minuit fidem . T. 2. c. 650. C.

Brevitas libellorum refutatoriorum commendatur . T. 9. c. 2152. A.

Brevitas orationis nec vitiat ſententiam, nec ullum negotium. T. 9. c. 1099. E. & c. 1100. A.

Brevitas chartulæ non vitiat donationem . Ibid. c. 1100. A. non vitiat teſtamentum brevitas. Ibid. A.

Britanniæ comites , deinde duces. T. 6. c. 786. C.

Primus Britanniæ Dux quis . Ibid. C.

Bruta quædam inceſtas noptias abhorrere . T. 2. c. 1049. C. D.

Bruta uti rationis , ita juris ſunt expertia. T. 1. c. 8. B.

Buccellarii . T. 2. c. 1240. E.

Buccellatum. T. 2. c. 961. B. C.

Buccinum conchiliorum genus. T. 2. c. 794. E.

Budæi antinomiæ . T. 3. c. 199. D. E. & c. 200. A. & ſeq.

Budæum non admodum juris peritum fuiſſe. T. 8. c. 444. B.

Budæus notatus . T. 9. c. 223. B. habuit pro antinomiis , quæ facilia ſunt. Ibd. B. & ſeq.

Buffet d'argent. T. 7. c. 1092. B.

Buleutarum jus. T. 2. c. 719. A.

Bupreſtis quid , & cujus nominis notatio . Tom. 3. c. 447. E. & c. 448. A.

Burdi , ſive burrici ſunt muli puſilli. T. 7. c. 1158. E.

Burdones , & burrici, & burdi. T. 3. c. 307. D.

Bur-

Burdones qui ſint. T. 7. c. 976. A.
Burdones ſunt muli, qui junguntur carrucis, vel rhedis. T. 7. c. 1158. D.
Burgarii, & burgavii qui ſunt. T. 2. c. 873. A. & c. 1184. C.
Burgum unde. T. 2. c. 873. A. B.
Burrici. T. 7. c. 1158. E.
Burricus. T. 3. c. 307. D.
Butta. T. 3. c. 237. A. B.

C

TRia CCC. in libris notarum juris quid ſignificant. T. 9. c. 1103. E. & c. 1104. A.
Caballationis ratio. T. 2. c. 964. E.
Cacabus cocinatorium inſtrumentum. T. 3. c. 29. C.
Cacbodoxiæ opponitur orthodoxia. T. 10. c. 815. D.
Cadavera punitorum ne humentur inconſulto Principe. T. 1. c. 879. C.
Cadere in caſum commiſſum. T. 2 c. 650. E.
Cadi vino legato debentur. T. 3. c. 52. A.
Caduca quæ ſint, & eorum jus. T. 1. c. 325. D.
Caduca bona Cæſariani ſine Principis auctoritate occupare non poſſunt. T. 2. c. 644. D.
Caduca quando rei privatæ Principis addicuntur. T. 2. c. 658. E.
Caduca poſſeſſio. T. 2. c. 659. A.
Caduca cur introducta. Tom. 2. c. 423. D.
Caduca unde. Ibidem A. & ſeq.
Caduca quæ dicuntur. T. 4. c. 414. C.
Caduca fideicommiſſa. T. 4. c. 392. C.
Caduca hereditas. T. 4. c. 417. E.
Caduca fiſco acquiruntur. T. 5. c. 693. C.
Caduca ereptoria vocantur. Ibd. C.
Caduca, & ea, quæ ſunt in cauſa caduci, ſeparantur ab his, quæ pro non ſcriptis habentur. T. 6. c. 435. D. quæ ſunt in cauſa caduci, deficiunt vivo teſtatore. Ibid. D.
Caduca, vel quæ ſunt in cauſa caduci, recidunt in fiſcum ex legibus caducariis, & Juliâ, & Papiâ. Ibid. D.
Caduca fieri non poſsunt, quæ repudiantur, ſed ea tantùm, quæquis cœpit capere non poſſe poſt mortem teſtatoris. Ibid. c. 436. A.
Caduca ea tantùm faciunt leges caducariæ, quæ deficiunt priùs, quàm deferantur. Ibid. A.
Caduca legata quæ dicuntur. T. 7. c. 1130. D.
Caduca legata, quæ fiunt lege Papiâ. T. 7. c. 1165. A.
Caduca nullo unquam jure fuerunt ea, quæ pro non ſcriptis babentur. T. 7. c. 1060. D.
Caduca quæ, & quando fiant. T. 7. c. 1477. D. E.
An fiſco vindicentur. Ibid. D. E.
Caduca ea tantùm fieri, quæ ut indignis auferuntur. T. 9. c. 906. B. ereptoria appellantur, & cur. Ibid. B.
Caduca acquiruntur fiſco ſine poſſeſſione. T. 9. c. 103. C.
Caduca fit hereditas, quæ non adita eſt. T. 9. c. 797. C.
Caduca pecunia fit, ſi nuptiæ ſequutæ fuerint contra præcepta legum. T. 9. c. 230. D.
Caduca fiunt, quæ nondum delata, aut acquiſita. T. 9. c. 897. B.
Caduca quomodo definiuntur ab Ulpiano. T. 9. c. 871. E.
Caducaria lex eſt lex Julia. T. 6. c. 271. B. C.
Caducariæ leges odioſæ. Tom. 3. c. 449. D. E.
Caducariæ leges. Vide, Leges caducariæ.
Caducariæ leges. Vide, Leges caducariæ. Vide, Leges Juliæ, & Papiæ. Vide, Caduca.
Caducam hereditatem fieri cum ſuo onere deductâ falcidiâ, quam heres ſcriptus detraxiſſet, ſi bono more ſe geſſiſſet. T. 9. c. 795. B.
Caduci jus, jus novum eſt. T. 1. c. 342. B.
In cauſa cadoci quæ ſint. T. 1. c. 326. C. D.
In caduci cauſa quæ legata ſunt. Vide, Legata.
In caduci cauſa dicuntur, quæ poſt factum vivo teſtatore deficiunt morte naturali heredis, vel legatarii, aut defectu conditionis. T. 9. c. 885. B.
Caducis, vel quaſi an locus ſit in teſtamento militis. T. 7. c. 1056. A.
De caducis tollendis. T. 3. c. 422. E. & T. 9. c. 871. C. & ſeq.
De caducis titulum ſuſtulit Juſtinianus, & pro eo repoſuit titulum *de lege Catoniana*. T. 10. c. 478. B.
Caducorum caſus quinque. T. 2. c. 423. A. B. C.
Caducorum ratio ex tabulis ſpectatur. T. 8. c. 482. D.
Caducorum materiam, quam lex Papia introduxit, cur Juſtinianus tollendam eſſe duxerit. T. 9. c. 881. C.
Caducorum introducendorum cauſa legis Papiæ quæ fuit. T. 9. c. 871. C. & ſeq.
Caducorum quinque caſus. T. 9. c. 872. A.
His caſibus hereditates, vel legata fiunt caduca. Ibid. c. 872. E.
Caducorum materia, & origo unde ſumpta lege Papiâ. T. 9. c. 878. C.
Caducum quando fit legatum, & quando non fit caducum. T. 7. c. 1189. A. B.
Caducum eſt omne quodcumque cadit in fiſcum. T. 9. c. 797. B.
Caducum non fit fideicommiſſum. T. 9. c. 880. B.
Cæcitas a perſonalibus excuſat muneribus. T. 2. c. 753. A.
Cæcitas morbi nomine ſignificatur. T. 9. c. 607. E.
Cæcus ſenator, decurio, & judex fieri poteſt, non tamen magiſtratus. T. 2. c. 705. E.
Cæcus teſtamentum facere poteſt: T. 2. c. 415. E. & T. 4. c. 396. E.
Cæcus an ſcudum retinere poſſit. T. 2. c. 1290. A.
Cæcus an bonorum poſſeſſionem petere poſſit, & an ei dies petendæ poſſeſſionis cedat. Ibid. E.
Cæcus an bonorum poſſeſſionem petere poſſit, & an ei cedant dies petendæ poſseſsionis, quia non cernit, quod agatur. Ibid. E.
Cæcus an poſſit facere teſtamentum. Ibid. E.
Cæcus nuptias contrahere poteſt. T. 6. c. 1071. E.
Cæcus an teſtamentum facere poſſit. T. 8. c. 967. C.
Cæcus pro alio poſtulare non poteſt, at adoptare poteſt, & ſibi procuratorem inſtituere. T. 4. c. 396. E.
Cæco curator dari non poteſt. T. 1. c. 464. D.
Cæci an poſſint facere teſtamentum. T. 9. c. 706. B. C.
Cæcis quid conceſſum eſt; & quid non. T. 4. c. 396. E. & c. 397. A.
Cædes quid propriè ſignificet. T. 3. c. 447. D.
Cædes in acie patratæ laudantur: T. 2. c. 1025. B.
Cædes ſervi debiti an rectè vocetur mora. T. 10. c. 532. A.
Cædis tempore ſi quis neget Romæ fuiſſe, probare debet, ſe alibi fuiſſe. T. 7. c. 867. E.
Cædis inultæ crimen. T. 9. c. 797. E. & ſeq.
Cædis mandator, & qui cædem facturus eſt, perinde puniuntur, ut homicida. T. 9. c. 1376. E.
Cædis impunitatem qui promittit ei, qui cædem facturus eſt, in æquo eſſe ei, qui cædem fecit. Ibid. E.
Cædem qui fieri mandaverit, ut homicida punitur. T. 1. c. 505. D.
Cædua ſylva quid. T. 8. c. 513. E.
Cælatura quid ſit. T. 5. c. 590. D.
Cælebs teſtamenti factionem non habet. T. 8. c. 589. C.
Cæmenta. T. 7. c. 612. A.
Cænaculi habitator, ex quo aliquid dejectum, vel effuſum eſt, quomodo, & qua actione teneatur. T. 8. c. 332. C. D.
Cæpiſſe non videtur, qui per exceptionem a petitione removetur. T. 8. c. 665. E.
Cæſar in provincias ſuas mittit legatos, unde legatum Ciliciæ, legatum Lugdunenſis provinciæ. T. 4. c. 831. D.
Cæſar validiores, e ferociores provincias in ſua poteſtate retinuit, pacatiores verò reliquit ſenatui, & cur. Ibid. E.
Cæſar ab Auguſto ſeparatus tempore Trajani. T. 9. c. 1470. E. Vide, Trajanus.

Cæ-

Cæſaris, & fiſci appellatio promiſcua. T. 3. c. 613. A.
Cæſaris legati qui ſunt. Tom. 4. c. 831. D.
Cæſaris acta. Vide, Acta Cæſaris.
Cæſaris procurator an poſsit fungi vice proconſulis. T. 10. c. 95. B. Vide, Procurator.
Cæſarem colitis majore formidine, quàm Deum, Tertulliani dictum. T. 9. c. 188. C.
Cæſarem Auguſto eſſe veluti apparitorem. T. 9. c. 1471. A.
Cæſarea metropolis Paleſtinæ primæ, colonia Veſpaſiani. T. 2. c. 1134. D.
Cæſarea metropolis Cappadociæ. T. 9. c. 1269. D.
Cæſariani, ſeu Catholiciani qui. T. 2. c. 644. E.
Cæſariani fraudibus ſunt, & rapinis infames. T. 2. c. 646. A.
Cæſariani qui dicuntur. Tom. 9. c. 1483. A.
Cæſarienſes advocati qui dicuntur. T. 9. c. 1269. D.
Cæſones. T. 1. c. 1064. A.
Cæſorum tutorum definitio quæ. T. 7. c. 610. C.
Cæteri exheredes ſunto clauſula. T. 8. c. 602. A.
Cæteris rebus, quæ corpore valent, extraque mutuum exſiſtunt, utimur ſalvâ earum ſubſtantiâ. T. 5. c. 395. E.
Cæterum articulus quid ſignificat. T. 8. c. 628. A.
Cajus fuit temporibus Adriani. T. 1. c. 5. B.
Cajus Sejus, Lucius Titius bis nominibus promiſcuè J. C. uti ſolent. T. 3. c. 33. D.
Cajus juriſconſultus quantum diſſideat a Sabinianorum, & Proculejanorum ſententia de aliena materia, & ſpecie ex ea facta. T. 5. c. 379. B. C.
Cajus gregem annumerat iis rebus, quæ numero conſtant, ſi modò grex ad numerum datus ſit. T. 5. c. 397. B.
Cajus tres libros de legatis ſcripſerat. T. 7. c. 1161. C.
Cajus nomen mercenarii eſt: convenit communiter & hoc nomen ſervo. T. 9. c. 635. C.
Calamitates ſegetum quædam. T. 3. c. 448. B. C. & ſeq.
Calata comitia. T. 8. c. 521. B.
Calcare vinum quid ſit. Tom. 7. c. 794. B.
Calceatis pedibus pergere, necubi a ſerpentibus mordeatur. T. 3. c. 381. B.
Calcei uſus proprius, & improprius. T. 8. c. 636. C.
Calcis coquendæ, vel arenæ, vel cretæ fodiendæ jure, an liceat habere in prædio ſerviente tugurium brumæ tempore. T. 7. c. 431. C.
Calculatores, qui artem numerandi docent, a tutela non liberantur. T. 1. c. 1024. D.
Calculatores munerum civilium immunitatem non habent. T. 2. c. 755. D.
Calculus mediationis. T. 2. c. 790. B.
Calculus quid. T. 9. c. 144. B. C.
Calendaria. T. 9. c. 531. E.
Calendarii actio, & actio mutui differunt. T. 7. c. 625. C.
Calendarii obligatio contrahitur verbis. Ibid. C.
Calendarii nomen unde deductum. T. 9. c. 843. C.
Calendarii Procuratores qui dicuntur. T. 9. c. 332. D.
Calendarium facere. T. 7. c. 1182. C.
Calendæ primæ quænam appellentur. T. 8. c. 1051. D.
Calendæ intercalares. T. 8. c. 557. D. & ſeq.
Calendæ Juliæ olim erant ſolennes pendendo ædium locatarum reditui. T. 9. c. 407. E. item & Martiæ calendæ. Ibid. E.
Calendis Martiis locationes ſollenniter fiunt, & penſiones exſolvuntur. T. 6. c. 732. D.
Ante calendas primas, vel proximas qui decem ſtipulatur, perinde haberi, ac ſi calendis proximis dari ſtipulatus eſſet. T. 6. c. 353. C.
Calicem alienum ſi quis in mare projecerit, qua actione teneatur. T. 7. c. 851. A.
Caliga, & caligatæ militiæ. T. 1. c. 1032. B. C.
Calliditas exigitur magna, & evidens, ſive agatur de dolo, ſive de cognitione prætoria. T. 1. c. 988. C.
Calliditas. T. 9. c. 1092. E.
Calviſiana actio. Vide, Actio.
Calviſiana actio. Vide, Actio Fabiana.
Calvitur verbum quomodo a Cajo interpretetur. T. 8. c. 643. D.
Calumnia quid. T. 2. c. 626. A.
Calumniæ, & dilationis jusjurandum. T. 2. c. 1097. C.
Calumnia nulla in adoptione, nulla fraus, nullus dolus adhiberi debet. T. 4. c. 856. A.
Calumnia ſecundùm Grammaticos quid propriè ſignificet. T. 5. c. 99. A.
Calumnia duplex eſt. T. 5. c. 140. A.
Calumnia ſubſtituti quid. T. 7. c. 1103. E.
Calumnia actoris quomodo coerceatur. T. 8. c. 1129. E.
Calumnia quid. T. 9. c. 1477. E.
Calumniæ judicium, judicium initæ delationis vocari. T. 3. c. 107. C.
Calumniæ damnatus notatur infamiâ. T. 4. c. 841. B.
Calumniæ damnati infames fiunt. T. 4. 861. E.
Calumniæ judicium exſpectans crimen, per alios intendi non poteſt. T. 4. c. 1391. D.
Calumniæ jusjurandum. Vide, Jusjurandum.
Calumniæ propellendæ omnis ratio honeſta eſt. T. 5. c. 138. B.
Calumniæ ſuſpicio in parentis, aut patroni perſonam non cadit. T. 5. c. 45. B.
Prætor in exactione rationum argentariorum juramentum calumniæ omnino deſiderat. T. 5. c. 44. D.
Calumniæ crimen extraordinario judicio concuſſionis coercetur. T. 5. c. 138. B.
Calumniæ crimen extraordinario judicio concuſſionis, vel etiam publico *l. Corneliæ, de falſis* judicio coercetur. Ibid. B.
Calumniæ, ſeu concuſſionis causâ quæ actiones competant. T. 5. c. 139. B. C.
Calumniæ pœna talio. T. 8. c. 631. E.
Calumniæ jusjurandum. T. 9. c. 198. C. D.
Calumniæ damnatus eſt infamis. T. 9. c. 277. D.
Calumniæ judicium an ſit publicum. T. 10. c. 606. C.
De calumnia variis ex cauſis jusjurandum datur. T. 2. c. 1097. C.
De calumnia commiſſa in judicio publico non eſt publicum judicium, ſed infamiam irrogat. T. 4. c. 1473. A.
Ex calumnia filiofamilias facta duplex injuriarum actio deſcendit. T. 5. c. 140. A.
Calumniandi animo a lite deſiſtentes quo edicto coerceantur. T. 7. c. 138. C.
Calumniari quid. Tom. 6. c. 831. D.
Calumniari legatarium quid. T. 7. c. 1103. E.
Calumniator, ſeu calumnioſus quis dicatur. T. 1. c. 364. D.
Calumniator filiofamilias negotium laceſſens, cui, & qua actione teneatur. T. 5. c. 140. A.
Calumniator quis dicatur. T. 8. c. 643. E.
Calumniatoris, & mandatoris an eadem ſit pœna, eademque infamia, ſicut mandatoris, & homicidæ. T. 4. c. 841. B.
Calumniatores extra ordinem puniuntur. T. 1. c. 364. D. E.
Calumniatores qua pœna plectendi. T. 1. c. 644. E.
Calumniatores in frontibus notari ſolebant. T. 9. c. 1478. A.
Calumniatores, qui in judicio publico calumniati ſunt, coercet lex Remmia. T. 4. c. 1473. C.
Calumniatores qui dicuntur. T. 9. c. 1477. D.
Calumniatores in privatis, & extraordinariis judiciis puniuntur extra ordinem pro qualitate admiſſi. T. 9. c. 1478. C.
Calumniatores in publicis criminibus jure ordinario puniuntur. T. 10. c. 569. E. & c. 575. C.
Calumniatoribus an ſit interdictum teſtimonium dicere. T. 7. c. 884. D.

De calumniatoribus. T. 9. c. 1477. D. & ſeq.
Calumnioſiſsimum caput quid ſit. T. 3. c. 107. B.
Cambium facere. T. 2. c. 1220. C.
Cambium feudi. Tom. 2. c. 1267. A. & c. 1268. B.
Camelaſia. T. 3. c. 223. D.
Cameli cur mancipi non ſunt. T. 1. c. 327. A.
Camera, ideſt, ærarium. T. 2. c. 1232. A.
Camera ex figulino, ſive figlino quid. T. 7. c. 419. A.
Camera quid ſit, & ejus ſpecies. T. 7. c. 418. E.
Cameræ tres ſpecies, fornix, teſtudo, & hemiſphærium. Ibid. E.
De camera feudum quando dandum ſit. T. 2. c. 1301. C.
Camerarius Romani Pontificis quis. T. 6. c. 917. E.
Campagus quodnam genus calceamenti nominetur. T. 3. c. 626. C. D.
Campagis an poſsint uti clerici ſine permiſſu ſummi Pontificis. Ibid. D.
Campanum vinum. T. 1. c. 262. E.
Campum ſignare quid ſit. T. 10. c. 944. A.
Camum ex quibuſnam frugibus fiat. T. 3. c. 714. C.
Camum quod genus potionis. T. 3. c. 319. C.
Canales lignei ſunt, tubi fictiles, fiſtulæ plumbeæ. Tom. 7. c. 436. E.
Cancellare teſtamenti tabulas quid ſit. T. 8. c. 170. D.
Caneva, ideſt, penuarium, horreum, vel cellarium. T. 2. c. 1232. A.
Cancellarius eſt juſtitiæ cuſtos, armarium legum, ac theſaurus famæ publicæ. T. 2. c. 667. B.
Cancellarius eſt idem, qui quondam Quæſtor vocabatur. Ibid. C. & c. 703. D.
Cancellarius unde dictus. T. 6. c. 1019. B.
Cancellarii qui ſint. T. 2. c. 65. D. E. & c. 86. E.
Cancellarii Eccleſiæ quodnam officium. T. 6. c. 953. C. D.
Cancellarii officium planè ſpirituale eſt. T. 6. c. 1019. A.
Cancellarii. Vide, Quæſtores.
Cancellarii dignitatem eſſe temporariam, aſſerit Cujacius. T. 10. c. 846. C.
Cancellarii judicum quinam ſint. T. 10. c. 867. C.
Cancelli qui ſint, & quis eorum uſus. T. 3. c. 381. D.
Candelabra argentea olim in argento erant, non in ſupellectili. T. 7. c. 965. E. & c. 957. A.
Candelabra argentea hodie in ſupellectili continentur. Ibid. E.
Candidati duplares, & ſimplares. T. 2. c. 950. B.
Candidati inter milites ponantur. Ibidem B.
Canditati Cæſaris ex Quæſtorum numero in urbe erant. T. 1. c. 729. D.
Candidati dicebantur honorum petitores. T. 9. c. 1451. E.
Candidatus Principis. T. 9. c. 151. E.
Candidatus Cæſaris quis olim dicebatur. T. 10. c. 845. E.
Canes inter pecudes non ſunt. T. 1. c. 377. A.
Canes an contineantur pecorum appellatione. T. 10. c. 1126. B.
Canina facundia. T. 3. c. 114. A.
Canina pœna. T. 3. c. 312. E.
Canis ſi pauperiem fecerit. T. 1. c. 376. E.
Canis quod vinculi genus. T. 3. c. 312. E.
Canis verbum ambiguum eſt. T. 7. c. 1461. A.
Canon quid propriè. T. 2. c 672. A.
Canon metallicus. T. 2. c. 791. B.
Canon veſtium militarium. T. 2. c. 971. B. C.
Canon populi Conſtantinopolitani. T. 2. c. 812. C. D.
Canon largitionalium titulorum. T. 2. c. 687. D.
Canon largitionum ſtatim inferri debet provinciæ theſuaris. T. 2. c. 688. A. B.
Canon publicus quid. T. 9. c. 369. D.
Canonis nomine in re Eccleſiaſtica pretii viceſima pars conſtituitur. T. 2. c. 143. A.
Canonis pars tertia cui operi deputanda. T. 2. c. 877. A.
Canones ærario, aut arcæ, ſeu menſæ Præfecti prætorio inferuntur. T. 2. c. 680. D.
Canonum ſcrinium. T. 2. c. 799. E.
Ad canonum ſolutionem conductores, procuratores, & actores rei privatæ manu militari compelli poſſunt. T. 2. c. 680. A.
De Canonibus Eccleſiaſticis. T. 2. c. 1154. B.
Canonicarii qui vocentur. T. 2. c. 1150. A.
Canonicarii civitatum, & quodnam ſit eorum munus. T. 3. c. 67. B.
De canonicariis. T. 2. c. 684. A. B.
Canonicatus, & præbenda quomodo differunt. T. 6. c. 986. A.
Canonicatus ſine præbenda eſſe non poteſt. T. 6. c. 1011. A.
Canonicæ mulieres. T. 2. c. 1104. B.
Canonicæ illationes. T. 2. c. 672. C.
Canonicus excommunicari non poteſt a capitulo ſine conſenſu Epiſcopi. T. 6. c. 1017. D. E.
Canonicus duas præbendas habere prohibetur. T. 6. c. 905. E.
Canonici unde dicti. T. 6. c. 986. B.
Canonici qui ſint. T. 6. c. 844. C.
Canonici ad Eccleſiæ reparationem contribuere tenentur. T. 6. c. 1018. D.
Canonici regulares, qui regulam migraverint, arbitrio Epiſcopi corriguntur. T. 6. c. 970. A.
Canonici eligendi ex clericorum numero, non ex populo. T. 6. c. 1006. A. B.
Canonicorum duo genera. T. 6. c. 986. B.
Canonicorum teſtimonium admittitur in cauſa Capituli, ob inopiam probationum. T. 6. c. 865. E.
Canonicorum regularium, & monachorum differentia. T. 6. c. 1099. C. D.
Cantabrarii. T. 3. c. 311. D. E.
Cantabrum. Ibid. D. E.
Cantharides dari teſtamenti cauſâ quid ſit. T. 3. c. 447. D. E.
Cantica canticorum cur ſic vocentur. T. 6. c. 967. B.
De capace partis legati. T. 10. 7. c. 1168. B.
Capacitas in herede inſtituto tribus temporibus exigitur, teſtamenti, & mortis, & aditæ hereditatis. T. 10. c. 788. D.
De capacitate heredum, & legatariorum. T. 7. c. 1181. E. & c. 1182. A.
De capella, quam babeo in fundo meo. T. 9. c. 1137. D.
Capellæ nomen unde venit. Ibidem D.
Capellanus, qui ſecundis nuptiis benedictionem adhibuit, ab Epiſcopo mulctatur. T. 6. c. 1150. E.
Capere verbum quid. T. 8. c. 542. E.
Capere, & accipere quatenus differant. Ibidem E.
Capere quid ſit. T. 8. c. 542. E. & c. 663. B.
Capides quod poculi genus. T. 3. c. 301. A.
Capio quid ſit. T. 1. c. 1007. B. C.
Capio mortis cauſâ quid ſit. T. 1. c. 835. E.
Capio mortis cauſâ. T. 4. c. 1233. E.
Quidquid capitur per occaſionem mortis alterius, mortis cauſâ copio eſt. Ibid. E.
Capio mortis cauſâ. Vide, Mortis cauſâ capio.
Capio cauſâ mortis accipitur generaliter, & ſpecialiter. T. 7. c. 1211. A.
Capio mortis cauſâ continet & hereditatem, & legatum, & donationem cauſâ mortis. T. 9. c. 1357. A.
Capio mortis cauſâ appellatur quodcumque obvenit occaſione mortis alterius, ſi vacat proprio nomine. Ibid. B.
Capio mortis cauſâ dicitur, quia non habet aliud nomen. Ibid. A.
Capio eſt verbum executionis rei judicatæ. T. 9. c. 1094. A.
Capiendi ſpecies non continentur mortis cauſâ capionis nomine. T. 10. c. 1123. E.
De capione mortis cauſâ. T. 6. c. 482. A. B.
In capione mortis cauſâ falcidiæ locus non eſt. T. 6. c. 489. B.
De capione pignoris. T. 9. c. 242. B. C.
Capiones cauſâ mortis, quæ babent nomen

nomen proprium ; & quæ non habent. T. 7. c. 1211. A. B.
Capita vitium apud Catonem quomodo accipiantur. T. 3. c. 692. D.
Capita militibus præſtanda ſunt fœnum, & paleæ. T. 2. c. 963. B.
Capita ſunt pabula equorum, mulorum, camelorum. T. 2. c.88. D.
Capita in ſpeciebus præbentur. Ibid. E.
Capita, quæ præbentur quibuſdam officiis, quidnam ſint. T. 10. c. 858. E.
Capitum an dicatur ſingulariter. Ibid. E.
Capital verbum quale. T. 8. c. 564. A. quid dicatur. Ibid. A.
Capitale crimen infert pœnam ſanguinis. T. 9. c. 972. B.
Capitalem cauſam tantùm innocentiæ nomen, non totam criminalem complectitur. T. 4. c. 1392. B.
Capitales inimicitiæ quæ dicuntur. T. 5. c. 105. C.
Capitales inimicitiæ inter Bonifacium auctorem ſexti decretalium, & Philippum Pulchrum Regem Galliæ quid effecerint. T. 5. c. 385. B.
Capitales inimicitiæ quæ ſint. T. 7. c. 1488. E.
Capitalia quæ. T. 8. c. 564. B.
Capitalia crimina ad cujus cognitionem pertineant. T. 8. c. 585. C.
Capitalis fraus pro delicto. T. 8. c. 585. D.
Capitalis rei damnatus an ſit prohibitus jure civili capere hereditatem. T. 8. c. 56. D. an poſſit petere bonorum poſſeſſionem. Ibid. E.
In capitalibus non tantùm abſentia, ſed & innocentia per alium excuſari poteſt. T. 4. c. 1392. A. innocentiæ nomen cauſam capitalem tantùm, non totam criminalem complectitur. Ibid. B.
Capitaneus cur ſic appellatus. T. 2. c. 1245. D. E.
Capitanei qualiter feudo priventur. T. 2. c. 1214. E.
Capitanei qui propriè hodie vocentur. T. 2. c. 1205. C. D.
Capitanei auri 30. multantur libris. T. 2. c. 1335. E.
Capitanei qui. T. 8. c. 646. E.
Capitaneorum tres ordines. T. 2. c. 1185. B.
De capitaneorum ſucceſſione feudi. T. 2. c. 1211. E.
Capitaneorum nomen aut generaliter, aut ſpecialiter accipitur. T. 2. c. 1245. B.
Capitaneos ſuos ſi Princeps de aliquo inveſtierit feudo, eos ſine culpa deveſtire non poteſt. T. 2. c. 1205. C.
Capitario, gallicè *taille*. T. 2. c. 834. C.
Capitatio, ideſt, cenſus capitis. T. 2 c. 846. D. E.
Capitatio agricolarum ut cenſeri debet. T. 2. c. 838. A. B.
Capitatio dicitur hic de prædiis, aliàs de tributo ſolo non intelligitur. T. 4. c. 948. C.
Capitatio quid, & de quo dicitur. T. 7. c. 743. D. E.
Capitationem urbani præſtare non debent. T. 2. c. 851. B.
De capitatione civium cenſibus eximenda. T. 2. c. 846. D. E.
Capitationum onera quando ſubſtinet colonus. T. 2. c. 842. E.
Capitationum qui ſint immunes, & qui non. T. 2. c. 682. C. D.
Capite an minui poſſit ſervus. T. 1. c. 39. C.
Capite minui quis dicatur. T. 1. c. 742. C.
Capite diminutus an condictionem indebiti habeat. T. 7. c. 791. C. D.
De capite minutis, & ſi veniant ad bonorum poſſeſſionem. T. 8. c. 165. C. D.
Capitis minutionis tres ſpecies. T. 1. c. 318. B. C.
Capitis minutione etiam minimâ teſtamentum fit irritum. T. 2. c. 1039. A.
Capitis diminutionem ad tempus non fieri. T. 3. c. 155. D.
Capitis tributa, quæ ſint, T. 2. c. c. 670. C.
Capitis pœna quæ eſt. T. 4. c. 15. E.
Capitis poſtulatus tantùm, nondum damnatus, cauſam fiſcalem deferre poteſt, quandiu eſt in reatu. T. 4. c. 1391. B.
Capitis ſtatus. Vide, Status.
Capitis diminutione nemo delictis exuitur. T. 5. c. 158. A.
Capitis diminutio quotuplex. T. 5. c. 160. A. & ſeq.
Capitis diminutione minimâ utrùm actiones creditori omnes reſtituantur, & utiles dentur ei ex edicto de capite minutis. T. 5. c. 161. C.
Capitis diminutio media utrùm actionem amiſſam reſtituat. T. 5 c. 158. A.
Capitis diminutio eſt parva, & magna. T. 5. c. 160. C.
Capitis minimâ diminutione familia, & hereditas amittitur. Ibid. D.
Capitis diminutio minima non intervertit tutelas, niſi eas, quæ agnatis deferuntur. T. 5. c. 161. A.
Capitis diminutione maximâ ; & mediâ debitor liberatur ipſo jure actionibus, & obligationibus, quibus creditori ſuo ante capitis diminutionem obſtrictus erat. T. 5. c. 161. C.
Capitis diminutio an ſolvat agnationis, vel cognationis jus. Vide, Diminutio capitis. Vide, Cognatio.
Capitis diminutionem mediam paſſi omnia bona, & jura poſtea quæſita fiſcum ſequuntur. T. 7. c. 791. D.
Capitis diminutio quot modis, & quibus accedat. T. 8. c. 917. B. & ſeq.
An maneat cognatio poſt capitis diminutionem. Ibid. C. an jura. T. 8. c. 918. A.
Capitis triplex diminutio. T. 8. c. 663. C.
Capitis diminutio, quæ affinitatem ſolvit. T. 8. c. 212. B.
Capitis diminutio minima jus civile diſſolvit, non naturale. T. 8. c. 211. D. E. maxima, & media diſſolvit etiam jus naturale. Ibid. c. 212. B. & c. 663. C.
Capitis ſervandi omnis eſt honeſta ratio. T. 10. c. 612. D.
Capitis diminutio, vel habitandi incuria an habitationem extinguat. T. 10. c. 939. B.
Capitum cenſus, & capitationes. T. 2. c. 675. A. B.
Capitulenſes, ideſt, Hieroſolymitani. T. 3. c. 290. B.
Capituli, ac temonis neceſſitas, functio, onus, &c. T. 2. c. 749. B.
Unius collegii varia ſigilla eſſe poſſunt. T. 6. c. 949. B.
Capituli eſt Decanum eligere, non Epiſcopi. T. 6. c. 984. A.
Capituli eſt habitationem dare Canonicis. T. 6. c. 997. D.
Capitulum Eccleſiæ Cathedralis poteſt de cauſa matrimonii cognoſcere, ſede Epiſcopali vacante. T. 6. c. 867. B.
Capitulum Senatus Eccleſiæ nuncupatur. Ibid. C.
Capitulum præbendas confert, ſede vacante. T. 6. c. 1013. D.
Capitulum, ſede vacante, jus habet ligandi, & ſolvendi. Tom. 6. c. 1056. B.
Capitulum nullam habet juriſdictionem, niſi ex indulgentia Summi Pontificis. T. 6. c. 788. B. vel ex conſuetudine. Ibid. B.
Capitulum generale Abbatem præfectura, & adminiſtratione Monaſterii privare poteſt, Vide, Abbas.
Capitulum confert beneficia, ceſſante Epiſcopo. T. 6. c. 860. B.
Capitulum non poteſt coercere, ſuſpendere, deponere, excommunicare. T. 6. c. 788. C.
Capitulum poteſt augere numerum præbendarum, etiamſi certus earum numerus indulgentiâ ſpeciali determinatus ſit. Tom. 6. c. 996. B.
Capitulum poteſt præbendis annectere capellas, ut inde victus Canonicis ſuppetat. T. 6. c. 1002. E. c. 1003. A. quod fieri nequit ſine permiſſu Summi Pontificis. Ibid. A.
Cappadocarchia. T. 1. c. 1027. B.
Capras ſanas ſanus nemo promittit. T. 3. c. 221. A.
Capſarius. T. 2. c. 745. B.
Capſarii qui, & quot modis dicantur. T. 3. c. 120. A. B.
Captare quid ſit. T. 3. c. 463. B.
Qui plus captat, quàm jure ſibi competat, id quoque quod jure ſibi competit, amittit. T. 4. c. 1390. C.

Captatoria inſtitutio quid ſit. T. 3. c. 453. B.
Captatoria inſtitutio. Ibid. B.
Captatoria fideicommiſſa. T. 4. c. 1044. E.
Captatoria inſtitutio eſt repenſatio beneficii ante beneficium. T. 4. c. 1045. E.
Captatoria legata. T. 4. c. 1044. E.
Captatoria inſtitutio. T. 5. c. 2055. E.
Captatoria ſcriptura pro non ſcripta habetur. T. 9. c. 885. A.
Captatoriæ inſtitutiones. T. 4. c. 1044. E.
Captatoriæ inſtitutiones quæ ſunt. T. 4. c. 1045. B. hæ in quod tempus conferantur. Ibid. B. C.
Captatoriæ inſtitutiones cur improbentur. T. 5. c. 1055. E.
Captatoriæ inſtitutiones, captatoria legata, captatoriæ ſcripturæ in teſtamento militis non admittuntur. T. 9. c. 701. E.
De captatoriis inſtitutionibus. T. 6 c. 437. C. D. non cadunt in fiſcum. Ibid. D.
Captatorium legatum quid propriè ſit. T. 5. c. 1055. E.
Captatorium legatum quod ſit. T. 7. c. 1059. E.
Captatorium legatum. T. 9. c. 885. A.
Capti bello hoſtium fiunt ſervi. T. 1. c. 883. D.
Capti ab hoſtibus an dominium, & poſſeſſionem rerum ſuarum amittant. T. 8. c. 288. A. B.
Captio pignorum. Vide, Pignorum captio.
Sine captione quoties nihil inveſtigari poteſt, quid eligendum. T. 8. c. 846. B. C.
Captivitas quinquennii an matrimonium diſſolvere poſſit. T. 2. c. 1070. E.
Captivitas patris, aut filii non in plenum ſolvit patriam poteſtatem, quandiu vivit pater, propter jus poſtliminii. T. 9. c. 1318. E.
Captivitas non ſolvit, ſed ſuſpendit matrimonium. T. 9. c. 538. B.
Captivitas morti an comparetur. T. 10. c. 543. E.
Captivitatis hora jungitur horæ mortis, & retro. T. 4. c. 785. E.
Captivitate tutoris ſolet tutela finiri. T. 3. c. 188. C.
Captivitate amiſſam patriam poſtliminio recuperari. T. 4. c. 855. A.
Captivitate alterutrius conjugis diſſolvitur matrimonium. T. 6. c. 414. A.
Captivitate teſtamenta an irrita fiant. T. 7. c. 957. C.
Captivitates morti non comparantur. T. 1. c. 1255. B.
Captivus, an, & in quibus uſucapere poſſit. T. 8. c. 1107. A.
Captivus jure gentium amittit, & recipit libertatem. T. 8. c. 27. A.
Captivi bonis ſolet conſtitui curator. T. 8. c. 194. A.
Captivo ſolet conſtitui curator. T. 8. c. 194. A.
Captivum non faciunt bellum civile, factio, rebellio. T. 3. c. 524. B.
Captivi pignori propria prædia obligare poſſunt. T. 2. c. 1064. D.
Captivi uſucapere poſſunt, qui in ſervitute non. T. 8. c. 851. D.
Captivi apud hoſtes mortui bonorum poſseſſionem peti edicto. T. 8. c. 15. D.
Captivi bonorum poſſeſſionem qui petit, an admittatur contra fiſcum, ſi nemo ſit, ad quem hereditas aliàs perveniat. T. 8. c. 15. A.
Captivi non dum mortui bonorum poſſeſſio an deferatur. Ibid. D.
Captivis ſimiles qui dicuntur. T. 8. c. 187. B.
De captivorum jure. T. 1. c. 883. D.
Captivorum teſtamenta, & ſucceſſiones ab inteſtato lege Cornelià confirmantur. T. 7. c. 927. B.
Captivorum tria jura, treíve caſus eſſe. T. 9. c. 1320. A.
Captivorum redemptio ad curam Epiſcopalem pertinet. T. 10. c. 823. A.
Captus ab hoſtibus neque ſui, neque legitimi heredis jus amittit poſtliminio reverſus. T. 1. c. 456. E.
Captus ab hoſtibus non eſt de civium numero. T. 3. c. 188. C.
Captus ab hoſtibus abſentis loco non habetur. Ibid. C.
Captus ab hoſtibus, quaſi ſervus, teſtamentum facere non poteſt. T. 1. c. 417. A.
Captus mente quando teſtamentum facere poteſt. Ibid. A.
Captus fit ſervus hoſtium. T. 8. c. 288. A.
An capto reverſo ab hoſtibus reſtituatur uſucapio jure poſtliminii, ut fingatur medio tempore poſſediſſe. T. 4. c. 68. B.
Captum qui ſuà pecunià redemit ab hoſtibus, ejus, quem redemit, dominium non acquirit; ſed eum retinet, quaſi pignus donec ſolverit pretium redemptionis, quod pignus naturale dicitur. Tom. 9. c. 1198. D.
Caput liberum quis dicitur. T. 4. c. 305. B.
Caput l. Juliæ repetundarum unde ortum habeat, & ad quid ſancita. T. 5. c. 524. B. C.
Caput liberum quod dicatur. T. 5. c. 577. D.
Caput hominis cur principale membrum dicatur. T. 5. c. 955. E. & c. 956. A.
Caput generale quod vocetur. T. 7. c. 1369. A.
Caput generale eſt, quod in omnibus teſtamentis vulgò, & plerumque ponitur. Ibid. A.
Caput ſequuntur ſolæ actiones noxales. T. 10. c. 634. A.
In caput domini non interrogantur, qui civilibus in cauſis interrogantur. T. 10. c. 731. A. B.
Carbo auctor Carboniani edicti erat Prætor urbanus. T. 6. c. 164. D. & c. 166. E. ſtudioſus fautor puerilis ætatis erat. Ibid. E.
Carboniana bonorum poſſeſſio quibus datur. T. 4. c. 349. E.
Carboniana bonorum poſſeſſio finitur pubertate. T. 4. c. 360. B.
Carboniana bonorum poſſeſſio. Vide, Poſſeſſio bonorum.
Carboniana bonorum poſſeſſio quibus, & quomodo detur. T. 5. c. 621. D. & ſeq.
Carboniana poſſeſſio. Vide, Poſſeſſio carboniana.
Carboniana bonorum poſſeſſio quæ ſit, & cui detur. T. 7. c. 201. C. quando finiatur. Ibid. C.
Carboniana bonorum poſſeſsio an detur etiam ei, qui agnovit edictalem, & contra. T. 8. c. 130. C. an utriuſque poſſeſsionis annus ſimul cedat. Ibid. C.
Carboniana bonorum poſſeſsio. T. 8. c. 163. D.
Carboniana bonorum poſſeſsio an impuberi in impuberem detur, ſi ſibi invicem faciant controverſiam ſtatus. T. 8. c. 157. A.
Carboniana bonorum poſſeſsio an inſtituti detur. Tom. 8. c. 122. E.
Carboniana poſſeſsio an neceſſaria ſit ei, qui petiit edictalem, ſi ei fiat ſtatus controverſia. T. 8. c. 130. B.
Carboniana bonorum poſſeſsio quæ ſit. T. 8. c. 64. D. cui detur. Ibid. E. an jus tribuat. Ibid. I.
Carboniana bonorum poſſeſsio quibus detur. T. 8. c. 121. D. E. quando finiatur. Ibid. E.
Carboniana & datur petitori, & poſſeſsori. T. 8. c. 133. A.
Carboniana an impediat bonorum poſſeſsionem ab inteſtato. T. 8. c. 163. D.
Carboniana poſſeſsio an detur ſolis liberis. T. 8. c. 130. A.
Carboniana bonorum poſſeſsio quando impuberi detur. T. 8. c. 97. E.
Carboniana cur dicatur bonorum poſſeſsio. T. 8. c. 129. C.
Carboniana cui data eſt, an poſſit petere hereditatem quaſi bonorum poſſeſsionem. Ibid. C.
Carboniana cui data eſt, an conſtituatur poſſeſſor, & an in eum transferenda ſit poſſeſsio rerum univerſarum. Ibid. B.
Carboniana bonorum poſſeſsione quibus ſubveniatur. T. 8. c. 132. D. an ei locus ſit, ſi liberi veniant ab inteſtato ad bonorum poſſeſsionem. Ibid. D. E.
Carboniana an impediat bonorum poſseſsionem ab inteſtato. T. 10. c. 772. C.
Carbonianæ bonorum poſseſsionis finis eſt libertas. T. 4. c. 1056. A.
Carbonianæ poſseſsionis vis quæ. T. 6. c. 128. A.
Carbonianæ bonorum poſſeſsionis effecta quæ. Tom. 7. c. 511. D. E.

Carbonianæ poſseſsionis effectus quis. T. 8. c. 164. A.
Carbonianæ bonorum poſseſsionis vires, & effectus qui ſint. T. 8. c. 122. C.
Carbonianæ bonorum poſseſsioni derogat ædictum de inſpiciendo ventre,& cuſtodiendo partu. Ibid. D.
Carbonianæ poſseſsioni petendæ annus quando cedat. T. 8. c.130. C. D.
Carbonianæ poſseſsionis quando locus ſit. T. 8. c. 132. C. D.
Carbonianam bonorum poſseſsionem extra ordinem decreto Prætoris dari liberis defuncti impuberibus, quibus ſit controverſia ſtatus. T. 6. c. 164. C.
Carbonianam bonorum poſseſsionem ex decreto Prætoris dari,non tantùm filio naturali impuberi, ſi negetur eſse filius defuncti, cujus de bonis agitur, ſed etiam filio adoptivo, ſi dicatur non jure adoptatus, atque ideo non eſse juſtus filius. T. 6. c. 166. D.
Carbonianam qui petit, an, & cur ei neceſsaria ſit edictalis bonorum poſseſsio. T. 8. c. 130. B.
Carbonianam an impubes admittere poſsit, ut debitores actionem eludentes conveniat.T.8.c.129. A.
De carboniana bonorum poſseſsione. T. 6. c. 164. B. & ſeq.
Carboniano edicto impuberi datur bonorum poſseſsio contra tabulas. T. 6. c. 159. C.
Carbonianum edictum decretum. T. 1. c. 822. D. E.
De carboniano edicto.T.9. c. 669.E.
Carbonianum edictum quando ceſſat. T. 9. c. 674. A. B.
Carbonum appellatio. T. 8. c. 605. A.
Carbunculus, & anthrax in quo differunt. T. 9. c. 1286. A.
Carcer privatus inhibetur. T. 2. c. 586. D.
Carcer unde dicatur. T. 7. c. 116. E.
Carcer cur inventus.T. 8. c. 636.A.
Carcer. Vide, Cuſtodia.
Carcer privatus prohibetur. T. 9. c. 1391. C.
Carcer, & vincula carceris differunt. T. 9. c. 1391. D.
Infert injuriam quodammodo. T. 9. c. 1127. C.
Carcer virorum alius eſt, alius fœminarum. T.9. c. 1389. B.
Carcer infamiam non irrogat. T. 9. c. 1127. C. & c. 1387. A.
Carcer privatus dedititium non facit, niſi corpori vincula adhibita ſint. T. 10. c. 598. A.
Carceris proprius uſus quis. T. 9. c. 1387. A.
Carceris clavicularii,ſeu janitoras. T.9. c. 1389.D.reorum cuſtodiam habebant. Ibid. D.
Carcerem non minùs dicimus eum, qui punit, quàm qui continet, & cuſtodit. T. 9. c. 1387. A.
In carcerem debitor olim ducebatur, niſi bonis cederet; hodie non ducitur, etiamſi bonis non ceſſerit. T. 2. c. 1036. D.
In carcere cur plerumque necarentur non captivi tantum, ſed & rei capitalium criminum. T. 1. c. 903. C. D.
Carcere detentus in vinculis. T. 8. c. 635. D.
In carcere impropriè pœna eſt, & ſupplicium. T. 9. c. 1386. C.
De carcere, & vinculis publicis. Ibid. C. & ſeq.
E carcere, datis fidejuſſoribus, vel cis non inventis, poſt ſex menſes exire debet carceratus, ſi non capitale ſit crimine. T. 1. c. 528. C. quid, ſi crimen capitale non ſit.Ibid. C.
Carceres quo tempore Epiſcopi inviſunt. T. 9. c. 1388. B.
Carcerum effractores extra ordinem puniendi. T. 1. c. 869. D.
De carceribus privatis inhibendis. T. 9. c. 1391. B.
Cardines quænam ſint limitum ſpecies. T. 3. c. 32. A.
Carena unde dicta. T. 6. c. 1091. A.
Caricæ, ciriotæ; & carntæ, quid ſint. T. 7. c. 1459. A. eſse tria diverſa nomina.Ibid. A.
Carina verbum nauticum,vulgò *la quille*. T. 6. c. 473. A.
Carioæ. T. 7. c. 1459. A.
Ob carmen famoſum, damnatum inteſtabilem eſse. Tom. 3. c. 474. A.
Carnibus vitulorum veſci lege prohibitum. T. 3. c. 101. C.
Carnifex vox legis, & vox judicis appellatur. T. 2. c. 1112. A.
Carnis appenſæ mutuum contrahi poteſt. T. 5. c. 397. C.
Caroli Magni imperium quàm amplum fuerit. T. 7. c. 1425. A.
Charonianus libertus. T. 9. c. 183. C.
Carotæ. Vide, Caricæ.
Carpentariorum immunitates. T. 2. c. 767. C.
Καρνὸς quid. T. 1. c. 1152. A.
Carthago per eminentiam dicitur Proconſularis Provincia. T. 10. c. 849. C.
Carruca cum junctura legata. T. 3. c. 391. E.
Carrucâ legatâ quæ debentur. T. 1. c. 440. A.
Carrucarum uſus in urbe quibus perſonis permittitur. T. 2. c.810. D. E.
Ad carrucam mulæ jungi ſolebant T. 1. c. 440. A.
Sp.Carvilius primum divortium fecit. T. 3. c. 24. A.
Caſarii, & caſati. T. 3. c. 203. C.
Caſarii quinam ſint. T. 10. c. 733. B.
Caſitare eſt propriè ſtillicidii. T. 7. c. 405. A.
Caſſiani quinam Juriſconſulti fuere appellati. T. 1. c. 913. C.
Caſſiani, & Sabiniani erant ejuſdem familiæ. T. 7. c. 265. B.
Caſſiani quinam, & unde dicti. T. 8. c. 938. B. C. a quo Sabinianorum nomen receperunt. Ibid. C.
Caſſianus furor quis ſit. T. 10. c. 722. E.
Caſſiodorus juris peritiſſimus. T. 10. c. 867. D.
Caſta memoria quarum perſonarum colenda nobis ſit. T. 5. c. 547. A.
Caſtaldiæ feudum. Vide, Feudum.
Caſtella, quibus aqua ſervatur, an ædificii ſint, & an emptorem ſequantur. T. 7. c. 443. B. C. & c. 710. E. & c. 714. C. D.
Caſtella plumbea ſunt aquarum conceptacula, ex quibus aqua deducitur. T. 10. c. 445. C.
Caſtellani milites. T. 2. c. 861. B.
Caſtellaria aqua. T. 3. c. 77. C.
Caſtellum,ideſt,parvulus burgus. T. 2. c. 873. B.
Caſtellum parvum quid ſit. T. 2. c. 873. B.
Caſtellum quid plerumque ſignificet. T. 7. c. 443. B.
Caſtigatio in liberis hominibus quid, & quid in ſervis. T. 7. c. 91. D.
Caſtigatio moderata in juniores ſenioribus propinquis permittitur. T. 9. c. 1434. A.
Caſtigatio ſervorum moderata dominis permittitur. Ibid. B.
Caſtra ſunt regalia. T. 2. c. 1326. A.
Caſtratus adoptare non poteſt, & cur. T. 5. c. 1155. D.
Caſtratus ſervus. Vide, Servus caſtratus. T. 9. c. 370. D.
Caſtrati an poſſint adoptare. T. 8. c. 910. A.
Caſtratis an fuerit permiſſa teſtamenti factio. T. 10. c. 680. A. B.
Caſtrenſe peculium quid eſt. T. 4. c. 422. C.
Caſtrenſe peculium quid eſt. T. 4. c. 1076. B.
Caſtrenſe peculium dicitur etiam quod proficiſcenti ad militiam datur, quamvis nondum relatus ſit in cinctorum numerum. Ibid. B.
Caſtrenſe peculium, vel quaſi peculium eſt proprium filii familias patrimonium. T. 4. c. 893. A.
Caſtrenſe peculium, & peculium paganum in quo differunt. T. 4. c. 378. D. E.
Caſtrenſe peculium. Vide,Peculium.
Caſtrenſe peculium cujuſnam proprium ſit. T. 8. c. 958. B.
Caſtrenſe peculium qui habet,an de eo teſtari poſſit jure militari. T. 8. c. 90. A.
Caſtrenſis ſacri Palatii quod habuit officium. T. 2. c. 941. A.
An in caſtrenſi peculio putetur, quod uxor filio familias in caſtris donavit, vel legati, vel inſtitutionis jure. T. 4. c. 422. B.
In caſtrenſi peculio decretum Divi Adriani, & conſtitutiones fecerunt, ut miles, & filius familias

pro

pro patribus familias haberentur in caſtrenſi peculio. T. 4. c. 315. B.
De caſtrenſi peculio filii familias teſtamentum facere, legare, fideicommittere, mortis cauſà donare poſſunt. T. 6. c. 183. A.
In caſtrenſi peculio filius familias pro patre familias habetur. T. 6. c. 398. C.
Caſtrenſia, vel quaſi caſtrenſia bona inter liberos non conferuntur. T. 3. c. 79. B.
Caſtrenſia, & quaſi caſtrenſia quæ. T. 2. c. 437. B.
Caſtrenſia videntur, quæ ex caſtrenſi peculio comparantur. T. 6. c. 1040. E.
Caſtrenſia bona a paganis ſeparantur. T. 7. c. 492. A.
Caſtrenſia bona, vel quaſi an conferantur. T. 8. c. 90. A.
Caſtrenſia bona, vel quaſi caſtrenſia filii familias. Tom. 9. c. 682. B. C.
Caſtrenſiani qui. T. 2. c. 940. D. E.
Caſtrenſianorum gradus. T. 1. c. 941. A
Caſtrari cœperunt homines primùm in vico Perſico nomine *Spada*, unde *Spadones* dicti ſunt. T. 3. c. 500. C.
Qui caſtraverit, aut caſtrari curaverit hominem, capite puniendus. T. 1. c. 506. A.
Caſtrorum tria genera. T. 1. c. 1057. E.
Caſtratis cubiculariis utebantur Principes. T. 2. c. 899. E.
Caſtum Cereris temperatum quid. T. 9. c. 456. B.
Caſtum jejunium quod. Ibid. B.
Caſuales conditiones quæ ſunt. T. 4. c. 1212. D. E.
Caſualis conditio. T. 9. c. 895. D. Vide, Conditio.
Caſus enucleati, ideſt, definiti, & certi. T. 2. c. 52. D.
Caſus improviſus in legatis. T. 4. c. 1074. D.
Caſus nullus debitorem creditæ pecuniæ liberat, & cur. T. 4. c. 951. D.
Caſus fortuitus. T. 4. c. 1238. D.
Caſus fortuiti creditori non imputantur. T. 4. c. 1315. D. dolus, & culpa ei imputatur. Ibi. D.
Caſus, qui poſt venditionem reperiuntur, ad emptoris periculum pertinent. T. 4. c. 974. E.
Caſus, quo lapides ſepulcrorum a domino vindicari poſſint directo judicio, & quo non poſſint. T. 5. c. 387. C.
Caſus, quando venditor interdicere poteſt emptori, ne in fundo vendito ſepeliat. T. 5. c. 389. B.
Caſus, quos Accurſius ad l. 2. §. *mutui datio, de rebus creditis* attigit, explicantur. T. 5. c. 397. E.
Caſus, in quibus periculum pecuniæ, quæ poſt diem conſtituti periit, ad creditorem reſpicit, non ad debitorem. T. 5. c. 411. E.
Caſus, quo filius, etiamſi 100. dies preterierint, bonorum poſſeſſionem petere poteſt. T. 5. c. 630. C. D.
Caſus, ubi generi per ſpeciem non derogatur. T. 5. c. 75. E.
Caſus, ubi quis animo ſolo deſinit poſſidere. T. 5. c. 709. E.
Caſus omnes ſigillatim legibus, aut Senatus conſultis comprehendi. T. 6. c. 90. E.
Caſus fortuitus eſt latrocinium. T. 7. c. 637. C. & cur. Ibid. C.
Caſus fortuitus præſtatur, niſi aliud convenerit. T. 8. c. 672. C.
Caſus nomen mortem ſignificat. T. 9. c. 486. B.
Caſus dotis. T. 9. c. 485. B.
Caſus lucri ex donatione propter nuptias. T. 9. c. 485. E.
Caſus mortis liberorum. Tom. 9. c. 486. A.
Caſus militiæ. Ibid. A. & c. 597. B.
Caſus quomodo definitur a Græcis. Ibid. A. B.
Caſus major. T. 9. c. 406. C. & ſeq.
Caſus pro fortuna. T. 9. c. 895. B.
Caſus certi qui dicuntur. T. 9. c. 1075. D.
Caſus certi, & incerti in quo differunt. T. 9. c. 1080. E.
Caſus fortuitus non venit in commodato, nec in pignore. T. 9. c. 1197. E.
Caſus vocantur themata pro omnibus caſibus. T. 5. c. 1076. D.
Caſus militiæ *la cheute d'un office par la mort d'un officier, le vacant.* T. 9. c. 1200. A.
Caſus pluratívus qualem complectitur. T. 9. c. 488. D.
Caſus adventitii. T. 9. c. 1078. D.
Caſus fortuitus quis dicitur. T. 5. c. 1154. D. & T. 9. c. 406. D.
Caſus tantùm fortuiti rectè fortuitis teſtibus probantur. T. 10. c. 467. C.
Caſus fortuitus eſt, qui præviderì, cui præcaveri, cui reſiſti non potuit. T. 10. c. 665. A.
Caſui, & fortunæ annumeratur latrocinium. T. 9. c. 1197. E.
Caſui, & fortunæ quandoque annumeratur furtum. Ibid. E.
Caſum fortuitum an ſemper agnoſcant domini. T. 8. c. 1049. A.
Caſum majorem probare debet creditor manifeſtis rationibus. T. 9. c. 298. E. & c. 299. A.
De caſu fortuito periculum plerumque dicitur. T. 7. c. 637. B.
Caſuum majorum varia exempla. T. 9. c. 298. E. nullus eos caſus præſtat. Ibid. E.
In caſibus incertis non poteſt certus modus conſtitui ejus, quod intereſt. T. 8. c. 761. D.
Quot caſibus ſunt obnoxia negotia hominum. T. 9. c. 1078. D.
Caſibus fortuitis non annumeratur furtum, latrocinium annumeratur. T. 9. c. 349. D.
In caſibus certis id, quod intereſt, non poteſt excedere dupli quantitatem. T. 9. c. 1077. B.
Catabaptiſtæ quinam ſint. T. 10. c. 826. A.
Catabolenſes, & piſtores. T. 3. c. 459. C.
Catadromus quid ſit. T. 7. c. 819. D. Vide, Funambulus.
Catenas addere dicuntur juriſconſulti, & cur. T. 7. c. 1203. B.
Catenæ juriſconſultorum quæ ſint. T. 9. c. 492. B.
Cathechiſmus cognitionem ſpiritualem facit. T. 6. c. 1211. D.
Cathecumeni quinam ſint. T. 10. c. 830. B.
Cathedraticum quid. T. 6. c. 1038. E.
Cathæreſis pœnarum Eccleſiaſticarum ſpecies. T. 2. c. 1092. A.
Catholicus dicitur Procurator fiſci. T. 9. c. 1109. E.
Catholici hæreticos ad ſe converſos, & in Sanctiſſima Trinitate quamvis ab hæreticis baptizatos, non rebaptizant. T. 10. c. 825. D.
Catholiciani. T. 2. c. 646. A.
Catholiciani qui dicuntur. T. 9. c. 1483. A.
Catholiciani dicuntur apparitores Procuratoris fiſci. T. 9. c. 1109. E.
Catholiciani, & Cæſariani. T. 10. c. 733. B.
Catholicorum munus. T. 2. c. 673. C.
Catilina prohibebatur conſulatum petere, quòd reus eſſet repetundarum. T. 4. c. 858. D. ſic Cicero contra Rullum. Ibid. E.
Catilina cur prohibitus petere conſulatum. T. 10. c. 585. B. C.
Cato omnium juris peritiſſimus ſuâ ætate. T. 1. c. 910. E.
Catoniana regula an ad hereditates pertineat. T. 3. c. 91. C.
Catoniana regula ad quæ legata pertinet. Tom. 4. c. 385. D. & c. 386. D. E.
Catoniana regula ſicut ad legata conditionalia non pertinet, ita non pertinet ad conditionales inſtitutiones. T. 3. c. 91. B.
Catoniana regula pertinet ad hereditates, non ad libertates. T. 6. c. 192. B.
Catoniana regula ad quid pertineat. T. 8. c. 998. A.
Catoniana regula. Vide, Regula catoniana.
Regula catoniana ad quænam legata pertineat. T. 10. c. 58. C. an ad hereditates. Ibid. E.
Regula catoniana etiam ad ſtipulationes pertinet. T. 10. c. 542. C.
Cauda animalis eſt poſthumum corporis ex Tertulliano. T. 10. c. 146. A.
Caudicarii, ideſt, nautici frumentarii. T. 2. c. 692. B.
Caudicarii in urbe Roma qui fuerint. T. 8. c. 5. B.
Cavædium. T. 6. c. 518. D.
Cavendum de rato laudato venditori. T. 6. c. 9. B.
Cavens, totum ſe non petiturum; partem ejus an petere poſſit. T. 5. c. 81. C. D.
Cavete, & promittere differunt. T. 1. c. 275. B.

Digitized by Google

Cavere utiliter in jure eſt ſatiſdato cavere. T. 4. c. 113. C.
Cavere de damno infecto qui compellantur, & ſub qua pœna. T. 5. c. 641. A. & ſeq.
Cavere debet dominus, ſervum judicio ſiſti in cauſa crimiois capitalis, ſi ultro velit eum defendere. T. 6. c. 8. A.
Cavere, aut ſtipulari an alius alteri poſſit. T. 7. c. 1063. A.
Cavere nulla de re, vel noo cavere de omnibus, paria ſunt. T. 7. c. 754. A.
Cavere rectè quis dicatur. T. 8. c. 87. A.
Cavere quid. T. 8. c. 535. E.
Cavere chirographum, cavere cautionem. T. 9. c. 215. A.
Cavere hodie oportet, quod licebat ex veteri jure, etiamſi de eo nihil caviſſent contraheotes. T. 10. c. 696. C.
Cavillatio unde. T. 8. c. 643. B.
Cavillationis, ideſt, ſophiſmatis natura quæ eſt. T. 6. c. 370. A.
Cavillationis genus Sorites. T. 8. c. 609. D.
Quod cavit ſibi, ſui cauſâ, quilibet rem :tere poteſt. Tom. 4. c. 970. A.
Caupo an, & quomodo teoeatur, ſi in ejus caupona furtum factum ſit his, qui in ea divertebantur. T. 8. c. 333. B.
Cauponæ nomen unde deductum. T. 4. c. 1350. B.
In cauponæ miniſtra adulterinm, vel ſtuprum non vindicatur. T. 9. c. 1424. B. in cauponæ domina ſecus. Ibid. A.
Cauponæ domina, & miniſtra in quo differunt. T. 9. c. 1423. E. & c. 1424. A.
Caupones ex recepto cuſtodiæ plus tenentur, quàm depoſitarii. T. 1. c. 744. C.
Cauſa quid in *tit. de uſuris*. T. 5. c. 779. E. & c. 780. A.
Cauſa pro vitio. T. 5. c. 1031. C.
Cauſa liberalis ordinata. Tom. 3. c. 524. C.
Cauſa ſemel jurejurando finita prætextu inſtrumentorum de novo repertorum reſtaurari non poteſt. T. 3. c. 535. D.
Causâ quatuor modis cadimus. T. 1. c. 371. A.
Cauſa liberalis. T. 1. c. 841. A.
Cauſa falſa utrùm nocere poſſit legato. T. 1. c. 135. A.
Cauſa quandonam perferatur. T. 3. c. 607. C.
Cauſa aliud eſt, aliud occaſio. T. 4. c. 659. A.
Cauſa falſa. Vide, Falſa cauſa.
Cauſa filiorum in omni jure potior eſt cæteris. T. 4. c. 362. E.
Cauſa, & fructus in quo differunt. T. 4. c. 1098. D.
Cauſa quid ſit, & quid fructus. Ibid. D.
Cauſa inopinata in legatis. T. 4. c. 1074. D.
Cauſa lucrativa quæ eſt. T. 4. c. 617. A. item onerosa quæ. Ibid. A.
Cauſa lucrativa, & cauſa oneroſa in eandem perſonam, & in eandem rem concurrere poſſunt. Ibid. A.
Cauſa oneroſa quæ ſit. Ibid. A.
Cauſa conſtitutæ pecuniæ incipere debet ante legationem, & non in ipſa legatione. T. 4. c. 72. A.
Cauſa eſt omne, quod actor eſſet habiturus, ſi reus ei ſatisfeciſſet tempore litis conteſtatæ. T. 4. c. 130. D.
Cauſa quo jure io actione in rem præſtetur poſt litem conteſtatam. T. 4. c. 131. E.
Cauſa & origo conſtitutæ pecuniæ inſpici debet. T. 4. c. 72. A.
Cauſa, ex qua codicilli valent, eſt teſtamentum; & codicilli non poſſunt eſſe cauſa, ex qua teſtamentum valeat. T. 4. c. 381. E.
Cauſa poſſeſſoris in re pari melior eſt. T. 4. c. 152. E.
Cauſa poſſeſſoris quando melior eſt, & quando durior, quàm cauſa petitoris. T. 4. c. 278. D. E.
Cauſa prohibentis melior, & potior eſt in re pari. T. 4. c. 552. E.
Cauſa teſtati trahit cauſam inteſtati, & contra. T. 4. c. 369. D.
Cauſa primipili quæ ſit. T. 5. c. 464. A.
Cauſa peculiaris per ſervum noſtrum, aut filium familias poſſeſſionem nobis ignorantibus acquirit. T. 5. c. 713. E.
Cauſa poſſeſſionis quando mutetur T. 5. c. 745. C. D.
Cauſa teſtamenti præcedit cauſam inteſtati. T. 5. c. 762. D.
Cauſa ſtatuliberi, & legatarii conditionalis. Vide, Legatarius ſtatuliber.
Cauſa alienationis. T. 6. c. 83. E.
Causâ cognitâ ſatisdare debere judicatum ſolvi, regula juris eſt. T. 6. c. 45. E.
Cauſa, vel lis quando ordinari dicitur. T. 6. c. 390. A.
Cauſa liberalis. Ibid. A.
Cauſa pœnæ individua eſt. T. 6. c. 94. C.
Cauſa, quæ per alium agi non poteſt, an appellatio ejus per alium agi debeat. T. 6. c. 691. B.
Cauſa pœnæ an ſit individua. T. 6. c. 540. D.
Cauſa depoſiti, quæ prætexitur fideicommiſſo, etſi falſa ſit, non vitiat fideicommiſſum. Tom. 6. c. 739. C.
Cauſa fidejuſſoris alia eſt, & alia pignorum. T. 6. c. 630. E.
Cauſa juris, & voluntatis non mutatur ordine ſcripturæ. T. 6. c. 279. A. B.
Cauſa juſta litis non conteſtandæ. T. 6. c. 468. D.
Cauſa uſurarum ſicut, & cauſa pignoris an ſit indiviſa. Tom. 6. c. 648. E. & c. 549. A.
Cauſa lucrativa quæ vocetur. T. 8. c. 344. E. & c. 345. A, non lucrativa quæ ſit. Ibid. A.
Cauſa communis cuique etiam ſua cauſa eſt. T. 8. c. 438. A.
Cauſa criminalis. Vide, Criminalis.
Cauſa retractari poterat ex indulgentia Principis. T. 9. c. 1118. A.
Cauſa, & occaſio in quo differunt. T. 9. c. 1436. A.
Cauſa commodati, quæ ſit ad tempus, neque dominium mutat, neque poſſeſſionem. T. 9. c. 480. A.
Cauſa ad Principem nulla profertur, niſi rite inſtructa, & perfecta. T. 9. c. 1118. D.
Cauſa momentariæ poſſeſſionis non ſemper annumeratur gravioribus cauſis, quæ exigunt inſcriptionem actioois, & cogoitionem Præſidis Provinciæ. T. 9. c. 1159. C.
Cauſa lucrativa, & non lucrativa in quo differunt. T. 9. c. 1135. E.
Cauſa quid ſignificet. T. 9. c. 229. A.
Cauſa proxima actionis quæ. T. 9. c. 165. A.
Cauſa aliud eſt, aliud occaſio. T. 9. c. 996. E.
Si cauſa teſtamenti omiſſa ſit. T. 9. c. 831. A. & ſeq.
Cauſa cum ex iotegro agitur, alius judex dandus. T. 9. c. 1072. B.
Cauſa quæ more conſultatioois diſceptanda eſt, ab uno, vel duobus ſenatoribus, vel proceribus ſacrâ Palatii intra biennium inſinuetur, ſeu introducatur. T. 9. c. 1116. B.
Cauſa ſtatus, & qui de ea cognoſcere poteſt. T. 9. c. 120. B.
Cauſa ſtatus, & ingenuitatis pertinet ad cognitionem Præſidis, nec poteſt delegari. T. 9. c. 194. C. quando incidit in quæſtione familiæ erciſcundæ, arbiter de ea cognoſcit. Ibid. C.
Cauſa civilis peragenda eſt intra triennium. T. 9. c. 1475. E.
Cauſa poſſeſſioois eſt titulus, quo poſſidemus. T. 9. c. 1015. D.
Cauſa dotis. Vide, Dotis cauſa.
Cauſa dandi. Vide, Dandi cauſa.
Cauſa ad Principem non tranſmittitur, niſi ad plenum inſtructa. T. 9. c. 1107. E.
Cauſa poſſeſſionis eſt poſſeſſio, cauſa dotis eſt dos, cauſa venditionis eſt venditio, cauſa lethi eſt lethum. T. 9. c. 1006. A. B.
Cauſa poſſeſſionis quælibet dicitur cauſa momenti. Tom. 9. c. 1160. B.
Cauſa ſumitur aliquando pro re. T. 10. c. 421. B.
Cauſa ampliatione differtur. T. 10. c. 514. E.
Cauſa cognita quænam ſit. T. 10. c. 700. E.
Cauſa pro fine aliquando ſumitur. T. 10. c. 955. A.
Cauſæ fiſcales. T. 2. c. 164. A.
Cauſæ divinæ domus. Ibid. B.
Cauſæ ſtatus. Vide, Status cauſæ.
Cauſæ duæ lucrativæ in eandem rem concurrere non poſſunt, in eandem
quan-

Digitized by Google

quantitatem poſſunt. T. 3. c. 404. A. B.
Cauſæ ad publica munera pertinentes intra tres menſes finiendæ. T. 2. c. 648. B.
Cauſæ duæ lucrativæ an in eundem hominem, eandemque rem concurrere poſſint. T. 1. c. 127. B. & T. 4. c. 1152. A.
Bonæ cauſæ ſæpe eſt mala inſtantia. T. 4. c. 570. C.
Duæ cauſæ lucrativæ in eandem perſonam, & in eandem rem concurrere non poſſunt. T. 4. c. 441. C. & c. 617. B.
Cauſæ, quibus is, qui parentem, vel patronum in jus vocaverit injuſſu Prætoris, abſolvi debeat edicti pœnâ pecuniaria, vel pœnali, quæ ſint. T. 5. c. 89. B.
Cauſæ cognitionem Prætor, vel Præſes magiſtratui municipali, duumviris, aut privatis etiam demandare poteſt. T. 5. c. 18. A.
Cauſæ, ex quibus in jus vocari poſſimus, quæ ſint, & quales. T. 5. c. 87. A. B.
Cauſæ mutandi procuratoria quænam, & a quo notatæ. Tom. 5. c. 106. A.
Cauſæ poſſeſſionum quot, & quæ ſint. T. 5. c. 716. E. & c. 717. A.
Cauſæ miſſionis in poſſeſſionem bonorum quàm diverſæ. T. 5. c. 921. E. & c. 922. A.
Cauſæ lucrativæ duæ an in eundem hominem concurrere poſſint. T. 6. c. 738. A.
Cauſæ lucrativæ. Vide, Lucrativæ cauſæ.
Cauſæ miſſionum in poſſeſſionem. T. 7. c. 609. E.
Cauſæ lucrativæ duæ an in eandem rem concurrere poſſint. T. 7. c. 1016. C. & c. 1222. D.
Cauſæ lucrativæ quæ ſint. T. 7. c. 1061. C. an duæ earum in eundem hominem concurrere poſſint. Ibid. B.
Cauſæ lucrativæ quando non ſint hereditas, & donatio. Tom. 7. c. 1052. B.
Cauſæ cognitio ubicumque eſt, ibi Prætor deſideratur. T. 8. c. 665. C. D. & c. 709. A.
Cauſæ cognitionem quæ deſiderant, per libellum expediri non poſſunt. T. 8. c. 595. C.
Cauſæ cognitio aliud eſt, aliud decretum. T. 8. c. 235. C. D.
Cauſæ temporariæ contractus quæ ſunt. T. 9. c. 480. A.
Cauſæ certæ ſeparatæ ab incertis. T. 9. c. 1075. D.
Cauſæ civiles an ultra triennium proferri poſſint. T. 9. c. 132. C. & ſeq.
Cauſæ quæ celeritatem deſiderant. Tom. 9. c. 131. E.
Cauſæ nomen eſt commune, & pro principio agente, & pro fine. T. 9. c. 229. A.
Cauſæ, in quibus non exigitur, ut actor ſubſcribat in crimen. T. 9. c. 1159. C.
Cauſæ quæ intra tres menſes peragendæ ſunt. T. 9. c. 131. B. C.
Cauſæ quæ non deſiderant cognitionem Præſidis. T. 9. c. 1159. D. E.
Cauſæ continentia an dividatur. T. 9. c. 318. D. E.
Cauſæ, quibus agitur de honoribus, & muneribus, intra quod tempus peragendæ. T. 9. c. 131. C.
Ut cauſæ poſt pubertatem adſit tutor. T. 9. c. 588. A. B.
Cauſæ appellationum tempora præſtituta quæ. T. 9. c. 132. C.
Cauſam inaudire quid ſit. T. 3. c. 157. D. E.
Cauſam poſſeſſionis nemo ſibi ipſi mutare poteſt. T. 4. c. 124. A. & c. 653. D.
Ob cauſam dari quidnam dicamus. T. 5. c. 1007. B.
Cauſam orare ſervo non licet. T. 9. c. 1163. C.
Cauſam poſſeſſionis nemo ſibi ipſi mutare poteſt. T. 9. c. 1015. C. & ſeq.
Cauſam criminalem agi non poſſe per procuratorem, ne ex appellatione quidem. T. 9. c. 1121. D.
Cauſam perferre quid ſit. T. 9. c. 801. A.
Ob cauſam datur, quod datur ob rem, ideſt, ob finem aliquem. T. 9. c. 229. A.
Ad cauſam inſtruendam quando nulla dilatio danda eſt. Tom. 9. c. 1118. D. E.
Ob cauſam, ideſt, ob rem, ob finem aliquem. T. 10. c. 629. C.
In cauſa bonorum vacantium quadriennium numeratur, in aliis verò cauſis vicennium a die denunciationis. T. 4. c. 1374. B.
In qua cauſa quis advocatus fuit unius partis, antequam fieret Prætor, in ea jus dicere nequit. T. 4. c. 6. C. ſingulare exemplum extſtat in novella 138. Ibid. C.
Ex cauſa eadem natura non patitur, ut idem ſit actor, & reus. T. 4. c. 678. D.
Sine cauſa non valet jusjurandum. Vide, Jusjurandum.
In cauſa pari meliorem eſſe conditionem poſſidentis. T. 6. c. 35. A. & T. 9. c. 1422. A.
Ex cauſa etiam dari certi condictionem. T. 7. c. 654. E.
Ex cauſa acceſſoriæ obligationis etiam condictionem dari. T. 7. c. 655. A.
De cauſa liberali. T. 9. c. 978. E. & c. 979. A. & ſeq.
De cauſa liberali, & de ejus cognitione. T. 9. c. 1169. C.
Cum cauſa principalis non conſiſtit, nec ea quidem, quæ ſequitur, locum habet. T. 9. c. 1236. C.
De cauſa falſa adjecta legato, vel fideicommiſſo. T. 9. c. 854. D. E. c. 855. A. & ſeq.
De cauſâ mortis donationibus. T. 9. c. 1351. A. & ſeq.
Ex cauſa judicati quæ capiuntur. T. 9. c. 242. B. C.
Sine cauſa quod habes, ex non juſta cauſa habes, & contra. T. 10. c. 958. C.
Cauſarum variæ figuræ. T. 1. c. 249. C.
In cauſarum genere deliberativo maximè utilitatem, & inutilitatem adhiberi. T. 3. c. 476. D.
Cauſarum petitio in judicium an ab eo deduci poſſit, qui eas omiſit. T. 6. c. 698. A.
Cauſarum cognitio quando differatur, & quot ejus ſint genera. T. 7. c. 149. E.
Cauſarum merita partium adſertione penduntur. T. 9. c. 1164. D.
Cauſas inter duriores prima & ſumma cauſa famoſa. T. 4. c. 1464. D.
Duas cauſas lucrativas in eandem rem, & in eundem hominem concurrere non poſſe. T. 6. c. 218. D. & c. 738. A. & T. 7. c. 1051. B. harum plures ſpecies. Ibid. C.
Cauſas reipublicæ apud Præſidem, vel Principem agebat Curator reipublicæ. T. 7. c. 135. D.
Cauſas duas lucrativas in eundem hominem, & eandem rem concurrere non poſſe. T. 8. c. 344. E.
Cauſis lucrativis adnumeratur etiam partus vernarum, & conſolidatio uſusfructus. T. 7. c. 1061. C.
In quibus cauſis melior conditio fœminarum videtur eſſe. T. 4. c. 292. E.
Ex cauſis famoſis ſolet agi in factum in parentes, & patronos. T. 6. c. 90. A.
In cauſis omnibus pro facto quid accipiatur, & quid obſervetur. T. 8. c. 694. A. & c. 791. C. & c. 862. B.
In cauſis pœnalibus benigniùs eſt interpretandum. T. 8. c. 837. C.
Pro quibus cauſis ſervi pro præmio accipiunt libertatem. T. 9. c. 971. A. & ſeq.
Cauſaria miſſio militem non infamat, ignominioſa infamat. T. 2. c. 954. B.
Cauſarii quinam appellentur. T. 1. c. 1031. C.
Cauſidici ſordidi. T. 3. c. 113. A.
Cauſidicum quendam notat, qui illum reprehenderat. T. 9. c. 1113. E.
Cauta centeſima eſt, quæ per biluſtre producta tempus modum ſortis ad duplum adducit. T. 2. c. 1165. E.
Cautela competens quæ ſit. T. 7. c. 146. D. E.
Cautelæ mentio in quibus locis in *Digeſtis* fiat. T. 8. c. 87. A.
Cautio eſt ſatisdatio. T. 2. c. 1124. B.
Cautio una in communi cauſa ſufficit. T. 1. c. 517. A.
Cautio ex conſtitutionibus præſtatur. T. 1. c. 50. B.
Cautio fructuaria quibus verbis concipitur. T. 3. c. 281. B.
Cautio an pro remiſſione ſit. T. 3. c. 642. C.
Cautio ſolvitur, ſi pro cujus præſentia

tia cautum fuerat, moriatur. T. 1. c. 373. E.
Cautio Prætoria. T. 3. c.221. D.E.
Cautio Mutiana ubi non habet locum. T. 3. c. 415. E.
Cautio Mutiana eſt ſatisdatio. T. 2. c. 1082. B.
Cautio ſolida. T. 1. c. 371. C.
Cautio judicialis de perſequendo ſervo, qui eſt in fuga. T. 3. c. 777. D.
Cautio duplex quando neceſſaria. T. 1. c. 517. B.
Cautio judicio ſiſti quotuplex ſit. T. 3. c. 651. C.
Cutio cum fidejuſſore oneroſa eſt, nuda repromiſſio non item. T. 3. c. 654. B.
Cautio finitur pubertate. T. 4. c. 754. B.
Cautio nunquam datur in arbitrariis, ſed tantùm in bonæ fidei actionibus. T. 4. c. 575. D.
Cautio exigitur ante diem in actionibus arbitrariis. Ibid. D.
Cautio eſt res incerta, & obligatio. T. 4. c. 548. A.
Cautio ante diem non exigitur in actionibus arbitrariis. T. 4. c. 575. D. ſecus in bonæ fidei judiciis cautio exigitur ante diem. Ibid. D.
Cautio judicatum ſolvi quæ eſt. T. 4. c. 19. B. & eſt realis. Ibid. B.
Cautio judicio ſiſti eſt perſonalis. Ibid. B.
Cautio legatorum quibus ſit præſtanda. T. 4. c. 709. A. B.
Cautio Mutiana dicitur remedium duobus in locis. T. 4. c. 481. D.
Cautio Mutiana eſt fideicommiſſorum ſatisdatio. T. 4. c. 550. B.
Cautio Mutiana a quo inventa, & propriè quæ. T. 4. 481. D. in quibus locum habat hæc cautio. Ibid. D. E. & in quibus non. Ibid. c. 482. A.
Cautio Mutiana in quibus locum habet, & in quibus non. T. 4. c. 363. B.
Cautio Mutiana. Vide, Mutiana cautio.
Cautio pignoris eſt miſſio in poſſeſſionem, ſeu in bona. Tom. 4. c. 1346. B. C.
Cautio privatorum auctoritatem legum non habet adversùs jura publica. T. 4. c. 2333. C. D.
Cautio judicis, quam in ambiguis obſervare tenetur. Tom. 5. c. 128. E.
Cautio, & ſatiſdatio judicio ſiſti quæ in jure requiratur. T. 5. c. 93. E.
Cautio damni infecti, & ſatiſdatio, quomodo differant. T. 5. c. 641. A.
Cautio de rato, & cautio judicatum ſolvi a quibus datur. T. 5. c. 116. D.
Cautio duplæ. T. 5. c. 871. D.
Cautio præſtita in ædificando, & moliendo novo opere, quomodo vice remiſſionis ſit. T. 5. c. 657. C. D.
Cautio, id eſt, ſatiſdatio in collatione bonorum requiritur. Tom. 5. c. 618. B.
Cautio fructuaria. Tom. 5. c. 592. A. & c. 864. D. E.
Cautio ſupervacua quænam ſit, & cur ita appelletur. T. 5. c. 867. A.
Cautio novi operis, & damni infecti pro qualitate perſonarum intelligitur adhiberi. T. 5. c. 657. A.
Cautio fructuaria quæ ſit, & quando accidat. T. 5. c. 592. B.
Cautio uſufructuaria a cautione damni infecti fructuarium liberat. T. 5. c. 647. C.
Cautio damni infecti, in quo differat a cautione ex novi operis nunciatione. T. 5. c. 656. C.
Cautio damni infecti qua actione petenda ſit. T. 5. c. 639. E. & c. 640. A.
Cautio pigneratitia reddita debitori eſt argumentum remiſſionis pignoris. T. 6. c. 839. A.
Cautio retro remiſſa quænam dicatur. T. 6. c. 522. A.
Cautio de dolo malo eſt repromiſſio, id eſt, nuda cautio ſine fidejuſſore. T. 6. c. 9. D.
Cautio de dolo eſt repromiſſio. Ibid. D.
Cautio fructuaria, qua proprietatis domino ex edicto Prætoris fructuarius cavere debet de uſufructu omnium rerum, quæ utendo conſumuntur. T. 6. c. 264. A. B.
Cautio judicatum ſolvi. T. 6. c. 8. C. Vide, Satiſdatio.
Cautio Mutiana. T. 6. c. 172. C.
Cautio Mutiana in libertatibus locum habere non poteſt. T. 6. c. 297. B.
Cautio nuda eſt ea, quæ fit ſine fidejuſſore. T. 6. c. 9. D.
Cautio pertinet ad condictionem incerti. T. 7. c. 645. D.
Cautio conditionis de non faciendo aliquid legato adjecta, in quibus locum habeat. T. 7. c. 945. A. B.
Cautio legati impudenter omiſſa quomodo repetatur. T. 7. c. 1330. B.
Cautio Mutiana quæ ſit. T. 7. c. 944. E.
In quibus locum habeat. Ibid. c. 945. A. an remitti poſſit. Ibid. C. & quando ceſſet. Ibid. D.
Caotio de præſtando debito quando petatur. T. 7. c. 153. E.
Cautio de reſtitutione in quibus præſtetur. T. 7. c. 1021. C.
Cautio eſt ſummum juris remedium. T. 7. c. 404. E.
Cautio in jure, non in corpore conſiſtit. T. 7. c. 1330. B.
Cautio an peti poſſit ex cauſa legatorum, vel fideicommiſſorum pendente conditione. T. 8. c. 373. E.
Cautio ex cauſa ſtipulationis ante diem, vel conditionem an peti poſſit. T. 8. c. 374. A.
Cautio in quibus perſonis ſufficiat. T. 8. c. 535. E.
Cautio, & miſſio in poſſeſſionem magis imperii, quàm juriſdictionis. T. 8. c. 478. C.
Cautio judicio ſiſti quid. T. 9. c. 20. B. & ſeq.
Cautio defenſionis, ſeu cautio indemnitatis pro liberatione eſt. T. 9. c. 684. E.
Cautio incerti. T. 9. c. 219. B.
Cautio juratoria. T. 9. c. 189. E.
Cautio quid. T. 5. c. 182. B.
Cautio omiſſa condici poteſt per condictionem incerti. T. 10. c. 452. E.
Cautio conventionalis, ſcripta ab herede, ſemper recipit incrementum fructuum. T. 10. c. 493. B.
Cautio vulgaris quæ dicatur. T. 10. c. 496. E. an poſſit remitti teſtamento. Ibid. E.
Cautio judicio ſiſti dicitur perſonalis. T. 10. c. 571. D.
Cautio, & ſatiſdatio exiguntur in puro legato. T. 10. c. 1119. E.
Cautionis præſtandæ nuda voluntas non ſufficit ſine effectu. T. 6. c. 835. A.
Cautionis pigneratitiæ redditio facta debitori eſt argumentum idoneum remiſſi pignoris. T. 6. c. 839. A. ſicut redditio cautionis principalis, remiſſio ſortis. Ibid. A.
Cautionis redditio cur inducit remiſſionem ſortis, redditio pignoris non item. T. 1. c. 919. C.
Plus cautionis eſt in re, ſeu in pignore, quàm in perſona. T. 4. c. 334. B. & c. 1294. E.
Cautionis an plus in re, quàm in perſona ſit. T. 5. c. 532. A.
Cautionis cauſa individua eſt. T. 7. c. 754. A.
Cautionis remedio multa fiunt, quæ detracta cautione, nec naturaliter, nec civiliter fieri poſſunt. Tom. 7. c. 1337. A.
Caotionis plus in re eſt, quàm in perſona. T. 8. c. 673. C. & c. 762. C. & c. 855. A.
Cautionis verbo quid ſignificetur. T. 8. c. 87. A. & T. 9. c. 825. C.
Plus cautionis in re eſt, quàm in perſona. Tom. 9. c. 1187. A. & c. 1214. D.
Cautionis conditio eſt, cum ſolius accipientis turpitudo verſatur. T. 10. c. 630. C.
Cautionis iteratæ vis, & emolumentum. T. 2. c. 151. C. & T. 10. c. 922. C. D.
Cautioni Mutianæ cur locus non ſit in donationibus inter vivos. T. 3. c. 415. E.
Cautionis juratoriæ qui non paret, jus ſuum amittit. T. 9. c. 189. E.
Cautionem præſtant, qui cavere debent. T. 5. c. 50. B.
Cautionem communem quid Papinianus vocat. T. 4. c. 1346. C.
Cautionem conferri quid ſit. Vide, Conferre.
Cautionem cavere. T. 9. c. 215. A.
Cautione Mutianâ oblatâ an legatarius conſequatur legatum. T. 4. c. 483. D.
Cautione ſupervacuâ nemo onerari debet. Tom. 5. c. 647. C.

De

De cautione ab herede præſtanda. T. T. 5. c. 865. A.
De cautione præſtanda, cum uſusfructus uni, alteri proprietas legata eſt ejuſdem rei ſub conditione. T. 5. c. 864. B. C.
De cautione a fructuario præſtanda. T. 6. c. 1033. E.
De cautione legatarii partiarii. T. 7. c. 1105. B. & ſeq.
Cautione ſupervacuà nemo onerari debet. T. 7. c. 547. B. C. & T. 10. c. 1072. E.
Cautione omiſsà per errorem, quæ ſolutionem morari poterat, agi quaſi ex ſolutione tacita. T. 7. c. 1420. A.
Cautione qui ſibi proſpexit, ne quid evictione ſecutà præſtaret, an teneatur re ab alio evictà. T. 7. c. 756. C.
De cautione exigenda exſequendæ appellationis. T. 9. c. 1105. C. D. & c. 1107. B.
Cautionem exigere qoid ſit, Accurſius non intellexit. T. 4. c. 550. C.
Cautiones qui ſurripuerit, qua actione teneatur. T. 1. c. 411. D.
Cautiones quæ in legatis æris alieni causà requirantur. Tom. 5. c. 782. B.
Cautiones quæ in petitione hereditatis interveniant. T. 5. c. 136. A.
Cautiones, & liberationes an condictione repeti poſſint. T. 5. c. 1089. E.
Cautiones judicatum ſolvi, vel de rato ſatiſdationes ſunt, ſive promiſſiones, quæ fiunt adhibitis adpromiſſoribus, ſeu fidejuſſoribus. T. 6. c. 9. D.
Cautiones abundantes cautionibus non jungendæ. T. 7. c. 632. E.
Cautiones hereditariæ debent deponi in æde ſacra apud Æedituum. T. 7. c. 495. B.
Cautiones hereditariæ non veniunt in familiæ erciſcundæ judicio. T. 7. c. 495. E.
Cautiones de emptione cautiones de evictione. T. 7. c. 154. E.
Cautiones fœneratitiæ. T. 9. c. 531. E.
Cautiones judiciales hodie non frequentantur in judiciis. Tom. 9. c. 1188. A.
Cautionum verbum ſolenne. T. 1. c. 956. B.
Cautionum prætoriarum aliæ ſunt nudæ cautiones, aliæ ſatiſdationes. T. 4. c. 113. D.
Cautionum diverſa ſunt genera. T. 6. c. 1031. E.
Cautionum ſive nominum, ſive obligationum conditio quæ. T. 6. c. 64. E.
De cautionibus, & pœnis appellationum. T. 1. c. 516. B.
De cautionibus judicialibus. T. 7. c. 274. B. & ſeq.
De cautionibus, quæ in judicio præſtantur. T. 7. c. 327. D.
In cautionibus ſolet plerumque addi, ut probi nummi ſolvantur, qui non ſubærati, & in quibus nulla ſit lacuna, nulla deminutio juſti ponderis. T. 9. c. 1449. E.
Cautionales ſtipulationes inſtar actionum habent. Tom. 8. c. 533. D.
Cautionales epiſtolæ. T. 9. c. 1252. D.
Cautius negotiari diſce ait Tiberius. T. 4. c. 380. D.
Pro cauto non habetur id, quod palàm verbis non exprimitur. T. 7. c. 634. C. D.
Cautum non videtur, quoties vitioſè cautum eſt. T. 4. c. 97. E.
Cautum quid. T. 8. c. 616. D.
Caſati, caſarii. T. 9. c. 420. D.
Qui cecidit civili, non poteſt actionem intendere criminalem. T. 4. c. 281. C.
Cedens bonis non liberatur, niſi ſolidum, quod ſibi debetur, creditor conſequatur. T. 10. c. 700. D.
Cedere bonis ne quis cogatur. T. 2. c. 1157. C.
Cedere tutelà quid. T. 1. c. 318. D.
Cedere, & deferri legata differunt. T. 1. c. 817. B.
Cedere, mandare, exhibere in jure idem eſt. T. 4. c. 23. B.
Cedere lege aliud eſt, aliud abdicare lege. T. 4. c. 831. A.
Cedere diem legati quid eſt. T. 4. c. 472. C.
Cedere diem quid eſt. T. 4. c. 385. D.
Legata a morte teſtatoris cedunt, licèt nondum ſint apertæ tabulæ, nondum adita hereditas. Ibid. E. & hoc ita, ſi legata fuerint pura. Pura legata dicuntur eſſe etiam, quibus adſcripta eſt dies certa; non incerta, quod ad ceſſionem attinet: nam & hæc ſtatim cedunt a morte teſtatoris. Ibid. E.
Cedere dies quid eſt. Tom. 4. c. 397. D.
Cedere eſt viventium actus, relinquere morientium actus. T. 7. c. 390. B.
Cedere verbum continet veniendi ſignificationem. T. 7. c. 652. A.
Cedere, & venire diem in quo differant. Ibid. A.
Cedere diem quid ſit. T. 9. c. 891. D.
Cedere actionem quid. T. 9. c. 239. E.
Qui cedere poſſunt bonis. T. 9. c. 1126. E. & ſeq.
Cedere dicitur duobus modis. T. 9. c. 891. C.
Cedere inter, & mandare an ſit differentia. T. 10. c. 715. A.
Quod cedit inutiliter, poſtea non convaleſcit. T. 4. c. 54. C.
Qui cedit bonis, cavere debet, ſe ſoluturum pecuniam debitam, cum primùm pervenerit ad meliorem fortunam. T. 6. c. 1035. E.
Qui cedit bonis, an liberetur. T. 9. c. 1130. B.
Qui cedunt bonis, bonorum etiam patiuntur venditionem. T. 2. c. 1157. C. D.
Cedri, & citri arbores quid inter ſe differunt. T. 3. c. 29. A.
Celare verbum quid ſignificat. T. 1. c. 1403. A.
Cella penaria, non penuaria. T. 3. c. 281. B.
Cellaria, id eſt, eſculenta, & poculenta, quæ recondit paterfamilias, ut conſumat. T. 7. c. 1157. D.
Cellaria judicum provincialium quid ſint. T. 10. c. 863. C. D.
Cellarium Ταμεῖον dicitur in novella Martiani. T. 2. c. 876. A.
Cellarium ſacrum. T. 2. c. 897. B.
Cellarii. T. 1. c. 436. B.
Celeritas fati non eſt obnoxia pœnæ, ſed conſcientia criminis. T. 4. c. 374. A.
Celſus, & Julianus diſcordant inter ſe. T. 9. c. 228. D.
Cenotaphium quid ſit. T. 4. c. 259. A. ſeparatur a monumento. Ibid. A.
Cenotaphii, & monumenti ſeparatio. Ibid. A.
Cenſebantur olim ſoli cives Romani, & quando. T. 8. c. 568. E.
Cenſeri legum auctoritate quis dixerit. T. 1. c. 8. C.
Cenſeri privilegio aliquo. Ibid. C.
Cenſeri vetuſtate, multitudine, appellatione. Ibid. C.
Cenſeri veteranos commilitones Principe. Ibid. C.
Cenſeri ſtudio bibendi. Ibid. C.
Cenſetur omne territorium, quoties defectorum expoſcitur levamen. T. 2. c. 854. D.
Cenſi miſericordia fuere Athenienſes. T. 1. c. 8. C.
Cenſiti qui ſint. T. 2. c. 834. A. & ſequ.
Cenſiti ſine prædiis vendi nequeunt. T. 1. c. 837. A.
De cenſitia. T. 2. c. 834. A.
Cenſitores. T. 2. c. 853. C.
A Cenſore prædia publica locari ſolebant in quinquennium. T. 4. c. 859. C.
Apud Cenſorem ſubſignabantur portorium, prædia, & bona cujuſque. T. 10. c. 1037. B.
Cenſores locabant prædia publica, in quinquennium. T. 7. c. 640. D.
Cenſores locant vectigalia publica, agros publicos. T. 7. c. 377. B.
Cenſores, & decemviri an magiſtratus fuerint. T. 7. c. 73. E.
Cenſores qui. T. 8. c. 568. D.
Cenſores olim jurare oportebat ſe uxores procreandæ ſobolis causà duci. T. 8. c. 565. D.
Cenſorum officium quonam temporis ſpatio cenſebatur. T. 3. c. 693. C.
Cenſorum juriſdictio quæ fuerit. T. 7. c. 73. E.
Cenſorum magiſtratus quinquennium habuit. Ibid. E.
Cenſoria ſeveritas in perjuros. T. 9. c. 188. D.

Lex cenſoria unde, & cur ſic dicta. T. 10. c. 663. D. & c. 1036. B. & ſequ.

Cenſoriæ animadverſiones quæ. T. 8. c. 569. B. C.

Cenſualis liber plenam fidem facit. T. 6. c. 917. D.

Cenſuales qui ſint, ac de eorum privilegiis. T. 2. c. 770. D.

Cenſuales literati homines. T. 3. c. 611. D.

Cenſura pars conſularis poteſtatis. T. 1. c. 899. D.

Cenſura non ſemper monitionem ſequitur. T. 6. c. 1059. A.

Cenſus publicæ tabulæ civitatis territorii. T. 1. c. 888. E.

Cenſus, & cenſere quid. Ibid. E.

Cenſus capitis quid ſit gallicè. T. 2. c. 834. C.

Cenſus auctoritas. T. 2. c. 838. C.

Cenſus, & monumenta potiora teſtibus eſſe. T. 7. c. 873. A.

Cenſus fraudati quando, & qui accuſabantur. T. 7. c. 157. C.

Cenſus, ſive tributa, ſunt onera fructuum, & agrorum, non hominum. T. 7. c. 1333. A.

Cenſus quid. T. 2. c. 853. C. & T. 8. c. 568. D.

Cenſus, & monumenta publica eſſe potiora teſtibus. T. 9. c. 97. E.

Cenſus eſt onus prædiorum, non hominum. T. 9. c. 377. D.

Cenſus civium Romanorum. T. 9. c. 683. B.

Cenſus fraudatur, cum quis non profitetur omnes facultates ſuas apud cenſitores. T. 10. c. 731. A.

Cenſus eſt jus agrorum, non perſonarum. T. 10. c. 1009. B.

Cenſus fraudati, & vectigalis fraudati idem omnino eſt jus, licèt non ſit res eadem. T. 10. c. 1035. E.

Sine cenſu fundo comparato, emptor pretium, venditor fundum amittit T. 2. c. 282. B. C.

Sine cenſu, & reliquis fundus vendi, donari, & in dotem dati non poteſt. T. 10. c. 657. B.

An ſine cenſu, vel reliquis fundus poſſit comparari. T. 10. c. 1009. A.

Cenſuum apud Magiſtrum fiebant actorum, & contractuum publicationes, & inſinuationes. T. 10. c. 659. C.

De cenſibus & cenſitoribus. T. 2. c. 853. C.

Centenarius quis. T. 1. c. 179. E.

Centenarii procuratores. T. 2. c. 678. B.

Centenariorum numerus. T. 2. c. 927. C. eorum privilegia. Ibid. c. 928. A.

Centeſima uſura olim fuit legitima uſura in omnibus cauſis. T. 4. c. 953. D.

Centeſima pretii in emptionibus, & venditionibus. T. 5. c. 1018. D.

Centeſima uſura. Vide, Uſura centeſima.

Centgravii quinam dicantur. T. 2. c. 1184. C.

Centies aureorum habere dicitur, qui tantum habet in prædiis. T. 8. c. 553. B. C.

Centumvirale judicium. Tom. 3. c. 274. D.

Centumvirale judicium nullo modo poteſt deferri. T. 6. c. 27. B.

Centumvirale judicium. T. 7. c. 1226. A.

Centumviralis haſtæ nomine quidnam ſignificetur. T. 1. c. 905. C.

Centumviralis judicii auctoritas quæ. T. 9. c. 180. C.

Centumvirales partes. T. 7. c. 1225. D.

Centumviralia judicia ſunt judicia de petitione hereditatis. Tom. 9. c. 179. E. & c. 180. A.

Centumviri an eſſent ex judicibus ſolutis. T. 3. c. 629. D.

Centumviri cognoſcebant de hereditatibus, quacumque ex cauſa peterentur. T. 3. c. 275. A.

Centumviri de hereditatis petitione cognoſcunt. T. 1. c. 496. C.

Centumviri judicabant de hereditatum petitionibus. T. 9. c. 179. E.

Centumvirorum tribunalia ſunt quatuor judicia, conſilia, ballæ quatuor. T. 7. c. 1226. B.

Centurio in teſtamento jure curatorem non dat filio impuberi, vel puberi, ſicut nec paganus. T. 4. c. 1043. D.

Centurio primipili. T. 9. c. 1133. A.

Centurionis nomen apud Tacitum, *cedo alteram*, unde quæſitum. T. 3. c. 612. B.

Centurionum jura ſunt regalia. T. 2. c. 1325. E. & c. 1326. A.

Centuripini homines. T. 2. c. 673. A.

Cepiſſe legatum qui videatur. T. 8. c. 591. A.

Cerix conchyliorum genus. T. 2. c. 794. E.

Cernere, & cretio quid. Tom. 1. c. 334. B. C.

Cernere hereditatem eſt decernere, & conſtituere, ſe hereditatem amplecti, & ſe heredem eſſe velle. T. 4. c. 1042. D.

Cernere quid Varroni, & Plauto. T. 7. c. 954. B.

Cernere quid. T. 8. c. 743. B.

Cereviſia ex quibus fiat. Tom. 7. c. 1456. C.

Certamen circenſe. T. 2. c. 825. B.

Certamen gymnicum vetitum. T. 2. c. 824. E.

Certamen unde deductum. T. 7. c. 623. A.

Certamina jurgioſa contentionis caninæ. T. 3. c. 114. A.

Certi, & incerti definitio. T. 1. c. 1213. B.

Certi condictio. T. 5. c. 399. D.

Certi condictione quis agere poſſit explicatur. T. 5. c. 400. A.

Certi condictio generaliter pro actione, quæ ex quacumque obligatione naſcitur, ex qua certum peti poteſt, ſumitur. T. 5. c. 399. D.

Certi condictio generalis concurrit cum aliis actionibus omnibus, quæ ſpecialiter comparatæ ſunt ex contractibus, vel ex delictis. Ibid. D.

Certi condictione certa pecunia numerata petitur. T. 5. c. 400. C.

Certi condictio. Vide, Condictio certi.

Certi condictio, quæ ex omnibus contractibus competit, ſive re fuerit contractus factus, ſive verbis, ſive conjunctim. T. 7. c. 655. C.

Certi condictio. T. 7. c. c. 621. C.

Certi condictionem non tantùm ex contractibus, ſed ex aliis etiam cauſis dari. T. 7. c. 649. A. & ſequ.

Certi condictio. T. 9. c. 219. C. & ſequ.

Certi caſus, certæ cauſæ quæ ſunt. T. 9. c. 1075. D. E.

Certi, & incerti contractus quinam ſint. T. 10. c. 563. D.

Certi condicitur pecunia, aut res certa. T. 10. c. 758. B.

Pro certo haberi non poteſt, quod actum non eſt. T. 4. c. 56. C.

Certo loco quod dari oportet, ubi, & quomodo peti poſſit, & debeat. T. 10. c. 927. A.

Certum non eſt extra res ſingulas. T. 1. c. 1213. D.

Certum & arbitrarium opponuntur. T. 1. c. 1281. C.

Quod certum eſt in hominum natura, idquoque in rerum natura certum erit, nec vice verſâ. T. 4. c. 1426. E.

Certum quid ſit, & quomodo conſtituatur. T. 5. c. 401. D.

Certum a cernendo dictum eſt. T. 5. c. 963. D.

Si certum petatur actio, ſive certi condictio quàm late patet. T. 7. c. 649. B.

Certum quid ſit, definitur. T. 7. c. 645. B.

Si certum petatur, hæc verba quid denotant, explicatur. T. 7. c. 621. C.

Si certum petetur de rebus creditis, quid hæc verba ſignificent. Ibid. C.

Certum condicere licet ex omni contractu. T. 7. c. 651. A.

Certum unde deductum. Tom. 7. c. 623. A.

Si certum petatur de ſuffragio. T. 9. c. 216. B.

Certum non eſt extra res ſingulas, nec extra ſubſtantias. T. 10. c. 540. E.

Certum dicitur a cernendo. T. 10. c. 758. B.

Actio ſi certum petatur, & condictio certi an eadem ſit. T. 10. 153. A.

Actio ſi certum petatur eſt actio non ſolùm certæ pecuniæ creditæ, & numeratæ, ſed & cujuslibet alterius rei creditæ. T. 10. c. 415. B.

Actione ſi certum petatur, petitur etiam pecunia. T. 10. c. 425. E.

Actio ſi certum petatur eſt actio certæ pecuniæ numeratæ, & traditæ. T. 10. c. 707. D.

Actio ſi certum petatur ex quibus detur. T. 10. c. 951. C. & ſeq.

Cer-

Certus percuſſor quid ſit. T. 5. c. 635. B.
Cervi manſueti. T. 1. c. 64. B.
Cervorum natura. T. 8. c. 930. B.
Ceſſare, & extinguere differunt. T. 1. c. 1219. A. B.
Ceſſare actionem eſt ſopiri actionem, non extingui. T. 4. c. 302. B.
Ceſſatio a faciendo culpa eſt. T. 1. c. 1224. D.
Ex ceſſatione condictio. Tom. 9. c. 230. A.
Ceſſicus tutor quis. T. 1. c. 318. A.
Ceſſicus tutor, ceſſitius heres, ceſſitia tutela, ceſſitia libertas, hereditas. Vide infra ſuis locis.
Ceſſicus heres. T. 7. c. 369. A.
Ceſſio bonorum. T. 2. c. 515. D. & ſeq.
Ceſſio ac datio bonorum quid inter ſe differunt. T. 3. c. 295. C. D.
Ceſſio in jure quid, & quomodo fit. Tom. 1. c. 327. D. & T. 3. c. 652. C.
Ceſſio bonorum non infamat, non caret tamen aliquâ ſugillatione. T. 2. c. 1157. D.
Ceſſio, & delatio differunt. T. 1. c. 817. B. C.
Ceſſio illa Conſtantini Imperatoris Sylveſtro Pontifici facta ſecundùm Bartolum valet: Nicolaus verò de Cuſa Cardinalis eam reprobat. T. 4. c. 831. B. Auguſtinus Steuchus librum edidit, quo conatur probare, dictam ceſſionem Divi Imperatoris Conſtantini eſſe veram. Ibid. B.
Ceſſio bonorum eſt beneficium legis Juliæ, quod debitores liberat moleſtiâ carceris. T. 4. c. 234. B.
Ceſſio actionis principalis ubi, & quando neceſſaria. T. 5. c. 424. C.
Ceſſio in actionibus deſideratur. T. 5. c. 479. D.
Ceſſio bonorum ad quid utilis ſit. T. 5. c. 784. D. E.
Ceſſio bonorum quibus permittatur. T. 5. c. 759. D.
Ceſſio bonorum ubi olim, & ubi hodie fiat. Ibid. C.
Ceſſio ficta uon admittitur. T. 5. c. 479. D.
Ceſſio actionis pro ſolutione eſt. T. 6. c. 469. D.
Ceſſio, & mandatum idem eſt. T. 6. c. 221. C. revocari poteſt re integrâ. Ibid. C.
Ceſſio legatorum quomodo definiatur a Theophilo. T. 7. c. 1135. B.
Ceſſio legatorum eſt tranſmiſſio in heredem. T. 7. c. 964. E.
Ceſſio bonorum non irrogat infamiam. T. 9. c. 1127. E.
Ceſſio bonorum fit & præſentium, & futurorum bonorum. T. 9. c. 1128. E.
Ceſſio bonorum fit non tantùm a patribus, ſed etiam a filiis familias debitoribus, licèt nihil proprii habeant. Ibid. E.
Ceſſio bouorum eſt remedium ad evitandum carceris injuriam, vel infamiam proſcriptionis bonorum. Tom. 9. c. 1127. D.
Ceſſio fit invito debitore. T. 9. c. 240. A.
Ceſſio non perficitur ſolo conſenſu. T. 9. c. 297. E. & c. 298. A.
Ceſſio actionis finitur duobus modis. T. 9. c. 240. D. revocatione. Ibid. D. & morte mandatoris. Ibid. E.
Ceſſio bonorum a quibus debitoribus fieri nou poteſt. Tom. 9. c. 1128. E.
Ceſſio, vel datio in ſolutum ſolâ traditione perficitur. T. 10. c. 640. B.
Ceſsio nominis poteſt revocari re integrâ. T. 10. c. 716. D.
Ceſsio bonorum an iufamet. T. 10. c. 870. C.
Ceſtio nominis, vel actionia quibus caſibus valeat. T. 10. c. 990. C. D.
Ceſsionis beneficium, & beneficium diviſionis in quo differant. T. 4. c. 321. C.
Ceſsionis effectus diei eſt tranſmiſſio. T. 4. c. 1241. E. & c. 1242. A.
Ceſtionis duo ſunt effectus, & qui ſunt. T. 5. c. 1075. E. & c. 1076. A.
Ceſsionis legatorum, & fideicommiſſorum effectus quis. Tom. 7. c. 1135. A. B.
Ceſsionis bonorum beneficium a lege Julia introductum. T. 9. c. 1128. C.
Ceſsionis tempus in legatis ſpectatur. T. 8. c. 753. C. D.
Ceſsionis bonorum ſolennitas, ſeu formula. T. 9. c. 1136. C.
Ceſsionis bonorum duo ſunt commoda. T. 9. c. 1128. A. eſt & aliud tertium commodum. Ibid. B.
Ceſtioni bonorum locum eſſe in cauſis criminalibus, ſi reo fuerit irrogata pœna pecuniaria. T. 9. c. 1391. A.
Sine ceſsione actio utilis creditæ pecuniæ datur militi. T. 4. c. 919. D.
Sine ceſsione actionum nomina non communicantur. T. 6. c. 64. E.
Ceſsione bonorum ſolvitur compromiſſum. T. 6. c. 23. A.
Ceſsione bonorum ſolvitur ſocietas. Ibid. A.
De ceſsione hereditatis. Tom. 7. c. 368. E.
De ceſtione actionum. T. 9. c. 239. E. & c. 240. A.
Quæ res in jure cedi poſſunt, vel non. T. 1. c. 327. D. E.
Qui ceſsit bonis, deſiit agere, & conveniri poſſe. T. 6. c. 23. A.
Ceſſiſſe diem quid dicamus. T. 8. c. 623. C.
Ceſſitia tutela. T. 9. c. 558. D.
Cæterùm pro *alioquin*. T. 1. c. 935. E.
Chaldæi mathematici. T. 9. c. 1437. C.
Chancelier ſacri palatii Quæſtor. T. 9. c. 1110. E.
Charitas hominum gratuita eſt. T. 5. c. 459. B.
Charitas omnium peccatorum tegumentum. T. 6. c. 886. B. C.
Charoneæ ſcrobes. T. 1. c. 1523. D.
Charontis libertus quis. T. 3. c. 73. D.
Charta nova quæ ſit. T. 8. c. 134. E. de letitia quæ ſit. Ibid. E.
Chartæ nomine quid contineatur. T. 10. c. 1123. A.
Chartarum legato an libri contineantur. T. 4. c. 1114. C.
Chartis legatis an debeantur libri. T. 7. c. 967. B.
Chartiaticum quid ſit. T. 3. c. 100. B. C.
Chartophylaces. T. 2. c. 922. B.
Chartopratarum munus. T. 2. c. 809. C.
Chartularius cubiculi quis; & ejus officium. T. 2. c. 689. D.
Chartularii homines qui ſint. T. 3. c. 92. C.
Chartularii officiales. T. 2. c. 689. C. D.
Chartularii qui dicuntur. T. 9. c. 419. C.
Chartularii Eccleſiæ quinam ſint. T. 10. c. 816. D.
χειροτονία quid. Tom. 1. c. 1152. B.
Chaſma quomodo vocetur a Plauto, & a Græcis. T. 10. c. 447. B.
Chaſmi formæ duæ in libris juris. T. 3. c. 409. E. & c. 410. A.
Chauffecire, officium adjutoris Quæſtoris. T. 9. c. 697. B.
Chauffecire. Vide, Quæſtor palatii. T. 7. c. 816. D.
Chilonis, & cilonis differentia. T. 3. c. 281. C. D.
Chiragricus cur a muneribus civilibus non excuſatur. T. 2. c. 706. C.
Chirographaria uſura quæ. T. 9. c. 338. D. E.
Ob chirographarias uſuras pignus retineri non poteſt. T. 3. c. 131. E.
Ob chirographariam pecuniam pignus teneri. T. 9. c. 1227. A. & ſeq.
Chirographarius ſi bona debitoris ſine judicis auctoritate occupaverit, incidit in pœnam legis Juliæ. T. 1. c. 513. B.
Chirographarii creditores. Vide, Creditores.
Chirographariis creditoribus præfertur fiſcus. T. 10. c. 660. B.
Inter chirographarios an obſervetur privilegium temporis. T. 10. c. 516. B.
Chirographum quibus modis dicitur eſſe firmum, & quibus inane. T. 2. c. 1114. C. D.
Chirographum apochâ, non teſtibus refelli oportet. T. 3. c. 374. C.
Chirographum dicitur cautio quælibet etiam liberatoria, apocha, acceptilatio. T. 4. c. 276. D.
Chirographum olim fidem faciebat ſine teſtibus. T. 5. c. 419. C.
Chirographum quid ſit. Tom. 5. c. 83. E.
Chirographum quintuplex. Ibid. E.
Chirographum legans, actionem legaſſe tantùm videtur, non pecuniam. T. 6. c. 738. C.

Chirographum an jus, vel corpus ſignificet. T. 7. c. 1032. B.
Chirographum quid propriè ſignificet. T. 7. c. 1031. E.
Chirographum ſi non ſit cancellatum, an præſumptio pro creditore faciat. T. 7. c. 877. E.
Chirographum ſi quis deleverit, ex quo mihi debebatur pecunia ſub conditione, an competat mihi actio legis Aquiliæ. T. 7. c. 147. E.
Chirographum quando condici poteſt. T. 9. c. 238. E.
Chirographum cavere. T. 9. c. 215. A.
Chirographum eſt inſtrumentum privatum. T. 9. c. 287. D.
Chirographi brevitas non minuit fidem. T. 2. c. 650. C.
Chirographi redditio, & pignoris differunt. T. 1. c. 1301. D.
Chirographi, & apochæ differentia. T. 5. c. 83. E.
Chirographi appellatione etiam res debita ſignificatur. T. 5. c. 17. B.
Chirographi conditionalis corruptio qua actione vindicetur. Tom. 5. c. 84. C.
Chirographi diuturnior eſt fides, quàm teſtium. Ibid. C.
Chirographi redditi effectus quis. T. 6. c. 403. B.
Chirographi redditio argumentum liberationis eſt. T. 6. c. 226. C.
Chirographi dominus fit creditor, T. 10. c. 631. B.
Chirographo continetur principalis obligatio. T. 1. c. 919. D.
Chirographo vendito, aut legato, non tantùm tabulas chirographi, ſed actionem legatam, aut venditam videri. T. 6. c. 234. E.
Chirographo deleto, an præſumptio pro debitore faciat. T. 7. c. 877 D.
De chirographo inani exhibendo. T. 7. c. 620. D.
Chirographo ſubſcribere, Tom. 9. c. 214. B.
An ex chirographo condictio naſcatur, T. 9. c. 214. D.
Ex chirographo ſi petatur debitum, ſolutio ejus debet probari apocha. T. 9. c. 279. B. & ſeq.
Chirographo legato, quid legatum videatur. T. 10. c. 1124. A.
Chirographa qui deleverit, vel ſubjecerit, lege Corneliâ tenetur. T. 1. c. 509. A. B.
Contra chirographa intra biennium opponitur exceptio non numeratæ pecuniæ. T. 2. c. 687. C.
Chirographa non veniunt in familiæ erciſcundæ judicio. T. 7. c. 495. E.
In chirographis veteres non ſolitos teſtes adhibere. T. 5. c. 419. C.
De chirographis communibus exhibendis. T. 9. c. 111. A.
Chlamydis, vel gladii jus non habuerunt Proconſules. T. 4. c. 832. E.
Chorepiſcopus quis. T. 1. c. 1024. B.
Chorepiſcopi iidem, qui Archipresbyteri, vel Archidiaconi. T. 2. c. 22. A.
Chorepiſcopi quinam, T. 10. c. 820. C. D.
Choria legata. T. 7. c. 1092. B. dividi non poſſunt. Ibid. B.
Chorus legatus, Ibid. B. dividi non poteſt. Ibid. B.
Chorus ſervorum. T. 7. c. 607 B.
Chorus quid ſit. T. 10. c. 1130. A.
Choro legato, quid ſequatur, Ibid. B.
Chriſmatis confectio ad Epiſcopum pertinet. T. 6. c. 920. C. D. non ad monachos. Ibid. D.
Chriſtus dominus quomodo a Sybilla, a Lactantio, ab Homero, & a Fulgentio interprete appelletur. T. 10. c. 867. C.
Chriſti Salvatoris ſignum quodnam ſit. T. 10. c. 827. C.
Chriſtianam erga religionem contumelioſum eſſe videtur, humi ſculpere, aut pingere ſignum Chriſti Salvatoris. Ibid. B.
Chriſtiani olim Deum ſtantes orabant, T. 3. c. 54. E.
Chriſtiani Catholici quinam ſint. T. 10. c. 815. A.
Chriſtianorum primus conventus qualis fuit. T. 2. c. 1038. A.
Chriſtianorum quatuor ordines. T. 10. c. 830. B.
Chriſtianos Imperatorum edictis ubique variis tormentis affici. T. 2. c. 1045. C.
Cibaria legata. T. 1. c. 808. E.
Cibaria diaria. T. 2. c. 1040. E.
Cibaria in navem poſita, naufragio facto, an in commune conferri neceſſe ſit. T. 5. c. 536. C.
Cibaria, & veſtiaria libertis defuncti integra debentur, Tom. 6. c. 582. B.
Cibaria an rectè legentur ſervo proprio ſine libertate. T. 7. c. 1078. B.
Cibaria cuilibet animanti legata an debeantur. T. 7. c. 1318. C.
Cibariorum nomine, quæ abutendi causâ in navem illata ſunt, an collatio, & contributio fiat. T. 5. c. 536. C.
Cibariorum nulla æſtimatio fit, vel collatio. Ibid. D.
Cibariorum, vel diariorum nomine quid continetur. T. 6. c. 702. C.
Cibariis legatis, non videntur veſtiaria legata. T. 7. c. 560. D.
Cicero dicit conſervari acta Cæſaris, vel otii, & quietis causâ, quantumvis ipſo jure nulla fuerint. T. 4. c. 883. B.
Cicero in topicis jus civile per partitionem definit, T. 4. c. 1448. E.
Cicero. Vide, Marcus Tullius.
Cicero quos vocet *paulo amplius quàm privatos*, T. 7. c. 53. C.
Κηδεμὼν vox ambigua eſt: ſignificatur enim eo tam tutor, quàm curator. T. 1. c. 1033. D.
Χρῆσις nomine ſignificatur nudus uſus. Tom. 4. c. 1132. A. item fructus. Ibid. A.
Cilicia vela quid ſint, & an ædium emptorem ſequantur. T. 7. c. 782. A.
Ciliciæ Imperium. T. 4. c. 833. C.
Cincia lex. Vide, Lex Cincia.
Cincia lex modum impoſuit donationibus, T. 6. c. 688. E.
Cincia lex. Vide, Cincia.
Cincia lex. Vide, Lex.
Cincii ſenatores qui. T. 4. c. 1076. B.
Cinctus, vel ut veteres loquebantur, cinctutus miles, qui dicatur. T. 5. c. 1053. E.
Cingendis pro *cinctis*, T. 5. c. 1169. E.
Cingere eſt deglubere, diſcingere. T. 4. c. c. 108. A. item cingere arborem eſt detrahere corticem. Ibid. A.
Cingi gladio proprium eſt militis. T. 4. c. 1076. A. quando ſenatoribus Romæ gladium geſtare licebat. Ibid. B.
Circitores. T. 2. c. 926. C.
Circitores qui ſint. T. 5. c. 431. B.
Circumagere quid. T. 9. c. 942. D.
Circumcelliones, T. 3. c. 20. B.
Circumcidi qui patiuntur ſervos ſuos Judaico ritu, quo ſupplicio plectendi. T. 1. c. 504. C.
Circumciſio Judæorum iiſdem Imperatoribus commiſſa. T. 10. c. 824. B. C.
Circumductio, ſive vertigo. T. 9. c. 942. D.
Circumforanei medici qui. T. 1. c. 1024. B.
Circumſcribere in contractibus ſe invicem an liceat, & quid ſit. T. 5. c. 522. E.
Circumſcriptionis exempla duo, quibus Rhetores uti ſolent, ſecundùm jus explicata. T. 3. c. 375. D. E.
Circumſcriptionis vis quomodo a Seneca definitur, T. 9. c. 28. E.
Circumſcriptus, & captus non videtur, qui jure communi uſus eſt. T. 10. c. 894. E.
Circumſtantiæ, de quibus rogandi teſtes, quæ. T. 6. c. 864. A. B.
Circumſtantiæ adminicula quæ. T. 9. c. 89. C.
Circumſtantiarum quanta ſint momenta. T. 8. c. 902. D.
Verbis circumvenire, circumſcribere, circumducere, quid propriè ſignificetur. T. 10. c. 274. B.
Circumventio alterius non præbet actionem alteri. T. 8. c. 685. A. & c. 778. A.
Circumvertere, pro circumducere. T. 9. c. 942. C.
Ciſta quid. T. 3. c. 193. A.
Ciſta apud quem depoſita eſt, an is teneatur ſingularum rerum, quæ in ea ſunt, Tom. 7. c. 743. E. & c. 744. A.
Ciſtæ ſunt vaſa, quæ condendæ veſtis gratiâ parantur. T. 10. c. 436. D.
Ciſterna aquam vivam habet nunquam. T. 3. c. 298. C.
Citare ter reum eſt, quod vulgò dicitur *per tres breves dies*. T. 9. c. 1379. E.
Citatio fit voce præconis, vel edicto publicè affixo. T. 1. c. 960. A.
Citatio duo continet. T. 6. c. 832. D.

Citra vocabulum pro *intra*; & *rurſus intra* pro *citra* ſæpiſſime apud Cornelium Tacitum legitur. T. 4. c. 1182. D. E.
Citri, citreæ menſæ. T. 3. c. 29. A.
Citrus, & cupreſſus quam inter ſe foliorum habeant ſimilitudinem. T. 10. c. 19. B.
Civariis pro cibariis. T. 7. c. 381. A.
Civem non ſolùm origo facit, ſed & adoptio. T. 4. c. 851. D.
Civem neque facit, neque incolam ſola poſſeſſio. T. 4. c. 854. C.
Cives ſunt, qui & municipes, & municipales dicuntur. T. 2. c. 737. A.
Cives quibus modis fiunt. Ibid. A.
Cives Romani. T. 1. c. 305. A.
Cives Romani plenâ libertate fruuntur. T. 3. c. 91. D.
Cives & civitas ſunt conjugata. T. 4. c. 1210. E.
Cives ſimpliciter, & abſolutè qui dicuntur, & qui imperfectè cives dicuntur. T. 6. c. 76. B.
Cives incertum corpus eſt. T. 7. c. 614. D.
Cives quid faciat. Tom. 8. c. 499. A.
Cives Romani tribus modis fiebant. T. 10. c. 831. C.
Qui cives non ſunt, an etiam liberi non ſint. T. 10. c. 123. B.
Civibus ſi legetur, an civitati legatum videatur. Tom. 7. c. 1462. C.
Civile verbum eſt agnatus. T. 5. c. 160. E.
Civile judicum a criminali furti in quo differat. T. 6. c. 143. E.
Civile jus eſt mutus Prætor. T. 7. c. 348. D.
Civiles actiones quæ ſunt. T. 9. c. 237. C.
Civilia intelligere non eſt datum agreſtibus. T. 4. c. 1432. A.
Civilia verba, quæ vocentur. T. 7. c. 913. B.
Civilia verba quæ. T. 7. c. 1160. D.
Civilia nomina graduum. T. 8. c. 190. B.
Civilia nomina perimit emancipatio. Ibid. B.
Civilibus in cauſis, reo non probante, an protinus reus abſolvatur. T. 10. c. 874. A.
Civilis obligatio quid eſt. Tom. 4. c. 727. E.
Civilis ratio. Vide, Ratio.
Civilis actio melior eſt prætoriâ. T. 7. c. 348. D.
Civilis poſſeſſio quid. T. 7. c. 607. E.
Civilis obligatio. Vide, Obligatio.
Civiliter debitum aliquid eſſe, etiamſi naturaliter non debeatur, ſufficit ad inhibendam petitionem, aut repetitionem. T. 5. c. 477. C.
Civiliter victus criminaliter agere poteſt. T. 5. c. 573. C.
Civiliter qui poſſident, & qui non poſſident. T. 7. c. 588. C.
Civiliter agitur ob rem modicam. T. 9. c. 1464. E.
Civiliter, & criminaliter in omnibus criminibus agi poteſt. Tom. 9. c. 1444. A. & ſeq.
Civis Romanus opponitur Peregrino. T. 6. c. 584. D.
Civis Romanus, qui liberos ſuſcepiſſet, fiebat. T. 8. c. 479. E. & c. 480. A.
Civitas non datur ad tempus. T. 3. c. 156. B.
Civitas amitti poteſt. & libertas retineri. T. 1. c. 499. E. & c. 500. A.
Civitas redditur, ideſt, donatur. T. 3. c. 432. E.
Civitas in qua adoptatus vitam accepit, an adoptione mutetur, & cum alia civitate augeatur. E. 4. c. 851. D. num in utraque civitate tunc quis munera civilia facere poſſit. Ibid. D.
Civitas quomodo definitur ab Arrio Didymo apud Euſebium. T. 4. c. 1211. A. B. Marcus Tullius, & Plato quomodo eam definiunt. Ibid. B.
Civitas jure novo heres inſtitui poteſt, ſublato jure veteri. T. 5. c. 1168. D.
Civitas, ex qua quis oriundus eſt, Patria vocatur. T. 6. c. 618. A.
Civitas una eſt ſemper. T. 7. c. 586. C.
Civitas an inſtitui poſſit. Tom. 7. c. 393. A.
Civitas an municipiis adimi poſſit. T. 7. c. 1344. D.
Civitatis actor. Vide, Actor civitatis.
Civitatis intereſt honorem ſibi delatum exhiberi. T. 7. c. 1305. B.
Civitati, & famæ reſtituere ſolius Principis eſt. T. 4. c. 1407. B.
Civitati dari non poteſt hereditas directa, & cur fideicommiſſaria hereditas poteſt reſtitui. T. 6. c. 279. B. C.
Civitati fideicommiſſum relictum quomodo in uſum licitum, & reipublicæ neceſſarium convertendum ſit. T. 7. c. 1351. D. & ſequ.
Civitati quaſi vita tribuitur. T. 7. c. 1344. E.
Civitati ſi legatum ſit, quis legati nomine agere poſſit. T. 8. c. 1462. C. D.
Civitati ſi teſtator reliquerit prædia, ut ex redditibus eorum quotannis memoria ſua celebretur edicto certo genere ludorum, an legatum illud ad heredem pertineat, ſi tale genus ludorum in ea civitate celebrare non liceat. T. 7. c. 1351. E. & c. 1352. A. B.
Civitatem Latini conſequuntur beneficio principali, liberis, iteratione, militiâ, nave, ædificio, piſtrino. T. 1. c. 309. D.
In civitatem aliam allegi vetitum olim Ægyptiis. T. 10. c. 850. A.
Civitates quod acquiſierint, id ſibi jure firmo habeant, & poſſideant. T. 2. c. 876. E.
Civitates minorum loco habentur. T. 5. c. 168. E.
Civitates mediterraneæ. Tom. 2. c. 672. E.
Civitates ſunt regales. T. 2. c. 1325. E.
Civitates aliæ (præterquam civitas Romana) loco privatorum habentur, nec crimine peculatus tenetur quis ob pecuniam civitati ſubreptam. T. 4. c. 843. C.
Civitates privatorum loco habentur. T. 8. c. 498. A.
Civitates an heredes inſtitui poſſint, vel an eis legari poſſit. T. 8. c. 5. D.
Civitates incertis perſonis adnumerantur. T. 9. c. 863. D.
Civitates in multis comparantur privatis. T. 9. c. 74. E.
De civitatum defenſoribus. T. 3. c. 67. A.
De civitatum patribus. Tom. 9. c. 1185. A.
De civitatum libertis, mancipiiſque, quorum artificio, & operis reſpublica utebatur. T. 9. c. 615. E. de libertis, mancipiiſque privatorum. Ibid. E.
Civitatum defenſores inſtar ſunt tribunorum plebis. T. 9. c. 715. A.
Civitatum defenſores creari non debent, niſi adbibitis, & conſultis Epiſcopis. T. 10. c. 822. D.
In duabus civitatibus num aliquis eodem tempore poſſit eodem honore fungi. T. 4. c. 853. C. & quæ civitas alteri præferri debeat. Ibid. C.
Civitatibus olim legatum, vel fideicommiſſum relinqui non poterat, & cur. T. 7. c. 1462. C.
Civitatibus an legatum, vel fideicommiſſum relinqui poſſit. T. 7. c. 1462. C.
Civitatibus erant Duumviri loco Conſulum. T. 7. c. 135. D.
Civitatibus an legari poſſit ad diviſionem ſingulorum civium. T. 7. c. 1334. C.
Civitatibus an legari poſſit. T. 7. c. 1013. E. & c. 1014. A.
Civitatibus mors pœna eſt. T. 7. c. 1344. C.
Civitatibus vectigalia conceſſa. T. 9. c. 399. A.
In civitatibus quot, & quinam ſint ordines dignitatum. Tom. 10. c. 859. B.
Civitatibus, aut rebuſpublicis lapſis, aut circumſcriptis ſubvenitur per reſtitutionem in integrum exemplo minorum. T. 10. c. 913. A.
Civitatibus, & municipiis an poſſit legatum relinqui. T. 10. c. 1055. B. C. an & ab iis fideicommiſſum relinqui poſſit. Ibid. C.
Clabula quid ſit. T. 2. c. 993. C.
Clam ſignificat *furtivè*. T. 1. c. 1404. E.
Quod vi, aut clam. T. 3. c. 663. E.
Clam quid fiat, an propalàm, multum intereſt. T. 6. c. 1087. D.
Clanculum quod ſit, in malæ fidei ſuſpicionem venit. T. 5. c. 509. B.
Clandeſtinum matrimonium contrahentibus pœnitentia injungenda. T. 6. c. 1089. E.
Clandeſtinitas purgari poteſt, ſi poſtea res omnis Eccleſiæ denunciata fuerit. T. 6. c. 1087. B.

Clarigare quid ſit. T. 9. c. 1327. E. & c. 1329. C.
Clarigationes prohibentur. T. 2. c. 1151. C.
Clarigationum, ſive oppignorationum conſuetudo, vulgo *reprreſa illes*. T. 9. c. 1327. E.
Clariſſimarum perſonarum tutores, vel curatores. T. 9. c. 561. E. & c. 562. A. & ſeq.
Clariſſimi, ideſt, ſenatores, T. 1. c. 972. A.
Clariſſimi civiles cauſas per ſe agere poſſunt, nec per procuratorem eas exercere compelluntur. T. 2. c. 1113. A.
Clariſſimi ſunt judices ordinarii, ſpectabiles vice ſacrâ cognoſcunt, T. 10. c. 741. A.
Clariſſimi quinam ſint, Tom. 10. c. 789. E.
Clariſſimis olim committebantur ſingulæ Provinciæ. T. 10. c. 865. B.
Clariſſimorum nomine qui continerantur, T. 2. c. 162. C. & ſeq. & c. 885. A. & ſeq.
Clariſſimorum nomen latiſſimè accipitur. T. 9. c. 562. B.
Clariſſimorum appellatio latior eſt, quàm ſenatorum. T. 10. c. 929. D.
Clariſsimus ſemper accipitur pro ſenatore. T. 10. c. 1099. C.
In claſſe aliqua olim cives Romani cenſebantur, T. 9. c. 707. D.
Claſſici teſtes ſunt propriè teſtamentarii teſtes. T. 9. c. 707. D.
Claſsici teſtes qui dicuntur. T. 6. c. 650. A. & c. 858. A. B.
Claſsici milites. T. 2. c. 805. B. C.
Claſsium Navarchi, & Trierarchi an teſtentur jure militari. T. 8. c. 149. D.
Claſsium remiges, & nautæ, an teſtentur jure militari, Ibid. D.
Clatira, ſeu Glaphira nupſit duobus fratribus, unde ſecuta familiæ diſpendia. T. 9. c. 447. B. C.
Claudianus Julianus Præfectus urbi, T. 7. c. 1279. D. ejuſdem gratulatoria epiſtola de morte Maximi, Ibid. D.
Claudianum Senatus-Conſultum. Vide, Senatus-Conſultum Claudianum.
Claudianum Senatus-Conſultum. T. 9. c. 993. C.
Claudius Herminianus cum Chriſtianos crudeliter tractaſſet, in Prætorio ſuo peſte vaſtatus, cum vivus vermibus ebuliiſſet, cognito errore ſuo, penè Chriſtianus deceſſit. T. 3. c. 17. D. E.
Claudius Nero Imperator nunquam Divus factus eſt, aut nuncupatus, T. 9. c. 1448. D. E.
Claudii edictum. Vide, Edictum Claudii.
Clavicarii, clavicularii. Tom. 2. c. 767. D.
Clavicularii carceris. T. 9. c. 1389. D.
Claviculariorum privilagia. T. 2. c. 767. B.
Clavicularius quisnam ſit. T. 10 c. 571. E. differt a commentarienſi. Ibid. E.
Clavis, & embamma quid ſit. T. 3. c. 448. A.
Clavium ædium venditarum traditio quid efficit. T. 9. c. 1013. C.
Clavium traditio eſt translatio poſſeſſionis. T. 9. c. 1459. C.
Clauſis tabulis, an dies legati ceſſiſſe dicatur. T. 5. c. 1025. C.
Clauſula derogatoria. T. 3. c. 393. E.
Clauſula doli mali. T. 8. c. 540. A. B. quæ clauſula vocatur honeſtatis formula. Ibid. B.
Quæ ſit clauſula vulgaris, de qua in *l. 4. de dote præleg.* Tom. 10. c. 90. A.
Clauſulæ novæ quæ dicantur. T. 10. c. 498. B.
Clauſulæ quædam reſcriptis Principum inſertæ. T. 10. c. 832. A.
Clavus inter veſtimenta alius eſt anguſtus, alius latus. T. 3. c. 359. C.
Clericatu ſeudum amitti. T. 2. c. 1316. E.
Clericatus non ſolvit patriam poteſtatem. T. 6. c. 1040. C.
Clericus is fieri poteſt, qui virginem in uxorem duxerat. Tom. 2. c. 1081. A.
Clericus non poteſt ordinari, niſi ei adſcribatur Eccleſia, ex cujus reditu alatur. T. 6. c. 980. B. ideo non poteſt eam deſerere. Ibid. B. aliàs beneficio movetur. Ibid. B.
Clericus ſuo privilegio renunciare non poteſt. T. 6. c. 786. E.
Clericus ob negotiationem amittit clericatum. T. 6. c. 973. B.
Clericus quid amittat per irregularitatem. T. 6. c. 1098. B. irregularis a ſuo Epiſcopo poteſt abſolvi. nec iterum ab eo ordinandus adminiſtratione cecidit, non ordinatione. Ibid. B. C. D.
Clericus, qui uxorem, & beneficium retinet, duplici curâ diſtrahitur, uxoris, & Eccleſiæ. T. 6. c. 977. E.
Clericus inops ab Epiſcopo alendus. T. 6. c. 987. C. D. non aliter ordinandus, quàm ſi titulo, vel beneficio donetur. Ibid. C.
Clericus poſtquam in jus vocatus eſt, ſi alterius fori eſſe cœperit, forum revocare non poteſt. T. 6. c. 792. C.
An clericus concubinarius poſſit ſacra conficere. T. 6. c. 975. E. & c. 676. A.
Clericus ducens uxorem, privatur omni officio Eccleſiaſtico. T. 6. c. 977. B. C. omni privilegio clericali. Ibid. B.
Clericus fidejubere non poteſt. T. 6. c. 1034. C.
Clericus regradatus Epiſcopi juriſdictioni ſubeſt. T. 6. c. 772. E.
Clericus, qui prohibetur conducere, prohibetur pro alio fidejubere. T. 10. c. 667. C.
Clericum ſeudum perdere. Tom. 2. c. 1271. A.
Clericum confeſſum de criminibus in foro judicis ſecularis, qui ei eſt judex incompetens, non haberi pro condemnato. Tom. 9. c. 1081. E.
Clerico uxorem dimittenti ſufficit indulgentia Epiſcopi. Tom. 6. c. 977. C. neceſſaria indulgentia Summi Pontificis. Ibid. C.
Clerico ægrotanti omnes reditus Eccleſiæ debentur. T. 6. c. 1004. C.
Clerico defuncto quis ſuccedat. T. 6. c. 1044. D.
Clerici omnes per Epiſcopum ordinandi certo numero. Tom. 2. c. 1033. D.
Clerici ex una Eccleſia in aliam migrare non debent. T. 2. c. 1034. C.
Clerici Eccleſiarum ſumptibus alii debent. T. 2. c. 1033. B.
Clerici quas muliares ſecum habere poſſunt. T. 3. c. 44. D. E. & c. 45. A.
Clerici certæ deputantur Eccleſiæ. T. 2. c. 1038. A.
Clerici, qui ordinem ſuum deſeruerunt, ut puniendi. T. 2. c. 1039. C.
Clerici apud quos in civilibus, vel criminalibus cauſis conveniendi ſunt. T. 2. c. 1121. C.
Clerici non eſſe creandos ſine annonarum idonea collatione. T. 2. c. 1034. D.
Clerici ut, & cur regradandi. T. 2. c. 1092. A. B.
Clerici. T. 2. c. 21. B. C.
Clerici ut teſtamentum facere poſſunt. T. 6. c. 1044. C.
Clerici a laicis accuſari non poſſunt. T. 6. c. 854. A. niſi certis caſibus. Ibid. A.
Clerici inferioris ordinis. Tom. 6. c. 977. B.
Clerici ſunt ſacroſancti. T. 6. c. 938. A.
Clerici jurare non coguntur. T. 6. c. 803. E. & c. 804. A.
Clerici, qui cum telo ambulant, vel fænus exercent, excommunicandi. T. 6. c. 967. C.
Clerici non habent alium dominum, quàm Deum. T. 6. c. 901. C.
Clerici fidelitatem præſtare non tenentur Laicis. Ibid. C. niſi ab eis habeant bona feudi jure. Ibid. D.
Clerici poſt cooptationem in clerum non poſſunt ducere uxores. T. 6. c. 972. A.
Clerici incontinentes puniuntur. T. 6. c. 971. E.
Clerici per vim eripiebant eum, qui ducebatur ad ſupplicium. T. 9. c. 1110. D.
Clerici apud ſuos Epiſcopos debent conveniri. T. 10. c. 625. B.
Clerici quinam ſint. T. 10. c. 819. A. B.
Clerici an ſint, qui presbyteros ſequuntur. Ibid. B.

Cle-

Clericorum & monachorum differentia. T. 2. c. 1037. E. & c. 1038. A.
Clericorum numerus antiquus. T. 2. c. 1055. D.
In clericorum feudo pariter accipiuntur pares, & extranei. T. 2. c. 1224. B.
Clericorum ſucceſſores factis defunctorum non obligantur. T. 2. c. 1223. A. & ſeq.
Clericorum ordine motus in laicorum numerum redigitur. T. 6. c. 967. D.
Clericorum cauſæ apud laicos non tractandæ, ne quidem Epiſcopi conſenſu. T. 6. c. 782. A.
Clericorum ordinatio ſcriptis mandanda. T. 6. c. 794. B.
Clericorum nomen commune omnium Chriſtianorum. T. 6. c. 965. E. proprium eſt, qui divino cultui miniſteria religionis impendunt. Ibid. E.
Clericorum plures ſunt gradus. T. 6. c. 969. B.
Clericorum inſtitutio ad Epiſcopos pertinet. Vide, Inſtitutio clericorum.
Clericorum abſentia multis ex cauſis excuſatur. Vide, Abſentia.
Clericorum bona pauperum ſunt. T. 6. c. 913. A.
Clericorum Romam proficiſcentium bona ſunt in protectione Romani Pontificis. T. 6. c. 951. E. & c. 962. A.
Clericorum nomen comprehendit univerſam Eccleſiam Chriſti. T. 10. c. 819. D.
De clericorum privilegiis. T. 10. c. 818. D.
Clericos ſine Epiſcopi literis in Urbem non venire. T. 2. c. 1123. C.
Clericis mulierum interdicitur conſortium. T. 2. c. 1041. C.
Clericis an matrimonium contrahere liceat. T. 2. c. 1037. E.
A clericis ſeparandi juvenes. Tom. 2. c. 1033. C.
De clericis litigatoribus Novella conſtitutio. T. 2. c. 1121. C.
De clericis ſubrogatis. Tom. 2. c. 1103. C.
De clericis Conſtantinopolitanis. T. 2. c. 1033. A.
Clericis extra diœceſim, vel civitatem ſine commendatitiis literis miniſterio Eccleſiaſtico fungi non licet. T. 6. c. 982. A.
Clericis ex neceſſaria cauſâ abſentibus diſtributiones debentur, victualia non item. T. 6. c. 983. C. D.
Clericis incontinentibus, & impuris pœna infligitur. T. 6. c. 971. E.
Clericis pſallentibus laici permiſceri non debent. T. 6. c. 957. A. niſi adorationis, & communionis cauſâ. Ibid. B.
Clericis prohibetur mulierum cohabitatio. T. 6. c. 973. C.
Clericis prohibentur commeſſationes, ſcurriles joci, popinarum ingreſſus, & larvales habitus, & laicales. T. 6. c. 972. B. C. D.
Clibanorum fabricæ. T. 2. c. 1122. D.
Cliens aſſecula. T. 2. c. 850. C.
Clientis, & vaſſalli diſcrimen. T. 2. c. 1179. B. C.
Clientes dabant ſe in patronorum fidem. Ibid. D.
Clientes ſuſcepti. T. 2. c. 850. B.
Clientes adverſus patronus, & e contrario, an teſtimonium dicere poſſint. T. 7. c. 884. B.
Clientibus onus militiæ adnexum non eſt. T. 2. c. 1179. B.
Clientulus ſuam feudi partem ſine domini voluntate alienare poterit. T. 2. c. 1210. B.
Clypei reorum ſunt exceptiones, actiones tela. T. 9. c. 1085. D.
Cloaca quæ ſit, & ejus mittendæ jus an ſervitus ſit. T. 7. c. 388. E. & c. 389. A.
Cloacæ immittendæ jus eſt ſervitus. T. 1. c. 854. A.
Cloacæ jus eſt & urbana, & ruſtica ſervitus. T. 6. c. 290. D. E.
Cloacæ mittendæ jus habens quid poſſit. T. 7. c. 389. A. an ſit jus prædii, aut hominis; ruſtici prædii, aut urbani. Ibid. A.
Cloacarum repurgatio. T. 2. c. 702. D.
Cloacarium. T. 2. c. 827. E.
Cloacarium quis præſtet. T. 7. c. 1024. E.
Clodius Hyrpanus quandiu vixit alitus puerorum anhelitu. T. 2. c. 1039. D.
Cluſuriæ, vel cliſuriæ. T. 3. c. 74. B. C.
Coacta voluntas, non eſt voluntas. T. 9. c. 795. D.
Coactilia quæ ſint. T. 3. c. 221. C.
Coactor argentarius. T. 4. c. 958. A.
Coactores, ſive collectarii argentariorum qui ſint. T. 5. c. 40. A.
Coactores dicti ſunt nummularii. T. T. 9. c. 4. E.
Cochlea exhaurit expeditiſſimè magnam aquæ vim. T. 3. c. 77. B.
Cocitatoria, vel cocinatoria vaſa. T. 3. c. 29. E.
Cocles ad regni Principatum, aliamve dignitatem apud Perſas non admittebatur. T. 2. c. 705. E.
Coccus granum tinctorium. T. 9. c. 369. B.
Cocus. T. 3. c. 229. B.
Codex & charta differunt. T. 2. c. 1. A.
Codex Gregorianus, Hermogenianus, & Theodoſianus. T. 2. c. 2. B.
Codex prior a quo tempore valeat. T. 8. c. 891. B.
Poſterior a quo. Ibid. B.
Codicis nomine quæ propriè ſignificantur. T. 2. c. 1. A. & ſeq.
Codicis Juſtiniani editio duplex. T. 2. c. 3. A.
Codicis editiones fuerunt duæ. T. 9. c. 228. B. primam Juſtinianus retractavit, & ideo Codex repetitæ lectionis dicitur. Ibid. B. in ſecunda editione addidit 50. deciſiones. Ibid. B.
Codici Theodoſiano, & Juſtinianeo quod vitium inſit. T. 5. c. 29. D.
Codicem ſuum teſtis loco recitare arrogantiæ eſt. T. 10. c. 966. A.
Codicillaris clauſula. T. 9. c. 182. B.
Codicillus ab inteſtato fieri poteſt. T. 1. c. 1267. D.
Codicillus rumpitur, ſi rumpatur teſtamentum. Ibid. E.
Codicillus codicillo mutatur, & ſuppletur. T. 2. c. 410. C.
Codicillus eſt pars, ſive ſupplementum teſtamenti. T. 7. c. 1155. D.
Codicillus eſt ſupplementum teſtamenti. T. 9. 705. C.
Codicilli definitio. T. 1. c. 1267. C.
Codicilli, & teſtamenti differentia. T. 2. c. 410. C.
Codicilli alieni ſcriptor quando tenetur lege Corneliâ. T. 6. c. 448. E.
Codicillo legata, libertates, ac tutelæ dari, vel adimi poſſunt, ſed non hereditates. T. 1. c. 1267. D.
Codicilli facti ante factum teſtamentum, ſpeciali poſtea voluntate confirmari an debeant. T. 1. c. 148. A.
Codicilli, an plures fieri poſſint. Ibid. E.
Codicilli, ut ratio indicat nominis, pugillares ſunt. T. 1. c. 804. A.
Codicilli nullo ordine, nullis formulis, & nullis certis verbis fiunt. T. 1. c. 1267. E.
Codicilli qui pro teſtamenti parte ſunt. T. 1. c. 444. C.
Codicilli conſulto deleti non valent. T. 1. c. 1087. D.
Codicilli ſunt teſtati, vel inteſtati voluntas minùs ſolennis. T. 1. c. 803. E. & c. 804. A.
Codicilli ab inteſtato facti non rumpuntur agnatione poſthumi, vel poſthumæ. T. 4. c. 512. E.
Codicilli ab inteſtato fieri poſſunt. Ibid. D.
Codicilli pro parte teſtamenti habentur. Tom. 4. c. 1073. A. & c. 1086. A.
Codicilli ut valeant, teſtamentum cauſa eſt; & codicilli non poſſunt eſſe cauſa, ex qua teſtamentum valeat. T. 4. c. 381. E.
Codicilli ſunt ſequela teſtamenti; & ex eo vires accipiunt, nec contra. Ibid. E.
Codicilli nullam ordinis ſolennitatem deſiderant. T. 4. c. 1438. D.
Codicilli an teſtamento confirmentur, & qua ratione. T. 5. c. 1070. A. B.
Codicilli facti ab inteſtato ut valeant. T. 6. c. 265. B.
Codicilli pubertate finiuntur. T. 6. c. 268. E.
Codicilli militum ad jus ſingulare militum pertinent. T. 6. c. 182. C.
Codicilli ab inteſtato non evaneſcunt agnatione ſui heredis. T. T. 6. c. 265. D.

Co-

Codicilli pars intelliguntur teſtamenti. T. 6. c. 621. A.
Codicilli non rumpuntur agnatione poſthumi, teſtamentum rumpitur. T. 7. c. 1228. A.
Codicilli ſcribuntur ad heredes inſtar epiſtolæ, præpoſitâ ſolutione, T. 7. c. 1144. E.
Codicilli, & epiſtola in quo differant. Ibid. E.
Codicilli ante teſtamentum facti an tacitè per illud confirmentur. T. 7. c. 874. A.
Codicilli ante Theodoſium Imperatorem græcâ linguâ ſcripti valebant, teſtamenta non valebant. T. 7. c. 1424. C. D.
Codicilli nudâ voluntate convaleſcunt. T. 7. c. 964. D.
Codicilli an trahantur ad tempus teſtamenti. T. 6. c. 526. B.
Codicilli fiunt ex ſcripto, vel ſine ſcripto. T. 10. c. 684. D.
Codicilli, & fideicommiſſa, quare introducta, T. 20. c. 1047. A. B.
Codicillorum introducendorum ratio, & uſus neceſſarius. T. 1. c. 147. B. D.
Codicillorum jus ante Auguſti tempora non fuit. T. 1. c. 147. A.
Codicillorum jure tueri non poteſt teſtamentum, niſi exprimatur. T. 4. c. 1065. E.
Codicillorum jus ſingulare eſſe in multis, & in eo maximè, quòd pro parte teſtamenti habeatur, & conſequenter omnia, quæcumque in codicillis ſcribuntur, perinde habentur, ac ſi in teſtamento ſcripta eſſent. T. 6. c. 260. A.
Codicillorum jus eſt extraordinarium. T. 7. c. 489. B.
Codicillorum origo, Tom, 7. c, 962. D.
Codicillorum jus a quo tempore eſſe inceperit. T. 8. c, 1010. C. D. an teſtamento facto poſſit quis codicillos facere. Ibid. D.
An ad jus codicillorum tranſire poſſit, qui egit ex teſtamento de hereditate, ſi contra teſtamentum pronunciatum ſit. T. 9. c. 807. D. E. & c. 808. A. & ſeq.
Codicillos qui occultarit, quibus ſubjacet pœnis. T. 1. c. 453. D.
Codicillos plures poteſt quis facere, plura verò teſtamenta non item. T. 4. c. 1100. E.
Per codicillos non confirmari teſtamentum. T. 6. c. 203. C.
Codicillos facere non poteſt furioſus. T. 6. c. 260. D.
Codicillos is facere poteſt, qui teſtamentum. Ibid. D,
An plures codicillos idem facere poſſit. T. 8. c. 1010. E.
Ex codicillis, qui teſtamentum præcedunt, an poſſit fideicommiſſum peti. T. 1. c. 148. A.
Codicillis directò heres ſcribi non poteſt. T. 1. c. 147. C.
In codicillis ſcripta perinde habere, atque ſi teſtamento ſcripta eſſent. T. 1. c. 1268. A.
Codicillis ſcripta verbis directis non aliter valere, quàm ſi ſpecialiter teſtamento confirmati ſint. T. 3. 515. A.
Codicillis hereditas dari nequit verbis directis, precariis, poteſt. T. 4. c. 381. D.
Codicillis nomen heredis rectè ſcribitur, heres verò non rectè inſtituitur. T. 4. c. 439. D.
In codicillis quinque teſtes requiruntur, ſic quoque in teſtamentis ruſticanorum. T. 4. c. 384. D.
Codicillis legata non dantur, dantur fideicommiſſa. T. 6. c. 265. B.
Codicillis ſuus heres præteriri non poteſt, neque enim codicillis heres, neque exheres quiſquam fieri poteſt. Ibid. C. D.
In codicillis voluntas non eſt juſta, & ſolennis. T. 7. c. 489. B.
Codicillis non poſſunt ſcribi heredes, T. 7. c. 914. E.
Codicillis hereditas data an debeatur. T. 7. c. 950. C.
Codicillis neque dari, neque adimi hereditas poteſt. Ibid. C.
Codicillis niſi teſtamento confirmatis legari non poteſt. T. 7. c. 974. A.
Codicillis non ſcribi directò heredem. T. 7. c. 914. E.
An hereditas codicillis dari, vel adimi poſſit. T. 8. c. 1010. E.
De codicillis. T. 9. c. 807. D, E. & c. 808. A. & ſeq.
De his, quæ in codicillis, vel teſtamento relinquuntur pœnæ nomine. T. 9. c. 835. D. E. & c. 836. A. & ſeq.
Codicillis poteſt aliis relinqui hereditas per fideicommiſſum verbis precariis. T. 9. c. 806. A.
Codicillis legari non poteſt, niſi teſtamento confirmatis, T. 10. c. 466. C.
Cœcus an poſſit pro ſe, vel pro alio bonorum poſſeſſionem petere. T. 8. c. 21. E. an poſſit teſtamentum facere. Ibid. D. E. ſi non petat, an tempore excludatur. Ibid. E.
Cœcus an poſſit legi in Senatum, & ſi ſit ſenator ante cæcitatem, an deſinat eſſe Senator. T. 7. c. 137. C.
Cœcus non poteſt capeſſere magiſtratum, at magiſtratum retinet, T. 10. c. 391. C.
Cœlebs nihil capere poteſt ex teſtamentis, niſi contrahat matrimonium. T. 9. c. 1358. C. & ſeq.
Cœliactæ an a Chriſtianis, an a Judæis profecti. T. 10. c. 829. B.
Cœlibatus, & orbitatis pœna. T, 2, c. 577. C. & ſeq.
Cœlibatus Epiſcoporum. Tom. 2. c. 1940. C.
Cœlibatus pœna major, quàm orbitatis. T. 9. c. 2358. D.
De cœlibatus conditione conſultatio. T. 1. c. 689. D.
De cœlibatu cleri ſcripſit Udalricus Epiſcopus Auguſtanus. T. 6. c. 1099. B.
De cœlibatus, & orbitatis pœnis infirmandis. T. 9. c. 1358. B. & ſeq.
Sub cœlibatus conditione fideicommiſſum, aut legatum viro, aut mulieri relictum. T. 9. c. 834. B.
Ne cœlibes, ne orbi ex civium Romanorum teſtamentis capiant pœna legis Juliæ eſt. T. 1. c. 323. B.
Cœlibes in clerum cooptantur. T. 6. c. 1097. A.
Cælicolarum ſecta quænam ſit. T. 10. c. 828. E. & c. 826. A. B.
Ex cœlo quod cadit, an habeat perpetuam cauſam. T. 7. c. 425. A.
Cœlum quo jure eſt, eodem ſolum eſt. T. 7. c. 405. D.
Cœlum qua ratione cedit ſolo, jus ſoli ſequitur. T. 10. c. 335. B.
Ad cœnam invitationes quomodo a Græcis vocantur. Tom. 9, c. 489.
Cœnatica ne provinciales conferant militibus. T. 2. c. 961. D.
Cœnobitæ. T. 2. c. 1038. B.
Cepiſſe non videtur id quiſquam, quod neceſſe habet alii reſtituere. T. 7. c. 194. D.
Coemptio omiſſa. T. 1. c. 216. C.
Coemptio quid. T. 2. c. 692. E.
Coemptionem pro jugorum, & capitum numero exigi. T. 2. c. 696. C.
In coemptione ſpecierum ſe excuſare nemini liceat. T. 2. c. 692, E.
Coercitio modica eſt mixti imperii, gravis verò meri, nec cuiquam permiſſa. T. 4. c. 16. C. D.
Coercitio modica quæ ſit, & cui detur, & competat. T. 7. c. 57. B. & c. 75. C.
Coercitio temporaria vinculorum, quæ deſcendit ex ſententia judicis, pœnæ abolitio eſt poſt finem temporis. T. 10. c. 788. B.
Coercitionem modicam olim habuere magiſtratus municipales. T. 10. c. 872. D.
Cogere, & *præcipere* verba quid propriè ſignificent. T. 3. c. 327. C.
Cogere fructus plus eſt, quàm percipere. T. 7. c. 347. A
Cogere vindemiam quid. Ibid. A.
Cogere oves eſt premere ubera ovium, & mulgere. Ibid. A.
Qui cogitur, an velle videatur. T. 3. c. 484. B.
Cogitatio ſola per ſe, ſolumve furandi conſilium furem non facit. T. 6. c. 144. E.
Cogitatio, & voluntas ſola an jure civili puniantur. T. 7. c. 104. E.
Cogitatio ſceleris an debeat puniri. T. 9. c. 1397. A.
Cogitationis pœnam non eſſe. T. 3. c. 207. D.
Cognatus proximior quandonam potior ſit. T. 1. c. 177. D.
Cognatus ejuſdem nominis, & familiæ non eſt; agnatus verò ejuſdem nominis, & familiæ eſt, & cur. T. 4. c. 1092. A. & quid differunt hi in ſucceſſione. Ibid. A.

Co-

Cognatus inferioris gradus an ad bona cognati proximioris gradus admittatur ex edicto ſucceſſorio. T. 5. c. 1092. E. & c. 1093. A. ſucceſſorio edicto deficiente, fiſcus vocatur. Ibid. A.

Cognatus eſt jure naturæ homo homini. T. 4. c. 260. E.

Cognatus quo gradu ſum defuncto, eodem ſum affinis ejus uxori. T. 4. c. 976. C.

Cognatus an naturæ vocabulum ſit. T. 5. c. 160. E.

Cognatus proximior quandiu ſperatur, an ſequentes admittantur. Vide, Gradus affinitatis.

Cognatus proximior ſi captus ſit ab hoſtibus, an ſequentes admittantur. Vide, Gradus affinitatis.

Cognatus proximior ſi ſit in utero, an ſequentes admittantur. Vide, Gradus affinitatis.

Cognatus proximus quis ſit; quo tempore ſpectetur, Vide, Gradus affinitatis.

Cognatus proximior quandiu ſperatur, non admittuntur ſequentes. T. 10. c. 779. C.

Inter cognatum, & agnatum differentia quæ. Tom. 4. c. 1090. D.

Cognatum fuiſſe ſatis it vel tempore teſtamenti, vel tempore mortis, ut legatum obtineatur. T. 10. c. 780. E. & c. 781. A.

Cognati qui ſint. Tom. 1. c. 37. C. D.

Cognati omnes vocantur ſimul cum agnatis. T. 2. c. 1142. D.

Cognati ad hereditatem non vocantur. T. 1. c. 830. A.

Cognati ex tranſverſo non ſunt poſteri. T. 2. c. 1187. D.

Cognati viri tantùm uxori affines ſunt, non cognati uxoris, & vice verſâ. T. 4. c. 977. E.

Cognati lugendi ſunt ſecundùm pietatis rationem. T. 4. c. 30. C.

Cognati ad tutelam, vel curam non vocantur. T. 4. c. 346. B.

Cognati, & affines non ſunt utique ſemper, cum quibus matrimonium contrahere non poſſumus, & cur, T. 4. c. 978. A. B.

Non omnes cognati agnati ſunt. T. 4. c. 1092. A.

Cognati duo duabus cognatis jungi poſſunt. T. 4. c. 978. A.

Cognati agnati non ſunt, T. 4. c. 1478. B.

Cognati & cognatio ſunt conjugata. T. 4. c. 1210. E.

Cognati quinam dicantur, T. 5. c. 544. D.

Cognati parentum nomine ſæpe intelliguntur. Vide, Parentes.

Cognati alii ſunt ex transverſo, alii recto limite. T. 6 c. 189. D.

Cognati an vocentur ad rem perſequendam, quam teſtator vetuit alienari de nomine familiæ. T. 7. c. 1081. C.

Cognati an admittantur jure proximitatis. Vide, Gradus affinitatis.

Cognati an poſſint ſuccedere ab inteſtato ſine bonorum poſſeſſione. Vide, Gradus affinitatis.

Cognati fiunt naturâ, & adoptione. Vide, Gradus affinitatis.

Cognati omnes eodem jure cognationis vocantur. Vide, Gradus affinitatis.

Cognati qui deſinant eſſe. T. 8. c. 59. C.

Cognati qui dicantur. Vide, Gradus affinitatis.

Cognati quomodo vocentur, ad hereditatem. Vide, Gradus affinitatis.

Cognati tempore facti teſtamenti, non autem tempore mortis an legatum capiant. Vide, Gradus affinitatis.

Cognati unde an detur ultra ſextum gradum. Vide, Gradus affinitatis.

Cognati an ſint, qui poſt mortem noſtram concipiuntur. T. 8. c. 194. C.

Cognati qui dicuntur. T. 8. c. 188. C.

Cognati, & agnati in quo differunt. T. 8. c. 192. B.

Cognati vocantur tantùm ad bonorum poſſeſſionem uſque ad ſextum gradum. T. 8. c. 191. B. ex novellis Juſtiniani in infinitum vocantur. Ibid. B. C.

Cognati, & familiares in quo differunt. T. 7. c. 1138. D.

Cognati pro filiis pluribus, quaſi ſimul natis. T. 8. c. 189. A.

Cognati apud Porphirum, pro filiis congeneratis. Ibid. A.

Cognati non removentur a ſucceſſione, quod cognatos accuſarint, nec ſunt indigni. T. 8. c. 195. D.

Cognati vocantur uſque ad ſextum gradum. Vide, Gradus affinitatis.

Cognati dicuntur fratres uterini, non agnati. T. 9. c. 913. E.

Cognati qui dicuntur. T. 9. c. 556. C.

Cognati an ſint legitimi. T. 10. c. 777. D.

Cognati fiunt duobus modis. T. 10. c. 780. D. E.

Cognati an poſſint queri, ſi ſint exheredati, vel præteriti. T. 10. c. 934. A.

Cognatorum appellatione agnati etiam comprehenduntur. T. 1. c. 38. A.

Cognatorum ſucceſſio. Tom. 1. c. 169. A.

Cognatorum certa finitio eſt graduum, & certa gradatio, T. 4. c. 1478. B.

Cognatorum conſenſus in puellæ nuptui collocanda requiritur. T. 6. c. 1086. D.

Cognatorum ſucceſſio quot gradus complectatur. Tom. 8. c. 1035. D. E.

Cognatorum jura an habeant concepti poſt mortem noſtram. Vide, Gradus affinitatis.

Cognatorum nomen naturale eſt. T. 8. c. 188. D.

Cognatorum nomen quomodo accipitur in titulo Unde cognati. T. 8. c. 189. D.

De cognatorum ſingulorum, & affinium propriis nominibus. T. 8. c. 209. C.

Cognatorum nomina in ſervis uſurpari. T. 8. c. 215. B.

Cognatorum, & agnatorum differentia. T. 8. c. 665. C.

Cognatorum nomen quomodo accipiendum in titulo Unde cognati. T. 10. c. 777. C.

Cognatorum, & agnatorum differentiæ, quoad ſucceſſionum jura. T. 10. c. 778. A.

Non ſolum contra agnatos, ſed etiam contra cognatos inviti teſtimonium non dicunt uſque ad ſextum gradum, qui cognationis finem, & quaſi terminum facit. T. 4. c. 1478. A.

Cognatos non creat adoptio, ſed tantùm agnatos. T. 8. c. 186. C.

Cognatos an habeant ſpurii. Vide, Gradus affinitatis.

Cognatis prohibitæ ſunt nuptiæ uſque ad quintum gradum. T. 6. c. 1120. E.

Cognatis ſi legatum ſit, legatum valet: & quidam, qui erant cognati teſtamenti tempore, poſt cognati eſſe deſierunt ante mortem teſtatoris, an admittendi ſint ad legatum. T. 7. c. 1475. A.

Cognatis eſt neceſſaria bonorum poſſeſsio. T. 8. c. 189. D.

Cognatis an inſint agnati. T. 8. c. 188. D.

Cognatis ſi legatum ſit, an ii admittendi ad legatum, qui non fuerint cognati teſtamenti tempore, ſed mortis tantùm facti. Vide, Gradus affinitatis.

In cognatis an ſit ſucceſsio. T. 10. c. 783. C.

Cognatio quid. T. 1. c. 817. D.

Cognatio eſt naturale nomen. T. 1. c. 1456. B.

Cognatio triplex. T. 2. c. 1141. B.

Cognatio mediâ, & maximâ capitis diminutione ſolvitur. T. 1. c. 1456. B.

Cognatio quandoque generaliter accipitur. T. 2. c. 658. C.

Cognatio ſervilis nulla eſt. T. 5. c. 547. D.

Cognatio non amittitur pacto. T. 1. c. 944. C.

Cognatio alia ſuperior nominatur, & alia inferior, alia ex tranſverſo. T. 1. c. 171. A.

Cognatio legitima, & naturalis quænam ſit. T. 1. c. 159. D.

Cognatio ad ſextum gradum finitur lege Juliâ, & Papiâ. Tom. 4. c. 1091. D.

Cognatio legitima eſt agnationis ſpecies. T. 4. c. 781. C.

Cognatio quænam ſit nobis, & conjunctio cum patronis, liberis,

ris, & parentibus eorum. T. 5. c. 13. B.
Cognatio omnis reciprocatur. T. 5. c. 544. D.
Cognatio eſt nomen generale, quo continetur agnatio, & cognatio quædam ſpecialis ἀνώνυμος. Ibid. B.
Cognatio an ſit nomen generis. Ibid. C.
Cognatio, quæ ex lege deſcendit, ad Prætorem ſpecialiter ſpectat, T. 5. c. 18. B.
Cognatio ſpiritualis matrimonium impedit. T. 6. c. 924. E. ſuperveniens non dirimit. Ibid. E.
Cognatio an tollatur capitis diminutione. T. 8. c. 917. C.
Cognatio ſemel perempta, poſtea non recipitur manumiſsione. T. 8. c. 663. D. non tollitur minimâ capitis diminutione. Ibid. C. tam civiliter, quàm naturaliter amittitur. Ibid. D.
Cognatio quo gradu terminatur, T. 8. c. 192. B. & c. 198. E.
Cognatio quid. T. 8. c. 214. E. ut definiatur. Ibid. E.
Cognatio ante Novellas Juſtiniani erat circumſcripta ſexto gradu. T. 8. c. 192. C.
Cognatio an tollatur emancipatione. Vide, Gradus affinitatis.
Cognatio apud Romanos ſeptimo gradu definit. T. 10. c. 500. E.
Cognatio an amittatur capitis diminutione. T. 10. c. 597. C.
Cognatio ſpiritualis ad quem gradum nuptias impediat, T. 10. c. 671. E.
Cognatio an tollatur emancipatione. T. 10. c. 777. D.
Cognatio ſervilis ſpectatur in matrimoniis, necnon & in ſucceſsionibus. Ibid. E.
Cognatio an acquiratur per adoptionem. T. 10. c. 778. C.
Cognationis gradus. T. 1. c. 827. C. D.
Cognationis jus ad fœminas refertur. T. 4. c. 1418. E.
Cognationis gradus quot, & qui. T. 8. c. 1036. A. & ſeq.
Cognationis jura jure civili non poſſunt dirimi. T. 8. c. 190. C.
Cognationis ſtemmata. T. 8. c. 218. C.
Cognationis, & agnationis differentia ſublata. T. 8. c. 162. E.
Cognationis jus non adfert adoptio, ſed jus agnationis. T. 7. c. 120. C.
Cognationis gradus qui. Tom. 8. c. 198. D. E.
Cognationis gradus quot numerentur. T. 8. c. 13. B. C.
Cognationis gradus quot ſint. Vide, Gradus affinitatis.
Cognationis jus an poſſit capitis diminutio corrumpere. Vide, Gradus affinitatis.
Cognationis jus duplex eſſe. Vide, Gradus affinitatis.
Cognationia nomina an ſint propria ultra ſextum gradum. Vide, Gradus affinitatis.
Cognationis duæ ſpecies. T. 9. c. 536. E.
Cognationis jus tolli oon poteſt. T. 9. c. 653. A.
Cognationis jus nullum eſt jure civili, eſt verò jure prætorio. T. 10. c. 458. A.
Cognationis, vel agnationia quidam gradus. T. 10. c. 778. A. B.
Cognationi, aut cognatis ſi legetur, an referat aliquid. T. 7. c. 1475. A.
Cognationem deportatus amittit. T. 3. c. 65. A.
Cognationem an recipiat ſervus pœnæ, ſi reſtituatur. Vide, Gradus affinitatis.
Cognationem an manumiſſus recipiat, quam ſervitutis caſu amiſerat. Vide, Gradus affinitatis.
Cognationem ſervilem an lex noverit. Vide, Gradus affinitatis.
Cognationes ſerviles an nuptiis ſint impedimento. T. 5. c. 26. E.
Duæ cognationes nuptiis junguntur, ſicut duo tigna glutine. T. 4. c. 977. E.
Cognationes quænam matrimonium impediant. T. 8. c. 903. E. & c. 904. A. & ſeq.
Cognitiones ſerviles non noverunt leges, & edicta. T. 8. c. 515. B.
Cognationum gradus quomodo numerandi. T. 1. c. 171. A. & ſeq.
Cognationum gradus. T. 8. c. 209. B. & ſeq.
Cognitionaliter, ideſt, utrâque parte præſentes. T. 9. c. 1117. C.
Cognitio prætoria, qua ſubvenitur minoribus, actionis verbo continetur. T. 1. c. 356. B. C.
Cognitio rei futuræ non eſt certa in hominum natura, cognitio verò præſentis, vel præteritæ rei captum hominum non ſuperat. T. 4. c. 1426. E. quod in hominum natura certum eſt, id quoque in rerum natura certum erit, oec vice verſâ. Ibid. E.
Cognitio de removendis ſuſpectis tutoribus, quæ Prætori, & Proconſuli tribuitur, ejus legato quoque non competit, niſi ſpeciali mandato. T. 4. c. 10. B.
Cognitio ſenſus non eſt ante ſenſum. T. 4. c. 118. B.
Cognitio prætoria. Tom. 7. c. 229. E.
Cognitio cauſæ quare potiſſimùm neceſſaria. T. 8. c. 902. C. D.
Cognitio magiſtratus quatuor generum. T. 8. c. 583. A.
Ultima cognitio, *appointement en droict.* T. 9. c. 126. E.
Cognitio de liberali cauſa, T. 9. c. 1169. C.
Cognitio de ſtatu hominis impedit omnes alias futuras lites, vel de alimentis, vel de hereditatibus, vel de actiooe in rem, vel de criminibus. T. 9. c. 979. C.
Cognitio de ſuſpecto tutore non comprehenditur mandato juriſdictionis. T. 12. c. 400. B.
Cognitio prætoria dicitur imaginem divinæ cognitionis habere. T. 10. c. 733. A.
Cognitionis recraſtinatæ querela. Vide, Querela.
Cognitionem dat magiſtratus, non mandat. T. 10. c. 93. D.
Cognitiones variæ, & extraordinariæ. T. 1. c. 888. A.
Cognitiones extraordinariæ quæ ſint, & a quo poſſint exerceri. T. 7. c. 53. D. E.
Cognitiones quæ: Tom. 8. c. 641. A.
Cognitiones extraordinariæ omnes legis ſunt, non juriſdictionis. T. 7. c. 53. D.
Cognitiones, ideſt, cognitiones de ſtatu, & conditione hominis. T. 9. c. 972. B. C.
Cognitionum litis quatuor ſummæ genera. T. 9. c. 131. B.
In cognitionibus Principum ex appellatione, vel relatione nunquam tribui partibus ullam dilationem. T. 9. c. 1107. D.
Cognito facti homini perito jus in facili, & proclivi eſt. T. 6. c. 694. B.
Cognitor in rem ſuam fieri poteſt, qui pro omnibus poſtulat. T. 1. c. 361. E.
Cognitor in re ſua nemo poteſt eſſe, & ſibi ipſi conſilium præbere. T. 4. c. 10. D.
Cognitor qui dicatur. T. 5. c. 104. A.
Cognitor, ideſt, procurator, & propriè præſentis dicitur, non abſentis. Ibid. A. & c. 153. D.
Cognitor eſt actor abſentis nomine. T. 10. c. 882. D.
Cognitores Juſtiniani tempore ſublati. T. 1. c. 361. C.
Cognoſcere idem, quod relegere. T. 8. c. 532. A.
Coheres extraneus opponitur filio T. 6. c. 125. B.
Coheres rem, quam ſuam propriam eſſe contendit, non hereditariam, an non veniat in actionem familiæ erciſcundæ. T. 7. c. 534. C. & ſeq.
Coheres nomine ejus rei, quam emit, an teneatur familiæ erciſcundæ judicio. Ibid. E.
Coheres cum emit a creditore fundum pignoratum creditori a defuncto, an fundus veniat in familiæ erciſcundæ, vel communi dividundo actionem. T. 7. c. 594. B.
Coheres coheredi ſubſtitutus. T. 7. c. 1225. D.
Coheres ſi ex ſua perſona admitti non poſſit, coheredis vacans pars ei non accreſcere poteſt. T. 7. c. 929. A.
Coheres an præferatur ſubſtituto, vacante aliqua parte. T. 6. c. 959. E.
Coheredis deficientis portio coheredi accreſcit. T. 7. c. 1013. A.
Coheredi prælegatum an præſtetur dedu-

deducto ære alieno, & tributis. T. 7. c. 1377. A.
Coheredes qui ſunt, aut ex Inſtitutione tales ſunt, aut ex ſubſtitutione. T. 3. c. 109. E.
Coheredes patris an poſſint cum aliquo agere petitione hereditatis, qui ex rebus hereditatis pecuniam confecit, eamque poſſidet. T. 4. c. 121. E. & c. 122. A.
Coheredes in quantum obligati ſunt creditori peculiari. T. 7. c. 515. C. D.
Coheredes plures ſi litem conteſtati ſint, an poſſit unus ex eis pro ſua parte agere, reliquis ceſſantibus. T. 7. c. 149. A. B.
De coheredum portionibus conſultatio. T. 1. c. 689. E. & c. 690. A.
De coheredum partibus non contribuendis, earumque partium legatis. T. 3. c. 109. E.
Coheredum imperitia non mutat formam juriſdictionis. Tom. 7. c. 521. E.
Coheredum culpa, & dolus venit in actionem familiæ erciſcundæ, T. 7. c. 541. D.
Inter coheredes deductionis jus ſcinditur, qui ſervi dominium nunquam nacti ſunt. T. 6. c. 64. B.
Coherere perſonæ eſt non tranſire in heredem. T. 9. c. 1248. A.
Cohibentia quid ſignificet. T. 10. c. 825. A. B.
Coing nomen Gallicum unde deductum. T. 6. c. 534. B.
Coin, ideſt, *Iconium*, qua formantur nummi. T. 9. c. 1449. B.
Cohortalia officia. T. 2. c. 688. E. & c. 689. A.
Cohortales magiſtri militum fieri non poſſunt. T. 2. c. 840. E.
Cohortales magiſteriæ poteſtatis apparitores non fiunt. T. 2. c. 997. B. C.
Cohortales officiales præſidum, vel conſularium, vel correctorum. T. 2. c. 999. A.
Cohortales quinam ſint. T. 10. c. 929. C.
Cohortalis ignominioſâ miſſione miſſus per reſcriptum reſtituitur Principis. T. 2. c. 1002. A.
De cohortalium militum hereditatibus. T. 9. c. 936. B. & ſeq.
Cohortalini. T. 2. c. 689. C.
Cohortalinorum numerus ſingulorum Præſidum Illyrici. T. 2. c. 1001. C.
Cohortalinis non licet ad aliam aſpirare militiam, vel dignitatem. T. 2. c. 1002. C.
Cohortes inter prætorias, & urbanas differentia. T. 1. c. 1032. A.
Collare quod vinculi genus. T. 3. c. 312. E.
Collatio fundorum fiſcalium civitatum, vel templorum. T. 2. c. 881. C.
Collatio quid. T. 1. c. 821. D. E.
Collatio bonorum alia, dotis alia. Ibid. D. E.
Collatio ſcoatoria, vel glebalis ſublata. T. 2. c. 758. A.
Collatio dotis a filia fieri debet, quæ ſe bonis paternis miſcet. T. 2. c. 1131. D.
Non confertur dos adventitia. T. 2. c. 1132. A.
Quorum bonorum collatio inter liberos detur. T. 3. c. 79. B.
Collatio bonorum an dolum, culpam, vim majorem præſtet. T. 5. c. 614. B. C.
Collatio bonorum an pro numero liberorum, an verò pro portionum ratione, legitima fiat, T. 5. c. 616. A.
Collatio bonorum non niſi deducto ære alieno fieri poteſt. T. 5. c. 614. B.
Collatio contributionis ob jactum, ſalvâ nave, fieri debet. T. 5. c. 534. D.
Collatio bonorum, aut re ipsâ fit, aut cautione interpolita ante petitam bonorum poſſeſſionem. T. 5. c. 618. B.
Collatio, & contributio quandonam fiat. T. 5. c. 534. D.
Collatio bonorum an fiat poſthumis, vel exheredatis. T. 8. c. 80. D.
Collatio bonorum fit cautione. T. 8. c. 81. C. poteſt etiam fieri re ipsâ. Ibid. C.
Collatio fieri debet arbitrio boni viri. T. 8. c. 99. B.
Collatio fit cautione datis fidejuſſoribus. Ibid. A.
Collatio quid ſit. Tom. 8. c. 80. A. quomodo fiat. Ibid. A.
Collatio ſuis an fiat, ſi adierunt ex teſtamento, vel ſe immiſcuerunt. Ibid. C.
Collatio quorum bonorum inter liberos detur. T. 3. c. 79. B.
Collatio fit inter fratres ſuos, & emancipatos ab inteſtato. T. 9. c. 679. E.
Collatio quid. Ibid. E.
Collatio olim non fuit inter alios, quàm inter fratres. T. 9. c. 689. D
Collatio omnis publica dicitur in jure devotio. Tom. 10. c. 1039. E.
Collationis injungendæ ratio. T. 2. c. 393. D.
Collationis commodum an in heredem tranſeat, ſi ſuus admiſſa bonorum poſſeſſione deceſſerit. T. 8. c. 95. E.
Collationis onus an tranſmittatur, ſi emancipatus deceſſerit petitâ contra tabulas poſſeſſione. Ibid. E.
Collationis ſtipulatio quando committatur. T. 8. c. 99. B.
Collationis introducendæ ratio quæ eſt. T. 9. c. 678. E.
Collationi an locus ſit ex teſtamento. T. 8. c. 80. D.
Collationi bonorum quando locus ſit. Ibid. D. E. & T. 9. c. 679. E. & ſeq.
Collationi quando non eſt locus. T. 9. c. 681. B.
In collationem quæ res veniunt. T. 5. c. 615. A.
Collationem per ſtipulationem fieri oportere arbitrio boni viri. T. 6. c. 162. A.
Collationem eſſe neceſſariam. T. 9. c. 681. A. B.
In collationem quæ bona veniunt; & quæ non veniunt. T. 9. c. 681. E. & c. 682. A. & ſeq.
In collationem, quæ officia veniunt. T. 9. c. 697. B. C. & quæ non veniunt. Ibid. D.
De collatione bonorum. Vide, Bonorum collatio.
De collatione dotis. T. 9. c. 684. C. & ſequ.
De collatione donationis ſimplicis. T. 9. c. 695. B. & ſequ.
De collatione donationis propter nuptias. T. 9. c. 689. C. & ſeq.
De collatione bonorum. T. 9. c. 932. A.
Collationum portiones quomodo fiant. T. 8. c. 81. B. & ſeq.
De collationibus. T. 9. c. 678. D. & ſeq.
Collatum videri in ultimum vitæ tempus, quod ſub conditione relinquitur. T. 7. c. 944. D.
Collectarum appellatione quæ contineantur. T. 2. c. 1155. C.
Collectarius. T. 9. c. 4. E.
Collectiva nomina, ſive generalia. T. 5. c. 1198. E.
Collega an tutor dari, vel apud collegam manumitti poſſit. T. 3. c. 177. C.
Collega priùs convèniri non debet ante eum, qui rem malè geſſit. T. 4. c. 868. B.
Collega. Vide, Fidejuſſor. Vide, Nominator.
Collega quis. T. 8. c. 607. A.
Collega quiſnam ſit. T. 10. c. 699. B.
In collegam juriſdictio non eſt. T. 3. c. 177. E.
Inter collegam, & fidejuſſorem alicujus quis prius convenitur, collega, an fidejuſſor. Tom. 4. c. 845. D.
Pro collega ſuo quilibet eorum obligatur, quia licèt duo ſint, tamen unus eſt magiſtratus. Ibid. C.
Duo collegæ ſunt correi debendi in muneribus civilibus, ſecus in magiſtratibus. T. 4. c. 869. A.
Collegæ qui dicuntur. T. 6. c. 10. D.
Collegæ in quo differunt a fidejuſſoribus. Ibid. D.
Collegæ qui dicantur. T. 7. c. 95. A.
Collegarum commune eſt periculum, commune officium. T. 6. c. 10. D. E.
Collegas ſingulos obligat individua, & communis obligatio. Ibid. E.
Collegatarii an habeant inter ſe jus accreſcendi. T. 6. c. 243. B. C.
Collegatarii, & heredes in quo differunt. T. 9. c. 905. A.
Collegia ſunt corpora incerta, & inſtitui non poſſunt. T. 9. c. 719. A.
Collegia incertis perſonis adnumerantur. T. 9. c. 863. D.

Collegiati. T. 3. c. 311. D. E.
Collegiati, & decani quo munere fungebantur. T. 10. c. 664. B.
Collegiatorum officium, & privilegia. T. 2. c. 808. B. C.
Collegium Pontificum qua lege Numa inſtituerit. T. 1. c. 895. E.
Collegium illicitum qui cogunt, & celebrant, extraordinariè puniendi. T. 1. c. 870. E.
Collegium, ſeu corpus excommunicari non poteſt. T. 6. c. 911. B.
Collegium Chriſtianorum olim capere non potuit hereditatem, vel legata ex teſtamentis alienis, & cur. T. 9. c. 718. E.
Collegio Chriſtianorum an legari poſſit. T. 7. c. 1014. A.
Collegio cuilibet licito an legari poſſit. T. 7. c. 1452. C.
Collegiorum definitio, collegia illicita, & prohibita. Tom. 3. c. 184. D. E.
Collegiorum cœnæ incendunt annonam. T. 3. c. 303. C.
Colliciæ agri. T. 8. c. 547. C.
Collybiſtæ. T. 9. c. 4. B.
Collybus, & collybiſta. Tom. 3. c. 267. A.
Collybum quid. T. 9. c. 1199. D.
Colligationes illicitæ in civitatibus, & extra ſacris legibus reprobatæ. T. 2. c. 1366. D. E.
Collocare, ideſt, addicere. T. 1. c. 1004. E.
Collocare eſt addicere, quod in idiotiſmo *eſtrouſſer* noſtro eſt. T. 6. c. 93. E.
Collucare quid ſit. T. 1. c. 482. B. & T. 9. c. 1140. A.
De collucandis arboribus. T. 9. c. 1139. E.
Colluſio quid, ac de eadem detegenda. T. 1. c. 842. C.
Colluſio, & corruptela procuratoris. T. 5. c. 478. B.
De colluſione detegenda. T. 9. c. 90. A. B.
Colluſoria lis non eſt lis. T. 4. c. 570. A.
Collutbiani hæretici. T. 6. c. 1043. A.
Colobium, & clavus quid differant. T. 3. c. 359. E.
Colonam, quæ homini libero ſejunxit, cum omni ſobole revocati. T. 2. c. 840. B.
Colonarium jus. T. 7. c. 382. E.
Colonia quid ſit. T. 5. c. 528. A.
Coloniæ aliæ Italicæ, aliæ Provinciales. T. 3. c. 290. A.
Coloniæ. T. 8. c. 496. E.
Colonus pro incola. T. 1. c. 1132. B.
Colonus domino, non ſibi poſſidet fundum. T. 1. c. 1123. A.
Colonus eſſe in poſſeſſione dicitur, non poſſidere. T. 3. c. 243. A. B.
Colonus non ſibi, ſed domino fundi poſſidet. T. 5. c. 713. C. D.
Colonus, & inquilinus in quibus differant, T. 5. c. 525. D.
Colonus quo caſu remiſſionem mercedis petere poſſit. T. 6. c. 1027. B. C.
Colonus ſine metu pœnæ ob id fundo expelli an poſſit, quod biennio continuo in ſolutione penſionis ceſſaverit. T. 6. c. 535. D.
Colonus, & emphyteuta an jus habeant in re, hic jus quaſi dominii, ille jus pignoris. T. 6. c. 634. D.
Colonus an videatur reconduxiſſe poſt conductionis tempus, ſi fruitur, domino tacente. T. 7. c. 640. B. C.
Colonus, qui fundo vendito, quem conduxerat, poſſeſſione ejus dominum interverterat, an teneatur ex locato conducto. T. 8. c. 296. E.
Colonus ſi fundum conductum alienaverit, vel vendiderit, an dominum poſſeſſione ejus interverterit. Ibid. D. E.
Colonus quis dicatur. T. 8. c. 301. D.
Colonus, qui eum, cui locator fundum vendidit, jubente locatore non admittit, ſed prohibet fundum ingredi volentem, an teneatur interdicto Unde vi. T. 8. c. 284. E.
Colonus rem naturaliter poſſidet. T. 9. c. 1008. D.
Colonus non cogitur ſatisfacere creditoribus locatoris. T. 9. c. 241. E.
Coloni, & inquilini diſcrimen. T. 1. c. 1132. B.
Quod coloni culpa accidit, damnum coloni eſt, non domini. Tom. 6. c. 1027. C.
Coloni facto dominum non amittere poſſeſſionem. T. 9. c. 1018. B.
Colono, & igenuo natus matris conditionem ſequitur. Tom. 2. c. 875. B.
Colono mortuo, per quem fundum poſſidebam, an interpelletur poſſeſſio. T. 1. c. 1402. B.
Colono deficiente, dominus convenitur in annonis præſtandis. T. 2. c. 673. B.
Colono interdum penſionis remiſſio datur propter ſterilitatem anni. T. 4. c. 1005. B.
Colono legato uſufructu quid. T. 6. c. 237. C.
Colonum non facit longi temporis poſſeſſio. T. 2. c. 842. C.
Colonum patrimonialem qui receptat, vel celat, ut puniendus. T. 2. c. 869. D. E.
Per colonum poſſeſſioni præjudicium, invito, vel inſcio domino, imponi non poſſe. T. 2. c. 840. C.
Colonum inter, & inquilinum differentia. T. 10. c. 665. D.
Coloni, & conductores quid inter ſe diſtent. T. 2. c. 868. D.
Coloni res obligantur pignori. T. 1. c. 483. C.
Coloni capitationem præſtant. T. 2. c. 682. B.
Coloni rei privatæ Principis non alienam rem privatam adminiſtrent. T. 2. c. 875. A.
Coloni rei privatæ ad honores non devocentur. T. 2. c. 874. E.
Coloni ſine prædiis vendi nequeunt. T. 2. c. 837. A.
Coloni originarii nec privilegiis, nec dignitate, nec conditione ſuâ cenſu liberantur. T. 2. c. 838. C.
Coloni ſæpe vindicant ſe in libertatem. T. 2. c. 842. C.
Coloni non ſunt tributarii. T. 2. c. 834. C.
Coloni Palæſtini, ac Thracenſes, qui ſint, & de eorum jure. T. 2. c. 848. A. B. C. atque de Illyricianis. Ibid. c. 849. A.
Coloni cenſiti in quibus cauſis dominos accuſare poſſunt. Tom. 2. c. 847. A.
Coloni alieni ne militent. T. 2. c. 949. A.
Coloni cum peculio alienari prohibentur. T. 2. c. 1041. E.
Coloni patrimoniales, qui ad alia loca diligentes ſunt, revocandi. T. 2. c. 869. B.
Coloni pro debitis fiſcalibus non conveniuntur. T. 2. c. 840. A.
Coloni partiarii unde dicti. T. 4. c. 918. B.
Coloni qui dicuntur, & reliqua eorum quæ ſunt. T. 4. c. 1112. D. an legato reliquorum contineantur etiam pecuniæ, quas coloni ſunt reliquati. Ibid. E. exacta, & condita a reliquis ſeparantur. Ibid. E.
Coloni emphyteuticarii, ut & bonæ fidei poſſeſſoris fructus fiunt ſtatim, atque ab alio quocumque terrâ ſeparati ſunt. T. 6. c. 33. C.
Coloni aut ſunt ſervi adſcriptitii, aut liberi. T. 9. c. 411. C. D.
Coloni, & emptores fructuum an iidem ſint. T. 10. c. 37. D.
Coloni partiarii quinam ſint. T. 10. c. 447. D.
Coloni quinam dicantur. T. 10. c. 1161. A.
Colonum fugitivorum receptatores eos reddant, & capitationem ſolvant. T. 2. c. 839. A.
Colonorum rei privatæ immunitates. T. 2. c. 875. C.
Colonis nulla licentia concedenda fundum, ubi commorantur, relinquendi. T. 2. c. 845. C.
Colonis receptis prædium vendi, donarive non poſſe. T. 2. c. 835. C.
Colonis ſi pecunia eſt credita in rem domini, vel ſi in rem domini verſa eſt, an in dominum competat actio. T. 10. c. 632. B.
Colonis ſi datum promutuum dominus agri ſtipulanti conductori promiſerit ſe redditurum, teneatur. T. 10. c. 667. A.
Colonos ad angarias, aliave onera extraordinaria revocari poſſe. T. 2. c. 835. B.
Colonos ad nullum militiæ locum admitti. T. 2. c. 840. D.
De colonis. T. 2. c. 834. A.
Colores in veſtibus vetiti. T. 2. c. 798. D.

Co-

Columbæ an in actionem familiæ erciſcundæ veniant. T. 7. c. 499. E.
Columbæ, quæ ex turribus ſuis commeare, & remeare ſolent, an poſſideantur. T. 8. c. 262. E.
Columbarum natura quænam ſit. T. 8. c. 930. B.
Columnæ citienſes. T. 3. c. 85. E.
Circa columnas ſe occultare quid ſit. T. 3. c. 7. A. B.
Colunt quidam nummis, alii colunt parte frugum locatori datâ, unde coloni partiarii dicti. T. 4. c. 918. B.
Colymbum, vel columbum divinum quid ſit. T. 10. c. 826. A.
Comatæ mulieres. T. 7. c. 1158. D.
Comes rerum privatarum in Provinciam ſæpe mittit Palatinos. T. 2. c. 881. E.
Comes cur ſic appellatus. T. 2. c. 69. A. B. & c. 1245. D.
Comes judex eſt ordinarius. T. 2. c. 1224. E.
Comes patrimonii; comes rei privatæ, & comes domorum Principis. T. 2. c. 70. E. & c. 71. A. & c. 863. C.
Comes theſaurorum. T. 2. c. 687. D.
Comes ærarii privati Cæſaris, & comes ſacrarum largitionum, & privatarum. T. 2. c. 687. D. E.
Comes ſtabuli, corruptè *Conteſtablus*. T. 2. c. 1184. C.
Comes domorum, & ſacræ veſtis. T. 2. c. 897. B.
Comes ſacrarum largitionum. T. 2. c. 70. E.
Comes rerum privatarum, & comes ſacri patrimonii differunt. T. 2. c. 71. B.
Comes commerciorum. T. 9. c. 403. A.
Comes rerum privatarum gubernat res privatas Principis. T. 10. c. 656. D. E.
Comes rerum privatarum quis ſit. T. 10. c. 728. D. Per quos gubernet res privatas Principis. Ibid. D.
Comes domorum erat ſub comite rerum privatarum. Ibid. E.
Comes rerum privatarum, Palatini, & patronus fiſci, an rem fiſci poſſint emere. T. 10. c. 734. C.
Comes ſacrarum largitionum quis ſit. T. 10. c. 847. B. & ſeq.
Comes ſacrarum largitionum, quas ſub ſe haberet dignitates, & minoris honoris functiones. T. 10. c. 847. D.
Comes rerum privatarum quiſnam fuerit. T. 10. c. 848. A.
Comes ſacri patrimonii quis ſit, & an ſit alius a comite rerum privatarum. Ibid. E.
Comes Orientis quàm ſit vir ſpectabilis, & quàm latam juris dictionem habeat. T. 10. c. 849. D.
Comes commerciorum. T. 10. c. 868. D. ſolus a barbaris comparandi ſerici in uſum Principis jus habet, & poteſtatem. Ibid. D.
Comitis auctoritate incorporatio fit. T. 2. c. 659. A.
Comitis theſaurorum, & rei privatæ dignitas. T. 2. c. 903. E.
Comitis nomen quouſque provectum. T. 10. c. 847. C.
De comite Iſauriæ. T. 2. c. 1085. A.
Comites ſunt regis Capitanei. T. 2. c. 1246. B.
Comites conſiſtoriani. T. 2. c. 931. A. & T. 3. c. 172. A.
Comites ſacri ſtabuli, qui gallicè dicuntur *Eſcujers*. T. 2. c. 907. B.
Comites Provinciales. T. 2. c. 908. E.
Comites, ideſt, adſeſſores juriſperiti. T. 3. c. 179. D.
Comites, & aſſeſſores Græci quos vocent. T. 7. c. 65. A.
Comitum rei militaris dignitas, & officium. T. 2. c. 907. E.
Comitum ſcholarum dignitas. Ibid. A.
Comitari patronum quid ſit. T. 8. c. 159. B.
Comitatenſes largitiones. T. 2. c. 944. C.
Comitatus ſunt regales. Tom. 2. c. 1325. E.
Comitatus non dividendus. Tom. 2. c. 1323. C.
Comitatus ſacer. T. 3. c. 16. A.
Comitatus ineſt in jure, ubi eſt Princeps. T. 10. c. 925. E.
De comitatus inveſtitura. Tom. 2. c. 1211. A. B.
Comitiani qui ſint. T. 2. c. 1089. D.
Commeatus quid ſit. T. 2. c. 920. A.
Commeatus, & emolumentum an idem ſint. T. 5. c. 23. C.
Commenda, & titulus verbis diverſa ſunt, re eadem. T. 6. c. 1000. A.
Commendæ a Bonifacio improbatæ. Ibid. B.
Commendare quid. T. 3. c. 37. C.
Commendare eſt deponere, quoad juſtum ſuous fiat. Tom. 3. c. 304. A.
Commendare, depravatum in *commodare*. T. 4. c. 213. B.
Commendare corpus mortui terræ eſt deponere. Ibid. A. aliud eſt ſepelire, aliud commendare. Ibid. A.
Commendare eſt deponere, teſte Papiniano. Ibid. A.
Commendare rem venalem an venditorem obliget. T. 7. c. 762. E.
Commendare idem, quod deponere. T. 8. c. 616. A.
Commendare aliud eſt, aliud mandare. T. 10. c. 977. E.
Commendatio mortui non eſt juſta ſepultura. T. 4. c. 213. A.
Commendatio quælibet ſervi; vel filii non eſt accipienda pro juſſu. T. 10. c. 977. E.
Commendationes, & conſilia defunctorum non obligant. Tom. 7. c. 1210. B.
Commandatitia actio. T. 9. c. 349. E.
Commendatitiæ Epiſtolæ non obligant. T. 4. c. 536. E.
Commendatum eſt depoſitum. T. 13 c. 389. D.
Commendatum. T. 9. c. 349. E.
Commendo aliud eſt, aliud *mando*. T. 4. c. 536. E.
Commendo verbum an ſit precarium. Ibid. D.
Commendo non facit fideicommiſſum. Ibidem D.
Commendo, & *relinquo* an hæc verba fideicommiſſum faciant. T. 7. c. 1209. B.
Commendo, verbum quid ſignificet. T. 7. c. 1153. B.
Commemoratio temporum plura legata facit. T. 4. c. 431. B.
Commemoratio in uno inſtrumento, ſeu chirographo alterius inſtrumenti, ſeu chirographi, quam vim habeat, quamque fidem faciat. T. 9. c. 19. D.
Commentaria *l'eſcrove*. Tom. 2. c. 767. E.
Commentaria Cujacii in libros Quæſtionum intitulantur Opus poſthumum. In princip. Quæſt. T. 4.
Commentarienſes duo. T. 2. c. 720. A.
Commentarienſes ruſticos ne ad obſequium vocent. T. 2. c. 851. D.
Commentarienſis. Tom. 2. c. 767. E.
Commentarienſis carceris quis dicitur. T. 9. c. 1389. D. reorum cuſtodiam habebat. Ibid. D.
Commentitii liberi ſunt adoptivi. T. 4. c. 1087. A.
Commercium quarum rerum fieri non poteſt. T. 1. c. 771. B.
Commercium rei fiſcalis eſt, rei privatæ Principis non eſt commercium. T. 4. c. 258. D.
Commercium rei religioſæ nullum eſt. T. 4. c. 192. D.
Commercium quid ſit propriè. T. 5. c. 434. A.
Commercium rei non eſſe, & commercium non habere, diverſa ſunt, & quid ſignificent. T. 7. c. 1025. D.
Commercium certarum rerum quibuſdam perſonis interdictum. T. 7. c. 1179. A.
Commercium eſt jus emendi, vendendique. Ibid. A.
Commercium qui rei certæ non habet, incapax eſt ex teſtamentis. Ibid. A.
Commercium quomodo accipiendum in illo, quorum commercium non eſt. T. 7. c. 684. C.
Commercium quid. Ibid. C.
Commercium eſt permutatio; ex qua originem traxit emptio, & venditio. T. 10. c. 381. A.
Cujus rei commercium non eſt, nec debetur æſtimatio. T. 10. c. 545. C.
Commercium quid ſit. T. 10. c. 1039. A.
Commercii definitio. T. 2. c. 302. A. B.
Commercii nomen generale. T. 7. c. 684. C.

Commercii incapaces qui dicuntur. T. 7. c. 1179. D.
Commercio hominum religio eximit loca ſacra. T. 4. c. 255. E.
Commerciorum utilitas, & neceſſitas an faciat, ut pupillus ex contractu cum inſtitoribus habito teneatur. T. 5. c. 434. A.
Commerciorum comes quis dicitur. T. 9. c. 369. C.
Commerciorum comes quis, & quinam ſub illo. T. 10. c. 1039. C.
Commeſſationes clericorum caſtigantur. T. 6. c. 972. B. & popinarum ingreſſus. Ibidem D.
Commilitonia hereditas eſt in caſtrenſi peculio. T. 2. c. 960. B.
Comminare. T. 1. c. 378. B.
Comminatio judicis non eſt ſententia. T. 9. c. 1099. A. non habet vim rei judicatæ. Ibid. B.
Comminatio, quæ habet formam decreti, & cauſâ cognitâ interponitur, eſt ſententia, quia eſt decretum, non comminatio propriè. Ibidem D.
Comminatio judicis ſit citra formam decreti per interlocutionem, aut de plano. Ibid. B.
Comminationes judicis rei judicatæ auctoritatem non habent. Tom. 6. c. 955. C.
Comminationes epiſtolas non habere vim ſtipulationis nec vim acceptilationis. T. 9. c. 1056. D.
Commiſſa quando rei privatæ Principis addicuntur. T. 2. c. 658. E.
Commiſſi pœna an, & quando evitari poſſit. T. 8. c. 351. B.
Commiſſi pœna dicitur etiam pœna vectigalis. T. 10. c. 1036. C.
Commiſſum appellant τὸ [illegible]. T. 1. c. 529. A. B.
Commiſſum omne eſt pœna. T. 1. c. 1412. B.
Commiſſum quid. T. 2. c. 299. D.
Commiſſum quid ſit. Tom. 10. c. 1036. B.
De commiſſis, & vectigalibus mercium, quæ importantur, & exportantur. T. 9. c. 398. B. C. & ſequ.
Commiſſoria lex. T. 2. c. 1225. C.
Commiſſoria lex. Vide, Lex commiſſoria.
Lex commiſſaria in pignoribus improbatur. T. 6. c. 1033. C. & cur. Ibid. D.
Commiſſoria lex quæ ſit. T. 7. c. 778. C.
Commiſſoria lex. T. 9. c. 298. A. Vide, Lex commiſſoria.
Commiſſoria lex eſt lex venditionis. T. 9. c. 350. A.
Commiſſoria lex quidnam ſit. Tom. 10. c. 969. C. an ſit conceſſa, vel vetita. Ibid. D.
Lex commiſſoria non eſt lex populi Romani, ſed privatorum contrahentium emptionem, venditionem. T. 10. c. 1024. D. de ea plura. Ibid. D. & ſeq.
Lex commiſſoria olim valuit in pignoribus. T. 10. c. 1025. C.
Lege commiſſoriâ quid agatur. T. 10. c. 1024. E. & c. 1025. A.
De committenda ſtipulatione. T. 9. c. 1255. E. & c. 1256. A.
De committenda ſtipulatione pœnali. T. 9. c. 1264. C. & ſeq.
Committi non poteſt cuiquam ultra partem damni, quod paſſus eſt. T. 6. c. 395. C.
Commixtio inducit matrimonium præſumptum. T. 6. c. 1095. D.
Commixtio fœdiſſima quæ. T. 9. c. 972. E.
De commixtione, & contributione portionum ejuſdem hereditatis, & legatorum ab eis portionibus relictorum. T. 6. c. 408. B.
Commoda cui adjiciuntur, eidem quoque incommoda injungi neceſſe eſt. T. 4. c. 1230. A.
Commoda omnia, quæ rei venditæ accedunt, pertinent ad emptorem. T. 7. c. 724. C.
Commoda, & incommoda hereditatis nomen complectitur. T. 7. c. 1106. A.
Commoda ſola bonorum nomen complectitur, non autem incommoda. Ibid. A.
Commoda omnia an poſt moram tranſmittantur in heredem legatarii. T. 7. c. 1022. C. D.
Commoda Romanorum tribubus addicta quænam erant. T. 10. c. 1099. D.
Commodare poteſt non ſolùm dominus verus, ſed etiam non dominus. T. 5. c. 419. A.
Commodare an voluntatis nudæ, & officii ſit, non neceſſitatis. Ibid. A.
Commodare eſt utendum dare. T. 7. c. 858. A.
Commodata res quando propriè intelligatur. T. 1. c. 192. E.
Commodata res quænam propriè intelligatur. T. 8. c. 1046. E.
Commodatæ rei cuſtodia præſtanda eſt. T. 1. c. 384. B.
Commodatæ rei periculum ad quem pertinere debeat. T. 8. c. 320. E. & c. 321. A.
Commodati utilitas ſolius eſt accipientis. T. 1. c. 1447. A.
Commodati, & locationis comparatio. Ibid. A.
Commodati damnum fatale non præſtat commodatarius. T. 1. c. 384. A.
Commodati qui fidem fallit, non fit infamis. T. 4. c. 213. C.
Commodati duplex actio eſt, directa, & contraria. T. 5. c. 418. C. D.
Commodati actio etiam leviſſimam culpam præſtare cogit. T. 5. c. 420. C.
Commodati, & mutui differentia. T. 5. c. 393. A.
Commodati, & precarii differentia, quam noſtri non animadverterant. T. 5. c. 416. B. C.
Commodati actio quotuplex. T. 5. c. 418. C.
Commodati actio directa quare ita dicta. T. 5. c. 418. D.
Commodati actione an teneantur ſinguli commodatarii heredes pro portionibus hereditariis ex pacto defuncti. Ibid. E.
Commodati actio contraria. T. 5. c. 419. B.
Commodati actione non ſtatim agere poteſt, qui rem commodavit. T. 6. c. 77. C.
Commodati cauſa. Vide, Cauſa commodati.
In commodati actione an ſit locus compenſationi. T. 9. c. 293. A.
In commodati actionem quid veniat, utrùm dolus, an & culpa, & omne periculum. T. 9. c. 294. A.
Commodati definitio. T. 10. c. 427. D.
Commodati actio duplex. T. 10. c. 970. C.
In actione commodati an ſit locus compenſationi. T. 10. c. 982. D.
Actio commodati ſemper datur in ſimplum, depoſiti nonnunquam in duplum. T. 20. c. 987. A. Vide, Depoſitum.
In commodato geritur negotium invicem. T. 5. c. 418. A.
In commodato quomodo furtum committitur. T. 6. c. 60. A. B. C.
De commodato contracto ſolius commodatarii gratiâ. T. 9. c. 1197. C.
Ex commodato naſcitur ultro citroque actio commodati civilis directa, & contraria. T. 5. c. 1272. A.
Commodatum quid. T. 2. c. 232. D.
Commodatum quid a mutuo diſſideat. T. 1. c. 763. D. & a precario. Ibid. E.
Commodatum eſt precario ſimile. T. 3. c. 93. D.
Commodatum rei ſuæ non valet. T. 1. c. 1128. E.
Commodatum an oporteat eſſe gratuitum. T. 1. c. 192. E.
Commodatum inter, & precarium differentiæ duæ. T. 3. c. 676. C.
Commodatum originem trahit ab amicitia. T. 2. c. 232. E.
Commodatum eſt mutuum ad uſum, non ad abuſum; mutuum verò propriè eſt commodatum ad abuſum. T. 4. c. 1136. B. C.
Commodatum, depoſitum, cæterique contractus in quo differant. T. 5. c. 1162. A.
Commodatum ſi in eo actum ſit, ut eædem ipſæ res reſtituantur, etiam in nummis conſiſtere poteſt. T. 4. c. 391. B.
Commodatum omne eſt gratuitum. T. 5. c. 417. B.
Commodatum eſt negotium bonæ fidei: ergo in eo dolum excipere contra bonos mores erit. T. 5. c. 418. C.
Commodatum pro mutuo accipitur, cum videlicet in illud veniunt res,

quæ

Digitized by Google

quæ promiſcuum uſum habent. T. 5. c. 392. C.
Commodatum an ſit quaſi mutuum ad uſum. T. 5. c. 393. A.
Ut commodatum ſæpe pro mutuo, ſic mutuum pro commodato ſæpius uſurpatur. Ibid. B.
Commodatum ſine tutoris auctoritate, cum pupillo contrahi non poteſt. T. 5. c. 415. D.
Commodatum beneficium eſt; eſt enim gratuitum. T. 5. c. 419. C.
Commodatum, & mandatum negotia ſunt gratuita. T. 5. c. 419. B.
Commodatum quomodo a precario differat. T. 6. c. 1021. E. intempeſtivè revocari non poteſt. Ibid. E.
Commodatum quid. T. 7. c. 626. C. D.
Commodatum eſt gratuitum. T. 7. c. 625. C.
Commodatum eſt ſpecies, creditum genus. T. 7. c. 631. D. E.
Commodatum propriè datur ad uſum, mutuum ad abuſum. T. 7. c. 624. B.
Commudatum pro mutuo. Ibid. A. B.
Commodatum, vel precarium non conſiſtit in pecunia numerata. T. 7. c. 626. C.
Commodatom an dominium mutet. T. 8. c. 320. B.
Commodatum eſſe mutuum ad uſum T. 8. c. 319. E.
Commodatum in omnibus rebus conſiſtit, non item mutuum, quod conſiſtit in hia tantùm rebus, quæ pondere, numero, menſuráve conſtant. Ibid. C.
Commodatum, & precarium differunt. T. 9. c. 1170. C.
Commodatum quid a ſimilibus negotiis diſtet. T. 9. c. 293. A.
Commodatum eſt contractus, qui exigit diligentiam exactiſſimam. T. 9. c. 294. C. culpa leviſſima præſtatur. Ibid. D.
Commodatum an finiatur morte commodatarii, vel commodantis. T. 9. c. 1170. E.
Commodatum, & depoſitum in quo differunt. T. 9. c. 293. C. & c. 432. D.
Commodatum revocari impunè non poteſt. T. 9. c. 1170. C.
Commodatum, & pignus in quo differunt. T. 9. c. 1197. D. E.
Commodatum mutuo adeo eſt proximum, ut & inter ſe permutent nomina. T. 10. c. 983. C.
Commodatum inter, & depoſitum differentiæ. T. 10. c. 987. D. E.
Commodatis a Deo facultatibus utimur, & quaſi precarii poſſeſſores ſumus. T. 3. c. 93. D.
Commodatus ſervus ſi commodatario furtum fecerit, commodator tenetur. T. 1. c. 1442. B.
Commodatarius quam cuſtodiam, & diligentiam præſtare debeat. T. 5. c. 863. C.
Commodatarius an ſolùm præſtet dolum, an & culpam etiam leviſſimam. T. 5. c. 415. E.
Commodatarius an rei retentionem habeat pignoris loco ob impenſas neceſſarias. T. 7. c. 1412. B. C.
Commodatarius ſi rem utendam æſtimatam acceperit, an ſuſtineat ejus rei periculum. T. 7. c. 853. D.
Commodatarius ſi rem alienaverit, an dominus poſſeſſione rei intervertatur. T. 8. c. 295. B.
Commodatarius quam diligentiam in ſervanda recommodata præſtare debeat. T. 8. c. 321. A.
Commodatarius, qui rem commodat, an dominum rei intervertat poſſeſſione. T. 8. c. 295. E. & c. 297. A.
Commodatarius an rei commodatæ furtum facere videatur, ſi repoſcenti domino eam non reddat. T. 8. c. 284. D. E.
Commodatarius pecuniæ periculum non agnoſcit. T. 9. c. 212. D.
Commodatarius rem naturaliter poſſidet. T. 9. c. 1008. D.
Commodatarius, qui cuſtodiam præſtare debet, ſi culpâ ejus reſperibit, an habeat furti actionem, T. 10. c. 244. A.
Commodatarius, qui furtum non fecit, an poſſit furti agere adversùs dominum, qui fecit. Ibidem C.
A commodatario ea exiguntur, quæ pater familias diligentiſsimus ſolet præſtare. T. 9. c. 299. B.
Commodator per commodatarium poſſidet. T. 1. c. 1134. B.
Commodator, ſi commodatum ſurripuerit, furti non tenetur. T. 1. c. 410. D.
Commoditates ſuas nemo debet augere alieno detrimento. Tom. 4. c. 723. D.
Commodum ſuum nullus ex alterius incommodo augere debet. T. 4. c. 891. B.
Commodum cujus ſit, ejuſdem etiam ſit incommodum. T. 4 c. 985. D. E.
Commodum repræſentationis legato ineſt. T. 4. c. 412. C. cur ſervo alieno via ad fundum domini non rectè legatur. Ibid. D.
Commodum cum erit, dotis nomine dabuntur tibi tot aurei, hæc verba, *cum commodum erit*, quomodo ſint accipienda. Tom. 8. c. 581. A.
Commodum, & periculum rei venditæ. T. 9. c. 379. A. & ſeq.
Commodum, & incommodum rei venditæ ante traditionem an ſit emptoris, vel venditoris. T. 10. c. 1010. C. & ſeq.
Commodi accedentis an commodum aliud eſſe poſſit. T. 6. c. 594. A.
Plus commodi quot modis eſſe intelligitur. T. 10. c. 487. E.
Commodo, & beneficio unumquemque non uti poſſe, quod pro ſe impetravit a Principe, vel Magiſtratu, quodve ei lex dederit. T. 6. c. 325. A. B.
Ex omni commodo an detrahatur falcidia. T. 10. c. 487. E.
Commodo affectus an poſſit ſemper gravari fideicommiſſo. T. 10. c. 1052. D.
Commonitoria ſunt, quæ vocantur σύμβολα. T. 2. c. 1045. C.
Commonitorium de ſuffragio quid. T. 9. c. 216. A.
Commonitorium pro memoriali libello. Ibid. A.
Commonitorium quid ſit. T. 10. c. 628. B.
Commorientes qui dicuntur. Tom. 4. c. 1441. D.
Communalia. T. 8. c. 506. A.
Commune crimen emptoris, & venditoris quando ab utroque defendi poteſt; & quando, ſi dilui nequeat, in utroque puniri. T. 4. c. 851. C. & quæ ſententia Cypriani. Ibid. C.
Commune delictum quod eſt. T. 4. c. 1400. C. militare verò delictum quodnam dicitur. Ibid. C.
Commune an communi ſervire poſſit. T. 4. c. 145. C.
Commune votum filium ad patris hereditatem vocat; patrem verò ad filii bona tantùm miſerationis ratio, vel ſolatii ratio. T. 4. c. 363. C.
Commune jus. Vide, Jus commune.
Commune duorum quid dicitur. T. 6. c. 734. A.
Commune quid an poſſit legari. T. 10. c. 1126. C. D.
Commune quod eſt, meum non eſt. T. 7. c. 943. C.
Communi dividundo actio in quo differat ab actione pro ſocio. T. 5. c. 491. B.
Communi dividundo actio. Vide, Actio communi dividundo.
In communi cauſa victoria unius proficit cæteris. T. 6. c. 951. C.
Communi dividundo obligatur pupillus, ſi locupletior factus ſit. T. 6. c. 11. C. D.
Communi in area an quis, invito altero, ædificare poſſit. T. 7. c. 424. B.
In communi re an quis, invito altero, quid facere poſſit. T. 7. c. 411. A. B.
In communi re an unus ex ſociis, invito altero, aliquid facere poſſit. T. 7. c. 423. B.
In communi dividundo actione habetur tantùm æſtimatio damni, in ſimplum. T. 7. c. 598. E.
Communi dividundo actio de recipienda parte pecuniæ ſolutæ. T. 7. c. 590. D.
De communi dividundo actione. T. 7. c. 571. B.
In communi dividundo quæ res veniunt. T. 7. c. 286. E.
Communi dividundo actio quæ eſt. T. 7. c. 571. B.
Communi dividundo actio, & familiæ erciſcundæ actio in quo differant. Ibid. D.
Communi dividundo actio in quo differt ab actione pro ſocio. Ibid. D.
Communi dividundo judicium inter

quos

Digitized by Google

quos reddi debeat. T.7. c.585, D.
Communi dividundo actio datur inter volentes. T.7. c.484. D. E. excipiuntur quidam caſus. Ibidem c. 485. A.
Communi dividundo actionem dari manente communione, Tom. 7. c.574. E.
Communi dividundo actio eſt bonæ fidei. T.7. c.474. B.
Communi dividundo paucioribus agentibus, rem eſſe finiendam adjudicatione. T.7. c.589. C.
Communi dividundo agi poteſt inter heredem, & legatarium, ſi incertum ſit, an lex falcidia locum habeat, Ibidem D.
Communi dividundo actio locum habet inter ſocios. T.7. c.469. D.
Communi dividundo actio redditur inter pauciores. T.7. c.490. D. E.
Communi dividundo titulus in quo differat a titulo familiæ erciſcundæ. T.7. c.474. B.
De re communi heredibus cum extraneo. T.7. c.533. A.
De communi fundo pignerato ab uno ex ſociis. T.7. c. 584. A.
De communi ſervo manumiſſo, T.9. c.959. C. & ſeq.
Judicium communi dividundo quo caſu detur inter heredem, & legatarium, T.10 c.809. A.
Actio communi dividundo. T.19. c. 941. B. C. cur, & quibus de rebus detur. Ibid. B.
Communis obligatio. Vide, Obligatio.
Communis puteus quis dicitur, T.7. c.577. C.
Communis cum res eſt, competit etiam actio communi dividundo. T.7. c.235. A. competit etiam vindicatio, Ibidem B.
Communis paries an dividi poſſit. T.7. c.411. D.
Communis paries. Vide, Paries communis.
Si communis res pignori data ſit. T. 9. c.1120. D. E.
Communes res non poſſunt partiri, niſi conſentiant omnes. T.7. c.589. C.
Communes res omnes veniunt in actionem communi dividundo. T. 7. c.576. C.
Communes res omnes in judicium communi dividundo veniunt, T. 7. c.578. A.
Communia a publicis differre. T.1. c.59. D.
Communia ſeparantur a propriis; & alia ſunt propria jure diviſionis, alia propria jure emptionis. T.4. c.1463. A.
Communia inter legata, & fideicommiſſa. T. 9. c. 818. C. & ſequ. & c. 837. A. & ſeq.
Communia de uſucapionibus. T.9. c.1000. D. E.
Communia de ſucceſſionibus. T.9. c.925. A. & ſeq.
Communia de manumiſſionibus. T. 9. c.976. E. & 977. A. & ſeq.
Communia de legatis, & fideicommiſſis. T.9. c.847. A. B. & ſeq.
De communibus ædibus. T.7. c.479. D.
Communio ſacra domi ne fiat. T.1. c.1103. D.
Communio dominiorum excitat immenſas controverſias, diſtinctio verò ſedat controverſias. T.4. c. 1163. B.
Communio, & ſeparatio ſunt contraria. T.4. c.881. B.
Communio eſt ſocietas juris ejuſdem non pro ſolido, ſed pro partibus indiviſis. T.4. c.691. A.
Communio juris quæ ſeparatim intelligi poteſt, T.4. c.881. B.
Communio bonorum inter conjuges ex more antiquo originem ſumpſit. T.6. c.1147. C. D.
Communio eſt inter heredem, & legatarium falcidiâ lege interveniente. T.7. c.589. D.
Communio ejuſdem vici, aut pagi, aut civitatis. Vide, Societas, aut Communio.
Communio poteſt eſſe ſine ſocietate. T.9. c.361. C.
Communionem inter omnes cives introducere voluit Socrates. T.4. c.1163. B.
Communionem juris nullam eſſe individuorum, quid hoc ſit. T. 4. c.881. B.
Communionem inducit poſterius decretum, non prius. T.6. 486. A.
De communione inter conjuges conſultatio. T.1. c.656. A.
Communione ſublatâ, duobus caſibus agitur communi dividundo de præſtationibus. T.7. c.575. A.
Comparatio publica ſpecierum. T.3. c.11. B.
Comparatio argentarii, & tutoris: huic competit actio tutelæ; illi actio in factum. T.4. c.923. A. officium utriuſque eſt publicum, & virile. Ibid. A.
Comparatio rerum adjunctarum omnem dubitationem tollit. T.4. c.1127. E.
Comparatio legatorum, & ſtipulationum eſt frequentiſſima. T. 4. c.61. B.
Comparatio eorum, quorum cauſa, & ratio diverſa eſt, cua nulla exiſtimetur; T.5. c.956. D. E.
Comparatio, aut ſimilitudo omnis plerumque claudicat. T.8. c.258. A.
Comparatio ſcripturarum per ſe ſola fidem non facit. T.9. c.190. D.
Comparationes literarum an fieri poſſint, tam ex privatis, quàm ex publicis ſcripturis. T.9. c.287. E.
Comparatum, & alode ſemper opponuntur. T.9. c.420. E.
Compaternitas quomodo contrahatur. T.6. c. 1108. B. & c. 1111. D. E.
Compaternitas matrimonium impedit. T.6. c.1111. A. contractum non dirimit. Ibid. A.
Compatres qui dicantur. Tom.6. c. 1110. A.
Compatrum filii nuptias contrahere poſſunt. Ibid. A.
Compendium quid differt ab eo, quod intereſt. T. 4. c.1325. E. & c.1326. A.
Compendium. T.5. c.870. B.
Compendiis juris error fœminis non nocet. T.4. c.1429. E. & c. 1430. A.
In compendiis, ſive lucris mulieri non prodeſt juris ignorantia. T.8. c.234. D.
Compendioſa ſubſtitutio quæ ſit, & quomodo fiat. T.7. c.899. E. & c. 900. A.
Compenſantur ea ſola, quæ pondere, numero, & menſurâ conſtant. T.10. c.435. A.
Compenſare, & computare quid inter ſe diffideant. T.3. c.197. A.
Compenſare poteſt hereditatis poſſeſſor, quod ſibi debuit defunctus. T.3. c.431. B.
Compenſare, & imputare in quo differant. T.4. c.1234. D. & c. 1351. A.
Compenſare aliud eſt, aliud computare. T.4. c.1223. B.
Compenſare an actori poſſit procurator abſentis, ſi conveniatur ob proprium debitum, quod ia non ſibi, ſed domino abſenti debeat. T.4. c.937. E.
Compenſare debitum cum hereditate quo caſu heres debet. T.6. c.406. E.
Compenſare, & imputare differunt in quæſtione legis falcidiæ. T.9. c.166. C.
An compenſari poſſit, quodcumque peti poteſt. T. 4. c. 577. D.
Compenſari quod debitum poteſt, id non poteſt peti. T.6. c.518. D.
Compenſari id, quod poſſeſſor hereditatis de ſuo creditoribus hereditariis ſolvit. T.9. c.167. B.
Compenſari non poſſunt quæcumque ſoluta repeti non poſſunt. T.10. c.435. D.
Compenſat poſſeſſor hereditatis quoſcumque juſtos ſumptus, quos fecit de ſuo, propter onera hereditaria. T.9. c.166. D.
Compenſatio quid, & ex quibus cauſis fit. T.1. c.769. D.
Compenſatio an poſſit opponi actioni commodati, aut actioni mandati. T.1. c.260. E.
Compenſatio an poſſit opponi actioni depoſiti. Ibid. D.
Compenſatio crediti, ac debiti ex cauſis diſparibus admittitur. T.2. c.385. B.
Compenſatio minora efficit legata. T.3. c.431. E.
Compenſatio fit ipſo jure deducto per exceptionem. T.3. c.204. D. E.
Compenſatio non fit, niſi debiti liquidi confeſſi, & præſentis. T.3. c.205. A.
Compenſatio tollit, minuitve actionem ipſo jure. T.1. c.385. B.
Compenſatio in ſtrictis judiciis non fiebat ipſo jure. T.2. c.248. E.
Compenſatio non poteſt opponi petitioni alimentorum. Tom. 2. c. 1124. B. Com-

Digitized by Google

Compenſatio quæ eſt. T.4. c.76. D.
Compenſatio vicem ſolutionis obtinet. T.4. c.522. D.
Compenſatio fir in Gallia ex reſcripto Principis nominatim. Tom.4. c.76. E.
Compenſatio condictioni ſurtivæ opponi poteſt, non actioni pœnali furti. T.4. c.1351. B.
Compenſatio eſt computatio vice mutuâ debitæ quantitatis. T. 4. c. 938. A.
Compenſatio eſt imputatio voluntaria, & contra imputatio eſt compenſatio neceſſaria. T.4. c.1048. B.
Compenſatio actioni in rem non objicitur. Tom.4. c.735. D. ſecus hodie. Ibid. c.737. A.
Compenſatio non datur occupantibus perperam poſſeſſionem alienam. Ibidem c.737. B.
Compenſatio criminum parium admittitur in actione de moribus civili, in actione de moribus criminali non admittitur. T.4. c.282. E.
Compenſario ſemper fit ad finem concurrentis quantitatis, paris quantitatis duntaxat. Tom. 4. c. 1362. C.
Compenſatio eſt debiti, & crediti contributio. T.4. c.76. D.
Compenſatio generaliter fit ipſo jure in omnibus judiciis tam ſtrictis, quàm bonæ fidei. Ibid. D.
Compenſatio fit non cujuslibet debiti, non incerti, non controverſi, ſed liquidi confeſſi. Tom. 4. c.77. B.
Compenſatio non opponitur in actionibus in rem, ſed actionibus in perſonam tantùm. T.4. c.735. C. ſecus hodie. Ibidem c.737. A.
Compenſatio obligationem imminuit. T.4. c.77. A.
Compenſatio quid. T.5. c.474. E.
Compenſatio quæ ſit, & quando locum habeat. T.5. c.496. B.
Compenſatio quando accidat, & quarum rerum fiat. T.5. c.1019.
Compenſatio fit tribus modis, T.5. c.795. C.
Compenſatio damnorum, & impenſarum quando fieri debet. Tom.6. c.7. C.
Compenſatio fit pari pecuniâ. T.5. c.485. A. fit officio judicis in bonæ fidei judiciis. Ibidem A. hodie ex conſtitutione. Ibidem A.
Compenſatio pro ſolutione habetur, T.6. c.452. A.
Compenſatio fit ipſo jure in omnibus judiciis, T.5. c.485. A.
Compenſatio fit pari pecuniâ, vel pro modo concurrentis quantitatis, vulgò *Compenſation ſe faict d'une ſomme liquide a une autre ſomme liquide*. T. 6. c. 451. A.
Compenſatio non fit in Gallia, niſi reſcripto Principis. T. 6. c. 485. A.
Compenſatio per exceptionem in ſtrictis judiciis objicitur. T. 7. c. 872. D.
Compenſatio debiti, quando fit ipſo jure. T. 7. c. 1204. C.
Compenſatio quid ſit. T. 8. c. 316. C.
Compenſatio eſt quaſi mutua petitio. T. 9. c. 337. A.
Compenſatio impenſorum cum fructibus. T. 9. c. 476. D.
Compenſatio opponi poteſt actioni judicati, oppoſitâ exceptione doli mali. T. 9. c. 1089. C.
Compenſatio quomodo fit. T. 9. c. 166. D.
Compenſatio ex dote erat olim ob res amotas. T. 9. c. 545. C.
Compenſatio quando non admittitur adverſus fiſcum. T. 9. c. 332. C.
Compenſatio non admittitur, ſi quis ſit civitatis debitor. Ibid. D.
Compenſatio ejus habebitur in reſtituenda hereditate, quod te in mortui infirmitatem, inque ſumptum funeris bona fide ex proprio tuo patrimonio erogaſſe probaveris. T. 9. c. 156. B. & ſeq.
Compenſatio legati cum dote. T. 10. c. 202. B.
Compenſatio quomodo vocetur a Græcis. T. 10. c. 435. A.
Compenſatio an fiat ex cauſa pari, aut diſpari. Ibid. A.
Compenſatio fit ipſo jure, ſed moribus Galliæ non fit, niſi ex reſcripto Principis. Ibid. A.
Compenſatio olim non admittebatur in ſtrictis judiciis; at in bonæ fidei admittebatur ipſo jure, tandem ubique convenit inter Juris Conſultos fieri ipſo jure. Ibid. E. & c. 436. A.
Compenſatio objicitur per exceptionem ſtricti judicii. T. 10. c. 456. E.
Compenſatio an fiat ob res amotas. T. 10. c. 646. A.
Compenſatio an poſſit opponi actioni commodati directæ. T. 10. c. 970. E. & ſeq.
Compenſatio quomodo olim fiebat. T. 10. c. 981. C.
Compenſatio quid ſit. Ibid. C.
Compenſatio non fit hodie moribus noſtris, niſi ex reſcripto Principis. Ibid. D.
Compenſatio quibus in rebus hodie admittatur. Ibid. E.
Compenſationis jus merum æquitas inducit. T. 4. c. 522. E.
Compenſationi locus non eſt in vindicationibus. T. 4. c. 735. C.
Compenſationi an locus ſit in actione commodati. T. 9. c. 293. A.
Compenſationi locus eſt in omnibus actionibus. Ibid. B. excipitur ſola cauſa depoſiti. Ibid. B.
Compenſationem tacitam fieri ratione exceptionis doli quid ſit. T. 3. c. 423. A.
Compenſationem non admitti in actione depoſiti. T. 2. c. 1124. C.
Compenſationem etiam in judiciis in rem fieri. T. 3. c. 431. A.
Compenſationem non admittit actio depoſiti. T. 4. c. 213. C. omnes aliæ actiones compenſationem hodie patiuntur ipſo jure. Ibid. C.
In compenſationem quidnam veniat. T. 5. c. 442. D.
In compenſationem non venit actio, quæ perimitur per exceptionem, & cur. T. 7. c. 1204. C.
Compenſationem non fieri, niſi debitum ſit liquidum. T. 9. c. 53. D.
Compenſationem fieri in omnibus judiciis ipſo jure. Ibid. D.
Compenſationem inter, & deductionem nulla eſt hodie differentia. T. 10. c. 981. E. & c.982. A.
Pari compenſatione tolluntur delicta mutua in actione rerum amotarum. T. 4. c. 295. D.
In compenſatione qui totum petit, malè petit. T. 4. c. 77. A. quibus modis plus petitur. Ibid. A. Alciatus malè. Ibid. A.
Compenſatione adverſùs fiſcum utentis probatio. T. 8. c. 814. A.
In compenſatione jus verſatur, in deductione factum. T. 10. c. 982. A.
Compenſationes latiùs introduxit Juſtinianus. T. 1. c. 260. C.
Compenſationes quæ fiunt ex dote, quam mulier repetit poſt divortium. T. 9. c. 497. B. & ſeq.
De compenſationibus. T. 6. c.452. A.
Comperendinatum pro comperendinatione. T. 1. c. 194. A.
Competere actionem, dari, inſtitui, & reſtitui differunt. T. 1. c. 1295. B.
Competere eſt actionem naſci. T. 4. c. 37. B.
Competere actionem aliud eſt, aliud dare, vel decernere actionem. Ibid. B.
Competere eſt cedere diem. T. 9. c. 891. C. eſt deberi. Ibid. D.
Complainte en cas de ſaiſine, & novvellete, ou plainte de Haro. T. 9. c. 1165. B.
Componere leges, jura, actiones. T. 1. c. 894. E.
Componere cum teſtibus, vulgò *confronter*. T. 9. c. 1378. D.
Compoſta quid ſit. T. 7. c. 1445. D.
Compotationum, & comeſſationum intemperantia nefandiſſima, quæque parit. T. 3. c. 285. C.
Compromiſſa ad ſimilitudinem judiciorum redacta ſunt, & iiſdem privilegiis utuntur. T. 5. c. 21. D. E.
Compromiſſariut judex. Vide, Arbiter.
Compromiſſarius arbiter ſemper ſumitur pœnâ interpoſitâ ex compromiſſo. T. 7. c. 129. B.
Compromiſſarii arbitri nec notionem, nec juriſdictionem habent. T. 7. c. 129. A.
Compromiſſarii judices. T. 9. c. 144. B.
Compromiſſum pecuniæ certæ receptum. T. 1. c.743. C.

Com-

Compromiſſum quandonam ſolvatur. T. 5. c. 183. C. D.
Compromiſſum morte, & Sacerdotio finitur. T. 6. c. 871. D.
Compromiſſum ſi ita factum eſt, ut præſente utroque, aus heredibus eorum, arbiter ſententiam dicat, & alter ex litigatoribus deceſſerit, aut furere cœperit, quid faciendum. T. 6. c. 22. A. B.
Compromiſſum ſolvitur ceſſione bonorum. T. 6. c. 23. A.
Compromiſſum omne intelligitur eſſe perſonale. T. 6. c. 22. E.
Compromiſſum judicio comparatur, T. 9. c. 145. A.
De compromiſſi pœna conſultatio. T. 1. c. 659. B.
An compromiſſi dies proferri poſſit ex conventione. T. 4. c. 98. D.
An compromiſſi ſecundi arbiter ſuſcipere cogatur auditorium. Ibid. C.
Compromiſſi dies an poſſit proferri. T. 5. c. 177. B. & c. 592. D.
Compromiſſi forma ſervanda, aliàs ſententia nulla. T. 6. c. 964. D.
Compromiſſi diem proferre poteſt arbiter per nuntium, vel per epiſtolam. T. 6. c. 22. D.
Compromiſſi pœna an ſemper peti poſſit, & quando committatur. T. 8. c. 350. E. & c. 351. A.
Compromiſſi pœna an peti poſſit, ſi arbiter compromiſſarius pecuniam certo die dare juſſerit, & eo die tranſacto, nec datâ pecuniâ, poſtea pecunia offeratur. T. 8. c. 350. D.
Compromiſſo opponitur judicium ordinarium. T. 6. c. 872. A.
In compromiſſum facere quinam videantur. T. 5. c. 183. D.
In compromiſſis ſtipulatio ſtrictiùs accipitur T. 6. c. 22. D.
An compromitti poſſit in fœminam. T. 3. c. 375. B.
Comprivigni. T. 8. c. 211. A.
Compulſor ἐξωπλευτὴς. T. 1. c. 530. B.
Compulſor quo tempore mittatur poſt canonicarium miſſum. T. 10. c. 735. A.
Computare aliud eſt, aliud compenſare. T. 4. c. 1223. B.
Computatio ob errorem calculi retractari non poteſt. T. 2. c. 643. A.
Computationis prætextu reſtaurari non poteſt res judicata. T. 9. c. 5089. B.
Conanus. Vide, Franciſcus Conanus.
Conatus ſæpe in jure ponitur. T. 9. c. 450. C.
Concamerationes quæ ſunt. T. 9. c. 1174. A.
Concameratum balneum. Ibid. A.
Concaput quid. T. 7. c. 612. A.
Concedendi verbo quid intelligatur. T. 6. c. 1038. D.
Concedere eſt verbum ambiguum. T. 10. c. 5096. D.
Concedere aliud eſt, aliud donare, aliud dare. Ibid. D.
Quod conceditur benignè, non eſt trahendum ad conſequentiam. T. 7. c. 567. E.
Concepti pro natis habentur. T. 6. c. 427. C.
Concepti, necdum nati, patri non proſunt ad excuſationem tutelarum, vel aliorum munerum civilium. T. 6. c. 429. A. nihil etiam matri proſunt. Ibid. B.
Concepti poſt mortem teſtatoris an ſuccedere poſſint. T. 7. c. 172. C.
Concepti poſt mortem ejus, de cujus bonis quæritur, an propriè ſit cognatus. T. 10. c. 779. C. D.
Conceptio atrocior eſt in calumniam, quàm in dolum. T. 1. c. 788. B.
Conceptionis ancillæ furtivæ quid ſpectetur. T. 5. c. 726. D.
Conceptus nulli ſunt arbitri. T. 7. c. 519. E.
Conceſſa, data, donata diſtinguuntur. T. 7. c. 5281. D.
Conceſſio quomodo a donatione differat. T. 6. c. 1038. D.
Conceſſio peculii finitur morte patris. T. 7. c. 1253. B.
Conchæ inter potiora vaſa numerantur. T. 1. c. 433. B.
Conchæ maris poma. T. 3. c. 272. D.
Conchyliorum varia genera, & nomina. T. 2. c. 794. E.
Conchylio-leguli, & muri-leguli idem. T. 2. c. 795. D.
Conchylio-legulo alterutro parente natus, deterioris parentis conditionem ſequitur. T. 2. c. 797. A.
Concilium Agathenſe adversùs presbyteros, qui ex redditibus Eccleſiæ emunt ſuo nomine. T. 6. c. 1041. B.
Concilium Arelatenſe adversùs clandeſtinas nuptias. T. 6. c. 1086. D.
Concilium Lateranenſe. Tom. 6. c. 980. E.
Concilium Pictavienſe Clericos, qui armati incedunt, excommunicatione plectit. Vide, Clerici.
Concilium Rhemenſe de iis, quæ a clericis poſt clericatum empta ſunt, Eccleſiæ conſervandis. T. 6. c. 1040. E. & c. 1041. A.
Concilium ſucceſſionis habitum. T. 6. c. 974. A.
Concilium Toletanum donationibus ab Epiſcopo factis modum imponit. T. 6. c. 1039. E.
Concilium Triburienſe irritat matrimonia contracta inter eos, qui antea adulterio ſe contaminaverunt. T. 6. c. 1101. D. E.
Concilium Tridentinum de cognatione ſpirituali multa profert. T. 6. c. 1108. D.
Concilium Turonenſe laicis prohibet, ne cum Clericis in choro ſedeant. T. 6. c. 967. A.
Concilium Turonenſe de non ſcindenda præbenda. T. 6. c. 998. A.
Concilium abrogari poteſt a ſubſequenti Concilio. T. 6. c. 1008. E.
Concilium Epiſcopale quid. T. 6. c. 1001. B.
Concilium Provinciale quid. T. 6. c. 1000. C. ſingulis annis convocandum. Ibid. C.
Concilii Provincialis decreta a ſolo ſummo Pontifice remitti, vel relaxari poſſunt. Ibid. D.
In Concilio Provinciali non ſolùm vocandi Epiſcopi, ſed etiam admittendi Canonici. T. 6. c. 1017. A. B.
Concilia ſæpenumero habentur, ut præteritæ conſtitutiones renoventur, ſive reſtaurentur. T. 6. c. 956. B.
Concluſio, & deciſio caſus in ultima & notabili differentia mutui, & crediti. T. 5. c. 399. C.
Concluſio vera non ſemper elicitur ex omnibus veris. T. 5. c. 1173. E.
Concubina uxorem imitatur, ideo viceconjux appellatur. T. 2. c. 1055. E.
Concubina matris familias honeſtatem non habet, niſi patroni concubina ſit. T. 3. c. 70. A. & c. 518. E.
Concubina non eſt ſcortum, nec adultera. T. 3. c. 118. C.
Concubina ab uxore quomodo ſeparetur. T. 1. c. 398. D.
Concubina de adulterio non accuſatur jure mariti. T. 3. c. 148. B.
Concubina ex ejus, cui benignefecit, teſtamento capere an aliquid poſſit. T. 3. c. 518. E.
Concubina non eſt juſta conjux, ut uxor, & conjux dicitur. T. 2. c. 1066. B.
Concubina in bonis contubernalis capacitatem non habet. T. 2. c. 1065. B.
Concubinatus eſt legitima conjunctio. T. 2. c. 341. A.
Concubina non eſt uxor, ſed eam imitatur. T. 4. c. 1185. A.
Concubina quid differt ab uxore. Ibid. A.
Favor conjugalis potiùs eſt reprimendus, quàm inſtigandus. T. 4. c. 1334. C.
Concubina uxorem imitatur. T. 4. c. 5308. A. hæc ab uxore ſolo delectu ſeparatur. Ibid. B. & quaſi uxor eſt, ſolâ animi deſtinatione ſeparata. Idid. B.
Concubina ab uxore ſeparatur ſolo delectu. T. 4. c. 1335. E.
Concubina, & focaria in quo differunt. T. 4. c. 801. C. & ſeq.
Concubina. Vide, Focaria.
Concubina, & liberi naturales an in bonis eſſe intelligantur. T. 5. c. 777. B.
Concubina olim juſtam uxorem imitabatur. T. 6. c. 975. A.
Concubina & dignitatis, & matris familias nomen non habet. T. 6. c. 599. B.
Concubina an capere poſſit ex teſtamento concubini. Tom. 7. c. 1492. A.
Concubina an retineat honeſtatem matris familias. Ibid. A.

Con-

Digitized by Google

Concubina legibus probata eſt. T. 7. c. 1491. D.

Concubina in quo differat ab uxore. T. 8. c. 903. B.

Concubina uxorem juſtam imitatur. T. 9. c. 1420. A. & c. 1421. C.

Concubina eſt nomen nonnullius dignitatis. T. 9. c. 552. A.

Concubina, quæ eſt vice uxoris, poteſt accuſari lege Julia de adulterio. T. 9. c. 917. C.

Concubina uxorem imitatur. T. 9. c. 434. B. & c. 551. B. C. & c. 1421. C.

Concubina & uxor in quo differunt. T. 9. c. 551. E.

Concubina dicitur ſemimatrimonium. T. 9. c. 552. A.

Concubina an poſſit capere ex teſtamento concubini. T. 10. c. 482. B.

Concubinæ, & amicæ differentia. T. 8. c. 595. B.

Concubinæ cur donare licet, non uxori. T. 9. c. 533. D.

Concubinæ nomen eſt honeſtum, & legitimum, non focariæ nomen. Ibid. D.

Concubinæ nomen non eſt infame, & turpe, imò honeſtum, & legitimum. T. 9. c. 551. C.

Concubinæ an poſſit donari. T. 10. c. 1121. A.

Concubinam unam, non plures habere licet. T. 2. c. 1065. E.

In concubinam donatio collata an poſtea fiat irrita, ſi concubina uxor ducatur. T. 4. c. 1334. C.

Concubinam ex ſola animi deſtinatione æſtimari oportet. T. 6. c. 599. A.

Cum concubina ſtuprum non committitur. T. 4. c. 1186. B. & T. 9. c. 1420. A. hoc ex jure civili intelligitur de cælibe, qui habet concubinam. Ibid. c. 1420. B.

Cum concubina an ſit matrimonium. T. 10. c. 481. E.

Concubinæ quomodo fiunt uxores veræ. T. 2. c. 1051. C. D.

Concubinæ quæ. T. 8. c. 595. A. B.

Concubinis olim donare in infinitum licebat. T. 2. c. 1065. A.

In concubinis quæſtio dotis locum non habet, nec divortii, nec rerum amotarum. T. 9. c. 551. B.

De concubinis. Ibid. B. & ſeq.

In concubinis vindicatur adulterium. T. 9. c. 1421. C.

Concubinatus cum ſtupro pugnat, & nullâ lege vindicatur. T. 3. c. 118. D.

Concubinatus quibuscum mulieribus eſſe poſſit, & quibus non. Ibid. D. E.

Concubinatus hodie non legitimæ conjunctioni, ſed ſcortationi deputatur. T. 3. c. 119. A.

Concubinatus matrimonium imitatur, & eſt utraque legitima conjunctio. T. 1. c. 788. E.

Concubinatus non eſt juſta conjunctio, ut matrimonium. T. 2. c. 1066. B.

Concubinatus abolitio. Tom. 2. c. 1051. B.

Concubinatus non eſt matrimonium, ſed imitatio matrimonii. T. 4. c. 1186. A.

Concubinatus eſt legitima conjunctio. T. 2. c. 341. A.

Concubinatus nuptias imitatur, & honeſta, & legitima olim fuit res. T. 5. c. 1170. D.

Concubinatus erat olim legitima conjunctio. T. 6. c. 599. B.

Concubinatus ſpecies dicitur matrimonii. Ibid. B.

Concubinatus an ſit cum ea, cum qua non eſt connubium. T. 7. c. 1492. B.

Concubinatus pugnat cum ſtupro. T. 7. c. 1491. E.

Concubinatus eſt ſemimatrimonium T. 9. c. 917. B.

Concubinatus ex quibus cauſis interdicitur. T. 9. c. 561. B.

Concubinatus eſt legitima conjunctio. T. 9. c. 917. B.

Concubinatus damnatur. T. 9. c. 552. A.

Concubinatus legitimus quis dicitur. T. 9. c. 1420. A. B.

Concubinatus inæquale, ſive impar conjugium dicitur. T. 9. c. 924. C.

Concubinatus fuiſſe permiſſos. T. 9. c. 450. E.

Concubinatus eſt ſpecies matrimonii. T. 9. c. 434. B.

Concubinatus ſcortationi deputatus. T. 10. c. 482. C.

Concubinatus olim permiſſus legibus. T. 10. c. 822. A.

In concubinatu eſt vitium aliquod, & liberi ex eo ſuſcepti degeneres ſunt. T. 2. c. 1066. B. C.

Concubinatu nati liberi non ſunt juſti, nec in poteſtate patris. Ibid. B.

Concubinatu utuntur hodie Pyrenæi, & quædam nationes. T. 9. c. 917. B.

Concuratores reip. ſunt collegæ. T. 6. c. 10. D. eorum commune eſt periculum, commune officium: Ibid. D.

Concuſſio quid. T. 9. c. 235. D. & c. 259. D.

Concuſſionis definitio, & ejuſdem actio. T. 1. c. 868. D.

Concutere eſt perterrefacere. T. 9. c. 235. D.

Condemnare qui poteſt, an idem abſolvendi quoque poteſtatem habeat. T. 5. c. 209. D. E.

Condemnare qui poteſt, idem etiam abſolvere. T. 8. c. 680. B.

Condemnare debet judex in certam quantitatem, condemnationem facere tantæ quantitatis, etiamſi ſit incerta petitio actoris. T. 9. c. 1072. E. & c. 1073. A. & ſeq.

Condemnari qui poſſit, & qui minùs. T. 5. c. 113. B.

Condemnati, priuſquam olim pœnas darent, duos menſes erant in vinculis. T. 10. c. 514. E.

Condemnatis quæ tempora dantur ad ſolutionem. T. 9. c. 1092. B. & ſeq.

De condemnatis una ſententia. T. 9. c. 1097. A.

De pluribus condemnatis una ſententia. Ibid. A. & c. 1100. B.

Condemnato ex contumacia an jus appellandi ſit. T. 4. c. 875. C.

Condemnatus dicitur, qui rite condemnatus eſt. T. 1. c. 1290. A.

Condemnatus ex contumacia an poſſit appellare. T. 7. c. 160. E.

Condemnatus abſens non poteſt ex integro cauſam agere. T. 7. c. 111. C.

Condemnatio ſemper certa. T. 1. c. 1213. B.

Condemnatio judicis conventioni congruens eſt exſequenda, & cur. T. 4. c. 838. C.

Condemnatio utrùm ſequi debeat confeſſionem, etiam in jure factam. T. 4. c. 837. C. D. unde oritur actio judicati. Ibid. D.

Condemnatio qualis in actione de dolo ſequatur. T. 5. c. 149. B.

Condemnatio, quæ in actione Quod metus cauſâ ſequatur. Ibid. B.

Condemnatio, & reſtitutio ex æquo & bono in quibus rebus potiſſimùm accidat. T. 5. c. 161. E. & c. 162. A.

Condemnatio majoris pecuniæ fit, ſi per promiſſorem ſteterit, quominus pecunia Romæ, aut alio certo loco ſolveretur. T. 5. c. 402. E.

Condemnatio communis, quæ in totum corrigitur, neceſſe eſt, ut tacenti & quieſcenti proſit. T. 5. c. 456. A.

Condemnatio, vel abſolutio judicialis non in procuratorem, ſed in dominum datur. T. 5. c. 478. A.

Condemnatio ejus, quod præſtari poſſit, an fiat. T. 5. c. 1121. B. C.

Condemnatio expenſarum. T. 9. c. 138. C. & ſeq.

Condemnatio, quæ ex cauſa publici judicii defunctum tenuit, an etiam teneat heredem. T. 10. c. 962. C. D.

Condemnatione poſſeſſoris ſequutâ poſt litem conteſtatam, in quod tempus uſucapio æſtimetur. T. 5. c. 747. A.

Condicendi electionem an habeat debitor, qui in disjunctivis utrumque ſolvit. Vide, Electio. T. 9. c. 227. D.

Condicenti obſtat exceptio præjudicialis. T. 1. c. 1526. A.

Condicere priſcâ linguâ eſt *denunciare*. T. 1. c. 256. A.

Condicere nemo poteſt rem ſuam, niſi furi, & cur. T. 4. c. 295. C. & T. 7. c. 638. C.

Condicere rem quid. T. 7. c. 623. A.

Condicere rem ſuam quo caſu quis poſſit. T. 7. c. 638. D. & a quo. Ibid. D.

Condici an poſſit ei directò, qui inſtitoriâ, vel exercitoriâ actione tenetur. T. 1. c. 269. A.

Condici id alicui poteſt, quod ſine cauſa ad eum pervenit, vel injuſtâ causâ, vel etiam quod redit ad injuſtam cauſam. T. 4. c. 40. D.

Condici an poſſit ex cauſa judicati ſolutum. T. 5. c. 904. E.

Condici non poſſe ſolutum ex cauſa judicati. T. 9. c. 220. C.
Condicit nemo rem ſuam. T. 1. c. 759. A.
Condicitur poſſeſſio incerti, & cur. T. 7. c. 650. E. & c. 651. A.
Condicio, & modus differunt. T. 5. c. 652. C.
Condicio poſſibilis, & impoſſibilis, T. 1. c. 1084. D. E.
Condicio viduitatis remitti ſolebat, non item hodie. T. 2. c. 413. C. & ſeq.
Condicio, & dies incertus differunt. T. 3. c. 511. A.
Condicio falſa non peremit legatum. T. 2. c. 418. E.
Condicio ſemel defecta poſtea impletur fruſtra, T. 3. c. 388. E.
Condicio, quæ ejus culpa deficit, in cujus perſona implenda eſt, pro impleta habetur, T. 1. c. 1275. D.
Condicio, cui debitor eſt impedimento, pro impleta habetur. Ibid. D.
Condicio ubi legatarii morte deficit ante apertas tabulas, fiſco locus eſt. Ibid. C.
Condicio, cui alius eſt impedimento, pro impleta non habetur. Ibid. D.
Condicio impoſſibilis non vitiat inſtitutionem, ἄπορος vitiat. Tom. 1. c. 1169. D.
Condicio ſpem facit, T. 1. c. 1203. E.
Condicio mixta. T. 3. c. 390. D.
Condicio impoſſibilis ſtipulationem an vitiet. T. 1. c. 203. D.
Condicio difficilis quantum diſtet ab impoſſibili. T. 3. c. 633. E.
Condicio quibus modis, & quibus rebus remittatur, T. 3. c. 634. A.
Condicio heredis inſtituti an codicillis adjici poſſit, T. 1. c. 148. C.
Condicio impoſſibilis, vel quæ pro impoſſibili habetur, cur pro non ſcripta habeatur. T. 1. c. 151. D. E.
Condicio inſtitutionis ut vera ſit, exigimus; demonſtratio ut vera ſit, neceſſe non eſt. T. 7. c. 942. D.
Condicionis exigitur ſcientia. T. 1. c. 1256. A.
Condicionem inſertam inſtitutioni heres ſcire debet. Ibid. C.
Condicionem voluntas facit, non ſermo. T. 3. c. 410. D.
De condicione cælibatus conſultatio. T. 1. c. 689. D.
Cum condicione legatum relictum ut valeat, T. 7. c. 1088. D. E. & c. 1089. A. & ſeq.
Sub condicione mutuum contrahi poteſt. T. 7. c. 647. D.
Condiciones promiſcuæ, & non promiſcuæ, T. 3. c. 390. D.
Condiciones, quæ in præſens, vel præteritum tempus feruntur, ſtatim obligationem perimunt, aut omnimodo non differunt, T. 1. c. 1228. D.
Condiciones prædiorum, quas ſola dominii tollit voluntas, non vetuſtas. T. 2. c. 1228. A.
Condiciones contra leges, decreta Principum, vel bonos mores nullius ſunt momenti. T. 1. c. 418. D.
Condiciones ſi in eventum ſint collatæ, an omnium eventus exſpectandus ſit. T. 7. c. 947. D.
Condicionum duo genera. T. 1. c. 418. B.
Condictio certi quid. T. 5. c. 399. D.
Condictio quid. T. 1. c. 757. D.
Condictio crediti, & indebiti. Ibid. D.
Condictio ex mutuo. T. 1. c. 758. D.
Condictio indebiti generalis eſt. T. 2. c. 203. B.
Condictio ex lege. T. 1. c. 761. E.
Condictio rerum furtivarum alia eſt, alia rerum amotarũ. T. 1. c. 786. D.
Condictio triticaria unde nomen ſumpſit. T. 1. c. 1261. D.
Condictio incerti ex cauſa furtiva etiam non domino datur. T. 2. c. 205. C.
Condictio ex cauſa furtiva actioni in factum ex cauſa doli ſimilis. T. 3. c. 385. B.
Condictio ex numeratione, mutuo, conſumptione, ac de bene deſpenſis. T. 1. c. 1439. B.
Condictio ex conſumpto quando, & quoties datur. T. 3. c. 418. D. E.
Condictio ex errore proprio naſcitur. Ibid. E.
Condictio certi eſt ſtricta, condictio triticaria eſt arbitraria. T. 1. c. 1280. C.
Condictio incerti datur ex contractibus incertis. T. 1. c. 774. C.
Condictio crediti, vel debiti, alia eſt ex numeratione, alia ex conſumptione. T. 1. c. 91. B.
Condictio non domino datur, niſi ex cauſa furtiva. T. 1. c. 761. B.
Condictio triticaria, & condictio certi, quo pacto differant. T. 1. c. 762. A.
Condictio arbitraria. Ibid. D.
Condictio furtiva. T. 1. c. 761. B.
Condictio eſt actio ſtricta. T. 4. c. 889. A.
Condictio directa cui datur. T. 4. c. 699. A.
Condictio furtiva datur creditori adverſùs debitorem, T. 4. c. 231. D. E. hæc eſt duplex. Ibid. E. & cui datur. Ibid. E. & c. 232. A.
Condictio furtiva eſt tantum de re noſtra, & datur domino in non dominum. T. 4. c. 339. D.
Condictio furtiva melior eſt, quàm negotiorum geſtorum, & quare. T. 4. c. 340. A.
Condictio furtiva ſoli domino competit jure dominii, actio verò furti jure poſſeſſionis. Ibid. C. furtum fit ſolius poſſeſſionis. Ibid. D.
Condictio furtiva tribus modis tollitur. T. 4. c. 240. E.
Condictio indebiti quid eſt. T. 4. c. 699. A.
Condictio indebiti datur tantùm ignorantibus; & errantibus non ſcientibus. T. 4. c. 42. C. & c. 172. C. datur etiam improvidis. Ibid. c. 172. C.
Condictio quid eſt, Tom. 4. c. 272. B. C.
Condictio indebiti ex æquo, & bono eſt introducta non lege aliqua. T. 4. c. 166. E.
Condictio indebiti tantùm perperam ſolventi paratur. T. 4. c. 127. E.
Condictio indebiti an ei competat, qui debitum ſolvit per ignorantiam juris. T. 4. c. 506. C. D.
Condictio indebiti pupillo competit, cujus nomine tutor indebitum ſolvit. T. 4. c. 926. E.
Condictio indebiti, Vide, Indebitum.
Condictio, qua repetitur, eſt condictio incerti. T. 4. c. 548. A.
Condictio extero datur ob cauſam, cauſâ non ſequutâ, non autem vindicatio. T. 4. c. 267. D.
Condictio tantùm erranti datur, non donanti. T. 4. c. 257. D.
Condictio ob rem dati de re, quæ noſtra fuit, non eſt, ut & condictio indebiti: hæ dantur domino in non dominum. T. 4. c. 339. D.
Condictio utilis cui competit. T. 4. c. 699. A.
Condictio certi unde naſcatur. T. 5. c. 590. B.
Condictio triticaria cur res omnes contineat præter pecuniam numeratam. T. 5. c. 400. B.
Condictio certi cui, & ad quid detur. T. 5. c. 457. A.
Condictio indebiti adverſùs creditorem non datur fidejuſſori, ſi indebitum ſolverit. T. 5. c. 477. C.
Condictio furtiva cuinam competat. T. 5. c. 589. B.
Condictio furtiva cui datur. T. 5. c. 1033. A.
Condictio indebiti cuinam datur. T. 5. c. 1089. D.
Condictio competit non adverſùs dominum, qui ratam ſolutionem non fecit, ſed adverſùs procuratorem. T. 6. c. 384. D.
Condictio creditæ pecuniæ duplex. T. 6. c. 83. A.
Condictio furtiva ſoli domino competit, cui furtum factum eſt. T. 6. c. 141. A.
Condictio indebiti quando non datur in eum, cui indebita pecunia ſoluta eſt. T. 6. c. 373. C.
Condictio indebiti propter ratihabitionem quando competit. T. 6. c. 17. B.
Condictio indebiti ſoluti datur ei, quem ſolutio non liberavit; non etiam ei, quem ſolutio liberavit. T. 6. c. 375. A.
Condictio ex mutuo dicebatur olim condictio de bene depenſis. Vide. Condictio ex mutuo.
Condictio ob rem dati, re non ſequutâ, heredi datur in libertum. T. 6. c. 53. E.
Condictio propria eſt appellatio actio-

actionis ex mutuo. T. 7. c. 623. E.
Condictio ut definitur a Græcis. T. 7. c.624. A.
Condictio acquiritur furioſo ex conſumptione bonâ fide facta. T.7. c. 663. E.
Condictio de bene depenſis eſt naturalis. T.7. c.654. B.
Condictio de rebus creditis eſt civilis. Ibid. B.
Condictio triticaria. T. 7. c. 622. C. eſt arbitraria. Ibid. C.
Condictio certi competit, ſi certum ex ſtipulatione promiſſum ſit. T.7. c.647. B.
Condictio eſt rerum amotarum actio. T.7. c.639. C.
An condictio pecuniæ depoſitæ competat. Ibid. E.
Condictio furtiva, quæ datur in heredem in ſolidum, non tollit actionem furtivam. T. 8. c.680. D.
Condictio de bene depenſis. T. 7. c. 652. A. bene depenſa quid. Ibid. A.
Quibus datur condictio de bene depenſis. Ibid. D.
Condictio certi. T.7. c.621. C.
Condictio ex mutuo ſpecies eſt actionis ſi certum petatur. T.7. c. 645. B.
Condictio alia eſt certi, alia incerti. T.7. c. 622. E.
Condictio indebiti ex promutuo eſt. T.7. c.628. B.
Condictio ob rem dati eſt ex promutuo. Ibid. B.
Condictio triticaria initio ſtricta eſt, exitu judicii arbitraria, & cur. T.7. c.683. C.
Condictio certi, ſive ſi certum petatur actio quàm latè patet. T.7. c.649. B.
Condictio certi quid ſit. T.7. c.404. A.
Condictio incerti quid ſit. T.7. c. 404. A.
Condictio indebiti ſoluti eſt condictio certi, at indebiti promiſſio eſt condictio incerti. T.7. c.879. D.
Condictio indebiti an ignoranti, vel ſcienti detur. Tom.7. c.896. B.
Condictio ob rem dati quando, & in quem competat. T.7. c.836. A. & ſeq.
Condictio ob rem dati, re non ſequutâ, quando, & cui competat. T.7. c.839. A. B.
Condictio omnis eſt certi, & incerti. T.7. c.404. A.
Condictio pecuniæ datæ ob rem, re non ſequutâ, quando, & in quem competat. T.7. c.836. C.
Condictin ſine cauſa quando competat. T.7. c.847. D.
Condictio unde naſcatur. Tom.8. c. 1047. E.
Condictio triticaria ad quæ ſe extendat. T.8. c.1048. A.
Condictio quid ſit propriè. Tom.8. c. 902. C.
Conditio furtiva, quæ datur in heredem in ſolidum, non tollit actionem furtivam. T.8. c.680. D.
Condictio furtiva, an detur in parentem, vel patronum. T.8. c.369. E.
Condictio furtiva, & condictio rerum amotarum, an ſint famoſæ. Ibid. D.
Condictio furtiva non eſt pœnalis, & ideo heredi, & in heredem datur, & eſt perpetua. T.9. c.237. B.
Condictio indebiti quando deneganda poſſeſſori hereditatis. T.9. c. 169. A.
Condictio indebiti non eſt adversùs eum, qui ſuum recipit, licèt, qui ſolvit, id non debuerit. T.9. c.168. A.
Condictio ob rem dati re non ſequutâ. T.9. c.404. E.
Condictio rerum amotarum non eſt famoſa, ſicut nec condictio rerum furtivarum. T. 9. c.547. E.
Nulla condictio eſt famoſa, licèt pendeat ex cauſa famoſa. Ibid. E.
Condictio dati. T. 9. c. 229. A. & ſeq.
Condictio, quæ naſcitur ex re, idest, mutui datione, an etiam naſcitur ex ſyngrapha, aut chirographo. T.9. c.214. D.
Condictio rerum amotarum quæ. T. 9. c.545. C.
Condictio indebiti a poſſeſſore hereditatis, qui reputat, quod ſuo nomine ſolvit creditoribus hereditariis, cadenda petitori hereditatis. T. 9. c.167. E. & c. 168. A. & ſequ.
Condictio ſi certum petatur de ſuffragio. T. 9. c.215. C.
Condictio ex ſtipulatione. Tom.9. c. 237. D.
Condictio ex pacto legitimo. Ibid. D.
Condictio poſſeſſionis eſt incerti. T. 9. c.219. B.
Condictio certi, & incerti. Ibid. B.
Condictio ob rem datam, quando, & cui competit. Tom. 9. c. 111. D. E.
Condictio ob turpem cauſam. T.9. c.234. D.
Condictio ob rem dati, quando locum habet. T.9. c.229. & ſeq.
Condictio ob turpem cauſam non datur, niſi ſolius accipientis turpitudo verſetur. T.9. c.234. E.
Condictio ex lege, quæ datur adversùs donatorem, ut impleat donationem. T.9. c.73. D.
Condictio ſine cauſa. T. 9. c.230. C. & c.231. C.
Condictio ob cauſam dati, quandoque locum habet in contractibus nominatis. Ibid. c.231. C.
Condictio quando ceſſat. T.9. c.221. A.
Condictio ex pœnitentia. T.9. c.229. E.
Condictio furtiva fructuum nomine. T.9. c.239. B.
Condictio ex ceſſatione. T.9. c.229. E.
Condictio ob eram dati. T.9. c. 229. A. & ſeq.
Condictio eſt actio præſcriptis verbis. T.9. c.530. C.
Condictio ex lege Julia. T.9. c.237. E.
Condictio ex Senatus Conſulto. Ibid. E.
Condictio quæ fit ex lege antiqua. Ibid. E.
Condictio ſoluti ex injuſta cauſa. T.9. c.238. D.
Condictio ob cauſam dati. T.9. c. 229. A. & ſeq.
Condictio ſoluti ex injuſta cauſa, vel ſine cauſa, quando competit. T.9. c.238. D.
Condictio datur errantibus, & ignorantibus. T.9. c.227. A.
Condictio incerti. T.9. c.232. E.
Condictio ex injuſta cauſa, vel ob cauſam injuſtam, quæ eſt. T.9. c.238. C.
Condictio ob rem dati ceſſat cauſâ non ſequutâ, in conditione impoſſibili. T.9. c.233. B. conditio habetur pro non ſcripta. Ibid. B.
Condictio ob turpem cauſam quando locum habeat. Tom. 9. c. 234. E.
Condictio ex lege an ſit actio generalis, vel ſpecialis. T. 10. c. 149. D.
Datur tantùm ex obligatione, quam lex introduxit nova. Ibid. D.
Condictio triticaria an ſit actio generalis, vel ſpecialis. Ibid. D.
Condictio triticaria concurrere poteſt cum condictionibus omnibus, & cum interdicto Unde vi. Ibid. E. & c. 150. A.
Condictio ex lege nova concurrere poteſt cum veteri actione, ſiqua eâdem de re fuerit. Ibid. A.
Condictio certi ex quibus cauſis competat. Ibid. A.
Condictio certi, vel incerti non competit, ubi deficit actio ſpecialis. Ibid. B.
Condictio triticaria an arbitrariis actionibus annumeretur. T. 10. c. 153. A.
Condictio triticaria an ad incerta omnia pertineat. Ibid. C. an ad uſuras. Ibid. D.
Condictio certi an ſit generalis. T. 10. c. 164. C.
Condictio ex lege Julia an ſit actio, de qua agitur in *l. hæc actio, ſol. matr.* T. 10. c. 218. C.
Condictio indebiti eſt ex bono, & æquo, non ex contractu, non ex ſtricto jure. T. 10. c. 422. C. non datur, niſi quatenus qui accepit, factus eſt locupletior. Ibid. C.
Condictio furtiva rem perſequitur non pœnam. T. 10. c.425. B.
Condictio certi certum tantùm condicit. T. 10. c. 426. A. condictio triticaria etiam incertum. Ibid. A.
Condictio ex numeratione, & ex conſumptione. Tom. 10. c. 476. A.

O 2 Con-

Condictio concurrit cum actionibus mandati,& negotiorum geſtorum. T. 10. c. 520. C.
Condictio furtiva ſoli domino datur. T. 10. c. 630. D.
Condictio furtiva an ſit noxalis. T. 10. c. 634. A.
Condictio indebiti non competit ei, qui integram quantitatem ſolvit. T. 10. c. 646. A.
Condictio ubi eſt, an ſemper ceſſet vindicatio. T. 10. c. 719. C.
Condictio certi indebiti ſemper datur ei, qui erat tutus exceptione doli mali. T. 10. c. 756. A.
Condictio certi eſt condictio ſolutionis, & condictio incerti eſt condictio obligationis. Ibid. A.
Condictio indebiti dicitur eſſe quaſi ex contractu. T. 10. c. 953. D.
Condictio indebiti de quibus detur. Ibid. D. & ſeq.
Condictio indebiti quibus detur. T. 10. c. 954. A.
Condictio indebiti multas condictionum ſpecies complectitur. Ibid. D. quibus caſibus ceſſet, Ibid. c. 955. B. C.
Condictio furtiva odio furum eſt comparata. T. 10. c. 956. C.
Condictionis formula. T. 1. c. 758. D.
Condictionis indebiti, & creditæ pecuniæ eadem eſt ratio; ſic mutui, & promutui. T. 4. c. 927. B.
Condictionis, & petitionis hereditatis differentia quæ. T. 4. c. 889. A.
Condictionis certi, & condictionis triticariæ differentia. T. 5. c. 400. B.
Condictionis certi, & incerti diſtinctio, quænam ſit. T. 5. c. 457. A.
Condictionis certi formula quæ. T. 7. c. 622. E.
Condictionis mater eſt obligatio. T. 7. c. 649. B.
Quod ex condictionis cauſa debetur, ſi pereat poſt moram, aut culpam commiſſam a debitore, debitori perit. T. 7. c. 640. E. & c. 641. A.
Condictionis rerum amotarum, & bonorum raptorum, & pecorum abactorum eadem eſt ratio. T. 10. c. 425. B.
Condictionis tempus retrotrahitur ad tempus contractus. T. 10. c. 658. A.
Condictioni locus eſt ex omnibus cauſis, quæ jure non effectum habuerunt, ſecutâ per errorem ſolutione. T. 4. c. 40. B.
Condictioni furtivæ compenſatio opponi poteſt, Tom. 4. c. 1351. B.
Condictioni obſtat præſumptio tranſactionis. T. 9. c. 227. B.
Condictioni ex ſingrapha opponi poteſt exceptio non numeratæ pecuniæ. T. 9. c. 214. D.
Condictioni ob rem dati locum eſſe, ſi ſit expreſſa conditio, vel ſi certè habeatur pro expreſſa, nec ſequatur. T. 9. c. 233. E. & c. 234. A.
Condictioni ſine cauſa, & injuſta cauſa, quando ſit locus. T. 10. c. 957. E.
Condictionem triticariam ex omni cauſa dari. T. 1. c. 1280. C. & ſeq.
Condictionem indebiti parit etiam ambigua exceptio; & ſumma ratione, id eſt, æquitatis ratione, quia parere condictionem eſt condictione indebiti repeti. T. 4. c. 168. E.
In condictionem furtivam quid venit. T. 4. c. 334. A.
Condictionem furtivam tollit moræ purgatio. T. 4. c. 241. E.
Per condictionem pecuniam qui petit, a Prætore compelli ad accipiendam partem oblatam, & reliquam duntaxat partem pecuniæ perſequi. T. 7. c. 679. B.
Condictionem certi eſſe generalem, & cur. T. 7. c. 650. C.
In condictionem triticariam non venire res omnes. Ibid. D.
Condictionem certi non tantùm ex contractibus, ſed ex aliis etiam cauſis dari. T. 7. c. 649. B. & ſeqq.
Condictionem ex conſumptione pecuniæ quaſi mutuæ homines ſanæ mentis ignorantes acquirunt, T. 8. c. 351. E.
Condictionem an is habeat, qui ſolvit, quod non ipſe, ſed alius debet. T. 9. c. 223. A.
Condictionem indebiti mihi dari adversùs te, non tantùm ſi tibi ſolvero, ſed etiam ſi promiſero creditori tuo, te delegante. T. 9. c. 221. E.
Per condictionem ob rem dati, re non ſequutâ, erit repetitio. T. 9. c. 230. C.
Condictionem indebiti nullo caſu habet malæ fidei poſſeſſor. T. 9. c. 169. B.
Condictionem non tantùm ob rem dati, ſed etiam ob rem promiſſi eſſe re non ſequutâ. T. 9. c. 232.
Condictionem indebiti dari dubitanti, atque ignoranti. T. 9. c. 227. B.
Condictionem eſſe legatorum, ſeu fideicommiſſorum per errorem ſolutorum, vel perperam. T. 9. c. 225. C. D.
Condictionem furtivam interdum dici actionem furti. T. 9. c. 237. B.
Condictionem indebiti excludit pietatis cauſa. T. 10. c. 889. C.
Condictionem inter furtivam, & alias condictiones differentia. T. 10. c. 957. A.
De condictione ex promutuo. T. 3. c. 214. C. D.
Condictione certi quæ veniunt. T. 1. c. 1283. E.
De condictione indebiti, & unde naſcatur. T. 7. c. 473. B.
Condictione indebiti agens probare debet, indebitam pecuniam fuiſſe. T. 6. c. 1036. A.
Condictione furtivâ, non furi tantum, ſed etiam ereptori, qui actione vi bonorum raptorum tenetur, condici poſſe, quod rapuit. T. 6. c. 141. A.
De condictione certi, & incerti. T. 6. c. 266. D.
De condictione fructuum. T. 7. c. 473. B.
De condictione indebiti. Ibid. B.
Condictione triticariâ quæ res petuntur. T. 7. c. 681. C.
Condictione ſi certum petetur, quæ res petuntur. Ibid. D.
In condictione certi rem ſuam nemo condicit. T. 7. c. 650. E. in condictione incerti condicit, Ibid. E.
Condictione qui propriè tenentur. T. 7. c. 638. E.
Condictione quid eſt rem condicere. T. 7. c. 623. A.
De condictione ſi certum petetur; T. 7. c. 681. C. & ſeq.
De condictione triticaria. Ibid. C. & ſeq.
De condictione certi, & condictione incerti. T. 7. c. 639. A. B.
Condictione cum teneri, qui mutuam ſumpſit pecuniam ſuo, vel alieno nomine. T. 9. c. 213. A. & ſeq.
De condictione ex lege ſine cauſa; vel injuſta cauſa. T. 9. c. 237. C. & ſeq.
De condictione furtiva. Tom. 9. c. 236. C. & ſeq. quando datur hæc condictio. Ibid. D.
In condictione indebiti incumbere actori onus probandi, indebitum fuiſſe. T. 9. c. 221. C.
De condictione indebiti. T. 9. c. 218. A. ſeq.
Condictiones propriè ſunt naturales, & juris gentium. T. 1. c. 954. A.
Condictiones naturales quatuor. T. 1. c. 1261. A.
Condictiones contra leges, & bonos mores nullius ſunt momenti. T. 1. c. 418. D.
Condictiones in jure condictitiæ actiones dicuntur. T. 6. c. 104. C.
Condictiones quæ actionem mutui imitantur. T. 7. c. 624. A.
Condictiones concurrere cum actionibus bonæ fidei. T. 7. c. 428. A.
Condictiones ex lege cur ſic dicuntur. T. 9. c. 237. C. D.
Condictiones, & denunciationes ſolennes futuræ litis hodie non ſunt in uſu, nec tempora, quæ poſt denunciationes utrique parti debentur ad cauſam agendam. T. 9. c. 1143. E.
Condictiones rerum non iterantur, ne bis eandem rem petamus. T. 9. c. 237. B.
Condictiones, quæ ex inficiatione in duplum creſcunt. T. 9. c. 225. C.

Condictiones ex injuſta cauſa, vel ſine cauſa cur dantur. T. 9. c. 238. C. D.
Condictiones, ſeu denunciationes ſublatæ ſunt. T. 9. c. 1293. E.
Condictiones ex lege. T. 10. c. 957. B. & ſeq.
Condictionum quæ conditio ſit. T. 7. c. 594. A.
Condictionum aliquæ an irrogent damnato inſamiam. T. 8. c. 369. D.
Condictionum appellatio unde proficiſcatur. T. 8. c. 353. D. quid eo nomine ſignificabatur. Ibid. D.
In condictionibus certi periculum incurrit plus petitionis. T. 1. c. 1280. D.
Condictitia actio ex lege. T. 6. c. 104. C.
Condita, & exacta a reliquis colonorum ſeparantur. T. 4. c. 1112. E.
Conditio quid. T. 2. c. 398. C.
Conditio impoſſibilis in teſtamentis pro non ſcripta habetur. T. 1. c. 1084. E.
Conditio in futurum, demoſtratio in præſens tempus confertur. T. 3. c. 53. D.
Conditio inſtituto data, ſubſtituto data non videtur. T. 1. c. 1267. A.
Conditio legati quid. T. 1. c. 812. C.
Conditio optionis in offerendis rebus quartæ partis, vel dodrantis. T. 1. c. 151. B.
Conditio quando eſt vera, aut falſa. T. 4. c. 1426. C.
Conditio liberorum hodie par eſt. T. 4. c. 343. D.
Conditio poteſtativa quæ eſt. Ibid. D.
Conditio caſualis quæ eſt. Ibid. E.
Conditio mixta quæ eſt. Ibid. E.
Conditio, & mora in quo differunt. T. 4. c. 805. C.
Conditio fœminarum deterior eſt, quàm maſculorum. T. 4. c. 792. D.
Conditio tacita non eſt conditio. T. 4. c. 693. A.
Conditio naſcendi infamem non facit, ſed ratio tantùm vitæ, & inſtituti turpis, & nocens. Tom. 4. c. 860. A.
Conditio domini per ſervum deterior fieri non debet. T. 4. c. 937. A.
Conditio fœminarum in quibus cauſis videtur melior eſſe. T. 4. c. c. 792. E.
Conditio, quæ probationem injungit, non eſt in noſtra poteſtare. T. 4. c. 81. B.
Conditio quid eſt. T. 4. c. 458. A. & c. 459. A. eventus eſt, qui caſu contingit. Ibid. c. 458. A.
Conditio ſecundùm Bartolum quæ eſt. Ibid. B.
Conditio ſemel defecta non reſumitur. T. 4. c. 493. E.
Conditio retardat uſum ſervitutis, aut finit, modus verò non retardat. T. 4. c. 142. D.
Conditio inexplicabilis eſt, quæ exſiſtere non poteſt. T. 4. c. 62. C.
Conditio iniqua alteri per alterum inferri non poteſt. T. 4. c. 18. C.
Conditio matris in ſervitute ſpectari debet, non patris. T. 4. c. 1382. A. mater nunquam poteſt eſſe incerta. Ibid. A.
Conditio hodie non in omnibus retrotrahitur. T. 4. c. 630. E.
Conditio tacita non efficit legatum conditionale. T. 4. c. 500. E.
Conditio eſt dies incertus, qui exſiſtere poteſt, vel non. T. 4. c. 805. B. reus poſtulatur inſcriptione libelli. Ibid. c. 819. C.
Conditio eſt dies incerta. T. 4. c. 710. B. & dies incerta eſt conditio, aut conditionis inſtar. Ibid. B.
Conditio eſt dies incertus. T. 4. c. 672. B. & c. 805. B.
Conditio ejus, qui litem conteſtatus eſt, deterior non fit, quod litem conteſtatus ſit, ſed plerumque melior. T. 4. c. 888. A.
Conditio emptoris melior eſt, quàm tertii creditoris. T. 4. c. 952. A.
Conditio fideicommiſſi, quæ ſemel exſtitit, nunquam reſumitur. T. 4. c. 1147. B.
Conditio impoſſibilis in legatis, & fideicommiſſis pro non ſcripta habetur. T. 4. c. 1200. A.
Conditio impoſſibilis ipſo jure impleta videtur. Ibid. A.
Conditio legati ſemel defecta, vel impleta nunquam reſumitur. T. 4. c. 1191. D.
Conditio non eadem eſt calumniatoris, & inſtigatoris. T. 4. c. 841. C.
Conditio poſſeſſoris melior eſt, quàm non poſſeſſoris. T. 4. c. 1075. D.
Conditio poteſtatem obtinet, cum in futurum confertur. Tom. 4. c. 1426. A. B.
Conditio quid eſt. Ibid. B.
Conditio quando pro impleta habeatur ſecundùm jus commune. T. 4. c. 1211. E. & quando non. Ibid. c. 1253. C.
Conditio, quæ publicæ utilitati repugnat, remittitur lege Juliá, quæ Miſcella dicitur. T. 4. c. 1446. C.
Conditio ſemel defecta non reſumitur. T. 4. c. 1169. E.
Conditio ſi ſine liberis deceſſerit, de quibus liberis eſt intelligenda. T. 4. c. 1086. E.
Conditio ſuſpendit obligationem, & petitionem, mora non ſuſpendit. T. 4. c. 1445. C.
Conditio tranſmiſſioni impedimento eſt, mora non eſt. Ibid. C.
Conditio delationi impedimento eſt, mora non obſtat ei, vel ceſſioni legati. Ibid. C.
Conditio Magiſtratuum urbanorum an melior ſit conditione Præſidis Provinciarum. T. 5. c. 19. D.
Conditio procuratoris non debet durior fieri, quàm eſt domini. T. 5. c. 107. C.
Conditio mutui, & jus hoc eſt, ut idem genus, non aliud reddatur. T. 5. c. 394. E.
Conditio promiſſioni ineſt, *l. dotis de jure dotium*. T. 5. c. 398. D.
Conditio tenentis in pari cauſa melior eſt. T. 5. c. 478. B.
Conditio ancillæ furtivæ an ſpectetur. T. 5. c. 727. B.
Conditio perſonæ, quæ crimen admiſit, auget, & minuit pœnam. T. 5. c. 753. A.
Conditio quando in teſtamentis dari, & ſcribi dicatur. T. 5. c. 761. D. E.
Conditio poteſtativa. T. 5. c. 859. E.
Conditio quandonam impleta dicatur. T. 5. c. 861. A.
Conditio turpis an intelligatur in noſtra eſſe poteſtate. T. 5. c. 632. B.
Conditio matrimonii an doti ſemper interſit. T. 5. c. 552. D.
Conditio eadem judicii ad exhibendum an ſequi debeat heredem. T. 5. c. 383. A.
Conditio inſtitutionis quotuplex. T. 5. c. 1056. B.
Conditio quando obligationem ipſo jure non reſolvit. T. 5. c. 850. C.
Conditio dotis mulieris melior, an verò deterior fieri poſſit. T. 5. c. 554. A.
Conditio, quæ quocumque tempore impleri poteſt. T. 6. c. 489. E.
Conditio inſtitutionis. T. 6. c. 153. D. & c. 197. B. C. & c. 203. A.
Conditio facti eſt caſualis, atque fortuita. T. 6. c. 204. C.
Conditio juris quæ eſt. Ibid. C.
Conditio juriſjurandi in ſupremis voluntatibus remittitur ſine fraude, damno, læſione cujuſquam. T. 6. c. 52. D.
Conditio juriſjurandi. T. 6. c. 207. D.
Conditio plerumque ſolet præponi. T. 6. c. 208. D.
Conditio legati. T. 6. c. 208. C. D. & c. 218. A.
Conditio alia poteſtativa, alia caſualis. T. 6. c. 153. C.
Conditio poteſtativa, quæ in dando, vel faciendo conſiſtit, trahi poreſt in longum tempus. T. 6. c. 481. C. quocumque tempore impleri poteſt. Ibid. C.
Conditio noviſſima, ultimaque ſcriptura ſpectatur in fideicommiſſariis libertatibus. T. 6. c. 130. D.
Conditio pro modo accipitur ſæpiſſimè. T. 6. c. 297. C. D. & c. 401. E.
Conditio occupantis melior eſt. T. 6. c. 78. C.

Con-

Digitized by Google

Conditio ſubſtitutionis. T. 6. c. 199. E. & c. 200. A.
Conditio tacita. Tom, 6. c. 311. B. C.
Conditio licèt impoſſibilis non vitiat legatum, quia pro non ſcripta habetur. T. 6. c. 746. C.
Conditio adjuncta codicillis ſecus, quàm in teſtamento ſcriptum eſt, an habeatur pro ſcripta. T. 7. c. 953. E.
Conditio contrahentibus an remitti poſſit. T. 7. c. 949. D.
Conditio, heres eſto, ſi me heredem feceris, eſt captatoria. T. 7. c. 953. B.
Conditio impoſſibilis quid ſit. T. 7. c. 952. E.
Conditio impoſſibilis in quo conſiſtat. T. 7. c. 940. D.
Conditio iniqua alteri per alterum non debet inferri. T. 7, c. 1485. B.
Conditio in libertatibus an remittatur heredibus. T. 7. c. 949. B. C.
Conditio non faciendi aliquid, in quibus conſiſtat. T. 7. c. 945. C.
Conditio noſtra melior, non deterior per filium familias fieri poteſt. T, 7. c. 509. B.
Conditio propriè non dicitur dari, ſed adſcribi. T. 7. c. 947. D. dicitur tamen ſæpe dari. Ibid. D.
Conditio, quæ tacitè ineſt, ſi exprimatur, an faciat legatum conditionale. T. 7. c. 965. B.
Conditio, ſi decem in mare projecerit, an ſit ridicula. T, 7. c. 951. E.
Conditio ſi deficiat, an damnatio eſſe poſſit. T. 7. c. 147. E.
Conditio, ſi ſine liberis deceſſerit, quando exſtitiſſe, & quando defeciſſe videatur. T. 7. c. 1080. D. E.
Conditio, ſi ſervum hereditarium non alienaverit, qualis, & quid operetur. T. 7. c. 953. A.
Conditio, ſi reliquias meas in mare projecerit, eſt implenda. T. 7. c. 951. E.
Conditio, ſi ſine liberis deceſſerit, an deficiat, ſi unum filium relinquat. T. 7. c. 1080. E.
Conditin ſub juramento appoſita, heredibus an remitti, T. 7. c. 949. B.
Conditio ubi remittitur, quæ in non faciendo conſiſtit, remittitur etiam cautio Mutiana. T. 7. c. 945. C.
Conditio viduitatis an remitti poſſit. Ibid. C.
Conditio, & modus quid differant, T. 7. c. 711. B. C.
Conditio impoſſibilis an vitiet contractum. T. 7. c. 1423. E. & c. 1424. A.
Conditio impoſſibilis an legatum vitiet. T. 7. c. 1423. E.
Conditio legato adſcripta, non reddit legatarium incapacem. T. 7. c. 1095. C.
Conditio in pacto, vel contractu an remitti poſſit. T. 7. c. 949. D.
Conditio mixta quæ ſit. T. 7, c, 950. D.
Conditio fatalis quæ. T. 7. c. 1174. D. quando impletur. Ibid. D.
Conditio promiſcua quæ. Ibid. D. quando impletur. Ibid. D.
Conditio poteſtativa quæ. Ibid. E. quando impletur. Ibid. E,
Conditio efficax ſolet præponi, non poſtponi. T. 7. c. 1109. A. inefficax poſtponitur. Ibid. A.
Conditio poteſtativa. T. 8. c, 183. A.
Conditio caſualis. Ibid. A.
Conditio reorum credendi quæ eſt. T. 7. c. 1115. B.
An conditio pro impleta habeatur, ſi per alium fiat, quominus impleatur. T. 7. c. 1149. C. D.
Conditio, & mora in quo differant, T. 7. c. 1111. E.
Conditio etiamſi non ſit appoſita, in pleriſque tacitè intelligitur. T. 7. c. 648. A. B.
Conditio quid. Ibid. A.
Conditio impoſſibilis quænam ſit. T. 8. c. 1057. E.
Conditio, ſi voluero, an vitiet ſtipulationem. T. 8. c. 336. D.
Conditio impoſſibilis ſtipulationem vitiat, legatum minimè. T. 8. c. 748. C. iniqua non debet alteri per alterum inferri. Ibid. c. 697. B. & c. 795. E. & c, 863. D.
Conditio caſualis quæ, T. 9. c. 726. C.
Conditio domini an deterior fieri poſſit per ſervum. T. 9. c. 1018. E.
Conditio data inſtituto, videtur etiam data ſubſtituto vulgari; aut legatum datum ab inſtituto, videtur etiam datum a ſubſtituto vulgari. T. 9. c. 742. A.
Conditio inſtitutionis, quæ eſt contra bonos mores, inutilis eſt, & remittitur. T. 9. c. 732. A. B.
Conditio omnis eſt dies incertus. T. 9. c. 894. A.
Conditio caſualis, poteſtativa, & mixta. T. 9. c. 726. C.
Conditio poteſtativa quæ. T. 9. c. 725. C.
Conditio jure impoſſibilis in condictione ob rem dati quid. T. 9. c. 233. B.
Conditio, & dies incertus in quo differunt. T. 9. c. 993. E. & c. 894. A.
Conditio caſualis quolibet tempore impleri poteſt. T. 9. c. 736. B.
Conditio impoſſibilis, Vide, Impoſſibilis conditio.
Conditio quando pro impleta habetur. T. 9. c. 728. A.
Conditio nunquam dicitur naſci, ſed imponi, proponi, inſtitui, indici, adjici, dari. T. 10. c. 463. C.
Conditio quælibet impoſſibilis vitiat contractum, legatum non vitiat. T. 10. c. 553. B.
Conditio, ſi ſine liberis deceſſerit; an valeat in inſtituto transeunte in Clerum, vel Monaſterium, T. 10. c. 821, C,
Conditio ſemel defecta non reſumitur. T. 10. c. 1108. E.
Conditio impoſſibilis vitiat ſtipulationem, non legatum, & fideicommiſſum. T. 10. c. 1122. C.
Conditio poſita in repetitione legati, legatum priùs purum facit conditionale. T. 10. c. 1123. D.
Conditionis adjectio eſt tacita exheredatio. T. 4. c. 381. D.
Conditionis tempus tantùm ſpectatur jure veteri, hodie verò tempus conceptionis favore libertatis. T. 4. c. 1382. C. favor pupillorum eſt magnus. Ibid. D,
Conditionis implendæ causâ data, an in falcidiam coputentur. T. 7. c. 1010. B. C.
Conditionis ſignificatio. T. 8. c. 669. A.
Conditionem tacitam facit voluntas, ſicut expreſſa. T. 4. c. 390. A.
Conditionem non deteriorem inviti facere poſſunt, & quando meliorem. T. 4. c. 1321. E.
Conditionem quando facit dies incertus, & quando non. T. 4. c. 805. D.
Inter conditionem, & moram, quam adfert prolatio diei, quo fideicommiſſum ſolvatur, differentiæ, quæ. T. 4. c. 1242. A. B.
Conditionem parentis deteriorem ſequuntur nati. T. 4. c. 1382. B.
Conditionem in teſtamento facit dies incertus. Tom. 4. c. 804. D.
Conditionem non facere meliorem aliud eſt, aliud facere deteriorem, T. 4. c. 937. C.
Inter conditionem, & moram differentia quæ. T. 4. c. 1445. C.
Inter conditionem, & modum, quæ differentia, T. 4. c. 457. D.
Conditionem ſi promiſſor impedierit, pro impleta habetur. T. 5. c. 859. E.
Conditionem non recipit actus legitimus, & ſolennis. T. 6. c. 311. B.
Conditionem pro impleta haberi, cum per eum ſtat, qui, ſi impleta eſſet, debiturus erat. T, 6. c. 382. A.
Conditionem, aut diem non recipit emancipatio, T. 6. c. 311. B.
Conditionem an faciant in herede hæc verba, *ſi volet*, *heres eſto*, T. 7. c. 951. A.
Conditionem an faciant verba teſtatoris, *ſi voles*, *ipſi lego*. Ibidem C.
Conditionem codicillis adjicere, & ſub conditione hereditatem adimere non licet. Tom. 7. c. 953. E.
Conditionem impleri, quando per eum

eum ſtat ; cujus intereſt non impleri. T. 7. c. 943. E.
Conditionem ſuam nemo meliorem ex ſuo delicto facere poteſt. T. 8. c. 829. D.
Conditionem meliorem facere poſſunt ſervi, filii familias, procuratores, beneficiarii, ſive vaſſalli, non autem deteriorem. T. 9. c. 41. B. & ſeq.
Conditionem inter, & modum reſpectu fideicommiſſorum, vel legatorum, an ſit differentia. T. 10. c. 1072. C. D.
Sub conditione, ſed non ſub qualibet conditione filius familias a patre inſtitui poteſt. T. 4. c. 400. E.
Conditione pendente contractus recipit incrementum fructuum per ceptorum, fideicommiſſum verò non. T. 4. c. 1193. E.
Sub conditione dandi, vel faciendi, vel non faciendi legata relicta. T. 4. c. 1445. E.
An conditione tollatur obligatio. T. 4. c. 142. A.
In conditione quod eſt, eſt quoque in petitione, & obligatione. T. 4. c. 63. A.
Conditione mora non ſuſpenditur. T. 4. c. 805. C.
Conditione deteriori non debent eſſe liberi, quàm liberorum liberi, T. 4. c. 1215. A.
Sub conditione heres. Vide, Filius. Vide, Heres.
Is, qui ſub conditione debet, defectâ conditione obligatur. T. 5. c. 859. E.
Sub conditione heres inſtitutus. T. 5. c. 852. E. & c. 863. A.
De conditione, quæ deficit non tam facto debitoris, quàm eventu fortunæ. T. 5. c. 860. C.
De conditione, quæ fuit in poteſtate promiſſoris. Ibid. B.
De re ſub conditione legatâ. T. 5. c. 861. B.
Ex conditione quid denotet. T. 7. c. 385. C.
De conditione hominis quæſtio. T. 9. c. 978. E. & c. 979. A. & ſeq.
De conditione publicæ utilitati contraria in legatis, & fideicommiſſis. T. 9. c. 834. B. & ſequ.
De conditione turpi. T. 9. c. 729. B.
De conditione divortii. T. 9. c. 732. A. B.
Conditione an finiatur obligatio. T. 10. c. 524. B.
Conditiones caſuales, quæ ſunt, & quæ poteſtativæ dicuntur. T. 4. c. 1212. D. E.
Conditiones in non faciendo conceptæ expleri nequeunt, niſi morte legatarii. T. 4. c. 1446. A.
Quæ conditiones ſunt contra leges, & S.C. T. 4. c. 401. A. B. & quæ contra bonos mores. Ibid. B.
Conditiones agrorum unde dictæ. T. 5. c. 651. B.
Conditiones contra bonos mores inſtitutiones non vitiant. T. 5. c. 632. A.
Conditiones in datione tutorum, libertatum directarum, & legatorum, quæ ſpectandæ ſunt. T. 6. c. 130. C. D.
Conditiones an conjunctim, vel disjunctim adſcribantur, quantum interſit. T. 7. c. 947. D.
Conditiones, aut vivo teſtatore, aut eo mortuo ante aditam hereditatem, aut poſt aditam hereditatem implentur. T. 7. c. 969. C.
Conditiones, quæ ſunt in non faciendo, implentur cautione Mutiana. T. 7. c. 953. A.
Conditiones deriſoriæ ſimiles ſunt illicitis, ridiculis, & probroſis. T. 7. c. 951. E.
Conditiones quædam, quæ in teſtamento adſcribuntur. T. 8. c. 636. D.
Conditiones, ſtipulationes, & legata conditionalia in quo differunt. T. 9. c. 893. D. E. & c. 894. A. & ſeq.
Conditiones in teſtamentis appoſitæ an poſſint reſcindi. T. 10. c. 1069. A. & ſeq.
Conditionum natura, quæ contractibus adjiciuntur, hæc eſt, ut retrotrahantur. T. 6. c. 88. D. E.
In conditionibus defuncti voluntas ſcripto potior eſt. T. 4. c. 1189. A.
Conditionibus impoſſibilibus comparari illicitas, & probroſas. T. 7. c. 942. A.
De conditionibus inſertis tam legatis, quàm fideicommiſſis, & libertatibus. T. 9. c. 857. E. & c. 858. A. & ſeq.
De conditionibus, quæ injiciuntur inſtitutionibus, & ſubſtitutionibus directis, vel etiam ſubſtitutionibus precariis. T. 9. c. 725. D. E. & c. 726. A. & ſeq.
De conditionis ſuper dote. T. 9. c. 530. E. & c. 531. A.
Conditionale legatum non tranſmittitur in heredem. T. 4. c. 712. C.
Conditionales creditores in poſſeſſionem non mittuntur cum effectu. T. 4. c. 1346. D. quandoque mittuntur. Ibid. D.
Conditionales inſtitutiones. T. 4. c. 1045. B.
Conditionales ſtipulationes. Vide, Stipulationes. T. 5. c. 923. C.
Conditionales creditores. T. 8. c. 491. E.
Conditionales ſervi qui dicuntur. T. 9. c. 1214. C.
Conditionalia legata, vel in diem incertum relicta non cedunt a morte teſtatoris, ſed cum conditio exſtiterit poſt mortem teſtatoris. T. 4. c. 386. A.
Conditionalia legata ex poſt facto confirmantur, pura verò non. T. 4. c. 389. A.
Conditionalia legata non faciunt, quæ tacitè inſunt. T. 4. c. 500. E.
Conditionalia nomina, & pura quænam appellantur. T. 5. c. 514. C. D.
Conditionalia legata. Vide, Legata. T. 5. c. 923. C.
Conditionalia, pendente conditione, non tranſmitti ad heredes. T. 7. c. 1443. A.
Conditionalis legatarius. Vide, Legatarius. T. 5. c. 923. B.
Conditionalis ſtipulator, conditionalis, creditor conditionalis legatarius, conditionalia nomina. T. 5. c. 614. E. & c. 615. A.
Conditionalis ſtipulatio. T. 9. c. 1263. E.
Conditionalis actio quæ eſt. T. 9. c. 1241. B.
Conditionalium ſervorum multa genera. T. 9. c. 1214. C.
Condito an contineatur vinum aromaticum, & piperatum. T. 7. c. 1456. B.
Conditum quid ſit. Ibid. A.
Conditum an vini appellatione contineatur. Ibid. A.
Conditum a mulſo an differt. Ibid. A.
Conducere quid. T. 1. c. 213. E.
Conducere non debet tutor, vel curator vectigalia. T. 9. c. 579. A.
Conductio prædiorum ruſticorum ab urbanorum conductione differt. T. 1. c. 920 A. B.
Conductio eſt procurationis ſpecies. T. 2. c. 713. A.
Conductio alia perpetua, alia temporalis. T. 2. c. 878. D.
Conductio, & locatio, eſt negotium ἀντίστροφος emptioni, & venditioni. T. 1. c. 773. C.
Conductio, & locatio patientiâ renovatur. T. 2. c. 1186. B.
Conductio rei ſuæ non valet. T. 1. c. 1128. E.
Conductio ſola ſervum non facit. T. 2. c. 844. C.
Conductio, & locatio ſine pecunia numerata non conſiſtit. T. 4. c. 42. E.
Conductio eſt procurationis ſpecies. T. 4. c. 861. D.
Conductio tranſit in heredem conductoris. T. 5. c. 564. E.
Conductio rei ſuæ quando valet. T. 4. c. 929. B.
Conductio rei ſuæ non eſt. T. 6. c. 77. B.
Conductio quibus regulis fiat. T. 8. c. 1070. A. & ſeq.
Conductio ſpecies eſt traditionis. T. 8. c. 284. B.
Conductio quid. T. 9. c. 73. B.
Conductio. Vide, Locatio.
Conductio temporaria non excedit luſtrum. T. 10. c. 405. E.
Conductio temporaria quid differat ab emphyteuſi temporaria. T. 10. c. 667. E.
Conductio eſt procurationis ſpecies. T. 10. c. 1044. C.
Conductionis emolumentum. T. 5. c. 580. E.
Poſt conductionis tempus impletum ſi colonus fruitur, domino tacente, quid erit. T. 7. c. 640. B. C.

Jo conductione, & loeatione promiſcuè utitur emptionis verbo. T. 7. c. 315. B.
De conducto, & locato. Tom. 9. c. 406. A. & ſeq.
Conductor modò dat pretium, modò locator. T. 3. c. 104. E.
Conductor quibus cauſis ea locato teneṡur. T. 1. c. 595. C. D.
Conductor eſt is, qui accipit fruendum, vel faciendum: hæc definitio eſt Cujacij. T. 4. c. 175. B.
Conductor eſt is, qui dat mercedem; us inquilinus, qui ædes conduxit, dat mercedem. Ibid. B.
Conductor eſt veluti procurator. T. 4. c. 861. D.
Conductor vectigalium civitatis a tutelis non eacuſatur. T. 4. c. 865. A.
Condactor quiſnam propriè dicatur. T. 5. c. 522. D.
Conductor quis ſit. T. 7. c. 825. E.
Conductor domum, quam conduxit, an alii locare poſſis. Tom. 7. c. 817. E.
Conductor in locatione non præſtat periculum, ſed diligeotiam tantùm. T. 7. c. 858. D.
Conductor ædium, qui ædibus adjecit feneſtras, vel oſtia, an poſſit ea evellere, vel vindicare finità conductione. Tom. 7. c. 328. E. & c. 329. A. & ſeq.
Conductor ſibi non poſſidet, ſed domino, ſive locatori. T. 8. c. 284. A.
Conductor an poſſit eapelli. T. 9. c. 407. B. & c. 421. B. & ſeq.
Conductor quando locum domino cedere debes. T. 9. c. 407 C.
Conductor ab emptore eapulſus non habet interdictum Unde vi. T. 9. c. 408. B. aliquando tenetur eo interdicto. Ibid. B.
Conductor uſusfructus an ſit fructuarius. T. 10. c. 622. E.
Conductor malè utens re conductà, non ſolùm eapelli poteſt, ſed & ratione damni domino tenetur. T. 10. c. 665. B.
Conductoris, & locatoris nominum differentia. T. 3. c. 43. E.
Conductoris eſt accipere, locatoris dare. T. 4. c. 175. B.
Conductori frui non licet, quod tamen ei præſlare oportet locatorem. T. 1. c. 1483. A.
Inter conductorem vectigalium civitatis, & conductorem fiſci, quæ eſt differentia. T. 4. c. 865. A.
A conductore invecta, & illata non eſſe pignori, ſed hypothecæ. T. 7. c. 609. B.
Conductores ſeipublicæ ſundorum. T. 2. c. 857. E.
Conductores prædiorum fiſcalium, & domus auguſtæ. T. 2. c. 880. C.
Conductores perpetuarii, & emphyteuticarii differunt, T. 2. c. 878. C. D.
Conductores vectigalium fiſco a tutelis, aliiſque muneribus eacuſantur, item publicani. T. 4. c. 864. C. horum facultates conductionis nomine sacitè fiſco obligatæ ſunt. Ibidem D.
Conductores perpetuarii. T. 7. c. 383. A.
Conductores, qui in luſtrum conduxerunt, non habens inter ſe communi dividundo actionem. T. 7. c. 377. E.
Conductoribus remiſſionem fieri oportet propter ſterilitatem, T. 7. c. 1326. C.
Conductoribus pluribus, qui in luſtrum conduaerunt, quæ actio detur inter ipſos, & quæ non detur. T. 7. c. 377. E.
De conductoribus, qui res alienas poſſident precario, qui eas rectè, & ſuo tempore dominis repetentibus reſtituere nolint, T. 9. c. 1161. A. B. perinde atque invaſores, & interverſores poſſeſſionis alienæ tenentur in duplum. Ibid. B.
Conſarreandi adſuetudo omiſſa. T. 1. c. 316. C.
Confectores cardinum qua pœnà plectendi. T. 1. c. 869. D. E.
Conferendi tempus computatur a die, quo primùm vicerit is, ad quem collatio pertinet. T. 6. c. 1008. E.
Couferendi, & auferendi an eadem ratio ſit, ſi petita ſit bonorum poſſeſſio contra tabulas. T. 8. c. 82. D. E.
Conferre eſt bona propria paternis miſcere. T. 4. c. 90. E. cautione conferre eſt cavere de conferendis bonis propriis datis fidejuſſoribus. Ibid. D.
Conferre, vulgo *compter*, inire rationem bonorum. T. 6. c. 429. B.
Conferre quid ſit. T. 8. c. 80. A. B. & quid conferatur. Ibid. c. 81. B.
Conferre an debeat emancipatus ſuum quaſi caſtrenſe peculium, & caſtrenſe peculium filii ſui, ſi petatur bonorum poſſeſſio. T. 8. c. 95. A. B. C.
Conferre quid ſignificet. T. 10. c. 591. A.
Conferri an poſſint ea, quæ in heredem transferri non poſſunt. T. 8. c. 94. B.
Conferunt emancipati plerumque bona propria, præſtità ſatiſdationa de conferendo. T. 6. c. 158. C.
Conferunt santùm emancipati ſuis, non autem amancipatis, T. 6. c. 160. A. trientes ſingulis ſuis heredibus conferunt propriorum bonorum, quamvis ſint liberi quatuor numero. Ibid. c. 160. C. D.
Conferunt aliqui interdum plus, quàm accipiunt; & e contrario plus ferunt, quàm conferunt. T. 8. c. 80. B.
Confeſſio, res judicata, & jusjurandum ſunt paria. T. 2. c. 1125. E.
Confeſſio fidei Imperatoris Juſtiniani. T. 3. c. 349. E.
Confeſſio eſt inanis, niſi ſit certi. T. 3. c. 541. B.
Confeſſio extra jus nulla eſt. T. 2. c. 506. D.
Confeſſio ſimilis eſt ſolutioni. T. 4. c. 507. A. B.
Confeſſio in jure facta eſt inſtar rei judicatæ, & infirmari non poteſt. T. 4. c. 1267. B.
Confeſſio, quæ pro judicato habetur, qualis eſſe, ubi, & quomodo fieri debeat. T. 5. c. 758. A.
Confeſſio in jure facta quod pondus habet. Ibid. B.
Cooſeſſio in jure quomodo fiat. T. 5. c. 758. B.
Confeſſio patris non perimit cauſam ſtatus, ſed in ea cauſa grande præjudicium facit pro filio. T. 6. c. 129. A.
Confeſſio facta in jure, vel in judicio, ad ſellam Judicis competentis, jus facit, perinde atque re judicata. T. 6. c. 130. A.
Confeſſio eſt contra ſe judicatio, & conſequens eſt, confeſſum pro judicato haberi; ſed eaigitur, ut in jure confiteatur. T. 9. c. 1101. A. & us confeſſio fiat apud magiſtratum competeutem, & congruum. Ibid. B.
Confeſſio, quæ fit extra jus, vel non jure competenti, pro judicato non habetur, niſi uno caſu. Ibid. B.
Confeſſio facta extra judicium coram teſtibus quinque rogatis, & juratis, valet tam ad obligandum, quàm ad liberandum. T. 9. c. 279. E. & c. 280. A.
An confeſſio tacita, cujus argumentum præbet redemptio accuſatoris, plus noceat, quàm expreſſa. T. 10. c. 227. B.
Confeſſio frequenter extra jus nihil obeſt. T. 10. c. 878. B.
Confeſſio, jusjurandum, & res judicata paria ſunt, quæ nullius ſunt momenti, ſi fiant abſenti. T. 10. c. 950. D.
Confeſſio propria comparatur confeſſioni teſtium. T. 10. c. 955. E.
Confeſſionis verbum pro cautione ſumptum. T. 2. c. 1027. D.
Confeſſioni nihil eſt magis contrarium, quàm error facti. T. 4. c. 507. B.
Confeſſionem ſemper condemnatio ſequi debet. T. 3. c. 601. C.
An confeſſionem in jure factam ſequi debeat condemnatio. T. 4. c. 837. D.
Confeſſionem partis ſequi debet ſententia judicis. T. 4. c. 899. D.
Pro confeſſione non habetur taciturnitas. T. 5. c. 758. C.
Confeſſus nominatim pro damnato habetur. T. 3. c. 155. A.
Confeſſus ſilentio, ſive qui habetur pro confeſſo, non utique habetur pro damnato. Ibid. A.
Confeſſus de ſe in alium torqueri non poteſt. T. 1. c. 373. D.
Confeſſus quando pro judicato habetur, & quando non. T. 5. c. 758. A. B.
Confeſſus quomodo debitum agnoſcere dicatur. Tom. 5. c. 759. D.

Con-

Digitized by Google

Confeſſus agnoſcit debitum ſuâ ſponte. T. 5. c. 759. D.
Confeſſus per errorem ſe debere, quod non debet, an habeatur pro confeſſo. T. 7. c. 891. D.
Confeſſus pro judicato habetur. T. 8. c. 721. E. qua lege teneatur. Ibid. E.
Confeſſus extra judicium nondum habetur pro judicato. T. 9. c. 280. A.
Confeſſus clericus de criminibus in foro judicis ſecularis, qui ei eſt judex incompetens, non habetur pro condemnato. T. 9. c. 181. E. Vide, Clericus confeſſus.
Confeſſus pro damnato habetur. T. 9. c. 1575. D.
Confeſſus extra judicium non habetur pro condemnato, pro judicato. T. 9. c. 1081. E.
Confeſſus ex interrogatione, vel quæſtione, non differt ab eo, qui ultro ſuâ ſponte confeſſus eſt. T. 9. c. 1376. A.
Confeſſus in jure ſe heredem non eſſe, pro eo habetur, ac ſi judicatus eſſet heres non eſſe. T. 9. c. 785. B.
Palàm confeſſus an defenſionem heredibus relinquat. T. 10. c. 227. B.
Confeſſi bona capi, & diſtrahi poſſunt. T. 1. c. 476. D.
Confeſſi pro judicatis habentur. Ibid. B. & T. 2. c. 1125. D.
Confeſſi in jure pro judicatis habentur, non etiam confeſſi extra jus. T. 9. c. 785. B.
Confeſſi inſcitia ſumma prudentia eſt. T. 10. c. 377. E. & c. 378. A.
Confeſſum pro judicato habetur. T. 4. c. 1267. B.
Confeſſum haberi pro judicato quomodo intelligitur. T. 9. c. 280. A.
Confeſſum nomen, ideſt, quod confitetur. T. 10. c. 514. D.
Pro confeſſo an habeatur, qui errat in jure. T. 10. c. 515. C.
Confeſſos quos intelligere debeamus. T. 8. c. 516. C.
Confeſſoria actio. Vide, Actio confeſſoria.
Confeſſoria actio. T. 7. c. 248. E. quæ. Ibid. E.
Confeſtim, & *continuò* quomodo in jure accipiantur. T. 1. c. 523. D.
Confidejuſſor, ſolvendo ſuum, an collegæ negotium geſſit. T. 5. c. 65. B.
Confidejuſſores ſunt, qui pro uno, vel pluribus debitoribus in cauſam unius contractus fidejuſſerunt; ſimul, vel ſeparatim, nihil intereſt. T. 4. c. 961. C.
Confidejuſſores. Vide, Diviſionis beneficium.
Confidejuſſores non ſunt collegæ. T. 6. c. 10. D.
Confidejuſſores. Vide, Fidejuſſores.
Confidejuſſoribus diviſionis beneficium datur. T. 4. c. 961. C.
Confines, demonſtratione factâ fundi venditi, an nominandi ſint. T. 7. c. 812. E.
Confinis an in venditione fundi celandus. T. 7. c. 720. E.
In confinio nata arbor, vel lapis, quandiu ſolo cohæret, non venit in actionem communi dividundo. T. 7. c. 595. A.
Confinio, & prope confinium idem eſt. T. 7. c. 596. E.
In confinio poſita arbor. T. 9. c. 1141. C.
Confinium rivo privato non interrumpitur. T. 7. c. 477. A.
Confirmandi, & infirmandi eadem ratio ſit. T. 5. c. 1069. E.
Confirmare eſt ſequi judicium teſtatoris, quod non fiet ſine inquiſitione. T. 4. c. 303. D.
Confirmare tutorem eſt dare, unde tutor dativus. T. 4. c. 304. C. magiſtratus municipalis an habeat jus dandi tutoris. Ibid. E.
Quis confirmari dicitur. T. 4. c. 302. E.
Qui confirmat, dare ſolet. T. 4. c. 1008. A. B.
Qui confirmat, dat. T. 2. c. 200. E. & c. 261. A.
Confirmatio corroborat, quod ab initio non valet. T. 4. c. 1004. E.
Confirmatio an retrotrahatur. T. 9. c. 683. A. & c. 1103. C.
Confirmationis natura eſt, ut retrotrahatur prior ſententia. Tom. 9. c. 1103. C.
Confirmationem omnem retrotrahi tam in his, quæ ſunt juris, quàm in his, quæ ſunt facti. T. 9. c. 536. A.
De confirmatione ſententiæ. T. 6. c. 962. B. C. D. diverſæ ſpecies confirmationis. Ibid. B. & ſeq.
Confirmationes infirmæ ſuſpectas ſententias faciunt. T. 6. c. 390. E.
Confirmator venditionis vocatur confirmator pecuniæ. T. 2. c. 1037. D.
Confirmatur alienatio facta ſine decreto, ſilentio domini majoris effecti. T. 9. c. 613. D.
Ne confiſcare liceat certis judicibus ſine juſſu Principis. T. 9. c. 1481. A. B.
Confiſcare eſt publicare, proſcribere. T. 10. c. 733. A.
Confiſcantur bona ejus, qui ſibi mortem conſcivit ob facinus aliquod. T. 1. c. 489. A.
Confiſcati nomen latiùs, quàm deportati ſumitur. T. 2. c. 650. A.
Confiſcatus is dicitur, cujus bona confiſcata ſunt, & publicata. T. 10. c. 733. A.
Confiteri in judicio, & voce, & literis. T. 1. c. 476. B. C.
Confiteri minus eſt, quàm profiteri. T. 4. c. 836. D.
Confiteri in jure, & paciſci paria ſunt. T. 5. c. 91. E.
Confiteri quis in judicio non tantùm ſuâ voce, ſed & literis, & quocumque modo poteſt. T. 5. c. 758. C.
Qui confitetur, non tenetur actione legis aquiliæ in duplum. Ibid. D.
Conflare recudere eſt, & diſſolvere. Vide, Flare.
Confronter les teſmoins. T. 9. c. 1378. D.
Confugæ. T. 2. c. 48. A.
Conſolio quid ſit. T. 1. c. 1393. B.
Confuſio perſonarum rerum cauſam non mutat. T. 1. c. 1508. E.
Confuſio materiæ fit duobus modis. T. 1. c. 67. E. & c. 68. A.
Confuſio pro ſolutione eſt, vel compenſatione. T. 1. c. 1397. E.
Confuſio omnem obligationem tollit perſonalem, non rei tantùm, ſed fidejuſſoris, & mandatoris. T. 1. c. 1398. A.
Confuſio quid eſt. T. 4. c. 828. C.
Confuſio fit obligationis, ſi creditor adeat hereditatem debitoris. Ibid. C.
Confuſio obligationem pignoris non tollit, ſolutio tollit. Ibid. E.
Confuſio quando tollit obligationem, & quando non. T. 4. c. 828. B. C.
Confuſio eſt concurſus debiti, & crediti in eandem perſonam. T. 4. c. 723. B.
Confuſio quandoque pro ſolutione eſt. Ibid. B. & c. 828. E.
Confuſio tollit actionem, non exceptionem. T. 4. c. 795. E.
Confuſio an liberet pignora. T. 5. c. 996. B.
Confuſio obligationis quæ ſit, & quando accidat. T. 5. c. 990. D.
Confuſio an pro ſolutione, aut penſione cedat. T. 5. c. 990. E.
Confuſio pro ſolutione eſt. T. 6. c. 75. A.
Confuſio perſonarum confundit, & conturbat jus omne obligationis. T. 6. c. 378. C.
Confuſio obligationis principalis etiam fidejuſſoriam obligationem reſolvit. Ibid. D. E.
Confuſio obligationis quoties fiat. T. 7. c. 1506. B.
Confuſio quomodo fiat. T. 10. c. 717. B.
Confuſionem obligationis duobus modis fieri. T. 1. c. 1508. E.
Confuſione omnis perſonalis tollitur obligatio, etiam naturalis. Ibid. E.
Confuſione an obligatio tollatur. T. 5. c. 990. E.
Confuſione tollitur tota obligatio, naturalis ſcilicet, & civilis. T. 6. c. 394. B.
De confuſione. T. 9. c. 255. C. D.
Congiarium libertinorum civium Romanorum tribus ferebant de publico ex liberalitate Principis. T. 3. c. 608. D.
Cohabitatio anni unius argumentum eſt taciti conſenſus ab uxore præſtiti. T. 6. c. 1070. C.
Conjectura rectè ſumitur ex rationibus defuncti. T. 10. c. 1163. B.
Conjecturas Accurſius interpretatur teſtes, & tabulas; ſed verius eſt, conjecturam eſſe, quæ ex manifeſto ſigno ducitur, ſecundùm Hermogenem. T. 4. c. 384. B. C.

P Con-

Conjugalis ſavor potiùs eſt reprimendus, quàm mitigandus. T. 4. c. 1334. C.
Conjugalis affectio in donationibus reſtænata ... cur. T. 9. c. 533. D.
Conjugata ſunt cives, & civitas; ſic cognati, & cognatio. T. 4. c. 1210. E.
A conjugatis argumentum. Vide, Argumentum.
Conjux conjugi in feudo non ſuccedit. T. 2. c. 1308. C.
Conjux, cui conjux aliquid donavit, an heredi donatoris teneatu petitione hereditatis. T. 8. c. 280. A.
Conjux pro conjuge an poſſit conveniri. T. 10. c. 959. E.
Conjugis ob mores graviores, vel leviores, quænam actio competat. T. 5. c. 549. D.
Conjugem inter, & maritum res non debet amare, & ſummo jure geri. T. 5. c. 305. E.
Conjuges non ſeparandi, pendente matrimonii controverſia. T. 6. c. 834. E.
Conjuges olim ex mutuis teſtamentis ſolidi capacitatem non habuiſſe. T. 7. c. 912. D. E.
Conjuges quando vocentur ab inteſtato. Vide, De inteſtatis.
Conjuges quibus caſibus decimam capiant, quibus non. T. 8. c. 1008. C. D.
Conjuges extraneis poſſunt donare, non conjugibus. T. 10. c. 643. C.
Conjuges inter ſe non agunt actio ne pœnali, nec famoſa, conſtante matrimonio. T. 10. c. 955. D.
Conjuges ſolent invicem ſe appellare dominos, & dominas. T. 10. c. 1112. D.
Conjugium an a Clericatu excludat. T. 6. c. 1097. C.
Conjuncta in jure frequentiſſimè accipiuntur pro disjunctis, & retro disjuncta pro conjunctis. T. 9. c. 733. E.
Conjuncti re, conjuncti re & verbis. T. 3. c. 710. A. B.
Re conjuncti ſunt, quibus eadem hereditas, vel eadem res legata eſt. T. 6. c. 442. D.
Conjuncti re, & verbis an ſint, quibus per damnationem legatur, & an inter eos ſit jus accreſcendi. T. 7. c. 995. C.
Conjuncti verbis qui ſint, an inter eos ſit jus accreſcendi, & ſi communi ſint, inter utri præferatur. T. 7. c. 996. B.
Conjuncti tantùm re qui ſint, & an inter eos ſit jus accreſcendi. T. 7. c. 995. E.
Conjuncti re, & verbis qui dicantur, & an inter eos ſit jus accreſcendi. T. 7. c. 994. C. D.
Conjuncti re, & verbis an differant. T. 7. c. 1154. D.
Conjuncti re tantùm qui. T. 8. c. 593. B.
Conjuncti re, & verbis qui. T. 8. c. 592. A.
Conjuncti tituli, ſive connexi. T. 8. c. 489. E.
Conjuncti verbis tantùm qui. T. 8. c. 593. B.
Conjuncti cur vocantur. T. 9. c. 897. D.
Conjuncti re, & verbis qui dicuntur. T. 9. c. 897. B.
Conjuncti præferuntur disjunctis heredibus. T. 9. c. 904. A.
Conjuncti tantum re & verbis, & verbis tantum, ſolidum habent ab initio, concurſu verò partes; differunt tamen, & in quo. T. 10. c. 687. B.
A conjunctis ad diviſa argumentum an ſemper locum habeat. T. 4. c. 230. C.
Pro conjunctis accipiuntur aliquando disjuncta. T. 4. c. 681. D.
Non fit ex conjunctis, quod non fit ex ſingulis. T. 4. c. 670. A.
Conjunctis legum capitibus rectè fit rerum interpretatio. T. 4. c. 208. A.
Pro conjunctis accipiuntur in jure disjuncta. T. 7. c. 1181 D.
De conjunctis, & disjunctis heredibus, aut legatariis. T. 9. c. 896. F. & c. 897. A. & ſeq.
De conjunctis, & quæ ſunt in cauſa caduci. Tom. 9. c. 885. A. & ſeq.
Uno ex conjunctis in teſtamento mortuo, an pars illius ſuperſtiti accreſcat. T. 10. c. 1135. D. E.
Conjunctorum tria genera. T. 7. c. 994. C. & T. 8. c. 591. B. C. D.
Conjunctorum re, & verbis exempla plura, & notabilia. T. 10. c. 1133. A. & ſeq.
Inter conjunctos re tantùm, & conjunctos re & verbis differentia. T. 10. c. 1138. E. & c. 1139. A. & ſeq. & c. 1156. D. E.
Conjunctus quis alteri alter præfer atur. T. 8. c. 593. D. E
Conjunctus an præferatur ei, a quo legatum relictum eſt. Tom. 10. c. 1153. D.
Conjunctio facit nos pares, disjunctio diſpares. T. 1. c. 1450. D.
Conjunctio legitima eſt concubinatus. T. 4. c. 1186. B.
Conjunctio facit nos pares, disjunctio facit nos diſpares. T. 4. c. 171. A. & c. 680. C.
Conjunctio re & verbis quid, & ejus exempla. T. 8. c. 995. B. C.
Conjunctio pro disjunctione. T. 8. c. 508. E.
Conjunctio, & disjunctio perſonarum, & rerum ampliant legatum. T. 10. c. 1151. C.
Conjunctio quomodo fiat. T. 10. c. 1132. A. & ſeq.
Conjunctionem re, & verbis contingere, ſi teſtator ita dixerit, *ille cum illo heredes ſunto*. Tom. 7. c. 1385. D.
Pro conjunctione disjunctio aliquando accipitur. T. 4. c. 1212. D.
Cortacia eſt una ex quatuor nobilibus Provinciis Hiberniæ. T. 6. c. 833. A. B.
Connubium quid, & cum quibus perſonis contrahi poſſit. T. 1. c. 311. A. B.
Connubium eſt cum concubina, ſed cum ſtupro cognita non item. T. 3. c. 116. E.
Connubium inter ſervos, & ſervas non eſſe, ſed contubernium. T. 2. c. 1072. B.
Connubium verum fieri non poteſt, quod priùs adulterium ſuit. T. 4. c. 1501. A.
Connubium. Vide, Matrimonium.
Connubii violati an uxor maritum poſſit accuſare. T. 10. c. 723. A.
Conquæſtuum, & conquiſitorum, item quæſtuum, & conquæſtuum ratio, quomodo accipiatur in jure. T. 5. c. 480. A.
Conrei qui dicuntur. T. 7. c. 1115. B.
Conreus ut a fidejuſſore diſtat. T. 1. c. 1302. A.
Non omnis conreus eſt ſocius. T. 4. c. 741. C.
Conſanguineus quomodo accipiendus. T. 6. c. 1113. C.
Conſanguineus non dicitur, niſi qui eſt ejuſdem familiæ. T. 8. c. 663. D.
Conſanguineus pro fratre. T. 10. c. 636. A.
Conſanguinei, & uterini differunt. T. 1. c. 159. E.
Conſanguinei quinam propriè germani appellari debeant. Tom. 1. c. 159. C. E.
Conſanguinei præferuntur cæteris agnatis, atque etiam parentibus defuncti. T. 8. c. 179. D. 180. B. & c. 184. B.
Conſanguinei qui dicuntur. T. 8. c. 179. D. & c. 184. B.
Conſanguinei dicuntur legitimi. Ibid. C.
Conſanguinei ſunt fratres. T. 9. c. 1147. B.
Conſanguinei nomen non producitur ultra fratres, vel ſorores germanas. T. 9. c. 918. A. B. C.
Conſanguinei ſunt fratres, vel ſorores ex eodem patre. T. 9. c. 913. E. ſunt, & agnati. Ibid. E. qui ſunt ex eadem matre tantùm, idcit, uterini non ſunt agnati, ſed cognati. Ibid. E.
Conſanguinei qui dicuntur in jure. T. 9. c. 674. E.
Conſanguineorum nomen eſt civile nomen. T. 8. c. 190. B.
Conſanguineis an detur Unde legitimi. T. 10. c. 778. C.
Conſanguinitas, idcit, fraternitas. T. 1. c. 159. E. & T. 3. c. 316. D.
Conſanguinitas aliud eſt, aliud ſanguis. Ibid. D.
Conſanguinitas pro cognatione. T. 2. c. 733. B.
Conſanguinitas eſt agnationis ſpecies. T. 4. c. 781. C.
Conſanguinitas quid ſit. T. 5. c. 145. C.

Con-

Digitized by Google

Conſanguinitas non omnem cognationem ſignificat. T.6. c.1113.C.
Cōnſanguinitas pluribus modis accipitur. T. 6. c. 1117. E.
Conſanguinitas eſt ſpecies agnationis. T. 8. c. 184. A.
Conſanguinitas eſt ſpecies agnationis, non generale nomen. T. 9. c. 674. E.
Conſanguinitas eſt tantùm fraternitas. T. 9. c. 675. A.
Conſanguinitas, ideſt, fraternitas. T. 9. c. 918. E.
Conſanguinitatis jus ſpecies eſt agnationis. T. 1. c. 170. A.
Conſanguinitatis jura habet adoptivus, quamvis ſit impropriè conſanguineus. T. 9. c. 918. D.
Conſanguinitatis arborem qui dicit, errat. T. 9. c. 674. E.
In conſanguinitatis arbore error Doctorum, & Accurſii. T. 9. c. c. 918. B.
Conſanguinitatis nomen eſt ſpeciale, quo fratres tantùm germani ſignificantur, & ſorores. T. 9. c. 918. B.
De jure conſanguinitatis, vel fraternitatis plura. T. 10. c. 777. A. B.
Conſcientia deprædationis pro deprædatione eſt. T. 6. c. 828. A.
Conſcientia mille teſtes. T. 10. c. c. 159. B.
Conſcientiam Principis fallere grave eſt. T. 9. c. 931. D.
Conſcii fraudis invicem non agunt. T. 6. c. 10. C.
Conſecratio morti comparatur. T. 1. c. 1224. D.
Conſecratio Epiſcopo plenam auctoritatem tribuit. T. 6. c. 784. E. a quo facienda. Ibid. E.
Conſecratio ad Epiſcopos pertinet, ordinatio ad Clericos. T. 6. c. 1041. B.
Conſecratio Baſilicarum, & altarium Epiſcoporum eſt. Tom. 6. c. 920. C. non Monachorum. Ibid. D.
Conſenſio, ſive pactio alterius alteri nocere non debet. T. 4. c. 1258. B.
Conſenſus facit jus. T. 1. c. 725. C.
Conſenſus patris, quem taciturnitas imitatur, in nuptiis præcedere debet. T. 4. c. 263. C. juſſus patris in nuptiis rem præcedit, ratihabitio ſequitur. Ibid. C.
Conſenſus unius alteri nocere non debet. T. 4. c. 18. B.
Conſenſus tacitus Populi legem obliterat. T. 4. c. 45. E.
Conſenſus ſolus facit nuptias, & deductio in domum viri. T. 4. c. 982. C.
Conſenſus nudus, & pactum nudum non ſunt idem. T. 5. c. 56. E.
Conſenſus nudus an faciat nuptias, an concubitus. T. 5. c. 92. D.
Conſenſus parentum an nuptias, & ſponſalia præcedere, an verò ſubſequi debeat. T. 5. c. 541. C.
Conſenſus exigitur in ſponſalibus, & nuptiis. T. 5. c. 1169. B.
Conſenſus patris in nuptiis contrahendis requiritur. T. 6. c. 101. D. & ſeq. Vide, Nuptiæ.
Conſenſus privatorum judicem non facit. T. 6. c. 25. E.
Conſenſus expreſſus, & interceſſio obligant. T. 6. c. 613. E.
Conſenſus pro taciturnitate habetur. Ibid. E.
Conſenſus creditoris pignoratitii, ἀμοιβαδλοι pro remiſſione pignoris eſt. T. 6. c. 531. B.
Conſenſus genus eſt. T. 9. c. 73. A.
Conſenſus populi inveteratus. T. 9. c. 1325. E.
Conſenſus privatorum judicem non facit. T. 9. c. 1082. D. Vide, Judex.
Conſenſus nihil aliud eſt, quàm conventio. T. 9. c. 73. A.
Conſenſus an ſit veſtis emptionis. Ibid. C.
Conſenſus nudus an ſit efficax ad perficiendam actionem. T. 10. c. 964. B.
Conſenſui nihil tam contrarium, quàm vis, aut metus. Tom. 6. c. 1066. E.
Conſenſui nihil tam contrarium eſſe, quàm errorem. T. 7. c. 96. C.
Conſenſum imitatur taciturnitas. T. T. 4. c. 852. D.
Conſenſum habet ſtipulatio, & ex conſenſu interponitur. T. 4. c. 1453. C.
Conſenſum aliquando imitatur taciturnitas, aliquando diſſenſum. T. 4. c. 285. B. C.
Inter conſenſum, & diſſenſum taciturnitas medium eſt. T. 4. c. 153. C.
Pro conſenſu non habentur præſentia, & ſigillum. T. 4. c. 1169. A.
Conſenſu matrimonium perficitur. T. 4. c. 1536. C.
Ex conſenſu mutuo oritur mandati actio. T. 6. c. 14. D.
Conſenſu creditoris remiſſio pecuniæ habetur. T. 6. c. 537. E. c. 538. A.
Conſenſu obligatio contrahi quot modis dicatur. Tom. 8. c. 1067. A.
Ex conſenſu litigantium is fit judex competens, qui ex ordine eſt incompetens, dummodo ſit judex. T. 10. c. 397. E.
Conſenſu emptione perfectâ, an dominium mutetur. T. 10. c. 611. D.
Conſenſu mutuo diſſolvitur emptio, ſi res integra fuerit. T. 10. c. 1008. A.
Conſentire videtur, qui tacet. T. 3. c. 485. D.
Conſentire vendenti aliud eſt, aliud vendere. T. 4. c. 952. C.
Conſentire quid ſit. T. 7. c. 1067. A.
Conſentire videntur litigatores, ſi certo ſciant, ſe ejus, in quem conſentiunt, juriſdictioni non eſſe ſubjectos. T. 10. c. 397. E.
Non conſentiunt, qui errant. T. 6. c. 4. E.
Conſequi quid ſignificet. T. 3. c. 445. A.
Conſequi pro perſequi in jure, judicioque notum. T. 3. c. 700. D.
Conſequi rem in judiciis quid ſit. T. 10. c. 131. E.
Conſerere manum ex jure quid ſit. Vide, Manus.
Conſervi. T. 2. c. 1150. C. D.
Conſignare pro conſcribere. T. 5. c. 690. C.
Conſignare quid ſit. T. 7. c. 755. C.
Conſignatio, & depoſitio ſolutio eſt, quæ omnem obligationem perimit. T. 9. c. 1198. B.
Conſignatio debiti in pignore. T. 9. c. 302. E.
Conſignatum pretium pro ſoluto habetur. T. 6. c. 521. E.
Conſilia, & quadruplicia judicia quid. T. 7. c. 1226. B.
Conſilia, & commendationes defunctorum non obligant. T. 7. c. 1210. B.
Conſilia unde dicta. T. 9. c. 1104. B.
Conſiliarii συμπόνυ. T. 2. c. 1144. B.
Conſiliarius, conſiliator. T. 2. c. 1144. B.
Conſiliarium verbum non obligat. T. 4. c. 1165. D.
Conſilium qui dedit, opem tuliſſe dicitur. T. 1. c. 233. E.
Conſilium uniuſcujuſque, non factum puniendum eſt. Tom. 5. c. 505. A.
Conſilium patriæ proditoris puniri conſtat. T. 3. c. 447. A.
In conſilium quot adhibeantur ſenatores, equites, recuperatores. T. 1. c. 305. E.
Conſilium mutare quando quis poteſt in alterius fraudem, injuriamque. T. 4. c. 90. C.
Conſilium ſibi ipſi præbere nemo poteſt. T. 4. c. 10. D.
Conſilium non obligat, niſi aliud ſuadeat voluntas. T. 4. c. 539. B.
Conſilium poteſt eſſe maleficium, non poteſt eſſe contractus, vel legatum, vel fideicommiſſum. Ibid. B.
Conſilium dare, & furi opem ferre quomodo differant. T. 5. c. 777. B.
Conſilium ſolum furandi furem non facit. T. 6. c. 144. E. Vide, Cogitatio.
Conſilium ſuum unicuique mutare licet, modò id fiat ſine fraude alterius. T. 7. c. 1317. E.
Conſilium Romæ ex quot, & quibus conſtabat, & quot, & quibus in Provinciis. T. 8. c. 899. E.
Conſilium quando punitur. T. 9. c. 450. C. D.
Conſilium, conſenſusve negotium non perficit. T. 10. c. 52. D.
Conſilii non fraudulenti nulla obligatio eſt. T. 8. c. 684. C. & T. 10. c. 989. C.

Ex conſilio nemo obligatur . T. 9. c. 684. D.
Conſilio, vel ope clauſula . T. 8. c. 531. C. & c. 684. D.
Ex conſilio non naſcitur obligatio . T. 10. c. 1062. E.
Conſiſtere aliud, aliud contineri. T. 4. c. 448. C.
Conſiſtorium Principis intimum. T. 2. c. 906. A.
Conſiſtoriani, ſive comites conſiſtorii. Ibid. B.
Conſobrina vicina eſt ſorori, cum qua illicitæ ſunt nuptiæ . T. 9. c. 446. D. & c. 451. B.
Conſobrinam ducere uxorem non licet . T. 9. c. 446. D. & c. 451. B.
Conſobrini qui ſint, T. 1. c. 462. A. B.
Conſobrini inſtituti ſub conditione, uter ex fratribus meis conſobrinam duxerit, ex dodrante; qui non duxerit, ex quadrante heres eſto, ſive nubat alteri, ſive nulli, an, & quis habeat quadrantem . T. 7. c. 953. C. D.
Conſobrini quinam rectè dicantur, T. 8. c. 1036. C.
Conſobrini qui dicuntur . T. 8. c. 192. D. quo gradu dicuntur eſſe . Ibid. D.
Conſobrini qui dicuntur, T. 8. c. 223. A. & ſeq.
Conſobrino avunculus præfertur proximitatis jure . T. 8. c. 180. E.
Conſobrinorum nuptiæ jure civili licitæ ſunt . Tom. 4. c. 1071. C.
Conſoceri. T. 8. c. 211. A.
Conſolidatio unde nomen accepit . T. 1. c. 79. C.
Conſolidatio quid ſit. T. 5. c. 1075. D.
Conſolidatio uſusfructus cum proprietate. T. 6. c. 353. E.
Conſolidatio uſusfructus quando incipit. T. 7. c. 229. B.
Conſolidatio quæ vocetur . T. 7. c. 1321. E.
Conſolidationis jus an locum habeat deficiente jure accreſcendi, T. 4. c. 428. D.
Conſolidationis cauſa eſt lucrativa, T. 6. c. 220. A.
Conſors conſorti in eo, quod donatum eſt, ſine competitione ſuccedit, excluſo fiſco. T. 2. c. 669. C.
Conſortes qui ſint, & quot modis accipiantur . T. 2. c. 181. E. & T. 3. c. 120. E.
Conſortes fratres qui . Tom. 2. c. 1021. B. & T. 3. c. 120. E.
Inter conſortes multo plures ſunt lites, quàm inter diſſortes, & cur. T. 4. c. 1163. B.
Conſortium omnium rerum introducere voluit Socrates inter omnes cives, Ibid. B.
Conſortium voluntarium . T. 10. c. 440. B.
Conſpiratio nuda, & conſilium nudum in rebus an puniatur . T. 7. c. 104. E.
Conſpirationes ſacris legibus reprobatæ . T. 2. c. 1356. D.
Conſtantini Imperatoris ceſſio Sylveſtro Pontifici facta. Vide, Ceſſio .
Conſtantinopolis Nova Roma vocata. T. 3. c. 35. D.
Conſtantinopolis Eccleſiæ Romanæ rebellio. T. 6. c. 984. E.
Conſtantinopolitanæ Eccleſiæ privilegia. T. 10. c. 817. D. E. porrecta deinde ad omnes Eccleſias . Ibid. D.
Verbi *conſtat* quæ ſit vis, & ſignificatio apud Juriſconſultos . T. 10. c. 230. B. C.
Conſtitere apud Lucretium eſt pro conſtituere. T. 4. c. 584. B.
Conſtituens ſe ſoluturum, ſe ſolviſſe videtur. vulgò: *Qui reſpond. paye*. T. 5. c. 407. B. C.
Conſtituens pro eo, qui in diem debet purè, ſive præſenti die ſe ſoluturum, licèt principalis debitor nondum conveniri poſſit, an obligetur. T. 5. c. 406. A. B.
Conſtituendi verbum ſignificat conſenſum. T. 9. c. 76. C.
Conſtituere quid. T. 1. c. 1035. E.
Conſtituere aliud eſt, aliud promittere. T. 4. c. 141. B.
Conſtituere in libris noſtris ponitur pro conſiſtere, conſtitere . T. 4. c. 584. B.
Conſtituere. Vide, Recipere .
Conſtituere plus aliquando eſt, & recipere quaſi conſulto conſilio, quàm paciſci temerè extra contractum. T. 5. c. 405. E.
Conſtituere quis poteſt pro ſe ipſo, aut ſuo nomine, Tom. 5. c. 413. D.
Conſtitui aliud pro alio poteſt volenti creditori. T. 4. c. 173. A.
Conſtituit quis etiam pro ſe ipſo, fidejubet nemo pro ſe ipſo. T. 4. c. 674. A.
Conſtituit pro ſe ipſo, vel pro alio. T. 5. c. 405. E.
Non conſtituitur, niſi quod debetur. T. 10. c. 427. C.
Si conſtituo me daturum, conſtitutum eſt, ex quo dicitur actio conſtitutoria, vel conſtitutæ pecuniæ actio. T. 9. c. 260. B.
Conſtituta pecunia quid . T. 2. c. 219. E.
Conſtituta quando maximè utilia ſint. T. 5. c. 406. A.
De conſtituta pecunia. T. 9. c. 260. A. & ſeq.
Conſtitutæ pecuniæ formula . T. 2. c. 220. A.
Conſtitutæ pecuniæ cauſa . Vide, Cauſa conſtitutæ pecuniæ .
Conſtitutæ pecuniæ origo quantopere ſpectanda ſit, Tom. 5. c. 410. B.
Conſtitutio D. Marci, & edictum Prætoris in quo differunt. T. 4. c. 714. E.
Conſtitutio ſpecialis, vel lex regulæ derogat. T. 4. c. 1283. D.
Conſtitutio D. Marci extraneo quoque fecit poteſtatem petendi addictionem bonorum . Tom. 4. c. 1248. C.
Conſtitutio D. Pii nil obſtat, quæ vult ſemel tantùm deberi eandem rem ſæpius legatam, T. 4. c. 442. B.
Conſtitutio D. Pii finitur pubertate. T. 4. c. 754. B.
Conſtitutio eſt acceſſio obligationis. T. 5. c. 60. E.
Conſtitutio Adriani in edictum perpetuum translata. T. 6. c. 187. E.
Conſtitutio quid. T. 9. c. 436. D.
Conſtitutio Antonini, quæ nondum eſt edita . T. 9. c. 788. C.
Conſtitutio Zenonis 11. Græca jubet judicare ſecundùm leges, non ex præcepto, aut voluntate Principis, non ex ambitioſis ſcriptis emiſſis lite pendente . T. 9. c. 127. A.
Conſtitutio vim legis habet . T. 10. c. 957. C.
Conſtitutioni D. Marci quando locus eſt. Tom. 4. c. 1247. D. hæc quando ceſſat, Ibid. E.
Conſtitutioni Marci, & Commodi ad *Aufid. Vict.* quando locus non eſt. T. 6. c. 78. D.
Conſtitutionem nullam optimi Principes dabant in medium ſine auctoritate, & ſententia Juriſconſultorum. T. 4. c. 534. C.
Conſtitutionem Græcam nullam deeſſe in *tit. ſolut. matrim. quemadmodum dos petatur* . T. 9. c. 542. A. B.
In conſtitutione judicii, & petitione actionis eſt forma quædam, & ſpecies judicii. T. 6. c. 330. E.
Conſtitutione opus eſt, ut liceat agere venditi ad reſolvendam venditionem . Tom. 10. c. 1013. D.
Conſtitutiones a deciſionibus differunt. T. 2. c. 3. C.
Conſtitutiones, ideſt, Codex . T. 1. c. 102. B.
Conſtitutiones Principum abolere decrevit Macrinus Imperator juris peritiſſimus, ut ex jure ageretur, non ex reſcriptis . T. 4. c. 27. C.
Conſtitutiones a jure ſeparandæ . T. 4. c. 843. D.
Conſtitutiones quæcumque jus vetus emendant, hæ ſtrictè ſunt accipiendæ. T. 4. c. 67. C.
Conſtitutiones ſunt potiores jure . T. 4. c. 355. E.
Conſtitutiones Principum ſunt ſententiæ, vel opiniones Juriſconſultorum . T. 4. c. 534. C. & c. 535. B. ſicut etiam judicum ſunt ſententiæ . Ibid. B. opinionum aliæ ſunt certæ ſententiæ, & irreprehenſibiles, aliæ veriſimiles. Ibid. B. hinc Juriſconſulti ſcripſerunt libros opinionum . Ibid. B. cur error teſtatoris legato officit. Ibid. D.

Con-

Conſtitutiones ſæpiſſime deviant a jure publico, & prudentia veterum. T. 5. c. 621. C.
Conſtitutiones Imperatorum quomodo differant a conſtitutionibus Pontificum. T. 6. c. 1104. E.
Conſtitutiones quænam propriè ſint, & quot earum ſpecies, & quæ. T. 8. c. 893. D.
Conſtitutiones novæ ſtrictiùs ſervantur. T. 9. c. 781. B.
Conſtitutiones Juſtiniani a ſtructore hujus operis commendatæ. T. 9. c. 484. E. & c. 485. A.
Conſtitutiones omnes, inſcriptæ ad Senatum, orationes Principum ſunt. T. 9. c. 772. D.
Conſtitutiones novæ, quæ jus vetus abrogant, ſunt ſtrictè accipiendæ. T. 9. c. 247. D.
Novæ conſtitutiones ſtrictiùs ſervantur. T. 9. c. 781. B.
Conſtitutiones novæ, quæ jus vetus abrogant, ſtrictè ſunt accipiendæ. T. 10. c. 632. D.
Conſtitutiones ſpeciales Principum quænam ſint. T. 10. c. 834. E.
Conſtitutionum civilium omnium ratio reddi non poteſt. T. 6. c. 379. D.
Conſtitutionum pœnam eſſe majorem, quàm legis Juliæ. T. 9. c. 2432. B.
Conſtitutionum principalium ſpecies. T. 10. c. 837. A.
Ex conſtitionibus actiones quæ ſunt. T. 9. c. 237. C. aliæ nomen ſuum habent, aliæ nomen ſuum non habent, & appellantur condictiones ex lege. Ibid. D.
Conſtitutoria actio an minuatur, cum peculium univerſum, quod in conſtitutum venit, perierit. T. 5. c. 413. D.
Conſtitutoria actio. T. 9. c. 260. B. C.
In conſtitutoria actione ſpectatur tempus conventionis. T. 5. c. 413. E.
Conſtitutum quid ſit. T. 1. c. 763. B.
Conſtitutum eſt nomen honorarium. T. 1. c. 922. C.
Conſtitutum eſt inſtar ſolutionis in multis, non per omnia. T. 4. c. 173. A.
Conſtitutum inſtar ſolutionis eſt. Ibid. A.
Conſtitutum. Vide, Recipere.
Conſtitutum quid ſit, & quomodo fiat. T. 5. c. 405. D.
Conſtitutum Prætor ſeparavit a nudo pacto, dando actionem ex conſtituto, ex pacto nudo nullam. T. 5. c. 405. D.
Conſtitutum ſemper parit obligationem. T. 5. c. 415. A.
Conſtitutum quando vicem ſolutionis obtineat. T. 5. c. 407. A.
Conſtitutum, quod tacitè factum eſt, ad quorum diem intelligatur eſſe factum. T. 5. c. 405. D.
Conſtitutum in quo differat a fidejuſſione. Ibid. E.
Conſtitutum quomodo fiat inter abſentes. T. 5. c. 406. A.
Conſtitutum an non fiat, niſi in pecunia debita. T. 5. c. 405. E.
Conſtitutum omne ad diem expreſsè, vel tacitè fit. Ibid. D.
Conſtitutum ſine die valet, modico ſpatio debitori conceſſo, id eſt, decem dierum. T. 5. c. 414. D.
Conſtitutum an ſit præuuncium. T. 5. c. 405. A.
Conſtitutum fit etiam inter abſentes per epiſtolam. Ibid. A.
Conſtitutum quomodo fit. T. 5. c. 405. D. do, ut des. Ibid. c. 391. C.
Conſtitutum vice ſolutionis eſt. T. 5. c. 407. A.
Conſtitutum quid. T. 5. c. 1166. A.
Conſtitutum ſi ſine die fiat, intelligitur factum ad diem decimum ſaltem. T. 5. c. 408. E. & c. 409. A.
Conſtitutum fieri poſſe per epiſtolam. T. 6. c. 57. C.
Conſtitutum perficit nudus conſenſus quoquomodo expreſſus ſit. Ibid. C.
Conſtitutum, & conſtituendi verbum quid notent. T. 8. c. 1051. A.
Conſtitutum eſt acceſſio, non novatio prioris obligationis. T. 9. c. 108. C.
Conſtitutum, & pactum in quo differunt. Ibid. C.
Conſtitutum plus eſt, quàm pactum iteratum. T. 9. c. 75. C.
Conſtitutum quomodo fiebat. T. 9. c. 260. D.
Conſtitutum ex cauſa creditæ pecuniæ. T. 9. c. 1011. A. B.
In conſtitutum veniunt pecuniæ tantùm. T. 9. c. 260. B.
Conſtitutum ſequitur verum heredem, cui competit principalis actio. T. 9. c. 108. D.
Conſtitutum fit nudo conſenſu. T. 9. c. 260. B.
Conſtitutum, & receptum in quo differunt. Ibid. C. D. E.
Conſtitutum non novat, delegatio novat. T. 9. c. 242. A.
In conſtitutum veniunt tantùm pecuniæ. T. 10. c. 634. E.
Conſtitutum inter, & fidejuſſionem quid interſit. T. 10. c. 963. D.
Conſtituti, & pacti differentia. T. 1. c. 935. B.
Conſtituti natura, & vis quænam ſit. T. 5. c. 414. D. E.
Conſtituti exemplum extat in Epiſtola Divi Pauli ad Philemonem. T. 5. c. 405. E.
Conſtituto ſatis non facit, qui ſoluturum ſe conſtituit, ſi offerat ſatiſdationem. T. 5. c. 415. A.
Ex conſtituto obligantur omnes jure prætorio. T. 9. c. 260. B.
Ex conſtituto an naſcatur actio. T. 9. c. 76. C.
Conſuetudo quid. Tom. 1. c. 725. C.
Conſuetudo morem facit. T. 2. c. 572. B.
Conſuetudo, quæ non eſt, non facit ſententia judicia. T. 3. c. 569. C.
Conſuetudo a rebus judicatis ſeparatur. Ibid. D.
Conſuetudo probatur teſtibus, vel rebus judicatis. Ibid. B.
Conſuetudo jus eſt, quod lex ſcripta prætermiſit. T. 2. c. 1230. B. C.
Conſuetudo varia ſecundùm diverſa loca. T. 2. c. 1229. A.
Conſuetudo longa quid. T. 1. c. 725. C.
Conſuetudo longi temporis vicem ſervitutis jure conſtitutæ obtinet. T. 1. c. 1118. D.
Conſuetudo in civilibus rebus pro lege ſuſcipitur, cum deficit lex. T. 2. c. 1230. A.
Conſuetudo plus poteſt, quàm lex, in his, quæ lege nominatim comprehenſa non ſunt. T. 2. c. 1230. E. & c. 1231. A.
Conſuetudo quando vim obtinet legis. Ibid. C.
Conſuetudo male vivendi paulatim mos factus eſt. Ibid. C.
Conſuetudo legem abrogat. T. 4. c. 45. E.
Conſuetudo eſt pro lege, ubi lex deficit. Ibid. E.
Conſuetudo eſt lex non ſcripta, Lex eſt conſuetudo ſcripta. T. 4. c. 1424. A. B.
Conſuetudo in vectigalibus ſpectari ſolet. T. 5. c. 688. E.
Conſuetudo in dote conſtituenda plurimùm valet. T. 6. c. 1054. A.
Conſuetudo prava corruptela eſt. T. 6. c. 971. D.
Conſuetudo rationi, vel legi non præjudicat. T. 6. c. 923. E.
Conſuetudo tacito conſenſu populi legem ſcriptam obliterat, & abrogat. T. 6. c. 453. A. quòd ſi deficiat conſuetudo, quod proximum, & conſequens ei eſt, cuſtodiendum. Ibid. B.
Conſuetudo contraria eſt deſuetudo. Vide, Deſuetudo. T. 6. c. 454. C.
Conſuetudo longa contra jus publicum ſemper obſervata jure publico potentior eſt, ſi modò jure publico nominatim non improbetur. T. 6. c. 663. A.
Conſuetudo facit morem. T. 9. c. 1326. A.
Conſuetudo longa quæ ſit. T. 9. c. 1325. C. & ſeq.
Conſuetudo vim legis obtinet. T. 9. c. 1325. B.
Conſuetudo a rebus judicatis ſeparatur. Ibid. B.
Conſuetudo utrùm potior legibus. T. 9. c. 127. B.
Conſuetudo longi temporis, & vetuſtas vicem jure conſtitutæ ſervitutis obtinet. T. 10. c. 738. A.
Conſuetudinis, & æquitatis differentia. T. 2. c. 1230. B. C.

Con-

Digitized by Google

Conſuetudinis non vilis eſt auctoritas. T. a. c. 1229. C.
De conſuetudinis inveteratæ vi, & poteſtate. T. 6. c. 453. A.
Conſuetudinem confirmat ſententia judicis, T. 3. c. 569. C.
Conſuetudinem probare debet, qui eâ nititur. T. 3. c. 569. B.
Conſuetudinem mos fecit inveteratus. T. a. c. 1231. C.
Conſuetudinem vicem legis obtinere. T. 6. c. 454. B.
Conſuetudinem quot annorum uſus facit. T. 9. c. 1325. D. E.
Nulla lex tenet, niſi conſuetudine recepta ſit. T. a. c. 572. D.
Conſuetudine potior lex eſt. T. 4. c. 45. D.
Conſul habet jus gladii, jus verò relegandi non, Tom. 4. c. 14. D.
Conſul an ſit cum imperio ſummo, T. 7. c. 76. D.
Conſul fuit major magiſtratus. T. 7. c. 95. A.
Conſul poteſtatem gladii an jure magiſtratus habeat, T. 7. c. 76. D.
Conſul quem arbitrum dare debeat, & poſſit. T. 7. c. 167. E.
Conſul apud ſe ſolus ſine collega manumittere poterat ſervum. T. 9. c. 1154. A.
Conſulis officium. Tom. 1, c. 727. D.
Conſulis majus eſt imperium, quàm Prætoris. T. 1. c. 999. A. & T. 7. c. 95. A.
Conſules honorarii qui ſint. T. a. c. 895. B.
Conſules clariſſimorum nomine continentur. T. a. c. 885. A.
Conſules quo tempore, & qua ratione creati ex plebejo genere, T. 1. c. 903. D. E.
Conſules miſſilia ſpargere ſolebant in vulgus, T. 2. c. 1135. A.
Conſules municipiorum qui, T. 5. c. 1175. B.
Conſules civitatum plerumque in Gallia juriſdictionem habent, & imperium. T. 6. c. 1149. C.
Conſules. Vide, Magiſtratus.
Conſules cognoviſſe de fideicommiſſis. T. 7. c. 1530. D.
Conſules jus dandi tutoris habebant. T. 8. c. 561. C.
Conſules an habeant jus dandi judices ſine reſcripto, Tom. 10. c. 793. D.
Conſulum notio quarum cauſarum. T. 8. c. 560. A. & ſeq.
De conſulibus, & non ſpargendis ab iis pecuniis. Tom. 2. c. 893 B.
Conſulari viro indignum non eſt Proprætoris nomen. Tom. 4. c. 831. C. D.
Conſularia ornamenta quæ, & qualia. Tom. a, c. 894. B. & c. 1013. D.
Conſulatum petere prohibebatur is, qui reus eſſet repetundarum. T. 4. c. 858. D.
Ad conſulatus honorem evectus populi errore Marcus Perpenna Peregrinus. T. 9. c. 1067. C.
Conſulere quid ſignificet. T. 10. c. 835. B.
Conſultatio quid, Tom. 2. c. 509. C.
Conſultatio de ſubſtitutione filii in bonis, quæ ex donatione capit facta in nuptiis contrahendis inter patrem, & matrem. T. 1. c. 707. E.
Conſultatio eſt conſilium Principis, & conventus coacti ſenatus ad dirimendas cauſas appellationis. T. 9. c. 1104. A.
Conſultatio eſt relatio judicis ad Principem. T. 9. c. 1103. E.
Conſultatio, & relatio an ſint idem. T. 10. c. 790. E.
Quænam conſultatio vicem appellationis habeat. T. 10. c. 791. A.
Conſultationis duo ſunt genera. T. 10. c. 790. E.
A conſultatione an poſſit appellari. T. 10. c. 792. A.
Conſultationes fiunt a magiſtratibus, & mittuntur ad Principem, T. 10. c. 790. E.
Conſultationes quando fiant. T. 10. c. 791. A.
De conſultationum temporibus, & reparationibus. T. 9. c. 1112. A. & ſeq.
De conſultationibus. T. 9. c. 1103. A. B.
Conſummatum ædificium quod ſit. T. 5. c. 29. E.
Conſumpti nummi qui dicuntur. T. 4. c. 184. D. & c. 185. A.
Conſumptio pleniſſimum jus tribuit. T. 4. c. 630. C.
Conſumptio plenum dominium tribuit bonæ fidei poſſeſſori, T. 4. c. 1486. D.
Conſumptio bonâ fide facta conciliat mutuum. T. 5. c. 494. A.
Conſuptio bonâ fide facta conciliat mutuum alienæ pecuniæ, quod ab initio nullum erat. T. 6. c. 377. A.
Conſumptio conciliat mutuum. T. 9. c. 205. D.
De conſumptione bonâ fide facta. T. 7. c. 663. E.
Conſumptione petimitur repetitio fructuum. T. 10. c. 100. D.
Contemnere ea unuſquiſque poteſt, quæ pro ſe introducta ſunt. T. 6. c. 324. A.
Contemnere ſacras conſtitutiones eſt ſacrilegium. Tom. 9. c. 1455. A.
Contemplatio in geſtore, quæ illum reſpicit, nulla eſt. T. 6. c. 15. C.
Contemporales qui dicuntur. T. 6. c. 567. D.
Contendere modeſtius eſt, quàm litigare. T. 10. c. 879. B.
Contentione inter legatarium, & heredem ortâ de re legata eligenda, arbitrum ſumi. T. 7. c. 991. C.
Contentioſa juriſdictio. Vide Juriſdictio.
Contentioſa juriſdictio quæ eſt, T. 4. c. 7. E. hæc ubi exercetur. Ibid. E.
Conteſtando litem ad forum approbamus, & ei nos ſubjicimus. T. 9. c. 1083. A.
Conteſtata lis criminalis quando dicitur. T. 9. c. 1379. B. C.
Conteſtari litem pro alio eſt judicium ſuſcipere pro alio, & quaſi expromittere, T. 4. c. 238. E. & c. 239. A.
Conteſtari quid ſit in jure. T. 10. c. 945. A.
Conteſtatio litis, & petitio idem eſt in jure. T. 4. c. 594. B.
Conteſtatio litis, Vide, Litis conteſtatio.
Conteſtatio vim habet interruptionis. T. 5. c. 12. C.
Conteſtatio pluribus modis accipitur. T. 6. c. 961. D.
Conteſtatio litis competentem judicem confirmat, Tom. 9. c. 1083. A.
Conteſtatio litis, & editio in quo differunt. Tom. 9. c. 14. B. & c. 175. D.
Conteſtatio litis quid ſit. T. 9. c. 113. A. B. & Tom. 10. c. 921. E.
Conteſtatio litis eſt initium judicii; non in jus vocatio. T. 9. c. 112. E.
Conteſtatio litis, & editio actionis in quo differunt. Tom. 9. c. 11. E.
Conteſtatio eſt initium litis. T. 10. c. 874. E.
Conteſtationis litis definitio. T. 3. c. 232. B. C.
Conteſtationem litis ſequitur litis ordinatio. T. 6. c. 300. B.
Ante conteſtationem nullus creditor eſt. T. 8. c. 493. A.
Poſt conteſtationem olim non admittebatur recuſatio judicis. T. 10. c. 996. E.
De conteſtatione litis. T. 3. c. 232. B. C.
Conteſtatione litis actio temporaria perpetuatur. T. 9. c. 114. E.
Conteſtatione litis actionem perpetuari. T. 9. c. 1117. B.
Conteſtationes, & proteſtationes fiunt apud acta. T. 10. c. 872. A.
Contignatio eſt lignorum contextura, comparata ædium operiendarum cauſâ. T. 4. c. 143. A.
Contignatio ex quibus conſtet. T. 7. c. 428. B.
Continentes Provinciæ quæ. T. 8. c. 560. B.
In continentibus quod fit, Romæ fit. T. 8. c. 479. E.
Continentia cauſæ dividi nequit; T. 4. c. 882. D.
Continentia cauſſæ dividi non debet. T. 6. c. 840. A.
Continentia cauſæ. T. 9. c. 118. D. E.

Con-

Contineri aliud eſt, aliud conſiſtere. T. 4. c. 448. C.

Continuatio oſucapionis non impeditur ſcientiâ heredis. T. 4. c. 1459. D. heres ignnratione ſui defuncti vitia non excludit. Ibid. D. E.

Continuativa, ſive diſcontinuativa. T. 8. c. 580. A.

Continui, & utiles dies quando cedunt, & quando non. T. 4. c. c. 1042. A.

Continuum tempus ignoranti tantùm cedit. T. 4. c. 1333. A. is, cui actio competit, tempore utili habet experiundi poteſtatem. Ibid. A. diſſoluta ignoraotia prope ſcientiam eſt. Ibid. B.

Contra cavere quid ſit. T. 5. c. 614. B.

Contractâ obligatione principali obſervatur tempus dati, vel conventi pignoris. T. 4. c. 180. C.

Contractus definitio, ac acceptilationis. T. 3. c. 135. D.

Contractus verbo quæ continentur. T. 1. c. 1287. E.

Contractus quid a pacto diſſideat. T. 3. 36. B. C.

Contractus & ſtipulationis diſcrimen. T. 1. c. 922. D. E.

Costractus juri gentium adſcribuntur. T. 1. c. 915. B.

Cootractus ſubſtantiæ, & adminicula quæ. Tom. 1. c. 927. D.

Contractus omnes penè ex jure gentiom. T. 1. c. 9. C.

Contractus jurisgentium quibusnam verbis fiant. T. 1. c. 922. D.

Contractus ſtricti, & contractus bonæ fidei in quo differunt. T. 3. c. 278. A.

Contractus inter abſentes, & a mutis, & ſurdis rectè fiunt. T. 1. c. 204. B.

Contractus inter abſentes fieri poſſunt, ſtipulatio non item. T. 1. c. 1152. E.

Contractus antiqni ſcribebantur in cortice. T. 1. c. 1151. D.

Contractus alii proprium nomen habent, alii nomine vacant. T. 1. c. 922. C.

Contractus in ſervitute habiti pro nullis habentur. T. 2. c. 214. B.

Contractus actiones pariunt. T. 1. c. 922. C.

Contractus ex conventione legem accipiunt. T. 1. c. 1468. D.

Contractus libellarii definitio. T. 2. c. 1200. E.

Contractus incertus quis dicatur. T. 1. c. 1214. B.

Contractus lncationis fidem eſſe ſervandam, ſi nihil ſpecialiter exprimatur contra conſuetudiuem regionis. T. 3. c. 473. C. D.

Contractus non inſinuatur. T. 2. c. 1143. D.

Contractus bonæ fidei. Vide, Bonæ fidei contractus.

Contractus propter cnnventum valent. T. 4. c. 247. C.

Contractus rectè contrahitur quoque inter abſentes. T. 4. c. 72. D.

Contractus depoſiti vocatur ſacer contractus, a Poeta Juvenale ſacrum depoſitum, T. 4. c. 213. C.

Contractus concluſio eſt ſtipulatio. T. 4. c. 180. D.

Contractus pignoris cum vitiosè, vel inutiliter intercedat, retentioni locus non eſt. T. 4. c. 1285. A.

Contractus eſt conventio, ex qua datur actio. T. 4. c. 728. B.

Contractus recipit incrementum fructuum perceptorum pendente conditione, fideicommiſſum verò non. T. 4. c. 1193. E.

Contractus nullus eſt, qui recipiat dolum, qui non infirmetur. T. 4. c. 706. B.

Contractus eſt contrarium pacti. T. 4. c. 728. B.

Contractus eſt ſpecies conventionis. T. 4. c. 247. E.

Nullus contractus non cadit in ſtipulationem. T. 4. c. 632. D.

Contractus cauſa eſt excipienda præſcriptione ſori. Tom. 4. c. 925. C.

Contractus tempus ſpectatur in ſtipulatione. T. 4. c. 414. C.

Contractus, in quibus agitur, ut eandem rem, quam dedimus, in ſpecie recipiamus, in corporibus cnnſiſtunt. T. 5. c. 391. B.

Cootractus quidam, præter mutuum. etiam in rebus numero, pondere, & menſurâ conſtantibus ſpectantur, ut commodatum, depoſitum, locatio, conductio. T. 5. c. 391. B.

Contractus filiorum ſamilias quid proprium, & peculiare habent. T. 5. c. 438. A. & ſeq.

Contractus an ultro citroque obligatorius ſit. T. 5. c. 390. D.

Contractus initio ſunt voluntatis, poſtea convertuntur in neceſſitatem. T. 5. c. 419. A.

Contractus, qui nnmine proprio vacant, qui ſint. Tom. 5. c. 504. A. non perficiuntur nudo conſenſu. Ibid. A.

Contractus quinam jurisgentium ſint, & quinam juris civilis. T. 5. c. 500. C. D.

Contractus bonæ fidei non ſolùm dolo, ſed etiam ſraude immodicâ, & intolerabili carere debent. T. 5. c. 523. A.

Contractus generaliter accipiendus eſt. T. 5. c. 767. C.

Contractus quando implementum acceperit, an, & quando inſpiciatur. T. 5. c. 1012. B.

Contractus, qui ad heredes non tranſmittantur, & qui in heredes tranſeant. T. 5. c. 985. C.

Contractus a pactionibus quomodo, & qnando ſeparentur, & diſcernantur. T. 5. c. 817. B.

Contractus bonæ fidei dolo, vel metu extortus, ipſo jure non valet. T. 5. c. 244. C.

Contractus eſt negotium, quod contrahitur, certi negotii contractus. T. 6. c. 438. D.

Contractus inanis eſt, ex quo nulla actio eſt. T. 6. c. 469. C.

Contractus initium ſpectatur ſemper in jure. T. 6. c. 88. B.

Contractus, & judicia in quo diſſerunt in ſermone ambiguo. T. 6. c. 340. C. D. E.

Contractus quale genus eſt, ſi dominium tibi areæ meæ dedero eâ lege, ut domo in ea ædificatâ partem ædificii areæ impoſiti mihi redderes. T. 6. c. 61. A. ex hoc contractu datur actio præſcriptis verbis, & cur. Ibid. B.

Contractus certus dicitur, qui proprium nomen habet. Tom. 7. c. 649. C. incertus, qui nomine vacat. Ibid. C.

Contractus qui continentur crediti appellatione. T. 7. c. 650. C.

Contractus, in quibus pœnitentiæ locus eſt. T. 7. c. 677. D.

Contractus certi ſunt, & incerti, & qui illi ſint. T. 7. c. 823. A. B.

Contractus incertos plures eſſe, quàm certos. Ibid. B.

Contractus eſt, ſi præter conſenſum res ſubſit, vel cauſa. T. 7. c. 846. E.

Contractus natura quæ ſit. T. 7. c. 750. C.

Contractus proprii nominis oritur ex do, ut des, facio, ut ſacias. T. 7. c. 838. A. B.

Contractus qualis conventio ſit. T. 7. c. 827. D.

Contractus quilibet ex pacto naturam ſuam mutare poſſunt. T. 7. c. 844. E. & c. 845. A.

Contractus ſub conditione impoſſibili an poſſit prætextu mendi ſuſtineri. T. 7. c. 984. D.

Contractus ſuos, ut volunt, arctare poſſunt contrahentes. T. 7. c. 750. A.

Contractus quinam morte finiantur, quandonam in heredem tranſeant. T. 8. c. 1072. D.

Cuntractus an iniri poſſit cum ignorante. T. 8. c. 330. A.

Contractus an nullus, ſi in eo, in quo conſiſtit ſubſtantia ejus, intervenerit error. Tom. 8. c. 390. B.

Contractus an nullus ſit, qui non habet in ſe conſenſum utriuſque partis. Ibid. B.

Contractus a teſtamentis multùm diſtant. T. 8. c. 811. D. ex conſenſu duorum conſtant. Ibid. D. imaginarii regulariter nulli ſunt. Ibid. c. 388. B. & c. 667. C. qui dolum tantùm recipiant. Ibid. c. 759. A. modò potiùs facti, quàm animi. Ibid. c. 744. B.

Contractus imaginarios in emptionibus juris vinculum non obtinere. T. 8. c. 388. C. D. quomodo definiantur. Ibid. D.

Contractus involuntarius eſt malus.

Tom.

Tom. 8. c. 328. A. maleficium eſt talis contractur. Ibid. A.
Contractus, qui re conttahuntur, an datione rei alienæ contrahantur. T. 8. c. 320. B.
Contractus, qui propriè, & qui impropriè dicautur. T. 8. c. 353. B.
Contractus tempus in ſtipulationibus ſpectatur. T. 8. c. 96. D.
Contractus, vel delicti ratione nos ſortiri ſotum. T. 8. c. 348. E.
Contractur voluntatis eſt, contractum implere neceſſitatir. T. 8. c. 442. B.
Contractus arralis. T. 9. c. 285. B. C.
Contractus qui non poſſunt reſolvi. T. 9. c. 243. D.
Contractur libellarius quid. T. 9. c. 418. C. & c. 419. C.
Contractus bonæ fidei. Vide, Bona fides.
Contractur cauſæ temporariæ. Vide, Cauſa temporaria.
Contractur voluntarii ex poſt facto ſunt neceſſarii. T. 9. c. 243. D.
Contractus, in quibus venit dolus, & culpa. T. 9. c. 594. A. B. & in quibur non venit. Ibid. A.
Contractus aut eſt conventio nuda, aut eſt conventin, quæ ex re, vel verbis initium obligationis præbet. T. 9. c. 73. A. B.
Contractus, qui ſcripturâ perficiuntur. T. 9. c. 284. D.
Contractus veſtiti. T. 9. c. 70. E. nudi contractus. Ibid. E.
Contraetus arrabonici. T. 9. c. 284. B.
Contractus eſt pignus. T. 9. c. 295. E.
Contractur quoſdam eſſe, qui diligentiam exactiſſimam exigunt. T. 9. c. 294. C. qui ſunt illi contractus. Ibid. C.
Contractus ſtrictus in quo differat a bonæ fidei contractu. T. 9. c. 89. A.
Contractus, & pacti vir non eſt eadem. T. 9. c. 70. E.
Contractus formam accipiunt a pactis. T. 9. c. 530. A.
Contractus definitio certa quæ. T. 9. c. 26. E.
Contractus inenndi ratin ſervanda, non pervertenda eſt. T. 10. c. 41. D.
Contractus ſtticti judicii, ex metus, vel doli cauſa non eſt ipſo jure nullur, præterquam ſi dor marito promiſſa ſit. T. 10. c. 277. A.
Contractus eſt conventio, cui res acceſſit. T. 10. c. 451. A.
Contractus ut eſt ſynnallagma, ſic acceptilatio eſt diallagma, & ultro citroque liberatio. T. 10. c. 563. A.
Contractus, ſub conditione impoſſibili factus, nequit defendi colore mendi. T. 10. c. 553. B.
Contractus an poſſit reſolvi, adverſario non conſentiente. T. 10. c. 631. E.
Contractus libellarius quis ſit. T. 10. c. 668. A.
Contractus ratione quis ſortitur forum. T. 10. c. 754. A.
Contractus omnis, negotii contractus eſt. T. 10. c. 890. B.
Contractus quæ ſit perfecta definitio. T. 10. c. 938. E.
Contractus habiti in ſervitute pro nullis computantur. Tom. 10. c. 960. E.
Contractus bonâ fide habiti difficilis eſt reſciſſio. T. 10. c. 1003. E.
Contractus, qui dolo malo contrahitur, nullus eſt. Tom. 10. c. 1040. B.
Contractus an poſſint fieri nutu. T. 10. c. 1074. B.
Contractum voluntstis contrahere, neceſſitatis implere. Tom. 2. c. 210. E.
Ad contracrum proficit pactum. T. 4. c. 555. B.
Prout contractum quicquid eſt, ita & ſolvi debet. T. 6. c. 95. E.
Contractus dicitur pignus etiam per epiſtolam quovis die, & anno. T. 6. c. 651. A. B.
Contractum quælibet impoſſibilir conditio an vitiet. T. 7. c. 984. B.
Contractum an vitiet impoſſibilis conditio. T. 7. c. 1423. E. & c. 1454. A.
Contractum inutilem eſſe, ex quo id agitur, ut non ei, qui initium dat contractui, obligatio aequiratur, ſed alteri cuidam extraneo. T. 8. c. 339. D.
Contractum aliud eſſe, pactum aliud. T. 8. c. 325. A.
Contractum eſſe rem conſenſu peractam, unde mutua naſcitur obligatio. T. 8. c. 500. B.
Contractum reformare quid. T. 9. c. 41. C. & c. 46. A.
Ex alteriur contractu nemo obligatur. T. 2. c. 210. E.
Ex contractu privati an fiſco pœna debetur. T. 4. c. 882. A.
In contractu mutui ſi alii nummi redditi ſunt, ab initio contractus æſtimantur, non a fine; ab obligatinne contracts, non a diſſolutione obligationis. T. 5. c. 391. E. & c. 392. A.
Ex contractu non poteſt eſſe actin ex empto vendito inter dnmioum, & ſervum. T. 6. c. 58. D.
Ex contractu ſervi communis duorum, vel plurium, permiſſum eſſe creditori, cum quo velit dominorum actione de peculio in ſolidum experiri. Tom. 6. c. 62. B. & ſeq.
Ex contractu eſt actio pœnslis in deſunctum. T. 8. c. 772. E. & c. 773. A.
In contractu præſentiâ noſtrâ, vel alienâ opus eſt. Tom. 8. c. 824. A.
Ex contractu habito inter fratres, vel inter conſervos, obligatio naturalis patri, vel domino acquiritur naturaliter, quamvis pater filio, & dominus ſervo obligentur naturaliter. T. 10. c. 286. A.
In contractu libellario neceſſaria eſt ſcriptura. T. 10. c. 668. C.
Ex contractu alieno nemo obligatur. T. 10. c. 959. D.
Ex contractu alterius nemo obligatur. T. 10. c. 959. D.
Ex contractu filiorum familias, & ſervorum non eſt actio in ſolidum, niſi ſolido ſufficiat peculium. T. 10. c. 976. D.
Contractuum alii proprium hsbent nomen, alii propeio nomine carent. T. 1. c. 922. C.
Contractuum obligatio non eſt certis legibus introducta. Ibid. E.
Contractuum adjectiones quæ ſunt. T. 3. c. 278. D.
Contractuum certa forma non eſt. T. 1. c. 1197. E.
Contractuum leges non tenent ſervos. T. 1. c. 1417. B.
Contractuum omnium pandecta eſt ſtipulatio. T. 4. c. 389. A.
Contractuum omnium initium quantopere voluntarium eſſe oporteat. T. 5. c. 419. A.
Contractuum alia ratio, alia legatorum. T. 6. c. 92. C.
Contractuum, & actionum differentia. T. 8. c. 706. D.
Contractuum enumeratio. T. 8. c. 671. B. & c. 759. B.
Contractuum, qui re contrahuntur, diviſio quotuplex ſit. T. 8. c. 319. C.
Contractuum diviſio. T. 10. c. 450. C.
Contractuum omnium voluntarium eſt initium. T. 10. c. 997. E.
Inter contractus, & judicia differentia quæ eſt. Tom. 4. c. 106. D.
Inter contractus, & teſtamenta malè Accurſius differentiam ſtatuit. T. 8. c. 665. A. & c. 748. A.
In contractibos, qui fiunt conſenſu, alter alteri obligatur ad id, quod alterum alteri ex æquo, & bono praſtare oportet. T. 1. c. 209. E. & c. 210. A.
In contractibur an ordo temporis, vel ſcripturæ obſervetur. T. 1. c. 207. C.
In contractibus ſtrictis quemadmodum bona fides exigatur. T. 3. c. 200. D. F.
De contractibus Eccleſiaſticis. T. 2. c. 1144. E.
In contractibus bonæ fidei bona fides maximè deſideratur. Tom. 4. c. 705. B.
In contractibur omnibur exigitur bona fides, & quando. T. 4. c. c. 631. B.
Ex contractibus naſcitur obligatio civilis, & naturalis, ex pactis obligatio naturalis tantùm. T. 4. c. 248. A.
Ex contractibus datur actio, ex pa-

pactis verò non datur. T. 4. c. 728. A.
Contractibus conventio dat legem. T. 4. c. 682. A.
A cæteris contractibus ſtipulatio in quo differat. Tum. 4. c. 260. A.
In quibus contractibus diligentia, & levis, aut leviſſima culpa præſtetur. Vide, Diligentia. Vide, Culpa.
In contractibus diſtinguendis quid maximè ſit ſpectandum. T. 5. c. 391. E.
In contractibus an liceat invicem ſe conſcribere. Tom. 5. c. 522. E.
In contractibus ſpectatur tempus contractus. T. 6. c. 116. A.
In contractibus ambigui ſermonis an fiat interpretatio contra illum, qui eo ſermone uſus eſt. Tom. 6. c. 340. C.
In contractibus ſpectatur, quid contrahentium uterque ſenſerit. Ibid. E.
Contractibus quæ dubitationis cauſa inſeruntur, jus commune non lædunt. T. 8. c. 701. A.
In contractibus, ſi fuerit diſſenſus, nullus eſt contractus. T. 8. c. 811. D.
Ex contractibus actiones de dolo in heredes dantur in ſolidum. T. 8. c. 772. E.
Contractibus bonæ fidei exceptio pacti, vel doli ineſt. T. 8. c. 377. D.
Contractibus privatorum immiſcere ſe non poteſt Procurator Cæſaris. T. 9. c. 395. A.
In omnibus contractibus præſtatur dolus, & lata culpa, in nullis præſtatur periculum. T. 9. c. 294. D.
In contractibus ultimæ voluntates valent. T. 9. c. 85. C. noviſſimæ voluntates. Vide, Voluntates.
An in contractibus ſtricti juris pacta in continenti facta pariant actionem. T. 10. c. 119. B.
Ex contractibus datur actio præſcriptis verbis, ſi ſint incerti contractus, etſi non ſit actio certa legibus prodita. T. 10. c. 450. E.
In contractibus non tantùm nobis, ſed & poſteris noſtris conſulimus; qui verò legat, ſolum legatarium ſpectat. T. 10. c. 541. D. E.
In contractibus nominatis non eſt locus condictioni, ſed actioni tantùm in id, quod intereſt. T. 10. c. 1043. A.
De contrahenda, & committenda ſtipulatione. T. 9. c. 1250. C. & ſequ.
De contrahenda ſtipulatione. T. 9. c. 1251. C. & ſeq.
Contrahendi re, & verbis inter præſentes duo ſunt genera. T. 1. c. 770. E. & T. 7. c. 654. D.
Contrahendi inter præſentes quot modi ſint. T. 8. c. 325. C. inter abſentes quot ſint. Ibid. C.
Ad contrahendum an aliquis compelli poſſit. T. 6. c. 340. E.
In contrahendo quod agitur pro cauto haberi. Tom. 7. c. 634. B.
Contrahens ubi ſe defendere, & an eo loco, quo contraxit, debeat. T. 7. c. 145. A.
Contrahentem cum uno diſtringi in plures adverſarios iniquum eſt. T. 5. c. 428. A. & c. 678. B. C.
Contrahentes ſi in materia diſſentiant, nulla eſt emptio. T. 3. c. 27. D.
Contrahentes ſe invicem de pretio poſſe circumſcribere. Tom. 7. c. 750. C.
Contrahentes quomodo invicem obligentur ex contractu emptionis, & venditionis. T. 10. c. 1012. C.
Contrahentium voluntates potiùs, quàm verba in conventionibus ſpectari debent. T. 4. c. 912. E.
Contrahentium mens verbis potior eſt. T. 4. c. 913. B.
Contrahentium voluntas requirit, ut ſubtilitas verborum amittatur. Vide, Voluntas contrahentium.
Ex contrahentium pacto, & conſenſu mutuo an reſcindatur venditio. T. 10. c. 1007. E.
Contrahentibus idem obſtat, quod eorum ſucceſſoribus obſtabit. T. 8. c. 722. E. & c. 834. E. & c. 876. B.
Contrahentibus an liceat ſe circumſcribere. T. 10. c. 1004. E.
Contrahere fiduciam, eſt vendere filium eâ lege, ut mihi emancipetur, & a me manumittatur. T. 4. c. 108. E. & c. 109. A.
Contrahere fiduciam eſt legem addere venditioni, ut redimere liceat. T. 4. c. 364. D.
Contrahere integrâ oratione quidnam propriè ſit. Tum. 6. c. 438. D.
Contrahere an quis alteri poſſit. T. 8. c. 340. A.
Contrahere nemo cogitur, ſed contractum implere. Tom. 8. c. 442. B.
Contrahi judicio quiſnam dicatur. T. 6. c. 340. E. & c. 341. A.
Ubi quis contrahit, ibi & conveniri debet. T. 4. c. 924. E.
Contrahuntur non tantùm facta, ſed & delicta. T. 8. c. 500. E.
Contraxiſſe quis, & quo loco videatur. T. 7. c. 145. A. & ſeq.
Contraxiſſe unuſquiſque in eo loco intelligitur, in quo, ut ſolveret, ſe obligavit. T. 8. c. 348. D. etiam eo loco conveniri poteſt. Ibid. E. forum, ſive domum ſuam revocare non poteſt. Ibid. E.
Ubi contraxit quis, ibi convenitur, nec revocare domum poteſt. T. 4. c. 71. E.
Ubi contraxit defunctus; ibi heres ejus, aut nomine ipſius tutores conveniri poſſunt. T. 4. c. 925. A.
Contraria actio pigneratitia cuinam detur. T. 5. c. 420. B.
Contraria negotiorum geſtorum actio quando, & in quosnam detur. T. 6. c. 13. B.
Contrariâ voluntate non interpoſitâ, pater ratum habere videtur, quod filius fecit. T. 6. c. 526. B.
Contraria actio pigneratitia. T. 9. c. 299. D. cui competit. Ibid. D. E.
Contrariæ actiones an ſint bonæ fidei. T. 8. c. 1116. A.
Contrariæ qualitates an poſſint ſimul eidem ineſſe. Tom. 8. c. 745. D.
Contrariæ actiones quæ. T. 9. c. 300. A. & ſeq.
Contrarias actiones commodati, pigneratitiam, & alias habent commodatarius, creditor, depoſitarius, mandatarius, geſtori, tutor. Ibid. A. B.
Contrarium an eadem ratio efficiat in donationibus. Tom. 4. c. 996. B.
Unum contrarium in quo ſubjecto eſt, non poteſt etiam eſſe alterum. T. 4. c. 1440. A.
Contrarium in l. *Aquæductus*, *de aqua quotidiana*, *& æſtiva* conciliat auctor. T. 5. c. 662. D.
Contrarii unius excluſio eſt alterius poſitio. T. 4. c. 1370. A. & T. 5. c. 171. D.
Contraria in ſe invicem pugnant, diverſa diſtinctam rationem habent. T. 3. c. 527. A.
Contraria eſſe nequeunt, quæ unâ eâdemque ratione conſtituuntur. T. 4. c. 1229. A.
Hæc, quæ ſunt privantia naturâ; ſunt inter ſe contraria. T. 4. c. 1440. A.
Contraria, & diverſa quantum differant. T. 6. c. 358. E.
Contraria, & diverſa differunt apud Dialecticos. T. 9. c. 1017. B.
Contrariorum una, eademque cauſa. T. 1. c. 1148. D.
Contrariorum eadem diſciplina. T. 4. c. 995. B.
Contrariorum una, eademque cauſa eſt, non quidem prorſus eadem, ſed eadem, ſi in contrarium agatur. Ibid. B.
Contrariorum eadem eſt diſciplina. T. 4. c. 144. E. & T. 9. c. 593. D.
Contrariorum eadem eſt ratio. T. 4. c. 996. B. & T. 6. c. 37. B.
Ex contrariis duabus orationibus non ſemper una eſt vera, altera falſa. T. 3. c. 116. A. B.
Contrectare ſemper eſt loco movere. T. 4. c. 645. D.
Contrectare, vel attrectare, an ſit loco movere. T. 5. c. 716. B.
Sine contrectatione furtum utrùm fiat. T. 4. c. 841. C.
Contribuere legata, aut fideicommiſſa eſt, in ratione legis falcidiæ

ineunda, ea communi calculo ſubjicere, T. 4. c. 1218. E.
Contribuere eſt commiſcere, conferre, confundere, communi calcolo ſubjicere omnia legata, & ſimul omnia componere, computare, cum de lege ſalcidia quæritur, locum habeat nec ne,& quatenus locum habeat.T. 6. c. 407. D. E.
Contributio non fit naufragio facto, T. 1. c. 386. B.
Contributio quid eſt, T. 4. c. 763, D,
Contributio locum quando habet, & quando non. T. 4. c. 1059. B. ratio ejus differentiæ.Ibid. B.
Contributio ob jacturam mercium naufragii vitandi gratiâ quando locum habet, & quando non. T. 4. c. 1412. B. & ſeq.
Collationis contributio ob jacturam non niſi nave ſalvâ fieri debet. T. 4. c. 1413. B. & T. 5. c. 534. B.
Contributio quando locum non habeat. T. 5. c. 534. D.
Contributio an ſit onus rerum ſervatarum, aut hominum ſervatorum. T. 5. c. 535. D.
Contributionis æquitas quandonam locum habeat. T. 5. c. 534. B.
Contributioni quando locus eſt, & quando non. T. 4. c. 1059. B. ratio differentiæ quæ. Ibid. B.
Contributioni portionum hereditariarum, & legatorum locus ſit nec ne, cum portio exhauſta integræ accedit, vel contra portio integra exhauſtæ. T. 6. c. 411.D. an cum portio exhauſta exhauſtæ accedit. Ibid. D.
Contributionem qui præſtare debeant, quæ portio præſtanda, & qua actione contributio exigenda ſit. T. 5. c. 530. D. E.
De contributione portionum. T. 6. c. 408. B. & ſeq.
Contributiones quæ dicuntur. T.2. c. 670. C.
Controverſia de arborum radicibus. T. 1. c. 70. C. D.
Controverſiâ inter duos orta de quibuſdam ſervis, quos unus eorum poſſidebat, alter dicebat ſibi deberi ex cauſa depoſiti, & ſumpto arbitro,ac ex ejus ſententia fiſco pœnæ petitio ſit. T. 4. c. 881. D. E.
Controverſia ex *l. 7. §. cum quis, de acquir. rer. domin.* quæ fuit inter Sabinianos, & Proculejanos de materia aliena, & ſpecie ex ea facta, explicatur, & tollitur. T. 5. c. 378. D.
Controverſia Proculejanorum,& Sabinianorum de poſſeſſione unius rei in ſolidum, quomodo diremta ſit. T. 5. c. 708. D. E.
Non omnis controverſia eſt lis. T. 5. c. 867. C.
Controverſia eſſe poteſt ante litem conteſtatam. Ibid. C. quando ſit. Ibid. C.
Controverſia eſt præparatio litis. Ibid. C.
Controverſia a lite quid differat. T. 8. c. 519. B.
Controverſia eſſe poteſt ante conteſtationem. Ibid. A. B.
Controverſia ſtatus. Vide, Status.
Controverſia eſt, non lis, antequam in judicium veniatur. Tom. 9. c. 185. E.
Controverſia eſt ante litis conteſtationem. T. 9. c. 156. D.
Controverſiæ, & litis diſcrimen. T. 2. c. 97. D. E.
Controverſiæ quæ dicantur. T. 5. c. 867. C.
Controverſiæ teſtamentorum tranſigi, & dirimi non poſſunt ſine Judice. T. 9. c. 187. C.
In controverſiis, quæ pendent ex teſtamento, ſcriptum jus ſequendum. T. 8. c. 809. A.
Quod eſt controverſum an ſit idem, quod id, quod non conſtat inter omnes. T. 10. c. 230. B.
Contubernales qui dicantur. T. 1. c. 1441. E.
Contubernales quinam, & unde ita dicantur. T. 5. c. 431. C.
Contubernales qui dicantur. T. 5. c. 548. B.
Contubernalis. T. 6. c. 751. D.
Contubernalis quæ dicitur. T. 9. c. 1421. B.
In contubernali adulterium non vindicatur lege Juliâ. Ibid. D.
Contubernia dominium non mutant. T. 9. c. 617. D.
Contubernium eſt naturale nomen. T. 1. c. 1456. B.
Contubernium inter ſervos, matrimonium inter liberos contrahitur. T. 1. c. 397. C.
Contubernium contrahitur inter ſervos, vel cum ſervis. T. 9. c. 1421. B.
Contubernium, & matrimonium in quo differunt. Ibid. B.
Contubernium. T. 9. c. 444. D. & c. 449. A.
Ex contubernio non contrahitur affinitas. T. 8. c. 211. D.
Ex contubernio filii ſuſcepti qui dicuntur, & an patri ſuccedant. T. 8. c. 191. E.
De contubernio violato. Tom. 9. c. 1421. B.
Contumacia heredi nihil nocet. T. 2. c. 1023. C.
Contumacia quælibet eſt dolus. T. 3. c. 91. A.
Contumacia cujus damno coercetur. T. 4. c. 875. C.
Contumacia quid eſt. T. 4. c. 33. E. magna negligentia eſt lata culpa, & ferè idem, quod dolus. Ibid. E.
Contumacia litis damno coercetur. T. 4. c. 875. C.
Contumacia non reſtituentis, quod judex æſtimaverit, in actione de dolo, aut quod metus causâ punitur condemnatione in id,quanti actor in litem juraverit. T. 5. c. 148. D. E.
Contumacia quando dolus eſt, & malitia mala. Tom. 5. c. 562. D.
Contumacia filii emancipati præteriti, non conferentis bona propria,an,& quomodo puniatur. T. 5. c. 618. A.
Contumacia proprietarii, & fructuarii quomodo puniatur. T. 5. c. 641. E.
Contumacia rei coerceri poteſt excommunicatione. T. 6. c. 800. E.
Contumacia pro confeſſione habetur. T. 6. c. 834. A.
Contumacia actoris multùm differt a contumacia rei. T. 6. c. 803. B.C. illa major,& fœdior. Ibid. B.
Contumaciâ damnato non eſſe jus appellandi, non eſſe reſtitutionis petendæ jus, & cur. Tom. 9. c. 986. D.
Contumacia plectitur damno litis. Ibid. C. D.
Contumaciæ actoris pœnæ. T. 9. c. 134. C.
Contumaciæ rei eadem eſt pœna, quæ actoris. T. 9. c. 136. D. E.
In contumaciam quando incidit actor. Tom. 9. c. 133. C. & ſeq.
In contumaciam quando incidit reus. T. 9. c. 136. C. & ſeq.
Per contumaciam abſens. Tom. 9. c. 135. A. ejus pœnæ. Ibid. A.
Ex contumacia condemnatus an poſſit appellare. Tom. 4. c. 875.
De contumacia, & contumace. T. 10. c. 798. E. & c. 799. A. & ſeq.
Contumax quis dicatur. T. 1. c. 476. E.
Contumax abſens in capitali cauſa non damnatur. T. 1. c. 477. D.
Contumax dicitur a contemnendo. T. 4. c. 162. D.
Contutumax eſt, qui non reſpondet in jure. Ibid. E.
Contumax eſt is, qui contemnit; & originem habet, teſte Nonio, a contemnendo. T. 4. c. 874. E. & c. 875. A.
Contumax, & ſuperbus in quo differant. T. 4. c. 162. E. ſi habeas, quod reſpondeas, nec reſpondeas, ſuperbus es, Ibid. E. & quod aliis ſuperbia eſt, erga Prætorem eſt contumacia. Ibid. E.
Contumax frater, oblatâ cautione, priſtinum jus recipere poteſt. T. 4. c. 92. E.
Contumax qui ſit, & quæ ejus pœna. T. 5. c. 1046. A.
Contumax unde dictus. T. 6. c. 805. E. quis propriè contumax. *Ibid.* E.
Contumax non eſt, qui appellat. T. 6. c. 840. D.
Contumax, qui vicit, victo damnatur expenſarum nomine. T. 6. c. 656. E.
Contumax litem amittit. Tom. 7. c. 150. E.
Contumax quis dicitur. T. 9. c. 133. D.

Con;

Contumax adversùs Prætorem, qui vocatus non venit, quis intelligitur. T.9. c.1083. C.
Contumax miles citatus, qui ad delectum non venerat, quomodo puniebatur. T.9. c.235. A.
Contumax quomodo coerceatur. T. 10. c.414. E.
Contumacem plerumque tria faciunt edicta. T.1. c.959. C.
Contumaces, & quando pro eis, & adversùs eos pronuntiari poteſt. T.9. c.134. D. E.
Contumaces, & inobedientes jus coercendi habent magiſtratus municipales captis pignoribus. T.9. c.1194. B. C.
Contumacium pœna excomunicatio. T.6. c.935. D.
Contumelia a contemnendo. T. 1. c. 242. D.
Conturbare, & decoquere an eadem ſint. T.6. c.328. E.
Cootutor, qui pro tutore convenitur, quando in uſuras convenitur, & quãdo non. T.4.c.320. E.&c.321.A.
Contutor qui pro contutore ſuo ſolvit, an pupillus ei debeat cedere actionem ſuam adversùs contutorem. Ibid. A.
Contutor contutorem ſuum etiam manente tutelâ ſuſpectum poſtulare poteſt. T.5. c. 580. D.
Pro contutore tutor non convenitur eo inexcuſſo, qui rem pupilli geſſit, & perdidit, & quando conveniendus. T.4. c.858. B.
Contutores an ſint collegæ. T. 6. c.10. D. eorum commune eſt periculum, & commune officium. Ibid. D.
Quæ convaleſcere non poſſunt. Vide, Jurium inutiliter.
Convaleſcere an poſſit ex poſt facto, quod ab initio non valet. T.5. c. 58.B. propter quid ſæpe deflectamus ab hac regula. Ibid. B.
Conveni, ut tu manumitteres, ego manumiſi, tu non, qua actione agatur. T.7. c.830. E.
Conveniendus ubi quis ſit. T.7. c. 164. D.
Convenire alium non prohibeor, mutato adverſario, ſi poſtquam unum convenero, nondum exegero. T.5. c.44. B. C.
Convenire in manum viri quid ſit. T.5. c.397. C.
Convenit inter me, & te, ut ego exigerem a tuo, & tu a meo debitore, ſi ego exegerim, tu ceſſes, ex qua actione mihi tenearis. T. 7. c. 832. D.
Convenit verbo pactio ſignificatur, non ſtipulatio. T. 7. c.795. E.
Convenitur farre in manum. T.1. c.316. B.
Convenitur in manum, aut confarreatione, aut coemptione. Ibid. C.
Convenitur rectè quis, ubi contraxit. T.10. c.928. C.
Conventa, & pacta. T. 4. c.247. E. actio utilis quæ eſt. Ibid. c.342. D.
Conventicula Arrianorum, ac Donatiſtarum damnata. T.2. c.1088. D.
Conventiculæ ſacris legibus reprobatæ. T.2. c.1366. D.
Conventio omnis juſta juris gentium eſt. T. 1. c.922. D.
Conventio in manum non fit ad tempus. T.3. c.155. D.
Conventio, quæ re fit, a tacita differt. T. 1. c. 919. A.
Conventio privata juri publico non derogat. T.3. c. 182. C.
Conventio tacita eſt fides tacita. T. 4. c.851. B.
Conventio eſt genus, cujus ſpecies duæ ſunt contractus, & pacta. T. 4. c. 247. E.
Conventio legem dat contractibus. T.4. c.682. A.
Conventio precarii pro traditione habetur, nuda verò ſcriptura non. T.4. c.412. A.
Conventio unius alterum non liberat. T. 4. c. 739. A.
Conventio nuda non obligat, lex verò obligat. T. 4. c. 839. B.
Conventio juſta an ſit ſervanda, quæ ſcilicet jure non improbatur. T.4. c.837. C.
Conventio, vel obligatio utrùm exſequutionem habeat forenſem citra judicis ſententiam paratam. T.4. c.838. C.
Conventio privata utrùm juri publico aliquid deroget. T.5.c.554.A.
Conventio privatorum an det juriſdictionem privato. T.5. c.3. D.
Conventio quænam inutilis, & inanis dicatur. T. 5. c. 994. A.
Conventio quomodo fiat. Tom.5. c. 47. D. E.
Conventio a pacto in quo differat. Ibid. E.
Conventio genus eſt, cujus ſpecies contractus, & pactum, ſive pactio. Ibid. E.
Conventio re, & verbis inter præſentes, & abſentes. T.5. c.48. A.
Conventio genus eſt, ſub quo duæ ſpecies ſummæ continentur, nempe contractus, & pactum. T.5. c. 47. E.
Conventio fit aut publicè, aut privatim. T. 5. c.50. C.
Publicè fit conventio inter Duces Belli. Ibid. C.
Conventio, vel jus jurandum ſine cauſa an valeat. T. 6. c.52. B.
Conventio, quæ contractui adjicitur, ab initio format contractum, & actionem ex contractu. T.6.c.527.E
Conventio an reſcindat emptionem, venditionem, vel liberationem aliquo caſu, aliquove modo pariat. T. 6. c.96. C.
Conventio in jusjurandum. Vide, Vocatio in jus.
Conventio, licèt nuda, contractus eſt, non pactum. T.7. c.834. D.
Conventio contrahentium legem dat contractui. T.7. c.750. A.
Conventio de futura ſucceſſione an valeat. T.7. c.790. E.
Conventio ex re ipſa ſumit effectum. T.7. c.97. D.
Conveutio inter duos, ut ſi qua hereditas alterutri obvenerit, communis ſit, an valeat. T.7.c.791.A.
Conventio qualis contractus ſit. T. 7. c.834. B.
Conventio, & reconventio. Tom. 7. c. 470. A.
Conventiu omnis, aut contractus eſt, aut pactum, T.7. c.625. A.
Conventio, ut dolia accederent venditioni fundi, an fuerit neceſſaria. T. 7. c. 719. C.
Conventio, quicquid ad ſe pervenerit jure patronatus, reſtitutum iri, an valeat. T.7. c.791. A.
Conventio litigatorum ſequenda; modò non ſit impoſſibilis. T.8. c. 483. E.
Conventio a pactione in quo diſtat. T.9. c.27. A. B.
Conventio poſterior quando non valet. T.9. c.85. C.
Conventio non poteſt lædere jus alterius. T.9. c.594. A.
Conventio in manum aliud eſt; aliud dotis datio. T.10. c.297. E.
Conventio in manum quid ſit. Ib. E.
Conventio nuda perficitur ſolo conſenſu. T. 10. c.877. B.
Conventio, ut heres ſuccedat, in compromiſſo recipitur. T.5. c.489. A.
Conventio mutuæ ſucceſſionis, ideſt, ἀλληλοκληρονομία. T. 3. c. 483. C.
Conventionis nomen generaliter acceptum. T.1. c.920. D.
Conventionis publicæ definitio. T. 1. c.921. B.
Conventionis nomen quàm latè pateat, & quid contineat. T.5. c. 47. E.
Conventionis ineundæ ſemper ſpectanda eſt ratio. T. 7. c. 830. A. nec ſpectatur ordo explendæ fidei. Ibid. B.
Conventionis juſtæ replicatio adversùs reſcriptionem fori, quando detur. T.7. c.97. D.
Conventionis poſterior pars coarctat priorem. T. 8. c. 582. A. B.
Conventionis nomine continentur pactum, & contractus. T. 10. c. 876. B.
Conventioni congruens judicis condemnatio eſt exſequenda. T. 4. c. 838. C.
Conventioni judicis incompetentis adeundi an quis ſtare cogatur. T.7. c. 97. C.
De conventione publico juri adverſa. T. 1. c. 708. C. D.
Conventione reſtringitur jus commune. T.4. c.941. E.
Conventione privatorum facilè mutatur privatum jus. T.4. c.21. C.
Ex conventione an oriatur mandati actio. T.6. c.14. D.
Conventiones æſtimantur ex initio, non ex implemento. T.1. c.925. D.
Conventiones juris gentium, aut contractus ſunt, aut pacta. T.1. c.922. C.
Conventiones, & pacta tacitè, ſine ſermone ullo fieri poſſe certum eſt. T.5. c.48. B.
Conventiones, quæ privatim fiunt,

aut ſunt juris gentium; aut legitimæ. T. 5. c. 50. D.
Conventiones jurit gentium quæ ſunt, & ubi enumerentur. Ibid. D.
Conventionea, quæ ſunt juris gentium, ſunt contractus, uon pacta. Ibid. D.
Conventiones legitimæ quæ dicantur. Ibid. E.
Conventiones precariæ. Vide, Precariæ conventiones.
Conventiones æſtimari ex initio, non ex implemento. T. 7. c. 831. C.
Conventiones vulgares ſi ſint omiſſæ, ſolennes conventiones pro interpoſitis habentur. T. 9. c. 1187. E.
Conventionum ſpecies, & quomodo conventiones fiant. Tom. 1. c. 920. D. E.
Conventionum formula eſt ſtipulatio. Vide, Stipulatio.
In conventionibus, vel teſtamentis quæ abundant, oihil nocere, imò prodeſſe magis. Tom. 4. c. 669. E.
In conventionibus contrahentium voluntates potiùs, quàm verba ſpectari debent. T. 4. c. 912. E. & c. 913. A.
In conveotionibus an poſſit conditio jurisjurandi remitti ſine fraude ejus, cum quo conventio facta eſt, qui non abs se appoſuit conditionem jurisjurandi, T. 6. c. 52. D.
In conventionibus noviſſimæ voluntatet ſpectantur, T. 9. c. 85. D.
In conventionibus ſolent homines plerumque abuſivè loqui. T. 9. c. 441. C.
Conventionalea ſtipulationes quæ ſint. T. 8. c. 1055. A. quot earum genera. Ibid. c. 1056. B. C.
Conventionales epiſtolæ. Tom. 9. c. 1252. E.
Convento eo, qui dolo amiſit poſſeſſionem, non liberatur poſſeſſor. T. 4. c. 738. D.
Convento poſſeſſore liberatur is, qui poſſeſſionem amiſit. Ibid. D.
De conventu negotiorum illicito. T. 9. c. 397. B.
Conventum pactum quid. T. 3. c. 36. B.
Converteranorum verbo qui contineantur. T. 1. c. 1030. A.
Convicium judici qui ingeſſerit, infamiâ damnatur. T. 1. c. 475. B. C.
Convicium cantorum, vel convocium quid ſit. T. 3. c. 175. D.
Convicia ſola reſtant victo. T. 10. c. 90. C.
Convictus an de conſciis participibus, & mandatoribus quæri poſſit. T. 5. c. 635. C.
Convinci quis non niſi ſcripturâ, aut teſtibus poteſt. Tom. 1. c. 476. C.
Convitium, & contumelia a pluribus facta auget injuriam; & graviùs læditur honos meus, quàm ſi unus tantùm convitium dicat. T. 5. c. 34. A.
Convitiis fit injuria. T. 9. c. 1464. C.
Cophinos menſuræ genus fuiſſe. Tom. 7. c. 1454. E.
Copia inſtrumentorum. T. 9. c. 1. A.
Copiæ præſidis. T. 8. c. 481. B.
Copiæ victuales. T. 9. c. 332. E.
Copiarum debitor non utitur compenſatione. Ibid. E.
Copias Papinianus vocat vivendi cauſam, copias victuales. T. 4. c. 1350. D. unde nomen cauponæ Feſto. Ibid. D.
Copias eſſe alimenta, & annonas. T. 9. c. 332. E.
Copiatæ qui olim fuerint. T. 2. c. 1033. D.
Copiatæ clerici propriè non ſunt. T. 2. c. 1033. E.
Copiatæ, ſeu decani, certo numero ab epiſcopis ordinandi. Ibid. D.
Coqui ſunt focarii, qui in caupona miniſterium præbent, vel in ſtabulo. T. 4. c. 801. C. D.
Corallium ab omnibus vitiis ſervandæ ſegetis habere vim. T. 3. c. 448. C.
Coram litigatoribus quid. Tom. 8. c. 630. C.
Coram pupillo. Ibid. C.
Coram Titio. Ibid. C.
Corbes liquoris capaces fuiſſe, Columella indicat. T. 7. c. 1454. D.
Corbes ejus generis fuiſſe, ut ignem ferre poſſent. Ibid. E. menſuræ genus fuiſſe. Ibid. E.
Corbis fieri poteſt, ut vinum contineat, T. 3. c. 51. E.
Corium in ſtructuris Vitruvio quid eſt. T. 4. c. 1202. D.
Cornelia lex. Vide, lex Cornelia.
Lex Cornelia duplex; una Nummaria, altera Teſtamentaria. T. 10. c. 726. E.
Lege Corneliâ nummariâ qui teneantur. Ibid. E.
Cornicularii qui, & cur ita dicti. T. 2. c. 917. C.
Cornicularii ne ruſticos ad obſequium vocent. Tom. 2. c. 851. D.
Cornicularii quinam ſint. T. 10. c. 864. E.
Corniculariorum immunitas. T. 2. c. 996. A.
Per cornicularios patebat aditus ad Principis, & judicis ſecretarium. T. 10. c. 864. E.
Cornutus farinæ verbo panem contioeri, & ſignificari ait. T. 5. c. 397. C.
Cornutum cavillationis genus. T. 8. c. 609. E.
Corona capiti impoſita ſignum venalium, T. 2. c. 650. D.
De corona clericorum. T. 6. c. 968. C, D. & c. 969. C.
Corpus idem non recipit multiplicationem, recipit quantitas. T. 3. c. 404. B.
Corpus mortuum in civitatem inferri non licet, ne funeſtentur ſacra civitatis. T. 1. c. 380. D.
Corpus advocatorum dicitur ſeminarium dignitatum. T. 5. c. 157. B.
Corpus petitur, aut repetitur ubi eſt, quantitas ubique. T. 5. c. 405. B.
Corpus certo loco continetur. Ibid. B.
Corpus quibuſnam ſenſibus percipiatur. T. 5. c. 174. A.
Corpus, ut reſpublica, municipium, cives, municipes, civitas, &c. Syndicum quandonam eligere debeat ad agendum, & ad excipiendas actiones. T. 6. c. 279. B. C. D.
Corpus certum quando legatum intelligatur. T. 7. c. 152. D.
Corpus incertum, & corpus certum in quo differunt. T. 7. c. 2108. A.
Corpus Homeri ſunt ejus opera. T. 9. c. 489. D.
Corpus legum. Ibid. D.
Corpus quorum violatum eſt, nihilominus integer, & caſtus remanſit animus. T. 10. c. 724. B.
Corporis & quantitatis differentia ad conſtitutionem Divi Pii. T. 3. c. 403. D. E.
Corporis Chriſti Sacra Communio domi non fiat. T. 2. c. 1103. D. E.
Corporis educationi proſpexiſſe veriſimile eſt, qui diſciplinæ animi proſpexit. T. 7. c. 1333. A.
Inter corpus, & quantitatem differentia quæ. T. 4. c. 443. A.
Corpore an fiat ſtipulatio, Sticho; & Pamphilo in ſtipulationem deductis. T. 10. c. 224. A.
In corpore ao luat pœnam, cujus inopia eludit mulctam. T. 10. c. 870. C. D.
Corpora humantur, manent teſtamenta. T. 1. c. 489. B.
Corpora permutationem non recipiunt. T. 4. c. 102. C.
Corpora, quæ ſpectantur ut corpora, ſunt in uſu, non in abuſu. T. 5. c. 391. A.
Corpora, quæ ſpectantur ut corpora, non ſunt in abuſu, ſicut aliæ res in mutuum venientes, ſed in uſu. T. 5. c. 391. A.
Corpora depoſita, & commendata transferri poſſunt in alium locum ſine venia Principis, aut magiſtratus. T. 5. c. 925. B.
At corpora perpetuæ ſepulturæ tradita, non poſſunt transferri, nec loco moveri ſine periculo, niſi impetratâ veniâ a Principe, aut Præſide. Ibid. B.
Corpora mobilia ſunt in loco, jura in nullo loco ſunt, quia nec ipſa ſunt, ſed intelliguntur. T. 6. c. 572. D.
Corpora nummorum communi genere continentur, non ſpecie. T. 7. c. 629. B.
Corpora qui dicit, quaſnam res complectatur. Tom. 8. c. 1047. D.
Corpora, qualia ſunt civitates, municipia, collegia, incertis perſonis adnumerantur. T. 9. c. 853. D.
Corporum diviſio. Tom. 3. c. 451. D.
Corporum ſolutio. Vide, Solutio,

Cor-

Corporum liberorum æſtimatio an fieri poſſit. T. 5. c. 536. C.
Corporum legatorum præſtationes variæ ſunt,nec inter ſe mutuam functionem recipiunt. T. 7. c. 990. A. B.
Corporum vindicationes in quibus differant a ſervitutum vindicationibus. T. 8. c. 1104. D.
Corporum dominium inter ſocios communicatur ſtatim, etſi traditio non intervenerit. T. 10. c. 999. C.
Corporales res an legari poſſint. T. 8. c. 992. A.
Corporales res quænam maximè dicantur. T. 8. c. 942. A.
Res corporales ſeparantur a nummis. T. 10. c. 760. A.
Rerum corporalium diviſio fit per actionem communi dividundo. T. 7. c. 577. B.
Corporalia poſſidemus, non incorporalia. T. 5. c. 692. E.
Corporati qui ſint, & eorum Privilegia. T. 2. c. 805. D.
Corporati Urbis Romæ privilegiarii. T. 2. c. 816. B.
Corporatorum cura cui olim commiſſa. T. 10. c. 8‥4. B. C.
Corporea, non incorporea commodari poſſe. T. 7. c. 833. D.
Correlativorum an eadem ſemper ſit ratio, an aliquando, & ſæpius diſpar. T. 5. c. 651. B.
Correorum conditio quænam præcisè ſit. T. 6. c. 115. C.
Correus an liberetur, principali reo deportato. T. 4. c. 228. D.
Corrivare aquam quid. T. 8. c. 546. D.
Corrumpere judicem, corrumpere adverſarium conjunguntur, ut paria. T. 10. c. 612. E.
Corruptela adverſarii, colluſionis ſpecies. T. 1. c. 978. D.
Corruptela Procuratoris. T. 5. c. 478. B.
Corruptela omnis a reo falſitas eſt. T. 10. c. 612. D.
Corruptor, & Prævaricator in quo conveniunt. T. 5. c. 478. C.
Corruptor, qui pecuniâ aliquem corrupit, odio majore dignus eſt. Ibid. C.
Corruptus dulcedine pecuniæ in retinenda pecunia præfertur ei, qui corrupit, dignuſque eſt odio majore. Ibid. C.
Cortinæ Regiæ. T. 2. c. 658. A.
Corvee vox gallica unde. T. 2. c. 690. E.
Corvi mali malum ovum. T. 10. c. 449. E.
Ex cotoriis vectigal. T. 8. c. 498. C.
Κουρσάριοι ſunt Piratæ. T. 1. c. 530. E.
Craſſitudo parietis, quæ eſſe debeat. T. 7. c. 591. E.
In Craſſum Ciceronis cachinnus. T. 10. c. 282. C.
Cratitius paries quis dicatur. T. 7. c. 591. E.
Creatio in jure paſſim dicitur nominatio, et nominator creator. T. 4. c. 37. D.
Creatio, nominatio, datio, ordinatio in jure idem eſt. Tom. 4. c. 1014. D. E.
Creatores, qui & nominatores, quinam ſint. T. 10. c. 585. E. & c. 586. A.
Credere eſt facere. Tom. 4. c. 650. E.
Credere quid ſit. Tom. 7. c. 623. B.
Credere filio familias perdere eſt, & quaſi donare. T. 10. c. 902. D.
De credita pecunia, T. 7. c. 655. C. & ſeq.
Creditâ ab alio meâ pecuniâ meo nomine, & accepto pignore, mihi ipſo jure acquirebatur obligatio principalis, non obligatio pignoria. T. 9. c. 1195. E.
Creditæ pecuniæ uſuræ non debentur ex pacto nudo ſine ſtipulatione. T. 4. c. 966. C.
Crediti jus. Vide, Jus crediti.
Crediti appellatione qui contractus contineantur. T. 7. c. 650. C.
Crediti ſervandi causâ qui mittitur in poſſeſſionem, an poſſideat. T. 8. c. 270. D.
Crediti cauſa furto non intercipitur. T. 8. c. 684. B.
Crediti hereditarii cauſa ubinam diſceptetur. T. 10. c. 926. E. & c. 927. A.
Ex cauſa crediti an nobis per liberum hominem acquiratur. Tom. 10. c. 979. B.
Creditor chirographarius debitorem debitoris convenire non poteſt. T. 3. c. 205. C.
Creditor, in poſſeſſionem bonorum ex edicto miſſus, bonorum geſtori comparatur. T. 3. c. 431. B.
Creditor ſervitutem feudo imponere poteſt. T. 2. c. 1243. E.
Creditor fundi, & ſervit utis fundo debitæ vindicationem habet. Ibid. E.
Creditor cur poſſideat pignus. T. 1. c. 945. D.
Creditor pro alieno poſſidet. T. 1. c. 1123. A.
Creditor propriè non poſſidet. T. 2. c. 1126. E.
Creditor, qui plus exigit, credito cadit. T. 2. c. 1087. C.
Creditor ſi moram fecerit, utro minoris fuerit, condemnatio fiet, T. 1. c. 1472. E.
Creditor pecuniæ nauticæ periculum ſuſcipit. T. 3. c. 238. C.
Creditor quibus caſibus jus crediti amittat. T. 2. c. 1087. C.
Creditor an dominium pignoris tranſferat. T. 1. c. 92. C.
Creditor utrùm furti actione agere poſſit de pignore ſubrepto. T. 1. c. 234. D.
Creditor an a ſingulis fidejuſſoribus, qui litis conteſtatæ tempore ſolvendo ſunt, compellatur partes petere. T. 1. c. 207. D.
Creditor an fidejuſſorem pro debitore obliget. T. 1. c. 206. E.
Creditor invitus pignus vendere non cogitur. T. 4. c. 933. A.
Creditor, qui pignus, & fidejuſſorem accepit, quando pignus, & quando fidejuſſorem convenire poteſt. T. 4. c. 961. E. & c. 962. A.
An creditor poſterior habeat jus offerendi priori creditori, & ei, qui a priore creditore emerit. T. 4. c. 900. B.
Creditor, novatione factâ, an cogatur mutare obligationem. T. 4. c. 876. D.
Prior creditor, generalem habens hypothecam, præfertur poſteriori ſpecialem habenti. T. 4. c. 950. E.
Prior creditor potior eſt poſteriori. T. 4. c. 899. E. & c. 900. A.
Creditor in venditione pignoris, quæ fit ex pacto, ſuum negotium gerit, non debitoris. T. 4. c. 932. C.
Creditor ſi debitori heres extiterit, confunditur obligatio aditione hereditatis. T. 4. c. 828. B.
Creditor quando dolum, & culpam ſimul præſtare tenetur. T. 4. c. 232. D.
Creditor ſi non eligat mandatorem, ſed pignora, & minoris diſtrahat, an poſſit reliquum, quod credito deeſt, a mandatore petere. T. 4. c. 941. D.
Creditor an in poſſeſſionem omnium bonorum patris latitantis mittatur ex edicto Prætoris rei ſervandæ causâ. T. 4. c. 196. E.
Creditor, cui pignus ſurripitur; actionem furti habet adversùs extraneum, & adversùs debitorem dominum rei ſurtivæ. T. 4. c. 231. D. furtum eſt interverſio rei, hoc eſt, proprietatis alienæ, vel poſſeſſionis, vel uſus, vel uſusfructus, vel hypothecæ alienæ. Ibid. D.
Creditor non poteſt plus habere quàm habuit debitor. T. 4. c. 570. E.
Creditor, qui bonâ fide credit pecuniam adoleſcenti, ignorans ſcilicet, adoleſcentem mox eam perditurum, retinet jus crediti. T. 4. c. 726. E. qui verò ſciens fortè luxurioſo adoleſcenti, quaſi perdituro, pecuniam credit, hic jus crediti non habet. Ibid. E.
Creditor conditionalis quæ bona diſtrahere non poteſt. Tom. 5. c. 923. D.
Creditor quis eſſe dicatur propriè, T. 5. c. 767. B.
Creditor comburens chirographum debitoris, quatenus debitum ei remittere videatur. T. 5. c. 48. E.
Creditor, & legatarius quomodo differant. T. 5. c. 923. C.
Creditor per ignorantiam deceptus quid. T. 5. c. 474. A.
Creditor an cogi poſſit ante diem accipere. T. 5. c. 411. C.

Creditor, & debitor uno tempore an eadem in cauſſa eſſe poſſit. T. 5. c. 995. E.

Creditor pigneratitius rei dominus an ſit. T. 5. c. 642. A. B.

Creditor pigneratitius quomodo caveat. Ibid. B.

Creditor an ſpecialiter accipiatur pro eo, qui mutuum dedit. T. 5. c. 394. E.

Creditor, cui locus, in quem mortuum inferre deſideraſti, pignori obligatus eſt; itemque dominus, cujus prædio locus ille ſervit, ſi conſentiat, locur religioſua fit. T. 5. c. 388. E.

Creditor fructus ultra ſortem perceptos reſtituere tenetur. T. 6. c. 891. E. & c. 892. A.

Creditor actione Pauliana vindicat, & petit, rem eſſe debitoris, vel pecuniam, quam alienavit in fraudem ſuam. T. 6. c. 335. E.

Si creditor filii tui heredem inſtituerit, & legis falcidiæ rationem ponas; peculii quantitar, quod aditæ hereditatis tempore fuiſſet, in quadrantem imputabitur, T. 6, c, 66. A.

Creditor an re verâ ſolus poſſideat rem ſibi pignori traditam, debitor autem omnino non poſſideat. T. 6. c. 84. C.

Creditor hereditarius, qui cum herede ſcripto egit, & exceptione ſummotur eſt, an eandem iterare poteſt actionem, ſublato impedimento, ſine metu exceptionis rei judicatæ. T. 6. c. 24. A,

Creditor pigneratitius quiſnam propriè dicatur. T. 6. c. 323. A.

Creditor, qui rem pignori acceperat, ſi amiſsâ ejus poſſeſſione, Servianâ petierit actione, & litis æſtimationem conſequutus ſit; poſtea debitor, eandem rem petens, exceptione ſummovetur, niſi offerat ei debitor, quod pro ea ſolutum eſt. T. 6. c. 57. D. E.

Creditor, cui ſoluta eſt omnis pecunia a debitore, an cogatur, conventus ab eodem pigneratitiâ actione, ei debitori cedere actionem, quam habet adversùs emptorem pignoris venditi, ejus pignorir recipiendi causâ, reddito pretio. Tom. 6. c. 61. C. D.

Creditor, vel debitor ſi diem cautionis præferat, falſum committit, niſi utraque pars conſentiat. T. 6. c. 522. B.

Creditor a debitore pignus emere poteſt. T. 6. c. 610. D. non verò debitor a creditore. Ibid. D.

Creditor habet retentionem rei ad debitorem pertinentis, ſi quocumque caſu ad eum ea rer pervenerit, donec pecunia debita ſolvatur, etiamſi non ſit ei pignori nexa. T. 6. c. 705. B.

Creditor accipiendo indebitum, quaſi ex contractu debitor conſtituitur. T. 6. c. 606. D.

Creditor peculiatis an poſſit ſcindere actionem inter duos reos debendi, vel inter reum, & fidejuſſorem. T. 6. c. 708. C.

Creditor an rem pignori obligatam a defuncto alienari prohibitam vendere poſſit. Tom. 7. c. 1083. E.

Creditor, cui debita ſunt legata, an onerari poſſit fideicommiſſo. T. 7. c. 1012. A. item an legata illa ſubjiciantur falcidiæ. Ibid. A.

Creditor, cui pars fundi communia pro indiviſo obligata eſt, an tantùm fundum obligatum habeat, debitori toto ſundo adjudicato. T. 7. c. 1368. D.

Creditor heres a debitore inſtitutus, & rogatua reſtituere, ſi adeat, & reſtituat, non receptâ pecuniâ, vel cautione, an condictionem incerti habeat. T. 7. c. 1508. A.

Creditor heres inſtitutus, & rogatus reſtituere, ſi multa deminuerit, & reliquum reſtituerit, non deducto debito, an a fideicommiſſario debitum petere poſſit. Ibid. A. B. 2.

Creditor pecuniæ trajectitiæ uſuras qualer percipere poteſt. T. 7. c. 862. A. & ſeq.

Creditor pignoris jure fundum vendenr tenetur emptori exhibere apochas tributorum de fundo ſolutorum. T. 7. c. 815. C. D.

Creditor oblatam pecuniam ante diem an accipere cogatur. T. 7. c. 1317. A.

Creditor pignur diſtrahens, an teneatur de evictione, & ad pretium reſtituendum. T. 7. c. 756. D.

Creditor, poſt triginta annos petens pecuniam, an repellatur. T. 7. c. 891. E.

Creditor, qui pactum eſſe in perſonam dicit, id probare debet. T. 7. c. 872. B.

Creditor ſi debitoris hereditatem adeat, an confuſio obligationis fiat. T. 7. c. 1506. B.

Creditor ſi pecuniæ non nauticæ periculum ſuſcipiat, an eadem ratione ei debeatur uſura ex pacto. T. 7. c. 865. B.

Creditor, uno electo reo pro parte, an ad eundem reverti poſſit pro altera parte. T. 7. c. 975. C.

An creditor pignus perſequi poſſit. T. 7. c. 1507. B. 1.

Creditor quam electionem jure habeat. T. 8. c. 802. E. qui rem occupavit tempore poſteriore. Ibid. c. 765. E. ſuum recipiens nihil dolo facit. Ibid. c. 826. A.

Creditor eſt quilibet creditor. T. 8. c. 485. C.

Creditor a debitore heres inſtitutur, & rogatus reſtituere hereditatem, an aditione coacta obligatio confundatur. T. 7. c. 1505. B.

Creditor an ſit is, pendente conditione, cui ſub conditione legatum eſt. T. 8. c. 373. A.

Creditor an ſit pendente conditione, qui ſub conditione ſtipulatus eſt. Ibid. A.

Creditor pignus ſibi traditum poſſidet naturaliter jure pignoris. T. 8. c. 304. C.

Creditor, quam diligentiam in pignore ſervando præſtare debeat. T. 8. c. 321. A. B.

Creditor, qui re pignoratâ utitur, furti tenetur. T. 8. c. 320. A.

Creditor ſi debitorem, pecuniam præſentem ſolvere paratum, & offerentem, juſſerit alii dare, an pecunia ſoluta videatur. T. 8. c. 252. C. D.

Creditor ſi rem datam in ſolutum habere cœpit ex cauſa lucrativa, an eam petere poſſit condictione creditæ pecuniæ. T. 8. c. 346. E.

Creditor an poſſit convenire debitorem debitoris. Tom. 9. c. 241. E.

Creditor non eſt quicumque agere poteſt. T. 9. c. 642. A.

Creditor poſterior quando potior. T. 9. c. 1212. E.

Creditor qua ratione poſſidet rem pignori datam. T. 9. c. 1008. A.

Creditor quando non poteſt actione hypothecaria rem mobilem perſequi. T. 9. c. 1193. B.

Creditor hereditarius, veluti uxor defuncti, quæ repetit dotem, agit in heredes, non in debitorea hereditarios. T. 9. c. 255. A.

Prior creditor hypothecarius in pignoris perſequutione potior habetur. T. 9. c. 1209. D. & ſeq.

Creditor poſterior præfertur priori, ſi prior habeat generalem hypothecam, poſterior ſpecialem ejus rei, quam debitor ex pecunia a poſteriori creditore mutuo ſumpta comparavit. T. 9. c. 1212. B.

Creditor pigneratitius, qui ex lege conventionis ſine judicis auctoritate ingreditur per vim poſſeſſionem fundi ſibi pignorati, vim facere non videtur, nec tenetur lege Julia de vi. T. 9. c. 1430. C. D.

Creditor, qui diſtrahit pignus, de quo convenit inter eum, & debitorem, certè id addicere ſibi non poteſt, & cur. T. 9. c. 1238. B.

An creditor, qui pignus vendidit, teneatur de evictione. T. 9. c. 1303. B.

Creditor privatus, fiſcus, & reſpublica an differant in electione cum debitore. T. 9. c. 1195. A.

Si creditor antiquior pignua vendiderit. T. 9. c. 1220. A.

Creditor petit a debitore decem, debitor offert quinque, quæritur, an creditor cogatur ea quinque accipere, & reliqua perſequi. T. 9. c. 125. B.

Creditor renuntiare poteſt actioni. T. 9. c. 375. A.

Creditor poſterior hypothecarius præfertur priori creditori hypothecario multis caſibus. T. 9. c. 1212. D. E. & c. 1213. A. & ſeq.

Cre-

Creditor an poſſit furti agere in debitorem, re ab ipſo debitore pignori datâ, deinde ipſimet debitori ab extraneo ſubreptâ. T. 10. c. 247. D.

Creditor putans, conjuges eſſe ſocios, cum non eſſent, ao poſſit agere cum muliere io ſolidum. T. 10. c. 434. A. B.

Creditor mittitur in poſſeſſionem rei conſervandæ causâ, ſi debitori defuncto heres non exſiſtat. T. 10. c. 515. D.

Creditor pignus pigneratitium ven dit dupliciter. T. 10. c. 766. C.

Creditor, qui vendidit pignus jure creditoris, an teneatur ad pretium re evictâ. Ibid. D.

Creditor ſi debitori heres exſiſtat, cur minor hereditas ad eum pervenire intelligatur. T. 10. c. 810. D.

Creditor an poſſit convenire debitorem debitoris ſui. T. 10. c. 961. A.

Creditor, vel debitor hereditarius dicitur duobus modis. Ibid. E. & c. 962. A.

Creditor a debitore an fideicommiſſum poſſit relinquere. T. 10. c. 1053. E. & c. 1054. A.

Creditor an habeat pignus in uſu. T. 10. c. 1127. B.

Creditoris definitio. T. 2. c. 125. B.C.

Creditoris juſta poſſeſſio. T. 1. c. 1126. E. & c. 1127. A.

Creditoris jure vendere quid ſit. T. 3. c. 7. E.

Privati creditoris, & reipublicæ diverſa ratio eſt. T. 4. c. 850. D.

Creditoris in arbitrio eſt, quocum agat priùs, an cum debitore principali, an cum fidejuſſore, vel mandatore, cujus mandato alii pecuniam credidit. T. 6. c. 708. A. quid juris hodie, Ibid. A.

Creditoris poſſeſſio an interrumpat jure cœptam a debitore uſucapionem. T. 6. c. 308. A.

Creditoris conſenſu remiſſio pecuniæ habetur. T. 6. c. 537. E. & c. 538. A.

Creditoris pigneratitii conſenſus pro remiſſione pignoris eſt. T. 6. c. 531. B.

Creditoris morâ interveniente in accipienda re debita, quod tempus æſtimationis litis ſpectetur. T. 7. c. 740. D.

Creditoris pecuniæ nauticæ quandiu periculum eſt, uſuræ exiguntur ſupra duplum. T. 7. c. 865. B.C.

Creditoris ſignificatio quàm lata. T. 8. c. 1047. B.

In creditoris arbitrio eſſe, quem velit convenire. T. 8. c. 701. A.

Creditoris interpellatio ſi non interveniat, an pœna peti poſſit poſt diem ſolutioni conſtitutum. T. 8. c. 350. A. B.

Creditoris appellatio latiſſimè patet. T. 9. c. 641. E.

In creditoris electione eſt, qua actione priùs experiatur, actione perſonali cum debitore ſuo, an hypothecariâ cum poſſeſſore pignoris, an ſimul utraque. T. 9. c. 1194. E. an ſit ei electio cum fidejuſſore, vel mandatore, an cum utroque. Ibid. E. & c. 1195. A.

Creditoris jus non mutatur pactione. T. 9. c. 109. A. & ſeq.

Creditoris rationes domeſticæ an fidem faciant. T. 9. c. 274. E.

Creditori operarum ſervorum petitio non competit. Tom. 1. c. 187. D.

Creditori ſpecialia magis nexa eſſe videntur, quàm generalia. T. 3. c. 508. D.

Creditori non competit condictio furtiva. T. 1. c. 1423. A.

Creditori volenti aliud pro alio rectè ſolvitur. T. 4. c. 1039. C.

Creditori debitor jure non legat id, quod debet. T. 4. c. 518. C.

Creditori ſolvere eſt dare, ſolvere verò procuratori creditoris eſt facere. T. 4. c. 680. D.

Creditori oon imputantur caſus fortuiti. T. 4. c. 1315. D. dolus, & culpa ei imputantur. Ibid. D.

Creditori invito pro debitore ſolvere poteſt extraneus. Tom. 4. c. 839. D.

Creditori invito aliud pro alio ſolvi non poteſt. T. 5. c. 767. B.

Creditori, decepto in contrahendo pignore, an detur actio contraria in id, quod intereſt. T. 5. c. 421. B.

Creditori quandonam perſequutio pignoris denegetur. T. 5. c. 642. B. C.

Creditori an, & quando debitor utiliter leget id, quod ei debet. T. 7. c. 1011. C. D.

Creditori ſiquis leget, quod illi debeat, an utile ſit legatum. T. 7. c. 1039. D.

Creditori an noceat omiſſa compenſationis ratio. T. 8. c. 358. D.

Creditori an noceat commemoratio prioris debiti omiſſa in nova cautione. Ibid. A. B.

Creditori pignora, quæ ei data, vel obligata erant, oblatâ a fiſco pecuniâ, reſtitui. T. 8. c. 440. B.

Creditori cur non datur interdictum de exhibendo debitore, qui latitat apud aliquem, illo conſcio. T. 9. c. 1169. E.

Creditori aliud pro alio non ſolvitur rectè. T. 9. c. 1285. B.

Creditori an detur actio furti, licèt ei non ſit traditum pignus. T. 10. c. 455. A.

Creditori an detur pignoris retentio. T. 10. c. 702. E.

Creditori cum aliquid ſolvitur indiſtinctè, id primum imputatur in uſuras, deinde in ſortem. T. 10. c. 705. D.

Creditori ſi debitor heres exſiſtat, cur major hereditas ad eum pervenire intelligatur. T. 10. c. 810. D.

Creditori quibus caſibus liceat manum injicere in debitorem. T. 10. c. 1027. D. E. & c. 1028. A. & ſequ.

Inter creditorem ſcientem, & ignorantem differentia quæ. T. 4. c. 936. C.

Creditorem abſolvere quidnam propriè ſit. T. 6. c. 12. C.

Creditorem liberare quidnam propriè ſit. Ibid. C.

Creditorem pacare quidnam etiam propriè ſit. Ibid. D.

Inter creditorem, conductorem, & commodatarium magna eſt differentia. T. 8. c. 684. B. & c. 776. E.

Creditorem evictionem pignoris non debere. T. 9. c. 1303. B.

Creditorem in diſtrahendis pignoribus ſinceriter, & bona fide debere verſari. T. 9. c. 1234. A.

Creditorem, cui ex conventione debitor permiſit, non ſolutâ ad diem pecuniâ, ingredi poſſeſſionem fundi pignerati, non poſſe tamen eam ingredi ſine auctoritate judicis. T. 9. c. 1189. B.

Creditorem invitum non compelli agere de credita pecunia, ut ſcilicet ei pecunia ſolvatur petenti, & pignora liberentur, & uſuræ non currant. T. 9. c. 1198. A.

Creditorem poſteriorem, cui fundus Titianus obligatus erat, in ejus locum ſuccedere, & pignus confirmare ſibi. Ibid. E.

Creditorem, qui litem eſt conteſtatus cum omnibus fidejuſſoribus, diviſâ actione, amiſiſſe jus eligendi unum ex fidejuſſoribus in ſolidum, etiamſi cæteri non ſint ſolvendo. T. 9. c. 1279. B.

Creditorem pignus, quod habet datum, pignori obligare poſſe creditori ſuo. T. 9. c. 1223. E.

Creditorem habere electionem, qua potiùs actione experiatur, principali, an acceſſoriâ. T. 9. c. 246. B.

Si adversùs creditorem præſcriptio apponatur. T. 9. c. 1025. E.

Creditorem inter ſcientem, & ignorantem, quoad venditionem pignoris, differeotia. T. 10. c. 764. B. C.

Adversùs creditorem an reſtituatur minor. T. 10. c. 902. D.E.

Creditore invito aliud pro alio ſolvi nequit. T. 4. c. 1343. B.

A creditore fructus perceptus ſecum ipſe creditor penſat in ſortem. T. 5. c. 425. B. C.

De creditore hereditario, qui heredi, cunctanti nimiùm hereditatem adire, mandavit, ut ſuo periculo hereditatem adiret. Tom. 6. c. 493. B.

Creditore herede inſtituto a debitore, an confuſio iſta habeatur pro ſolutione. T. 7. c. 1505. C. D.

Creditore herede inſtituto a debitore, an debitum ſublatum & ſolutum videatur. Ibid. C. D.

Cre-

Creditore pigneratitio rogato pignus vendere, & quod ex pretio amplius redegerit, reſtituere aliis, fideicommiſſum ab herede relictum videtur, non a creditore. T. 7. c. 1378. E.

De creditore, qui pignus vendidit jure creditoris, & pignoris lege, an teneatur de evictione. T. 9. c. 1303. B. C. & ſeq.

De creditore, qui ſpeciali hypotheca omiſsa excutit cætera bona debitoris. T. 9. c. 1187. D.

De creditore, qui ſub ſpecie reſcripti, vel præcepti, quo jubetur rem ſibi debitam protinus accipere, eam rem occupat neglecto juris ordine. T. 9. c. 1156. B. C.

Creditores quibus ex cauſis in debitoris bonorum poſſeſſionem mittuntur. T. 3. c. 205. C.

Inter creditores patris, qui bona vendiderunt, & pupillum, triplex differentia. T. 4. c. 644. D.

Creditores conditionales an in debitoris bonorum poſſeſſionem mitti poſſint. T. 4. c. 1345. B.

Creditores pœnis præferri fiſcalibus. T. 2. c. 655. A.

Creditores curioſi eſſe debent. T. 1. c. 1452. D.

Creditores teſtatoris, & creditores heredis in quo differunt. Tom. 4. c. 542. D.

Creditores implere, eſt ſolvere creditoribus. T. 4. c. 373. A.

Creditores conditionales in poſſeſſionem bonorum debitoris mittuntur. T. 4. c. 1346. D.

Creditores chirographarii, quando antiquiores, fiſco ſunt potiores, T. 4. c. 1278. E.

Creditores conditionales ſi in poſſeſſionem mittuntur cum effectu. T. 4. c. 1346. D.

Creditores non videntur amittere rem pignori datam, quibus propria non fuit. T. 4. c. 1470. C.

Creditores legatariis ſunt potiores. T. 4. c. 523. B.

Creditores quandonam cuſtodiæ causâ in poſſeſſionem bonorum mittantur. T. 5. c. 766. A.

Creditores quomodo ſe in vendendis, & diſtrahendis bonis debitoris gerere debeant. T. 5. c. 762. D. & c. 763. D.

Creditores cum plures ſunt, an unus ex iis curator bonis debitoris dari poſſit. T. 5. c. 764. D.

Creditores plures an, & quando pro uno haberi poſſint. T. 5. c. 786. A.

Creditores defuncti; intra quinquennium ab adita hereditate, ſeparari deſiderant bona defuncti a bonis heredis. T. 6. c. 326. C.

Creditores bona defuncti, non quidem ejus, ſed heredis nomine vendere poſſe. T. 7. c. 1084. A.

Creditores cum herede ubi agant. T. 7. c. 151. C.

Creditores menſarii. T. 7. c. 1252. D.

Creditores calumniæ causâ miſſi in poſſeſſionem. T. 8. c. 489. E. & c. 490. A. & ſeq.

Creditores qui. T. 8. c. 489. C. & ſequ.

Creditores ſtrictè qui dicantur. T. 8. c. 492. D.

Creditores duo ſi in eadem hypotheca eodem tempore concurrant, an alter altero ſit potior. T. 8. c. 446. B.

Creditores privati an præferantur fiſco in hypotheca. T. 8. c. 445. E.

Creditores qui dicantur in miſſione in poſſeſſionem crediti ſervandi causâ. T. 8. c. 374. A.

Creditores, qui miſſi ſunt in poſſeſſionem, an alantur. T. 8. c. 132. A.

Creditores hypothecarii ſuas hypothecas præcipuas ferunt. T. 9. c. 1128. A. privilegiarii ſunt. Ibid. c. 1131. A.

Creditores poſteriores hypothecarios in locum priorum ipſo jure ſuccedere, offerendo prioribus, & ſolvendo pecuniam debitam, & uſuras medii temporis. T. 9. c. 1218. C.

Creditores privilegiarii. Tom. 9. c. 1131. B. & c. 1132. A. & ſeq.

Creditores perſonales, & hypothecarii in quo differunt. T. 9. c. 1214. D. E.

Creditores an ſortem amittant, quòd contra legem ſint uſuras ſtipulati, vel exegerint. Tom. 9. c. 211. A.

Creditores hypothecarii, & chirographarii quando differunt, & quando non. T. 9. c. 1127. E. & c. 1128. A. & c. 1131. A.

Creditores olim mittebantur in poſſeſſionem omnium bonorum, & ea omnia diſtrahebant. T. 10. c. 514. C.

Creditores quinam propriè dicantur, T. 10. c. 588. A.

Creditores pignus depoſitum poſſident pro alieno, non pro ſuo. T. 10. c. 640. D.

Creditorum privatorum, & fiſci differentia. T. 2. c. 1044. E.

Creditorum onera inter heredem, & fideicommiſſarium dividuntur. T. 2. c. 1027. A.

Creditorum omne onus ſubſtinet fideicommiſſarius. Ibid. A.

Creditorum onera, Vide, Onera creditorum.

Creditorum appellatio quàm latè pateat. T. 5. c. 767. C.

Creditorum quorum conditio melior, & optima ſit, T. 5. c. 981. D.

Creditorum potior cauſa eſt, quàm legatariorum. T. 7. c. 848. A.

Creditorum fraudatio. T. 8. c. 718. E. & c. 829. D.

Creditorum actiones an inhibeantur, ſi fiſcus vindicat hereditatem. T. 8. c. 128. D.

In creditorum fraudem ne manumittatur; T. 9. c. 955. E. & c. 966. A. & ſeq.

Creditorum petitio nec tolli, nec minui poteſt debitorum pactionibus. T. 9. c. 109. A.

De iis, qui in creditorum priorum locum ſuccedunt. T. 9. c. 1218. B. & ſeq.

Creditorum appellatione quinam contineantur. Tom. 10. c. 902. C. D.

Creditoribus poſtponitur pœnæ fiſcalis perſequutio. T. 2. c. 655. B.

A creditoribus ne debitorum reliquiæ injuriâ afficiantur. T. 2. c. 1104. D.

Creditoribus defuncti an adnumerari poſſint legatarii, & fideicommiſſarii. T. 6. c. 326. C.

Creditoribus defuncti an priùs ſatis fieri oporteat, quàm donatariis mortis causâ, vel legatariis. T. 6. c. 328. B. C.

Creditoribus defuncti an priùs ſatis faciendum ex defuncti bonis, quàm legatariis. T. 6. c. 326. D.

Creditoribus an domo revocatâ, & ita rebus dilatis, præjudicium fiat circa temporum præſcriptionem. T. 7. c. 134. B. C.

Creditoribus diſtrahentibus, ſi venierint bona a teſtatore vendi prohibita, an ceſſet petitio fideicommiſſi. T. 7. c. 1084. A.

Creditoribus miſſis in bonorum poſſeſſionem debitoris, permittitur rationes debitoris inſpicere, earumque inventarium facere. T. 7. c. 955. B.

Creditoribus omnibus an præferatur mulier in exigenda dote. T. 8. c. 105. A.

Creditoribus ſervire non coguntur creditores inopes. T. 9. c. 246. E.

Creditoribus hereditariis quæ actiones competunt. T. 9. c. 181. C. D.

Creditoribus urgentibus, liberi, & parentes interrogari poſſunt intra annum, an velint eſſe heredes, & bonorum poſſeſſionem admittere. T. 10. c. 784. B. C.

Inter creditores hypothecarios in exercenda actione hypothecaria ordo temporis ſervatur. T. 1. c. 777. C.

Inter creditores, & legatarios differentia quæ. T. 4. c. 1347. A.

De creditoribus, qui poſſeſſionem per vim occupaverint ſui crediti ſervandi causâ. T. 9. c. 1430. C. an teneantur lege Juliâ de vi. Ibid. C.

Creditum quid. T. 1. c. 759. A.

Creditum quibus modis ſit. T. 1. c. 1453. D.

Creditum nudâ pactione contrahi. Ibid. C.

Creditum non eſt, niſi transferatur dominium. Ibid. C.

Creditum inter, & mutuum plures differentiæ. T. 5. c. 398. A. & ſeq.

Cre-

Digitized by Google

Creditum omne an ſit mutuum, vel contra. Ibid. A.
Creditum, & mutuum in quo differunt. Ibid. A.
Creditum an contrahatur etiam, ſi nihil proficiſcatur, ideſt, etiam ſine datione, aut facto ullo, ut ſi dos promittatur. Ibid. A. &ſeq.
Ut creditum ſit, quæ requirantur. Ibid. A.
Creditum a mutuo an eo differat, quo genus a ſpecie. Ibid. A.
Creditum, & creditor quomodo plerumque accipiantur. Ibid. A.B.
Creditum in quibusnam conſiſtat. Ibid. A.
Creditum quidnam propriè ſit. Ibid. A.
Creditum an ſit nomen generale, quo continetur omne negotium, ex quo quid recepturi ſumus. Ibid. A.
Creditum an amittat, qui pecuniam credit ſciens luxurioſo adoleſcenti, protinus ſcorto daturo. T. 6. c. 461. A.
Creditum eſt nomen generale. T. 7. c. 621. D. & ſeq. eſt genus, mutuum ſpecies, Ibid. c. 624. E. & c. 631. E.
Creditum eſſe, etiamſi dominium non mutetur. T. 7. c. 633. A.
Creditum conſiſtit extra eas res, quæ pondere, numero, menſurâve continentur. T. 7. c. 631. E.
Creditum eſt depoſitum, commodatum, pignus, precarium, & dos. Ibid. E.
Creditum & mutuum in quo differunt. Ibid. E.
Creditum a mutuo differt, quo genus a ſpecie. Ibid. E.
Creditum genus eſt, mutuum ſpecies. Ibid. E.
Creditum vulgo accipitur pro omni contractu. T. 7. c. 623. C.
Creditum propriè mutuum eſt, ve promutuum. Ibid. E.
Creditum probatur ſyngraphâ. T. 9. c. 214. E.
In creditum ire, id eſt, mutuum contrahere. T. 10. c. 448. A.
Creditum dicitur tripliciter. T. 10. c. 951. D.
Creditum propriè quid ſit. Ibid. D.
Non credo dicitur in re ambigua. T. 6. c. 82. E.
De his, qui pecuniam credunt agricolis. T. 2. c. 1085. D.
Cretam ſi mihi permiſeris eximere, deinde non patiaris, quomodo tenearis. T. 7. c. 853. D.
Cretam effodere ſi alicui permittatur, ut foſſam repleat, cretâ exemptâ, ſi foſſam non repleat, quomodo teneatur. Ibid. C.
Cretio quid ſit. T. 1. c. 334. B. & c. 335. D.
Cretio libera cur ſic vocatur. T. 3. c. 239. D. E.
Cretio vulgaris, aut continua. T. 1. c. 334. D.
Cretio ſublata eſt. T. 1. c. 336. D.
Cretio eſt modus acquirendæ hereditatis. T. 4. c. 367. D.
Cretio continua olim quæ. T. 7. c. 954. C.
Cretio duplex, continua, & vulgaris. Ibid. C.
Cretio poterat olim fieri teſtibus præſentibus. Ibid. B.
Cretio vulgaris olim quæ. Ibid. C.
Cretio unde dicta. Ibid. B.
Cretio erat duplex, vulgaris, & continua; & quæ vulgaris, & quæ continua cretio. Ibid. C.
Cretio quid, & quorumnam ſit. T. 8. c. 989. B.
Cretio, ſive aditio. T. 8. c. 233. A.
Cretio vulgaris, & cretio libera. Ibid. A.
Cretio unde dicta. T. 9. c. 768. B.
Cretio in materia ſucceſſionibus ſublata a Conſtantino. T. 10. c. 682. A.
Cretionis, & aditionis differentia. T. 3. c. 178. B.
Cretionis formula. T. 1. c. 334. C. D.
Cretionis dies quinam ſint. T. 6. c. 189. B. & T. 8. c. 232. E.
Cretionis nomen unde. Tom. 8. c. 661. A.
Cretionis dies definiti. Tom. 9. c. 768. C.
Cretionis nomen obliteravit, & pro eo Tribonianus poſuit nomen aditionis, vel agnitionis. T. 9. c. 770. A.
Cretione quomodo acquiratur hereditas. T. 6. c. 202. D. E.
Cretionum ſolennia quæ. T. 9. c. 769. D. remiſſa omnibus heredibus. Ibid. E.
Crimen cœptum, nedum perfectum, etiam puniri. T. 3. c. 446. D.
Crimen extraordinarium. T. 1. c. 504. A.
Crimen, in quo alius deſtitit, vel victus receſſit, alius objicere non prohibetur. T. 1. c. 366. A.
Crimen exaſperatur in militem. T. 2. c. 1087. C.
Crimen litis conteſtatione inchoatur. T. 3. c. 583. B.
Crimen adulterii tollitur præſcriptione quinquennii, inceſti verò, non niſi præſcriptione communi vicennii. T. 4. c. 1005. E.
Crimen commune emptoris, & venditoris, quando ab utroque defendi poteſt. Vide, Commune crimen.
Crimen extraordinarium quodnam eſt. T. 4. c. 844. C.
Crimen falſi. Vide, Falſi crimen.
Crimen morte rei extinguitur. T. 4. c. 1391. C. res ab alio apud eundem judicem peragi poteſt. Ibid. C. an defuncto accuſatore & reo, & reus apud eundem judicem peragitur. Ibid. C.
Crimen peculatus tantùm intenditur in furem pecuniæ publicæ Populi Romani. T. 4. c. 843. C. aliæ civitates loco privatorum habentur, nec crimine peculatus tenetur, quis ob pecuniam civitati ſubreptam. Ibid. C. D.
Crimen Stellionatus quando eſt famoſum, & quando non. T. 4. c. 844. E.
Crimen ſtellionatus. Vide, Stellionatus.
Crimen turpe, æquum eſt, ut ſequatur pœna turpis. Tom. 4. c. 847. D.
Crimen, quod proprio nomine caret, dicitur ſtellionatus. T. 4. c. 178. C.
Crimen, quod duorum, aut plurium eſt commune, extinctum in perſona unius, non extinguitur in perſona alterius. T. 4. c. 1005. E. & c. 1006. A.
Crimen, quod vindictæ, aut calumniæ judicium exſpectat, per alios intendi non poteſt. T. 4. c. 1391. D.
Crimen perfectum purgatur pœnâ; non pœnitentiâ. Tom. 5. c. 92. A.
Crimen an in ignorantem cadat. T. 5. c. 421. C. quàm inhumanum eſſet crimen ignorantem pœna affici. Ibid. C.
Crimen facit, qui non prohibet, cum prohibere poſſit. T. 6. c. 868. E.
Crimen perſequendum, ubi admiſſum. T. 6. c. 788. D.
Crimen capitalis ſervi. Vide, Noxa.
Crimen an ſit extinctum, appellationis extinctâ cognitione. T. 6. c. 691. D. E.
Crimen furti judicii publici crimen eſt. T. 6. c. 524. B.
Crimen eſt publicum. T. 8. c. 587. A.
Crimen extraordinarium eſt, in Ægypto, ſi quis ruperit moles, vel vel aggeres objectos Nilo. T. 9. c. 1465. A.
Crimen Majeſtatis, Vide, Majeſtatis crimen.
Crimen de vi publica, vel privata. T. 9. c. 1104. D. E.
Crimen morte rei perimi. T. 9. c. 1123. C.
Crimen perduellionis morte non extinguitur. T. 9. c. 1394. B.
Crimen læſæ Majeſtatis ubi eſt, dignitas nil proficit. T. 9. c. 1395. A.
Crimen prohibiti, aut extorti teſtamenti. T. 9. c. 794. E. & c. 795. A. & ſeq.
Crimen læſæ Majeſtatis boni Principes non admittunt. Tom. 9. c. 1393. E.
Crimen læſæ Majeſtatis eſt ſummum crimen, non extinguitur morte rei. T. 9. c. 1392. A. & ſeq.
Crimen an poſſit agitari per procuratorem. T. 10. c. 797. D.
Criminis ejuſdem rei quo ordine ſunt audiendi. T. 1. c. 494. D.
Criminis cauſa inſpici debet, quæ crimen facit famoſum, vel non. T. 4. c. 845. A.

Criminis unius duæ vindictæ; & duo ſupplicia eſſe non debent. T. 4. c. 1497. C.
Criminis ratione ſortimur forum, T. 4. c. 1402. C.
Criminis purgatio eſt duplex, una Canonica, altera vulgaris. T. 6, c. 861. D. E.
Criminis conſcii teſtes eſſe poſſunt. T. 6. c. 850. D.
Criminis capitalis accuſato ſervo, in dominum ejus an competat actio aliqua noxalis. T. 6. c. 8. A.
Ubi criminis nomen deficit, Stellionatus objicitur, T. 7. c. 653. B.
Qui criminis publici ab aliquo reus delatus, vel factus eſt, ab alio ejuſdem criminis reum deferri non poſſe. T. 9. c. 1381. B.
Criminis publici definitio. Ibid. B. C.
Criminis reus. Vide, Reus criminis. T. 9. c. 137. E.
Criminis reus ibi poteſt conveniri, ubi crimen admiſit. Tom. 10. c. 926. C.
Criminis publici ex cauſa ſervus fieri reus poteſt. Tom. 10, c. 946. C.
Poſt crimen contractum reus alienare poteſt. T. 3. c. 154. E.
Inter crimen adulterii, & crimen repetundarum differentia quæ eſt. T. 4. c. 820. D.
Ante crimen perduellionis contractum donationes factæ non valent. T. 4. c. 1341. C.
In crimen vocatus priſcos honores retinet, novos ante finitam litem adipiſci nequit. T. 4. c. 858. D.
Ante crimen contractum ſi ſint factæ donationes, quid juris. T. 4. c. 1339. D.
In crimen ſubſcriptio: Vide ſubſcriptio.
Ob idem crimen, novum non eſt, ut quis pluribus legibus teneatur publicis, T. 9. c. 1449. C.
In crimen inſcriptio neceſſaria ad accuſandum judicio publico, vel extraordinario. T. 9. c. 1368. C. & ſeq.
In crimen ſubſcriptio non ſemper exigitur ab actore. Tom. 9. c. 1159. C.
Poſt crimen perduellionis contractum alienationes bonorum factæ non valent. T. 9. c. 1396. C.
In crimen læſæ Majeſtatis incidit, qui habet privatum carcerem. T. 9. c. 1391. B. C.
In crimen læſæ Majeſtatis incidit; qui voces impias jactat in Principem, vel in tempora. Tom. 9. c. 1393. C.
Ob crimen condemnatus ſi ſententiæ acquieverit, an alius poſſit appellare. T. 10. c. 800. D.
De crimine an tranſigere, vel paciſci liceat. T. 3. c. 144. D. & c. 567. C.
De crimine læſæ Majeſtatis cum quæritur, nulla dignitas a tormentis excipitur. T. 1. c. 314. C.
Crimine aut, pœnâ jus naturale neminem excuſat, ſi crimen ſit atrocius. T. 4. c. 503. C.
De crimine fraudati vectigalis quid ſtatuit Papinianus. T. 4. c. 1358. C.
Qui de crimine cognitionem habet judex, an poſſit de re pecuniaria cognoſcere. T. 7. c. 478. C.
Crimine ab uno diſce omnes. T. 9. c. 1389. D. E.
De crimine inceſti. T. 9. c. 1410. C. D.
De crimine expilatæ hereditatis. T. 9. c. 1457. A. & ſeq.
De crimine ſtellionatus. T. 9. c. 1461. B. & ſeq.
De crimine capitali paciſci, & tranſigere licet. T. 9. c. 1262. A. de non capitali non licet tranſigere, & paciſci per ſtipulationem. Ibid. c. 1261. E. & c. 1262. A.
De crimine peculatus, T. 9. c. 1454. C. D.
In crimine læſæ Majeſtatis legibus comparatum eſt, ut patrum ſcelera luerentur filiorum pœnis, & cur. T. 9. c. 1396. A. B.
Crimina, ac delicta longè differunt, T. 1. c. 864. C.
Crimina ferè omnia 20. annorum præſcriptione tolli. Tom. 3. c. 98. A.
Crimina ab accuſatoribus per libellum eduntur. T. 1. c. 498. D.
Crimina omnia extra ordinem puniuntur, probanturque. T. 1. c. 364. E.
Crimina extraordinaria. T. 1. c. 867. E. & c. 868. A.
Crimina extinguuntur præſcriptione 20. annorum. T. 4. c. 1394. E. poſt vicennium non additur accuſator, Ibid. E.
Crimina extraordinaria a Rhetore in declamationibus dicuntur crimina inſcripta, & cur. T. 4. c. 844. C. D.
Crimina morte extinguuntur. T. 4. c. 1341. B. C.
Crimina inſcripta quæ ſunt. T. 4. c. 844. D.
Crimina extinguuntur præſcriptione 20. annorum. T. 4. c. 1394. E. crimen adulterii ſimplicis in adultero tollitur quinquennio continuo. Ibid. c. 1395. A. in adultera præſcriptione ſex menſium utilium, Ibid. A.
Crimina privilegiaria. T. 6. c. 769. D.
Crimina triplici, vel qua druplici viâ poſſunt in judicium deduci. T. 6. c. 778. E. & c. 779. A.
Crimina omnia vicennio extinguuntur. T. 6. c. 595. A.
Crimina, quæ in heredem tranſmittuntur bonorum ratione. T. 7. c. 1478. C.
Crimina puniuntur, non quòd ſint commiſſa, ſed ne deinceps paria crimina ullus admittat, & ut omnis diſcat non admittere. T. 9. c. 1369. B.
Crimina extraordinaria inſcriptionem exigant accuſatoris; T. 9. c. 1463. B. C.
Crimina omnia durant annis 20. nec tolluntur, niſi præſcriptione vicennii. T. 9. c. 1405. A.
Crimina ſacrilegio adjuncta quæ. T. 9. c. 1455. A.
Crimina privata non ſunt crimina legitima, & cur. T. 9. c. 1457. C.
Crimina quæ in heredem tranſeunt. T. 10. c. 505. D.
Crimina omnia extra ordinem puniuntur, probanturque. T. 10. c. 575. C.
Crimina purgat pœna, non pœnitentia. T. 10. c. 826. C.
Criminum purgandorum variæ conſuetudines, Tom. 2. c. 1193. B. & ſequ.
Criminum animadverſio non eſt juriſdictionis. T. 3. c. 455. C.
Criminum abolitiones. T. 1. c. 876. A.
Criminum abolitio eſt temporaria. T. 6. c. 690. D.
Criminum abolitio datur, Judice ſedente pro tribunali. T. 8. c. 793. E.
Criminum pœnas legitimas in uſu eſſe deſiiſſe. T. 9. c. 1143. C.
Criminum cognitio, atque punitio an ſit juriſdictionis. Tom. 10. c. 852. E.
De criminibus propter infamiam nemo cum adverſario paciſci poteſt. T. 3. c. 182. D.
Criminibus iiſdem, quibus quis liberatus eſt, ab eodem accuſari iterum non poteſt. T. 1. c. 365. E.
Criminibus pœna non imponitur arbitrio Judicis, ſed lege conſtituitur. T. 4. c. 849. C.
In criminibus omnibus, ut de eis & civiliter, & criminaliter agi poſſit. T. 9. c. 1444. A. ut civiliter, hoc poſtulat utilitas privatorum; ut criminaliter, hoc poſtulat vigor publicæ diſciplinæ. Ibid. A.
De pluribus criminibus in unum libellum collatis adversùs unum, & eundem. T. 9. c. 1383. B. C. D.
Criminale judicium morte rei ſolvitur, T. 4. c. 1025. A.
Criminale judicium qui elegit; conſumit civile. T. 4. c. 284. A. B.
Criminale furti judicium a civili quonam pacto differat. T. 6. c. 143. C. D.
Criminale judicium an præponatur petitioni hereditatis. T. 7. c. 220. D.
In criminali cauſa præſentiâ opus eſt rei, & accuſatoris, & teſtium. T. 6. c. 875. E.
Criminalis lis jurejurando non deciditur, T. 1. c. 381. C. D.
Criminalis cauſa infra annum finiri debet. T. 6. c. 512. C.
Criminalis, an civilis quæſtio major ſit. T. 7. c. 150. C.
Criminalis cauſa peragenda eſt intra biennium. T. 9. c. 1475. E.
Criminalis cauſa præfertur civili. T. 9. c. 1431. C.

Cri

Digitized by Google

Criminalis cauſa. Vide, Cauſa criminalis.
Criminalis quæſtio ut intra certum tempus terminetur. T. 9. c. 1475. E.
Criminalis exſequutio ſi ſit legitima, & ordinaria, non tollit civilem actionem in duplum, vel quadruplum. T. 9. c. 624. B.
Criminalis cauſa non poteſt agi per procuratorem. T. 9. c. 1453. D. E. viri illuſtres poſſunt per procuratorem agere. Ibid. E.
Criminalis cauſa de antiquo jure peragenda eſt intra annum a die inſcriptionis. T. 9. c. 11. B.
Criminalis cauſa præfertur civili in ratione judiorum. T. 10. c. 921. A.
Criminalis cauſæ terminandæ tempus olim fuit annus tantùm. T. 9. c. 1476. A.
Criminalis cauſæ terminus fuit annus jure antiquo. T. 1. c. 540. C.
Criminales cauſæ intra biennium finiuntur. T. 1. c. 541. B.
Criminales actiones. Vide, Actiones criminales.
Criminales cauſas per procuratorem agit nemo. T. 2. c. 1553. A.
Criminalia judicia. Vide, Judicia criminalia.
Criminalia privata judicia pœnam non habent certam, ſed arbitrariam. T. 9. c. 1457. C.
Criminalium quæſtionum cognitio diebus 40. ante Paſcha ceſſare debet. T. 1. c. 530. D.
Criminalibus cauſis olim annus præſcriptus fuit. T. 3. c. 5. C.
Criminalibus in cauſis publicorum judiciorum præventione unius accuſatoris an cæteri omnes excludantur. T. 5. c. 118. D.
In criminalibus cauſis qui allegat, ſe alibi fuiſſe, ab eo exigitur probatio. T. 9. c. 1271. C.
Criminalibus cauſſis ſervi in quo differunt a liberis hominibus. T. 9. c. c. 1378. C.
Criminalibus judiciis, & publicis cum concurrant privata, & civilia judicia ob idem factum, & utriuſque experiri licet, nec alterum altero conſumitur. T. 9. c. 1455. D.
Criminalibus in cauſis illud eſt abſolutum, ut ſi accuſatori deficiant probationes, protinus reus abſolvatur. T. 10. c. 873. E.
Criminaliter agere, & vindictam publicam perſequi ſolus fiſci advocatus poteſt. T. 9. c. 1373. C.
Criminaliter non agitur ob rem modicam. T. 9. c. 1454. E.
Crocodilus cavillationis genus. T. 8. c. 609. E.
Crocufantia. T. 3. c. 271. E.
Cruces infixæ in ſignum poſſeſſionis. T. 6. c. 826. B. C.
De crucis, & furcæ ſupplicio. T. 3. c. 457. A.
Crucis ſupplicium a quo ſublatum. T. 1. c. 499. B. C.
In crucis ſignum, vexillum nomine laborum ex auro, & lapidibus pretioſis a Conſtantino transformatum. T. 2. c. 915. A. B.
Crucis judicium in purgationibus criminum. T. 2. c. 1194. B.
Crucis ſignum veris Chriſtianis ſemper fuit ſanctum, & venerabile. T. 10. c. 827. C.
Crucis ſigni inſignis commendatio. Ibid. C.
Cruſtæ, quibus fit muricis puri rubor. T. 2. c. 799. A.
Crux ſemper ſancta, & venerabilis. T. 2. c. 41. B.
Cubicularius ſi fiat tutor, deſinit eſſe cubicularius, at non contra. T. 7. c. 976. C.
Cubicularius quiſnam ſit. T. 10. c. 1125. E.
Cubiculariorum Principis privilegia. T. 2. c. 897. A. B.
Cubiculariorum decuriones. Ibid. B.
Cubiculi ſacri Primicerii. Ibid. B.
Cubiculum ſacrum duplex. T. 2. c. 897. A.
Cubiculum cæcum. T. 3. c. 54. C.
Cucuma, vel cucumella. T. 3. c. 169. B.
Cujacius tollit menda in titulo de ſepulcris violatis. T. 4. c. 192. C.
Cujacius fatetur, regulariter creditorem habere electionem. T. 4. c. 203. D.
Cujacius libros Quæſtionum orditur ab invocatione Dei. T. 4. c. 5. A. B.
Cujacius locum in Seneca reſtituit. T. 7. c. 1426. C.
Cujacius bona fide reddit, quod ex aliis ſumit. T. 10. c. 218. D.
Cui datur actio, ei multo magis exceptio. T. 4. c. 548. E.
Cui nihil datur, is rogando obligari non poteſt. T. 4. c. 544. B.
Cujus nulla bona ſunt, ejus, & nullum teſtamentum eſt. T. 4. c. 353. B.
Cujus nihil intereſt, actio ei non datur. T. 4. c. 874. C.
Calcitæ. T. 3. c. 273. A.
Culei quid. T. 8. c. 628. E.
Cullei quidnam ſint. Tom. 10. c. 855. E.
Culpa duplex. T. 1. c. 1225. B.
Culpa alia in faciendo, alia in non faciendo conſiſtit. T. 1. c. 1224. D.
Culpa, an cuſtodia veniat, nulla eſt differentia inter pigneratitiam, & commodati actionem. T. 3. c. 556. A.
Culpa in faciendo conſiſtit, Ibid. A.
Culpa a cuſtodia differt. Ibid. A.
Culpa non demitur, pœna perſæpe tantùm. T. 1. c. 879. B.
Culpa acceſſionis non nocet reo. T. 1. c. 1225. C.
Culpa patris filiæ non nocet. T. 2. c. 1132. A.
Culpa imputatur creditori. T. 4. c. 1315. D.
Culpa. Vide, Diligentia.
Culpa lata an ſit dolus præſumptus. T. 5. c. 136. C.
Culpa lata dolo quàm proxima ſit. Ibid. B.
Culpâ an careat, is qui ſcivit; ſed tamen prohibere non potuit. T. 5. c. 589. A.
Culpa, & dolus coheredum venit in actionem familiæ erciſcundæ. T. 7. c. 541. D.
Culpa lata dolo quando comparetur. T. 7. c. 101. C.
Culpa lata dolus eſt. T. 7. c. 873. E.
Culpa an ſit immiſcere ſe rei, quæ ad ſe non pertinet. T. 8. c. 329. C.
Culpa in faciendo, & non faciendo conſiſtit. T. 8. c. 671. E.
Culpa, quæ eſt in faciendo, negligentia eſt. T. 8. c. 671. E. & c. 672. A.
Culpa dolus. Ibid. c. 671. E.
Culpa quid. T. 9. c. 294. B. & c. 508. E.
Culpa levis, non leviſſima, & dolus veniunt in pigneratitiam actionem. T. 9. c. 298. E.
Culpa, & dolus in quibus contractibus venit, & in quibus non venit. T. 9. c. 294. A. B.
Culpa levis, lata, leviſſima quæ. T. 9. c. 380. C.
Culpa leviſſima in quibus contractibus præſtatur. Tom. 9. c. 294. C. D.
Culpa lata, & dolus in omnibus contractibus præſtatur. Ibid. D.
Culpa lata quæ. T. 9. c. 361. E. & c. 362. A.
Culpa duplex eſt, una in faciendo; altera in non faciendo. T. 9. c. 569. D.
Culpa leviſſima venit in commodato. T. 9. c. 299. B.
Culpa, & cuſtodia in quo differunt. T. 9. c. 1196. E. & c. 1197. A.
Culpa quid ſit. T. 9. 1197. A. qui præſtare tenentur culpam, Ibid. A. B.
Culpæ diſquiſitio, definitio, & probatio eſt difficilis. T. 4. c. 1020. A.
Culpæ præſtatio an adeſſe, vel abeſſe poſſit in contractu bonæ fidei. T. 5. c. 418. C.
Culpæ injuſtè dari, quod utrique commune eſt. T. 6. c. 7. B.
Culpæ nomine coheredes alios aliis teneri judicio familiæ erciſcundæ. T. 7. c. 543. A.
Culpæ quænam annumerentur in lege aquilia. T. 8. c. 1087. B.
Culpæ & diligentiæ ſimilis gradus. T. 8. c. 672. A.
Culpæ, & negligentiæ noſtræ plerumque furtum adnumeratur. T. 9. c. 1197. E.
Culpæ gradus quot. T. 9. c. 294. C.
Culpam unius ex coheredibus non præjudicare cæteris. T. 2. c. 1306. A.
Inter culpam, & dolum differentia quæ eſt. Tom. 4. c. 321. D.
Culpam purgat oblatio, veluti mo-

ram, ſed non maleficium. Tom. 4. c. 241. D.
Poſt culpam a debitore commiſſam debitori perire id, quod ex cauſa condictionis debetur, ſi pereat. T. 7. c. 640. E. & c. 641. A.
Culpam ſocii venire in actionem communi dividundo. Tom. 7. c. 582. A.
Culpam leviſſimam in actionem pigneratitiam non venire. T. 9. c 299. B.
Culpam dum negamus, periculum pertinere concedimus ad inſpectorem. T. 10. c. 454. E.
In culpa qui junguntur, in pœna ſeparati non debent, ut ait D. Cyprianus. T. 4. c. 851. C.
Ex culpa lata ſiquid perierit. Vide, Perire.
Culpæ, & diligentiæ gradus varii, T. 9. c. 294. B. C.
Culturæ pars ſtercoratio, Tom. 4. c. 895. A.
Cultus & ornatus differunt. T. 1. c. 438. E.
Cum articulus qua ratione conditionem faciat. T. 6. c. 130. C. D.
Cum potuero, doti tibi erunt, clauſulæ effectus. T. 8. c. 581. D.
Cuniculus quid a ſpecu differat. T. 3. c. 458. A.
Cuniculus. T. 5. c. 673. B.
Cupiditas cæca emptorem in fraudem inducit. T. 10. c. 192. A.
Cupio eſt fideicommiſſi verbum. T. 4. c. 536. C.
Cupio, volo, rogo, mando, & peto hæc verba ſunt precaria, non directa. T. 4. c. 515. A.
Cupreſſeæ menſæ venditor pro citrea, quomodo teneatur. T. 7. c. 785. D.
Cupreſſi daphnenſes per Ægyptum non exſciodendæ, vel vendendæ. T. 2. c. 884. B.
Cura, & cultura quid differant. T. 1. c. 71. E.
Cura major requiritur in re ſervanda aliena, quàm in ſua. T. 7. c. 819. E.
Cura finitur ætate legitimâ adoleſcentis. T. 9. c. 603. D. E.
Cura duplex eſt, alia legitima, alia dativa, nulla teſtamentaria, T. 9. c. 609. A. B.
Cura invito defertur, quaſi munus civile, & publicum. T. 9. c. 592. A.
Curæ, ac tutelæ differentia. T. 1. c. 53. B.
Ad curam ejus, cujus quis tutelam adminiſtravit, invitus vocari non poteſt. T. 1. c. 406. E.
Ad curam, vel tutelam non vocantur cognati. T. 4. c. 346. B.
Curagendarii. T. 2. c. 931. D.
Curagendarii quinam ſint, T. 10. 846. E.
Curare effectum ſignificat, ut apud Tullium, curare pecuniam, vel nummos. T. 1. c. 1188. A.
Curare quot modis accipitur. Ibid. A.
Curatio a nullo parente teſtamento defertur, T. 1. c. 790. A.
Curatio eſt virile officium. T. 7. c. 1320. E.
Curatio furioſi defertur agnatis, & gentilibus. T. 8. c. 509. B.
Ex curationis cauſa qui tenentur, T. 1. c. 795. B. C.
Curationis finis eſt legitima ætas, T. 4. c. 1009. E.
De curatione ventris. T. 1. c. 822. C.
An curatione fœmina citiùs, quàm vir liberetur, T. 8. c. 924. A.
Curationum tria onera. T. 1. c. 1021. A.
Curator, & Procurator reipublicæ idem. T. 2. c. 711. B. C.
Curator an ſervum furioſi manumittere poſſit. T. 3. c. 417. A.
Si curator creatus appellarit. T. 1. c. 882. B.
Curator ætatis ratione non datur, T. 1. c. 1050. B.
Curator creditorum gratiâ dari ſolet. T. 1. c. 822. D.
Curator quibus perſonis dari ſolet, T. 1. c. 464. C.
Curator ut confirmandus, T. 1. c. 790. A.
Curator, qui minorem fraudaverit, in duplum convenitur. Tom. 1. c. 408. A.
Curator minorem ſuam intra annum 25. uxorem non poteſt ducere, nec ejus filius. T. 1. c. 547. D.
Curator teſtamento datus a Prætore confirmatur. T. 3. c. 171. A.
Curator teſtamento, vel codicillis jure non datur. T. 3. c. 76. C. & c. 170. B.
Curator hodie non lege, ſed per Prætorem dator. T. 1. c. 1047. A.
Curator ſi plus petierit, cauſá cadit. T. 3. c. 183. D. E.
Curator operum periculo nominatoris creatur filiusfam. T. 2. c. 764. B.
Curator exſequitur ea, quæ ſunt facti; tutor, quæ conſilii, animi, & juris. T. 1. c. 1317. D.
Curator an detur tutorem habenti, T. 1. c. 48. E.
Curator bonis datur. T. 1. c. 822. D.
Curator λινωντέων, ſive πλύτων. T. 1. c. 214. B.
Curator aut legitimus, aut honorarius. T. 1. c. 322. B.
Curator civitatis. T. 3. c. 354. A.
Curator fiſci quibus jus dicit, & quibus curator reipublicæ, T. 4. c. 834. B. C.
Curator furioſo petere poteſt bonorum poſſeſſionem, non quidem edictalem, ſed decretalem, & cur. T. 4. c. 398. C. quid, ſi curator furioſi decretalem non petierit, Ibid. E.
Curator frumenti conventi, Vide, Procurator rei frumentariæ.
Curator rei frumentariæ, ſi condemnetur, quaſi ejus pecuniæ debitor, an poterit opponere compenſationem ejus pecuniæ, quam ei invicem debet reſpublica, vel fiſcus. T. 4. c. 841. D. E.
Curator reipublicæ dicitur, & pater civitatis in jure. T. 4. c. 834. B. C.
Curator reſpublicæ, ſeu debitor rei frumentariæ an uti poſſit compenſatione ejus pecuniæ, quam ſibi viciſſim reſp. debet. T. 4. c. 841. E. & c. 842. A.
Curatore reipublicæ pro patre facto emancipatus filius fidejubere non cogitur. Tom. 4. c. 870. E.
Curator reipublicæ an teneatur creditoribus etiam poſt depoſitum officium. T. 4. c. 869. E. & c. 870. A.
Curator reipublicæ, & procurator fiſci, vel Cæſaris, qui differunt. T. 4. c. 834. B.
Curator, vel quaſi curator non poteſt negotia, quæ cœpit, deſerere, nec intermittere, alio non ſubrogato. T. 4. c. 1029. E.
Curator bonis non conſtituitur, niſi voluntarius. T. 4. c. 868. D. & niſi magna ex cauſa Princeps aliud velit. Ibid. D.
Curator eſt legitimus, vel dativus. T. 4. c. 1007. A.
Curator, & tutor in quo differunt. T. 4. c. 308. E.
Curator, vel tutor quando conveniri poteſt poſt depoſitum officium. T. 4. c. 1023. E.
Curator cur datur ventri, non tutor, ex edicto Prætoris. T. 4. c. 303. B.
Curator eſt loco domini, T. 4. c. 545. A.
Curator non datur teſtamento, tutor datur. Ibid. A.
Curator cur ventri datur, non tutor. Ibid. A.
Curator datur omnibus, qui ſuis rebus ſupereſſe nequeunt. T. 4. c. 397. A.
Curator. Vide, Minor, pubes, pupillus.
Curator bonis cui detur. T. 5. c. 578. A.
Curator bonis debitoris datus quomodo ſe gerere debeat. T. 5. c. 774. A.
Curator furioſi quandonam ſocietati rectè renuntiare poſſit, dubitatum fuiſſe, Juſtinianus *l. ult. C. pro ſocio* ait. T. 5. c. 488. A.
Curator teſtamento an dari poſſit: T. 5. c. 1043. D.
Curator, qui in negotio adoleſcentis errore deceptus ſit, ſi alioquin rem bonâ fide geſſerit, an damnum ea de re accipiet. T. 5. c. 440. A.
Curator cui non eſt, adminiſtrationem, & alienationem rerum ſuarum habere an cenſeatur. T. 5. c. 744. C.
Curator ætate minoribus an æquè detur, ac tutor, Tom. 5. c. 578. D.
Curator, & tutor in quo differunt, & in quo non differunt. T. 5. c. 1173. E. & c. 1188. B. & ſeq.
Curator furioſi an domini loco haberi debeat. T. 6. c. 145. B.
Curator puellæ, non tantum dotem pro ea dare debet, ſed etia m im-
peu-

pendia facere, quæ ad nuptias neceſſaria ſunt. T. 6. c. 603. A.
Curator impuberi datus quacumque cauſa perſeverat in diem pubertatis in eadem cura. T.6.c.559.D.
Curator non poteſt adultam, cujus negotia gerit, uxorem ducere. T. 6. c. 544. B.
Curator reipublicæ an habeat actionem adversùs contutorem. T. 6. c. 10. D.
Curator conſtitutus a republica ad ſiliginem coemendam in uſum reipublicæ. Ibid. B.
Curator conſilio, & operâ toeri debet non ſolùm patrimonium, ſed & corpus, ac ſalutem furioſi. T. 6. c. 136. E.
Curator an dari neceſſum ſit pupillo, ſi tutor affuerit. T. 6.c.203.E.
Curator furioſi heredis inſtituti agnovit bonorum poſſeſſionem ſecundùm tabulas decretalem, & fruitur bonis hereditariis. T. 7. c. 1176. C. legata præſtat. Ibid. C.
Curator reipublicæ eſt tantùm judex, & cenſor rerum ad municipium pertinentium. T. 7. c. 135. D. is erat ex decurionibus, vectigalia locabat, vias curabat, cauſas reipublicæ agebat apud Præſidem, vel Principem. Ibid. D.
Curator teſtamento an detur. T. 7. c. 1320. E.
Curator cur potiſſimùm conſtituatur. T. 8. c. 511. E.
Curator bonis cuſtodiendis quando detur. T. 8. c. 132. A.
Nullus curator, qui ex inquiſitione eligitur, ſatiſdat. T. 9. c. 582. B.
Curator nullam poteſtatem habet in puberem, aut impuberem. T. 9. c. 566. E. & c. 567. A.
Curator, vel tutor præſtat dolum, & culpam latam, & quantam in rebus ſuis diligentiam. T.9. c.592. B.
Curator datur rebus, tutor perſonæ. T. 9. c. 565. B.
Curator, & tutor in quo differunt. T. 9. c. 556. E. & c. 557. A. & c. 565. A. & ſeq. & c. 590. C.
Curator, vel tutor ad litem datur ante litis conteſtationem. T. 9. c. 982. E.
Curator bonis datus dominii cauſam præſtat. T.9. c.1231. A. B.
Curator non poteſt ducere pupillam uxorem. T. 9. c. 448. A. B.
Curator in quibus caſibus datur curatorem habenti. T. 9. c. 565. E. & c. 566. A. & ſeq.
Curator non datur puberi teſtamento. T. 9. c. 556. E.
Curator, vel tutor non debet veſtigalia conducere. T. 9. c.579. A. & ſeq.
Curator furioſi, vel prodigi in quo differat a curatore minoris vigintiquinque annis. T. 10. c. 51. E.
Curator reipublicæ quo munere fungebatur. T. 10. c. 384. D.
Curator reipublicæ an jus dicendæ mulctæ habeat. T. 10. c. 398. E.
Curator reipublicæ eſt quaſi judex, & cenſor rerum, quæ ad civitates pertinent. T. 10. c. 504. D.
Curator an poſſit repudiare bonorum poſſeſſionem delatam adoleſcenti, cujus eſt ipſe curator. T. 10. c. 785. D.
Curator ſi intervenerit, an poſſit minor reſtitui adversùs ſolutionem. T. 10. c. 899. D.
Curator an poſſit emere rem adoleſcentis, vel furioſi, vel prodigi. T. 10. c. 1007. D.
Curatoris reipublicæ munus, & cura. T. 1. c. 886. C.
Curatoris rei frumentariæ, & Ædilis differentia. T. 3. c. 41. A.
Curatoris, ac tutoris differentiæ. T. 3. c. 490. A.
Curatoris, ac tutoris datio juris eſt, non patriæ poteſtatis, vel juriſdictionis. T. 3. c. 170. B.
Sine curatoris auctoritate puberes obligantur. T. 4. c. 400. A.
Curatoris bonorum poſſeſſionem petentis furioſo ſcientia non nocet, tutoris verò ſcientia nocet pupillo. T. 4. c. 398. C.
Curatoris dandi teſtamento jus non eſt patri. T. 4. c. 545. A.
Curatoris pignora non capi poſſunt. Tom. 4. c. 1024. E. & c.1025. A.
Curatoris ſcientia non nocet adoleſcenti. T. 4. c. 400. B.
Curatoris reipublicæ officium quale. T. 4. c. 834. B.
Curatoris pactum an noceat adulto. T. 9. c. 107. A. & ſeq.
Ex curatoris, vel tutoris facto quando minores agere, vel conveniri poſſunt. T. 9. c. 576.B.& ſeq.
Curatoris fraus, aut negligentia vitio vertitur, non paupertas. T. 9. c. 584. A.
Curatoris auctoritas quando eſt neceſſaria, & quando non eſt neceſſaria. T. 9. c. 1257. C. & ſeq.
Curatori adoleſcentis nomine accuſare licet. T. 1. c. 490. E.
Curatori quicquam teſtamento dari vetitum. T. 1. c. 690. B.
Curatorei pro *curatori*. T. 3. c. 76.E.
Curatori reipublicæ an adſidere poſſit in conſilium vir ejuſdem civitatis. T. 4. c. 834. D.
Curatori invito in cauſa pupilli non defertur jusjurandum, & cur. T. 6. c. 53. C.
Curatorem habenti quibus cauſis curator datur. T. 1. c.48. E. & c. 49. C.
Per curatorem an hereditas acquiri poſſit. T. 3. c. 20. D.
Inter curatorem voluntarium, & coactum differentia quæ. T. 4. c. 868. D.
Curatorem habenti an curator poteſt dari. T. 5. c. 1188. C.
Curatorem teſtamento rectè non dari. T. 7. c. 1379. B.
Curatorem, vel tutorem habenti in quibus cauſis tutor, vel curator datur. T.9. c.555. E. & c.566. A. & ſeq.
Curatorem, vel tutorem non tantùm teneri ex adminiſtratione tutelæ, ſed etiam eum, qui quaſi tutor, vel curator aliquid adminiſtravit, cum non eſſet tutor, vel eſſe non poſſet. T. 9. c. 586. B. C.
Curatorem habenti curator datur. T. 9. c. 556. C.
Curatorem, & tutorem dare legis eſt, non juriſdictionis. T. 10. c. 866. D.
In curatore diſtinctio notanda. T. 4. c. 1025. C.
Curatore colludente, ſi quit minorem 25. annis in emendo circumvenerit, an adoleſcens emptioni cogatur ſtare. T. 7. c. 779. B.
De curatore funeris. T. 7. c. 1281. D. E. ſi plus impenderit, an repetat ab heredibus. Ibid. c. 1283. A.
De curatore furioſi, vel prodigi. T. 9. c. 608. D. E.
De curatore, qui removetur tanquam ſuſpectus. T. 9. c. 582. D. E.
De curatore, vel tutore, qui ſatis non dedit. T. 9. c. 581. D.
De curatore, qui cum ſatiſdare debeat, non ſatiſdedit. T. 9. c. 582. D. E.
De curatore, ad quem non omnium rerum pupillarium adminiſtratio pertinet, ſed unius rei tantùm, unius litis defenſio. T. 9. c. 584. C.
De curatore, vel tutore in litem dando. Ibid. C. & ſeq.
De curatore furioſi eadem quæſtio. T. 10. c. 785. D.
Curatores ædificiorum, & viarum publicarum quinam propriè dicantur. T. 3. c. 655. C.D.
Curatores reipublicæ quales ſint. Ibid. C.
Curatores an accipiant adoleſcentes inviti. T. 1. c. 48. A.
Curatores viarum publicarum. T. 1. c. 478. E. & c. 479. A. B.
Curatores dativi. T. 1. c. 790. D.
Curatores quibus ex cauſis nomine pupilli agere, vel conveniri poſſunt. T. 1. c. 792. C. D.
Curatores teſtamentarii egent confirmatione, tutores non item. T. 1. c. 1035. C.
Curatores quibus cauſis ſe excuſare poſſunt. T. 1. c. 793. A. B.
Curatores qui ſibi dari petant. T. 1. c. 791. B.
Curatores minorum res ſine decreto alienare non poſſunt. T. 1. c.796. C.
Curatores non coguntur accipere minores, niſi certis ex cauſis. T. 1. c. 987. A.
Curatores furioſis, val prodigis dantur. T. 2. c. 372. A. B.
Plures curatores bonis conſtituuntur, quidam rem defuncti attigerunt, quidam non: quæritur, an coguntur creditores priùs agere cum iis, qui rem attigerunt, quàm cum aliis. T. 4. c. 868. C.

Cur

Curatores an dentur puberibus. T. 4. c, 400. A.
Curatores viarum. T. 5. c, 874. A.
Curatores ſi ſint plures,& agatur de ſumma adminiſtrationis, omnes ſunt conveniendi apud eundem judicem. T. 9. c. 592. C. D. & priùs convenietur, qui adminiſtravit. Ibid. D.
Curatores quibusnam dentur. & ad quam uſque ætatem. T. 8. c, 923. D. E. & c, 924. A.
Curatores operum publicorum reipublicæ tenentur ab opere abſoluto uſque in annos 15. T, 9. c. 1183. A.
Curatores qui petant. T. 9. c. 561. D.
Curatores a quibus dabantur. T. 9. c. 609. B.
Curatores non debent fieri publicani,& cor. T. 9. c. 579. A. & ſeq.
Curatores quando conveniri poſſunt pro adminiſtratione curæ. T. 9. c. 591. B. C. & ſeq.
Curatores legitimi, aut petiti,& dati ſine inquiſitione, non ſunt juſti adminiſtratores ſine ſatiſdatione rem pupilli ſalvam fore. T. 9. c. 581. D.
Curatores, vel tutores an poſſint ſubſcribere in crimen falſi. T. 9. c. 1365. C. & ſeq.
Curatores, vel tutores qui dare non poſſunt. T. 9. c. 563. B. & ſeq.
Curatores, vel tutores qui dare poſſunt. Ibid. B. & ſeq.
Curatores incipere debent a confectione inventarii, ſive repertorii, T. 9. c. 569. E.
Curatores cur dentur, & de quo teneantur. T, 10. c. 51. E. & c. 52. A.
Curatores reipublicæ an jus dicendæ mulctæ habeant. T, 10. c. 609. C,
De curatorum adminiſtratione, & periculo, T. 1. c. 791. C,
Curatorum auctoritas, T. 1. c, 792. A.
Curatorum, qui bonis dantur, varia exempla. T. 8. c. 118. B.
De curatorum poteſtate in alienandis rebus minorum, T. 9. c. 572. C. & ſeq.
De curatorum, vel tutorum adminiſtratione ex pecunia pupillari fœneranda, & deponenda, T. 9. c. 569. A. & ſeq.
De curatorum, & tutorum periculo, T. 9, c. 575. C. & ſeq.
Curatorum officium, & culpa, T. 10. c. 824. A.
Duobus curatoribus frumenti parandi a republica ordinatis, quæritur, ſi unus in munere fraudulenter verſatus ſit, an alter pro altero conveniri poſſit? T. 4. c. 868. A. qui rem malè geſſit, priùs conveniatur, quàm collega. Ibid, B.
Curatoribus rei frumentariæ data fuit pecunia publica omnibus in ſolidum, quæritur, an ſi data ſit pro virilibus portionibus, & ſeparatis, non ſit curæ commune periculum? & quid dicendum, Ibid. D. E.
Curatoribus condemnatis, per quos res adoleſcentis ſervari poteſt, an etiam ſalva ſit adoleſcenti reſtitutio in integrum adversùs tutorem. T. 4. c. 903. D. & ſeq.
De curatoribus furioſo, & aliis extra minores dandis. T, 1, c. 795. D.
Sine curatoribus olim puberes adrogabantur, T. 4. c. 751. C. hodie non poteſt ex conſtitutione Claudii, Ibid. C,
De curatoribus furioſo, vel dementi datis, & quodnam ſit eorum officium. T, 6. c. 136. E.
De curatoribus falſis. T, 9, c, 586. B. C.
De curatoribus, qui moram judiciis adferunt. T. 9. c. 142, C. D.
De curatoribus, & tutoribus ſuſpectis. T. 9. c. 582, D, E, & c, 583. A. & ſeq.
De curatoribus, vel tutoribus illuſtrium, vel clariſſimarum perſonarum. T. 9. c. 561, E, & c. 562. A. & ſeq.
Ex curatoribus, vel tutoribus pluribus, ſi omnes, vel unus agere pro minore, vel conveniri poſſit. T. 9, c. 577. C. D, & ſeq.
De curatoribus, qui dantur puberibus furioſis, & prodigis. T. 9. c. 557. E.
An ſine curatoribus ſuis poſſint puberes ex ſtipulatu obligari, T, 10. c. 86. D.
Curcuma. T. 3. c. 311. D.
Curia ſenatum ſignificat, & duplex eſt. T. 2, c. 703. D.
Curia ſeminarium eſt honorum, & munerum. T, 2. c. 738. C.
Curia non ſolvitur. T. 2. c. 715. B
Quæ dignitates curiâ ſolvant, T. 2. c, 724. B,
Curia minor Senatus cur dicta, & Decuriones minores Senatores appellati. T. 5. c. 120. E.
Curia erat inſtar ſenatus, & curiales dicuntur minores Senatores. T, 10. c. 871, D,
Curiæ ejuſdem Decuriones, aut Senatores an eſſe poſſint pater, & filius familias, & duo, vel plures fratres. T. 5. c. 120. E,
Curiæ ordo ubi non erat, ibi tantùm erant defenſores, non magiſtratus municipales, T. 10. c, 871. D.
Cum curiis viris militaribus nihil ſit commone. T. 2. c. 715. B.
Curialis conditionis quæſtio apud Præſidem agitatur, & intra tres menſes deciditur, T. 2, c. 718, C.
Curiali vacatio ad tempus rectè conceditur. T, 2. c. 744. B,
Curiali ſi non curialis heres exſtiterit, curiæ debetur quadrans. T. 2. c. 732. E.
Curialem patris fortunam nati, & poſtumi ſequuntur, T, 2, c. 716. D.
Curialem, & municipem pro eodem accipi, T. 2. c. 860. E.
Curiales ſunt ſub juriſdictione Præſidis. T, 2. c, 716. C.
Curiales occupari non debent humilioribus officiis, T. 2. c. 777. A.
Curiales ſervos eſſe reipublicæ, ac viſcera civitatum. T. 2. c. 703. E.
Curiales pro republica ſubeunt munera, non pro re privata Principis. T. 2, c. 709. A,
Curiales ultra terminos propriæ civitatis non jubeantur ſui exhibere præſentiam. T. 2. c, 710. A. B.
Curiales res immobiles, & mancipia ruſtica vendere prohibentur ſine interpoſitione decreti. T. 2. c, 727, A.
Curiales non ſubjiciuntur tormentis. T. 2, c. 771. B.
Curiales ne militent. T. 2. c, 949. B.
Curiales quinam ſint, T. 10. c. 699. D.
Curiales an habeant jus ſedendi in Secretario Præſidis provinciæ. T. 10. c. 859. A.
Curiales ſæpe ſeparantur ab honoratis. Ibid. A. B.
Curialium deſcriptiones, T, 2. c, 686. C,
Curialium legitima, T. 2. c. 1059. D.
De curialium prædiis ſine decreto non alienandis, T. 2. c. 725. D.
Curialibus interdicitur, ne ruri habitent. T. 2. c. 733, E.
Curialibus profugis, ſi intra annum evocati redierint, bona vendita redduntur, poſt annum Curiæ addicuntur, T. 10. c. 656. D.
Curio, ſeu rector parochiæ cum perſona appelletur, conſequens eſt, & parochiæ curam perſonatum eſſe. T, 6. c, 839. D.
Curionum decreto municipales creantur magiſtratus. T. 1. c. 886. E.
Curioſi ex ſchola agentium in rebus mittuntur. T. 2. c. 934. A.
Curioſi, & curagendarii qui dicantur, & eorum officium, T. 2. c. 933. C.
Curioſi ex agentibus in rebus creantur. Ibid. C.
Curioſi quinam ſint, & unde ſic dicti. T. 10. c, 846. E.
Curioſitas in creditore non exigitur. T. 1. c. 1300. C,
Curioſitatem jura in creditoribus quando requirunt. Ibid. A. B.
Curmi quid ſit Dioſcoridi, T. 3. c. 3. c. 319. C.
Currus quadrigæ non cedit legatæ, ut pars, vel acceſſio. T. 4. c. 410. A.
Curſus clabularis, & vehicularis. T. 2. c. 993. C.
Curſus publicus non veniat in querelam. D. 2. c. 992. C.
Curſu publico privatis uti non licet. Ibid. A.
Ad curſum publicum utebantur bobus, aſinis, mulis. T. 2. c. 988. A.

Cur-

Curtem vendere aliud eſt; aliud vendere feudum. T. 2. c. 1220. E.
Curtem Eccleſiæ alienatam ſequuntur Vaſalli. T. 2. c. 1336. D.
Curulis equus. T. 2. c. 740. A.
Cuſores a muneribus civilibus excuſantur. T. 2. c. 767. C.
Cuſores linarii qui. T. 2. c. 768. E.
Cuſtodes horreorum. T. 9. c. 405. B.
Cuſtodia publica an irroget inſamiam. T. 3. c. 428. B.
Cuſtodia diligens quæ ſit, & quod ejus miniſterium. T. 3. c. 417. E.
Cuſtodia officii. Tom. 2. c. 585. C. E.
Cuſtodia aliud eſt, aliud poſſeſſio. T. 4. c. 650. D.
Cuſtodia depoſitæ pecuniæ tantùm eſt non uſus. T. 4. c. 211. E.
Cuſtodia, & diligentia idem eſt. T. 5. c. 420. D.
Cuſtodia rei emptæ quænam complectatur. T. 5. c. 649. A.
Cuſtodia, & diligentia an idem ſint. T. 3. c. 420. D.
Cuſtodia, ideſt, poſſeſſio. T. 8. c. 313. E. & c. 314. A.
Cuſtodia quid. T. 8. c. 635. C.
Cuſtodia a quo exigitur, is præſtat levem culpam. T. 8. c. 798. C.
Cuſtodia reorum qualis eſſe debet. T. 9. c. 1385. C. D.
Cuſtodia diligans non complectitur carcerem, & vincula. Tum. 9. c. 1385. D.
Cuſtodia pleniſſima. T. 9. c. 294. B.
Cuſtodia quid ſit. T. 9. c. 1197. A. quam cuſtodiam quiſque præſtare tenetur. Ibid. A. B. C.
Cuſtodia reorum ad quos pertinet. T. 9. c. 1389. C. D.
Cuſtodia privata illegitima, & illicita eſt. T. 9. c. 1391. B. C.
Cuſtodia quandoque eſt ſtudium, & accuratio boni, & diligentis patris familias in re cuſtodienda. T. 10. c. 701. C.
Cuſtodia plerumque ſignificat publicum carcerem, interdum reum, qui detinetur in cuſtodia. T. 10. 721. C.
Cuſtodia in depoſito quænam ſit. T. 10. c. 986. B.
Cuſtodiæ nomine publica cuſtodia continetur. T. 2. c. 586. D.
Cuſtodiæ depoſitum. T. 9. c. 350. A. Vide, Depoſitum.
Cuſtodiæ nomen ambiguum eſt. T. 9. c. 1389. D.
Cuſtodiæ verbo leviſſima culpa ſignificatur. T. 10. c. 443. D.
Cuſtodiam, & diligentiam qui quem dicit præſtare, hic dicit ex oppoſito præſtare omnem culpam, omnem negligentiam. T. 4. c. 488. C.
De cuſtodia reorum. T. 1. c. 872. C. & T. 2. c. 585. C. & T. 9. c. 1386. C. & ſeq.
Pro cuſtodia rei alicujus qui mercedem accepit, is hujus periculum cuſtodiæ præſtat. T. 6. c. 5. D.
De cuſtodia reorum, & obſervatione eorum, qui rei poſtulati ſunt, & judicio exhibiti, & de carcere, & vinculis publicis. T. 9. c. 1386. C. & ſeq.
Cuſtos pigneratitius ædium vitioſarum an efficiatur is, qui ob non præſtitam cautionem a domino earum in poſſeſſionem ædium vicinarum miſſus eſt. T. 5. c. 6. C.
Cyclades inſulæ. T. 2. c. 1091. D.
Cydonium quid ſit, an vini appellatione contineatur. T. 7. c. 1456. D.
Κυρ..., vulgo *Quiriſana*. T. 2. c. 184. E.
Cyprus ærosa dicta. Vide, Æroſa Cyprus.
Cyprus aeroſa inſola vocatur apud Feſtum, & cur. T. 9. c. 1449. C.
Cyrreſtica Syriæ pars proxima. T. 3. c. 207. B.
Cyziceni operarii. T. 2. c. 830. A.

D

DAbo, ut des, eſt pactum nudum. T. 7. c. 827. D.
Daciæ provinciæ quinque. T. 2. c. 674. A.
Daciæ conſuetudo circa traditionem prædii Eccleſiæ donati. T. 3. c. 553. A.
Daciæ Præſes cur Præfectus Auguſtalis appellatur. T. 10. c. 850. B.
Dama, vel Damas, & Demetrius idem eſt, ut Menas, & Menodorus. T. 7. c. 1324. B.
Damna poſt mortem teſtatoris illata ſuſtinet heres, ſic & lucra. T. 4. c. 201. B. ſecus in nominibus factis deterioribus, ſeu melioribus. Ibid. C. ratio hujus differentiæ quæ. Ibid. D.
Damna illa an poſt mortem ſuſtineat heres. Ibid. B.
Damna, & onera quem ſequuntur, eundem & emolumenta ſequi neceſſe eſt, & contra. T. 4. c. 1229. D. E.
Damna fatalia ex improviſo accidunt, nec ea effugere eſt. T. 6. c. 327. B.
Damna utrinque facta quonam modo compenſantur. T. 6. c. 7. B. C.
Damnare ad ferrum eſt damnare ad gladium. T. 4. c. 16. B.
Damnari adverſarii arbitrio gravius eſt, quàm judicis. T. 7. c. 163. D.
Damnari plus eſt, quàm convinci. T. 7. c. 885. A.
Damnati quanti actor juraverit in litem plus eſt, quàm quanti actoris intereſt. T. 7. c. 163. D.
Damnare in ſolidum eum, qui bonis exutus eſt, inhumanum eſt. T. 8. c. 801. A.
Damnari an quis poſſit in eo, quod facere non poſſit. T. 8. c. 55. B.
Damnari neminem poſſe, abſente accuſatore, vel actore. T. 9. c. 1420. D.
Damnati verbum quid ſignificat. Tom. 1. c. 1327. D.
Damnati in ludum venatorium melior eſt conditio, quàm damnati ad beſtias. T. 3. c. 368. A.
Damnati in perpetuum civitatem amittunt, libertatem retinent. T. 1. c. 499. E. & c. 500. A.
Damnati judicio publico teſtimonii judiciarii, vel teſtamentarii dictionem non habent. T. 4. c. 1474. C. D.
Damnati ad pœnam, quæ capite minuat, an poſſint inſtituere accuſationem, vel delationem. T. 8. c. 438. A.
Damnati ex cauſa criminali an fiſcales cauſas deferre poſſint. T. 8. c. 436. E.
Damnati in metallum an fiſcales cauſas deferre poſſint. T. 8. c. 437. B.
Damnati in metallum ſtatim ſuam conditionem permutant. T. 8. c. 166. B.
Damnati infecti cauſà qui mittitur in poſſeſſionem, an poſſideat. T. 8. c. 270. D.
Damnati publico judicio teſtes eſſe non poſſunt. T. 9. c. 277. A.
Damnati cum ad ſupplicium ducebantur, quæ obſervabantur. T. 9. c. 1480. C.
Damnati extremo ſupplicio ducuntur ad ſupplicium irretiti laqueo, aut bojâ, *la hart au col*. Tom. 9. c. 1389. A.
Damnati ex eremodicio, & ex contumacia differunt. T. 10. c. 799. C.
Damnati in opus publicum perpetuum quam capitis diminutionem patiantur. T. 10. c. 123. A.
Damnatio ad gladium, ac damnatio in ludum. T. 3. c. 367. E. & c. 368. A.
Damnatio in metallum non fit ad tempus. T. 3. c. 155. E.
Damnatio extinguitur provocatione. T. 1. c. 1327. D.
Damnatio judicis eſt, pœna verò ſolius legis jure ordinario. T. 4. c. 848. C.
Damnatio in metallum eſt maxima capitis diminutio, morti comparatur, plectit civitate, & libertate. T. 4. c. 1147. A. damnatus in metallum jus eligendi non habet, ſecus in deportato. Ibid. A.
Damnatio in metallum quare ſit pœna graviſſima, & nulla ſit illâ gravior. T. 5. c. 752. D.
Damnatio in metallum a damnatione ad gladium quid diſtet. T. 5. c. 1159. B. & ſeq.
Damnatio in metallum non extinguit omnia jura, & tamen in omni jure comparatur morti. T. 7. c. 1241. B. C.
Damnationis legatum quod eſt. T. 7. c. 542. C.
Damnationis legatum explicatur. T. 7. c. 1003. A.
Damnationis legatum datur ab herede damnato dari. T. 7. c. 1233. E.

Per:

Per damnationem omnes ret legari poſſunt, T. 1. c. 339. D.
Per damnationem legatum. Vide, Legatum per vindicationem.
Poſt damnationem cauſa retractari non poteſt, T. 10. c. 227. C.
Damnatione irritum fit teſtamentum, ſi vivua teſtatnr damnetur capite, & minuatur. Tom. 7. c. 1234. D.
In damnatione reorum quæ obſervabantur. T. 9. c. 1480. B. C.
Damnatis rei capitalis bonorum poſſeſſio denegatur, nec ji in integrum reſtituuntur. T. 1. c. 1326. D.E.
De damnatis,qui beneficio, & indulgentiâ Principis ſpeciali, vel generali revocantur ab exilio, vel metallo, & in integrum reſtituuntur.T. 9. c. 1483. D. E.
Damnato comparatur reus, qui fugit. T. 3. c. 180. A.
Damnato ex contumacia non eſſe jus appellandi, non eſſe reſtitutionis petendæ jus,& cur. T. 9. c. 986. D.
A damnato ad metallum an fideicommiſſum relinqui poſſit. T. 10. c. 156. E.
Cum damnato teſtamenti factio non eſt. T. 10. c. 1056. E.
Quæ per damnationem legari poſſunt,& per fideicommiſſum relinqui poſſunt. T. 4. c. 1195. C. D. quem Orcus ademit, nullus eſt. Ibid. c. 1197. B.
Damnatorum bona non peti poſſe, ultro dari poſſe. T. 2. c. 666. C.
De damnatorum bonis. T. 1. c. 877. C.
Damnatorum judicio publico teſtimonium cur repellitur propter infamiam. T. 4. c. 1473. D.
Damnatornm liberis an ſervetur jus patronatus, quod habuit, qui damnatus eſt capitali judicio. T. 4. c. 27. D.
Damnatum ſequitur infamia. T. 4. c. 849. B.
Damnatur quis aut ex cauſa famoſa,aut non famoſa. T. 4. c. 25. C.
Damnatus rei capitalis quis dicatur. T. 1. c. 1326. D.
Damnatus ad tempus in opus publicum, teſtamentum facere poteſt. T. 1. c. 417. B.
Damnatus depoſiti fit quidem infamis, ſed a teſtimonio non repellitur. T. 4. c. 848. A.
Damnatus in litis æſtimationem an a poſſeſſore fundi conveniri poſſit. T. 5. c. 154. B.
Damnatus in partes. T. 9. c. 541. E.
Damnatus in ſolidum. Ibid. E. & c. 542. A.
Damnum, & lucrum inter ſocios communicatur. T. 1. c. 393. D.
Damnum per injuriam datum. T. 1. c. 241. B.
Damnum qui in ſeditione dat, quibus pœnis tenetur. Tom. 1. c. 479. D.
Damnum, vel lucrum non ex eventu notatur. T. 1. c. 1460. C.
Damnum infectum. T. 1. c. 833. B.
Damnum fatale. Tom. 4. c. 1238. D.
Damnum decidere eſt paciſci; quæ pactio actionem de furto perimit. T. 4. c. 248. C.
Damnum quid ſit. T. 5. c. 374. E.
Damnum feciſſe an videatur, qui occaſionem damni præbet. T. 5. c. 586. B. C.
Damnum in naufragio factum quandonam ſarciatur, quando non ſarciatur. T. 5. c. 534. C. D.
Damnum quomodo intelligatur. T. 5. c. 374. E.
Damnum datum quandonam venit. T. 5. c. 870. A. B.
Damnum injuriâ quadam ab alio datum an pertineat ad eos, qui ſervandum aliquid conducunt, aut utendum accipiunt. T. 6. c. 5. C.
Damnum ſi duo dederint, an ſinguli pœnæ nomine lege Aquiliâ teneantur in ſolidum. T. 7. c. 88. C.
Damnum quid. T. 8. c. 543. C.
Damnum emergens, vel lucrum ceſſans. T. 9. c. 1075. D.
Damnum omne an veniat in æſtimationem. T. 10. c. 754. C.
Damni infecti nomine tria interponuntur decreta Prætoris. T. 1. c. 1519. D. E. & c. 1520. A.
Damni infecti ſtipulatio. T. 1. c. 1519. C. & ſeq.
Damni infecti cautio. Ibid. C.
Damni infecti quis ſtipulari, & cui cautio fieri poſſit. T. 5. c. 645. C.
Damni, an lucri æſtimatio ſit. T. 5. c. 535. E.
Damni infecti ſtipulatio. Vide, Stipulatio damni infecti.
Damni infecti ut caveant, a præſide provinciæ mandatur magiſtratibus. T. 5. c. 5. B.
Damni occaſio habetur pro cauſa, pro principio, pro damno. T. 7. c. 353. B.
Damni & injuriæ actio quibus datur. T. 8. c. 1086. E.
Damni infecti juriſdictio ad quem magiſtratum pertineat. T. 8. c. 481. A.
Damni dati ratione quoties noſtra intereſt, addimus negationem. T. 10. c. 749. D.
De damno qui certat, an potior ſit eo, qui de lucro certat. T. 4 c. 1279. A.
De damno, quod in contributionem venit. T. 5. c. 533. D.
De damno infecto edictum quantum differat ab edicto de interrogationibus in jure faciendis. T. 5. c. 640. A. B.
De damno illato. Vide, Lex aquilia.
De damno, & lucro ſocietatis. T. 7. c. 580. B.
Damnoſum quantum ſit pupillis, ſi adminiſtratio tutorum non ſervatur. T. 5. c. 581. B.
Damus noſtra; & reddimus aliena; damus libenter, & reddimus inviti. T. 6. c. 78. A.
Damus ob cauſam, vel ob rem. T. 7. c. 827. D.
Damus libenter. T. 9. c. 474. A.
Dandi verbum modò factum ſignificat tradendæ poſſeſſionis, modò effectum proprietatis. T. 4. c. 667. D.
Dandi verbum an etiam reddendi ſignificationem habeat, & contra verbum reddendi etiam dandi. T. 6. c. 40. A.
Dandi cauſa ſolutioni cohæret. T. 9. c. 229. C.
Dandi cauſa donationi non cohæret. Ibid. C.
Dandi obligatio, & faciendi obligatio in quo differunt. Tom. 9. c. 1268. D. E.
Dandi legandi non eſt jus; poteſtaſque, niſi ſalvo jure publico. T. 10. c. 803. C. D.
In dando conjuncti an videantur conjuncti in adimendo. T. 10. c. 474. D.
In ſtipulatione, quæ in dando conſiſtit, diſſenſerunt Sabiniani, & Proculejani. T. 10. c. 77. C.
Dans libertatem an det beneficium. T. 6. c. 520. A.
Dantis beneficium mens ſpectari debet. T. 4. c. 1003. C.
Quæ dantur nominatim lege, mandari non poſſunt. T. 4. c. 8. A.
Daphne, ſuburbanus Antiochiæ lucus, cupreſſis obſitus. Tom. 2. c. 884. C.
Dardanarii. T. 3. c. 274. A.
Dare eſt accipientis facere. T. 3. c. 324. B.
Dare minus eſt, quàm deferre. T. 1. c. 1267. C.
Dare, *facere* duo verba quid ſignificant. T. 1. c. 226. E.
Dare contra libertatem, & dare ſecundùm reos, dare finem cognitioni, & dare litem. T. 3. c. 157. D. E. & c. 158. A.
Dare in infinitum quibus licet. T. 1. c. 488. D.
Dare eſt viventium, relinquere morientium. V. 4. c. 517. C.
Dare ſolet, qui confirmat. T. 4. c. 1008. A. B.
Dare non tantùm eſt dominium transferre, ſed & facere tantùm. T. 4. c. 661. A.
Dare an ſit idem, quod dominium transferre. T. 5. c. 779. D. & c. 861. A.
Dare in dotem, & accipere; tradere, & traditum accipere, quàm ſæpe confundantur. T. 6. c. 746. B. C.
Dare an interpretari poſſit offerre. T. 6. c. 363. D.
Dare an aliud ſit, & aliud reddere. T. 6. c. 78. A.
Dare eſt accipientis facere, & dominium transferre. T. 7. c. 827. A.
Dare plus eſt quàm mandare. T. 7. c. 85. C.

Da-

Digitized by Google

Dare ob rem quid ſit. T. 7. c. 827. D. & c. 835. B.

Dare plerumque faciendi ſignificationem habet. Ibid. D.

Dare quomodo interpretandum. T. 8. c. 728. D. & c. 840. D.

Dare quomodo in ſtipulationibus recipiatur. T. 8. c. 728. D. & c. 840. D.

Dare eſt viventium. T. 9. c. 474. A.

Dare, & relinquere in quo differunt. Ibid. A. B.

Dare aliud eſt, aliud mandare. T. 10. c. 93. D.

Dare eſt dominium transferre; & accipientis facere. T. 10. c. 421. E.

Verbum dare dat ſemper initium locationi. T. 10. c. 451. E.

Dare eſt verbum juris, & quid eo ſignificetur. T. 10. c. 709. B.

Dare legare ſine conjunctione in textu legis Falcidiæ. T. 10. c. 803. A. B.

Dare eſt dominium transferre. T. 8. c. 637. B. & T. 10. c. 951. E.

Dare latiùs patet, quàm donare. T. 10. c. 1095. E.

De verbo *dare* ſcripſit Papinianus non tantùm ſignificare effectum transferendi dominii, ſed & factum nudum ſine effectu. T. 4. c. 660. E. & c. 661. A.

Dare ob cauſam quid ſit. T. 9. c. 229. A.

Dat, qui confirmat. T. 6. c. 200. E. & c. 261. A.

Data nun videantur, quæ accipientis non fiunt. T. 6. c. 117. B.

Data, donata, conceſſa diſtinguuntur. T. 7. c. 1281. D.

Data non videntur, quæ eo tempore, quo dantur, accipientis non fiunt. T. 8. c. 728. D. & c. 840. D. & c. 881. A.

Dati repetitio cui, & quando competat. T. 5. c. 503. B.

Dati repetitio cujus per errorem eſt, ejus conſulto dati donatio eſt. Tom. 8. c. 686. D. c. 779. E. & c. 859. E.

Dati in rem totus tractatus quando inſpici debeat. Tom. 7. c. 835. A.

Dati ob rem condictio, cui, & quando competat. Tom. 7. c. 836. A.

Dati ab rem tractatus in quibus, & quot ſpeciebus, & articulis conſiſtat, & qui illi ſint. Tom. 7. c. 835. B. C.

Dati ob præteritam cauſam vix condictio eſt. T. 10. c. 955. B.

Datio conditione prior eſt. T. 1. c. 1209. A.

Datio in adoptionem, & datio in fidem, quid differant. Tom. 1. c. 1249. A. B.

Datio, curatio, nominatio, ordinatio, in jure idem eſt. T. 4. c. 1014. E.

Datio tutoris mandari non poteſt. T. 4. c. 9. E. & c. 304. E.

Datio tututis non eſt juriſdictionis, ſed juris. T. 4. c. 304. E. & c. 305. A.

Datio tutoris eſt legis, vel ejus, cui eam lex dedit. T. 4. c. 1109. C.

Datio tutoris. Vide, Tutor.

Datio in ſolutum au ſit pro venditioue. T. 5. c. 427. C.

Datio. Vide, Donatio.

Datio an ſit, ſi quis alicui, quæ ſtbi debeat, ea accepta faciat. T. 7. c. 1059. A.

Datio eſt genus donationis. T. 9. c. 1330. E.

Datio eſt genus, quo continetur dos, mutuum, permutatio, legatum, fideicommiſſum, & donatio cauſà mortis, & donatio vera, & abſoluta. T. 9. c. 1331. B.

An datio tutoris annumeranda ſit iis, quæ ſunt imperii. T. 10. c. 94. A.

Datio eſt cauſa adquirendi dominii dotis. T. 10. c. 298. A.

Datio judicii cujus ſit, & quo jure competat. T. 10. c. 400. A. Vide, Judex.

Datio eſt alienatio, ſive tranſlatio dominii. T. 10. c. 1020. A.

Inter dationem libertatis ex die, & hereditatis, differentia quæ eſt. T. 4. c. 1440. E. & c. 1441. A.

Dativa tutela teſtamentariæ cedit. T. 4. c. 1384. D. nuda promiſſio au fert jus excuſarionis. Ibid. E. ſuſpectus tutor dicitur, qui operam ſuam invito ingerit. Ibid. c. 1385. B.

Dativus tutor. Vide, Tutor.

Datuiri verbum antiquum. T. 9. c. 812. B.

Datum non dicitur id, quod non eſt acceptum. T. 1. c. 691. C.

Datum cui nibil eſt, non recipitur, ut is rogando obligetur. T. 4. c. 1147. E.

Datum ob cauſam, ſi cauſa falſa fuerit, an repeti poſſit. T. 7. c. 835. B.

Datum ob turpem rem non repeti re ſequutâ, niſi uno caſu. T. 7. c. 832. A.

Datum ob rem, re non ſequutâ, an condici, & repeti poſſit. T. 7. c. 835. B.

Datum ob rem repetitur, re non ſequutâ. T. 7. c. 827. D. E.

Datum ob rem aliquando etiam dicitue datum ab cauſam. T. 7. c. 835. B.

Datum ob rem honeſtam nunquam repeti, re ſequutâ. T. 7. c. 832. A.

Datum an videatur, quod ita datum eſt, ut mox reſtituatur. T. 8. c. 281. C.

Quod datur certâ lege, valere, etiamſi conditio illa ſit impoſſibilis. T. 9. c. 233. C.

Datus in exilium temporale, tutor eſſe oon deſinit. T. 4. c. 1029. B. ſecus de perpetuo exilio. Ibid. B.

Datus judex. Vide, Judex.

Datus tutor. Vide, Tutor.

Negutium do, ut facias; rectè comparatur locationi. T. 10. c. 451. E.

De in rem verſo. T. 1. c. 387. C.

De articulus auget ſignificationem. T. 9. c. 349. E.

Dealbatores. T. 2. c. 768. E.

Dealbatores a muneribus civilibus excuſantur. T. 2. c. 767. C.

Deamare in uſu apud Feſtum. T. 10. c. 436. B.

De debendi reis duobus, an pactum unius proſit alteri. T. 5. c. 68. A.

Debere, & *poſſe* verbis promiſcuè utuntur auctores noſtri. T. 4. c. 72. D.

Deberi deſinit, quod ex ſtipulatione debetur. T. 4. c. 1139. A.

Quod ſemel deberi cœpit, certis modis deſinit. T. 4. c. 141. C.

Deberi quod alicui cœpit, certis modis deſinie deberi, non quibuscumque aliis modis. T. 8. c. 375. D.

Qui debet ſub conditione, an defectâ conditone obligetur. T. 5. c. 859. E.

Quod debetur civiliter, peti poteſt; naturale debitum peti nequit. T. 4. c. 500. B.

Debetur id tantùm propriè, quod peti poteſt. T. 4. c. 500. B.

Quod debetur ſtatim, an & peti ſtatim potaſt. T. 4. c. 1445. C.

Non omne, quod debetur, peti poteſt. T. 10. c. 77. E.

Quicquid debetur, rectè in ſtipulationem transfundi poteſt. T. 10. c. 710. A.

Quæ debentur, non patiuntur falcidiem. T. 10. c. 812. E.

Debilitas quantum ſit membrorum damnum. T. 6. c. 224. C.

Debilitari quinam propriè dicatur. Ibid. C.

Debita plura diverſorum unâ chartâ contineri poſſunt. T. 9. c. 212. B. C.

Debita multorum, ſingulorum propria, in uno inſtrumento comprehendi poſſe, nec cuique debito ſeorſim ſuum inſtrumentum tribui neceſſe eſt. Ibid. B.

Debitio pecuniæ, & debitio corporis certi diſſimilis eſt. T. 5. c. 502. A.

Debitio nullius rei an aliqua eſſe poſſit. T. 6. c. 355. C.

Debitor eſt propriè, cum quo agi poteſt. T. 1. c. 1246. E.

Debitor per creditorem poſſidet. T. 1. c. 1134. B.

Debitor, qui ignorans ſolvit ſcieuti & ſimulanti, ſe eſſe procuratorem creditoris, an liberetur. T. 1. c. 1422. E.

Debitor, qui pignus contrectat, vel hypothecam diſtrahit, furtum facit naturalis poſſeſſionis. T. 1. c. 229. C.

Debitor ſi fraudatiouis cauſâ latitet, ne iu jus vocetur, non defendatur. T. 1. c. 846. D. E.

Debitor, diſtractis fiduciis a creditore, de ſuperfluo adversùs eum habet actionem. T. 1. c. 390. B.

Debitor olim, niſi bonis cederet, in carcerem ducebatur. T. 2. c. 1036. D.

Debitor uno caſu per creditorem poſſidet. T. 1. c. 1401. E.

Debitor ſi a creditore, pignus vendente ſuo jure, pignus minoris emerit, quid. T. 4. c. 928. C. D.

Si debitor creditores, quos fraudare voluit, dimiſerit, ac alios novos, quos fraudare noluit, cum in teſtamento libertates dedit habere cœperit, & eodem teſtamento manente deceſſerit, an propter novos creditores libertates irritæ ſunt. T. 4. c. 1040. C. excipitur unus caſus. Ibid. D.

Debitor certæ pecuniæ creditori condemnatus appellat; mox tranſegit cum creditore de remittenda pecuniæ parte, hac conditione, ut ſi reliquam partem creditori non ſolveret denominato tempore, ſolidam ſummam præſtaret, an pecunia in condemnationem deducta debetur, necne, quæſtionis eſt. T. 4. c. 837. B. & ſeq.

Debitor certi corporis liberatur naufragio, vel incendio, & quomodo. T. 4. c. 953. D.

Debitor creditori fruſtra legat id, quod ei debet. T. 4. c. 1192. B. & quando hoc procedit. Ibid. B. plus in legato poteſt eſſe vel ſumma, vel tempore, aut conditione. Ibid. B.

Debitor liberatur vero procuratori ſolvens, nec liberato condictio datur. T. 4. c. 1348. E. qui debitor principalis eſt, & fidejuſſor pro ſe ipſo eſſe non poteſt. T. 4. c. 673. D. E.

Debitor. Vide, Reus;

Quod debitor per errorem ſolvit, an id condicere poſſit. T. 4. c. 1324. C.

Omnis debitor juris poſſeſſor eſt. T. 4. c. 121. D.

Si debitor pignus ſurripuerit, & creditor cum eo egerit furti, vel condictione furtivâ, an debito imputet, quod eâ actione percepit. T. 4. c. 233. B.

Debitor aliud pro alio non ſolvit invitus. T. 4. c. 1039. C.

Debitor principalis refundere debet, quod mandator, aut fidejuſſor ſolvit. T. 4. c. 100. B. C.

Debitor ob incendium ære alieno non liberatur. T. 4. c. 952. D.

Debitor invitus creditorem mutare non cogitur, ſi malit ſibi ſuperfluum ſolvi a creditore. T. 4. c. 932. B.

Debitor creditori jure non legat id, quod debet. T. 4. c. 518. C.

Debitor creditori ſuo nomen, ſive cautionem debitoris ſui rectè pignore obligare poteſt. T. 5. c. 423. E.

Debitor ſciens rem eſſe alienam, vel alii obligatam, vel ſervum, quem pignori dat, eſſe morboſum, an teneatur extra ordinem crimine Stellionatus. T. 5. c. 421. C.

Debitor an ſolvendo liberet ſe potiùs, quàm liberetur a creditore, qui ſolutum accepit. T. 5. c. 68. D.

Debitor quis dicatur, & quatenus ſe vocabulum debitoris extendat. Tom. 5. c. 767. B. C. non poteſt aliud pro alio ſolvere invito creditore. Ibid. B.

Debitor principalis, antequam hypothecariâ agatur, excutiendus eſt. T. 5. c. 424. D.

Debitor ubi conveniri debeat. T. 5. c. 750. D.

Debitor quis dicatur. T. 5. c. 510. B.

Debitor liberatur, qui ſolvit ante diem accipienti creditori. T. 5. c. 411. C.

Debitor pupilli ſi tutori falſo, vel putatitio ſolverit, an, & quatenus teneatur. T. 5. c. 582. D.

Debitor, & debitum ſpecialiter interdum accipitur. T. 5. c. 394. E. & c. 395. A.

Debitor, adeoque dominus pignoris ad exercendam actionem hypothecariam procurator adversùs extraneum pignoris poſſeſſorem dari an poſſit. T. 5. c. 112. C. D.

Debitor debitoris, ſi ſolverit creditori creditoris ſui, tuetur exceptione doli mali. T. 5. c. 424. A. B.

Debitor, qui cum rem alienam pignori dediſſet, poſtea domino ejus rei exſtitit; & dominus ejus rei, qui debitori, a quo res ſua pignorata erat, heres exſtiterat, in quo differunt. T. 5. c. 1187. A.

Debitor ob non ſolutum debitum excommunicari non poteſt. T. 6. c. 1035. E.

Debitor, qui imprudens mulieri ſolvit, quandonam liberatus eſſe intelligatur. T. 6. c. 496. E.

Debitor ſi ſolverit vero procuratori creditoris, an liberetur. T. 6. c. 372. A. an verò liberetur, ſi creditor ratam ſolutionem faciat. Ibid. C.

Debitor, qui pignus traditum creditori ſurripuit ante ſolutionem, an actione furti teneatur. T. 6. c. 145. E. & c. 146. A. B.

Debitor an aliquo modo poſſit eſſe heres ſcriptus, quandiu bonorum poſſeſſio contra tabulas dari poteſt. T. 6. c. 23. E. & c. 24. A. B.

Si debitor debitores ſuos liberaverit acceptilatione, vel pacto in fraudem creditorum, an actio Pauliana creditoribus competat in debitores debitoris, ut reponant ſe in priſtinam obligationem. T. 6. c. 336. D. E.

Si debitor rem pigneratam a creditore redemerit, an quaſi rei ſuæ alienus emptor actione ex vendito teneatur, & an omnia in integro ſint creditori. T. 6. c. 91. B. C.

Debitor, qui antefert diem obligationis, falſum committit, non autem creditor, qui ſibi vigilavit. T. 6. c. 522. B.

Debitor oblatâ ſorte; & uſuris ab venditionem revocare queat. T. 6. c. 610. D.

Debitor an poſſit invito ſtipulatore alio loco ſolvere, quàm pro ſe ſolutum cavit. T. 6. c. 462. B.

Si debitor hereditarius ſolverit ei, qui hereditatem bonâ fide poſſidet, vel ei, qui malâ fide poſſidet hereditatem, an liberetur. T. 6. c. 378. E. & c. 379. A.

Debitor an creditori leget utiliter id, quod ei debet. T. 7. c. 1011. C. ſi facilior modus, & locus commodior legetur, an utile ſit legatum. Ib. D.

Debitor accepto liberatus, re non ſequutâ, quomodo reponatur in veterem obligationem. T. 7. c. 847. C.

Debitor creditori fruſtra legat, quod debet. T. 7. c. 1275. C.

Debitor an creditori ſuo utiliter legare poſſit. T. 7. c. 1063. D.

Debitor ante diem ſolvendo an liberetur. T. 7. c. 1317. D.

Debitor quod creditori legat, inutile eſt, niſi quid amplius inſit. T. 7. c. 880. E.

Debitor ſtrictè quis. T. 8. c. 492. D. E.

Debitor poteſt emere rem ſuam pignori datam per interpoſitam perſonam. T. 7. c. 709. D.

Debitor ſolvendo ante diem, & ideo plus tempore ſolvens, an habeat indebiti ſoluti condictionem. T. 7. c. 1317. A.

Debitor ſolutum per errorem facti an condicere poſſit. T. 7. c. 102. C.

Debitor pro *creditor*. T. 7. c. 554. B. C.

Debitor creditori legat fruſtra, & inutiliter, & non neceſſariò. T. 7. c. 1271. B.

Debitor quis dicatur. T. 8. c. 1047. B.

Debitor an poſſidere intelligatur pignus, cujus poſſeſſionem ceſſit creditori. T. 8. c. 286. B.

Debitor liberatur maximâ capitis deminutione. T. 8. c. 359. A. ſi reſtituatur libertati, an creditoribus reſtituatur in eum actio ſemel extincta. Ibid. A. B.

Debitor, qui ſpeciem ex cauſa lucrativa debet, an liberetur, cum ea ſpecies ex cauſa lucrativa ad creditores pervenerit. T. 8. c. 344. E.

Debitor ſi creditorem heredem inſtituerit, & rogaverit reſtituere, quod ſupereſſet ex hereditate, an hic heres cogatur adire pecuniâ debitâ, vel cautione non receptâ. T. 7. c. 1508. A.

Debitor quis. T. 8. c. 489. D.

Debitor ad diem, ante diem rectè ſolvit. T. 8. c. 752. C. ſi chirographum creditori ſurripuerit, in quantum actione furti teneatur. Ibid. c. 832. A. quo caſu ſine exceptione liberetur. Ibid. c. 752. D.

Debitor malæ fidei. Vide, Malæ fidei debitor.

De-

Digitized by Google

Debitor hereditarius eſt quaſi poſſeſſor juris. T. 9. c. 1147. B.

Debitor, qui ſolvit vero procuratori creditoris, liberatur, T. 9. c. 225. E. quid ſi ſolvat falſo procuratori creditoris. Ibid. E.

Debitor bereditarius videtur ſignificare heredem. Tom. 9. c. 255. B.

Debitor non poteſt prohibere creditorem, quominus agat de credita pecunia, quominus repetat pecuniam ſuam ſub ſpecie. T. 9. c. 1198. B.

Debitor generaliter dicitur, cum quo agi poteſt. Tom. 9. c. 642. A.

Debitor cuilibet præſcriptioni renuntiare poteſt. T. 9. c. 375. A.

Debitor quando carcere coercetur. T. 9. c. 509. B.

Debitor moram feciſſe non intelligitur, qui interpellatus eſt in non opportuno loco, & tempore. T. 9. c. 1083. C.

Debitor rem pignori dedit, qua ratione eam poſſidet creditor. T. 9. c. 1008. A.

Verus debitor, ſi abſolvatur, tametſi oaturâ non deſinit eſſe debitor, tamen in re civili deſinet debere. T. 10. c. 30. E.

Debitor & rei ſuæ furtum facere, & fur eſſe poteſt. T. 10. c. 247. E. & c. 248. A.

Debitor quomodo cogatur adire, vel ſi ſponte caveat, quomodo ei de debito caveatur. T. 10. c. 495. D.

Debitor, qui bonis ceſſit, qua exceptione ſe poſſit tueri. T. 10. c. 519. D. E.

Debitor debitoris priori creditori non tenetur. T. 10. c. 627. D.

Debitor pecuniæ frumentariæ non utitur compenſatione. T. 10. c. 650. D.

Debitor ſi creditori heres eaſiſtat, quod debet an numeretur in bonis teſtatoris. T. 10. c. 810. C. D.

Debitor an poſſit uti cum reſcripto Principis eaceptione perpetuâ. T. 10. c. 838. A.

Debitor propriè quis ſit. T. 10. c. 951. D.

Debitoris culpa perpetuat obligationem. T. 1. c. 1225. B.

Ex perſona debitoris an eâdem exceptione fidejuſſor ejus uti poſſit. T. 4. c. 1390. D. E.

Debitoris exiſtimationi qnomodo conſulatur. T. 5. c. 775. B.

De duobus debitoribus, quos creditor ſimul fecit procuratores omnium rerum & negotiorum inſolidum, an alter ab altero, quod mandatori debet, eaigere poſſit. T. 6. c. 497. C.

Debitoris heres, & fidejuſſor eſſe fideicommiſſarius poteſt, non creditor. T. 7. c. 1039. E.

Debitoris poſt moram æſtimatio rei quomodo ineunda ſit. T. 7. c. 739. D.

Debitoris nomen legatum an utile. T. 7. c. 1053. C.

Debitoris ſemper eſt electio in ſtipulatione. T. 7. c. 990. D.

Debitoris delegatio ſolo nutu conſiſtit. T. 8. c. 387. A.

Debitoris ſub pignore ſi duo ſint heredes, an ſinguli teneantur actione perſonali in ſolidum. T. 7. c. 1507. D.

Debitoris unius ſi præter fiſcum plures ſint creditores, ao fiſcus eis præferatur. T. 8. c. 439. C. an eis ſolutam pecuniam auferre poſſit, & revocare. Ibid. C.

Debitoris verbum latiùs patet, quàm creditoris. Tom. 9. c. 642. A.

Debitoris prohibitio, ne pignora diſtrahaotur. Tom. 9. c. 1233. C. D.

Debitoris nomine mitti in poſſeſſionem bonorum ignominioſum erat, deinde præſcribere bona, vel diſtrahere ſub baſta. T. 9. c. 548. D.

Debitori an competat actio ex ſtipulatione de rato, vel condictin indebiti, quæ adversùs procuratorem interpoſita eſt. T. 4. c. 1348. D.

Debitori exceptio de non petenda pecunia prodeſt, an etiam proſit ejus heredi. T. 7. c. 872. A.

Debitori legato chirographo, quid legatum videatur. T. 7. c. 1032. A.

Debitori obligatio prælegari poteſt. T. 7. c. 1457. E.

Debitori ſi nummus ſolutioni deſit, non competit actio pigneratitia. T. 7. c. 767. D.

Debitori perire, quod ex cauſa conditionis debetur, ſi pereat poſt moram, aut culpam commiſſam a debitore. T. 7. c. 640. E. & c. 641. A.

Debitori an integrum ſit pecuniam afferre, & ſolvendo refugere pœnam, ſemel commiſſam. T. 8. c. 351. A.

Debitorem an liberet bonorum ademptio. T. 3. c. 453. A.

Debitorem pupilli tutor liberare poteſt, & quando. T. 4. c. 879. D. quod negotiorum geſtor nequit. Ibid. B. C.

Debitorem creditæ pecuniæ nullus caſus liberat. T. 4. c. 952. D.

Debitorem creditæ pecuniæ non liberat naufragium. Ibid. D.

Qui debitorem delegat, num pecuniam dare intelligatur. T. 4. c. 935. D.

Debitnrem non legare creditori. T. 7. c. 1202. B.

Debitorem meum ad diem appellare poſſum, & ſi foro ceſſerit, portionem feram. T. 9. c. 92. E.

Contra debitorem res judicata in caoſa proprietatis non nocet in cauſa pignoris perſequendi. T. 9. c. 1190. A.

Debitorem venditionem pignoris impedire non poſſe T. 9. c. 1233. C.

Debitorem meum qui interpellat; obligationem mihi perpetuat. T. 10. c. 392. D.

Debitore liberato deportatione, an etiam fidejuſſor ejus liberetur, quem, antequam deportaretur, dederat. T. 4. c. 227. A. verùm hoc non ſemper evenit, & quare. Ibid. A. hi, qui fidejuſſorem dant, vel accipiunt, quid reſpiciunt. Ibid. B. quibus remediis principalis debitor liberetur, an etiam iiſdem fidejuſſor liberetur. Ibid. C.

Pro debitore invito extraneus ſolvere poteſt creditori. T. 4. c. 839. D. ſic quoque pro debitore ſolvet creditori invito, & quomodo. Ibid. D.

Debitore latitante, fraudationis causâ, ſi non defendatur, an bona ejus vendi poſſint. T. 5. c. 780. C.

Debitore moram faciente, quod tempus debiti æſtimationis ſpectetur. T. 7. c. 740. B. C.

De debitore capite deminuto, & de fidejuſſore, qui pro eo ſolvit. T. 9. c. 1247. A.

De debitore ſuperato in judicio proprietatis, noo causâ cognitâ, ſed abſente, & inaudito. T. 9. c. 1190. A.

De debitore, qui alienavit fundum, quem ante creditori ſuo nudo pacto obligaverat. T. 9. c. 1193. D.

Cum debitore debitoris ſui fiſcus ſemper poteſt utiliter agere. T. 10. c. 634. B.

Pro debitore pecuniæ creditæ an poſſit conveniri is, ad quem ea pervenit. T. 10. c. 959. D.

A debiture an fideicommiſſum poſſit relinqui. T. 10. c. 1103. D.

Debitores qui propriè dicuntur. T. 2. c. 1037. C.

Debitorea confeſſi pro judicatis habentur. T. 1. c. 476. B.

Debitores civitatis, antequam ſolverint, ad honores invitari non poſſunt. T. 2. c. 418. D.

Debitores idonei civitatum ne inquietentur in ſortes, quæ uſuras pariunt quotannis. T. 2. c. 819. C.

Debitores fiſci ut conveniendi. T. 2. c. 648. B. & ſeq.

Debitores an liberentur aliquando vel ipſo jure, vel ope exceptionis. T. 5. c. 409. D.

Debitores hereditarii quandonam ipſo jure liberentur. T. 6. c. 13. D.

Debitores, qui non vero procuratori creditoris ſolvunt, an liberentur, T. 6. c. 376. A. & c. 377. E. & c. 378. A.

Debitores inviti, & ignorantes quando liberentur. T. 7. c. 165. D.

Debitores vincire, & nectere jus erat. T. 8. c. 525. C.

Debitores an conveniri poſſint, cum

hereditatis petitio movetur. T.8. c.128. E.
Debitores debitoris an creditor poſſit convenire. T.9. c.241. E.
Debitores inopes non coguntur ſervire creditoribus. T. 9. c. 246. E.
Debitores aut confitentur, aut inficiantur: confeſſi condemnantur. T.9. c.245. E. inficiantes non ſunt terrendi vi armatâ, ut confiteantur, ſed vel ſunt abſolvendi, vel condemnandi. Ibid. c.245. A.
Debitores olim tanquam ſervi ibant in nervum, jubente creditore. T. 9. c.1391. D.
Debitores qui poſſint bonis cedere, & qui non poſſint. T.9 c.1125.E. & c.1127. A. & ſeq.
Debitores qui dicantur. T.10.c.588. A.
Debitores liberi an cogantur ſervire creditoribus ob æs alienum. T.10. c.959. B.
Debitores jam non poſſunt necti, vel vinciri compedibus. Ibid. B.
Debitorum civitatum ſolutiones, & liberationes. T. 2. c.824. A.
Debitorum reliquiæ ne a creditoribus afficiantur injuriis. T. 2. c. 1104. D.
In debitorum actionibus miſſio prætorii pignoris quomodo procedat. T.9. c.1221. A. & ſeq.
Debitoribus, qui bonis ceſſerunt, qua actione ſubveniatur. T.5. c. 759. B.
Debitoribus denuntiandum eſt, ut pareant ſolutioni. T.9. c.1194. A. B.
In debitores hereditarios non competunt actiones hereditariæ. T.9. c. 255. A.
Debitum differtur ex tempore, conditione, modo, loco, re ipsâ. T.1. c.1193. D.
Debitum naturale peti nequit. T.4. c.500. B.
Debitum quot modis ſolvatur, & an illi omnes in ſolutione ſemper ſimul concurrere debeant, penſione, ſpectatione, numero. T.5. c.395. C.
Debitum ſuâ ſponte agnoſcit confeſſus, condemnatus agnoſcit debitum non tam ſuâ ſponte, quàm coactus. T.5. c.759. D.
Debitum quod peti non poteſt, quodnam ſit. T.6. c.518. D.
Debitum ante diem, vel conditionem an peti poſſit. T.7. c.153. E.
Debitum per errorem facti ſolvens an illud repetere poſſit. T.7. c. 102. C.
Deditum debitoris ſideicommitti poſſe. T.7. c. 1251. C.
Debitum ſub conditione ſiquis purè legaverit, an utile ſit legatum. T.7. c.1011. E.
Debitum an poſſit legari. T.8. c. 991. B.
Debitum per errorem ſolventis qui accepit, quomodo teneatur. T.8. c.330. D.
Debitum naturale ſervari poteſt per retentionem pignoris. T. 9. c. 338. D.
Debitum ſi petatur ex ſcripto, ideſt, chirographo, ſolutio ejus probari debet etiam ſcripto, ideſt, apochâ. T.9. c.279. B.
Debitum naturale in retentione eſſe, non in petitione. T.9. c.854. B.
Debitum a debitore cauſam, & initium habet. T.10. c.202. E.
Debitum pigneratitium, licèt prius, præfertur chirographario antiquiori. T.10. c.705. B.
Debitum dupliciter deberi dicitur. T.10. c.982. B.
Debitum an rectè legetur debitoribus. T.10. c.1077. E.
Debiti compenſatio ex pari ſpecie, & cauſa diſpari admittitur. T.1. c. 385. A. B.
Debiti prioris omiſſa commemoratio an alicui nocere poſſit. T.4. c.578. E. & c.579. A.
Debiti agnoſcendi an duo tantùm ſint genera. T.5. c.759. D.
Debiti alieni exigendi jus nulli eſt, niſi & ei ceſſa ſit actio a creditore. T.7. c.844. A.
Debiti liberatio quot modis legetur. T.7. c.1054. D.
Debiti liberatio ſi alicui, qui nihil debeat, legetur, an legatum valeat. Ibid. D.
Debiti compenſatio quando ſit ipſo jure. T.7. c.1204. C.
Debiti veteris commemoratio omiſſa in cautione novi, an actori noceat. T.8. c.358. D.
Debiti acceptatio nonnunquam vim habet taciti pacti. T. 9. c. 43. E.
Debiti probatio non auget obligationem. T.10. c.248. D.
Debiti tanta eſt pars, quanta eſt pars heredum. T.10. c.634. B.
Debiti probatio non ſumitur ex breviariis rationibus teſtatoris, nec ex ſcriptura teſtamenti. T.10. c. 635. D. E.
Debiti incerti, & obſcuri non eſt compenſatio. T.10. c.981. D.
Debito extincto, quibuſnam caſibus pignus durat. T.10. c.248. D.
Inter debitum ſub conditione, & debitum ſub die incerto, differentia quæ. T.4. c. 169. C.
In debitum pignus non imputatur. T. 9. c. 296. A. pignoris fructus an in debitum imputentur. Ibid. A.
Decalauticare. T. 3. c. 272. B.
Decanus a Capitulo eligitur, non ab Epiſcopo. T. 6. c. 984. A.
Decani officium quodnam ſit. Ibid. A. B.
Decani quæ ſit dignitas. T. 6. c. 1010. D.
Decani quo munere in Eccleſia funguntur. T. 2. c. 1092. B. C.
Decani ad cujus juriſdictionem pertinent. T. 2. c. 943. C.
Decani qui ſint, eorum munus, ac dignitas. T. 2. c. 942. E. & c. 943. A.
Decani ſunt ex miniſterianis. T. 2. c. 943. A.
Decani deputati majori Eccleſiæ Conſtantinopolitanæ. Tom. 9. c. 403. B. dormientium corpora humabant. Ibid. C.
Decani Eccleſiæ quinam ſint apud Juſtinianum. T. 10. c. 816. B.
Decanica, & diaconica quæ ſint. T.2. c. 1118. B.
Decanica quid ſint. T.10. c.c.743.B.
Decanorum numerus in urbe Conſtantinopolitana quis definitur. T. 9. c. 403. B. dicuntur lecticarii, & copiatæ, & veſpillones. Ibid. B. eorum definitio quæ. Ibid. B. C. eorum officium quod, & unde ſumebantur. Ibid. D.
Decapulare eſt vinum vetus recentare. T. 6. c. 474. D.
Decedens inteſtato an codicillis fideicommittere poſſit. T. 1. c. 147. E. & c. 148. A.
Decemprimi. T. 2. c. 712. D.
Decemvirale judicium. T. 3. c. 80. D. E.
Decem, & dena in quonam differunt. T. 6. c. 26. D.
Decemviri litibus judicandis. T. 3. c. 80. D.
Decemviri an ſint magiſtratus, an judices. T. 1. c. 905. C.
Decemviri in quo differant a Centumviris. Ibid. B.
Decemviri ex quorumnam hominum numero erant. Ibid. E.
Decemviri a quibuſnam civitatibus leges petierint. T. 1. c. 894. A. B.
Decemviri in litibus judicandis quam ob rem conſtituti. T. 1. c. 904. D.
Decepto minori tantùm reſtitutio datur. T. 4. c. 962. C.
Decernere quid. T. 9. c. 768. C.
Decernere, edicere, interdicere fiunt magis pro juriſdictione, quàm pro imperio. T. 10. c. 386. A.
Decerpuntur poma, deſecatur fœnum, aut frumentum, quod pendet in ſpicis. T. 6. c. 239. A.
Deceſſiſſe ſine liberis non videtur, qui uxorem prægnantem reliquit. T. 8. c. 597. C.
Decidere, tranſigere, paciſci, & donare quomodo, & quid a ſe invicem differant. T. 5. c. 54. A.
Decidere, & tranſigere idem eſt. T. 5. c. 1176. E.
Decima pars litis fuit coercitio temerè litigantium. T. 9. c. 1087. E.
Decima matrimonii. T.2.c.578.C.D.
De decima litium. T. 3. c.169. E. & c. 170. A.
Decimaria lex. Vide, Lex Papia.
Decimæ alienari non poſſunt. T. 6. c. 1019. E.
Decimæ a laico non ſunt detinendæ, & cur. T. 6. c.914. B. C. ſunt animarum egentium tributa. Ibid. C. penduntur Clericis, & cur. Ibid. C. a laico non poſſunt præſcribi. Ibid. C.

De-

Decimæ quid, & quinam decimarii. T. 8. c. 1005. C. D.
Decimæ cauſio quidnam ſit, quando, & ad quid dabatur. T. 10. c. 916. B.
Jus decimarum Regi conferre non licet. T. 6. c. 920. B.
De decimarum, & fonerationum cujuſque parochiæ quarta. T. 6. c. 913. C. quo tempore præſcribatur hoc jus. Ibid. C.
De decimariis ſublatia. T. 9. c. 1358. B. & ſeq.
De decimis inter virum, & uxorem. T. 1. c. 323. D.
Decimum ſuburbium Chartaginia. T. 3. c. 571. B.
Decipere voluerunt, qui apertiùs loqui potuerunt, nec loquuti ſunt. T. 4. c. 104. E.
Decoctor quis dicatur. T. 2. c. 714. E.
Decoctor adverſùs decoctorum exceptione ſtellionatus uti non poteſt. T. 3. c. 328. A.
De decoctore argentario, qui abjectâ menſâ argentariâ foro ceſſit. T. 6. c. 328. D. E.
Decoquere, & conturbare an idemmet ſonens. Ibid. E.
Decreta ambitioſa. T. 1. c. 987. D.
Decreta decurionum. T. 3. c. 20. A.
Decreta, aut ſententiæ elicitæ ex falſis ioſtrumentis, teſtationibus, allegationibus, facilè reſcinduntur. T. 3. c. 369. C.
Decreta Principum jus non faciunt, niſi quæ invaluerunt. T. 4. c. 772. D.
Decreta de cautione damni infecti etiam feriato die interponuntur. T. 5. c. 57. C. D.
Decreta luſoria quænam propriè habeantur. T. 6. c. 249. C. D.
Decreta decretoria quænam apud veteres dicerentur. Ibid. D.
Decreta a Prætoribus interponi debent. T. 9. c. 1063. C.
Decreta pronunciata, vel placita quidnam ſint. T. 10. c. 1079. E.
Decretalis bonorum poſſeſſio. Vide, Bonorum poſſeſſio.
Decretalis bonorum poſſeſſio. T. 5. c. 602. D.
Decretalis bonorum poſſeſſio datur furioſo, & cur. T. 7. c. 973. A.
Decretalia bonorum poſſeſſio quomodo, & quando datur. T. 7. c. 201. C. & c. 973. A.
Decretalia bonorum poſſeſſio amittitur quibus modis. T. 8. c. 202. C.
Decretalis bonorum poſſeſſio cur detur furioſo. T. 8. c. 15. D.
Decretalis bonorum poſſeſſio ut ſeparanda ab edictali. T. 8. c. 234. E. & c. 235. A.
Decretalis, aut edictalia eſt bonorum poſſeſſio. T. 8. c. 4. B. quomodo defertur. Ibid. B.
Decretalis bonorum poſſeſſio quæ. T. 8. c. 563. E.
Decretalia bonorum poſſeſſio quomodo datur. T. 9. c. 670. D. & quibus diebus. Ibid. D.
Decretalis bonorum poſſeſſio an repudietur. T. 10. c. 785. E.
Decretalem inter, & edictalem bonorum poſſeſſionem differentia. T. 10. c. 500. D.
Decretales epiſtolæ judicibus probandæ. T. 6. c. 881. B.
Decretalium *lib. 4. tit. 1. de ſponſalibus, & matrimoniis* ſuaſu legit, & quo tempore, & quibus hebdomadæ diebus, & cur hanc lectionem ſuſcepit. T. 5. c. 874. D.
Decretalium liber ſextus cur nunquam receptus in Gallia. T. 5. c. 385. B.
Decretalium libri quot ſunt. T. 6. c. 1059. A. ſextus in Gallia non receptus. Ibid. A.
Decretalium liber ſextus. Vide, Sextus.
Decretum quid. T. 3. c. 42. D. E.
Decretum D. Adriani, & conſtitutiones fecerunt, ut miles, & filiusfamilias pro patribus familias haberentur in caſtrenſi peculio. T. 4. c. 315. B.
Decretum Bonilacii *quamvis pactum, de pact. lib. 6.* in Gallia cur non ſervetur. T. 5. c. 385. B.
Decretum de bonis maternis non interponitur. T. 5. c. 621. C.
Decretum, quo actor ad lites futuras datur, nullum, & a decretorum publicorum natura alienum eſt. T. 5. c. 121. C.
Decretum Carbonianum. Vide, Carboniana bonorum poſſeſſio.
Decretum cur nunquam interponatur niſi causâ cognitâ, nec niſi ex tribunali, non de plano. T. 6. c. 697. A.
Decretum de mortuo quaſi vivente, factum in heredem, an. & quando transferatur. T. 7. c. 155. A.
Decretum quæ exigunt, quomodo experiri debeant. T. 8. c. 794. D.
Decretum aliud eſt, aliud cauſæ cognitio. T. 8. c. 235. D.
Decretum eſt cognitio cauſæ pro tribunali, præſentibus ambobus. T. 9. c. 611. E.
Decretum omne non eſt ſententia, ſed omnis ſententia eſt decretum. T. 9. c. 1063. B.
Decretum contrarium ſuperius decretum noninfirmat. T. 9. c. 1099. E.
Omne decretum interponitur pro tribunali. T. 9. c. 611. E.
Decretum quid. T. 9. c. 1099. E. duplex. Ibid. E.
Decretum quid ſit. T. 10. c. 1195. E.
Decreti nomen latiùs patet, quàm ſententiæ. T. 9. c. 1063. B.
Decreti interpoſitio legis eſt, non juriſdictionis. T. 10. c. 865. D.
Sine decreto Prætoris minor prædia vendere non poteſt. T. 4. c. 1405. C.
Sine decreto Prætoris tutor illicitè vendit prædium pupillare. T. 4. c. 1032. C.
Decreto Prætoris, vel Præſidis obtemperare quàm neceſſe ſit. T. 5. c. 558. B.
Decreto ubi opus eſt, non poſſumus excuſari per libellum. T. 8. c. 794. A.
Si ſine decreto quis ignorans rem minoris eſſe comparaverit. T. 9. c. 612. E.
Sine decreto alienanda non eſſe, vel obliganda prædia minorum. T. 9. c. 609. E. & c. 610. A. & ſequ. quando opus non eſt decreto. Ibid. c. 612. B.
Decretorum libri Pauli, & ſententiarum imperialium iidem ſunt. T. 3. c. 42. E. & c. 43. A.
Decretorum collectio prima a Gratiano facta. T. 6. c. 931. C. præceſſit ſex collectiones decretalium. Ibid. C.
De decretis. Tom. 3. c. 124. B. & ſequ.
Decumani limites. Tom. 3. c. 32. A.
Decurialium Collegium, officium, & privilegia. Tom. 2. c. 805. B.
Decurio ſi auſus fuerit ullam affectare militiam, nullâ temporis præſcriptione muniatur. T. 2. c. 718. C.
Decurio relegatus ad tempus non redit in ordinem indiſtinctè. T. 2. c. 763. A.
Decurio prærogativâ fultus a debitis muneribus non habeatur immunis. T. 2. c. 710. E. & c. 711. A.
Decurio advocationis officio fungi poteſt. T. 2. c. 713. B.
Decurio pecuniæ publicæ decoctor, ut puniendus. Tom. 2. c. 714. C. D.
Decurio factus minor a 5. annis. Vide, Minor.
Decurio, & advocatus quia poterat eſſe. T. 4. c. 25. D.
Decurio in crimen vocatus decurionatus honorem retinet, nec tormentis, & plebejorum pœnis ſubjici poteſt. T. 4. c. 858. D.
Decurio ſi factus filius familias ſit voluntate patris, an pater pro filio reipublicæ obligetur ex nuda voluntate. T. 4. c. 852. D.
Decurio non ſemper infamiâ notatur ad tempus motus, & cur. T. 4. c. 848. C.
Decurio relegatus, vel ordine motus ad tempus ex crimine aliquo, an expleto tempore decurionatum recipiat. T. 4. c. 847. A. B. ratio quæ. Ibid. B.
Decurio an ſuæ Civitatis vectigalia exercere prohibeatur. Tom. 4. c. 861. C.
Decurio ſuſcepto legationis officio ſemel perfunctus, an intra tempora vacationi præſtituta compelli rurſus non poſſit ad idem officium, in eadem cauſa, vel alia. T. 6. c. 509. D. E.
Decurio quo ætatis anno ad remp. admi.

Digitized by Google

adminiſtrandam creari poſſit. T. 6. c. 512. D. E.
Decurio cur non poſſit bona ſua vendere. T. 8. c. 756. E. qua ratione donare, non vendere poſſit. Ibid. c. 757. A.
Decurio eſt Senator cujuſdam civitatis. T. 9. c. 306. E.
Decurio ſi moritur inteſtatus ſine liberis, & parentibus, ſine agnatis, aut cognatis, ſine uxore, curia ſua ei ſuccedit, excluſo fiſco. T. 9. c. 936. B. C.
Decurionis filius ſubjectus eſt curiæ. T. 2. c. 718. D.
Decurioni munera publica refugienti, & a fuga revocato, quando reſtituantur bona, divendita adfugam altiùs captandam, & ejuſmodi munera fugienda. T. 10. c. 1007. A. B.
Decurionem creari, & decurionem eſſe differunt. Tom. 4. c. 849. A.
Decurionem adoptans in filium onera decurionatus ſuſcepiſſe an videatur. T. 6. c. 511. E.
Decurionem non poſſe fieri tabellionem. T. 9. c. 1472. E.
Decurinne eſt indignum tabellionis officium. T. 2. c. 712. E.
Decurione avo qui natus eſt, & patre milite, avi conditionem ſequitur. T. 2. c. 710. E.
A decurione adoptatus pleniùs. Vide, Adoptatus.
Decuriones qui ſint, & quod eorum munus. T. 1. c. 885. A. & c. 886. E.
Decuriones quibus modis a fortuna curiali liberentur. T. 2. c. 703. D.
Decuriones quid a Senatoribus diſcrepant. T. 1014. E. & c. 1015. A.
Decuriones ſine decreto donare non prohibentur, ſed vendere. T. 2. c. 1088. E.
Decuriones Tabellionum officio pro dignitate fungi non poſſunt. T. 2. c. 705. E.
Decuriones plebejorum pœnis, tormentiſve non adficiuntur. T. 2. c. 705. A.
Decuriones cubiculariorum. Vide, Cubicularii.
Decuriones ne ſe ullius domus patrocinio tueantur. T. 2. c. 711. D.
Decuriones infames eſſe nequeunt, & cur. T. 4. c. 861. E. ſecus indamnatis calumniæ. Ibid. E.
Decuriones quæ privilegia habent præ cæteris. Tom. 4. c. 1027. E.
Decuriones unde dicantur. T. 8. c. 649. B.
Decuriones perpetuò obnoxii erant oneribus reipublicæ. Tom. 9. c. 1120. C.
Decuriones ſunt minoras Senatores. T. 9. c. 444. E.
Decuriones quinam ſint. T. 10. c. 727. B. & c. 728. D.
Decuriones puniendi ad Præfectum prætorio, non ad Præſidem provinciæ mittuntur. Tom. 10. c. 714. E.
Decurionum agnati, eorum conditionem non ſequuntur. T. 2. c. 716. D.
Decurionum privilegia. Tom. 2. c. 710. B.
De decurionum liberationibus. T. 2. c. 1112. C. D.
Decurionum immunitas nemini tribui poteſt. T. 2. c. 744. E.
De decurionum decretis ſuper immunitate quibuſdam concedenda. Ibid. E.
Ex decurionum bonis quando, & quibus debeatur quarta pars, ac de modo diſtributionis eorum. T. 2. c. 727. E. & c. 728. A. & ſeq.
Decurionum immunitates, ac dignitas. T. 2. c. 910. C. & ſeq.
De decurionum hereditatibus. T. 9 c. 936. B. & ſeq.
Decurionibus ſordida munera non mandantur. T. 4. c. 855. C.
In decuriones civilium magiſtratuum juriſdictio eſt. T. 2. c. 715. C.
In decurionibus facultates ſpectantur magis, quàm literarum eruditio. T. 2. c. 705. C.
De decurionibus conſtitutio novella. T. 2. c. 1088. E.
De decurionibus hæreticis. T. 2. c. 1094. A.
An a decurionibus ad Præſidem ſit appellandum, cum ad Præſidem miſerunt decuriones, & ad decuriones remiſit Præſes, ut decretum interponant. T. 10. c. 798. D. E.
Decurionatus honorem adimit infamia, & nota quælibet. Tom. 2. c. 705. E.
Ad decurionatus honorem eos non vocari invitos, qui LV. annis ſunt majores. T. 2. c. 704. E.
Decurionatus honos in quibus differt a cæteris honoribus. T. 4. c. 863. D.
Decurionatum qui agnovit, immunitatem amittit. T. 2. c. 742. E.
Ad decurionatum num impuberes ex cauſa admittantur, ad alios verò honores non, & cur. T. 4. c. 863. D.
A decurionatu quænam ætas excuſat. T. 4. c. 863. D.
A decurionatu ſuſcepto ad alium honorem an aliqua ſit intercapedo. Ibid. D.
Decuriæ ſcribarum, & librariorum, & fiſcalium, & cenſualium literatorum hominum qualeſnam fuerint. T. 3. c. 611. D.
Decuriæ interdum pro partibus curiarum, interdum pro collegii genere. Ibid. D.
Decuriæ in urbe Roma ſcribarum quæ fuerint. T. 8. c. 5. A.
Dedere in uſu apud Feſtum. T. 10. c. 436. B.
Dederit interpretatur *dare voluerit*. T. 6. c. 363. D.
Dediſſe emptorem quid. T. 8. c. 545. D. E.
Dediſſe ſe ob turpem cauſam qui allegat, probare debet. T. 10. c. 630. C.
De dedititia libertate tollenda. T. 9. c. 955. E. & c. 956. A. & ſeq.
Deditio noxæ ſera eſt poſt actionem judicati. T. 10. c. 946. C.
Deditio noxæ, tranſlatio, ſive mutatio dominii eſt. T. 10. c. 947. C.
Dedititia libertas eſt minima, vel inferior. T. 3. c. 292. C.
Dedititii neque ut ſervi, nequi ut liberi vivunt, umbrâ tantùm quadam libertatis utuntur. T. 3. c. 91. D.
Dedititii deteriore conditione erant, quàm latini. T. 9. c. 956. B.
Dedititiorum numero qui ſunt. T. 1. c. 16. C. & c. 305. C.
Dedititiorum numero beres inſtituī non poteſt, quia peregrinus eſt. T. 1. c. 332. C.
Dedititiorum, & latinorum differentia. T. 1. c. 310. B.
Dedititius quinam appellatus. T. 8. c. 897. E.
An id deducat de peculio dominus conventus, in quod ſervi nomine obligatus eſt, & etiam quod ſolvit pro ſervo. T. 6. c. 65. A.
An deducat dominus conventus de peculio, quod ſervus exegit a debitore domini ſui, ſi modò dominus id ratum habeat, Ibid. D.
De ducendis liberis. Vide, Interdictum.
Deducere, reputare, & compenſare in quo differunt hæc verba. T. 4. c. 736. B.
Deducere eſt perſequi ducentem. T. 9. c. 1169. A.
Deductio duarum portionum. T. 3. c. 195. E.
Deductio in domum viri, & conſenſus nuptias faciunt. T. 4. c. 982. C.
Deductio æris alieni ſemper præcedit deductionem falcidiæ. T. 4. c. 520. A.
Deductio partir fit ex ſingulis corporibus, niſi aliud convenit. T. 4. c. 930. B.
Sola deductio in domum mariti non facit nuptias, nec ſola dotis promiſſio ſponſalia. T. 4. c. 265. B.
Deductio domini ex peculio quod privilegium habeat. T. 5. c. 978. D. E.
Deductio in domum ſola non facit uxorem eam, quæ juſtam ætatem non habet. T. 6. c. 826. A.
Deductio in domum ſola matrimonium non facit. T. 6. c. 1067. B.
Deductio quonam modo fiat in actione tributoria. T. 6. c. 70. B.
Deductio in ſolidum an fiat a domino convento actione de peculio. T. 6. c. 71. B.
Deductio ex peculio quotnam modis fieri poſſit. Tom. 6. c. 66. A.

Digitized by Google

Deductio impenſarum cum fructibus. T. 9. c. 476. D.
Deductio falcidiæ fit ipſo jure. T. 10. c. 982. A.
Deductionis jus quonam modo ſcindatur in actione de peculio. T. 6. c. 64. A. B.
Deductionis jus an ſcindatur inter coheredes, qui ſervi dominium nuoquam nacti ſunt. Ibid. B.
Deductionem omnem, & retentionem hodie fieri, & compenſationi comparari. T. 3. c. 432. A.
Deductionem inter, & compenſationem magna olim differentia. T. 10. c. 981. E.
In quartæ deductione idem eſſe omnino jus legatorum, & fideicommiſſorum. T. 3. c. 197. A.
Deductiones pro legatis habentur. T. 7. c. 1236. B.
Deductiones quæ fiunt ex dote, quam mulier repetit. T. 9. c. 497. B. & ſeq.
Defendere eſt pro herede litem ſubire. T. 4. c. 479. C.
Defendere ſe, vitamque ſuam, & ſalutem tueri provocato permiſſum eſt. T. 4. c. 835. A.
Defendere dominum in judicio quid ſit. T. 5. c. 107. B.
Defendere pro vindicare. T. 7. c. 326. E.
Defendere quis non dicatur. T. 8. c. 686. C.
Defendi rectè quis videatur. T. 7. c. 153. C.
Defendi quis debeat. T. 7. c. 144. C.
Defenſio nuda ut fit. T. 2. c. 1194. C.
Defenſio an ei quoque mandetur, cui mandatur actio. T. 5. c. 119. B.
Defenſio eſt juris naturalis. T. 6. c. 907. B.
Defenſio cuilibet, etiam extraneo, ſine mandato permittitur. T. 8. c. 501. D.
Defenſio, & propulſatio omni jure permiſſa eſt. T. 9. c. 1150. C.
Defenſio cauſæ pupillaris eſt præcipua pars adminiſtrationis. T. 9. c. 588. C.
Defenſio pupilli in judiciis neceſſaria. T. 9. c. 571. A.
Defenſio mandata præſumitur cuicumque mandata eſt actio. T. 10. c. 1190. B.
Defenſionis, quæ incumbit reo, definitio. T. 2. c. 1193. C.
Defenſionis an ſit cavere judicatum ſolvi. T. 6. c. 291. D.
Defenſionem an relinquat heredibus, qui accuſatorem corrupit. T. 10. c. 227. B.
Defenſiones a jure naturali permittuntur. T. 4. c. 835. E.
Defenſiones, ſive exceptiones ad interceſſiones extendi. T. 9. c. 1246. C. & ſeq.
Defenſiones, ſive exceptiones extenduntur ad fidejuſſores, vel mandatores, quibus reus principalis eſt munitus, integro manente ſtatu. Tom. 9. c. 1278. B.
Defenſionum tria genera ſolennia. T. 2. c. 1194. B.
Defenſionibus pluribus, & diverſis utitur reus. T. 9. c. 18. A.
Defenſor ut a Procuratore diſcrepat. T. 1. c. 739. D.
Defenſor litis. Vide, Procurator.
Defenſor nemo eſt idoneus alienæ litis ſine ſatiſdatione judicatum ſolvi. T. 9. c. 205. C.
Defenſor nemo eſt idoneus ſine ſatiſdatione. T. 4. c. 301. A.
Si defenſor ab ea ſententia non appellaverit, tanquam culpæ reus num teneatur abſenti judicio negotiorum geſtorum. T. 4. c. 875. B.
Defenſor, qui non appellavit, non culpatur, cum non poſſet appellare, & cur. Ibid. D.
Defenſor, ultro veniens poſt litem cum reo conteſtatam, an ſit condemnandus. T. 4. c. 876. B.
Defenſor ſatiſdat judicatum ſolvi, actor ſatiſdat de rato. T. 5. c. 116. D.
Defenſor idoneus in judicio qui eſſe, vel non eſſe poſſit. T. 5. c. 760. E. c. 761. A. & ſeq.
Defenſor idoneus litis, ſive rei alienæ an aliquis eſſe poſſit ſine ſatiſdatione judicatum ſolvi. T. 6. c. 8. C. D. & c. 468. B.
Defenſor non eſt, qui non ſatiſdat judicatum ſolvi. T. 6. c. 325. D.
Defenſor civitatis an ſupra modum juriſdictionis ſuæ jus dicere poſſit. T. 7. c. 66. E.
Defenſor plebis an mulctæ dictionem habeat. T. 10. c. 870. A.
Defenſor idoneus non eſt, qui non ſatiſdat ſecundùm veterem regulam juris. T. 10. c. 915. B.
Defenſorem idoneum neminem eſſe rei alienæ ſine ſatiſdatione. T. 9. c. 571. A. hæc regula in tutoribus, vel curatoribus non valet. Ibid. B.
Defenſores civitatum, ſeu plebis, qui, & quod eorum officium. T. 2. c. 1054. D.
Defenſores Eccleſiarum prohibentur eſſe teſtes in jis cauſis, quæ ad Eccleſias pertinent. T. 6. c. 851. D.
Defenſores civitatum qui ſuerint. T. 7. c. 81. B. C.
Defenſores civitatis an poſſint acta conficere de eis, quæ juriſdictionem deſiderant. T. 7. c. 66. E.
Defenſores civitatum inſtar tribunorum plebis, & curia loco Senatus. T. 7. c. 135. D.
Defenſores civitatum inſtar ſunt tribunorum plebis. T. 9. c. 715. A.
Defenſores civitatis an jus dicendæ mulctæ habeant. T. 10. c. 399. A.
Defenſores civitatum quinam ſint, quod munus, & quam poteſtatem habeant. T. 10. c. 871. B. C.
Defenſores civitatum ſumebantur ex plebe. Ibid. D.
Defenſorum civitatum juriſdictio. T. 8. c. 479. A.
De defenſoribus civitatum. T. 3. c. 67. A. B.
Defenſuiri verbum antiquum. T. 9. c. 812. B.
Deferre minus eſt, quàm adquirere. T. 1. c. 1267. C.
Deferre inter, & confirmare tutelam hereditariam intervallum quod ſit. T. 7. c. 81. E.
Deferre, & diem legati cedere non idem eſt. T. 7. c. 648. E. & c. 649. A.
Deferre inter reos. Vide, Reus, Accuſare.
Deferri dicitur ea hereditas, quæ adquiri, vel repudiari poteſt. T. 4. c. 885. B. excipiuntur duo caſus, & qui. Ibid. B.
Quod defertur apud Prætorem, nondum conſtituto judicio defertur, & ex hoc nulla eſt propria actio. T. 10. c. 419. C.
Defigere, proprium ſortilegorum verbum, pro quo poſitum. T. 3. c. 623. B.
Definitio omnis periculoſa. T. 4. c. 4. C.
Definitio ejus, quod intereſt, quæ eſt. T. 4. c. 333. D.
Definitio furti quæ. T. 4. c. 647. E. rerum mobilium furtum fit, immobilium non. Ibid. c. 649. B. Veteres volebant, etiam rei immobilis furtum fieri, quæ ſententia hodie eſt abolita. Ibid. B. poſſeſſionem rei mobilis etiam ignorans amittit. Ibid. C. furtum etiam fit ignoranti. Ibid. C. infitiatio depoſiti non eſt furtum, ſed contrectatio. Ibid. C. D.
Definitio meri imperii quæ. T. 4. c. 12. E.
Definitio in jure periculoſa eſt. T. 4. c. 1421. A. B.
Definitio juris civilis eſt a partium enumeratione. T. 4. c. 1450. B.
Definitio juris prætorii eſt ab effectorum enumeratione. Ibid. B.
Omnis definitio in jure civili eſt periculoſa. T. 8. c. 735. B. & c. 846. E. & 886. E.
Definitio urbis, & Romæ, & majoris partis diei, ubi habeatur. T. 5. a. 15. C. & ſeq.
Definitio ejus, quod intereſt, obſcura, & difficilis eſt. T. 8. c. 672. E. & c. 761. B. C.
Omnis definitio juris periculoſa eſt. T. 9. c. 1077. D.
Definitionis legis explicatio. T. 4. c. 1423. A. & ſeq.
Definitione, & notione rei, ſive cauſæ, jus ſtatuitur, & jus ſuum cuique redditur. T. 7. c. 58. C.
Definitiones plures unius rei fieri poſſunt. T. 3. c. 539. D.
Definitiones, ſeu regulæ Veterum prudentum hiſce libris definitionum proponuntur. T. 4. c. 1421. C.
Definitiones non ſolent præcedere reſponſa Papiniani, ſed ſubſequi. T. 4. c. 1389. B. poſſeſſionis varietas, ac ratio juris quando di-

visio

viſionem voluntatis inducit, & quandn non. Ibid. B. C.
Definitiones Papiniani poſt quæſtiones, & reſponſa ſunt ultimo loco. T. 4. c. 1422. A.
Definitiones regulæ appellantur. T. 4. c. 4. C.
Definitiones varias unius rei tradi poſſe. T. 9. c. 1114. C.
Definitiones generales Doctorum, quæ ſumuntur ex ſpecie in diſputando, nobis ſunt pernegandæ, quòd ſint tantùm generaliter falſæ, ſpecialiser veræ. T. 9. c. 1286. C. D.
In definitionum libris Papinianus accuratè interpretatus eſt varias regulas juris antiqui. T. 4. c. 1421. A.
Definitionum uſum nullum eſſe, ſi res ipſæ nobis ſint exploratæ. T. 8. c. 394. A.
Defixiones Necyomantiæ. T. 3. c. 623. C.
Deformes ad ſenatoriam dignitatem admitti prohibentur. T. 2. c. 888. C.
Defugere an accipi poſſit pro recuſare. T. 6. c. 393. D. E.
Defugere pro defugere auctoritatem. T. 9. c. 1296. B.
Defugere quid ſit. T. 10. c. 459. C.
Defrutum an vini appellatione contineatur, & quid ſit. T. 7. c. 1457. A. B.
Defunctus & heres, duæ res, quaſi cognatæ, & conjunctæ. T. s. c. 1551. A.
Defunctus ubi contraxit, ibi heres ejus, aut nomine heredis tutores conveniri poſſunt. T. 4. c. 925. A.
Defunctus, & heres eadem ſunt propemodum perſona. T. 7. c. 363. A.
Defuncti voluntas legitima eſt favorabilis. T. 1. c. 699. D.
Defuncti vitia non excludit heres ignoratione ſuà. Tom. 4. c. 1459. D. E.
Defuncti omnis voluntas rata conſtituitur, cum ſemel adita eſt hereditas. Tom. 4. c. 602. D.
Defuncti voluntas in conditionibus ſcripto potior eſt. Tom. 4. c. 1189. A.
Qui contra defuncti judicium agit in jure, ſemper repellitur exceptione doli mali. T. 4. c. 464. C.
Defuncti libertus quomodo alio vocabulo appelletur. T. 5. c. 383. E.
Defuncti voluntati obtemperandum intra annum. T. 6. c. 1043. C. & c. 1044. A.
Defuncti bona quonam modo a bonis heredis ſeparari poſſint. T. 6. c. 326. C.
Defuncti voluntas ſuprema ſuum exitum habere debet. Tom. 6. c. 222. E.
Defuncti æs alienum an certo loco concludatur. Tom. 7. c. 151. C. D.
Defuncti error, & imperitia an jus faciat. T. 7. c. 957. B.
Defuncti iniquum jus dicentis, vel imperantis pœna an ad heredem ejus pertineat. T. 7. c. 109. C.
Defuncti ſacris legatarius certis caſibus obligabatur, ſicut heres. T. 7. c. 1230. D.
Defuncti ſtatus quæſtio. Tom. 9. c. 991. E.
Defuncti judicium qui impugnet, indignus eſt, qui ex eo quidquam retineat. T. 10. c. 478. E.
Defuncti dicto an credatur. T. 10. c. 966. B.
Defuncto infamiam olim irrogabat venditio bonorum. T. 4. c. 915. A.
Defuncto quod prorogatum eſt, an heredes ejus reſtituere cogantur. T. 4. c. 973. E. differentiæ quæ Ibid. E. & 974. A. B, Accurſius hic. Ibid. B.
Defuncto poſthumi educantur, naſcuntur, agnaſcuntur. Tom. 10. c. 542. A.
Defunctum ante aditam hereditatem ſepeliens, qua actione expenſas in funus factas repetere poſſit. T. 5. c. 383. D. E.
Defuncti ſolebant indui veſtibus albis. T. 7. c. 1192. D.
Defunctorum corpora qui injuriis afficiunt, ut puniendi. Tom. 2. c. 1104. D. E.
De defunctorum ſtatu poſt quinquennium quæri non poteſt. T. s. c. 543. E.
De defunctorum ſtatu ne quid poſt quinquennium quæratur. Tom. 9. c. 990. D. E. & c. 991. A. & ſeq.
Defunctorum lites quomodo continuentur, vel transferantur in heredes. T. 10. c. 952. A. & ſeq.
Defundere quid propriè connotet, & an idem ſit, quod deplere, & decapulare. T. 6. c. 474. D.
Deffundere quid ſit. T. 7. c. 1449. A.
Degenerare eſt ἀποκαίμψαι. Tom. 2. c. 1265. D.
Deglabrare. T. 3. c. 225. D.
Deglubere, diſcingere, eſt cingere. T. 4. c. 108. A.
Dejectum ſi quid ſit ex cœnaculo, pluribus in eo habitantibus, an omnes teneantur. Tom. 5. c. 247. C. D.
Delapidare quid ſit. T. 5. c. 678. E.
Delata repudiantur, non adquiſita. T. 4. c. 1267. C.
Delata repudiantur, non adquiſita. T. 7. c. 1442. B.
Delatio facta a criminoſo de ſe confeſſo nulla eſt, ſed ſi ei etiam fama vulgi accedat. Tom. 6. c. 841. C. D.
Delationis effectus. T. 7. c. 1135. B.
Delationis præmio an ſit indignus, qui indignus eſt legato ei relicto. T. 7. c. 1478. E.
Delationis præmium quandoque non eſt pars legati, ſed mercium. T. 7. c. 1479. A.
Delationis rei fiſcalis abolitio an peti, & impetrari poſſit. Tom. 8. c. 434. A. & ſeq.
Delationis libellus. T. 9. c. 1418. D.
Delationes præcedunt accuſationes. T. 9. c. 1374. E.
Delator, ſeu potiùs proditor domini ſervus, igne conſumendus. T. 2. c. 661. B.
Delator in bonis cauſis tertiò inventus capite puniendus. Tom. 2. c. 660. E.
Delator quis eſt. T. 4. c. 1375. D.
Delator, ſive accuſator teſtis eſſe poteſt. T. 6. c. 850. E. & c. 851. A.
Delator rei fiſcalis ex quibus cauſis poſſit abolitionem delationis petere. T. 8. c. 434. B.
Delator rei fiſcalis, ſi deſiſtat a lite, quomodo puniatur. Ibid. A.
Delator clam calumniandi animo, & lucri captandi causâ defert. T. 10. c. 883. D.
Delatoris nomen turpe eſt. T. 10. c. 730. A.
Delatori, qui reum falſæ monetæ in judicium detulit, quod præmium datur. T. 9. c. 1451. A.
Delatorem oportet probare, quæ intendit. T. 2. c. 659. E.
Delatorem inter, & accuſatorem differentia. T. 10. c. 883. C.
Delationem ſuſcipiunt leges, damnant delatorem. Ibid. D. E.
Delatore curioſo in rep. nihil deterius. T. 2. c. 660. C.
Delatores quinam ſint. Tom. 10. c. 504. E.
Delatores unde dicti quadruplatores. T. 10. c. 581. A. B.
Delatores rei fiſcalis ab alio poſſeſſæ quomodo audiantur. Tom. 10. c. 864. A.
Delatores infames ſunt, & execrabiles. T. 10. c. 883. C.
Delatorum præmia. T. 3. c. 184. B.
Delatorum criminibus qui teneantur, & qui non. T. 2. c. 660. A. B.
Delatoribus ſine advocato fiſci denunciantibus lingua eſt evellenda. Ibid. D. E.
Delatum quod eſt, id dumtaxat repudiatur. T. 7. c. 983. B.
Delatum legatum repudiari poteſt; adquiſitum repudiari non poteſt. T. 3. c. 65. C.
Delatus reus ab aliquo, ab alio deferri non poteſt ejuſdem criminis. T. 9. c. 1381. B. & ſeq.
Delatus is dicitur, cum quo lis eſt conteſtata. T. 9. c. 1418. B. & is, contra quem datus eſt libellus inſcriptionis. Ibid. B.
Delectum, & dilectum promiſcuè Veteres ſcripſiſſe. Tom. 7. c. 597. C.
Inter delegare emptorem, & delegare, ſive mandare actionem in emptorem, differentia quæ eſt. T. 4. c. 932. E.
Delegare verbum a Græcis quomodo accipitur. Ibid. A.
Delegare eſt jure debitorem noſtrum, quod nobis debet, expromittere. T. 4. c. 946. D.
Delegare eſt vice ſuà alium reum, alium debitorem creditori dare,
qui

qui expromiſſor, ſive interceſſor novandi causâ dicitur. Tom.4. c. 932. A.
Delegare, & expromiſſorem dare, an idem. T. 5. c.456. D.
Delegare eſt alium vice ſuâ reum, ſive debitorem creditori dare. Tom. 9. c. 37. B. hæc delegatio fit dupliciter. Ibid. B.
Delegari an poſſit aliquis invitus. T. 6. c. 399. B.
Id propriè delegari dicitur, quod jure proprio alicui non competit. T. 4. c. 11. C.
Delegati officium non finitur morte delegantis, ſi lis conteſtata fuerit. T. 6. c.858. B.
Delegatio quid. T. 1. c. 225. C.
Delegatio a Principe manat, & inſinuatur apud acta Præfecti Prætorio. T. 2. c. 690. C.
Delegatio peragitur per ſtipulationem. T.4. c. 946. D.
Delegatio eſt abolitio, & finis cauſæ furtivæ, T.4. c. 242. C.
Delegatio eſt mandatum, quo debitor jubetur id, quod debet, alii promittere. Ibid. D.
Delegatio mandatum eſt. Tom. 5. c. 457. B.
Delegatio, & novatio, quæ eam ſequitur, an pro ſolutione ſint. T.5. c. 456. D.
Delegatio debitoris, vel non debitoris quid ſit. Ibid. C. D.
Delegatio an procuratorem faciat. T. 7. c.1495. D.
Delegatio qua ratione fiat: T. 8. c. 1053. D.
Delegatio novat, conſtitutum non novat. T. 9. c. 242. A.
Delegatio quid ſit. Tom.9. c.1282. D. E.
Delegatio fit per ſtipulationem, & promiſſionem delegati. Tom. 9. c. 240. A.
Delegatio eſt rei, ſeu debitoris mutatio. T. 9. c. 91. C.
Delegatio, & novatio priorem obligationem tollunt. T. 9. c. 1282. B. & ſeq.
Delegatio debitoris: T. 9. c. 1283. A.
Delegatio actionis. T. 9. c. 1283. A. & ſeq.
Delegatio fit vel per ſtipulationem, vel per litis conteſtationem. T. 9. c. 37. A.
Delegatio eſt modus tollendæ obligationis. T. 9. c. 50. B.
Delegatio, & novatio in quo differunt. T. 9. c. 38. E.
Delegatio non fit invito debitore. T.9. c. 240. A.& T.10. c.553.C.
Delegationis formula ante indictionis tempus præmittenda. Tom.2. c. 677. C.
Delegationis origo eſt mandatum. T.9. c.1282. E. exſequutio delegationis eſt ſtipulatio, & promiſſio novandi causâ interpoſita. Ibid. E. & c. 1283. A.
Delegationem ſequitur novatio. T. 4. c. 242. D.
Per delegationem quomodo fit ex promiſſio. T. 4. c. 838. E.
Delegationem per ſtipulationem perfici, atque compleri. Tom.9. c. 1282. E.
Delegatione tollitur obligatio. T. 10. c. 524. A. B.
Delegationes quænam deſcriptiones. T. 2. c. 671. D.
Delegationes, vel delegatoriæ quid ſint. T. 10. c. 869. A.
Delegationibus interpoſitis quomodo fit diviſio, & quomodo non interpoſitis delegationibus. T.4. c. 838. D. E.
De delegationibus, & novationibus. T. 9. c. 1282. B. & ſeq.
Delegati judices. T. 9. c.144. E.
Delegatores, ideſt, legatarii. Tom.2. c. 1153. C.
Delegatum quid. T.7. c. 1137. B.
Delegatus judex exſequutionem ſuæ ſententiæ non habet, ſed tantùm cognitionem, & audientiam. T. 4. c. 838. A.
Delegatus judex ſubdelegare non poteſt. T. 4. c. 7. A.
Delegatus judex cognitionem tantùm habet, non juriſdictionem. T. 9. c. 1059. D. E.
Delegatus, ſive datus judex a judice, judicis dandi poteſtatem non habet. T. 9. c. 121. A. & ſeq.
Delere, inducere, inſcribere, ſuperſcribere differunt. T. 1. c. 799. A.
Deleta, & inducta differunt. Ibid. A.
Deletitia charta quæ. T.8. c.134. E.
Delficæ ſunt abaci, e quibus vina miniſtrantur. T. 3. c. 265. B.
Deliberandi jus quomodo transformatur, & quoties, & a quo detur. T. 7. c. 954. E.
Deliberandi jus an ſit ſupervacaneum. Ibid. D. cur ſit datum. Ibid. D.
Ad deliberandum datur dies vel a teſtatore, vel judice, vel Principe. T. 2. c. 404. C.
Ad deliberandum quod tempus datur heredibus. T. 8. c.203. C.
Deliberans de adeunda hereditate an habeat jus deminuendi. T. 7. c. 955. D.
Delictum eſt nomen ambiguum; quia & maleficium, & culpam, & ſtultitiam, negligentiam, &c. ſignificat. T. 4. c. 241. D.
Delictum commune eſt veluti adulterium, ſtuprum, furtum, plagium. T. 4. c. 1400. C.
Delictum militare eſt armorum abalienatio, vel amiſſio turpis, ſeditio, contemptio diſciplinæ militaris, emanſio, & his ſimilia. Ibid. C.
Delictum procuratoris in damnum Eccleſiæ non redundat. Tom. 6. c. 908. D.
Delictum intelligitur etiam de quaſi delicto. T. 8. c. 772. D.
Delictum eſt privatum. T.8. c.587. A.
Delictum contractus eſt. Tom. 10. c. 901. C.
Delictum auctori tantùm nocet. T. 10. c. 1011. D.
Delicti tempus an ſpectetur. T.3. c. 276. E.
Delicti præteriti æſtimatio nunquam creſcit ex poſt facto. T. 8. c.719. E. & c.831. B. & c.875.C.
Delicti pœnam petere ei tantùm debet permitti, qui ipſe in idem delictum, eandemque pœnam non incidit. T.10. c.243. C.
Ex delicto ſervus obligatur civiliter, & naturaliter. T. 8. c. 670. C.
Delicto in pari deterior eſt cauſa petitoris, melior poſſeſſoris. T.10. c. 243. C.
Ex delicto, vel quaſi delicto non ſunt propriè hereditariæ actiones. T. 10. c. 962. A.
Actiones ex delicto, quæ non transeunt in heredem niſi poſt damnationem, vel litem conteſtatam, quænam ſint. Ibid. D.E.
Delicta, & crimina inter ſe diſtant. T. 1. c. 368. D.
Delicta privata. T. 2. c. 217. E.
Delicta quædam etiam involuntaria coerceri. T. 3. c.545. E.
Delicta alia contrahuntur per ignorantiam, alia conſultâ operâ. T. 2. c. 123. D.
Delicta paria mutuâ compenſatione tolluntur. T. 4. c. 282. A. B. & T.6. c. 1070. E.
Delicta privata quanam ratione a publicis ſint ſeparanda. T. 6. c.8. A.
Delicta certa ſunt privata, certa publica, certa omnia ordinaria, certa omnia extraordinaria, quæ vel publicis, vel privatis vicina ſunt, & ſimilia. Tom. 7. c. 653. A.
Delicta duo ſi ſint ex uno facto, & duas admittant actiones, an utrâque utendum ſit. T. 8. c. 387. C. D.
Delicta plura in una re an plures admittant actiones. T. 8. c. 361. E.
Dalicta plura actiones plures pariunt. T. 8. c. 827. E.
Ob debita privata nemo carcerem patitur. T. 8. c. 801. B.
Quaſi delicta. T. 9. c. 257. C.
Delicta dicuntur metus, & dolus. Ibid. C.
Delicta privata ſunt quatuor, ex quibus ordinariæ actiones dantur. Ibid. B.
Delicta quomodo contrahantur. T. 10. c. 901. A.
Delictorum coercitio lex eſt. T. 4. c. 241. E.
Delictorum appellatione quæ comprehenduntur. T. 9. c.257. B.C.
In delictorum cauſa differentia eſt inter dominum, & extraneum. T. 9. c. 252. D.
Delictorum diviſio. T. 10. c. 1076. B.

In delictis atrocioribus non datur in integrum reſtitutio minoribus. T. 1. c. 368. D.
In delictis atrocioribus quilibet habetur pro libero, nec parere cogitur, ſi compellatur ad facinus, T. 4. c. 826. E.
Ex delictis actiones in heredem non dari, niſi in id, quod pervenit, ſi ſit actio mixta, vel rei perſequutoria, exceptâ condictione furtiva, quæ in heredem datur, etſi nihil ad eum pervenerit. T. 9. c. 257. B. & ſeq. item exceptâ actione vi bonorum raptorum, quæ nullo modo datur, quamvis aliquid pervenerit. Ibid. c. 258. A.
In delictis atrocioribus voluntas punitur, T. 9. c. 620. B.
In delictis gravioribus nihil diſtat ſcelus a conſilio, conatu, voluntate. T. 9. c. 450. C.
Deliquiſſe ſi dicatur familia. T. 3. c. 206. D.
Delphinatus Allobrogom regis noſtri filio natu majori deſtinatur, T. 6. c. 948. E.
Demagis. T. 5. c. 1260. D.
Demagoras, ideſt, patronus cauſarum. T. 9. c. 49. E.
Dememiniſſe. T. 1. c. 1260. C.
Demereri. Ibid. D.
Dementia eſt officiorum, & affectuum obliviſci. T. 4. c. 363. E.
Dementis curatores quinam eſſe debeant. T. 5. c. 136. E. & c. 137. A. quodnam ſit preciſè officium eorundem. Ibid. c. 136. E.
Demeſſum, & deſectum, & tritum ſtramentum, an idem ſint. T. 6. c. 239. A.
Deminuere eſt veluti, rem bereditariam pignori obligare, vel prædio hereditario ſervitutem imponere. T, 4. c. 556. D.
Deminuere hereditatem cui non licet, licet retinere fructus ſuperfluos, quos ipſe percepit. T. 4. c, 1240. C.
Cui deminuere licet hereditatem, froctus ſuperfluos retinere oon licet. Ibid. C.
Deminuere non videtur, qui non utitur occaſione adquirendi. T. 8. c. 508. C.
Deminutio capitis triplex. T. 3. c. 155. D
Deminutio capitis maxima, & media morti ſimilis. T. 1. c. 40. A.
Deminutio capitis ſtatim poſt damnationem præoccupat pœnam. T. 1. c. 1327. E.
Deminutio cui permittitur, & cui non. T. 4. c. 5240. C.
Deminutio, quæ fit ipſo jure, retentio eſt. T. 7. c. 1415. E.
Deminutio, quæ fit ex lege falcidia, diviſin eſt. T. 9. c. 961. A.
Deminutio capitis triplex. T. 10. c. 780. B. C.
Deminutionis verbum an contineat uſucapionem. T. 6. c. 321. C.
Magnæ capitis deminutionis appellatione continetur maxima, & media. T. 10. c. 123. B.
Deminutionem capitis ad tempus non fieri. T. 3. c. 155. D. E.
Deminutiones capitis media, & maxima ſimiles ſunt morti. T. 10. c. 780. C.
Demittere barbam, ſubmittere capillos. T. 3. c. 141. B.
Demogrammatei. T. 2. c. 772. A.
Demonſtratio certa loco eſt nominis. T. 1. c. 1345. A.
Demonſtratio quid, & quomodo a condirione differt. T. 1. c. 812. C. D. & T. 3. c. 53. D.
Demonſtratio in præſens, conditio in futurum tempus confertur. T. 1. c. 812. D. & T. 3. c. 53. D.
Demonſtratio legati quid eſt. T. 1. c. 812. C.
Demonſtratio falſa nnn vitiat legatum. T. 1. c. 1347. D.
Demonſtratio falſa non extinguit legatum, nec facit. T. 4. c. 495. C.
Demonſtratio quibus in cauſis vice nominis fungatur. T. 5. c. 401. E. & c. 402. A.
Demonſtratio falſa an vitiet prælegatum. T. 6. c. 650. B.
Demonſtratio falſa, ao perimat legatum. T. 7. c. 971. C.
Demonſtratio eſt pro nomine, atque ideo antonomaſium dicitur. T. 7. c. 647. A.
Demonſtratio eſt nominis vice. T. 7. c. 720. D.
Demonſtratio, & oſtenſio finium nihil differunt. Ibid. E.
Demonſtratio falſa lagatum non vitiat. T. 8. c. 705. B. & c. 810. D.
Demonſtratio falſa an officiat legato. T. 10. c. 1099. E.
Demonſtratio rem præſentem, vel præteritam, conditio rem futuram deſignat. T. 10. c. 1127. E.
Demonſtrationem an ſit neceſſe eſſe veram, ot res debeatur. T. 10. c. 483. E.
Demonſtratione certa poteſt dari libertas. T. 7. c. 647. B.
Demonſtrarionum notæ in oſn quæ ſunt. Ibid. C.
Demortuæ arbores quando cœdi poſſint. T. 8. c. 513. A.
Dena, & decem idem eſſe exiſtimat. T. 5. c. 965. D.
Dena, & decem in quo differunt, T. 6. c. 26. D.
Dena quid. T. 7. c. 1172. C.
Denariales homines qui. T. 3. c. 92. C.
Denarii ſunt argentei nummi. T. 5. c. 931. C.
Denarius S. Petri olim in Angliam Romano Pontifici ſolvebatur in tributum. T. 6. c. 918. D.
Denegare cujus ſit. T. 8. c. 707. E. & c. 708. A. & c. 814. C. D.
Denicales feriæ quæ dicuntur, T. 7. c. 118. A.
Denier donze eſt uſura centeſima. T. 9. c. 1095. A.
Denique pro proinde. T. 7. c. 607. E.
Denominata filia teſtamento. T. 9. c. 430. C. & c. 449. C.
Denunciare venditori, ut liti ſubſiſtat, eſt laudare auctorem. T. 9. c. 1295. D. E.
Denunciatio, & prohibitio in quo differont. T. 4. c. 134. C.
Denunciatio fit ante traditionem, prohibitio verò ini tio traditionis. Ibid. C.
Denunciatio novi operis in perſonam, quæ fit ad domum. T. 4. c. 94. E.
Denunciatin a Marco Tullio dicitur actio in auctorem præſentem. T. 5. c. 872. B.
Denunciatio trina requiritur, antequam quis excommunicetur, & cur. T. 6. c. 975. C.
Denunciatio quomodo differat ab accuſatione. Vide, Accuſatio.
Denunciatio quid. T. 6. c. 779. A.
Denunciatio teſtimonii quomodo fieri debeat. T. 8. c. 815. A. B.
Denunciatio teſtimonii, T. 8. c. 534. B.
Denunciatio ſola domini, vel creditoris hypothecarii præſcriptionem non interrumpit. T. 9. c. 1051. E.
Denunciatio reſcripti ad faciendam litem abolita. T. 9. c. 132. A.
Denunciatio tempeſtiva. T. 9. c. 112. E. item ſera denunciatio. Ibid. E.
Denunciatio præcedere ſolet actionem tam in perſonam, quàm in rem. T. 10. c. 403. B.
Denunciatio non facit rem litigioſam, ſed litis conteſtatio. T. 10. c. 708. E. an faciat pignus litigioſum. Ibid. E.
Denunciatio hodie nulla eſt, ut olim, ſed incipit ab editione, & vocatione. T. 10. c. 875. C.
Denunciatio an poſſit fieri poſt litem conteſtatam. T. 10. c. 1087. E. & c. 1088. A. & ſeq.
Denunciationis reparatio abolita. T. 9. c. 132. A.
Denunciationem ſequitur Prætoris, aut Præſidis ſententia. T. 1. c. 320. D.
Denunciationem ſequebatur actio in perſonam. T. 1. c. 256. A.
Denunciationem non eſt neceſſe fieri abſenti, aut latitanti. T. 10. c. 701. B.
Poſt denunciationem geſtori factam, ut ceſſet a geſtione, ceſſat actio negoriorum geſtorum contraria. T. 10. c. 889. C.
De denunciatione teſtimonii, ac de denunciationibus, quæ fiunt ad domum. T. 3. c. 175. A. B.
Denunciationes, & condictiones ſolennes futuræ, quæ olim fiebant, hodie nnn ſunt in uſu, T. 9. c. 1143. E.
Deounciationes, quæ fiunt per officium, ſive per exſequutorem litis abſentibus, ut veniant, & liti ſubſiſtant. T. 9. c. 133. D.
Denunciatinnes per officia, & exſequutores fiunt, T. 10. c. 694. B.
Denunciatus venditor. Vide, Venditor.
Depaſci eſt uti. T. 1. c. 271. D.
De-

Depectio nihil aliud eſt, quàm pactum. T. 3. c. 37. A.
Depectio quid ſit. T. 10. c. 731. E.
Depectus in jure quid ſit, & ſignificet. T. 5. c. 91. D.
Depeculaſſere. T. 3. c. 272. B.
Bene depenſa quid. T. 7. c. 662. A.
Depenſæ pœnæ repeti non ſolent. T. 3. c. 217. A. B.
Depenſi actio ex inficiatione creſcit in duplum. T. 9. c. 204. A.
De bene depenſis condictio. Ibid. A.
Deperdita, & derelicta quomodo differant. T. 5. c. 539. C.
Deperdita recuperamus, licèt ab alio deprehenſa ſint. Ibid. C.
Deperditum eſt idem denotat, quod interdum naturâ eſſe deſiit; *deminutum* verò, quod uſucaptum eſt. T. 4. c. 1238. D.
Deperire an ſit in uſu. T. 10. c. 436. B.
Deperire eſt valde perire. T. 10. c. 468. C.
Deponebantur in æde ſacra apud æditum cautiones, tabulæ teſtamenti, inſtrumenta. T. 7. c. 496. B.
Deponebantur apud æditum inſtrumenta, tabulæ teſtamenti, codicilli. T. 7. c. 1214. A.
Deponentia ſumpta pro paſſivis. T. 10. c. 514. D.
In verbo deponere præpoſitio De an augeat. T. 1. c. 1260. C. D.
Deponere eſt corpus mortui terræ commendare. T. 4. c. 213. A.
Deponere an idem ſit, quod credere. T. 6. c. 527. E.
Deportandi verbum levius eſt, quàm relegandi. T. 1. c. 1044. C.
Deportandi qui jus habeant. T. 1. c. 1081. C.
Deportatio propriè exilium eſt, relegatio impropriè. T. 1. c. 878. D. & c. 1044. C.
Deportatio eſt media capitis deminutio. T. 1. c. 1044. B.
Deportatio an ſit maxima capitis deminutio. T. 2. c. 1072. A.
Deportatio ultimi ſupplicii appellatione non continetur. T. 3. c. 84. A.
Deportatio non fit ad tempus. T. 1. T. 1. c. 1239. B. & T. 3. c. 155. E.
Deportatio hodie eſt loco aquæ, & ignis interdictionis. T. 1. c. 1044. B. & T. 3. c. 163. E. & c. 164. A.
Deportatio eſt liberatio, quæ perſonam ſolvit, non rem. T. 4. c. 228. D.
Deportatio eſt media capitis deminutio. T. 4. c. 226. A. relegatio verò non eſt capitis deminutio. Ibid. C. fiſcus eſt veluti ſucceſſor. Ibid. C.
Deportatio in inſulam eſt civitatis, & bonorum amiſſio, & mors civilis. T. 4. c. 997. C.
Deportatio in inſulam cadit in cives Romanos, relegatio in ſervum. T. 4. c. 1481. A.
Deportatio eſt perpetua, nulla temporaria. T. 4. c. 1409. A.
Deportatio liberat ab omni obligatione. T. 4. c. 226. D.
Deportatio eſt quaſi mora. Ibid. D.
Deportatio quanta ſit capitis deminutio. T. 6. c. 584. C.
Deportatio in qua ſpecie non eſt ſimilis morti. T. 7. c. 1241. B.
Deportatio quædam eſt, quæ plectit & civitate, & libertate. T. 9. c. 537. D. E.
Deportatio facit peregrinum. Ibid. C.
Deportatio ſolvit matrimonium. T. 9. c. 537. B.
Deportationis, & relegationis differentia. T. 1. c. 1238. D.
Deportationis formula. T. 1. c. 1081. C.
Deportationis propria quæ. T. 4. c. 226. B. C.
Deportationis verbo ſemper publicatio omnium bonorum continetur. T. 4. c. 353. B.
Deportationis verbum multa ſecum trahit. T. 4. c. 226. C.
Deportationis nomen bonorum ſpoliatio eſt. T. 8. c. 812. B. pœna aufert bona liberis. Ibid. A. ſententia quæ auferat. Ibid. B.
Deportationis ipſum nomen per ſe eſt publicatio omnium bonorum. T. 9. c. 1123. B.
Ob deportationis mariti caſum mulier juſtam cauſam divertendi habet, poteſt nubere poſt annum. T. 9. c. 538. A.
Deportationis pœna ſucceſſit in locum ignis, & aquæ interdictionis. T. 10. c. 827. E.
Deportationi ſemper juncta eſt omnium bonorum publicatio. T. 2. c. 692. D.
Deportationem ſequitur bonorum publicatio. T. 10. c. 697. E.
Deportatione non ſolvitur matrimonium. T. 2. c. 1072. A.
Nec deportatione, nec damnatione in metallum quiſquam hodie ſervus efficitur. T. 10. c. 674. E.
Deportationes, & relegationes in quo differunt. T. 9. c. 538. A.
Deportatus quis dicatur. T. 1. c. 878. D.
Deportatus ſervus non fit, ut liber deinde fieri poſſit. T. 3. c. 64. D.
Deportatus pro mortuo non habetur. Ibid. E.
Deportatus amittit cognationem. T. 3. c. 65. A.
Deportatus an in omnibus cauſis mortuo comparetur. T. 4. c. 1378. C.
Deportatus amittit ſaltem ea, quæ ſunt juris, non ea, quæ facti. T. 4. c. 1146. D.
Deportatus jus eligendi non amittit. Ibid. D.
Deportatus, & relegatus in quo differunt. T. 4. c. 226. B.
Deportatus pro mortuo habetur. T. 5. c. 624. C.
Deportatus cum ſit peregrinus factus, alium, quàm fiſcum, heredem habere non poteſt. T. 5. c. 468. C.
Deportatus in inſulam mediam capitis deminutionem patitur. T. 5. c. 160. B.
Deportatus, & reſtitutus poſt apertum teſtamentum, an fideicommiſſum petere poſſit. T. 6. c. 584. B.
Deportatus an ſervum habere poſſit T. 7. c. 985. E. item an ei ſervi ſui fideicommiſſum adquiratur, Ibid. E.
Deportatus quis ſit. T. 7. c. 963. G. D.
Deportatus ſi codicillos, & fideicommiſſum fecerit, ac poſtea reſtitutus beneficio Principis, deceſſerit codicillis relicta, an ii valeant. T. 7. c. 964. A.
Deportatus an ſit in poteſtate patris. T. 8. c. 913. A.
Deportatus an habeatur pro mortuo. T. 8. c. 27. A.
Deportatus jure civili amittit civitatem. T. 8. c. 27. B. qui deportatur, deſinit in perpetuum eſſe civis. Ibid. B.
Deportatus eſt peregrinus. T. 7. c. 1097. A. eſt incapax legati. Ibid. A.
Deportatus retinet libertatem, ideſt, non omnia extinguit jura. T. 7. c. 1241. B.
Deportatus pro mortuo habetur. & fiſcus pro ſucceſſore ejus. T. 9. c. 1278. B.
Si deportatus vel in civitate, vel peregrinus moriatur, adversùs quem committetur. T. 10. c. 548. A.
Deportatus heredem habere non poteſt. T. 10. c. 777. B.
Deportatus ſi reſtituatur, an cognationem recipiat. T. 10. c. 780. D.
Deportatus, & interdictus an differant, & an poſſint facere teſtamentum. T. 10. c. 1048. B.
Deportatus loco peregrini habetur. T. 10. c. 1056. E. nec habet teſtamenti factionem. Ibid. c. 1057. A.
Deportati, & confiſcati differentia. T. 2. c. 650. A.
Deportato reo principali an liberetur fidejuſſor, pignus, correus. T. 4. c. 228. D.
Deportato, qui poſt deportationem bona quædam adquiſivit, uſum, & fructum eorum non invideri, quamdiu vivit, ſed eo mortuo fiſcus ea capit. T. 5. c. 468. D.
Deportato reſtituto bonis reſtituuntur omnes obligationes. T. 8. c. 502. B.
Deportato an fideicommiſſum, vel legatum relinqui poſſit. T. 10. c. 1056. E. an poſſit teſtari. Ibid. E.
Deportatum ſtatim ex ſententia capite minui. T. 1. c. 1081. B. & c. 1239. C.
Deportati qua ratione teſtamentum facere non poſſunt. T. 3. c. 399. D.
Deportati negotia juris gentium

contrahere poſſunt. T. 3. c. 163. B.

Deportati cum oneribus. T. 4. c. 226. C.

Deportati a relegatis multùm diſtant. T. 5. c. 1161. B.

Deportati an rectè heredes inſtituantur. T. 8. c. 16. E. an capere poſſint hereditatem, legatum, fideicommiſſum. Ibid. c. 17. A.

Deportati quomodo reſtituuntur indulgentia Principis. T. 9. c. 1483. D. & ſeq.

Deportatorum, ac relegatorum diſcrimen. T. 1. c. 878. C. D.

Deportatos civitatem amittere, non libertatem. T. 1. c. 1238. E.

Deportatos nec hereditates, nec legata capere. T. 1. c. 1239. A.

Deportatis comparaotur, qui in opus publicum perpetuum damnantur. T. 10. c. 123. E.

In depoſiti pecunia apud argentarios quæ ratio habetur eorum poſt privilegia, & quæ ante privilegia. T. 4. c. 209. E. & c. 210. A. & ſeq.

Depoſita ex re lucrum ut quis faciat, non æquum eſt. T. 4. c. 451. D.

In depoſiti actione compenſatio, deductio, aut retentio, doli exceptio locum non habent. T. 9. c. 353. C.

Depoſitæ pecuniæ uſuræ etiam ex pacto nudo debentur. T. 4. c. 966. C.

Depoſitæ pecuniæ uſus non eſt, ſed cuſtodia tantùm. T. 4. c. 211. E.

Depoſitæ pecuniæ non debentur uſuræ, non depoſitæ debentur. T. 4. c. 902. A.

Depoſitæ rei furtum fieri, ſi loco moveatur. T. 7. c. 1401. B.

De poſitæ pecuniæ an competat condictio. T. 7. c. 639. E.

Depoſitæ rei periculum ad quem pertinere debeat. T. 8. c. 320. E. & c. 321. A.

Depoſitarius ob dolum tenetur, non ob culpam. T. 1. 1392. E.

Depoſitarius eſſe in poſſeſſione dicitur, non autem poſſidere. T. 3. c. 243. A. B.

Depoſitarius an, & quando actione furti conveniri poſſit. T. 5. c. 584. C.

Depoſitarius, licèt pœnitentiâ actus, ſi rem depoſitam venditam redemerit, & reſtituerit, furti reus eſſe non deſinit. T. 5. c. 725. A. B.

Depoſitarius an de depoſito teneatur. T. 5. c. 237. A. B.

Depoſitarius de dolo tantùm tenetur. T. 6. c. 1022. C. D.

Depoſitarius ſi pecuniam depoſitam fœnore occupet, vel eam in ſuos uſus convertat, uſuras ejus an debeat. T. 6. c. 707. D.

Depoſitarios, qui rem depoſitam contrectavit, & ſemovit lucri faciendi gratiâ, quamvis eo nomine depoſitori teneatur, tamen ab alio eidem depoſitario eâdem furto ſubtractâ, non habet in poſteriorem furem furti actionem. T. 6. c. 146. C.

Depoſitarius an dolum, vel latam culpam præſtet. T. 8. c. 760. D.

Depoſitarius de reſtituendo an caveat. T. 7. c. 154. C.

Depoſitarius quid præſtet. T. 8. c. 1048. A. B. C. quibus caſibus culpæ nomine teneatur. Ibid. C. D.

Depoſitarius in ſervando depoſito quam diligentiam præſtare debeat. T. 8. c. 321. B.

Depoſitarius, qui re depoſitâ utitur, furti tenetur. T. 8. c. 320. A.

Depoſitarius, qoi rem depoſitam furandi animo contrectat, an ſibi cauſam poſſeſſionis mutet, & domino jus poſſeſſionis convellat. T. 8. c. 264. A. B.

Depoſitarius ſi rem alienaverit, an dominus deſinat poſſidere. T. 8. c. 295. C. D.

Depoſitarius ſi rem apud alium depoſuerit, an dominum rei intervertat poſſeſſione. Ibid. D.

Depoſitarius ao rei depoſitæ furtom facere videatur, ſi repoſcenti domino eam reddere noluerit. T. 8. c. 284. D. an furti teneatur, ſi depoſitum abnegaverit. Ibid. D.

Depoſitarius præſtat dolum, & culpam latam. T. 8. c. 1048. C.

Depoſitarius qua ratione rem poſſidet. T. 9. c. 1008. D.

Depoſitarius quando teoetur de condictione furtiva. T. 9. c. 350. B.

Depoſitarius pecuniæ periculum non agooſcit. T. 9. 252. D.

Depoſitarii nulla eſt utilitas, qui accipit, ut alii cuſtodiat. T. 1. c. 1350. C.

Depoſitarii heredes an conveniri poſſint, ſiquid in ſervanda re dolo malo fecerit depoſitarius. T. 8. c. 383. D. E.

In depoſitario levis culpa quæ ſit. T. 8. c. 672. C.

Quæ in depoſitario eſt lata culpa, in ſocio eſt levis; quæ eſt in illo levis, in ſocio eſt leviſſima. T. 10. c. 437. D.

Depoſitarium, malè inquit Accurſius, precario poſſidere. T. 3. c. 93. E. quia depoſitarius nullas adhibet preces. Ibid. E.

Depoſitarii quando habent privilegium exactionis, & quando non. T. 4. c. 211. D.

Depoſitarii, qui uſuras accipiunt, quid differunt ab his, qui non accipiunt. T. 4. c. 213. A.

Depoſitarii ſunt, qui pecuniam depoſitam accipiunt; depoſitores vero, qui dederunt. T. 4. c. 211. B. Ulpianus interpretatus eſt depoſitarios eſſe depoſitores. Ibid. B.

Depoſitio ſolennis ut fieri debet. T. 1. c. 1504. B.

Depoſitio pecuniæ ſignificat ſiſtere uſuram. T. 4. c. 902. A.

Depoſitio pro ſolutione eſt. T. 4. c. 901. E.

Depoſiti, & commodati actio an etiam prædoni detur. Tom. 7. c. 164. A.

Depoſitio ſola an liberet ab uſuris. T. 7. c. 776. A.

Depoſitio, & conſignatio ſolutio eſt, quæ omnem obligationem perimit. T. 9. c. 1198. B.

Depoſitio ſola non ſufficit. Ibid. B.

Depoſitio debiti, & ejus effectus qui. T. 9. c. 302. D.

Depoſitio fit ſine ſcripto. T. 9. c. 427. C.

Depoſitio debiti in pignore ſolutio eſt. T. 9. c. 302. D.

In depoſitione quinque teſtes exiguntur ad rei geſtæ fidem faciendam. T. 9. c. 278. D.

Depoſitor per depoſitarium poſſidet. T. 1. c. 1134. B.

Depoſitor ſi juret, ſe pro certo pondus vaſis depoſiti, aut alterius rei, quæ in pondere conſiſtunt, neſcire, remittitur judicatio ponderis ſpecifica. T. 5. c. 100. C.

Depoſitum compenſationem non admittit. T. 3. c. 205. A.

Depoſitum, qui iovito domino contrectat, furti, & depoſiti tenetur. T. 1. c. 389. A.

Depoſitum quid eſt. T. 4. c. 213. D.

Depoſitum eſt gratuitum, & deponere pecuniam ſub uſuris eſt credere, & non deponere. T. 4. c. 210. A.

Depoſitum ſacrum appellatur a Juvenale poeta. T. 4. c. 213. C.

Depoſitum conſiſtit ex cuſtodia, non ex uſu. T. 4. c. 215. D. E.

Depoſitum cuſtodiæ causâ contrahitur. T. 4. c. 216. B.

Depoſitum, & commodatum io quo differant. T. 5. c. 1161. D. & ſeq.

Depoſitum, commodatum, cæterique contractus in quo differunt. T. 5. c. 1162. A.

Depoſitum eo magis vindicandum eſt, quòd verè ſecretum ſit, citra probationem. T. 5. c. 1165. A.

Depoſitum non eſt juſta cauſa adquirendi dominii. T. 5. c. 454. B.

Depoſitum in nummis conſiſtere poteſt. T. 5. c. 391. B.

Depoſitum, quod dominum habet, an, & quando adquiratur depoſitario, aut inventori. T. 4. c. 454. C.

Depoſitum cum pupillo ſine tutoris auctoritate non conſiſtit. T. 5. c. 415. D.

Depoſitum quid diſtet a credito. T. 6. c. 527. D.

Depoſitum rei ſuæ an eſſe poſſit. T. 6. c. 77. B.

Depoſitum, & mutuum differunt. T. 7. c. 636. B. & c. 637. A. & T. 8. c. 319. C. & c. 616. A. B.

Depoſitum aliquando eſt quaſi promutuum. T. 7. c. 626. E.

Depoſitum in pecunia conſiſtere poteſt. Ibid. D.

An

An depoſitum periculo depoſitarii ſit. T. 7. c. 637. B.
Depoſitum purum . Ibid. B.
Depoſitum eſt periculo domini . Ibid. B.
Depoſitum an habeat mutui legem. T. 7. c. 627. C.
Depoſitum an mutet domioi rem . T. 8. c. 320. B.
Depoſitum in ;quibus rebus conſiſtat. T. 8. c. 319. C.
Depoſitum ſiquis inficiatus fuerit , an furtum faciat. Tom. 8. c. 263. E.
Depoſitum, & mutuum qoid diſtant. T. 8. c. 616. A. B.
Depoſitum non eſſe, quod ad breve tempus datur cuſtodiendum, ſed ſarvandum datum. T. 9. c. 1139. D.
Depoſitum non reddere turpe eſt . T. 9. c. 293. C.
Depoſitum aliquando revocatur , etiamſi coovenerit , ne revocetur ante certum tempus. T. 9. c. 244. A.
Depoſitum quid . Tom. 9. c. 349. A. B.
Depoſitum & commodatum io quo differunt . T. 9. c. 293. C. & c. 432. D.
Depoſitum debet reddi quàm celerrimè. T. 9. c. 353. B.
Depoſitum quid ſit . T. 10. c. 649. E. & c. 985. C.
Depoſitum rei alienæ an contrahatur. Ibid. D.
Depoſitum eſt beneficium, quod datur deponenti. Ibid. E.
Depoſitum quos inter cootractus annumeretur. Ibid. E.
Depoſitum , quaſi valde commendatum, vel valde poſitum . T. 10. c. 986. C. & c. 987. C.
Depoſitum quaſi diu poſitum. T. 10. c. 987. C.
Depoſitum ioficiando nemo facit furtum. T. 10. c. 988. B.
Depoſitum quomodo contrahatur . Ibid. C. D.
Depoſitum dicituv , quod in ſe motui legem habet. T. 10. c. 1104. B.
Depoſiti definitio, T. 1. 388. E. & c. 769. E.
Depoſiti actioni opponi compenſatio non poteſt. T. 1. c. 389. D.
Depoſiti qui agit , de dolo agit. T. 1. c. 971. E.
Depoſiti cauſa a conſtitutione Caroli IX. excipi debet. T. 2. c. 258. E.
Io judicium depoſiti quid veniat . T. 1. c. 389. B.
Si depoſiti privilegium ceſſat , an ceſſet etiam actio depoſiti . T. 4. c. 212. A.
Depoſiti inficiator proximus eſt furi. T. 4. c. 295. B.
Depoſiti damnatus non repellitur a teſtimonio. T. 4. c. 848. A.
Depoſiti ſubſtantia ſine æſtimatione conſiſtit. T. 4. c. 267. A.
Depoſiti contractus eſt ſacer contractus. T. 4. c. 213. C.
Qui depoſiti fidem fallit, fit infamis, qui commodati, non fit infamis : illa eſt privilegiaria, hæc non . Ibid. C.
Depoſiti inficiatio non eſt furtum , ſed contrectatio . Tom. 4. c. 649. C. D.
Depoſiti actio compenſationem nnn admittit. T. 4. c. 213. C. omnes aliæ actiones eam patiuntur hodie ipſo jure. Ibid. C.
Depoſiti contractus vocatur ſacer contractus. Ibid. C.
Depoſiti quatuor genera ſunt. T. 5. c. 25. A.
Depoſiti actio infamiam irrogat , & cur. T. 6. c. 1022. C.
Depoſiti actione an agere ſtatim poſſit is , qui rem depoſuit. T. 6. c. 77. C.
Depoſiti actionem an dolus ſolus parere poſſit. Ibid. E.
Depoſiti actio ampliorem fidem exigit , quàm cæteræ actiones bonæ fidei. T. 7. c. 1213. E.
Depoſiti actio eſt famoſa, ſi bona fides non agnoſcatur . Ibid. E.
Depoſiti, & cuſtodiæ non eadem ratio. T. 8. c. 798. C.
Depoſiti duplicem eſſe actionem , directam ſcilicet , & contrariam . T. 9. c. 349. A.
In depoſiti actione jusjurandum deferri inopiâ probatiooum . T. 6. c. 198. E.
Depoſiti actio directa, noo contraria eſt famoſa . T. 9. c. 352. D.
Depoſiti natura quæ. T. 9. c. 423. E.
Depoſiti actio datur heredibus, non tantùm ſi defunctus depoſuerit , ſed & ſi ſervus hereditarius. T. 9. c. 352. A. B.
Depoſiti cauſa compenſationem non admittit. T. 10. c. 585. E.
Depoſiti damnati ao prohibeantur teſtimonium ferre . Tom. 10. c. 605. C.
Depoſiti actio directa eſt famoſa . T. 10. c. 650. C.
Depoſiti inter, & commodati actionem an ſit differentia reſpectu compenſationis. T. 10. c. 971. C.
Depoſiti actio quænam ſit . T. 10. c. 986. E. an ſit in duplum. Ibid. D.
In actione depoſiti non eſt retentioni, neque compenſationi locus. T. 10. c. 987. B.. nec etiam exceptionl non numeratæ pecuniæ , vel non datæ rei , & quo caſu . Ibid. B.
Depoſiti reſtitutionem an poſſit morari denunciatio alterius , qui ſua intereſſe dicat, depoſitum domino confeſtim oon reddi . Ibid. B.
Actio depoſiti duplex. T. 10. c. 986. D. E.
De depoſito , & commodato . T. 1. c. 383. D.
De depoſito, & depoſiti actione . T. 6. c. 450. C. D.
Depoſito , vel pignore contracto , res neque datur ad uſum , neque ad abuſum. T. 8. c. 320. A.
De depoſito cognoſcens an merum imperium habeat. T. 8. c. 793. B.
In depoſito creſcit perfidia . T. 9. c. 352. E.
In depoſito non eſt compenſationi locus. T. 9. c. 293. B.
In depoſito an veniat lata culpa . T. 10. c. 437. C. D.
In depoſito ſolus dolus veoit. T. 10. c. 454. D.
In depoſito nulla verſatur otilitas depoſitarii. T. 10. c. 600. A.
Depoſito in alterius manum per depoſitarium tranſmiſſo, quænam in huoc , & in iſtum competant actiones. T. 10. c. 985. D.
In depoſito nunquam venit pretium operæ. T. 10. c. 986. A.
In depoſito quid præſtare debeat depoſitarius . Ibid. A.
Depoſita plerumque fiunt remotis arbitris. T. 2. c. 258. D.
Depoſita priùs ſolvi oportet , quàm veniatur ad creditores privilegiarios. T. 9. c. 293. C.
Depoſitorum ratio anteponitur privilegiis. Ibid. C.
Cauſa ejus, qui depoſuit, vel commodavit, vel ejus, ad quem tutela, negotiave geſta pertinent, vel ejus , qui rem pignoravit , potior eſt, quàm ſit vel tutoris, vel geſtoris, vel mandatarii, vel depoſitarii, vel commodatarii, vel creditoris. T. 5. c. 418. D. E.
Qui depoſuit pecuniam , deceſſit multis heredibus relictis . Certum eſt, uoum poſſe agere pro parte depoſiti , & ei pro parte poſſe reddi depoſitum . Tom. 9. c. 354. A. B.
Deprecor eſt fideicommiſſi verbum . T. 4. c. 536. C.
Deprædationis conſcientia pro deprædatione eſt. T. 6. c. 828. A.
Deprehenſio ſola domini rem furtivam ſuæ priſtinæ conditioni reſtituit , ejuſque vitium purgat . T. 5. c. 723. D.
Derectarii . T. 1. c. 473. A. & T. 3. c. 282. C.
Derectarii extra ordinem puniuntur. T. 1. c. 473. B.
Derectarii, non deſectarii . T. 3. c. 289. C.
Derelicta, & miſſilia quid differunt. T. 1. c. 1145. D.
Derelicta non recoperamus ; ſi ab alio deprehenſa ſint. T. 5. c. 539. C.
Qui pro derelicto habitus eſt, liber non fit. T. 1. c. 1146. C.
Pro derelicto uſucapere . Ibid. B.
Pro derelicto habita ſtatim noſtra eſſe deſinunt. T. 1. c. 1145. D.
Pro derelicto res babita occupanti ſtatim adquiritur. Ibid. B.
Derelictum , ac deſertum differunt . T. 2. c. 856. B.
Derelictum quid dicatur, & quid pro derelicto habeatur. T. 8. c. 934. A.
Derelinquere , & rem pro derelicto habere quid ſit . T. 5. c. 748. E.
Derigere. T. 1. c. 473. B.
Derogare quid. T. 1. c. 307. A.

De derogatoria clauſula. T. 3. c. 393. D. E. & ſeq.
Derogatoria clauſula quæ ſit. T. 10. c. 1075. A.
Deſabulare quodnam vocabulum, & quid propriè ſignificat. T. 5. c. 678. E.
Deſcriptio quomodo ſit. Tom. 2. c. 685. D.
Deſcriptiones curialium. Ibid. D.
Deſcriptum quid. T. 9. c. 1. A. ſine ſubſcriptione. Ibid. B.
Deſerens litem de inofficioſo teſtamento, an etſi regulariter poſtea non admittatur ad movendam eandem litem, admittatur tamen ex injuſta cauſa. T. 6. c. 519. B.
Deſerere, & deſerta promiſſio in jure quæ ſit, & dicatur. T. 5. c. 94. B.
Deſeri lis quando videtur. T. 9. c. 47. A. B.
Deſerta prædia curialibus addicuntur ſub immunitate triennii. T. 2. c. 856. C.
Deſerta prædia quomodo a domino ſuſceptoribus addicuntur. T. 2. c. 859. D.
Deſertæ appellationis pœna. T. 6. c. 946. B.
Deſertio litis. T. 4. c. 875. C.
Deſertio litis quid. T. 6. c. 800. E. damno litis plectitur. Ibid. E.
Deſertio vadimonii, & deſertio litis conteſtatæ in quo differunt. T. 9. c. 135. A. B.
Deſertio vadimonii a deſertione litis conteſtatæ differt. Ibid. A. B.
Deſertionis pœna. T. 3. c. 261. C.
De deſertione appellationis. T. 6. c. 934. B.
Deſertor, amanſor, & transfuga quid differant. T. 3. c. 157. A.
Deſertores milites, & eorum occultatores ut puniendi. T. 2. c. 980. A.
Deſertoribus crura inciſa, & poplites. T. 3. c. 174. B.
Deſertorum agrorum jus. T. 2. c. 856. B.
Deſideria ſunt preces, quæ libello continentur. T. 2. c. 651. B.
Deſiderium pro precibus Principi oblatis acceptum. T. 1. c. 948. B.
Deſidero eſt fideicommiſſi verbum. T. 4. c. 536. C.
Deſignanda eſt res, cum petitur. T. 7. c. 244. C.
Deſinit deberi, quod ex ſtipulatione debetur. T. 4. c. 1139. A.
Deſioculus. T. 5. c. 1198. D.
Deſiſtere a negotio calumniæ causâ inſtituto quid ſignificet. T. 5. c. 541. A. B.
Deſiſtere a lite qui dicatur. T. 7. c. 138. C.
Deſperari hominis ſalutem expedire honeſtum eſt. T. 4. c. 1392. C.
Deſpondere, deſtinare ſibi, vel alii uxorem. T. 3. c. 479. D.
Deſponſare quid. T. 3. c. 480. A.
Deſponſatio per verba præſentis temporis pro matrimonio eſt. T. 6. c. 1090. E.
Deſponſatio per verba de præſenti non recipit conditionem. T. 6. c. 1093. E. & c. 1094. A.
Deſponſiones fieri debent a parentibus. T. 7. c. 897. A.
Deſrene in Conſuetudinibus Neuſtriæ. T. 2. c. 1222. A.
Deſtinere quid propriè. T. 3. c. 480. A.
Deſtinata filia inter vivos, aut teſtamento. T. 9. c. 449. C.
Deſtinatio animi matrimonium facit, ſive conſenſus nudus. T. 4. c. 1335. E.
An deſtinatio ſola conſtituat pignus, aut ſola conventio. Tom. 6. c. 537. D.
Deſtinatio animi domicilium facit. T. 10. c. 1128. E.
Deſtitutum teſtamentum pro non facto habetur, & deſtituitur, ſi heres non adeat. T. 4. c. 306. E.
Deſtructum non videtur, quod eſt deſtructum ex parte: T. 10. c. 1199. A.
Deſuetudo, & conſuetudo contraria. T. 6. c. 454. C. Vide, Conſuetudo.
Deſuetudo quid ſit. T. 9. c. 1328. A.
De detegenda colluſione: Vide, Colluſio.
Detentio ab uſu diſtat. T. 8. c. 573. A.
Detentione hypothecariâ an præſcriptionem creditor adversùs actionem hypothecariam interrumpat. T. 5. c. 719. E.
Deterior eſt conditio fœminarum, quàm maſculorum. T. 4. c. 792. B. D.
Determinatio quid apud Ulpianum. T. 1. c. 521. B.
Deteſtari quale verbum. T. 8. c. 520. E.
Deteſtatio quid, T. 8. c. 520. E. & c. 521. E.
Deteſtatio vice poſſeſſionis eſt, abſente publicano. T. 10. c. 1037. B.
Detrahere emptioni eſt ab ea recedere, adjicere contractui emptionis eſt intactâ ſubſtantiâ emptionis aliquid de acceſſionibus, de pediſſequis emptionis paciſci. T. 4. c. 251. B.
Detrimenta fatalia minuere quid ſit. T. 4. c. 1181. A.
Detrimenta fatalia utrùm fideicommiſſu contineantur. T. 6. c. 605. E.
Cum detrimento alieno nemo debet ſuas commoditates augere. T. 4. c. 723. D.
In detrimentum alterius nemo poteſt mutare conſilium. T. 4. c. 93. A.
Per Deum jurare. T. 9. c. 188. A.
Deunx, dextans, & dodrans quæ, & cujuſnam rei partes. T. 8. c. 972. D.
Devotæ virgines quæ. T. 6. c. 1099. C.
Devoti quales olim apud Gallos homines. T. 2. c. 1179. E.
Devotionem vocat Juſtinianus, cum quis debitum agnoſcit; ſi non agnoſcit, contra vocat indevotionem. T. 10. c. 713. C.
Devotum eſſe minus eſt, quàm eſſe tributarium. T. 10. c. 1040. A.
Deus Statanus pueritiæ præſes. T. 3. c. 319. E.
Deuteronomii liber vocatur ab Hebræis *Verba*. T. 10. c. 564. C. D.
Dii heredes an inſtitui poſſint. T. 1. c. 332. E.
Diaconi utriuſque ſexus. Tom. 2. c. 1033. C.
Diaconi eligant de ſe, quem induſtrium noverint, & Archidiaconum vocent. T. 2. c. 1146. E.
Diaconi inviti nullam tutelam, vel curam ſuſcipiunt. T. 1. c. 535. E.
Diaconi initio fuerunt ſeptem. T. 2. c. 1146. E.
Diaconi, & hypodiaconi. T. 10. c. 819. C.
Diaconiſſæ. T. 2. c. 1034. A.
Diaconatus Sacramentum vocatur. T. 6. c. 1098. D.
Diaconus qua in re differat a Subdiacono. Ibid. E.
Diætarii, & Dietarchæ. T. 3. c. 189. B.
Diætarii, & Zetarii. T. 1. c. 433. C.
Dialectica ἐρωτηματικὴ. T. 1. c. 1356. A.
Dialectica ἐρωτηματικὴ vocatur, & cur. T. 6. c. 370. C. & c. 446. B.
Dialectici, id eſt, Stoici. T. 1. c. 1355. B.
Dialectici dicunt, fungi nos ſolutione ejuſdem ſpeciei in datione mutui, non individui. T. 5. c. 394. B.
Dialecticorum axioma eſt. Id quod dicitur, aut eſt verum, aut falſum. T. 4. c. 62. E.
Diaria quæ. T. 2. c. 1103. C.
Diaria, & rationes. T. 9. c. 8. A.
Diariorum, vel cibariorum nomine quæ continentur. T. 6. c. 702. C.
Diathyrum, & prothyrum. T. 3. c. 390. C.
Diatretarii. T. 2. c. 768. B. C.
Dicas idem, quod *interdicas*. T. 8. c. 550. E.
Dicere pro condicere, ideſt, denuntiare. T. 2. c. 545. E.
Dicere dotem, & dictio dotis quos obliget. T. 5. c. 550. D.
Dicere eſt linguâ nuncupare. T. 8. c. 515. E.
Dicere verbum prætorium eſt. T. 9. c. 1139. B. modò generaliter accipitur pro jus dicere, modò ſpecialiter pro edicere, modò pro interdicere. Ibid. B.
Dicis causâ quid. T. 1. c. 1036. A. & T. 3. c. 134. B.
Dicta, aut quæ pro dictis habentur, in contractibus præſtanda ſunt. T. 10. c. 755. C.
Dictator conſule major fuit. T. 7. c. 95. A.

Dictio

Dictio *utrumque* quomodo intelligenda, ejuſque explicatio. T. 4. c. 498. A.
Dictio *plus minus*, quoniam frequens eſt in jure, eſt ambigua, & obſcura. T. 6. c. 528. A.
Dictio *ſine mora* fraudem potiùs diſtringit, quàm diſſolvit. T. 6. c. 616. B.
Dictio *Ut* modum ſignificat, dictio *Si* conditionem. T. 7. c. 711. B.
Dictio *Et* nunquam ſignificat acceſſionem. T. 7. c. 1385. B.
Dictio dicitur quaſi oraculum. T. 7. c. 73. B.
Dictionis dotis formula. Vide, Dos.
Dictionem *Cum* conjunctionem ſignificare, non tantùm in heredibus, vel legatariis, ſed etiam in rebus legatis. T. 7. c. 1385. D. E.
Dictionum quædam compendia pro literis. T. 3. c. 58. D.
Dicto ſcriptum congruit. T. 7. c. 1134. A.
Dictum, ideſt, reſponſum. T. 1. c. 951. B.
Minus dictum, plus actum intelligitur. T. 4. c. 990. E.
Dictum, & interdictum idem eſt. T. 9. c. 1139. B.
Dies naturalis quid. T. 1. c. 524. A.
Dies civilis quid. Ibid. C.
Dies incertus facit conditionem. T. 3. c. 511. B.
Dies incertus pro conditione habetur. T. 4. c. 1445. E.
Dies naturalis, ac dies civilis. T. 3. c. 450. E. & c. 455. A.
Dies naturalis duodecim conſtat horis. T. 1. c. 524. A.
Dies annua, bima, ac trima. T. 3. c. 179. A.
Dies extremus pro momento ſumptus. T. 1. c. 1120. C.
Dies incerta eſt conditio, aut conditionis inſtar. T. 4. c. 710. B.
Dies compromiſſi proferri poteſt, non cum ex conventione. T. 4. c. 98. D. E.
Dies libertatis cedit ab adita hereditate. T. 4. c. 387. C.
Dies legatorum quando cedit. T. 4. c. 1445. A. B.
Dies incertus eſt conditio. T. 4. c. 672. B.
Si dies expreſſus non eſt, omiſſus intelligitur. T. 4. c. 55. C.
Dies nonus in funere ſolennis eſt. T. 4. c. 29. E.
Dies aditionis, & dies petitionis hereditatis idem eſt quoad initium, non quoad finem attinet. T. 4. c. 112. B. dies adisionis finitur 100. diebus, petitionis dies eſt perpetuus, hoc eſt, finitur 30. annis. Ibid. B.
Dies incertus conditionem in teſtamento facit. T. 4. c. 804. D.
Dies incertus dicitur conditio. T. 4. c. 805. B.
Dies legati cedit a morte teſtatoris, uſusfructus verò ab aditione hereditatis. T. 4. c. 497. A.
Dies incertus eſt conditio. T. 4. c. 805. B.
Dies incertus quando faciat conditionem, vel non. Ibid. C. D.
Dies libertatum teſtamento relictarum quando cedit. T. 4. c. 1107. B.
Dies legati quando cedere dicatur. T. 5. c. 1025. C.
Dies compromiſſi an poſſit proferri. T. 5. c. 177. B. & c. 178. C.
Dies petendæ bonorum poſſeſſionis ſcientibus tantùm currit. T. 5. c. 628. B.
Dies libertatis quando cedit. T. 5. c. 1093. D.
Dies auget delictum. T. 6. c. 1098. A.
Dies interpellat pro domino. T. 6. c. 1028. A.
Dies non ſolvit fidem. T. 6. c. 1071. C. natam obligationem non tollit. Ibid. C.
Dies relatus, vel prælatus quis dicatur. T. 6. c. 522. A.
Dies locationibus faciendis, & penſionibus exſolvendis ſolennis eſt Calendis Martii. Tom. 6. c. 732. D.
Dies legati quandonam cedat. Vide, Legatum.
Dies cœptus an habeatur pro completo in finienda, & conſtituenda obligatione. T. 8. c. 334. A. B.
Dies cretionis. T. 8. c. 233. A.
Dies cœptus an habeatur pro completo in omnibus cauſis. T. 8. c. 334. C.
Dies in ſtipulatione adjectus videtur pro promiſſore. T. 8. c. 752. B.
Dies civilis quando incipiat. T. 8. c. 480. B.
Dies extremus cœptus pro confecto. T. 8. c. 588. B.
Dies intercalaris quando interſeritur. T. 8. c. 558. D.
Dies naturalis quot horarum. T. 8. c. 480. B.
Dies certus, & conditio in quo differunt. T. 9. c. 894. B.
Dies legati, vel fideicommiſſi quando cedat. Tom. 9. c. 907. D. & ſeq.
Dies incertus an ſit conditio. T. 9. c. 894. A.
Dies annua, bima, trima quid. T. 9. c. 507. E.
Dies legatorum non cedebat ante apertas tabulas. T. 9. c. 788. E.
Dies luſtricus quid. T. 9. c. 1360. D.
Dies ſummus in appellationibus quis. T. 9. c. 1155. A.
Dies temporalis quis. T. 9. c. 1113. C.
Dies fatalis quis. Ibid. C. & ſeq.
Dies condictus fatalis dicitur. T. 9. c. 1117. A.
Dies, & conſul cum in teſtamento adjecti non ſunt, nihil nocet, quominus valeat teſtamentum. T. 9. c. 790. E. & c. 791. A.
Dies non interpellat pro homine extra cauſas pœnales. T. 9. c. 951. C.
Dies legatorum a teſtatore prorogatus quomodo debeat intelligi. T. 10. c. 90. B.
Dies civilis, ſeu Romanus, & naturalis T. 10. c. 388. E.
Dies initio obligationis inſeritur inutiliter, fini utiliter. T. 10. c. 538. A.
Dies naturalis quot horis ſemper conſtet. T. 10. c. 587. C.
Diei totius nomine cur teneatur, qui operas diurnas promiſit, & eas a mane non præſtitit. T. 5. c. 16. D.
Diei condictio duo continet. T. 6. c. 832. C.
Diei hora ſexta quæ olim erat. T. 6. c. 567. E.
Diei dimenſio quoad itinera. T. 8. c. 482. B. & ſeq.
Diei quota pars melior ſit. T. 7. c. 1298. D.
Diei major pars quæ. T. 7. c. 1298. D. & T. 8. c. 481. E. & c. 482. A.
Diem præferre, & referre quid. T. 3. c. 62. C.
Diem diffindere. T. 3. c. 342. C.
Diem judicii interrumpere. Ibid. D.
Diem legati cedere. T. 1. c. 749. A.
Diem proprium non habet legatum purum, & continetur vulgari clauſulà. T. 4. c. 672. C. D.
Diem referre eſt anteferre, antevertere diem jubendo, ut partes in illum diem adſint. T. 4. c. 18. B.
In diem certam ubi quis ſtipulatus eſt, ſtatim dies cedit, ſed nondum venit. T. 4. c. 1461. B.
Diem cedere quid eſt. T. 4. c. 385. D.
Ad diem, & in diem obligationem contrahi idem eſſe. T. 5. c. 848. A.
In diem addictio quidnam præcisè ſit. T. 6. c. 92. D.
Diem cedere quid ſit. T. 7. c. 964. E.
Diem præferre quid ſit. 7. c. 883. A.
In diem addictio quomodo ſit. T. 7. c. 318. A.
Diem cedere, & diem venire in quo differant. T. 7. c. 652. A.
Diem certam, & condictam interpellare pro creditore. T. 9. c. 1265. C.
Diem cedere quid ſit. T. 9. c. 891. D.
De in diem debitis, Vide, De debitis in diem.
Diem omnem prætetiiſſe oportet, antequam debeatur quod ad diem promiſſum eſt. T. 9. c. 1265. D.
Diem adjectum efficere, ne præſenti die pecunia debeatur, quo ſenſu intelligendum. T. 10. c. 78. A.
Qui ad diem debet, ſe interpellare debet. T. 10. c. 541. D.
Ex die an hereditas dari poſſit. T. 1. c. 1266. A.
Ex die quidquid ſit, ſit in diem. T. 4. c. 140. B.

De

De die, ſive tempore, quod inſeritur obligationi. T. 5. c. 847. D.
Ex die, vel ad diem quid ſit. T. 7. c. 385. C.
An, & quomodo ex die interpoſitæ ſtipulationis operæ certæ io ſtipulationem deductæ cedant. T. 10. c. 77. D. E.
Die per errorem omiſſo, ao valeat ſtipulatio. T. 10. c. 503. E.
Ex die ſolo pœna committitur. T. 10. c. 541. D.
Ex die ſolo an mora fiat. Ibid. D.
Dies utiles, & continui. T. 1. c. 524. D. E. & T. 3. c. 37. E. & c. 38. A.
Dies ſeſſionom. T. 1. c. 524. E. & T. 3. c. 38. A.
Dies temporales. T. 1. c. 535. D.
Dies fatales. T. 3. c. 331. D. E.
Dies nefaſti. T. 1. c. 404. D.
Dies quieti a judiciis civilibus. T. 1. c. 737. A.
Dies juſti. T. 3. c. 86. A.
Dies, quibus tutor ſciverit, pupillo cedere conſtat. T. 3. c. 395. C.
Dies cedere quid eſt. T. 4. c. 397. D. E.
Diea utiles, & continui quando cedunt. T. 4. c. 1041. E. & c. 1042. A.
Dies annuorum legatorum quandonam cedant. T. 6. c. 456. A.
Dies cretionis quinam propriè appellentur. T. 6. c. 189. B.
Dies petendæ bonorum poſſeſſionis diſtant a diebus cretionis, & in quo differunt. T. 8. c. 233. A.
Dies utiles, & dies continui qui dicuntur. T. 8. c. 232. E. & c. 233. A.
Dies cretionis, ſive aditionis, modò ſunt utiles, modò contiooi. Ibid. A.
Dies petendæ bonorum poſſeſſionis nunquam ſunt continui. Ibid. B. ſed ſunt ſemper utiles. Ibid. B.
Dies continui qui dicuntur in bonorom poſſeſſione. T. 9. c. 650. E.
Juſti dies qui dicuntur. T. 9. c. 1091. E. & c. 1092. A.
Dies ad deliberandum quot dantur. T. 9. c. 768. C.
Dies cretionis definiti qui. Ibid. C. D.
Dies fatales quomodo a Græcis appellantur. T. 9. c. 1113. E.
Dies ad appellationem interponendam, & perſequendam introducti qui. T. 9. c. 1112. B. C. & ſeq.
Dies utiles, qui cernuntur in bonorum poſſeſſione, qui ſint. T. 9. c. 650. D. E.
Dies utiles quinam ſint. T. 10. c. 468. A.
Dies ducenti ſeptuaginta pro novem menſibus. T. 10. c. 503. A.
Dies, & conſul in teſtamento adſcribi ſolebant. T. 10. c. 682. C.
Dierum in jure computatio. T. 1. c. 1120. C.
Dierum initium, & finis variè apud varias accipitur gentes. T. 3. c. 450. E. & 451. A. B.
Novem dierum ſpatio luctus celebratur. T. 4. c. 29. E.
Diffamia. T. 2. c. 104. A.
Differre, & proferre quo differunt. T. 3. c. 177. A.
Differeotes ſententias exprimunt hæc verba, *neve conſtante matrimonio*. T. 5. c. 1027. D.
Differentia, quæ eſt ioter eum, qoi quaſi curator ex neceſſitate officii ad aliena negotia accedit, & amicum voluntarium, qui ultro ſuſcipit alieoa negotia gerenda. T. 4. c. 1009. D.
Differentia Papiniani inter expromiſſionem, quæ fit novandi animo, vel per interceſſionem, & inter eam, quæ fit per delegationem. T. 4. c. 934. E. & c. 935. A.
Differeotia opinionum Pegaſi, & Sabini, magna eſt, a Papiniano compoſita. T. 4. c. 61. B.
Differentia, quam auctor facit inter diviſionem, & partitionem, quàm diverſa ſit a differentia Rhetorum, & Dialecticorum. T. 5. c. 492. B.
Differentia eſt ioter lucrum; qood amittitur cum damno,, & ioter illud, quod obveoit alicui cum detrimeoto alieno. T. 5. c. 167. C. D.
Differentia inter quæſtionem joris, & quæſtionem facti. T. 6. c. 947. A.
Differentia inter heredis inſtitutionem, & legatum. T. 6. c. 562. A.
Differentia inter teſtamentum militis, & factum a milite. T. 6. c. 615. B.
Differeotia magna ioter filium, & cæteros liberos. T. 7. c. 903. D. E.
Differentia inter actiones mutuas, & duplices notanda. T. 7. c. 67. E.
Differentia quæ ſit inter modum, & conditionem. T. 7. c. 711. B. & c. 1330. A. B.
Differentia inter mulctam; & pœnam quæ ſit. T. 7. c. 54. A.
Differentia quæ eſt inter quæſtionem, & nudam interrogationem. T. 7. c. 868. E.
Differentia inter ſuom, & extraneum heredem quæ ſit. T. 7. c. 951. A. B.
Differeotia quæ ſit inter vinum legatum, & vinum venditum. T. 7. 1448. C.
Differentia inter voluntarios, & neceſſarios heredes quæ ſit. T. 7. c. 1440. A.
Differentia inter legata, & fideicommiſſa quæ ſit. T. 7. c. 957. D. E.
Differentia, quæ ſit inter bonorum poſſeſſionem decretalem, & edictalem. T. 7. c. 973. A. B.
Differentia inter conditionem, & demonſtrationem legati quæ ſit. T. 7. c. 970. A. B.
Differentia magna eſt inter datum ob cauſam, & datom ob rem. T. 7. c. 835. B.
Differentia an ſit inter judicare, & jus dicere. T. 7. c. 91. C.
Differentia inter emptorem, & venditorem quæ ſit. T. 7. c. 828. B. C.
Differentia ioter gradum, & locum magna eſt. T. 7. c. 898. C.
Differentia quæ ſit ioter hereditatem, & bona. T. 7. c. 994. A.
Differentia inter juriſdictionem contentioſam, & voluotariam quæ ſit. T. 7. c. 69. C.
Differentia quæ ſit inter legata optionis, & legata ſub disjunctione. T. 7. c. 969. B.
Differentia quæ ſit inter legatum fundi cum inſtrumento, & legatum fundi & inſtrumenti. T. 7. c. 1385. E.
Differentia an ſit inter legatum adquiſitum, & delatum. T. 7. c. 972. D.
Differentia inter legatum optionis, & legatum hominis quæ ſit. T. 7. c. 1442. E.
Differentia quæ ſit inter legatum optionis, & legatum geoeraliter relictum. T. 7. c. 968. E.
Differentia quæ ſit inter legatum in annos ſingulos, & uſumfructum. T. 7. c. 1307. D. E. & c. 1308. A. B.
Differentia ioter legem, & judicem quæ ſit. T. 7. c. 147. D.
Differentia quæ ſit ioter locum, & fundum. T. 8. c. 291. C.
Differentia quæ ſit inter mutuum; & alios contractus, qui re contrahuntur. T. 8. c. 320. A.
Differentia quæ ſit inter *voluero*; & *volam* in obligatione. Tom. 8. c. 335. E. & c. 336. A.
Differentia quæ ſit inter incapaces; & indignos heredes. T. 8. c. 432. A.
Differentia inter uſumfructum, & poſſeſſionem an ſit. T. 8. c. 314. D.
Differentia qoæ ſit inter bonorum poſſeſſionem contra tabulas, & querelam inofficioſi. T. 8. c. 44. E.
Differentia quæ ſit inter captivum; & deportatum. T. 8. c. 27. A. B.
Differentia inter ea, quæ juris ſunt, & ea, quæ juriſdictionis, quæ ſit. T. 7. c. 72. C.
Differentia quæ ſit inter dominium, & poſſeſſionem. T. 8. c. 287. A.
Differentia quæ ſit inter legatum uſusfructus ſervi, & legatum operarum ſervi. T. 8. c. 94. D.
Differentia inter denunciationem, & accuſationem. T. 8. c. 622. D. E.
Differentiæ innumeræ inter legata, & ſtipulationes. T. 8. c. 492. D. & c. 667. E. & c. 752. E.
Differentias inter emptionem; & permutationem tres eſſe, & quæ illæ ſint. T. 7. c. 828. A.
Differentias ioter pœnam, & mulctam eſſe multas, & quæ illæ ſint. T. 8. c. 586. A.
Difficile, & impoſſibile qoid diſtant. T. 1. c. 1252. B.

Diffi-

Difficultas ſtipulationem non facit inutilem. Ibid. B.
Diffindere, & infringere quid diſſideant. T. 3. c. 342. D.
Diffindere diem. Ibid. C.
Diffindi dies jodicii morbo dicitur: T. 8. c. 569. E.
Diffundere an idem ſonet, quod replere. T. 6. c. 474. D.
Digeſta cur majores hoc ſigno ff. per notaverunt. T. 3. c. 352. A.
In Digeſtis generalis titulus eſt, niſi ſit in aliquo ſummo genere generalis. T. 10. c. 165. A.
Digeſtorum appellatio. T. 1. c. 1012. A.
Digeſtorum jure quædam permittuntur, quæ conſtitutionibus noviſſimis prohibentur. T. 4. c. 814. A. B.
Digeſtorom partes ſeptem, & quæ ſiot. T. 7. c. 127. E.
Digeſtorum tertia pars vocatur de rebus a primo titulo, non tamen tota eſt de rebus. T. 9. c. 203. A.
Digeſtorum tres priores partes cur habeant propriam appellationem, ceteræ verò partes non habeant propriam appellationem, ſed ſinguli libri ſingulares dicuntur. T. 9. c. 204. C. D.
Digeſtorum pars ſecunda appellatur a Juſtiniano *de judiciis*, tertia *de rebus*. T. 10. c. 164. C.
Digiti Minervæ conſecrati. T. 1. c. 1152. A.
Digitorum amputatione qui caſtra fugiunt. T. 3. c. 456. C.
Digitorum geſtu quid ſolebat olim oſtendi. T. 7. c. 637. B.
Digitorum aliquot elatio quid ſit. T. 9. c. 1261. E.
Duorum digitorum erectione, qua utuntur Epiſcopi, quid ſignificatur. T. 9. c. 1263. A.
Digitus aquæ. T. 6. c. 519. B.
Digitus aquæ. Vide, Aqua.
Digitus minimus quid ſignificabat in oſteoſione digitorum. T. 7. c. 647. C.
Digitus tantundem præſtat, quantum proprium nomen. Ibid. C.
Dignitas non poteſt emi. T. 4. c. 362. B.
Dignitas alia eſt ordinatia, alia honoraria. T. 4. c. 1003. B.
Dignitas legitima ea eſt, quæ in actione conſiſtit honorariâ, quæ nihil agit. Ibid. B. C.
Dignitas ejus, qui nihil admiſit, qui innocens eſt, qui patris non ſuo vitio laborat, impedienda non eſt. T. 4. c. 860. A.
Dignitas, & reverentia oris, vultus, indolis aliquem interdum promovent ad honores. Ibid. D. E.
Dignitas in adoleſcente interdum facit, ut decurionatus ei honorem Princeps indulgeat, & cur. T. 4. c. 851. B.
Dignitas natalium, ſemel liberis quæſita, eis non aufertur ob patris cauſam. T. 4. c. 971. E.
Dignitas poſt dationem tutoris neminem excuſat. T. 4. c. 1029. D. quinam hic excipiuntur. Ibid. D.
Dignitas oris. T. 4. c. 860. E.
Digoitas non emitur, ut militia, cum hæc non eſt armata, ſed civilis, adjutorium Quæſtoris. T. 4. c. 362. B.
Dignitas nulla eſt, cui onus non cohæreat. Ibid. A.
Dignitas ſeparanda eſt a conditione perſonæ. T. 4. c. 811. B.
Dignitas an mutet domicilium. T. 5. c. 618. E.
Dignitas conſularis pro ſatiſdatione non accipitur. T. 5. c. 761. A.
Dignitas familiæ, & facultates patris in ſonere filii familias conſiderandæ ſunt. T. 5. c. 384. E.
Dignitas ſeparatur a perſonatu. T. 6. c. 821. C.
Dignitas per adoptionem augetur, & adquiritur. T. 6. c. 507. B.
Dignitas nulla excuſat a tormentis in crimine læſæ majeſtatis. T. 9. c. 1470. E.
Dignitas ſpectatur ex natalibus. T. 10. c. 1120. B.
Dignitatis, ſeu reverentiæ oris definitio quæ. T. 4. c. 860. E.
Dignitatis ſtatus. Vide, Status.
Ad dignitatem ſenatoriam quæ perſonæ admitti prohibentur. T. 2. c. 888. C.
Dignitatem non minuit adoptio; ſed auget. T. 6. c. 507. B.
Dignitates quæ ſunt in officio judicis civilis, aut militaris. T. 2. c. 985. C.
Dignitates tres indiſcretæ. T. 2. c. 1112. D.
Dignitates ab extraordinariis muneribus excuſantur, ab ſtatutis non item. T. 2. c. 673. B.
Dignitates Eccleſiaſticæ permutari non poſſunt. T. 6. c. 990. D. niſi fiant causâ cognitâ. Ibid. D.
Dignitates in Eccleſiam quænam ſint. T. 6. c. 986. D.
Dignitates quomodo a præbendis differant. T. 6. c. 986. C. & a perſonatibus. Ibid. D.
Dignitates, ideſt, poteſtates juris dicundi, vendi non poterant. T. 7. c. 1125. B.
Dignitates illuſtres quænam ſint. T. 10. c. 847. B.
Dignitates plebejæ quænam ſint. T. 10. c. 857. B.
Dignitatum gradus. T. 2. c. 904. A.
Dignitatum ordo ſervandus. T. 2. c. 903. A. B. C.
Dignitatum privilegia publicis commodis obſiſtere non poſſunt. T. 2. c. 673. A.
Dignitatum tres tantùm gradus in jure. T. 10. c. 994. B.
Dignitatum gradus non confundere judicibus præceptum eſt. T. 10. c. 863. D.
Quibus dignitatibus quis fit ſui juris ſine capitis diminutione. T. 4. c. 433. A.
Dignitatibus ſummis fungentes ſunt aut illuſtres, aut ſpectabiles, aut clariſſimi. T. 10. c. 849. B.
Dilatio quid. T. 2. c. 152. A.
Dilatio fruſtratoria eſt mora ſolvendi, vel accipiendi crediti. T. 1. c. 1179. A.
Dilatio datur cauſa cognita pro tribonali, quod eſt legitimum ſedile judicis. T. 4. c. 924. C.
Dilatio exigit cauſæ cognitionem. T. 8. c. 793. E.
Dilatio legitima non eſt fruſtratoria. T. 9. c. 1106. A.
Dilationi nullum dandæ locum relinquunt, qui veniunt parati, & omni ex parte inſtructâ causâ. T. 9. c. 1118. E.
Dilationis jusjurandum. T. 9. c. 289. E.
Dilationes inſtrumentorum, aut perſonarum exhibendarum gratiâ petuntur. T. 2. c. 151. E.
Dilationes non dantur in conſiſtorio Principis. T. 2. c. 152. A.
Dilationes quæ dantur accuſatori, & reo. T. 9. c. 18. A.
Dilationes in litibus quomodo dentur. T. 10. c. 922. D. E. & ſeq.
Dilationes quo caſu actori non dantur, reo dantur. T. 10. c. 923. B.
Dilatoria actio opponi debet ante litem conteſtatam. T. 4. c. 904. E. & c. 905. A.
Dilatoria exceptio quid. Tom. 6. c. 831. D.
Dilatoria exceptio initio litis opponi debet. T. 9. c. 272. A.
Dilatoria exceptio an in ipſo limine litis neceſſariò ſit opponenda. T. 10. c. 636. B.
Dilatoriæ exceptiones quænam dicantur. T. 8. c. 1126. E.
Dilatoriæ exceptiones. T. 9. c. 1243. E. Vide, Exceptiones dilatoriæ.
Dilectum. Vide, Delectum.
Dilectus militum. T. 3. c. 142. D. & T. 9. c. 235. C.
Diligens cuſtodia quid poſſit. T. 8. c. 489. A.
Diligentia, & cuſtodia idem eſt. T. 5. c. 420. D.
Diligentia diligentis patriſfamilias reſpondet culpæ leviſſimæ. Ibid. D.
Diligentia quanta requiratur in utroque procuratore, vel ex mandatu, vel ſine mandatu. T. 6. c. 18. D. E.
Diligentia exactiſſima ſcrupuloſa inquiſitio eſt. T. 8. c. 760. A.
Diligentia vehementiſſima, vel quaſi diligentiæ redondantia, & delatoria curioſitas. T. 9. c. 294. B. C.
Diligentiæ gradus quot. Ibid. B.
Diligentiam, vel cuſtodiam qui quem dicit, hic dicit præſtare omnem culpam, omnem negligentiam. T. 4. c. 488. C.
Diligentiam exactiſſimam quoſdam contractus exigere. T. 9. c. 294. C. qui ſunt illi contractus. Ibid. C.
Diligentior, ideſt, curioſior. T. 1. c. 1300. A.
Dilores, paragaudæ. T. 2. c. 798. A.
Dimidia juſti pretii quomodo intelligenda. T. 1. c. 998. C. D.

Dimidium quod ſuperat; pars eſſe negatur. T. 4. c. 1052. C.
Dimidium quid ſit. T. 10. c. 192. C.
Diminutio capitis. T. 8. c. 165. C. Vide, Capitis diminutio.
Diminutio capitis, quæ affinitatem ſolvit. T. 8. c. 212. B.
Diminutio, vel deminutio capitis maxima, vel media, liberat omni jure naturali, & civili. T. 9. c. 1247. D.
Diminutionem capitis minimam qui patitur, liberatur jure civili, non jure naturali. Ibid. E.
Diminutionem, & augmentum accipit hereditas. T. 9. c. 174. E.
Diminutione capitis ren principali liberato, fidejuſſor, aut mandator non liberatur. T. 9. c. 1278. B.
Dimiſſoriæ litteræ. T. 8. c. 566. C.
Dimiſſorii libelli, qui apoſtoli dicuntur. T. 1. c. 881. C.
Dimiſſorii libelli. T. 5. c. 1105. C. dicuntur apoſtoli, Ibid. c. 1108. D.
Dinummium quid, & unde ſic dictum. T. 2. c. 856. B.
Diœceſes in provincias, provinciæ in civitates dividuntur. T. 10. c. 842. E.
Diœceſæ quinam ſint. T. 10. c. 823. B.
Dioptra. T. 3. c. 467. C.
Diptychæ tabellæ, ſeu epiſtolæ. T. 3. c. 105. C.
Directa conditio cui datur. T. 4. c. 699. A.
Directa libertas quando dari videtur. T. 4. c. 1198. D.
Directa, & imperativa verba quæ ſunt. T. 4. c. 515. A.
Directâ actione experiri an melius ſit, quàm utili. T. 5. c. 116. C.
Directa in rem actio, Vide, Actio directa.
Directa actio. Vide, Actio directa. T. 7. c. 671. D.
Directa actio pigneratitia. T. 9. c. 299. C. cui competit. Ibid. C.
Actio directa an regulariter nobis per liberam perſonam adquiratur. T. 10. c. 535. D.
Directæ hereditates cedunt a morte teſtatoris, cur non etiam fideicommiſſariæ, & precariæ. T. 4. c. 388. B.
Directæ actiones in quo differant ab utilibus. T. 5. c. 384. B.
Directæ libertates teſtamento relictæ in quo differunt a fideicommiſſariis. T. 9. c. 950. C.
Directæ actiones vocantur quaſi principales. T. 9. c. 300. A.
Directò, & principaliter idem ſignificant. T. 3. c. 48. C.
Directum jus, Vide, Jus directum. T. 7. c. 671. E.
Diſce cautius negotiari, ait Tyberius. T. 4. c. 380. D.
Diſceptare eſt commune verbum reorum, & judicum. T. 4. c. 743. E.
In diſceptatione cauſarum eſt aliquod fatum. Tom. 10. c. 695. D.
Diſcingere eſt cingere. T. 4. c. 108. A.
Diſciplina eſt ſuaviſſimum alimentum animorum. T. 9. c. 816. B.
Diſciplinam publicam an emendare poſſit, qui magiſtratus non eſt. T. 10. c. 862. C.
Diſcuſſionis onus quibus perſonis injungi poteſt. Tom. 2. c. 699. D.
Diſcuſſor nemo fiat, aliter quàm ex juſſione Principis, ſpecialiter diſcuſſoris faciente mentionem. T. 2. c. 701. E.
Diſcuſſor iniquus qua pœna plectendus. T. 2. c. 699. A.
Diſcuſſorem nemo Præſidum mittat, ſed ad Principem referat. T. 2. c. 702. B.
Diſcuſſorem in provincias non mitti ſine auctoritate Principis. T. 2. c. 703. B.
Diſcuſſorem ex publico ſolatia, & & ſumptus habere. Ibid. B.
Diſcuſſores ob culpam, vel gratiam fiunt infames. T. 2. c. 855. C.
Diſcuſſores qui ſint. T. 2. c. 698. D.
Diſcuſſis rationibus ſacra data ſecuritas. T. 2. c. 702. C.
Disjuncta aliquando pro conjunctis accipiuntur. T. 4. c. 681. D.
Disjuncta in jure pro conjunctis accipiuntur. T. 7. c. 1281. D.
Disjuncta in formula actionis pro ſocio accipienda ſunt pro conjunctis. T. 7. c. 572. B.
Disjuncta in jure frequentiſſimè accipiuntur pro conjunctis, & retro conjuncta pro disjunctis. T. 9. c. 733. E.
Disjunctim, vel *ſeparatim* articulus quid ſignificat. T. 9. c. 897. C. D.
Disjunctio facit nos diſpares, conjunctio facit nos pares. T. 1. c. 1420. D. & T. 4. c. 680. C.
Disjunctio interdum pro conjunctione accipitur. T. 4. c. 1212. D.
Disjunctio pro conjunctione. T. 7. c. 1115. D.
Disjunctio, & alternatio idem eſt. T. 9. c. 828. B.
Disjunctio pro conjunctione. T. 10. c. 475. E.
De disjunctis, & conjunctis heredibus, aut legatariis. T. 9. c. 896. E. & ſeq.
A disjunctis ad conjuncta argumentum non valet. T. 10. c. 319. A.
Disjunctiva, & ſubdisjunctiva quid diſtent. T. 8. c. 580. A.
Diſors dicitur diſſimilis ſortis. T. 3. c. 121. B.
Diſpar eſt cauſa, ſi actor de damno ſollicitus ſit, reus de lucro. T. 8. c. 682. D. & c. 774. D.
Diſpendia quæ ſequuntur ex infelicibus matrimoniis. T. 9. c. 447. C.
Diſpenſatio morte finitur. T. 1. c. 1435. D.
Diſpenſatio quando, & quomodo finiatur. T. 5. c. 433. D. E.
Diſpenſatio de plenitudine poteſtatis originem ducit. T. 6. c. 1007. D.
Diſpenſationis facultas ſedi Apoſtolicæ a Concilio tribuitur, imò conſervatur. T. 6. c. 999. E.
Diſpenſator, & inſtitor quid inter ſe diſtant. T. 1. c. 1436. D.
Diſpenſator vix eſt ſine vicariis. T. 1. c. 1456. A. B.
Diſpenſator. Vide, Servus diſpenſator.
Diſpenſator legatorum. T. 6. c. 272. A.
Diſpenſator legatorum, & diſpenſator alimentorum in quo differunt. T. 7. c. 1117. E.
Diſpenſator an numeretur inter urbanos ſervos. T. 7. c. 380. E.
Diſpenſatoris officium. T. 1. c. 1434. C.
Diſpenſatoris officium finitur morte domini, non morte domini officium inſtitoris mercaturam facientis, aut menſæ officium exercentis. T. 4. c. 934. B.
Diſpenſatoris officium quandonam finiatur. T. 5. c. 434. B.
Diſpenſatoris ſervus vicarius a quo conductus, & ad quid fuerit. T. 6. c. 59. A.
Diſpenſatores teſtatorum eſſe poſſunt clerici. T. 4. c. 1124. D. E.
Diſpungere rationes, æra. T. 2. c. 772. B.
Diſpungere, & expungere quid differant. T. 8. c. 532. B.
Pro diſputare accipitur in jure verbum tractare. T. 4. c. 829. A.
Diſputatio fit interrogationibus, & reſponſionibus, quam imitatur Sorites. T. 6. c. 370. C.
Diſputatio proprie Dialecticorum eſt; quæ conficitur ex interrogatione, & reſponſione. T. 6. c. 446. B.
Diſquiſitio, definitio, & probatio culpæ eſt difficilis. T. 4. c. 1020. A.
Diſſenſus in materia vitiat emptionem, non ſtipulationem. T. 1. c. 1218. A.
Diſſenſus. Vide, Conſenſus.
Diſſenſus in ſexu an vitiet emptionem. T. 7. c. 695. C. & quid diſſenſus in qualitate. Ibid. C.
Diſſenſus in bonitate auri, vel argenti, cum de materia conſtat, non vitiat emptionem. T. 7. c. 698. A.
Diſſenſus quomodo vitiet emptionem. T. 7. c. 696. C.
Diſſenſus in pretio quomodo vitiet emptionem. Ibid. C.
Diſſenſus in emptione, in corpore, in materia, quomodo vitiet emptionem. Ibid. C.
Inter diſſenſum, & conſenſum taciturnitas medium eſt. T. 4. c. 153. C.
Diſſimulatio bona quænam ſit. T. 5. c. 816. D.

Diſ-

Digitized by Google

Diſſimulationis eſt quædsm pœna. T. 10. c. 750. C.
Diſſimulatione tollitur sctio injuriarum. T. 9. c. 106. D.
Diſſimulatione per annum tollitur actio injurisrum. T. 10. c. 951. A. nulla eſt actio in jure, quæ faciliùs aboleatur. Ibid. A.
Diſſortes dicuntur ſolutâ ſocietate. T. 10. c. 439. D.
Diſſortiones quid ſignificent. Ibid. D.
Diſtinctio dominiorum ſedat controverſias, communio verò excitat immenſas. T. 4. c. 1163. B.
Diſtinctio Joannis in crimine ſtellionatus veriſſims quæ. T. 4. c. 845. A.
Diſtinctio bipartita, aut damnatur quis ex cauſa ſamoſa, aut non famoſa. T. 4. c. 25. C.
Diſtinctio Papinisni inter pstrem, & heredem quæ. T. 4. c. 686. D.
Diſtinctio elengantiſſima quæſtionis, quando actio de dolo ceſſare dicatur. T. 5. c. 150. E.
Diſtinctio verborum, dare, facere, ſolvere, præſtsre. T. 8. c. 637. B.
Ubi non diſtinguit lex, nec nos diſtinguere debemus. T. 4. c. 615. E. ſed ſcripto ſtare, niſi aliud mens legis ſuadeat. Ibid. E.
Diſtractio bonorum patris ſub haſta præconis dicitur a Propertio, *pertica triſtis*. T. 4. c. 196. B.
Diſtractio, & proſcriptio bonorum debitorir, ſive judicati, quæ fit ſub haſta. T. 9. c. 1127. A. irrogat infamiam ei, cujus nomine fit. Ibid. A.
Diſtractio eſt verbum exſequutionis rei judicatæ. T. 9. c. 1094. A.
Diſtractio pignoris. Vide, Venditio pignoris.
Diſtractio, quæ fit per curatorem bonir debitoris latitantir vendendis, videtur honeſtè fieri per debitorem ipſum. T. 9. c. 1179. B.
Diſtractio pignorum, non ſolvente debitore, eſt pignorum extremalines. T. 9. c. 1229. E.
Diſtractionem pignoris impedit nuda oblatio. T. 9. c. 1232. B.
In diſtractione, & perſequutione fundi Tuſculani duobur obligati, an poſteriori prior potior ſit. T. 4. c. 1291. C.
De diſtractione pignorum. T. 9. c. 1229. E. & ſeq.
Diſtrahere rationes quid. T. 1. c. 407. E.
Diſtrahendus participium. Ibid. E. præſentis temporis ſignificationem habet. Ibid. E.
Diſtributio peculii quomodo fiat inter creditores ſervi, & dominum ejuſdem, ſiquid is ſervus debest domino, & aliis creditoribus ex cauſa mercis peculiaris. T. 6. c. 69. D.
Diſtributiones debentur abſentibos ex juſta, & neceſſaria cauſa; victualia non item. T. 6. c. 983. C. D.
Divaricat. T. 8. c. 651. C.
Divergiæ. T. 1. c. 785. A.
Diverſa ſunt apud aliquem manumittere, & conſilium manumittere volenti præbere. T. 4. c. 10. D. qoid de collega. Ibid. D.
Diverſa an quantopere inter ſe repugnant. T. 6. c. 358. E.
Diverſa, & contraria quantum a ſe invicem differunt. Ibid. E.
Diverſa, & contraria differunt apud Dialecticos. T. 9. c. 1017. B.
Diverſi tituli ſignificantiam diverſi jurir præbent. T. 4. c. 831. C.
Diverſis dominis vicinis, vitioſir ædibus, facta csutio damni infecti non onerat dominum vitioſarum ædium. T. 5. c. 8. D.
De diverſis cum dices, omnes dicer. T. 10. c. 861. A.
Dividi an poſſint, quæ peti poſſunt. T. 6. c. 42. C.
Dividua eſt ſervitur uſusfructus, reliquæ ſervitutes ſunt individuæ. T. 4. c. 99. D.
Dividua recipit judiciom familiæ ercifcundæ. T. 7. c. 536. D.
Dividua, & diviſa differunt. Ibid. C.
Dividuum eſſe nequit jus commune, nec cogitatione quidem in partes ſcindi poteſt. T. 4. c. 881. B.
Divinatorer, & qui eos conſulunt, qua pœna plectendi. T. 1. c. 503. B. C.
Divinationis cauſs quæ. T. 8. c. 561. E.
Diviſa, & indiviſa utrùm veniant in petitionem hereditatis. T. 6. c. 42. C. an ita veniant in illam, ut dividantur. Ibid. C.
Diviſa non recipit judicium familiæ ercifcundæ. T. 7. c. 536. D.
Diviſio facta inter tutores an officere poſſit creditoribos, ſuum perſequentibus. T. 2. c. 353. A.
Diviſio aliud, aliud placitum diviſionis. T. 1. c. 944. D.
Diviſio dicitur vicem emptionis obtinere. T. 1. c. 1505. B.
Diviſio bonorum ad fratrem majorem, electio ad minorem ſpectat. T. 2. c. 729. D.
Diviſio bonorum a patre inter liberos facta. T. 2. c. 1067. A.
Diviſio plerumque fit tranſigendi causâ. T. 2. c. 122. A.
Diviſio quid eſt. T. 4. c. 704. E.
Diviſio rei mobilis non poteſt fieri ſine ejus rei corruptione. T. 4. c. 143. E.
Diviſio tutelæ non fit ipſo jure, ſed a magiſtratu, & cur. T. 4. c. 79. B.
Diviſio, quæ fit numero, commodior eſt. T. 4. c. 331. C.
Diviſio ex uno toto conficit plura. T. 4. c. 138. C.
Diviſio quæ eſt ioter ea, quæ magiſtratui competunt, sut quæ jure magiſtratus competunt. T. 4. c. 9. A.
Diviſio æris alieni hereditarii quomodo inter coheredes fieri debeat. T. 4. c. 838. D. exemplum bujus diviſionis quale. Ibid. D.
Diviſio patrimonii plerumque fit tranſactionis genere. T. 4. c. 899. D.
Diviſio Provinciarum, ſub Auguſto Tiberio facta, qualis. T. 4. c. 834. A.
Diviſio interpoſitis delegationibus quomodo fit. T. 4. c. 838. E. quomodo non interpoſitis delegationibus. Ibid. E.
Diviſio fructuum. Vide, Fructus.
Diviſio pactorum dotalium quando fiat. T. 5. c. 553. C.
Diviſio in collatione booorum inter patruum, & liberos ex altero fratre quomodo fiat. T. 5. c. 617. C. D.
Diviſio, & partitio in quo differant. T. 5. c. 492. B.
Diviſio unius fundi ampliſſimi facta in duas partes, duos fundor non facit, nec dividit oomen univerſum fundi. T. 6. c. 572. E. & c. 573. A.
Diviſio in ſolutiooibus fit pro portionibus hereditariis. Tom. 7. c. 539. A.
Diviſio hereditatis aut fit conſenſu, aur arbitrio judicis. T. 7. c. 570. C.
Diviſio prima rerum dicitur ſumma diviſio. T. 8. c. 1103. C.
Diviſio pro diſtinctione. T. 8. c. 1114. C.
Diviſio homioum talis non fit, qualis pecuniæ. T. 9. c. 228. D.
Diviſio bonorum paternorum fit a patre ipſo, aut a fratribus ex conveotione, ex communi placito, aur ab arbitro familiæ ercifcundæ. T. 9. c. 691. B.
Diviſio inter conſortes vix ſine tranſactione fit. T. 9. c. 1249. E.
Diviſio quomodo fit. T. 9. c. 361. C.
Diviſio adminiſtrationis, quam fecere invicem tutorer ſine judice in fraudem pupilli, inutilis eſt. T. 9. c. 594. A.
Diviſio nominom. T. 9. c. 1241. E.
Diviſio omnis debet eſſe bimembris. T. 9. c. 554. C.
Diviſio hominum promiſſorum quomodo fiat. T. 10. c. 223. E.
Diviſio genus eſt permutationir. T. 10. c. 450. C.
Diviſio ſpecies eſt tranſactionis. T. 10. c. 899. A.
Diviſio bonorum hereditatis, vel ſocietatis fit hodie vel per arbitrum, ſpecialiter datum, vel extra ordinem per Præſidem Provinciæ. T. 10. c. 943. A.
Diviſio bonorum, quæ fit genere permutationis, aliud eſt, aliud placitum diviſionis. T. 10. c. 1042. B.
Diviſionis beneficium quod eſt. T. 4. c. 268. E.
Diviſionir beneficium in perſona competit. T. 4. c. 959. C.
Diviſionis beneficium porrigitur ad omner, qui pro aliis pecuniam exſolvunt. Ibid. C.
Diviſionis beneficium datur confidejuſſoribus. T. 4. c. 951. C. D.

Diviſionis beneficium : Vide, Confidejuſſores, Vide, Beneficium diviſionis.
Diviſionis æquitatem excludere non poteſt diverſa ſpecies actionis. T. 4. c. 958. A.
Diviſionis æquitatem cur diverſa ſpecies actionis excludat. T.4. c. 957. C. D.
Diviſionis beneficium quodnam ſit. T.6. c.451. B.
Diviſionis exceptio, ſeu epiſtola D. Adriani, ne ſinguli fidejuſſores in ſolidum condemnentur, ſed in partem tantùm. T.6. c.346. D.
Diviſionis judex. T.7. c.530. B.
Diviſionis pactum. T.9. c.111. D.
Diviſionis beneficium. T.9. c.262. B. & c.1279. C. D.
Diviſioni locus an ſit, cum unus tantùm obligatus remanet. T.6. c. 346. E.
Diviſionem voluntatis quando inducit ratio juris, ac varietas poſſeſſionis, & quando non. T.4. c. 1389. B.
Diviſionem an recipiat homo. T.6. c.54. C.
Adversùs diviſionem an poſſit minor reſtitui. T.10. c.898. E.
Adversùs diviſiones qui reſtituuntur. T.4. c.899. D.
Diviſione, & adjudicatione dominium mutatur, non pignus. T.7. c.584. B.
De diviſione hereditatis. T.7. c.544. D.
De diviſione patris inter liberos facta. T.7. c.524. D.
De diviſione, & ſubminiſtratione pecuniarum redactarum ex reditu ante diviſionem hereditatis. T.7. c. 529. D.
Quæ divortit ſine cauſa a marito, in quas incidit pœnas. T.9. c. 1425. E. & c.1426. A.
Divortium quid. T.1. c.784. E.
Divortium, & repudium differunt, ſive διέσιν, & διαζύγιον. T.1. c. 785. A.
Divortium eſt contractus. Tom.1. c. 927. C. & c.1176. B. & T.4. c.643. B. & T.10. c.390. A.
Divortium, & repudium quid inter ſe diſcrepant. T.9. 536. E.
Divortium primum quando factum, & qua ex lege divortia fiant. T.3. c.23. B. C.
Divortium primum factum eſt a Spurio Carvilio. T.3. c.24. A.
Divortium ibi non eſt, ubi non eſt matrimonium. T.4. c.301. E.
Divortium dictum, quòd conjuges quaſi in diverſas partes diſcedant. T.5. c.556. B. C.
Divortium quo animo ut plurimum fiat. Ibid. D.
Divortium, & repudium in quo diſſeiunt. T.5. c.1198. B. & T.8. c. 563. A. & T.10. c.711. D.
Divortium facit compaternitatis ratio. T.6. c.924. D. E.
Divortium ex cauſa adulterii factum non dirimit matrimonium, ſed corpora tantùm conjugum ſeparat. T.6. c.1114. A.
Divortium judicio Eccleſiæ fieri debet. T.6. c.1144. A. B. quibus cauſis fieri debeat. Ibid. B.
Divortium pro contractu habetor. T. 7. c.155. B. & c.164. D.
Divortium contractui comparatur. T.7. c.155. B.
Divortium eſt actio legis Juliæ. T.8. c.798. C.
Divortium an ſimulare poſſint conjuges. T.9. c.483. A.
Divortium cum mulieris culpâ factû eſt, mulctatur mulier dote totâ, & lucro noptiali. T.9. c.500. C.
Divortium quid. T.9. c.536. E. eſt inter maritos tantùm, non inter ſponſos. Ibid. E. licebat olim facere divortium communi conſenſu abſque alia cauſa. Ibid. c.537. A. B.
Divortium non fit jure, ſi liberta, quæ nupta eſt patrono, eo invito divertat. T.10. c.782. A.
Divortium ut jure fiat, debet fieri ſolenniter. Ibid. A.
Divortii formulæ. T.1. c.785. A.
Divortii formulæ ex lege Julia. T.3. c.209. E. & c.210. A.
Divortii initium matrimonii finis. T.8. c.674. E. & c.764. C.
Divortii cauſæ quæ. T.9. c.537. B.
De divortii conditione. T.9. c.732. A. B.
Divortii juſti olim non erant deſcripta culparum genera, nec erant certæ cauſæ. T.9. c.501. E.
Divortio facto, mulier ſi gravidam ſe ſentiat, intra trigeſimum diem, viro denunciare debet. Tom.1. c. 403. B.
Divortio facto, illius anni fructus quo pacto inter virum, & uxorem dividendi ſint. T.3. c.405. E.
Divortio facto, mulier dotis habet repetitionem. T.1. c.312. D.
Divortio facto, mulier alii nubere poteſt ſtatim, niſi ſit prægnans. T. 3. c.159. E.
Divortio facto mulieris culpâ, ipſa legi Juliæ ſubjicitur. T.1. c.543. C.
Si divortio ſolvatur matrimonium, an maritus cogatur actione ex ſtipulatu filio dotem reddere. T.4. c. 1153. A.
Divortio ſoluto matrimonio, quæ jura circa res dotales obſervanda veniant. T.5. c.563. C.
Poſt divortium dos nec datur, nec amphatur. T.1. c.927. C.
Inter divortium verum, & fictum differentiæ quæ. T.4. c.994. A.
Inter divortium, & jurgium quæ eſt differentia. T.4. c.979. E.
Poſt divortium mortua mulier non tranſmittit actionem rei uxoriæ in heredem, niſi moram feciſſet maritus ante mortem mulieris. T.9. c.496. C. D.
Poſt divortium ſi mulier fiat rea adulterii, ſervos ejus mulieris, & mariti, & parentum eorum manumitti non poſſe intra 60. dies. T. 9. c.1425. C.
Divortia debent eſſe libera. T.1. c. 1176. B.
Divortia fiunt ex 12. Tabulis. T.3. c. 23. B.
Divortia ex certis, & legitimis cauſis tolerata etiam inter Chriſtianos. T.9. c.1425. E.
Divortiorum pœnæ. T.9. c.127. D.
De divortiis. T.2. c.1140. B. C.
Divortiis modus impoſitus. T.4. c. 1476. A.
In divortiis ſeptem teſtes exiguntur. T.9. c.278. D.
Diuturna præſtatio. Vide, Præſtatio diuturna.
Diuturnitas temporis militat adverſùs mulierem de imbecillitate mariti conquerentem. Tom.6. c.1128. A.
Divus Adrianus vetuit, intra urbes mortuos ſepeliri. T.4. c.1232. E.
Divus Hieronymus Papinianum cum Paulo comparat, dum divinum jus cum humano confert. T.4. c.4. A.
Dixiſſe, & intellexiſſe in jure plerumque paria ſunt. T.7. c.1409. C.
Dixiſſe, & ſenſiſſe in cauſa ultimarum voluntatum idem ferè eſt. T. 7. c.1320. D.
Do, ut facias, an proprius contractus ſit. T.5. c.1010. A.
Do, ut des. T.5. c.1007. C.
Do verbum ſemper ferè initium dat locationi. T.7. c.831. D.
Do, ut des, eſt obligatio. T.7. c.818. C.
Do, ut des, contractus eſt. Tom.7. c. 827. D.
Do, ut des, quot ſpecies recipiat. T.7. c.835. C.
Do, ut facias, quomodo ſeparetur a cauſa, facio, ut des. T.7. c.831. C.
Do, ut facias, te ceſſante poſtquam ego dedi, quæ actio mihi detur. T.7. c. 839. A.
Do, ut facias, recipit quatuor ſpecies, & qualis contractus ex eo oriatur. T.5. c.1010. A. B. & T.7. c.838. A. B.
Do, ut facias, contrahitur re interveniente ex una parte, & ex altera opera. Ibid. C.
Do, dico, addico, hæc tria verba Prætoris quid ſignificant. Tom.7. c. 56. D.
Actio præſcriptis verbis ex do, ut facias, an ſit bonæ fidei. Tom.10. c. 348. E.
Do, ut des, eſt contractus; dabo, ut des pactum nudum. T.10. c.451. B.
Do, ut facias, non eſt bonæ fidei. T. 10. c.666. D.
Doctiſſimus vir notatus. T.7. c.1168. A.
Doctores moribus primùm, deinde facundiâ oportet excellere. T.2. c. 756. D.
Doctores, diſputationes inſtituentes, tractatores vocantur. T.4. c.829. A. B.
Doctores juris verba Pauli ſæpiſſime non intelligunt. T.5. c.274. C.
Doctores in l. 22. dr *exceptione rei judicatæ* contra gloſſam Accurſii diſputant. T.5. c.455. E.
Doctores quidam notati ab auctore T.6. c.121. B. C.
Doctores legum ii tantùm immunitatem habent, qui Romæ docent T.6. c.509. B.

Docto-

Digitized by Google

Doctores ſolent eſſe in re facili multi, in re difficili muti, T.7. c.1377. D.

Doctorum errores, quibus juris ſermo incognitus. T.3. c.646. B.

Doctorum errores quomodo tranſierint in decreta, vel mores, & inſtituta regionum. Ibid.B.

Doctorum error in quo conſiſtat. T. 5. c.169. D.E.

Doctorum commentis, & Pontificum decretis quot errores, & abſurda in jus noſtrum irrepſerint. T.5. c.157. A.

Doctorum ſententiam de adquirenda, & retinenda poſſeſſione auctor dilucidè explanat. T.5. c. 709. D.

Doctoribus juris an ſermo juris civilis incognitus planè hactenus fuerit. T.5. c.157. A.

Unde dignoſcatur, quòd nunquam bene noverint jus civile. Ibid. A. & quòd nunquam eis notus ſatis fuerit jus civile. Ibid. A.

Dodrans fideicommiſſario ſervatur, nec fiſco cedit. T.4. c.916. D.

Dodrantis falcidia quæ ſit. T.7. c. 1328. E.

Dodrantem legata poſſunt delibare ex hereditate. T.10. c.803. D.

Doga quid propriè. T.3. c.237. A.

Dogmata, ideſt, ſenatus conſulta. T. 3. c.76. A.

Dogmatici non alii ſunt, quàm Chriſtiani. T.10. c.829. C.

Dolia vaſa vinaria. T.3. c.51. C.

Dolia rebus immobilibus Turonenſium moribus adnumerantur. T. 2. c. 1232. A.

Dolia, vino legato, cur non debentur. T. 3. c. 51. D.

Dolia in horreis defoſſa, ſi non ſint nominatim in venditione excepta, horreorum venditioni ceſsiſſe videntur. T. 6. c. 539. D. E.

Dolia, quia non ſunt pars fundi, ſed inſtrumentum, emptorem non ſequuntur. T.6. c.540. A.

Dolia acceſſura venditioni fundi, an integra ea venditor præſtare debeat. T.7. c.794. D.

Dolia an emptorem domus, vel villæ ſequantur. T.7. c.1448. E.

Dolia an ſint in inſtrumento fundi. T.7. c.781. B.

Dolia ad perpetuum uſum olim defoſſa fuere. T.7. c.1448. E.

Dolia an legato vino debeantur, vel contineantur. T.3. c.51. D. an ſint inter res mobiles. Ibid. D.

Dolia quæ dicuntur. Ibid. D.

Dolia an ſint vaſa vinaria, & inter ea numerentur. Ibid. D.

Dolia an ſint pars prædii, & an emptorem ædificii, vel fundi ſequantur. T. 7. c. 781. C.

Dolia fundo acceſſura, ſi venditor dixit, & in eo nulla ſint, an ea emptori præſtare debeat. T. 7. c. 794. D.

Dolia in horreis, vel cellis vinariis defoſſa, an emptorem ſequantur. T. 7. c. 781. B.

Dolia vitioſa qui locaverit, ſi vinum effluxerit vitio vaſis, an teneatur conductori in id, quod intereſt. T. 7. c. 1450. D.

Dolia ne omnia venditioni fundi accedant. T. 7. c. 719. C.

Dolia cum ſunt centum, & ſexaginta tantùm vendita ſunt, quæritur, an venditoris ſit electio tribuere, quæ vellet, an emptoris potiùs accipere, quæ velit. Ibid. D.

Dolia accedunt emptioni fundi. T. 7. c. 710. E.

Dolia quid. T. 7. c. 709. B.

Doliare vinum. T. 3. c. 51. D.

Doliare vinum quid. T. 7. c. 634. B. Vide, Vinum.

Doliorum vitioſorum venditor quomodo teneatur. T. 7. c. 761. D.

Dolor eſt luctus, vel amiſſæ uxoris, vel amiſſi viri. T. 4. c. 374. B.

Dolor corporis quis. Ibid. B.

Doloris inſignia quæ. T. 9. c.455. E.

Dolus pro poſſeſſione eſt. T. 1. c. 743. A.

Nihil eſt tam bonæ fidei contrarium, quàm dolus, & metus. T. 1. c. 1185. C.

Dolus ſtricto judicio non vindicatur. T. 1. c. 259. C.

Dolus vindicatur judicio bonæ fidei, non ſtricto. T. 1. c. 976. C.

Dolus abeſſe debet, fraus abeſſe non debet. T. 2. c. 1232. B.

Dolus malus, ratio vafra decipiens alium. T. 1. c. 745. A.

Dolus malus quid ſit. T. 1. c. 368. A. & quis actione doli tenetur. Ibid. B.

Dolus pro fraude. T. 1. c. 1185. E.

Dolus tutoris pupillo neque nocet, neque prodeſt. Tom. 4. c. 580. A. quando locus ſit huic regulæ & quando non. Ibid. B.

Dolus vindicatur actionibus bonæ fidei. T. 4. c. 273. D. actio bonæ fidei quid eſt. Ibid. D.

Dolus creditori imputatur; T. 4. c. 1315. D.

Dolus tutoris pupillo nocet. T. 4. c. 398. B.

Dolus, & culpa in quo differunt. T. 4. c. 321. D.

Dolus eſt in eo, qui obſcurè loquitur, ut in eo, qui ambiguè. T. 4. c. 105. A.

Dolus pro poſſeſſione eſt. T. 4. c. 890. A.

Dolus detinentis alicui rem ſuam quomodo plectendus. T. 5. c. 562. E.

Dolus proprius ei ſoli nocet, qui dolo malo renunciavit ſocietati, non cæteris. T. 5. c. 485. B.

Dolus in actionibus bonæ fidei, non etiam ſtrictis vindicatur. T. 5. c. 404. B.

Dolus, & culpa in commodato venit, in precario dolus tantùm. T. 5. c. 416. C.

Dolus, aut metus cauſam præbent contractui bonæ fidei. T. 5. c. 403. E.

Dolus procuratoris qui, & quando domino noceat. T. 5. c.826. E.

Dolus quomodo probetur, & unde. Tom. 5. c. 823. C.

Dolus, & culpa in eo, quod ex antegeſto pendet, tam ab herede, quàm heredi an præſtari debeant. T. 5. c. 482. A. B. & c. 489. D.

Dolus undeiam probetur. T. 5. c. 147. E.

Dolus malus magiſtratus puniatur; at imprudentiæ ejus, vel imperitia non puniatur. T. 5. c. 34. D.

Dolus procuratoris domino nocet; T. 6. c. 947. A.

Dolus ſolus an parere poſſit actionem depoſiti. T. 6. c. 77. E.

Dolus an ſit lucrum captare ex damno alieno. T. 6. c. 137. D.

Dolus malus an abhorreat a bona fide. T. 6. c. 345. B.

Dolus an pro poſſeſſione accipi poſſit. T. 6. c. 45. E.

Dolus quandonam ab utraque parte compenſandus. T. 6. c. 7. B.

Dolus malus ſemper excipitur a generali ſermone. T. 6. c. 711. E.

Dolus eſt ex aliena jactura lucrum facere. T. 6. c. 523. C.

Dolus pro poſſeſſore eſt. T. 7. c. 616. E.

Dolus, & lata culpa in omnibus contractibus præſtatur. T. 9. c. 294. D.

Dolus, dans cauſam contractui bonæ fidei, vitiat ipſo jure contractum, T. 9. c. 371. D.

Dolus in quibus contractibus præſtatur. T. 9. c. 294. A.

Dolus delictum dicitur. T.9. c. 257. C.

Dolus venditoris. T. 9. c. 380. E.

Dolus æſtimatur ex calliditate facti. T. 9. c. 373. A.

Dolus, & culpa in quibus contractibus venit. T. 9. c. 294. B.

Dolus compoſitus. T. 9. c. 1092. E.

Dolus, an virtus quis in hoſte requirat. T. 9. c. 1303. A.

Dolus, & culpa veniunt in pigneratitiam actionem. T. 9. c. 298. E.

Dolus malus, & juriſconſultus abeſto. T. 9. c. 699. C.

Dolus in pretio, non in elicienda venditione verſatur. T. 10. c. 271. A.

Dolus vindicatur, ſi quis in eum inciderit. T. 10. c. 280. A.

Dolus, qui initium dat contractui, non poteſt conſtituere contractum bonæ fidei. Ibid. A.

Dolus, vis, & metus concurrunt, & vitiant ipſo jure contractum bonæ fidei. T. 10. c. 393. D.

Dolus, dans cauſam contractui bonæ fidei, ipſum vitiat. T. 10. c. 395. A.

Dolus, dans cauſam contractui bonæ fidei, ipſum vitiat ipſo jure. T. 10. c. 439. B.

Dolus ex perſpicuis judiciis doceri debet. T. 10. c. 455. B.

Dolus ſi cauſam dederit contractui ſtricti juris, neceſſaria eſt doli exceptio, vel de dolo actio. T. 10. c. 533. D.

Dolus

Dolus emptoris ex calliditate, & inſidiis colligitur. T. 10. c. 615. B.

Dolus oon tantùm eſt in eo, qui loquitur obſcurè, fallendi causâ, ſed etiam in eo, qui ſimulat aliquid. T. 10. c. 750. C.

Dolus probatur ex inſidiis apertis, T. 10. c. 891. A.

Dolus authoris bonæ fidei emptori non nocet. T. 10. c. 1011. D.

Dolus ei tantùm nocere debet, qui eum admiſit. Ibid. D.

Dolus eſt delictum. Ibid. D.

Doli, & fraudis differentia. T. 1. c. 1259. C.

Doli capaces an ſint impuberes. T. 3. c. 153. B.

Doli cum datur actio, id ſemper ſubintelligitur, niſi alia ſit actio. T. 5. c. 983. A.

Doli clauſula ſtipulatinnem facit bonæ fidei, ſicut doli exceptio. T. 1. c. 1239. D.

Doli actio eſt arbitraria. T. 5. c. 982. E.

Doli exceptionem ſemper oppoſitam bonæ fidei judicium facere. T. 3. c. 68. E. & c. 69. A.

Doli exceptionis ratione tacitam fieri penſationem quid ſit in *l. unum ex familia, de leg.* 2. T. 3. c. 423. A.

Doli poſt biennium non datur actio. T. 5. c. 982. C.

Doli clauſula ſtipulationibus ſubjici ſolet. T. 1. c. 1198. B.

Doli actio originem ab aquiliana formula trahit. T. 1. c. 971. D.

Doli mali nomen quàm latè manet. T. 3. c. 641. A.

Doli exceptio bonæ fidei judicium facit. T. 5. c. 260. D.

Doli actio dicitur actio de mala fide. T. 5. c. 971. E.

Doli actio poſt biennium non datur. T. 1. c. 982. C. temporaria eſt. Ibid. D.

Doli actio de mala fide eſt actio in factum de indemnitate. T. 1. c. 985. D.

Doli eacceptio judicium ſtrictom facit bonæ fidei. Tom. 4. c. 273. A.

Doli actio. Vide, Actio.

Doli actio, ſive de dolo datur ei, cujus intereſt, deficiente alia actione, aliove remedio juris. T. 5. c. 155. D.

Doli mali argumentum eſt perſuſorius ſermo. T. 6. c. 830. B.

Doli mali clauſula, quæ extremo locn ſtipulationis apponitur, qualis eſſe debeat. T. 6. c. 112. A.

Doli ulciſcendi cauſa utrùm de dolo neceſſaria ſit. T. 6. c. 363. E.

Doli an capax ſit, qui prope pubertatem eſt. T. 6. c. 547. B. quinam doli, & culpæ qapaces eſſe poſſint. Ibid. C.

Doti potens non eſt inſans. Ibid. B.

Doli exceptio bonæ fidei judiciis ineſt. T. 7. c. 743. A.

Doli exceptio omnibus bonæ fidei actionibus ineſt. T. 8. c. 98. C.

Doli nomine aliud, quàm inſidiæ, ſignificatnr. T. 9. c. 1303. A.

Doli exceptio ſtrictam actionem bonæ fidei facit. T. 9. c. 330. E.

Doli exceptio. Vide, Exceptio doli.

Doli mali, furti, & injuriarum ſunt variæ ſpecies. T. 10. c. 549. E.

Doli exceptio ubi eſt, ſemper eſt exceptio io factum. T. 10. c. 525. D.

Doli exceptio in ſtrictis actionibus opponi debet. T. 10. c. 560. C. an & inſit. Ibid. c. 567. E.

Doli exceptione, vel in lactum qui utitur, ei incumbit onus probandi. T. 10. c. 630. C.

Doli nomine ſignificantur inſidiæ. T. 10. c. 891. B.

Doli verbnm quid complectatur. T. 10. c. 893. A.

Dolo facit, qui petit, quod mox reſtituturus eſt. T. 1. c. 1397. C.

Dolo alterius ſi quadrupes damnum dederit. T. 1. c. 977. A.

Dolo malo ſi heres ſervum legatum occiderit, de dolo non tenetur. T. 1. c. 976. E.

Cujus dolo alter rapuit, is tenetur vi bonorum raptorum, non furti. T. 4. c. 337. B.

Dolo malo qui poſſidere deſiit, is aliquid poſſidere iotelligitur. T. 4. c. 890. A.

Dolo non facere, & dolo carere an idem. T. 5. c. 136. B.

Dolo malo an faciat, qui ex aliena jactura lucrum quærit. T. 5. c. 433. C.

Dolo carere ſemper oportet in contractibus, & actibus. Tom. 5. c. 453. B.

Dolo malo facit, qui petit, quod redditurus eſt. T. 5. c. 996. A.

Qui dolo fecerit, quominus in judicio ſiſtatur, ſi ſolvendo non fuerit, an æquum ſit adversùs ipſum reum reſtitutoriam actionem illum habere. T. 6. c. 6. D.

Dolo malo repromittere an debeat is, qui reſtituit pignus debitori agenti pigneratitiâ actione. T. 6. c. 9. D. idem etiam an repromittere debeat, qui metum paſſo, agenti quod metus cauſa, reſtituit rem metu extortam. Ibid. D.

Dolo facit, qui petit, quod redditurus eſt. T. 8. c. 730. A. & c. 842. A. & c. 882. C.

Dolo nemo videtur caſequi; qui ignorat canſam, cur non debeat petere. T. 8. c. 731. C. & c. 843. B. & c. 883. C.

Dolo nullus videtur facere, qui ſuo jure utitur. T. 8. c. 688. B. & c. 782. A. c. 860. B. qui deſierit poſſidere, pro poſſidente damnatur, Ibid. c. 718. C. & c. 829. B. & c. 874. A.

Qui dolo captusfacit, ſponte facit, & ideo eget reſtitutione. T. 9. c. 262. D. E.

Dolo malo ſi duo aliquid fecerint, an poſſit alter adversùs alterum agere de dolo. T. 10. c. 243. D.

Dolo ſi quid quis commiſerit, an heres ejus teneatur de dolo. T. 10. c. 518. A.

Dolum ex inſidiis perſpicuis reprobari convenit. T. 1. c. 972. D. E. & T. 3. c. 304. B.

Dolum proprium inter, & dolum defuncti quænam ſit differentia, & an ab herede præſtetur. T. 5. c. 553. D.

Dolum abeſſe in bonæ fidei judiciis ſemper præſtari oportet. T. 7. c. 798. D.

Dolum adverſario qni objicit, ei incumbit probatio. T. 7. c. 869. D.

Dolum argui ex conſiliis. Ibid. E.

Dolum auctoris non oocere bonæ fidei emptori. T. 7. c. 803. C.

Dolum ex inſidiis perſpicuis probari convenit. T. 7. c. 869. D. & T. 10. c. 615. B.

Dolum quis probare debeat. T. 10. c. 869. D.

Dolum venditoris emptori non nocere, nec prodeſſe. T. 8. c. 781. B.

Dolum emptoris ex calliditate ejus, & inſidiis argui. T. 9. c. 1303. A.

Dolum qui objicit adverſario, eum probare debet. T. 10. c. 466. D.

Dolnm uno ex heredibus promiſſoris faciente, an omnes teneantur. T. 10. c. 527. B.

Dolum uno ex heredibus patiente, an omnes habeant actionem ex ſtipulatu. Ibid. B.

De dolo ob modicam ſummam non datur actio. T. 5. c. 980. B.

De dolo malo cautionis formula. T. 5. c. 976. A.

Actio de dolo ob rem minimam non datur. T. 5. c. 957. E.

De dolo actio directa, ex jure antiquo finitur anno utili, ex conſtitutione Conſtantini bieonio continuo. T. 5. c. 982. B.

Ex dolo communi ſi quid perierit: Vide, Perire.

Ex dolo alieno an lucrum ferre poſſit reus. T. 6. c. 6. D.

De dolo malo an repromittere debeat is, qui rem reſtituit agenti in rem. T. 6. c. 9. C. D.

De dolo emptoris bereditatis. T. 9. c. 367. D.

De dolo actio. Vide, Actio de dolo.

Actio de dolo an ſit generalis, vel ſpecialis actio. T. 10. c. 549. E. quiſnam ei agat, & qua ex cauſa. Ibid. E.

Actio de dolo eſt noxalis. T. 10. c. 436. C.

Actio de dolo ubi io ſcientem datur, in ignorantem datur actio in factum prætoria. T. 10. c. 453. C.

De dolo damnati an prohibeantur teſtimoninm ferre. T. 10. c. 606. C.

Actio de dolo eſt temporalis, actio in factum perpetua eſt. T. 10. c. 615. B.

Actio de dolo, de vi, aut metu, con-

concurrunt. T. 10. c. 655. B.
Actio de dolo infamat condemnatum. T. 10. c. 893. A. an eâ poſſit agi in parentes, & patronos. Ibid. A.
Actio de dolo omnis eſt famoſa, & turpis. T. 10. c. 986. D.
Domeſtica perſona unde æſtimetur, & cognoſcatur. T. 5. c. 121. A.
Domeſticæ rationes. Vide, Actiones domeſticæ.
Domeſtici, ac domus appellatione quid ſignificatur. T. 1. c. 123. A. B.
Domeſtici pro cognatis. T. 1. c. 1050. C.
Domeſtici, & protectores differunt. T. 2. c. 912. D.
Domeſtici, pedites, vel equites. Ibid. E.
Domeſtici teſtes qui. T. 6. c. 857. E. aliter in litibus, & in teſtamentis accipiendi. Ibid. c. 858. A.
Domeſtici teſtes cognati dicuntur. T. 6. c. 1142. C.
Domeſtici teſtes quinam dicantur. T. 8. c. 964. B. & T. 9. c. 274. E.
Domeſtici noſtri noo poſſunt nos accuſare. T. 9. c. 1374. A.
Domeſtici teſtes. Vide, Teſtes domeſtici.
Domeſtici teſtes an cogi poſſint, ut in nos teſtimonium dicant. T. 9. c. 276. C.
Domeſtici judicum ſimiles iis, qui dicontur in aula Principis domeſtici protectores. T. 10. c. 858. A.
Domeſtici judicum eligebantur ex officio, vel ex officiurum oumeru. Ibid. C.
Domeſticorum Principis dignitas, & immunitas. T. 2. c. 912. D. E.
Domeſticum teſtimonium reprobatur. T. 9. c. 275. B. & ſeq.
Domeſticus confertur cum manipulario. T. 10. c. 868. B.
Domicilium mariti, & mulieris idem eſt. T. 2. c. 717. D.
Domicilium incolas facit. T. 2. c. 735. E.
Domicilium an faciat ſola domus poſſeſſio in aliena civitate comparata. T. 4. c. 858. E.
Domicilium non facit ſola poſſeſſio domus, quæ in aliena civitate comparatur. T. 4. c. 854. C.
Domicilium habere an intelligi poſſit, qui pluribus in locis æqualiter moratur, & negotiatur. T. 5. c. 633. A.
Domicilium ubinam haberi dicatur. T. 5. c. 750. C.
Domicilium habere an poſſit aliquis pluribus locis, & plures patrias. T. 5. c. 618. E.
Domicilium pluribus in locis quis habere poteſt. T. 6. c. 790. B.
Domicilium mutat mulier contractis nuptiis, & ſequitur domicilium, & forum mariti. T. 7. c. 98. A.
Domicilium poſt mortem mariti, quandiu vidua permanet, retinet mulier. Ibid. A.
Domicilium ubi quis habet, defendi debet, & qui a regula hac excipiantur. T. 7. c. 144. C.
Domicilium, & forum propter ſponſalia noo mutat ea, quæ deſponſa eſt, antequam cootraxerit nuptias. T. 9. c. 432. D. E.
Domicilium mariti non ſequitur deſponſa, ſequitur uxor. Ibid. D. E.
Domicilii causâ muneribus publicis obligamur. T. 2. c. 736. D.
Domicilii, & Cœli cuique libera eſt electio. T. 4. c. 857. C.
Domicilii patria in jure magis ſpectatur, quàm originis. T. 4. c. 643. A.
De domicilio in condendo teſtamento. T. 9. c. 709. A. B.
Domicilio, & foro eodem, ſicut & iiſdem factis utitur uxor cum marito. T. 9. c. 440. E.
Domina pro uxore. T. 3. c. 70. A.
Pro domina habetur hereditas jacens. T. 6. c. 85. A. & T. 9. c. 546. C.
Dominica res quæ dicitur. T. 9. c. 617. E.
Dominicorum dierum veneratio. T. 6. c. 809. B. quomodo celebrandi. Ibid. B. a quibus abſtinendum his diebus. Ibid. B. C.
De rebus dominicis. T. 9. c. 1027. E. & c. 1028. A.
Dominium eſt jus corporale, ſed quod intelligatur etiam ſine corpore, ut hereditas. T. 1. c. 1329. C.
Dominium nihil aliud eſt, quàm rei proprietas. T. 3. c. 269. C.
Dominium poſſeſſionis, & dominium proprietatis differunt. T. 1. c. 819. B.
Dominium oudâ pactione non transfertur. T. 1. c. 1473. C.
Dominium quomodo definitur. T. 1. c. 842. E.
Dominium ſervi a veteri domino in perpetuum recedit. T. 3. c. 610. B.
Dominium traditione, & mancipatione transfertur. T. 1. c. 174. E.
Dominium an per poſſeſſionem adquiratur. T. 1. c. 843. E.
Dominium in ſolidum duorum eſſe non poteſt. T. 3. c. 450. B.
Dominium rei uſucapione mutatur, pignus, vel uſusfructus oon mutatur, nec perimitur. T. 4. c. 637. B.
Dominium plenum bonæ fidei poſſeſſori tribuit conſumptio. T. 4. c. 1286. D.
Dominium mutare non ſolet locatio. T. 4. c. 509. E.
Dominium non amittitur nudâ voluntate. T. 4. c. 205. B.
Dominium rei mutat uſucapio. T. 4. c. 637. B. pignus, vel uſusfructus non mutat rei dominium. Ibid. B.
Dominium rerum æſtimatarum, in dotem datarum, etiamſi uxor eas in uſu habeat, marito perfectè adquiritur. T. 4. c. 995. D.
Dominium, & poſſeſſio non differunt. T. 4. c. 143. E.
Dominium non mutat pignoris cauſa. T. 4. c. 1315. D.
Dominium tribuit poſſeſſio bonorum. T. 4. c. 930. C.
An dominium traditione transferatur pro indiviſo. T. 4. c. 161. B.
Rei dominium mutatur uſucapione. T. 4. c. 637. B.
Dominium contributionem non impedit. T. 4. c. 691. E.
Dominium ignoranti domino adquiritur per ſervum, poſſeſſio ſcienti, & volenti adquiritur. T. 4. c. 624. D.
Dominium oon amittitur ſolo animo. T. 4. c. 626. D.
Dominium proprietatis quid. T. 4. c. 165. C.
Dominium uſusfructus. Ibid. C.
Dominium poſſeſſionis. Ibid. C.
Dominium plenum, ſeu pleniſſimum. Ibid. C.
Dominium quibus modis adquiritur, iiſdem etiam in contrarium actis amittitur. T. 5. c. 801. E.
Dominium abſque traditione an, & quibus ex cauſis adquiratur. T. 5. c. 241. C.
Dominium an ſolutionis causâ creditori poſſit adquiri. T. 5. c. 242. A.
Dominium in quibus rebus ipſo jure adquiritur ſine poſſeſſione naturali. T. 5. c. 693. B.
Dominium ao poſſit a non domino in emptorem transferri. T. 5. c. 679. C. D.
Dominium an ex una tantùm cauſa contingere poſſit. T. 5. c. 729. B.
Dominium rei quando, & quomodo transferatur. T. 5. c. 454. A. B.
Dominium an amittatur ſolo animo, aut certis, & legitimis modis. T. 5. c. 694. B.
Dominium ſub conditione in alium transferri poſſe, ſicut poſſeſſionem. T. 6. c. 400. E.
Dominium quæ transferunt, juris ſunt, non facti. T. 6. c. 139. A.
Dominium an mutet pignus. T. 6. c. 29. D.
Dominium, vel poſſeſſio an poſſint eſſe duorum communia, ita ut ſinguli ſint domini, vel poſſeſſores in ſolidum. T. 6. c. 374. A.
Dominium gregis oon mutatur, niſi ſit æs adnumeratum. T. 6. c. 589. D.
Dominium abire. T. 7. c. 338. E.
Domioium an ſit cauſa actionis in rem. T. 7. c. 247. B.
Dominium, & pignus nihil habent commune. T. 7. c. 584. B.
Dominium petitur certi, non incerti condictione. T. 7. c. 621. A.
Dominium amittitur annis decem inter præſentes, & viginti inter abſentes. T. 7. c. 474. E.
Dominium mutatur religione. T. 7. c. 320. D.
Dominium an transferatur ex legati cauſa. T. 7. c. 957. E.

Domi-

Dominium an longi temporis poſſeſſione adquiratur. T. 8. c. 951. B.
Dominium quid. T. 8. c. 634. D.
Dominium adquiritur, & amittitur uſucapione. T. 8. c. 508. A.
Dominium transferre facere eſt. T. 8. c. 637. D. E.
Dominium interdum nudâ voluntate transfertur. T. 8. c. 664. D. modò traditione transfertur. Ibid. D.
Dominium rerum hereditariarum an aditio hereditatis in heredem transferat. T. 8. c. 287. B.
Dominium aliarum rerum an veniat ex poſſeſſione. T. 8. c. 239. B. an veniat ſine poſſeſſione. Ibid. B.
Dominium an adquiratur per poſſeſſionem, quam noſtro nomine ſervus, aut filius apprehenderit. T. 8. c. 245. B.
Dominium an adquiratur per ſervum communem. T. 8. c. 246. B.
Dominium an amittatur ſolo animo, ſive nudâ voluntate. T. 8. c. 237. D.
Domininm an ignoranti, & invito adquiratur. Ibid. D.
Dominium triplex. T. 8. c. 285. E. & c. 505. D. & T. 9. c. 265. D.
Dominium an mutetur nudo pacto, & an nuda voluntate amittatur poſſeſſio. T. 8. c. 281. A. B.
Dominium an nobis per Procuratorem adquiratur. T. 8. c. 251. E.
Dominium an ſolo animo, ſolâ ſuſpicione, vel opinione amittatur, ſicut poſſeſſio. T. 8. c. 262. A.
Dominium an transferatur in accipientem ex datione mutui. T. 8. c. 320. B.
Dominium cœpit ex naturali poſſeſſione. T. 8. c. 240. C.
Dominium rerum ex naturali poſſeſſione cœpiſſe. T. 9. c. 1005. D.
Dominium non ſolùm probatur inſtrumento, ſed etiam aliis probationum judiciis. T. 9. c. 273. D.
Dominium poſſeſſionis. T. 9. c. 265. D.
Dominium uſusfructus. Ibid. D.
Dominium quomodo nobis adquiritur. T. 9. c. 315. A.
Dominium incertum eſt, quod per alluvionem accedit, & cur. T. 9. c. 1056. A.
Dominium rei alienæ non poteſt transferri. T. 9. c. 385. E.
Dominium adquiritur traditionibus, & uſucapionibus, & aliis legitimis modis, non nudis pactionibus. T. 9. c. 84. E. & c. 85. A. & c. 103. A.
Dominium parit poſſeſſio. T. 9. c. 13. E.
Dominium adquiritur jure naturali per traditionem. T. 9. c. 104. A.
Dominium non adquiritur per Procuratorem citra poſſeſſionem. T. 9. c. 1006. A.
Dominium adquiritur ex cauſa donationis jure naturali tantùm. T. 9. c. 104. B.
Dominium adquiritur certis modis, non pactionibus nudis. T. 9. c. 84. E.
Dominium rerum omnium nobis adquiri per liberam perſonam, quæ non eſt in noſtra poteſtate, & per ſervum alienum. T. 9. c. 1009. D.
Dominium adquiritur arrogatione. T. 9. c. 103. B.
Dominium an finiatur tempore. T. 9. c. 821. C.
Dominium adquiri pactis lege commiſſoriâ. T. 9. c. 103. D.
Dominium quid. Ibid. E.
Dominium dotis, Vide, Dotis dominium.
Dominium ſervi, ſicut nec cujuslibet alterius rei, nudâ conventione nobis adquiritur. T. 4. c. 64. E.
Dominium & poſſeſſio, in quo differant, & in quo non differant. T. 9. c. 103. E. & c. 104. A.
Dominium ex naturali poſſeſſione naſcitur. T. 9. c. 265. D.
Dominium adquiritur ignoranti. T. 9. c. 1009. E.
Dominium an probetur ſine inſtrumento. D. 9. c. 265. C. D.
Dominium amittitur donatione, alienatione, legato, & certis aliis modis, non tempore ſolo. T. 9. c. 821. C.
Dominium eſt juris gentium. T. 10. c. 285. D.
Dominium poſſeſſionis ubinam in jure reperiatur. T. 10. c. 597. A.
Dominium poſſeſſionis inter, & dominium proprietatis an ſit differentia. Ibid. A. B.
Dominium eſt genus; poſſeſſio, uſusfructus, proprietas ſunt ſpecies. Ibid. B.
Dominium rectè mutatur ſine inſtrumento. T. 10. c. 635. D.
Dominium triplex, proprietatis, poſſeſſionis, & uſusfructus. Ibid. C.
Dominium mutatum eſt, re traditâ, mutandi dominii cauſâ. T. 10. c. 658. A.
Dominium legatorum tempore finitur. T. 10. c. 683. E.
Dominium non recipit incrementum. T. 10. c. 956. B.
Dominium rerum quomodo communicetur. T. 10. c. 995. C.
Dominium triplex. T. 10. c. 1016. D.
Dominium & uſusfructus differunt. Ibid. D.
Dominium an adquiratur per traditionem ex inutili contractu. T. 10. c. 1018. A.
Dominii jus eſt perpetuum. T. 2. c. 878. D.
Dominii, & poſſeſſionis diſcrimen. T. 1. c. 1423. D.
Dominii quatuor ſunt genera in jure, dominium proprietatis, uſusfructus, poſſeſſionis, & dominium plenum, ſeu pleniſſimum. T. 4. c. 165. C.
Dominii adquiſitio uſumfructum perimit. T. 4. c. 2105. A.
Dominii adquirendi alia eſt ratio; alia eſt poſſeſſionis; & alia ratio amittendi dominii, alia poſſeſſionis. T. 4. c. 205. B.
Dominii exceptio obſtat actioni Publicianæ. T. 4. c. 134. B.
Dominii, obligationis, & poſſeſſionis comparatio. T. 5. c. 801. E. an eodem modo diſſolvatur obligatio, quo contrahitur; & an eodem modo dominium, & poſſeſſio amittantur, quo adquiruntur. Ibid. B.
Dominii transferendi animo res alteri tradita. T. 6. c. 82. B.
Dominii loco an ſit bona fides. T. 6. c. 33. B.
Dominii quæſtio habetur. T. 7. c. 282. D.
Dominii vinditatio. T. 7. c. 224. D.
Dominii & poſſeſſionis eadem eſt ratio. T. 7. c. 251. C.
Dominii mutandi animus ſi ex utraque parte fuerit, an hoc ſatis ſit, ut conſiſtat alienatio. Tom. 8. c. 389. A.
Dominii nomen latiùs patet, quàm proprietatis. T. 8. c. 286. A.
Dominii, & poſſeſſionis differentia. T. 8. c. 727. D.
Dominii genera aliquot. Tom. 8. c. 530. C.
Dominii tres ſpecies. T. 8. c. 285. E.
De dominii jure impetrando. T. 9. c. 1238. B. & ſeq.
Dominii unum tantùm titulum eſſe. T. 9. c. 164. E.
Dominii adquirendi modi certi ſunt, in quibus non eſt pactio nuda. T. 9. c. 102. E.
Dominii vindicatio. T. 9. c. 129. B.
Dominii appellatio quid comprehendit. T. 9. c. 475. D. E.
Dominii dotis adquirendi quænam ſit cauſa. T. 9. c. 298. A.
Dominii an furtum fiat. T. 10. c. 568. A.
Dominii jus quomodo vindicetur, & obtineatur. T. 10. c. 699. B.
Dominii jus obtinet, qui id ſibi defendit per retentionem poſſeſſionis. T. 10. c. 742. A.
Dominii poſſeſſio an poſſit adquiri per procuratorem. T. 10. c. 979. D.
In dominii quæſtione qui potior habeatur. T. 10. c. 1017. D.
Dominio noſtro quænam res ſint ſubjectæ, & quæ non ſint. T. 5. c. 29. C.
Inter dominium, & poſſeſſionem differentia quæ eſt. T. 4. c. 624. D. & c. 626. D.
In dominio debitoris ſemper manet pignus. T. 4. c. 930. C.
A dominio quid diſtat poſſeſſio. T. 4. c. 1457. D.
Dominia ſingularum rerum nobis adquiruntur mancipatione, traditione, uſucapione. T. 1. c. 327. B.
Dominia rerum transferuntur traditionibus, non nudis pactis. T. 4. c. 1272. E.
Dominia rerum adquiruntur tradi-

tione,

Digitized by Google

tione, & uſucapione, & quomodo. T. 4. c. 1428. A.

Dominia quibus modis adquirantur. T. 8. c. 955. A.

Dominia rerum uſucapionibus, & traditionibus, non nudis pactis transferri. T. 9. c. 84. E. & c. 85. A. & c. 101. A. & ſeq.

Dominiorum diſtinctio ſedat controverſias, communio verò excitat immenſas. T. 4. c. 1163. B.

Dominus ſui ipſius nemo, ſed alterius. T. 1. c. 1455. C. D.

Dominus an ſervi nomine noxali teneatur actione. T. 1. c. 1370. A. B.

Dominus, qui ſervam proſtituit, ejus dominium amittit. T. 2. c. 826. C.

Dominus, heres, & pater familias in quo differunt, Tom. 3. c. 269. B.

Dominus illaudatus de evictione non tenetur. T. 2. c. 1242. C.

Dominus, ideſt, bonæ fidei poſſeſſor. T. 1. c. 1132. C.

Dominus procuratoris ſui perſonam per judicatum ſolvi ſatiſdationem an ſolemni ſtipulatione firmare poſſit. T. 1. c. 274. E.

Dominus an ſit poſſeſſor. T. 3. c. 632. D.

Dominus, vel pater quando tenetur de in rem verſo. Tom. 1. c. 387. C.

Dominus eſt, qui non eſt poſſeſſor; & qui eſt poſſeſſor, non dominus eſt. T. 4. c. 656. D.

Solus dominus litis procuratorem ad litem facere poteſt. T. 4. c. 5. D.

Dominus an ſemper in judicio poſſeſſorio potior habeatur. T. 4. c. 929. B.

Dominus totius rei efficere non poteſt, ut partem retineat, partem pro derelicto habeat. T. 5. c. 1180. E. & c. 1181. A.

Dominus an ſervum, qui in fuga eſt, poſſidere, & quandiu dicatur. T. 5. c. 230. B.

Dominus actione noxali quomodo liberetur. T. 5. c. 910. D.

Dominus an nomine ſervi plagiarii puniri poſſit, & qua pœna. T. 5. c. 681. D. E.

Dominus ſi velit eodem pretio fundum emphytbeuticarium emere, præfertur extraneo. T. 5. c. 423. B.

Dominus rei ſi uſumfructum vendat, & cedat emptori, quid in emptorem transferat, & quid ſibi retineat. T. 5. c. 514. C. & ſeq.

Dominus fundi an patientiam tantùm præſtet pro opere coloni ſui. T. 5. c. 657. A. B.

Dominus ad uſucapionem rei furtivæ per ſervum apprehendendam, ſi gnarus eſt apprehenſionis, reditionis ejus gnarus eſſe non debet. T. 5. c. 724. A. B.

Dominus in ſolidum, & in factum quando convenitur in delictis ſervi. T. 5. c. 41. A. & ſeq.

Dominus quatenus mihi teneatur actione negotiorum geſtorum. T. 6. c. 15. A.

Dominus pro ſervo in quibusnam cavere debeat judicio ſiſti. T. 6. c. 8. A.

Dominus, ſi debeatur ei aliquid ex teſtamento, & idem donetur poſtea ſervo ejus, an ideo minus rem petet ex teſtamento. T. 7. c. 1074. E.

Dominus an ſolutionem canonis recuſare poſſit, quam emphytheuticarius ante diem facere paratus eſt. T. 7. c. 1317. B.

Dominus, qui pro parte eſt, an prædio communi poſſit ſervitutem imponere.; Tom. 7. c. 384. A.

Dominus qui non eſt ejus rei, quam poſſidet, facere non poteſt dominum alium. T. 7. c. 798. E.

Dominus ruinoſarum ædium vicino petenti, damni infecti cavere debet. T. 7. c. 78. C.

Dominus, ſi interfuit diviſioni ſervo ſuo relictæ domus, an videatur amiſiſſe actionem fideicommiſſi jam ſibi adquiſiti. T. 7. c. 972. D.

Dominus, qui convenitur de peculio, plerumque effugere poteſt ſolutionem pecuniæ. T. 7. c. 591. B.

Dominus jure Quiritium quis dicendus. T. 8. c. 898. A. B.

Dominus rei cujuslibet quis dicatur. T. 8. c. 931. A. & ſeq.

Dominus an poſſit repudiare bonorum poſſeſſionem delatam ſervo inſtituto. Vide, Repudiare.

Dominus an poſſit per ſervum proprium, qui in fuga eſt, adquirere poſſeſſionem. T. 8. c. 248. B.

Dominus an poſſit fideicommiſſum, vel legatum ſervo delatum repudiare. Vide, Repudiare.

Dominus per ſervum quomodo heres fiat. T. 8. c. 742. B.

Dominus tradendo transfert dominium. T. 8. c. 780. D.

Dominus qui. T. 8. c. 621. C.

Dominus pro bonæ fidei poſſeſſore. T. 8. c. 568. A. B.

Dominus an per ſervum delatam bonorum poſſeſſionem repudiare poſſit. T. 8. c. 201. B.

Dominus litis quis dicitur. T. 9. c. 1065. E.

Dominus ſepulcri, ut fundi, non poſſum eſſe propter religionem, ſed poſſum eſſe quaſi dominus. T. 9. c. 2137. D.

Dominus, quandiu ſervum alienum bonâ fide poſſidet, ejus nomine tenetur noxali actione. T. 9. c. 629. B. C.

Dominus quando obligatur, & quando non obligatur. T. 9. c. 310. D.

Dominus ex delicti cauſa habet retentionem, & deductionem de peculio. T. 9. c. 252. E.

Dominus ſervo obligatur naturaliter. T. 10. c. 285. A.

Dominus an poſſit repudiare bonorum poſſeſſionem delatam ſervo inſtituto. T. 10. c. 785. C.

Dominus an pro colono poſſit obligari. T. 10. c. 959. D. an pro ſervo. Ibid. E.

Domini feloniam committentis pœna. T. 2. c. 1297. C.

Domini juſſu qui cum ſervo contrahit, fidem domini ſequi videtur. T. 1. c. 266. A.

Domini conditio an per ſervum deterior fieri poſſit. T. 4. c. 937. A.

Domini ſolius eſt pignori obligare; vendere non ſolius domini eſt, ſed etiam poſſeſſoris. T. 4. c. 1283. A.

Domini de juſſu quæ actio in eum competat. T. 5. c. 151. E.

Domini nomen an poſſit referri modò ad ſervum, modò ad colonum, vel inquilinum, ad uxorem, ad inſtitorem, ad beneficiarium, ſive feudatarium, & ad procuratorem, ſive defenſorem. T. 5. c. 9. C.

Domini loco habetur hereditas in pleriſque cauſis. T. 7. c. 1188. A.

Domini, & patris diſcrimen. T. 8. c. 201. B.

Domini ignorantis conditionem an procurator deteriorem facere poſſit. T. 8. c. 392. B.

Domini quilibet actus cum rem ſuam vendit, alius temere accipiendus non eſt. T. 10. c. 1020. B.

Domino vaſſallus contra omnes opem ferre debet, etiam contra fratrem, & filium ſuum, non contra patrem, aut regem. T. 2. c. 1281. E. & c. 1282. A.

Domino non probante, jurat vaſſallus. T. 2. c. 1287. B.

Domino quando competit actio furti jure domini. T. 4. c. 333. A.

Domino, vel patri heredis inſtituti, aut legatarii fideicommitti poteſt, legari verò non. T. 4. c. 220. B.

Domino rei tantùm competit actio directa, non domino ſola utili. T. 5. c. 654. C. D.

Domino ante litem conteſtatam libera eſt poteſtas judicium accipiendi. T. 5. c. 106. C.

Domino non licet jus dicere. T. 5. c. 731. E.

Domino priori an in novum ſervi dominum eſſe poſſit actio de peculio ex eo, quòd prior dominus cum ſervo contraxit, antequam dominium ſervi mutaretur. T. 6. c. 705. B.

Domino cum ſervo nulla eſt actio: T. 8. c. 758. A.

Domino competit actio furti, ſi fullo non eſt ſolvendo. T. 8. c. 571. E.

Domino abſenti, & ignoranti magis ſubvenitur, quàm præſenti, dato interdicto reſtitutorio perpetuo. T. 9. c. 1162. B.

X Domi-

Digitized by Google

Dominum accuſare non poteſt vaſſallus in cauſa civili, vel criminali. T. 2. c. 1285. C.
Dominum pares verecundè compellant, ut bonam fidem agnoſcat. T. 2. c. 1306. C.
Ad dominum non tranſit ſtipulatio ſemel adquiſita fructuario. T. 4. c. 692. B.
Inter dominum, & vaſſallum quomodo dividendi ſunt fructus, feudo commiſſo, & aperto. T. 4. c. 294. D.
Dominum offendiſſe quis dicitur. T. 4. c. 1381. A.
Inter dominum, & non dominum differentia quæ. Tom. 4. c. 333. A. B.
Dominum eſſe plus eſt, quàm patrem. T. 4. c. 400. C.
Dominum an dicamus poſſeſſionis ſolius, an vero & proprietatis. T. 6. c. 144. C.
Dominum qui ſe dicit, ſemper potuit agere per procuratorem. T. 9. c. 985. A.
Inter dominum, & extraneum eſt differentia in delictorum cauſa. T. 9. c. 252. D. E.
Dominum, aut heredem non facit Prætor. T. 10. c. 497. B.
Dominum an liberet noxæ deditio, ſiquid ad eum ex delicto ſervi pervenerit. T. 10. c. 945. C.
A non domino inutiliter refectio poſtulatur. T. 4. c. 99. C.
Domini an cogantur ſervos ſuos bonis conditionibus vendere. T. 1. c. 21. B.
Domini unius rei duo, vel plures in ſolidum, ſive pro ſolido eſſe an poſſint. T. 5. c. 697. C.
Domini jactarum mercium quam actionem habeant adversùs magiſtrum navis. T. 5. c. 530. D. & ſeq.
Domini ſi plures ſint ædium, quibus ædes vicini vitioſæ immineant, an ſinguli de vicino ſtipulari debeant damni infecti ſine adjectione partis. T. 5. c. 873. B.
Duo domini eſſe poſſunt ejuſdem rei, & quomodo. T. 7. c. 251. C. D.
Domini non poſſunt ſuos ſervos criminoſos vendere, ut cum beſtiis pugnent. T. 7. c. 711. D.
Domini rei ejuſdem an plures, ſinguli in ſolidum, eſſe poſſint. T. 8. c. 256. E. & c. 257. A.
Domini non poſſunt in ſervus animadvertere, niſi cauſâ in judicio examinatâ. T. 7. c. 711. E.
Domini quiritarii. T. 9. c. 994. E.
Domini poſſeſſionis nuſquam reperiuntur in jure civili, licèt reperiatur dominium poſſeſſionis. T. 10. c. 297. B.
Dominorum poteſtas in ſervos quæ. T. 8. c. 901. D. E.
Dominis non licet in ſervos ſuos ſupra modum ſævire. T. 1. c. 21. A.
Dominis in ſervos ſupra modum, & ſine cauſa legibus cognita, ſævire non licet. T. 9. c. 1308. D.
A non dominis manumiſſi. T. 9. c. 964. C.
De dominis, qui manumittendo ſervos, liberos eos non faciunt. T. 9. c. 961. C.
Domitia amita Neronis. T. 9. c. 982. B.
Domuncula aliud eſt; aliud ædificium. T. 3. c. 634. E. & c. 635. A.
Domus pro domicilio, non pro cognatione. T. 1. c. c. 1050. D.
Domus eſt mancipi, & prædium urbanum. T. 1. c. 327. A.
Domus una quæ ſit. T. 1. c. 1023. B.
Domus domicilium. T. 3. c. 709. D.
Domus meritoria ſunt loca domus, quæ particulatim locari ſolent. T. 4. c. 1114. E.
Domus πρόθυρον, ſi velamen ſit, an contineatur inſtrumento domus. T. 4. c. 1134. B.
Domus accipitur pro qualibet habitatione. T. 4. c. 1489. D.
Domus ſola poſſeſſio, in aliena civitate comparata, an domicilium faciat. T. 4. c. 854. C.
Domus partes ſunt, ſolum, & ſuperficies. T. 4. c. 618. E.
Domus inſtructæ legato an contineantur menſæ eboreæ, item libri, quos habuit teſtator ſtudiorum ſuorum cauſâ. Tom. 4. c. 1136. D.
Domus pars an ſint ſtatuæ adfixæ. T. 4. c. 1133. D.
Domus appellatione an inſula quoque domui injuncta videatur. T. 4. c. 1115. B. C.
Domus appellatio ſignificat familiam, & poſteritatem, quæ ei ſuccedet. T. 4. c. 1207. D.
Domus inſtrumento an ſtatuæ domui adfixæ contineantur. T. 4. c. 1133. A. & ſeq.
Domus cuique tutiſſimum refugium atque receptaculum eſt. T. 5. c. 9. A.
Domus ſuæ cauſâ nemo in jus olim extrahi poterat. Ibid. A.
Domus, invito, vel inſcio patre familias, an introiri poſſit, ut quis in judicium vocetur. Ibid. A. B.
Domus appellatione an proprietas ſignificetur. T. 5. c. 620. B.
Domus tres quidam partes conſtituunt. T. 5. c. 81. D.
Domus profugium eſt ita ſanctum omnibus, ut inde neminem abripi fas ſit. T. 5. c. 9. A.
Domus, & alimenta mulieri prægnanti conſtituenda poſt mortem mariti. T. 5. c. 620. B.
Domus legata, quæ prohibita eſt alienari extra familiam libertorum, ſi pro parte alienetur, alienatio non valet; ſed ſi tota conſenſu libertorum extero venundata ſit, valet. T. 6. c. 741. B. C.
Domus venditor, antequam eam tradat, damni infecti ſtipulationem interponere debet. T. 7. c. 803. A. B.
Domus vitioſæ dominium quando domino auferatur, & alteri adquiratur. T. 7. c. 80. B.
Domus uſufructu legato, domo combuſtâ, an areæ uſusfructus debeatur. T. 7. c. 1006. D.
Domus mariti eſt domicilium matrimonii. T. 7. c. 98. A.
Domus an viliſſima materia, vel caſa dici poſſit. T. 7. c. 989. C.
Domus annuam penſationem ſi venditor emptorem celaverit, quomodo ipſi teneatur. Tom. 7. c. 806. C.
Domus conductor eam rurſus per partes, vel per cænacula locare poteſt alii. T. 7. c. 817. E.
Domus generaliter relicta, & legata an debeantur, ſi teſtator nullam domum reliquerit. T. 7. c. 989. C.
Domus, in qua falſa cuſa eſt moneta, fiſco vindicatur, etiamſi non ſit ejus, qui monetam cudit, modo dominus habitaverit in vicinia. T. 7. c. 894. A.
Domus legatum an augeri, vel minui poſſit. T. 7. c. 1006. C.
Domus non eſt acceſſio fundi. T. 7. c. 1386. A.
Domus ſi combuſta ſit, an in area legatum conſiſtere poſſit. T. 7. c. 1006. C.
Domus legata, & refecta tota per partes, an maneat legata. T. 7. c. 1009. A.
Domus nomine quid ſignificetur. T. 8. c. 1001. D.
Domus an vendi poſſit ad demoliendum negotiandi cauſâ. T. 8. c. 396. A.
Domus an vendi poſſit negotiandi cauſâ. T. 8. c. 395. D.
Domus eſt res ſoli, cujus duæ partes ſummæ, ſolum, & ſuperficies. T. 9. c. 528. A. B.
Domus dominica. T. 9. c. 1027. E. Vide, Dominica domus.
Domus divinæ fundi. T. 9. c. 1037. A.
Domus dantur in emphytheuſin. T. 10. c. 668. A.
Domus eſt expoſita habitationi, etſi eam legatarius non habitaverit. T. 10. c. 939. B.
Domus partes quo caſu poſſint legari. T. 10. c. 1063. E.
An domui adfixum horologium ſit pars ejuſdem. T. 4. c. 1134. A. & an domui non adfixum cedat inſtrumento domus. Ibid. A.
Domum, & ſolum unam eſſe rem. T. 1. c. 1449. A.
Qui domum ſuam, ut in ea ſtuprum fieret, præbuerit, ut conſcius criminis punitur. T. 4. c. 1489. B.
Domum reſtituere, & reficere, in quo differunt. T. 4. c. 1262. E.
Domum locatam an alii locare poſſim. T. 5. c. 974. E.
Domum, vel villam diruere, & ejus materias negotiandi causa emere, vendere non licet. T. 7. c. 716. D.
Domum revocandi jus habens, ſi voca-

Digitized by Google

vocatus non venit, an actor mittatur in poſſeſſionem . Tom. 7. c. 136. C. D.
Domum revocandi qui jus habent. T. 7. c. 131. B.
Domum ſi pater filiæ legaverit , & ad eam tranſitum per domus hereditatias , an ſit jus perſonale, vel prædii . T. 7. c. 1395. A. an filiæ maritus idem jus tranſeundi habeat. Ibid. A. an filia illud jus tranſmittat ad heredes. Ibid. B.
Domum ſi quis vendiderit, & exceperit ſibi habitationem , donec viveret, aut pro ea decem in ſingulos annos , an primo anno habitare, ſecundo anno decem petere poſſit. T. 7. c. 977. B.
Domum ſiquis vendiderit ea lege, ut alia reficeretur, an ſit emptio, & venditio. T. 7. c. 834. A. B.
Domum ſi teſtator legaverit,& nullam reliquerit , an legatum valeat . T. 7. c. 1445. A.
Domum ſi vendidero , exceptâ habitatione , aut pro ea quotannis auteos decem , emptoris eſt electio, utrùm præſtare velit . T. 7. c. 787. B. C.
Domum legatam ſi teſtatoe ipſe deſtruat, an area debeatur . T. 7. c. 1006. C.
Domum legatam ſi patiatur heres poſſidere , quomodo teneatur legatarin . T. 7. c. 1038. A.
Domum ita quis reficere debet , ne vicino noceat . T. 8. c. 785. E.
Domum revocare quid ſit. T. 10. c. 398. B.
Domo legatâ inſtructâ , quæ contineantur. T. 1. c. 433. C.
Domo inſtructâ alicui legatâ, excipiuntur tantum tabulæ rationum, & argumentum . T. 4. c. 991. B.
Domo inſtructâ legata , an veniat etiam bibliotecha, & an contineatur apotheca librorum , quos ibi poſuit teſtator . Tom. 4. c. 1135. A.
Domo legatâ an hortus vicinus debeatur. T. 4. c. 1115. A.
Domo legatâ,an etiam vicina inſula legata videatur. Ibid. B.
Domo legatâ,an balnea,quæ ſunt in ea domo,quoque debeantur . T. 4. c. 1114. D.
Domo legatâ cum ſupellectile , an etiam ea ſupellex debeatur , quæ domo translata eſt in hortos ad tempus. T. 4. c. 1135. C.
Domo certo pretio , & ut alia domus reficeretur, venditâ,venditori an actio ſit ex vendito. T. 7. c. 744. A. B.
Domo legatâ , deſtructâ , an deſtruatur legatum, & an domo reſtituta reſtituatur. T. 7. c. 1009. A.
Domo legatâ, vel uſufructu ejus, an contineantur omnia , quæ in ea ſunt. T. 7. c. 1372. A.
De domo ſua nemo extrahi debet . T. 8. c. 708. B. & c. 814. D. E. & c. 868. E.
Domo generaliter legatâ cujus ſit electio,heredis , an legatarii . T. 7. c. 990. E.
De domo ædificanda actio incipit , cum tempus præteriit,intra quod ædificari potuit . T. 10. c. 77. E. & c. 78. A.
Domorum dominicarum jura. T. 2. c. 884. A.
Dona Dei quænam dicantur . T. 8. c. 936. B.
Donandi verbum eſt directum. T. 1. c. 804. C.
Donandi animo an faciat pater, quæ filii nomiue comparat . T. 8. c. 90. E.
Donandi modus certus ex lege Cincia. T. 9. c. 1172. D.
De eo , qui donandi causâ promiſit decem pondo auri , vel argenti , nec aliàs expreſſit quicquam generaliter , vel ſpecialiter : generaliter hoc modo , *vaſa decem pondo argenti*; ſpecialiter hoc modo, *lancem decem pondo argenti* . T. 9. c. 1346. C.
Donans mortis causâ an poſſit ſibi hanc legem dicere , ne donationem revocet . T. 7. c. 958. D.
Donans non eſt præcipitandus . T. 8. c. 765. B.
Donare poſſeſſiones,canone dempto, eſt beneficium Principis. T. 2. c. 697. E.
Donare in infinitum poſſum ei,qui me a latruneulis, vel hoſtibus cripuit. T. 1. c. 488. D.
Donare magiſtro in infinitum an liceat . T. 3. c. 633. B.
Donare de alieno , aut vovere licet mandatu,aut voluntate domini; teſtamentum facere de bonis alienis non licet. T. 4. c. 371. D.
Donare eſt omne jus a ſe alienare . T. 4. c. 501. E.
Donare plus eſt , quàm locare. Ibid. E.
Donare proprium eſt nobilis, & ingenui animi . T. 6. c. 1036. C.
Donare , & confirmare contradictione m implicant. T. 6. c. 880. B.
Donare mortis causâ quis , poſſit . T. 7. c. 958. C. D.
Donare mortis cauſa an poſſit qui ſibi teſtamentum non fecit. T. 8. c. 62. A.
Donare non videri debitorem , qui ſolvit die adjecto creditoris causâ. T. 8. c. 752. D.
Donare plus eſt , quàm vendere,aut concedere. T. 8. c. 756. C.
Donare an videatur is , qui ſolvit ante diem. T. 8. c. 752. D. E.
Donare eſt perdere . T. 5. c. 217. A. & T. 9. c. 1340. C.
Donare ſcorto licet paganis . T. 9. c. 533. non licet militibus. Ibid. C.
Donare licet concubinæ , non licet donare uxori . Ibid. C. D.
Donari inter vivos uxori jure civili non poteſt , adſignari tamen ei , quæ uſui ejus neceſſaria ſunt , poſſunt . T. 1. c. 1274. A.
Donari litem fiſco non oportet . T. 1. c. 491. C.
Donari an poſſit uxori , vel marito poſt nuptias contractas , aut dos conſtitui . T. 5. c. 398. C.
Donari videtur , quod nullo jure cogente conceditur. T. 4. c. 1257. A. & T. 8. c. 702. A. & c. 804. B. C. & c. 855. A.
Donari aliud eſt , & lege conventionis alienatione interdici donatario. T. 9. c. 232. B. aliud donari pleno jure. Ibid. B.
Donaria quid propriè . T. 8. c. 936. A.
Donaſſe non videtur, qui ante diem ſolvit. T. 8. c. 752. E.
Donat nemo propter neceſſitatem rei ſamiliaris , ut ea ſe abſolvat, dum premitur . Tom. 4. c. 520. C.
Qui donat exteris , ſuis prætermiſſis ſatuus dicitur . T. 6. c. 1038. B.
Donat , qui nullo cogente, & nulla ſolvendi neceſſitate obſtrictus ſolvit. T. 10. c. 955. C.
Donata,data,conceſſa diſtinguuntur. T. 7. c. 1281. D.
Donata eripere conjugi defuncti vetatur. T. 8. c. 541. C.
Donata a donatore an corporaliter in ſolidum transferantur . T. 10. c. 517. B.
Donatam a marito rem an uxor civiliter poſſideat . T. 8. c. 241. C D.
Donatatius verus creditot an ſit ; T. 5. c. 1102. A.
Donatarius, & emptor in quo differunt. T. 5. c. 1194. E.
Dooatarius mortis causâ an patiatur ſalcidiam . Tom. 7. c. 1326. E.
Donatarius ſi mortis causâ donationis rogatus ſit ex rebus donatis alii annua alimenta præſtare, diminutâ donatione per l. Falcidiam , an minuatur fideicommiſſum alimentorum . Tom. 7. c. 1326. E. & c. 1327. A.
Donatarius causâ mortis, ſi egerit de inofficioſo, & victus ſit , an amittat donatum causâ mortis . T. 7. c. 206. E. &c. 207. A.
Donatarius ex perſona donatoris acceſſione an utatur . Tom. 8. c. 278. C.
Donatarii ingratitudo. T. 9. c. 258. E.
Donatario quomodo ſubſtitui poſſit. T. 7. c. 1059. D.
Donatario causâ mortis poteſt fideicommiſſum relinqui . Tom. 7. c. 1237. B.
Donatario causâ mortis an ſubſtitui poſſit. T. 7. c. 1057. A. & c. 1059. E.
Adversùs donatarium an pretii tantùm condictio ſit . T. 6. c. 439. C.
Donatariis cautâ mortis ſubſtitui poteſt , T. 2. c. 1024. D.

X 2 Apud

Apud donatarios, non apud heredes poſſeſſio rerum donatarum jure conſtituta eſt. T. 4. c. 1145. E.
Donati mortis cauſâ repetitio eſt ex pœnitentia. T. 9. c. 1170. D.
Donatio quid propriè ſit. T. 1. c. 835. C.
Donatio inter virom, & uxorem non eſt juſta cauſa adquirendarum rerum. T. 7. c. 373. C.
Donatio quibus modis perficitur. T. 2. c. 574. A. & c. 642. B.
Donatio, ac donum nihil differunt. T. 3. c. 150. C. D.
Donatio ſimplex neque eſt contractus, neque pactum. Tom. 2. c. 1089. A. & c. 1143. D.
Donatio an abſenti rectè fieri poſſit. T. 3. c. 352. A.
Donatio ſine acceptione non eſt. T. 3. c. 352. A.
Donatio, quæ ſine ſcripto fit, multo magis exigit inſinuationem. T. 3. c. 570. B.
Donatio inter conjunctas perſonas nudo conſenſu perficitur. Ibid. C. D.
Donatio ſub modo. T. 2. c. 575. A.
Donatio rei alienæ, a marito facta uxori, valet. T. 3. c. 520. D.
Donatio revocatur quibusdam caſibus. T. 2. c. 575. E. & c. 576. A.
Donatio cautâ mortis inſinuatione non eget. T. 2. c. 576. E.
Donatio cauſâ mortis fit etiam a ſano ſolâ mortalitatis cogitatione. T. 1. c. 659. B.
Donatio propter nuptias. T. 2. c. 315. B.
Donatio inter maritos comparatur donationi cauſâ mortis. T. 2. c. c. 331. E.
Donatio inter virum, & uxorem non valet, niſi certis ex cauſis. T. 1. c. 314. E.
Donatio inter virum, & uxorem non valet, ne mutua quidem. T. 2. c. 331. E.
Donatio inter virum, & uxorem non valet, etiam per interpoſitam perſonam. T. 1. c. 402. A.
Donatio rerum immobilium decurionibus interdicitur, donatio cauſâ mortis non item. T. 2. c. 1123. D.
Donatio in Eccleſiam facta valet, etiam μονομερῶς, & ſine inſinuatione, ſi modò non excedit 500. aureos. T. 2. c. 16. C.
Donatio inter virum, & uxorem manumiſſionis cauſâ non eſt prohibita. T. 1. c. 401. D.
Donatio acceptione confirmatur. T. 1. c. 691. C.
Donatio inofficioſa. T. 3. c. 122. E.
Donatio, & tranſactio pactorum cauſæ ſunt, non pacta. T. 1. c. c. 938. D.
Donatio rerum ſingularum, nominatim facta, capit effectum. T. 1. c. 644. D.
Donatio ejuſdem rei, in duos collata, utri potiùs cedat. T. 1. c. 488. A.
Donatio in patrem collata an valeat. T. 1. c. 691. B.
Donatio inter patrem, & filium morte non confirmatur. T. 1. c. 1143. D.
Donatio a patre in filium familiat collata confirmari ſolet morte. T. 1. c. 487. E.
Donatio inter vivos an naturalis, vel civilis ſit adquiſitio. T. 3. c. 284. B.
Donatio inter vivos pœnitentiâ non revocatur, niſi ſit inter conjuges facta. T. 1. c. 1422. C.
Donatio inter vivos negotium non gerit. T. 1. c. 1523. A.
Donatio mortis cauſâ quæ ſit. T. 1. c. 401. C.
Donatio mortis cauſâ quid a legato diſtet. T. 1. c. 1276. D. E. & T. 3. c. 283. E. & c. 284. A.
Donatio mortis cauſâ legatis comparatur. T. 1. c. 835. D. E. & T. 2. c. 1123. D.
Donatio cauſâ mortis, quandiu donator vivit, revocari poteſt, & quibus cauſis. T. 1. c. 1276. B.
Donatio cauſâ mortis, vel ſub modo non eſt propriè donatio. T. 1. c. 835. C.
Donatio cauſâ mortis donatoris morte confirmatur. T. 1. c. 440. D.
Donatio propter nuptias quæ. T. 3. c. 116. E. & c. 117. A.
Donatio propter nuptias ut ſpecialis eſt contractus. T. 2. c. 1143. C.
Donatio an ſit genus adquiſitionis. T. 1. c. 85. A.
Donatio an poſſit ad exemplum legatorum per omnia redigi. Ibid. B.
Donatio inter vivos quandonam perficiatur. Ibid. E.
Donatio propter nuptias opponitur doti. T. 3. c. 116. E.
Donatio propter nuptias a donatione, quæ moribus noſtris fit reſpectu matrimonii, & a dovario multum diſtat. T. 3. c. 117. C. D.
Donatio propter nuptias augeri poteſt, conſtante matrimonio. T. 2. c. 1079. B.
Donatio inter virum, & uxorem jure civili nulla, morte donatoris confirmatur. T. 1. c. 402. C. D.
Donatio inter virum, & uxorem morte donatoris confirmatur ex Antonini oratione. T. 2. c. 1166. C.
Donatio ſi inter virum, & uxorem facta fuerit, priore defuncto, cui donatum eſt, res ad eum redit, qui donaverat. T. 1. c. 402. B.
Donatio ſimplex inter virum, & uxorem prohibita, non autem donatio propter nuptias. T. 2. c. 1074. D.
Donatio inter virum, & uxorem manumiſſionis cauſâ, non eſt prohibita. T. 1. c. 401. D.
Donatio quocunque tempore contemplatione mortis inter virum, & uxorem facta ſit, morte ſequutâ convaleſcit. T. 1. c. 402. C.
Donatio ante nuptias qualis eſſe debeat. T. 1. c. 87. E. & c. 88. A. B.
Donatio dicitur hodie propter nuptias. Ibid. A. B.
Donatio an augeatur, aut conſtituatur contracto matrimonio. Ibid. B.
Donatio inter virum, & uxorem conſtante matrimonio non valet T. 4. c. 955. E. perficitur re, ideſt, traditione, & conſenſu. Ibid. E.
Donatio inter vivos quid diſtet a donatione mortis cauſâ. T. 4. c. 1339. D. E.
Donatio mortis cauſâ non perficitur, niſi mors donatoris inſequuta fuerit. T. 4. c. 995. A.
Donatio, quam orbus in extraneum contulit, num poſtea revocari poſſit liberis adnaſcentibus. T. 4. c. 840. C.
Donatio in quo differat a precario. T. 4. c. 148. A.
Donatio non poteſt revocari. Ibid. A.
Donatio nulla eſt inter virum, & uxorem, nec proprietatis, nec poſſeſſionis, quibusdam cauſis exceptis. T. 4. c. 265. C.
Donatio inter amicos permittitur. Ibid. D.
Donatio collata in concubinam an poſtea fiat irrita, ſi concubina uxor ducatur. Tom. 4. c. 1334. D.
Donatio divortii cauſâ facta num valeat. T. 4. c. 996. A.
Donatio, & precarium in quo differunt. T. 4. c. 148. A.
Donatio ſimplex collata in filium familias, & donatio diviſionis cauſâ facta in quo differant. T. 4. c. 900. E.
Donatio cauſâ mortis fit tribus modis, & quomodo. T. 4. c. 382. D. hæc pœnitentiâ revocari poteſt. Ibid. D.
Donatio eſt contractus, qui pacto perficitur. T. 4. c. 254. E.
Donatio hodie quidem perficitur nudo conſenſu. T. 4. c. 786. E.
Donatio, mortuo donatore, an retrahatur. T. 4. c. 789. B.
Donatio prædiorum pro fideicommiſſo habetur. T. 4. c. 540. D.
Donatio, quam viva filia fecit, & contulit in unum ex filiis pro electione, an ſit firma, & certa, quæ nec revocari poſſit. T. 4. c. 1154. B.
Donatio cauſâ mortis quæ eſt. T. 4. c. 1353. B.
Donatio an valeat, ſi ſocer mortis ſuæ cauſâ genero donaverit. T. 4. c. 995. A.
Donatio inter virum, & uxorem, quam jus civile prohibet, efficere non poteſt, ut poſſeſſio utilis, ſive naturalis, volente donatore non transferatur in donatarium. T. 5. c. 559. A. B.

Do-

Donatio ſponſi ſponſæ facta an dominium in ſponſam transferat. T. 5. c. 243. E.
Donatio an, & quando divortio confirmetur. T. 5. c. 748. C.
Donatio inter ſponſos valet omni modo. T. 5. c. 559. D.
Donatio inter virum, & uxorem poſt nuptias contractas moribus improbata eſt. T. 5. c. 559. A.
Donatio inter parentes, & liberos quomodo fiat. T. 5. c. 826. A.
Donatio quæ fiat pro parte dimidia, & pro parte altera reſolvitur. T. 5. c. 885. D.
Donatio a ſponſo ſponſæ facta an, & quando repeti poſſit. Ibid. E.
Donatio, & venditio in quo differunt. T. 5. c. 1192. B. C.
Donatio, & emptio in quo differunt. T. 5. c. 1194. B.
Donatio contractus eſt, ſi fiat ſub conditione reſolutoria. T. 6. c. 1093. D.
Donatio facta inter conjuges, conſtante matrimonio, an revocari poſſit. T. 6. c. 1150. B.
Donatio per interpoſitam perſonam conſummati poteſt. T. 6. c. 997. A.
Donatio rerum Eccleſiaſticarum ſine conſenſu Capituli non valet. T. 6. c. 1014. B. C.
Donatio causâ mortis revocatur pœnitentiâ, & convaleſcentiâ. T. 6. c. 845. B.
Donatio, & conceſſio quomodo differant. T. 6. c. 1038. D.
Donatio ex cauſa ingratitudinis revocari poteſt. T. 6. c. 1040. B.
Donatio an ſit propriè liberalitas. D. 6. c. 115. E.
Donatio inter patrem, & filium an poſſit conſiſtere. T. 6. c. 399. B.
Donatio causâ mortis an dicatur, & contineatur etiam ſub appellatione mortis causâ capionis. T. 6. c. 402. B.
Donatio perficitur inter parentes, & liberos nudâ voluntate. T. 6. c. 632. E.
Donatio an valeat inter virúm, & uxorem, ſiquid uxor donaverit marito dignitatis adipiſcendæ gratiâ. T. 6. c. 633. A.
Donatio pro facta habetur, & dominium earum rerum ad libertos pertinet, non quaſi ex cauſa fideicommiſſi, ex qua dominium non transfertur, ſed poſſeſſio tantùm. T. 6. c. 634. E. & c. 635. A.
Donatio ante teſtamentum collata in primum, immodica, & inofficioſa eſt: quia ſecundo præripit, minuitve legitimam portionem. T. 6. c. 581. A.
Donatio causâ mortis, & legatum an differant. Tom. 6. c. 119. A.
Donatio precaria an quandocunque revocari poſſit pœnitentiâ. T. 6. c. 195. A.
Donatio ob cauſam re integrâ utrùm pœnitentiâ revocari poſſit. Ibid. A.
Donatio conditionalis an ſtatim faciat rem accipientis. T. 6. c. 117. C.
Donatio pura. Ibid. A. & C.
Donatio vera, & abſoluta. Ibid. A.
Donatio plena. Ibid. A.
Donatio præſens. Ibid. A.
Donatio inter vivos an ſtatim donatario adquiratur. Ibid. B. C.
Donatio inter vivos facta uxori a marito an valeat. Tom. 6. c. 116. B.
Donatio inter vivos ſeparata res a teſtamento eſt. T. 6. c. 117. B.
Donatio directa. Ibid. A.
Donatio ſimplex. Ibid. A.
Donatio mera. Ibid. A.
Donatio integra. Ibid. A.
Donatio, vel datio ſine acceptione an conſiſtere poſſit. Ibid. A.
Donatio facta ex una parte tantum, an aliqua eſſe poſſit. Ibid. A.
Donatio inter virum, & uxorem an valere poſſit ipſo jure. T. 6. c. 469. C.
Donatio, & mutuum in quonam differant. T. 6. c. 83. D.
Donatio an fiat datio irrevocabilis, ſive creditum inſolubile. Ibid. D.
Donatio causâ mortis, & donatio ſub modo, non ſunt meræ donationes, & cur. T. 7. c. 678. C.
Donatio inter virum, & uxorem jure civili prohibita eſt. T. 7. c. 613. B.
Donatio quando ambigitur eſſe, vel mutuum. T. 7. c. 674. A. B. & 678. A. B.
Donatio, quæ morte confirmatur, comparatur fideicommiſſis. T. 7. c. 1210. D.
Donatio mortis causâ ut obligat accipientem. T. 7. c. 677. A.
Donatio conjugalis non in omnibus fungitur partibus fideicommiſſi. T. 7. c. 1211. E.
Donatio causâ mortis pœnitentiâ adimi, & revocari poteſt. T. 7. c. 1238. D.
Donatio a patre in filium collata olim an valuerit. T. 7. c. 1076. A.
Donatio an utilis ſit, cujus donatarius non habeat commercium. T. 7. c. 1025. D.
Donatio causâ mortis an ſit legatum extra teſtamentum. T. 7. c. 958. B.
Donatio causâ mortis an, & quando querelam inofficioſi excludat. T. 7. c. 206. E. & c. 207. A.
Donatio causâ mortis, & legatorum an eundem habeat effectum. T. 7. c. 958. C.
Donatio contractus non eſt, nec conventio. T. 7. c. 823. D.
Donatio quomodo perficiatur. T. 7. c. 851. C.
Donatio inter virum, & uxorem olim non valuit, nec confirmabatur morte. T. 7. c. 1399. C.
Donatio inter virum, & uxorem an valeat. T. 7. c. 888. D. & c. 1075. E.
Donatio inter virum, & uxorem facta, an morte donatoris confirmetur. T. 7. c. 1399. D.
Donatio inter virum, & uxorem in nuptiis facta an valeat, & an in ſponſalibus facta valeat. T. 7. c. 1480. D.
Donatio inter vivos an, & quando querelam inofficioſi excludat. T. 7. c. 207. A.
Donatio inter vivos indigno aufertur. T. 7. c. 1478. A.
Donatio mortis causâ inter virum, & uxorem an valeat. Tom. 7. c. 1402. D.
Donatio mortis causâ pœnitentiâ an revocetur. T. 7. c. 958. D.
Donatio inter virum, & uxorem confirmatur morte. T. 7. c. 524. D.
Donatio perficitur nudo conſenſu, non nudo pacto. T. 8. c. 339. B.
Donatio quæ inter conjuges prohibeatur. T. 7. c. 846. A.
Donatio ſervi facta manumiſſionis gratiâ an inter virum, & uxorem valeat. Ibid. A.
Donatio causâ mortis quid. T. 8. c. 953. D.
Donatio quid eſt. T. 8. c. 702. B. C.
Donatio directa, & causâ mortis donatio. T. 8. c. 542. C.
Donatio cauſa mortis an fieri poſſit, ut nullo modo revocetur. T. 8. c. 61. E.
Donatio ſimplex numeratur inter profectitia. T. 8. c. 90. D.
Donatio an poſſit fieri per epiſtolam, & an poſſit perfici ſine acceptione. T. 8. c. 311. B.
Donatio an ſit ſine acceptione. T. 8. c. 4. D.
Donatio causâ mortis an inter maritos valeat. T. 8. c. 179. E.
Donatio filio familias facta an ſilentio, & morte patris confirmetur. T. 8. c. 106. D.
Donatio in filiam collata an valeat, ſi non ſit confirmata ſupremâ teſtatoris voluntate. T. 8. c. 107. B.
Donatio inter patrem, & filium familias an valeat. T. 8. c. 105. C. D.
Donatio inter virum, & uxorem an alicujus proprietatis, vel poſſeſſionis ſit. T. 8. c. 242. C.
Donatio inter virum, & uxorem an valeat. T. 8. c. 241. C.
Donatio inter virum, & uxorem an morte confirmetur. T. 8. c. 105. D.
Donatio inter vivos marito facta an valeat. T. 8. c. 179. E.
Donatio rerum immobilium inſinuatione non indiget. Tom. 9. c. 1343. B.
Donatio ſub modo quomodo fit. T. 9. c. 1343. B.
Donatio, vel pactio, quæ fit donandi animo, *titulo de pactis*, eſt remiſſio rei certæ. Tom. 9. c. 25. D.

Dona-

Donatio ſub conditione quomodo fit. D. 9. c. 1343. B.
Dnnatio ex certo tempore quomodo fit. Ibid. B.
Donatio mera non eſt contractus, ſed ea, cui ineſt contractus. T. 9. c. 39. D.
Donatio non perficiebatur quolibet modo, ſed traditione corporali, aut mancipatione ſoleoni. T. 9. c. 1172. E.
Donatio eſt genus remiſſionis. T. 9. c. 24. E.
Donatio jure perfecta retractatur, & reſcinditur actione ingrati. T. 9. c. 1351. C.
Donatio rei mobilis non perficitur nudo conſenſu, ſed traditione corporali tantùm. T. 9. c. 1041. D.
Donatio inter vivos multùm diſtat a donatione causâ mortis, quæ non inſinuatur. T. 9. c. 1339. A.
Donatio an ita prohibeatur, ut alienatio. T. 9. c. 948. D. E.
Donatio hereditatis. Tom. 9. c. 39. C.
Donatio, cui ineſt negotium, eſt contractus, qui nomine vacat. Ibid. D.
Donatio *μονομερῶς, quand elle n'eſt point acceptèe*, valet. T. 9. c. 1337. E.
Donatio quid ſit. T. 9. c. 1331. B.
Donatio collata in filiumfamilias, ſi io ea perſeverans pater deceſſerit, confirmatur, non ipſo jure, ſed familiæ erciſcundæ judicio. T. 9. c. 698. D.
Donatio inter conjuges cur non permittitur. T. 9. c. 534. A.
Donatio hodie perficitur pacto. T. 9. c. 73. D. actio non datur ex eo pacto. Ibid. D. ſed datur condictio ex lege. Ibid. D.
Donatio inter virum, & uxorem quomodo confirmatur. T. 9. c. 534. B.
Donatio ea tantùm revocatur a liberis poſtea ſuſceptis, quæ mera eſt donatio. T. 9. c. 31. D.
Donatio inter vivos quomodo confirmatur. T. 9. c. 534. C.
Donatio ſervitute donatoris confirmatur. Ibid. E. confirmatur etiam captivitate donatoris. Ibid. c. 535. A.
Donatio directa, quæ non fit propter nuptias, non imputatur in legitimam. T. 9. c. 523. A.
Donatio, quæ fit lege aliquâ, eſt contractus nomioe vocans. T. 9. c. 231. B.
Donatio; quæ pœnitentiâ infirmatur. T. 9. c. 928. C.
Donatio non eſt, niſi cui donetur, conſenſerit. T. 9. c. 73. E.
Donatio, & precarium in quo differunt. T. 9. c. 1170. B. C.
Donatio duorum conſenſu perficitur. T. 9. c. 73. E.
Donatio inter virum, & uxorem non valet. T. 9. c. 438. D.
Donatio, & venditio jure veterî in quo diſtabant. Tom. 9. c. 104. B. C.
Donatio comparatur venditioni. Ibid. B.
Donatio collata in filium emancipatum nullâ indiget confirmatione, & reſcinditur, ſi ſit inofficioſa, non officio judicis, ſed per querelam inofficioſæ donationis. T. 9. c. 698. E.
Donatio rerum incorporalium perficitur ceſſis actionibus, T. 9. c. 1335. C.
Donatio propter nuptias ſpecialis eſt contractus. T. 9. c. 439. D. hæc donatio non indiget inſinuatione. Ibid. D. olim indigebat inſinuatione. Ibid. D.
Donatio causâ mortis non indiget inſinuatione. T. 9. c. 1358. A.
Donatio causâ mortis ut jure conſiſtat, quinque teſtes requiruntur. Ibid. A.
Donatio facta uxori, vel marito ante nuptias valet, nec retrahi poteſt, aut revocari; facta poſt nuptias non valet, & retrahi poteſt. T. 9. c. 498. D. remedia, quæ competunt marito ad revocandam donationem, quæ ſunt. Ibib. E.
Donatio quomodo perficitur. T. 9. c. 1331. C. & ſeq.
Donatio inter vivos conjugibus vetita. T. 9. c. 542. C.
Donatio, facta mulieri dotis conſtituendæ causâ, non inſinuatur, licèt excedat ſummam legitimam. T. 9. c. 485. D.
Donatio non eſt conventio. T. 10. c. 450. C.
Donatio, ſicut emptio, perficitur nudo conſenſu. T. 10. c. 454. B.
Donatio eſt inutilis, cum is, cui donatur, eſt incapax. T. 10. c. 506. B.
Donatio ſine traditione, vel mancipatione non perficitur, T. 10. c. 507. A. B.
Donatio nudo conſenſu perficitur inter conjunctas perſonas. Ibid. B.
Donatio inter virum, & uxorem quare prohibeatur. T. 10. c. 513. D.
Donatio non fit ſolo conſenſu. T. 10. c. 652. C.
Donatio in prædiis curialibus non prohibetur, in prædiis Eccleſiæ empbitheuſis. T. 10. c. 659. E.
Donatio propter nuptias eodem jure nititur, eademque pacta recipit, quæ dos ipſa. T. 10. c. 670. D.
Donatio propter nuptias ſequitur pacta nuptialia. Ibid. E.
Donatio rei corporeæ olim non valebat, niſi interveniſſet emancipatio ſolennis; & rei incorporeæ, niſi interveniſſet ſolennis ceſſio in jure. T. 10. c. 878. A.
Donatio ſeparatur a tranſactione. Ibid. B.
Donatio inofficioſa ea eſt, quæ liberis portionem debitam aufert, aut minuit. T. 10. c. 934. E.
Donatio causâ mortis quænam dicatur. T. 10. c. 972. C.
Donatio, quæ præſefert titulum venditionis, an pariat actionem ex vendito. T. 10. c. 997. D.
Donatio manumiſſionis causâ facta inter virum, & uxorem an valeat. T. 10. c. 1052. B.
Donatio inter virum, & uxorem quomodo confirmetur. T. 10. c. 1096. E.
Donatio ſilentio confirmata retrotrahitur ad tempus factæ donationis. T. 10. c. 1097. A.
Donatio inter vivos non eſt ex hereditate. T. 10. c. 1103. B.
Donatio inter virum, & uxorem legibus vetita, an poſſit prætextu pietatis, & benevolentiæ confirmari. T. 10. c. 1112. C. D.
Donationis lege modus eſt conſtitutus. T. 1. c. 488. C. D.
Donationis nomen per ſe ſolum non facit donationem, ſed mens dantis, & accipientis. T. 3. c. 571. D.
Donationis propter nuptias prædia, ne conſentiente quidem muliere, alienentur. T. 2. c. 1105. C. & ſeq.
Donationis certus modus eſt lege conſtitutus, certumque pondus. T. 1. c. 488. C.
Donationis infirmior, quàm teſtamenti cauſa. T. 1. c. 1342. B.
Donationis improbandæ cauſæ quæ ſunt. T. 4. c. 995. D.
Donationis improbandæ cauſam jus poteſtatis præſtat. Ibid. D.
Donationis inhibendæ cauſam jus præſtat. T. 4. c. 994. E.
Donationis vitium non corrigit emancipatio. T. 4. c. 995. E.
Donationis causâ qui fundum alienum excolit, nullam retentionem propter impenſas faciet, quia domini res ab eo injectas continuo efficit. T. 6. c. 119. A. B.
Qoi donationis causâ aliquid promiſit, ex mora non debet uſuras, ſi quod promiſit, conſiſtat in numero, pondere, vel menſura. Ibid. D.
Donationis inofficioſæ querela inſtituebatur apud Præfectum urbi. T. 7. c. 1279. E.
Donationis inter vivos collatio an, & quando fiat. T. 7. c. 207. B.
Donationis, vel mortis tempus an inſpiciatur in mortis causâ donationibus. T. 7. c. 1475. E.
Utrùm donationis, an legati inſtar donationem causâ mortis obtinere oporteat. T. 8. c. 953. D.
Donationis, & venditionis diſcrimen. T. 8. c. 542. B.
Donationis genere mutatur dominium, etiam traditione non ſequutâ. T. 8. c. 756. C.
Donationis reſciſſio ſupervenientibus liberis. T. 9. c. 375. B.
Donationis pactio, & pollicitatio in quo differunt. Tom. 9. c. 74. B.
Donationis revocandæ cauſa. T. 9. c. 1351. C. & ſeq.

De donationis propter nuptias collatione. T.9. c. 689. B. C. & ſeq.
De donationis ſimplicis collatione. T. 9. c. 695. B.
Donationis cauſâ permiſiſſi alumno tuam pecuniam accipere, imperfecta eſt donatio, antequam acceperit; perfecta, ſi acceperit. T. 9. c. 245. B.
Donationis perficiundæ rerum corporalium ratio. T. 9. c. 1331. C.
Donationis legatum petebatur tantùm per actionem in perſonam. T. 9. 817. C.
Donationis inſinuatio quid. T. 9. c. 1339. A.
Donationis cauſâ ſtipulatio annua interpoſita quo caſu egeat, vel non egeat inſinuatione. T. 10. c. 111. B.
Donationis ſpecies eſt dos. T. 10. c. 935. D.
Donationi propter nuptias ſpecies quædam ineſt contractus. T. 2. c. 1089. A.
Donationi inter vivos quæ lex modum impoſuerit. T. 7. c. 958. B.
Donationi ejus rei, quam donare non poſſum, conſentire non poſſum. T. 10. c. 1023. C.
Donationem propter nuptias fratres inter ſe conferunt. T. 3. c. 79. B. C.
Donationem propter nuptias inter ſervos, & ſervas non eſſe. T. 2. c. 1072. B.
Donationem propter nuptias inſinuatione non egere. T. 2. c. 1143. C.
Donationem ſimplicem inſinuandam eſſe. T. 2. c. 1143. C.
Inter donationem mortis cauſâ, & inter vivos donationem differentia quæ. T. 4. c. 995. A.
Donationem licitam an faciant fructus, & uſuræ. T. 4. c. 1139. D.
Donationem non facit nuda ratio. T. 4. c. 787. A.
Donationem pecuniæ non valere, quam maritus donavit uxori inter vivos. T. 6. c. 121. E. an uſuræ ejus pecuniæ ad mulierem pertineant. Ibid. E.
Donationem inter virum, & uxorem non valere. T. 7. c. 1253. B.
Donationem an conferat fratribus inſtitutus. T. 7. c. 208. B.
Donationem inter vivos, & dotis dationem an querela inofficioſi complectatur, vel reſcindat. T. 7. c. 195. C. D.
Donationem maritus potuit revocare pœnitentiâ. T. 7. c. 1210. E. & c. 1211. A.
Donationem immodicam, collatam in extraneum, liberi poſtea ſuſcepti revocant in ſolidum. T. 7. c. 1280. D.
Donationem collatam in liberos liberi poſtea nati non revocant in ſolidum, ſed pro ratione falcidiæ tantùm. Ibid. E.
Donationem inter patrem, & filium, filiamve familias non valere, & conceſſionem eſſe potiùs, quàm donationem. T. 7. c. 1253. B.
Donationem a patre in filios familias collatam non valere, nec morte confirmari. T. 7. c. 524. C. D. hodie confirmari morte. Ibid. D.
Donationem mortis cauſâ qui accepit, an poſſit petere contra tabulas. T. 8. c. 61. D.
Donationem propter nuptias, a parentibus profectam, an omnes liberi invicem ſibi conferant. T. 8. c. 90. C. D.
Donationem ſimplicem an liberi invicem conferant. Ibid. D.
Donationem ſimplicem an emancipati conferant. T. 9. c. 91. A.
Donationem factam inter virum, & uxorem fungi partibus fideicommiſſi, vel donationis cauſâ mortis, quia morte donatoris confirmatur. T. 9. c. 999. B.
Donationem omnem perfici nudo conſenſu. T. 9. c. 1041. E.
Donationem collatam in extraneum, & immenſam liberi revocabunt in totum. T. 9. c. 32. A.
Donationem omnem valere inter ſponſum, & ſponſam. T. 9. c. 438. B.
Adversùs donationem an detur reſtitutio minori. T. 10. c. 898. D. & c. 899. B.
Ad donationem perfectam quid ſit opus. T. 10. c. 955. D.
Donatione unius rei in duos factâ, potior eſt ille, cui res donata traditur. T. 1. c. 488. A.
De donatione inter conjuges matrimonii contemplatione factâ conſultatio. T. 1. c. 681. C.
In donatione expreſſa ſufficit voluntas. T. 1. c. 445. A.
De donatione inter ſponſos. T. 5. c. 559. D.
De donatione mortis cauſâ, quæ recepta eſt inter conjuges. T. 6. c. 115. E.
De donatione mortis cauſâ, & revocatione illius. T. 6. c. 438. A. & ſeq.
Donatione factâ inter virum, & uxorem, ſi unà moriantur, an res donata reddatur, & cur. T. 7. c. 1457. C.
In donatione concurrere debet idem affectus ex parte dantis, & accipientis. T. 7. c. 674. A.
De donatione cauſâ mortis, & de falcidia deducenda de donatione cauſâ mortis. T. 7. c. 1238. C.
De donatione ſub modo. T. 7. c. 678. C.
De donatione propter nuptias qui agit, certat de lucro adventitio. T. 9. c. 1218. A. mulieri agenti de donatione propter nuptias non datur niſi privilegium temporis. Ibid. B.
De donatione, quæ fit ad incertum tempus. T. 9. c. 1350. C.
Donationes directæ. T. 1. c. 87. C.
Donationes cauſâ mortis inter virum, & uxorem receptæ ſunt. Tom. 3. c. 520. C.
Donationes inter vivos fraudare patronum debitâ portione poſſunt, ſi modò fiant ſine dolo malo. T. 1. c. 1258. A.
Donationes mortis cauſâ ad legatorum exemplum capi. T. 3. c. 283. D.
Donationes mortis cauſâ quibus cauſis fiunt. T. 1. c. 440. C. D.
Donationes inter virum, & uxorem unde originem duxerunt. T. 1. c. 784. C.
Donationes propter nuptias hodie ſunt penitus ex uſu ſublatæ. T. 3. c. 117. D.
Donationes cauſâ mortis, & legata in quo differant. T. 4. c. 1145. C. & ſeq.
Donationes cauſâ mortis legatis comparantur. T. 4. c. 1143. D.
Donationes ſi factæ ſint ante contractum capitale crimen, quid juris. T. 4. c. 1339. B. & ſeq.
Donationes in ſponſam, nuptiis non ſequutis, an valeant. T. 5. c. 885. E.
Donationes in favorem Eccleſiæ factæ pleniſſimè ſunt interpretandæ. T. 6. c. 1038. B.
Donationes Epiſcoporum modum recipiunt a Concilio Toletano. Vide, Concilium Toletanum.
Donationes jure civili ſtrictiùs accipiendæ. T. 6. c. 1038. B. inſinuatione indigent. Ibid. C.
Donationes Principum, & privatorum quomodo differant. Ibid. B.
Donationes, quæ ab initio non valent, an confirmentur morte, & voluntate teſtatoris, ſive donatoris. T. 6. c. 733. E.
Donationes cauſâ mortis an legatorum inſtar obtineant in donationibus inter vivos, & an in mortis cauſâ capionibus. T. 6. c. 404. B.
Donationes cauſâ mortis factæ inutiles quæ. T. 6. c. 422. A.
Donationes mortis cauſâ, quæ legatorum inſtar obtinent, an per æs alienum defuncti poſſint infirmari, aut minui. T. 6. c. 328. B.
Donationes directæ, & puræ, quæ fiunt inter vivos, non mortis cauſâ, utrùm prohibitæ ſint inter viros & uxores, non inter ſponſos & ſponſas. T. 6. c. 116. E.
Donationes inter virum, & uxorem complures ſunt. Ibid. E. & c. 117. A. ſeq.
Donationes item venditiones, traditiones, an ad tempus fieri poſſint. T. 7. c. 1046. C.
Donationes mortis cauſâ an legatis comparentur. T. 7. c. 958. C.
Donationes, quæ accipientem obligant, non ſunt meræ obligationes. T. 7. c. 678. C.
Donationes mortis cauſâ quibus fiant. T. 7. c. 951. E.
Donationes quælibet an ſilentio, & morte

Digitized by Google

morte confirmentur. T. 7. c. 1075. E.
Donationes in uxorem collatæ, & morte donatoris confirmatæ, an patiantur falcidiam. T. 7. c. 1412. A.
Donationes nudâ voluntate perfectæ an neceſſitatem traditionis in ſe habeant. T. 7. c. 754. B.
Donationes an adquirantur invito. T. 8. c. 4. D.
Donationes causâ mortis an condemnatione donatoris infirmentur. T. 8. c. 61. C.
Donationes causâ mortis quibus perſonis conſerventur, teſtamento reſciſſo per bonorum poſſeſſionem contra tabulas. T. 8. c. 60. B. C.
Donationes causâ mortis ſimiles ſunt legatis. T. 8. c. 61. C. D. E. in quibus differant. Ibid. E.
Donationes inter vivos an revocentur ob æs alienum donatoris. T. 8. c. 65. B.
Donationes inter vivos an revocentur condemnatione donatoris. Ibid. B. C.
Donationes mortis causâ in liberis & parentibus ultra virilem conſerventur, bonorum poſſeſſione contra tabulas petitâ. T. 8. c. 62. A.
Donationes mortis causâ relictæ liberis, & parentibus an tuendæ ſint, petitâ bonorum poſſeſſione contra tabulas. T. 8. c. 62. A.
Donationes mortis causâ an, & quibus perſonis conſerventur, petitâ bonorum poſſeſſione contra tabulas. T. 8. c. 61. A.
Donationes inter virum, & uxorem moribus Populi Romani prohibitæ ſunt. T. 8. c. 674. B. & c. 763. C.
Donationes mortis causâ non inſinuantur. T. 8. c. 61. E.
Donationes propter nuptias qui, & quibus conferant. T. 8. c. 100. E.
Donationes quæ apud acta inſinuari debent. T. 9. c. 284. A.
Donationes quæ revocantur liberis ſuperſtitibus, aut ſupervenientibus. T. 9. c. 31. E.
Donationes inſinuationem exigunt apud acta, quod alia negotia non exigunt. T. 9. c. 1171. D.
Donationes omnes ex Regum Franciæ conſtitutionibus inſinuantur. T. 9. c. 284. A.
Donationes inter virum, & uxorem cur ab initio ipſo jure non valeant, & indigeant confirmatione. T. 9. c. 533. A.
Donationes mutuæ inter conjuges cur non valent. Ibid. A.
Donationes inter vivos inter virum, & uxorem prohibitæ ſunt. T. 9. c. 998. E.
Donationes quæ ſine actis valeat. T. 9. c. 284. A.
Donationes causâ mortis comparantur legatis. T. 9. c. 1357. B.
Donationes factæ a reo an valeant. T. 9. c. 1395. D. E.
Donationes inter vivos, jure perfectæ, pœnitentiâ nullo modo revocantur. T. 9. c. 1355. A.
Donationes propter nuptias quid. T. 9. c. 438. A. & ſeq.
Donationes publicabantur. T. 9. c. 715. A.
Donationes propter nuptias, ſi excedant 500. aureos, non valent ſine actorum, ſive monumentorum puactorum inſinuatione, & ſcriptura, niſi fiant mulieribus minoribus 25. annorum. T. 9. c. 485. A.
Donationes non inſinuatas non confirmat Senatus conſultum. T. 9. c. 535. E.
Donationes inſinuationem non deſiderant octo caſibus. T. 9. c. 485. E.
Donationes causâ mortis nuda voluntate, & pœnitentiâ revocari poſſunt. T. 9. c. 1355. B.
Donationes propter nuptias quo tempore in uſu eſſe cœperint. T. 10 c. 670. C.
Donationes causâ mortis nominatim conferuntur in tempus mortis. T. 10. c. 506. E.
Donationes causâ mortis an ſint inſtar legatorum, teſtamento ſcilicet facto. T. 10. c. 719. E.
Donationes in Eccleſias collatæ valent, etiam factæ *μονομερῶς*. T. 10. c. 817. A.
An valeant ſine inſinuatione. Ibid. B.
Donationes, ſi non excedans quingentos aureos, valent, & ſi non ſint repoſitæ in acta, vel monimenta. Ibid. B. C.
Donationes an poſſint ſuſcipere Urbani magiſtratus. T. 10. c. 869. B.
Donationes mortis causâ contractibus comparantur. T. 10. c. 1047. B. an legatis. Ibid. B. & c. 1049. B.
Donationum mortis causâ, & non mortis causâ quotnam ſint genera. T. 1. c. 86. A.
De donationum propter nuptias uſufructu. T. 2. c. 1029. A. & ſeq.
De donationum propter nuptias inſinuatione. T. 2. c. 1149. B.
Donationum teſtationes. T. 2. c. 1054. E.
De donationum jure inter virum, & uxorem. T. 1. c. 354. E.
Donationum causâ mortis quotnam ſint ſpecies, & differentiæ. T. 6. c. 117. E. & c. 118. A.
In hoc conveniunt, quòd ſint revocabiles. Ibid. c. 518. A.
Donationum genera quot ſint. T. 8. c. 953. C. D.
Donationibus modum impoſuit lex Cincia. T. 1. c. 813. D. & . T. 5. c. 688. E. & c. 1038. C. & T. 9. c. 57. D.
Donationibus omnibus modum certum impoſuit lex Cincia. T. 5. c. 403. D.
Ad donationes meras tantùm lex Cincia pertinet, non ad remunerationes ineſtimabiles beneficii. T. 4. c. 788. E.
De donationibus factis a Decurionibus. T. 2. c. 1123. D.
De donationibus ante nuptias, vel propter nuptias, & ſponſalitiis. T. 2. c. 315. B.
De donationibus ſacra forma, & de adſcriptitiis. T. 2. c. 1166. C.
In donationibus inter vivos cur cautioni Mucianæ non ſit locus. T. 3. c. 415. D.
In donationibus inter conjunctas perſonas verborum ſubtilitas non obſervatur. T. 1. c. 445. A.
De donationibus inter virum, & uxorem. T. 1. c. 401. C. & c. 678. D. E. & c. 784. B. C.
De donationibus immenſis in liberos collatis. T. 2. c. 1127. C.
De donationibus immodicis, & inofficioſis. T. 3. c. 122. E.
In donationibus propter nuptias idem modus obſervatur, ac in dotibus. T. 4. c. 283. D.
In donationibus retentio uſusfructus habetur pro traditione. Tom. 4. c. 787. A.
In donationibus mortis causâ legi Falcidiæ locus eſt exemplo legatorum. T. 4. c. 1144. A.
In donationibus an eadem ratio contrarium efficiat. T. 4. c. 996. B.
In donationibus causâ mortis an lex falcidia locum habeat. Tom. 6. c. 404. A.
De donationibus vel inter vivos, vel mortis causâ factis. T. 6 c. 398. C. & ſeq.
In donationibus æs alienum etiam deducendum eſt. T. 8. c. 675. E.
De donationibus inſinuandis T. 1. c. 653. A. B. & T. 9. c. 1340. E. & c. 1341. A. & ſeq.
De donationibus, & fidejuſſoribus titulos eſſe fatuorum hominum, & cur. T. 9. c. 1172. D.
De donationibus inter virum, & uxorem, & a parentibus in liberos factis, & de ratihabitione. T. 2. c. 331. D. & T. 9. c. 532. E.
De donationibus. T. 1. c. 86. A. & c. 487. C. D. & c. 674. C. D. & c. 691. A. & ſeq. & c. 835. B. & T. 2. c. 573. E. &. T. 9. c. 1330. C. & ſeq.
De donationibus causâ mortis, quæ fiunt ei, quem lex Julia, & Papia prohibet capere, quem facit incapacem ex Senatus conſulto. T. 9. c. 1358. B.
Donationibus jura non favent, niſi fiant pietatis causâ. T. 9. c. 1340. B.
De donationibus mortis causâ. T. 1. c. 440. C. & c. 835. D. &. T. 9. c. c. 1355. A. & ſeq.
De donationibus, quæ ſub modo, vel conditione, vel ex certo tempore conficiuntur. T. 2. c. 575. A. & T. 9. c. 1349. B. & ſeq.
De donationibus revocandis. T. 9. c. 1351. B. & ſeq.
De donationibus erat lex Cincia. T. 9. c. 57. D.
In donationibus deterior eſt conditio mariti, & uxoris, quàm extranei, & penitus ignoti hominis, cui licet donare. T. 9. c. 533. C.
Donatis omnibus bonis inter vivos, an ea deducto ære alieno donata intel-

intelligantur. T.7. c.1383. D.

Donatiſtarum parabaptiſmata damnata. T.2. c.1088. D.

Donatiſtæ, & Donatiſtarum ſecta in plures ſectas diſpertita. T. 10. c. 829. A.

Pro donato titulus an ſit lucrativus. T.6. c.219. C.

Donator, ſi ſtipulanti promiſerit, tenetur. T.1. c.488. C.

Donator de evictione non tenetur. Ibid. B.

Donator non tenetur in id, quod intereſt, de evictione; venditor verò tenetur in omne id, &c. T.4. c.890. D.

Donator an teneatur de evictione. T. 5. c.1194. B.

Donator ex cauſa verus debitor eſt, non donator ſine cauſa. T.5. c. 1172. A.

Donator eſt, qui benignè, & liberaliter, & propenſiſſimo animo dat. T.6. c.119. C.

Donator, & donatarius ſi ſimol perierint naufragio, ruinà, ut donatio confirmetur, quis eorum videatur ſupervixiſſe. T.7. c.1465. E.

Donator mortis cauſâ ſi inteſtatus deceſſerit, an poterit quæri filius, qui ſuccedit ab inteſtato, ſi ei non ſuperſit vitilis. T.8. c.62. B.

Donator, & venditor in quo differunt. T.9. c.1335. E.

Donator invitus promittere non cogitur de evictione rei donatæ. T. 9. c.1292. C.

Donator an rectè paciſcatur, ne donatarius rem donatam alienet, non tantùm certis perſonis, ſed & nulli prorſus. T.10. c.442. C.

Donator an cogatur rem donatam tradere donatario, donatione perfectâ nudo conſenſu. Tom.10. c. 1014. C.

Donatori incumbit neceſſitas traditionis. T.1. c.87. A.

Donatori pleniùs ſuccurritur, quàm ei, a quo verum debitum exigitur. T.8. c.765. C. D.

De donatorum collatione, ac de eorundem jure. T.2. c.697. B.

Donavi filiæ eo fine, ut creditoribus meis ſatisfaceret: non ſatisfecit, non ſequitur rei: condictio ob rem dati dabitur fratri, qui mihi heres extitit. Erit & actio ex contractu præſcriptis verbis, ut ſcilicet ſatisfaciat creditoribus, vel præſtet quanti intereſt, non ut donatum reddat. Tom.9. c.230. E. & c.231. A.

Doni datio non eſt contractus, niſi ei aliquod negotium ſit immiſtum. T.1. c.923. A.

De donis, & muneribus. T.3. c.150. B.

Donis lege Juliâ certus numerus conſtitutus eſt, quæ magiſtratibus urbanis conferuntur. T. 8. c.619. C.

Donis mutuis libertus, & patronus ſe ſe afficiebant. T.9. c.32. A.

Verba *dono*, vel *lego* non ſemper donationem, aut legatum faciunt. Tom. 2. c. 332. B.

Dono eſt verbum directum, aliquando pro precario accipitur. T.4. c. 1083. D.

Donum quid ſignificet. T.8. c.618. E.

Donum, & munus differunt. Ibid. E.

Donum a donatione poteſt deduci, ut pactum a pactione. T.9. c.26. A.

Donum, & donatio utrumque dicitur. Ibid. A.

Dormitator dicitur fur nocturnus. T. 4. c.335. B.

Dos quid ſit. T.1. c.783. B.

Dos aut datur, aut dicitur, aut promittitur. T.1. c.312. B. & T.5. c. 398. E.

Dos dicitur ſolennibus verbis ſine interrogatione. T.1. c.313. B.

Dos ſine acceptione non eſt. T.3. c. 352. A.

Dos filiæ nomine ſemel functa neque minui, neque adimi poteſt. T.1. c.1364. E.

Dos fungi dicitur, cum datur, vel cum redditur. T.3. c.182. C.

Dos tenetur ob civile munus, vel honorem mariti. T.2. c.706. B.

Dos appellatur donatio propter matrimonium, licèt gratuita non ſit. T.2. c.1189. D.

Dos, & ſi matrimonio conſtante in bonis viri ſit, uxoris tamen eſt. T. 1. c.89. D.

Dos, conſtante matrimonio, niſi certis ex cauſis uxori reddi non poteſt. T.2. c.1080. B.

Dos, ſoluto matrimonio, quemadmodum petatur. T.1. c.785. C. D.

Dos nudâ pactione conſtituitur. T.1. c.1500. E.

Dos caduca. T.2. c.1050. B.

Dos profectitia, aut adventitia. T.1. c.312. C.

Dos profectitia proprium filiæ patrimonium. T.1. c.1324. A.

Dos profectitia redit ad patrem, ſive mortua ſit filia conſtante, ſeu reſoluto matrimonio. T.1. c.312. C. D.

Dos augeri, vel etiam conſtitui conſtante matrimonio poteſt. T.2. c. 1079. B.

Dos ante nuptias, vel poſt nuptias dari poteſt. T.1. c.400. A.

Dos redintegratur, redintegrato matrimonio. T.1. c.314. C.

Dos, quæ eſſe deſiit, dos effici amplius non poteſt. Ibid. C.

Dos quo tempore redditur. T.1. c. 312. D. & quibus caſibus retinetur. Ibid. D. E.

Dos prælegari dicitur propter repræſentationem. T.1. c.130. C.

Dos etiam relegari dicitur. Ibid. C.

Dos an ipſo jure neceſſariis ſumptibus minui poſſit. T.1. c.264. E.

Dos profectitia, & peculium differunt. T.1. c.1501. D. E.

Dos redit ad mulierem, marito mortuo. T.2. c.335. B.

Dos, & omnis donatio ex conſtitutione Regum noſtrorum inſinuari debet. T.2. c.1143. D.

Dos fratribus confertur, & communicatur ab inteſtato, non ex teſtamento. Tom. 4. c. 1332. B.

Dos profectitia quæ eſt. T.4. c.184. C.

Dos ſemper in jure conſtituitur traditione rei, non verbis. T.4. c.285. B. annus dotalis quando incipit ex die traditionis, & quando ex die nuptiarum. Ibid. B.

Dos quid eſt. T. 4. c. 279. B. & c. 287. D.

Dos dicitur *verſura* in Galliæ provincia Delphinatus. T.4. c.287. D.

Dos quomodo conſtituitur. Tom.4. c. 219. B.

Dos profectitia quid eſt. T.4. c.271. E.

Dos an etiam contineatur fideicommiſſo, quam teſtator uxori prælegavit. T.4. c.1155. E. & c.1156. A.

Dos tacita non renovatur, renovato matrimonio. T.4. c.979. C.

Si dos mulieri reſtitui debet, quando divortium factum videtur culpâ mariti. T.4. c.980. B. C.

Eum & dos ſequi debet, quem onus matrimonii ſequitur. T.4. c.475. C.

Dos, quæ pondere, numero, menſurâ continetur, non eſt ſtatim reddenda. T.4. c.277. B.

Dos ibi non eſt, ubi non ſunt nuptiæ. T.4. c.262. E.

Tota dos utrùm ad virum pertineat quaſi præmortuo filio; an pars dimidia ſaltem, quaſi præmortuâ uxore. T.4. c.987. D.

Dos caduca fit ex quinque legibus tantùm publicorum judiciorum. T.4. c.1493. C. omne crimen plerumque exaſperatur in militem. Ibid. c.1494. A.

Dos adventitia ipſo jure apud maritum remanet. T.4. c.956. A. hoc multæ leges probant. Ibid. A.

Dos aut antecedit, aut ſequitur nuptias. T.4. c.985. A.

Dos conſtante matrimonio minui, vel tolli non poteſt, exceptis certis cauſis, quæ in l. 37. §. 1. *de jure dot.* enumerantur. T.4. c.1437. A.

Dos data propter illicitum matrimonium caduca fit. T.4. c.1435. C.

Dos eſt proprium filiæ patrimonium. T.4. c.997. C.

Dos eſt repenſatio, ſive pretium onerum matrimonii. T.4. c.981. B. hæc a Martiano Capella dicitur *repenſatrix*. Ibid. B.

Dos fratribus confertur, & communicatur ab inteſtato, non ex teſtamento. T.4. c.1332. B.

Dos, quæ ſemel functa eſt, ampliùs fungi non poteſt. T.4. c.980. A.

Dos an ſemper debeat eſſe certa. T.4. c. 983. B. & ſeq.

Dos ab herede patris an, & quando peti poſſit. T.5. c.555. E.

Dos, dirempto matrimonio, an patri reſtitui debeat. T.5. c.162. A.

Dos eſt patrimonium mulieris. T.5. c.385. A.

Dos quo pacto deterior non fiat; ſed deterior facta videri poſſit. T. 5. c.75. D.

Dos an in diviſionem rerum uxoriarum veniat. T.5. c.994. A. B.
Dos an ſit penſatio onerum matrimonii. T.5. c.492. E.
Dos receptitia quæ ſit. T.5. c.555. C. D.
Dos favorabilis. T.6. c.1033. B.
Dos non ſolvitur marito vergenti ad inopiam niſi datis fidejuſſoribus, T.6. c.1549. C. D. ſaltem ſine fidejuſſoribus juratoriâ cautione. Ibid. D. E.
Dos quandonam reddenda ſit poſt divortium factum. T.6. c.522. D. E.
Dos quandonam reddenda erat tribus penſionibus, annuâ, bimâ, trimâ die. Ibid. E.
Dos adventitia, mortua uxore in matrimonio, ao lucro mariti cedat, vel patris, in cujus poteſtate maritus eſt; aut etiam dos profectitia, ſi pater non ſit. T. 6. c. 161. C.
Dos adventitia eſt, quam quivis alius dedit. T.6. c.113. A. morte mulieris an remaneat apud maritum. Ibid. A.
Dos adventitia, quæ non remanet apud maritum, an redeat ad extraneum, qui eam dedit, morte mulieris. T.6. c. 48. C.
Dos an impenſam funeris debeat, an heres mulieris. Ibid. D.
Dos profectitia etiam eſt, quam pater mulieris dedit. T.6. c.113. A. an morte mulieris redeat ad patrem. Ibid. A.
Dos adventitia, & profectitia in quibuſnam differant. Ibid. A.
Dos an ſit res communis patris, & filiæ. T.6. c.377. C.
Dos an ſit æs alienum uxoris. T.6. c. 125. A.
Dos a patre promiſſa, falsò exiſtimante, ſe filiæ ſuæ debitorem eſſe, an obliget. T.6. c.109. A. B.
Dos an redeat ad patrem, filiâ in matrimonio mortuâ. Tom.6. c.633. A.
Dos profectitia de ſuo data a patre pro filiofamilias, divortio, aut morte viridiremto matrimonio, a patre poteſt repeti, quia communis eſt. Ibid. B.
Dos conſtante matrimonin computari non poteſt, in excutiendis bonis mariti vocati ad munus publicum a certo modn ſubſtantiæ, T.6. c.511. E. & c.512. B.
Dos an ex cauſa poſſit auferri marito. T.6. c.512. B.
Dos an reddatur hoc genere uxori potiùs, quàm detur. T.6. c.738. A.
Dos a patre data filiæ nomine, mortuâ in matrimonio filiâ, utrùm redeat ad patrem, ſive filia fuerit in poteſtate patris, ſive emancipata, T.6. c.488. C. quæ data eſt pro filia emancipata, dos profectitia utrùm ſit, & utrùm mortæ filiæ ſoluto matrimonio redeat ad patrem. Ibid. C.
Dos pro muliere ab extraneo promiſſa. T.6. c.468. E.
Dos olim non tantùm datione, vel ſtipulatione conſtituebatur, ſed etiam dictione dotis citra ſtipulationem, T.6. c.105. C.
Dos ſolvi mulieri debet, ſoluto matrimonio. T.6. c.333. A.
Dos efficitur proprium filiæ patrimonium. T.6. c.103. C.
Dos poteſt arbitrio mulieris citra pactiunem mutari, matrimonio nondum contracto. T. 6. c. 514. A. B.
Dos ſive profectitia, ſive adventitia, divortio facto a patre repeti poteſt cum conſenſu filiæ, & ſine ejus voluntate pater procuratorem dare non poteſt ad dotem repetendam. T.6. c.523. E. & c. 124. A.
Dos licèt conſtante matrimonio in bonis viri ſit, eſt tamen in uxoris jure. T.6. c.161. C.
Dos mortifera. Ibid. C.
Dos quando olim exigebatur, & quando hodie. T.7. c.723. C.
Dos profectitia, mortuâ muliere, redit ad patrem. T.7. c.947. B.
Dos quæ dicatur receptitia. T.7. c. 1457. C.
Dos quæ nulla, fruſtra legatur. T.7. c.1398. D.
Dos quid ſit, T.7. c.1400. E.
Dos quomodo conſtituatur. T.7. c. 5059. A. ſimilis eſt dationi. Ibid. A.
Dos relegatur veriùs, quam legatur. T.7. c.1456. B.
Dos ſi in pecunia conſiſtàt, an minuatur per impenſas neceſſarias. T.7. c.1400. A.
Dos, ſoluto matrimonio morte mariti, an propter liberos retineri poſſit, T.7. c.1412. E.
Dos uxori ſi prælegata ſit, & ſimul cum marito interierit, an heredibus uxoris reddenda ſit, T. 7. c. 1467. D. E.
Dos diviſionem recipere poteſt. T.7. c.1355. B. & ſeq.
Dos filiæ propria eſt. T.7. c.137. A.
Dos heredi inſtituto ea aſſe inutiliter legatur. T.7. c.1420. C.
Dos injuſtæ uxori fruſtra legatur. T. 7. c.1397. B.
Dos interdum quaſi indigno aufertur. T.7. c.1478. A.
Dos judicio rei uxoriæ quando reddatur. T.7. c.1399. A.
Dos legata an fiat caduca propter matrimonium illicitum. T. 7. c. 1479. A.
Dos magna quæ dicatur. T.8. c.105. D.
Dos prælegata quando reddenda ſit, T.7. c.1399. A.
Dos, quam retinet maritus, aut heres ejus, uxore præmortuâ, an ſit lucrum adventitium. T.7. c.1468. A.
Dos quando videatur legata. T.7. c. 1409. C.
Dos quando uxori ſuperſtiti reddatur ex actione rei oxoriæ. T.7. c. 1399. A.
Dos uxori legata an ei debeatur integra ſine deductione rerum donatarum. Ibid. D.
Dos legata filio exheredato patris teſtamento, quam ille a nuru acceperat, ſi matrimonium divortio ſolutum fuerit, an mulieri, vel viro debeatur. T.7. c.1419. A. B.
Dos filio familias ab uxore data adquiritur ſocero per filium jure poteſtatis. T.7. c.1454. A.
Dos, mortuâ uxore in matrimonio, an apud virum remaneat. Tom.7. c. 1482. A.
Dos poteſt prælegari uxori non inſtitutæ. T.7. 1457. E.
Dos profectitia an mortuâ uxore apud virum remaneat. T.7. c.1466. A.
Dos an fiat caduca, ſi maritus uxorem occiderit, vel dolo ejus uxor interierit. T.7. c.1482. A.
Dos an fiat caduca, ſi mulier provincialis nupſerit ei, qui io provincia officium gerit. T.7. c.1480. A.
Dos an legetur his verbis: *uxor quod mihi dedit*, *e medio ſumat*. T.7. c. 1426. D.
Dos a nuru accepta ſi filio exheredato legata ſit, an ea, matrimonio divortio ſoluto, mulieri, vel viro debeatur. T.7. c.1419. A. B.
Dos an ob mores mulieris *retineri* poſſit ab herede, ſoluto matrimonio morte mariti. T.7. c.1413. A.
Dos an poſſit deduci in computationem hereditatis, & rationem falcidiæ. T.7. c.1410. A.
Dos an remaneat apud virum, mortuâ in matrimonio uxore. T.7. c. 1409. E.
Dos an reſtituatur uxori ſi communes liberi intervenerint, vel ita convenerit, ne reſtituatur uxori. T.7. c.1397. D.
Dos an veniat in fideicommiſſum hereditatis filio marito herede inſtituto, & rogato hereditatem alii reſtituere, uaore filii in matrimonio mortuâ. T.7. c.1409. E. & c.1410. A.
Dos, aut pars dotis, quæ æſtimata eſt, an pacto, vel teſtamento inæſtimata fieri poſſit. T.7. c.1421. B.
Dos, aut res, quæ legata eſt, ſi non exſtet, an legatum valeat. T.7. c. 1401. C.
Dos, & donatio propter nuptias an querelam inoſſicioſi eacludant, & an conferantur. T.7. c. 207. C.
Dos, conſtante matrimonio, a marito an peti poſſit. T.7. c.1403. C.
Dos a marito legari non ſolet, niſi ei, cui debet reddi. T.7. c.1426. B.
Dos adventitia, mortuâ muliere penes virum manet. T.7. c.947. B.
Dos adventitia an mortuâ uaore apud virum remaneat. T.7. c.1466. A.
Dos æſtimata, an inæſtimata ſit, quid interſit. T.7. c.1421. A.
Dos æſtimata pacto fieri poteſt, etiam conſtante matrimonio, inæſtimata. Ibid. A.
Dos noo eſt reddenda uxori, ſed matri,

tri, non relegatur rectè uxori. T. 7. c. 1151. E.
Dos conſiſtere poteſt in pecunia. T. 7. c. 626. E.
Dos receptitia eſt causâ mortis capio, quam extraneus in caſum mortis uxoris a marito ſtipuletur. T. 7. c. 1211. B.
Dos adventitia lucro viri cedit. T. 8. c. 829. E. profectitia ad patrem redit, mortuâ in matrimonio filiâ. Ibid. c. 803. A. ſuperſtitibus liberis an ad patrem redeat. Ibid. C.
Dos an revertatur ad filium, ſi avus meritò filium emancipatum exheredaverit. T. 8. c. 99. D.
Dos hodie ſtatim reddenda, nullarum impenſarum habitâ ratione. T. 8. c. 550. B.
Dos quòd melior, & fructuoſior facta ſit, an ea de re mulier marito teneatur. T. 8. c. 104. B.
Dos omnis an receptitia ſit. T. 8. c. 276. D.
Dos quare dicatur relegata, vel prælegata. T. 8. c. 69. C.
Dos ſi legetur ei, quæ dotem, non habet, an ei legatum debeatur, ſi petita ſit bonorum poſſeſſio contra tabulas. T. 8. c. 75. D.
Dos, matrimonio ſoluto, debetur, non ante. T. 8. c. 69. E.
Dos an, & quomodo conferatur. T. 8. c. 101. A. an conferatur cautione. Ibid. A.
Dos an conferatur, deductis impenſis in eam factis. T. 8. c. 104. B.
Dos an, mortuâ in matrimonio uxore, heredibus ejus reſtituatur. T. 8. c. 445. C. an apud virum remaneat. Ibid. C.
Dos an repeti poſſit, conſtante matrimonio. T. 8. c. 104. C. caſus duo, quo repeti poteſt. Ibid. C. D.
Dos a patre profecta an propria ſit filiæ. T. 8. c. 100. E.
Dos prior præfertur novæ doti. T. 9. c. 483. C.
Dos adventitia. Vide, Dos profectitia.
Si dos conſtante matrimonio ſoluta fuerit. T. 9. c. 542. B. & ſeq.
Dos quando ſolida repetitur ſine deductione. T. 9. c. 497. D.
Dos quemadmodum petatur, ſoluto matrimonio. T. 9. c. 539. A. & ſeq.
Dos non eſt, antequam nuptiæ ſequantur. T. 9. c. 429. A.
Dos magis eſt in bonis filiæ, quàm peculium. T. 9. c. 521. C.
Dos ſemel conſtituta filiæ, non poteſt adimi. T. 9. c. 522. A. B.
Dos a patre profecta eſt verè, & propriè patrimonium filiæ, adeo ut negetur eſſe in bonis patris. Ibid. B.
Dos apud eum eſſe debet, apud quem decurrunt onera matrimonii. T. 9. c. 518. B.
Dos profectitia, & dos adventitia in quo differunt. T. 9. c. 524. D.
Dos profectitia redit ad patrem, niſi convenerit, ut remaneat apud virum, mortuâ muliere. T. 9. c. 505. D.
Dos quando tota remanet apud virum. T. 9. c. 504. B.
Dos, & peculium in quo differunt. T. 9. c. 541. D.
Dos creſcere, & decreſcere poteſt, conſtante matrimonio. T. 9. c. 613. A.
Dos datur pro oneribus matrimonii, & nihil aliud eſt, quàm penſatio onerum. T. 9. c. 518. A.
Dos non admittit falcidiam, vel diminutionem. T. 9. c. 481. B.
Dos tribus modis olim conſtituebatur. T. 9. c. 478. B.
Dos, conſtante matrimonio, eſt in bonis mariti. T. 9. c. 248. C.
Dos quibus modis hodie conſtituitur. T. 9. c. 478. B.
Dos adventitia pertinet ad patrem per ſolum uſumfructum. T. 9. c. 524. D. hodie eſt filiæ propria jure dominii. Ibid. E.
Dos, mortuâ muliere in matrimonio, non redit ad heredem ejus. T. 9. c. 496. D. ad quod redit. Ibid. D.
Dos profectitia, & adventitia in quo differunt. T. 9. c. 685. B. & ſeq.
Dos profectitia quæ eſt. Tom. 9. c. 686. B.
Dos antiquior præfertur novæ. T. 9. c. 1217. E.
Dos tenetur ob civile munus mariti, paraferna non tenentur. T. 9. c. 248. D.
Dos imputatur in legitimam. T. 9. c. 522. E.
Dos conſtituitur ex pollicitatione ſola, & ex ea actio competit. T. 9. c. 74. C.
Dos ſolâ traditione conſtituitur, non promiſſione. T. 9. c. 526. A.
Dos non eſt, niſi traditur. T. 9. c. 525. E. ſolâ traditione conſtituitur. Ibid. c. 526. A.
Dos eſt contractus. T. 9. c. 478. E.
Dos incerta nulla eſt. T. 9. c. 488. D.
Dos non eſt ſine matrimonio. T. 9. c. 230. C.
Dos inter donationes numeratur. T. 9. c. 1172. D.
Dos etiam manente matrimonio certis ex cauſis repeti poteſt. T. 9. c. 1215. D.
Dos, quamvis ſit in bonis mariti, mulieris tamen eſt effectu ipſo. T. 9. c. 479. E.
Dos olim retinebatur ob mores uxoris. T. 9. c. 535. D. & ſeq.
Dos promiſſa nudâ conventione, matrimonii contrahendi causâ, non petitur vel actione bonæ fidei, vel actione rei uxoriæ. T. 10. c. 277. B.
Dos eſt res uxoria, non maritalis, conſtante autem matrimonio in bonis mariti eſt. T. 10. c. 298. A.
Dos mariti perfectè non eſt, quia ex caſu ei auferri poteſt. Ibid. A.
An dos profectitia ad patrem redire, adventitia penes maritum remanere, mortuâ in matrimonio filiâ, debeat. T. 10. c. 328. E.
Dos, quæ mariti lucro cederet, ob inſuper habitam vindictam necatæ uxoris redigitur in fiſcum. T. 10. c. 332. A. B.
Dos profectitia an remaneat apud virum uxoris mortuæ. T. 10. c. 474. C.
Dos adventitia ſemper remanet apud maritum. Ibid. C.
Dos ſi prælegata ſit, an reddatur heredibus uxoris, quæ ſimul periit cum marito. T. 10. c. 476. B.
Dos quaſi indigno an auferatur. T. 10. c. 478. C.
Dos, quam retinet maritus, vel mariti heres, uxore præmortuâ, non eſt lucrum adventitium, ſed rei jam ſibi quæſitæ retentio. T. 10. c. 600. D.
Dos an poſſit teneri fiſco, conſtante matrimonio. T. 10. c. 633. A.
Dos uxori prælegata an ſit extra rationem legis falcidiæ. T. 10. c. 804. D.
Dos an fiat caduca, nuptiis contra mandata contractis. T. 10. c. 671. A.
Dos adventitia, mortuâ in matrimonio muliere, ſemper remanet penes virum. T. 10. c. 812. D.
Dos, quam mulier petit ex legati cauſa, an poſſit retineri, veluti pignoris jure. T. 10. c. 971. D.
Dos adventitia, præmortuo marito, reſtituitur mulieri, & dos profectitia eò redit, quò profecta eſt. T. 10. c. 1050. D.
Dos ante nuptias data, & poſt eaſdem aucta, an videatur donatio. T. 10. c. 1051. B.
Conjugio redintegrato, & dos redintegratur. Ibid. C.
Dos an ſit lucrum. T. 10. c. 1074. D.
Dotale ſuperficium uxore volente alienari poſſe, non etiam ædes. T. 3. c. 486. C.
Dotale prædium ne maritus invitâ uxore alienet, lege Juliâ de adulteriis cavetur. Tom. 4. c. 1471. B.
Dotale prædium eſt, cujus dominium marito per traditionem eſt adquiſitum. T. 4. c. 955. C.
Dotalem fundum ſi receperit mulier, nihilominus agere poteſt de fructibus. T. 3. c. 444. D.
Dotalem rem ſi maritus cepit ex cauſa lucrativa, an integra ei ſit actio ex cauſa non lucrativa, videlicet ſtipulatione de dote. T. 8. c. 346. E.
Dotales dicuntur res, quæ dotali pecuniâ comparatæ ſunt. T. 6. c. 1040. D.
Dotales res inæſtimatæ periculo mulieris deteriores fieri. T. 7. c. 1411. A.

Dotales res ſi æſtimatæ fuerint, dos in pecunia, non io rebus ipſis æſtimatis conſiſtit. T. 7. c. 1423. D.
Dotales res ſi æſtimatæ ſint, periculo mariti deteriores ſiunt, T. 7. c. 1421. A.
Dotales res æſtimatæ intelliguntur venditæ propter æſtimationem. T. 7. c. 1423. D.
Dotales res æſtimatæ an a marito alienari poſſint. T. 7. c. 1421. A.
Dotales impenſæ. T. 8. c. 548. E.
Dotales res nun poſſunt intelligi dotales ante traditionem. T. 9. c. 479. A. B.
De dotali ſundo non alienando. T. 9. c. 527. C. & ſeq.
Dotalia prædia inæſtimata vir alienare, vel pignori obligare non poteſt, ne conſentiente quidem muliere. T. 2. c. 1105. D.
Dotalia corpora ſingula an minuantur per impenſas neceſſariò factas. T. 7. c. 1409. A.
Dotalia prædia an propter impenſas deſinant eſſe dotalia, vel an pro parte indiviſa a marito teneantur, donec impenſæ reddantur. T. 7. c. 1415. D.
Dotalia prædia an minuantur corporaliter per impenſas neceſſariò factas. Ibid. C.
De dotalibus pactis conſultatio. T. 1. c. 693. C. D.
De dotalibus inſtrumentis Conſtitutio Novella. T. 2. c. 1117. A.
In titulo de dotalibus pactis quædam obſervata, T. 3. c. 318. B.
Dotalis fundi fructus, matrimonio conſtante, lucro mariti cedunt. T. 1. c. 400. D.
Dotalis fundi inhibetur alienatio, & uſucapio. T. 1. c. 1136. B.
Dotalis fundi alienationem & pignerationem prohiberi, T. 1. c. 1502. A.
Dotalis prædii alienatio, vel hypotheca non valet. T. 2. c. 1106. A.
Dotalis fundi æſtimati alienatio non prohibetur. T. 1. c. 783. E.
Dotalis annus quando incipit. Vide, Annus dotalis.
Dotalis fundus. Vide, Fundus dotalis.
Dotalis res. Vide, Res dotalis.
Dotalis obligatio tenet heredem ſoceri, qui a nuru dotem accepit. T. 6. c. 263. A.
Dotalis prædii invita muliere prohibita alienatio marito. T. 7. c. 1242. B. C.
Dotalis obligatio non ſequitur dotem. T. 7. c. 1404. A.
Dotalis fundus ſemel alienatus an poſſit rurſus fieri dotalis. T. 7. c. 1415. B.
Dotalis fundus an per impenſas neceſſarias minuatur, ut ex parte, vel in totum deſinat eſſe dotalis. T. 7. c. 1415. C.
Dotalitium quid. T. 1. c. 670. D.
Dotalitium ex bonis mariti mulieri ſolvitur. T. 6. c. 1353. E.
Dotalitium, præmortua uxore, apud virum remanet; T. 6. c. 1148. B.
De dotalium prædiorum alienatione. T. 3. c. 180. B.
Dotalium rerum uxor naturaliter domina eſt, maritus civiliter. T. 4. c. 1332. C.
Dotare filiam patris eſt officium. T. 10. c. 1058. C.
Dotarium, a Longobardis *morgangheba*. T. 2. c. 1244. C.
Ex dote retentiones ſiunt quinque modis. T. 1. c. 312. E.
De dote non numerata. Tom. 2. c. 1133. C.
Pro dote res mobiles maritum uſucapere. T. 3. c. 395. E.
In dote falcidiæ non eſt locus. T. 1. c. 1274. B.
Sine dote puellas collocabant Armenii. T. 2. c. 1069. C.
De dote caduca prolata in lucem conſtitutio quædam Gordiani nondum viſa. T. 3. c. 6. B.
Turpe olim æſtimabatur nubere ſine dote. T. 4. c. 283. C.
Nullæ olim erant nuptiæ ſine dote. Ibid. C.
In dote petenda nihil obeſt mulieri ignorantia juris. T. 4. c. 505. C.
De dote judicium bonæ fidei eſt. T. 4. c. 1372. C.
Pro dote in dubio pronuntiandum eſt. T. 5. c. 1027. B. & ſeq.
In dote conſtituenda utrùm plus poſſit jus, quàm voluntas mulieris paciſcentis. T. 5. c. 553. E.
Dote datâ, utrùm pater, aut extraneus ſibi paciſci, aut ſtipulari de dote aliquid poſſit ſine voluntate mulieris, cujus dos facta eſt propria. T. 5. c. 555. E.
De dote in quantum maritus teneatur. T. 5. c. 1103. B.
In dote conſtituenda conſuetudo, vel conventio partium ſervanda. T. 6. c. 1054. A.
Dote promiſſa a patre, vel ab extraneo pro muliere, ſi per negligentiam mariti accidat, ut is nunc poſſit a ſocero, vel extraneo redacto ad inopiam exigere, an ea res marito imputari poſſit, quòd in tempore dotem non exegerit, T. 6. c. 110. D.
De dote profectitia, divortio facto, patrem agere videri ex voluntate filiæ familias, ut oportet, ſi filiam furioſam habeat. Tom. 6. c. 333. C.
In dote exigenda quando eſt culpa, & negligentia mariti. T. 6. c. 469. A.
De dote prælegata. T. 6. c. 262. D. & T. 7. c. 1396. D. E. & ſeq.
De dote, quam maritus tenetur reddere mulieri, divortio facto. T. 6. c. 488. A.
De dote data patri, in cujus poteſtate eſt maritus. T. 6. c. 124. D. E.
De dote actio. Vide, Actio de dote.
Dote legatâ uxori præſenti die, an maritus uxori remittere videatur impenſas in res dotales factas. T. 7. c. 1412. A.
Dote non legatâ, an heres dotem retinere poſſit, donec impenſæ, in res dotales factæ, ſolutæ ſint. Ibid. A. B.
Dote relegatâ, an heres ſolutionem ob donatinnes in mulierem factas nondum redditas, vel ob impenſas in res dotales factas differre poſſit. T. 7. c. 1411. E.
Dote uxori legatâ an impenſæ in res dotales factæ remiſſæ videantur. T. 7. c. 1413. E.
Dote uxori legatâ, an retentio fiat ex dote propter res uxori donatas. T. 7. c. 1407. C.
Dote relictâ, utrum legatum relictum pro dote utriuſque heredis lucro cedat. T. 7. c. 527. E. & c. 528. A.
Pro dote mulier non babebat tacitam hypothecam ante Juſtinianum. T. 7. c. 540. E.
De dote relegata. T. 7. c. 1167. B.
Pro dote hypothecam tacitam habet mulier in bonis mariti. Tom. 9. c. 491. B. & ſeq.
In dote repetenda mulier præfertur omnibus creditoribus chirographariis, imo etiam hypothecariis antiquioribus. T. 9. c. 480. B. C.
De dote actiones. T. 9. c. 494. C. D. & ſeq.
Sine dote nuptiæ con ſiſtere poſſunt. T. 9. c. 1215. E.
De dote an ſit extraneo ſtipulatio tacita. T. 9. c. 526. B. & c. 530. B.
Ex dote propter liberos erat retentio ſextarum, vel quintarum, alendorum liberorum causâ. Tom. 9. c. 550. D.
Sine dote poteſt eſſe matrimonium. T. 9. c. 541. D.
Ex dote, quam repetit mulier poſt divortium, quæ deductiones, ſeu compenſationes fiunt. T. 9. c. 497. B. & ſeq.
De dote ab extraneo data. T. 9. c. 485. E.
De dote cauta, non numerata. T. 9. c. 532. C. D.
De dote recuperanda actio ex ſtipulatu, & ejus jura explicantur. T. 9. c. 511. A. B. & ſeq.
Dote non ſpoliat filiam exheredatio. T. 9. c. 522. C.
De dote actio. T. 9. c. 67. C. & ſeq. & c. 488. B. C. & ſeq.
Quis ſit in *l. 4. de dote prælegata* vulgaris modus proferendi diem legatis. T. 10. c. 90. A.
In dote exigenda, & ſolvenda, quæ communis eſt patris, & filiæ, an utriuſque voluntas exquiratur. T. 10. c. 328. D.
Actio de dote eſt bonæ fidei. T. 10. c. 560. C.
Ex dote a marito prælegata uxori an deducatur falcidia. Tom. 10. c. 1122. B.
Dotem inter ſervos, & ſervas non eſſe. T. 2. c. 1072. B.

Digitized by Google

Dotem, reſoluto matrimonio ſine voluntate filiæ, pater repetere non poteſt. T.1. c.1364. E.

Dotem adventitiam, in matrimonio mortuâ muliere, penes maritum remanere. T.1. c.311. C.

Dotem non facit cautio nuda. T.2. c. 331. A.

Dotem, a matre profectam, fratres inter ſe conferunt. T.3. c.79. C.

Dotem qui pro muliere. promittit, ſub ea conditione promittere videtur, ſi nuptiæ ſequantur. T.3. c.388. E.

In dotem data ſylva. Vide, Sylva.

Dotem ſi mulier intercedendi animo pro alia muliere promiſerit, & forte res etiam ſuas viro eo nomine obligaverit, ex hac causâ non adjuvatur Senatus-Conſulto Vellejano. T. 4. c.985. C.

An dotem reddere filio actione ex ſtipulatu maritus cogatur, ſi divortio ſolvatur matrimonium. T. 4. c.1153. A.

Dotem filiæ debet pater tanquam æs alienum. T.4. c.983. D.

In dotem quod filiæ datur, ſtatim fit proprium ejus patrimonium. T. 4. c.893. A.

In dotem Athenagoras dicitur dediſſe centena millia ſeſtertium. T.4. c.283. D.

Senatus in gratiam Scipionis quadraginta millia conſtituit in dotem. Ibid. D.

Dotem, quam pater ſemel filiæ familias conſtituit, ei auferre, vel minuere non poteſt, niſi uno caſu. T. 4. c.379. A.

In dotem res mobilis data alienari poteſt. T.4. c.1372. C.

In dotem, vel peculium ſiquid filiæ familias detur, quid intereſt. T.4. c. 893. A.

Utrum dotem mulier dederit, an extraneus pro muliere, intereſt. T.4. c.999. C.

Inter dotem a muliere datam, & dotem ab extraneo datam, differentia quæ. Ibid. E.

Dotem qui viro promiſit pro milite, non promiſerit quoque uſuras, an uſuræ dotis viro debeantur. T. 4. c. 982. D.

Inter dotem æſtimatam, & dotem inæſtimatam differentia quæ. T. 4. c. 985. D.

Dotem filiæ conſtitui pietas paterni nominis exigit. T. 4. c. 826. A.

Dotem a nuru acceptam pater an filio exheredato rectè leget. T. 4. c. 475. A.

Dotem dare, vel promittere omnes poſſunt. *l. promittendo. de jure dotium.* T. 5. c. 398. E.

Dotem dicere pro promittere. Ibid. E.

Dotem dicere omnes non poſſe. Ibid. E.

Dotem dicere quis poſſit. Ibid. E.

Dotem ſi ſocer a nuru acceptam, filio exheredato, non nurui legavit, an mulieri adversùs maritum, qui exheredatus eſt, competat actio, quæ vocatur dotis repetitio. T. 6. c. 262. D.

Dotem quo jure maritus & uxor poſſideant. T. 6. c. 512. A.

Dotem profectitiam ad patrem reverti, mortuâ in matrimonio filiâ. T. 6. c. 129. C. D.

Dotem filiæ familias conſtituere eſt paternum officium, non maternum. T. 6. c. 109. B.

Dotem ſi pater filiæ nomine promiſiſſet, & eam ante nuptias emancipaſſet, non reſolvitur promiſſio: nam & cum ante nuptias pater moreretur, nihilominus heredes ejus ex promiſſione obligati manebunt. T. 6. c. 105. A. B.

Dotem, conſtante matrimonio, permutari poſſe in utilitatem mulieris. T. 6. c. 114. A.

Dotem pater non jure repetit, niſi eo tempore, quo litem conteſtatur, filia conſentiat. T. 6. c. 377. C.

Dotem augent fructus percepti ante nuptias, nec lucro mariti cedunt. T. 6. c. 122. A. Vide, Servorum adquiſitiones.

Dotem ſemper comitantur onera matrimonii. T. 6. c. 432. A.

Dotem injuſtæ uxori legatam fiſcus eripit, quaſi indignæ. T. 7. c.1397. B.

Dotem a ſocru qui acceperat, eidem ſtipulanti promiſit, eam poſt mortem ſuam reddi, ſi dotem eam uxori legaverit, an legatum valeat. T. 7. c. 1426. A.

Dotem ab uxore acceptam ſi filiusfamilias moriens illi legaverit, an legatum valeat, ſi filius patri heres non exſtiterit, cui adquiſita fuit dos per filium. T. 7. c. 1424. A. B.

Dotem an minorem faciant impenſæ neceſſariæ in res dotales factæ. T. 7. c. 1167. B.

Dotem marito ſi relegaverit ſocer, dote ſolutâ mulieri, an legatum extinguatur. T. 7. c. 1404. A.B.

Dotem nurus, ſi ſocer legaverit extraneo per fideicommiſſum, an ex eo legato heres falcidiam deducere poſſit. Ibid. D.

Dotem a nuru acceptam, quam pater filio exheredato legavit, ſi heres per errorem, omiſsâ cautione de indemnitate, ſolverit filio, an ſoluto matrimonio, a muliere dotis judicio conveniri poſſit. T. 7. c. 1419. D. E.

Dotem, quam nurus ſocero dederat, ſi moriens ſocer nurui legaverit, an legatum valeat. T. 7. c. 1401. D.

Dotem, quam pater a nuru acceperat, ſi filio exheredato legaverit, an legatum valeat. T. 7. c. 1417. E.

Dotem, quam ab uxore, vel pro uxore maritus acceperat, maritus moriens olim illi legabat. T. 7. c. 1397. B.

Dotem qui legat, jus actionis de dote legat. T. 7. c. 1397. B.

Dotem ſi extraneus mulieri dederit, & ſtipulatus ſit, eam ſibi reddi, mortuo in matrimonio marito; & extraneus, & maritus ſimul perierint, an dos reddenda ſit heredi extranei. T. 7. c. 1467. D.

Dotem ſiquis legaverit his verbis, *quanta pecunia ad me ex dote pervenerit*, aut *perventura eſt, tantundem heres meus uxori dato*, ſi nihil pervenerit, an legatum nullum ſit. T. 7. c. 1400. D.

Dotem mulieribus conſervare Reip. intereſt. T. 7. c. 1397. C.

Dotem a nuru acceptam, patris teſtamento filio exheredato legatam ab eone uxor, an ab herede ſoceri petere poteſt. T. 7. c. 1401. B.C.

Dotem a nuru acceptam ſi ſocer filio exheredato legaverit, an nurus ab eo, tanquam marito, dotem petere poſsit. Ibid. C.

Dotem a nuru acceptam, filio exheredato legatam, ſi heres filio omiſsâ cautione de indemnitate ſolverit, & a muliere dotis judicio conveniatur, quomodo heredi ſubveniatur. T. 7. c. 1419. D. E.

Dotem a nuru acceptam ſi ſocer filio marito ejus exheredato legaverit, an nurus dotem a marito, tanquam herede, petere poſsit. T. 7. c. 1403. C.

Dotem a nuru acceptam, filio exheredato legatam, an heres teneatur præſtare, niſi filius caverit de indemnitate. T. 7. c. 1419. D.E.

Dotem a nuru acceptam ſi legaverit pater filio marito exheredato, remotè ſolutâ marito ab herede, an is a muliere conveniri poſsit actione dotis. T. 7. c. 1403. E. & c. 1404. A.

Dotem an retineat, qui non vindicat mortem uxoris. T. 7. c. 1481. E.

Dotem legatam teſtamento patris, quam ille a nuru acceperat, ſi antequam filius exheredatus conſequutus ſit, ſolutum fuerit matrimonium divortio, utri potiùs heres ſoceri dotem præſtabit, mulieri actione de dote, an viro actione ex teſtamento. T. 7. c. 1419. A. B.

Dotem legatam an minuant impenſæ in res dotales factæ. T. 7. c. 1167. B.

Dotem legatam an heres mariti retinere, & differre poſsit ob res amotas ab uxore, vel donatas res, vel impenſas. T. 7. c. 1412. C. D.

Dotem fungi quid. T. 7. c. 1186. D.

Res in dotem datas, vel æſtimari, vel non æſtimari inter conjuges, & æſtimationem multum, magnumque diſcrimen adferre. T. 7. c. 1175. C.

Dotem profectitiam, divortio facto, patrem non poſſe repetere, niſi conſentiente, & volente filiâ. T. 7. c. 1150. C.

Dotem

Dotem minuunt impenſæ neceſſariæ ipſo jure. T. 7. c. 1167. B. aliæ impenſæ factæ in rea dotales dotem non minuunt. Ibid. B.
Dotem, a patre datam filiæ emancipatæ, uno tantùm caſu ad patrem reverti. T. 7. c. 1550. C.
Dotem ſi maritus uxori legaverit, quam uxor promiſerat, non dederat, an legatum debeatur. T. 7. c. 1426. E.
Dotem an maritus poſsit legare uxori. T. 8. c. 991. B.
Dotem acceptam ab uxore an emancipatus conferat. T. 8. c. 93. C.
Dutem adventitiam an poſsit filia repetere ſine patris conſenſu. T. 8. c. 105. B.
Dotem, a parentibus profectam, an omnes liberi invicem ſibi conferant. T. 8. c. 90. C. D.
Dotem an conferat filia inſtituta, ſi petat commiſſo edicto per alium contra tabulas. T. 8. c. 101. C.
Dotem an conferat filia, quæ abſtinet ſe bonis paternis. T. 8. c. 107. B.
Dotem an conferat filia ſui juris, ſi maritus ejus ſit inops. T. 8. c. 105. B.
Dotem an filia conferat, ſive ſua ſit, ſive emancipata. T. 8. c. 98. E.
Dotem an filia retineat, ſi ſe abſtineat bonis paternis. T. 8. c. 106. E.
Dotem an filia, quæ eſt in poteſtate, repetere poſsit ſine patris conſenſu. T. 8. c. 105. B.
Dotem muliere dante, an ſemper ipſo jure exceptum intelligatur, ut dos ei reddatur, ſi ſupervixerit. T. 8. c. 276. D.
Dotem promiſſam a patre, an filia conferat. T. 8. c. 102. C. promiſſam ab extraneo ao conferat. Ibid. C.
Dotem qui conferant. T. 8. c. 90. C.
Dotem, vel aliquid ejus nomine qui legat, legat jus actionis pro dote. T. 8. c. 69. D.
Dotem & profectitiam, & adventitiam conferri. T. 8. c. 102. C.
Dotem ex quo tempore mulier ob inopiam mariti repetat. T. 8. c. 104. D.
Dotem fiſco vindicandam, ſi maritus uxoris necatæ mortem non ultus ſit. T. 8. c. 445. B.
Dotem integram an mulier conferat, ſi maritus ſit non ſolvendo. T. 8. c. c. 104. B. C.
Dotem, ſoluto matrimonio, apud quem judicem repetebat mulier. T. 9. c. 1072. C.
Dotem dans pater, & extraneus pro muliere in quo differunt. T. 9. c. 525. C.
Dotem repetentis mulieris privilegium. T. 9. c. 1215. E.
Dotem facere, numerationem, vel traditionem, non cautionem falſam. T. 9. c. 53a. C.
In dotem an computentur veſtes, quæ dabantur, & ornamenta muliebria. T. 9. c. 487. E.
Dotem quis conſtituere debet. T. 9. c. 477. D.
Dotem filiæ conſtituere, & conſervare patris officium eſt. T. 9. c. 486. D.
Dotem filio filiæ ſuæ non poteſt adimere ex heredatio, quam pro ea dedit parens. T. 9. c. 519. C.
Præter dotem in urbe Roma mulieres nihil babebant, paraferna parciſsima. T. 9. c. 1255. E.
In dotem fundi dati. T. 9. c. 81. D. E. & c. 82. A. & ſeq.
Dotem quando mulier amittit. T. 9. c. 500. D.
Mulier quando dote privatur. Ibid. D.
Dotem ſolet nurus dare ſocero, itemque pronurus proſocero. T. 9. c. 517. E. & ſeq.
Dotem non facit dotalis inſtrumenti ſcriptura. T. 9. c. 329. A.
Dotem filiæ quomodo pater poſsit repetere. T. 10. c. 202. C. D.
Dotem inter profectitiam, & adventitiam quæ ſint differentiæ. T. 10. c. 328. E.
Adversùs dotem, vel donationem propter nuptias an reſtituatur minor. T. 10. c. 900. A. B.
Dotem ab uxore acceptam an maritus poſsit vendere. T. 10. c. 950. A.
Dotem an mortis causâ poſsit mulier promittere. T. 10. c. 1051. D.
Erga dotes mulieris favores, & ſtudia auctorum juris ſunt propeoſa. T. 4. c. 985. D.
Dotes prædiorum legato continentur, inſtructis prædiis legatis. T. 4. c. 1120. A.
Dotes mulieribus conſervari publicè intereſt. T. 9. c. 1215. E.
Dotes non inſinuantur, licèt excedant ſummam 500. aureorum. T. 9. c. 485. A.
Dotes prædiorum quænam ſint. T. 10. c. 556. D.
Dotes inter donationes numerantur. T. 10. c. 935. D.
Doti dicere, vel promittere. T. 1. c. 1151. C.
Doti quare favendum in re ambigua. T. 5. c. 1027. E.
Doti promittere, latinè non dicitur. T. 5. c. 398. E.
Doti ſemper ineſt conditio matrimonii. T. 5. c. 552. D.
Doti dare, doti dicere, doti promittere dicimus; non dotis dare, dotis dicere, dotis promittere. T. 6. c. 523. C.
Doti veteres tribuebant nomen rei uxoriæ potiùs, quàm rei maritalis. T. 9. c. 479. E. & c. 480. A.
Dotibus modum impoſuit lex Papia. T. 1. c. 813. D.
In dotibus modus qui obſervatur, idem eſt in donationibus propter nuptias. T. 4. c. 283. D.
In dotibus conſiſtebat olim omne patrimonium mulierum. T. 4. c. 926. A.
Pro dotibus reſpondendum in ambiguis. T. 7. c. 1460. E.
Dotibus eſt definitus modus. T. 10. c. 900. C.
Dotis repetitio an minuatur propter retentionem. T. 1. c. 264. E.
Dotis dictio ſolennibus fit verbis. T. 1. c. 1151. D.
Dotis functio pacto mutari non poteſt. T. 3. c. 182. C.
Dotis nomine mulieres tacitam hypothecam habent in bonis mariti. T. 2. c. 1137. B.
Dotis repræſentatio ſpecies eſt donationis. T. 2. c. 1080. B.
Dotis propria repetitio eſt patria. T. 3. c. 101. D.
Dotis dicendæ ſolennitas ſublata. T. 1. c. 1151. C.
Dotis cauſa eſt perpetua. T. 2. c. 327. A.
Dotis datio eſt contractus. T. 1. c. 782. C.
Dotis obligatio naſcitur ex pacto, pollicitatione, & oblatione nuda. T. 2. c. 326. B.
Dotis dictione tres tantùm perſonæ obligantur. T. 1. c. 1151. B.
Dotis repetitio, & ſolutio, ſive judicium recuperandæ dotis. T. 2. c. 334. B.
Dotis maximæ modus. T. 2. c. 1072. E.
Dotis causâ venditio, & venditio ſimplex tribus cauſis differunt. T. 3. c. 485. A.
Dotis quo jure maritus ſit dominus. T. 3. c. 287. C.
Dotis obligatio eſſe videtur in peculio filii. T. 1. c. 1454. D.
Dotis æſtimatio vera eſt venditio. T. 3. c. 485. A.
De dotis uſuris. T. 1. c. 664. A.
Dotis actio unde naſcitur. T. 1. c. 313. B.
Dotis actio privilegiaria. Tom. 1. c. 1454. C. D.
Dotis dictione tres tantùm obligantur perſonæ. T. 1. c. 313. D.
Dotis privilegium. T. 9. c. 1215. C.
Dotis dictio ſolennibus fit verbis. T. 1. c. 313. B.
De dotis jure Novella Conſtitutio. T. 2. c. 1130. C.
Dotis actio recuperandæ dotis quando mulieri naſcitur, & quando non. T. 4. c. 477. C.
Dotis portio eſſe dicuntur partus ancillarum dotalium, Tom. 4. c. 1160. B.
Dotis causâ in bonis mariti ſunt ancillæ. T. 4. c. 1160. E.
Dotis actio hodie quando naſcitur. T. 4. c. 478. A.
Dotis legatum falcidiâ non minuitur. T. 4. c. 349. C.
Dotis & uſurarum ſtipulatio extinguitur poſt renovatum matrimonium. T. 4. c. 982. A.

Digitized by Google

Dotis retentionem ſi leno non habet, poteſtne agere de moribus. T. 4. c. 282. B.

Dotis partem dimidiam an retinere poſſint liberi heredes ſcripti. T. 4. c. 840. A.

Dotis ſola promiſſio non facit ſponſalia. T. 4. c. 255. B.

Dotis functio non poteſt mutari pacto. T. 4. c. 20. E.

Quantum defertur lucri marito ex pacto dotis, tantum defertur mulieri ex donatione propter nuptias. T. 4. c. 283. B.

Dotis datio non eſt donatio, ſed repenſatio onerum matrimonii. T. 5. c. 398. C.

Dotis favore quænam contra communem rationem juris conceſſa ſint. T. 5. c. 1027. E.

Dotis dicendæ quàm ſolennis olim ratio fuit. T. 5. c. 398. E.

Dotis definitio. T. 5. c. 1028. D.

Dotis duplex acceptio. T. 6. c. 1147. B.

Dotis fructus an ad maritum pertineant. T. 6. c. 122. B.

Dotis fructus quinam propriè dicantur. Vide, Fructus dotis.

Dotis legatum eſt æs alienum potiùs, quàm legatum. T. 6. c. 738. A.

Dotis adventitiæ, ſicut & cæterorum bonorum, proprietas eſt hodie filiæ in ſolidum ex conſtitutione Juſtiniani. T. 6. c. 124. C.

Dotis adventitiæ repetitio hodie communis eſt. Ibid. C.

In dotis profectitiæ repetitione exigitur conſenſus patris, & filiæ, quæ in ejus poteſtate eſt. T. 6. c. 333. D.

Dictionis dotis formula. T. 6. c. 105. E.

Dotis recupersndæ judicium eſt actio de dote. T. 6. c. 488. D.

Dotis cauſam maritis non eſſe lucrativam, & cur. T. 6. c. 432. A.

Dotis fructus, Vide, Fructus.

In dotis ſtipulatione non eſt neceſſaria adjectio, ſi nuptiæ ſequuntur, quia tacitè ineſt. T. 6. c. 104. E.

Dotis functio pacto mutari non poteſt. D. 8. c. 776. C.

Dotis actio quæ vocetur. T. 7. c. 1397. B.

Dotis conditio an per conventionem melior fieri poſſit. T. 7. c. 1399. A.

Dotis conditio an pacto deterior fieri poſſit. T. 7. c. 1397. D.

Dotis conditio pacto non poteſt deterior fieri propter liberos. Ibid. E.

Dotis corpora ſingula an minuantur per impenſas neceſſarias. T. 7. c. 1400. A.

Dotis datio contractus eſt. T. 7. c. 164. E.

Dotis dictio quem obliget. T. 8. c. 322. D.

Dotis legationi fideicommiſſum impoſitum an valeat. T. 7. c. 1408. D.

Dotis legato ineſſe quod inerat actioni de dote. T. 7. c. 1397. B.

Dotis prælegatæ eſſe commodum repræſentationis. T. 7. c. 1399. A.

Dotis legato quæ commoda ſint, quæ non ſint in actione de dote. T. 7. c. 1398. E.

Dotis legatum an utile ſit. T. 7. c. 988. D.

Dotis legatum ſi diem ſuum habet, ideſt, præſentem. T. 7. c. 1411. C. an proferri poſſit. Ibid. D.

Dotis legatum plenius eſſe, quàm actionem de dote. T. 7. c. 1398. D.

Dotis legatum quando inutile ſit. Ibid. D.

Dotis repetitionem, divortio facto, mulieri dari. T. 7. c. 527. B. C.

Dotis legatum continere actionem de dote. T. 7. c. 1397. B. & ſeq.

Dotis pars an veniat in reſtitutionem fideicommiſſi. T. 7. c. 1508. C.

Dotis prælegatio an ſit eodem jure, quo & dotis actio. T. 7. c. 1468. A.

Dotis prælegatum uxori relictum an falcidiam patiatur. T. 7. c. 1405. E.

Dotis *prælegatum*, & *relegatum*, pro *prælegatio*, ſive *relegatio* in jure promiſcuè dicuntur. T. 7. c. 1399. C.

Dotis legatæ renumeratio an differri poſſit ob donationes in mulierem, & impenſas in res dotales factas. T. 7. c. 1412. C.

Dotis repetitio ubi, & quo loco fieri debeat. T. 7. c. 164. D.

Dotis perceptionem an impediat pendens conditio, vel deficiens. T. 7. c. 1402. C.

Dotis retentionem an mariti heres habeat ob impenſas utiles. T. 7. c. 1413. A.

Dotis univerſitatem ſuppleri ſolutis impenſis neceſſariis. T. 7. c. 1416. B.

Dotis nomine promiſſum quando repeti poſſit. T. 8. c. 581. A.

Dotis functionis leges pacto mutari non poſſunt. T. 8. c. 776. C.

Dotis actio an, & quando nurui conſtante matrimonio competat. T. 8. c. 69. E.

Dotis cauſa an cauſa lucrativa ſit. T. 8. c. 345. D.

Dotis collatio a collatione bonorum cur, & quomodo ſeparetur. T. 8. c. 100. D.

Dotis collatio an fiat ab inteſtato, & non petitâ bonorum poſſeſſione contra tabulas. T. 8. c. 101. C.

Dotis dictione quomodo obligatio contrahatur. T. 8. c. 322. D.

Dotis legatum an ſubjiciatur falcidiæ. T. 8. c. 69. C.

Dotis legatum nurui relictum an utile ſit. Ibid. E. an nurui conſervetur, ſi petita ſit bonorum poſſeſſio contra tabulas. Ibid. E.

Dotis nomen quomodo accipiatur in jure. T. 8. c. 385. A.

Dotis nomine uxori relicto legato, an mulier alterutro, videlicet legato, vel dote, contenta eſſe debeat. T. 8. c. 70. A.

Dotis non numeratæ exceptio. T. 9. c. 329. B.

Dotis repetitio per actionem præſcriptis verbis. T. 9. c. 67. E.

Dotis dictionis formulæ propriæ, T. 9. c. 478. B.

Ex dotis pollicitatione datur actio. T. 9. c. 74. B.

Dotis præceptio, & quando locum habeat. T. 9. c. 519. E. & c. 520. A. & ſeq.

Dotis reddendæ dies quis. T. 9. c. 507. D. & ſeq.

Dotis cauſa, & jus dotis, ſive titulus dotis idem eſt. T. 9. c. 478. E.

Dotis repetitio eſt, cum maritus vergit ad inopiam conſtante matrimonio. T. 9. c. 537. E.

Dotis datio, & inſtrumenti dotalis conſcriptio eſt contractus. T. 9. c. 93. E.

De dotis promiſſione, & nuda pollicitatione. T. 9. c. 477. A.

Dotis uſuræ quando debentur. T. 9. c. 487. B.

Dotis recuperandæ gratiâ poſt diſſolutionem matrimonii duæ propoſitæ ſunt actiones, rei uxoriæ actio, & ex ſtipulatu. T. 9. c. 489. C. D.

Dotis repetitio, & ſolutio. T. 9. c. 539. A. & ſeq.

Dotis recuperandæ judicium. Ibid. A.

Dotis retentio ob mores uxoris. T. 9. c. 499. C. & c. 504. B.

Dotis dominus eſt maritus, & domina dotis eſt uxor. T. 9. c. 479. B. C.

Dotis juſta æſtimatio. Tom. 9. c. 539. C. & ſeq.

Dotis dominium quid. T. 9. c. 477. B.

Dotis repetitio directa, & utilis. T. 9. c. 541. D.

Dotis pollicitatio nuda. T. 9. c. 27. B.

Dotis domina eſt mulier & jure, & re ipſâ, etiam conſtante matrimonio. T. 9. c. 512. B.

Dotis præceptio ob conditionem non pendet. T. 9. c. 520. B. C.

Dotis præceptionem conditio inſtitutionis filii non ſuſpendit. Ibid. B.

Dotis ſtipulatio. T. 9. c. 495. E. Vide, Stipulatio.

De dotis repetitione, quæ competit mulieri, ſoluto matrimonio. T. 9. c. 488. C. & ſeq.

Dotis æſtimatio venditio eſt. T. 9. c. 540. A.

Dotis conſtituendæ causâ venditio, & venditio ſimplex in quo differunt. Ibid. A.

Dotis æſtimatio facta viliore pretio citra dolum mariti, etiamſi non ſuperet dimidium juſti pretii, reſcin-

reſcinditur, datâ electione marito, ut vel rem dotalem reſtituat, ſoluto matrimonio, vel juſtam æſtimationem. Ibid. C.
Dotis inæſtimatæ periculum eſt mulieris. Ibid. D.
Dotis pollicitatio nuda pro contractu habetur. T. 9. c. 477. B.
Dotis datio eſt contractus. Ibid. A, & c. 525. E.
Dotis promiſſio eſt contractus. T. 9. c. 477. A. & c. 525. E.
Dotis dictio quomodo olim fiebat, T. 9. c. 477. B. & c. 478. B. quomodo obligabat. Ibid. B.
Dotis profectitiæ, & adventitiæ differentia. T. 9. c. 504. E.
Dotis obligatio quomodo contrahitur. T. 9. c. 477. A. & ſeq.
In dotis reſtitutione qui fructus veniunt, & qui non veniunt, T. 9. c. 512. D. & ſeq.
Dotis repetitio olim potior inter actiones perſonales. T. 9. c. 480. E. mulieri competit, ſoluto matrimonio morte, vel divortio. Ibid. E.
An dotis adventitiæ collatio ſit. T. 9. c. 685. B. & ſeq.
De dotis collatione. T. 9. c. 684. C. & ſeq.
Dotis dictio ſit ſolennibus verbis. T. 9. c. 75. E.
Dotis cauſam ſemper, & ubique præcipuam eſſe. T. 9. c. 1215. D.
Dutis promiſſio ſimplex eſt inutilis. T. 9. c. 478. A.
Dotis datio cootractus eſt, qui præcedere, vel ſequi matrimonium poteſt. T. 9. c. 428. E. nuptias, vel ſponſalia non facit. Ibid. c. 429. A.
Dotis adventitiæ natura quæ. T. 9. c. 505. E.
Quando eſt inutilis promiſſio, & ſtipulatio dotis. T. 9. c. 478. A.
Dotis relegatio diem ſuum habet. T. 10. c. 90. A.
Dotis tam dominium, quàm proprietas dicitur eſſe mariti. T. 10. c. 297. C.
Dotis datione an quælibet dos verè fiat in dominio mariti. Ibid. E.
Dotis datio quid ſit, Ibid. E.
Dotis conſtituendæ matrimonium eſt cauſa. T. 10. c. 298. B.
Dotis adventitiæ actio an communis ſit patris, & filiæ. T. 10. c. 328. C.
Dotis filiæ cauſa adversùs patrem eſt propria, ut caſtrenſis peculii filii. T. 10. c. 399. C.
Dotis dandæ, & augendæ eadem eſt ratio. T. 10. c. 1051. D.
Dotis plures definitiones. Ibid. D. E.
Dotis datio ſpontanea an patrem liberet fideicommiſſo. T. 10. c. 1118. E.
Dotium privilegia quæ. Tom. 9. c. 480. B. & ſeq.
Dotium fidejuſſores, vel mandatores a marito mulieri non dantur. Tom. 9. c. 544. B. C.
Dotium jus quod eſt. T. 9. c. 478. C. & ſeq.
Droict de veſue, Droict de viduité. T. 2. c. 1245. A.
Dovarium quid eſt. Tom. 3. c. 117. D.
Dovarium an jure Romano ſit receptum. Ibid. D.
Duabus injuriis propoſitis minor optanda eſt. T. 4. c. 328. E.
Duæ cauſæ lucrativæ in eandem rem, & perſonam eandem concurrere non poſſunt, Tom. 4. c. 441. C.
Quid ſi duorum teſtamentis eadem res mihi legetur. Ibid. D.
Duæ negationes in Pandectis Florentinis, & aliis auctoribus, frequenter ponuntur pro una negatione. T. 4. c. 712. C.
Duæ cauſæ lucrativæ in eandem perſonam, & in eandem rem concurrere nequeunt. T. 4. c. 617. A.
Duæ res ſibi invicem cauſæ eſſe nequeunt eodem modo. T. 4. c. 382. A.
Dualem numerum non habent Latini, pluralis pro duali eſt. T. 6. c. 152. B. c. 297. D.
Dualis numèrus a plurali ſeparandus. T. 8. c. 522. E.
De eo, qui duas uxores habet. T. 9. c. 1419. E. infamis eſt ex edicto Prætoris. Ibid. E.
Dubia res quæ ſit. T. 1. c. 810. B. C.
Dubia, & quæ lege propalam definita non ſunt, in benigniorem ſunt accipienda partem. T. 3. c. 458. C.
Dubia quæ ſint. T. 7. c. 1459. E.
Dubia ab initio, ſæpe ex poſt facto retroduci, & certa fieri. T. 7. c. 1474. C.
Dubia ab initio quæ ſunt, ſæpe ex poſt facto manifeſta fieri. Ibid. D.
Dubia quæ valeant, T. 7. c. 1460. C.
Eorum, quæ dubia ſunt, quædam explicari poſſunt, & hæc valent; quædam non poſſunt, & hæc pro non ſcriptis habentur. T. 10. c. 472. C.
Dubietatis multæ ſpecies. T. 6. c. 449. D.
In dubiis rebus benignior eſt interpretatio ſequenda. T. 4. c. 988. A.
De rebus dubiis, T. 6. c. 449. D.
De rebus dubiis, quæ occurrunt in teſtamentis. T. 6. c. 257. B.
In dubiis id accipi, quod eſt utilius emptori, conductori, promiſſori, actori. T. 7. c. 1460. E. & c. 1461. A.
In dubiis ſequendum eſt minimum. T. 10. c. 967. D.
In dubio melius eſt reſpondere contra fiſcum. T. 4. c. 391. E.
In dubio qui aliud dixit, aliud ſenſit, quid ſequi debeat. T. 5. c. 1190. C.
In dubio æquius eſt contra fiſcum reſpondere. T. 6. c. 436. B.
In dubio benignior interpretatio recipitur. T. 8. c. 688. D. dupli actione quis teneatur. Ibid. c. 777. D.
Dubitans negat, T. 2. c. 1270. C.
Dubitans erraoti comparatur. T. 1. c. 1255. A.
Dubitans, & ignorans pro eodem accipiuntur. T. 7. c. 1460. B.
Dubitans in jure an fideicommiſſum relinquere poſſit. T. 7. c. 963. A.
Dubitans pro errante habetur. T. 7. c. 953. A.
Dubitans, & ignorans pro eodem accipiuntur. T. 10. c. 472. B.
Dubitans quandoque habetur pro ignorante. T. 10. c. 954. B.
Dubitans erranti comparatur. T. 10. c. 1047. A.
Dubitantes medii ſunt inter ſcientes, & ignorantes. T. 10. c. 629. B.
Qui dubitat, ignarus eſt. T. 9. c. 227. A.
Qui dubitat, ficto ſimilis eſt. T. 10. c. 472. C.
Dubitatio ignorantiam imitatur. T. 4. c. 42. C.
Dubitatio quid. T. 9. c. 227. A.
Dubitationem, an depoſiti, vel commodati actionibus fidejuſſor accipi poſſit, ex *l. 2. de fidejuſſoribus* tollit auctor. Tom. 5. c. 63. A.
Dubitationis tollendæ cauſa ſæpe agitur præſcriptis verbis. T. 10. c. 452. A.
Qui dubitant, ignorant rem propoſitam. T. 9. c. 227. A.
Dubium ex *l. 9. §. 1. de jure jur.* explicatur. T. 5. c. 225. A.
Dubius pater quis ſit. T. 5. c. 548. D.
Dubius ſermo ambiguus eſt. T. 6. c. 449. D.
Ducatus non dividendus. T. 2. c. 1323. C.
De ducatus inveſtitura. T. 2. c. 1211. A.
Ducatus ſunt regales. T. 2. c. 1325. E.
Duceoa, & çentena. T. 2. c. 678. B.
Ducenarii procuratores, Ibid. B.
Ducenariorum numerus. T. 2. c. 927. C. eorum privilegia. Ibid. c. 928. A.
Ducenteſima pretii in emptionibus, & venditionibus. T. 5. c. 1018. E.
Ducere eſt præire deducenti. T. 9. c. 1169. A.
Duces ſunt Regis Capitanei. T. 2. c. 1246. B.
Duci quæ dicantur in ſervitutibus. T. 7. c. 386. D.
Duci, & ſequi cognata ſont verba, & quaſi connexa. T. 7. c. 116. A.
Ducimus ſequentem, ſequimur ducentem. Ibid. A.
Ductio ſervi, qui noxam nocuit,
pro

Digitized by Google

pro noxæ deditione eſt; T. 5. c. 7. C. D.
Dulcia ſi legata ſint, quæ eorum nomine ſignificentur. T. 7. c. 1462. A.
Dulcia ſi legata ſint, quæ contineantur. T. 7. c. 1459. A.
Dulcium nomine qoæ continentur. T. 2. c. 437. A. B.
Duntaxat particula denotat excluſionem. T. 4. c. 892. C.
Duntaxat articulus quid notet. T. 8. c. 624. C.
Duo fidejuſſores ſunt duo rei debendi. T. 4. c. 39. C.
Duo rei debendi ſunt, qui parem obligationem in ſolidum ſuſceperunt ſinguli. T. 4. c. 681. A. & quorum uno electo alter liberatur. Ibid. A. B.
Duo ſimul agere non poſſunt. T. 5. c. 135. E.
Duo rei debendi qui propriè dicuntur. T. 6. c. 709. E.
Duo rei debendi teſtamento an conſtitui poſſint, & an ſinguli in ſolidum legatario teneantur. T. 7. c. 974. D. E.
Duo rei credendi teſtamento an conſtitui poſſiut. Ibid. c. 975. D.
Dun verba negativa magis negant. T. 8. c. 645. A.
Duobus procuratoribus, vel pluribus ad agendum in ſolidum exſiſtentibus, cujus melior ſit conditio. T. 5. c. 105. D.
Duobus aliquem judicio ſibi impedientibus an ſinguli teneantur in ſolidum. T. 7. c. 89. A.
Duobus in jus vocatum vi eximentibus, an in ſingulos detur actio pœnalis in factum. T. 7. c. 88. C.
Duobus metu illato rem alicui extorquentibus, an re eà reſtitutà ab alio, ab altero aliquid peti poſſit. Ibid. D.
A duobus qui eandem rem emit ſeparatim, an uterque ei teneatur de evictione. T. 10. c. 758. E.
Duplà exactà an rurſus poſſit conveniri venditor ob ea, quæ non præſtitit. T. 10. c. 762. B.
Duplæ cautio. Vide, Cautio duplæ.
Duplæ ſtipulatio. T. 5. c. 871. A. quando committitur. Ibid. C.
Duplæ evictionis nomine ſtipulatio ab emptore interpoſita. T. 6. c. 388. E.
Duplæ ſtipulatio. T. 6. c. 305. D. E. & c. 305. A. & ſeq.
Duplæ ſtipulatio ex cauſa tardiùs ſoluti pretii an committi poſſit. T. 7. c. 778. A. & ſeq.
Duplæ ſtipulatio duobus modis committitur. T. 10. c. 755. A.
Duplex, ſive junctum ab eo, quod majus nomen accipere ſolet. T. 7. c. 56. B. C.
Dupli pœna, & quando pro dupli pœna quadruplum exigatur. T. 6. c. 142. C.
Dupli ratio an ſervetur, ſiquis ſciens hominem, vel alienam rem dolo malo ignoranti vendiderit. T. 7. c. 809. B.
Dupli ratio in æſtimatione ejus, quod intereſt, in quibus cauſis ſervetur. Ibid. B.
Dupli, aut in duplum actio quæ. T. 8. c. 1097. A.
Dupli ratio ſervanda tam in re, quàm in perſonam actionibus. T. 8. c. 518. B.
Dupli pœna qui tenetur. T. 9. c. 1157. A. B.
Dupli fructus. T. 9. c. 1086. E.
Dupli quantitatem non poteſt excedere id, quod intereſt in certis caſibus. T. 9. c. 1077. B.
Duplicationum formulis qui articuli ſerviant. Tom. 3. c. 134. C. D.
Duplices actiones. Vide, Actiones duplices.
Duplomata quæ ſint. T. 1. c. 1251. C.
Duplomata quidnam ſint. T. 10. c. 552. B.
In duplum actiones pœnales ſunt ab origine ipſa, non ex accidenti. T. 6. c. 30. C.
In duplum actione quis teneatur. T. 8. c. 777. D.
Ultra duplum venditorem non teneri in id, quod intereſt. Tum. 9. c. c. 1077. C.
Ultra duplum ob evictionem non tenetur venditor emptori actione ex empto. Ibid. C. D.
In duplum quæ actiones creſcunt. T. 9. c. 222. C. Vide, Inficiatio.
Duplum pœna excedere nequit, aut uſura. T. 10. c. 647. C.
Duplum eſt finis uſuræ. Tom. 10. c. 984. A.
Dupondio ſatur, ideſt, perexiguo ſumptu. T. 3. c. 360. E.
Dupondium. T. 3. c. 187. D.
Durandi magiſtri ſententiarum, & D. Thomæ in Summa ſententia, & opinio de matrimonio omnium conſenſum meretur, &, quia dirimit multas controverſias, quæ quotidie occurrunt, notanda diligenter. T. 5. c. 92. D. E.
Duumvir magiſtratus municipalis dicitur. T. 5. c. 121. B.
Duomvir quando ex officio teneatur. T. 8. c. 481. B.
Duumviratus erat annuus. T. 9. c. 1120. C.
Duumviratus magiſtratus eſt municipalis. T. 10. c. 789. B.
Duumviri ſunt magiſtratus municipales annui. T. 2. c. 708. A.
Duumviri nominationem ad munera civilia faciunt. T. 2 c. 804. D.
Duumviri ſibi ſucceſſores nominare ſolent. T. 2. c. 820. C.
Duumviri, & defenſores. T. 2. c. 91. C. D.
Duumviri qui ſunt, & unde. T. 4. c. 236. A. hi habent jus dandi tutores. Ibidem. A. qua actione tenentur duumviri. Ibid. A.
Duumviri, & magiſtratus municipales idem eſt, hi magiſtratus ſunt annui. T. 4. c. 845. B. C.
Duumviri jus virgarum in ſævitia habebant. T. 5. c. 3. B.
Duumviri ſunt collegæ. T. 6. c. 10. D. eorum commune eſt officium, commune periculum. Ibid. D.
Duumviri loco Conſulum in civitatibus erant. T. 7. c. 135. D.
Duumviri an habeant ea, quæ magis ſunt imperii, quàm juriſdictionis. T. 7. c. 78. E.
Duumviri non ſunt defenſores civitatum. T. 7. c. 110. D.
Duumviri qui fuerint. T. 7. c. 81. B.
Duumviri jubere poſſidere, item rem ob contumaciam adduci jubere non poſſunt. T. 7. c. 111. D.
Duumviri judicium publicum habent. T. 8. c. 478. E.
Duumviri qui pupillo tuturem creaverunt, pupillo tenentur actione ſubſidiarià. T. 9. c. 336. C.
Duumviri ſumebantur ex decurionibus, non ex plebejis. T. 9. c. 1120. C.
Duumviri juriſdictionem habent ſine imperio. T. 9. c. 144. E.
Duumviri an poſſint mulctam dicere. T. 10. c. 609. E.
Duumviri ſimiles duobus Conſulibus populi Romani. T. 10. c. 871. C.
Pro duumviro quis obligetur. T. 4. c. 845. C. D. utriuſque officium eſt individuum, & commune. Ibid. E.
Duumviro munus imponi non poteſt, & cur. T. 5. c. 1175. B.
Duumvirorum creatorum pro indiviſo commune periculum eſſe. T. 2. c. 822. B. C.
Duumviros, quamvis ſint ſine imperio, habere tamen coercitionem modicam, & cur. T. 7. c. 57. E.
Dux cur ſic appellatur. T. 2. c. 1245. D.
Dynus notatus. T. 9. c. 1014. C.

E

EBorarii a civilibus muneribus vacant. T. 2. c. 767. B. C.
Eborarii quales fuerint. T. 2. c. 768. D.
Eboreæ menſæ an contineantur legato domus inſtructæ. T. 4. c. 1136. D.
Echini. T. 9. c. 397. C.
Eccleſia eſt immortalis, & militiæ inhabilis. T. 2. c. 1202. D.
Eccleſia cultrix, & auctrix juſtitiæ, non patitur contra juſtitiam aliquid in ſe fieri, vel in alterum. T. 2. c. 1210. C.
Ut eccleſia cum ſolo Principe prædiorum permutationem faciat. T. 2 c. 1103. A.
Eccleſia S. reſurrectionis, ut domos alienare poteſt. T. 2. c. 1091. C.
Eccleſia propriè eſt Clericorum, non Monachorum. T. 6. 1099. D.
Eccleſia matrix quid. T. 6. c. 912. C.
Eccleſia adversùs eccleſiam præſcribit. T. 6. c. 914. B.
Eccleſia minorum jure utitur. T. 6. c. 1019. D.

Digitized by Google

Eccleſia ratum habere poteſt matrimonium, quod furtim contractum eſt. T.6.c.1087. B.

Eccleſia ſola arbitra eſt matrimoniorum, vel ſponſalium contrahendorum, aut diſſolvendorum, T.6. c. 1081. B.

Eccleſia de debitis a Prælato extra cauſam eccleſiæ contractis non tenetur. T.6. c.1035. D.

Eccleſia nunquam veris myſteriis caruit. T.10. c.815. E.

Eccleſiæ prædia, vaſa, & veſtes pignori ſpecialiter obligari non poſſunt. T.2. c.1044. C.

De Eccleſiæ Conſtantinopoleos officiis, T. 2. c.1092. B.

De Eccleſiæ Myſiæ relictis, T. 2. c. 1108. D.

Eccleſiæ conſuetudo in nuptiis contrahendis eſt ſpectanda, T. 5. c. 92. D.

Eccleſiæ nomine Epiſcopatus ſignificatur. T. 6. c.979. E.

Ad Eccleſiæ reſtaurationem contribuere debet quiſque Canonicus cum Epiſcopo. T.6. c.1018. D.

Eccleſiæ prædia locare in plures annos permittitur. T. 7. c. 640. D.

Eccleſiæ cauſæ an a ſeculari judice debeant judicari. T.10. c.815. B.

Eccleſiæ nomine canonum evitandorum cauſâ abuti non licet. T. 2. c.674. A.

Eccleſiæ Conſtantinopolitanæ, & Theſſalonicæ privilegia. T.2. c.16. D.

Eccleſiæ adversùs Eccleſiam neceſſaria eſt præſcriptio 40. annorum, T.5.c. 914. B.

Eccleſiæ annuum quod legatur, an ſit perpetuum, & an finiatur tempore, T.7. c.1324. D. E.

Eccleſiæ an legari poſſit. Tom.7. c. 1462. C.

Eccleſiæ an relictum eſſe videatur, ſiquid ejus Epiſcopo relictum ſit. T.7. c.1324. D.

Eccleſiæ certæ an legari poſſit ad diviſionem clericorum. Tom.7. c. 1334. C.

Eccleſiam qui ædificant, ordinent in ea clericos auctoritate Patriarchæ. T.2. c.1103. B. C.

Eccleſiam ipſo jure ſolutam eſſe jurejurando fidelitatis. T.2.c.1314. C.

Eccleſiam decet ne partem quidem feudi a vaſſallo emere ſine domini conſenſu. T.2. c.1201. D.

Ad Eccleſiam pertinent, quæ egenis clericis poſt clericatum adquiſita ſunt. T.6. c.1040. D. E.

In eccleſia ædificanda quæ, & qualia exigi ſolent. T.2. c.1103. C.

In eccleſia olim quarta, & ſexta feria fuit eſurialis. T.9. c.1188. B.

Eccleſiæ quæ ſint. T.1. c.16. A.

Eccleſiæ a martyriis ſeparantur. Ibid. B.

Eccleſiæ an præſtent præſidium, & ſecuritatem ad eas confugientibus. T.10. c.831. A.

Eccleſiarum privilegia confirmata. T.2. c.1088. D.

Eccleſiæ quid vocet Juſtinianus. T. 10. c.515. E.

De Eccleſiis Africæ. T.2.c.1088. D.

Eccleſiis quænam annorum ſit data præſcriptio. T.10. c.603. D.

Eccleſiaſtica bona vendere non poteſt Epiſcopus ſine conſenſu Capituli. T.6. c.1014. B.

Eccleſiaſtica bona permutari poſſunt cum poſſeſſionibus laicorum, cum id utilitas publica exigit. T. 6. c.1028. E.

Eccleſiaſtica bona cenſentur, quæ ex pecunia Eccleſiæ comparata ſunt. T.6. c.1040. D.

Eccleſiaſtica miniſteria impuberibus non conferenda. Vide, Impubes.

Eccleſiaſticæ actiones non perimuntur, niſi peremptione centum annorum. T.10. c.817. B.

Eccleſiaſticarum rerum locationes annos 30. non excedent. T.1. c. 548. A.

Eccleſiaſticarum pœnarum duo genera. T.2. c.1092. A.

De eccleſiaſticarum rerum alienatione. T.2.c.1094. C.

Eccleſiaſticarum rerum ſpoliatores quomodo puniendi. T.6. c.791. B.

Eccleſiaſtici nullam in ſpiritalibus fidelitatem laicis præſtare tenentur. T.6. c.901. C.

Eccleſiaſtici de poſſeſſione non judicant in Gallia. T.6. c.1134. B.

De eccleſiaſticis canonibus. T.1. c. 1154. A. B.

De eccleſiaſticis bonis, T.2. c.1041. D.

De eccleſiaſticis prædiis. T.2. c.883. A.

De eccleſiaſticis contractibus. T.2. c.1144. E.

Eccleſiaſticis legatum an Eccleſiæ debeatur. T.7. c.1462. D.

Eccleſiaſticorum prædiorum venditio fieri non poteſt ab Epiſcopo ſine conſenſu Capituli. T.6.c.923. E.

Edendi verbum. T.8.c.554. A. ut accipiatur in titulo de edendo. Ibid. A.

Edere, & exhibere rationes dicimus promiſcuè. T. 3. c. 268. C.

Edere latiùs patet, quàm exhibere. Ibid. C.

Edere crimina reis accuſatores coguntur. T. 1. c.498. D. & T.2.c. 93. C.

Edere actionem quid. T.2. c.93. B.

Edere rationes actus ſui eſt exhibere librum rationum, tutelam reſtituere, & pupillum indemnem præſtare. T.4. c.923. A.

Edere eſt libello complecti, & dare. T. 4. c. 365. D.

Edere rationes ſuas, vel brevia non cogitur contra ſe reus actori. T. 9. c. 265. E.

Edere adversùs alium rationes ſuas quo caſu quis cogatur. T. 10. c. c. 612. C.

Edere quid ſit. T. 10. c. 874. C.

Edicere quid, & ad quid edicta proponantur: Tom. 8. c. 1105. C.

Edicta ſunt generales leges, quæ omnes populos, & provincias tenent. T. 2. c. 1017. C.

Edicta de edendis actionibus, inſtrumentis litis, rationibus argentariorum. T. 3. c. 266. A.

Edicta quæ ſint. T. 2. c. 1017. C.

Edicta magiſtratuum ſunt pars juris civilis, Ulpiano auctore. T. 4. c. 1448. E.

Edicta de vi bonorum raptorum, & de turba, actiones famoſas producunt. T. 5. c. 102. C.

Edicta Principum plerumque S. C. quæ idem cenſerentur, mox ſubſequuta ſunt. T. 5. c. 447. B.

Edicta Prætorum leges annuas appellari. T. 6. c. 1. B.

Edicta pœnalia ſunt tria de juriſdictione. T. 7. c. 112. E. & quæ illa ſint. Ibid. E. eſſe popularia. Ibid. c. 114. D. E.

Edicta plerumque incipiebant a particula *Si*. T. 8. c. 19. C.

Edicta, quæ dantur abſentibus, ut veniant, & liti ſubſiſtant. T. 9. c. 133. D. publico loco adfiguntur. Ibid. D. non interponuntur prope finem triennii. Ibid. c. 134. B.

Edicta Principum plerumque ſubſequebantur Senatus-Conſulta, quæ idem decernebant, vel confirmabant. T. 9. c. 1174. E. & c.1175. A.

Edicta nova quæ dicantur, T. 10. c. 498. B.

Edicta quare publico loco adfigantur. T. 10. c. 694. B.

Edicta Imperatorum Senatus-Conſulta ſequebantur. T. 10. c. 699. A.

Edictalis bonorum poſſeſſio. Vide, Bonorum poſſeſſio.

Edictalis bonorum poſſeſſio. T. 5. c. 602. D. & c. 627. E.

Edictalis bonorum poſſeſſio defertur furioſo, ſanitate receptâ. T. 7. c. 1176. D.

Edictalis bonorum poſſeſſio quomodo datur. T. 7. c. 201. C. & c. 973. A.

Edictalis bonorum poſſeſſio datur de plano. T. 7. c. 973. A. & T. 8. c. 234. E.

Edictalis bonorum poſſeſſio quæ. T. 8. c. 163. E.

Edictalis bonorum poſſeſſio ſeparanda a decretali. T. 8. c. 234. E.

Edictalis, aut decretalis eſt bonorum poſſeſſio. T. 8. c. 4. B. quomodo defertur. Ibid. B.

Edictalis bonorum poſſeſſio quomodo datur. T. 7. c. 973. A. & quando. T. 8. c. 15. A. & ſeq.

Edictalis bonorum poſſeſſio quibus modis amittitur. T. 8. c. 202. C.

Edictalis bonorum poſſeſſio quomodo datur, & quo die. T. 9. c. 670. D.

Edictalis bonorum poſſeſſio alio tempore datur, alio adquiritur, & me-

Digitized by Google

& medio tempore repudiari poteſt. T. 10. c. 500. D.
Edicti quod quiſque juris duæ ſunt partes. T. 3. c. 207. D.
Edicti ſucceſſorii verba non ſunt extenſiva verba Senatus Conſulti Orfitiani, & Tertulliani ſunt extenſiva. T. 4. c. 1093. D. E. & c. 1094. A.
Edicti poſſeſſorii prima pars quæ. T. 6. c. 153. C.
Edicti perpetui quare ſæpius in jure mentio fiat. T. 7. c. 86. A. B.
Edicti oovi verba ubi proponuntur. T. 8. c. 163. E.
Edicti qualitas per principia oſteoditur. T. 10. c. 154. C.
Edicto ad exemplum actionis negotiorum geſtorum actio funeraria comparata eſt. T. 5. c. 384. A.
Edictis Prætorum tantùm pacta obſervantur. T. 4. c. 248. B.
In edictis Prætorum an idem ſit *judicium dabo*, & *actionem dabo*. T. 10. c. 163. E.
Edicto Prætoris jus veriùs prædicitur, quàm dicitur. T. 1. c. 255. D.
Edicto ſucceſſorio deficiente, fiſcus vocatur. T. 4. c. 1093. A.
Edictu de novi operis nuntiatione conſulitur vicino adversùs viciuum, qui quid in ſuo molitur, quod vicino nocet. T. 4. c. 93. D.
Edicto ex quibus cauſis majores, quibus ſubveniatur. T. 5. c. 165. E.
Edicto de conjuogendis cum emancipato liberis quid caveatur. T. 5. c. 604. C.
Edicto de cuſtodiendo partu comparatum eſſe ad exemplum Carboniani edicti. T. 6. c. 166. B.
De edicto Carboniano. T. 9. c. 569. E. & ſeq.
De edicto D. Adriani tollendo. T. 9. c. 791. D. & ſeq.
Edictu novo quando ſit, & quando non ſit locus T. 10. c. 773. A. & ſeq.
Edictorum pœnas ad quem modum redegerit Juſtiniaous. T. 7. c. 87. A.
Edictum perpetuum cœpit ab editione. T. 2. c. 93. A.
Edictum de alterutro explicatur. T. 3. c. 67. E.
Edictum ædilitium ad locationes pertinere. T. 3. c. 358. D. E.
Edictum ſucceſſorium. Tom. 1. c. 349. E.
Edictum Carbonianum de bonorum poſſeſſione decretali contra tabulas. T. 1. c. 822. D. E. & c. 1324. C.
Edictum Salvianum. T. 1. c. 822. B.
Contra edictum Ædilitium paciſci eſt juri publico derogare. T. 4. c. 22. E.
Edictum ex quibus cauſis majores &c. tantùm erat de civitate Romana, poſtea ad quaſcumque civitates cooſtitutioaibus porrectum. T. 4. c. 843. D.
Edictum de alterutro quando locum habet, & quando non. T. 4. c. 467. D.
Edictum perpetuum malè interpretatum, & intellectum ab Accurſio. T. 4. c. 1172. E. & c. 1173. A.
Edictum Prætoris perpetuum fecit lex Cornelia. Ibid. A.
Edictum prohibitorium eſt. T. 5. c. 87. C.
Edictum quod metus causâ quibus caſibus ceſſare dicatur. T. 5. c. 143. E.
Edictum de matrimonio contrahendo prohibitorium eſt. T. 5. c. 115. A.
Edictum de calumniatoribus quando ceſſet. T. 5. c. 144. B.
Edictum de ejecto, vel effuſo, atque ſuſpenſo quatenus extendatur. T. 5. c. 249. A.
Edictum Carbonianum an ad bonorum poſſeſſiones ab inteſtato etiam pertineat. Tom. 5. c. 621. D.
Edictum prohibitorium quod ſit, & quibus competat. T. 5. c. 657. B.
Edictum prohibitorium de quibus agat perſonis. T. 5. c. 114. D.
Edictum peremptorium. T. 6. c. 806. D.
Edictum perpetuum ordinatum fuit a Juliano jureconſulto, titulisque diſtinctum. T. 9. c. 1. B.
Edictum primum de bonorum poſſeſſionibus. T. 6. c. 153. C.
Edictum Claudii de ſervo pro derelicto habito, qui liber ſit. T. 6. c. 140. E.
Edictum de bonorum poſſeſſione contra tabulas a Prætore poſitum eſt, & cur. T. 6. c. 154. A.
Edictum novum eſt edictum, quo emancipato, vel in adoptionem dato conjunguntur liberi præteriti, retenti in familia in poteſtate teſtatoris. T. 6. c. 155. B. & ſeq.
Edictum de cuſtodiendo partu derogat Carboniano edicto. T. 6. c. 169. C.
Edictum Carbonianum. Vide, Carbonianum edictum.
Edictum de ventre inſpiciendo derogat Carboniano. T. 7. c. 201. E.
Edictum quid eſt. T. 7. c. 654. A. B.
Edictum de rei vindicatione fuit de tota re, quæ vindicatur. T. 7. c. 345. C.
Edictum perpetuum. T. 8. c. 117. A.
Edictum eſt quælibet vox Prætoris. T. 7. c. 654. B.
Edictum dicitur quodcunque Prætor jubet, aut vetat. Ibid. A.
Edictum novum quod eſt. T. 8. c. 168. C.
Edictum novum a Juliano emendatum auctoritate Adriani Imperatoris, & Senatus. Ibid. C.
Edictum de ſucceſſione. Tom. 8. c. 195. C. & ſeq.
Edictum Prætoris vocatur lex annua, lex prætoria. T. 8. c. 192. A.
Edictum provinciale. T. 8. c. 483. D.
Edictum urbicum. Ibid. E.
Edictum perpetuum. T. 9. c. 301. C. dicitur jus perpetuum, forma perpetua, juriſdictio perpetua. Ibid. C.
Edictum Prætoris de alterutro. T. 9. c. 494. C. D.
Edictum D. Adriani de ædificiis ruinâ collapſis, vel incendio conſumptis, quæ domini reſtituere, & reficere negligunt. T. 9. c. 1175. E.
Edictum ſucceſſorium. T. 9. c. 567. A. & ſeq.
Edictum Prætoris in albo quid ſit. T. 9. c. 1. C.
Edictum de ventre inſpiciendo derogat edicto Carboniano. T. 9. c. 673. E & c. 674. A.
Edictum ſecundarum nuptiarum Franciſci 11. Galliæ Regis. T. 9. c. 466. B. & c. 467. D. Vide, Nuptiæ ſecundæ.
Edictum D. Veſpaſiani de non deſtruendis ædificiis promercii causâ. T. 9. c. 1174. D.
Edictum pro voce *interdictum* an rectè ſumatur. T. 10. c. 503. B.
Edictum quod juſſu refertur tantum ad contractus, non ad liberationes. T. 10. c. 553. E.
Edictum peremptorium, & de eo. T. 10. c. 799. D. E.
Edictum peremptorium per mortem finitur. T. 10. c. 800. B.
Edictum, & interdictum an ſint idem. T. 10. c. 1170. B.
Edictum inter, & interdictum de novi operis nunciatione quænam ſint differentiæ. T. 10. c. 1171. B. & ſeq.
Editio vocatione, an vocatio editione prior ſit, non facilè conſtitui poteſt. T. 2. c. 93. B.
Editio actionis quid. Ibid. B.
Editio Pandectarum Florentinarum eſt divinum munus Jacobi Cujacii. T. 4. c. 1459. E.
Editio rationum ab argentariis, & nummulariis eo tempore, quo Prætor edixit, fieri debet. T. 5. c. 83. B.
Editio operarum pendet ex æſtimatione edentis. T. 6. c. 603. B.
Editio actionis. Vide, Actio.
Editio actionis, & litis conteſtatio in quo differunt. T. 9. c. 10. C. & ſeq.
Editio actionum, & inſtrumentorum. T. 9. c. 1. A. & ſeq.
Editio reſcripti ad faciendam litem abolita. T. 9. c. 132. A.
Editio non comprehendit exhibitionem. T. 9. c. 5. E. & c. 6. A. B.

Editio inſtrumentorum. T. 9. c. 1. A. B. fit ſine ſubſcriptione. Ibid. B.

Editio rationum. T. 9. c. 1. A. B.

Editio an in jus vocationem præcedat. T. 9. c. 3. D.

Editio actionis commiſcetur hodie vocationi in jus. T. 9. c. 20. A. B.

Editio actionis non facit litem, aut judicium, aut litis conteſtationem. T. 10. c. 610. A.

Editio an poſſit mutari, aut emendari. T. 10. c. 874. C.

Editio eſt præparatio, ſive indicium litis. Ibid. E. & c. 875. A.

Editio actionis an ſeparetur a litis conteſtatione. Ibid. D.

Editio quid ſit. Ibid. E.

Editionem actionis non multo poſt ſequebatur in jus vocatio. T. 9. c. 20. A.

Editionem ſermone nudo fieri poſſe. T. 9. c. 1. B.

Editionem inter, & litem conteſtatam differentia. T. 10. c. 874. E. & c. 875. A.

Edititii judicis a ſententia an liceat appellare. T. 10. c. 823. D.

Edititius judex quis dicitur. T. 4. c. 1414. C. quid diſtat a judice delegato. Ibid. D.

Edititius judex quis. T. 9. c. 1071. A.

Edones, & epulones annonam vexant. T. 3. c. 303. C.

Educandi, & alendi verbum quid differant. T. 8. c. 526. D.

Educationis verbum quid complectitur. T. 9. c. 589. C. D.

De educatiooe liberorum divortio facto. T. 9. c. 550. D. E.

De educatione pupillorum, qui patrem non habent, vel qui in patris familia eſſe deſierunt. T. 9. c. 588. C. D. E.

Educatores in alumnos ſunt perinde affecti, ac patres. T. 4. c. 534. A.

Educatores nec civili, nec honorario jure ſuccedere poſſunt alumnis ſuis ab inteſtato. Tom. 9. c. 925. D.

Ex educatoris nomine, & familia ſunt alumni. T. 6. c. 737. B.

Edulitas eſt vox barbara. T. 4. c. 842. A.

Edulitatis nomen latinum non eſt. T. 3. c. 400. A.

Effectus litis conteſtationis. T. 6. c. 558. B. C.

Effectus, item etiam voluntas, cogitatio, conatus in cauſis an puniantur. T. 7. c. 101. A. & c. 104. C. D.

Effectus rei incorporalis exercetur in re corporali. T. 9. c. 1023. C.

Effractores carcerum, vel domorum extra ordinem puniendi. T. 5. c. 869. D.

Effractores nocturni cur graviùs coercentur, quàm diurni. T. 3. c. 143. A.

De effractoribus, & expilatoribus. T. 3. c. 450. C.

Effractura non præſtatur, niſi ex conventione. T. 10. c. 449. A.

Effracturam non præſtat horreorum conductor, niſi convenerit. T. 9. c. 106. E.

Effundere ſanguinem, & ſuffundere. T. 9. c. 1127. B.

Egenum eſſe plus eſt, quàm pauperem. T. 8. c. 675. D.

Egenus quomodo caveat judicio ſiſti. T. 5. c. 94. A.

Egenus ſatiſdare debet, non locuples, cujus cautio ſufficit, ideſt, nuda repiomiſſio non datis fidejuſſoribus. T. 8. c. 535. D.

Egeſta pro legeſta apud Sudam. T. 3. c. 365. E.

Egeſtas quid. T. 5. c. 1171. D. paupertas quid. Ibid. D.

Egeſtas, vel ruina fortuita, in quam debitor incidit, ſæpe cogit Principem ad concedendum quoddam temporis ſpatium, intra quod non poſſit exigi a creditore. T. 10. c. 838. B.

Egeſtas plus eſt, quàm paupertas. T. 10. c. 1003. A.

Egregiatus. T. 4. c. 948. C.

Ejicere aliquem de poſſeſſione, & prohibere eum aditu, veſtibulo que paria ſunt. Tom. 5. c. 652. D.

Ejus, quod officio judicis accedit, alia acceſſio nulla eſſe poteſt. T. 4. c. 887. D.

Ejus quod intereſt definitio. T. 4. c. 333. C.

Elatio manuum, aut digitorum aliquot, quid ſit. Tom. 9. c. 1262. E.

In disjunctivis electio eſt debitoris. T. 1. c. 1231. D.

Electio cujuſnam ſit, heredis, an legatarii. T. 1. c. 132. C.

Electio infirmatur nudâ voluntate. T. 4. c. 519. B.

Electio neceſſaria non eſt liberalitas. T. 4. c. 520. C.

Electio promiſſori delata eſt aut tacitè, aut nominatim. T. 4. c. 195. E.

Electio quid eſt. T. 4. c. 520. D.

Electio heredis confirmatur morte ſolâ. T. 4. c. 517. A.

Electio cœli, & domicilii cuique libera eſt. T. 4. c. 857. C.

Electio ineptæ actionis actori non conſumit actionem aptam rei, & competentem propoſito negotio. T. 4. c. 927. D.

Electio in quæſtionibus cujus eſt, & cujus in reſponſis, aut reſponſorum cauſis. T. 4. c. 829. C.

Electio patris quandoque pro ſatiſdatione eſt. T. 4. c. 1244. A.

Electio vel datur expreſſim, vel tacitè. T. 5. c. 1191. E.

Electio rei principalis non liberat fidejuſſorem. T. 5. c. 455. B.

Electio quandonam heredi in bonis paternis deferatur. T. 5. c. 1047. E.

Electio in disjunctivis cujuſnam ſit. T. 5. c. 940. E.

Electio Epiſcoporum ſcripturam deſiderat. T. 6. c. 794. B.

Electio Epiſcoporum olim apud populum. T. 6. c. 833. A.

Electio, & confirmatio Epiſcopi ſola non ſufficit. T. 6. c. 784. E.

Electio datur heredi, quando legatum per damnationem relictum eſt. T. 6. c. 223. E. & c. 227. E.

Electio eſt debitoris in obligationibus disjunctivis. T. 6. c. 108. D.

Electio cui delata eſt, an ſemel tantum fieri poſſit. T. 7. c. 1428. C. ea illegitimè peracta an pro facta habeatur. Ibid. c. 1429. A.

Electio legata an ſit deneganda legatario poſt diem decreto finitum a Prætore, intra quem eligat legatarius. T. 7. c. 1430. B.C.D.

Electio legata an tranſmittatur ad heredem legatarii. T. 7. c. 1427. A. & c. 1443. A. B.

Electio, quæ datur, an ſit actus legitimus, & an præſente herede peragi debeat. Ibid. B.

Electio ſemel legitimè facta conſumitur, nec mutari, aut iterari poteſt. T. 7. c. 1428. D. & c. 1443. E.

Electio quarum ſit rerum. T. 8. c. 1002. A.

Omnis electio fit ſemel. T. 9. c. 808. A. poſt electionem mutatio conſilii, & variatio non admittitur. Ibid. A.

Electio incertæ perſonæ in ſocietate, & in teſtamento non valet. T. 9. c. 95. A.

Electio eſt debitoris in disjunctivis. T. 9. c. 227. C. D. ſi per errorem utrumque ſolvit, an habeat electionem condicendi, quem velit. Ibid. D.

Electio non conſtituitur, niſi inter res quodammodo pares. T. 10. c. 274. C.

Electio non poteſt adimi creditori pactione ſeorſim factâ. T. 10. c. 713. B.

Electionis facultas neceſſaria non eſt beneficium propriæ liberalitatis. T. 4. c. 520. B.

Electionis jus ſublatum eſt Novellâ Juſtiniani *de fidejuſſor. & mandator.* T. 4. c. 942. A.

Electionis poteſtas an, & quando creditori permittatur. T. 5. c. 987. A.

Electionis jus tranſmittitur in heredem legatarii. T. 6. c. 216. A.

Electionem qui habet, optimum an eligere poſsit. T. 5. c. 638. C.

Electionem qui habet, civiliter eam facere debet. Ibid. C.

Electionem dari per fideicommiſſum ex iis rebus, quas teſtator reliquit mortis tempore, etiam ſi eas non habuerit teſtamenti tempore. T. 7. c. 1444. E.

Electionem qui habet, & debet illud, aut illud, an poſsit partem ex uno, partem ex altero ſolvere. T. 7. c. 1076. E.

Electionem creditorem habere, qua

potiùs

potiùs actione experiatur, principali, an acceſſoriâ. T. 9. c. 246. B.
Electione in debitorem collata quæ obligatio teneat, aut cujus petitio debeatur. T. 5. c. 81. A.
Electione legatâ, ſi electioni locus non ſit, an legatum valeat. T. 7. c. 1430. E.
Electione legatâ unius mancipii, vel plurium, an heres ullos ſervos poſſit vendere ex hereditate, priùſquam legatarius elegerit. T. 7. c. 1430. A. B.
De electione legati. T. 7. c. 1110. A.
In electione creditoris eſt, qua actione priùs experiatur, perſonali actione cum debitore ſuo, an hypothecaria cum poſſeſſore pignoris, an ſimul utraque. T. 9. c. 1194. E. an ejus ſit electio cum fidejuſſore, vel cum mandatore, vel cum utroque. Ibid. E. & c. 1195. A.
In electionibus major pars æſtimatur ex numero, & auctoritate. T. 6. c. 1018. C.
Electo dantur ſex menſes, intra quos poteſt electionem amplecti. T. 6. c. 797. E. ei confirmato tres, intra quos conſecretur. Ibid. E.
Electo reo an omnino liberetur fidejuſſor. T. 9. c. 600. E.
Electores Imperatoris ut in hoc miniſterio ſe gerunt. T. 2. c. 1357. A. & ſeq.
Electra cavillationis genus. T. 8. c. 609. E.
Electrina vaſa ex quo fiant. T. 10. c. 1166. C.
Electus ante confirmationem adminiſtrationi beneficii ſe immiſcere prohibetur. T. 6. c. 994. B.
Qui elegit criminale judicium, conſumit civile. T. 4. c. 284. A. B.
Abſque elementorum poteſtate res omnes non ali, neque creſcere, neque tueri. Tom. 1. c. 1085. C. & c. 1086. A.
Elephanti cur mancipi non ſunt. T. 1. c. 327. A.
Elephanti adeo ſunt dociles, ut diſcant incedere per funes. T. 7. c. 599. E.
Elephantiaſis quid. T. 9. c. 706. A.
Elidere, & perimere idem eſt. T. 9. c. 58. D.
Eligendi heredi perpetua eſt voluntas, quandiu vivit. T. 4. c. 517. C.
Eligendi jus non amittit deportatus. T. 4. c. 1147. A.
Eligendi jus non amittitur deportatione. T. 7. c. 1241. A.
Eligendi non dari heredi perpetuam poteſtatem, plenam dari. T. 7. c. 1119. E.
Eligendi verbum quid ſignificet. T. 8. c. 561. E.
Eligentes extraordinaria, ordinariâ decidimus. T. 4. c. 284. B.
Eligere actionem aptam, & negotio, de quo agitur, competentem, prudentia eſt. T. 4. c. 1260. B. C.
Eligere an poſſit optimum is, cui homo generaliter legatus eſt. T. 10. c. 685. B.
Elogia apparitorum. Tom. 3. c. 20. B.
Elogium quid ſit. T. 1. c. 1305. E.
Elogium exheredationis cauſâ. T. 1. c. 1054. E.
Elogium ſi probetur falſum, exheredatio filii eſt nulla. T. 1. c. 1306. E.
Elogium de reo quid. Tom. 9. c. 1385. A.
Elogium nullum poſtumo adſcribi poteſt. T. 10. c. 681. D.
Eloquentia canina. T. 3. c. 114. A.
Elucius quid. T. 3. c. 343. C.
Elugere, & lugere in quo differunt. T. 4. c. 31. A. & T. 9. c. 456. C.
Elugere quid. T. 9. c. 456. C.
Em, & *En* pro *eum*. T. 3. c. 85. D.
Emancipare filium quando pater cogitur, & quando non. T. 4. c. 313. D. E.
Emancipare eſt vendere filium. T. 4. c. 108. E.
Emancipare, & mancipare, emancipatio, & mancipatio idem ſunt. T. 5. c. 1183. C.
Emancipare quibus caſibus quis cogitur. T. 8. c. 183. A. B.
Emancipare filium pater non cogitur, nec filius invitus emancipatur. T. 10. c. 774. D.
Emancipari filios poſſe apud eos magiſtratus, quibus lex, vel longa conſuetudo dedit, ut apud eos ſolennia juris peragi poſſint. T. 9. c. 1325. C. D. & ſeq.
Emancipatæ filiæ an competat actio de dote. T. 5. c. 162. B.
Emancipati, & adoptati quo differunt. T. 1. c. 1320. E. & c. 1321. A.
Emancipati, & qui ex his naſcuntur, jure civili in familia non ſunt parentum. T. 1. c. 1322. B.
Emancipati an ſint ſui. Tom. 1. c. 108. A.
Emancipati jure civili, an aliquid juris habeant. T. 1. c. 153. E.
Emancipati præteriti ut bonorum poſſeſſionem petere poſſunt. T. 1. c. 486. B. C.
Emancipati ſive ſint, ſive in poteſtate liberi, dotem, vel donationem propter nuptias a parentibus profectam conferunt. T. 3. c. 79. C.
Emancipati ſuis donationem ſimplicem conferunt. Ibid. E.
Emancipati quæ bona ſuis conferunt. Ibid. E.
Emancipati vocantur ad legitimam hereditatem patris cum fratribus. T. 3. c. 521. E.
Emancipati bona propria conferre an teneantur, ſui verò nulla. T. 5. c. 613. A.
Emancipati plerumque bona propria conferunt, præſtitâ cautione de conferendo. T. 6. c. 138. C.
De emancipati bonorum partibus. Tom. 6. c. 160. A. & ſeq.
Emancipati emancipatis non conferunt, ſed tantùm ſuis conferunt. T. 6. c. 160. A. conferunt ſingulis ſuis trientes propriorum bonorum, quamvis ſint liberi quatuor numero. Ibid. C. D.
Emancipati an etiam familiæ nomine contineantur. T. 7. c. 1081. C.
Emancipati an emancipatis conferant. T. 8. c. 81. A. c. 83. C. & c. 85. B.
Emancipati bona propria conferunt, bona paterna ferunt, & etiam ex propriis bonis virilem. T. 8. c. 80. B.
Emancipati capti ab hoſtibus ſi redierint, an conferant, & an ad bonorum poſſeſſionem admittantur. T. 8. c. 91. D. E.
Emancipati inſtituti an conferant. T. 8. c. 80. D. quæ bona conferant. Ibid. c. 81. B. an caſtrenſia conferant. Ibid. B.
Emancipati quando non conferant ſuis. Ibid. D. & ſeq.
Emancipati, qui petierint contra tabulas, an bona propria conferant. T. 8. c. 80. B.
Emancipati an poſſint fratribus ſuis eſſe tutores. T. 10. c. 676. C.
Emancipati nomine quid intelligatur. T. 10. c. 1079. E.
Emancipatio. T. 1. c. 34. A.
Emancipatio erat legis actio. T. 2. c. 1119. B.
Emancipatio non fit ad tempus. T. 3. c. 155. D.
Emancipatio jus ſui infirmat, inſtitutionem non item. T. 1. c. 1073. A.
Emancipatio die feriato fieri poteſt. T. 1. c. 404. C.
Emancipatio pretio æſtimari non poteſt. T. 1. c. 93. C.
Emancipatio pro conditione adſcripta. T. 1. c. 464. E.
Emancipatio olim fiebat injurioſè pulſatâ fronte. T. 2. c. 1119. B.
Emancipatio, & arrogatio eſt minima capitis deminutio, an liberat cauſis, ſive obligationibus præcedentibus. T. 4. c. 228. A.
Emancipatio vitium donationis non corrigit. T. 4. c. 995. E.
Emancipatio, & adoptio eſt minima capitis diminutio. T. 4. c. 432. E.
Emancipatio, ſeu civilis ratio, vel ſcrupuloſitas civilis an naturalem rationem de dotis reſtitutione tollere poſſit. Tom. 5. c. 162. C.
Emancipatio conditionem non recipit, aut diem. Tom. 6. c. 311. B.
Emancipatio eſt minima capitis deminutio. T. 7. c. 791. C.
Emancipatio quidnam propriè ſit, & quomodo fiat. Tom. 8. c. 914. D.
Emancipatio quare, & quomodo fraudi eſt arrogato. T. 8. c. 911. C.

Eman-

Emancipatio eſt capitis minutio minima. T. 8. c. 165. C. jus civile diſſolvit, non naturale. Ibid. C.
Emancipatio per ſe ſola naturalibus liberis non nocet æquitate Prætoris. T. 8. c. 167. E.
Emancipatio non fit per procuratorem. T. 8. c. 200. B.
Emancipatio perimit nomina civilia. T. 8. c. 190. B.
Emancipatio etiam fit ex teſtamento, & ex cauſa donationis. T. 8. c. 798. B. non recipit diem, vel conditionem. Ibid. c. 799. C.
Emancipatio diſſolvit jus quæſitum adoptione. T. 8. c. 165. C. jus naturâ quæſitum non diſſolvit. Ibid. C.
Emancipatio triplex, Legitima, Anaſtaſiana, & Juſtinianea. T. 9. c. 690. E. quomodo fiunt hæ tres emancipationes. Ibid. E. & c. 691. A.
Emancipatio tacita recepta eſt conſtitutionibus. T. 9. c. 170. D.
Emancipatio quomodo olim fiebat. T. 9. c. 1315. B.
Emancipatio Anaſtaſiana. T. 9. c. 1316. B. & T. 10. c. 395. C.
Emancipatio legitima fit ſine actis, Anaſtaſiana, & Juſtinianea non ſine actis. T. 10. c. 638. B.
Emancipatio an obſit nepoti, occurrenta patre. T. 10. c. 773. C.
Emancipationis caſus non per omnia ſimilis eſt morti. T. 1. c. 1073. A.
Filiorum inſtitutiones, ſub conditione emancipationis factæ, patribus offenſos reddunt. T. 1. c. 1100. B.
Emancipationis conditionem repetiiſſe an quis intelligatur in legato. T. 4. c. 1128. B.
Emancipationis conditio non eſt in poteſtate filii. T. 8. c. 185. E.
Emancipationis præmium quod eſt. T. 9. c. 931. B.
Emancipationis beneficium quantum ſit, oſtenditur, cum patri datur actio ingrati adversùs filium, quem emancipavit, per quam, reſciſsâ emancipatione, filius redit in poteſtatem patris, ſi ſit ingratus. T. 9. c. 1317. D.
Emancipationem ſiquis neget factam eſſe præſentibus teſtibus, id probare debet. T. 7. c. 867. E.
Emancipatione conſanguinitas, & agnatio tolluntur. T. 7. c. 934. D.
Emancipatione qui ſui eſſe deſierunt patri, nec conſanguinei, nec agnati eſſe vel patri, vel fratribus, vel cæteris, & cur. T. 8. c. 189. A. B.
Emancipatione finitur pupillaris ſubſtitutio. T. 9. c. 749. D.
Emancipatione patris ſolvitur agnatio. T. 10. c. 1111. B.
Emancipationes apud quos magiſtratus municipales fieri debent. T. 1. c. 404. E.
Emancipationes ſingulæ vel iiſdem, vel aliis teſtibus fieri poſſunt, vel eodem die. Ibid. C.
Emancipationes liberorum ex conſtitutione Juſtiniani ſemper videntur contractâ fiduciâ fieri. T. 1. c. 163. B. C.
Emancipationes, liberorum a reo an valeant. T. 9. c. 1396. C. D.
Emancipationes fiunt apud Legatum Proconſulis, vi mandatæ juriſdictionis. T. 10. c. 94. E.
Emancipationes an poſſint fieri apud magiſtratum municipalem. T. 10. c. 872. D.
Emancipationum ſolennitas. T. 9. c. 1315. B.
Emancipationum tria genera. T. 9. c. 1315. D. & ſeq.
Emancipationum omnium illud commune eſt, ut neque invitus emancipet. T. 9. c. 1317. B.
Quot manumiſſiones in emancipationibus requirantur. T. 8. c. 914. E.
De emancipationibus liberorum. T. 9. c. 1314. D. E. & ſeq.
Emancipatis omnimodo eſt neceſſaria bonorum poſſeſſio Unde liberi. T. 5. c. 93. A.
Emancipatis an Prætor, naturali æquitate motus, bonorum poſſeſſionem Unde liberi dare poſſit. T. 1. c. 154. A.
Pro emancipatis filiis pater non tenetur. T. 2. c. 763. C.
Emancipatis an aditus pateat ad bona paterna. T. 5. c. 605. B.
De emancipatis adoptivis. T. 8. c. 165. C. & ſi veniant ad bonorum poſſeſſionem. Ibid. D.
De emancipatis naturalibus. T. 8. c. 165. C. an veniant ad bonorum poſſeſſionem. Ibid. c. 155. A.
Emancipatis an detur Unde legitimi. T. 8. c. 166. D.
Emancipatis, qui non vocantur ad hereditatem, an bonorum poſſeſſio detur. T. 8. c. 16. B.
Emancipatis an detur Unde legitimi. T. 10. c. 775. C.
De emancipato naturali. T. 8. c. 173. E.
Emancipato filio conjungitur tantum nepos ex edicto novo retentus in poteſtate parentis. T. 10. c. 773. C.
Emancipatorum bona quomodo conferuntur. T. 5. c. 615. D. E.
Emancipatorum jura an ſint paria. T. 5. c. 615. D.
Emancipatos inter ſuos heredes Prætor numerat. T. 8. c. 162. D.
Emancipatum non excludit ſuus heres jure prætorio. T. 8. c. 167. E. & c. 168. A.
Emancipatus cui, & quantum conferat. Tom. 3. c. 77. E. & c. 78. A.
Emancipatus filius, cui de patris innocentia certò conſtat, an hereditatem adire, aut poſſeſſionem bonorum adquirere poſſit. T. 4. c. 1078. C.
Emancipatus filius, & ſuus in quo differunt. T. 4. c. 65. B.
Emancipatus filius circa cauſam tranſmiſſionis, & ſuus heres in quo differunt. Tom. 4. c. 402. C. & ſeq.
Emancipatus filius pro patre facto curatore reipublicæ fidejubere non cogitur, & cur. T. 4. c. 871. A.
Emancipatus ſciens bonorum poſſeſſionem adquirit, ſuus ignorans. T. 4. c. 403. E.
Emancipatus qui a patre adoptivo non eſt, vivente patre naturali, ad bonorum poſſeſſionem contra tabulas patris naturalis venire non poteſt ex cauſa præteritionis. T. 5. c. 605. A.
Emancipatus in numero liberorum habetur, quamvis exeat familiâ patris. T. 6. c. 167. B.
Emancipatus filius teſtamento præteritus. Vide, Filius emancipatus.
Emancipatus an conferat æs alienum conditionale. T. 8. c. 96. D.
Emancipatus an conferat bona ſua, deducto ære alieno, ſi petierit bonorum poſſeſſionem contra tabulas. Ibid. C. an conferat actiones ſuas, & nomina ſua. Ibid. c. 97. A.
Emancipatus an jure civili ſit prohibitus capere hereditatem. T. 8. c. 16. D.
Emancipatus an poſſit cavere de collatione bonorum, ſi petita ſit bonorum poſſeſſio contra tabulas, vel an nolit, quid interſit. T. 8. c. 87. E. & c. 88. C.
Emancipatus an actionem furti, item actionem injuriarum conferat. T. 8. c. 97. A. B. an eas in heredem transferat. Ibid. B.
Emancipatus quantum conferat. T. 8. c. 82. E.
Emancipatus, & ſuus in quo differunt. T. 9. c. 660. C.
Emancipatus fratri impuberi ſubſtitutus repellitur ut indignus ſubſtitutione, ſi petierit bonorum poſſeſſionem contra tabulas patris. T. 10. c. 478. D. E.
Emancipatus an poſſit petere bonorum poſſeſſionem Unde liberi. T. 10. c. 771. D.
Emanſor, deſertor, ac transfuga quid diſcrepent. T. 3. c. 157. B.
Embamma. T. 3. c. 28. A.
Embola felix. Tom. 2. c. 787. C.
E'μβρυον nondum eſt homo, vel animal. T. 1. c. 1019. E.
Embryon an ſit animal. T. 4. c. 552. C.
Emendatio. Vide, Caſtigatio.
De emendatione ſervorum. T. 9. c. 1433. D. E.
De emendatione propinquorum. T. 9. c. 1434. A. B. C.
Emendi verbum an pertineat ad omnia genera adquiſitionum. T. 10. c. 33. C.
Emendicata ſuffragia. T. 3. c. 20. A.
Emens rem vitioſam ignorans an habeat actionem redhibitoriam. T. 7. c. 889. D.
Ementes, vendentes ſi conveniant

de certa menſura, vel pretio, quibus res vendatur, huic venditioni ſtandum eſt. T. 7. c. 725. A.
Emere rem alienam, ſalvâ fide, ſcientes non poſſumus. T. 1. c. 1121. D.
Emere pro *ſumere*, & contra *ſumere* pro *emere*. T. 2. c. 268. A.
Emere ſimpliciter aliud eſt, aliud emere per adjudicationem Judicis: hæc emptio eſt neceſſaria, illa voluntaria. T. 4. c. 1138. A.
Emere pro empture, & uſucapere pro emptore quid differant. T. 5. c. 759. E.
Emere, & vendere ſibi ipſi nemo poteſt. T. 6. c. 91. E.
Emere pretio aliud eſt, aliud emere nummo ſeſtertio quatuor aſſium. T. 9. c. 1315. B.
Emere pro *accipere* & *ſumere* veteres capiebant. T. 9. c. 205. E.
Emere tamen dicebant veteres pro ſumere. T. 10. c. 440. E.
Emere pro ſumere. T. 10. c. 33. C.
Emere dicebant olim veteres pro ſumere, & ſumere pro emere. T. 10. c. 997. A.
Emere an liceat, quod licet vendere. T. 10. c. 1001. D.
Emergent quæſtio. Vide, Quæſtio.
Emerita præmia. T. 9. c. 1120. A.
Emeriti quinam ſint. T. 1. c. 1035. A.
Emi dominus ſi mandaverit, domino in venditorem quæ actio detur. T. 7. c. 777. E.
Emi quæ res poſſunt, vel non. T. 9. c. 368. D. & ſeq.
Emi quænam res vetentur. T. 10. c. 1001. A.
Emigrare plus eſt, quàm migrare. T. 4. c. 1263. C.
Alteri emimus inutiliter. T. 2. c. 285. D.
Eminentiſsimi qui. T. 3. c. 589. C.
Invitus nemo emit, vel vendit. T. 2. c. 268. B.
Emit malâ fide, qui contra leges mercatur, quas non poteſt ignorare. T. 7. c. 374. E.
Emolumenta quem ſequuntur, ſequi neceſſe eſt damna, & onera. T. 4. c. 1229. D. E.
Emolumenti nomine quæ contineantur. T. 5. c. 1332. D.
Emolumentum in jure accipitur pro fructibus, frugibus, annonis. T. 4. c. 424. D.
Emolumentum unde ſit ita dictum. T. 5. c. 23. C.
Emolumenſom legati nihil aliud eſt, quàm legatum. T. 10. c. 286. C. D.
Emolumentum portionis hereditaſis nihil aliud eſt, quàm portio hereditatis. Ibid. C. D.
Emolumentum obligationis nihil aliud eſt, quàm obligatio. Ibid. D.
Emphaniſtica quæ. T. 2. c. 1103. B.
Emphegius pater Origenis. T. 9. c. 1030. E.
Emphyteuma. T. 3. c. 169. C. & T. 7. c. 379. D.
Emphyteuſes perpetuæ rerum Eccleſiaſticarum renovantur. T. 9. c. 418. B.
Emphyteuſeos collata definitio cum definitione precariæ. Tom. 2. c. 1208. D.
Emphyteuſeos definitio. T. 9. c. 416. C. quo fine contrahitur. Ibid. C.
Emphyteuſis ſimilis emptioni, vel conductioni. T. 2. c. 308. B.
Emphyteuſis quid. T. 2. c. 308. B. & T. 6. c. 1020. C. & T. 7. c. 377. C. & T. 10. c. 1045. A. & c. 1046. C.
Emphyteuſis græcum nomen. T. 2. c. 308. B.
Emphyteuſis aliud eſt, aliud feudum, aliud libellaria, aliud precaria, & aliud uſusfructus. T. 2. c. 1208. B.
Emphyteuſis alia perpetua, alia temporalis. T. 2. c. 878. D.
Emphyteuſis nonnunquam fit ad tempus, & quid a libellaria differat. T. 2. c. 1208. D.
Emphyteuſis perpetua ut Eccleſsis permiſſa. T. 2. c. 1103. A.
Emphyteuſis contrahitur ſub lege rei meliorandæ. T. 2. c. 1201. B.
Emphyteuſis de quibus agris contrahitur. T. 7. c. 378. C.
Emphyteuſis, & conductio in quo differunt. T. 9. c. 416. C.
Emphyteuſis, & locatio in quo differunt. T. 9. c. 421. D.
Emphyteuſis, & vectigal an differant. T. 9. c. 415. B.
Emphyteuſis an cenſeatur genus eſſe locationis, & conductionis. T. 9. c. 416. E.
Emphyteuſis temporaria, & conductio temporaria non differuns. Ibid. B.
Emphyteuſis etiam temporaria eſt. T. 10. c. 405. D. differt a locatione temporaria. Ibid. D.
Emphyteuſis emptioni, & permutationi eſt proxima. T. 10. c. 664. C.
Emphyteuſis quare præcipuè contrahatur. T. 10. c. 667. E.
Emphyteuſis in quo differt a precario. T. 10. c. 668. A.
Emphyteuſis eſt quoddam genus locationis, conductionis. T. 10. c. 658. B.
Emphyteuſis an mutet dominium. T. 10. c. 1045. C.
Emphyteuſi additur lex meliorationis, ſcudo lex fidei, & ſervitii. T. 2. c. 1208. D.
In emphyteuſim dati civitatum agri non revocantur. T. 2. c 817. B.
Emphyteuſim hodie contrahunt privati. T. 7. c. 586. C.
In emphyteuſim dato fundo, an inter privatos agi poſſit communi dividundo, vel familiæ erciſcundæ. Ibid. C.
Emphyteuſes Eccleſiaſticæ. T. 2. c. 1041. D.
In emphyteuſibus ſuccedere filias. T. 2. c. 1269. E.
Emphyteuta habet ſolum, & totum agrum. T. 7. c. 382. D.
Emphyteuta poteſt agere cum vicino de finibus, aut ipſi inter ſe emphyteutæ, & confines. T. 7. c. 480. B.
Emphyteuta nonnunquam eſt temporarius. T. 7. c. 383. A.
Emphyteuta paganus, & emphyteuta Eccleſiaſticus. T. 7. c. 379. D.
Emphyteuta debet præſtare vectigal de prædio emphyteutico. T. 7. c. 1024. D.
Emphyteuta quis ſit. T. 7. c. 382. D.
Emphyteutica prædia veniunt in actionem communi dividundo. T. 7. c. 500. E.
Emphyteuticaria actio. T. 7. c. 376. B. C. de quibus rebus eſt. Ibid. C.
Emphyteuticarius an fundo ſervitutem imponere poſſit. T. 2. c. 1243. E.
Emphyteuticarius fundi, & ſervitutis debitæ vindicationem habet. Ibid. E.
Emphyteuticarius ſi fundum proprii juris vendiderit, &c. T. 2. c. 856. E.
Emphyteuſicarius ager quis. T. 1. c. 747. C.
Emphyteuticarius non conduxit fundum in ſingula luſtra, alioquin nudus eſſet inquilinus, ſed eum conduxit in perpetuum. T. 5. c. 305. C.
Emphyteuticarius, & vectigalis fundus idem eſt. T. 5. c. 305. A.
Emphyteuticarius per ceſſationem triennii, vel biennii cadit jure emphyteutico. T. 6. c. 1028. A.
Emphyteuticarius Eccleſiaſticus, & privatus quomodo differant. Ibid. A.
Emphyteuticarius, & ſuperficiarius in quo conveniunt. T. 7. c. 345. A.
Emphyteuticarius an ſervitutem imponere, vel adquirere poſſit. T. 7. c. 382. D.
Emphyteuticarius, & ſoperficiarius in quo differunt. T. 7. c. 500. E.
Emphyteuticarius poteſt vendere fundum invito domino, ſed non ignorante. T. 8. c. 763. A.
Emphyteuticarius duplici ex cauſa de fundo rejicitur. T. 9. c. 421. D.
Emphyteuticarius fiſci an poſſit donare jus ſuum ſine conſenſu procuratoris Cæſaris. T. 9. c. 426. D.
Emphyteuticarius non poteſt vendere ſine domini conſenſu. T. 9. c. 427. A.
Emphyteoticarius an expelli poſſit, ſi in fundo emphyteutico malè verſetur. T. 9. c. 423. A.
Emphyteuticarius ager, & vectigalis ager idem eſt. T. 9. c. 415. B. & T. 10. c. 667. E.
Emphyteuticarius fiſci ob canonem non

non ſolutum an incidat in commiſſum. Ibid. E.
Emphyteuticarius moram facit in rem. T. 10. c. 669. A.
Emphyteuticarii morte emphyteuſim finiri. T. 2. c. 1042. D.
Emphyteuticarii domini non ſunt ex jure Quiritium. T. 3. c. 168. C.
Emphyteuticarii, & poſſeſſores quo pacto differunt. T. 2. c. 866. E.
Emphyteuticarii conductores, & perpetuarii inter ſe differunt. T. 2. c. 878. C. D.
Emphyteuticarii jus habent prælationis, & præferuntur extraneis. T. 6. c. 1018. B.
Emphyteuticarii ſi ſint plures ejuſdem rei, quæ actio dabitur inter eos. T. 7. c. 377. D.
Emphyteuticarii conductores. T. 9. c. 411. E. & c. 415. B. & ſeq.
Emphyteuticarii lucro cedit, ſi dominus per triennium moram faciat in accipiendo canone. T. 10. c. 668. D.
Emphyteuticario, & ſuperficiario quæ ſervitutis vindicatio datur. T. 7. c. 451. E.
Emphyteuticario eâdem ratione conceditur nuntiatio, qua conceditur fructuatio. T. 10. c. 1181. D.
Emphyteuticarium quaſi inquilinum eſſe. T. 5. c. 305. C.
Emphyteuticarium jus poteſt vendi, donari, & legari ab emphyteuticario. T. 7. c. 377. E.
Inter emphyteuticarium, & dominum pactiones factæ ſuper omnibus capitulis, & ſpecialiter ſuper caſibus fortuitis, & ſuper electione. T. 9. c. 421. C. & ſeq.
Inter emphyteuticarios vectigalis actio. T. 7. c. 585. A.
Emphyteuticariorum, & poſſeſſorum differentia. T. 2. c. 866. E.
Emphyteuticariorum fundorum patrimonialium immunitates. T. 2. c. 870. B.
Emphyteutici ſunt, qui emphyteutico jure dantur, qui & patrimoniales ſunt. T. 2. c. 863. D.
Emphyteutici proprietarios imitantur. T. 1. c. 747. C.
Emphyteutici prædii jus. T. 2. c. 866. C. & T. 6. c. 233. D.
De emphyteutici juris alienatione. T. 9. c. 426. C. & ſeq.
Emphyteuticon jus quid diſtet a contractu libellario. T. 9. c. 417. D.
De emphyteuticorum fundorum collatione. T. 2. c. 870. A.
Emphyteuticum jus an alii donati poſſit, aut vendi, ſalvo jure vectigalis. T. 4. c. 913. D.
Emphyteuticum jus an poſſit transferri in legatarium. Ibid. B.
Emphyteuticum jus in quo differat a ſuperficiario. T. 5. c. 421. D.
Emphyteuticum jus. T. 7. c. 377. B. C.
Emplaſtrum ſiquis ex pluribus herbis fecerit, emplaſtri dominus eſt, qui fecerit, non is, cujus herbæ fuerunt. T. 3. c. 304. C.
De emponematum alienatione. T. 9. c. 426. C. & ſeq.
Empta res eſt, cujus nomine empta eſt, & cui tradita, non ejus, qui pecuniam numeravit. T. 1. c. 396. A.
De empti, & venditi jure. T. 1. c. c. 393. E. & c. 394. A.
Empti actio cui detur. T. 7. c. 733. D.
In empti actione omnia venire, quæ contra bonam fidem fiunt. T. 7. c. 735. D.
Empti judicio nihil magis eſt contrarium, quàm dolus, & fraus. T. 7. c. 747. A.
Empti venditi obligationes duæ an, & quando concurrant in eadem perſona. T. 7. c. 749. B. C.
Empti venditi obligatio an dominium rei venditæ transferat in emptorem, & pretii in venditorem. T. 8. c. 325. C.
Empti actionem, quæ de evictione competit, non tolli præſcriptione longi temporis. T. 9. c. 1300. E.
In empti actionem aliquando venire rem incertam. T. 9. c. 1080. A.
Empti, & venditi actiones. T. 9. c. 381. B. & ſeq.
Actio empti quanto plutis emiſſet, vel quanto minoris res valuiſſet, quo caſu competat. Tom. 10. c. 271. B.
In actionem empti veniunt uſuræ ex mora venditoris. Tom. 10. c. 1015. C.
Actione empti cogitur venditor caveri de illis, quæ continentur edicto Ædilium. Ibid. D.
Emptio, & locatio ſunt juris gentium. T. 1. c. 1155. A.
Emptio nulla eſt ſi contrahentes in materia diſſentiant. T. 3. c. 27. D.
Emptio & venditio, locatio & conductio inter ſe familiaritatem habent. T. 3. c. 358. E.
Emptio, & venditio plena, & perfecta ſit. T. 1. c. 212. E.
Emptio & venditio ex permutatione originem cepit. T. 1. c. 328. D.
Emptio valet, etiamſi erratum ſit in qualitate rei. T. 1. c. 1177. E.
In materia in duobus caſibus emptio valet. T. 1. c. 1178. A.
Emptio ſub conditione facta, eâ pendente, eſt imperfecta. T. 1. c. 1139. B.
Emptio reſcinditur in totum actione redhibitoriâ. T. 1. c. 778. B.
Emptio rei ſuæ non valet. T. 1. c. 1128. E.
Emptio malæ fidei emptio non eſt. T. 3. c. 201. A.
Emptio nudo conſenſu perficitur. T. 2. c. 267. E.
Emptio, & venditio quandonam contrahuntur. T. 1. c. 210. D. E.
Emptio an eſſe poſſit ſine pretio. T. 1. c. 211. A.
Emptio an conſiſtere debeat in numerata pecunia. Ibid. D.
Emptio an tam ſub conditione, quàm purè contrahatur. T. 1. c. 213. B.
Emptio, vel venditio imaginaria non valet. T. 2. c. 268. B.
Emptio ſolenniter, & jure facta temerè reſcindi non debet. T. 3. c. 558. D.
Emptio neceſſaria, & emptio voluntaria. T. 4. c. 1138. A.
Emptio, vel conductio rei ſuæ, quando valet. T. 4. c. 929. B. error Gloſsæ qualis. Ibid. C.
Emptio ſimplex contracta, dominii adquirendi causâ, & emptio facta ſervandi ſibi, & habendi pignoris causâ multum differunt. T. 4. c. 900. E. & c. 901. A.
Emptio non eſt areæ, cum ædes ſacra corruit. T. 4. c. 944. E.
Emptio, & venditio ſine pretio non conſiſtit. T. 4. c. 42. E.
Emptio ſimplex quomodo differat ab aliis emptionibus. T. 4. c. 900. E.
Emptio rei ſuæ nulla eſt. T. 4. c. 945. E.
Emptio ſimplex ſit, quid intereſt, an emptio dotis causâ. T. 4. c. 900. E.
Emptio. Vide, Venditio.
Emptio, & permutatio in quo differunt. T. 5. c. 501. A. & ſeq.
Emptio an ſit juris gentium. T. 5. c. 497. C. & c. 500. C.
Emptio omnis an pura ſit, an conditionalis. T. 5. c. 513. B.
Emptio quæ, & quando perfecta dicatur. Ibid. B.
Emptio an ſit perfecta, quando ejus conditio non exſiſtit. Tom. 5. c. 750. B.
Emptio, quæ ſub conditione, aut certa lege facta eſt, quandonam fructus emptori, & omnes acceſſiones emptori adquirat. T. 5. c. 740. D. E. & c. 741. A.
Emptio perfecta eſt, ſi id, quod venierit, appareat quid, quale, quantumve ſit. T. 5. c. 508. B.
Emptio ſuæ rei quantum a reliquis emptionum ſpeciebus differat. T. 5. c. 507. B.
Emptio ſolo conſenſu perficitur, ſtatim atque de certa re, certoque pretio convenitur, videlicet ſi pura fuerit emptio; vel cum conditio exſtiterit, ſi fuerit conditionalis. T. 5. c. 507. E.
Emptio, & traditio conditionalis ſi fuerit, antequam conditio exſtiterit, uſucapio an locum habeat. T. 5. c. 740. A. & an procedat, ſi poſtea conditio exſtiterit, & emptor ignoraverit, eam exſtitiſſe. Ibid. B.
Emptio quandonam ſciſſo pretio pro parte valeat, pro parte non valeat. T. 5. c. 504. D.
Emptio venditio eſt, ſi pro merce nume-

Digitized by Google

numeratam pecuniam quis accipiat. T. 5. c. 391. C.
Emptio, veoditio an contrahi poſſit ea lege, ut poſt tempus eadem res revendatur venditori, & remaocipetur. Ibid. D.
Emptio, venditio ſub conditione fieri poteſt, ita & locatio. T. 5. c. 521. B.
Emptio, venditio an ut conſenſu contrahitur, ſic etiam contrario diſſenſu diſtrahi poſſit. Tom. 5. c. 512. A.
Emptio conſiſtit in perſona veri emptoris, licèt oondum ſolverit pretium: mora enim in ſolvendo pretio non diſſolvit emptionem jure perfectam. T. 6. c. 91. E.
Emptio jure perficitur conſenſu nudo. Ibid. E.
Emptio rei ſuæ non valet. T. 6. c. 125. E.
Emptio nudâ conventione diſſolvitur, ſi res ſequuta non fuerit. T. 6. c. 95. D.
Emptio, venditio nudâ conventione, nudoque conſenſu contrahitur, perficiturque. Ibid. D. & c. 96. B.
Emptio, venditio ſine pretio nulla eſt. T. 6. c. 502. D.
Emptio in partem tantùm non poteſt conſiſtere. T. 7. c. 890. D.
Emptio nudo conſenſu perficitur, & obligationem parit. T. 7. c. 828. B.C. & c. 837. C.
Emptio, venditio, & permutatio quot modit differant. Tom. 7. c. 837. C.
Emptio, venditio nudo conſenſu perficitur. T. 7. c. 835. D. & c. 837. C.
Emptio rei flagitioſæ nulla eſt. T. 7. c. 706. E.
Emptio nummorum plumbeorum, dolo malo contracta, nulla eſt. T. 7. c. 707. A.
Emptio ſine re non conſiſtit. T. 7. c. 709. E.
Emptio nuda, & imaginaria pro non facta eſt. T. 7. c. 716. E.
Emptio, & permutatio quid differant. T. 7. c. 687. A.
Emptio nulla quæ ſit. T. 7. c. 688. C. imaginaria. Ibid. C. adumbrata. Ibid. C. ſimulata. Ibid. C.
Emptio, & venditio quid differant. T. 7. c. 685. E.
Emptio an fieri poſſit per ouncium, vel per epiſtolam. T. 7. c. 687. A.
Emptio an contrahi poſſit inter patrem, & filium. T. 7. c. 687. D.
Emptio quid. Tom. 7. c. 684. B. emptionis nomen generale. Ibid. B.
Emptio an ſit conditionalis, an verò ſit reſolutio emptionis ſub conditione. T. 7. c. 690. E.
Emptio quomodo vitietur diſſenſu, T. 7. c. 696. C. & ſeq.
Emptio contracta ſub conditione, ſi voluero, nulla eſt; ſub conditione verò, cum voluero, valet. T. 7. c. 695. A.
Emptio liberi hominis an valeat, quoties in eum caſum confertur, cum ſervus erit. T. 7. c. 691. D.
Emptio, & hereditat in quo differunt. T. 7. c. 325. C. ſunt duæ cauſæ adquirendi dominii. Ibid. C.
Emptio nulla eſt propter perſonas non idoneas. T. 7. c. 702. A.
Emptio rerum ſacrarum, & publicarum nulla eſt, etiamſi fiat ab ignorante. T. 7. c. 701. E.
Emptio, & locatio quid differant. T. 7. c. 700. C.
Emptio fructuum, aut partus futuri an valeat. T. 7. c. 695. D.
Emptio ubi eſt perfecta, periculum pertinet ad emptorem. T. 7. c. 705. C.
Emptio in parte mutata dicitur renuvari, & reformari. T. 7. c. 693. E.
Emptio, & venditio quandonam contrahantur. Tom. 8. c. 1067. B.
Emptio bonorum quomodo olim introducta. T. 8. c. 1045. C.
Emptio, venditio an valeat, ſi contrahentes conſentiunt in corpore, & in nomine diſſentiunt. T. 8. c. 299. A.
Emptio eſt civile negotium. T. 9. c. 52. B.
Emptio rei litigioſæ nulla eſt. T. 9. c. 158. D.
Emptio ſpei. T. 9. c. 1075. E.
Emptio, & venditio ſpei eſt. T. 9. c. 1207. A.
Emptio ſimulata. T. 9. c. 292. A.
Emptio quid ſit. T. 9. c. 73. B. & T. 10. c. 996. E. & c. 1044. B.
Emptio, & permutatio in quo differunt. T. 9. c. 404. A.
Emptio malæ fidei non eſt emptio. T. 9. c. 243. C. & T. 10. c. 533. E.
Emptio dicitur tantùm de ea, quæ fit pretio numerato. T. 10. c. 34. A.
Emptio quibus caſibus poſſit a domino reprobari, atque reſcindi, etiamſi fraus non ſuperet dimidiam juſti pretii partem. T. 10. c. 271. C.
Emptio malæ fidei non eſt emptio, ſed ſtipulatio malæ fidei eſt ſtipulatio. Ibid. E. & c. 655. B.
Emptio ex nudo conſenſu initium præbet obligationi. Tom. 10. c. 654. D.
Emptio non perficitur nudo pacto. T. 10. c. 964. B.
Emptio an perficiatur ſolo conſenſu, ſine inſtrumentis. T. 10. c. 968. E.
Emptio perfecta eſt, ſi convenerit de pretio, & de merce. T. 10. c. 997. B.
Emptio ſimulata an rectè contrahatur. Ibid. C.
Emptio nudo conſenſu contrahitur, contrario diſſenſu diſſolvitur, non alterutro invito. T. 10. c. 1007. E. & c. 1008. A.
Emptionis definitio. Tom. 2. c. 267. E.
Emptionis ſymbola. T. 1. c. 1152. A.
Emptionis, & venditionis verbo Veteres promiſcuè uſos fuiſſe. T. 3. c. 227. D.
Emptionis ſpectari tempus oportere. T. 1. c. 1121. E.
In emptionis causâ levis præſumptio, & quælibet ſimplicitas oon ſufficit. T. 1. c. 1406. A.
Emptionis ſubſtantia eſt pretium. T. 4. c. 249. D.
Emptionis cauſa. Vide, Stipulatio.
Emptionis, venditionis ſubſtantia conſiſtit ex re, & pretio. T. 4. c. 245. C.
Emptionis ſubſtantiam ex pretio conſiſtere ubinam Papinianus affirmet. T. 5. c. 497. D.
Emptionis caſus de vino ita vendito, ut deguſtaretur. T. 5. c. 507. E.
De emptionis, & venditionis cauſa. T. 7. c. 355. A. & c. 359. A. & ſeq.
Emptionis appellatio ſpecialis. T. 7. c. 684. E.
Emptionis contractus cur duobus verbis appelletur emptio, & venditio. Ibid. E.
Emptionis origo. Tom. 7. c. 685. E.
Emptionis verbo promiſcuè utimur in locatione, & conductione. T. 7. c. 1290. E.
Emptionis, & venditionis verbo Veteres promiſcue utebantur etiam in locatione, & conductione. Tom. 7. c. 315. B. & c. 1290. E.
Emptionis, & venditionis verbo veteres promiſcuè utebantur. Ibid. E.
Emptionit affinis eſt locatio. T. 7. c. 1291. A.
Emptionis, venditioniſque appellationibus promiſcue veteres uſos etiam in locatione, & conductione. T. 7. c. 784.
Emptionis venditionis contractum interdum claudere. T. 7. c. 779. C.
Emptionit venditionis natura an ſit, ut venditor rem faciat accipientis. T. 7. c. 836. B.
Emptionis, & venditionis appellationibus quomodo Veteres promiſcuè uſi ſint. Tom. 7. c. 784. B.
Ex emptionis, & venditionis negotio ultro, citroque naſcuntur actiones. T. 7. c. 733. D.
Emptionis ſubſtantia an conſiſtat in pretio. T. 8. c. 326. D.
Emptionis natura quæ. T. 9. c. 365. C.
Emptionis, & venditionis natura eſt, ut viciſſim ſatiſdationes nullæ imponantur. T. 9. c. 40. A.
Emptionis veſtis. Tom. 9. c. 73. C.

Emptionis ſimilis eſt æſtimatio. T. 9. c. 1294. D.
In contractu emptionis, venditionis an pates ſint emptoris, & venditoris partes. T. 10. c. 192. D. E.
Emptioni pactum adjectum ex continenti obligat. Tom. 3. c. 277. E.
Emptioni ſimilis eſt permutatio. T. 4. c. 704. E.
Emptioni, venditioni quàm proxima ſit locatio, conductio, & an iiſdem regulis contineatur. T. 5. c. 497. D.
Emptioni detrahere eſt ab ea recedere; adjicere contractui emptionis eſt intactâ ſubſtantiâ emptionis aliquid de acceſſionibus, de pediſſequis emptionis paciſci. T. 4. c. 255. B.
Emptioni ſimilis eſt æſtimatio litis. Vide, Æſtimatio litis.
Emptioni ſimilis eſt permutatio. T. 10. c. 664. C.
Emptionem vitiat in materia diſſenſus. T. 1. c. 1218. A.
Emptionem non infirmat fraus in pretio. T. 1. c. 1186. E.
Quæ poſt emptionem ex intervallo pacta fiunt, aliquid adjiciunt emptioni, vel detrahunt. T. 3. c. 278. D.
Poſt emptionem perfectam fructus rei venditæ ad emptorem pertinent. T. 1. c. 394. E.
Emptionem, venditionem perfectam uter prior implere debeat, emptor, an venditor. T. 3. c. 672. D.
Emptionem non eſſe ereptionem, cum venditor vendit invitus, niſi forte vendat pignoris causâ. T. 2. c. 268. B.
Emptionem, venditionem a locatione, & conductione in quibuſnam differre dicat auctor. Tom. 5. c. 519. D.
Emptionem pignoris in perſona debitoris non conſiſtere. T. 6. c. 91. D.
Emptionem, venditionem reſcindi mutuâ conventione venditurus, re integrâ. T. 6. c. 95. D.
Emptionem nullam facit diſſenſus. T. 7. c. 785. E.
Emptionem, venditionem an error in pudicitia, vel integritate puellæ vitiet. T. 7. c. 751. C.
Ad emptionem contrahendam tria eſſe neceſſaria. Tom. 7. c. 696. B.
Actio ad diſtrahendam emptionem an competat emptori, qui mulierem emptam credidit virginem abſque affirmatione venditoris. T. 10. c. 274. C. D.
Emptionem, venditionemque quod recipit, multo magis pignerationem. T. 10. c. 1022. B.
In emptione tantùm intervenit arra, non in locatione. T. 3. c. 104. E.
Ab emptione quando licet diſcedere. T. 1. c. 772. C.
In emptione duobus temporibus bona fides exigitur, T. 1. c. 1121. D.
In emptione, & venditione licet contrahentibus ſe invicem circumſcribere, T. 2. c. 1132. B.
In emptione, & venditione bona fides exigitur & contractus, & traditionis tempore. T. 4. c. 631. B.
In emptione mera quid inſpici debet, & in emptione, quæ ſit pignoris causâ. T. 4. c. 901. A. B.
In emptione bonorum præfertur is, cui major pecunia debetur. T. 4. c. 1259. D.
In emptione, & venditione annulus arræ nomine dari ſolebant. T. 5. c. 559. E.
In emptione quæ cautio emptori a venditore præſtanda ſit. T. 5. c. 501. D.
Emptione ſub disjunctione factâ, cujuſnam ſit electio. T. 5. c. 508. C.
In emptione, venditione diſcretam eſſe mercem a pretio, diſcretum venditorem ab emptore, non in permutatione. T. 5. c. 501. A.
Emptione contractâ an res in emptionem tradita poſſit pro emptore uſucapi ex lege commiſſoria. T. 5. c. 740. D. E.
In emptione dominium rei transferre non eſt neceſſe. T. 7. c. 693. C.
Ab emptione quando recedi poſſit. T. 7. c. 694. B.
In emptione præſumitur plerumque colliditas, aut gratia. T. 7. c. 670. E.
De emptione cautiones. Tom. 7. c. 154. E.
Ex emptione ipſo jure nullam ex empto actionem eſſe. T. 7. c. 786. A.
De emptione, quam quis alteri facit, vel ſibi ſub alterius nomine, vel aliena pecunia. T. 9. c. 384. B. & ſeq.
De emptione contrahenda. T. 9. c. 363. B. & ſeq.
In emptione quæ exiguntur. Ibid. B.
Ab emptione quando liceat diſcedere. T. 9. c. 371. D. & ſeq.
In emptione, & locatione arbitrium non ſumitur pro arbitratu boni viri, ſecus in aliis contractibus bonæ fidei. T. 10. c. 653. B.
Emptiones imaginariæ olim frequentiſſimæ erant. T. 8. c. 388. C. hodie deſierunt eſſe in uſu, Ibid. C.
In emptionibus a ſervo factis cujus, & cur mens, voluntas fides, & ſcientia ſpectanda ſit. T. 5. c. 742. E.
In emptionibus, & venditionibus vectigal quod ærario inferebatur, T. 5. c. 1018. D.
In emptionibus, venditionibus an ſemper leges dicantur a venditoribus, T. 5. c. 525. A.
In actionem ex empto veniunt uſuræ poſt traditionem. Tom. 1. c. 395. A.
Ex empto actio de peculio eſt prætoria, non civilis. Tom. 6. c. 719. C.
Ex empto actioni etiam ineſſe redhibitionem rei venditæ, & quando. T. 7. c. 751. B.
Ex empto actionem concurrere cum omnibus condictionibus. T. 7. c. 752. D.
Ex empto obligatio tam civilis eſt, quàm naturalis. T. 9. c. 52. B.
Actio ex empto quo caſu cum domino eſt, ut aut emptioni ſtet, aut ab emptione diſcedat. T. 10. c. 271. C.
Actio ex empto eſt redhibitoria, reſciſſoria, æſtimatoria. T. 10. c. 444. E.
Actio ex empto per procuratorem nobis non adquiritur, per nuntium, aut epiſtolam adquiritur. T. 10. c. 659. C.
Actione ex empto an poſſit agi, ut redhibeatur ob morbum, vel vitium latens. T. 10. c. 760. C.
Ex empto actio eſt perpetua. T. 10. c. 764. E.
Actio ex empto, & actio ex vendito ſæpe ſumuntur utralibet pro altera, T. 10. c. 768. D.
Ex empto agi ad reſcindendam venditionem ubſurdum videtur. T. 10. c. 1031. D.
Emptor bonorum. T. 1. c. 250. C. D.
Emptor an condictione furtivâ de peculio teneatur. T. 1. c. 1473. C.
Emptor malæ fidei de evictione actionem non habet. T. 2. c. 1324. B.
Emptor malæ fidei quis. T. 1. c. 1142. C.
Emptor malæ fidei de fructibus perceptis tenetur. Tom. 2. c. 651. A.
Emptor repellitur exceptione doli mali, ſi agat ex ſtipulatu. T. 1. c. 1377. C.
Emptor ut pretium, ita & arram dat, non venditor. T. 3. c. 104. E.
Emptor pretium minori ſolvere cogitur, quaſi æs alienum. T. 1. c. 1001. C.
Emptor ſi pretium non ſolverit; fundus inemptus eſto. T. 1. c. 1412. A. B.
Emptor, & venditor quando ſimul puniuntur. T. 4. c. 851. C.
Emptor ſive ſciat, ſive ignoret indiſtinctè tenetur, ſed cum moderamine. T. 4. c. 948. B. & ſeq.
Emptor, & venditor in quo differunt. T. 4. c. 659. B.
An emptor teneatur actione empti; qui manumiſit. T. 4. c. 665. B. qua actione quis poteſt petere æſtimationem ſervi. Ibid. c. 666. A.
Ubi emptor fecit contra legem venditionis, an venditori ſit pœnæ

per-

perſequutio in ſtipulationem deductæ. T. 4. c. 662. D.
Bmptor contractui legem dicit, non venditor. T. 4. c. 107. A.
Emptor. Vide, Venditur.
Emptor, qui auctorem non laudavit iu evictione, dolo malo feciſſe videtur. T. 5. c. 872. B.
Emptor, & donatarius in quo differunt. T. 5. c. 1194. E.
Emptor, & venditor in quibusnam differant. T. 5. c. 650. C.
Emptor ne in monumentum, quod emit, inferat quos volet, pacto caveri an poſſit. T. 5. c. 389. B.
Emptor an bereditatis ſumptus, litis cauſâ lactos, repetere poſſit. T. 5. c. 577. A.
Emptor quandonam ſibi de cautione damni pruſpicere poſſit, & debeat. T. 5. c. 649. B.
Emptor quandonam legem contractui dicere videatur. T. 5. c. 518. B.
Emptor cur prohiberi poſſit ſcpelire mortuum in fundo empto. T. 5. c. 389. C.
Emptor jure civili non ſuccedit in vitium venditoris. T. 6. c. 828. A.
Emptor quibus caſibus adversùs ſuum auctorem regreſſum non habeat. T. 6. c. 1026. B.
Emptor bonæ fidei. Vide, Bonæ fidei emptor.
Emptor poterit ex empto vendito illum damnare, ſi non tradat. T. 6. c. 172. B.
Emptor, qui petit mercem, nihil agit, niſi offerat pretium. T. 6. c. 368. E.
Emptor hereditatis viecm heredis obtinere æquiſſimum videtur. T. 6. c. 94. B.
Emptor, qui ante traditionem rei venditæ, & ſolutionem pretii rem venditam ſubripuit venditori, tenetur actione furti. T. 6. c. 145. E.
Emptor uſuras temporis futuri, quod ſcilicet fluxit polt emptionem nominis fiſcalis, & ſulutionem pecuniæ fiſco debitæ, ab eo, cujus nomen emptum eſt, p:tere non poteſt. T. 6. c. 691. D.
Emptor an poſſit ſervum retinere, & de peculio agere, ſi nolit venditor pretia rerum amotarum reddere. T. 6. c. 538. E. & c. 539. A.
Emptor fundi an dominium fundi vindicare debeat non ſecundùm antiquos, ſed ſecundùm novos terminos. T. 6. c. 519. E.
Emptor niſi ſciens alienum eſſe fundum emerit, non præſtat evictionem fundi venditor. T. 7. c. 722. D.
Emptor bonæ fidei, & malæ fidei quis ſit. T. 7. c. 703. A. B. C.
Emptor non aliter fit, niſi ſoluto pretio, dominus. T. 7. c. 690. A.
Emptor an contentus eſſe debeat parte adjudicatà venditori pro diviſo, ſi emerit partem pro indiviſo. T. 7. c. 1368. C.
Emptor an, & quando doli nominé venditori teneatur actione ex vendito quanto pluris. T. 7. c. 765. A.
Emptor an poſſit agere in rem. T. 7. c. 733. E.
Emptor an poſt traditionem rei venditori uſuras pretii præſtare debeat. T. 7. c. 775. C.
Emptor ante pretii totius ſolutionem an poſſit agere ex empto rem ſibi tradi. T. 7. c. 767. C.
Emptor cogitur pretium ſacere accipientis. T. 7. c. 828. A. & c. 837. B.
Emptor an cogatur ſtare locationi. T. 7. c. 769. D.
Emptor cujus legis beneficio pecuniam rei venditæ debere deſinat. T. 7. c. 814. A.
Emptor eſt ſucceſſor rei, non juris. T. 7. c. 391. E.
Emptor actione ex vendito conventus an pretium ſolvere cogatur, an verò alterius rei præſtatione deſungi, & ſe liberare poſſit. T. 7. c. 735. A.
Emptor, evicto ſibi ſervo, an ultra duplum actione ex empto, vel ex duplæ ſtipulatione a venditore conſequi poſſit. T. 7. c. 755. C. D.
Emptor noxali judicio condemnatus ſervi empti nomine, qua actione experiatur adversùs venditorem. T. 7. c. 754. C. D.
Emptor probare debet, ſervum ex veteri vitio ante venditionem fugiſſe. T. 7. c. 868. D.
Emptor quando potiùs agat in id, quod intereſt, quàm de re empta tradenda. T. 7. c. 734. C.
Emptor quando utatur acceſſione venditoris. T. 7. c. 395. D. E.
Emptor quando uſuras pretii venditori dependat. T. 7. c. 737. D.
Emptor ſi mihi rem a me venditam leget, an legatum valeat. T. 7. c. 1024. B.
Emptor unus ſi ſit, & duo venditores, & unus venditor alteri venditori heres exſtiterit, quid fiat. T. 7. c. 749. B.
Emptnr bonæ fidei poteſt uſucapere rem emptam. T. 8. c. 780. D. quando teneatur actione hypothecaria. Ibid. c. 781. B.
Emptor quis præferatur in vendendis bonis creditoris. T. 8. c. 533. A.
Emptnr an fundum apprehendiſſe videatur, quem ei venditor eminus ex turre aliqua demonſtravit. T. 8. c. 252. D.
Emptor, ſi juſſerit rem deponi in domo ſua, an poſſidere eam videatur. Ibid. D.
Emptor, ſi rem emptam accepit ex cauſa lucrativa, an integra ſit ei actio ex empto. T. 8. c. 345. E.
Emptnr hereditatis omnia onera ſubit, etiam quod venditori defunctus debuit. T. 9 c. 61. D.
Emptor malæ fidei quis dicitur. T. 9. c. 1033. D.
Emptor hereditatis. T. 9. c. 39. A. & ſeq.
Emptor an poſſit expellere conductorem ædium. T. 9. c. 407. E.
Emptor moram facit, etiam non interpellatus. T. 9. c. 381. E.
Emptor, & donatarius in quo differunt. T. 9. c. 1335. D. E.
Emptor fiduciarius ſervi. T. 9. c. 970. B.
An emptor poſſit uſucapere rem peculiarem, quam ſervus inſciente domino veodiderit. T. 10. c. 86. D.
Quo caſu emptor rei furtivæ furti teneatur. T. 10. c. 87. A.
Emptor an poſſit uſucapere rem, quam emit a furioſn, quem ignorabat furere. T. 10. c. 24n. B.
Emptor ſi tempore ſit excluſus actiune redhibitoria, competet ei æſtimatoria. T. 10. c. 662. A.
Emptor ſi vindicat, nihil conſequetur ſumptuum nomine, niſi aliud convenerit. T. 10. c. 718. B.
Emptor an cogatur pretium ſolvere voluntate venditoris. T. 10. c. 749. A.
Emptur, qui ſtipulatus eſt, vacuam ſibi poſſeſſionem tradi, an actione ex ſtipulatu poſſit petere fructus perceptos poſt venditionem. T. 10. c. 751. D.
Emptor a venditore multum diſtat. T. 10. c. 750. A.
Emptor non aget de evictione ex empto, niſi pretium adnumeraverit. T. 10. c. 759. E.
Emptor nunquam ſtipulatur ſupra duplum. T. 10. c. 761. C.
Emptor ſervi ob aliquod ſervi vitium aliquid a venditore obtinuit deinde totus ſervus evincitur, quid fiet. T. 10. c. 761. D.
Emptor niſi pretium offerat, obſignet, ſolvat, non eſt actio ex empto. T. 10. c. 765. E.
Emptor ſi pretium repræſentaverit ultra re non accepta, quam ſit habiturus actionem. T. 10. c. 766. B.
Emptor, niſi ſtatim poſt traditionem rei pretium ſolvat, debet ex eo tempore uſuras pretii. T. 10. c. 757. D.
Emptor an poſſit dare ex promiſſo reum locupletem pretii nomine. T. 10. c. 768. C.
Emptor, qui emit a fiſco, ſtatim ſecurus eſt, nec neceſſaria eſt præſcriptio quinquennii. T. 10. c. 901. A.
Emptor hereditatis vicem heredis obtinet. T. 10. c. 936. E.
Emptor votum generat emendi minoris, & venditor pluris vendendi. T. 10. c. 1005. A.
Emptor an poſſit cenſeri fraudatus. T. 10. c. 1005. D. E.
Emptor venditori qua actione teneatur. T. 10. c. 1012. C.

Emptor non liberatur numerando alienam pecuniam, Tom. 10. c. 1017, A.

Emptor, qui agit redhibitoriâ debet rem reſtituere venditori. T. 10. c. 1031. C.

Emptoris, & venditoris tres differentiæ. T. 1. c. 1458. A,

Emptoris conditio melior eſt, quàm tertii creditoris, Tom. 4. c. 952, A.

Emptoris nomine quilibet ſucceſſor rei ſignificatur ex tabulis, heredis nomine ſucceſſor juris. T. 4. c. 893, D.

Emptoris an ſit electio in duobus Stichis in emptionem deductis, an verò venditoris, T. 5. c. 505. B,

Emptoris, & venditoris munere idem homo fungi non poteſt, T. 6. c. 92. D.

Emptoris prioris quando potior cauta eſt. T. 6, c. 92. D,

Emptoris jus an mutare poſſit diviſio inter alios facta. T, 7. c, 1368, B,

De emptoris hereditatis dolo, T. 9. c. 367. D.

Emptoris, & venditoris vocabula an rite confundantur, T. 10, c. 33. D,

Emptoris, & venditoris diſpar eſt ratio reſpectu *l. 2. Cod. de reſcin. vendit.* T. 10. c, 192. A,

Emptoris opinio quo caſu plus valeat, quàm veritas. Tom, 10, c. 240. D.

Emptoris dolo venditione ſervi extortâ, an valeat ſervi manumiſsio, T. 10. c. 282. C,

Emptoris an omnis utilitas æſtimetur, T. 10. c. 753. C,

Emptori venditio nec ſit lucrum, nec onus venditori, T. 1. c. 1434. B,

Emptori nemo habet jus offerendi pretii. T. 3. c. 474. E,

Emptori licet, quod pluris eſt, minoris emere, ſi poteſt; & venditori licet, quod minus eſt, pluris vendere. T. 4. c, 963. B, C,

Emptori competit actio ex empto vendito, T. 4. c. 967. A,

Emptori ob evictonem quis teneatur, tutor, an adoleſcens in rei venditione. T, 4, c, 971, A.

Emptori, aut donatario an proſit emptio, aut donatio tandiu ſolum, quandiu venditor, aut donator vivit. T. 5. c, 60. A,

Emptori an ſatis cautum ſit de damno, quod ante traditionem contigerit, actione ex empto, T, 5, c. 649. C.

Quibus caſibus emptori non competat adversùs venditorem de evictione actio. T, 6. c, 1026. B.

Emptori quando adeſſe debet venditor. T. 6. c. 9. C,

Emptori lactio ex locato penſionum nomine poſt venditionem an cedenda ſit. T. 7, c. 759, E.

Emptori actio empti quando competat. T. 7. c. 733. D. & ſeq.

Emptori adversùs venditorem quando competat actio ex ſtipulatione, T, 7. c. 755. C,

Emptori an proſit ignorantia. T, 7, c, 888. A.

Emptori, aut conductori quod placet, in dubio ſequendum, T. 7. c. 1479. A,

Emptori non cavens venditor cautionibus ſolennibus, an plus duplo teneatur, T, 7. c. 753. E,

Emptori, offerenti pretii partem, an competat actio ex empto rem ſibi tradi, T, 7. c. 767. D,

Emptori quandiu non cautum videatur, T. 7. c, 754. A.

Emptori venditor in re tradenda præſtare debet, ut in interdictis poſſeſſoriis, in lite de poſſeſſione potior, & ſuperior ſit, Tom, 7. c. 755, B,

Emptori ſi res vendita, vacua, & libera non præſtetur, competit actio quanti intereſt, T, 7. c. 737. A. B.

Emptori ſolutionem partis non parere actionem ex empto ad rem ſibi tradendam. T, 7, c, 768. A.

Emptori ſolutionem partis non parere actionem ex empto, re traditâ evictâ, ad integrum pretium reſtituendum, Ibid, A.

Emptori hereditatis quæ actiones competunt. T. 9. c. 366. D. quæ in emptorem ceſſant. Ibid. D,

Emptori quænam actiones competant. T, 10, c. 520, E.

Emptori ſubvenitur, ſi dimidio plus emerit. T. 10, c. 655, C.

Emptori ſi diſpliceat res empta, qua actione agat, ut cogat venditorem eam recipere. T, 10. c. 750. B,

Emptori actionis an detur utilis actio in debitores hereditarios, T. 10. c, 999. B. C,

Emptori quænam detur optio, cum de reſcindenda venditione agitur. T. 10. c. 1005. B. C. & c. 1020. D,

Eâdem actione agitur de evictione in id, quod intereſt, re evictâ emptori. T. 10. c, 1015. D.

Emptori, ſicut venditori, an detur reſtitutio. T, 10. c. 1043. C.

In emptorem an jus accreſcendi transeat. T, 3, 338. C, D,

Ad emptorem *l. 2, de reſtind. vend.* malè porrigi. T. 3, c. 468. B,

Emptorem delegare, & delegare, ſive mandare actionem in emptorem in quo differunt, Tom, 4. c. 932, E.

In emptorem an competat exceptio doli. T. 5. c, 822. E.

Emptorem hereditatis non cogi ſatiſdare, ſe ſatisfacturum creditoribus hereditariis. Tom. 7, c. 154. E,

Emptorem noxali judicio condemnatum ſervi nomine, ex empto actione id tantùm conſequi, quanti minimo defungi potuit, T, 7. c. 754. A. B.

In emptorem non tranſit jus heredis, ſicut nec in eum, cui heres in jure hereditatem ceſſit. T. 10. c. 311. A.

Emptorem inter, & venditorem ſine cenſus, & reliquorum onere, pactiones ſunt illicitæ; creditorem inter, & debitorem non ſunt penitus illicitæ. T. 10. c. 657. B. C.

Emptorem corporis inter, & emptorem juris differentia. T. 10. c. 999. D,

Pro emptore. T. 1. c. 1139. A, & ſeq.

Ab emptore ſi conveniatur nomine evictionis pro ſua parte, an exceptione doli mali oppoſitâ poterit deſiderare ab emptore, ut ſibi cedat emptor actiones adversùs coheredem, qui pro ſua parte nihil ſolvit, T. 4. c. 183. C.

Emptore inopiâ laborante propter incendium, quomodo venditor pecuniam ab eo petat. T. 5. c. 959. A,

Emptore agente ex ſtipulatu, fundum dari, an fructus poſtea capti etiam in eam actionem veniant, T, 7. c. 738, A.

Emptore beneficio novarum tabularum liberato, traditio rei venditæ an reſcindenda ſit. T. 7. c. 814. D. E.

Pro emptore quis poſsideat; T. 7. c. 224. A,

De emptore bonæ fidei, qui rem minoris emit ſine decreto, T. 9. c. 612. E. & c. 613. A.

Pro emptore poſsidere, T. 9. c. 160. C. & ſeq.

Emptore partem pretii offerente, venditor utitur retentione rei, oppoſitâ exceptione doli mali quaſi pignoris jure. Tom. 10. c. 765. E.

Emptores fructuum accipiuntur interdum pro conductoribus. T. 7. c. 1325. C,

Emptores fructuum pro conductoribus, ſeu colonis. T. 7. c. 315. A.

Emptores hereditatis a fiſco quibus actionibus tenentur, T. 9. c. 366. E,

Emptum ſi non tradatur, aut mancipetur, venditor cogi poteſt. T, 1, c. 374. D,

Emptum eſt ſpecies, paratum eſt genus. T, 7. c. 1158. C.

E'ναντιοφανὲς uti eaplicandum ſit. T. 3. c. 65. B,

Encapito anteſtari quid ſit, explicatur. T. 3. c. 675. D.

Encapito quid ſignificet. T, 7. c. 612. B,

Encauſtum, vel encautum quid ſit. T, 10. c. 840. E.

Encaute, encauta, & encautaria quæ ſint. T, 2. c. 838. A.

Encautum. T. 2. c. 57. E.

E'νδον κενὸν. T. 3. c. 311. D.

E'νθυμήματα quænam ſint. T. 2. c. 684. B.

Encherir. T. 9. c. 1239. A.

E'ναλλαγῆς figura, T, 6. c. 385. A. B.

Entamement deplaid, litis conteſtatio, T. 9. c, 113. A.

Enthea-

Entheata turba Bellonæ. T. 3. c. 289. D.

Entheca quid. T. 2. c. 5150. E.

Enthecæ vocantur dotes prædiorum, inſtrumenta prædiorum, cauſa repoſita. T. 6. c. 675. C.

Enthecæ an dicantur inſtrumenta omnia, quæ prædiorum causâ repoſita cuſtodiuntur. T. 6. c. 747. D. E.

Enthecæ. T. 7. c. 5144. A.

Enumeratio perſonarum ſemper virilea partes facit. T. 4. c. 610. C.

Eparchica quæ ſint. T. 3. c. 545. E.

Eparchicorum libri quid contineant. Ibid. E.

Eodem momento delatæ eſſe cenſentur duæ tutelæ, quæ eodem die delatæ ſunt. T. 5. c. 427. B.

Epheſæus legiſlator præſcriptionem 30. annorum introduxit. T. 9. c. 1030. E.

Ephetes quis dicatur. T. 2. c. 1095. E.

Ἐπιβολὴ quid ſit. T. 2. c. 1170. C. & T. 3. c. 107. C.

Epidemetica quæ. T. 2. c. 972. C.

Epidemetica quomodo abrogantur. T. 2. c. 977. A.

Epigrammata, vel quid aliud in infamiam alterius ſcribens, aut faciens qua actione conveniatur. T. 5. c. 754. A.

Epiphanius, Conſtantinopoleos Archiepiſcopus. T. 3. c. 350. A.

Epiſcopala concilium quid, & cur eo habendo ſint Epiſcopi diligentes. T. 6. c. 1001. B.

Ad Epiſcopalem curam quæ pertineant. T. 10. c. 822. E. & ſeq.

Epiſcopalia jura in quarta decimarum, & funerationum cujuſque Parochiæ. T. 6. c. 913. C. quo tempore hæc jura præſcribantur. Ibid. C.

Epiſcopalia jura quæ. T. 6. c. 908. C. D.

Epiſcopatus liberat curiâ. T. 2. c. 5519. C.

Epiſcopatus ſummum Sacerdotium dicitur. T. 6. c. 975. C.

Epiſcopatus plerique non ſubjacent Metropolitano, ſed ſoli Romano Pontifici. T. 6. c. 916. D.

Epiſcopatuum unio ad ſummum Pontificem attinet. T. 6. c. 1012. E.

Epiſcopus ex Clero, vel ex Monaſterio aſſumendus, non ex plebe. T. 2. c. 5040. A.

Epiſcopus ex Clericis, vel Monachis non ordinatur, niſi ſex menſes in clero permanſerit. T. 1. c. 535. D.

Epiſcopus in litibus audiendis adjungatur Præſidi ſuſpecto. T. c. 1123. B.

Epiſcopus, qui ſuffragium dedit, & qui accepit pari pœnâ coercentur. T. 2. c. 5047. B.

Epiſcopus neque uxorem, neque liberos habeat. T. 2. c. 5040. C.

Epiſcopus ſingulis annis inſpiciat opera civitatis. Tom. 5. c. 540. D.

Epiſcopus feudum dare poteſt. T. 2. c. 1183. B.

Epiſcopos ad teſtimonium dicendum in jus vocari non poteſt. T. 2. c. 1547. A.

Epiſcopus exſequutionem ſuæ ſententiæ non habet, ſed tantum cognitionem, & audientiam, & cur. T. 4. c. 838. A.

Epiſcopus dominus appellatur. T. 6. c. 776. B.

Epiſcopua legitimus clericorum judex. T. 6. c. 769. A.

Epiſcopus poteſt teſtamentum facere de his bonis, quæ habuit propria ante epiſcopatum. T. 6. c. 1042. B. C.

Epiſcopus nova feuda in Eccleſia introducere non poteſt. T. 6. c. 1031. B.

Epiſcopus jus viſitationis non poteſt amittere. T. 6. c. 916. B.

Epiſcopus debita contrahens extra rem, & cauſam Eccleſiæ, Eccleſiam non obligat. T. 6. c. 1035. D.

Epiſcopus non poteſt a ſede ſua dejici ab Archiepiſcopo ſine auctoritate Synodi. T. 6. c. 921. E. & c. 922. A.

Epiſcopus clericorum judex ordinarius. T. 6. c. 788. B.

Epiſcopus de appellatione judicis delegati cognoſcit. T. 6. c. 958. D.

Epiſcopus Pariſienſis habet juriſdictionem temporalem, & Comitis vicem gerit. T. 6. c. 785. D.

Epiſcopus dicitur Sacerdos per eminentiam, quia ſummus eſt Sacerdos in ſua Diœceſi. T. 6. c. 975. B. C.

Epiſcopus de clerico regradato poteſt cognitionem ſuſcipere. T. 6. c. 772. E.

Epiſcopus procuratoris loco eſt, ideo Eccleſiæ poteſt meliorem conditionem facere, deteriorem non poteſt. T. 6. c. 1036. D. niſi alia ſit loci conſuetudo. Ibid. E.

Epiſcopus tenetur beneficia conferre intra ſex menſes a die vacationis computandos. T. 6. c. 860. A. aliàs ad Capitulum defertur collatio. Ibid. B.

Epiſcopus ante conſecrationem plenam auctoritatem non habet. T. 6. c. 784. E.

Epiſcopus Xenodochii ordinationem habet. T. 6. c. 952. C.

Epiſcopi judicium vocatur Eccleſiæ judicium. T. 6. c. 924. D.

Epiſcopi unius teſtimonium fidem facit in judicio. T. 6. c. 856. C.

In Epiſcopi poteſtate non eſt reditus Eccleſiæ minuere, ut augeat ſuos, niſi ex conſenſu Archidiaconi. T. 6. c. 991. B. C.

Epiſcopi Pariſienſis controverſia adversùs Abbatem S. Genovefæ ob parochiam S. Stephani de monte. T. 6. c. 827. B. nunquam eam parochiam poſſedit. Ibid. C.

Epiſcopo relictum legatum ut valeat. T. 6. c. 1045. B. C. D.

Epiſcopo non licet prædia Eccleſiaſtica vendere ſine conſenſu Capituli. Vide, Venditio prædiorum Eccleſiaſticorum.

Epiſcopo morbo ſontico laboranti datur adjutor, qui obeat munera Eccleſiaſtica. T. 6. c. 1004. E.

Epiſcopo non licet bona Eccleſiaſtica alienare ſine conſenſu Capituli. T. 6. c. 1014. B.

Epiſcopo licet delegare alicui poteſtatem conferendi beneficii. T. 6. c. 1012. B.

Epiſcopo non conferente intra ſex menſes, collatio devolvitur ad Capitulum. T. 6. c. 999. B.

Epiſcopo Eccleſiæ ſiquid legatum ſit, an Eccleſiæ relictum eſſe videatur. T. 7. c. 5324. D.

Ab Epiſcopo an appellare liceat. T. 10. c. 800. E.

Epiſcopi qui. T. 2. c. 21. B.

Epiſcopi non ſunt in patria poteſtate. T. 2. c. 1119. C.

Epiſcopi monachi, tutores, vel curatores eſſe non poſſunt. T. 2. c. 1146. E.

Epiſcopi juriſdictionem non habent, nec apparitionem, nec exſequutionem. T. 2. c. 31. B.

Epiſcopi olim ſoli Sacerdotes. T. 2. c. 1033. C.

Epiſcopi extra Epiſcopem ſuam ſupra annum non abſint. T. 1. c. 540. D.

Epiſcopi ut, & cur regradandi. T. 2. c. 1092. A. B.

Epiſcopi, vitiis clericorum conniventes, graviùs clericis puniuntur. T. 2. c. 971. E. & c. 972. A.

Epiſcopi, qui circa latus ſummi Pontificis agunt. T. 6. c. 776. C.

Epiſcopi donare non poſſunt ſupra modum Concilio Toletano præſtitutum. T. 6. c. 1039. E.

Epiſcopi dum duos digitos erigunt, quid ſignificet. T. 9. c. 1263. A.

Epiſcopi quo tempore inviſunt cuſtodias. T. 9. c. 5388. B.

Epiſcopi quomodo interrogentur. T. 10. c. 636. E.

Epiſcopi quinam ſint. Tom. 10. c. 819. A.

Epiſcopi juriſdictionem non habent. T. 10. c. 822. A.

Epiſcopi, & clerici vetantur jurare corporaliter, ſed non vetantur jurare ex ſcripto. T. 10. c. 897. E.

De Epiſcoporum ordinatione. T. 3. c. 454. D. E.

Epiſcoporum gradus. T. 2. c. 1041. A.

De Epiſcoporum judicio. T. 3. c. 491. C.

Epiſcoporum ſummus honos jus pallii. T. 6. c. 889. D.

In Epiſcoporum confirmationibua inquiſitio morum præcedere debet. T. 6. c. 940. C.

Epiſcoporum eſt inſtituere, & deſtituere presbyteros, & ordinare

rectores Parochianos; T. 6. c. 919. E. conficere chriſma baptiſmatis. Ibid. c. 920. C. conſecrare baſilicas, & altaria. Ibid. C.
Epiſcoporum juriſdictio non præſcribitur a Diœceſanis. T. 6. c. 916. B.
Epiſcoporum electio literis conſignanda. T. 6. c. 794. B.
Epiſcoporum eſt clericos inopes alere. T. 6. c. 987. C. D.
Epiſcoporum electio olim apud populum erat. T. 6. c. 833. A.
Epiſcoporum creatio favore populi Chriſtiani. T. 9. c. 1452. B. C.
Ab Epiſcoporum ſententiis quo caſu non poſſit appellari. T. 10. c. 823. D.
Epiſcoporum ordinationes quomodo faciendæ ex decreto Concilii Milevitani. T. 10. c. 840. B.
De Epiſcoporum teſtimoniis plura. T. 10. c. 967. A. B.
Ab Epiſcopis res judicatæ ad effectum perduci debent a Præſidibus. T. 4. c. 838. A.
In Epiſcopis continentia major eſſe debet. T. 6. c. 974. C.
Epiſcopis tributa eſt audientia, non juriſdictio. T. 9. c. 1081. D.
Epiſcopis invitis non debet denuntiari teſtimonium. T. 10. c. 820. E.
Ab Epiſcopis, vel clericis adquiſita, dum divino cultui dant operam, an patri adquirantur. T. 10. c. 821. D.
Epiſcopos ſine Archiepiſcopi literis in urbem non venire. T. 2. c. 1123. C.
Ad Epiſcopos pertinet rerum venaſium cura. T. 6. c. 1025. A. B. C.
Ἐπισταθμία. T. 5. c. 1027. C.
Epiſtola aliud eſt, aliud libellus. T. 2. c. 505. D. & T. 9. c. 1099. D.
Epiſtola Divi Adriani. T. 1. c. 207. D.
Epiſtola viva quæ ſit. T. 1. c. 770. E.
Epiſtola pro pacto. T. 1. c. 1462. E.
Epiſtola fideicommiſſaria quid eſt. T. 4. c. 540. A. non eſt quælibet & alia epiſtola. Ibid. B.
Epiſtola Divi Adriani tantùm ſcripta eſt de fidejuſſoribus, ſed ex æquitate porrigitur quoque ad plures mandatores. T. 4. c. 957. C.
Epiſtola eſt tacitus nuntius; T. 5. c. 408. C.
Epiſtola ſtipulationem an faciat. T. 6. c. 709. C. D.
Epiſtola quæ inter præſentes pro ſtipulatione habetur. T. 6. c. 530. D.
Epiſtola habetur pro pacto, utroque conſentiente in epiſtola. Ibid. D.
Epiſtola abſenti miſſa utrùm debeat haberi pro conſtituta pecunia. T. 6. c. 610. A.
Epiſtola, & codicilli in quo differant. T. 7. c. 1144. E.
Epiſtola, & literæ in quo differant. Ibid. E.
Epiſtola habetur pro nuda pactione. T. 7. c. 668. C.
Epiſtola eſt tacitus nuntius, & contra nuntius eſt epiſtola loquens. T. 8. c. 325. C. D.
Epiſtola, qua quis declarat, ſe alii tradidiſſe, an poſſeſſorem eum faciat. T. 8. c. 311. D.
Epiſtula judicis non eſt ſententia. T. 9. c. 1099. D.
Epiſtola non obligat. T. 10. c. 978. A.
Epiſtola, quæ rogat, mandatum eſt. T. 10. c. 988. E.
Epiſtola eſt mutus nuntius. T. 10. c. 1016. C.
Epiſtola an ſit potior codicillis. T. 10. c. 1114. A.
Epiſtolares qui, & quot numero. T. 2. c. 936. D.
Epiſtolæ beneficium Divi Adriani an ad duos reos promittendi pertineat. T. 4. c. 1315. B.
Epiſtolæ Divi Adriani beneficium. T. 6. c. 451. B. Vide, Beneficium epiſtolæ Divi Adriani.
Epiſtolæ Divi Adriani exceptio. Vide, Exceptio epiſtolæ Divi Adriani.
Per epiſtolam manumiſſio dabatur. T. 6. c. 310. E.
Per epiſtolam rectè conſtitui pecuniam pro alio. Tom. 6. c. 57. B. C.
Ex epiſtola an naſcatur obligatio, ſed ex cauſa tantùm in epiſtola expreſſa. T. 6. c. 530. D.
In epiſtola fideicommiſſaria poteſt alii relinqui hereditas per fidei commiſſum verbis precariis. T. 9. c. 806. A.
Epiſtolæ, & literæ differunt. T. 1. c. 803. E.
Epiſtolæ teſtimoniales. T. 2. c. 1041. A.
Epiſtolæ formales, vel formatæ. Ibid. B.
Epiſtolæ canonicæ, & earum diviſio. Ibid. B.
Epiſtolæ diptycæ. Tom. 3. c. 105. C.
Epiſtolæ commendatitiæ non obligant. T. 4. c. 536. E.
Epiſtolæ cautiones quæ ſunt. T. 9. c. 1252. D.
Epiſtolæ comminationes. Vide, Comminationes epiſtolæ.
Epiſtolæ conventionales quæ. T. 9. c. 1252. E.
Epiſtolas qui in alterius fraudem ſcripſerit, lege Cornelià tenetur. T. 1. c. 510. B.
Epitheta Papiniani, ejuſque laudes, & ornamenta quæ. T. 4. c. 3. B. C. D.
Epitonia. T. 1. c. 434. D.
Epocha quid ſit. T. 3. c. 389. C.
Epomphalia. T. 3. c. 502. B.
Epulæ nundinariæ. T. 3. c. 99. E. & c. 100. A.
An equæ prægnanti, & furtivæ partus editos apud bonæ fidei emptorem ad illum pertineat. T. 10. c. 100. B. C.
Eques Romanus ejectus e numero judicum, quòd uxorem eam reduxiſſet, cui crimen adulterii intenderat. T. 10. c. 723. E. & c. 724. A.
Equeſtrem ordinem affectans quænam habere debeat. T. 3. c. 611. B. C.
Equi, curſui publico deputati, ſolis agitentur flagellis. T. 2. c. 988. B.
Equi. Vide, Equitium.
Equis curſualibus Provinciales ne pabula conferre cogantur. T. 2. c. 992. D.
Equis legatis, equas quoque legari. T. 1. c. 456. D.
De eo, qui equis alienis equas ſuas ſubjicit. T. 3. c. 365. C.
Equis legatis fetus poſt moram editi tantùm debentur: equitio verò legato, fetus quoque ante moram editi debentur, & cur. T. 4. c. 132. E.
Equis legatis non continetur equitium. T. 5. c. 1199. D.
Equis generoſis ſi avenæ, & pabuli modus certus legatus ſit, an debeatur, & præſtandus ſit. T. 7. c. 1318. C.
Æquitatis ratione, parere condictionem eſt condictione indebiti repeti. T. 4. c. 168. E.
Equites laticlavi. T. 3. c. 359. C.
Equites legionarii qui dicuntur. T. 9. c. 937. A. vexillarii qui ſunt. Ibid. A.
Equites Romani, petentes a Principe veniam ætatis, mores ſuos probare priùs debeant apud Præfectum vigilum. T. 10. c. 858. B.
Ex equitibus Romanis ſumebantur Præſides. T. 4. c. 833. A.
Equitii vindicatio. T. 7. c. 32. C.
Equitio legato fetus ante moram editi debentur. T. 4. c. 132. E.
De equitio alieno legato. T. 5. c. 1199. A.
Equitium, & equi in quo differant. Ibid. B.
Equitium nomen eſt collectivum. T. 5. c. 1198. E.
Equitum ordo in urbe ſecundus. T. 2. c. 948. B.
Equitum tria genera apud Gallos, *Chevaliers, Bannerets, Bachelier.* T. 2. c. 1240. E.
Equitum Romanorum tranſvectio. T. 7. c. 117. D.
Equitum vexillatio. T. 9. c. 937. A.
Equo an duo, vel plures ſinguli in ſolidum uti poſſint. T. 7. c. 1350. A.
Equo legato, ſequuntur ornamenta. T. 7. c. 1178. D.
Equorum legato non ineſt fetura. T. 5. c. 1199. A.
Equorum pompa. T. 7. c. 117. D.
Equos circenſes qui in ſuos convertit uſus, ut mulctandus. T. 2. c. 825. B.
Equum venalem ſi quis emptori expe-

experiendum dederit, & is interim ex eo quæſtum ſecerit, qua actione quæſtus ab illo repetatur. T. 7. c. 857. E. & 858. A.
Equus publicus. T. 7. c. 117. D.
Eradicitus plus eſt, quàm radicitus. T. 4. c. 1263. C.
Erctum quid ſit propriè. T. 1. c. 257. B.
Erciſcundæ etymon. Ibid. B.
Erciſcundæ familiæ qui agit, non confitetur, adverſarium eſſe ſibi coheredem. T. 3. c. 244. E.
Erciſcundæ familiæ non niſi ſemel agi poteſt. T. 1. c. 378. E.
Erciſcundi ex quorumnam ſententia ji ſint, quibus mediam viam ſequi amicum, & familiare ſit. T. 5. c. 380. E.
Eremitæ propriè qui ſint. T. 2. c. 1038. D.
Eremodicii pœnæ quæ. T. 9. c. 134. C.
Ex eremodicio damnari, & ex contumacia damnari paria ſunt. T. 1. c. 995. D.
De eremodicio quædam. T. 10. c. 799. B. C.
Eremodicium quid. T. 1. c. 995. B. & T. 4. c. 875. D. & T. 10. c. 789. C.
Eremodicium, & vadimonium quo diſſident. T. 1. c. 995. B.
Eremodicium, actore, vel reo abſente, contrahitur. Ibid. B.
Eremodicium contrahere qui dicantur. T. 7. c. 160. C.
Eremodicium quando contrahit actor. T. 9. c. 134. C.
Eremodicium quando ab utraque parte contrahitur. T. 9. c. 136. E. & c. 137. A.
Eremodicium quid. T. 9. c. 135. A. innumeri confundunt vadimonium, & eremodicium, & litem conteſtatam. Ibid. A.
Ereptitia legata. T. 1. c. 812. A.
Ereptitia legata quæ dicuntur. T. 7. c. 1232. B. ereptitiæ hereditates. Ibid. B.
Ereptitia adquiruntur fiſco ſine poſſeſſione. T. 9. c. 103. C.
Ereptitia quid diſtent a caducis. T. 10. c. 478. B.
Ereptitium quid. T. 1. c. 319. D.
Ereptitium quid ſit. T. 7. c. 1477. D. E. quomodo diſtet a caduco. Ibid. E. an fiſco vindicetur. Ibid. E.
Ereptoria quæ dicuntur. T. 9. c. 797. B.
Ereptoria appellantur caduca, quæ ut indignis auferuntur a fiſco. T. 9. c. 906. B.
Ereptorium legatum. T. 9. c. 797. B.
Ergaſterium pro cella meretricis. T. 9. c. 1424. E.
Ergolabi. T. 9. c. 397. D.
Ergolabi ſunt operum redemptores. T. 10. c. 652. C.
De ergolabis, ſeu redemptoribus litium. T. 3. c. 211. E.
Ergolabos inter, artifices, & architecto differentia. T. 10. c. 1033. C.
Eripere quid. T. 1. c. 1119. D.
Eripi, & ereptitia quid dicatur. T. 10. c. 478. B.
Ermineuticon quid ſit, T. 7. c. 895. E.
Erit, & *eſt* articuli. T. 8. c. 577. B. ad præteritum tempus trahuntur. Ibid. C.
Erogari non minus debet, quàm juſſit teſtator. Tom. 4. c. 877. C. quid ſi plus. Ibid. C. modus ſervandus quis. Ibid. D.
De erogatione pecuniæ ſententia Joannis veteris gloſſatoris quæ. Ibid. C.
Erogationes voluptuariæ patri non imputantur. T. 9. c. 309. B.
Erogationes juſtæ quæ. Ibid. A. B.
Erogationes finem num faciat teſtatoris voluntas, T. 4. c. 877. C.
Erogationibus juſtis cum in rem patris convertit pecuniam filius, quam patris injuſſu mutuam ſumpſit, ceſſat actio quod juſſu, & competit de in rem verſo in patrem. T. 9. c. 309. A.
Errans in re, & errans in perſona in quo differant. T. 7. c. 573. E.
Errans in ſuo ſtatu fideicommiſſum an relinquere poſſit. Tom. 7. c. 962. E.
Errans rei ſuæ dominium non amittit. T. 9. c. 220. B.
Errans in cauſa traditionis dominium amittit. Ibid. B.
Errans in perſona dominium non amittit, Ibid. B.
Errans in re ipſa, reive dominio, dominium non amittit. Ibid. A.
Qui errant, neque ſenſiſſe, neque conſenſiſſe dicuntur. T. 6. c. 4. E.
Errantes non poſſe videri ſentire, aut conſentire. T. 7. c. 96. C.
Errantes non conſentiunt. T. 7. c. 96. C. & c. 129. D.
Erranti is comparatur, qui dubitat. T. 1. c. 1255. A.
Erranti datur condictio, non donanti. T. 4. c. 257. D.
Erranti in facto venia datur. T. 4. c. 815. E.
Erranti, & ignoranti ex juſta cauſa quàm æquum ſit ſubveniri. T. 5. c. 474. B. C.
Erranti in re non datur communi dividundo utilis. T. 7. c. 574. D.
Erranti ſua ſigna non nocent, neque ſubſcriptiones. Tom. 10. c. 1020. C.
Errantibus in facto ſubvenitur, non ignaris. T. 7. c. 895. C. D.
Errantibus in calculo an detur condictio. T. 9. c. 227. A.
Errantis nulla eſt voluntas. T. 5. c. 906. C.
Errantis nullus eſt conſenſus. T. 6. c. 1072. B.
Errare non eſt turpe, ſed in errore perſeverare turpiſſimum. T. 10. c. 124. B.
Qui errat, non contemnit jus. T. 4. c. 1495. B.
Errat in jure, qui parentes quidem ſuos ſcit, jus autem cognationis ſe habere neſcit. Tom. 5. c. 629. B.
Errat in facto, qui neſcit a quibus parentibus natus ſit. Ibid. B.
De eo, qui erravit in re. T. 7. c. 573. C. D.
Erro eſt puſillus fugitivus. T. 7. c. 753. A.
Error jus facit. T. 3. c. 265. D.
Error juris uſucapionem impedit, facti error uſucapionem parit. T. 1. c. 1138. D.
Error juris lucro non adficit, ſed damno liberat. T. 3. c. 137. D.
Error juris quenquam non ſubjicit pœnæ, neque ſubducit. Ibid. E.
Error ſupinus. T. 1. c. 1210. A.
Error in nomine proprio an ſtipulationem vitiet. T. 1. c. 1184. E.
Error in materia. vel in forma non vitiat ſtipulationem. T. 1. c. 1177. C.
Error calculi an retractari poſſit. T. 2. c. 643. B.
Error facti, ideſt, rei geſtæ, excuſat. T. 2. c. 53. D.
Error propriè eſt ignorantia facti. T. 4. c. 502. D.
Error Alciati, qui eſt in titulo de officio Præſidis. T. 4. c. 832. D.
Error facit legatum, aut fideicommiſſum inutile. T. 4. c. 534. A.
Error facti non obſtat uſucapioni. T. 4. c. 636. C. error juris eam impedit. Ibid. C.
Error facti quandu nocet, & quando non nocet. Tom. 4. c. 1430. A. & ſeq.
Error facti & nihil eſt magis contrarium confeſſioni, quàm error facti. T. 4. c. 507. B.
Error facti nec maribus quidem in damnis, vel compendiis obeſt. T. 4. c. 1429. E.
Error falſæ cauſæ non parit uſucapionem, ſi errorem traditio non ſequuta ſit. T. 4. c. 632. B.
Error juris civilis militem excuſat. T. 4. c. 815. C.
Error juris quando locum habet, & excuſat. T. 4. c. 381. A.
Error juris condicentibus indebita ſoluta nocet. T. 4. c. 1431. C. qui condicit, quod ſolvit, id agit, ut adquirat, quod amiſit, non ut quod ſuum eſt, non amittat. Ibid. C.
Error juris in compendiis, quandoque ruſticis non nocet, maximè ſi juriſconſulti copiam non habuerint. T. 4. c. 1452. A. ſententia Menandri eſt, non licere ignore leges naturæ. Ibid. D.
Error juris quando nocet, & quando non, item error facti. T. 4. c. 1430. A. & ſeq.
Error juris gentium non remittitur. T. 4. c. 813. A.
Error juris nocet in compendiis, non in damnis rei ſuæ. T. 4. c. 1302. D.

Error juris, Vide; Juris error.

Error teſtatoris cur legato officit: T. 4. c. 535. D.

Error teſtatoris quando facit jus. T. 4. c. 1250. D.

Error Triboniani. T. 4. c. 213. B.

Error juris filiæ non prodeſt, ut error facti. T. 5. c. 1111. E.

Error, & ignorantia in mandato per delegationem facto, an ſolutionem, & liberationem impediat. T. 5. c. 474. A. B.

Error juris, aut error facti an ad uſucapionem proſint. T. 5. c. 745. D.

Error falſæ cauſæ an pariat uſucapionem. T. 5. c. 748. B.

Error in arbitro eligendo cuinam noceat. T. 5. c. 187. B.

Error juſtus facit, ut emptio, & traditio nullam erranti & poſſeſſionis, & uſucapionis occaſionem præbeat. T. 5. c. 744. D.

Error juris non inducit condictionem, ſed tantùm error facti. T. 5. c. 939. A.

Error, vel ignorantia facti an noceat. T. 5. c. 628. C.

Error non dat, vel prorogat juriſdictionem, quia non conſentiunt, qui errant. T. 6. c. 4. D.

Error habet in ſe ignorationem, quæ eſt ſcientiæ contraria. Ibid. D. E.

Error teſtatoris an jus mutet. T. 6. c. 601. A.

Error heredis an jus mutet. Ibid. A.

Error geſtoris an vitiet, aut mutet veritatem. T. 6. c. 839. A.

Error eſt voluntatis argumentum. T. 6. c. 562. C.

Error, & imperitia defuncti jus facit. T. 7. c. 957. A.

Error in compendiis, & in lucris nocet, in damnis rei ſuæ amittendæ non nocet. Tom. 7. c. 521. D.

Error in nomine non corrumpit legatum, nec ſtipulationem. T. 7. c. 244. E.

Error in materia in emptione, venditione, utriuſque contrahentis an vitiet eam. T. 7. c. 697. B.

Error a curſu ſolari recedentium æquinoctiorum, & ſolſtitiorum, & qui de eo exactè ſcripſerunt. T. 8. c. 559. D.

Error juris in damnis non nocet. T. 9. c. 225. B.

Error Latinis eſt dubitatio. T. 9. c. 227. A.

Error juris gentium neminem excuſat, ſi inceſtum commiſerit jure gentium. T. 9. c. 447. D.

Error juris civilis excuſat. Ibid. E.

Error facti in damnis non differt ab errore juris, in lucris eſt differentia. T. 9. c. 102. E. & c. 103. A.

Error facti excuſat omnes in nuptiis contrahendis. T. 9. c. 447. E.

Error juris nulli nocet. T. 10. c. 469. D.

Error in materia an vitiet emptionem. T. 10. c. 531. E.

Error in ſubſtantia an vitiet ſtipulationem. T. 10. c. 533. B.

Error facti an excuſet. T. 10. c. 836. D.

Error juris an noceat in damnis. Ibid. E.

Erroris cognitio, & conſilii mutatio ſunt optimus pœnitendi portus. T. 6. c. 940. D.

Errorem juris plus valere, quàm rem ipſam, & veritatem. T. 1. c. 1132. D.

Errorem advocati reum corrigere poſſe intra triduum. T. 1. c. 526. D.

Inter errorem in re, & errorem in perſona differentia. T. 5. c. 909. A.

Per errorem quod ſolvit debitor, an id condicere poſſit. T. 4. c. 1324. C.

Per errorem ſiquis plus, quàm deberet, ſolviſſet, in quemnam tunc actio competat, quæritur. T. 4. c. 926. E. & ſeq.

Per errorem ſi quis procuratori, nomine domini, quaſi debitam pecuniam domino, ſolverit, quid. T. 4. c. 927. B. C.

Errorem falſæ cauſæ non parere uſucapionem. Tom. 9. c. 998. C.

Per errorem ſi debitor in disjunctivis ſolvit utrumque, putans ſe utrumque debere conjunctim, quæritur, an ſicut habebat ſolvendi electionem, ſi non erraſſet, habeat etiam condicendi, quem velit, electionem. Tom. 9. c. 227. D.

Errore juſto vaſſallum excuſari, qui fidelitatem non fecit. T. 2. c. 1311. A.

Errore ſoluti repetitio eſt; & conſulto ſoluti donatio eſt, non repetitio. T. 4. c. 1452. B.

Errore ſolvens repetere an poſſit. T. 5. c. 816. D.

Errore lapſi reſtituuntur. T. 8. c. 820. C.

De errore juris. T. 7. c. 565. C.

Errore qui vendidit, vel promiſit, quomodo ſe liberet. T. 10. c. 755. E. & c. 756. A.

Errores quidam novi. T. 3. c. 186. A.

Errores ex notis creati. T. 3. c. 228. A.

Errores Græcorum in *titul. qui pot. in pign. hab.* Tom. 3. c. 320. D.

Errores quidam, qui in forum irrepſerunt, damnati a Cujacio. T. 10. c. 972. C.

Eruditio evelli non poteſt: eſt enim habitus. T. 3. c. 249. C.

Eſcheveau. T. 9. c. 1199. D.

Eſchoite, κλῆρος, ſors hereditas. T. 3. c. 121. B.

Eſchoite hereditas eſt. T. 9. c. 910. C.

Eſcrove. T. 9. c. 1389. D.

Eſcuiers apud Gallos, Latinè dicuntur Comites ſacri ſtabuli. T. 2. c. 907. B.

Eſculentorum, & quæ victus quotidiani ſunt, rerumque paternarum venditionem, & donationem lex Iulia repetundarum non prohibet. T. 5. c. 734. C.

Eſpaves, vaga animalia. T. 2. c. 835. E.

Eſſe cum Imperio, latiò è quid. T. 8. c. 586. E. & c. 587. A.

Eſſentiæ partes geminæ. T. 3. c. 452. C.

Eſto eſt verbum directum. T. 10. c. 211. B.

Eſturgeon poiſſon, latinè Silurus. T. 9. c. 589. E.

Eſuriales feriæ quæ erant olim. T. 9. c. 1388. B.

Et articulus nunquam admittit acceſſionis ſignificationem. T. 7. c. 1386. B.

Etymologia a Stoicis cur introducta eſt. T. 7. c. 1160. E. admittunt Juriſconſulti. Ibid. E.

Evacuatoria quid propriè. T. 2. c. 685. D.

An ſemper evaneſcant, quæ ab initio conſtiterunt, ſi in eum caſum incidant, a quo incipere non potuerunt. T. 10. c. 526. D.

Evangelia Dei ad jusjurandum excipiendum adhibita. T. 2. c. 1283. D.

Evangeliſtæ domini quadrigæ. T. 1. c. 1373. B.

Evangelium populo legendum. T. 2. c. 1109. E.

Evangelium Beati Joannis *In principio erat Verbum* in electione Regis Romanorum Electoribus proponi. T. 2. c. 1357. B.

E'υχαριστία tantùm dicitur, non viaticum. T. 6. c. 1064. B. exhibetur in pane non fermentato. Ibid. B.

Is, cui evectio data eſt, a canali publico ne deflectat. T. 2. c. 989. C.

Evectiones a quibus dantur. T. 2. c. 890. C.

Evectiones ab omnibus poſtulandæ, & quæ ſint evectiones. T. 2. c. 988. D. E.

Evectionum commercio interdicitur. T. 2. c. 890. D.

Eventus litis, utilis, an inutilis actio fuerit, demonſtrat. T. 5. c. 687. A.

Everriculum omnium malitiarum actio de dolo. T. 7. c. 653. B.

Everſores qui propriè ſint. T. 2. c. 646. C.

Re evictâ, actio evictionis contra venditorem domino non datur invito procuratore. T. 4. c. 917. B.

An evictâ re jure pignoris, poſſit uterque heredum conveniri ab emptore ex ſtipulatione interpoſita nomine evictionis. T. 4. c. 182. E. cauſa pignoris eſt individua. Ibid. D.

Evi-

Evictâ fundi parte incertâ, an æſtimatio fiat pro bonitate ejus partis, quæ nulla extat. T. 5. c. 872. A.
Evictâ acceſſione, ſimplam, evictâ re principali, duplam venditor præſtare debet. T. 7. c. 757. A.
Re evictâ emptori, non aliter datur regreſſus ad venditorem, quàm ſi lite motâ emptori, judicio in rem emptor auctori ſuo, id eſt, venditori denuntiaverit, ut de ea re agenda adeſſet. T. 9. c. 1295. C.
Evictio eſt adminiculum emptionis, & a Juſtiniano vocatur pediſſequa, παρακολούθημα emptionis. T. 4. c. 249. C. D. pretium ſubſtantia emptionis. Ibid. D.
Evictio cur non exſpectetur in pretio. T. 10. c. 449. D.
Evictionis formula juris, & quando committatur evictio. T. 1. c. 1373. B. & ſeq.
Evictionis fundi alia eſt cauſa, alia avictæ partis, & quæ ſit differentiæ ratio. T. 4. c. 158. D. E.
In evictionis judicium venit omne id, quod intereſt, atque omnes ſumptus, quibus res evicta melior facta eſt. T. 4. c. 890. D.
Evictionis generalis, vel ſpecialis nomine an ſit ſatiſdandum emptori in actione ex vendito. T. 4. c. 948. A.
Evictionis caſus futuri poſt contractam emptionem ad venditorem non pertinent. T. 6. c. 541. A.
Evictionis nomine ſtipulatio ab emptore interpoſita. T. 6. c. 388. E.
Evictionis nomine quid ſignificatur. T. 9. c. 1288. B.
De evictionis fidejuſſore, qui apud emptorem interceſſit pro venditore. T. 9. c. 1299. C.
Evictionis periculum ſæpe contingit, etiam re venditâ manente integrâ. T. 10. c. 1009. D.
Evictionis futuri, & præteriti caſus an ad venditorem, vel ad emptorem pertineant. T. 10. c. 1010. A.
Evictionis periculum ducentis cauſam ex noviſſimo tempore pertinet ad emptorem. Ibid. B. idem in periculo acoris, vel mucoris. Ibid. C.
Ob evictionem deficiente actione ex ſtipulatu non deficit actio ex empto. T. 4. c. 704. D.
Ob evictionem quis teneatur emptori, tutor, an adoleſcens in rei venditione. T. 4. c. 971. A.
Ante evictionem rei ſolutæ agitur ex ſtipulatu, ac ſi ſoluta non eſſet. T. 6. c. 363. A.
Evictionem an præſtet, qui pepigerit, ne poſt trigeſimum diem evictione ſequutâ quicquam præſtaret. T. 7. c. 756. B.
Evictionem non tantùm rei principalis, ſed etiam acceſſionis venditor quomodo præſtet. T. 7. c. 757. A.
Evictionem qui ſibi velit præſtari, quid cavere debeat. T. 7. c. 872. E.
Ob evictionem non tenetur venditor emptori ultra duplum actione ex empto. T. 9. c. 1077. C. D.
Evictionem pignoris creditorem non debere. T. 9. c. 1303. B.
De evictione in feudis teneri dominos. T. 2. c. 1306. D.
De evictione actio ſcienti non datur, neſcienti datur. Tom. 2. c. 1242. B.
De evictione quando venditor non tenetur. T. 4. c. 1297. C.
De evictione non tenetur donator in id, quod intereſt, venditor verò tenetur. T. 4. c. 890. D.
De evictione plura. T. 5. c. 871. D.
De evictione illaudatus auctor, neque ex ſtipulatu, neque ex empto tenetur. T. 5. c. 872. B.
De evictione an teneatur donator. T. 5. c. 1194. B.
De evictione non præſtanda pactio an excuſet dolum. T. 7. c. 756. B.
In evictione rei extrema linea conſiſtit. T. 7. c. 114. B.
De evictione cautiones. Tom. 7. c. 154. E.
De evictione rei legatæ. T. 7. c. 1242. B. & ſeq.
De evictione non tenetur illaudatus venditor, *qui n'a pas eſtè appellè a garand*, vel heres ejus, ne ex ſtipulatione quidem. T. 9. c. 585. C.
De evictione, qui mulierem vendidit tanquam ancillam, & tradidit, vel in ſolutum dedit, tenetur emptori. T. 9. c. 1059. C.
De evictione ante evictionem agi non poteſt. T. 9. c. 1293. D.
De evictione actio datur actori, vel ei, qui ſimilis eſt emptori. T. 9. c. 1292. A.
De evictione pignorum captorum ex cauſa judicati, & per apparitorem venditorum. T. 9. c. 1299. E.
De evictione quibus caſibus non tenetur venditor emptori. T. 9. c. 1297. A.
De evictione actio. T. 9. c. 112. C.
De evictione non tenetur illaudatus venditor. T. 9. c. 1296. A. B.
An de evictione teneatur creditor, qui pignus vendidit. Tom. 9. c. 1303. B.
De evictione rei donatæ non cogitur promittere donator invitus. T. 9. c. 1292. C.
De evictione actionem non dari ei, qui ſciens emit rem alienam, vel alii obligatam, vel liberum hominem. T. 9. c. 1301. D.
De evictione actionem dari non tantùm emptori, ſed etiam ei, qui pro pecunia credita, vel pro pretio certo, aut incerto, rei venalis rem æſtimatam in ſolutum accepit. T. 9. c. 1294. C.
De evictione ex empto. T. 9. c. 1291. C.
De evictione ex ſtipulatione concepta. Ibid. C.
De evictione tamdiu non eſſe actionem ex ſtipulatione duplæ, vel ſimplæ, vel ex empto adversùs venditorem, quamdiu res vendita, & tradita emptori evicta eſt. T. 9. c. 1293. D.
De evictione non tenetur illaudatus auctor, niſi denuntiatum fuerit, ut rei agendæ interſit. T. 9. c. 112. C. poteſt laudari auctor quocumque tempore ante condemnationem. Ibid. C.
Is, qui alio evincente tenetur de evictione, nec ipſe evincere aut controverſiam facere poteſt. T. 9. c. 1300. B.
De evictione quibusdam caſibus competit actio, quibus nulla eſt emptio. T. 10. c. 240. E. & c. 241. A.
De evictione non tenetur author illaudatus. T. 10. c. 1087. D. E.
De evictionibus conſultatio. T. 1. c. 688. C.
De evictionibus. T. 9. c. 1287. D. & ſeq.
Evincere plus eſt, quàm vincere. T. 1. c. 779. C. & T. 4. c. 31. A. & T. 9. c. 1288. B.
Evincere plus eſt, quàm vincere; & emigrare plus, quàm migrare. T. 4. c. 1263. C. ſic eradicitus plus eſt, quam radicitus. Ibid. C. exemplum exſtat apud Plautum. Ibid. C.
Eunomianorum hæreticorum inſtitutum olim quod fuit. T. 9. c. 705. C. D. eis erat teſtamenti factio. Ibid. D.
Eunomius dicebatur ſcriptor teſtamenti. T. 9. c. 795. A.
Eunuchi qui dicantur, & eorum etymon. T. 1. c. 1058. A.
Eunuchi facti neque emi, neque vendi poſſunt. T. 2. c. 275. E.
Eunuchis teſtamentum facere licet hodie ante 18. annum. T. 8. c. 584. E.
Eunuchorum appellatio generalis. T. 1. c. 1058. A.
Eunuchorum barbarorum commercium eſt. T. 2. c. 276. A.
Eunuchorum Romanorum non eſt commercium, ſecus barbarorum. T. 10. c. 1002. E.
Eunuchos qui faciunt, quibus ſubjacent pœnis. T. 2. c. 1160. C.
Evocatoria dicitur in libris juris promiſcuè, & revocatoria. T. 10. c. 865. D.
Eurematica Modeſtini. T. 3. c. 354. D.
Eutycheum eſſe prætorium præſ. Auguſtalis. T. 3. c. 665. C.
Eutychiani, & Apollinariani. T. 10. c. 814. B.
Inter particulas *Ex*, & *Propter* differentiæ. T. 10. c. 992. B.
Ex abundanti ſcriptura nullum

dicitur idoneum argumentum. T. 4. c. 991. C.

Ex articulu ſignificatur cauſa. T. 4. c. 659. A.

Ex, & Per in quo differunt. T. 4. c. 192. B. & c. 658. E.

Ex cauſa mulctâ damnari, ideſt, cauſâ cognitâ. T. 5. c. 12. A.

Ex delicto qui debent, & quibus debetur. T. 8. c. 492. E.

Ex legibus quid ſignificet. T. 8. c. 485. C.

Exacta, & condita a reliquis colonorum ſeparantur. T. 4. c. 1112. E.

Exactæ pecuniæ quid. T. 8. c. 616. C.

Exactio periculo exactoris fieri ſolet. T. 4. c. 855. C.

Exactio unius debitorem liberat ab utroque. T. 5. c. 650. C.

Exactio mutua generali mandato non continetur. T. 6. c. 497. D.

Exactionis privilegium quando depoſitarii habent, & quando non. T. 4. c. 211. D.

Exactionis privilegium quando habet fiſcus. T. 4. c. 1278. C.

Exactionis privilegium quod. T. 5. c. 1168. D.

De exactione publicorum tributorum. T. 2. c. 678. A. & c. 1149. C.

De exactionibus ſiliqnarum. T. 3. c. 472. B.

Exactor fiſci dat apocham, tabularius ſubnotat, & ſubſcribit. T. 2. c. 648. E.

Exactoris appellatio lenior eſt, quàm militis. T. 2. c. 681. E.

Exactores fiſcalium plures nominati, & creati. T. 2. c. 649. B.

Exactores ordo curiæ ſuo periculo creat. T. 2. c. 775. A.

Exactores menſtrui. T. 9. c. 339. B.

De exactoribus, & mutuis petitionibus. T. 2. c. 1129. D.

Exagium quid ſignificat, T. 2. c. 808. A.

Examen a futuro quid. T. 6. c. 798. A. non permittitur, niſi ex reſcripto Principis. Ibid. B.

Exauctorati, & facceſſere juſſi quinam dicantur. T. 5. c. 2. A.

Exauctorati, & miſſi in quo differunt. T. 9. c. 1120. A.

Exauctoratio non facilè remittenda eſt iis, qui ante litem habuerunt. T. 7. c. 135. C.

Exequutionem ſententiæ ſuæ non habet judex datus. T. 6. c. 25. C.

Exceptio, & allegatio diverſa ſunt. T. 1. c. 1005. A.

Exceptio præjudicialis obſtat condicenti. T. 1. c. 1526. A.

Exceptio procuratoria, T. 1. c. 1364. B.

Exceptio, Quod libertatis onerandæ cauſâ factum ſit. T. 3. c. 451. D. E.

Exceptio non numeratæ pecuniæ biennio finitur, dotis unnratæ anno. T. 2. c. 1133. C.

Exceptio a præſcriptione nihil differt. T. 1. c. 857. B.

Exceptio Stellionatus minùs honeſta adverſùs decoctores. T. 3. c. 327. E.

Exceptio doli mali, & metus. T. 1. c. 858. B.

Exceptio juſti dominii tribus caſibus agenti Publicianâ non obſtat. T. 3. c. 256. E.

Exceptio jurisjurandi an filio proficiat, an non exceptio pacti. T. 3. c. 640. D.

Exceptio an inefficacem actionem conſtituat. T. 1. c. 278. A.

Exceptio doli mali an ex æquo, & bono accommodari poſſit. T. 3. c. 640. E.

Exceptio quod metus cauſâ doli mali. T. 1. c. 278. A.

Exceptio procuratoria, & dilatoria. T. 1. c. 280. C. D.

Exceptio, niſi bonis ceſſerit, fidejuſſoribus non datur. T. 1. c. 281. E.

Exceptio pacti conventi. T. 1. c. 278. C.

Exceptio juris jurandi. Ibid. D. & rei judicatæ. Ibid. c. 279. A.

Exceptio quid eſt. T. 1. c. 857. A. & T. 4. c. 856. E. & T. 6. c. 904. C. & T. 9. c. 1240. E.

Exceptio pacti taciti utrùm creditoribus obſit. T. 4. c. 839. B.

Exceptio temporalis minoribus non nocet, ſed ea, quæ tempore ipſo jure pereunt. T. 4. c. 67. B.

Exceptio eſt clypeus, actio eſt telum. T. 4. c. 1354. A. & T. 9. c. 1340. E.

Exceptio cui datur, non continuò etiam ei datur actio. T. 4. c. 548. E.

Exceptio doli mali opponitur improbæ petitioni. T. 4. c. 693. D.

Si exceptio facit, ne liceat, ibi neceſſe eſt licere, ubi non eſt exceptum. T. 4. c. 11. D.

Exceptio nulla ineſt in actionibus arbitrariis, nec omiſſa ſuppletur officio judicis. T. 4. c. 575. D.

Exceptio dominii obſtat actioni publicianæ. T. 4. c. 134. B.

Exceptio doli ineſt bonæ fidei actionibus. T. 4. c. 273. D.

Exceptio juſti dominii non datur temerè, ſed cauſâ cognitâ, & benè perpenſâ. T. 4. c. 1262. A. B.

Exceptio datur ex pacto, non actio. T. 4. c. 1280. A.

Exceptio doli judicium ſtrictum facit bonæ fidei. T. 4. c. 273. A.

Exceptio eſt defenſio juris oppoſita intentioni adverſarii. T. 4. c. 805. E.

Exceptio eſt defenſio juris oppoſita intentioni adverſarii, quæ eſt vel perpetua, vel temporaria, vel ambigua. T. 4. c. 169. D.

Exceptio, & replicatio datur jure prætorio. T. 4. c. 248. A.

Exceptio pacti actioni bonæ fidei ineſt. T. 4. c. 250. B. quæ pacta valent ad exceptionem, & non ad actionem. Ibid. C. Cujacius cenſet, gloſſam Accurſii hic in verbo *agente* eſſe delendam. Ibid. C. interpretatio hic notanda. Ibid. C.

Exceptio pacti ſtipulationi ineſt. T. 4. c. 273. D.

Exceptio datur ei, cui datur actio. T. 4. c. 1145. C.

Exceptio, reo competens, fidejuſſori prodeſt. T. 4. c. 712. D.

Exceptio exemplo actionis datur. T. 4. c. 548. E.

Exceptio doli quamnam ob cauſam introducta ſit. T. 5. c. 830. B.

Exceptio doli mali de dote quandonam objici poſſit. T. 5. c. 552. E.

Exceptio doli quanto ſubſidio ſit juri civili deficienti, aut repugnanti, & quantum ſit congrua æquitati naturali, & quàm parum perquirat regulas ſummi juris. T. 5. c. 72. D. E.

Exceptio doli an in heredes auctoris doli poſſit competere. T. 5. c. 822. D.

Exceptio doli cur filio exheredato data ſit. T. 5. c. 57. E.

Exceptio doli mali an ſit ſubſidium exceptionis pacti. T. 5. c. 59. E.

Exceptio doli mali an naturali æquitate nitatur. T. 5. c. 58. B.

Exceptio quomodo elidat, & inefficacem reddat actionem, replicatio exceptionem. T. 5. c. 74. B.

Exceptio immodicæ donationis quænam ſit, & quandonam locum habeat, T. 5. c. 827. E. & c. 828. A.

Exceptio libertatis onerandæ cauſâ quænam ſit. T. 5. c. 830. E.

Exceptio interceſſionis quænam ſit, & quo alio nomine denotari ſoleat. T. 5. c. 817. E.

Exceptio judicii inſtituti quandonam obſtet. T. 5. c. 378. B.

Exceptio an omnino diſſolvat obligationem, ſi legitima non fuerit, ſi videlicet prætoria tantùm ſit. T. 5. c. 74. A.

Exceptio omnis an ſit prætoria. T. 5. c. 409. C. D.

Exceptio pacti, quæ reo prodeſt, an proſit etiam fidejuſſori, T. 5. c. 410. A.

Exceptio pacti, quandonam fidejuſſoribus non proficiat. T. 5. c. 65. C.

Exceptio pacti a debitore facti data fidejuſſoribus an proficiat directò, & principaliter. Ibid. C.

Exceptio præterquam quod lege, vel Senatuſconſulto, decretove Principum conceſſum eſt, quandonam locum habeat. T. 5. c. 759. B.

Exceptio doli propter quid detur. T. 5. c. 72. C.

Exceptio doli quomodo accommodetur omnibus negotiis, & judiciis. T. 5. c. 73. A.

Exceptio doli an proſit filio exheredato. T. 5. c. 57. D. E.

Exceptio doli, pacti, libertatis onerandæ

randæ cauſâ; & generaliter omnis exceptio, etiamſi non opponatur nominatim, ineſt actionibus bonæ fidei. T. 5. c. 404. A. B.
Exceptio doli cum exceptione pacti an ſemper concurrat. T. 5. c. 849. E.
Exceptio doli mali, ut & nomen bonæ fidei, quàm latè manet. T. 5. c. 73. A.
Exceptio doli quandiu competat. T. 5. c. 829. E.
Exceptio doli an ſit generalis, & detur, ubicumque æquitas defenſionis exigit. T. 5. c. 73. A.
Exceptio doli mali quatenus naturalem æquitatem tueatur, & moderetur aſperitatem juris civilis. T. 5. c. 813. C. D.
Exceptio de vi perpetua cum ſit, cur interdictum unde vi ſit annuum. T. 5. c. 830. B.
Exceptio doli cum exceptione pacti an ſemper concurrat. T. 5. c. 840. E.
Exceptio quomodo clypeus ſit, actio telum. T. 5. c. 47. B.
Exceptio pacti a debitore facti data fidejuſſoribus, an debitori proficiat directò, & principaliter. T. 5. c. 65. C.
Exceptio doli mali ex æquo, & bono an accommodetur. T. 5. c. 813. C.
Exceptio doli quomodo in ſtrictis judiciis inſit. T. 5. c. 974. C.
Exceptio doli, & officium judicis in quo differant, & quàm diverſa ſint juris remedia. T. 5. c. 297. B.
Exceptio doli quibuſnam noceat. T. 5. c. 822. D. an emptori noceat. Ibid. E.
Exceptio peremptoria quid. T. 6. c. 905. B.
Exceptio dilatoria quid. Ibid. C. quo tempore opponi poſſit. Ibid. C. D.
Exceptio falſitatis eſt peremptoria. T. 6. c. 908. A.
Exceptio excommunicationis in qualibet parte litis opponi poteſt. T. 6. c. 905. E.
Exceptio peremptoria quid. T. 6. c. 831. D.
Exceptio dilatoria quid. Ibid. D.
Exceptio eadem cui prodeſt, & eidem vice mutuâ nocere debet. T. 6. c. 343. A.
Omnis exceptio recuſatio eſt actionis inſtitutæ. T. 6. c. 345. C.
Exceptio doli mali eſt peremptoria, opponi poteſt quandocumque ante rem judicatam. Tom. 6. c. 46. C.
Exceptio Epiſtolæ Divi Adriani. T. 6. c. 346. D.
Exceptio jurisjurandi eadem eſt, quæ pacti conventi exceptio. T. 6. c. 52. A. hæc exceptio eſt perpetua. Ibid. B.
Exceptio pacti conventi. Ibid. A.
Exceptio præjudicialis. T. 6. c. 341. C.
Exceptio rei non traditæ. T. 6. c. 368. D.
Exceptio rei judicatæ. T. 6. c. 342. A. & ſeq.
Exceptio rei judicatæ quando proficit condemnato, & quando non proficit. T. 6. c. 343. C. D. E.
Exceptio rei judicatæ, & ſolutæ quando proficit. Ibid. D.
Exceptio rei judicatæ, quæ venditori competit adversùs Titium, eadem competit emptori. T. 6. c. 342. E.
Exceptio Senatus-Conſulti Vellejani recuſatio eſt alienæ obligationis. T. 6. c. 345. C.
Exceptio Trebelliani. T. 6. c. 285. A.
Exceptio honeſtatis. T. 6. c. 590. D.
Exceptio rei judicatæ, ſi curator eâ utatur, ſubmovebitur replicatione ejuſmodi, quod tuâ culpâ minoris tutor, aut magiſtratus condemnatus ſit. Tom. 6. c. 557. B.
Exceptio doli mali ineſt bonæ fidei judiciis tacito jure. T. 7. c. 513. C.
Exceptio de non petenda pecunia debitori prodeſt, an etiam proſit ejus heredi. Tom. 7. c. 872. A.
Exceptio non eſt, niſi & actio ſit. T. 7. c. 874. C.
Exceptio Macedoniani abhorret ab æquitate naturali. T. 8. c. 790. C.
Exceptio aliâ cauſâ, & ſine dicitur, alia præſcriptio. T. 8. c. 647. C.
Exceptio litigioſi. T. 8. c. 542. A. B.
Exceptio ubi ſignificet replicationem. T. 8. c. 74. C.
Exceptio juſta quæ. T. 9. c. 52. A.
Exceptio præjudicialis ceſſare videtur poſt litem conteſtatam. T. 9. c. 180. E. & c. 181. A.
Exceptio procuratoria negat jure datum procuratorem. Tom. 9. c. 1085. A.
Exceptio vulgaris eſt exceptio rei judicatæ. T. 9. c. 116. B. C.
Exceptio non ſolutæ pecuniæ opponi poteſt apochæ inter certa tempora. T. 9. c. 214. E.
Exceptio furi impedit actionem, & litis conteſtationem. T. 9. c. 1085. A.
Exceptio rei judicatæ adversùs quem competit. Tom. 9. c. 116. C.
Exceptio rei judicatæ non nocet abſentibus. T. 9. c. 1098. A.
Exceptio litigioſi in quo conſiſtit. T. 9. c. 1248. D. & ſeq.
Exceptio jurisjurandi quorſum comparata. T. 9. c. 192. D.
Exceptio litigioſi obſtat ſcienti, & ignoranti. T. 9. c. 1250. A.
Exceptio doli eſt perpetua. T. 9. c. 1245. D.
Exceptio non numeratæ pecuniæ. T. 9. c. 97. C.
Exceptio non numeratæ pecuniæ opponi poteſt conductioni ex ſyngrapha intra biennium. T. 9. c. 214. D.
Exceptio, & præſcriptio non differunt. T. 9. c. 1241. C.
Exceptio rei judicatæ. T. 9. c. 52. D.
Exceptio continetur actionis verbo. T. 9. c. 1084. C.
Exceptio eſt aries, quo actio infringitur. T. 9. c. 1242. E.
Alia exceptio non opponitur judicati, & generaliter quælibet peremptoria. T. 9. c. 271. E.
Exceptio non numeratæ pecuniæ quibus caſibus ceſſat. T. 9. c. 326. E.
Exceptio doli ſtrictam actionem bonæ fidei facit. Tom. 9. c. 330. E.
Exceptio dilatoria, & peremptoria in quo differunt. T. 9. c. 1243. E.
Exceptio ex lege Lætoria. T. 9. c. 1248. B. C.
Exceptio quæ eſt mera negatio. T. 9. c. 263. D.
Exceptio non apochis opponitur rerum depoſitarum. T. 9. c. 328. D.
Exceptio non numeratæ pecuniæ. T. 9. c. 263. C.
Exceptio non numeratæ dotis. T. 9. c. 327. B.
Exceptio peremptoria quid. T. 9. c. 271. C. D.
Exceptio dilatoria initio litis opponi debet. T. 9. c. 272. A.
Exceptio, & præſcriptio idem eſt. T. 9. c. 1049. D.
Exceptio rei judicatæ. T. 9. c. 66. B.
Exceptio ceſſionis bonorum, quæ debitori competit, an competat fidejuſſori. T. 9. c. 1248. A.
Exceptio pigneratitia quænam ſit. T. 10. c. 414. C.
Omnis exceptio conditionis formam habet. T. 10. c. 520. B.
Exceptio moratoria, ſive dilatoria an remitti poſſit. T. 10. c. 608. A. peremptoria an committi, vel relaxari poſſit. Ibid. A.
Exceptio eſt defenſio. T. 10. c. 707. C.
Exceptio non eſt, niſi ſit & actio. T. 10. c. 635. B.
Exceptio doli cum aliis concurrit. T. 10. c. 644. C.
Exceptio an differat a præſcriptione. T. 10. c. 707. C.
Exceptio doli perpetua eſt. T. 10. c. 708. C.
Exceptio peremptoria an reſcripto Principis poſſit convelli. T. 10. c. 837. C.
Exceptio pacti temporarii an poſſit remitti reſcripto Principis. Ibid. E. & c. 838. A.
Exceptio infamiæ hodie frequentatur in advocatis. T. 10. c. 883. A.
Exceptio propter reatum procuratoris rectè opponitur. Ibid. A.

Exceptionis verbo replicatio ſignificatur. T. 1. c. 929. A.
Exceptionis doli mali vis, & effectus. T. 3. c. 640. E. & c. 641. A.
Exceptionis exemplo actio non datur. T. 4. c. 548. E.
Exceptionis doli mali quanta vis ſit. T. 5. c. 72. D.
Exceptionis omiſſio, quæ non ineſt actioni, an cauſæ omiſſio ſit. T. 5. c. 50. A.
Exceptionis doli mali effecta quænam ſint. T. 5. c. 72. E.
Exceptionis rei judicatæ formula. T. 6. c. 342. B.
Exceptionis definitio. Tom. 10. c. 707. C.
Exceptioni diviſionis quando locus eſt. T. 6. c. 345. D.
Exceptionem non tollit confuſio, ſed actionem. T. 4. c. 795. E.
Quæ differentia eſt inter exceptionem perpetuam, & temporalem. T. 4. c. 168. A.
Exceptionem doli mali prodeſſe ædificatori. T. 6. c. 43. E.
Exceptionem rei judicatæ obſtare, quoties eadem quæſtio inter eaſdem perſonas revocatur. T. 6. c. 9. E.
Contra exceptionem rei judicatæ quando datur replicatio. T. 6. c. 47. E.
Per exceptionem pleraque ſervantur, quæ ſervari non poſſunt per actionem. T. 6. c. 44. B.
Qui exceptionem habet juſtam, nec ab æquitate naturali abhorrentem, debitor eſſe deſinit. T. 6. c. 400. C.
Exceptionem ei competere multo magis, cui actionem damus. T. 6. c. 39. B.
Exceptionem doli mali judicium bonæ fidei facere. T. 9. c. 1243. A.
Exceptionem longi temporis haber is, qui rem alienam longo tempore poſſedit bonâ fide, & juſto titulo adversùs dominum rem vendicantem, & creditorem hypothecarium. T. 9. c. 1045. C.
Exceptionem doli concurrere cum exceptione in factum. Tom. 9. c. 263. C.
Exceptionem qui opponit, non videtur confiteri, niſi palàm confiteatur. T. 9. c. 264. B.
Exceptionem pacti qui non opponit in ſtricto judicio, damnatur. T. 10. c. 405. C.
Exceptione non datæ rei objectâ repoſcenti depoſitum, jus depoſiti non amittitur. T. 2. c. 258. D.
Exceptione doli oppoſitâ per officium judicis eſt ἀνύθετον. T. 4. c. 890. E.
Qui exceptione utitur, agere videtur. T. 6. c. 339. D. E.
De exceptione doli mali, quæ objicitur heredi agenti contra voluntatem defuncti. Tom. 9. c. 1241. C.
De exceptione rei judicatæ, qua repellitur is, qui judicio eſt ſuperatus, vel heres ejus, ſi ruſus agat eadem de re. T. 9. c. 1242. A.
De exceptione pacti, & doli mali. Ibid. C.
De exceptione litigioſi, qua actori objicitur vitium litigioſi. T. 9. c. 1248. D.
De exceptione annali italici contractus tollenda, & de diverſis temporibus, & exceptionibus, vel præſcriptionibus, & interruptionibus earum. T. 9. c. 1049. C. & ſeq.
De exceptione jurisjurandi. T. 9. c. 195. A.
De exceptione Quod vi metuſque causâ factum ſit. T. 9. c. 1245. C. diſtat ab interdicto Unde vi. Ibid. C.
In exceptione reus pro actore habetur. T. 9. c. 265. A.
Exceptione defenditur adjectio, etiamſi in ea ſint diverſæ res. T. 10. c. 553. C.
Exceptiones ex pactis jure prætorio dantur. T. 1. c. 1383. E.
Exceptiones peremptoriæ cur poſſint opponi poſt litem conteſtatam uſque ad ſententiam, non dilatoriæ. T. 3. c. 534. D.
Exceptiones, quæ reo competunt, aliquando non accommodantur fidejuſſori. T. 3. 558. D.
Exceptiones cur comparatæ. T. 1. c. 277. E.
Exceptiones an ex legibus, vel ex prætoria juriſdictione ſubſtantiam capiant. T. 1. c. 279. B.
Exceptiones aliæ perpetuæ, & peremptoriæ, aliæ temporales, & dilatoriæ, & cur ita dictæ. Ibid. C.
Exceptiones olim procuratoribus propter infamiam vel dantis, vel ipſius procuratoris opponebantur. T. 1. c. 280. D.
Exceptiones inſunt ſemper, aut intelliguntur actionibus bonæ fidei, vel ſupplentur officio judicis. T. 4. c. 575. D.
Exceptiones quædam ſunt perpetuæ, & quæ iſtæ. T. 4. c. 168. A. quædam temporariæ, & quæ illæ. Ibid. A. qui tutus eſt exceptione temporariâ aere tempus ſolvens an repetere poſſit, an condictionem indebiti habeat. Ibid. B. C.
Quænam exceptiones ſunt ambiguæ. Ibid. C.
Exceptiones, ſeu παραγραφαὶ earum rerum, quarum nullæ proditæ ſunt actiones, legibus dantur. T. 4. c. 549. B.
Exceptiones quomodo in judiciis ſtrictis opponendæ ſunt, & an alioqui judex earum rationem habiturus ſit. T. 5. c. 404. B.
Exceptiones duæ, quibus pater de peculio filii familias, etiamſi pro eo pactus ſit, non tenetur. T. 5. c. 62. A.
Exceptiones quænam pacta dicuntur. T. 5. c. 997. B.
Exceptiones præjudiciales in quam rem comparatæ ſint, & quando iis utamur. T. 7. c. 158. B.
Exceptiones quæ probandæ ſint. T. 7. c. 872. E. & c. 873. A.
Exceptiones quæ, & ad quid comparatæ. T. 8. c. 1126. A.
Exceptiones multo plures, quàm actiones. T. 8. c. 541. D.
Exceptiones. T. 9. c. 50. A. B.
Exceptiones peremptoriæ, & exceptiones dilatoriæ quæ. T. 9. c. 1243. E.
Exceptiones procuratoriæ. T. 9. c. 1244. A.
Exceptiones peremptoriæ, & exceptiones dilatoriæ in quo differunt. T. 9. c. 1084. E.
Exceptiones peremptoriæ quæ ſunt. Ibid. E.
Exceptiones ſunt manus ſiniſtræ; actiones manus dextræ. T. 9. c. 1085. D.
Exceptiones temporales per ſe odioſas eſſe. T. 9. c. 1054. A.
Exceptiones pacti conventi, vel doli, vel in factum concurrunt ſemper. D. 9. c. 50. A.
Exceptiones non numeratæ pecuniæ. T. 9. c. 326. E.
Exceptiones ſunt ſubſidia reorum. T. 9. c. 1246. C.
Exceptiones dilatoriæ quæ ſunt. T. 9. c. 1085. A.
Exceptiones dilatoriæ in quo differant a peremptoriis. Tom. 9. c. 1019. C.
Exceptiones præjudiciales. T. 9. c. 268. D.
Exceptiones dilatoriæ opponendæ ante litem conteſtatam. T. 9. c. 147. D.
Exceptiones, ſive defenſiones extenduntur ad fidejuſſores, vel mandatores, quibus reus principalis eſt munitus. T. 9. c. 1278. B.
Exceptiones ſunt clypei reorum; actiones tela. T. 9. c. 1085. D.
Exceptiones peremptoriæ opponi poſſunt poſt litem conteſtatam. T. 9. c. 147. E.
Exceptiones, ſive defenſiones extenduntur ad interceſſores. T. 9. c. 1246. C.
Exceptiones teſtium, Gallicè *reproches*. T. 9. c. 277. E.
Exceptiones dilatoriæ ex perſona deſcendunt. T. 9. c. 147. E.
Exceptiones, quæ non expungunt naturalem obligationem. T. 9. c. 52. E.
Exceptiones dicuntur aliquando præſcriptiones, & ſubſcriptiones. T. 10. c. 521. A.
Exceptiones dilatoria, & peremptoria probari debent, poſtquam actor probavit intentionem ſuam. T. 10. c. 635. B.
Exceptiones dilatoriæ, & peremptoriæ quænam ſint. T. 10. c. 708. C.

Exce-

Exceptiones peremptoriæ ante ſententiam quocumque tempore opponi poſſunt. Ibid. C.
Quænam exceptiones debeant opponi ante litem conteſtatam. T. 10. c. 921. D.
Exceptionibus variis, & diverſis reus uti poteſt, actor non. T. 4. c. 279. A.
De exceptionum formulis. T. 3. c. 134. C.
Exceptionum duo genera eſſe, aliæ tollunt naturalem obligationem, aliæ non tollunt naturalem obligationem. T. 9. c. 333. D. E.
Exceptionum aliæ ſunt peremptoriæ, aliæ dilatoriæ. T. 9. c. 271. C.
Exceptionum definitiones quædam. T. 10. c. 519. B.
Exceptionum tempora, quæ a defuncto cœperunt, currunt adverſùs ſucceſſures minores 25. annis. T. 10. c. 626. E.
De exceptionibus, ſeu præſcriptionibus, quæ ſolent objici accuſatoribus adulterii. T. 9. c. 1422. D.
De exceptionibus, ſeu præſcriptionibus. T. 9. c. 1240. D. & ſeq.
De exceptionibus cohærentibus rei, ſive cauſæ. T. 9. c. 1248. A.
De exceptionibus. T. 6. c. 338. D. & ſequ. & T. 9. c. 271. C. & c. 1049. C. & ſeq.
Exceptores Præſidum. Tom. 2. c. 984. D.
Exceptores peculium habeant caſtrenſe. T. 2. c. 961. A.
Exceſſus, quàm defectus, gravior. T. 8. c. 751. C.
Excipere, & quòd *agere* ponitur pro *excipere*. T. 9. c. 65. C.
Excipiens an ſemper probare debeat. T. 7. c. 872. C.
Excipiens probare debet exceptionem. Ibid. B.
Excluſio unius contrarii eſt alterius poſitio. T. 4. c. 1370. A. & T. 5. c. 171. D.
Excommunicatio, facta a capitulo ſine conſenſu Epiſcopi, non valet. T. 6. c. 1017. D.
Excommunicatio non valet, niſi denuntiatione præmiſſa. T. 6. c. 940. E.
Excommunicatio ob contumaciam fulminatur. T. 6. c. 800. E.
Excommunicatio ſecum trahit exſequutionem. T. 6. c. 951. D. irrogata poſt appellationem nullius eſt momenti. Ibid. E.
Excommunicatio eſt fulmen Pontificium. T. 10. c. 815. B.
Excommunicato ſubtrahuntur reditus Eccleſiæ. T. 6. c. 767. B.
Excommunicato permittitur defenſio. T. 6. c. 907. A.
Excommunicato non licet in judicio experiri ſive ſuo, ſive alieno nomine. T. 6. c. 844. E.
Excommunicatus in jus vocare non poteſt, conveniri tamen poteſt. T. 6. c. 770. D. E.
Excommunicatus quomodo differat ab eo, qui ſciens ei communicat. T. 6. c. 905. B.
Excommunicatus judicis officio fungi non poteſt. T. 6. c. 931. B.
Excommunicatus procuratorio munere fungi non poteſt. T. 6. c. 844. E.
Ex conducto an pro locato, & viciſſim ſumatur. T. 5. c. 536. A.
Ex conducto an utiliter agat is, cui ſecundùm conventionem non præſtantur, quæ convenerant. T. 5. c. 524. A.
Excubiæ urbanæ. T. 1. c. 1032. A.
Excubiarum cura cui olim commiſſa. T. 10. c. 844. C.
Excuriare quid ſit. T. 5. c. 90. C.
Quod excurrit, quid hæc verba ſignificent. T. 3. c. 24. B.
Qui ſe excuſant a tutela numero liberorum. T. 9. c. 607. D.
Excuſare abſentiam, vulgo *exoiner*. T. 9. c. 1378. D.
Excuſat a decurionatu ætas 55. annorum, ab aliis honoribus nulla ætas excuſat. T. 4. c. 863. D.
Excuſatio, & vacatio munerum. T. 1. c. 885. E.
Excuſatio a tutela quid. T. 1. c. 1028. B.
Excuſatio ab honoribus an ſit. T. 4. c. 863. C.
Excuſatio tutelæ. T. 4. c. 1030. A.
Excuſatio quid eſt. Tom. 9. c. 604. D.
Excuſatio ſera eſt poſt adminiſtrationem cœptam. Ibid. D.
Excuſatio munerum. Vide, Vacatio.
Excuſationis, vel fori privilegium quando vires ſuas exercet. T. 4. c. 1028. A.
Excuſationis cauſa per procuratorem agi poteſt. T. 8. c. 794. C.
Excuſationis tutelæ cauſa intra quatuor menſes peragenda. T. 9. c. 131. C.
Excuſationem ab honoribua qui habet, an etiam ſtatim a muneribus excuſetur. T. 6. c. 509. C.
De excuſatione veteranorum a tutela. T. 9. c. 607. A.
Excuſationes tutelæ falſæ an liberent onere tutelæ. Tom. 1. c. 55. B.
Excuſationes tutorum, & curatorum. T. 1. c. 1015. C.
Excuſationes, quæ arbitriom ſuſcipere impediunt, quàm multæ. T. 5. c. 177. E. & c. 178. A.
Excuſationes tutorum, & curatorum quæ, & quot. T. 8. c. 926. A.
Excuſationum ſex libri a Modeſtino ſcripti. T. 1. c. 1012. A. B.
Excuſationum varia genera. T. 1. c. 1032. E.
Excuſationum cauſæ variæ. T. 9. c. 604. C. & ſeq.
De excuſationibus munerum. T. 2. c. 745. A. & ſeq.
De excuſationibus tutorum, vel curatorum, & de temporibus earum. T. 9. c. 604. C. & ſeq.
Si excuſatus ſit tutor; vel curator falſis allegationibus. T. 9. c. 606. C.
Excuſſionis beneficium tantùm tribuitur iis, qui inviti munera civilia ſuſcipiunt. T. 4. c. 868. D.
Excuſſionis beneficium. T. 9. c. 1279. D.
Exequutio ſententiæ fit per officium, ſive apparitionem. T. 2. c. 503. A.
Exequutio pœnæ corpotalis ad Prætorem non pertinebat. T. 1. c. 58. A.
Exequutio ſententiæ. Vide, Sententia.
Exequutio ſententiæ judicis dati eſt pars juriſdictionis. T. 4. c. 6. A.
Exequutio ſententiæ judicis dati ad quem pertinet. T. 9. c. 1093. D.
Exequutio incipit a rebus corporalibus mobilibus primùm, deinde immobilibus. T. 9. c. 1093. B. hic ordo non ſervatur in Gallia, niſi cum minores judicati ſint. Ibid. B.
Exequutio quomodo ſit. T. 9. c. 1091. E.
Exequutio non fit ſtatim poſt rem judicatam, ſed poſt legitimum tempus. T. 9. c. 1091. E.
Exequutio rei judicatæ comprehenditur tribus verbis, *capione*, *diſtractione* & *addictione*. T. 9. c. 1094. A.
Exequutio rei judicatæ ex cauſa pecuniæ debitæ fit tribua modis. T. 9. c. 1126. E.
Exequutio ſententiæ quid ſit. T. 10. c. 796. D.
Exequutio eſt juriſdictionis. T. 10. c. 918. C.
Exequutionem rei judicatæ ſuſpendi ex falſis inſtrumentis, vel teſtimoniis. T. 9. c. 1100. C.
De exequutione rei judicatæ. T. 9. c. 1091. D. & ſeq.
Ab exequutione ſententiæ appellare non debemus, ſed a ſententia. T. 9. c. 1122. A.
De exequutione rerum judicatarum. T. 9. c. 1126. E.
Ab exequutione ſententiæ, & ab exequutione rei judicatæ an liceat appellare. T. 10. c. 793. D.
An exequutor ſit ſola lex pœnæ infamiæ. T. 4. c. 849. E.
Exequutor quis in pœna relegationis, vel remotionis ab ordine, & cur. Ibid. E.
Exequutor ſententiæ neque judex, neque arbiter eſt. T. 6. c. 922. D.
Exequutor merus, & exequutor non merus in quo differant. T. 7. c. 568. E.
Exequutor habet tantùm jus exequendi, non judicandi, aut retractandi rem judicatam, imò nec interpretandi. T. 9. c. 1094. A.
Exequutor rei judicatæ ex auctoritate ejus, qui jus habet hoc præcipiendi, capit pignus ex bonis condemnati. T. 9. c. 1222. D.

Eac-

Exequutori nudo in heredem nulla eſt actio. T. 4. c. 1182. E.
Ab exequutore ſententiæ appellare non licet, niſi modum exequutionis excedat. T. 6. c. 946. A.
Exequutores teſtamentorum. T. 1. c. 1272. C.
Exequutores teſtatorum eſſe poſſunt Clerici. T. 4. c. 1124. D. E.
Exequutores quare modò litium, modò negotiorum dicantur. Vide, Negotium.
Exequutores ſententiæ quinam ſint. T. 10. c. 796. D.
Ex edicto Veſpaſiani cautum eſt, ne aſpectus deformetur urbis ruinis, nec legari poſſint ea, quæ ædibus juncta ſunt. T. 4. c. 1330. E. & c. 1331. A. huic Senatus-Conſulto conſtitutiones addiderunt, ut juncta quoque ædibus detrahi nequeant. Ibid. c. 1331. A.
Exedræ erant in porticibus ædificatæ ſedendi causâ, capaces multorum hominum colloqui, aut diſputare cupientium. T. 9. c. 1184. D.
Exedræ Monachorum. T. 2. c. 1038. C.
Exempla authentica apud actuarium remanent. T. 6. c. 848. C.
Exemplar Florentinum, & Baſilicum, ut rectum in *l. 22. §. qui ædem. mandas.* approbat. T. 5. c. 468. D.
Exemplar, manu publicâ conſcriptum, fidem facit. T. 6. c. 877. C.
Exemplar, & exemplum differunt. T. 7. c. 1171. C.
Exemplari uti licet deficiente authentico. D. 6. c. 877. C.
Exemplo actinnis datur exceptio. T. 4. c. 148. E. exemplo verò exceptionis actio non datur. Ibid. E.
Exemplum conſtituti in Muſtellaria Plauti, quæ & *φασμα* dicitur. T. 5. c. 405. E.
Exemplum ex l. 13. *de conſtituta pecunia*, in quo qui in majorem ſummam pro ſeipſo, aut pro alio ſe obligat, an in dimidiam tantùm ejus partem obligetur. T. 5. c. 407. E.
Exemplum, ſeu copia inſtrumentorum. T. 9. c. 1. A. fit ſine ſubſcriptione. Ibid. B.
Exemplum ſufficere ad inſtruendum. Ibid. B.
Exbephebi ob quam cauſam prædia ſua pignori obligare poſſunt. T. 2. c. 1064. D.
Exequendi judicati ordo legitimus hodie non obſervatur. T. 9. c. 1093. E.
Exequitur judicatum officio judicis appellationis, & cur. Tom. 4. c. 838. B.
Exercere navem aliud eſt, aliud locare. T. 4. c. 128. D.
Exercitator navis, cauponæ, aut ſtabuli quandonam teneatur ex quaſi maleficio. T. 1. c. 248. B.
Exercitor navis quis, & quare ſic dictus. T. 5. c. 427. D.
Exercitor, & exercitoria actio quid. T. 8. c. 1118. E.
An exercitor actione exercitoriâ teneatur, ſi magiſter navis mutuam pecuniam ſumpſerit. T. 9. c. 305. A. B.
Exercitor. Vide, Magiſter navis.
An exercitor ſervi nomine qui quid ſurripuit in navi, teneatur actione noxali, vel an liberetur noxæ dedendo ſervum. T. 9. c. 305. A.
Exercitor non tantùm ex contractu magiſtri, ſed etiam ex ejus contractu, quem magiſter præpoſuit etiam prohibitus alium præponere, tenetur. T. 9. c. 304. A.
Exercitor an teneatur ex omni cauſa. T. 9. c. 305. B. C.
Exercitor quis ſit. T. 1. c. 764. E. & T. 9. c. 973. E. & c. 974. B.
In exercitorem, & exercitori quænam detur actio. Ibid. c. 974. C.
Exercitoria actio unde id habet nominis. T. 1. c. 764. D.
Actionibus exercitoriâ, & inſtitoriâ qui teneantur. T. 10. c. 429. C. ſæpe comparantur hæ actiones inter ſe. Ibid. D.
Tam exercitoria, quàm inſtitoria referuntur ad omnes contractus. T. 10. c. 430. B.
Promiſcuè interdum dicuntur pro eadem re. Ibid. B.
Exercitoria actio quibus, in quos, & ex quibus detur. T. 10. c. 973. A. & ſeq.
Exercitoria, & inſtitoria actio in quibus conveniant, & in quibus differant. Ibid. A. B. & c. 975. C.
Res exercitui paratæ ab omni periculo, & proteſtatione immunes ſunt. T. 10. c. 1037. D.
Exheredandi modi quàm varii. T. 8. c. 983. E. & c. 984. A.
Exheredandi nominatim erant ſoli filii jure civili, cæteri liberi poterant exheredari inter cæteros. T. 8. c. 169. B.
Exheredandus eſt filius, vel inſtituendus, ut teſtamentum conſiſtat. T. 6. c. 153. D.
Exheredate ſilentio quinam poſſint, & qui non. T. 1. c. 108. E.
Exheredare eſt adimire hereditatem ei, qui eam ſperat ex lege, vel edicto Prætoris. T. 4. c. 325. C.
An liceat parentibus exheredare. T. 8. c. 970. D.
Exheredari nominatim quis videatur. T. 1. c. 155. C.
Exheredari an poſſint filiæ inter cæteros. T. 1. c. 333. E.
An ob nuptias injuſtas patris contractas filius exheredari poſſit. T. 3. c. 60. D. E.
Exheredari filii an nominatim debeant, qui in poteſtate ſunt. T. 1. c. 333. D.
Quando exheredari poteſt poſthumus. T. 4. c. 404. C.
Exheredari quibuſnam contingat. T. 8. c. 969. A. & ſeq.
Exheredari à patre nominatim debet filius ſi non inſtituatur heres; filia, nepos, neptis, & reliqui liberi poſſunt exheredari vel nominatim, vel inter cæteros. T. 9. c. 762. B.
Exheredari fœminas ſatis eſt inter cæteros. Ibid. D.
Contra exheredatum cum olim judicabant, quomodo pronuntiabant. T. 9. c. 106. C.
Exheredati in heredis ſcripti rejecti locum non ſuccedunt. T. 2. c. 1024. A. B.
Exheredati qui. T. 2. c. 401. E.
Exheredati filii a patre, vel matre, non repræſentant vicem patris ſui, vel matris in ſucceſſione avi, vel aviæ. T. 3. c. 521. D.
Exheredati filii victoria in querela inofficioſi teſtamenti excludit heredem ſcriptum, & quomodo. T. 4. c. 884. D.
Quæ exheredati retinent, ſi parentes lugeant. T. 4. c. 30. A. B.
Exheredati quandonam certam portionem, & petitionem tranſmittant ad liberos ſuos. T. 5. c. 1107. A.
Exheredati an conferant, ſi obtineant in querela. T. 8. c. 81. A.
Exheredati an petere poſſint bonorum poſſeſſionem contra tabulas. T. 8. c. 41. B.
Exheredati an præter legata, & fideicommiſſa etiam dotem præcipere poſſint. T. 8. c. 106. A. B.
Exheredati an retineant id, quod vivus pater eorum contemplatione dedit. Ibid. B.
Exheredati ſub conditione habent bonorum poſſeſſionem contra tabulas. T. 8. c. 42. A.
Exheredati qui dicuntur. T. 9. c. 761. C.
Exheredati indignatio. T. 9. c. 105. C.
Exheredati quartam capiunt jure legati, aut fideicommiſſi. T. 10. c. 492. B.
Exheredatio filiorum ante inſtitutionem ſcribi potuit. T. 1. c. 1055. C.
Exheredatio nulla ſine elogio. T. 1. c. 1057. C.
Exheredatio macula quædam eſt, & injuria. T. 2. c. 1062. C.
Exheredatio quarum ſit perſonarum. T. 1. c. 148. D.
Exheredatio, vel inſtitutio liberorum. T. 1. c. 1053. B.
Exheredatio filii quando, & quomodo valet. T. 1. c. 1306. E.
Exheredatio eſt ſilentium matris, non ſilentium patris. T. 4. c. 348. E.
Exheredatio tacita eſt conditionis adjectio. T. 4. c. 381. D.
Exheredatio quando valet, & quando non valet. Tom. 4. c. 356. A.
Exheredatio in patronum non cadit. T. 4. c. 381. C.
Exheredatio non valet, niſi fiat teſtamen-

Digitized by Google

ſtamento rite perfecto : T. 4. c. 356. A.
Exheredatio aufert jus, & nomen heredis, & jus peculii. T. 4. c. 929. E.
Exheredatio non aufert omnia liberis. T. 4. c. 893. A.
Exheredatio non aufert jus ſepulcrorum. Ibid. A.
Exheredatio caſum militiæ non auſert. Ibid. B.
Exheredatio non aufert adſignationem libertorum. Ibid. B.
Exheredatio non aufert ab inteſtato jura libertorum. Ibid. B.
Exheredatio eſt infamia. Vide, Infamia.
Exheredatio nepotis, quæ non nnıæ gratiá, ſed alio conſilio adjecta eſt, nocere ei an poſſit, quominus contra tabulas libertorum avi bonorum poſſeſſionem petere poſſit. T. 6. c. 564. D.
An exheredatio filii noceat nepoti ex eo nato, qui neque a patrono avo ſuo exheredatus eſt, neque a filio patroni. T. 6. c. 179. D.
Exheredatio, quæ fit poſt mortem, non valet. T. 6. c. 192. C.
Exheredatio eſt ignominia. T. 7. c. 176. B.
Exheredatio, ſcribitur tantùm in tabulis teſtamenti. T. 8. c. 169. A.
Exheredatio facta ab uno ex inſtitutis, cum ſint plures, an valeat. T. 8. c. 42. A.
Exheredatio quando rectè fiat, & quando noceat. T. 8. c. 41. E. & c. 42. A.
Exheredatio non adimit omnia. T. 9. c. 519. C. non adimit jura ſepulcrorum. Ibid. C.
Exheredatio quibus verbis fiebat. T. 9. c. 761. E.
Exheredatio non poteſt adimere dotem filiæ ſuæ, quam pro ea dedit parens. T. 9. c. 519. C.
Exheredatio probata eſt jure civili T. 9. c. 1307. D.
Exheredatio quibus bonis excludit T. 9. c. 522. C. non ſpoliat filiam dote. Ibid. C.
Exheredatio eſt ignominia, quæ etiam quandoque fit cum convicio, cum elogiu infami. T. 9. c. 790. D.
Exheredatio, & abdicatio in quo differunt. T. 9. c. 1307. C. & c. 1309. D. utraque eſt fulmen patrum. Ibid. c. 1307. D.
Exheredatio a perſona facta an valeat. T. 10. c. 214. C. an quæ fit a primo herede inſtituto, fiat a perſona. Ibid. D.
Exheredatio, de qua tractatur in *l. 8. de liber. & poſthum.* quomodo intelligenda. Ibid. C. & ſeq.
Exheredatio fit verbis directis. T. 10. c. 211. A. codicillis ſcribi non poteſt. Ibid. A.
Exheredatio infantis an valeat. T. 10. c. 621. D.
Exheredatio nulla eſt ſine elogio. T. 10. c. 681. D.
Exheredatio eſt fulmen paternum. T. 10. c. 815. B.
Exheredationis cauſa eſt elogium. T. 1. c. 1055. E.
Exheredationis, & abdicationis differentia. T. 1. c. 1066. D.
Exheredationis tres formæ conſtituuntur, & quæ illæ. T. 4. c. 354. A.
Exheredationis cauſæ ubi definiantur. T. 8. c. 58. D.
Exheredationis liberorum olim non erant certæ cauſæ. Tom. 9. c. 501. E.
Exheredationis, & abdicationis commune nomen eſt. Tom. 9. c. 1307. C.
Exheredationis perſequutio, & ultio. T. 9. c. 106. D.
Exheredationis verbum quomodo cadat in extraneos. T. 10. c. 786. C.
Exheredationis immeritæ allegatio quibus competat. T. 10. c. 933. E.
Exheredationem injuriæ ſpeciem eſſe. T. 3. c. 496. A.
Exheredatione abſcinditur jus filii. T. 1. c. 1066. C.
De exheredatione liberorum juris antiqui reliquiæ. T. 3. c. 205. D.
Exheredatione filii non aufertur jus dotis filiæ a parente datæ. T. 4. c. 893. A.
Exheredatione filii tollitur jus filii, ſive jus ſui heredis, jus verò poteſtatis non tollitur. T. 4. c. 995. C.
Pro exheredatione habetur præteritio. T. 4. c. 355. B.
Pro exheredatione habetur ſilentium militis. T. 4. c. 1074. E.
Pro exheredatione quando præteritio habetur, quando non. T. 4. c. 1034. D. E. & c. 1035. A. & c. 1074. E.
Pro exheredatione habetur poſthumi præteritio. Ibid. c. 1074. E.
Exheredatione quis deſiit eſſe ſuus. T. 4. c. 355. E.
Pro exheredatione non habetur patris pagani ſilentium. T. 9. c. 700. C. ſilentium matris, aut avi materni pro exheredatione eſt. Ibid. D.
Exheredatione poteſt adimi hereditas, & edemptio valet, ſi non ſit facta in fraudem juris publici. T. 10. c. 211. A.
Exheredationes non ſunt adjuvandæ. T. 6. c. 191. C.
Exheredationes non eſſe adjuvandas interpretatione, ſicut inſtitutionei, & cur. T. 9. c. 757. C.
Exheredatis ab avo materno, vel matre an, & quando querela inofficioſi detur. T. 7. c. 169. C.
Exheredatis an, & quando querela inofficioſi detur. Ibid. D.
Exheredatis licèt emancipatis quando detur petitio fideicommiſſi. T. 7. c. 1085. A.
Exheredatis ſi legetur minus quartá, unde ea ſuppleatur. T. 7. c. 1505. C. an ſuppleatur ex fructibus partis relictæ. Ibid. C.
De exheredatis liberis, & præteritis. T. 9. c. 760. E.
Ab exheredato filio teſtamento matris præparatá querelá inofficioſi, ſi mox deceſſerit filius, an pater agere poſſit querelá inofficioſi teſtamenti. T. 4. c. 115. C.
Exheredato filio victoria patris prodeſt. T. 4. c. 884. C.
Exheredato quibuſnam caſibus beneficium datur, ne ultra vires ſuarum facultatum conveniatur. T. 5. c. 438. D.
Exheredato poteſt etiam pater ſubſtituere. T. 6. c. 268. E. & c. 269. A.
Exheredato an bonorum poſſeſſio Carboniana detur. T. 7. c. 201. B. & c. 208. E. c. 209. A.
Exheredato an detur bonorùm poſſeſſio contra tabulas. T. 7. c. 203. B.
Exheredato quomodo querela inofficioſi detur. T. 7. c. 208. E.
Exheredato quoties ſubſtituitur, ordo ſcripturæ ſervatur. Vide, Subſtitutio.
Pro exheredato cum olim judicabant, quomodo pronuntiabant. T. 9. c. 106. C.
Exheredatorum duo eſſe genera. T. 7. c. 169. B.
Exheredatur fruſtra poſt deportationem filius. T. 1. c. 1075. E. & c. 1076. A.
Exheredatur filius nominatim. T. 1. c. 1054. E.
Exheredatur filius emancipatus, naturalis non item. T. 4. c. 304. A.
Exheredatus habet querelam, ſicut ſpurius. T. 2. c. 1055. A.
Exheredatus patronum non expellit. T. 4. c. 359. E.
Exheredatus qui egit, nec obtinuit, pro mortuo habetur. T. 4. c. 370. B.
Exheredatus ſi egit adversùs unum ex heredibus, & non obtinuit, an a legato repellatur. Tom. 4. c. 117. C.
Exheredatus filius, quem poſtea frater heres inſtiturus adoptavit, an ad bona liberti patris naturalis admittatur. T. 4. c. 356. A.
Exheredatus, ſeu præteritus filius a milite in teſtamento, an ad bona libertorum avitorum admittatur. T. 4. c. 355. B.
Exheredatus filius, & heres inſtitutus in quo differunt. T. 4. c. 480. B.
Exheredatus filius, qui, cum ſit pupillus, ex eo litigare non poteſt ſine auctoritate tutoris, utrùm agat querelá inofficioſi teſtamenti auctore tutore teſtamentario, an legitimo. T. 4. c. 1002. A.
Exheredatus, aut præteritus cum ſcripto herede tranſigens an, & quando litem inofficioſi cœptam repetere poſſit. T. 7. c. 208. C.
Exheredatus non repudians querelam, & inſtitutus in univerſum jus an partem faciat fratribus. T. 7. c. 182. B.

Exhe-

Exheredatus poſſidens hereditatem, an poſſit agere de inofficioſo. T. 7. c. 218. A.

Exheredatus ſi querelâ inofficioſi pro parte vicerit, pro parte convenire, & conveniri poteſt. T. 7. c. 198. C. D.

Exheredatus an admittatur ad bonorum poſſeſſionem contra tabulas per præteritum. T. 8. c. 33. B. C.

Exheredatus an cum ſuo præterito admittatur ab inteſtato. Ibid. C.

Exheredatus an habeat bonorum poſſeſſionem contra tabulas, tanquam præteritus. T. 8. c. 41. A.

Exheredatus, qui duplici jure agere poteſt, ſi ſolam injuſti teſtamenti quæſtionem traxerit ultra quinquennium, an ei integra ſit inofficioſi querela. T. 8. c. 17. C. D.

Exheredatus emancipatus ſi velit agere querelâ, quid prius agendum. T. 8. c. 173. B.

Exhibendæ ſunt tabulæ, exhibendæ cautiones, & inſtrumenta exhibenda ab Æditui, ſi apud eum depoſita ſunt. T. 7. c. 495. B.

Exhibendi verbum qualiter accipiatur. T. 7. c. 617. E.

Exhibendi verbom etiam reſtituendi ſignificationem recipit. T. 10. c. 947. B.

De exhibendis, vel tranſmittendis reis. T. 9. c. 1383. E.

De exhibendis tabulis. Vide, Interdictum.

De exhibendo inani chieographo. T. 7. c. 620. D.

De exhibendo libero homine. Vide, Interdictum.

Ad exhibendum actio. Vide, Actio ad exhibendum.

Ad exhibendum cum pupillo quandonam agi poſſit. T. 5. c. 415. D. E.

Ad exhibendum actio non eſt cum ſervo. T. 5. c. 377. D.

Ad exhibendum actio ſcripturâ quidem in rem eſt, effectu autem ipſo in perſonam. T. 5. c. 382. B.

Ad exhibendum agi poteſt de tigno juncto ædibus, aut vineæ. T. 7. c. 611. D.

Ad exhibendum actio datur heredi, & in heredem. T. 7. c. 610. A.

Ad exhibendum actio mera eſt in perſonam. T. 7. c. 469. D.

Ad exhibendum actionem dari ei, qui rem exhibitam ſtatim vindicaturus non eſt, ſi modò poſtea ſit vindicaturus. T. 7. c. 605. A. B.

Ad exhibendum actio datur tantùm ei, cujus intereſt. T. 7. c. 603. A.

Ad exhibendum actio peragitur ſummatim, quia viam præparat ad aliam actionem. T. 7. c. 604. B.

Ad exhibendum actio in rem ſcripta. T. 7. c. 601. C. cur ad exhibendum appellatur. Ibid. C.

Ad exhibendum actio quibus datur. T. 7. c. 603. A.

Ad exhibeodum actio non datur, niſi propter futuram actionem. Ibid. D. hanc actionem effectu eſſe ad reſtituendum. Ibid. E. hæc actio effectu eſt in perſonam. Ibid. c. 604. A.

Ad exhibendum actione damnari eum, qui non poſſidet. T. 7. c. 614. E.

Ad exhibendum actio non datur, niſi ei, cujus interſit ex ſuperioribus cauſis, tam rei vindicatæ, quàm litis conteſtatæ tempore. T. 7. c. 616. D.

Ad exhibendum actio eſt perquam neceſſaria. T. 7. c. 600. D. vim ejus in uſu quotidiano eſſe, Ibid. D. propter vindicationes introducta eſt. Ibid. D.

Ad exhibendum actio non tantùm vindicaturo, ſed etiam interdicturo datur. Ibid. D.

Actio ad exhibendum non tantùm datur vindicaturo, ſed etiam acturo nnxali judicio. T. 10. c. 945. E.

Actio ad exhibendum eſt arbitraria. T. 10. c. 947. D.

Exhibere quid ſit. T. 7. c. 600. E.

Exhibere quid ſit Labeoni. T. 8. c. 824. B. quis dicatur. Ibid. B.

Exhibere habet vim reſtituendi. T. 8. c. 654. E.

Exhibere plus eſt, quàm præſtare. Ibid. E.

Exbibere quid. T. 8. c. 502. E.

Exhibere plus eſt, quàm ſiſtere. T. 8. c. 654. C.

Exhibere verbum in actione exhibitoria reſtitutionis vim in ſe continet. T. 9. c. 1167. D.

Exhibere aliud eſt, aliud præſtare. T. 9. c. 837. D.

Exhibitio rei an fiat ſine ſpeciali præcepto judicis. T. 2. c. 584. D.

Exhibitio, ideſt, fideicommiſſi reſtitutio. T. 4. c. 1304. C.

Exhibitio, & exhibere ſignificationem reſtituendi habent. Ibid. D.

Exhibitio reorum prior eſt accuſatione ſolenni, vel litis conteſtatione. T. 9. c. 1383. E.

Exhibitio an comprehendat editionem. T. 9. c. 6. B.

Exhibitionem ſequitue vindicatio. T. 10. c. 947. B.

Exhibitoria actio propter actionem petitoriam introducta eſt. T. 7. c. 228. B.

Exhibitoria actio. Vide, Actio exhibitoria.

Exhibitorium interdictum. Vide, Interdictum exhibitorium.

Exidoneare eſt verbum ex latinn barbaro, & quid ſignificat. T. 9. c. 1378. D. E.

Exigendi facultatem non habet, qui actionem intendere non poteſt. T. 4. c. 1008. D.

Exigendi privilegium, quod creditor habuit, factâ novatione voluntariâ perit, non item neceſſariâ novatione. T. 4. c. 955. B.

Exigere plus eſt, quàm agere. T. 4. c. 550. C.

Exigere cautionem quid ſit, Accurſius non intellexit. Ibid. C.

Exigere eſt ſatis accipere. Ibid. C.

Exigere poſſe totum, & totum accipere conſequentia ſunt. T. 5. c. 68. B.

Exigere idem bis prædonis eſt. T. 7. c. 796. B.

Exigere verbum quid ſignificat. T. 8. c. 380. B. C.

Quæ exiguntur, ut quis impunè faciat injuriam ulciſcendi, T. 4. c. 116. D. E.

Exiguum eſt ſemper, quod defertur tantùm honoris ergo. T. 4. c. 941. B. partem paciſcatur quis, quid refert, an quantitatem partiparem. Ibid. B. in hoc nulla eſt differentia. Ibid. B.

Ab exilio reverſis jura libertorum conceſſa. T. 3. c. 154. C.

De exilio in Cypſum, & in Oaſin. T. 3. c. 210. B.

Exilium, deportatio, relegatio differunt. T. 1. c. 474. B.

In exilium voluntarium qui ibant, igne, & aquâ interdicebantur. T. 3. c. 180. A.

Exilium dicitur de deportatione, quæ eſt capitis diminutio media. T. 4. c. 1029. B.

Exilium dicitur quoque de relegatione. Ibid. B.

In exilium temporale datus non deſinit eſſe tutor. Ibid. B.

Eximendi verbum quàm generale ſit, & quomodo quis pœnalis actionis de in jus vocando reus conſtitui poſſit. T. 5. c. 90. A. B. an latiùs pateat, quàm verbum eripiendi. Ibid. A.

Exiſtentia juris civilis eſt adquiſitio. T. 1. c. 1308. C.

Exiſtentia quomodo adquiritur. T. 1. c. 1310. C.

Exiſtentia ſui heredis, ſeu [illegible] illa eſt, quæ juris intellectum habet. T. 4. c. 85. C.

Exiſtere, & extare in quo differunt. T. 9. c. 632. E.

Exiſtere eſt proprium ſuorum. T. 9. c. 888. B.

Exiſtere aliud eſt, aliud extare. T. 9. c. 1000. B.

Exiſtimate, & exiſtimare debere paria ſunt. T. 6. c. 318. C.

Exiſtimatio, & veritas, ſive res, adeo ſunt adverſæ, ut poſitio unius excluſio ſit alterius. T. 6. c. 314. B.

Exiſtimatio opinio eſt mentis ſine re. Ibid. B. plus eſſe, quod in re, ſive in veritate eſt, quàm quod in exiſtimatione. Ibid. B.

Exiſtimatio ſtulta, & reſupina. T. 6. c. 13. E. quod in exiſtimatione veritatis eſt, non tantum valet, quàm quod eſt in veritate. T. 6. c. 14. C.

E'ξω Grecis aliquando, ideſt, παρά. T. 6. c. 59. E.

Solus

Solus exitus ſine conſilio heredem pœnæ obligat. T. 10. c. 580. E.
Exodi liber vocatur ab Hebreit *Nomina*. T. 10. 164. C. D.
Exonia civitat ubi ſita, & unde dicta. T. 6. c. 1056. B.
Exoiner. T. 9. c. 1378. D. hoc verbum Budæus male deduxit ex Græco ἐξόμνυσθαι. Ibid. D.
Exonier verbum Gallicum unde. T. 1. c. 1410. E.
Ἐξωτικαί, projectiones. T. 3. c. 18. E.
Exorciſtæ in Eccleſia. T. 2. c. 1033. C.
Qui exhortatur, eum mandatorit opera non ſungi. T. 4. c. 841. A.
Expeditionis militaris nomine intelliguntur nonnunquam ſtativa, & præſidia. T. 10. c. 911. B.
Expelli an poſſit abutens emphyteutico prædio. Tom. 10. c. 659. B.
Expenſæ quando debent compenſari. T. 6. c. 7. B.
Expenſarum quæ ratio habenda. T. 6. c. 832. A.
Expenſarum condemnatio, vel abſolutio. T. 9. c. 138. D. E. & c. 139. A.
Expenſas utilet per errorem qui ſolverunt, an habeant indebiti condictionem. T. 7. c. 1415. E.
Expenſæ ludorum publicorum. T. 2. c. 827. A.
Expenſæ in funus alicujus factæ qua actione repeti poſſunt. T. 5. c. 383. D. E.
Expenſæ victualet judicibus debitæ cur, & quomodo. T. 6. c. 970. D. idem de teſtibus. Ibid. D.
Expenſæ. Vide, Impenſæ.
Expenſæ litis. T. 9. c. 1088. C. D.
Expenſi rationes fidem non faciunt. T. 9. c. 266. D.
Expenſilatio olim fidem faciebat, hodie per ſe fidem non facit. T. 9. c. 190. D. & c. 255. C.
Expenſilatio eſt probationum genus. T. 9. c. 266. C.
Expenſilatio ſola olim ſidem faciebat. T. 10. c. 635. D.
Expenſilationes. T. 9. c. 1072. A.
De expenſis litium conſtitutio Zenonis. T. 3. c. 329. A.
De expenſis litium. T. 9. c. 1086. A. & ſeq.
Experiri commune eſt reo, & actori. T. 4. c. 79. D.
Experiri, agere, intendere verba ſunt communia actoris, vel rei. T. 6. c. 339. E.
Expilatæ hereditatis crimen. T. 1. c. 869. E. & c. 870. A.
Expilatæ hereditatis crimen eſt famoſum, & turpe. T. 4. c. 844. D.
De expilatæ hereditatis crimine. T. 9. c. 1457. A. & ſeq.
Expilator quid a fure diſſideat. T. 3. c. 450. C.
Expilatores qui ſint, & ſunt extra ordinem puniendi. T. 1. c. 859. D.
Explicatio legis 6. *ff. de ſervir exportandis*. T. 4. c. 662. B.
Explicatio legis *ſi ſic*. *§. 1. ff. de leg. 1.* T. 4. c. 494. D. E.
Explicatio legis *Neſennius*, & legis *filio. ff. ad leg. falcid*. T. 4. c. 1049. A. & ſequ. & legis *filium Cod. famil. erciſcund*. Ibid. c. 1050. C. D.
Explicatio *l. ſi unquam. C. de revocand. donat.* & *§. ultim. l. 40. ff. de pact.* T. 4. c. 840. C.
Explicatio legis *qui habebat. ff. de vulg. & pupill. ſubſtit.* T. 4. c. 1062. C.
Explicatio ſpeciei in *l. mulier. ff. qui potior. in pign.* T. 4. c. 1288. E. & c. 1289. A.
Explicatio *leg. cum pater. 77. de legat. 2.* T. 4. c. 1142. A. & ſeq.
Exponere, χωρίζειν. T. 2. c. 569. C.
Exportare quid. T. 2. c. 274. D.
Exportare quid ſit. T. 10. c. 1002. A. B. & c. 1027. B.
Exportatio quarundam rerum prohibita. T. 9. c. 369. E. & c. 370. A.
Expoſitio *§. in fideicommiſſaria. l. ſi debitor. 45. D. de fideicom. libert.* T. 4. c. 328. B.
Expoſitio legis *poſt emancipationem. D. de legat. 2.* T. 4. c. 1172. B.
De expoſitione filiorum a patribus. T. 9. c. 1323. A. & ſeq.
Expoſiti infantis a matriculariis collecti formula. T. 1. c. 467. D.
Expoſiti infantes qui propriè dicuntur. T. 9. c. 1324. D.
De expoſitis infantibus. T. 9. c. 1323. A. & ſeq.
Expoſitorum jus quodnam olim fuerit. T. 5. c. 629. B. C.
Expoſitus quis ſit. Ibid. B.
Expræfecti qui dicuntur eſſe. T. 2. c. 896. E.
Expreſſa nocere, non expreſſa non nocere unde dictum. T. 5. c. 77. B.
Expreſſa nocent, non expreſſa non nocent. Tom. 8. c. 845. D. & c. 799. D.
Expreſſa, & tacita differunt. T. 8. c. 562. E.
Expreſſa frequentiſſimè nocere, tacita non nocere. T. 9. c. 688. A.
Expreſſa pleraque non valent, quæ tacita valent. T. 6. c. 230. B.
Expreſſim major eſt vis, quàm tacitè. T. 3. c. 672. C.
Expreſſi, & taciti an vis eadem. T. 7. c. 634. D.
Expreſſi, & taciti non eadem vis. T. 8. c. 799. D.
Expreſſio tacitè ineſſe quænam dicantur. T. 5. c. 1068. D.
Expreſſum facit ceſſare tacitum. T. 4. c. 1005. A.
Expreſſam inter, & tacitam hypothecam differentia. T. 9. c. 1195. A.
Si expreſſum non eſt, id omiſſum intelligitur. T. 4. c. 56. C.
Exprimere omnia leges non poſſunt. Vide, Leges.
Expromiſſio fidejuſſionis continetur verbo. T. 3. c. 384. C.
Expromiſſio quomodo fit per delegationem. T. 4. c. 935. B.
Expromiſſio per interceſſionem quomodo fit. Ibid. A. quomodo fit per delegationem. Ibid. B.
Expromiſſio eſt vera novatio. T. 4. c. 238. A.
Expromiſſio accedit cum novatione, fidejuſſio accedit ſine novatione. Ibid. B.
Expromiſſio, quæ fit novandi animo per interceſſionem, & ea, quæ fit per delegationem, quomodo differunt. T. 4. c. 934. E. & c. 935. A.
Expromiſſio non eſt ſemper interceſſio. T. 4. c. 937. E.
Expromiſſione mulieris an tollatur naturalis obligatio, & pignus remaneat. T. 10. c. 434. D.
Expromiſſor differt a fidejuſſore. T. 1. c. 977. B.
Expromiſſor an a fidejuſſore differat. T. 1. c. 943. C.
Expromiſſor dicitur quaſi fidejuſſor. T. 4. c. 238. A.
Expromiſſor liberat reum principalem, fidejuſſor non; novatio fit expromiſſione, non fidejuſſione. T. 4. c. 269. C.
Expromiſſor quis ſit, explicatur. T. 7. c. 590. B.
Expromiſſor quis ſit. T. 8. c. 818. E.
Expromiſſor quiſnam ſit. T. 10. c. 529. B.
Expromittere in jure quid eſt. T. 4. c. 238. A.
Expromittere eſt debitum ſuſcipere pro alio. Ibid. E.
Expromittere quid ſit. T. 10. c. 499. D.
Qui expromittit pro alio, is, pro quo expromittit, liberatur; qui verò pro alio ſe ſoluturum promittit, is, pro quo conſtituit, non liberatur. T. 4. c. 170. A. B.
Exquæſtor, Exconſul, &c. unde ita dicantur. T. 8. c. 891. B. C.
Exſequutio ſententiæ ad quem pertineat. T. 5. c. 212. A.
Exſtare aliud eſt, aliud exiſtere. T. 9. c. 632. E.
Exſtare eſt conſtare, & perſeverare heredem eſſe filium, qui heres exſiſtit, nec exſtat. Ibid. E.
Exterus pro extraneus. Tom. 6. c. 151. A.
Extincta actio non reſtituitur. T. 4. c. 302. B.
Extingui, & ceſſare diſſident. T. 1. c. 1219. A. B.
Exſtipulari, & expromittere quid. T. 1. c. 1165. C.
Extra territorium jus dicenti an impune pareatur. T. 5. c. 773. D.
Extrahi neminem poſſe e domo ſua, quomodo ſumendum. T. 8. c. 527. D.
Extraneæ mulieres, vel introductæ, intromiſſæ, adſcititiæ. T. 3. c. 44. D. E.

Extranei heredes quibus modis adquirunt bereditatem. T. 4. c. 82. C.

Extranei in jure non dicuntur ſe immiſcere, ſicut & neceſſarii non dicuntur ſe pro herede gerere, aut adire, vel hereditatem ceroere, T. 4. c. 191. A.

Extranei, vel alieni poſthumi non fiunt heredes jure civili, ſed edicto Prætoris. T. 6. c. 427. D.

Extranei an, quando, & quomodo actionem de inofficioſo in heredem tranſmittant. T. 7. c. 175. D.

Extranei heredes quinam appellentur, & quid in eir obſervetur, T. 8. c. 985. E. & c. 986. A, & ſeq.

Eatranei heredes. Vide, Heres.

Extranei poſſunt eſſe debitores, & creditores hereditarii. Tom. 9. c. 255. B.

Quod in extraneis, ſeu voluntariis eſt pro herede gerere, id in neceſſariis ſe immiſcere. T. 4. c. 191. A.

An extraneis heredibus inſtitotis, ſi filius præteritus bonis ſe abſtineat, ex æquo, & bono tuenda ſit voluntas teſtatoris. T. 4. c. 1034. B. & an hæc quoque locum habeant in poſthumo præterito, Ibid. C.

Extraneis pleraque conceduntur, quæ non conceduntur conjugibus. T. 10. c. 643. C.

Extraneo an ſit poteſtas petendi addictionem bonorum, T. 4. c. 1248. C.

Extraneo manumiſſum teneri actione furti ex ante facto. T. 9. c. 252. B.

Extraneo non eſt ſtipulatio tacita de dote data, niſi ſtipulatione ſibi proſpeacrit. T. 9. c. 326. B.

In eatraneo quod eſt pro herede geſtio, id in ſuo herede eſt immiſtio. T. 4. c. 1265. A.

De extraneo adoptato. T. 8. c. 165. D. & an capaa ſit bonorum poſſeſſionis. Ibid. D.

De extraneo, qui dedit dotem pro muliere. Tom. 9. c. 485. B. & ſeq.

In extraneos an detur interdictum Salvianum. T. 10. c. 698. D.

Inter extraneum, & fratrem quoad ſucceſſionem eſtne differentia, T. 4. c. 85. D.

Extraneus pro debitore invito ſolvere poteſt. T. 4. c. 839. D. ſic quuque pro debitore ſolvet creditori invito, & quomodo. Ibid. D.

Extraneus inſtitutus, & filius in quo differunt. T. 4. c. 88. C.

Extraneus io dotis conſtitutione quantum a patre differat. T. 5. c. 555. D.

Extraneus, & ſuus heres in quo differunt. T. 6. c. 282. A.

Si extraneus heres inſtitutus repudiaverit hereditatem patris, & defuncto filio teſtatoris intra pubertatis annos pupillarem hereditatem ſit amplexus, an onera patris ſubire, & an creditoribus paternis reſpondere cogatur. T. 6. c. 175. E.

Extraneus, qui ſuſcipit defenſionem ſervi publicn judicio accuſati, an cavere debeat ſervum judicio ſiſti. T. 6. c. 8. A.

Extraneus coheres opponitur filio, T. 6. c. 125. B.

Extraneus, & alienus an idem ſignificent. T. 8. c. 1002. D.

Extraneus heres an habeat actionem ingrati, & an exactionem futurarum operum, an præteritarum. T. 8. c. 540. E.

Extraneus heres. Vide, Heres.

An extraneus adoptatus emancipatione perdat omne ſuum jus, & dignitatem quæſitam per adoptionem. T. 8. c. 165. E.

Extraneus, & pater dans dotem pro muliere in quo differunt. T. 9. c. 525. C.

Extraneus quis dicitur. Tom. 9. c. 1262. C.

Extraordinaria munera continet vacatio, non ordinaria. T. 4. c. 55. C. D.

Extraordinaria crimina dicuntur crimina inſcripta a Rhetoribus in declamationibus. T. 4. c. 844. C.

Extraordinaria judicia, Vide, Judicia.

Extraordinaria cum ſervo actio eſt, ut in corpore luat pœnam. T. 5. c. 31. E.

Extraordinaria cognitio, & extra ordinem exigere quid. T. 8. c. 1045. E.

Extraordinaria judicia omnia eſſe. T. 9. c. 1070. E.

Extraordinariæ poteſtates an excuſentur a tutelis, & curationibus. T. 10. c. 855. C.

Extranrdinarium crimen, & extraordinaria pœna. T. 1. c. 504. A. B.

Extraordinarium crimen quodnam eſt. T. 4. c. 844. C.

Extranrdinarium jus. Vide, Jus extraordinarium. T. 6. c. 583. C.

Extraordinarium judicium, & auxilium. T. 9. c. 729. C. D.

In extraordinariis judiciis formulæ non obſervantur. T. 4. c. 1447. C.

In extranrdinariis judiciis non obſervabantur formulæ. Tom. 9. c. 1139. A.

Duo eatrema ſine medio eſſe nequeunt. T. 4. c. 1337. A.

Extremum Latini nunquam pro initio dixerunt. T. 7. c. 514. B.

Exulare in aliquam regionem juſſus, in ea liber carcere, & cuſtodia debet manere. T. 3. c. 591. A.

Exul tranſiens civitatem, qua ei interdictum eſt, an puniendus. T. 5. c. 959. D.

F

F. Et C. qoid hæ duæ literæ ſingulares ſignificent. T. 5. c. 161. B.

Faber, & nauta ſi ob rem locatam, & conductam armamenta, & inſtrumenta ſua fregeriot, detriverint, aut perdiderint, an ea a locatoribus, vel conductoribus repetere poſſint, quæritur. T. 5. c. 533. E. & c. 534. A.

Faber quandonam locator, & quando conductor vocari poſſit. T. 5. c. 522. C. D.

Faber in quod corpus locat operam ſuam, a quo proficiſcatur, an a locatore, an verò a conductore. Ibid. C.

Faber, locator, & conductor noo in una eademque ſpecie vocarur, quod eſſet abſurdiſſimum, & ſine exemplo. Ibid. C.

Fabia lex de plagiariis. Vide, Lex Fabia.

Fabiæ legis de plagio, Vide, Lex Fabia.

Fabiana actio quando locum habet, & quando non. T. 4. c. 1302. C.

Fabiana, ſeu Faviana actio. Vide, Actio.

Fabiana actio in quo differat a Pauliana. Tom. 8. c. 1107. B. & ſeq.

Fabri lignarii, vel tignarii. T. 1. c. 432. B.

Fabri ferrarii taberna. T. 7. c. 1284. B.

Fabri tignarii qui. T. 8. c. 537. D.

Fabrica quid ſit. T. 9. c. 1330. A.

Fabricarum armorum varia genera. T. 2. c. 5122. D.

Fabricenſes qui. T. 2. c. 5711. E. & c. 1712. A.

Fabricenſes quando, & quomodo militiâ ſolvuntur. T. 2. c. 802. A.

Fabricenſes qui dicuntur. T. 9. c. 937. E. vulgo *armeuriers*. Ibid. E.

Fabricenſes ſunt quaſi milites. T. 9. c. 414. C.

Fabricenſes procurare, & conducere res alienas an debeant, & cur. Ibid. C.

Fabricenſi mortuo inteſtato, ſine legitimo, aut honorario ſucceſſore, corpus Fabricenſium ſuccedere excluſo fiſco. T. 9. c. 937. E.

Fabricenſibus rerum alienarum interdicitur adminiſtratio. T. 2. c. 802. D.

Fabricenſium ſchola, & militia. T. 2. c. 800. E. & c. 1122. B.

Fabricenſium certum corpus. T. 2. c. 800. B.

Fabricenſium præmia. Ibid. C. D.

Fabricenſium quod unus commiſerit delictum, ad omoes pertinet. T. 2. c. 801. D.

Fabricenſium brachiis ſtigmata cur inſligenda. T. 2. c. 803. D.

Fa-

Fabricenſium judex eſt officiorum magiſter. T. 2. c. 802. A.
De Fabricenſium hereditatibus. T. 9. c. 936. B. & ſeq.
Fabricifii in gluſſ. Cedreni qui dicuntur. T. 9. c. 937. E.
Fabriles operæ. Vide, Operæ.
Fabrorum tignariorum an Collegia ſint licita. Tom. 6. c. 744. D. & an iis rectè legari poſſit. Ibid. D.
Fabrum, qui in locatione operam ſuam irrogat, locatorem in una eademque re, & ſpecie conſtituere quàm abſurdum ſit. T. 5. c. 522. C. D.
Facere dandi habet ſignificationem. T. 1. c. 1210. B.
Facere plus eſt, quàm dicere. T. 4. c. 417. C.
Facere, & facultas an ſint ejuſdem generis. T. 4. c. 234. C.
Facere verbum omnem omnino faciendi cauſam complectitur, dandi, ſolvendi, &c. T. 4. c. 662. E.
De verbo facere ſcribit Papinianus, eo ſignificari non tantùm factum, ſed etiam jus. Ibid. E.
Facere eſt credere. Ibid. E.
Facere quomodo etiam non facere ſit. T. 5. c. 665. B.
Facere interdum dandi ſignificationem habere. T. 7. c. 1053. B.
Facere contra voluntatem, notandum. T. 8. c. 624. C.
Facere eſt prohibere. T. 5. c. 663. B.
Facere eſt tradere poſſeſſionem, etiam ſiquis non ſit dominus. T. 8. c. 637. B.
Facere interdum habet dandi ſignificationem. Ibid. D.
Facere verbum latiùs patet, quàm dare. Ibid. E.
Etiam non facere facere eſt. Ibid. E.
Facere trahit ſecum non facere. T. 9. c. 563. D.
Facere condemnationem pro obtinere condemnationem. T. 10. c. 701. A.
Faciem locorum intervertens, & confundens, qua actione teneatur. T. 8. c. 549. C.
Faciendi verbum quid continet. T. 8. c. 608. E.
Faciendi obligatio, & dandi obligatio in quo differunt. T. 9. c. 1268. D. E.
Faciendi verbum habet dandi ſignificationem. T. 10. c. 539. D.
In non faciendo culpa eſt. T. 9. c. 569. D. in faciendo eſt etiam culpa. Ibid. D.
Faciliores ſunt voluntates in rebus ſuis legandis, quàm alienis comparandis, onerandiſque heredibus ad emptionem rei. T. 4. c. 535. D.
Facilius eſt retinere, quàm conſtituere ſervitutem. T. 4. c. 145. A. & retentio facilior eſt, quàm adquiſitio. Ibid. A.
Quos par facinus coinquinat, & æquat, ſimilis pœna utroſque comitari debet. T. 4. c. 851. C.
Facio, ut des articulus nulli negotio civili comparari poteſt. T. 7. c. 842. B. ex eo non dari actionem præſcriptis verbis, & cur. Ibid. B. actio utilis in jure nuſquam datur in caſu diſſimili. Ibid. B.
Facio, ut facias plures ſpecies recipit. T. 7. c. 843. D.
Ex facio, ut des, actio de dolo datur. T. 7. c. 832. A.
Verbum *facio* nunquam initium dat locationi. T. 10. c. 42. C.
Actio ex *facio, ut facias*, an ſit bonæ fidei. T. 10. c. 348. E.
Negotium facio, ut des, an aliquam cum contractibus nomen habentibus ſimilitudinem habeat. T. 10. c. 451. E. an ſit ſimile locationi. Ibid. E.
Facta quædam palàm patrata laudantur, quæ clam commiſſa, capite luuntur. T. 2. c. 1025. B.
Facta non tantùm, ſed etiam voluntates coercentur. T. 1. c. 472. D.
Facta alia ſunt, quæ rei univerſæ cohærent, alia quæ perſonæ tantùm. T. 4. c. 684. A.
Cum quis facta videat, verba non ſunt curanda. Tom. 4. c. 1350. B.
Facta dividuitatem an recipiant. T. 5. c. 857. B.
Facta, & negotia in obſcuro plerumque ſunt. T. 5. c. 28. B.
Facta revocari, facta infecta fieri non poſſunt. T. 5. c. 1017. D. & T. 7. c. 845. D.
Facta difficiliora cur evadant legibus. T. 5. c. 1034. A.
Facta ſunt individua. T. 5. c. 673. D. & c. 857. B.
Facta in fraudem aliorum an ſemper reſcindantur. T. 6. c. 716. A.
Facta an incertis annumerentur. T. 7. c. 650. B.
In facta tantùm leges conſtituuntur, non in futura. T. 8. c. 640. A.
Facta panduntur conteſtatione litis. T. 10. c. 858. E.
Facti error lucro adficit, & damno liberat. T. 3. c. 137. C.
De facti, & juris ignorantia. Ibid. C.
Quod facti eſt, naturale eſt. T. 4. c. 502. B. quod naturale eſt, jure civili non perimitur. Ibid. B.
Facti ſpecies in *l*. 81. *ff. de furt.* T. 4. c. 843. C.
Facti error. Vide, Error facti.
Facti quæ ſunt, vel unus exſequi poteſt. T. 6. c. 138. E.
Facti ea non ſunt, quæ dominium transferunt, ſed juris. T. 6. c. 139. A. quæ facti ſunt, jus non transferunt, ideſt, dominium. Ibid. B.
Facti alieni ignorantia an recipiatur, & excuſet. T. 7. c. 887. D. E. & c. 888. A. B.
Facti ignorantia, ut adquiram, an proſit; ut non adquiram, an noceat. T. 7. c. 894. D.
Facti ignorantiam non nocere, juris nocere. T. 7. c. 887. B. & c. 893. B.
Facti proprii ignorantia an recipiatur. T. 7. c. 887. D. E. & c. 888. A.
Facti quæſtionem nullâ juris regulâ, nullâ juriſperitorum tractatione, ſive explicatione decidi poſſe. T. 7. c. 1315. A.
Facti interpretatio plerunque prudentiſſimos fallit. T. 8. c. 672. E.
Facti quæ ſunt, in judicis arbitrio eſſe. Ibid. E. & c. 673. A.
Facti initium ex animo proficiſcitur. T. 8. c. 640. A. B.
Initium facti ſufficit. Ibid. B.
Facti ignorantia an noceat pattono. T. 7. c. 1270. B.
Quæ facti ſunt, & juris, & vetus differentia inter ea. T. 9. c. 1267. D.
Facti retentio quæ. T. 9. c. 219. C.
Facti proprii ignorantia interdum recipitur, & parit condictionem indebiti. T. 10. c. 458. C.
Facti ignorantia, ut adquiram, prodeſt; ut non adquiram, non nocet. T. 10. c. 470. B. C.
Facti alieni promiſſio nulla eſt. T. 10. c. 763. B.
Factionarii. T. 3. c. 211. C.
Factionem teſtamenti non habens an codicillos facere, aut fideicommiſſa relinquere poſſit. T. 6. c. 731. E.
Factis ineſt datio, dationi non ineſt factum. T. 8. c. 637. E.
De factitia foſſa an agi poſſit. T. 5. c. 665. D. E.
In facto erranti venia datur. T. 4. c. 815. E.
Facto debitoris an perimi pignus poſſit. T. 5. c. 422. E.
Qui de facto quærunt, eunt ad judices. T. 6. c. 196. E.
In facto jus eſt poſitum. T. 6. c. 401. C.
In facto, non in jure conſiſtit quatenus cujus interſit. T. 8. c. 672. D.
Ex facto tutoris, vel curatoris quando minores agere, vel conveniri poſſunt. T. 9. c. 576. B. & ſeq.
Factorum diverſitas. T. 5. c. 1117. E.
Factum res geſta vocatur. T. 1. c. 923. D.
Factum infectum reddi non poteſt. T. 4. c. 194. D.
Qui factum mox corrigit, is videtur invitus feciſſe. T. 4. c. 1496. A.
Factum pro *Fatum*. T. 4. c. 374. B.
In factum appellatio eſt actionis, non nomen actionis. T. 4. c. 873. E.
Factum coheredis conſorti an noceat. T. 5. c. 631. B.
Factum patris filiu nocere poteſt. Ibid. D.
Factum pro facto an invito ſolvi poſſit. T. 5. c. 1118. B.

Factum pro re ſolvi non poteſt, niſi volenti, & conſentienti. T. 5. c. 396. E.
In factum actio. T. 5. c. 771. B.
Factum alienum an inutiliter promittatur, T. 6. c. 151. A.
Factum uno, eodemque die an diſcrimen ex tempore capere aliquod poſſit. T. 6. c. 567. D.
Factum cuique ſuum, non coheredi nocere debet, T. 6. c. 460. C.
In factum omnis actio, vel exceptio utilis eſt. T. 6. c. 324. C.
Factum judicium pro finito judicio, ſeu pro re judicata. T. 6. c. 341. C. vulgo dicitur, quod acceptum, & inchoatum eſt inter litigantes lite conteſtatâ, etiamſi nondum finitum ſit ſententiâ judicis. Ibid. B. C.
Factum teſtatoris pro facto heredis eſt. T. 6. c. 141. B. C.
Factum a judice, quod ad officium ejus non pertinet, ratum non eſt. T. 8. c. 841. C.
Cuique ſuum, non adverſario nocere debet. T. 8. c. 837. B. C.
Factum, & gentium quantum differant. T. 8. c. 520. C. D.
Factum quod eſt, cum in obſcuro ſit, ex affectione cujuſque capit interpretationem. T. 8. c. 840. E.
Factum alienum inutiliter promittitur. T. 9. c. 1269. A.
Factum pro contractu, aut delicto. T. 9. c. 251. B.
Factum inutiliter aliquando haberi pro utili. T. 9. c. 490. A.
Quod factum non eſt, habetur pro facto. Ibid. A.
Actionum in factum diviſio. T. 10. c. 450. A. & ſeq.
In factum verecundè excipiam, ſi volo excipere. T. 10. c. 521. D.
Factum ſi poſſit expleri ab herede, valet ſtipulatio. T. 10. c. 711. B.
Facultas, & facere an ſint ejuſdem generis. T. 4. c. 234. C.
Facultas neceſſaria electionis an ſit beneficium propriæ liberalitatis, T. 4. c. 520. B.
Facultates ejus tutoris, qui tutelam geſſit, prius excutiendæ ſunt, quàm honorarii tutoris. T. 4. c. 1001. D.
Facundia canina. T. 3. c. 114. A.
Faida eſt bellum, aut inimicitia. T. 2. c. 1187. B.
Falcidia duplex. T. 1. c. 813. D.
Falcidia legatis modum præſcripſit, porrigitur etiam ad donationes causâ mortis. Ibid. D.
Falcidiâ lege legata minui. Ibid. E.
Falcidia teſtamento antiquo jure vetari non poteſt. T. 2. c. 1026. C.
Falcidia eſt contra voluntatem teſtatoris. T. 1. c. 813. D.
Falcidia in militis teſtamento locum non habet. T. 1. c. 1104. C.
Falcidia ob contumaciam an adimatur patronis. T. 2. c. 1028. C.
Falcidia a Juſtiniano valde reciſa. T. 1. c. 813. E.
Falcidia imminuitur valde per primam Novellam. T. 2. c. 1028. B. C.
Falcidiæ a teſtatore prohiberi poteſt. T. 1. c. 814. A.
Falcidia quo tempore lata. T. 2. c. 422. C.
Falcidiâ lege uſusfructus minuitur, T. 4. c. 138. E. & c. 139. A.
Falcidia ex prælegatis quoque retinetur. T. 4. c. 1086. D.
Falcidiâ non minuitur legatum dotis. T. 4. c. 349. C.
Falcidia in quo fideicommiſſo intervenit, & in quo non intervenit. T. 4. c. 1139. B.
Falcidia quo caſu intervenit, ſi onerata portio accedat oneratæ, T. 4. c. 774. C.
Falcidia liberis debetur, T. 4. c. 930. B.
Una falcidia ſervatur in tabulis patris, & filii. T. 4. c. 764. D.
Falcidia detrahitur ex bonis paternis. T. 4. c. 84. B.
Falcidia lex. Vide, Lex Falcidia.
Falcidia dicitur eſſe commodum teſtamenti. T. 4. c. 1443. A.
Falcidia jure teſtamenti retineri dicitur. T. 6. c. 280. D.
Falcidia non ſervatur in teſtamento militari. T. 6. c. 182. E.
Cum falcidia deducitur, æs alienum deducendum ante omnia, & reliquum erogatur legatariis. T. 6. c. 125. A.
Falcidia minuit id, quod domino debetur. T. 7. c. 590. B.
Falcidiâ lege interveniente communio eſt inter heredem, & legatarium. T. 7. c. 589. D.
Falcidia lex lata eſt heredis causâ, non legatarii. T. 7. c. 1237. C.
Falcidia non utitur legatarius, etiamſi partiarius ſit. Ibid. C.
Falcidia ante Juſtinianum fuit in retentione tantùm, non petitione. T. 7. c. 1418. D.
Falcidia an contra teſtatoris voluntatem locum habeat. T. 7. c. 955. A.
Falcidia an detrahatur ex legato dotis nurui relicto. Tom. 7. c. 1406. D.
Falcidia an locum habeat in legato alimentorum. 7. c. 1297. A.
Falcidia an minuat fideicommiſſum annuum. T. 7. c. 1326. D. E.
Falcidia an poſſit detrahi ex eo, quod mulieri pro dote legatum eſt. T. 7. c. 1421. D.
Falcidia eſt nomen generale. T. 7. c. 1327. A. quæ complectatur. Ibid. A. B.
Falcidia ex legatis, & fideicommiſſis quomodo ſervari poſſit. T. 7. c. 960. D.
Falcidia heredi ſcripto ſemper illibata ſervari debet. T. 7. c. 1383. C.
Falcidia indigno ablata an fiſco vindicetur. T. 7. c. 188. E.
Falcidia lex an locum habeat in legatis reipublicæ relictis, item in iis, quæ Deo relinquuntur. T. 7. c. 895. B.
Falcidia an locum habeat in donationibus inter vivos. Tom. 7. c. 1383. E.
Falcidia lex an pertineat ad legata, & ad fideicommiſſa. T. 7. c. 958. E.
Falcidia lex an detrahatur ex legatis, & quæ in eam computentur. T. 7. c. 1010. B. C.
Falcidia lex quæ minuat. T. 7. c. 1087. E.
Falcidia lex quomodo diminuta. T. 7. c. 955. A.
Falcidia ne locum habeat, an teſtator cavere poſſit. T. 7. c. 1045. A.
Falcidia omnis eſt contra voluntatem teſtatoris. T. 7. c. 1329. B.
Falcidia non duplicatur, non repetitur, ſemel deducenda eſt. T. 7. c. 979. D.
Falcidia plena bonorum an debeatur liberis, aut parentibus heredibus inſtitutis, uſufructu omnium bonorum uxori legato, T. 7. c. 1382. D.
Falcidia quæ ſit, & quæ in eam computentur. T. 7. c. 1010. B.
Falcidia quam partem da legatis, & fideicommiſſis detrahat. T. 7. c. 1327. A.
Falcidia an detrahatur ex donationibus causâ mortis. T. 8. c. 61. E.
Falcidia an detrahatur ex fideicommiſſis ab inteſtato. T. 8. c. 62. B.
Falcidia an detrahatur ex mortis cauſa donationibus ab inteſtato. Ibid. B.
Falcidia lex an faciat, ut minuantur legata liberis, & parentibus relicta. T. 8. c. 65. C.
Falcidia ex legatis detrahitur. T. 9. c. 1148. A.
Falcidia an minuat libertatem, & cur. T. 9. c. 961. A.
Falcidia ipſo jure minuit legatum. T. 9. c. 261. E.
Lex falcidia unde ſit dicta. T. 10. c. 486. A.
Falcidia an poſſit prohiberi. T. 10. c. 488. B.
Falcidia an poſſit ſervari ex rebus donatis. T. 10. c. 517. A.
Falcidia ſervatur non tantùm ex bonis maternis, ſed ex iis etiam, que a patre matri donata ſunt. T. 10. c. 722. D. E.
Lex falcidia antiquior eſt Senatusconſulto Trebelliano, & Pegaſiano. T. 10. c. 802. D.
Falcidia a quibus inventa, & lata. T. 10. c. 804. D.
Falcidia porrecta ad fideicommiſſa tam unitatis, quàm ſpecialia, & ad donationes causâ mortis. T. 10. c. 805. B.
An pertineat ad donationes inter vivos, & ad mortis causâ capionet. Ibid. C.

Fal-

Digitized by Google

Falcidia diviſionem inducit. T. 10. c. 807. C.
Falcidia an ſemper detrahatur ex ſingulis corporibus, aut rebus legatis. T. 10. c. 809. C.
Falcidia eſt nomen generale. T. 10. c. 934. E.
Omnis quadrans dicitur Falcidia. Ibid. E.
Falcidia in bonis maternis, non minùs ſpuriis, quàm juſtis liberis debetur. T. 10. c. 935. E.
Falcidia an poſſit detrahi ex mortis cauſa donationibus, ſiquis inteſtatus decedat. T. 10. c. 1049. A. B. an ex mortis cauſa capione. Ibid. B.
Falcidiæ in dote, vel in emptis, paratiſque uxoris causâ non eſt locus. T. 1. c. 1274. B.
Falcidiæ privatâ conventione derogari poſſe. T. 2. c. 1027. E. c. 1028. A.
Falcidiæ legis duo capita. T. 2. c. 422. C.
Falcidiæ ratio, in quantitate bonorum exquirenda, redigitur ad tempus mortis. T. 4. c. 199. E.
Falcidiæ ſubjiciuntur prælegata. T. 4. c. 1355. E.
Falcidiæ retentionem habent ſoli heredes, non legatarii. T. 4. c. 1066. C.
Falcidiæ legi fraus non fit, ſed heredi, ſi jus ſuum diminuat. T. 4. c. 1219. E.
Falcidiæ legi locus eſt in donationibus mortis causâ exemplo legatorum. T. 4. c. 1144. A.
De falcidiæ ſtipulatione, quam heredi præſtat legatarius. T. 5. c. 865. E.
Falcidiæ deductio cui debeatur. T. 5. c. 385. D.
Falcidiæ deductio qoibus ex cauſis, & cui debeatur. Ibid. D.
Falcidiæ retentionem quinam habent. T. 6. c. 285. A. & ſeq.
Falcidiæ quando locus eſt. T. 6. c. 408. B. & ſeq.
Falcidiæ non ſubjicitur penus. T. 6. c. 430. D.
Falcidiæ locus eſt in donatione causâ mortis, in mortis causâ capione non item. T. 6. c. 489. B.
Falcidiæ jure quando heres minuit legatum., & legatarius minuere poteſt fideicommiſſum, quod a ſe relictum eſt. T. 6. c. 294. D.
In falcidiæ ratione tempus mortis teſtatoris ſemper ſpectatur. T. 6. c. 65. C.
Falcidiæ retentionem habet heres, non vindicationem. T. 7. c. 590. A.
Falcidiæ locus ne ſit, teſtator expreſsè prohibere debet. T. 7. c. 1017. A.
Falcidiæ ſatiſdatio an remittatur legatariis, vel fideicommiſſariis alimentorum. T. 7. c. 1297. A.
Legi falcidiæ quandonam locus ſit. T. 8. c. 1003. E. quo rogante plebiſcitum factum ſit. Ibid. c. 1004. E.
Falcidiæ retentionem heres olim tantum habuit. Tom. 9. c. 1147. E.
Falcidiæ olim erat retentio, non petitio. T. 9. c. 504. A.
Falcidiæ vindicatio quo caſu heredi competit. T. 9. c. 1148. B.
Falcidiæ an ſit locus, ſi pater filio inſtituto rogatus ſit hereditatem reſtituere. T. 10. c. 686. B.
Legis falcidiæ duo capita, & quid iis continoeatur. T. 10. c. 802. D. E. & c. 803. A. & ſeq.
Legis falcidiæ poteſtas unde a Juſtiniano reſciſſa eſt. T. 10. c. 805. B.
Falcidiæ ratio inducit communionem in ſingulis corporibus legatis inter heredem, & legatarios. T. 10. c. 809. A.
Falcidiam amittit coactus adire hereditatem. T. 3. c. 518. C.
Falcidiam amittit heres ob non confectum inventarium. T. 2. c. 1026. B.
Falcidiam non amittit heres ob malâ fide inventarium confectum. Ibid. B.
Falcidiam deducet fiſcus ereptam heredi, ut indigno. T. 2. c. 1025. A.
Falcidiam num detrahat fideicommiſſarius generalis. T. 4. c. 221. D. E.
In falcidiam ea tantùm imputantur, quæ jure hereditario capiuntur, niſi teſtator aliud caverit. T. 4. c. 1050. B.
In falcidiam ea tantùm imputantur, quæ jure hereditario capiuntur. T. 4. c. 524. B.
In falcidia imputatur quodcumque jure hereditario capitur. T. 4. c. 574. D.
In falcidiam an imputentur fructus medio tempore percepti ab heredibus. T. 4. c. 1193. B. C.
In falcidiam imputatur, quod ſtatu liber de peculio dat heredi. T. 4. c. 909. A.
In falcidiam imputantur ea quæcumque jure hereditario capiuntur. T. 4. c. 1193. D.
In falcidiam imputari. T. 4. c. 909. A.
Duobus modis aliquid imputatur in falcidiam. Ibid. A.
In falcidiam ea tantùm imputantur, quæ capiuntur ex judicio teſtatoris. T. 4. c. 1443. A.
Falcidiam quis, & quando perdat. T. 5. c. 439. A.
In falcidiam ea tantùm imputat heres, quæ jure hereditario capit. T. 6. c. 405. E.
Falcidiam an legatarius fideicommiſſario imputare poſſit. T. 7. c. 1327. E. & c. 1328. A. B.
Falcidiam exercere heres poteſt, non legatarius. T. 7. c. 1327. D.
Falcidiam ex fideicommiſſo dotis relicto nurui deductam mulier revocare poteſt actione de dote. T. 7. c. 1404. D.
Falcidiam habet heres, qui inventarium fecit. T. 7. c. 955. A.
Falcidiam quibus modis conſequatur heres. T. 7. c. 960. B.
Falcidiam non admittit dos. T. 9. c. 481. B.
In falcidiam imputare quid ſignificet. T. 10. c. 487. C.
In falcidiam imputari quot modis dicatur. T. 10. c. 888. C.
In falcidiam ea tantum, quæ ſumuntur jure, & titulo heredis, imputantur, non cætera. T. 10. c. 489. D.
Falcidiam expreſſim prohiberi oportet. T. 10. c. 742. E.
Falcidiam an poſſit pater interdicere extraneis heredibus. T. 10. c. 804. B.
Falcidiam quænam jura patiantur. T. 10. c. 807. A. & ſeq.
Falcidiam an patiantur, quæ Deo relinquuntur. Ibid. E.
Inter falcidiam, quæ ex legatis deducitur, & eam, quæ ex fideicommiſſo hereditatis, an ſit differentia. T. 10. c. 1051. A.
In lege falcidia, vel in computatione patrimonii, vel bonorum, ſemper deducitur ante omnia, quod impenſum eſt in confectione inventarii. T. 4. c. 210. D. hi ſumptus poſt mortem domini neceſſariò fiunt. Ibid. D. E.
Falcidiâ uti ſolius heredis eſt. T. 4. c. 222. E.
Falcidiâ ſi heres utatur, an ſtipulatio pœnalis committatur. T. 4. c. 1355. B.
Falcidiâ uti non tantùm eſt deducere quadrantem, ſed etiam æs alienum. T. 4. c. 373. A.
De falcidia deducenda de donatione causâ mortis. T. 7. c. 1238. C.
De falcidia lege in re communi dividundo. T. 7. c. 589. D.
Falcidiâ an utatur pater, qui ſcilicet rogatus eſt reſtituere hereditatem per filium quæſitam. T. 7. c. 979. E.
Falcidiâ uti quorum ſit, & qui poſſint. T. 7. c. 980. B.
Falcidia lege quid caveatur. T. 8. c. 1003. C. D.
De falcidia cum quæritur, uſusfructus relictus reipublicæ quanti æſtimetur. T. 10. c. 489. B. C.
Falcidiis duabus jure Canonico utitur filius. T. 1. c. 685. E.
Fallacia quid, & quid a dolo diſtet. T. 1. c. 972. D.
Qui fallitur, veniâ dignus eſt. T. 4. c. 162. C.
Falsâ reſcriptione qui uſi fuerint, puniuntur. T. 1. c. 373. A.
Falſa cauſa legatum non vitiat. T. 4. c. c. 492. E. & c. 493. A. ſupervacanea nunquam nocent. Ibid. c. 493. A.
Falſa cauſa uſucapioni an officiat. T. 4. c. 631. E.
Falſa demonſtratio legatum non vitiat. T. 4. c. 1105. B.

Falſa

Falſa demonſtratio non extinguit legatum, ſed non etiam facit. T. 4. c. 495. C.

De falſa cauſa adjecta legato, vel fideicommiſſo. T. 9. c. 854. D. & ſeq.

Falſa prætura geſta a Barbario ſervo. T. 9. c. 1067. B. & ſeq.

Falſa teſtimonia. Vide, Teſtimonia.

De falſa moneta. Vide, Moneta.

Falſa cauſa an vitiet legatum. T. 7. c. 1147. D.

Falſarii quibus pœnis ſubjiciendi. T. 1. c. 508. B. & ſeq.

Falſarii lege Corneliâ tenentur. Ibid. B. & ſeq.

Falſarii ab omni officio, & beneficio ſuſpenduntur. T. 6. c. 862. A.

Falſariis digitorum incidebantur nervi, vel præcidebantur manus. T. 3. c. 174. B.

Falſarius quis eſt. Tom. 4. c. 338. D.

Falſæ expoſitiones etiam in foro recipiuntur. T. 2. c. 1258. D.

Falſæ cauſæ error. Vide, Error falſæ cauſæ.

Falſæ monetæ qui reum in judicium detulit, quod pretium habet. T. 9. c. 1451. A.

Falſi eſt pœna legitima, perjurii verò nulla. T. 4. c. 182. A.

Inter falſi, & inofficioſi quæſtionem differantia quæ eſt. T. 4. c. 117. B. C.

Falſi pœna eſt legitima. Tom. 4. c. 182. A.

Falſi crimine tenetur, ſi quis duobus eandem rem in ſolidum vendiderit diverſis contractibus. T. 4. c. 178. C.

Falſi querela viĉennio præſcribitur. T. 6. c. 908. A.

Falſi querela non niſi vicennio excluditur. T. 6. c. 845. C. ante, & poſt ſententiam inſtitui poteſt. Ibid. C.

Falſi crimen inſtrumentis plerumque probatur. T. 9. c. 274. A. B. falſi accuſatio. Ibid. A.

De falſi nominis adſeveratione ſuſcepta dolo malo. T. 9. c. 1451. C.

Falſi ſpecies eſt mendacium. T. 9. c. 581. B.

In falſi crimen an tutores, vel curatores ſubſcribere poſſint. T. 9. c. 1365. D. & ſeq.

Falſi pœnâ tenetur ſcriptor alieni teſtamenti, qui in eo ſibi, aut iis, quos habet in poteſtate, aliquid adſcribit, etiamſi id fecerit dictante teſtatore. T. 10. c. 727. C.

Falſi tenetur, qui duobus in ſolidum eandem rem diverſis temporibus vendidit. Tom. 10. c. 1038. C.

Falſis inſtrumentis, actis, & epiſtolis qui uſus fuerit, lege Corneliâ tenetur. T. 1. c. 510. B.

Si falſis allegationibus excuſatus ſit tutor, vel curator. T. 9. c. 606. C.

De falſis lex Cornelia. T. 9. c. 1439. D. & ſeq.

Falſitas inſtrumenti quomodo deprehendatur. T. 6. c. 879. A.

Falſitatis exceptio eſt peremptoria. T. 6. c. 908. A.

Falſo reſcripto a Principe impetrato uti non licet. T. 1. c. 373. C.

A falſo perjurium in jure an ſeparetur. T. 4. c. 181. E.

Falſo qui ſciens utitur, reus eſt falſi. T. 9. c. 1393. A.

De falſo agi poſſe, non tantùm criminaliter publico judicio, ſed etiam civiliter privato judicio, & altero judicio alterum non conſumi, utroque experiri licere. T. 9. c. 1444. A.

Falſum nomen qui ſibi impoſuerit, lege Corneliâ coercetur. T. 1. c. c. 510. C.

Falſum qui allegavit neſciens, falſi pœnâ non tenetur. T. 1. c. 373. B.

Falſum teſtamentum. Vide, Teſtamentum.

Falſum jusjurandum. Vide, Jusjurandum falſum.

Falſum eſſe imitari alienum chirographum, vel libellum, aut rationes alienas intercidere, aut deſcribere. T. 9. c. 1443. A.

Falſum inſtrumentum, quod ſcribitur ſine dolo malo, non eſt crimen. T. 9. c. 1270. E.

Falſum inſtrumentum. Vide, Inſtrumentum falſum.

Falſum pro fallaci an dici poſſit. T. 10. c. 83. E.

Falſum quicquid eſt, id eſt & nefarium. T. 10. c. 965. B.

Falſus procurator quis dicitor. T. 4. c. 339. A. B.

Fama conſentiens pro adminiculo eſt, non pro certa, & firma probatione. T. 6. c. 858. E.

Fama non rectè probat. Tom. 6. c. 880. D.

Fama conſentiens ad præſumptionem movendam nonnihil facit. T. 6. c. 887. C.

Famâ nihil inconſtantius, contra eam probatio admittitur. T. 6. c. 1074. A. videtur eſſe conſenſus communis civitatis. Ibid. C.

Fama notorium non facit. T. 6. c. 976. D.

Fama an omnibus divitiis præſtet. T. 8. c. 708. C.

Famæ, & civitati reſtituere ſolius Principis eſt. T. 4. c. 1407. B.

Famæ reſtituit Princeps. T. 4. c. 847. E.

Famæ reſtitutio ad ſummum Pontificem, vel ad Principem pertinet. T. 6. c. 930. E.

Famæ non eſt temerè credendum. T. 6. c. 976. C. D.

Famam non reſtituit tempus. T. 4. c. 847. E.

Famam reſtituere Principis eſt. T. 9. c. 454. D.

Familia quid. T. 1. c. 866. D.

Familia cœtus eſt ſervorum uni domino ſubjectorum. Ibid. D.

Si familia deliquiſſe dicatur. T. 3. c. 206. D.

Familia quæ eſt, ejuſque diviſio. T. 4. c. 409. C. quis in miniſterio eſſe dicitur. Ibid. C.

Familia tota plerumque avertitur amiſſione ſervi actoris. T. 4. c. 1023. A.

Familia quaſi unum corpus, quod uno vinculo poteſtatis continetur, cenſetur. T. 5. c. 32. D.

Familia quid. T. 5. c. 1199. B.

Familia non continetur ſervorum legato. Ibid. D.

Si familia furtum feciſſe dicatur, quid agendum. T. 6. c. 147. E. & c. 152. E. & c. 153. A.

Familia, agnatio, domus, ſtirps, genus, gens, his vocabulis promiſcuè utimur. T. 7. c. 867. C.

Familiâ alicujus alicui injuriam faciente, an tot ſint facta, tot injuriæ, tot æſtimationes injuriæ, quot ſunt perſonæ ſervorum. T. 7. c. 89. C. D.

Familia alicujus damnum dante, an ſatis ſit, a domino præſtari, quod præſtandum foret, ſi id unus dediſſet. T. 7. c. 90. B.

Familia alicujus ſi furtum fecerit, an dominus teneatur pro ſingulis præſtare. T. 7. c. 89. D.

Familia damnum ſi dederit, injuriam fecerit, album corruperit, an plura ſint facta. Ibid. D. & ſeq.

Familia furtum ſi fecerit, an unum factum eſſe intelligatur. Ibid. E.

Familia legata an unum legatum ſit. T. 7. c. 975. D. E. & c. 1092. B.

Familia urbana a ruſtica quomodo diſtinguatur. T. 7. c. 380. D. E.

Familia ſi album corruperit an plura ſint facta. T. 7. c. 90. C.

Familia ſive damnum dederit, ſive album corruperit, ſive injuriam fecerit, an plura ſint facta. T. 7. c. 64. B.

Familia ſi furtum fecerit, an ſatis ſit præſtari, quod præſtandum foret, ſi unus liber homo feciſſet. Ibid. C.

Familiâ unius domini corrumpente album prætoris, an videatur unus tantùm corrupiſſe. T. 7. c. 89. B.

Familia in Urbe, & Urbana differunt. T. 8. c. 603. B.

Familia quid ſignificat. Tom. 8. c. 621. A.

Familia legata an dividi poſſit. T. 7. c. 1092. B.

Familia gladiatorum, familia philoſophorum, familiæ juriſconſultorum, quæ duæ ſunt ſectæ, Proculejanorum, & Sabinianorum. T. 9. c. 988. C.

Familia latronum, vulgo *une bande de larrons*. Ibid. B. C.

Familia quid ſit. T. 10. c. 745. A.

Familia ſi album corrupit, & eam dominus defendere voluerit, quatenus

tenus

tenus teneatur. T. 10. c. 746. C. D.
Familia ſi furtum fecerit, plura ſunt facta, ſed unum furtum eſſe intelligitur. Tom. 7. c. 747. A. & ſeq.
Familia ſi injuriam privato homini fecerit, an ſint tot injuriæ, quot numero ſervi. T. 10. c. 745. D.
Familiare genus dicendi Tribonianum prodit, ut quæ ejus ſint, facilè intelligi poſſit. Tom. 5. c. 953. A. B.
Familiares, & cognati in quo differunt. T. 7. c. 1138. D.
Familiares a ſervis ſeparantur. T. 9. c. 1374. B.
Familiares noſtri non poſſunt nos accuſare. Ibid. A.
Familiares qui dicuntur. Ibid. B.
Familiæ nomine quid ſignificatur. T. 1. c. 754. B. C. & c. 1325. A.
Familiæ nomine etiam duo ſervi continentur. T. 1. c. 479. B.
Familiæ nomine quid veniat. T. 5. c. 31. B.
In familiæ novæ condendæ initio nemo eſt urgendus ad ſolutionem in ſolidum ex edicto Prætoris. T. 5. c. 125. B.
Familiæ Princeps ſolus arbiter nuptiarum faciendarum in eadem familia eſſe debet, ſed non etiam extra familiam. T. 5. c. 542. D.
Familiæ legato quæ continentur. T. 5. c. 1199. C. D.
Familiæ mutatio capitis deminutio eſt. T. 5. c. 1154. C.
Familiæ nomine quid intelligatur. T. 6. c. 153. A.
Familiæ erciſcundæ judicio obligatur pupillus ſi locupletior factus ſit. T. 6. c. 11. D.
Familiæ erciſcundæ actio in quo differat a petitione hereditatis. T. 6. c. 40. C. D. & c. 42. C.
Familiæ erciſcundæ judicium. Vide, Judicium familiæ erciſcundæ.
Familiæ erciſcundæ actio eſt de dividenda, & diſtribuenda hereditate communi inter coheredes, & communione diſſolvenda arbitrio judicis, ita ut ex pluribus heredibus quiſque partem ſuam habeat, & pro diviſo. T. 6. c. 40. D.
Familiæ erciſcundæ qui agit, fatetur, adverſarium coheredem eſſe. Ibid. E.
Familiæ nomen an emancipati amittant. T. 7. c. 1082. C.
Familiæ nomine an etiam contineantur affines, item gener, nurus, & adoptivi. Ibid. C.
Familiæ nomine an etiam contineantur cognati. Ibid. C. vel emancipati. Ibid. C.
In familiæ erciſcundæ actione officium judicis quod. T. 7. c. 493. A.
Familiæ erciſcundæ actio. Vide, Actio familiæ erciſcundæ. T. 7. c. 484. D. & ſeq.
Familiæ erciſcundæ actio unde proficiſcitur. T. 7. c. 484. D.
In familiæ erciſcundæ judicium quæ res veniunt, & quæ non veniunt. T. 7. c. 491. A. B. & c. 494. D. E.
Familiæ erciſcundæ judicium mixtum dicitur, & cur. T. 7. c. 532. A.
Familiæ erciſcundæ, & communi dividundo actio. T. 7. c. 474. B.
Familiæ erciſcundæ titulus in quo differat a titulo finium regundorum. Ibid. B.
Familiæ erciſcundæ actio redditur inter coheredes. T. 7. c. 571. D.
Familiæ erciſcundæ actio, & actio communi dividundo in quo differant. Ibid. D.
Familiæ erciſcundæ actio eſt bonæ fidei. T. 7. c. 474. B.
Familiæ erciſcundæ actio locum habet inter coheredes. T. 7. c. 459. D.
Familiæ erciſcundæ actioni ineſt petitio hereditatis. T. 7. c. 224. E.
Familiæ erciſcundæ actio redditur inter pauciores. T. 7. c. 490. E. & c. 491. A.
Familiæ relictum legatum. T. 7. c. 1138. A.
Familiæ erciſcundæ agi non poteſt, quin de petitione hereditatis peractum ſit. T. 7. c. 487. C.
Familiæ erciſcundæ actio datur inter volentes. T. 7. c. 484. D.
Familiæ erciſcundæ actio non poteſt iterari. T. 7. c. 543. E. non eſt ob rem, quæ indiviſa remanſit. Ibid. E. de re, quæ manſit in actione familiæ erciſcundæ, an poſtea poterit agi commuoi dividundo. Ibid. c. 544. A.
Familiæ erciſcundæ actio cur non iteratur, petitio tamen hereditatis iteratur. Ibid. A. B.
Familiæ erciſcundæ judex non cognoſcet de fundo communi ex legati cauſa. T. 7. c. 594. D.
In familiæ erciſcundæ actione nulla eſt controverſia hereditatis. T. 7. c. 470. A.
Familiæ erciſcundæ actione dividi hereditatem, ſive deferatur ex teſtamento, ſive ab inteſtato. T. 7. c. 488. E. & c. 489. A.
Familiæ erciſcundæ actio quomodo diſtingui ſolet a petitione hereditatis. T. 7. c. 590. A.
Familiæ erciſcundæ actio non iteratur. T. 7. c. 525. D.
Familiæ jura habere quid. T. 7. c. 867. B.
Familiæ fideicommiſſum relictum. T. 7. c. 1248. A.
Familiæ nomen quomodo accipiendum in legatis, & fideicommiſſis. T. 9. c. 830. C. & ſeq.
In familiæ erciſcundæ judicium quæ veniunt, & quæ non veniunt. T. 9. c. 692. C.
Familiæ erciſcundæ actio an ſit in rem, & io perſonam. T. 10. c. 414. A. B.
Familiæ nomen an valeat in ſervo uno. T. 10. c. 590. A.
Actiones familiæ erciſcundæ, & communi dividundo quomodo inter ſe differant. T. 10. c. 941. C. & ſeq.
Commuoia tam familiæ erciſcundæ, quàm communi dividoodo. T. 10. c. 942. D. E. & c. 943. A.
Familiæ erciſcundæ actio quibus, in quos, & de quibus detur. T. 10. c. 941. D. & ſeq. uberior, & plenior eſt, quàm communi dividundo. Ibid. c. 942. B.
Familiam mutat adrogatio. Vide, Adrogatio.
Familias duas nemo habere poteſt. T. 7. c. 124. A.
Famoſa crimina. T. 1. c. 472. E.
Famoſa de actione qui paciſcitur, quare ſe reddat infamem. T. 5. c. 213. C.
Famoſa nulla condictio eſt, licèt ex cauſa famoſa deſcendat; & quæ ſit hujus rei ratio. T. 5. c. 1032. B.
Famoſa judicia quæ ſint, & quæ non ſint. T. 5. c. 1163. D.
Famoſæ actiones quænam dicantur, & an dentur in factum. T. 5. c. 386. E. & c. 387. A. B.
Famoſæ actiones, & turpes quæ ſint. T. 6. c. 89. D.
Famoſæ actiones infamiâ notant eum, qui iis actionibus conventus litem conteſtatus eſt, ac condemnatus ſuo nomine. Ibid. D.
Famoſæ actiones, Vide, Actiones.
Famoſi, & notati qui differant. T. 2. c. 887. A.
Famoſi libelli crimen deferentibus quod præmium legibus promiſſum ſit. T. 8. c. 433. B.
Ex famoſis cauſis ſolet agi in factum in parentes, & in patronos. T. 6. c. 89. D. E. & c. 90. A.
Famoſis actionibus conſtante, & manente matrimonio non agimus. T. 9. c. 548. C.
De famoſis libellis. T. 9. c. 1464. C.
Famoſis libellis fit injuria. Ibid. C.
Famoſo judicio damnatus ut fiat infamis, duo requiruntur. T. 5. c. 91. B.
Ob famoſum carmen damnatum inteſtabilem eſſe. Tom. 3. c. 474. A.
Famoſum judicium an, & quando quis habeat alieno nomine, & infamiam incurrat. T. 5. c. 90. E. & c. 91. A. & ſeq.
Famoſum nullum interdictum eſt. T. 6. c. 90. A.
Famulo mercenario operam locante quatuor hominibus, an duobus abeuntibus minuatur quoque pro parte dimidia ejus merces. T. 7. c. 1311. B.
Farinæ vocabulo panem ſignificari quis dixerit. T. 5. c. 397. C.
Farre convenire in manum quid ſit. T. 5. c. 397. C. & T. 7. c. 631. A.
Farreus panis. T. 7. c. 631. B.

Farris libra, ideſt, libra panis. T. 5. c. 397. C.
Faſces ſex habuerunt Præſides, de Conſulibus dubitatur, an plures haberent. T. 4. c. 832. B.
Faſces, ſeu bacilli Duumviris præferri ſoliti. T. 5. c. 3. B.
Faſces conſulares Alexandriam ingredi olim non licebat. T. 10. c. 850. B.
Faſcibus quando Proconſules utebantur, & quando non. T. 4. c. 833. B.
Fata an facta cauſatum. T. 3. c. 462. C. D.
Fatalia detrimenta minuere quid ſit. T. 4. c. 1181. A.
Fatalia damna ex improviſo accidunt, nec ea effugere eſt. T. 4. c. 1180. E. & T. 6. c. 327. B.
Fatalia detrimenta fideicommiſſum an minuant. T. 6. c. 605. A.
Fatalia tempora quænam ſint. T. 10. c. 789. C. D.
Fatales dies cur ſic dicantur. T. 10. c. 695. D.
Fatales dies Græci appellant ἡμέρας κυρίας. T. 9. c. 1113. E.
Fatalis, ac temporalis dies. Tom. 1. c. 535. D. & T. 3. c. 331. D. E.
Fatalis dies quis. T. 9. c. 1113. C. D. & ſeq.
Fati celeritas non eſt obnoxia pœnæ, ſed conſcientia criminis. T. 4. c. 374. A.
Fatum aliquod in cauſarum diſceptatione. T. 1. c. 535. D.
Fatum. T. 9. c. 1114. A.
Favendum repetitioni ſuæ rei potiùs, quàm lucro in re obſcura. T. 7. c. 1460. E.
Plus favendum eſt iis, qui de damno vitando, quàm iis, qui de lucro captando certant. T. 10. c. 595. B.
Faventia pro ſuffragio. T. 10. c. 618. A.
Faviana actio. Vide, Actio.
Favianâ actione revocatur, quod libertus alienavit in fraudem patroni. T. 8. c. 779. D.
Favianam actionem inter, & Calviſianam differentia. T. 10. c. 500. B.
Favor eſt ampliandus. T. 1. c. 189. E. & c. 190. A.
Favor militiæ teſtatoris an exoneret heredem. T. 5. c. 1091. C.
Favorabiliores rei, quàm actores ſunt. T. 5. c. 613. A. & T. 9. c. 1246. A.
Favores, & ſtudia juris auctorum ſunt propenſa erga dotes mulierum. T. 4. c. c. 985. D.
Favores ſunt ampliandi, & adjuvandi interpretatione. T. 7. c. 83. A.
Fauſtinæ quis honos redditus ab Antonino Pio. Tom. 7. c. 1189. D.
Feloniâ, quæ in varias ſcinditur ſpecies, feudum amittit vaſſallus. T. 2. c. 1199. A. B.
De felonia pugnam non fieri. T. 2. c. 1292. B.
Feloniam committentis domini pœna. T. 2. c. 1297. C.
Femina citiùs recipit ἀκμήν, quàm vir. T. 1. c. 987. C.
In femina ætatis mutatio naturaliter fit per ſenarium. T. 1. c. 1041. E.
Femina non deſinit eſſe turpis, poſtquam deſiit merere capturas. T. 1. c. 1409. E.
Feminæ habitus duplex. Tom. 1. c. 438. E.
Feminæ qua ætate teſtamentum facere poſſunt. T. 1. c. 331. B.
Feminæ ultra conſanguineos non dicuntur legitimi heredes. T. 1. c. 456. C.
Feminæ ſuos heredes habere non poſſunt. T. 1. c. 1058. E.
Feminæ puberes an in tutela fuerint. T. 3. c. 648. B.
Feminæ quomodo hereditatèm capere debeant. T. 1. c. 160. C.
Feminæ apud quas gentes a parentum ſucceſſione excludebantur. T. 2. c. 1069. C.
Feminæ a morte viri quanto tempore vacare debent. Tom. 1. c. 323. A. B.
Feminæ pro ſe poſtulare poſſunt. T. 1. c. 361. D.
Feminæ an poſſint adoptare. T. 8. c. 910. A.
Feminis tam puberibus, quàm impuberibus tutores conſtituuntur. T. 3. c. 648. B. C.
Feneſterulæ. T. 3. c. 381. D.
Feneſtra quæ ſervitutis ſpecies. T. 3. c. 19. B.
Feneſtram cubiculum ſi non habeat, cæcum dici. T. 3. c. 54. C.
Feneſtrarum differentia. T. 10. c. 1182. E.
Feneſtræ obliquæ, & anguſtiores, quæ τοξικαὶ vocantur. T. 3. c. 380. C.
Febris quartana quantumvis acris, & mordax, & damnoſa, tempore finitur. T. 6. c. 27. D. Vide, Quartana.
Feram beſtiam ibi habere, qua vulgo iter fit, prohibemur. T. 1. c. 377. C.
Feram qui irritavit, læſo Aquiliâ tenetur. Ibid. E.
Ferarum venationis jus. T. 2. c. 833. A. B.
Ferarum tandiu domini ſumus, quandiu eas incluſas habemus. T. 3. c. 89. E.
Ferarum beſtiarum naturalis libertas quomodo coerceatur. T. 5. c. 715. C.
Feras beſtias an, & quomodo poſſidere poſſimus. Ibid. C.
Feræ beſtiæ, volucres, piſces, & omnia animalia occupantis fiunt. T. 1. c. 63. B.
Feræ beſtiæ an emptorem, & poſſeſſorem fundi ſequantur. T. 5. c. 715. D.
Feræ beſtiæ cujus ſint. T. 8. c. 929. D.
Feræ, quæ in ſylvis noſtris ſunt, an poſſideantur a nobis. T. 8. c. 262. C.
Feræ beſtiæ, quæ tranſmittebantur ad Principem, ſeptem tantùm diebus reſidere, & ali debebant in vicinis civitatibus. T. 10. c. 609. A.
Fere articulus, id eſt, plerumque. T. 5. c. 801. D.
Ferentarii. T. 3. c. 160. E.
Feria caſtui, & jejunio dicata, & omni pietati. T. 9. c. 1388. B.
Feriarum ratio aliquando ceſſat. T. 6. c. 781. B.
Feriarum dierum reſtitutio quando facienda. T. 6. c. 21. E. & c. 22. A.
Ferias ſolennes judiciorum quis ſtatuere debeat. T. 5. c. 12. D.
Feriæ nonnunquam excuſant non venientem in jus. T. 1. c. 737. A.
Feriæ quæ ſint. T. 2. c. 1[illegible]. C.
Feriæ aliæ ſolennes, repentinæ, ſue imperiales. Ibid. D.
Feriæ publicæ, & hilaritates, & abolitiones non pertinent ad ſervos, ſed tantùm ad liberos homines, qui carcere, vinculiſque ſolvuntur in publica lætitia. T. 4. c. 1482. A.
Feriæ judiciales qua de cauſa ordinatæ ſint. T. 5. c. 12. D.
Feriæ publicæ. Vide, Publica hilaritas.
Feriæ extraordinariæ a Prætore indicebantur. T. 6. c. 22. A.
Feriæ quædam, & judiciorum diffiſiones in Auguſti lege continebantur. T. 7. c. 129. E.
Feriæ denicales quæ dicantur. T. 7. c. 118. B.
Feriæ eluriales quæ olim erant. T. 9. c. 1388. B.
Feriæ meſſium, & vindemiarum. T. 10. c. 620. B.
Ferraria officina. T. 7. c. 1284. B.
Ferratiam privatis habere non licet. T. 2. c. 1122. C.
Ferratiam privatis habere non licuit. T. 9. c. 370. B.
Ferre, & auferre ad §. *ſi debitorem, ſ. ait prætor. ff. quæ in fraudem credit.* T. 3. c. 469. B. C.
Ferre, & agere in quo differunt. T. 7. c. 619. C.
Ferri quæ dicantur in ſervitutibus. T. 7. c. 386. D.
Ferri quid. T. 8. c. 537. C.
Ferro cernere quid. T. 9. c. 768. C.
Ferrum factum, & infectum emi, vel exportari non poteſt. T. 2. c. 274. D.
Ad ferrum damnare eſt damnare ad gladium. T. 4. c. 16. B.
Ferrum quando facilè rumpitur, atque molleſcit. Tom. 5. c. 1161. B.
Ferrum aquâ molleſcere. T. 9. c. 616. C.
Ferrumen quid ſit, & quid a plumbatura differat. T. 5. c. 289. B.
Ferruminare. T. 5. c. 675. E.

Ferru-

Digitized by Google

Ferruminatio an inducat communionem. T. 1. c. 68. A.
Ferruminatio. Vide, Maſſa auri.
Ferruminatio,& plumbatura in quo differunt. T. 7. c. 605. D.
Ferruminatio. T. 7. c. 372. E.
Ferruminatio quid. T, 7. c, 606. D. Vide, Confuſio.
Fertorium quid propriè ſit. T. 3. c. 658. B.
Feſtucaria prohibitio Romæ quæ. T. 8. c. 551. B.
Feſtus notatus. T. 9. c. 1104. B.
Feſtus emendatus. T. 9. c. 1319. B.
Feuda quot modis adquiruntur. T. 2. c. 1232. B.
Feuda ſanguini dantur,non adſcititiis, commentitiiſque liberis. T. 2. c. 1272. A.
Feuda quædam ſine ſervitio dantur. T. 2. c. 1264. D.
Feuda plerumque omnia ſunt conditionalia, ideſt,ſub lege ſervitii. Ibid. E.
Feuda eſſe nec mancipi. Tom. 2. c. 1256. D.
Feuda quædam temporaria. T. 2. c. 1264. B.
Feuda in Gallia patrimonialia eſſe cenſentur. T. 2. c. 1276. A.
Feuda ut finiuntur. T. 2. c. 1232. B.
Feuda ex conſtitutione Lotharii, & Conſtantini Porphyrogenetæ non poſſunt alienari. Tom. 8, c, 638. B.
Feuda non poſſunt teſtamento in exterum transferri. Ibid. B.
Feuda omnia ſunt patrimonialia. Ibid. B.
Feuda tenentur tam a paganis, quàm a militibus. T. 9. c. 419. E.
Feudatarius ſervitutem fundo imponere poteſt, T. 2. c. 1244. A.
Feudi definitio. T. 2. c. 1181. D.
Feudi adquirendi duo modi intellectu difficiles, & ſcopuloſi. T. 2. c. 1193. B.
Feudi ſucceſſionis natura qualis. T. 2. c. 1256. E. & c. 1257. A.
De feudi ſucceſſione materni, non conjugalis. T. 2. c. 1212. E.
Feudi fraterni ſucceſſio. Tom. 2. c. 1249. E. & c. 1250. A.
Ad feudi ſucceſſionem naturales filii, licèt poſtea legitimi fiant, non admittuntur. T. 2. c. 1272. D.
De feudi ſucceſſione Capitaneorum, vel Valvaſorum. T. 2. c. 1211. E.
De feudi contentione inter Capitaneos, vel Valvaſores. T. 2. c. 1215. A.
De feudi fratris defuncti contentione. T. 2. c. 1209. D.
De feudi inter filiam, & propinquum, vel inter vaſſallum, & emptorem contentione. T. 2. c. 1300. D. E.
De feudi inter dominum, & vaſſallum contentione. T. 2. c. 1223. D. E. & c. 1254. D. F.
Feudi quæſtio coram quo ventilanda. T. 2. c. 1297. A. B.
De feudi evictione, & ejus æſtimatione præſtanda. T. 2. c. 1267. A. & ſeq.
De feudi refutatione. T. 2. c. 1251. C. D.
Feudi natura quæ, & qualis. T. 2. c. 1205. C.
De feudi inveſtitura. T. 2. c. 1232. C.
Feudi inveſtitura duplex. T. 2. c. 1236. C.
De feudi inveſtitura ſi inter dominum, & fidelem contentio fuerit,per pares curiæ dirimatur. T. 2. c. 1209. A.
Feudi liberalitas non eſt mera, T. 2. c. 1250. B.
Feudi ſecundùm Philoſophos, & Juriſconſultos definitio. T. 2. c. 1264. A.
Feudi ſui militis inveſtituram dominus in alium facere poteſt. T. 2. c. 1269. E.
Feudi ereptio eſt exheredatio. T. 2. c. 1265. C.
Feudi poſſeſſionem tradere dominus cogitur. T. 2. c. 1274. D. E.
Feudi proprietas quando ad vaſſallum perveniat. T. 2. c. 1277. B. C.
Feudi proprietatem ſine vaſſalli conſenſu vendi non poſſe, T. 2. c. 1275. D.
Feudi nomine vaſſallum dictare, & pati actiones, etiam ignorante domino, poſſe. T. 2. c. 1277. A.
Feudi præſcriptio longiſſima. T. 2. c. 1270. D.
Feudi partem ſuam clientulus ſine domini voluntate alienare poterit. T. 2. c. 1210. B.
Si feudi inſtrumentum falſum dicetur. T. 2. c. 1302. E.
De feudi conditione non impleta. T. 2. c. 1304. D.
De feudi contentione inter dominum, & fidelem. T. 2. c. 2209. A.
De feudi fructibus. T. 2. c. 2279. B.
Ad feudi fidelitatem minor non cogendus. T. 2. c. 1272. D. E.
De feudi amittendi cauſis conſtitutio Henrici. T. 2. c. 2319. C.
Feudi alienatio quatenus interdicta. T. 2. c. 1245. B.
De feudi alienatione. T. 2. c. 1210. B. & c. 1290. D. E. & c. 1295. A. & c. 1303. E.
Feudi natura eſt, ut debeatur tantùm fides, & hominium. T. 9. c. 419. B.
Feudi natura quænam ſit. T. 10. c. 743. D.
In feudis non ſuccedunt parentes ex conſuetudine. T. 2. c. 1230. C.
De feudis minimis,Valvaſoribus datis. T. 2. c. 1214. C.
De feudis improprijs, quæ dantur auferuntur arbitrio. T. 2. c.1306. E.
De feudis habitationum. T. 2. c. 2315. E.
De feudis Scutiferorum. T. 2. c. 2304. C.
De feudis nihil cautum eſt Romanorum legibus. T. 2. c. 1230. C.
De feudis conſultationes duæ. T. 1. c. 664. D. & c. 702. C. D.
In feudis an admittantur pactiones de ſuccedendo, & non ſuccedendo. T. 9. c. 97. B.
In feudo ſuccedendi gradus. T. 2. c. 1247. A.
Feudo additur lex fidei, & ſervitii, emphyteuſi lex meliorationis. T. 2. c. 1208. D.
Pro feudo uno duas facere fidelitates vaſſallus non cogitur. Tom. 2. c. 1314. D.
In feudo nulla eſt, an una penſio; ut in emphyteuſi. T. 2. c. 1208. D.
De jure, quod in feudo habet vaſſallus. T. 2. c. 1242. D.
De feudo dato lege commiſſoriâ. T. 2. c. 1225. B. C.
Feudo Capitanei, vel Valvaſores quando per alienationem priventur. T. 2. c. 1215. A.
In feudo paterno factum fratris fratri non nocere. T. 2. c. 1311. B. C.
In feudo Clericorum pariter accipiuntur pares, & extranei. T. 2. c. 1224. B.
De feudo ligio. T. 2. c. 1313. C.D.
De feudo guardiæ, & gaſtaldiæ. T. 2. c. 1312. B. C.
Feudo commiſſo, & aperto, fructus inter dominum,& vaſſallum quomodo dividendi ſunt. Tom. 4. c. 494. D.
In feudo conſtituendo ex bonis Eccleſiæ opus eſt auctoritate Summi Pontificis. T. 6. c. 1037. C.
Feudorum origo, proceſſus, & ſucceſſio. T. 2. c. 1177. A. & ſeq.
Feudorum jus antiquiſſimum. T. 2. c. 1180. A.
Feudorum jus tantùm ex conſuetudine manare. T. 2. c. 1229. B.
De feudorum conſuetudine Mediolanenſi. Ibid. A.
Feudum quid, T. 2. c. 1181. D.
Feudum unde dictum. T. 2. c. 2177. C. & c. 1236. B.
Feudum rectum quid dicitur. T. 2. c. 1237. A.
Feudum aut novum eſt,aut genearchicum. T. 2. c. 1291. C.
Feudum de camera. T. 2. c. 1182. C. & c. 1237. A.
Feudum aliud eſt, aliud emphyteuſis, aliud libellaria, aliud precaria, & aliud uſusfructus. T. 2. c. 1208. B.
Feudum appellatur beneficium, licèt non ſit gratuitum. T. 2. c. 1189. D.
Feudum proprium eſt extra curtem, & in prædiis conſiſtit. T. 2. c. 1182. C.
Feudum an ad certum ſervitium poſſit dari. T. 2. c. 1301. B.

Feudum quibus in rebus conſiſtat. T. 2. c. 1231. C. D.
Feudum regale jure ſucceſſionis adquiri. T. 2. c. 2211. C.
Feudum in curte domini. T. 2. c. 1182. C.
Feudum conditionale. Tom. 2. c. 1235. B.
Feudum ſine inveſtitura non conſtitui. T. 2. c. 1222. E.
Feudum quot modis adquiratur. T. 2. c. 1284. D. E.
Feudum novum inveſtirorâ non adquiri. T. 2. c. 1222. E.
Feudum ao adquiratur præſcriptione. T. 2. c. 1309. A.
Feudum tacitè conditionem ſequi. Ibid. D.
Feudum quando de camera dandum. T. 2. c. 1301. C.
Feudum ex conventione legem accipit. T. 2. c. 1185. E. & c. 1187. A.
Feudum qui dare poſſunt, & qualiter feudum adquiratur, & retineatur. T. 2. c. 1183. A.
Feudum repetere vaſſallum, quod ignorans alienavit. T. 2. c. 1276 B. C.
Feudum poſſe vaſſallum in alium arctiori lege transferre. T. 2, c. 1316. D.
Feudum vaſſallus aliis ſine fraude in feudum dare poteſt ſine domini voluntate, T. 2. c. 1202. A.
Feudum vaſſallus alienare poteſt ſine voluntate domini. T. 2. c. 1177. B.
Feudum vaſſallus Eccleſiæ moribus noſtris rectè ſuâ causâ vendere poteſt. T. 2. c. 1202. D.
Feudum a vaſſallo in feudum dari poſſe. T. 2. c. 1276. D. E.
Feudum quando perdat vaſſallus. T. c. 1292. D.
Feudum quibus modis amittatur. T. 2. c. 1198. A. B.
Feudum amittit, qui Clericus efficitur. T. 2. c. 1271. A.
Feudum amittit, qui feudum inficiatur ſciens, vel ſervitium feudo impoſitum. T. 2. c. 1270. C.
Feudum amitti monachiſmo, & clericatu. T. 2. c. 1259. B. C.
Feudum non amittit miles, niſi ex certa culpa. T. 2. c. 1218. A.
Feudum amittit vaſſallus, qui intra annum, & diem fidelitatem non fecit. T. 2. c. 1311. B.
Feudum eum non emittere, qui ſine dolo ceſſavit per annum in inveſtitura petendâ, T. 2. c. 1313. A.
Feudum amittente patre non ſuccedere filios. T. 2. c. 1283. D. E.
Feudum an amittit vaſſalli filius, vivo patre: T. 2. c. 1299. D.
Feudum non amittit vaſſallus ob ſervitii præſtandi ceſſationem. T. 2. c. 1278. D.
Feudum Imperatorem amittere, T. 2. c. 1314. A.
Feudum amiſſum ad quem redeat. T. 2. c. 1265. A.
Feudum delicto vaſſalli ad dominum redire. T. 2. c. 1313. B.
Feudum quibus cauſis vaſſallo adimi poſſit. Tom. 2. c. 1265. C.
Feudum non traditum morte domini Clerici perimi. T. 2. c. 1223. A.
Si feudum dominus ſuo obligaverit militi. T. 2. c. 1225. C.
Feudum, quod habet Capitaneus, vel Valvaſor, eſt verum, & proprium feudum. T. 2. c. 1197. E.
Feudum quando alienatur licitè, Tom. 2. c. 1297. E.
Feudum vendere aliud eſt, aliud vendere curtem. T. 2. c. 1220. E.
In feudum quando non ſuccedunt filii. Tom. 2. c. 1274. E. & c. 1282. A. B.
Ad feudum quando admittatur agnatus, vel excludatur. T. 2. c. 1273. C. D.
In feudum an ſuccedant fœminæ, T. 2. c. 1187. B.
In feudum quando filia, non frater ſuccedat. T. 2. c. 1256. E. 1283. C.
In feudum adoptivum non ſuccedere, T. 2. c. 1272. A.
In feudum ſuccedere matri ſecundi tantùm matrimonii filios, T. 2. c. 1314. E.
In feudum non ſuccedere ſervos poſt delatam ſucceſſionem manumiſſos. T. 2. c. 1316. A.
Feudum guardiæ causâ cui, & quomodo detur. T. 2. c. 1189. E.
In feudum quæ regna habentur ab Imperio. T. 2. c. 1188. A. B.
Feudum proprium non eſſe, & jure feudi cenſeri differunt, *ut Tenirſiefs*, & *Tenir en fiefs*. T. 2. c. 1182. C.
Feudum amittit is, qui falſo negat, ſe eſſe feudatarium, ne pareat domino. T. 5. c. 495. E.
Feudum moribus noſtris poteſt alienari. T. 8. c. 638. B.
Feudum guardiæ, & gaſtaldiæ quid. T. 9. c. 419. D.
Feudum guardiæ quid ſignificet. T. 10. c. 743. E.
Ficta ceſſio non admittitur. T. 5. c. 379. D.
Ficta traditio admittitur. Ibid. D.
Ficta ceſſio in jure non admittitur. Ibid. D.
Ficta traditio in jure admittitur, Ibid. D.
Fictae traditiones quando admittuntur. T. 3. c. 552. E.
Fictio aliud eſt, quàm præſumptio. T. 1. c. 972. A.
Fictio juris plus poteſt, quàm veritas. T. 4. c. 1251. E.
Fictio legis Corneliæ plenior eſt fictione poſtliminii. T. 4. c. 639. C.
Fictio legum veritate potentior eſt. T. 4. c. 785. B.
Fictio juris eſt adoptio, Tom. 5. c. 1155. E.
Fictio legis Corneliæ, Tom. 6. c. 435. C.
Fictio legis Corneliæ eum heredem ſuum facit; qui in poteſtate morientis non fuit. T. 6. c. 294. B.
Fictio jure recepta. T. 6. c. 66. B.
Fictionis legis Corneliæ effectus quis, Tom. 6. c. 294. A.
Fictio legis Corneliæ an eum heredem ſuum faciat, qui in poteſtate morientis non fuit. Ibid. B.
Fictio tantùm poteſt, quantum veritas. T. 7. c. 363. C.
Fictio quæ valet uno caſu, valet etiam in altero, Tom. 7. c. 668. B. C.
Fictio in jure ſcitè, & peritè ſuſcepta tantum prodeſt, quantum veritas. T. 7. c. 375. E.
Fictio poſtliminii. To. 9. c. 1318. D. & ſeq.
Fictio legis Corneliæ, Tom. 9. c. 1318. D. & ſeq.
Fictiones duæ ſunt, poſtliminii, & legis Corneliæ. T. 4. c. 639. A.
Fictiones, & præſumptiones naturæ convenire oportet. Tom. 4. c. 1273. B. quæ non congruunt, rejiciuntur, ſicut & de confeſſionibus. Ibid. B.
Fictiones juris, quàm minimè fieri poteſt, a natura recedere debent. Tom. 5. c. 1155. D. E.
Fictiones multæ ſunt in jure, & legibus, & fictitiæ etiam rationes multæ, quas introduci oportuit, & admitti, rerum (ut ratio poſtulat, & æquitas) expediendarum gratiâ, T. 6. c. 294. A.
Fictiones de patre, & filio valent in omnibus. T. 9. c. 1204. D.
Fictitia actio eſt actio Publiciana: Vide, Actio Publiciana.
Fictitia traditio. T. 7. c. 363. C.
Fictitia actio. T. 7. c. 348. A.
Fictitiæ actiones quæ dicuntur. T. 9. c. 648. C.
Fictitius filius: Vide, Filius fictitius.
Fideicommiſſa ex cujuſnam perſona cœperint. T. 1. c. 147. A.
Fideicommiſſa primis temporibus quàm infirma. T. 1. c. 140. C.
Fideicommiſſa undenam ita fuerint appellata. Ibid. C.
Fideicommiſſa petimus, legata vindicamus. T. 1. c. 445. A.
Fideicommiſſa non petuntur per formulam, ut legata. T. 1. c. 344. B.
Fideicommiſſa cujus ſunt juris. T. 1. c. 140. D.
Fideicommiſſa ut adimuntur, vel transferuntur. T. 1. c. 810. A.
Fideicommiſſa quando cedunt. Tom. 1. c. 817. A. B.
Fideicommiſſa tacita non omnia fiſco deferuntur. T. 2. c. 659. C.
Fideicommiſſa heredi a ſeipſo relinqui non poſſunt. T. 3. c. 508. A. B.
Fideicommiſſa quæ auctor vocat caduca. T. 4. c. 392. C.
Fideicommiſſa legatis per omnia ſunt exæquata. T. 4. c. 909. C. D. & c. 1365. A.
Fideicommiſſa, aut legata contribuere eſt

re eſt in ratione legis falcidiæ ineunda, ea communi calculo ſubjicere. T. 4. c. 1218. E.
Fideicommiſſa captatoria. Tom. 4. c. 1044. E.
Quibus fideicommiſſa in codicillis relicta ſunt a conſobrina, an iis ſola conſobrina in ſolidum teneatur. T. 4. c. 1171. B.
Fideicommiſſa tueri ſolet religioſus homo, & ſanctus. T. 4. c. 1302. A. an perceptione ſecundi fideicommiſſi perimatur primum ex teſtamento relictum. Ibid. A.
Fideicommiſſa an ſint juris civilis. T. 4. c. 375. D.
Fideicommiſſa ex jure civili non proficiſcuntur, ſed ex jure prætorio. T. 6. c. 35. C. D.
Fideicommiſſa codicillis data ab inteſtato iis, quibus legitima hereditas perventura eſt. Tom. 6. c. 265. B.
Fideicommiſſa ab exheredato, eodemque legatario relicta valere. Tom. 6. c. 410. C. D.
Fideicommiſſa relicta a ſubſtituto exheredati, ejuſdemque legatarii non valere. Ibid. D.
Fideicommiſſa per formulam non petuntur, ut legata, ſed cognitio eſt Romæ quidem Conſulum, vel Prætoris, qui fideicommiſſarius vocatur; in Provinciis verò Præſidum Provinciarum. T. 6. c. 249. C.
Fideicommiſſa conſervat Prætor. Tom. 6. c. 205. B.
Fideicommiſſa codicillis ab inteſtato factis relicta deberi a quocumque herede legitimo, etiam agnato poſt factos codicillos. Tom. 6. c. 265. D.
Fideicommiſſa non tantùm verba faciunt, ſed & nuda voluntas. Tom. 6. c. 575. C.
Fideicommiſſa ab inteſtato data an debeantur. T. 6. c. 731. E.
Fideicommiſſa ſunt extraordinarii juris. T. 6. c. 583. C.
Fideicommiſſa a datis conditionis implendæ causâ an diſtent. T. 7. c. 1463. B.
Fideicommiſſa ab inteſtato relicta an etiam querelâ inofficioſi reſcindantur. T. 7. c. 195. E.
Fideicommiſſa an etiam reſcindantur, ſi teſtamentum inofficioſum pronuntietur. T. 7. c. 196. A.
Fideicommiſſa quæ coheredes invicem petere poſſunt, vel actione perſonali fideicommiſſorum, vel actione familiæ erciſcundæ. Tom. 7. c. 534. E.
Fideicommiſſa probantur conjecturis. T. 7. c. 1194. A. inſtitutiones non item. Ibid. A.
Fideicommiſſa an nuda voluntas faciat. T. 7. c. 1423. B.
Fideicommiſſa an poſſint relinqui ab inteſtato, & a poſthumo ab inteſtato. T. 7. c. 1088. A.
Fideicommiſſa plerumque comparari legatis damnationis. T. 7. c. 1075. D.
Fideicommiſſa tacita an heres preſtare cogatur. Tom. 7. c. 1070. D. E.
Fideicommiſſa quid differant a legatis. T. 8. c. 995. B.
Fideicommiſſa an liberis, & parentibus conſerventur ultra virilem, bonorum poſſeſſione contra tabulas petita. T. 8. c. 65. D.
Fideicommiſſa an nudâ voluntate adimantur. T. 8. c. 137. D.
Fideicommiſſa an valeant teſtamento reſciſſo per bonorum poſſeſſionem contra tabulas. T. 8. c. 58. A. B. an valeant, eo reſciſſo per querelam. Ibid. B.
Fideicommiſſa an utiliter relinquantur ſub conditione impoſſibili. T. 8. c. 359. D.
Fideicommiſſa cui ſunt relicta, an videatur præteritus. Tom. 8. c. 35. B.
Fideicommiſſarii adnumerantur creditoribus hereditariis in ſeparatione bonorum defuncti, & heredis. T. 8. c. 372. C. D.
Inter fideicommiſſa, & legata quæ communia ſint. T. 9. c. 818. C. & ſeqq. & c. 837. & ſeqq.
Fideicommiſſa non ſunt juris civilis, T. 9. c. 811. E. quando initium ceperunt. Ibid. E.
Fideicommiſſa, vel legata, quæ ſub modo relinquuntur. T. 9. c. 854. D. E. & ſeqq.
Fideicommiſſa debita a poſſeſſore hereditatis ſoluta reputantur petitori hereditatis. To. 9. c. 167. C. D.
Fideicommiſſa non ſunt juris civilis. T. 9. c. 967. E. Prætor fideicommiſſarius ea tuetur. Ibid. E.
Fideicommiſſa, pendente lite hereditatis, peti poſſunt cautione, an fidejuſſione datâ. T. 9. c. 182. B C. & ſeq.
Fideicommiſſa, aut legata ex teſtamento militis non debentur, niſi deducto ære alieno. Tom. 9. c. 701. C.
Fideicommiſſa cedunt a morte teſtatoris. T. 9. c. 879. E.
Fideicommiſſa a tutoribus heredum pupillorum relicta, a pupillis heredibus relicta videri. Tom. 9. c. 194. A.
Fideicommiſſa tacita fiſco vindicantur. T. 10. c. 464. E.
Fideicommiſſa non erant in uſu ante legem Falcidiam. Tom. 10. c. 805. B.
Fideicommiſſa tacita an ſint licita. T. 10. c. 1057. B.
Fideicommiſſa quibus verbis poſſunt relinqui. T. 10. c. 1059. D.
Fideicommiſſa ab inteſtato relicta an reſcindantur querelâ inofficioſi teſtamenti. T. 10. c. 1100. B. C. & ſeq.
An valeant relicta teſtamento imperfecto. Ibid. E.
Fideicommiſſariæ libertates. T. 1. c. 454. E.
Fideicommiſſaria libertas ſub conditione ſervo relicta. Vide, Jura ſtatuliberorum.
Fideicommiſſaria libertas. Tom. 4. c. 52. A.
Fideicommiſſaria verba. Tom. 6. c. 265. D.
Fideicommiſſaria libertas quando, & ubi peratur. T. 7. c. 100. A.
Fideicommiſſaria hereditas. T. 7. c. 654. E. Vide, Fiduciaria.
Fideicommiſſaria hereditas non reſtituta an tranſmittatur ad heredem. T. 7. c. 981. C.
Fideicommiſſariâ ſubſtitutione impuberis bona non continentur, directâ ſubſtitutione continentur. T. 7. c. 903. B.
Fideicommiſſaria libertas. Tom. 9. c. 945. A.
Fideicommiſſariæ hereditatis petitio. T. 1. c. 746. A. B.
Fideicommiſſariæ hereditatis, antequam ea reſtituatur, an aliqua ſit actio. T. 7. c. 981. C.
Fideicommiſſariæ libertatis cauſa ao manumiſſione extinguatur. Tom. 7. c. 808. B.
Fideicommiſſariam obligationem non tolli, ſi debitori hares extiterit fidejuſſor. Tom. 3. c. 430. C.
Qui fideicommiſſariam libertatem abnuit, non continuò abnuit directam. T. 4. c. 1005. B.
Fideicommiſſariam libertatem qui accepit ab herede extraneo, an etiam vocetur ad fideicommiſſum agnatorum. T. 7. c. 1081. E.
De fideicommiſſaria hereditate. T. 2. c. 1089. D. E.
Fideicommiſſariæ ſubſtitutiones. T. 1. c. 679. E. & c. 680. A.
Fideicommiſſariæ hereditates. Vide, Hereditates.
Fideicommiſſariæ libertates. Vide, Libertates.
Fideicommiſſariæ libertates præſtantur. T. 9. c. 182. E. Vide, Libertates.
Fideicommiſſariæ libertates in quo differunt a directis. T. 9. c. 892. A.
Fideicommiſſarius & in res hereditarias, & in proprias heredis induci poteſt. T. 1. c. 445. E.
Fideicommiſſarius quæ onera ſubſtinet. T. 1. c. 142. A.
Fideicommiſſarius omne creditorum ſuſtinet onus. T. 2. c. 1027. A.
Fideicommiſſarius incapax quando excluditur. T. 1. c. 1260. A.
Fideicommiſſarius Trebellianus heredis loco eſt, Pegaſianus non item. T. 1. c. 815. E.
Fideicommiſſarius an aliquando heredis, aliquando legatarii loco haberi poſſit. T. 1. c. 141. C.
Fideicommiſſarius Trebellianus. Vide, Trebellianus fideicommiſſarius.
Fideicommiſſarius Falcidiam non exercet. T. 4. c. 602. C.

Fideicommiſſarius generalis an falcidiam detrahat. T. 4. c. 221. D.
Si fideicommiſſarius conveniatur ex perſona heredis, utetur Falcidiâ, qua heres uti potuiſſet, T. 4. c. 222. A.
Fideicommiſſarius an partem æſtimationis petere poſſit, an partem pretii, quanti eſt prædium legatum. Tom. 4. c. 1204. E. & c. 1205. A.
Fideicommiſſarius eſt, cui fideicommiſſum relinquitur. T. 4. c. 211. B. accipitur quoque interdum pro herede, vel legatario. Ibid. B.
Fideicommiſſarius qua actione non eſt onerandus. T. 5. c. 195. E.
Fideicommiſſarius Trebellianus. T. 5. c. 865. A. effectu quodammodo heres eſt. Ibid. A.
Fideicommiſſarius an compellere poſſit heredem ſcriptum, ut adeat hereditatem. T. 6. c. 283. E.
Fideicommiſſarius, cui reſtituitur hereditas ex Senatus Conſulto Trebelliano. T. 6. c. 284. E. & c. 285. A. & ſeq.
Fideicommiſſarius abſens an poſſit ex procuratorem poſtulare decretum, ut cogatur heres adire, & reſtituere. T. 7. c. 1495. B. C.
Fideicommiſſarius an perſequutionem fideicommiſſi amittat, ſi ejus venditioni quaſi teſtis adfuit, T. 7. c. 1066. E.
Fideicommiſſarius an pignus a creditore herede inſtituto avocare poſſit, & an creditor pignoris retentionem habeat. T. 7. c. 1505. E.
Fideicommiſſarius an utatur Falcidiâ. T. 7. c. 979. D.
Fideicommiſſarius an poſſit cogere heredem, ut hereditatem adeat, & eam ſibi reſtituat. T. 7. c. 905. E. & c. 906. A.
Fideicommiſſarius Trebellianus an ſit is, cui reſtituitur ſuperfluum hereditatis. T. 7. c. 1512. A.
Fideicommiſſarius prætor, item arbiter qui fuerint. T. 7. c. 1076. D. E.
Fideicommiſſarius eſt heredis loco, ut intelligatur. T. 7. c. 1105. C.
Fideicommiſſarius Pegaſianus imitatur legatarium partiarium, non heredem. Ibid. C.
Fideicommiſſarius Trebellianus. T. 7. c. 1512. A.
Fideicommiſſarius Trebellianus partiarius eſt. T. 7. c. 1105. B. heredem imitatur. Ibid. C.
Fideicommiſſarius, qui hereditatem recipit, ex Senatus Conſulto Trebelliano videtur contrahere. T. 9. c. 615. C.
Fideicommiſſarius Prætor, deficiente ſatiſdandi facultate, ſive copiâ, dabit arbitrum. Tom. 9. c. 862. B.
Fideicommiſſarius vel fideicommiſſum accipit ab herede, vel in rem mittitur; T. 10. c. 495. B.
Fideicommiſſarius an ad heredem fideicommiſſum tranſmittat. T. 10. c. 1052. C.
Fideicommiſſarii præſentia an ſit neceſſaria in hereditaria reſtitutione. T. 4. c. 593. D.
Fideicommiſſarii, & legatarii ſunt poſſeſſores rei lucrativæ. T. 4. c. 1151. C.
Fideicommiſſarii fructus, Vide, Fructus.
De fideicommiſſariis hereditatibus & libertatibus agit liber nonus Reſponſorum. T. 4. c. 1195. E.
Fideicommiſſarii quod legatum præſtare debent heredi ſcripto, aut quantitatem ejus, ſive æſtimationem. T. 6. c. 287. E. & c. 288. A.
Fideicommiſſarii ſunt loco creditorum defuncti. Tom. 6. c. 326. C.
Fideicommiſſarii an repellantur bonis ex delicto heredis publicatis. T. 7. c. 1084. D.
Fideicommiſſarii Trebelliani qui dicantur. T. 7. c. 490. A.
Fideicommiſſarii non ſunt creditores hereditarii, T. 10. c. 961, E.
Fideicommiſſario, & in fideicommiſſarium dantur actiones, T. 2. c. 1022. D.
Fideicommiſſario non præſtantur fructus, niſi hi, qui poſt moram eduntur. C. 4. c. 1100. A.
Fideicommiſſario dodrans ſervatur, nec fiſco cedit. T. 4. c. 916. D.
Præſtanda eſt legatorum ſatiſdatio a ſolo fideicommiſſario Trebelliano, non ab herede. Tom. 5. c. 865. B.
Fideicommiſſario heres reſtituere debet ſubſtitutionis commodum. T. 6. c. 280. E. & c. 281. A.
Fideicommiſſario an legatarius imputare poſſit Falcidiam, quam ab herede paſſus eſt. T. 7. c. 1328. A. B.
Fideicommiſſario tacite ſeipſum deferenti datur dimidia, heredi autem tertia pars bonorum. To. 7. c. 1478. D.
Fideicommiſſario an accedat tempus teſtatoris. T. 8. c. 278. A.
Fideicommiſſarium an uſuræ ſequantur, vel penſiones, quarum dies jam ceſſat vivo teſtatore. T. 4. c. 1228. A.
Ad Fideicommiſſarium quando ſpectat litis periculum. T. 4. c. 583. A.
Fideicommiſſarium verbum obligat, & neceſſitatem imponit. T. 4. c. 1155. D.
In fideicommiſſarium onus legatorum ab herede relictorum tranſit. T. 4. c. 221. E. & c. 222. A.
In fideicommiſſarium quænam actiones competant. Tom. 5. c. 279. B. C.
Fideicommiſſarium non excludunt liberi naturales, T. 9. c. 734. E.
Fideicommiſſariis ſubſtitui poteſt. T. 2. c. 1024. D.
In fideicommiſſariis libertatibus, & in legatis ultima voluntas, ultima ſcriptura ſpectatur. Tom. 6. c. 130. D.
Fideicommiſſariis dantur actiones Trebellianicæ. T. 6. c. 285. A.
Fideicommiſſariis, ad quos teſtator bona pervenire voluit, ſi alienarentur, an diſtractio bonorum a creditoribus damno eſſe poſſit. T. 7. c. 1084. B.
De fideicommiſſariis hereditatibus: T. 9. c. 855. C. & ſeqq.
De fideicommiſſariis conjunctis. T. 9. c. 904. E. & c. 905. A.
Fideicommiſſariis quæ actiones competunt. T. 9. c. 182. A.
Inter fideicommiſſarios an ſit jus accreſcendi. T. 10. c. 1118. A.
Fideicommiſſi definitio, ac de fideicommiſſorum jure. Tom. 1. c. 343. D. E.
Fideicommiſſi petitio eſt ex modo legati. T. 3. c. 410. B.
Fideicommiſſi perſequutio eſt fideicommiſſario non in heredem tantùm, ſed etiam in quemlibet fundi poſſeſſorem. Tom. 1. c. 1379. A.
Olim ex fideicommiſſi modo petitio non erat. T. 1. c. 952. B.
Fideicommiſſi jus non in vindicatione, ſed in petitione conſiſtit, T. 1. c. 446. A.
Fideicommiſſi, aut rei alienæ ſcientia ſola non eſt mala fides. T. 4. c. 1207. A.
An fideicommiſſi petitio competat his, qui ſunt ex familia prioris teſtatoris. T. 4. c. 522. A.
Fideicommiſſi perſequutio an competat familiæ, quod extero fundus ſit alienatus. T. 4. c. 542. D.
Ex fideicommiſſi cauſa an libertus vivente herede poſſit petere proprietatem fundi. T. 4. c. 538. E.
An in fideicommiſſi reſtitutionem veniant bona propria. Tom. 4. c. 1361. A.
Fideicommiſſi conditio, quæ ſemel exſtitit, nunquam reſumitur. T. 4. c. 1147. B.
Fideicommiſſi jus optimum eſt per damnationem. T. 4. c. 1196. C.
Fideicommiſſi verbum eſt *mando*. T. 4. c. 1146. A. & c. 1165. C.
Fideicommiſſi verbum eſt *mando* precarium, non directum. T. 4. c. 80. E.
Ex fideicommiſſi causâ cui ſuperfluum hereditatis reſtituitur, an is ſit Trebellianus fideicommiſſarius. T. 4. c. 550. C.
Fideicommiſſi verbum eſt *volo*: T. 6. c. 299. D.
Fideicommiſſi conditionalis dies quando cedat. To. 7. c. 1080. A.
Fideicommiſſi in diem certum relicti nomine quomodo heres cautionem præſtare debeat. Tom. 7. c. 1080. C.

Fidei-

Fideicommiſſi major quantitas quomodo accipi debeat, & apud quem de ea agendum ſit. T. 7. c. 99. A. B.
Fideicommiſſi obligatio an poſſit per delegationem in alium deferri. T. 7. c. 1495. C.
Fideicommiſſi perſequutio quæ ſit, cui, in quem, & ex quo detur. T. 7. c. 1076. C. D.
Fideicommiſſi perſequutio competit agnatis, re præter voluntatem teſtatoris alienatâ extra familiam. T. 7. c. 1081. B.
Fideicommiſſi ſatiſdationem ao filius a patre exigere poſſit. T. 7. c. 1510. D.
Fideicommiſſi ſpes an pactione remitti poſſit. T. 7. c. 1079. D.
Fideicommiſſi ſub conditione, ſi ſine liberis deceſſerit relicti, perſequutio ao ſit, ſi liberos, quos habuit, vivus amiſit. T. 7. c. 1080. D.
Fideicommiſſi reſtitutio an per alium fieri poſſit. Tom. 8. c. 6. D.
Fideicommiſſi reſtitutio an per alium agnoſci, vel adquiri poſſit. Ibid. D.
Fideicommiſſi dominium an traosferatur. T. 7. c. 957. E.
Fideicommiſſi fructus, ante moram percepti, an heredibus imputentur in falcidiam. T. 7. c. 1504. B.
Fideicommiſſi prætextu quando non rettactatur venditio. Tom. 7. c. 1295. B. C.
Fideicommiſſi jure valent, quæ non valent jure legati. Tom. 7. c. 1143. D.
Fideicommiſſi petitio longo tempore non perimitur. Tom. 7. c. 1269. D.
Fideicommiſſi, vel legati dies quando cedat. T. 9. c. 907. E.
Fideicommiſſi fructus quandn cedunt. T. 9. c. 514. D. & ſeq.
Fideicommiſſi perſequutio non eſt actio. T. 10. c. 460. C.
Fideicommiſſi jus omne non in viodicatione, ſed io petitione conſiſtit. T. 10. c. 492. C. D.
Fideicommiſſi taciti qoartam cur non retineat heres. Tom. 10. c. 808. C.
Fideicommiſſi cauſa ubinam diſceptatur. T. 10. c. 926. E.
Fideicommiſſi verba ao ad eum, a quo, vel ad eum, cui relinquitur, dirigantur. T. 10. c. 1061. C.
Fideicommiſſo ignorantes aſtringi poſſunt. T. 1. c. 443. A.
Fideicommiſſo aſtringi poſſunt ignorantes. T. 4. c. 1146. A. B.
Fideicommiſſo onerari non poteſt debita portio. T. 4. c. 328. A.
Fideicommiſſo onerari poteſt legatum pattono relictum. Ibid. A.
Fideicommiſſò oneratus legatarius an dettahebat falcidiam. Tom. 4. c. 221. D.
Pro fideicommiſſo habetur donatio prædiorum. T. 4. c. 540. D.
De fideicommiſſo heres dettahit Falcidiam ex Senatus Conſulto Pegaſiano. 1. 4. c. 908. E.
In fideicommiſſo præſtando ſi legatarius moram facit, an fideicommiſſum apud legatatium remaneat. T. 4. c. 225. C. D.
In fideicommiſſo ſingulari Falcidia non ſimpliciter, & ſemper intervenit; in fideicommiſſo hereditatis verò ſemper hæc intervenit. T. 4. c. 1139. B.
Fideicommiſſo an contineatur etiam dos, quam teſtator uxori prælegavit. T. 4. c. 1155. E. & c. 1156. A.
Fideicommiſſo num contineantur fructus, quos ex bonis maternis pater medio tempore percepit. T. 4. c. 1152. B.
An fideicommiſſo onerari poſſit legatarius ultra vires legati. T. 6. c. 269. E.
Fideicommiſſo quinam ooetantur. T. 6. c. 270. C.
Cum fideicommiſſo pecuniario non poteſt conſerri libertas. Ibid. C.
In fideicommiſſo Prætor non dat judicem, ſed de cauſa fideicommiſſi cognoſcit extra ordinem. T. 6. c. 249. B.
Fideicommiſſo qui onerari non poteſt. T. 6. c. 271. C.
Fideicommiſſo nemo ita obſtringitur unquam, ut plus det, quàm acceperit. T. 6. c. 605. D.
Fideicommiſſo onerari poteſt uxor. T. 7. c. 1211. A.
De fideicommiſſo familiæ relicto. T. 7. c. 1138. A. & c. 1248. A.
De fideicommiſſo uni ex libertis relicto, vel legato per damnationem. T. 7. c. 1118. B. C.
De fideicommiſſo fundi relicto uni ex familia. T. 7. c. 1205. A.
De fideicommiſſo hereditatis relicto. Ibid. A.
De fideicommiſſo relicto a tutore, & curatore, qui nihil ex teſtamento accepit. T. 7. c. 1216. A.
Fideicommiſſo an onerari poſſit, qui ſolam libertatem ex teſtamento conſequutus eſt. T. 7. c. 1069. B.
Fideicommiſſo an obligari poſſit legatarius ultra vires legati. T. 7. c. 1068. D.
Fideicommiſſo an onerari poſſit creditor, cui debita ſunt legata. T. 7. c. 1012. A. item an legata illa ſubjiciantur Falcidiæ. Ibid. A.
Fideicommiſſo ao onèrari poſſint, ad quos nihil pervenerit. T. 7. c. 1069. B.
Fideicommiſſo hereditatis, quod pater a filio reliquit, quæ contineantur. T. 7. c. 1410. A. B. an dos, quæ poſt mortem patris ex propriis facultatibus filii eſſe videtur, contineatur. Ibid. B.
Fideicommiſſo quædam excipit per præſumptionem. T. 7. c. 1470. C.
Fideicommiſſo qui, & in quantum quilibet onerari poſſiot. T. 7. c. 1019. B.
Fideicommiſſo quomodo dupliciter quis obligatur. T. 7. c. 980. A.
De fideicommiſſo, aut legato, viro, aut mulieri relicto ſub conditione viduitatis, aut cœlibatus. C. 9. c. 834. B.
Fideicommiſſo nemo onerari poteſt ultra id, quod a teſtatore accepit. T. 9. c. 750. E.
De fideicommiſſo ſub conditione relicto. T. 9. c. 731. D. E.
Fideicommiſſo, vel legato falſa cauſa adjecta. T. 9. c. 854. D. E. & ſeq.
De fideicommiſſo relicto ab herede ſub conditione, ſi ſine liberis deceſſerit, & heres nullis ſuſceptis liberis devovit ſe in monachiſmum, vel Clerum, an fideicommiſſo locus ſit. T. 9. c. 735. B. C.
Fideicommiſſo quando locus eſt. T. 9. c. 734. A. quando non eſt locus. Ibid. c. 735. B. C.
Fideicommiſſo non poteſt gravati electus, cui bona eadem dedit. T. 10. c. 1052. D.
De fideicommiſſo hereditatis dicta competuot fideicommiſſo rerum ſingularum. T. 10. c. 1130. E.
Fideicommiſſorum verba ſolennia, & vulgaria. T. 1. c. 146. E.
Fideicommiſſorum cunabula an a fide beredum pendeant. Tom. 1. c. 145. A.
Fideicommiſſorum, & legatorum differentiæ ſublatæ. T. 1. c. 345. C.
Fideicommiſſorum & legatorum in quartæ deductione jus idem eſſe. T. 3. c. 197. A.
Fideicommiſſorum ſervandorum cauſà ut cavetur. T. 1. c. 818. A. B.
Fideicommiſſorum antequam ratio ineatur, priùs omne æs alienum defuncti deduci debet. Tom. 4. c. 1174. C.
An fideicommiſſorum, vel legatorum fructus præſtatur ex die mortis ante moram. Tom. 4. c. 132. C.
Fideicommiſſorum ſatiſdatio. Vide, Cautio Mutiana.
Fideicommiſſorum verba propria quæ ſunt. T. 4. c. 536. C.
De fideicommiſſorum ſtipulatione. T. 5. c. 865. A.
Fideicommiſſorum cognitio apud quem fuerit, & ubi petatur. T. 7. c. 97. E.
Fideicommiſſorum verba quæ ſint, & eſſe debeant. T. 7. c. 1085. D.
De fideicommiſſorum verbis. T. 7. c. 1213. B.
Fideicommiſſorum verba ſunt preces. Ibid. B.
Fideicommiſſorum uſuræ, & fructus poſt moram percepti an, & quando debeantur. T. 7. c. 1022. C.
Fideicommiſſorum dies quado cedit. T. 7. c. 1135. A.

Fidei-

Fideicommiſſorum per errorem ſolutnrum, vel perperam, condictionem eſſe. T. 9. c. 225. C. D.

De fideicommiſſorum ſervandorum cauſà ſatiſdatione. T. 9. c. 909. A. & ſeq.

Fideicommiſſorum dies non cedebat ante apertas tabulas. T. 9. c. 788. E.

De fideicommiſſorum, aut legatorum uſuris, & fructibus. T. 9. c. 860. E. & ſeq.

Fideicommiſſorum verba ſunt preces directæ ad eum, a quo fidricommiſſum relinquitur. T. 10. c. 1102. C.

Fideicommiſſis legata exæquantur per omnia. T. 3. c. 197. D.

De fideicommiſſis conſultatio. T. 1. c. 666. B. C.

De fideicommiſſis rerum ſingularum agit totus liber nonus Reſponſorum. T. 4. c. 1195. E. & ſeq.

In fideicommiſſis uſuræ ex mora debentur. T. 4. c. 565. B.

De fideicommiſſis incertis perſoois relictis. T. 6. c. 257. B.

De fideicommiſſis tacitis, quæ plerumque cadunt io fiſcum. T. 6. c. 443. A.

In fideicommiſſis plus valet mens, ſcriptura plus valet in legatis. T. 7. c. 506. A.

Fideicommiſſis aſtringuntur, & obligantur legatarii etiam ignorantes. T. 7. c. 1240. D.

De fideicommiſſis cognoviſſe Conſules. T. 7. c. 1130. D.

Fideicommiſſis conditiones inſertæ. T. 9. c. 857. E. & ſeq.

De fideicommiſſis. T. 9. c. 837. A. & ſeq.

De fideicommiſſis datis incertis perſonis. T. 9. c. 863. C. D. & ſeq.

In fideicommiſſis heres non præſtat, niſi dolum, & latam culpam. T. 10. c. 492. D.

In fideicommiſſis ſufficit nova voluntas ſine literis, & verbis. T. 10. c. 1047. E.

Fideicommiſſis conſtituendis, vel confirmandis quid ſit opus. T. 10. c. 1071. C.

Fideicommiſſum quando præſtari debet. T. 1. c. 445. C.

Fideicommiſſum a legatario, & fideicommiſſario relinqui poteſt. T. 1. c. 1350. A.

Fideicommiſſum codicillis teſtamento non confirmatis dari poteſt. T. 1. c. 444. C.

Per fideicommiſſum quæ res relinqui poſſunt. T. 1. c. 443. E.

Per fideicommiſſum an res ſingulæ relinqui poſſint. Tom. 1. c. 145. D.

Per fideicommiſſum an relinqui poſſit res heredis, aut legatarii, aut fideicommiſſarii, aut alterius cujuslibet. Ibid. E.

Per fideicommiſſum an rei alienæ relictæ æſtimatio ſolveoda ſit, vel emptionem fieri neceſſe ſit. T. 1. c. 146. A.

Fideicommiſſum relinquere liberum eſt vel purè, vel ſub conditione, vel ex die certo. T. 1. c. 141. B.

Fideicommiſſum tacitum probare eſt naturà difficile. T. 1. c. 1265. B. & T. 4. c. 1327. D.

Fideicommiſſum facit legati conditio verbis modalibus concepta. T. 3. c. 410. D.

Fideicommiſſum facit modus, conditio non facit. Ibid. B.

Fideicommiſſum ſepiſſime appellatione legati ſignificari. T. 3. c. 103. D.

Fideicommiſſum pecuoiarium quid a fideicommiſſaria libertate diſcrepet. T. 3. c. 426. E.

Fidricommiſſum quaſi caducum redigitur io fiſcum. T. 3. c. 293. D.

Fideicommiſſum quibus cauſis extinguitur. T. 1. c. 444. B. C.

Fideicommiſſum græce ſcriptum valet, non item legatum. T. 1. c. 344. A.

Fideicommiſſum tacitum. T. 1. c. 345. C. D.

Fideicommiſſum a debitore relinqui poteſt. T. 1. c. 1351. A.

Fideicommiſſum ab herede teſtamentario relictum non videtur repetitum a legitimo herede. T. 3. c. 518. A.

An fideicommiſſum relinqoi poſſit a patre, vel domino, qui hereditatem, vel legatum adquiſivit per filiumfamilias, vel per ſervum jure poteſtatis. Tom. 4. c. 223. B.

Fideicommiſſum an patruo debeatur, ſi nepos intra trigeſimum annum ætatis vità deceſſit, relictis liberis, & patruo ſuperſtite. T. 4. c. 1213. D.

An fideicommiſſum faciat nutus. T. 4. c. 535. E.

Fideicommiſſum facit nuda voluntas, & tacita. Ibid. E.

Fideicommiſſum non tam verba faciunt, quàm voluntates defunctorum; etiam nuda voluntas, & tacita fideicommiſſum facit. Ibid. E.

Fideicommiſſum facit teſtatoris ſcientia, opinio non. T. 4. c. 538. E. & c. 539. A.

An ad fideicommiſſum vocentur libertorum liberi. T. 4. c. 1170. B.

Fideicommiſſum non facit verbum *commendo*. T. 4. c. 536. D.

Fideicommiſſum relinqui poteſt a legatario. T. 4. c. 582. C. legatum relioqui non poteſt. Ibid. C.

Fideicommiſſum non recipit incrementum fructuum pereeptorum pendente conditione, contractus verò recipit. T. 4. c. 1193. E.

Fideicommiſſum libertatis ſcriptæ in codicillis ſcriptis tantùm, & miſſis ad filium; an & a filio, & a filia peti poſſit. T. 4. c. 513. A.

Fideicommiſſum quid ſit. T. 4. c. 521. A.

Fideicommiſſum facit inutile error. T. 4. c. 534. A.

An fideicommiſſum induci poſſit ex illis verbis, *non dubito te liberis communibus bona redditurum*. T. 4. c. 538. C.

Fideicommiſſum eſt in petitione, non io vindicatione. T. 4. c. 488. D.

Fideicommiſſum hereditatis a legitimo herede relinqui poteſt, & a bonorum poſſeſſore, & ab alio quolibet ſucceſſore. T. 4. c. 605. C.

Fideicommiſſum intervetere quid eſt. T. 4. c. 589. E.

Ad fideicommiſſum ao vocentur ii, quibus teſtator reliquit fideicommiſſariam libertatem ab heredibus extraneis. T. 4. c. 1155. C.

An fideicommiſſum tacitè relictum incapaci in ſolidum heredi eripiatur. T. 4. c. 392. B.

Fideicommiſſum tacitum quid eſt. T. 4. c. 391. B. C.

Per fideicommiſſum quæ relinqui poſſunt. T. 4. c. 1196. C. D.

Fideicommiſſum ab igoorantibus quoqoe relinqui poteſt. T. 4. c. 1146. A.

Fideicommiſſum a legatario ſurdo, & muto relinqui poteſt. Ibid. A.

Fideicommiſſum ex conſtitutione D. Pii a debitore quoque relinqui poteſt. T. 4. c. 1147. D.

Fideicommiſſum neceſſitatem injungit. T. 4. c. 1243. E.

Fideicommiſſum, quod proponitur relictum primo teſtamento incapaci in fraudem legum, an pertineat ad fiſcum. T. 4. c. 1200. E.

Fideicommiſſum rei propriæ inutile eſt. T. 4. c. 1161. A.

Fideicommiſſum relinqui poteſt a donatariis mortis cauſà. T. 4. c. 1143. D. ſecus a donatariis inter vivos. Ibid. D.

Fideicommiſſum an poſſit relinqui a legatario. T. 6. c. 222. C.

Fideicommiſſum quando utiliter datur ex codicillis, & ex teſtamento. T. 6. c. 259. D.

Per fideicommiſſum ſi alicui ſit uſusfructus fundi relictus, & traditus ab herede, uſusfructus legitimè ejus factus non eſt, & cur. T. 6. c. 35. C.

Fideicommiſſum conſervatur juriſdictione Prætoris. T. 6. c. 35. D.

Fideicommiſſum a legatario relinqui poteſt, idemque a legatarii domino, vel patre. T. 6. c. 253. A.

Per fideicommiſſum libertas purè dari poteſt ſervo heredis. T. 6. c. 304. C.

Fideicommiſſum non tantùm verba faciunt, ſed & nuda voluntas. T. 6. c. 676. C.

Fideicommiſſum ancillæ propriæ

ſine

Google

ſine libertate datum non valet. T. 6. c. 741. A.

Fideicommiſſum tantùm an ſit, cum perſonam teſtator, cui reſtitui vellet, teſtamento non ſignificaverit. T. 6. c. 516. A.

Fideicommiſſum nuda voluntas facit. T. 6. c. 545. E.

Fideicommiſſum relinqui poteſt mortis causâ donatario. Ibid. E.

Fideicommiſſum minuunt fatalia detrimenta. T. 6. c. 602. A.

Fideicommiſſum ſignificat legandi verbum paſſim in libris de legatis. T. 7. c. 534. E.

Fideicommiſſum ab inteſtato a quibus relinqui poſſit. T. 7. c. 1078. C. D.

Fideicommiſſum a curatore teſtamento dato relictum an valeat. T. 7. c. 1379. B. C.

Fideicommiſſum a curatore non jure dato relictum, ab adoleſcente relictum videri, & valere. Ibid. C.

Fideicommiſſum a legatario relictum an heres præſtare teneatur, legatario mortuo, vel legatum repudiante. T. 7. c. 1322. C.

Fideicommiſſum a filio exheredato an relinqui poſſit, ſiquid ei relictum ſit. T. 7. c. 931. D.

Fideicommiſſum filio relictum an vires accipiat ex perſona patris. T. 7. c. 981. D. E.

Fideicommiſſum a legatario relictum ſi deficiat mortuo teſtatore, an remaneat apud legatarium. T. 7. c. 982. C.

Fideicommiſſum a legatario ſi ſit relictum extraneo, an in eo præſtando data conditionis implendæ causâ computentur. T. 7. c. 1010. C.

Fideicommiſſum a legato in quo differat. T. 7. c. 957. D.

Fideicommiſſum a quo relinqui poſſit. Ibid. D. & c. 959. C.

Fideicommiſſum a quibus relinqui poſsit. T. 7. c. 957. D. & c. 959. C.

Fideicommiſſum a tutore jure non dato relictum an valeat. T. 7. c. 1379. C.

Fideicommiſſum ab uxore, cui dos prælegata eſt, relictum valere incommodo repræſentationis, & in eo, quod excedit doris præſentem quantitatem. T. 7. c. 1409. B.

Fideicommiſſum ab uxore relictum, cui vir dotem prælegaverat, an valeat. T. 7. c. 1408. C.

Fideicommiſſum ab uxore herede inſtitutâ relictum filio, an illi debeatur cum fructibus. T. 7. c. 1374. B. C.

Fideicommiſſum ante heredis inſtitutionem relinqui poteſt. T. 7. c. 958. D.

Fideicommiſſum an a domino, vel patre heredis inſtituti relinqui poſsit. T. 7. c. 979. B.

Fideicommiſſum an a patre relinqui poſsit. T. 7. c. 980. E.

Fideicommiſſum an a patrono relinqui poſsit. T. 7. c. 1078. C. item a fiſco, & a bonorum poſſeſſoribus. Ibid. C. D.

Fideicommiſſum an ab inteſtato relinqui poſsit a legitimis heredibus. Ibid. C.

Fideicommiſſum an debeatur ab herede, ſi teſtator nihil cum eo loquutus ſit. T. 7. c. 1052. A.

Fideicommiſſum an auferatur liberto, ſi patronum ſuum, quaſi illicitæ mercis negotiatorem, detulerit. T. 7. c. 1478. B. an legata ex patroni teſtamento libertus accipiat. Ibid. E.

Fideicommiſſum an etiam in perſona creditoris conſiſtere poſsit. T. 7. c. 1059. E.

Fideicommiſſum an extinguatur, ſi teſtator pecuniam legatam in alios uſus converterit. T. 7. c. 1059. E.

Fideicommiſſum an faciat modus. T. 7. c. 1352. A.

Fideicommiſſum an incertæ perſonæ relinqui poſsit. T. 7. c. 1453. A.

Fideicommiſſum an legati vires excedere poſsit. T. 7. c. 1058. D.

Fideicommiſsum an minuat hereditatem. T. 7. c. 957. E.

Fideicommiſſum an nullum ſit, ſi nomen fideicommiſſarii inſertum non ſit. T. 7. c. 1451. E.

Fideicommiſſum an nutu relinqui poſsit. T. 7. c. 962. B.

Fideicommiſſum annuum a legatario relictum an lex Falcidia minuat. T. 7. c. 1326. D.

Fideicommiſſum an poſsit vindicari, ſicut legatum. T. 7. c. 959. C.

Fideicommiſsum an relinquere poſſit, cui aqua, & igni interdictum eſt, vel deportatus. T. 7. c. 963. C.

Fideicommiſsum an relinquere poſſim a filii mei exheredati herede legitimo. T. 7. c. 1068. A.

Fideicommiſſum an relinqui poſsit a bonorum poſſeſſore ab inteſtato. T. 7. c. 1088. B.

Fideicommiſsum ſi incapaci relinquatur, fiſcus de conditione non quærit, niſi tempore mortis. T. 7. c. 1475. E.

Fideicommiſſum ſi pater diſsipet, an repræſentetur filio fideicommiſſum. T. 7. c. 1508. E.

Fideicommiſsum ſi ſit relictum in diem, diem exſpectari oportere. T. 7. c. 1380. B. C.

Fideicommiſsum tacitum fiſco vindicari. T. 7. c. 858. B.

Fideicommiſſum tacitum quod ſit. T. 7. c. 1070. D.

Fideicommiſſum tacitum an eſſe poſsit ſine fraude. T. 7. c. 1071. C.

Fideicommiſsum tacitum ſi teſtator priore teſtamento reliquerit, probare heres debet, id poſteriore ſublatum, alioquin fiſco vindicari. T. 7. c. 868. A. B.

Fideicommiſsum vel teſtamento, vel codicillis relinqui. T. 7. c. 952. C.

Fideicommiſsum, vivo teſtatore deficiens morte fideicommiſsarii, tranſire ad fiſcum. T. 7. c. 1071. D.

Fideicommiſsum, ut ex redditibus prædiorum ad certam ſummam defuncti memoria hoc, vel illo genere ſpectaculi celebretur, cui debeatur. T. 7. c. 1352. A.

Fideicommiſsum an utile ſit, ſiquid alicui relinquatur, quod jure ſuo habet, vel habiturus eſt. T. 7. c. 1359. C.

Fideicommiſsum, incapaci palàm relictum, eſſe pro non ſcripto, & apud heredem manere, nec tranſire ad fiſcum. T. 7. c. 1071. D.

Fideicommiſsum incertis perſonis an relinqui poſsit. T. 7. c. 1452. C.

Fideicommiſsum in quo conſiſtat, & ex quo pendeat. T. 7. c. 957. E.

Fideicommiſsum latini capere poſſunt, legatum non item. T. 7. c. 958. D.

Fideicommiſsum poſſe relinqui non tantum ab herede ſcripto, ſed & ab inteſtato. T. 7. c. 1057. D.

Fideicommiſsum ſub conditione relictum an repræſentari poſsit ante conditionem. T. 7. c. 1079. C. D.

Fideicommiſsum pubertate perimitur. T. 7. c. 1068. A.

Fideicommiſsum quando non ab herede, ſed a legatario relictum videatur. T. 7. c. 1373. E.

Fideicommiſsum quibus verbis relinquatur. T. 7. c. 958. A.

Fideicommiſsum ſi heres ſcriptus, quod non fuerat exheredato relictum ſolverit, an condicere poſſit. T. 7. c. 203. C.

Fideicommiſsum quis, a quo, & cui relinquere poſsit. T. 7. c. 962. E.

Fideicommiſsum quis relinquere poſsit. Ibid. B.

Fideicommiſsum, quod ſit collatum in arbitrium heredis, an valeat. T. 7. c. 1455. B.

Fideicommiſsum relictum a legatario an debeatur, ſi legatum ad legatarium non pervenerit. T. 7. c. 1055. A.

Fideicommiſsum relictum ſub conditione an poſsit ante conditionem reſtitui. T. 7. c. 1079. C. D.

Fideicommiſsum ſi heredis facto per legem Falcidiam minutum ſit, an legatarius ita minutum fideicommiſsario præſtet. Tom. 7. c. 1327. D.

Fideicommiſsum an relinqui poſsit a ſubſtituto exheredati legatarii. T. 7. c. 973. A.

Fideicommiſsum an relinqui poſsit a ſuis, vel legitimis heredibus, item

item a filii impuberis heredibus. T. 7. c. 1067. D. E.

Fideicommiſsum an relinqui poſsit a muliere ob id, quod ei pro dote legatum eſt. T. 7. c. 1421. D.

Fideicommiſsum an relinqui poſsit a patre, vel domino heredis inſtituti, aut legatarii. T. 7. c. 977. E. item ab herede heredis, vel herede legatarii, vel a legatario exheredato. Ibid. c. 978. A.

Fideicommiſsum an ſit donatio teſtamento relicta. T. 7. c. 958. B.

Fideicommiſsum an tranſmittatur ad heredem. T. 7. c. 981. C.

Fideicommiſsum an valeat, ſi per fideicommiſsarium a legatario relinquatur res aliena, cujus legatarius commercium non habet. T. 7. c. 1026. A.

Fideicommiſsum an videatur tacitè ademptum, ortis capitalibus inimicitiis inter teſtatorem, & legatarium. T. 7. c. 1488. E.

Fideicommiſsum an utile ſit, ſi heres rogetur, ut alicui det mutuam pecuniam ſub uſuris levioribus. T. 7. c. 1075. D.

Fideicommiſsum codicillis teſtamento non confirmatis relictum an valeat. T. 7. c. 1320. A.

Fideicommiſsum conditionale extraneo relictum, ſi ille pendente conditione moriatur, ad quem illud pertineat. T. 7. c. 981. C. D.

Fideicommiſsum filio relictum, ſi ille vivo patre moriatur, an pater ſibi retineat. Ibid. C.

Fideicommiſsum filiofamilias relictum pater an repudiare poſsit. T. 7. c. 972. B.

Fideicommiſſum Græcè ſcriptum an valeat. T. 7. c. 958. A.

Fideicommiſſum hereditatis quando fiſco vindicetur. T. 7. c. 1070. E.

Fideicommiſſum, impuberi relictum a fratre majore natu, quando debeatur. T. 7. c. 1374. C.

Fideicommiſſum relinqui poſſe a patre, vel domino heredis inſtituti. T. 7. c. 1191. E. legatum an relinqui poſſit. Ibid. E.

Fideicommiſſum an a legatario relinqui poſsit. T. 7. c. 1220. B.

Fideicommiſsum relictum a legatario ſi poſt teſtamentum deficiat, mortuo fideicommiſsario ante mortem teſtatoris, fideicommiſſum apud legatarium remanet jure legati, ad heredem non redit. T. 7. c. 1116. B. C.

Fideicommiſsum nunquam appellatur legatum. T. 7. c. 1155. E.

Fideicommiſsum domino per ſervum adquiſitum repudiari non poteſt, amitti poteſt. Tom. 7. c. 1146. E.

Fideicommiſsum adquiritur duobus modis. Ibid. E.

Fideicommiſſum relictum a tutore, vel curatore, etiamſi jure datus non ſit, vel etiamſi confirmatus non ſit a pupillo, vel minore, debetur quaſi ab eo relictum. T. 7. 1218. B. C.

Fideicommiſsum poteſt relinqui a donatario causâ mortis. T. 7. c. 1237. B.

Fideicommiſsum conſtituit nuda voluntas. T. 7. c. 338. C.

Fideicommiſsum Græcè, & quocumque ſermone relinqui poterat. T. 7. c. 1134. D.

Fideicommiſsum non relinquitur verbis civilibus, ideſt, directis, & legitimis, T. 7. c. 1160. D.

Fideicommiſsum an utile ſit, cum legata erant Cajo centum ſub onere fideicommiſſi, ut ea reſtitueret ancillæ teſtatoris. T. 7. c. 1289. E.

Fideicommiſsum conſtituit nuda voluntas, etiamſi verba deficiant. T. 7. c. 1155. D.

De rebus per fideicommiſsum relictis. T. 8. c. 1029. E.

Fideicommiſsum tacitum qui fiſco defert, quam partem ex eo præmii loco ferat. T. 8. c. 431. C. D.

Fideicommiſsum an relinqui poſſit poſt mortem heredis. T. 8. c. 93. B. C.

Fideicommiſsum an ſolo nutu conſtet. T. 8. c. 387. A.

Fideicommiſsum ademptum, & id, quod ſit in causâ caduci, in quo differunt. T. 9. c. 887. A.

Fideicommiſsum conditionale quando vires accipit. T. 9. c. 35. A.

Fideicommiſsum pœnæ causâ relictum an valeat. T. 9. c. 836. B.

Fideicommiſſum non ſit caducum. T. 9. c. 880. B.

Fideicommiſsum verbis precariis relinquitur. T. 9. c. 811. C.

Fideicommiſsum in quo diſtat a legato. T. 9. c. 816. E.

Fideicommiſsum mutuum inter fratres poteſt remitti pactione. T. 9. c. 29. A. & ſeq.

Fideicommiſsum relictum cum morietur heres, quando intelligitur relictum. T. 9. c. 247. C.

Fideicommiſsum eſt ſimile uſufructui. T. 9. c. 814. E.

Fideicommiſsum tacitum, T. 9. c. 837. E.

Fideicommiſsum, & legatum in quo differunt. T. 9. c. 837. E. & ſeq.

Fideicommiſsum ad certum tempus relictum an debeatur eo incœpto, vel completo. T. 10. c. 367. A.

Fideicommiſsum utrùm repræſentetur ſtatim, atque filius vitâ deceſsit, quaſi anno cœpto habito pro completo. Tom. 10. c. 369. D.

Fideicommiſsum, quod incapaci relinquitur, an remaneat penes heredem. T. 10. c. 483. B.

Fideicommiſsum quod vivo teſtatore morte fideicommiſſarii deficit, eſt in cauſa caduci, & fiſco vindicatur. Ibid. B.

Fideicommiſſum venditionis implendæ causâ quod datur, imputatur in Trebellianam. T. 10. c. 490. A.

Fideicommiſsom ſine ſcriptura an ſit reſtituendum. T. 10. c. 514. A.

Fideicommiſsum jam debitum præſtat Prætor. T. 10. c. 516. E.

Fideicommiſsum a quibus, & quibus poſſit relinqui. T. 10. c. 1045. D. & c. 1048. C. & c. 1050. D. E.

Fideicommiſsum triplex. T. 10. c. 1048. D.

Fideicommiſsum an poſſit, vel debeat præſtari ab eo, a quo non eſt relictum. Tom. 10. c. 1049. D.

Fideicommiſsum marito relinquere quot caſibus uxor poſſit. T. 10. c. 1050. E.

Fideicommiſsum an poſſit relinqui ab eo, cui liberatur pignus mortis causâ. T. 10. c. 1053. E.

Fideicommiſsum an ſemper relinquatur a domino ſervi heredis inſtituti. T. 10. c. 1055. B.

Fideicommiſsum quo caſu a ſervo, & filio poſſit deberi. Ibid. E.

Fideicommiſsum in cujus voluntatem conferatur. T. 10. c. 1061. D.

Fideicommiſsum, quod priore teſtamento perfecto, & poſteriore imperfecto relictum eſt, an valeat. T. 10. c. 1072. A.

Fidaicommiſsum eodem jure eſt, quo legatum per damnationem. T. 10. c. 1073. C.

Fideicommiſsum an poſsit relinqui a donatario causâ mortis. T. 10. c. 1103. A. an a donatario inter vivos. Ibid. A.

Fideicommiſsum an quis reliquiſſe videatur iis, quos vivus manumiſit. T. 10. c. 1105. A.

Fideicommiſsum an recipiat incrementum fructuum. T. 10. c. 1109. E.

Fideicommiſaum conditionale in heredem non transfertur. T. 10. c. 1112. C.

Fideicommittere quibus verbis poſſumus. T. 1. c. 443. C.

Fideicommitti poteſt patri, vel domino heredis inſtituti, aut legatarii. T. 4. c. 220. B. C.

An fideicommitti poſſit a patre, vel domino heredis. Ibid. B.

Fideicommitti poteſt domino, vel patri heredis inſtituti, aut legatarii. Ibid. B. C. legari verò non. Ibid. B.

Fideicommitti quibus poſſit. T. 8. c. 1008. A.

Fideicommitti an poſſit ei, qui nondum natus eſt. T. 10. c. 1058. E.

Fideipromiſsor quis. T. 8. c. 485. E.

De fidejubendi verbo. T. 3. c. 384. B.

Fidejubens pro depoſitario etiam depoſiti fidejuſsor accipi poteſt. T. 6. c. 602. B.

Fidejubens pro alio habet adversùs eum,

cum, pro quo fidejuſſit, actionem mandati. T. 8. c. 784. B.
Fidejubere quid ſit, T. 1. c. 206. E.
Fidejubere non videntur vice mutuà duo rei debendi, niſi id actum ſit nominatim. T. 1. c. 1301. E. & c. 1302. A.
Fidejubere qui mandat, an fidejuſſori mandare intelligatur, ut ſolvat. T. 5. c. 111. E.
Si pro alio fidejuſſerint mas, & fœmina, mas in ſolidum tenetur; ſed ſi major, & minor pro alio fidejuſſerint, major non tenetur in ſolidum. T. 4. c. 271. B.
Si quis fidejuſſerit ſub conditione pro eo, qui in diem debet, vel ex die pecuniam certam, an obligetur ut fidejuſſor. T. 6. c. 357. C.
Fidejuſſio non fit, niſi per ſtipulationem, & quibus verbis. T. 1. c. 1184. A.
Fidejuſſio non eſt ſemper interceſſio. T. 4. c. 937. E.
Fidejuſſio obligationem non novat. T. 4. c. 870. A.
Fidejuſſio inutilis, ut & juſſio non valet. T. 5. c. 82. C.
Fidejuſſio non niſi pro alio fit. T. 5. c. 405. E.
Fidejuſſio inutilis nudo juſſionis jure non valet. T. 6. c. 96. A.
Fidejuſſio non obligat citra ſtipulationem. Ibid. B.
Fidejuſſio, & fidepromiſſio utrumque idem eſt. T. 7. c. 958. B.
Fidejuſſio quibus verbis fiat. T. 8. c. 1065. D.
Fidejuſſio naturalis intra quos ſit. T. 8. c. 1066. A. civilis quàm cauſam habeat. Ibid. A.
Fidejuſſio, & mandatum non tollunt priorem obligationem. T. 9. c. 1282. B.
Fidejuſſio non niſi per ſtipulationem fit. D. 10. c. 533. A.
Fidejuſſionis verbo continetur expromiſſio. T. 3. c. 384. C.
Fidejuſſionis ſcriptæ majus vinculum, quàm non ſcriptæ. T. 9. c. 1281. A.
Fidejuſſionem mutuam non inducit ſocietas. T. 1. c. 1302. D.
In fidejuſſione jubere, & fide ſuâ, & periculo ſuo, quod cum extraneo contractum eſt, eſſe velle. T. 6. c. 96. B.
Verbo fidejuſſiſſe ſtipulatio ſignificatur. T. 10. c. 405. C.
Qui fidejuſſit ex ſcripto, in perpetuum tenetur. Tom. 9. c. 1281. A.
Qui fidejuſſit cum minore pro alio, quoniam minor non tenetur cum effectu, an ipſe teneatur in ſolidum. T. 9. c. 263. A. qui cum muliere fidejuſſit pro alio, an in ſolidum teneatur. Ibid. B.
Fidejuſſor quid. T. 1. c. 851. B.
Fidejuſſor pro expromiſſore. T. 1. c. 943. C.
Fidejuſſor, fidepromiſſor, & ſponſor. T. 1. c. 1184. A.
Fidejuſſor dotis prohibetur. T. 2. c. 336. A.
Fidejuſſor, & mandator differunt. T. 2. c. 555. B.
Fidejuſſor quid a conreo diſſideat. T. 1. c. 1302. A.
Fidejuſſor ex contractu juris civilis obligatur. T. 2. c. 1037. B.
Fidejuſſor, antequam reus debeat, conveniri non poteſt. T. 3. c. 429. D.
Fidejuſſor, reo tempore liberato, non liberatur. T. 1. c. 1429. C.
Fidejuſſor quo caſu liberatur, non reus. T. 1. c. 939. B.
Fidejuſſor propiùs accedit ad reum, quàm nominator. T. 1. c. 821. D.
Fidejuſſor duobus caſibus, reo liberato, obligatus manet. T. 1. c. 1428. D.
Fidejuſſor obligationi naturali, & civili accedere poteſt. T. 1. c. 1416. D.
Fidejuſſor numerarius ſcholæ datur. T. 2. c. 947. C.
Fidejuſſor quando habet actionem mandati. T. 3. c. 327. E.
Fidejuſſor non liberatur hodie, ſi creditor agat cum reo. T. 1. c. 396. B.
Fidejuſſor non liberat reum principalem. T. 4. c. 269. C.
Fidejuſſor cur datur? cur accipitur? quid reſpiciunt, qui fidejuſſorem dant, ſive accipiunt? T. 4. c. 227. B.
Fidejuſſor eſt adpromiſſor, non expromiſſor, reus reſponſæ neque ſive reſtitutæ pecuniæ neque adpromiſſor, neque expromiſſor. T. 4. c. 170. B.
Quod fidejuſſor, aut mandator ſolvit, debitor principalis refundere debet. T. 4. c. 100. B. C.
Fidejuſſor an confeſtim poſſit agere mandati adversùs reum promittendi, quòd mandatu ejus fidejuſſerit. T. 4. c. 942. C.
Fidejuſſor an iiſdem remediis liberetur, quibus principalis debitor liberatur. T. 4. c. 227. B. C.
Fidejuſſor debitoris an liberetur debitore liberato deportatione, quem, antequam deportatur, dederat. Ibid. A.
Fidejuſſor, qui pro debitore deportato interceſſit ex cauſa præcedente deportationem, an teneatur. T. 4. c. 226. A.
Fidejuſſor adhibitus futuræ obligationi, quem filiusfamilias accepit, ſi poſt emancipetur filius, & tunc ea obligatio naſci incipiat, utri teneatur, patri, an filio. Ibid. A.
Fidejuſſor, nominator, & collega pro magiſtratu municipali obligantur, ſive duumviro, & quo ordine conveniantur. T. 4. c. 845. C. & ſeq.
An fidejuſſor poſt deportationem datus a deportato ex cauſâ, quæ deportationem præceſſit, obligetur. T. 4. c. 227. C.
Fidejuſſor, & reus in quo differunt. T. 4. c. 721. D. & ſeq.
Fidejuſſor an liberetur, principali reo deportato. T. 4. c. 228. D.
Fidejuſſor inops rectè recuſatur. T. 4. c. 97. E.
Fidejuſſor convenitur ex perſona rei principalis. T. 4. c. 906. A.
Fidejuſſor culpam quidem præſtat, non etiam caſum fortuitum, & cur. T. 4. c. 921. D.
Fidejuſſor. Vide, Expromiſſio, Expromiſſor.
Fidejuſſor an adversùs confidejuſſorem utilem actionem habeat. T. 4. c. 39. D.
Fidejuſſor an ſimul cum principali debitore liberetur, iiſdemque modis, & remediis. T. 4. c. 227. C.
Fidejuſſor, qui partem pecuniæ ſuo nomine, vel rei promittendi ſolvit, quo minus reſidui diviſione factâ portionis judicium accipiat, recuſare non debet. T. 4. c. 959. E.
Fidejuſſor quando liberatur, non autem debitor. T. 5. c. 996. B.
Fidejuſſor, qui purè fidejuſſit pro eo, qui ſub conditione promiſit, qualiter obligetur. T. 5. c. 406. B.
Fidejuſſor ſi pro reo principali ſolverit, quibus actionibus ſuum repetat. T. 5. c. 457. C.
Fidejuſſor & in partem rei accipitur. T. 5. c. 25. B.
Fidejuſſor ad quid teneatur, & cui obligetur. T. 5. c. 947. D.
Fidejuſſor quomodo obligetur pro eo, qui in diem promiſit. T. 5. c. 406. C.
Fidejuſſor quarum rerum utiliter detur. T. 5. c. 1113. A. B.
Fidejuſſor qualiſcumque accipitur ab iis perſonis, quæ eum veniâ Prætoris in jus vocantur, ab aliis non niſi locuples, & aſſiduus. T. 3. c. 12. E. & c. 13. A. B.
Fidejuſſor an futuræ obligationis accipi poſſit. T. 5. c. 1090. A.
Fidejuſſor dari non poteſt Monachus. T. 6. c. 892. B.
Fidejuſſor debitam pecuniam conſequutus tum a debitore principali, tum ab ejus heredibus compellitur. T. 6. c. 529. B.
Fidejuſſor, & reus principalis an ex mora rei teneantur in uſuras, non tam jure obligationis, quàm officio judicis. T. 6. c. 535. C.
Fidejuſſor conductionis tenetur in ſortem, id eſt, penſionis nomine, non in uſuras. Ibid. A.
Fidejuſſor nemo conſtituitur, niſi per ſtipulationem. T. 6. c. 709. D.
Fidejuſſor an pignora reſtituere cogendus ſit. T. 6. c. 650. C.
Fidejuſſor rei principalis locum obtinet. T. 6. c. 650. C.
Fidejuſſor nun videtur acceptus in duriorem cauſam. T. 6. c. 533. E.
Fidejuſſor intervenit per ſtipulationem ſemper contractâ obligatione. T. 6. c. 256. B.
Fidejuſſor quodammodo creditor eſt debitoris principalis. Ibid. C.

Fidejuſſor cum paciſcitur, ne ab eo pecunia petatur, & per imprudentiam ſolverit, condicere ſtipulatori poterit. T. 6. c. 54. E.
Fidejuſſor tenetur in ſolidum, quia non niſi volens interceſſit. T. 6. 98. B.
Fidejuſſor an habeat actionem adversùs confidejuſſorem, ſi ſolidum creditori ſolverit, T. 6. c. 10. D.
Fidejuſsor an omni obligationi accedere poſſit. T. 7. c. 446. E.
Fidejuſſor debitoris mei impetrantis, ne debitor ſuus adversùs ſe utatur exceptione, an etiam contra me agentem exceptione uti poſſit. T. 7. c. 108. C.
Fidejuſſor quis dicatur. T. 7. c. 623. B. & T. 8. c. 485. E.
Fidejuſſor ſi creditori legaverit, quod ei reus principalis debet, an debitor, vel creditor ſit legatarius. T. 7. c. 1040. C. an utile ſit legatum. Ibid. C. D.
Fidejuſſor quomodo domino poſſit obligari. T. 8. c. 1066. A. B.
An ſolus fidejuſſor obligetur. T. 8, c. 1065. A.
An præcedere obligationem, & ſequi poſſit. Ibid. A.
Fidejuſſor cur detur. T. 8. c. 322. D.
Fidejuſsor qui dicatur. T. 8. c. 322. A. an ejus datio novet principalem obligationem. Ibid. A. quomodo is obligetur. Ibid. B. an ſemper ex ſtipulatione teneatur, Ibid. B.
Fidejuſsor, qui fidem dixit pro eo, qui mercem certam in diem promiſerat, an tanti damnetur, quanti fuit merx fidejuſſionis tempore. T. 8. c. 349. A.
Fidejuſsor quomodo ſuo, & quomodo alieno nomine obligatus dicatur. T. 8. c. 322. B. C.
Fidejuſsor accedere poteſt naturali obligationi. T. 9. c. 75. C.
Fidejuſsor, aut mandator non liberatur, reo principali liberato capitis diminutione, T. 9. c. 1278. B.
Fidejuſsor, qui pro alio ſiſti judicio promiſit ex ſcripto, & fidejuſsor, qui ex non ſcripto, in quo differunt. T. 9. c. 1280. E. & c. 1281. A.
Fidejuſsor dandi, & fidejuſsor faciendi, in quo differunt, T. 9. c. 1268. C. D.
Fidejuſsor a ſervo datus jure non tenetur. T. 9. c. 253. B.
Fidejuſsor an omnino liberetur electo reo. T. 9. c. 600. E.
Fidejuſsor. Vide, Cautio judicio ſiſti.
Fidejuſsor, & pignus in quo differunt. T. 9. c. 544. E. & c. 545. A.
Fidejuſtor olim dicebatur præs, & cur. T. 9. c. 1277. B.
Fidejuſsor datus filio a patre an patri teneatur, & pro eodem, & eidem poſſit obligari. T. 10. c. 286. B.
Fidejuſsor quod per ſe non habet, per reum habet. T. 10. c. 456. E.
Fidejuſsor tunc condicit, cum ſuo nomine ſolvit. T. 10. c. 423. E.
Fidejuſsor an ceſſionis bonorum debitoris exceptione ſe poſſit tueri. T. 10. c. 519. E.
Fidejuſsor an adhibeatur obligationi operarum. T. 10. c. 554. A.
Fidejuſsor ſi adhibetur obligationi operarum, alienum factum promittit. T. 10. c. 554. A. & c. 559. C.
Fidejuſsor, qui ſolvit ſolidum, an habeat actionem adversùs confidejuſsorem. T. 10. c. 561. D.
Fidejuſsor quod per ſe non habet, id habet per reum. Tom. 10. c. 565. A.
Fidejuſſor ſolvens an habeat utilem actionem. T. 10. c. 631. D.
Fidejuſsor uno tantùm loco capitur pro repromiſſore. T. 10. c. 713. E.
Fidejuſſor acceſſionis loco intercedit. Ibid. E.
Fidejuſſor ſuo nomine promittit, ſuoque nomine ſolvit. T. 10. c. 714. B.
Fidejuſſor de re tradenda a venditore datus. T. 10. c. 1015. C.
Fidejuſſoris utilitatem ſpectari, ſi creditor moram fecerit. T. 1. c. 1282. D.
Fidejuſſoris reſtitutio reum non liberat. T. 1. c. 470. A.
Fidejuſſoris obligatio an extinguatur confuſione. T. 4. c. 673. D.
Fidejuſſoris cum reo conſtitutæ pecuniæ ſeu debitore, eadem fere conditio eſt. T. 5. c. 407. D.
Fidejuſſoris conditio an durior fieri poſſit, quàm rei principalis. T. 5. c. 976. A.
Fidejuſsoris alia cauſa eſt, alia pignorum. T. 6. c. 630. E. ſi pro eo, qui purè debet, ſub conditione fidejuſſerit, certum eſt obligari eum. T. 6. c. 367. C.
Fidejuſsoris pactum perſonale an proſit debitori. T. 6. c. 231. A.
Fidejuſsoris acceptilatio an proſit reo principali. Ibid. A.
Fidejuſſoris definitio. T. 1. c. 861. B.
Fidejuſsoris pactum reo an proſit. T. 6. c. 54. E. & cur. Ibid. E.
An fidejuſsoris interſit potiùs liberari facto rei principalis, quàm ſolvere creditori, apud quem fidejuſſit. T. 6. c. 255. D.
Fidejuſsoris obligatio conditionalis. T. 6. c. 368. A.
Fidejuſsoris, & rei principalis an eadem ſemper obligatio ſit. T. 8. c. 322. B. an eadem obligatione teneantur. Ibid. B.
Fidejuſsoris conditio miſerabilis, maximè debitore principali non exſiſtente ſolvendo. T. 9. c. 1279. C.
Fidejuſsoris datio an liberet. T. 10. c. 915. C.
Fidejuſſori rei nocet mora. T. 1. c. 1283. A.
Fidejuſsori venditio fieri dicitur juris neceſſitate, cum creditor ſuum aliter ab eo conſequi non poſſit. T. 4. c. 933. B.
Fidejuſsori adversùs confidejuſsorem non datur actio utilis. T. 4. c. 846. B. & cur non datur actio utilis. Ibid. D.
Fidejuſsori an proſit exceptio reo competens. T. 4. c. 712. D.
Fidejuſsori ſolidum ſolventi cur actio utilis non datur adversùs confidejuſsorem. T. 4. c. 846. A. ratio differentiæ quæ. Ibid. D.
Fidejuſsori comparatur nominator. T. 4. c. 39. D.
Fidejuſſori, qui ſolidum ſolvit creditori, an actio utilis ſit adversùs alium fidejuſsorem. T. 4. c. 846. A.
Fidejuſsori, an reo pœnam creditor remittere poſſit. T. 5. c. 976. C.
Fidejuſſori quando ſit juſta ignorantia. T. 8. c. 682. E.
Fidejuſsori tempus datum ad exhibendum reum. T. 9. c. 1280. A. & ſeq.
Fidejuſsori hoc tantùm a Juſtiniano eſt conceſſum, ut reum ſiſtendo poſt diem evitet pœnam. T. 10. c. 388. C.
Fidejuſsori minori viginti quinque annis, quibus caſibus ejuſdem minoris reſtitutio proſit, vel non proſit. T. 10. c. 896. A. B.
An ſicut in fidejuſsorem magiſtratus, qui geſſit prius, redditur actio, quàm in collegam, qui non geſſit; ſic etiam in nominatorem magiſtratus, qui rem geſſit, reddenda priùs actio ſit, quàm in collegam, qui eam rem non geſſit. T. 4. c. 37. D.
Inter fidejuſsorem, & collegam alicujus, quis prius convenitur, collega, an fidejuſsor. T. 4. c. 845. D.
Fidejuſſorem, & pignus qui accepit, quando pignus, & quando fidejuſſorem convenire poteſt. T. 4. c. 961. E. & c. 962. A.
In fidejuſſorem actio quando detur. T. 6. c. 687. D.
Fidejuſſorem non tantùm civili, ſed etiam naturali obligationi accedere poſſe, quod & de reo conſtitutæ pecuniæ eſt proditum. T. 6. c. 367. A.
Fidejuſſorem fruſtra, & inutiliter accipere adjectum ſolutionis gratiâ, cum in ejus perſona non conſiſtat obligatio. T. 4. c. 365. D.
Fidejuſſorem accedere poſſe obligationi naturali, qui naturaliter tantùm debere poteſt, non civiliter. Ibid. C.
Fidejuſſorem in duriorem cauſam obligari non poſſe, quàm obligatus ſit reus principalis. Tom. 6. c. 366. B. C.
Fidejuſſorem locupletem qui non dat, non cavet judicio ſiſti, & poteſt trahi in jus. T. 9. c. 22. C. at

qualem

qualem dederit parens, patronuſve filio, vel liberto, in jus vocati non traheutur. Ibid. C.
Fidejuſſorem flagitare conjuges conſtante matrimonio non poſſunt, & cur. T. 9. c. 545. B.
Fidejuſſorem dare mulieri maritus, qui dotem accipit, non cogitur dotis ſervandæ causâ, & reddendæ ſoluto matrimonio. Tom. 9. c. 544. B. & ſeq.
Fidejuſſorem inopem qui accipit, errat in facto, non in jure. T. 10. c. 388. A.
Sub fidejuſſore homines facti dicuntur Græco modo. T. 3. c. 211. E.
De fidejuſſore tutoris, & quando pupillo obſtringitur. T. 6. c. 660. C. quando conveniri poteſt. Ibid. C. & quando debet damnari. Ibid. D.
De fidejuſſore, qui ſolvit pro fidejuſſore, neglecto beneficio epiſtolæ Divi Adriani. T. 9. c. 241. C. quam actionem habebit ille fidejuſſor. Ibid. D.
De fidejuſſore, qui pecuniam ſolvit pro debitore capite deminuto. T. 9. c. 1246. D. E. & c. 1247. A.
Fidejuſſore ſolvente reus non liberatur ipſo jure. T. 9. c. 241. C. liberatur tamen per exceptionem. Ibid. C.
De fidejuſſore evictionis, qui apud emptorem interceſſit pro venditore. T. 9. c. 1299. C.
Fidejuſſore procuratoris defuncto, vel apparente, an procurator teneatur alium fidejuſſorem dare. T. 10. c. 614. B.
Fidejuſſores magiſtratuum: T. 2. c. 820. E.
Fidejuſſores idonei dantur pro qualitate rei. T. 1. c. 274. C.
Fidejuſſores a ſervo interceſſore dati an teneantur. T. 3. c. 201. C.
Fidejuſſores cur non teneantur in ſpecie *l. 5. in prin. ut leg. no. cu. & in ſpecie l. 10. eod. tit.* teneantur. T. 3. c. 429. C.
Fidejuſſores duo ſunt duo rei debendi. T. 4. c. 39. C.
Fidejuſſores diverſorum cnntractuum, quibus rei principales tenentur, confidejuſſores an ſint. T. 4. c. 951. D.
Fidejuſſores liberantur novatione voluntariâ, non etiam neceſſariâ. T. 4. c. 965. B.
Fidejuſſores beneficium diviſionis habent ex epiſtola Divi Adriani, hodie quoque Tabellionibus notiſſima. T. 4. c. 907. A.
Fidejuſſores invenire omnibus facile an ſit. T. 5. c. 558. A.
Fidejuſſores an iiſdem ſe exceptionibus, quibus reus principalis, defendere poſſint. T. 5. c. 815. A. B.
Fidejuſſores probati pro idoneis, pro aſſiduis, & locupletibus. T. 5. c. 862. B.
Fidejuſſores inventu ſunt difficillimi. T. 5. c. 202. E.
Fidejuſsores eſſe prohibentur Clericus, & Monachus. Tom. 6. c. 1034. B. & ſeq. & c. 1035. B.
Fidejuſſores ex cauſa judicati ſinguli tenentur pro virilibus portionibus tantùm, non in ſolidum. T. 6. c. 529. D.
Dun fidejuſſores ſimul conventi judicio ex ſtipulatu, & condemnati ſimul, ex cauſa judicati ſinguli tenentur pro virilibus portionibus tantùm, non in ſolidum, niſi in ſententia id expreſſum ſit nominatim. Ibid. D.
Fidejuſſores ſinguli quando in ſolidum tenentur, & quando non. T. 6. c. 451. A. B.
Fidejuſſores in quo differunt a Collegis. T. 6. c. 10. D. E.
Fidejuſſores ſingulos obligat propria obligatio. Ibid. E.
Fidejuſſores. Vide, Confidejuſſores.
Fidejuſſores qui, & in quibus obligationibus aſſumi poſſint. T. 8. c. 1064. E.
An, ſi plures ſint, in ſolidum teneantur. T. 8. c. 1065. A. quomodo Græcè accipiatur. Ibid. C.
Fidejuſſores qui plures habet, ſi unum ex omnibus elegerit, eum non poſſe dimiſſo judicio ab alio reliquum petere. T. 9. c. 100. E.
Fidejuſſores tutoris teneri actione ex ſtipulatu. T. 9. c. 600. D.
Fidejuſſores quod jur habent commune cum mandatoribus. T. 9. c. 1278. B.
Fidejuſſores nonnunquam intervenire in cauſis civilibus, vel in criminalibus, qui pro reo cavent judicio ſiſti, ſeu de repræſentando reo. T. 9. c. 1279. E.
Fidejuſſores invenire eſt difficile, & moleſtum exigere, & quodammodo contumelioſum. Tom. 9. c. 470. D.
Fidejuſſores labi facultatibus facilè poſſunt. T. 10. c. 495. A. B.
Fidejuſſores ſunt, qui pro debitore ſuo nomine promittunt. T. 10. c. 713. D.
Fidejuſſores cur ſic dicantur. Ibid. E.
Fidejuſſorum miſeriæ. T. 3. c. 564. A. B.
Fidejuſſorum quiſque loco tutoris pro qua parte condemnetur, & an unus in ſolidum damnari poſſit. T. 4. c. 906. A.
Fidejuſſorum miſeriæ ſubveniunt benignæ leges. T. 9. c. 1280. B.
Ad fidejuſſores extenduntur defenſiones, & exceptiones. T. 9. c. 1245. C. & ſeq.
Fidejuſſores inter quo pacto obligatio dividitur. T. 1. c. 380. A.
Ad fidejuſſores, vel mandatores extenduntur defenſiones, vel exceptiones, quibus reus principalis eſt munitus. T. 9. c. 1278. B.
Fidejuſſoria obligatio perſonalis eſt. T. 10. c. 557. C.
Fidejuſſoriam obligationem quando adquirit ſervus communis. T. 6. c. 366. A. B.
De fidejuſſoribus, & mandatoribus. T. 1. c. 861. B.
De fidejuſſoribus epiſtola Divi Adriani ſcripta. Tom. 4. c. 957. C.
Fidejuſſoribus cauſam rei principalis, eam deſerentis, non defendentibus quæ pœna incumbat. Tom. 5. c. 513. D.
De fidejuſſoribus quibus datis errore juris ſubveniri æquum eſt. T. 7. c. 567. C.
Fidejuſſoribus ſuccurritur, qui ſine ſcriptis, & ſine adjectione diei pro alio judicio ſiſti adpromiſerunt. T. 9. c. 1280. E.
De fidejuſſoribus, & donationibus titulos eſſe fatuorum hominum, & cur. T. 9. c. 1172. D.
Fidejuſſoribus adfines ſunt mandatores. T. 9. c. 1276. E.
De fidejuſſoribus tutorum, vel curatorum. T. 9. c. 600. C. & ſeq.
De fidejuſſoribus, & mandatoribus. T. 9. c. 1276. E.
Fidejuſſoribus, & mandatoribus leges variis modis opitulantur. T. 9. c. 1279. B. & ſeq.
De fidelis militis culpis, & ſucceſſione. T. 2. c. 1216. B.
Fidelis omnes filios fidelitatem facere debere. T. 2. c. 1271. B.
Fidelitas feudi ut, & per quos danda. T. 2. c. 1238. B.
Fidelitas intra annum, & diem fieri debet. T. 2. c. 1311. B.
Fidelitas intra annum a pubertate danda. T. 2. c. 1273. A. B.
Fideliratis definitio brevis. T. 2. c. 1236. C.
Fidelitatis nomine jusjurandum ſignificatur fidelitatis. Tom. 2. c. 1305. B.
Fidelitatis jure Eccleſiam ſolutam eſſe. T. 2. c. 1314. C. D.
Fidelitatis faciendæ forma. T. 2. c. 1238. E.
Fidelitaris jusjurandum præſtari poteſt pluribus Dominis. Tom. 6. c. 898. C.
Fidelitatem omne hominum genus Imperatori debet. T. 2. c. 1314. B.
Ei, qui fidelitatem facere recuſat, feudi inveſtitura fieri non debet. T. 2. c. 1236. B.
An fidelitates plures debeantur, ſi plures ſint domini, vel vaſſalli. T. 2. c. 1305. D.
Fides juſtitiæ fundamentum, & fidei etymon ex Cicerone. T. 3. c. 324. E.
Fides ſua nemini periculoſa eſſe debet. T. 1. c. 446. C.
Fides bona ab initio adeptæ, & ab initio recuperatæ poſſeſſionis an exigatur. T. 1. c. 1126. E.
Fides bona quo caſu exigitur. T. 1. c. 1136. E.
Fides mala incidens non interpellat uſucapionem legitimam. T. 1. c. 1141. A.

Fides defuncti mala ſucceſſori bonæ fidei nocet. T. t. c. 1124. B.
Fides mala non eſt rei alienæ ſcientia, ſed injuſtæ poſſeſſionis ſcientia. T. 1. c. 1370. D.
Fides in rebus contrahendis a ſervulo, nebulone, & verberone an exigatur. T. 1. c. 1417. B.
Fides inſtrumentorum, ac teſtium. T. t. c. 781. C. D.
Fides, & jus haſtæ fiſcalis, Tom. 2. c. 650. C.
Fides filiofamilias data fideicommiſſi petitionem an pariat. Tom. 1. c. 1265. B.
Fides racita. T. 1. c. 345. C.
Fides menſæ argentarii, fides publica eſt. T. 4. c. 923. B.
Fides rei conſtitutæ non eſt frangenda. T. 4. c. 173. B.
Fides in omnibus contractibus excludit non tantùm dolum, ſed etiam fraudem. T. 5. c. 481. A.
Fides bona contraria eſt fraudi, & dolo. T. 5. c. 480. E.
Fides chirographi diuturnior eſt, quàm teſtium. T. 5. c. 84. C.
Fides contractus exigit, ut ſalvum ſit jus ſuum creditori. Tom. 5. c. 421. D.
Fides, quæ datur alteri, duobus modis dicitur. T. 6. c. 1090. B.
Bona fides ſincera fides. Tom. 6. c. 913. D.
Fides tempore non ſolvitur. T. 6. c. 1071. B.
Mala fides, incidens medio tempore, interrumpit præſcriptionem jure Pontificiu, T. 6. c. 919. C.
Fides quid ſit. T. 7. c. 623. C.
Fides an habeatur uni teſti jurato, T. 7. c. 1424. E.
Fides publica non interit, Tom. 9. c. 1091. C. non poteſt infirmari, aut retractari. Ibid. B.
Malæ fidei poſſeſſor res, quas diſtraxit, earumque æſtimationem, ac fructus reſtituere debet. T. 3. c. 513. C.
Fidei malæ emptio emptio non eſt, malæ fidei ſtipulatio eſt ſtipulatio. T. 3. c. 201. A.
Fidei malæ poſſeſſor nec civile debitum deducere poteſt. Tom. 3. c. 431. D.
Fidei confeſſio Imperatoris Juſtiniani, T. 3. c. 349. E.
Fidei nomen etiam mandatum complectitur. T. 6. c. 709. B.
Fidem conſtituti quis, & quomodo implcat. T. 5. c. 408. C.
Fidem, quæ vitam continet, gravius eſt fallere in pecunia debita, quàm in non debita. T. 5. c. 405. D.
Fidem frangenti fides frangatur, T. 6. c. 901. B.
Fidem fruſtra quis ſibi poſtulat ſervari, qui fidem a ſe præſtitam ſervare recuſat. T. 6. c. 901. B.
Fidem tranſactionis qui non præſtat, eam exigere non poteſt. Tom. 9. c. 1059. E.
Fide malâ poſſeſſor de percipiendis frugibus ſemper tenetur. T. 2. c. 651. A.
De fide inſtrumentorum. Tom. 9. c. 282. A. & ſeq.
Fidiculæ ſunt virgulæ, quibus rei in equuleo dilacerantur, & torquentur, ut fides reperiatur. T. 10. c. 722. C.
Fiducia quid. T. t. c. 163. C. & c. 389. E.
Fiducia aliud eſt, aliud pignus, aliud hipotheca, & aliud ἀντίχρησιν. T. 2. c. 1208. B.
Fiducia diſtrahi poteſt, etiamſi convenerit, ne diſtrahatur. To. 1. c. 391. A.
Fiducia pignoris genus, Tom. 7. c. 626. E.
Fiducia eſt pignus. T. 9. c. 295. E.
Fiducia, vel addictio in diem emptionis lex eſt, T. 10. c. 650. A.
Fiduciæ actio duplex, Tom. 1. c. 391. C.
Fiduciæ, vel pignori dari non poteſt liber homo. T. 4. c. 1467. D.
Fiduciam debitor creditori vendere non poteſt, pignus poteſt. T. t. c. 390. D.
Fiduciam contrahere quid ſit. Vide, Contrahere fiduciam. Negligentia magna eſt lata culpa, & ferè idem, quod dolus, Tom. 4. c. 33. E.
Fiduciaria emptio, T. 1. c. 163. D.
Fiduciaria hereditas, ideſt, fideicommiſſaria. T. 7. c. 654. E.
Fiduciaria hereditas quid propriè. T. 7. c. 655. A.
Fiduciaria tutela quænam, & quare ſic appellata. T. 8. c. 919. B.
Fiduciaria tutela quæ dicitur. T. 9. c. 558. B.
Fiduciarium pignus. T. t. c. 163. D.
Fiduciarius ſervus an adquirat creditori, T. 1. c. 390. C.
Fiduciarius pater. Tom. 1. c. 163. C.
Fiduciarius pater quis dicitur, T. 9. c. 558. B. & ſeq.
Fiduciarius emptor ſervi. Tom. 9. c. 970. B.
Fieri, & eſſe in poſſeſſione, & poſſidere quomodo differant, T. 5. c. 719. A.
Fieri an poſſit remedio exceptionis, quod non fit ipſo jure. Tom. 5. c. 849. D.
Fieri quod ſolet, pro facto, ſi ſit omiſſum, habetur. T. 10. c. 841. D.
Figulinum, ſeu figlinum opus quid, T. 7. c. 419. A.
Figuræ ἐνστάσεως, & ἀντιπαραστάσεως, quibus Juriſconſulti ſæpiſſime utuntur. T. 6. c. 385. A.
Filia præterita teſtamentum an infirmet. T. t. c. 419. E.
Filia ut in feudo ſuccedit. Tom. 2. c. 1205. B. & c. 1256. E.
Filia, quæ ſe bonis paternis miſcet, an conferre fratribus dotem debeat. T. 2. c. 1131. D.
Filia fratribus an dotem conferre debeat. T. 4. c. 1038. A.
Filia Senatoris, quæ libertino nupſit, an fiat juſta uxor, ſi poſtea pater ejus Senator eſſe deſierit. T. 4. c. 971. E.
Filia an unà cum fratribus etiam mitti poſſit in poſſeſſionem rerum hereditariarum, quæ onerata eſt fideicommiſſo reſtituendæ fratribus portionis ſuæ hereditariæ. T. 4. c. 1131. C. D.
Filia niſi præbeat obſequium matri, ſi per eam fiat, quo minus conſobrino nubat, an capiat hereditatem matris. T. 9. c. 729. E.
Filia non auget familiam patris ſui. T. 5. c. 542. C.
Filia Senatoris ſi libertino nupſiſſet, an nuptiæ illæ ſint juſtæ. Ibid. B.
Filiâ ſui juris effectâ, patri ejus an detur actio de dote. T. 5. c. 162. C. D.
Filiâ emancipatâ, an dos ei a patre data ad patrem revertatur. T. 5. c. 1125. A.
Filia naturalis utrùm ex teſtamento mulieris patronæ patris ſui, an ex teſtamento patris partem fundi legati petere poſſit, T. 6. c. 740. C.
Filia matri an paciſcatur inutiliter. T. 6. c. 527. B.
Filia an conſtante matrimonio actionem ex teſtamento habeat. T. 7. c. 1051. C.
Filia onerata fideicommiſſo hereditatis an poſſit deducere ex eo dotem. Tom. 7. c. 1504. E. an Falcidiam deducere poſſit. Ibid. c. 1505. A.
Filia an dotem conferat, ſi alius quidam ejus negotium gerens dotem ſtipulatus ſit. Tom. 8. c. 102. B.
Filia an dotem conferat, petitâ bonorum poſſeſſione, Tom. 8. c. 101. B.
Filia an dotem conferat, ſi ſtipulata ſit dotem ſibi a marito reddi. T. 8. c. 102. B.
Filia an præter dotem etiam uſuras dotis poſt moram conferre debeat. Ibid. C. D.
Filia an utiliter matri paciſci poſſit. T. 5. c. 57. A. B.
Filia emancipata an conferat dotem. Tom. 8. c. 101. A. item Filia in adoptionem data an conferat. Ibid. A. B.
Filia exheredata an præter legatum etiam dotem promiſſam præcipere poſſit. T. 8. c. 106. A. an dotem illam conferre debeat. Ibid. A.
Filia familias an poſſit agere de dote, ceſſante patre. T. 8. c. 105. D. an dotem conferat. Ibidem. D.
Filia familias an ſub conditione caſuali inſtitui poſſit, T. 8. c. 106. E.

Filia

Digitized by Google

Filia in adoptionem dsta an poſſit petere contra tabulas. T. 8. c. 101. A. B. an dotem conferat. Ibid. A. B.

Filia, nepos, & cæteri liberi an poſſint ioltitui ſub omni conditione. Tom. 8. c. 34. C.

Filiâ in matrimonio mortuâ, an dos prolectitia redeat ad patrem. T. 8. c. 99. C.

Filia, quæ elt in poteltate, an dotem repetat ſine patris conſenſu. T. 8. c. 105. B.

Filia, quæ legatum agnovit; an poſſit agere querelâ inofficioſi. Ibid. E. & c. 105. A.

Filia, quæ non venit ad ſucceſſionem patris, ſi ſit legataria, an conferat. T. 8. c. 106. A.

Filia ſemper videtur ſupervixiſſe matri. Tom. 7. c. 1467. C.

Filia ſi ſe abltinuit a bonis psternis, an dotem fratres ab ea vindicare poſſint. Tom. 8. c. 106. E.

Filia ſi ſit emancipata, & præterita cum adjectione dotis, & legati; ſi agnoverir legatum, an etiam dotem præcipiat. Tom. 8. c. 105. B. an eam conferre debeat. Ibid. A.

Filia ſua an dotem, & donationem propter nuptias conferat, ſi præterita ſit, & petat contra tabulas. Tom. 8. c. 101. B.

Filiâ ſine liberis mortuâ, dos ad patrem redit. Tom. 8. c. 803. A. B.

Filia ſua præterita an conferat dotem, ſi omiſerit contra tabulas, & miſcuerit ſe bonis ab inteſtato, vel ſi obtinuerit in querela inofficioſi teſtamenti. T. 8. c. 101. E.

Filia ſus ſi ſit præterits, an teſtamentum nullum ſit. T. 8. c. 105. B. C.

Filia a patre tutori deſponſa, deſtinatave inter vivos, teſtamentove de nominata. T. 9. c. 449. C.

Filia Patre orbata debet nubere tutore auctore, & matre, & propinquis. Tom. 9. c. 442. D.

Filia, quæ heres inſtituitur ſub conditione, ſi certæ perſonæ nupſerit, veluti Titio. T. 9. c. 728. E. & c. 729. A. & ſeq.

Filia ſi patri heres exſiſtat, dotem ſuam repetit jure proprio, non jure hereditario. T. 10. c. 206. D.

Filiæ non nocet culpa patris. T. 2. c. 1132. A.

Filiæ quod io dotem datur, ſtatim fit proprium ejus patrimonium. T. 4. c. 893. A.

Si filiæ familias quid detur in dotem, vel in peculium, quid intereſt. Ibid. A.

Filiæ exheredatæ an exceptio doli proſit. T. 5. c. 57. D.

Filiæ repetitio dotis poſt emancipationem, & capitis deminutionem datur, non patri. T. 5. c. 162. B.

Filiæ conſenſus in deſpondendo requiritur. Tom. 7. c. 897. A.

Filiæ an noceat ſcientia. T. 7. c. 890. D. E.

Filiæ rogatæ reſtituere hereditatem ao fructus perceptos imputent in falcidiam, vel in dotem. Tom. 7. c. 1504. E. & c. 1505. A.

Filiæ taciturnitas pro conſenſu in ſponſalibus habetur. T. 7. c. 897. B.

Filiæ nomine quæ pater comparavit, an in diviſione hereditatis filia ea præcipui titulo retineat. T. 8. c. 90. E.

Filiæ emancipatione an nepos exeat de patria poteltate. T. 8. c. 40. A.

Filiæ impuberi an adquiratur bonorum poſſeſſio per matris petitionem. T. 8. c. 18. G. D.

Filiæ minori 25. anois per mortem patris, ſui juris effectæ, an matris, & propinquorum conſenſus ſit neceſſarius ad contrahendas nuptias. T. 10. c. 670. E.

Filiam abdicare non decet, filios decet. T. 9. c. 1307. D.

In filia occidenda pater cur jus præcipuum habeat, non maritus. T. 4. c. 1486. E.

De filia herede ſcripta ſub hac conditione, ſi nupſerit. T. 9. c. 736. A.

Filia iterum nubente, an, & quo caſu pater poſſit dotem minuere. T. 10. c. 205. D.

Filiâ in matrimonio mortuâ, dos adventitia, vel etiam profectitia, ſi mortua ſit poſt patrem, quæ olim utraque remanebat apud maritum, hodie non remanet apud eum, niſi ita convenerit. T. 10. c. 332. A.

Filiarum appellatione an poſtuma contineatur. T. 7. c. 1031. C.

Filiarum nomen etiam in poſtumos cadit. T. 8. c. 601. D.

Filius, & poſtumus quo differunt. Tom. 1. c. 1304. E. & c. 1305. A.

Filius ſcire non videtur, quod ſcit pater. T. 3. c. 395. A.

Filius, & pater unum, & ambo quaſi unus. T. 3. c. 417. A.

Filius patri an jure heres exſiſtat, matri autem heres an fiat aditione ſimplici. T. 1. c. 460. C.

Filius antiquo jure omnia adquirebat patri, & jure novo non item. T. 1. c. 92. D.

Filius quibus modis a patre liberatur. T. 1. c. 989. C.

Filius agere poteſt conſenſu patris. T. 1. c. 224. C.

Filius puré debet inſtitui, aut purè exheredari. T. 1. c. 1055. A.

Filius, qui non inſtituitur, an ab omnibus gradibus exheredandus ſit. T. 1. c. 1306. D.

Filius neque heres inſtitutus, neque nominatim exheredatus non patitur valere teſtamentum. Tom. 1. c. 333. C.

Filius cum convitio heres inſtitui poteſt. T. 1. c. 1055. A.

Filius nominatim exheredandus eſt. To. 1. c. 1054. C. & quid eſt nominatim. Ibid. C.

Filius, & nepos in hereditatem an concurrere poſſint. T. 1. c. 1266. E.

Filius filiæ præfertur jure feudi. T. 2. c. 1177. A.

Filius quomodo ſui juris fit. T. 1. c. 316. D.

Filius tribus emancipationibus, vel tribus manumiſſionibus ſui juris fit. T. 1. c. 404. C.

Filius illuſtris quis ſit. T. 2. c. 721. D.

Filius ab hoſtibus captus patrem a muneribus perſonalibus oon excuſat. Tom. 2. c. 753. E. & c. 754. A.

Filius patrem in privatis negotiis judicem babere poteſt. Tom. 1. c. 1278. C.

Filius naturalis in bonis patris aſſis capacitatem hodie an habeat. T. 2. c. 1065. B.

Filius naturalis hodie a matre ex aſſe heres an inſtitui poſſit. Ibid. A.

Filius familias quibus de rebus teſtari poteſt. Tom. 1. c. 330. D. E.

Filius familias invitus emancipati non cogitur. Tom. 1. c. 404. E.

Filius familias juſſu patris manumittere poteſt, matris non poteſt. T. 1. c. 373. E.

Filius familias proprium quidquam babere nun poteſt. T. 1. c. 1193. A.

Filius familias non poteſt ullum jus habere. T. 1. c. 1338. B.

Filius familias munera civilia ſuſcipere poteſt, nec pro eo pater invitus obligatur. T. 2. c. 705. B. C.

Filius familias ne ex voluntate quidem patris teſtamentum facere poteſt. Tom. 1. c. 1042. E. & c. 1043. A.

Filius familias minor 25. annis uno caſu ex ſuo contractu non reſtituitur, & quo. Tom. 1. c. 989. C.

Filius familias ſi paſſus fuerit injuriam, patri injuriarum datur actio. T. 1. c. 472 B.

Filius familias ſi negotium alicujus gerat, in patrem actio dabitur. T. 1. c. 363. E.

Filius familias nominatoris periculo curator operum creatur. T. 2. c. 764. B.

Filius familias in peculio caſtrenſi habetur pro patre familias. T. 2. c. 960. C.

Filius familias delatam ſibi hereditatem injuſſu patris adire oon poteſt. Tom. 1. c. 1318. B.

Filius heres inſtituendus, aut exheredan-

redatus nominatim. T. 1. c. 105. A.

Filiusfamilias patri adquirit, ſive ſibi, ſive patri, ſive ſervo patris, aut fratri, aut imperſonaliter ſtipulatus ſit. T. 1. c. 1195. C.

Filiusfamilias reſtamentum facere poteſt de caſtrenſi peculio tam in communi, quàm proprio jure. T. 1. c. 415. C.

Filius quantum, ad inſtitutionem, vel exheredationem a cæteris differt. T. 1. c. 1053. E.

Filius, & pater in jure pro una perſona habentur. T. 4. c. 859. B.

Si filius emancipatus non caveat de conferendis, & paterna tamen appetat, vel etiam ea pro ſua por rione poſſideat, quid fiet. T. 4. c. 91. A. B. hic diſtinguendum eſt, aut per inopiam cavere de conferendo non poteſt, aut per contumaciam noluit. Ibid. B.

Filiusfamilias a patre inſtitui poteſt ſub conditione, ſed non ſub qualibet conditione. T. 4. c. 400. E. cæteri liberi ſub qualibet conditione inſtitui poſſunt. Ibid. E. & c. 401. A.

Filius a patre exheredatus, quando repellitur a bonis liberti, & quando non. T. 4. c. 354. D. E. & c. 355. A. & ſeq. idem dicendum de præterito a matre. Ibid. c. 355. B.

Filius ex contubernio, & ex cuncubinatu eſt naturalis; ex matrimonio eſt legitimus, & naturalis; ex adoptinne eſt legitimus, non naturalis; ex ſcortatione verò neque eſt legitimus, neque naturalis. T. 4. c. 659. E.

Filius inviro patre puteſtne injuriam perſequi? T. 4. c. 115. E. differentia eſt, utrùm quis dicat inoſficioſum teſtamentum, an falſum. Ibid. c. 117. B.

Filius rectè agit de inofficioſo patris teſtamentn, & contra pater T. 4. c. 362. E. cauſa filii, & patris eſt eadem. Ibid. E.

Filius rectè ſub conditione inſtitui nequit, filia verò, nepos, cæterique liberi poſſunt. T. 4. c. 343. C. cur filius a cæteris ſeparatur. Ibid. C. hodie par eſt conditio liberorum. Ibid. D.

Filius. Vide, Liberi.

Filius adoptivus. Vide, Adoptivus.

Filius præteritus, ſeu exheredatus. Vide, Exheredatus.

Filius emancipatus. Vide, Emancipatus.

An filius a patre inſtitutus poſſit aliquando petere bonorum poſſeſsionem ſecundùm tabulas. T. 4. c. 352. D.

Filius emancipatus, cui de patris innocentia certò conſtat, an hereditatem ejus adire, aut poſseſsionem bonorum adquirere poſsit. T. 4. c. 1078. C.

Filius an priùs conveniri debeat ex ſua perſona ob rem malè geſtam, quàm pater ex perſona filii, qui in rem malè geſtam priùs conſenſerat. T. 4. c. 85 a. D.

Filiusfamilias an patri quoque bona materna pleno jure adquirat. T. 4. c. 1088. C.

Filius exheredatus, qui, cum ſit pupillus ſolus, ex eo litigare non poteſt ſine tutore, utrùm agat querelâ inoſficinſi teſtamenti auctore tutore teſtamentario, an legitimo. T. 4. c. 1002. A.

Filius emancipatus an cogatur cavere pro patre curatore reipublicæ, rempub. ſalvam fore. T. 4. c. 870. E.

Filius ex juſtis nuptiis procreatus an conditionem patris ſequatur. T. 4. c. 856. D.

Filius patris, non matris familiam ſequitur. T. 4. c. 1170. B.

Filiusfamilias, qui voluntate patris decurio factus eſt, an pater pro filio reipublicæ obligetur ex nuda voluntate. T. 4. c. 852. D.

Filiusfamilias ſi pactus eſt ſibi, utrùm pactum ejus patri prodeſt, nec ne. T. 4. c. 835. C.

Filius ſolius virilis perſonæ in poteſtate eſſe dicitur, teſte Leone Philoſopho. T. 4. c. 1109. C.

Filius abſque conſenſu parentis nuptias ſi contrahat, an liberi, ex tali matrimnnio nati, avi in poteſtatem recidant, aut ei agnaſcantur. T. 5. c. 541. E. & c. 542. A.

Filiusfamilias ſi pactus fuerit, ne a ſe petatur, cui proderit. T. 5. c. 60. E. & c. 61. A. & ſeq.

Filius emancipatus, ſi per inopiam de conferendo cavere non poſſit, quid juris obtineat. T. 5. c. 618. C.

Filius non debet cogi legata præſtare exceptis perſonis, quòd bonorum poſſeſſionem petierit, cum & ſine hac hereditatem habiturus ſit ſuo jure. T. 5. c. 608. C.

Filius ſuus præteritus, & filius emacipatus præteritus in quo differant. Ibid. E.

Filius quare teneatur actione ad exhibendum. T. 5. c. 378. A.

Filius familias, & pater, & duo, vel plures fratres, an in eadem Curia Decuriones, aut Senatores eſſe poſſint. T. 5. c. 120. D. E.

Filius patroni, quam ob cauſam bonorum poſſeiſſinnem liberti paterni, & ſic juspatronatus amittat. T. 5. c. 625. A. B.

Filiusfamilias an de re patris judex, & arbiter compromiſſarius eſſe poſſit. T. 5. c. 22. A.

Filius quomodo patriâ poteſtate abſolvebatur. T. 5. c. 1183. C.

Filius fictitius eſt adoptatus. T. 5. c. 1155. E.

Filius, & mater vocabula ſunt naturæ. T. 5. c. 150. E. cognatus eſt etiam verbum naturæ, agnatus autem non eſt verbum naturæ, ſed civile. Ibid. E.

Filius familias naturaliter tantùm obligatur, civiliter propter S. C. Macedonianum non poteſt. T. 5. c. 439. D.

Filius præteritus an legata inſtituto relicta præſtet. T. 5. c. 607. C.

Filius familias quatenus, & in quantum obligari poſſit, & teneatur, & quibus ex cauſis minimè. T. 5. c. 439. B. & ſeq.

Filiusfamilias ex bonorum poſſeſſione contra tabulas nemini præſtar legata. T. 5. c. 608. B.

Si filius, qui in poteſtate furioſi erit, rem ſalvam fore ſtipuletur, adquirit patri obligationem. T. 5. 869. C. D.

Filius in poteſtate patris furioſi naſcitur, & remanet. Ibid. D.

Filiusfamilias, ſi dotem acceperit injuſſu patris, qua actione teneatur. T. 5. c. 561. C. & ſeq.

Filiusfamilias, & ſervus omnia jura, omnes actiones adquirunt patri, & domino. T. 5. c. 495. B.

Filius an teneatur ex contractu patris. T. 6. c. 1035. C.

Filius non aliter a patre delegari poteſt, ut alii ſe obliget, quàm ſi debitor patris fuerit, non etiam ſi donare patri velit. T. 6. c. 399. B.

Si filius meus me vivo morietur, rum nepos ex eo poſt mortem meam natus heres eſto. T. 6. c. 193. A.

Filius emancipatus, qoi obiit interim diem ſuum, intelligitur bonorum poſſeſſionem accepiſſe, licèt reapſe eam non acceperit. T. 6. c. 163. E.

Filius emancipatus patris heres eſt extraneus, & voluntarius. T. 6. c. 250. C.

Filius emancipatus. Vide, Emancipatus.

Filius ſuus heres, qui vitâ deceſſit ante petitam bonorum poſſeſſionem, non ideo minus tranſmittit in heredes ſuos hereditatem paternam ex teſtamento, vel ab inteſtato. T. 6. c. 164. A.

Filius, etiam ignorans mortem patris, ipſo jure patri defuncto ſtatim heres exiſtit ex teſtamento, vel ab inteſtato, citra aditinnem, & citra bonorum poſſeſſionem. Ibid. A.

Si filius ſit heres inſtitutus ex aſſe, idemque ſubſtitutus fratri impuberi exheredatn poteſt ſe abſtinere heredirate patris, & ex ſubſtitutione fratris fraternam hereditatem obtinere. T. 6. c. 177. A.

Filius heres inſtirutus ſub conditione. T. 6. c. 194. C. D.

An filius patroni poſſit omittere hereditatem patris, & amplecti hereditatem liberti paterni. T. 6. c. 179. B.

Filiusfamilias impubes a patre heres inſtitutus ex aſſe, beneficio Prætoris abſtinuit ſe bonis paternis.

ternis, certum eſt, non poſſe conveniri a creditoribus paternis. T. 6. c. 177. E.

Filiusfamilias civiliter patri debitor eſſe an poſſit. T. 6. c. 398. E.

Filiusfamilias videtur idem eſſe homo, qui & pater eſt. T. 6. c. 295. C.

Filiusfamilias patri an adquirat. T. 6. c. 359. B.

Filiisfamiliaa vectigalia publica non locabantur. T. 6. c. 72. B.

Filiusfamilias an cauſâ cognitâ condemnetur in id, quod facere poteſt ex edicto Prætoris. T. 6. c. 704. E.

Filiusfamilias vivo patre munera civilia, munera publica, & oppidanea, itemque honores ſuſcipere, & agnoſcere poteſt. T. 6. c. 510. E.

Filiusfamilias an ob reliqua, quæ collegæ ſui contraxerunt, poſt mortem patris ſui reipublicæ teneatur. Ibid. D.

Filius an ſit idoneus defenſor patris abſentis, & pater filii abſentis ſine ſatiſdatione judicatum ſolvi. T. 6. c. 514. B. C.

Filius emancipatus ſi cum altero filio, qui manſit in poteſtate patris, velit communis patris dividere hereditatem, debet in commune conferre bona propria, quæ adquiſivit poſt mortem patris. T. 6. c. 563. A.

Filius in legato, quod pater ei dedit, an patiatur Falcidiam. T. 6. c. 740. D.

Filius, a patre ex falſo nuntio præteritus, an habeat querelam inofficioſi. T. 7. c. 250. A. B.

Filius abſtinens ſe beneficio Prætoris ab hereditate patris, nihilominus jure civili eſt heres. T. 7. c. 877. A.

Filius an deteriorem conditionem patris facere poſſit, ut ſervus domini. T. 7. c. 101. B.

Filius an fiat heres ſine juſſu patris. T. 7. c. 213. C.

Filius an poſſit inſtitui ſub conditione caſuali. Tom. 7. c. 950. D.

Filius an poſſit inſtitui ſub conditione poteſtativa, vel caſuali, vel mixta. Ibid. D.

Filius an prædium in dotem a patre filiæ ſuæ datum, & creditori obligatum, ſorori ſuæ dote illâ contentæ luere, & liberum præſtare debeat. T. 7. c. 816. B. C.

Filius an, quando, & quatenus teſtamentum facere poſſit. T. 7. c. 177. D.

Filius an rectè cum convitio inſtituatur. T. 7. c. 1044. C.

Filius, cui fideicommiſſum relictum eſt, an fructus per patrem conſequatur. T. 7. c. 1080. C.

Filius emancipatus, & manumiſſus an idem ſit. Tom. 7. c. 197. A.

Filius emancipatos eſt patri heres extraneus. T. 7. c. 1065. A.

Filius non poteſt emi ab ignorante. T. 7. c. 692. A.

Filius emancipatus, qui ſuſcepit litem pro patre, & condemnatus eſt, ſolvit ex cauſa judicati vivo, aut mortuo patre; quæritur, cum ipſe heres extiterit patri, adjecto coherede, an poſſit a coherede conſequi pro parte, quod ſolvit quaſi defenſor patris. T. 7. c. 543. C.

Filiusfamilias, abſens ſtudiorum cauſâ, ſi mutuam pecuniam acceperit, ceſſat Senatus Conſultum Macedonianum. T. 7. c. 671. B. C. idem eſt de legationis cauſa. Ibid. C.

Filius, & cæteri liberi differunt. T. 7. c. 903. D. E.

Filiusfamilias quas actiones exerceat. T. 7. c. 671. E. & c. 672. A. & ſeq.

Filius, & mater uno caſu ſe invicem in jus vocare non poſſunt ſine venia. T. 7. c. 125. D.

Filius exheredatus de inofficioſo teſtamento matris querelam pertulit. T. 7. c. 1226. A.

Filius emancipatus, & filia emancipata in quæſtione nuptiarum quid differant. T. 7. c. 897. B.

Filius emancipatus, & exheredatus a querela inofficioſi teſtamenti an excludatur. Tom. 7. c. 195. A.

Filius emancipatus ex parte heres ſcriptus, repudiatâ hereditate, an prohibeatur legatum petere. T. 7. c. 1065. B.

Filius emancipatus præteritus, ſi agat contra tabulas, non admittitur ad ſubſtitutionam pupillarem. T. 7. c. 921. D.

Filius exheredandus, aut inſtituendus in quartam. Tom. 7. c. 180. B.

Filius exheredatus, qui legatum, vel ſimile ex teſtamento accepit, au poſſit agere de inofficioſo. T. 7. c. 192. E.

Filiusfamilias an conditionem optionis ſine juſſu patris implere poſſit. T. 7. c. 969. D.

Filiusfamilias an, & quando ſine patre experiri poſſit. T. 7. c. 143. A.

Filiusfamilias an ex voluntate patris teſtamentum facere, aut votum nuncupare poſſit. Tom. 7. c. 161. D.

Filiusfamilias an ex voto obligetur. Ibid. C.

Filiuslamilias an fideicommiſſum relinquere poſſit. T. 7. c. 953. C.

Filiusfamilias an fidejubeat rectè pro patre. T. 7. c. 56. A.

Filiusfamilias an in ſolidum ex delictis, & contractibus obligetur. T. 7. c. 161. B.

Filiusfamilias an teſtamentum facere, vel donare mortis cauſâ poſſit, permittente patre. T. 7. c. 952. C.

Filiusfamilias ſuo nomine, abſente patre, an agere poſſit. Tom. 7. c. 672. A.

Filiusfamilias ex contractibus omnibus, & delictis, tanquam pater familias an obligetur. Tom. 7. c. 746. C.

Filiusfamilias ex quibus cauſis non obligetur. T. 7. c. 161. C.

Filiusfamilias hereditatem per cretionem interpoſitam adquirens, olim eam adquirebat patri. T. 7. c. 954. B. C.

Filiusfamilias peculiis caſtrenſibus, vel quaſi, vice patris familias fungitur. T. 7. c. 161. B.

Filiusfamilias ſi codicillos fecerit; & emancipatus eos non mutaverit, an valeant. Tom. 7. c. 964. A. B.

Filius heres ſine re, quomodo ſibi conſulere poſſit. Tom. 7. c. 183. A.

Filius in poteſtate patris a patre heres an inſtitui poſſit ſub conditione in eventum collata. T. 7. c. 950. C.

Filios inſtitutus ex ſemiſſe, & eum rogatus reſtituere, quid detrahat. D. 7. c. 186. C.

Filius libertinus qui ſit, & an veniat filii appellatione. Tom. 7. c. 956. E.

Filius matri quomodo ſuccedat. T. 7. c. 172. A.

Filius naturalis, exſtantibus legitimis liberis, quantum ex teſtamento patris capere poſſit. Tom. 7. c. 880. D.

Filius emancipatus etiam minor 25. annis an conjugem ducere poſſit abſque conſenſu patris. T. 7. c. 897. B.

Filius naturalis quis ſit. Tom. 7. c. 827. C. & c. 834. C.

Filius nominatim an exheredandus ſit. Tom. 1. c. 1054. C. & T. 8. c. 34. C.

Filius, pater, & mater, ſi ſimul moriantur, an videatur filius ſupervixiſſe. Tom. 7. c. 1468. C. D.

Filius patri, & e contra pater filio, an jus dicere poſſit. To. 7. c. 91. A.

Filius præteritus ſi acceperit legatum, an poſſit poſtea agere de inofficioſo. T. 7. c. 1483. A.

Filius quando de teſtamento patris queri non poſſit. Tom. 7. c. 182. D.

Filius, qui in patris poteſtate ſe eſſe negat, probare debet. To. 7. c. 870. B.

Filius, qui dixit, Sum paterfamilias, ſi in poteſtatem patris petatur, pater implere probationes debet. T. 7. c. 871. A. B.

Filius rogatus reſtituere hereditatem, quid detrahat. T. 7. c. 180. D.

Filius ſciens ſi capiat ab herede, vel legatario mortis cauſâ, an excludatur a querela inoffi-

cioſi

tioſi. Tom. 7. c. 185. B.

Filius ſi dubitet, an paterfamilias, vel filiusfamilias ſit, an poſſit teſtamentum facere. T. 7. c. 963. B.

Filius ſi ſub conditione impoſſibili ſcriptus ſit, an valeat inſtitutio. T. 7. c. 942. C.

Filius vivo patre bonorum paternorum dominus eſſe exiſtimatur. T. 7. c. 816. B.

Filiusfamilias an teſtamentum facere poſſit. T. 8. c. 957. A.

Filius an heres ſcribi poſſit poſt mortem ſuam. Tom. 8. c. 92. D.

Filius an patri ignoranti poſſeſſionem adquirere poſſit. Tom. 8. c. 243. C.

Filius an poſſit inſtitui ſub conditione poteſtativa. T. 8. c. 139. B.

Filius an poſſit inſtitui ſub omni conditione, T. 8. c. 34. C. an poſſit ſilentio exheredari. Ibid. C.

Filius a primo gradu præteritus, a ſecundo exheredatus, an habeat bonorum poſſeſſionem contra tabulas. T. 8. c. 42. D.

Filiur an ſemper excludat nepotem ex ſe ortum. T. 8. c. 26. B.

Filius captivus an faciat partem, an obſtet nepoti, eumque excludat in bonorum poſſeſſione petenda contra tabulas. Tom. 8. c. 27. A.

Filius captivus an poſſit partem facere, T. 8. c. 24. D.

Filius cum nepote an, qoando, & quomodo admittatur ad bonorum poſſeſſionem. T. 8. c. 26. A. an filius præferatur nepoti. Ibid. A.

Filiur damnatus in metallum an faciat partem, & an obſtet nepoti in bonorum poſſeſſione petenda contra tabulas, Tom. 8. c. 27. C.

Filius emancipatus, adoptatus in locum nepotis poſtea, deinde rurſus emancipatus, an obſtet nepoti in petenda bonorum poſſeſſione contra tabulas. Tom. 8. c. 26. D. E.

Filius deportatus an obſtet nepoti in petenda bonorum poſſeſſione contra tabulas, T. 8. c. 27. A. an partem faciat. Ibid. A.

Filius emancipatur an amittat bonorum poſſeſſionem contra tabulas, ſi ſe in adoptionem dederit. T. 8. c. 45. C.

Filius emancipatus an cum nepotibus ex ſe natis vocetur in unam partem. T. 8. c. 107. D.

Filius, qui eſt in poteſtate, an inſtitui poſſit ſub omni conditione. T. 7. c. 941. E.

Filius emancipatus an excludat nepotem ex ſe natum, petitâ bonorum poſſeſſione contra rabulas, T. 8. c. 107. E.

Filiur emancipatus an excludat nepotem ex ſe natum. T. 8. c. 168. A.

Filius ab inteſtato matri ſuccedit, & excludit matrir agnatos, T. 8. c. 641. D.

Filiusfamilias donare non poteſt. T. 8. c. 757. C.

Filius Dei a Deo patre genitus non factus, ex Davidis ſemine factus non genitus, Tom. 8. c. 521. C. D.

Filius filii mei eſt meus filius, T. 8. c. 565. E.

Filius herer proximus quænam habeat. T. 8. c. 541. A.

Filius emancipatus heres inſtitutus an conferat ſorori exheredatæ, ſi illa querelâ inofficioſi obtinuerit. Tom. 8. c. 101. E. & c. 102. A.

Filius emancipatus ſi cavit, ſe bona collaturum, poſtea repudiavit bonorum poſſeſſionem, an cum eo ex ſtipulatu agi poſſit, T. 8. c. 98. B.

Filius emancipatus ſi multos ſumptus in militia fecerit, an imputet eos peculio pagano, ut eò minus conferat, & ut integrum peculium retineat. To. 7. c. 1507. D.

Filius emancipatur ſi poſt mortem patris adrogandum ſe dederit ante petitam bonorum poſſeſſionem, an eam amittat. Tom. 8. c. 30. D.

Filiusfamilias an ex cauſa creditæ pecuniæ, vel cauſa voti conveniri poſſit. Tom. 8. c. 372. B.

Filiusfamiliar an ex omnibus contractibus, & delictir obligetur. Ibid. A.

Filiusfamiliar an ex omnibus cauſis obligetur, tanquam paterfamilias. Ibid. A.

Filiusfamilias an extra cauſam caſtrenſir, vel quaſi caſtrenſis peculii ſuo nomine actionem aliquam habeat. Tom. 8. c. 335. D.

Filiusfamilias an poſſideatur. T. 8. c. 288. C.

Filiusfamilias an poſſit bonorum poſſeſſionem agnoſcere. Tom. 8. c. 22. C.

Filiusfamilias an poſſit manumittere ſervos caſtrenſis peculii. T. 8. c. 154. C.

Filiusfamilias an teſtari poſſit de peculio pagaoo. Tom. 8. c. 6. B.

Filiusfamilias an teſtati poſſit de caſtrenſi peculio, vel quaſi. Ibid. A. B.

Filiusfamilias judex, qui per imprudentiam litem ſuam fecit, quomodo teneatur. T. 8. c. 331. E.

Filiusfamilias, qui non eſt ſuæ poteſtatis, an obligari poſſit ex omnibus cauſis. T. 8. c. 372. A.

Filiusfamilias quibur actionibur ſuo nomine experiri poſſit. T. 8. c. 336. E. an alieno nomine agere poſsit. Ibid. E.

Filiurfamilias ſi ſtipulatus ſit ſub conditione, & extiterit conditio legati poſt emancipationem, an actio legati ſoli filio competat. T. 8. c. 97. A.

Filiusfamilias ſi ſeorſim a patre habitarit, & quid ex cœnaculo ejur dejectum ſit, an actio noxalis detur in patrem. T. 8. c. 333. A.

Filiusfamiliar veteranur ſi præterreat parentes, an agere poſſit pater querelâ in bona caſtrenſia. T. 8. c. 149. A.

Filius heres ſcriptus, ſi commiſſu edicto acceperit contra tabulas, an omnibus legata præſtare debeat. T. 8. c. 73. A. B.

Filius in peculio caſtrenſi paterfamilias eſt. T. 8. c. 95. C. an poſſit de eo teſtari. Ibid. C.

Filiur præteritur an petere poſſit contra tabulas. T. 8. c. 32. E. & c. 33. A.

Filius præteritus ſi admiſerit contra tabulas, an matri legatum ſervetur, & debeatur. Tom. 8. c. 59. D.

Filius præteritus ſi agnoverit judicium patrir, agnito legato, an valeat teſtamentum. T. 8. c. 35. B.

Filius poſtliminio reverſus an conjungatur patri emancipato in hereditare avi. T. 8. c. 108. B.

Filius quod apprehendit ex cauſa peculii a patre profecti, an ejus poſſeſſionem patri ignoranti adquirat. T. 8. c. 266. B.

Filius ſcriptus, qui non adiit, an admittatur per fratrem præteritum ad bonorum poſſeſſionem contra tabulas. Tom. 8. c. 51. E.

Filius ſi acceperit bonorum poſſeſſionem, deinde abſtinuerit ſe per reſtitutionem, an mater admittatur. T. 8. c. 206. C.

Filius ſi hereditatem matris adierit, & abſtinuerit ſe per reſtitutionem in integrum, an agnati mulieris admittantur. Ibid. B.

Filius, qui eſt in poteſtate, inutiliter inſtituitur ſic: *ſi eum codicillis ſcripſero*. T. 7. c. 950. D.

Filius exheredatus an teneatur actione de dote uxori ſuæ. Tom. 7. c. 1404. A.

Filius ſi ſit emancipatur, & nepos ex eo in poteſtate retentus, an filius obſtet nepori in petenda bonorum poſſeſſione contra tabulas. T. 8. c. 26. B.

Filius ſi ſit præteritus, extraneus ſcriptus, an extraneus debeat exſpectare filium, quoad petat contra tabulas bonorum poſſeſſionem. T. 8. c. 9. D.

Filius ſuus heres ſcriptus, ſi ab inteſtato rem vindicaverit, an ei conſerventur legata teſtamento relicta.

Digitized by Google

relicta. T. 8. c. 64. C.
Filius ſuus præteritus, petitâ bonorum poſſeſſione contra tabulas, an præſtet legata exceptis perſonis. T. 8. c. 25. B.
Filius ſuperſtes, & poſthumus in quo differunt. Tom. 9. c. 765. C.
Filius ſuccedit matri ab inteſtato ex Senatus Conſulto Tertylliano. T. 9. c. 173. D.
Filius matris captivæ nondum mortuæ, aut de ejus morte nondum accepto certo nuntio, hereditatem quaſi legitimam adit, deinde is filius vitâ deceſſit: poſt mater mortua eſt apud hoſtes relictis filiis ſororis, qui ei ſuccedent jure prætorio. Tom. 9. c. 1321. A.
Filius nominatim conſentire debet emancipationi, niſi infans ſit. T. 9. c. 1317. C.
Filius non poteſt deferre juſjurandum in re patris. T. 9. c. 193. D. nec in re peculiari, niſi habeat liberam adminiſtrationem peculii. Ibid. D.
Filius emancipatus, aut exheredatus an teneatur ob civile munus patris defuncti. T. 9. c. 248. D.
Filius, & pater videntur eſſe una perſona. T. 9. c. 1204. D.
Filius alienus noſter non fit nominatione, & cenſu. T. 9. c. 270. D.
Filiusfamilias patris creditoris meliorem conditionem facere poteſt, non deteriorem. Tom. 9. c. 41. B. & ſeq.
Filius debet patri pietatem, & obſequium, non officium. To. 9. c. 643. B.
An filius poſt emancipationem, vel poſt mortem patris teneatur in ſolidum ex antegeſto, & condemnetur. T. 9. c. 308. B.
Filius, qui ſe abſtinuit, pro eo eſſe, atque ſi non ſe abſtinuiſſet, ſi mox per ſuppoſitam perſonam emerit bona patris. Tom. 9. c. 788. A.
Filius ſi non inſtituatur heres; debet nominatim a patre exheredari; filia, nepos, neptis, & reliqui liberi poſſunt exheredari vel nominatim, vel inter cæteros. T. 9. c. 762. B.
Filius, & ſervus in quo differunt. T. 9. c. 253. C.
Filius ſi habuerit liberam peculii adminiſtrationem, an poterit rem peculiarem pignori obligare patris injuſſu. T. 9. c. 312. D.
Filius ſub poteſtativa tantùm conditione inſtitui heres poteſt, niſi inſtitutus ſub caſuali in defectum ejus nominatim exheredetur. T. 9. c. 753. D.
Filius cur non poſſit inſtitui ſub conditione caſuali. Ibid. D.
Filius emancipatus præteritus, ſi petat bonorum poſſeſſionem contra tabulas, ſuo, qui non fuit emancipatus, ſatiſdare debet. T. 9. c. 1167. B.
Filius in adoptionem datus, mortuo poſtea patre adoptivo, fit planè ſui juris, nec recidit in poteſtatem patris naturalis, qui eum in adoptionem dedit. Tom. 9. c. 308. D.
Filius paternis obligationibus, ſi non ſit heres, exuitur. Tom. 9. c. 250. B.
Si filius, negotium patris gerens, eum fecerit locupletiorem, ob id pater filio naturaliter obligatur. T. 9. c. 309. C.
An filius a patre naturali datus in adoptionem extraneo, & præteritus teſtamento patris naturalis, habeat querelam inofficioſi teſtamenti. T. 9. c. 1313. A.
Filius a patre venditus. Tom. 9. c. 979. D. E.
Filiusfamilias ab inteſtato mortuus legitimum heredem non habet, ſed omnia ejus bona pater, qui ſupervixit, occupat jure peculii. T. 9. c. 928. D.
Filiusfamilias alligatur ſacris paternis. T. 9. c. 442. E.
Filiusfamilias non facit conditionem patris deteriorem delinquendo. T. 9. c. 43. D.
Filiusfamilias Macedoniani exceptioni renuntiare an poſſit. T. 9. c. 321. E.
Filiusfamilias juſſu patris rectè manumittit ſervum patris. T. 9. c. 977. D.
Filius vivo patre bonorum paternorum quaſi dominus eſt, ſed dominus ſine re. Tom. 10. c. 206. D.
Filius natus vivo patre, an rectè dicatur poſthumus. T. 10. c. 215. C.
Filius ſi patri heres extiterit ex ſemiſſe, obligatio naturalis, qua patri tenebatur pro ſemiſſe, confunditur. T. 10. c. 285. C.
Filiusfamilias patri adquirit ex omni cauſa. T. 10. c. 286. C. qui verò patri ab aliis adquirit, non prohibetur a patre ſibi adquirere naturaliter. Ibid. C.
Filius ſilentio exheredatus an excludatur bonis libertorum paternorum. T. 10. c. 303. C.
Filiusfamilias, qui malè judicavit, tenetur non in quantitatem peculii, ſed in ſolidum. T. 10. c. 401. A.
Filius an ſit in poteſtate, necne, diſceptatur extra ordinem cognitione prætoriâ. T. 10. c. 465. D.
Filius patri adquirit, & non pater filio. T. 10. c. 709. B.
Filiusfamilias ex omnibus contractibus tenetur. T. 10. c. 757. D.
Filius unius patroni præfertur nepoti alterius patroni in ſucceſſione libertorum, quod non ſervatur in ſucceſſione ingenuorum. Tom. 10. c. 773. B. ſi ſunt filii ex duobus patronis, quid fiet. Ibid. B.
Filius patri eſt agnatus. Tom. 10. c. 775. B.
Filiusfamilias an teſtatus, & inteſtatus eſſe poſſit. T. 10. c. 777. A.
Filius defuncti ſi hereditatem repudiaverit, an mater admittatur? T. 10. c. 786. D. quid ſi ſit reſtitutus. Ibid. D.
Filius patri an heres exſiſtat ipſo jure. T. 10. c. 588. B.
Filii jus quodnam ſit. T. 1. c. 1061. C.
Filii appellatione omnes intelliguntur liberi. T. 1. c. 1020. C.
Filii exheredatio nulla, ſi elogium probetur falſum. Tom. 1. c. 1305. E.
Filii, parentiſque legitimi faciendi vetus ratio. T. 3. c. 432. B.
Ex filii contractibus pater tenetur de peculio. T. 1. c. 1195. C.
Filii communis num negotia matri committi, & a patre injungi poſſint. T. 4. c. 878. D.
Filii impuberis negotia an mater gerere poſſit ſine patris conſenſu. T. 4. c. 878. E.
Filii exheredati victoria in querela inofficioſi teſtamenti excludit heredem ſcriptum, & quomodo. T. 4. c. 884. D. ratio differentiæ redditur a Papiniano. Ibid. D.
Filiifamilias in perſonam quæ cadant. T. 5. c. 161. E.
Filii hereditas patri manumiſſori præterito duplici jure defertur. T. 6. c. 189. E.
Filii peculium eſt peculium patris, ſive pars ſui patrimonii, bonorumve ſuorum. T. 6. c. 15. B.
Jus filii is non habet in bonis patris naturalis, nec in numerum liberorum ullo jure patri naturali computatur, qui alteri datur in adoptionem. T. 6. c. 157. A.
Filii, & patris appellatione quid continetur. T. 5. c. 439. D.
Filiifamilias bonorum poſſeſſio an detur. T. 8. c. 6. A. an detur ab inteſtato. Ibid. A.
Filiifamilias in magiſtratu iniquum jus dicentis pœna an ad patrem in actionibus per filium adquiſitis pertineat. T. 7. c. 109. B.
Filiifamilias judicis litem ſuam facientis patet an de peculio teneatur. T. 7. c. 141. D.
Filiifamilias an per ſe, vel per alios ſuo nomine utiles actiones exercere poſſint. T. 7. c. 672. D.
Filiifamilias teſtamentum an pater reſcindere poſſit. T. 7. c. 176. E. & c. 177. A.
Filiifamiliæ ignorantiam patri ſcienti prodeſſe, item ejus ſcientiam patri obeſſe in petenda bonorum poſſeſſione. T. 7. c. 889. A.
Filii injuriam an pater ſine voluntate ejus perſequi poſſit. Tom. 7. c. 204. A. B.
Filii nomine in patrem an ſit noxalis actio. T. 7. c. 63. B.
Filii voluntas an exigatur in actionibus per eum patri quæſitis

T. 7. c. 204. B.

Filiifamilias bon. poſſ. an detur. T. 8. c. 6. A. an detur ab inteſtato. Ibid. A.

Filii appellatione an omnes intelligendi. T. 8. c. 574. A.

Filii vindicatio integra eſt patri, cum inconſulto patre ſe devovit Monachiſmo. T. 9. c. 1314. E. & c. 1315. A.

Filii ſola ſuſcriptio ſervum liberum non facit. T. 9. c. 983. C. D.

Filii malè morigeri accuſatio quando patri permittitur. T. 9. c. 1309. C.

Filii malè morigeri accuſatio, & delatio, ad judicem permiſſa Dei lege. T. 9. c. 1308. C. lapidibus obruebatur. Ibidem C.

Filii ſoli fructus non imputant in falcidiam, reliqui liberi imputant. T. 10. c. 585. A.

Filii, qui liber homo eſt, emptio non contrahitur, non vendente patre, etiamſi ignorans emat. T. 10. c. 1002. E.

Filii appellatione continetur nepos ſæpiſſime. T. 10. c. 1106. D. & c. 1115. D.

Filio inſtituto ex minori parte an detur querela. T. 1. c. 449. D.

Filio an noceat ſcientia patris. T. 3. c. 391. D.

Filio exheredato a primo gradu, præterito a ſecundo, pars tantum ſubſtitutionis nulla eſt, & contra. T. 1. c. 1304. E. & c. 1305. A.

An filio, inſtituto ex modica parte, detur bonorum poſſeſſio contra tabulas. T. 4. c. 380. B.

Si filio heredi inſtituto ſubſtituatur pater, nec filium adire jubeat, ſed ipſemet ex ſubſtitutione adeat, an legata a filio relicta præſtabit. T. 4. c. 408. C.

Filio heredi inſtituto, qui hereditatem adit, non minuitur portio hereditatis per concurſum fratris præteriti. T. 5. c. 611. D.

Filiofamilias an jusjurandum deferri poſſit. T. 5. c. 218. C. D.

Filiofamilias defuncto, datur actio funeraria extraneo adverſus patrem, qui filio juſta non fecit. T. 5. c. 384. E.

Filiofamilias legatum cum relictum fuerit ſub conditione, cui cautio ab herede præſtanda eſt pendente conditione, patrine, an filiofamilias. T. 5. c. 949. D.

Filiofamilias per calumniam negotium laceſſens, cui, & qua actione teneatur. T. 5. c. 140. A.

Filio emancipato, ſilentio præterito in teſtamento, datur bonorum poſſeſſio contra tabulas. Tom. 6. c. 154. A. & ſeq.

Filio, defenſoris partibus fungenti, non incumbit onus probandi ſtatum, vel jus ſuum, quod habet in bonis, quibus de agitur. Tom. 6. c. 730. C.

Filio emancipato bonorum poſſeſſio unde liberi, vel contra tabulas datur, ita demum, ſi capitis minor non fuerit factus vivo patre. T. 6. c. 564. C.

Filiofamilias, qui credidit pecuniam, an ejus repetitionem habeat. T. 7. c. 891. B.

Filiofamilias, quòd in poteſtate patris ſit, in annos ſingulos an dena poſſint dari. T. 7. c. 1335. C.

Filio impuberi, inſtituto ex quarta debitæ portionis, an poſſit ſubſtitui precariis verbis. T. 7. c. 190. A.

Filio impuberi ſi pater ita legaverit, cum erit 14. annorum, quando intelligitur eſſe 14. annorum, utrum cum attigerit, an cum expleverit. T. 7. c. 1038. E. & c. 1039. A. item an annus cœptus pro completo habeatur. Ibid. c. 1039. A.

Filio in adoptionem dato, & exheredato teſtamento patris naturalis, an detur querela inofficioſi. T. 7. c. 212. B.

Filiofamilias quæ actiones dantur. T. 7. c. 672. C.

Filio an detur ſecundùm tabulas, ſi inutiliter ſit inſtitutus. Tom. 8. c. 139. C.

Filio defuncti ſe abſtinente hereditate paternâ, an mater admittatur. T. 8. c. 207. A.

Filio delatam hereditatem an pater admittere, vel repudiare poſſit ſine conſenſu filii. T. 8. c. 22. C.

Filio emancipato, an nepos ex eo videatur emancipatus. T. 8. c. 39. E.

Filio emancipato, ſi nepos ex eo retentus in poteſtate ſit, & utrique præteriti, utrique dabitur bonorum poſſeſſio contra tabulat. T. 5. c. 504. B.

Filio emancipato an tantùm jungatur nepos in poteſtate avi retentus. T. 8. c. 168. C.

Filio emancipato quamdiu bonorum poſſeſſio contra tabulas dari poſſit. T. 8. c. 342. D.

Filiofamilias an actiones adverſùs patrem competere poſſint. T. 8. c. 335. C. an ei actiones adverſùs patrem cedi poſſint. Ibid. C.

Filiofamilias an competat interdictum Quod vi, aut clam. T. 8. c. 337. B.

Filio liberti ſe abſtinente, an admittatur patronus. T. 8. c. 207. A.

Filio emancipato, an pater operas imponat. T. 8. c. 150. E. & c. 150. A.

Filio militia acquiſita patris pecuniâ an conferatur. Tom. 8. c. 91. C. D.

Filio, ſub conditione heredi inſtituto, an competat bonorum poſſeſſio ſecundùm tabulas. T. 8. c. 139. B. an defectâ conditione repellatur. Ibid. B.

Filiofamilias nummi mutuo, aut fœnori dati. T. 9. c. 317. B. & ſeq.

Filio præterito jure civili, nullum eſt omnino teſtamentum. Tom. 9. c. 752. E.

Filio invito an ſuus heres agnaſcatur. T. 10. c. 383. A.

Filiofamilias minori viginti quinque annis an detur reſtitutio in integrum, ſi pater ſit major. T. 10. c. 895. C.

Filium indemnatum, quem in poteſtate habet pater, interficere an poſſit. T. 3. c. 97. A.

Inter filium exheredatum, & heredem inſtitutum differentia quæ. T. 4. c. 480. B.

Inter filium emancipatum, & ſuum differentia quæ. T. 4. c. 459. C.

Inter filium, & patrem in querela inofficioſi differentia quæ. T. 4. c. 362. E.

Inter filium, & extraneum inſtitutum differentia. T. 4. c. 88. C.

Inter filium præteritum, & patronum præteritum differentia quæ eſt. T. 4. c. 327. B. C.

Filium ad patris hereditatem vocat commune votum, patrem verò ad filii bona tantùm miſerationis ratio, vel ſolatii ratio. T. 4. c. 363. C.

Inter filium, & filiam differentia quæ jure veteri. Tom. 4. c. 1455. B. C.

Inter filium, filiam, & cæteros liberos quæ differentiæ fuerunt olim ante Juſtinianum. Tom. 4. c. 1064. B.

Ad filiumfamilias, quem pater ex jure Quiritium vindicaturus eſt, malè Accurſius coangustat initium legis ad exhibendum. T. 5. c. 377. D.

Filium inter, & filiam diſcrimen quoad exheredationem quodnam ſit, & unde manarit. T. 5. c. 57. D. E.

Ad filium an dos revertatur, ſi avus meritò filium emancipatum exheredaverit. T. 8. c. 99. D.

Filium aut natura, aut adoptio facit. T. 7. c. 875. D.

Filiumfamilias ſequuntur onera patrimonii, patriâ poteſtate ſolutâ. T. 7. c. 1424. B.

Filium ſe dicens, an, & quomodo id probare debeat. T. 7. c. 875. E.

Filium ſe eſſe negans, an id probare debeat. Ibid. E.

Filium quæ faciant, & quæ non. Ibid. D. E.

Filium unum qui habet, ſitne ſine liberis. T. 8. c. 595. C.

Filium emancipatum jungi filiis ſuis in poteſtate retentis in petenda bonorum poſſeſſione. Tom. 8. c. 50. E.

Filium pro patre ſuperſtite, vel mortuo non teneri, ſi ei heres non extiterit, exceptâ causâ primipili. T. 9. c. 249. E.

In filium emancipatum, aut in adoptionem datum, actio reſtituitur ex edicto de capite minutis: opus eſt reſtitutione, & cur. Tom. 9. c. 308. E.

Filium occidere, & atrociùs in eum animadvertere patri non licet in-

dicta cauſa, & ſine judice. T. 9. c. 1309. D.
Filium a matre denegatum, quomodo illius eſſe deprehenderit Claudius Imperator. T. 10. c. 965. D.
Filiumfamilias pater nec vendere, nec pignerare poteſt. Tom. 10. c. 1023. B.
Cum filiofamilias nullam actionem eſſe. T. 3. c. 225. A.
De filio corrupto cur nulla ſit actio prodita. T. 3. c. 492. B.
An & a filio, & a filia peti poſſit fideicommiſſum libertatis ſcriptæ in codicillis ſcriptis tantùm, & miſſis ad filium. T. 4. c. 513. A.
De filio, filiave corrupta quæ actio competat. T. 5. c. 254. B.
De filiofamilias, aut liberto alieno, quem quis detinet, quandnnam detur actio ad exhibendum. T. 5. c. 377. D.
Cum filiofamilias an etiam extra cauſam caſtrenſis peculii quælibet actio ſit. Ibid. E.
De filio emancipato adoptato. T. 6. c. 429. D. E.
Filio diſſentiente, an ſponſalia ejus nomine fieri poſſint. T. 7. c. 897. B.
Filiofamilias a patre herede inſtituto an utiliter legetur. Tom. 7. c. 1009. A.
Filiofamilias deportato, an patri auferatur caſtrenſe peculium a fiſco. T. 7. c. 383. D.
Filiofamilias inſtituto, uter potiùs cenſeatur heres, filius, an pater. T. 7. c. 253. C.
Filiofamilias poſt litis conteſtationem mortuo, an judicium transferatur in patrem. T. 7. c. 562. B.
Filio furioſo an pater poſſit teſtamentum facere per ſubſtitutionem. T. 7. c. 938. A.
Filio herede inſtituto, ſi pater rogatus ſit eidem filio eandem hereditatem reſtituere poſt mortem ſuam, & filius vivo patre moriatur, an pater ſibi hereditatem retineat. T. 7. c. 982. E. & c. 983. A.
Filio herede inſtituto, & ei poſthumo nondum nato ſubſtituto, an agnatione poſtumi teſtamentum rumpatur. Tom. 7. c. 925. E. & c. 926. A.
Filio immeritò exheredato datur querela inofficioſi, nulla alia actio, vel querela ei datur. T. 7. c. 184. B.
Filio inſtituto, an pater utatur falcidiâ adversùs extraneum. T. 7. c. 980. D.
Filio inſtituto, ſi pater eidem ſit rogatus reſtituere hereditatem eandem, an Senatus Conſulto Trebelliano, & Falcidiæ ſit locus. T. 7. c. 979. E. & c. 980. A. B.
Filio inſtituto, ſi pater rogatus ſit hereditatem reſtituere extraneo poſt mortem ſuam, & extraneus pendente conditione deceſſerit, an pater fideicommiſſum retineat. T. 7. c. 982. E.
Filio inſtituto, uter ſit heres, pater, an filius. T. 7. c. 980. C. D.
De filio teſtamento patris præterito. T. 8. c. 174. A.
Filio abſtinente vocatur agnatus. T. 8. c. 207. A.
Filio voluntate patris rem peculiarem vendente, id temporis emptori prodeſſe, quo pater per ſe, aut per filium poſſedit. T. 8. c. 279. A.
Pro filio matrem non teneri. T. 9. c. 248. E.
Filio ſtipulante, dum pater eſt deportatus, an reverſo adquiratur actio. T. 10. c. 530. B.
Filiifamilias an obligari poſſint aliis. T. 5. c. 202. D.
Filii pro ſuis delictis an conveniri poſſint. T. 1. c. 271. A.
Filii jure civili abdicari non poſſunt. T. 5. c. 5248. E.
Filii, aut filiæ, qui citra parentum conſenſum matrimonium contraxerunt, an exheredari poſſint. T. 2. c. 1063. A. B.
Filii qui matris, non patris originem ſequuntur. T. 2. c. 711. B.
Filii impuberes apud matrem, ſi iterum nupſerit, non educantur. T. 2. c. 1080. B.
Filii naturales inviti ſemel emancipati non rediguntur in patriam poteſtatem. T. 3. c. 277. B.
Filii naturales, ſive nothi, ſpurii, aut vulgo quæſiti non ſunt. T. 3. c. 518. C.
Filii naturales qui propriè ſint. T. 3. c. 277. A. B.
Filii omnes naturales, qui ſui futuri erant, jure prætorio inſtituendi, vel exheredandi ſunt. Tom. 1. c. 5057. E.
Filii vulgo quæſiti ſuccedunt matri jure legitimo. T. 1. c. 460. A.
Filii vulgo quæſiti ad legitimam matris hereditatem an aſpirare prohibeantur. T. 1. c. 459. E.
Filii juſti an ſoli ſint in poteſtate patris, & patri adquirantur. T. 3. c. 609. B.
Filii, exheredati a patre, retinent quædam jura, & quæ ſunt illa. T. 4. c. 30. A. B.
Filiifamilias proprium habent peculium caſtrenſe, vel quaſi caſtrenſe; filiæfamilias verò dotem etiam profectitiam. T. 4. c. 1216. C.
Filiifamilias etiam in caſtrenſibus pro patribusfamilias quibusdam caſibus non habentur. T. 5. c. 439. C. D.
Filiifamilias decoctores olim duci poterant in carcerem. T. 5. c. 438. A.
Filiifamilias quando non juvantur Senatus Conſulto Macedoniano. T. 6. c. 20. C. D.
Filii vulgo quæſiti ab inteſtato non tantùm ſuccedunt matri per bonorum poſſeſſionem Unde legitimi, ſed etiam aviæ maternæ. T. 6. c. c. 638. B. C.
Filii plures an poſſint generali ſermone exheredari. T. 6. c. 566. E.
Filii apud quem morentur, tutorum eſt animadvertere. T. 7. c. 1305. B. C.
Filiifamilias an bonis cedere poſſint. T. 7. c. 87. D.
Filiifamilias ſi judicatum non fecerint, in carcerem poſſunt duci. Ibid. C.
Filiifamilias an teſtamentum faciant, quod poſſit impugnari querelâ inofficioſi. T. 7. c. 596. C.
Filii rogati reſtituere hereditatem, & onerati legatis, quomodo falcidiam detrahant, & an fructus in eam imputent. Tom. 7. c. 186. E.
Filii rogati reſtituere hereditatem fratribus, an fructus imputent in Falcidiam. Tom. 7. c. 1504. D.
Filii an arma, libros, equos conferant. T. 8. c. 91. D.
Filii bona materna, itemque adventitia an adquirantur patri. T. 8. c. 22. B.
Filii duo ſi ſint, unus ſuus, alter emancipatus, & ex emancipato ſint nepotes, quomodo fiant partes hereditariæ. Tom. 8. c. 108. A.
Filii emancipati duo ſi ſint, & ex eis plures in poteſtatem retenti nepotes, an ſiant portiones viriles, petitâ bonorum poſſeſſione contra tabulas. T. 8. c. 107. E. & c. 108. A.
Filii naturales qui dicuntur. T. 8. c. 591. D. an patri ſuccedant. Ibid. D.
Filii ex contubernio ſuſcepti an patri ſuccedant. Ibid. E.
Filii quomodo per imaginariam venditionem dimittebantur. T. 8. c. 667. B.
Filiifamilias ſuo nomine actiones non habent. Tom. 8. c. 336. D.
Filii ſuo nomine quas actiones exercere poſſint. Ibid. E. & c. 337. A. & ſeq.
Filii patronæ an habeant jura libertorum maternorum. Tom. 8. c. 555. B.
Filii plures inſtituti, ſi per præteritum omnes petierint contra tabulas, quis præſtet legata ab uno ex eis relicta parentibus, & liberis. T. 8. c. 73. B. C.
Filii, qui ſunt in adoptiva familia, an habeant jus patronatus. Tom. 8. c. 555. A.
Filii rogati reſtituere nepotibus, an fructus imputent in Falcidiam. T. 7. c. 1504. E.
Filii ſui an poſſint inſtitui ſub conditione. Tom. 8. c. 34. C. an eis pendente conditione detur bonorum poſſeſſio contra tabulas. Ibid. c. 33. E. & c. 34. A.
Filii. Vide, Liberi.
Filii a patribus vendi non debent.

Digitized by Google

Tom. 9. c. 371. A.
Filii ſanguinolenti qui dicuntur. Ibid. B. vendi poterant a patribus. Ibid. B.
Filii an pari jure vocentur ad legiſimam hereditatem matris inteſtatæ, excluſis omnibus agnatis matris. Tom. 9. c. 915. E. & c. 916. A. & ſeq.
Filii quomodo exheredantur. T. 9. c. 555. A.
Filii variis modis poteſtate patris exibant. Tom. 9. c. 1314. E. & c. 1315. A. & ſeq.
Filii nocentium criminis perduellionis non tantùm excluduntur hereditate patris, cujus morte damnati bona occupat fiſcus; ſed etiam hereditate matris, & avi, & omnium propioquorum, ut ſint perpetuò infames, & inteſtabiles. T. 9. c. 1395. D.
Filii libertinorum ſunt ingenui, non libertini. T. 9. c. 647. A.
Filii, qui poſt mortem noſtram naſcuntur, nobis naſcuntur. T. 10. c. 141. E.
Filii familias tenentur in ſolidum ex omnibus cauſis, exceptâ causâ mutui, & dotis. T. 10. c. 401. A.
Filii familias an admittantur ad conductionem vectigalium. T. 10. c. 431. B.
Filii an pro paterno debito addicantur creditoribus. Tom. 10. c. 632. C.
Filiorum naturalium, ſeu nothorum definitio. Tom. 3. c. 318. C.
Filiorum naturalium, & ſpuriorum diſcrimen. T. 2. c. 1065. E.
De filiorum naturalium ſucceſſione. Ibid. A.
Filiorum nomine an contineantur nepotes. T. 1. c. 1020. C.
Filiorum appellatione continentur quoque filii naturales. Tom. 4. c. 1156. D. E.
Filiorum cauſa in omni jure potior eſt cæteris. Tom. 4. c. 362. D.
Filiorumfamilias ex contractibus qunt, & quænam actiones dentur. T. 5. c. 437. D. E.
Filiorum appellatione in teſtamento patronæ non juſti tantùm, ſed etiam naturales liberi continentur. T. 6. c. 740. D.
Filiorum pœnis luuntur ſcelera patrum in crimine Majeſtatis, & cur. T. 9. c. 1396. A. B.
Filiorum appellatione omnes liberi continentur in Senatus Conſulto Macedoniano. Tom. 9. c. 317. C.
Filiis heredibus inſtitutis, etiam abſtinentibus ſe, an ſit petitio operarum cum futurarum, tum præteritarum. T. 4. c. 600. E.
Filiis quæ imputantur in portionem hereditariam, & quæ non imputantur. T. 7. c. 526. B.
Filiis an alimenta præſtentur cum de hereditate deliberatur. T. 7. c. 955. E.
Filiis libertorum an videatur relicta fideicommiſſaria libertas. T. 7. c. 1086. A.
Filiis ſuis an conjungatur in adoptionem datus in petenda bonorum poſſeſſione contra tabulas. T. 8. c. 50. E.
Filios naturales hodie nullos eſſe. T. 3. c. 319. B.
Filios naturales ſuos, & legitimos fieri poſſe per nuptias ſine dotalibus inſtrumentis. T. 3. c. 363. D. E.
Filios non eſſe in noſtro patrimonio. T. 3. c. 492. B.
Filios hereditate paternâ decidere, qui patris interfecti necem non vindicant. T. 4. c. 1388. A.
Filios ſuos vendebant olim patres, quos in poteſtate habebant. T. 6. c. 392. B.
Filios familias tabulas conficere non ſolere. T. 6. c. 72. B.
Filios ſervorum non agnoſcit jus civile. T. 6. c. 575. E.
Filios in conditione poſitos, non eſſe in diſpoſitione. Tom. 7. c. 921. B.
Filios ſuos ſi teſtator ibi juſſerit eſſe, ubi mater velit, an ſervandum ſit. T. 7. c. 1305. C. D.
Filios quid eximat, aut non, a poteſtate patris. T. 8. c. 912. E. & c. 913. A. & ſeq.
Filios vendere patri licebat propter famis neceſſitatem. T. 9. c. 1309. E.
Filios occidere olim licuit patribus, ſed nunquam licuit patribus filiis eripere libertatem. Ibid. D.
Filios reorum perduellionis non habuiſſe jura ſepulcrorum familiarium. T. 9. c. 1395. E.
De filiis naturalibus conſtitutio Novellarum. Tom. 2. c. 1124. D.
De filiis ante inſtrumenta dotalia natis. T. 2. c. 1058. A.
De filiis non diſtrahendis. T. 9. c. 368. D. & c. 371. A. B. C.
Finalem arborem in confinio natam, quandiu ſolo cohæret, & lapidem in confinio natum, non venire in actionem communi dividundo. T. 7. c. 595. A.
Finalis jurgii quæſtio. T. 7. c. 471. E.
Fines poſſeſſionum interdum perturbantur, & permutantur poſſeſſorum arbitrio, & conſenſu. T. 4. c. 897. B.
Fines loci ſepulcro deſtinati qui ſint. T. 5. c. 926. C.
Fines in venditione fundi demonſtrari an neceſſe ſit, ſi non nominentur, vel adſcribantur ad fines. T. 6. c. 519. D.
Fines fundi a venditore emptori an moſtrandi ſint. Tom. 7. c. 812. C. D.
Fines in venditione fundi demonſtrari oportet. Tom. 7. c. 720. D.
Fines an poſſint demonſtrari non nominato vicino. T. 7. c. 721. A.
Fines ubi nulli ſunt, non eſſe judicium de finibus. Tom. 7. c. 478. E.
Fines ſacri erant intra quinque pedes. T. 9. c. 1050. D.
Fines agrorum quam latitudinem habeant. T. 10. c. 570. E.
Fingere id neceſſe non eſt, ubi ſuppletione non eſt opus. Tom. 4. c. 159. E.
Fingitur aliquando poſſidere, qui poſſidere deſiit. Tom. 6. c. 308. A.
Nunquam fingunt leges, quod rerum natura non ſeis. T. 9. c. 546. D.
Fini quadrantis a quonam fuerit dictum. T. 3. c. 702. D.
Fini peculii. Ibid. D.
Fini legitimæ uſuræ. Ibid. D.
Fini relictæ pecuniæ. Ibid. E.
Fini virilis partis. Ibid. E.
Fini radicibus. Ibid. E.
Fini anſarum infimarum. Ibid. E.
De finibus regundis. T. 1. c. 377. E.
De finibus judicium non eſt, ubi nulli ſunt. T. 7. c. 480. A.
De finibus non eſt actio communi dividundo, ſed finium regundorum ſpecialis. T. 7. c. 476. A.
In finibus intervalla obſervanda. T. 7. c. 483. E.
Finiri, & amitti quo differunt. T. 1. c. 971. B.
Finis judicati. T. 9. c. 66. C.
Finis uſucapi non poteſt. Tom. 3. c. 253. B.
Finiti ad infinitum nulla eſt proportio. T. 4. c. 174. C.
Finitio fundi non eſt naturalis, ſed poſititia, & arbitraria. Tom. 4. c. 984. B.
Finito mandato obligatio non finitur. T. 4. c. 20. B.
Finito magiſtratu an in ſingulos ſit actio in ſolidum. Tom. 4. c. 38. D.
Finium an ſit uſucapio, aut præſcriptio. T. 3. c. 661. B.
Finium probationes ſunt publica monumenta in agris ſculpta. T. 4. c. 896. E.
Finium regundorum quæſtio quomodo dirimenda. T. 6. c. 849. A.
De finium regundorum judicio, quo duo Abbates controvertebant inter ſe. T. 6. c. 914. E.
Finium regundorum duplex judicium. T. 6. c. 843. B.
Finium regundorum judicium manet, quamvis ſocii communi dividundo egerint, vel alienaverint fundum. Tom. 6. c. 42. C. D.
Finium regundorum actio. Vide, Actio.

In

Digitized by Google

In finium cauſa probationes ſumendas eſſe ex monumentis antiquis, & publicis. T. 7. c. 483. B. C.
In finium cauſa quædam intervalla, & ſpatia obſervanda eſſe. Ibid. E.
Finium controverſia nuda an non pertineat ad venditorem. T. 7. c. 482. C.
Finium regundorum lis jurgium appellatur, non lis. Tom. 7. c. 471. D.
Finium vindicatio. T. 7. c. 224. D.
Finium regundorum judicium manet, quamvis ſocii communi dividundo egerint, vel fundum alienaverint. T. 7. c. 482. D.
Finium regundorum actio locum habet inter vicinos, id eſt, affines. T. 7. c. 469. C. D.
Finium regundorum actio in perſonam eſt, licèt per vindicationem rei eſt. T. 7. c. 471. B.
Finium regundorum actio redditur inter pauciores. Tom. 7. c. 490. D.
Finium regundorum actio datur inter volentes. T. 7. c. 484. D.
Finium regundorum actio eſt bonæ fidei. T. 7. c. 474. A.
Finium regundorum actio pertinet ad prædia ruſtica. T. 7. c. 475. C.
Finium regundorum actio perimitur ſpatio 30. annorum. Tom. 9. c. 1050. C. D.
Finium regundorum actio non tollitur præſcriptione tricennali. T. 9. c. 1031. D.
Finium regundorum actio, & actio in rem in quo differunt. Tom. 9. c. 1298. E. & c. 1299. A.
Finium regundorum quæſtio conſiſtit intra quinque pedes. T. 9. c. 1050. D.
Finium regundorum actio habet petitiones perſonales, licèt rem vindicet. T. 10. c. 412. B.
Finium actio non perimitur præſcriptione longi temporis, ſed tantùm longiſſimi. T. 10. c. 624. B.
Finium regundorum actio. T. 10. c. 943. A.
Eſt mixta in rem, & perſonam. Ibid. C. cohæret proprietatis controverſiæ. Ibid. C.
Finiuntur agri terminis variè pro conſuetudine regionum. T. 7. c. 475. B.
Firmare. Vide, Stipulari.
Firmare verbum, & ejus ſignificatio. T. 9. c. 1250. E.
Fiſcale jus privatorum pactis convelli non poteſt. Tom. 4. c. 22. A.
Fiſcale officium an quis poſſit adminiſtrare in patria ſua. T. 10. c. 854. E.
Fiſcalem pecuniam qui ſubripuerit, ut puniendus. T. 1. c. 513. C.
Fiſcalem cauſam an quis invitus cogatur deferre. T. 8. c. 442. A.
Fiſcalem cauſam delatam qui deſeruerit, an puniatur. Ibid. A.
Fiſcalem cauſam, quam quis detulit, an invitus cogatur exſequi, & implere. Ibid. A.
Fiſcalem rem an Senatores deferre poſſint. T. 8. c. 436. C.
Fiſcales in rem actiones excludi præſcriptione. T. 2. c. 645. C.
Fiſcales rationes publicè intereſt non confundi, & ſtationes procuratorum Cæſaris. Tom. 4. c. 77. C.
Fiſcales cauſas qui deferre non poſſint. T. 8. c. 435. E.
Fiſcales fundi. Vide, Fundi.
Fiſcales ſtationes. T. 9. c. 331. E. Vide, Stationes.
Fiſcales cauſæ quænam ſint. T. 10. c. 930. E. apud quos judices diſceptentur. Ibid. c. 931. A.
Res fiſcales ab omni periculo, & præſtatione immunes ſunt. T. 10. c. 1037. D.
De re fiſcali, & de incapacibus heredibus. T. 7. c. 1183. A.
Fiſcalia propriè Principis eſſe intelliguntur. T. 3. c. 450. B.
Fiſcalia jura quænam ſint. T. 2. c. 1325. C.
Fiſcalia prædia. Vide, Prædia.
Fiſcalia quænam propriè appellentur. T. 8. c. 941. C.
Fiſcalia an ſint propria Principis. T. 10. c. 848. C.
Fiſcalibus pœnis præferri creditores. T. 2. c. 655. A.
In fiſcalibus cauſis varia ſunt placita Principum, & animi varii. T. 10. c. 367. B.
Fiſcalibus cauſis ſex tantùm menſes erant præſtituti. T. 10. c. 518. D.
A fiſcalibus multum diſtant res Principis. T. 10. c. 728. D.
Fiſcalis procurator quis eſſe nequit in ea provincia, ex qua eſt ortus. T. 1. c. 491. A.
Fiſcalis lis intra ſex menſes terminanda, lis reipublicæ intra triennium. T. 3. c. 41. D.
Fiſcalis auctio quæ, & quot requirit. T. 2. c. 651. D.
Fiſcalis pœnæ perſequutio poſtponitur creditoribus. Tom. 2. c. 655. B.
Fiſcalis haſtæ jus. T. 2. c. 650. C. D.
Fiſcalis pœna eſt poſt creditores. T. 4. c. 1278. E.
Fiſcalis cauſa de bonis vacantibus quid diſtet ab aliis fiſcalibus cauſis. T. 4. c. 1374. B.
Fiſcalis res. Vide, Res.
Fiſcalis cauſa intra quot menſes finienda ſit. T. 6. c. 513. C.
Fiſcalis cauſæ delatorem agere judicem infame eſt. T. 8. c. 435. C.
Fiſcalis rei delator ſi deſiſtat an, & quomodo puniatur. T. 8. c. 434. A.
Fiſcalis rei delator ſi non probaverit, an puniatur. T. 8. c. 442. D. an mandator ejus puniatur? Ibid. D.
Fiſcalis venditio. Vide, Venditio fiſcalis.
Fiſcalis lis intra quod tempus terminanda. T. 9. c. 130. C.
Fiſcalis cauſa finiri debet intra ſex menſes poſt litem motam. T. 10. c. 734. B.
Fiſcalium rerum cum privatis communium venditio. T. 2. c. 653. B.
Fiſcalium exactores. T. 2. c. 649. B.
Fiſci debitores non ex indice, vel exemplo, ſed ex authentico conveniendi ſunt. Tom. 1. c. 492. B.
Fiſci appellatione quæ contineantur. T. 2. c. 641. C. & c. 642. A.
Fiſci ſynomina. Ibid. A.
Fiſci, & ærarii differentia hodie nulla. T. 3. c. 168. B.
Fiſci, & privatorum creditorum differentia. T. 2. c. 1044. E.
Fiſci ſolius eſt titulos alienis prædiis imponere. Tom. 2. c. 657. E.
Fiſci melior conditio, quàm reipublicæ. T. 2. c. 651. E.
Fiſci res ſunt propriæ, & privatæ Principis. T. 1. c. 1127. C.
Fiſci res uſucapi non poſſunt. Ibid. C.
Fiſci res peti non poſſe. Tom. 2. c. 667. A.
Fiſci vectigalium conductorum immunitates. T. 2. c. 751. A.
Fiſci debitores uti conveniendi? T. 2. c. 648. B. & ſeq.
Fiſci juſtæ lites præſcriptione temporis abutentur. Tom. 2. c. 645. C.
Fiſci ſtationes. T. 3. c. 55. A.
Fiſci jus. T. 1. c. 883. B.
Fiſci privilegium. Tom. 1. c. 492. A.
De jure fiſci Friderici conſtitutio. T. 2. c. 1325. A. B.
Fiſci patronus. T. 2. c. 665. D.
Fiſci advocatus quando, & a quo primùm inſtitutus, & quod ejus officium. T. 1. c. 1089. A.
Fiſci privilegium quale ſit. Tom. 4. c. 1328. B.
Fiſci conductor, & conductor vectigalium in quo differant. T. 4. c. 855. A.
Fiſci quando ſunt potiores creditores Chirographarii. T. 4. c. 1278. E.
Fiſci favore quænam in locatione conductione obſervanda veniant. T. 5. c. 563. E.
Fiſci privilegia quæ ſunt. Tom. 6. c. 28. D. E. & c. 29. A. B. C.
Fiſci noſtri res an uſucapi poſſit. T. 8. c. 949. A.
Fiſci cauſam qui deferre prohibentur, an propriam deferre prohibeantur. T. 8. c. 438. A.
Fiſci jus quale ſit, & dicatur. T. 8. c. 393. A. in quibus conſiſtat. Ibid. C.

Fiſci

Fiſci cauſa melior, quàm reipublicæ. T. 9. c. 130. C.

Fiſci privilegium eſſe inter creditores primum locum tenere. T. 9. c. 1132. A.

Fiſci privatæ ſubnotationes fidem non faciunt. Tom. 9. c. 1072. A.

Fiſci actionem hypothecariam non præferri antiquioribus actionibus hypothecariis. T. 9. c. 1133. C.

Fiſci actiones, & reipublicæ, publicæ ſunt, & certæ, & fidem faciunt. T. 9. c. 1071. E.

De jure fiſci leges moderatæ, & infinitæ. T. 9. c. 906. D.

Fiſci ſui quiſque eſt moderator, & arbiter. T. 10. c. 367. B.

Fiſci quod una ſtatio diſtraxit, non poteſt altera retrahere. Tom. 10. c. 645. C.

Fiſci debitor an poſſit fiſco cedere actionem ſuam adversus debitorem ſuum. T. 10. c. 888. D.

Fiſci eſt publicum jus, aut quaſi publica perſona. T. 10. c. 1000. A.

Fiſci conventio alii prodeſſe poteſt, privati non poteſt. Ibid. A.

Fiſco præponitur is, qui prior eſt tempore in actione hypothecaria. T. 1. c. 492. A.

Fiſco ante condemnationem mortuorum bona non vendicari. T. 2. c. 647. D.

Fiſco vendicantur bona ejus, qui ſibi mortem conſcivit. Tom. 4. c. 1410. C.

An fiſco eripiente hereditatem heredi ſcripto, debeantur legata. T. 4. c. 417. E. quibus caſibus hereditas cum onere ſit caduca. Ibid. E.

Fiſco, vel reipublicæ non tam datur, quàm privatis. Tom. 4. c. 850. D.

An fiſco pœna debeatur ex contractu privati. T. 4. c. 882. A.

Fiſco an fraudi eſſe debeat alienatio bonorum a teſtatore prohibita. T. 7. c. 1084. C.

Fiſco bonis vindicatis, an is poſſit vendere res pignori obligatas. T. 8. c. 441. A.

Fiſco deferre jus alienum, quaſi ad eum pertineat, qui prohibeantur. T. 8. c. 436. A.

Fiſco ex quibus, & quot cauſis nuntietur aliquid ad eum pertinere. T. 8. c. 394. B.C. & ſeqq.

Fiſco quando vindicetur hereditas ejus, qui a familia occiſus eſſe dicitur. T. 8. c. 432. B.

Fiſco ſi caduca bona defuncti addicuntur, an in eum legatorum actio detur. Ibid. E.

Fiſco ſi nuntiet quis aliena bona, quam partem præmii loco ferat. T. 8. c. 433. A. ſi incapax ſe deferat, quam partem ferat. Ibid. A.

Fiſco quæ bona vindicantur, an in eum tranſeant abſque ullo onere. Tom. 8. c. 432. C. D.

Fiſco ſiquis hereditatem detulerit tanquam indignis heredibus, quam partem ejus habebit. T. 8. c. 433. C.

Fiſco pars vigeſima hereditatum debebatur. T. 9. c. 793. D.

Fiſco deferuntur bona vacantia ut parenti omnium. T. 9. c. 905. D.

Fiſco debebatur legatorum vigeſima, ab extraneis relictorum. T. 9. c. 794. B.

Fiſco petente publica tributa, ſtipendia, annonas, compenſationem non objici. T. 9. c. 332. C. & c. 336. E.

Fiſco excepto, hereditariis creditoribus ne utiles quidem actiones dantur in emptorem. Tom. 10. c. 653. B.

Fiſco quæ ſunt damnoſa, an poſſint poſtulari a Principe. Tom. 10. c. 837. D.

A fiſco ſeparatur divina domus, ſeu ratio Cæſaris. T. 2. c. 164. B.

A fiſco qui emit, plenâ ſecuritate fruitur. T. 6. c. 29. C.

A fiſco qui emiſſet aliquid ante Zenonem, conveniri poterat intra quinquennium. T. 9. c. 40. E.

A fiſco hereditatem qui emerit conveniri poteſt a creditoribus hereditariis. T. 9. c. 41. A.

A fiſco qui emit, non poteſt conveniri a creditoribus hereditariis. T. 9. c. 40. D.

A fiſco qui emit, non ſemper eſt ſecurus. T. 10. c. 690. A. & c. 692. C. D.

Fiſco vendente hereditatem, actio decernitur in emptorem, non in fiſcum. T. 10. c. 692. C.

A fiſco ſeparatur domus Principis. T. 10. c. 931. D.

Fiſcum retractare, quod ſemel vendidit, æquitatis ratio non patitur. T. 1. c. 654. B.

In fiſcum quorum hominum bona coguntur. T. 1. c. 489. A.

Inter fiſcum, & heredem differentia quæ. T. 4. c. 964. A. Cujacius hanc differentiam partim admittit, & partim non admittit. Ibid. A.

Contra fiſcum in dubio melius eſt reſpondere. T. 4. c. 391. E.

Fiſcum non eſſe per omnia heredis loco. T. 4. c. 964. A.

Per fiſcum alicui hereditate ereptâ, quòd cædem defuncti inultam reliquerit, an ei ſaltem ea actio ſit reſtituenda, quæ aditione quidem confuſa eſt. T. 4. c. 1082. E.

In fiſcum non cadunt omnia, quæ indignis eripiuntur. T. 5. c. 1046. A.

Fiſcum ſucceſſorem vivus habet. T. 5. c. 490. D.

Contra fiſcum reſpondere æquum eſt in dubio. T. 6. c. 436. B.

In fiſcum cadunt plerumque tacita fideicommiſſa. T. 6. c. 443. A.

Fiſcum ſuum quomodo Principes appellent. T. 8. c. 393. D.

Fiſcum vocari, ſi nemo ſit bonorum poſſeſſor. T. 8. c. 206. A.

In fiſcum ſolent plerunque ab indignis legata, hereditateſque transferri. Tom. 7. c. 1232. B. vel in alias perſonas. Ibid. B.

In fiſcum non recidunt, quæ pro non ſcriptis habentur. T. 9. c. 883. E. & c. 884. A.

In fiſcum non cadit legatum, quod aufertur, ut indigno, ei, qui celarit teſtamentum in fraudem heredis. T. 9. c. 818. A. B.

Fiſcum habere compenſationem. T. 9. c. 331. E.

Fiſcum inter, & mulierem bona mariti perſequentem ſervatur ordo temporis. T. 10. c. 319. A.

In fiſcum plerumque tranſeunt, quæ indignis auferuntur. T. 10. c. 478. A.

Adversùs fiſcum an poſſit minor reſtitui. T. 10. c. 901. E.

Adversùs fiſcum an detur compenſatio. T. 10. c. 982. D.

Fiſcum an excludat ſubſtitutio. T. 10. c. 1132. E. & c. 1133. A.

Fiſcus ſemper eſt locuples. T. 2. c. 1023. B.

Fiſcus ſemper eſt ſolvendo. Tom. 2. c. 643. E.

Fiſcus hypothecam ſemper habet. T. 3. c. 41. C.

Fiſcus tacitam hypothecam habet. T. 2. c. 641. A.

Fiſcus cæteris præfertur creditoribus chirographariis, & antiquioribus, & omnibus privilegiariis. T. 1. c. 492. A.

Fiſcus quando ab inteſtato heres. T. 2. c. 658. C.

Fiſcus coheredibus, ſubſtitutiſque præfertur. T. 1. c. 1088. C.

Fiſcus octavo gradu ad ſucceſſionem vocatur. T. 2. c. 1023. A.

Fiſcus utiles habet actiones in debitores debitoris. T. 2. c. 649. D.

Fiſcus venditionem reſolvit, & emptori pretium reſtituit. T. 2. c. 643. E.

Fiſcus ſolidum invito ſocio vendere poteſt. T. 2. c. 653. C.

Ne fiſcus rem, quam vendidit, evincat. Ibid. D.

Fiſcus ex aliena calamitate lucrum non ferat. T. 2. c. 788. B.

Fiſcus pecuniam exigit ſemper, in qua ſunt poſitæ imperii vires. T. 2. c. 1044. E.

Fiſcus, & reſpublica in hypotheca differunt. T. 3. c. 41. C.

Fiſcus in actionibus perſonalibus rei perſecutoriis πρωτοπραξίαν habet, in pœnalibus non item. T. 2. c. 655. B.

Fiſcus in hypothecis habet jus commune, non proprium. T. 4. c. 1328. D.

Fiſcus eſt veluti ſucceſſor deportati cum oneribus. T. 4. c. 226. C.

Fiſcus quando privilegium exactionis habet. T. 4. c. 1278. D.

An fiſcus debeat præſtare prælegata heredi

heredi indigno relicta. T. 4. c. 418. B. quæ eſt natura prælegati. Ibid. C. ſi heredi auferatur hereditas ut indigno, quòd necem defuncti ultus non ſit, an prælegatum præſtabitur. Ibid. c. 419. A.
Fiſcus an poſſit prædium perſequi actione hypothecariâ, quaſi per donationem inutilem non ſoluto, vel perempto pignore. Tom. 4. c. 1295. E.
Fiſcus an veniat in bona militis excluſis agnatis, & cognatis. T. 4. c. 1397. E.
Fiſcus in actione perſonali an primum locum obtineat inter omnes creditores chirographarios, etiam antiquiores. T. 4. c. 1278. C.
Fiſcus ſemper eſt ſolvendo, & locuples. T. 4. c. 1284. E.
Fiſcus ſemper habet jus pignoris, quomodo accipiendum eſt. T. 4. c. 1328. C.
Fiſcus ſi bona agnovit, eſt vice heredis. T. 4. c. 954. C.
Fiſcus ſuccedit in locum incapacis. T. 4. c. 1201. C.
Fiſcus tantùm auſert filio, qui non obtinet, quadrantem ut indigno. T. 4. c. 916. D.
Fiſcus eſt ſucceſſor indignorum, & ingratorum heredum. Tom. 4. c. 1035. D.
Fiſcus habes tacitam hypothecam in bonis debitoris. T. 4. c. 1277. B.
Fiſcus loco heredis eſt. T. 4. c. 994. A.
Fiſcus præfertur chirographariis creditoribus, etiam antiquioribus. T. 4. c. 1328. C.
Fiſcus, qui in jus privati ſuccedit, jure privati utitur. T. 4. c. 953. E.
Fiſcus nunquam ſatiſdat, quia ſemper eſt locuples. T. 4. c. 1248. C.
Fiſcus ſemper eſt ſolvendo, & fidejuſſorem non dat. Tom. 4. c. 953. D.
Fiſcus eſt legitimus ſucceſſor omnium ſcelerum. T. 5. c. 478. C.
Fiſcus graviſſimus eſt exactor. T. 5. c. 754. D.
Fiſcus in univerſum jus deportati ſuccedit. T. 5. c. 624. D.
Fiſcus ex alieno naufragio, calamitate, aut infortunio lucrum facere non debet. T. 5. c. 539. D.
Fiſcus, ad quem bona teſtatoris pervenerunt, fortè ereptâ heredi hereditate quaſi indigno, actiones hereditarias, quaſi ſucceſſor excipere tenetur. T. 5. c. 163. E.
Fiſcus, & mulier, uter alteri in pignore præferatur. T. 5. c. 957. B.
Fiſcus ſi bona ob maximam, & mediam capitis deminutionem capta non defendat, mittitur creditor in poſſeſſionem eorum. T. 5. c. 158. C. D.
Fiſcus heredis vicem quando obtinet, legata, & fideicommiſſa præſtare debet. T. 6. c. 271. B. vice heredis ſufferre debet omnia onera hereditaria. Ibid. B.
Fiſcus in quo diſtat a privto, quia vendidit hereditatem. Tom. 6. c. 29. A.
Fiſcus ſtatim atque hereditatam vendidit, omnes res in bonis emptoris fieri, licèt traditio nondum ulla intervenerit. T. 6. c. 28. E.
Fiſcus cui heredi ſcripto bona eripere poteſt. T. 6. c. 187. E.
Fiſcus an ex ſuis contractibus ſemper habeat hypothecam tacitam in bonia debitorum. T. 6. c. 513. B.
Fiſcus venditionem, quam fecit, infringere, & reſcindera an poſſit intra certa tempora, alio majus offerente pretium. Ibid. B.
Fiſcus unus eſt ſemper. T. 7. c. 586. C.
Fiſcus non invidet legatariis, ſed heredibus. T. 7. c. 982. C.
Fiſcus vocatur ad ſucceſſionem in dubio cum onere legatorum, & fideicommiſſorum. T. 8. c. 172. E.
Fiſcus debet inquirere de capacitata, & incapacitate heredis. T. 8. c. 597. A.
Fiſcus an debeat præſtare legata, quæ non ſunt inducta. T. 8. c. 782. D.
Fiſcus invitatur ad ſucceſſionem deficientibus gradibus. Tom. 8. c. 162. E.
Fiſcus an admittat eum, qoi litia cauſâ donat fiſco, in perniciem ſui adverſarii. T. 8. c. 441. D.
Fiſcus an admittatur, ſi nemo ſit, ad quem hereditas perveniat. T 8. e. 15. A.
Fiſcus an habeat privilegium in hypotheca, & an præferatur creditori privato. T. 8. c. 445. E.
Fiſcua an habeat privilegium exactionia inter omnes creditores. T. 8. c. 439. C.
Fiſcus an habeat privilegium in exigenda pœna. Tom. 8. c. 435. D.
Fiſcus an pecuniam creditori a debitore ſolutam jure privilegii ſui auferre poſſit. T. 8. c. 439. C.
Fiſcus an præferatur creditoribus debitoris. Ibid. C.
Fiſcus an præferatur heredi incapaci. T. 8. c. 394. D. E.
Fiſcus an præferatur privatis creditoribus in hypotheca. T. 8. c. 445. E.
Fiſcus an præferatur heredi indigno. T. 8. c. 394. D. E.
Fiſcus ex quibus cauſis admittatur bona aliena capere. T. 8. c. 394. C. & ſeq.
Fiſcus revocans pecuniam creditori ſolutam, an poſſit etiam ejus pecuniæ uſuras a creditore repetere. T. 8. c. 440. B.
Fiſcus ſemper eſt hypothecarius, & tacitam hypothecam habet. T. 9. c. 1132. D.
Fiſcus exigit tributum, vel a conductore, vel ab emphytheuticario, vel a domino. T. 9. c. 421. D.
Fiſcus in tributorum cauſâ habet electionem cum debitore. T. 9. c. 1195. A.
Fiſcus ſemper cenſetur antiquior in hypotheca. T. 9. c. 367. C.
Fiſcus eſt creditur privilegiarius. T. 9. c. 1131. B.
Fiſcus in diverſis provinciis habet rerum ſuarum procuratores, & unaquæque procuratio *Statio* dicitur. T. 9. c. 332. A.
Fiſcus, & reſpublica in quo differunt. T. 9. c. 130. B. C. D.
Fiſcus ſemper habet tacitam hypothecam non tantùm ex cauſa tributorum ſuorum, ſed etiam ex cauſa contractuum ſuorum. T. 9. c. 1200. D. E.
Fiſcus hereditatem aufert heredi ſcripto criminali judicio. T. 9. c. 796. E.
Fiſcus in perſonalibus actionibus præfertur creditoribus antiquioribus chirographariis. Tom. 9. c. 388. B.
Fiſcus, inexcuſſo principali debitore, non agit ſtatim cum debitore debitoris. T. 9. c. 242. D.
Fiſcus electionem non habet, & ab eo exercendam prius actionem perſonalem, quàm hypothecariam. Ibid. E.
Fiſcus poſtponendus decem perſonis, & quæ ſunt illæ decem perſonæ. T. 9. c. 453. E. & c. 454. A.
Fiſcus habet tacitam hypothecam in bonis debitoris; habet privilegium, quo anteponitur creditoribus chirographariis, etiam antiquioribus, & hypothecariis poſterioribus. T. 9. c. 130. D.
Fiſcus eſt ſucceſſor indignorum, & non tantùm ab indignis auferre dicitur, ſed etiam aripere. T. 9. c. 797. B.
Fiſcus qua præſcriptione repelli poteſt. T. 9. c. 1037. D.
Fiſcus an poſſit rem communem cum privato alienare, invito ſocio. T. 9. c. 387. D.
Fiſcus litigat gratis, nullas expenſas litis ſolvit. T. 9. c. 1088. D. E.
Fiſcus quando prædia levat tributis. T. 9. c. 457. C.
Fiſcus ſemper habet tacitam hypothecam. T. 10. c. 634. B.
Fiſcus tributa exigit, tam a domino, quàm ab emphytheuta. T. 10. c. 668. D.
Fiſcua in diverſis provinciis habet Procuratores rerum ſuarum, & dicitur unaquæque procuratio *Statio*. T. 10. c. 645. B.
Fiſcus eſt unicus, variæ ſunt Stationes fiſci. Ibid. C.
Fiſcus ſine reliquorum onere vendit. T. 10. c. 657. B.
Fiſcus ſi rem alienam vendiderit, emptor ſecurus erit. T. 10. c. 560. A.
Fiſcus non præfertur iis, qui tacitam hypothecam habent, multo minus iis, qui expreſſam. Ibid. B.
Ut fiſcus, ſic & civitas habet vectigalia.

Digitized by Google

galia. Tom. 10. c. 551. C.
Fiſcus ſi vendiderit hereditatem quaſi caducam, is, ad quem pertinet hereditas, an cum fiſco, vel cum emptore agere debeat. T. 10. c. 692. D.
Fiſcus eſt unus, ſed variæ ſunt fiſci ſtationes. T. 10. c. 734. C.
Fiſcus ſemper jus habet pignoris, & hypothecæ. T. 10. c. 737. D.
Fiſcus an procurationem litis alienæ in perniciem privatorum poſſit ſuſcipere. T. 10. c. 888. C.
Fiſcus vendicat rem malè venditam, ſtatim atque venditor ratam habuit, vel excluſus eſt præſcriptione quinquennii. T. 10. c. 892. D.
Fiſcus an ſit abſolutus ab onere præſtandarum ſportularum, ſi qua de re litiget. T. 10. c. 918. A.
Fiſcus an ſemper habeat jus taciti pignoris. T. 10. c. 961. B.
Fiſcus non condicitur. Tom. 10. c. 982. E.
Fiſcus an poſſit vendere rem totam communem cum alio. T. 10. c. 1021. A. B.
Fiſcus ſemper habet tacitam, & generalem hypothecam. T. 10. c. 1222. E.
Fiſtulas perpetuò poſitas ædificii eſſe, ad tempus poſitas ædificii non eſſe. T. 7. c. 783. B.
Fiſtulæ matrices. T. 2. c. 828. B.
Fiſtulæ meæ ſi ruptæ inundent parietem vicini, an is, & quomodo agere poſſit. T. 7. c. 463. A.
Fiſtulæ ſub terram miſſæ an ſint in rutis cæſis, vel pro parte ædium, & an emptorem ſequantur. T. 7. c. 804. D.
Quidquid fit, ex die fit, & in diem. T. 4. c. 140. B.
Quæ non fiunt ritè propalam, fiunt ritè per conſequentiam, & tacito intellectu. T. 4. c. 216. E.
Flagella an infamiam irrogent. T. 5. c. 752. E. & c. 753. A.
Flagella, & fuſtes in quo differunt. T. 5. c. 752. D.
Flagella in libero homine injuria eſt graviſſima. T. 7. c. 125. E.
Flagellis cædere liberos homines an graviſſima injuria ſit. T. 5. c. 752. E.
Flagellis non cæduntur liberi homines, ſed fuſtibus, ſive virgis. T. 7. c. 125. E.
Flagriones ſervi appellati, & cur. Ibid. E.
Flamines diales in parentum poteſtate eſſe deſinebant. T. 1. c. 317. A. B.
Flare eſt cudere, conflare eſt recudere, & diſſolvere, vulgo *fondre*. T. 9. c. 1450. E. & c. 1451. A.
Flavius Priſcus juriſconſultus celeberrimus. T. 1. c. 912. A.
Florentinæ Pandectæ. Vide, Pandectæ Florentinæ.
Florentinarum Pandectarum editio eſt divinum munus. T. 4. c. 2459. E.
Fluenta ſunt decurſus aquæ. T. 10. c. 730. C.
Fluere eſt proprium fluminis. T. 7. c. 405. A.
Flumen quid. T. 1. c. 851. B.
Flumen eſt uſu publicum juris gentium. T. 3. c. 392. B.
Flumen jure civili publicum, ripa privata. T. 1. c. 61. A.
Flumen publicum nomen, aquæ commune. T. 1. c. 59. C. D.
Flumen vivum. T. 3. c. 298. D.
Flumen hibernum. T. 1. 851. A.
Flumen eſt navis locus. T. 7. c. 324. C.
Flumen quid. T. 7. c. 405. A. & c. 424. C. D. in quo diſtat a ſtillicidio. Ibid. c. 405. E.
Flumen ſi locum occupaverit, an ejus loci poſſeſſio amittatur. T. 8. c. 291. E.
Flumen avertere mutato alveo opere manufacto non licet, mutato naturali curſu fluminis. T. 9. c. 1055. B.
Fluminis publici an poſſit eſſe ſervitus. T. 8. c. 943. D.
In flumine publico nequid fiat. T. 1. c. 851. A. B. ipſius jura. Ibid. A.
In flumine publico cuilibet ædificare licet. Ibid. C.
In flumine ædificia publica populo cedunt. T. 1. c. 62. E.
De flumine publico, ripave ejus interdicto publico cavetur, de aqua pluvia arcenda actione privata. T. 5. c. 525. D.
Ex flumine publico unicuique permiſſum eſſe aquam haurire. T. 7. c. 437. E.
Flumine inundari aliud, demergi in flumen aliud. T. 8. c. 271. A. B.
Flumina torrentia. T. 1. c. 65. C.
Flumina navigabilia ſunt regalia. T. 2. c. 1325. A.
Flumina quædam privata eſſe. T. 7. c. 443. A.
Flumina quid diſtent a ſtillicidiis. T. 7. c. 405. E.
Flumina an ſint publici juris. T. 8. c. 928. E. c. 929. A. & c. 935. A.
Flumina uti dividantur. T. 8. c. 599. D.
Fluminum proprietas eſt populi. T. 1. c. 59. C.
Fluminum, riparum, portuum uſus publicus eſt jure gentium, proprietas publica jure civili. T. 10. c. 1179. D.
In fluminibus jus piſcandi eſt commune. T. 1. c. 1137. E.
Focaria nec eſt uxor, nec concubina. T. 4. c. 1495. A.
Focaria quid differt a concubina. Tom. 4. c. 801. D. quatuor olim erant conditiones, uxoris, concubinæ, focariæ, & meretricis. Ibid. c. 802. B.
Focaria. Vide, Concubina.
Focaria non eſt concubina, ſed ſcortum. T. 9. c. 533. C.
Focariæ quænam ſint. T. 1. c. 429. E.
Focariæ nomen non eſt honeſtum. T. 9. c. 533. D.
Focarii, qui in caupiona miniſterium præbent, vel in ſtabulo, ſunt coqui. T. 4. c. 801. C. D.
Focarii qui dicuntur. T. 9. c. 533. D.
Fodinas argenti, & auri etiam privatis poſſidere licere. T. 3. c. 442. A.
Fodrum quid ſit. T. 2. c. 1319. B.
Fœciales qui, & quod eorum munus. T. 3. c. 299. D.
Fœderati erant ſub optionibus. T. 9. c. 414. E. Vide, Optiones.
Fœmina propriè non eſt homo. T. 3. c. 152. E.
Fœmina abſens an nubere poſſit. Tom. 1. c. 397. D. vir abſens an uxorem ducere poſſit. Ibid. D.
Fœmina filii ſui impuberis tutrix, aut curatrix eſſe nequit, niſi ſpeciali conceſſione a Principe impetratâ. T. 4. c. 878. D.
Fœmina ex cauſa adulterii æquè punitur, ac maſculus. T. 4. c. 823. B.
Fœmina ſuos heredes habere non poteſt. T. 5. c. 601. C.
Fœmina impari turpius ſe applicat, quàm vir. T. 5. c. 543. B. plus permiſſum eſt mari, quàm fœminæ. Ibid. A.
Fœmina genere virum nobilitare non poteſt. Ibid. B.
Fœmina citiùs pubeſcit, citiùs feſtinat ad vota. T. 6. c. 1075. E.
Fœmina nunquam habet ſuum heredem. T. 7. c. 172. A.
Fœmina an alii bonorum poſſeſſionem petere poſſit. T. 8. c. 18. C. an pro alio poſtulare poſſit. Ibid. C.
Fœminæ natura eſt obſequi, maris imperare. T. 4. c. 792. D.
Fœminæ vis non eſt vis vitalis. T. 9. c. 922. E.
In fœminam an compromitti poſſit. T. 3. c. 375. B.
Fœminam non excuſat jus naturale, nec minorem 25. annis. T. 4. c. 503. C.
Fœminam pro fœmina, quàm pro viro ullo interdicere honeſtius eſt. T. 5. c. 447. C.
Fœminam ultra quadrantem heredem inſtituere non licet. T. 8. c. 576. A.
Fœminæ olim erant in perpetua tutela. T. 3. c. 309. A.
Fœminæ libertæ liberantur tutelâ patronorum jure quatuor liberorum ex lege Papia; quæ hoc jus non habebant, erant ſub tutoribus. Ibid. A.
Fœminæ virilibus officiis non funguntur, nec obligationibus obſtringuntur. T. 4. c. 269. D. quæ differentia inter mulierem, & minorem. Ibid. c. 270. B. C. ratio differentiæ, quæ eſt. Ibid. E. & c. 271. A.
Fœminæ. Vide, Mulieres.
Fœminæ quibus ex cauſis procuratores

tores exſiſtere poſſunt. T. 5. c. 115. C.

Fœminæ cur viripotentes dicantur, non puberes. T. 6. c. 1078. B.

Fœminæ poſſunt eſſe patronæ Eccleſiarum. T. 6. c. 1007. C.

Fœminæ an ex cauſa interceſſionis, aut civiliter, aut naturaliter obligentur. T. 6. c. 593. A.

Fœminæ an poſsint pro alio agere, ſed bonorum poſſeſsionem petere. T. 8. c. 11. B.

Fœminæ an poſsint pro ſe poſtulare, aut in rem ſuam mandatum ſuſcipere. Ibid. A. an poſsint pro alio poſtulare, vel procuratoriam operam ſuſcipere. Ibid. A.

Fœminæ cur a voluntariis officiis removeantur. Tom. 8. c. 739. D. cur judices eſſe non poſſint. Ibid. C.

Fœminæ, & pueri, qua ratione ab officiis publicis removeantur. T. 8. c. 740. A.

Fœminæ non poſſunt fungi officio argentariorum. Ibid. A.

Fœminæ non poſſunt intervenire pro alio. T. 8. c. 739. E. pro parentibus procuratrices eſſe poſſunt. Ibid. c. 740. C. publicis officiis fungi non poſſunt. Ibid. c. 739. B.

Fœminæ quando non poſſint eſſe tutrices. T. 8. c. 795. C.

Fœminæ omnes in perpetua tutela erant, cujuſcumque ætatis, quoad marito conveniſſent in manum. T. 9. c. 559. A.

Fœminæ olim arrogari non poterant. T. 10. c. 383. A.

Fœminæ propter pudorem, & verecundiam ſexus, non coguntur prodire in publicum. T. 10. c. 907. E.

Fœminæ ſunt incapaces feudorum. T. 10. c. 1131. E.

Fœminarum conditio eſt deterior, quàm maſculorum. T. 4. c. 792. D.

Fœminarum conditio in quibus cauſis melior eſſe videatur. Ibid. E.

Fœminarum deterior plerumque conditio, quàm maſculorum. T. 6. c. 1062. D.

Fœminarum interceſſiones Senatus-Conſulto Vellejano improbantur, & conſequenter liberantur prorſus, etiamſi pignora dederint. T. 6. c. 593. A.

Fœminarum teſtimonia in pleriſque cauſis hodie admitti. Tom. 8. c. 740. C.

Fœminarum ſilentium pro exheredatione eſt. T. 8. c. 36. A.

Fœminarum conditionem in multis articulis juris, ſive particulis juris deteriorem eſſe, quàm maſculorum. T. 9. c. 488. D. quando eſt melior. Ibid. D.

Fœminis non nocet juris error in compendiis. T. 4. c. 1430. E.

Fœminis competit juſpatronatus. T. 6. c. 866. C.

Fœminis, & ruſticis ignorantia juris an proſit, vel noceat. T. 7. c. 891. A.

Fœminis privilegia quædam perſonalia data non tranſire ad extraneos heredes, ſed ad filios. T. 7. c. 1396. C.

Fœminis quibus caſibus liceat ius ignorare. T. 7. c. 893. E.

Fœminis majoribus ætate facilè datur reſtitutio in integrum adversùs præſcriptionem. T. 9. c. 1031. B.

Cum fœminis nulla erat olim comitiorum communio. T. 10. c. 383. B.

In fœminis citiùs completur vigor naturalis, citius ſeneſcunt, & citiùs moriuntur, quàm viri. T. 10. c. 677. D. E.

Fœminis hereditates, & legata quare coerceret lex Voconia. T. 10. c. 803. A.

Fœminis an liceat ſuſcipere arbitrum. T. 10. c. 914. D.

Fœnea poſſeſſio. T. 2. c. 1046. A.

Fœnebrem pecuniam qui ex publicis rationibus ſumpſerit, in quadruplum tenetur. T. 2. c. 654. C. D.

Fœnebris pecunia quid ſit. T. 10. c. 952. A.

De fœneranda pecunia pupillari. T. 9. c. 569. A. & ſeq.

Fœneratitia conventio an valeat. T. 10. c. 768. E.

Fœnerator, uſuras immodicas exigens, tenebatur olim in quadruplum. T. 10. c. 627. B. Vide, Uſuræ.

Fœneratoris manifeſti teſtamentum quando nullum eſt, & quando convaleſcit. T. 4. c. 1035. D.

Fœneratores an nullum prædium poſſideant. T. 4. c. 854. A.

Fœneratores plerumque omne patrimonium in pecunia habent. Ibid. A.

Fœneratores plectebantur in quadruplum. T. 9. c. 211. A.

Fœneratores menſtrui exactores. T. 9. c. 339. B.

Fœnore contracto eadem res non redditur. T. 7. c. 862. C.

Fœnum percipere quid ſit. T. 7. c. 347. A.

Fœnus nauticum quid, & quomodo differat a mediterraneo. T. 1. c. 780. C.

Fœnus videtur eſſe locatio, & conductio. T. 3. c. 227. C.

Fœnus trajectitium qui exercent, iis uſuræ etiam nudo pacto, penſandi periculi gratiâ, quod in ſe ſuſcipiunt, debentur. T. 5. c. 45. E.

Fœnus aliud eſt, aliud mutuum. T. 7. c. 625. C.

Fœnus verbis contrahitur. Ibid. D.

Fœnus non contrahitur, niſi per ſtipulationem. T. 7. c. 335. D.

Fœnus nauticum quomodo contrahatur. T. 7. c. 865. C.

Fœnus an ſtipulatione, vel pacto conſtituatur. T. 7. c. 862. B.

Fœnus quale ſit negotium. Ibid. C.

Fœnus qualis erat contractus, qualis conventio. T. 9. c. 337. D. E.

Fœnus nauticum. Tom. 9. c. 348. A.

Fœnus infligitur propter lucrum venditoris, etiamſi ejus non interſit. T. 9. c. 1076. C.

Fœnus non eſt uſura, quæ propter moram infligitur. Ibid. C. D.

Fœnus quaſi conductio eſt nummorum, & locatio. T. 9. c. 513. E.

Fœnus exercere non poſſe Præſides Provinciarum, vel Procuratores Cæſaris in Provinciis tempore ſui officii. T. 9. c. 206. D. apparitores eorum poſſunt exercere fœnus; Ibid. E.

Fœnus nauticæ pecuniæ an habeat modum certum. Tom. 10. c. 983. A.

Fœtura auget equitium, ſeu gregem equorum. T. 5. c. 1199. A. non ineſt equorum legato. Ibid. A.

Fœtum ventris eſſe partem. T. 1. c. 1020. A.

An idem in fœtu ſervandum, quod in partu, cum de partu furtivo apud emptorem bonæ fidei edito agitur. T. 10. c. 99. D. E.

Fœtus in utero nondum eſt homo, vel animal. T. 1. c. 1019. E.

Fœtus an a partu ſeparetur. T. 1. c. 1122. D.

Fœtus, lactis, & lanæ eadem ratio; T. 1. c. 1114. D.

Fœtus apud furem conceptos, & apud bonæ fidei emptorem editos, uſucapi poſſe. T. 3. c. 439. D. E.

Fœtus ex equis, & equitio legati editi quando debeantur. T. 4. c. 132. E.

Fœtus, aut fructus perceptio an plenum jus tribuat. T. 5. c. 729. A.

Fœtus, & partus furtivi bonæ, & malæ fidei poſſeſſor diſtinctionem facit. T. 5. c. 728. C. D.

Fœtus pecorum, & penſiones prædiorum ſunt in fructu. T. 5. c. 425. B.

Fœtus eſt in fructu, partus non eſt in fructu. T. 5. c. 728. B.

Fœtus eſt in uſufructu. Tom. 7. c. 1223. A.

Fœtus non deſinunt eſſe fructuarii, niſi ex ipſis ſuppleverit. T. 8. c. 747. D.

Fœtus pecorum cur fiant fructuarii. Ibid. C.

Fœtus pecorum communes inter dominum, & paſtorem, & de diviſione eorum. T. 9. c. 62. C. & ſeqq.

Fœtus in commune percipiendi qui. Ibid. C. & ſeqq.

Fœtus furtivus, quia in fructu eſt, ſtatim adquiritur bonæ fidei emptori, & furtivus eſſe deſinit. T. 10. c. 100. A.

Follem Senatorium inter, & glebam Senatoriam nihil intereſſe puto. T. 2. c. 892. D.

Fons quid a puteo differat. T. 3. c. 498. C.
Fontium publicorum jus. T. 2. c. 831. A. B.
Furare medullam arboris ſterilis, & in eam fœcundæ calamum immittere. T. 3. c. 323. E.
Forenſia acta. T. 9. c. 8. B.
Foricarii quinam appellentur, T. 3. c. 657. B.
Foricæ culinæ. Ibid. B.
Forma,& qualitas non idem. T. 1. c. 1331. C.
Forma aquædoctus. T. 2. c. 828. C.
Forma, & lex idem. T. 1. c. 1197. E.
Omnis forma materiæ advenit in ipſa generatione. T. 4. c. 768. E.
Forma, quæ nummis imprimitur, quid denotat. T. 5. c. 498. C.
Forma perpetua quid. T. 9. c. 301. C.
Formandi vis. T. 9. c. 80. B. in quibus judiciis locum habeat, Ibid. C.
Formare quid. T. 9. c. 59. D.
Formare actionem. Tom. 9. c. 80. B.
Formare pacta. T. 9. c. 46. A.
Formariage quid. Tom. 9. c. 617. D.
Format contractum pactio, T. 5. c. 41. D.
Formatæ epiſtolæ nomen unde ductum, T. 6. c. 982. C.
Formæ agrorum aſſignatorum in æneis tabulis inſcribebantur. T. 7. c. 481. B.
Formula actionis ex empto. T. 1. c. 213. D.
Formola actionis commodati quænam eſſe debeat, T. 3. c. 676. E.
Formula inepta, & obſcura propoſita in judicio, ipſa actio inutilis exſiſtit, T. 5. c. 100. B.
Formula jurisjurandi præſtandi ab Epiſcopis. T. 6. c. 890. E.
Formula conditionis quæ. T. 7. c. 638. C.
Formula emptionis, *uti optimus maximus eſt*, quid ſignificet. Tom. 7. c. 718. A.
Formula *amplius non peti*, *amplius non agi*. T. 8. c. 493. C.
Formula *quanto amplius legatorum nomine ceperis, quam lege Papia licebit, redas.* Ibid. E.
Formula *frui licere*, T. 8. c. 617. B.
Formula *quod te dare facere oportet*. T. 8. c. 511. A.
Formula *ut pronuntient videri feciſſe*. T. 8. c. 527. B.
Formulam, non actionem dicebant veteres. T. 9. c. 1138. E.
Formularia judicia. T. 4. c. 1447. E.
Formulæ actionum undenam ſumantur. T. 3. c. 577. A.
Formulæ non obſervantur in judiciis extraordinariis. T. 4. c. 1447. C.
[illegible] judicatum ſolvi, de judicato faciendo, & de re defendenda ubi habeantur, Tom. 5. c. 105. B.
Formulæ an ſint actiones. T. 8. c. 1100. E. a quo, & in quibus ſublatæ. Ibid. c. 1101. B.
Formulæ juris a quo primùm e medio ſublatæ. T. 8. c. 994. A.
Formulæ actionum ſublatæ a Conſtantino. T. 9. c. 1138. E.
Formulæ in extraordinariis judiciis ante Conſtantinum non obſervabantur, T. 9. c. 1139. A.
Formulæ ſtipulationis ſublatæ. T. 9. c. 1138. E.
Formulas juris hodie non obſervari in judiciis exercendis. Tom. 9. c. 1142. D.
Fornix eſt Cameræ ſpecies. T. 7. c. 418. E.
Fornix quid, Ibid. E. ſpecies Cameræ. Ibid. E.
Fortuiti caſus creditori an imputentur. T. 4. c. 1315. D.
Fortuitus caſus. Vide, Caſus fortuitus.
Fortuitus caſus quis dicitur, T. 9. c. 406. D. Vide, Caſus.
Fortuna aliquando judex optionis, T. 1. c. 132. E.
Fortuna inopinata in legatis. T. 4. c. 1074. D.
Fortunæ muliebri templum ædificatum, dedicatum que fuit. T. 3. c. 348. E.
Forentia, & publica idem ſunt. T. 10. c. 639. A.
Fori, vel excuſationis privilegium quando vires ſuas exercet. T. 4. c. 1028. A.
Fori Eccleſiaſtici eſt natalium queſtio. T. 6. c. 813. E.
Fori incompetentis præſcriptio ſi fideicommiſſum alibi petatur, quàm quo oportet, quibus caſibus ceſſet. T. 7. c. 152. A.
Fori alterius quibus modis quis fieri poſſit. T. 7. c. 98. D.
Fori præſcriptio quando apponi debet. T. 7. c. 131. D.
Fori privilegium qui habeant. T. 7. c. 137. D.
Fori privilegio uti tantùm licet eo, quod quis initio litis habet. T. 7. c. 98. D.
Fori præſcriptio quando objici debet. Vide, Præſcriptio fori.
Fori exceptio. Vide, Exceptio fori.
Fori præſcriptio. Vide, Præſcriptio fori.
Foro cedere quid ſit. T. 5. c. 40. B.
Pro foro competenti eſt Provincia, in qua quis deliquit. T. 2. c. 1110. C.
Foro eodem utitur uxor cum marito, T. 9. c. 440. E.
Foro in unoquoque certus olim advocatorum numerus. T. 10. c. 880. A.
E foro competenti ad forum incompetens quo caſu, neque ex Principis reſcripto, quis non poſſit trahi, T. 10. c. 925. D. E.
Forum rei competens ſequitur actor. T. 3. c. 329. B.
Forum incompetentis declinatur propoſitâ præſcriptione fori. T. 2. c. 1100. C.
Forum propriè eſt cauſarum civilium. T. 1. c. 500. E. & c. 569. A.
Forum quid. T. 2. c. 154. B.
Forum ſortiri ſolemus ratione contractus, vel quaſi contractus, vel delicti. T. 4. c. 923. E.
Forum ſortimur ratione criminis. T. 4. c. 1402. C.
Forum non facit mercatorem. T. 5. c. 431. B.
Forum incompetens quando exſiſtat. T. 5. c. 750. E.
Forum quomodo ſortiamur. Ibid. E.
Forum competens quid. Tom. 6. c. 781. C.
Forum veſtibulum ſepulcri ex 12. Tabulis. T. 6. c. 632. D.
Forum incompetens ex conſenſu partium fit competens. T. 7. c. 70. A.
Forum mutare an poſſit in jus vocatus. T. 7. c. 137. E.
Forum mutari non poteſt lite conteſtatâ. T. 7. c. 137. D.
Forum revocare quid ſit, & qui illud, & quando poſſint. T. 7. c. 131. B.
Forum revocare aliud eſt, aliud revocare domum. Ibid. B.
Forum viri quando uxor ſequatur. T. 7. c. 70. C.
Forum an revocare quis poſſit, ſi lite conteſtatâ fiat alterius fori. T. 7. c. 137. D.
Forum incompetens an quis invitus ſequi cogatur. Tom. 7. c. 70. A.
Forum, & forenſes actiones quæ. T. 8. c. 1045. E.
Forum nos ſortiri delicti, vel contractus ratione. Tom. 8. c. 548. E.
Forum, nec domicilium mutat deſponſa, antequam contraxerit nuptias. T. 9. c. 432. D. E.
Forum domicilii ſui quiſque ſequitur. T. 9. c. 1023. C.
Forum an poſſit mutare qui in jus vocatus eſt, nedum litem conteſtatus obveniente militiâ. T. 10. c. 388. D.
Forum revocare quid ſit. T. 10. c. 398. B.
Ad forum incompetens qui vocatur, invocat competens, Ibid. C.
Forum revocant, qui ratione militiæ, dignitatis, ſacerdotii, non niſi certum forum agnoſcunt. T. 10. c. 399. D.
Forum locus eſt, in quo exercentur judicia. T. 10. c. 620. C.
Forum, & juriſdictio ſunt ſolius magiſtratus. T. 10. c. 924. D.
Forum quid ſit. Ibid. E.
Forum, judiciumve quodnam in quaque cauſa ſit competens. T. 10. c. 926. B. C.

Forum

Digitized by Google

Forum competens in criminali cauſa eſt locus, ubi crimen admiſſum eſt. Ibid. B.
Forum poſſeſſoris ſequitur dominus poſſeſſionis. T. 10. c. 927. C.
De foſſa factitia an agi poſſit. T. 5. c. 655. E.
Foſſarii qui ſint, & eorum munus. T. 2. c. 1092. C.
Foſſata. Vide, Sedeta.
Foſſæ agrorum propriæ ſunt, aut finales. T. 5. c. 663. A.
Fovencularium, & anſarium ſunt impoſitiones urbis Romæ. T. 10. c. 663. A.
Fouler la vendenge, cogere vindemiam. T. 7. c. 347. A.
Fraiz des cribes ſont les premiers payez. T. 9. c. 783. E.
Franc aleu. T. 9. c. 420. D.
Franci cur Salii dicti. T. 2. c. 1186. D. E.
Franci Salii dicti. T. 9. c. 420. E.
Francia a nullo haberi dicitur in feudum. T. 2. c. 1188. B.
Franciſcus Connanus reprehenditur a Cujacio dicente, Connanum ipſum virum eſſe doctiſſimum, ſed non juris. T. 4. c. 270. E.
Frater fratri non ſuccedit in feudo. T. 2. c. 1250. B. & c. 1310. B.
Frater agnatus, ſeu conſanguineus excludit matrem, mater fratrem cognatum. T. 4. c. 358. E.
Frater contumax oblatâ cautione priſtinum jus recipere poteſt. T. 4. c. 92. E.
Frater non eſt ſuus, & eſt tamen agnatus. T. 4. c. 781. C. nepos, ſi filius præcedat, non eſt ſuus, ſed eſt agnatus. Ibid. C. agnatus, vel eſt in tranſverſa linea, vel indirecta. Ibid. D. cur liberi defuncti excludant parentes defuncti. Ibid. B. C.
Frater, & extraneus an differant quoad ſucceſſionem. Tom. 4. c. 86. C.
Frater conſanguineus in ſucceſſione inteſtati fratris conſanguinei omnino præfertur matri defuncti. T. 5. c. 628. E.
Frater conſanguineus jure civili an præferatur matri ab inteſtato. T. 6. c. 569. A.
An frater ſuperſtes ab extraneo coherede ſuo quadrantem jure fideicommiſſi petere poſſit. T. 6. c. 615. E.
Frater an poſſit queri de inofficioſo teſtamento fratris impuberis. T. 7. c. 178. B. C.
Frater ſi rogatus ſit fratri reſtituere partem hereditatis poſt mortem ſuam, & is fratrem inſtituerit adjecto coherede, an ideo minùs frater inſtitutus poſſit petere fideicommiſſum. Tom. 7. c. 1087. C.
Frater conſanguineus eſt agnatus. T. 8. c. 188. C.
Frater meus quomodo mihi cognatus eſt, & agnatus. T. 8. c. 745. B.
Frater an præferatur matri in ſucceſſione fraterna. T. 8. c. 126. B.
Frater an fratris teſtamentum pupillare inofficioſum queri poſſit. T. 7. c. 902. E.
Frater præteritus an cum fratre ſcripto admittatur ad bonorum poſſeſſionem contra tabulas. T. 8. c. 53. B.
Frater patruelis quis dicitur. T. 9. c. 446. E.
Frater fratrem magni, & capitalis criminis jure publico reum facere non poteſt. T. 9. c. 374. A.
Quod frater fratri debet, patri adquiritur, in cujus ambo ſunt poteſtate. T. 10. c. 285. C.
Frater, qui a fratre pecuniam peculiarem mutuatus eſt, ſi nihil habuerit in peculio, & poſt mortem patris fratri pecuniam ſolverit per errorem, an eam pecuniam condicat pro parte, qua patri heres exſtitit. T. 10. c. 192. B.
Frater liberti ab inteſtato, & ſine liberis mortui, jure veteri, & novo an excludebat patronum, vel excludebatur a patrono. T. 10. c. 361. E.
Frater fratri an ſit ſemper fiduciarius tutor. T. 10. c. 434. C.
Frater communis quis ſit. T. 10. c. 501. D.
Frater an poſſit queri de inofficioſo teſtamento fratris. T. 10. c. 934. A.
Fraternitatis nomine quid ſignificetur. T. 10. c. 994. B.
Fratria eſt uxor fratris. Tom. 3. c. 149. D.
Fratris nomen ut accipitur in jure. T. 3. c. 316. D.
De fratris filiorum ſucceſſione. T. 2. c. 1149. B.
Fratris uxor dicitur fratria. T. 4. c. 976. A.
Fratris factum fratri an nocere poſſit. T. 5. c. 631. B.
Fratris adoptio an valeat. Tom. 8. c. 912. D.
Cum fratris uxore an ſit connubium. T. 9. c. 447. B.
Fratri, qui de inofficioſo matris teſtamento egerit, an frater, qui non obtinuit, aut non egit, concurrat. T. 7. c. 199. A. & ſeq.
Fratri exheredato an detur bonorum poſſeſſio contra tabulas per fratrem præteritum. Tom. 8. c. 33. B.
Fratri mortuo frater heres ſi moriatur, dum deliberat de adeunda hereditate fraterna, an ejus filius ad hanc hereditatem admittatur quaſi legitimus, vel quaſi agnatus. Tom. 10. c. 783. A. B.
Fratri, ſubſtituto a patre alteri fratri, an dabitur annus, vel centum dies ad deliberandum. T. 10. c. 784. D.
Fratri conſorti an in communi, eademque cauſa proſit reſtitutio in integrum. T. 10. c. 897. A.
Fratrimonii verbo quænam ſignificentur. T. 6. c. 520. E.
Fratrimonium pro bonis fraternis. T. 1. c. 58. C. & T. 2. c. 437. B.
Fratrimonium, idest, bona fraterna. T. 6. c. 520. E. & T. 9. c. 927. E.
Fratrem, etiam incertum quodammodo videri poſſe auctor aſſerit. T. 5. c. 88. A.
Fratrem per adoptionem facere nemo poteſt, nec ſororem. T. 6. c. 1112. D.
Fratrem & natura, & adoptio facit. T. 9. c. 270. E.
Fratrem fratri teneri in id tantùm, quod facere poteſt, ſi frater cum fratre agat. T. 9. c. 362. E.
Fratrem appellat judex major minorem judicem, minor majorem nequaquam. T. 10. c. 864. B.
A fratre meo rem ex pecunia, quam ei credidi, ſibi comparatam, non propterea eſſe mihi tacitè pignori obligatam nomine crediti. T. 9. c. 1195. A.
Fratres inter ſe a matre profectam dotem, vel donationem propter nuptias conferunt. T. 3. c. 79. C.
Fratres olim præterebantur parentibus. T. 2. c. 1142. B.
Fratres conſortes qui ſint. T. 1. c. 1021. B.
Fratres arvales. T. 3. c. 299. C. D.
Fratres germani, & conſanguinei qui dicantur, & quomodo differant. T. 5. c. 544. D. E.
Fratres noſtri quinam ſint, & quinam tantùm eſſe exiſtimentur. T. 5. c. 88. A.
Fratres cum ſint duo, & uterque exheredatus extraneo ſcripto, ſi unus ex fratribus adverſus extraneum agat, & in totum teſtamentum reſcindat, an reſcindatur, & pupillaris ſubſtitutio. Tom. 7. c. 902. E. & c. 903. A.
Fratres ex eadem matra nobis eſſe cariores, quàm matre diverſos. T. 7. c. 119. E.
Fratres an conferant dotem, vel donationem propter nuptias a patre, vel matre profectam. T. 8. c. 90. C.
Fratres ſimul ſuccedentes matri an conferant invicem donationes ſimplices a matre. T. 8. c. 91. A. B.
Fratres capite minuti non ſunt conſanguinei, nec etiam fratres uterini, & cur. T. 8. c. 184. A.
Fratres germani ſunt conſanguinei, & ſorores germanæ. Ibid. A. B.
Inter fratres qui gradus obſerventur. T. 8. c. 217. B.
Fratres in jure conſanguinei dicuntur. T. 9. c. 1147. B.
An fratres excludant matrem jure veteri. T. 9. c. 458. C. an jure novo ſuccedat cum fratribus. Ibid. C.
Fratres invicem tenentur in id, quod facere poſſunt. Tom. 10. c. 440. A.

Fratres vulgò quæſiti inter ſe ſunt cognsti. T. to. c. 779. E.
Fratrueles qui ſint. Iom. 3. c. 149. C. & Tom. to. c. 502. A.
Fratrum appellatio quodammodo mest uſque ad 6. grsdum. T. 3. c. 149. C.
Ftatrum varia genera. Ibid. A.
Fratrum multiplex differentia. T. 2. c. 1151. D. & ſeq.
Fratrum ſoli filii ſuos patres repræſentant. T. 2. c. 1143. A.
Frstrum appellatione an etiam ſorores contineantur. Tom. 6. c. 744. B.
De fraudati vectigalis crimine quid ſtatuit Papinianus. T. 4. c. 1368. B.
Fraudationis creditorum cauſâ quæ actio competat. Tom. 5. c. 787. A. B.
Fraudator, cujus bons diſtracta ſunt, quod babeat privilegium. T. 8. c. 699. E. & c. 700. A.
Fraudatoris definitio. T. 3. c. 335. D.
Fraudstori ex antegeſto nulla eſt actio. T. 3. c. 333. B.
Fraudatorium interdictum. Vide, Interdictum fraudatorium.
Non fraudatus eo, quod habet, oon videtur quis; nec etiam fraudatus eo, quod non habet. T. 4. c. 795. B.
Ftaudatorium interdictum quodnam dicatur. T. 8. c. 1107. E. & c. 1108. A.
Fraus an ſine dolo eſſe poſſit. T. 1. c. 928. E.
Fraus in pretio emptionem an infirmet. T. 1. c. 1186. E.
Fraus abeſſe non debet, dolus abeſſe debet. T. 2. c. 1135. B.
Fraus, ideſt colluſio. T. 2. c. 643. C.
Fraus immodica, quam in vendendo perpeſſus eſt venditor, emendatur, non etiam ea, quam perpeſſus eſt emptor. T. 3. c. 683. E.
Fraus commento adoptionis admitti non debet. Tom. 4. c. 856. B.
Fraus non fit legi Falcidiæ, ſed heredi, ſi jus ſuum diminuat. T. 4. c. 1519. E.
Fraus, & circumſcriptin in contractibus, ultra dimidiam juſti pretii, aut mercedis fieri non debet. T. 5. c. 523. A.
Fraus, & dolus quomodo, & unde exſiſtant. T. 5. c. 480. E.
Ftaus, & dolus quomodo differant. Ibid. E.
Fraus in contractibus, ſi non ſit immodica, conceſſa eſt. T. 5. c. 523. A.
Fraus non fit legi Falcidiæ, ſi heres ſuum deminuit, aut eâ non utatur. T. 5. c. 511. C.
Fraus, quæ dolum habet, non permittitur. T. 8. c. 802. B.
Ftaus pro pœna an accipiatur. Tom. 8. c. 585. D. E.
Fraus a pœna diſtinguitur. Ibid. D.
Fraus quid. T. 8. c. 801. E. & c. 864. D.
Fraus etiamſi non ſuperet dimidiam juſti pretii, minor ſuccurritur reſtitutione in integrum. T. 9. c. 374. C.
Ftaus tutoris, vel curatoris vitio vertitur. T. 9. c. 584. A.
Fraus ſemper excepta videtur ex generali tranſactione. Tom. 10. c. 613. A.
Fraudis, ac doli differentia. T. 1. c. 1559. C.
Ftaudis ſuſpicio in votorum feſtinatione, an in nuptiis contrahendis interveniat. Tom. 4. c. 856. C.
Fraudis ſuſpicio num ceſſet in nepote ſuſcepto in adoptiva familia ex adoptivo filio. Ibid. B.
Fraudis conſcii invicem non agunt. T. 6. c. 10. C.
Fraudis interpretatio quomodo in jure civili conſideretur. Tom. 8. c. 801. E.
Fraudem patris coargui non eſt honeſtum, ne poſt mortem quidem. T. 1. c. 712. A.
In fraudem filiorum, vel parentum ad alienata revocanda jure nulls actio competit. Tom. 4. c. 379. D.
In fraudem creditorum ad alienata revocanda competit Pauliana. Ibid. C.
In fraudem creditorum data libertas ipſo jure irrita eſt. Tom. 4. c. 1372. B.
In fraudem alterius quo caſu quis conſilium mutare poſſit. T. 4. c. 90. C.
In fraudem creditorum alienata revocantur actione Paulianâ. T. 6. c. 181. D.
In fraudem patroni alienata revocantur actione Fabianâ. Ibid. D.
In fraudem creditorum libertates an dentur. Tom. 6. c. 421. E. & c. 422. A.
In fraudem creditorum alienationes factæ an valesnt. Tom. 6. c. 451. E.
In fraudem patronorum alienats actione Calvilianâ, vel Fabianâ an revocentur. Tom. 8. c. 208. B.
In fraudem liberorum, & parentum alienata an revocentur. Ibid. B.
Si in fraudem patroni s liberis alienatio facta eſt. T. 9. c. 639. E. & c. 640. A. & ſeq.
In fraudem creditorum ao manumittatur. T. 9. c. 965. E. & c. 956. A. & ſeq.
In fraudem alienata an revocari debeant. T. 9. c. 1135. A. & ſeq.
In fraudem creditorum libertatea datæ an valeant. Tom. 8. c. 801. E.
Fraudum conſuetudo malâ fide poſſeſſionis præſumptionem inducit. T. 1. c. 646. A.
Fritillus ludi ſpecies. Tom. 1. c. 757. D.
Frivola. Vide, Vaſa vilia.
Frivola quænam ſint. T. 10. c. 428. D.
Frivolaria noxia, Frivolaria rixa. T. 4. c. 994. B.
Ftivolum (inquit Iſidorus) eſt velut quaſſæ, & fluxæ mentis non ſtabile diſſidium. Tom. 4. c. 1435. B. C.
Friuſculum unde deductum. T. 4. c. 994. B.
Friuſculum, jurgium, & diſſidium conjugum divortium non facit. T. 5. c. 556. D. E.
Frons Genio conſecrata. Tom. 1. c. 1152. A.
Frons hæreticorum non eſt frons. T. 10. c. 825. B.
Fructiferum quidquid eſt, an ſit & fructuoſum. Tom. 10. c. 106. C.
Fructuaris ſtipulatio. T. 5. c. 591. A. & c. 863. B. C. Vide, Stipulatio fructuaria.
Fructuaria cautio. T. 5. c. 591. A. &. c. 863. B. C.
Fructuaria cautio, quæ proprietatis domino datur ex edicto Prætoris. Vide, Cautio fructuaria.
Fructuaria in area ſi proprietarius ædificium poſuit, an actio competat. T. 7. c. 451. E. & c. 461. A.
Fructuaria mater bonorum, quæ habuit a priore marito, liberis ſatiſdat de rebus mobilibus. T. 9. c. 470. A. & ſeq.
Fructuarias ædes ſi proprietarius depoſuerit, vel incenderit, qua actione teneatur. Tom. 7. c. 462. B.
Fructuarius, ac dominus quo pacto ſibi invicem obſtant. Tom. 1. c. 62. C.
Fructuarius pro domino in multis cauſis habetur. Tom. 1. c. 1332. C.
Fructuatius tueri, & reficere id, quod accepit, poteſt, nihil autem novi facere. Tom. 3. c. 21. D.
Fructuarius eſſe in poſſeſſione dicitur, non poſſidere. T. 3. c. 245. C.
Fructuarius in quibus diſtat a domino. Tom. 4. c. 293. D.
Fructuarius an poſſit uſumfructum pignori dare. T. 4. c. 1329. E. & c. 1330. A. In uſu nihil eſt corporis, quod capi poſſit; in uſufructu eſt commodum fructuum, qui corporales ſunt. Ibid. c. 1330. A.
Fructusrius proprietario de vitio operis, quod ædificat, forte cavet. T. 5. c. 647. D. E.
Fructuarius quam diligentiam, & cuſtodiam præſtare debet. T. 5. c. 863. C.

Fructua-

Fructuarius cuſtodiam præſtare debet. Ibid. B. C.
Fructuarius quomodo cavere debeat. T. 5. c. 641. B.
Fructuarius an poſſit conveniri noxali judicio ex noxa ſervi fructuarii. T. 5. c. 255. B.
Fructuarius, ut a refectione, ſic & ab agricultura prohiberi a nemine poteſt. Tom. 5. c. 647. A.
Fructuarius ſi proprietario quid de vitio fundi præſtiterit, qua commoditate propter refuſionem a proprietario ei debitam uti poſſit. T. 5. c. 641. D.
Fructuarius poteſt commodum fundi, & perceptionem fructuum in ſolidum, vel pro parte uxori dotalitii nomine concedere. T. 6. c. 2148. D. E. ſed morte fructuarii finito uſufructu etiam dotalitium finitur. Ibid. E.
Fructuarius, qui non utitur uſufructu per modum, & tempus, uſumfructum amittit. T. 6. c. 35. D.
Fructuarius uſumfructum vindicare poteſt, non ſervitutem ipſam. T. 6. c. 36. B.
Fructuarius adverſus vicinum agit confeſſoriâ, vel negatoriâ actione. T. 6. c. 334. D.
Fructuarius in percipiendis fructibus non tantum jus habet, quàm bonæ fidei poſſeſſor. T. 6. c. 33. C.
Fructuarius uſumfructum per ſervum fructuarium adquirit ex duabus tantùm cauſis, ex re ſua, & ex operis ſervi. T. 6. c. 122. D.
Fructuarius ſervi quando de peculio agere poteſt cum proprietario. T. 6. c. 68. E.
Fructuarius. Vide, Uſuarius.
Fructuarius ſervi. Vide, Proprietarius ſervi.
Fructuarius ſervus in quo differat a ſervo communi. T. 6. c. 309. D.
Fructuarius an habeat novi operis nuntiationem, item an vindicationem ſervitutum habeat. T. 7. c. 401. E.
Fructuarius an ædes exornare poſſit. T. 7. c. 391. B. an rectorium inducere poſſit. Ibid. B.
Fructuarius an cogatur ſtare locationi a teſtatore factæ. Tom. 7. c. 1407. E.
Fructuarius an domino ædificanti poſſit nuntiare novum opus. T. 7. c. 451. D.
Fructuarius an habeat interdictum de itinere, actuque privato. T. 7. c. 452. A.
Fructuarius an jure colonum expellere poſſit. Tom. 7. c. 1087. A.
Fructuarius an poſſit habere iter ad fundum fructuarium, & an illud iter ſit ſervitus. T. 7. c. 451. E. & c. 452. A.
Fructuarius an poſſit prohiberi in fundo habitare. T. 7. c. 1385. A.
Fructuarius apud quem experiri poteſt. T. 7. c. 290. B. C.
Fructuarius an poſſit proprietario nuntiare novum opus. Tom. 7. c. 458. C.
Fructuarius an poſſit uſumfructum vindicare, ſi dominus ædificaverit in area fructuaria. T. 7. c. 451. E.
Fructuarius an vindicationem fundi habeat. T. 7. c. 402. B. item uſusfructus. Ibid. B.
Fructuarius proprietario quomodo cavere debeat. Tom. 7. c. 1322. A.
Fructuarius ſi nuntiiverit vicino novum opus, an remiſſio valeat. T. 7. c. 402. D.
Fructuarius non poſſidet. Tom. 7. c. 290. A.
Fructuarius interdum habet jus fructuarii, ſed non commoda. T. 8. c. 151. E.
Fructuarius qualem ſe gerat in ſylva cædua. T. 8. c. 513. D.
Fructuarius videtur naturaliter poſſidere. T. 8. c. 271. E. uſumfructum quaſi poſſider. Ibid. E.
Fructuarius non poteſt vendere, vendenti autem poteſt conſentire. T. 8. c. 757. C.
Fructuarius pater bonorum, quæ habuit a priore uxore, an ſatiſdet liberis. T. 9. c. 470. E.
Fructuarius, ad quem pertinet pignoris uſusfructus, uſucapto pignore an amittat uſumfructum. T. 9. c. 1191. A. B.
Fructuarius obligare uſumfructum pignori poteſt, & alienare. T. 9. c. 464. C.
Fructuarius an naturaliter poſſideat jus utendi fruendi. T. 9. c. 1007. D.
Fructuarius non poteſt ſervum manumittere, in quo habet uſumfructum. T. 9. c. 512. C. maritus poteſt manumittere ſervum dotalem, ſi ſit ſolvendo. Ibid. C.
Fructuarius vicino an poſſit novum opus nuntiare. Tom. 10. c. 260. A. B.
Fructuarius promiſſor ſi plures heredes reliquerit, uno ex heredibus non reſtituente id, quod ſuperest ex fructibus, an cæteri teneantur in ſolidum. Tom. 10. c. 528. A.
Fructuarius an ab eo, cui legavit uſumfructum mortis causâ fideicommiſſum relinquere poſſit. T. 10. c. 1053. D.
Fructuarius an poſſit denuntiare novum opus. Tom. 10. c. 1380. C. D.
Fructuarius an habeat jus vindicandarum ſervitutum. Ibid. E.
Fructuarii ſervus ex duobus tantùm cauſis fructuario adquirit, ex re fructuarii, & ex ſuis operis. T. 6. c. 97. A.
Fructuarii primum munus quod. T. 8. c. 513. E.
Fructuario adverſùs proprietarium quæ actio dari poteſt. Tom. 5. c. 150. B.
Fructuario vendente uſumfructum, quid tranſeat in emptorem. T. 5. c. 514. C. D.
Fructuario adquitit ſervus. T. 6. c. 112. B.
Fructuario competit interdictum prohibitorium de itinere, vel actu privato. T. 6. c. 332. C.
Fructuario interdicta poſſeſſoria accommodantur. Tom. 7. c. 290. B.
Fructuario an danda ſit vindicatio ſervitutis, fundo fructuario debitæ. T. 7. c. 480. C.
Fructuario cautio, ſe boni viri arbitratu uſurum, an teſtamento remitti poſſit. Tum. 7. c. 1045. B.
Fructuario an detur vindicatio ſervitutis. Tom. 7. c. 401. E. & c. 451. E.
Fructuario an detur actio furti. T. 7. c. 855. B.
Fructuario an detur nuntiatio novi operis, item vindicatio ſervitutum. T. 7. c. 401. E.
Fructuario, quæ præſtatur via, perſonæ ſervitus eſt, ſicut uſusfructus, qui ei legatus eſt. T. 7. c. 1351. C.
Fructuario quæ liceat pignori dare. T. 8. c. 614. D.
Fructuario mortuo datur actio heredi præteritorum fructuum a defuncto non perceptorum. T. 10. c. 184. D.
Fructuario an ſervitutum vindicatio debeatur. Tom. 10. c. 250. C.
Fructuario an detur actio furti. T. 10. c. 455. A.
Fructuarium jus vindicandæ ſervitutis fundo fructuario debitæ, & vindicationem ejus non habere, ſed de uſufructu confeſſoriam tantùm actionem de nuntiatione novi operis. T. 6. c. 334. B.
Fructuarium ceſſio facit, non debitio. T. 7. c. 1364. C.
Fructuarium inter, & maritum an ſit aliqua differentia. Tom. 10. c. 584. B.
A fructuario ſolet de modo utendi cautio interponi. Tom. 1. c. 428. A.
Fructuoſum non tantùm quod eſt fructiferum, ſed & quod utile, & commodum eſt, ſignificat. T. 10. c. 306. B.
Fructus nomine quæ contineantur. T. 5. c. 780. B.
Fructus dividi poteſt, uſus non item. T. 1. c. 1211. C.
Fructus earum rerum, quæ nobis traditæ ſunt, uſucapi poſſunt. T. 1. c. 1111. E.
Fructus aut ſunt pendentes, aut ſolo ſeparati. Tom. 2. c. 1279. C. D.
Fructus, quandiu ſuo loco hæreant, fundi eſſe. T. 1. c. 1448. E.

Fructua pendentes, & fundum unam eſſe rem. T. 1. c. 1449. A.

Fructus pendentes rei immobilis ſunt para. Ibid. A.

Fructus, qui ſolo cohærebant mortis teſtatoris tempore, an ad legatarium pertineant. Tom. 1. c. 431. C.

Fructus abſolutè ſuot facere quid ſit. T. 1. c. 1399. B.

Fructus facit ſuos bonæ fidei poſſeſſor. Ibid. B.

Fructus ſine ſemine, ſine opera, & cultura provenientes, non fiunt bonæ fidei poſſeſſorit. Ibid. A.

Fructus generaliter præſtat poſſeſſor rei alienæ ex eo tantùm die, quo res in judicium deducta eſt. T. 3. c. 128. A.

Fructus, ex pignore percepti, in ſortem imputandi. Tom. 3. c. 320. B.

Fructus perceptos poſt litem conteſtatam etiam a bonæ fidei poſſeſſore reſtituendos eſſe, quamvis eos petitor non fuerit percepturus. T. 1. c. 1293. B.

Fructus percepti, ſumptibus deductis, reſtituendi. Tom. 1. c. 1288. C.

Quot fructus malæ fidei poſſeſſor petitori reputare debet. Tom. 3. c. 251. B.

Fructus præſtat prædo ex eo die, quo rem alienam invaſit. Tom. 3. c. 128. A.

Fructut duplus reddit rei alienæ poſſeſſor. T. 1. c. 486. A.

Fructus pecudum quinam ſint, & quæ in illo habeantur. Tom. 1. c. 72. B. C.

Fructus percepti an veniant in petitionem hereditatis, & in actionem in rem ſpeciali officio judicia. T. 1. c. 288. D. E. & c. 289. A.

Fructus an pro cultura, & cura haberi poſſint. T. 1. c. 71. D.

Fructus aridi quinam ſint. Tom. 2. c. 1087. C.

Fructus deductia impenſis intelliguntur. T. 2. c. 500. B.

Fructus pendentes pars ſunt rei immobilis. T. 1. c. 1449. A.

Fructus in ſtipulationibus ſtrictis ex mora an veniant. Tom. 1. c. 1389. D.

Fructus ſine uſu an poſſit eſſe. T. 1. c. 427. D.

Fructus majoret qui ſint. Tom. 3. c. 128. A.

Fructus a malæ fidei poſſeſſore condici poſſunt, an tum quoque uſuræ veniant. Tom. 4. c. 133. C. D.

Fructus dividitur inter proprietarium, & fructuarium pro rata ejus anni, quo finitus eſt uſusfructus. T. 4. c. 293. C. fructuarius in quibus diſtat a domino. Ibid. D.

Fructua in arbitrariis actionibus an veniant ex mora, & quid in ſtrictis actionibus. Tom. 4. c. 575. C.

Fructus inter Dominum, & vaſſallum, quomodo dividendi ſunt, feudo commiſſo, & aperto. T. 4. c. 294. D.

Omnes fructut poteſtate conventionis mulieri cedunt, quos maritus non percepit tempore divortii. T. 4. c. 287. A. B.

Fructus ſuperflui a quo retineri poſſunt. T. 4. c. 1240. C.

Fructus fructus non eſt. Tom. 4. c. 109. D.

Fructus, qui ſemel facti ſunt fideicommiſſarii, ſine ejus facto heredis fieri nequeunt. T. 4. c. 1232. A.

Fructus omnes reſtituit malæ fidei poſſeſſor. T. 4. c. 1375. C.

Fructus rerum hereditariarum, & hereditas differunt. T. 4. c. 1240. B.

Fructus maturi, & immaturi diſtinctio quæ. Tom. 4. c. 1117. E.

Inter fructus prædiorum, & partua ancillarum differentia Papiniani quæ. T. 4. c. 551. D. E.

Fructus rectè dicitur pars fundi, vel poſt ſementem. Ibid. E.

Fructus majores dicuntur dupli fructus, qui in reſtitutionem veniunt. T. 4. c. 131. D.

Fructus an certum corpus augere intelligantur, ut eo corpore petito, & ipſi petiti intelligantur. T. 4. c. 889. A.

Fructus ab uſuris in quo differant, D. 4. c. 132. B. C.

Inter fructus perceptos ante petitam hereditatem, & inter fructut, qui poſt petitionem hereditatis percipiuntur, differentia quæ. T. 4. c. 887. C. ratio hujus differentiæ qualis. Ibid. C.

Fructus uſuris invis dumtaxat compenſantur. T. 4. c. 892. C.

Fructus ante moram plerumque veniunt in bonæ fidei judiciis. T. 4. c. 573. C.

Fructus medio tempore percepti ab heredibus an fideicommiſſo contineantur. T. 4. c. 1193. B. C. an & hi in Falcidiam imputentur. Ibid. C.

Fructus, aut cauſa fideicommiſſario non præſtantur, niſi hi, qui poſt moram eduntur. T. 4. c. 1103. A.

Fructus pretii pecuniæ uſura eſt. T. 4. c. 888. D.

An fructus legatorum, vel fideicommiſſorum præſtentur ex die mortis anta moram. T. 4. c. 132. C.

An fructus penultimi anni in computationem veniant, ſicut ultimi anni. T. 4. c. 291. B. C.

Fructut, & uſuræ an licitam habeant donationem. T. 4. c. 1339. D. uſuræ non ſunt pars, ſed fructua dotis. Ibid. c. 1140. D.

Fructua ex dote a viro bonâ fide percepti, & quaſi in matrimonii onera, conſumpti, an domino ſint reſtituendi. Tom. 4. c. 998. B.

Fructus exſtantes vindicantur, conſumpti condicuntur. Tom. 4. c. 889. A.

Fructus non hereditati, ſed rebus ipſis accepto feruntur. Tom. 4. c. 1193. C.

Fructus percepti ante petitam hereditatem, quomodo petiti intelliguntur. T. 4. c. 887. D. E.

Fructus percepti poſt petitam hereditatem quomodo petiti intelliguntur. Ibid. E.

Fructus ſuperflui exſtantes an fideicommiſſo contineantur. T. 4. c. 1240. E. & c. 1241. A.

Fructus maturi an fundi pretium augeant. T. 4. c. 551. C. & an hereditati imputentur. Ibid. B.

Fructus non veniunt ante litem conteſtatam in actione in rem, in bonæ fidei judiciis veniunt. T. 4. c. 274. B. uſuræ ante moram non veniunt in bonæ fidei judicis, fructua veniunt. Ibid. B.

Fructus pendentes ſunt para fundi. Tom. 4. c. 551. B.

Fructus pendentes rebus immobilibus annumerantur. Ibid. C. cum ſint hi para rei immobilia. Ibid. C.

Fructus percepti ante litem conteſtatam cur in actione bonæ fidei veniunt. T. 4. c. 132. D.

Fructus ſoluti prædoni, quaſi indebiti, condici poſſunt ab eo, qui ſolvit. T. 4. c. 130. C.

Fructus, vel uſuræ regulariter an veniant in fideicommiſſariam hereditatis reſtitutionem. Tom. 4. c. 574. B. C.

Fructua, & acceſſiones quando emptori adquirantur. T. 5. c. 740. E. & c. 741. A.

Fructus an pignoris loco pro penſionibus domino teneantur. T. 5. c. 525. C.

Fructus hominis defuncti, qui ex operis percipi potuerunt, an ad petitorem, an verò ad poſſeſſorem pertineant. Tom. 5. c. 285. A.

Fructus a creditore perceptos ſecum ipſe creditor penſat in ſortem, & uſuras. T. 5. c. 415. B. C.

Fructua pendentes an pars fundi ſint. T. 5. c. 789. E.

Fructua in petitionem venientes quinam ſint. T. 5. c. 299. E. & c. 300. A. & ſeq.

Fructus quinam in reſtitutionem veniant. T. 5. c. 729. A.

Fructus & partes in quo differant. T. 5. c. 728. B. & ſeq.

Fructus rei pigneratæ, de quibus nominatim non convenit, ut pignori eſſent, a debitore percepti, vel herede ejus, tacito jure pignori eſſe creduntur. Tom. 5. c. 425. B.

Fructus ſeparatur a partu. T. 5. c. 727. B.

Fructut ſolo cohærentes, die legati caden-

cedente, ad quem pertineant. T. T. 5. c. 789. D.
Fructus medii temporis,in emptione exſiſtentes,ad quem pertineant.T. 5. c. 514. A.
Fructus pecorum inter eos, qui diligentiâ, & operâ domini proveniunt, recenſentur. T. 5. c. 728. E.
Fructus, percepti ante litem conteſtatam, an in petitionem hereditatis veniant. Tom. 5. c. 265. B.
Fructus an ſemper intelligantur deductis expenſis fructuum percipiendorum causâ factis. Tom. 6. c. 892. D. E.
Fructus, quos creditor percepit ex ſundo pignori dato, an imputentur in ſortem. T. 6. c. 1030. C. D.
Fructus a bonæ fidei emptore percepti. Vide, Bonæ fidei emptor.
Fructus dotis ii eſſe intelliguntur, qui deductis neceſſariis impenſis factis eorum fructuum quærendorum, redigendorum, & conſervandorum causâ ſuperſunt. T. 6. c. 41. C.
Fructus dotis pro oneribus matrimonii pertinent ad maritum ex die contracti, & in diem diremptı matrimonii. Tom. 6. c. 125. C.
Fructus dotis ao pertineant ad maritum. T. 6. ç. 122. B.
Fructus qui veniunt in rei vindicationem. T. 6. c. 32. D.
Fructus ſuos non facit malæ fidei poſſeſſor ex ſundo alieno,etiamſi eos dominus non ſeverit. Ibid. D.
Fructus percepti domino adquiruntur, etiamſi alius eos conſeverit. T.6. c.33.B.
Fructus ſtantes, & exſtantes in quo differunt. Tom. 6. c. 33. D.
Fructus ſolo cedunt non ſeminco, T. 6. c. 32. E.
Fructus, & operæ in idem jus recidunt. T. 6. c. 33. B.
Fructus quo caſu reſtituuntur non deductis ſumptibus factis redigendorum fructuum causâ. T. 6. c. 41. D.
Fructus prædiorum ante moram percepti an in reſtitutionem veniant, cum per ſe ſuſcepti ſint ex judicio teſtantis jure hereditario. T. 6. c. 585. B.
Fructus,qui ante diem fideicommiſſi cedentem percepti ſunt, an fideicommiſſo contineantur. Ibid. D.
Fructus, qui hereditario jure percepti ſunt, an imputentur heredi in Falcidiam, Ibid. D.
Fructus ſundi dotalis an ſoluto matrimonio dividantur inter virum, & uxorem pro rata temporis,quo matrimonium ſtetit. T.6. c.682. C. D.
Fructus pendentes an pars ſundi eſſe cenſeantur. Ibid. E.
Fructus an veniant cum hereditate. T. 7. c. 914. C. D.
Fructus,qui non veniunt in reſtitutionem, an imputentur in Falcidiam. T. 7. c. 1503. C.
Fructus nomine comprehenduntur arundo, & cædua ſylva. Tom.7. c. 710. E.
Fructus a fructuario nondum percepti an heredi ejus debeantur. T. 7. c. 1308. A. & c. 1374. D. E.
Fructus annuos qui legat,an videatur uſumfructum legare. T. 7. c. 1385. B. C.
Fructus an contineantur verbis, *quicquid ex hereditate ad te pervenerit*. D. 7. c. 1410. D.
Fructus ante moram ex re legata percepti an debeantur. Tom. 7. c. 1022. A.
Fructus ejus anni, quo fructuarius deceſſit, an ad heredem ejus pertineant. T. 7. c. 1308. A.
Fructus, & prædia an refici dicantur. T. 7. c. 1384. D.
Fructus etiam redire dicuntur.Ibid. D.
Fructus futuri an poſſint legari per damnationem, aut per vindicationem. T. 7. c. 962. A.
Fructus,ex re vendita perceptos ante traditionem, an venditor emptori etiam præſtare debeat. T. 7. c. 799. E.
Fructus legatorum ab aditione, & ex die mortis collecti an vindicentur. T. 7. c. 1022. B.
Fructus, qui feruntur in petionem hereditatis, non feruntur etiam in actionem in rem ſpecialem, & cur. T. 7. c. 294. E.
Fructus non tantum venire in confeſſoria ſervitutis, ſed etiam in confeſſoria uſusfructus. Tom. 7. c. 453. A.
Fructus autem percepti ante litem contaſtatam non omnimodo veniunt. Tom. 7. c. 473. A. B. bonâ fide conſumpti non reſtituuntur, exſtantes reſtituuntur. Ibid. B.
Fructus præteriti temporis in actionibus bonæ fidei, & arbitrariis veniunt, in ſtrictis non niſi poſt litem conteſtatam percepti. T. 7. c. 474. A.
Fructus ſemper intelligi deductis ſumptibus factis fructuum ferendorum colligendorum causâ. T. 7. c. 524. A.
Fructus percepti ante diem fideicommiſſi an veniant in reſtitutionem. T.7. c. 1172. A.
Fructus pendentes pars ſundi videntur. T. 7. c. 322. B.
Fructus pendentes ſunt, qui ſolo cohærent. Ibid. B.
Fructus pendentes immobilibus ſemper annumerantur ab Interpretibus. Ibid. D.
Fructus æſtimari non tantùm perceptos, ſed etiam eos, qui percipi honeſtè potuerunt. Tom. 7. c. 303. E.
Fructus legatario ex die moræ tantùm debentur. Tom. 7. c. 1162. A.
Fructus præteriti in ſpecialem actionem in rem non veniunt vi, aut poteſtate actionis. T. 7. c. 294. E.
Fructus duo ſignificat, jus utendi fruendi, & corpus. Tom. 7. c. 1223. A.
Fructus majores qui dicuntur. T.7. c. 618. D.
Fructus venire in actionibus perſonalibus. Ibid. D.
Fructus pendentes veniunt ſundo petito. T. 7. c. 324. A.
Fructus induſtriales poſſeſſor bonæ fidei an faciat ſuos pro cultura,& cura. T. 7. c. 309. E.
Fructus an rem ſequantur. Tom.7. c. 501. D.
Fructus ſunt ſine fructu, quid ſit. T. 7. c. 335. A.
Fructus cogere, & fructus percipere quid ſit. Tom. 7. c. 347. A.
Fructus an veniant in fideicommiſſaria hereditatis reſtitutione. T. 7. c. 914. C.
Fructus pars agri ſuiſſe, & ob eos pluris agrum veniiſſe videntur. T. 7. c. 768. C.
Fructus pendentes qui ſiot. T. 7. c. 793. D.
Fructus percepti ante hereditatis reſtitutionem an imputentur in Falcidiam, dotem, debitum. T. 7. c. 1505. A. B.
Fructus, qui non veniunt in reſtitutionem hereditatis, an imputentur in Falcidiam. T. 7. c. 1503. C.
Fructus, ſive æſtimatio, & omne id,quod intereſt, veniunt ex mora in bonæ fidei contractibus, item in legatis, & fideicommiſſis. T. 7. c. 1342. D.
Fructus, vel quæ pro fructibus habentur, an veniant in hereditatis reſtitutionem. T. 7. c. 1501. E.
Fructus rei eſt, vel pignori dare licere. T. 8. c. 695. E. & c. 794. E. & c. 862. E.
Fructus appellatio, & quæ ſub ea. T. 8. c. 548. A.
Fructus dupli qui. T. 8. c. 518. A.
Fructus naturâ provenit. Tom. 8. c. 576. B.
Fructus omnis Juriſconſultis glans. c. 514. C.
Fructus pars non eſt rei. Tom. 8. c. 506. C.
Fructus conſumpti a malæ fidei poſſeſſore condicuntur. Tom. 9. c. 239. A. exſtantes vindicantur,non condicuntur. Ibid. A.
Fructus pignoris imputari in ſortem debitam, vel uſuras, ſiquæ debentur, non tantùm perceptos fructus, ſed etiam percipiendos. T. 9. c. 295. A. ſi fructus ſuperent

rent debitum ; ut ſuperflui reddantur . Ibid. B.
Fructus , & partus an veniant in rei vindicationem . Tom. 9. c. 517. A.
Fructus intelligi deductis juſtis ſumptibus . Tom. 9. c. 1086. A.
Fructus , & partus an veniant in hereditatis petitionem . Tom. 9. c. 517. A.
Fructus pignoris an in debitum imputentur . Tom. 9. c. 296. A. & ſeq.
Fructus quando veniunt in actionibus bonæ fidei . Tom. 9. c. 863. C.
Fructus qui veniunt in repetitionem dotis , & qui non veniunt . T. 9. c. 512. A. & ſeq.
Fructus minuuntur ſumptibus . T. 9. c. 1086. B.
Fructus dupli , & ſimpli . Ibid. D.
Fructus majores dicuntur fructus dupli . Ibid. E.
Fructus perceptos an reddere debeat emptor , ſi nolit ſupplere , quod pretio deeſt . T. 9. c. 374. B.
Fructus percepti ante aditionem hereditatis eam augent . Tom. 9. c. 517. B.
Fructus rerum immobilium, & mobilium malâ fide poſſeſſarum . T. 9. c. 239. B.
Fructus conſumptos ante litem an præſtet malæ fidei poſſeſſor. Ibid. C.
Fructus , partus , & reditus an differant . T. 9. c. 517. D.
Fructus omnes quocumque tempore percepti veniunt in petione hereditatis . T. 9. c. 159. C.
Fructus legati , & fideicommiſſi quando cedunt . T. 9. c. 514. D. & ſeq.
Fructus eos eſſe conſtat , qui ſuperſunt deductis impenſis . T. 9. c. 476. D. excepto uno caſu . Ibid. D.
Fructus competentes , & liquidi . Ibid. D.
Fructus rei venditæ pertinent ad emptorem ex die contractus etiāſi res vendita tradita non fuerit . T. 9. c. 340. B.
Fructus quando compenſantur cum uſuris pretii . Tom. 9. c. 374. B.
Fructus ut redduntur a malæ fidei poſſeſſore . T. 9. c. 1087. A.
Fructus in commune percipiendi qui . T. 9. c. 62. C. & ſeq.
Fructus futuri an poſſint emi , T. 10. c. 38. A.
Fructus cum percepti ſunt , tunc actio incipit de fructibus debitis per ſtipulationem . T. 10. c. 77. E. & c. 78. A.
Fructus omnes cujuſcumque generis ſtatim adquiruntur bonæ fidei poſſeſſori pleno jure , ita tamen ut quandoque agenti domino reſtituere teneatur exſtantes , conſumptos nullo modo . Tom. 10. c. 100. C.
Fructus quomodo dividantur inter virum, & mulierem, divortio facto . T. 10. c. 168. C. & ſeq.
Fructus quomodo adquirantur uſufructuario . T. 10. c. 183. A.
Fructus a ſolo ſeparati, & exſtantes, adquiſiti bonæ fidei poſſeſſori , an reſtituendi ſint domino . Ibid. B.
Fructus fundi dotalis, qui pendebant divortii tempore , licet adquirantur mulieri , quomodo tamen marito reſtituendi ſint . Ibid. B.
Fructus regulariter non eſt ſine uſu, accidit tamen interdum, ut ſit ſine uſu . T. 10. c. 407. E.
Fructus majores quinam ſint. Tom. 10. c. 437. E.
Fructus percepti ex re propria heredi ei legata , an imputentur in Falcidiam. T. 10. c. 492. A.
Fructus fideicommiſſi puri , aut legati ante mortem, vel aditionem percepti , an imputentur in Falcidiam . Ibid. B.
Fructus an imputentur in dotem . Ibid. B.
Fructus an imputentur in quartam naturæ . T. 10. c. 492. B.
Fructus inventi in hereditate an veniant in reſtitutionem . Ibid. C.
Fructus compenſantur cum uſuris pretii . T. 10. c. 655. D.
Fructus quinam ſint tacito pignori obligati . T. 10. c. 702. B.
Fructus an veniant in actione ex ſtipulatu poſt litem conteſtatam. T. 10. c. 753. A.
Fructus omnes poſt perfectam venditionem , etiam ante traditionem pertinent ad emptorem . T. 10. c. 766. D.
Fructus fiunt ex re ipſa. Ibid. D.
Fructus,quos ante venditionem perfectam emptor malâ fide percepit ex re, quæ poſtea ei vendita eſt , veniunt in actione venditi . T. 10. c. 1013. C.
Fructus an teneatur reſtituere , qui rogatus eſt reſtituere , quod ad eum perveniet ex hereditate . T. 10. c. 1109. E.
In fructu homo eſſe non poteſt, & cur. T. 4. c. 131. B.
In fructu quæ numerentur . T. 8. c. 695. E. & c. 794. E.
In fructu quæ res veniunt , & quæ non veniunt . T. 9. c. 512. D. E. & c. 513. A. B.
Inter fructum , & cauſam quæ differentia. T. 4. c. 1098. D. & quid ſit fructus , & quid cauſa exemplis declarat auctor . Ibid. D. E.
Fructuum adquiſitionem inchoat perceptio , conſummat conſumptio . T. 1. c. 1398. E.
Fructuum conſumptio conciliat adquiſitionem , quæ non fuerat antea perfecta . T. 1. c. 1400. E.
Fructuum uſuræ . Vide, Uſuræ .
Fructuum dividendorum ratio, quæ ſervatur inter virum,& uxorem, an ea quoque ſervetur inter fructuarium , & proprietarium . T. 4. c. 293. C.
Fructuum vicem obtinent uſuræ , nec ab his ſeparari debent . T. 4. c. 573. C. & c. 672. E.
Fructuum perceptorum incrementum, pendente conditione , contractus recipit , fideicommiſſum verò non. T. 4. c. 1193. E.
Fructuum perceptorum uſuræ poſt litem conteſtatam utrùm præſtentur,& an hoc in utroque poſſeſſore tam bonæ, quàm malæ fidei locum habeat. T. 4. c. 888. B.
Fructuum vicem uſuræ obtinent poteſtate juris , non naturæ , & ex obligatione deſcendunt , T. 4. c. 1227. B.
Fructuum diviſio fundorum quomodo facienda poſt divortium. T. 4. c. 292. B. C.
Fructuum vicem obtinet uſura . T. 4. c. 132. C.
De fructuum condictione . T. 7. c. 473. B.
Fructuum pendentium corpus non eſt ſeparatum a fundo . T. 7. c. 322. C.
Fructuum condictio poſt quinquennium ceſſat . T. 7. c. 640. C.
Fructuum emptores qui ſint , & dicantur. T. 7. c. 1325. C.
Fructuum perceptorum ratione an quis fideicommiſſo onerari poſſit. T. 7. c. 980. E, & c. 981. A.
Fructuum verbo non jus,ſed corpus ſignificari . T. 7. c. 1385. C.
Fructuum ratio , quæ in actione Fabiana , & Calviſiana habeatur. T. 8. c. 801. D.
In fructuum reſtituendorum cauſa ſunt pares , ſive ſint bonæ fidei , ſive malæ fidei poſſeſſores . T. 9. c. 1086. D.
Fructuum quæſtionem non finiri ſublatâ actione perſonali , vel hypothecariâ præſcriptione 30. vel 40. annis . T. 9. c. 1043. E. & c. 1044. A.
Fructuum uſura . T. 9. c. 344. D.
Fructuum perceptio quando pro ſolutione eſt. T. 9. c. 1193. C.
Fructuum vicem obtinent uſuræ. T. 9. c. 512. D.
Fructuum ante litem motam perceptorum pretia,& uſuras præſtare debet malæ fidei poſſeſſor , poſt litem non debet. T. 10. c. 404. B.
Fructuum perceptorum uſuræ ante litem non præſtantur . T. 10. c. c. 461. C.
De fructibus duplis tres Digeſtorum loci . T. 3. c. 127. E. & c. 128. A.
De fructibus illius anni, quo divortium factum eſt, inter virum , & uxorem dividendis . T. 3. c. 405. E.
De fructibus perceptis poſt litem conteſtatam uſuræ præſtantur ab utroque poſſeſſore ; de perceptis verò ante litem conteſtatam ali-

quate,

Digitized by Google

quatenus tantùm. T. 4. c. 888. C.
A fructibus ſeparaotur uſuræ tribus caſibus. T. 4. c. 373. D.
A fructibus uſuræ quid diſtant. T. 4. c. 132. B.
An pro fructibus accipiantur penſiones prædiorum urbanorum. T. 4. c. 1227. C.
A fructibus partus ſeparari. T. 4. c. 351. B. & c. 352. D.
Fructibus percipiendis, & diſtrahendis qui præponitur, an ſit ploſquam villicus. T. 3. c. 430. D.
In fructibus percipiendis bonæ fidei poſſeſſor idem juris habet, quod dominus. T. 6. c. 53. B.
In fructibus percipiendis magis corporis ſoli jus, ex quo percipiuntur, quàm ſeminis, ex quo oriuntur, aſpici. T. 6. c. 33. A.
De fructibus maturis pendentibus, quos fur decerpſit, vel deſecuit. T. 6. c. 239. A.
De fructibus rei pigneratæ. T. 7. c. 630. B.
De fructibus percipiendis poſt litem conteſtatam quemlibet poſſeſſorem teneri. T. 7. c. 304. D.
De fructibus ex re communi perceptis in rem communem. T. 7. c. 580. B.
De fructibus perceptis, & percipiendis tenetur poſſeſſor malæ fidei. T. 7. c. 331. D. E. & ſeqq.
De fructibus rei petitæ judicio in rem. T. 7. c. 303. E. & c. 304. A. & ſeq.
Fructibus augetur hereditas. T. 9. c. 160. A.
De fructibus ſi nihil pronuntiarit judex, integra eſt victori actio de fructibus. T. 9. c. 1088. B.
De fructibus, & uſuris legatorum, aut fideicommiſſorum. T. 9. c. 860. E. c. 861. A. & ſeq.
De fructibus, & litium expenſis. T. 9. c. 1086. A. & ſeqq.
In fructibus numerantur penſiones prædiorum urbanorum. T. 9. c. 512. E.
Frugum appellatione quæ continentur. T. 1. c. 437. C.
Frugum duo prima genera, frumenta, & legumina. Ibid. C.
Frugum omne genus a locuſtis, & muribus acciditur, & arroditur. T. 3. c. 448. C.
Frugum nomine quæ veniant. T. 5. c. 679. A.
Frugum appellatione quid propriè contineatur. T. 8. c. 547. D.
Frugum uſuræ nudo pacto præſtantur. T. 10. c. 983. A.
Frui eſt fructus percipere, quæ res diviſionem recipit. T. 4. c. 138. A.
Frui pro parte poſſumus, uti pro parte non poſſumus. Ibid. B. uſusfructus in fruendo conſiſtit, cæteræ ſervitutes in utendo. Ibid. B.
Frui pro parte poſſumus, uti pro parte, & pro parte non uti, non poſſumus. T. 7. c. 1389. C.
Fruitio animalis quid ſit. T. 10. c. 658. C.
Frumenta publica ut expendi debent. T. 2. c. 692. A.
Frumenta quid. T. 8. c. 547. D.
Frumentariæ teſſeræ venales fuerunt. T. 7. c. 1126. B.
Frumentarii quinam ſint, & an excuſentur a tutelis. T. 10. c. 836. A. Vide, Menſores.
Frumentarius menſor. Tom. 3. c. 301. D. E. & Tom. 2. c. 811. C. D.
Frumentarius canon. T. 9. c. 369. D.
Frumenti libræ non ſunt. T. 7. c. 631. B.
Frumenti theca an otatur legato frumento. T. 7. c. 1178. A.
De frumenti acervo cum alio confuſo. T. 7. c. 240. A. de ejus vindicatione. Ibid. B.
Frumenti acervo comparatur grex. T. 7. c. 236. E. & c. 237. A.
Frumenti, olei modio legaro, an videatur corpus, vel quantitas legata. T. 7. c. 1017. B.
Frumenti propter incertum pretium fit nonnumquam, ut frumento credito ejuſdem materiæ acceſſiones ſupra legitimum modum admittantur. T. 10. c. 648. C.
De frumento urbis Conſtantinopolitanæ. T. 2. c. 812. B. C.
De frumento Alexandrino. T. 2. c. 813. A. B.
Frumento mutuo dato, & petito conditione triticariâ, ad quod tempus æſtimatio ejus ducatur. T. 7. c. 740. B.
De frumento duorum cunfuſo. T. 7. c. 240. B.
In frumento quæ eſt uſura. T. 9. c. 338. C.
Frumentum Gallis *blattum* dicitur, a Græcis [illegible]. T. 1. c. 1256. E.
Frumentum ex alienis ſpicis ſiquis excuſſerit, quis dominus frumenti exſiſtat. T. 5. c. 379. B.
Frumentum deſecatur. T. 6. c. 239. A. aliud demeſſum, & deſectum, aliud tritum, & perfectè collectum. Ibid. A.
Frumentum alienum ſiquis in mare effuderit, qua actione teneatur. T. 7. c. 851. C.
Frumentum eſt nomen generis. T. 7. c. 1447. A. an rectè legari poſſit. Ibid. A.
Frumentum ſiquis permittat in ſuo fundo ſerere, poſtea non patiatur fructus metere, qua actione teneatur. T. 7. c. 852. D. E.
Frumentum percipere quid ſit. T. 7. c. 347. A.
Frumentum admetitur, non appenditur. T. 7. c. 631. B.
Frumentum exceptum quodnam intelligatur in fundi venditione. T. 8. c. 627. B.
Fruſtra nihil facit natura, nec homo prudens. T. 4. c. 262. C.
Fruſtratio. T. 2. c. 875. B.
Fruſtratio ſpei ſub damno comprehenditur. T. 5. c. 374. E.
Fruſtratio nihil eſt aliud, quàm mora. T. 7. c. 391. C.
Fruſtrator pro contumace. T. 3. c. 233. A.
Fruſtrator a Papiniano dicitur contumax, & cur. Tom. 4. c. 873. B.
Fruſtrator eſt, qui litem, & judicem, & adverſarium fruſtratur. T. 9. c. 137. D.
Fucare quid. T. 2. c. 798. D.
De Fufidio juriſconſulto loci quidam adnotati. Tom. 3. c. 5. D. E.
Fufidios juriſconſultos quis, & qualis fuerit. Ibid. D. E.
Qui ſunt in fuga ſervi, etiamſi furtivi non ſint, cur nec vendi, nec donari poſſunt. T. 3. c. 491. D. E.
Fuga ſervorum ſpecies eſt furti. T. 2. c. 379. A.
Fuga imputari ſolet caſui, non culpæ, & quæ ratio ſit. T. 3. c. 286. A.
Fuga ſervorum caſibus fortuitis an numeratur. T. 3. c. 363. B.
Fuga ſervi damnoſa eſſe non poteſt. T. 5. c. 724. E.
Fuga ſervorum caſui fortuito an numeratur. T. 5. c. 237. B.
Fugâ ſervi an uſucapio interrumpatur. T. 5. c. 286. B. C.
Fuga ſervorum ut intervertatur, neve dominis poſſeſſio eorum eripiatur contra rationem juris ſingularia quædam conceſſa ſunt. T. 5. c. 699. D.
Fuga ſervorum non poteſt dominos evertere poſſeſſione ſui, vel poſſeſſione aliarum rerum. T. 6. c. 228. C.
Fuga ſervorum dominis ſuis nulla ex cauſa poteſt eſſe damnoſa. Ibid. D.
Fuga proprium eſt ſervorum vitium. T. 7. c. 753. E.
Fuga ſervorum ſpecies furti intelligitur. T. 9. c. 518. C.
Fuga, & furtum ſervorum probra, vitia conjuncta, & proxima. Ibid. D.
Fuga magnam ſuſpicionem facit. T. 9. c. 192. D. E.
In fuga ſervi cur nec vendi, nec donari poſſunt. T. 9. c. 616. A.
Fuga eſt quaſi furtum. T. 10. c. 857. E.
Fugæ argumentum. T. 3. c. 180. A.
Fugæ vitium, cum antiquius ſit venditione, reſponſo ſervi tormentis elicito explorandum eſt. T. 4. c. 973. A.
Fugientes vocantur rei. Tom. 9. c. 134. B.
Qui fugit, ferè ſeipſum accuſat. T. 9. c. 190. E. & Tom. 10. c. 499. E.
Fugitivarii quinam videantur. T. 3. c. 120. B.

Fugitivarius quiſnam ſit ; T. 10. c. 455. A.
Fugitivi pedum amputatione coerceri ſolebant. T. 3. c. 174. B.
Fugitivi compungi ſolent notis, vel literis. Ibid. A.
Fugitivi an quæri, & comprehendi poſſint in lundis fiſcalibus. T. 3. c. 613. A.
Fugitivi non agniti cujuſnam officio conquirendi. Ibid. A.
Fugitivi ſervi non ſunt in poteſtate domini. T. 1. c. 412. B.
Fugitivi, vel furis ſervi nomine an venditor evictionem præſtet. T. 7. c. 762. D.
Fugitivi an in numerum ſervorum adſcribantur. T. 8. c. 901. A.
De fugitivis ſervis. T. 9. c. 615. B. & ſeq.
Fugitivorum notæ, & ſupplicia. T. 3. c. 174. A.
Qui fugitivum celat, fur eſt. T. 2. c. 379. A. & Tom. 9. c. 618. C.
Fugitivum qui celat, fur dicitur. T. 5. c. 470. B.
Fugitivum, vel furem ſervum ſiquis ſciens vendat, quomodo emptori teneatur. Tom. 7. c. 765. A.
Fugitivum animus ſolus non facit T. 8. c. 639. E.
Fugitivus ſervus. Vide, Servus.
Fugitivus ſervus cur vendi poſſit. T. 7. c. 707. A.
Fugitivus ſervus. T. 7. c. 662. B. Vide, Servus fugitivus.
Fugitivus & ex animo, & ex facto æſtimandus. T. 8. c. 639. E.
Quod fuit alterius (inquit Varro de re ruſtica) ut id fiat meum, aliquid intervenire neceſſe eſt. T. 4. c. 1457. E.
Fulgoſius Accurſium meritò reprehendit. T. 5. c. 698. C.
Fulgoſius annotavit contra Bartolum, in disjunctivis obligationibus non eſſe multiplicem, ſed annuum, & perpetuum. Tom. 5. c. 518. D.
Fulgoſius notatur. T. 6. c. 70. E.
Fullo veſtimenta mea ſuâ culpâ amiſit. T. 9. c. 220. D.
Fullones a muneribus civilibus excuſantur. T. 2. c. 757. C.
Fullonum officia. T. 1. c. 214. B.
Fullonum eſt curare, lavare. T. 7. c. 859. C.
Fulmen patrum eſt exheredatio, & abdicatio. T. 9. c. 1307. D. Vide, Abdicatio.
Fulminis effectus varii. Tom. 6. c. 448. C.
Fumo pereat, qui fumos vendidit. T. 9. c. 1176. D.
Fumum vendere. Tom. 3. c. 198. E.
Fumum vendere quid. T. 9. c. 216. C.
Functio dotis pacto mutari non poteſt. T. 4. c. 20. E.
Funda, ideſt, crumena. Tom. 3. c. 281. A.
Fundus, & locus differunt. Tom. 1. c. 83. E.
Fundus eſt nomen juris. T. 1. c. 1205. C.
Fundus eſt ruſticum prædium. T. 3. c. 317. E.
Fundus peſtibulus quis dicatur. T. 3. c. 473. E.
Fundus vectigalis. T. 1. c. 659. D. E.
Fundus inſtructus qui. T. 1. c. 131. A.
Fundus inter ſocios viâ, aut ſemitâ non dividitur. T. 3. c. 397. D.
Fundus confiſcari debet, in quem dominus aquam derivavit ex aquæductu publico. T. 2. c. 828. B.
An fundus communis, communi ſervire poſſit. T. 4. c. 145. B.
Fundus non eſt vinea ſimpliciter, ſed & arbuſtum. T. 4. c. 290. D.
Fundus ſterilis fit ſæpe noſtrâ induſtriâ fertilis. T. 4. c. 895. D.
Fundus in Italia eſt is, qui fert & meſſes, & vindemias, poma, & nuces. T. 4. c. 290. D.
Fundus fundi inſtrumentum eſſe non poteſt, & cur. T. 4. c. 1133. B.
Fundus inſtructus legatus. Vide, inſtructum. Vide, Legatum.
Fundus dotalis qui dicatur. T. 5. c. 557. B.
Fundus dotalis ſub qua conditione datur. T. 5. c. 391. D.
Fundus corporaliter poſſeſſus ut intelligatur, quæ requirantur. T. 5. c. c. 706. C.
Fundus emphytheuticarius. Vide, Fundus vectigalis.
Fundus eſt totum; partes, aut quaſi partes ejus duæ, proprietas, & uſusfructus. T. 6. c. 371. B.
Fundus vectigalis, & fundus emphytheuticarius idem eſt. T. 6. c. 264. D.
Fundus ille mihi eſt emptus, & Titio, an in partem, an in totum venditio conſiſtat. T. 7. c. 721. A. B.
Fundus ſive vendatur ſub formula *uti maximus eſt*, ſive non, an liber præſtandus ſit. T. 7. c. 718. D. E.
Fundus an ſit ex numero earum rerum, quibus plures ſinguli in ſolidum uti non poſſunt. T. 7. c. 1350. A.
Fundus communis quomodo dividatur certis regionibus inter ſocios. T. 7. c. 772. B. & ejus variæ ſpecies. Ibid. C.
Fundus dari an videatur ab eo, qui excipit uſumfructum. Tom. 7. c. 1345. D.
Fundus dominans ſi pluribus communis ſit, an ſingulis detur actio in ſolidum, & an unius victoria cæteris proſit. T. 7. c. 453. C.
Fundus dotalis an per partes deſinat eſſe dotalis. T. 7. c. 1416. C.
Fundus ex die relictus ſi ſit, an dies exſpectanda ſit. T. 7. c. 1380. A.
Fundus legatus ſi ſerviat fundo heredis, an per aditionem hereditatis ſervitus confundatur. T. 7. c. 1020. A.
Fundus legatus ſi ſerviat fundo legatarii, an agnito legato ſervitus confundatur. Ibid. A.
Fundus modò accipitur pro jure ipſius fundi, modò pro corpore ipſo fundi. T. 7. c. 1401. E.
Fundus ſerviens ſi communis ſit plurium, an ſinguli conveniantur in ſolidum. T. 7. c. 453. E.
Fundus ſerviens legatus an liber præſtandus ſit. T. 7. c. 403. C.
Fundus ſi ita vendatur, *uti optimus maximus eſt*, an ſit ambigua oratio. T. 7. c. 717. E. & c. 718. A.
Fundus ſi legatus ſit, ut legatarius heredi 10. daret, ſi heres illi 10. debeat, & legatarius accepta faciat, an videatur conditio impleta. T. 7. c. 1059. A.
Fundus ſi legetur uni, & alteri ejuſdem fundi uſusfructus, an uſusfructus inter eos communicetur. T. 7. c. 1354. B. C.
Fundus ſi legetur excepto ædificio, quid exceptum videatur. T. 7. c. 1057. D. E.
Fundus ſi ſit communis inter me, & te, an ego, te invito, vicino iter, aut viam cedere poſſim. T. 7. c. 1431. D.
Fundus ſi pro dote centum uxori, idemque fundus alii legatus ſit; quod illi Falcidia aufert, an pro eo plus vindicet mulier, quia amplius ſit in dote. T. 7. c. 1421. C. D.
Fundus ſi ſit in dotem, vel alia res corporea, an minuatur per impenſas neceſſariò factas. T. 7. c. 1400. A.
Fundus pro nuda proprietate accipitur in ſententiis, & adjudicationibus judicis familiæ erciſcundæ, & communi dividundo. T. 7. c. 505. B.
Fundus ſi in emphytheuſim datus ſit inter privatos, an agi poſſit communi dividundo, vel familiæ erciſcundæ. T. 7. c. 586. C. D.
Fundus alienus an, & quomodo legari poſſit. T. 8. c. 990. D.
Fundus alienus bonâ fide emptus, cujus uſusfructus alienus eſt, an uſucapi poſſit. T. 8. c. 307. D. E.
Fundus alienus bonâ fide emptus an uſucapi poſſit. Ibid. D.
Fundus bonâ fide emptus, venditoris creditoribus pigneratus an uſucapi poſſit. Ibid. D.
Fundus, & locus differunt. T. 8. c. 534. E. & c. 535. A.
Fundus non intelligitur in hereditate, niſi re verâ ſit. T. 8. c. 513. B.
Fundus quid. T. 8. c. 572. B. & T. 9. c. 478. A.
Fundus eſt res ſoli quælibet. Ibid. B.
Fundus quid propriè. T. 8. c. 534. E. & c. 535. A.
Fundus. Vide, Prædium.
Fundus vectigalis eſt emphytheuticarius. T. 9. c. 415. A. & ſeq.
Fundus dotalis an poſſit alienari. T. 9. c. 527. C. D. & ſeq.

Fun-

Digitized by Google

Fundus eſt prædium ruſticum : T. 9. c. 550. B.
Fundus, & ædes in quo differunt. T. 9. c. 1202. D.
Fundus vendi, donari, in dotem dari non poteſt, ſine cenſu, vel reliquis. T. 9. c. 378. E.
An fundus fiat fructuoſior apertis lapidicinis. T. 10. c. 106. A.
Fundus dicitur fructuoſus pro fructuum modo. Ibid. B.
Fundus fœnori comparatur. T. 10. c. 496. C.
Fundus ſignificat plenum jus. T. 10. c. 538. B.
Fundus an debeat legata. T. 10. c. 751. A.
Fundus dotalis an poſſit vendi, vel pignerari. T. 10. c. 1023. A.
Fundus peſtilens quis dicatur. T. 10. c. 1030. C.
Fundi appellatione plena ſignificatur proprietas. T. 1. c. 1205. C.
Fundi pars quælibet fundus eſt. T. 1. c. 1129. C.
Fundi partes ſunt ὁμογενῆς. T. 1. c. 941. D.
Fundi inſtrumenta quæ ſint. T. 1. c. 429. C.
Fundi jus, ideſt, ſervitus. T. 1. c. c. 1205. C.
Fundi rei dominicæ. T. 2. c. 873. E.
Fundi patrimoniales Principis in emphyteuſim rectè non dantur ſine pignoribus. T. 2. c. 865. C.
Fundi limitotrophi. T. 2. c. 861. B.
Fundi pro præceptionibus accipiuntur. T. 1. c. 1098. C.
Fundi patrimoniales rei privatæ Divinæ domus. T. 2. c. 863. C.
Fundi ſunt quidam, qui quotannis fructus ferunt, quidam verò, qui bis in anno, quidam denique ſunt, qui non quotannis, ſed poſt aliquot annos fructus proferunt, quomodo fructus dividantur. T. 4. c. 292. B. C.
Fundi appellatione an plenum dominium ſignificetur. T. 4. c. 498. D.
Fundi reditus ex melle conſtat. T. 4. c. 894. C.
Fundi ſtipulatio ſine propria appellatione an numeretur inter ſtipulationes utiles. T. 4. c. 984. B.
Fundi legatum. Vide, Legatum, Legare.
Fundi dominus non facit locum religioſum invito eo, cujus prædio ille ſervit, aut invito creditore, cui pignori locus ille obligatus eſt. T. 5. c. 388. E.
Fundi vendicationi ſe offerens ſi damnatus fuerit, an actori de dolo teneatur. T. 5. c. 154. A.
Fundi pars eſt villa. T. 6. c. 210. E.
Fundi generaliter promiſſi nulla ſtipulatio eſt. T. 6. c. 363. B.
Fundi appellatione plenum dominium ſignificatur, non nuda proprietas. T. 6. c. 354. C.
Fundi appellatione an pars contineatur. T. 7. c. 1017. C.
Fundi causâ parata, ſed nondum impoſita, an fundi emptorem ſequantur. T. 7. c. 782. C. D.
Fundi communis pro indiviſo pars ſi vendatur, an illa pro diviſo vendita intelligatur. Tom. 7. c. 772. E. & c. 273. A.
Fundi communis pro indiviſo pars ſi oppignoretur, an poſtea, factâ diviſione, illa pro diviſo appignorata intelligatur. Tom. 7. c. 772. C.
Fundi communis ſocius ſi leget uſumfructum partis ſuæ, an legatario competat uſusfructus in parte pro indiviſo. T. 7. c. 772. C. D.
Fundi emptorem quæ ſequantur. T. 7. c. 780. D.
Fundi generaliter relicti legatum an valeat. T. 7. c. 989. B.
Fundi legatum an minui, vel augeri poſſit. T. 7. c. 1005. C.
Fundi appellatione ſignificari plenum dominium. T. 7. c. 506. A.
Fundi nomine plenam proprietatem ſignificari, plenumve dominium. T. 7. c. 1354. B.
Fundi pars etiam fundus dicitur. T. 7. c. 1017. C.
Fundi reditu legato, an in arbitrio heredis ſit, utrùm redditus, an æſtimationem præſtare velit. T. 7. c. 1384. E.
Fundi reditu legato, poſtea per heredem fundo vendito, an legati onus ſequatur emptorem. Ibid. D.
Fundi reditu uxori legato, an heres compellatur fundum forte deteriorem factum reficere. Ibid. E.
Fundi reditu legato, neque realis, neque perſonalis ſervitus conſtituta eſt. Ibid. D. E.
Fundi reditum ſi teſtator legaverit, an videatur conſtituiſſe uſumfructum. T. 7. c. 1313. B.
Fundi reditu uxori legato quo ad vivat, & filio herede inſtituto, eique tutore dato, an tutor fundum invitâ uxore vendere poſſit. T. 7. c. 1384. C.
Fundi venditi evictâ parte, bonitatis æſtimationem fieri, non in partem pretii agri. T. 7. c. 788. C.
Fundi ſervitutem venditor emptorem ſi celaverit, quomodo teneatur. T. 7. c. 805. D.
Fundi venditi colonus ſi damnum dederit, emptor cum venditore ex empto agere poteſt. T. 7. c. 779. E.
Fundi venditi poſſeſſores confines an nominandi ſint. T. 7. c. 812. E.
Fundi venditi inſtrumenta authentica apud quem manere debeant. Ibid. E.
Fundi venditi ſepulcrum an emptorem ſequatur. Tom. 7. c. 818. A. B.
Fundi appellatione quid ſignificatur. T. 7. c. 1351. C.
Fundi uſusfructus legatum tacitè ſequitur via ad fundum. T. 7. c. 1388. B. C.
Fundi nomen an perimat ſylva & paſtio in eo exſiſtens. T. 7. c. 815. E.
Fundi nomine quid ſignificetur. T. T. 8. c. 1001. D.
Fundi locati poſſeſſio an amittatur mortuo colono. T. 8. c. 305. C.
Fundi mei parte clam, aut vi occupatâ, an totius fundi poſſeſſionem amittam. T. 8. c. 283. D.
Fundi pars pro indiviſo an tradi, poſſideri, vel uſucapi poſſit. T. 8. c. 291. D.
Fundi partem emptam pro diviſo; vel indiviſo, an uſucapere poſſim, ſi ſciam alienam eſſe. T. 8. c. 307. B. C.
Fundi poſſeſſio an ſolo animo amittatur. T. 8. c. 309. D.
Fundi appellatione quid ſignificetur. T. 8. c. 631. A. ejus diviſio. Ibid. B.
Fundi in emphyteuſim quomodo detur. T. 8. c. 638. A.
Fundi poſſeſſio an adquiratur, ſi eum ingredior, vel ei inſideo eâ mente, ut eum poſſideam. T. 8. c. 254. D.
Fundi poſſeſſio an adquiratur, ſi pars ejus, vel gleba una eâ mente attingatur, ut totus fundus poſſideatur. T. 8. c. 253. E.
Fundi poſſeſſio, an corpore, vel animo adquiratur. T. 8. c. 309. D. & c. 310. B.
Fundi venditor ſi mandaverit alicui, ut emptorem in poſſeſſionem mitteret, an emptor per ſe ſine voluntate procuratoris in poſſeſſionem venire poſſit. T. 8. c. 298. B.
Fundi nomine quid intelligitur. T. 9. c. 528. A.
Fundi patrimoniales, fundi templorum, fundi agonothetici. T. 9. c. 1037. A.
Fundi fiſcales quomodo ſuſcipiuntur. T. 9. c. 415. C.
Fundi dotalis alienatio, & obligatio in quo differunt. T. 9. c. 527. C.
Fundi dominici, fundi domus divinæ. T. 9. c. 1037. A.
Fundi in ſolutum datio ſpeciem emptionis habet. T. 10. c. 717. D.
Fundi municipiorum erant olim ferè omnes vectigales. T. 10. c. 750. E.
Fundi appellatione continetur plena proprietas. T. 10. c. 757. D.
Fundi nomine an agatur actione in factum. T. 10. c. 760. C.
Fundi privatorum omnes debent cenſum fiſco, vel reipublicæ, vel ærario publico. T. 10. c. 1009. A.
Fundi alieni legatum per vindicationem nullum eſt. Tom. 10. c. 1162. C.
Fundo inſtructo legato, quæ contineantur. T. 1. c. 432. B. C.
Fundo cum omni inſtrumento le-

gato ſemina debentur, & cibaria cultorum. T. 1. c. 430. D. E.
Fundo inſtructo an Theriaca cedat. T. 4. c. 1135. E.
Fundo potentiori, judicii mutandi cauſâ vendito, an, & quod damnum præſtandum ſit. T. 5. c. 668. D.
Fundo hereditario ſiquid per alluvionem accreverit poſt litem conteſtatam, in actionem familiæ erciſcundæ venit. T. 7. c. 507. D.
Fundo generaliter legato, legatum non valet. T. 7. c. 1203. D.
Fundo, aut uſufructu ejus legato, an unum legatum ſit. T. 7. c. 977. A.
Fundo conſtante vineâ, & prato, ſi plus ſit in prato, quàm in vinea, an actio ex empto competat. T. 7. c. 788. A. B.
Fundo conjunctim duobus legato, & tertio ejuſdem fundi uſufructu, quomodo fundus inter illos communicetur. T. 7. c. 1352. C. D. quomodo inter eos verſetur jus accreſcendi. Ibid. D.
Fundo cum inſtrumento legato, an utrumque debeatur. Tom. 7. c. 1385. E. & c. 1386. A.
Fundo dotali uxori legato, an propter res donatas retentio fiat ex dote. T. 7. c. 1407. C.
Fundo legato, an uſusfructus tradi debeat. T. 7. c. 1052. B.
Fundo legato, an villa, an ſuperficies legata ſit, quid interſit. T. 7. c. 1057. D. E. & c. 1058. A. B.
Fundo legato cum domo, an fundo alienato domus debeatur. T. 7. c. 1385. A.
Fuodo legato ſub conditione, & ad eum fundum viâ purè, an via utiliter legata ſit. T. 7. c. 1392. A. B.
Fundo libero per errorem ſervo tradito, quid fiat. T. 7. c. 748. A.
Fundo poſt decennium legato, dies quando cedat. Tom. 7. c. 1360. E.
Fundo poſt decennium legato deducto uſufructu, ſi pendente conditione heres moriatur, an morte ejus finiatur uſusfructus, & poſt decennium heres heredis legatario plenam proprietatem fundi dare teneatur. T. 7. c. 1360. B. C. & ſeq.
Fundo ſervo vendito, ſed libero per errorem tradito, an venditor adverſus emptorem condictionem incerti habeat. T. 7. c. 747. E. & c. 748. A.
Fundo ſimpliciter legato, cujus ſit electio, legatarii, an hæredis. T. 7. c. 991. D. E.
Fundo ſub conditione legato, deducto uſufructu, ſi pendente conditione heres moriatur, an morte ejus finiatur uſusfructus, & poſt exiſtentem conditionem heres heredis plenam proprietatem fundi legatario dare teneatur. T. 7. c. 1360. B. C. & ſeq.
Fundo ſi venditor iter acceſſurum dixerit, tenetur ex empto. T. 7. c. 746. A.
Fundo vendito conſtante vineâ, & ſylvâ, ſi plus ſit in vinea, minus in ſylva, vel e contra, an actio competat ex empto. T. 7. c. 789. B.
Fundo vendito cum doliis, ſi plura inveniantur, quàm venditor dixit, an omnia, eaque integra emptori præſtari oporteat. T. 7. c. 794. E. & c. 795. A.
Fundo vendito ita, ut pretium ſolvatur certo tempore, ſi non fiat, utrùm emptor, vel venditor moram feciſſe videatur. T. 7. c. 815. B. C.
Fundo vendito, ſi in qualitate jugerum captio eſt, ex empto erit actio. T. 7. c. 788. A.
Fundo uni legato, alteri uſufructu ejuſdem fundi, an inter eos uſusfructus communicetur. T. 7. c. 1355. D.
Fundo vendito, an piſces, qui in ſtagno, vel piſcina ſunt, emptorem ſequantur. T. 8. c. 252. E.
Fundo vendito, ſed detracto uſufructu nomine Titii, qui tamen non ad Titium, ſed ad Sempronium pertinebat, Sempronio vindicante quid ſequetur. T. 10. c. 757. D. E. & c. 758. A.
Fundo vendito ea lege, ut ſerviat venditori, quem venditor poſtea per errorem tradidit liberum, quid ſequetur. Ibid. B.
Fundo, quod poſt perfectam venditionem alluvione accedit, an debeatur emptori. T. 10. c. 757. C.
Fundo inſtructo legato quænam contineantur. T. 10. c. 1129. C.
Ex fundo communi duorum ſi uſusfructus debeatur, & unus tantùm ex eis conveniatur, an in ſolidum condemnabitur. T. 4. c. 139. C.
De fundo communi inter duos ab uno ex ſociis pignori obligato. T. 7. c. 584. A.
De fundo communi. T. 7. c. 478. E.
In fundo communi vendendo ſiquis ſibi, & ſocio ſervitutem exceperit, an utilis ſit exceptio. T. 7. c. 444. B.
De fundo dotali non alienando. T. 9. c. 527. C. & ſeq.
De fundo dotali. T. 9. c. 550. A. B. C.
De fundo inſtructo legato, T. 9. c. 825. B. & ſeq.
De fundo inæſtimato, & æſtimato in dotem dato. T. 9. c. 82. B. & ſeq.
In fundo non dicitur morari, ſed fundum poſſidere is, cui fundus ex cauſa emptionis traditus eſt. T. 10. c. 234. D.
Fundo in eodem poteſt eſſe emphyteuticarius, & coloni conditionales. T. 10. c. 657. A.
Fundum, & profundum. Tom. 3. c. 281. A.
Fundum in dotem datum an maritus pignori obligare poſsit. T. c. 1330. C. D.
Inter fundum deteriorem, & minorem differentia quæ. T. 4. c. 156. B. C.
Fundum dotalem ſi maritus vendiderit, poteſtne hæc venditio mulieri eſſe fraudi. T. 4. c. 1147. C.
Fundum ad certum tempus locatum ſi quis vendiderit, ad quid emptori teneatur. T. 5. c. 564. A.
Fundum dotalem miles an legare poſſit. T. 5. c. 625. A. B.
Fundum alienum ſi mihi vendideris, & hic ex cauſa lucrativa meus factus ſit, an nihilominus mihi adversùs te actio competat. T. 7. c. 771. B.
Fundum alii obligatum ſiquis ſciens vendiderit, an teneatur emptori ex empto, ſi fundus evincatur. T. 7. c. 746. E.
Fundum ſi mihi vendideris deducto uſufructu, quem falſo Titii eſſe dixiſti, an potero uſumfructum vivo Titio vindicare. T. 7. c. 747. B.
Fundum ſiquis emat ſibi, & alteri, utrùm in totum, an in partem conſiſtat emptio. Tom. 7. c. 444. A.
Fundum ſiquis emerit, quaſi per eum nemini jus viæ ſit, & evincatur, quæ actio ei competat adversùs venditorem. T. 7. c. 802. B. C.
Fundum ſiquis legaverit libertis, & ut ex eo fundo heredi præſtarentur 10. in annos ſingulos ex die mortis ſuæ uſque ad 35. annos, an herede mortuo intra 35. annum, heredi heredis reſidui temporis fideicommiſſum debeatur. T. 7. c. 1320. B. C.
Fundum ſiquis ita vendiderit, uti venumdatum eſſe videatur, quod intra terminos ipſe poſſedit, celans emptorem ſe intra illos partem non poſſidere, quomodo teneatur. T. 7. c. 805. A. B.
Fundum ſi tibi ita vendidero, ut eum conductum haberem, ex vendito eo nomine mihi actio eſt. T. 7. c. 786. E. & c. 787. A.
Fundum ſiquis uxori legaverit his verbis, *is enim fundus propter illam ad me pervenit*, an legatum valeat, ſi demonſtratio ea falſa ſit. T. 7. c. 1400. E.
Fundum ſub conditione legatum, an heres pendente conditione ſub alia conditione alii legare poſſit. T. 7. c. 1156. C.
Fundum ſub conditione legatum an heres alienare, vel religioſum facere poſſit. T. 7. c. 468. E.
Fundum ſuum nequis alienet, aut religioſum faciat, an hæc ceſſio valeat. T. 7. c. 400. A.
Fundum an heres vendere poſſit, cujus reditus alii legatus eſt. T. 7. c. 1313. A.
Fundum defuncti an heres poſſideat, ante-

Digitized by Google

antequam poſſeſſionem apprehenderit. T. 8. c. 294. C. D.
Fundum communem mecum habens ſocius, ante diviſionem habet in fundo partem pro indiviſo. T. 7. c. 1365. D.
Fundum communem, poſt dictatum judicium communi dividundo, an poſſideam. T. 7. c. 772. A.
Fundum communem meum habens ſocius, an partem ſuam alienare, vel pignori obligare poſſit. T. 7. c. 1365. C.
Fundum communem ſiquis legaverit, an pro parte tantùm ſua legatum conſiſtat. T. 7. c. 970. D.
Fundum communem ſiquia ita legaverit, *fundum meum dato*, poſtea redemerit partem ſocii, an totus fundus debeatur legatario. Ibid. E.
Fundum cum domo qui legavit, an utrumque conjunctim legaſſe videatur. T. 7. c. 1385. E.
Fundum dari ſtipulatio continet, ut vacua poſſeſſio tradatur, ſed non fructus poſtea perceptos. T. 7. c. 738. A.
Fundum mecum communem habens ſocius, ſi totum fundum alienaverit, vendiderit, pigneraverit, vel legaverit, an pro parte tantùm alienatio, venditio, pigneratio, vel legatum conſiſtat. T. 7. c. 1365. C. D.
Fundum non intelligi ſine villa. T. 7. c. 1057. D. eo legato, an videatur legari villa. Ibid. D. an ſit acceſſio villæ. Ibid. D.
Fundum ſi mihi vendas deducto uſufructu, quem Titii eſſe dicis, qui eſt Seji, Sejo vindicante uſumfructum, an vivo Titio ad te reverti poſſim. T. 7. c. 747. C. D.
Fundum qui vendidit, maturis, vel immaturis fructibus, an etiam fructus vendidiſſe intelligatur. T. 7. c. 768. C. D.
Fundum inſtructum qui legat, an leget ſine inſtrumento. Tom. 8. c. 1000. A.
Fundum alienum qui bonâ fide emit, ſi eundem a vero domino conduxerit, an deſinat eum poſſidere. T. 8. c. 283. E. & c. 284. A.
Fundum an per colonum poſſidere poſſim. T. 8. c. 294. C.
Fundum Veteres quid appellaverint. T. 8. c. 572. B.
Fundum, & fundam promiſcuè apud Veteres. Ibid. B.
Fundum hoſtium legari poſſe, in ſtipulationem deduci non poſſe. T. 8. c. 665. C. & c. 738. E.
Fundum inter fructuoſum, & fructiferum an ſit differentia. T. 10. c. 106. A. B.
Qui fundum, deinde uſumfructum ſtipulatur, nihil agit. T. 10. c. 538. E.
Fundum qui legat, an plenam proprietatem leget, nullâ detractâ portione. T. 10. c. 1092. A.
Fundis duobus venditis, ſi in uno aliquid deſit, in altero aliquid excedat, lucrum cum damno, exceſſum eum defectu an ſit compenſandum. Tom. 7. c. 789. D. E.
Fundorum patrimonialium, & emphyteuticorum collatio. T. 2. c. 870. A.
De fundorum reip. conductoribus. T. 2. c. 857. D.
De fundorum fiſcalium collatione. T. 2. c. 881. C.
Fundos patrimoniales qui jure privato, vel emphyteutico ſuſcepe runt, eorum excidunt dominio, ſi colonos permutaverint. Tom. 2. c. 868. E. & c. 869. A.
Fundos duos habens ſi unum legaverit, alterius uſumfructum alii legaverit, an fructuario ſervitus per fundum legatum debeatur, ſi aliunde non pateat via. Tom. 7. c. 1351. A. B.
Fundos ſuos cingere muris non omnibus permittitur. Tom. 9. c. 1179. B.
Funerailles ſaient præferèes au dot de la femme. Tom. 9. c. 1216. A.
Functandi defuncti cauſâ quod geſtum eſt a tempore mortis, ad negotium heredis pertinuiſſe videtur. T. 5. c. 384. D. E.
Funerari qui aliquem prohibuerit, lege Juliâ tenetur. T. 1. c. 512. A.
Funerari defunctos plerumque, antequam ullus eis exſiſtat heres, ait juriſconſultus Paulus. T. 5. c. 383.
Funeraria actio. Vide, Actio funeraria.
Funeraria actio privilegiaria eſt. T. 5. c. 385. D.
Funeraria actio datur adversùs heredem, vel poſſeſſorem bonorum, aut ſimilem ſucceſſorem defuncti. T. 5. c. 384. C.
Funeraria actio eſt in perſonam, non in rem. T. 6. c. 48. D.
Funeraria actio, quibus, & quomodo datur. Tom. 10. c. 950. A.
Qui funeravit mulierem ſuis ſumptibus, non pietatis cauſâ, ei datur actio funeraria de recuperandis ſumptibus in funus mulieris factis. T. 4. c. 925. C.
In funere nonus dies eſt ſolennis. T. 4. c. 29. E.
In funere militis quid obſervabatur. T. 9. c. 807. B.
Funeris impenſam eſſe, ſiquid ad commendandum corpus factum ſit. T. 5. c. 304. A.
Funeris ſumptus, arca, & ſilicernium. T. 5. c. 312. A. B.
Funeris impenſis verſus Virgilii. T. 4. c. 971. C.
Funeris impenſa eſt æs alienum dotis. T. 4. c. 926. D.
Funeris ſumptum immodicum faciens, id tantùm conſequitur, quod impendere debuit, pro facultatibus ſcilicet, & dignitate defuncti. T. 5. c. 384. C.
Funeris impenſa æs alienum dotis eſt. T. 6. c. 48. C.
De funeris curatore. T. 7. c. 1282. D. E. & c. 1283. A. quod de ſuo plus impenderit in funere, vel monumento, an repetere poſſit ab heredibus. Ibid. A.
De funerum ſumptibus. Tom. 2. c. 1104. A.
Funeſta familia heredis ſi ſit, purganda erit, & expianda, quod non ſit ſine luctu. Tom. 3. c. 28. C. D.
Funeſta eſt familia heredis ex tempore mortis. Tom. 8. c. 719. E.
Fungi pretia Pedius juriſconſultus dixit. T. 5. c. 394. C.
Fungi munere præſtandi legati, id eſt ſolvendi legati; fungi munere collationis, id eſt conferre, phraſes juris ſunt. Ibid. C.
Fungi nos munere ſolvendi debiti in genere eodem, non in ſpecie eadem Ibid. B.
Funus ut ducere liceat, & de ſumptibus funerum. T. 1. c. 758. A. B.
In funus quidquid erogatur inter æs alienum primo loco deducitur. T. 1. c. 382. B.
Funus vivo ducere, quid ſignificet. T. 5. c. 337. B.
Funus filii an æs alienum patri ſit. T. 6. c. 608. D. E.
Fur quid eſt, & quis ſit fur manifeſtus. T. 1. c. 408. B. C.
Fur manifeſtus quomodo Græci appellant. T. 1. c. 230. B.
Fur interitu rei furtivæ non liberatur. T. 1. c. 1473. B.
Fur nocturnus, & fur diurnus qua ratione occidendus, & qua non. T. 3. c. 401. B. C.
Fur nocturnus quoquo modo occidi poteſt, diurnus non item, niſi telo ſe defendat. T. 1. c. 951. C.
Fur quando furti agere poteſt. T. 3. c. 477. B.
Fur furti agit duobus tantùm caſibus. T. 1. c. 234. E.
Fur quis dicatur. T. 4. c. 47. D. & T. 9. c. 618. C.
Fur manifeſtus, & improbus, & atrocior. Vide, Raptor.
Fur ſemper moram facere intelligitur. T. 5. c. 225. D.
Fur furti actione non agit. Tom. 6. c. 146. C. excepti ſunt duo caſus, quibus fur furti agit. Ibid. D.
Fur, qui ſemel incidit in pœnam dupli, vel quadrupli ob rem furto ſubreptam, necdum eâ obligatione liberatus eſt, an denuo incidat in eandem obligationem ejuſdem rei nomine; atque ita pro duplo quadruplum, pro quadruplo octuplum exigatur, quod multis caſibus accidit. Tom. 6. c. 142. C. D.
Fur, qui furtivam rem tenet, neque poſſeſſor ſcilicet juſtus, neque dominus

Digitized by Google

minos eſt . T. 6. c. 145. D.
Fur quando ſolvitur condictione furtivâ . T. 9. c. 621. E.
Fur etiamſi effectu potiri non potuerit, an coercendus ſit . T. 9. c. 620. B.
Fur, & latro differunt. T. 9. c. 1465. D.
Fur punitur , etiamſi rem non peregerit . T. 9. c. 450. D.
Non omnis malæ fidei poſſeſſor fur eſt . T. 9. c. 239. B.
Fur aut eſt manifeſtus, aut non manifeſtus . T. 9. c. 1557. D.
Fur eſt, qui rem a fure ſciens accepit . T. 9. c. 625. E.
Fur furti non agit , & cur . T. 9. c. 630. E. & c. 631. A.
Fur an poſſit furti agere . Tom. 10. c. 243. C. D.
Qui fur non eſt , nunquam evenit , ut furti teneatur . T. 10. c. 248. A.
Furis manifeſti cur major pœna, quàm nec manifeſti . T. 3. c. 548. C.
Ob furis comprehendendi judicium præmium promiſſum jure debetur . T. 1. c. 411. A.
Furis , & prædonis quando honeſta cauſa , & inhoneſta ſit . Tom. 5. c. 457. B. C.
Furis , & prædonis honeſta cauſa non eſt . Ibid. B.
Furis morte an condictio furtiva finiatur . T. 8. c. 318. B.
Furis mora quibus modis purgatur . T. 9. c. 236. D. E.
Furi , & prædoni actio pigneratitia competit . T. 5. c. 417. B.
Furi , & prædoni , qui rem furtivam apud aliquem depoſuit , actio depoſiti competit . Ibid. B.
Furi commodanti , vel deponenti, aut oppignoranti rem furtivam ut ſuam , vindicatio an denegetur . Ibid. B. C.
Furi , & prædoni , qui rem furto ſurreptam commodavit , competit actio commodati . Ibid. B.
Furi, qui litis æſtimationem obtulit actori amiſſâ poſſeſſione rei competit actio publiciana , quaſi juſto emptori . T. 6. c. 148. A.
Furi opem ferens qua actione teneatur. T. 7. c. 63. E. & T. 8. c. 511. C.
Furem antequam occidere poſſis, clamor exigitur . Tom. 3. c. 327. B.
Inter furem nocturnum, & diurnum, manifeſtum , & nec manifeſtum differentiæ . T. 3. c. 548. B. C.
Furem nocturnum occidere licet, & fur nocturnus pejor eſt , quàm interdiarius. T. 4. c. 335. B. hic a Comicis, teſte Seneca, dicitur dormitator , & quare . Ibid. B.
In furem olim non fuiſſe actionem criminalem, ſed civilem tantùm, T. 6. c. 543. B. nunc in furem extra ordinem ut plurimum agit. Ibid. C.
Furem non facit ſola cogitatio per ſe , ſolumve furandi conſilium . T. 6. c. 544. E.
Furem de improbitate ſua non conſequi actionem . Tom. 7. c. 662. C. D.
Furem vocare furem opprobrium non eſt . T. 8. c. 524. C.
Furem celare aliud eſt , aliud non indicare . T. 9. c. 625. B.
In furem nec manifeſtum præter rei perſequutionem, quæ genere vindicationis , & condictionis inſtituitur , dari actionem furti pœnalem in duplum ex 12. Tabulis . T. 9. c. 623. D.
Furem diurnum, vel nocturnum in urbe , vel in agris an impune liceat occidere . Tom. 10. c. 932. B. C.
Fure manumiſſo, noxalis actio incipit eſſe directa , noxalis actio transfertur in emptorem . T. 1. c. 409. B. C.
Pro fure decidere . Tom. 9. c. 54. E.
Fures in rem , vel ad exhibendum an teneantur . T. 1. c. 761. B.
Fures nocturni atrociores , quàm diurni . T. 3. c. 317. A.
Fures nocturni ut puniendi . T. 1. c. 471. C.
Fures nocturni graviùs, quàm diurni coercentur , & cur . Tom. 3. c. 143. A.
Fures balnearii qui , & ut puniendi . T. 1. c. 471. B.
Fures duo pecuniam auferentes an quiſque eorum duplum , vel quadruplum ejus debeat . Tom. 7. c. 88. C.
Fures Græcè qui . Tom. 8. c. 1079. D.
Quaſi fures qui ſunt . T. 9. c. 238. D.
Furum variâ genera . T. 3. c. 139. C.
Furibus proximi ſunt inficiatores depoſiti . T. 4. c. 295. B.
Furibus proximi condictionibus obligantur . Ibid. B.
Non omnis , qui furandi animum habet, furtum facit . T. 6. c. 144. D.
Furari , & inficiari differunt . T. 2. c. 1025. B.
Furatus quinque ſolidos , aut valens, vel amplius, laqueo ſuſpendendus . T. 2. c. 1328. E.
Furcæ ſupplicium quando , & a quo introductum . T. 1. c. 499. C.
Furcæ ſupplicium quodnam ſit . T. 10. c. 827. E.
Furciferi propriè qui olim dicebantur . T. 10. c. 828. A.
Lex Furia teſtamentaria quare lata. T. 10. c. 486. B.
Furioſa cur non videatur pati . T. 8. c. 662. B.
Furioſus an uſucapere poſſit . T. 1. c. 1510. E.
Furioſus an emere , & vendere poſſit . T. 1. c. 395. B.
Furioſus an teſtamentum facere poſſit . T. 1. c. 330. E.
Furioſus teſtari an poſſit tempore intermiſſi furoris. Tom. 1. c. 456. A.
Furioſus , & infans injuriam facere non poſſunt . T. 5. c. 472. B.
Furioſus utrùm aliquod negotium gerere poſſit . Tom. 1. c. 202. E.
Furioſus in jure per omnia abſentis loco eſt , & ignorantis . Tom. 4. c. 75. C.
An furioſus etiam rectè procurator detur , quia abſens . Ibid. D.
Furioſus , ſive ſtipuletur , ſive promittat, nihil agit . T. 5. c. 869. C. abſentis loco eſt , & ſoli præſentes rite contrahunt ſtipulationem . Ibid. C. D.
Furioſus an matrimonium contrahere poſſit . T. 1. c. 397. C. & T. 5. c. 894. C. & T. 6. c. 1072. A.
Furioſus in omni jure abſentis loco habetur . T. 5. c. 104. B.
Furioſus in quam actionem incidere poſſit . T. 5. c. 908. E.
Furioſus an poſſit obligari ſine auctoritate curatoris . T. 6. c. 11. C.
Furioſus mortuo comparatur. T. 6. c. 400. D. comparatur etiam dormienti . Ibid. D.
Furioſus an occaſione ſubſtitutionis ſibi a patre factæ movere querelam poſſit . Tom. 7. c. 938. B.
Furioſus an poſſit judex legi, & ſi furere, poſtquam lectus eſt, cœperit, an dimittatur . T. 7. c. 537. C.
Furioſus per omnia , & in omnibus abſentis loco habetur . Tom. 7. c. 1559. E.
Furioſus , qui rem alienam poſſidebat , ſi eam perdiderit , vel corruperit , hoc impunitum eſt . T. 7. c. 331. B.
Furioſus quare nullum negotium gerere poſſit . T. 8. c. 1057. D.
Furioſus an poſſit eſſe tutor . T. 8. c. 916. B.
Furioſus an admittatur contra fiſcum, ſi nemo ſit, ad quem hereditas perveniat . T. 8. c. 15. C. D. an ei detur bonorum poſſeſſio . Ibid. D.
Furioſus an bonorum poſſeſſionem petere poſſit . T. 8. c. 21. E. & c. 22. C. an ei cedant tempora petendæ bonorum poſſeſſionis. Ibid. C.
Furioſus an hereditatem , curatore auctore , adire poſſit . Tom. 8. c. 382. C.
Furioſus an negotium contrahere, & ejus cauſâ obligari poſſit, curatore auctore . Ibid. C.
Furioſus codicillos facere non poteſt . T. 8. c. 823. D. E.
Furioſus an nuptias contractas retineat . T. 7. c. 938. C.
Furioſus an obligetur ex quaſi contractu ſine curatoris auctoritate . T. 8. c. 382. A.
Furioſus nullum negotium contrahere poteſt. T. 8. c. 714. E.

Furioſus

Digitized by Google

Furioſus an obligetur ſine curatoris auctoritate. T. 8. c. 381. D.

Furioſus an obligetur ex contractu, qui re perficitur. Ibid. D.

Furioſus an per ſe, vel per alium bonorum poſſeſſionem, vel hereditatem adquirere poſſit. T.8.c.22. D. E. an tranſmittat eam ad heredes. Ibid. c. 23. A. an ei cedant tempora petendæ bonorum poſſeſſionis. Ibid. A. B.

Furioſus an teſtatus eſſe poſſit. T. 8. c. 186. E. & c. 187. A.

Furioſus, & pupillus ſæpe in jure comparantur. T. 8. c. 381. C.

Furioſus abſentis loco eſt. Tom. 8. c. 714. D. & c. 823. C.

Furioſus quomodo uſucapiat. T. 8. c. 714. E. & c. 823. D.

Furioſus non poteſt deferre jusjurandum nec paciſci ſine curatore. T. 9. c. 192. E. non poteſt judicium accipere. Ibid. c. 193. A.

Furioſus in quibus ſimilis ei, cui bonis interdictum eſt. Tom. 10. c. 51. D. E.

Furioſi filius matrimonium contrahere an poſſit. Tom. 1. c. 23. B.

Furioſi an teſtamentum aliquod eſſe poſſit. T. 1. c. 118. D.

Furioſi curator. Vide, curator.

Furioſi filius. T. 5. c. 869. C. D. Vide, Filius furioſi de ſtipulatione rem ſalvam fore.

Furioſi nulla eſt voluntas. Tom. 5. c. 488. A. & Tom. 8. c. 681. D.

Furioſi & adoleſcentis differentia quænam ſit. Tom. 6. c. 145. B.

Furioſi curatores. Tom. 6. c. 136. E. quodnam curatorum illorum ſit officium. Ibid. E.

Furioſi ſubſtitutio quando rumpatur. T. 7. c. 938. C.

Furioſi heredis inſtituti curator agnovit bonorum poſſeſſionem ſecundùm tabulas decretalem, & fruitur bonis hereditariis. T. 7. c. 1176. C.

Furioſi filia an nubere, aut furioſi filius uxorem ducere poſſit. T. 8. c. 903. D.

Furioſi curator ſi non acceperit poſſeſſionem, an bona vacabunt. T. 8. c. 23. B.

De furioſi, vel prodigi curatore. T. 9. c. 608. D. & ſeq.

Furioſo ſcientia, & ceſſatio nocet. T. 3. c. 396. A.

Furioſo jura minus favent, quàm infanti. T. 1. c. 1110. C.

Furioſo ſolvens legatum heres liberatur. T. 3. c. 189. D.

Vivo furioſo an in curatorem, qui condemnatus eſt nomine furioſi, detur actio judicati. T.4. c.1024. E. ei nulla actio eſt cum furioſo. Ibid. E.

Furioſo curator petere poteſt bonorum poſſeſſionem. T. 4. c. 398. C.

Furioſo adquiri condictionem ex conſumptione bonâ fide factâ. T. 7. c. 663. E.

Furioſo datur bonorum poſſeſſio decretalis, & cur. T. 7. c. 973. A.

Furioſo quomodo ſubſtitui poſſit. T. 7. c. 1059. D.

Furioſo non poteſt adquiri hereditas per curatorem. T. 8. c. 661. B.

Furioſo an competat condictio de bene expenſis. Tom. 8. c. 352. A.

Furioſo an detur bonorum poſſeſſio decretalis. Tom. 8. c. 15. D.

Furioſo an deferatur bonorum poſſeſſio, vel hereditas. T. 8. c. 22. C. an ei poſſit bonorum poſſeſſio per curatorem peti. Ibid. D.

Furioſo an per curatorem adquiratur poſſeſſio. T. 8. c. 251. E.

Furioſum nullum negotium agere poſſe, quòd abſentis loco habeatur. T. 8. c. 715. B. & c.824.B.

De furioſo herede inſtituto, an ei deferatur hereditas jure. T. 7. c. 1176. B.

A furioſo, quem ignorabat furere, ſi quis rem emerit, an valeat emptio. T. 10. c. 240. B.

Furioſi ſunt in tutela agnatorum. T. 1. c. 48. B.

Furioſi, prodigi, ſurdi, muti, cæci, quandonam teſtamentum facere poſſint, vel non. T. 1. c. 104. A. & ſeq.

Furioſi loco abſentium habentur. T. 1. c. 97.D.

Furioſi qua in re pupillo comparantur. T. 3. c. 286. D.

Furioſi ut a tutelis excuſantur. T. 1. c. 1033. B.

Furioſi, & infantes injuriam pati, non facere poſſunt. T. 1. c. 472. B.

Furioſi pro abſentibus habentur, ſed cum curatoris auctoritate pro præſentibus habentur. Tom. 6. c. 22. C.

Furioſi quare teſtamentum facere non poſſint. T. 8. c. 967. B.

Furioſi in quorumnam curatione ſint. T. 8. c. 924. B.

Furioſi ex quibus cauſis actiones perſonales adquirant. T.8. c.351. D.

Furioſis exheredatis an parentes ſubſtituere poſſint. T. 5. c.1058. C.

Furioſis, infantibus, civitatibus indefenſis, & adverſus illos reſtitutio in integrum datur. Tom. 5. c. 168. E.

Furioſis, & infantibus adquiritur ex iiſdem cauſis, quibus & ignorantibus. T. 10. 1177. A.

Furioſos ut teſtamentum, ita codicillos facere non poſſe. Tom. 6. c. 250. D.

Furnum an ſocius habere poſſit ſecundùm parietem communem. T. 7. c. 414. C.

Furor matrimonium contrahi non ſinit, ſed rectè contractum non tollit. T. 1. c. 397. D.

Furor an judicis officium abroget. T. 5. c. 894. B.

Furor, poſt nuptias ſuperveniens, nuptias non dirimit, neque diſſolvit. T. 5. c. 543. B.

Furor patris non impedit, quominus in ejus poteſtate filius naſcatur, vel remaneat. T. 5. c. 869. D.

Furor an magiſtratum prætori, aut præſidi abrogare poſſit. Tom. 5. c. 894. B.

Furor uſucapionis intuitu quid ſit. T. 5. c. 744. E.

Furor ſuperveniens an contracta infirmet ſponſalia. T. 10. c. 471. C.

Furore ſuperveniente alterutrius, an matrimonium diſſolvatur. T. 6. c. 126. A.

Furore ſuperveniente an irritum fiat teſtamentum. Tom. 8. c. 135. E.

Furtim arbores cædi quando, & quæ dicantur. Tom. 5. c. 591. B.

Furtum ut a ſacrilegio differat. T. 3. c. 373. E.

Furtum qui fecit, ſi fuerit liber, ei addicitur, cui furtum factum eſt. T. 3. c. 263. B.

Furtum ſolius poſſeſſionis ſit. T. 1. c. 229. B. & T. 4. c. 341. D. & c. 647. B.

Furtum rei noſtræ facere non poſſumus. T. 1. c. 410. D.

Furtum ſui ancilla furtiva, & partum furtivum facit contrectando. T. 1. c. 1405.B. & ſeq.

Furtum ſi ſervus pignori datus creditori fecerit, an debitor teneatur. T. 1. c. 1442. D.

Furtum ſi ſervus communis uni ex ſociis fecerit, an ſit ſocio in ſocium actio furti noxalis. T. 1. c. 1445. A.

Furtum ſi fecerit commodatario ſervus commodatus, commodator tenetur. Tom. 1. c. 1442.D. E.

Furtum ſi familia feciſſe dicatur. T. 1. c. 865. C.

Furtum rei hereditariæ non fit. T. 1. c. 1135. B. & T. 4. c. 341. C. & c. 647. B. C.

Furtum emendare quid. Tom. 1. c. 1113. A.

Furtum rei pigneratæ duobus modis facit debitor. T. 1. c. 1115. A.

Furtum nocte fit plerumque. T. 1. c. 1404. E.

Furtum quid. T. 1. c. 229. B. & c. 865. A.

Furtum cum quis quærit, & damnum injuriâ dederit, qua actione tenetur. T. 1. c. 410. E.

Furtum an fiat fundi, vel loci. T. 1. c. 83. D.

Furtum rei ſuæ an quis committat. T. 1. c. 232. E.

Furtum conceptum quodnam ſit. T. 1.

T. 1. c. 231. A.
Furtum ex affectu an conſiſtat. T. 1. c. 233. D.
Furtum quandonam fiat. Tom. 1. c. 229. C.
Furtum ſine affectu ſurandi an committatur. T. 1. a. 83. C.
Furtum oblatum quodnam dicatur. T. 1. c. 231. A.
Furtum quid eſt. Tom. 4. a. 340. D.
Furtum an ſit caſus fortuitus, aut damnum fatale. T. 4. c. 177. A. B. in quo differat ab abigeatu, latrocinio, & prædatura. Ibid. A.
Furtum rei ſolius non fit. T. 4. c. 341. B.
Furtum eſt poſſeſſionis interverſio, & fit ſoli poſſeſſori. T. 4. c. 296. D.
Furtum non fit, niſi res loco moveatur. T. 4. c. 646. D.
Furtum ſine poſſeſſore non fit. T. 4. c. 341. B.
Furtum faciens raptor, dicitur fur maniſeſtus, & improbus. T. 4. a. 335. B.
Furtum eſt crimen jure gentium, T. 4. c. 280. E.
Furtum fit rerum mobilium, immobilium non. T. 4. c. 649. B.
Furtum Veteres etiam rei immobilis fieri volebant, quæ ſententia hodie eſt abolita. Ibid. B.
Furtum ſine contrectatione non fit, T. 4. c. 646. D. & c. 842. C.
Furtum cadit in impuberem, adulterium verò in pubarem. T. 4. c. 96. D.
Furtum eſt crimen jure gentium, ſic & adulterium, T. 4. c. 281. E.
Furtum rerum immobilium hodie non fit. D. 4. c. 646. D.
Furtum fit ignoranti. T. 4. c. 649. C.
Furtum contrahitur re ſuo loco motâ, ſolvitur re ſuo loco repoſitâ, T. 5. c. 724. C.
Furtum culpæ annumeratur, non caſui fortuito. T. 5. c. 586. C.
Furtum feciſſe videtur, qui familiam furtum facientem non prohibuit. T. 5. c. 588. D.
Furtum ejus rei fieri non poteſt, quæ a nemine poſſidetur. T. 5. a. 585. A.
Furtum, & rapina quomodo differant. T. 5. c. 584. B.
Furtum naturali jure prohibitum. T. 5. c. 585. D.
Furtum quid ſit, & unde ſic dicatur. T. 5. c. 584. C. D. & T. 8. c. 1079. C. D.
Furtum quomodo committatur. T. 5. c. 584. B.
Furtum rei immobilis non committitur. Ibid. D.
Furtum unum præſtando cur dominus liberetur in actione furti, a familia, vel pluribus ſervis commiſſi. T. 5. c. 33. A. B.
Furtum non eſt caſus fortuitus. Tom. 5. c. 1164. D.
Furtum an faciat is, qui ex bonis viventis, quem falſo putat mortuum, pro herede fortè, quaſi proximus agnatus, res quaſdam quaſi hereditarias apprehendit. T. 6. c. 603. E. & c. 604. A.
Furtum an fiat etiam libelli, vel epiſtolæ viliſſimæ. T. 6. c. 665. A.
Furtum ſi familia feciſſe dicatur, quid faciendum. Tom. 6. c. 147. E.
Furtum rei immobilis an fieri poſſit. T. 6. c. 319. B.
Furtum rei hereditariæ quare fieri non poſſit ante aditam hereditatem. T. 6. c. 140. C.
Furtum rei ſuæ nemo regulariter facit, ſed eſt caſus, quo dominus rei ſuæ furtum facit, T. 6. c. 146. A. & c. 462. D.
Furtum facere an poſſit impubes, ſi jam doli capax eſt. T. 6. c. 147. B.
Furtum non fit, niſi ſit perſona, aut corpus, aut homo, cui fiat. T. 6. c. 140. C.
Furtum an faciat ſervus, qui ipſamet rem aliquam ſui peculii amoverit furandi animo. T. 6. c. 144. D.
Furtum eſt ſervile probrum. T. 7. c. 763. D.
Furtum juris ignorantiâ an excuſari poſſit. T. 7. c. 893. C.
Furtum ſolius poſſeſſionis eſt, & ejus interverſio. T. 7. c. 855. A.
Furtum, vel damnum a familia factum pro uno facto haberi, contumeliam non item. T. 7. c. 90. C.
Furtum culpæ adſcribitur. T. 7. c. 637. C.
Furtum noxale. T. 7. c. 510. E.
Furtum, & ejus etbymon. T. 7. c. 1161. A.
Furtum manifeſtum quodnam ſit. T. 8. c. 1079. D.
Furtum conceptum, & oblatum. T. 8. c. 1080. C.
Furtum quibus modis fiat. Ibid. D.
An furtum faciat impubes rem alienam amovendo. T. 8. c. 1082. D.
An furtum ejuſdem rei fieri poſſit. T. 8. c. 1083. B.
Furtum an fiat rei immobilis. T. 8. c. 263. C.
Furtum an ſit inficiatio rei depoſitæ. Ibid. E.
Furtum eſt poſſeſſionis interverſio. T. 8. c. 284. D.
Furtum fit contrectatione. T. 8. c. 263. E. an fiat verbo, ſcriptura, animo, vel ſola cogitatione. Ibid. E.
Furtum quid. T. 8. c. 524. D.
Furtum fieri fundi, locive vetus juriſconſultorum dictum hodie obſoletum. T. 8. c. 534. E.
Furtum hereditati jacenti non fit. T. 9. c. 546. C.
Furtum quandoque fit rei ſuæ. T. 9. c. 631. A.
An furtum culpæ annumeretur. Ibid. B.
Furtum plerumque annumeratur culpæ, & negligentiæ in non ſervando noſtro. T. 9. c. 1197. E. & c. 1198. A.
Furtum hereditati non fieri. T. 9. c. 251. E.
Furtum non facit uxor, quæ res marito abſtulit mortis causâ. T. 9. c. 547. C.
Furtum hereditati fit moribus Galliæ, & cur. T. 9. c. 252. A.
Furtum non ſemper appellatur furtum a Prætore, T. 9. c. 546. E.
Furtum pecuniæ publicæ coercetur lege Juliâ. T. 9. c. 1454. E.
Furtum non annumeratur caſibus fortuitis, latrocinium annumeratur. T. 9. c. 349. D.
Furtum rei modicæ inſcriptionem actoris non exigit. T. 9. c. 1159. E.
Furtum, & fuga duo vitia ſervorum propria. T. 9. c. 618. D.
Furtum an committat, qui re uſus non eſt lucri faciendi causâ. T. 10. c. 453. D.
Furtum non eſt caſus fortuitus, ut nec effractura. T. 10. c. 665. A.
Furtum quo caſu fiat impune. T. 10. c. 949. B.
Furti actione impubes tenetur ex 12. Tabulis. T. 1. c. 236. D.
Furti damnatus famoſus efficitur. T. 1. c. 410. A.
Furti actio duplex. T. 1. c. 865. A.
Furti actio in ſcientem, non in ignorantem competit. T. 1. c. 983. C.
Furti ob rem modicam datur actio. T. 1. c. 980. B.
Furti actio adversùs nautas, caupones, ſtabularios. T. 1. c. 410. B.
Furti actione quis agere poteſt. T. 1. c. 408. E.
Furti actio eſt in quadruplum, & meram pœnam continet. T. 1. c. 409. E.
Furti actiones heredibus competunt, ſed non in heredes. Ibid. A.
Furti tenetur debitor, qui rem pigneratam creditori ſubtrahit. T. 1. c. 410. C.
An furti teneatur, qui ſervum ſuum clam abduxit. T. 1. c. 1404. E.
Furti tenetur is, cujus ope, aut conſilio furtum factum eſt. T. 1. c. c. 409. C.
Furti quocumque genere damnatus famoſus efficitur. T. 1. c. 410. A. & T. 4. c. 1402. A.
Furti oblati pœna eſt tripli. Ibid. A.
Furti actione teneri eum, qui meretricem libidinis causâ rapuit, & celavit. T. 1. c. 409. D.
Furti damnatus innocens an fiat infamis. T. 4. c. 1401. C. D.
Furti actio eſt actio famoſa. T. 4. c. 844. E.
Furti actio. Vide, Actio furti,
Furti non tenetur is, cujus dolo rapuit alter, ſed vi bonorum raptorum tenetur. T. 4. c. 337. A.
Furti actio eſt famoſa. T. 4. c. 1401. C.
Furti definitio quæ. T. 4. c. 647. E.
Furti actio ad exhibendum datur vindicandi causâ. T. 5. c. 375. C.

Furti æſtimatio non creſcit aſſiduâ contrectatione . T. 5. c. 589. D.
Furti agi poteſt ex commodato etiam. T. 5. c. 586. C. D.
Furti qui agit,rem furto ſurreptam deſignare, nomine,& ſpecie ſuā deſtinare debet. T. 5. c. 100. A.
Furti actio an tollatur tranſactione. T. 6. c. 145. A.
Furti actione an venditori teneatur emptor, qui ante traditionem rei venditæ,& ſolutionem pretii rem venditam ſurripuit . T. 6. c. 145. E.
Furti actione an teneatur debitor , qui pignus traditum creditori ſurripuit. Ibid. E.
Furti ao teneri poſſit infans . T. 6. c. 147. B.
Furti an teneatur is , qui pecuniam ei datam a debitore Lucii Titii , ut eam ad Lucium Titium perferret , eique ſolveret : cum tantam pecuniam ei deberet , eam ſolvit ſuo nomine , non ejus nomine , a quo eam acceperat . Ibid. D.
Furti nemo agere poteſt ejus rei nomine , cujus ipſe fur eſt . T. 6. c. 146. C.
Furti oblati an teneatur etiam igno rans , furtique concepti. Tom. 6. c. 147. A.
Furti an teneatur is , qui equum geſtandi causâ commodatum ſibi, longiùs aliquò duxerit . T. 6. c. 60. C.
Furti concepti pœna quæ fuit . T. 7. c. 613. E.
Furti manifeſti pœna quæ fuit.Ibid.E.
Furti an tenearis, ſi non permittas , ut tollam theſaurum meum , qui eſt in fundo tuo. T. 7. c. 610. C.
Furti actio datur novo domino, dominio mutato.T. 7. c. 1020. A.
Furti actio cui detur . T. 7. c. 855. B.
Furti manifeſti pœna quadrupli eſt. T. 8. c. 1080. D.
Quomodo furti teneri poſſit , qui furtum non fecit.T.8. c.1081. C.
Furti actio cui competat. Ibid. D.
Furti actio competit etiam non domino . T. 8. c. 1081. D.
Furti condictione quando fur ſolvitur . T. 9. c. 621. E.
Furti nec manifeſti actio perpetua eſt . T. 9. c. 1158. A. B.
Furti actione non agit dominus cum ſervo, licèt furtum fecerit. T. 9. c. 989. D.
Furti actio in parentes non eſt,etiam ſi nobis furtum fecerunt . T. 9. c 620. D.
In furti ſuſpicionem cadit is , apud quem furtum conceptum , & inventum eſt , etiamſi edicat , vel edoceat,a quo eam rem acceperit. T. 9. c. 625. E.
Furti actio eſt pœnalis. T. 9. c.237. B.
An furti teneatur emptor rei furtivæ . T. 10. c. 87. A.
Furti, & injuriarum ſunt variæ ſpecies . T. 10. c. 149. D.
Qui furti concepti tenetur , furti oblati agit . T. 10. c. 244. B.
Actio furti quomodo , & cur competat creditori in debitorem ob pignus ab extraneo ipſi debitori, qui primum ſurrepſerat , ſurreptum. T. 10. c. 248. B.
Furti an teneatur , qui re uſus eſt non ſui lucri causâ . Tom. 10. c. 421. D. item & qui calicem alienum in mare projecit quaſi ſuum. Ibid. D.
Furti actio ſoli domino, aut poſſeſſori datur . T. 10. c. 568. A.
Furti qui ſunt damnati , an prohibeantur teſtimonium ferre . T. 10. c. 606. C.
Furti actio noxalis eſt . T. 10. c. 634. A.
Furti actio cum omnibus bonæ fidei actionibus concurrit . T. 10. c. 988. A.
Furto rem ſurreptam quomodo pupillus uſucapere poteſt : T. 1. c. 1113. A. B.
Furto mobilia ſurripi , immobilia vi poſſideri poſſunt.T.1. c. 1116 D.
De furto , & injuriis tranſigere licet . T. 1. c. 379. E.
De furto actio . T. 4. c. 248. C.
De furto *lex* 81. *&* *lex* 4. *§. ult. D. ad leg. jul. peculatus* planè diverſa proponunt , & non contraria , & cur. T. 4. c. 843. C. & ſeq.
Furto a familia facto an plura facta eſſe intelligantur . T. 7. c. 90. C.
Furto facto, ope, vel conſilio, qua actione teneatur aliquis. T. 8. c. 511. C. & ſeq.
De furto , nunc plerumque agi criminaliter, & extra ordinem , non civiliter in duplum , vel quadruplum. T. 9. c. 624. C.
Furta,quæ vulgo repetundarum appellantur, ut coercenda . T. 1. c. 874. D.
Furtorum genera quatuor . T. 1. c. 408. C.
Furtorum quæſtiones cum lance, & licio evanuerunt. T. 1. c.231. C.
Furtorum genera quot. T. 1. c.230. B. & T. 8. c. 1079. D.
De furtis. T. 6. c. 139. C. & ſeq. & T. 9. c. 618. C. & ſeq.
Furtiva condictio. Vide, Condictio furtiva .
Furtiva res. Vide, Res furtiva .
Furtiva res an deſinat eſſe furtiva, ſi in domini poteſtatem redierit , ſcientis rem ſuam eſſe . T. 6. c. 322. A.
Furtiva condictio an detur in heredem furis. T. 8. c. 318. B.
Furtiva condictio venit in actionem familiæ erciſcundæ , & communi dividundo. T. 7. c. 511. A.
Furtiva res quærebatur cum licio , & lance, quid ſit . T. 7. c.614.A.
Furtiva res aut vi,vel clam poſſeſſa an uſucapi poſſit. T. 8. c. 267.D.
Furtiva res an poſſit uſucapi. T.10. c. 86. E. & c. 87. A.
Actio furti eſt noxalis, non autem condictio furtiva . T. 10. c. 425. C.
Furtiva ex cauſa etiam non domino datur furtiva condictio poſſeſſionis. T. 10. c. 957. B.
Furtivæ condictioni compenſatio opponi poteſt . T. 4. c. 1351. B.
Furtivæ rei vitium an purgari poſſit ſi res adoleſcentis ſurrepta redierit in poteſtatem curatoris . T.6. c. 145. B.
Furtivæ rei uſucapio an prohibita ſit . T. 6. c. 144. B.
Furtivæ rei uſucapio an inhibita ſit lege duodecim Tabularum . T. 6. c. 312. C.
Furtivæ ancillæ partus an ſit etiam furtivus.Ibid. D. & T. 8. c. 506. B.
Furtivæ res an uſucapi poſſint. T. 8. c. 948. B.
Furtivæ rei peremptæ condictio eſt. T. 10. c. 956. A.
Furtivè non omne quod fit, vel occupatur, furtum eſt. T. 1. c.1404. E.
In furtivam condictionem quid venit. T. 4. c. 334. A.
Furtivam rem qui ſciens habet, fur manifeſtus dicitur. T. 7. c. 63. D.
Furtivum tignum . T. 7. c. 613. C. & T. 8. c. 537. B.
Fuſia Caninia lex. Vide , Lex Fuſia Caninia.
Fuſia lex quænam fuerit,& quid per eam liceret . T. 8. c. 900. C. & ſeq.
Fuſia lex. Vide, Lex Fuſia.
Fuſtes,& flagella quomodo differant: T. 5. c. 752. D.
Fuſtes an infamiam irrogent . Ibid. E.
Fuſtium admonitio eſt, flagellorum autem caſtigatio. Ibid. E.
Fuſtibus qui ſubjici potuerint. T.5. c. 752. B. C.
Fuſtibus, ſive virgis cæduntur liberi homines , non flagellis , flagris, loris . T. 7. c. 126. E.
Futura hominibus incerta, & incognita . T. 1. c. 196. E. & c. 197. A.
Futura in rerum natura certa ſunt : T. 1. c. 196. E.
Futura an legari poſſint, ut partus. T. 7. c. 986. B.
Futura incerta ſunt , præterita ſunt certa. T. 4. c. 1202. B.
Futura non ſunt certa in hominum, rerumque natura . T. 4. c. 1426. D.
Futura hypothecæ an dari poſſint . T. 8. c. 614. D.
Futura rei cognitio non eſt certa in hominum natura . T. 4. c. 1426. E.
In futuris inſcitiam noſtram , non rerum naturam intuemur . T. 1. c. 196. E.
De futuro nonnunquam judicium conſtituitur . T. 9. c. 112. B.
De futurorum revelatione . T. 2. c. 1167. A.

Quod futurum eſt ; neceſſe non eſt evenire . T. 1. c. 1228. E.

G

Gabinia Abbatiſſa Sancti Gordiani, & Epimachii , vulgo S. Gabinii , & Luxorii. Tom. 6. c. 1041. D.
Gabinia lex fuit de verſura, non de uſura . T. 4. c. 46. C.
Gabinia lex non patitur , ne inopes uſuris obruantur,dum uſuris uſuras cumulant. Ibid. C.
Gagas lapis morbum Sonticum ſuffitu deprehendit . Tom. 8. c. 570. A.
Gajus quis, & quibuſnam temporibus vixerit. T. 1. c. 5. B.
Gajus Atejus Pacuvius cujuſnam diſcipulus fuerit. Tom. 1. c. 912. A.
Gajus Caſſius Longinus juriſconſultus ex qua matre natus . T. 1. c. 914. A.
Gajus Juventius quis , & qualis auctoritatis . T. 1. c. 911. C. D.
GajusScipio Naſica optimus a Senatu appellatus . T. 1. c. 910. B.
Gajus Papirius an diverſus a P. Papirio . T. 1. c. 892. A.
Gaji nomen cur ſervo tribuatur. T. 1. c. 5. B.
Gaji Caſſii commentarii. Ibid. B.
Gallia neſciente tueri humanam ſocietatem . T. 2. c. 1172. A.
In Gallia compenſatio fit ex reſcripto Principis nominatim . T. 4. c. 76. E.
In Gallia hodie adoptio , vel adrogatio filii eſt in uſu . T. 4. c. 619. A.
In Gallis Bonifacii decretum,quod extat in *Cap. quamvis pactum, de pactis in 6. libro* an ſervetur . T. 5. c. 385. B. an totus ſextus decretalium in eadem receptus fuerit . Ibid. B.
Galliæ Rex. Vide, Rex .
Gallinarum an ſit fera natura , T. 1. c. 64. C.
Gallinarum natura quænam ſit . T. 8. c. 930. C.
De Gallis,qui cum Alpes tranſgreſſi eſſent loca inculta per ſolitudines Italiæ,oppidum ædificare cœpiſſent,Senatus reſpondit, eos non rectè feciſſe , qui in alieno ſolo ædificare conati eſſent ſine permiſſu Romani Magiſtratus. T. 7. c. 344. C. D.
Cardiæ feudum, Vide, Feudum.
Garum quid ſit. T. 3. c. 224. A.
Garum exportari non debet . T. 9. c. 369. E.
De Gaſtaldiæ , & Guardiæ feudo . T. 2. c. 1188. E.
Gaſtaldus quid propriè . Tom. 2. c. 1190. A.
Gaſtaldus actor quis dicitur . T. 9. c. 419. D.
Geminatio aufert , & polluit tinctionem . T. 10. c. 825. D.
Gemma cedit annulo.T. 1. c.1113. D.
Gemmæ , & lapilli cujuſnam ſint . T. 8. c.930. C.
Gemmarum appellatione quæ comprehendantur . T. 3. c. 272. C. D.
Genearchicum quid. T. 3. c. 203.E.
Gener quis dicatur.T. 3. c. 149. D.
Gener an ex teſtamento actionem habeat . T. 8. c. 1051. C.
Gener . T. 8. c. 210. A.
Genera purgationis olim tria erant. T. 2. c. 1195. C.
Genera dicuntur , quæ communi quadam ratione comprehenduntur . T. 1. c. 1198. D.
Genera dominii in jure noſtro quot ſunt , & quæ illa ſunt . T. 4. c. 165. C.
Inter genera legatorum olim erat differentia , & quæ . T. 4. c.440. E. hodie ea eſt ſublata ex conſtitutione Juſtiniani Imperatoris . Ibid. E.
Genera alia eſſe prima, & antiquiſſima , & generalia . T. 4. c. 330. B. C.
Genera cauſarum , ſive titulorum , & poſſeſſionum diſtinctiones tot ſunt , quot ſunt juſtæ cauſæ adquirendi dominii. T. 5. c. 716.E. & c. 717. A.
Genera incertæ res ſunt , quia nec ſunt , ſed intelliguntur eſſe . T. 5. c. 401. D.
Genera vindicationum plura ſunt . T. 5. c. 374. A.
Genera apud Juriſconſultos quænam, & qualia ſint apud Dialecticos . T. 6. c. 151. C.
Genera, & ſpecies incertæ res ſunt. T. 7. c. 645. C.
Genera inſunt ſpeciebus , & ſpecies generibus . T. 8. c. 188. D.
Generale judicium ſocietatis quod ſit , & dicatur . T. 5. c. 483. A.
Inter generalem obligationem pignoris , & ſpecialem differentia quæ . T. 4. c. 1281. A.
In generali hypotheca prioris ineſt ſpecialis. T. 4. c. 949. D.
Generali hypothecæ , quæ ſpeciali ſubjicitur,ſemper ineſt tacita conditio, ſi ſpecialis idonea non ſit . T. 4. c. 950. E.
De generali abolitione . Tom. 9. c. 1474. E.
Generalia judicia. Vide, Judicia .
Generalis obligatio quæ eſt . T. 4. c. 1282. A. rei alienæ pignus non eſt,ejus verò emptio venditio eſt. Ibid. E.
Generalis ſermo nullus adeo eſt, a quo tacitè quædam non excipiuntur ex mente loquentis . T. 4. c. 977. A.
Generalis fideicommiſſarius an Falcidiam detrahat . T. 4. c. 221.E. excipiuntur quidam caſus . Ibid. E.
Generalis ſermo ſemper aliquas habet exceptiones . T. 5. c. 777. E.
Generalis certi condictio,quæ certæ rei, pecuniæve eſt , ſtricti judicii appellatur . T. 5. c. 399. E.
Generaliter pleraque ſunt vera,quæ ſumpta ſpecialiter falſa ſunt , & contra . T. 4. c. 449. E.
Generaliter , & indiſtinctè ſcripta cur falſa , ſpecialiter ſcripta cur vera ſint. T. 5. c. 266. B.
Generaliter poſitum eſt, cum ſervo nullam actionem eſſe . T. 5. c. 377. E.
Generaliter ſi legetur, quid agendum . T. 8. c. 992. A.
Generatio quælibet gradum facit . Tom. 8. c. 209. C. & c. 219. C.
Generationis hominum, qui generare non poſſunt , quot ſpecies . T. 1. c. 1057. E.
Genere quodam , quemadmodum his verbis utantur Juriſconſulti . T. 3. c. 94. B. C.
In genere liberalitatis eſt legatum. T. 4. c. 510. C.
Genere communi continantur corpora nummorum , non ſpecies . T. 7. c. 629. B.
Generi derogatur per ſpeciem . T. 4. c. 801. E. potior eſt in jure , qui ex ſpeciali legato , quàm qui ex generali rem petit . Ibid. c. 803. A.
Generi nullum ſubeſt corpus . T. 4. c. 716. B.
An generi per ſpeciem derogetur ſupellectili legatâ , vel inſtructo prædio generaliter, ſi ſpecies quædam ejuſdem recenſeantur. T. 4. c. 1121. E. & c. 1123 A.
Generi per ſpeciem derogatur in toto jure. T.4. c.811. C. & c.1466. C.
Generi per ſpeciem derogari . T. 7. c. 1355. D.
Generis ſtipulatio. Vide, Stipulatio .
Generis verbum legatum contrahit. T. 4. c. 409. B.
Generis alterius eſt id , cujus causâ quid comparatur, quàm ſit id , quod ejus causâ comparatur . T. 4. c. 1236. B.
Generis , & gentis differentia quæ T. 4. c. 81. D.
Generis verbum contrahit legatum, verbum ſpeciei dividit, diſcinditque. T. 5. c. 1200. A.
Generis nomen eſt cognatio . T. 5. c. 545. C.
Generis unius an infinitæ ſpecies eſſe poſſint. T. 8. c. 265. B.
Generum ſtipulatio quænam ſit. T. 6. c. 151. E.
Geneſeos liber vocatur ab Hebræis *In principio* . T. 10. c. 164. C. D.
Genethliaci . T. 9. c. 1437. C.
Genitum , & factum inter ſe differunt. T. 8. c. 520. C. D.
Gens, & genus in quo differunt. T. 4. c. 81. D.
Gens eſt,quæ ex multis familiis conſtat. T. 10. c. 778. E.
De gente ſi quæritur , uterque probare debet. T. 7. c. 868. A.

Gen-

Digitized by Google

Gentem mutat adrogatio. Vide, Adrogatio.

Gentem plures ſtirpes conficiunt. T. 4. c. 81. D.

Gentem habere quid ſit. T. 7. c. 867. B.

Gentem eſſe ubi dicatur. T. 8. c. 509. E.

Gentem habere eſt jura gentilitatis, ſeu familiæ habere. Tom. 10. c. 464. C.

Gentes quæ dicantur. T. 1. c. 3. B.

Gentiles ad hereditatem vocantur, deficientibus agnatis. Tom. 4. c. 1090. E.

Gentiles qui dicuntur. Ibid. E.

Gentiles qui ſint, & dicantur. T. 5. c. 776. D.

Gentiles ab agnatis ſeparandi. T. 8. c. 509. C.

Gentiles qui. Ibid. C.

Gentilibus quando hereditas deferatur. T. 5. c. 776. D.

Gentilis quis dicitur. T. 4. c. 81. C.

Gentilitas ut amittatur. Tom. 7. c. 867. C.

Gentilitas, & agnatio an differant. T. 8. c. 509. C.

Gentilitas quale jus. Ibid. D.

Gentilitas amittitur capitis deminutione. T. 7. c. 867. C. & T. 10. c. 597. C.

Gentilitatis jura habere quid. T. 7. c. 867. B.

Gentilitia jura hodie in uſu non ſunt. T. 4. c. 1091. A.

Gentilium nomina ſunt civilia. T. 8. c. 190. B.

Gentilium nomen refertur ad plures ſtirpes, quæ ex eadem progenie, agnatorum ad propriam ſtirpem. T. 10. c. 597. C. & T. 7. c. 867. C.

Gentilium nomen unde ductum. T. 10. c. 830. E.

Gentis, & generis differentia quæ. T. 4. c. 81. D.

Genua Miſericordiæ conſecrata. T. 1. c. 1152. A.

Genua patria mercatorum. T. 6. c. 1149. E.

Genuenſes Mediolanenſes incolæ. T. 6. c. 820. B.

Genus commune eſt homo, diverſa ſpecies. T. 1. c. 1199. A.

Genus multa continet. Tom. 3. c. 405. D.

Genus non dividitur, niſi numero. T. 1. c. 1198. D.

Genus ex pluribus ſtirpibus manat, agnatio ex una ſtirpe. T. 4. c. 81. D.

Genus generale quod eſt, & quid differt a ſpeciali, T. 4. c. 330. B. C. omne genus eſt incertum. Ibid. D.

Genus publicanorum omnibus eſt inviſum. T. 4. c. 453. C.

Genus generale, vel genus ſpeciale. T. 4. c. 448. C.

Genus non derogat generi. T. 4. c. 803. B.

Genus non derogat ſpeciei. Ibid. C.

Genus ex una ſtirpe manat, gens ex pluribus. T. 4. c. 81. D.

Qui gentis, vel gentem ſe habere dicit, onus probandi ei incumbit. T. 4. c. 80. D.

Genus, & totum in quo differunt. T. 4. c. 448. E.

Genus, & gens in quo differunt. T. 4. c. 81. D. & T. 7. c. 867. C.

Genus idem, ſimilemve materiam, non eandem in mutuo recipimus, niſi ita actum ſit, pro auri maſſa parem auri maſſam, ſervatâ, & redditâ eâdem quantitate, naturâ, & bonitate. T. 5. c. 391. A. B.

Genus petitur, aut repetitur, ſi pecunia certa petitur, non corpus certum. Tom. 5. c. 405. B.

Si genus aliud recipimus, ut pro tritico vinum, non eſt mutuum. T. 5. c. 390. C.

Genus, vel gentem ſi quis dicatur habere, qui probare debeat. Ibid. B.

Genus ad probandam ſpeciem non valet. T. 7. c. c. 1158. C.

Genus idem an ex duobus cauſis lucrativis peti poſſit. Tom. 8. c. 345. D.

Genus eſſe ubi dicatur. T. 8. c. 509. E.

Genus de omnibus, & de ſingulis, ſpeciebus dicitur. T. 10. c. 26. D.

Genus, gens, agnatio, familia, domus, ſtirps, idem in juris libris ſignificant. T. 10. c. 464. C.

Genus, & operæ non niſi numero diviſionem recipiunt. Tom. 10. c. 537. D.

Genus an minuat genus. Tom. 10. c. 1116. A.

Geometræ quibus immunitatibus gaudent. T. 2. c. 769. A.

Geometræ a tutelis excuſantur. T. 1. c. 1024. E.

Geometrica proportio ſervatur in diſtributionibus. T. 4. c. 289. C.

Geometrica proportio quæ eſt. Ibid. D.

Geometrica proportio in partibus hereditatis ſervanda. T. 6. c. 190. E.

In gerendis negotiis Sempronii aliquis negotium quoque Titii geſſit ignorans, quæritur, an Sempronio teneatur iſte actione negotiorum geſtorum, non tantùm Sempronii, ſed etiam Titii negotii nomine. T. 4. c. 873. D.

Gerentibus rem alienam non interdici rerum ſuarum alienatione. T. 9. c. 387. E.

Gerere ſe pro herede eſt adquirere hereditatem. T. 4. c. 1265. A.

Germani fratres qui ſint. T. 3. c. 149. A. & T. 2. c. 1121. D.

Germani puellas ſine dote collocabant. T. 2. c. 1069. C.

Germani qui dicuntur. T. 9. c. 918. A.

Germania ſuperior quæ eſt. T. 4. c. 841. A.

Germania inferior quæ. Ibid. A.

Germaniæ inferioris, & ſuperioris ſitus quis. Ibid. A.

Γεγεννημένον. T. 2. c. 27. E.

Geſſata quid ſit. T. 2. c. 1179. A.

Si non geſſerit tutor. Tom. 9. c. 598. E.

Geſta per vim, & metum irrita eſſe debent. T. 1. c. 639. C.

Geſta inter alios aliis non nocere. T. 9. c. 1101. C.

Geſtarum rerum veritas an vitietur erroribus. T. 6. c. 639. A.

Geſti appellatio latiſſimè manat. T. 4. c. 859. A.

Geſtio pro herede eſt ſpecies adquirendæ hereditatis. Tom. 4. c. 907. D.

Geſtio pro herede magis eſt animi, quàm facti. T. 4. c. 28. D.

Geſtio pro herede in extraneo, in ſuo herede eſt immiſtio. T. 4. c. c. 1265. A.

Geſtio, ſeu geritio pro herede, non eſt tantùm actus viventis, ſed et morientis. T. 4. c. 1079. A.

Geſtio tutelæ an quaſi contractus ſit, & de in rem verſo. Tom. 6. c. 613. E.

Geſtio negotiorum. Vide, Negotiorum geſtio.

Geſtio pro herede quomodo fiat: T. 8. c. 989. C.

De geſtis, quæ in publica monumenta redacta ſunt, ex quibus petitur fides rerum geſtarum, quibuſque fides publica conſtat. T. 9. c. 1091. B. nullâ ratione infirmari, aut retractari poſſunt. Ibid. B.

Geſtor ad aliquid. T. 5. c. 1434. B.

Geſtor negotiorum rem alienare non poteſt. T. 4. c. 879. D.

Geſtor negotiorum. Vide, Negotiorum geſtor.

Geſtor negotiorum quando non tantùm præſtat dolum, & culpam, ſed etiam caſum fortuitum. T. 6. c. 13. C.

Geſtor, & procurator in quo differunt. T. 9. c. 358. A.

Geſtor negotiorum, etiam leviſſimam culpam præſtat. T. 9. c. 357. E. quando dicitur procurator. Ibid. E.

Geſtor noſter ſi pecuniam mutuam ſumpſerit, an ex mutuo teneamur. T. 9. c. 314. A.

Geſtor rem domini emere vetatur. T. 9. c. 376. A. & T. 10. c. 656. E.

Geſtor non repetit ſumptus, niſi vicerit. T. 10. c. 651. A.

Geſtor quaſi libertus agens negotia patroni, an poſſit repetere ſumptus, quos fecit in adminiſtratione. T. 10. c. 889. C.

In geſtore affectio, contemplatio, & providentia, quæ illum reſpicit, nulla eſt. T. 6. c. 15. C.

Geſtores, & procuratores voluntarii quinam ſint. T. 10. c. 888. E.

Geſtoris error an vitiet, aut mutet veritatem. T. 6. c. 639. A.

Geſtum communiter qua actione vindicetur. T. 5. c. 491. A.

Non quod geſtum eſt, ſed quod conventum eſt, in mandato ſpectatur. T. 6. c. 14. D.

De eo, quòd geſtum eſt ante communionem, an detur actio communi dividundo. T. 7. c. 579. D.
Geſtum ex contractu, qui exigit diligentiam exactiſſimam. T. 9. c. 494. C. in eo culpa leviſſima præſtatur. Ibid. D.
Geſtus eſt plus, quàm tacitus conſenſus. T. 7. c. 654. E.
Gibellini qui. T. 6. c. 829. A.
Γεώργια. T. 6. c. 142. A.
Gladiatores penitus tollendi. T. 2. c. 832. D.
Gladiatorum ſpectacula ſublata. T. 3. c. 368. B.
Ad gladiatorum ludum damnati intra annum conſumendi. T. 10. c. 738. B.
Gladii, atque Stolæ militaris jus Præſides habuerunt. T. 4. c. 833. A.
Gladii jus, vel clamidis Proconſules non habuerunt. T. 4. c. 832. E.
Gladii jus habet Conſul, jus verò relegandi non habet. T. 4. c. 14. D.
Gladii jus cui eſt, eidem & animadverſio in milites. T. 4. c. 833. A.
Gladii jus. Vide, Jus gladii.
Gladii pœna gravior eſt, quàm metalli. T. 5. c. 1160. D.
Gladii pœna pro ludo gladiatorio. Ibid. E.
Gladii poteſtas merum imperium. T. 8. c. 694. E.
Gladii poteſtatem ſibi datam nemo ad alium transferre poteſt. Ibid. D.
Gladii poteſtas eſt ſumma pars meri imperii. T. 7. c. 77. C.
Gladii poteſtas quando permiſſa, & cui data ſit. T. 7. c. 76. C. D.
Gladii jus quid dicatur. T. 7. c. 77. B.
Gladii poteſtas unde accipiatur. Ibid. A.
Gladii jus quodnam ſit. T. 10. c. 383. E.
Jus gladii an ſemper, & omnibus Præſidibus ſit datum. T. 10. c. 383. E. c. 384. A.
Qui jus gladii habet, ſæpe non habet jus confiſcandi, nec deportandi. T. 10. c. 385. A.
Gladii omnis animadverſio eſt meri imperii. T. 10. c. 793. B.
Gladii pœna nobilior eſt. T. 10. c. 827. E.
Gladio cingi proprium eſt militis, T. 4. c. 1076. A.
Gladio puniri jubet, qui in aliquem animadverti jubet. T. 4. c. 16. A.
Ad gladium damnati, æquè vel ſtatim conſumuntur, vel intra annum conſumendi ſunt. T. 3. c. 367. E.
Ad gladium damnare. T. 4. c. 16. B.
Gladium geſtare Romæ Senatoribus quando licebat. T. 4. c. 1076. B.
Ad gladium damnatio. T. 5. c. 1160. D. Vide, Damnatio.
Glandem, ex aliena arbore in ſuum fundum cadentem, ſiquis miſſo pecore depaſcat, quomodo teneatur. T. 7. c. 617. C. & c. 851. E. & c. 852. A.
Glandis nomine quid ſignificetur. T. 1. c. 855. B.
Glandis appellatione in jure omnes fructus ſylveſtres continentur. T. 7. c. 851. D.
Glandis appellatione omnes fructus ſylveſtres continentur. T. 10. c. 453. E.
Glaaer verbum Gallicum ut dicatur Græcè, & Latinè. T. 8. c. 514. B.
Glans caduca. T. 7. c. 617. B.
Glans caduca an pertineat ad emptorem. T. 8. c. 514. D.
Glarea quid ſit, aut ſignificet. T. 5. c. 678. E.
Gleba, ideſt, glebalis functio. T. 2. c. 892. C.
Gleba Senatoria. Ibid. D.
Glebale aurum. Vide, Aurum glebale.
De Glicia lege. T. 3. c. 39. D. & c. 400. B.
Glicia lex. T. 4. c. 364. E.
Glicia lex. Vide, Querela.
Gloſſa Accurſii delenda quæ. T. 4. c. 250. C.
Gloſſa in *l. 42. §. Fugitivus. ff. mandati* rectè ſentit. Tom. 5. c. 470. B. C.
Gloſſæ non minùs ſtudioſum eſſe decet, quàm ipſius Textus, refert Cujacius. T. 4. c. 204. C.
Gloſſam emendare abſurdum non eſſe dicit Cujacius. Ibid. C.
Gloſſam ad *l. 8. de in diem addict.* delendam eſſe cenſet auctor. T. 5. c. 509. D.
Gloſſema causâ cognitâ rejicit auctor. T. 5. c. 106. B.
Gloſſemata in jure formulis ſolent eſſe intermiſta. T. 10. c. 90. C.
Cogravii. T. 2. c. 1184. C.
Gothi Arriani ad fidem Catholicam reducti. T. 6. c. 842. E.
Gothi quomodo allecti in Italiam. T. 10. c. 1002. B.
Gothia olim Narbonenſis Provincia vocabatur. Vide, Narbonenſis Provincia.
Gothia Provincia, quæ nunc dicitur *Languedoc*. T. 6. c. 925. B.
Gothia, vulgo *Languedoc* Provincia. T. 9. c. 1080. C.
Gothis nulla natio barbara fuit civilior. T. 10. c. 857. D.
Graccaria lex. T. 4. c. 365. B.
Graculos inter ſegetum calamitates numerari. T. 3. c. 448. B.
Græca lex, qua proponitur frater fratri legaſſe digitum aquæ. T. 4. c. 896. B.
Græca quoque antiqua numiſmata Legatos vocant Proprætores. Tom. 4. c. c. 831. E. & Dio eos vocat πρεσβευτὰς ἀντιστρατήγους. Ibid. E.
Græcâ linguâ ſcripta teſtamenta ante Theodoſium non valebant. T. 7. c. 1424. C. D.
Greca verba an directa ſint. T. 7. c. 958. A.
Græca lingua utrùm poſſit juri inſervire. T. 8. c. 1050. D.
Græca lingua caponem, vervecem, porcum, proprio exprimere vocabulo non poteſt. T. 8. c. 584. D.
An græcè fideicommitti poſſit. T. 8. c. 995. C.
Græci Auctores, qui linguæ latinæ imperiti ſunt, & eorum ineptiæ. T. 9. c. 505. A.
Græci verbum delegare quomodo accipiunt. T. 4. c. 932. A.
Græci ad Lunæ curſum annum primò fecerunt. T. 8. c. 559. B.
Græcorum error. Tom. 9. c. 1371. C.
Gradiles panes. T. 2. c. 691. E.
De gradibus, ac de eorum lineis, & jure. T. 1. c. 460. D. E. c. 461. A. & ſeq.
De gradibus, & affinibus, & nominibus eorum. T. 8. c. 209. B. & ſeq.
In gradibus inteſtati ſucceſſionis eſt ſucceſſio ex titulo *quis ordo, &c.* non ex titulo *de ſucceſſorio edicto*. T. 8. c. 199. A.
In gradibus cognationis eſt ſucceſſio ex titulo *de ſucceſſorio edicto*. Ibid. A.
Gradibus deficientibus ad ſucceſſionem fiſcus invitatur. T. 8. c. 162. E.
Quo gradu defuncto ſum cognatus, eodem ſum affinis ejus uxori. T. 4. c. 976. C.
Gradu primo quot perſonæ contineantur. T. 8. c. 119. E. ſecundo quot. Ibid. E. tertio quot. Ibid. c. 221. A. quarto quot. Ibid. c. 222. B. ultimo quot. Ibid. c. 224. E.
Graduum agnationis vetuſtiſſima deſcriptio. T. 3. c. 164. B. C.
Graduum affinitatis effigies. T. 3. c. 165.
Graduum nomina deficiunt in tritavo, & in trinepote. T. 7. c. 119. A.
De graduum cognationis ordine tractat titulus *de ſucceſſorio edicto*, non de ordine graduum inteſtati. T. 8. c. 232. D.
Graduum nomina quædam naturalia, quædam civilia. T. 8. c. 190. B.
Graduum cognationis obſervatio quædam in nuptiis contrahendis. T. 8. c. 216. C.
Graduum duæ ſunt qualitates, quidam gradus ſunt inteſtati, quidam cognationis. T. 8. c. 198. D.
Graduum modus ut obſervandus. T. 8. c. 192. B. C.
De graduum priorum, & poſteriorum ſucceſſione. Tom. 8. c. 198. E.
De graduum numeratione. T. 8. c. 209. B.
Ad gradum ſextum, cognatio finitur lege Julia, & Papia. T. 4. c. 1091. C.
Gradum facit quælibet generatio. Vide, Generatio.

Digitized by Google

Gradum ſacit generatio quælibet. T. 8. c. 209. C. & c. 219. C.
Gradus ſimplex, & gradus geometricus quo differunt. Tom. 1. c. 1119. C.
Gradus cognatioois. T. 1. c. 827. C.
Gradus non ex heredum numero, ſed ex ratione ſucceſſionis æſtimautur. T. 1. c. 1055. C. D.
Gradus ſucceſſionis conſtituuntur ſeptem. T. 1. c. 462. C.
Gradus cogoationis ſex, vel ſeptem. T. 1. c. 173. C.
Grados inteſtati alii, cognationis alii. T. 1. c. 827. C.
Gradus affinitatis nulli cur. Ibid. D.
Gradus bifariàm accipiuotur. T. 2. c. 390. D.
Gradus affinitatis nulli propriè ſunt numerandi. T. 4. c. 976. C.
Gradus affinitatis jure civili oulli ſuot. T. 6. c. 1119. C.
Gradus affinitatis, & genera affinitatis differunt. T. 6. c. 1119. D.
Gradus cognationis in linea tranſverſali variè computantur jure Pontificio, & jure Civili. T. 6. c. 1118. C. D.
Gradus quomodo accipi oporteat in ſubſtitutionibus. Tom. 7. c. 898. C.
Gradus cognationis quomodo numerantur. T. 8. c. 1035. A. & ſeq.
Gradus qui obſervantur inter fratres. T. 8. c. 217. B.
Gradus ſucceſſionis quot olim erant. T. 8. c. 162. E.
Gradus gradui an ſuccedat. T. 8. c. 198. D.
Gradus jure civili quomodo numerantur. T. 8. c. 218. B.
Gradus ejuſdem ſucceſſio non eſt, ſed jus accreſcendi. T. 8. c. 199. A.
Gradus agnatorum quot. T. 8. c. 179. D.
Gradus unde ſic appellati. T. 8. c. 209. D.
Gradus alii ſunt inteſtati, alii cognationis. Ibid. B.
Gradus quemadmodum alii aliis ſuccedant. T. 8. c. 196. C. & ſeq.
Gradus cum dicimus, cogoationis gradus dicimus. T. 8. c. 209. B.
Gradus affinitatis, vel affinium oulli ſunt. Ibid. E.
Gradus parentum quot. Tom. 8. c. 219. C.
Gradus plures heredum an teſtator facere poſſit. T. 8. c. 141. A. an eorum ordo ſervetur in adeunda hereditate, & admittenda poſſeſſione. Ibid. A.
Gradus ſucceſſionum ab inteſtato quot ſint. T. 8. c. 164. E. & ſeq.
Gradus liberorum plerumque dividitur in ſeptem gradus. Tom. 8. c. 198. E.
Gradus cognationis in ſucceſſione. T. 9. c. 667. A. & ſeq.
Gradus cognationis eſt nota intenſionis, aut remiſſionis cognationis. T. 10. c. 500. D.
Gradus accreſcens quis ſit, & cur ita vocetur. T. 10. c. 501. C. D.
Gradus ſinguli parentelæ continent ſexdecim perſonas. T. 10. c. 502. B.
Grabatum an dicatur de lecto pretioſiore. T. 6. c. 750. C.
Grammaticales leges. T. 8. c. 512. C. D.
Grammaticam artem ſcripſit Quintus Rhemmius Palœmon. T. 4. c. 1473. B. C.
Grammatici, & Grammatiſtæ quid differuot. T. 1. c. 1025. B.
Grammatici decreto probati, & immunes facti, contrario decreto improbari poſſunt ex cauſa. T. 2. c. 755. C.
Grammatici a ſordidis muneribus eacuſantur. T. 2. c. 748. B. C.
Grammatici a tutelis excuſantur. T. 1. c. 1024. B.
Grammatici dicont, adverbia eſſe pandectas omnium partium orationis. T. 4. c. 632. D.
Grammaticorum officium, ac dignitas. T. 2. c. 908. B.
Grammaticorum Homerus appellatus eſt Apollonius. T. 6. c. 91. E.
Granaria quæ ſiot, & ao ad emptorem ædium pertioeant. T. 7. c. 783. C. D.
Graſſandi copia major eſt Præſidibus in Provinciis. T. 10. c. 869. D.
In graſſatores rotæ ſupplicium a Franciſco Francorum Rege iostitutum. T. 3. c. 77. E.
Graſſatores quinam dicantur, & in quo a larronibus differant. T. 8. c. 1090. B.
Graria bona matrimonium dirimi. T. 2. c. 1070. B.
Gratiæ expectativæ an recipiendæ. T. 6. c. 991. A.
Gratianus Monachus S. Proculi Bonooiæ. T. 6. c. 1102. C.
Gratiosè quod fit io reipublicæ perniciem, nullius eſt momenti. T. 2. c. 643. C.
Gratis naviganti, & damnum injuriâ paſſo, quæ actio adversùs naotam competat. T. 5. c. 318. E. & c. 319. A. B.
Gratius eſt pietatis, quàm poteſtatis nomen. T. 8. c. 183. B. C.
Gratuita negotia ſunt mutuum, & commodatum. T. 5. c. 419. B.
De gratuito munere non eſt judicandum. T. 9. c. 1185. D.
Gratuitum eſt commodatum, ſicut & mutuum. T. 7. c. 625. C.
Gravare ſe invicem in contractibus conceſſum eſt. T. 5. c. 522. E. & c. 523. A.
Graviore pœnâ videtur cum reo tranſactum de fama. T. 4. c. 848. D.
Graviores uſuræ. Vide, Uſuræ graviores.
Gravilcanorum Colonia. T. 3. c. 292. A.
Gravitas tribuitur Præſidi, aut Procuratori Cæſaris. T. 10. c. 663. E
Gregarii milites qui dicuntur. T. 4. c. 831. D. & Tom. 7. c. 129. B.
Gregarius miles quis dicitur. T. 9. c. 937. C. & c. 1453. B. *propoſer les griefs*, reddere cauſas appellationis. Ibid. 801. B.
Grege ovium legato arietes quoque continentur. T. 1. c. 436. E.
Grege legato quæ contineantur. T. 5. c. 2199. E.
De grege legato, ſi grex ad unum bovem redierit cæteris extinctis, an bos debeatur legatario. T. 7. c. 1177. C.
De grege legato. T. 7. c. 231. C.
Grege legato, ao ea debeantur, quæ non deberentur, ſi teſtator ſtatim deceſſiſſet. T. 7. c. 1475. B.
Grege legato, ſi ad unum bovem grex redierit, an ille debeatur. T. 7. c. 1007. C.
Gregem vindicari poſſe per actionem io rem. T. 6. c. 433. D.
Gregem an faciat unus bos. T. 7. c. 1006. C.
Gregi quot capita ſufficiant ad eum conſtituendum. T. 5. c. 281. C.
Gregis ſiogola capita per ſe poſſidentor, & uſucapiuotur. T. 1. c. 1131. E.
Gregis uſusfructus quemadmodum extinguitur. T. 1. c. 1330. C.
De gregis dominici jure. T. 2. c. 883. D.
Gregis legatum an augeri, vel minui poſſit. T. 7. c. 1006. B.
Gregis uſufructu legato, ſi grex ad uoum bovem redierit, an debeatur. Ibid. B.
De gregis vindicatione. T. 7. c. 231. C.
Gregis capita fructuarius ſupplere tenetur. T. 8. c. 664. C.
Gregorius I. optimus Pontifex, & doctiſſimus. T. 6. c. 1094. B.
Gregorius I. auctor computationis graduum cognatioois ſecundùm jus Pontificium. T. 6. c. 1119. A.
Gregum hereditariorum partus an in petitionem hereditatis veniat. T. 5. c. 265. A. B.
Grex accipitur pro uno, & ſpeciali corpore. T. 7. c. 232. B.
Grex comparatur cum acervo frumenti. T. 7. c. 236. E. & c. 237. A.
Grummi ſunt finium lapides. T. 7. c. 476. B.
Grunda quid. T. 1. c. 833. E.
Grundia quid. T. 7. c. 405. E.
Gruum agmina inter ſegetum calamitates numerari. T. 3. c. 448. C.
Guarent vox Gallica unde, T. 2. c. 1288. C.
Guelphi qui. T. 6. c. 829. A.
Gyarus inſula. T. 1. c. 1034. B.
Gymnaſiarchæ qui ſint. Tom. 1. c. 1026. D.
Gymnicum certamen vetitum. T. 2. c. 824. E.
Gyneciaria mulier. T. 2. c. 793. C. & ſeq.
Gyneciarii occultator ut multandus. T. 2. c. 793. E.
Gyneciarii quinam ſint. T. 2. c. 793. B. & T. 10. c. 728. E.
Gypſus inſula eſt Ægypti, metallorum ferax. T. 3. c. 210. B.

Habe

H

HAbe, aut have pro Ave. T. 1. c. 416. E. & Tom. 3. c. 8. A. B.

Habens non per ſe aliquid, an per fidejuſſorem habere poſſit, T. 7. c. 102. B.

Habere, poſſidere, tenere diſtant, T. 1. c. 1189. D.

Habere licere, ut accipiendum. T. 1. c. 1187. D.

Habere licere non ſatis eſt venditorem emptori præſtare. T. 1. c. 1444. A.

Habere jus ſignificat. T. 1. c. 1189. D.

Sibi habere, ſibi poſſidere, jus ſignificant. Ibid. D.

Habere poſſumus quædam, quamvis ea nobis utilia non ſunt. T. 4. c. 895. D.

Habere quod quis ex ſua perſona non poteſt, hoc ſæpe per extraneum, & per alterius perſonam habere poteſt. T. 4. c. 128. D. & c. 584. A.

Habere verbum ambiguum eſt. T. 6. c. 356. E. accipitur pro detinere, vel tenere. Ibid. E.

Habere verbum cum effectu accipitur in ſtipulationibus partis, & pro parte. T. 7. c. 1104. D. E. & T. 8. c. 602. C. & ſeq.

Habere nemo dicitur id, quod pecunia parare poteſt. T. 8. c. 553. B.

Habere eſt verbum proprium naturalis poſſeſſionis. T. 9. c. 1008. D.

Habere eſt verbum juris. T. 10. c. 512. E.

Habere, tenere, poſſidere ſolent ſeparari. T. 10. c. 534 C.

Habere quid ſit, T. 10. c. 830. D.

Verbum habere importat dominium. T. 10. c. 1071. A.

Habitandi jus ſi gratuitò conceditur, an intelligatur eſſe commodatum, T. 7. c. 833. D. E.

Habitantibus pluribus in cœnaculo, unde quid ejectum, vel effuſum eſt, an ſinguli teneantur in ſolidum, & an uno ſolvente cæteri liberentur. T. 7. c. 88. E.

Habitare an prohiberi poſſit ab herede is, cui annua ex reditu fundi relicta ſunt. T. 7. c. 1313. A.

Habitatio non domum, ſed jus habitandi ſignificat. T. 1. c. 81. A. & T. 10. c. 454. B.

Habitatio in facto potius, quàm in jure conſiſtit. Ibid. A.

Habitatio uſum imitatur. T. 5. c. 750. A.

Habitatio ut ab uſufructu diſtet. T. 1. c. 81. A. B.

Habitatio per legatum data, morte legatarii finitur. T. 1. c. 806. B.

Habitatio poteſt alii locari, uſus verò non. T. 4. c. 502. A.

Habitatio non amittitur capitis minutione. Ibid. A. quibus modis amittitur. Ibid. A. B.

Habitatio facti eſt potiùs, quàm juris. T. 4. c. 502. A. B. capitis minutione non perimitur. Ibid. B.

Habitatio eſt individua, nec pro parte præſtari poteſt. T. 4. c. 1177. E.

Cui habitatio competit, an poſſit eam alii locare, non etiam donare. T. 4. c. 501. E.

Habitatio facti nomen eſt, uſus juris eſt nomen. T. 4. c. 502. B.

Habitatio cui legata eſt, an poſſit ſeorſim ſine ſe aliis concedere, ſeu donare. T. 4. c. 501. D.

Habitatio quid eſt. Ibid. C.

Habitatio, & uſus in quo differunt. T. 4. c. 502. A.

Habitatio. Vide, Uſus.

Habitatio legata non amittitur capitis deminutione, vel non utendo. T. 5. c. 1195. C.

Habitatio in quo conſiſtit. Ibid. D.

Habitatio bifariàm accipitur, nempe pro ſervitute, & pro jure ſervitutis. T. 6. c. 748. D.

Habitatio ab uſu, & uſufructu ædium quid diſtet. T. 7. c. 1335. E. c. 1336. A.

Habitatio an capitis deminutione, vel non utendo amittatur. T. 7. c. 1350. D.

Habitatio an etiam commodari poſſit. T. 7. c. 833. D.

Habitatio eſt individua. Tom. 7. c. 1310. D.

Habitatio lege venditionis habitatoribus ſi recepta eſt, an omnibus in ea habitantibus præter dominum recepta habitatio ſit, T. 7. c. 818. C.

Habitatio quid ſignificat. T. 7. c. 833. D.

Habitatio non eſt ſpecies domus, aut pars. T. 7. c. 1377. D.

Habitatio ſi legetur inquilino, plenam conductionis liberationem ei legatam videri. T. 7. c. 1366. B.

Habitatio legata an ſit uſus, vel uſusfructus. T. 8. c. 946. C.

Habitatio an commodari poſſit. T. 10. c. 454. B.

Habitatio eſt nomen juris, ſed non tam in jure, quàm in facto conſiſtit. Ibid. C.

Habitationis onere finito, morte libertorum, an heres quicquam ab emptore domus exigere poſsit. T. 4. c. 947. A.

Habitationis legatum libertis relictum quando finitur. Ibid. A.

Habitationis legatum. Vide, Legatum.

Habitationis legatum an finiatur morte legatarii, & ejus anni commodum, quo deceſsit, ad heredem ejus tranſmittatur. T. 7. c. 1347. C.

Habitationis relictæ legatum an ab initio cujuſque anni peti, & in heredem tranſmitti poſsit. Ibid. B.

Habitationi plus ineſſe videtur, quàm uſui nudo. T. 4. c. 502. A.

Habitationem donare plus eſt, quàm locare. T. 4. c. 501. E.

Habitationem legatam neque uſum neque uſumfructum videri, ſed quaſi proprium aliquod eſſe jus, ſejunctum ab uſu, & uſufructu. T. 7. c. 1338. C.

Habitationem ſi teſtator legaverit libertis, quos codicillis deſignaſſet, nullis deſignatis, an legatum nullum ſit. T. 7. c. 1353. C. D.

Habitatione fruitur, qui locat, percipiendo mercedem. T. 4. c. 501. E.

Habitatione legatâ an videatur domus legata, id eſt, proprietas. T. 4. c. 502. B.

Habitatione legatâ, dies ejus legati cedere ab initio cujuſque anni. T. 7. c. 1346. E. plura eſſe legata, nempe quotannis legatarius vixerit, tot intelliguntur eſſe legata. Ibid. E.

Habitatione relictâ, quoad vivet legatarius, an unum legatum eſſe videatur, an repetitum intelligatur. Ibid. E. & c. 1347. A. B.

Habitator ædium an ea, quæ ædibus adjecit, evellere poſſit, aut vindicare finitâ conductione. T. 7. c. 328. E. & c. 329. A.

Habitatores cœnaculi, ex quo quid dejectum eſt, an omnes teneantur. T. 7. c. 64. A.

Habitatorum nomine in jure qui intelligantur. T. 7. c. 818. D.

Habitus omnis eſt [illegible]. T. 3. c. 249. C.

Habitus fœminæ duplex. T. 1. c. 438. E.

Habitus pro avitus. T. 1. c. 416. D.

Hadriani, & Marci Imperatorum nomina ſæpe confunduntur. T. 10. c. 699. C.

Hadrianum Senatuſconſultum. Vide, Senatuſconſultum.

Ex hæreſi naſcitur plerumque Apoſtaſia. T. 10. c. 626. B.

Hæretici qui. T. 2. c. 34. A. B.

Hæretici ſuperſtitioſi. T. 2. c. 716. E.

Hæretici non ſuccedunt patri ab inteſtato, vel ex teſtamento. T. 2. c. 1064. D.

Hæretici bonorum etiam omnium publicatione damnantur. T. 5. c. 353. B.

Hæretici Colluthiani. T. 6. c. 1043. A.

Hæretici an rectè teſtimonium perhibeant in teſtamentis, & contractibus. T. 10. c. 430. C.

Hæretici definiuntur. T. 10. c. 825. A.

Hæretici ſunt Chriſtiani; qui non ſunt Chriſtiani, nuſquam appellantur hæretici. T. 10. c. 829. B.

Hæreticis dignitates, & officia publica petere non debent. T. 2. c. 1088. D.

Hæreticis militiâ qualibet, & curatione publicâ interdicitur. T. 2. c. 1137. B.

De hæreticis decurionibus. T. 2. c. 1094. A.

Hæreticis facilè datur venia, ſi reſipiſcant. T. 10. c. 826. E.

Ab hæreticis nomina quædam uſurpata. T. 10. c. 829. A. B.

Hæreticis interdicta mancipii chriſtiani poſſeſſio. Ibid. E.

Hæreticorum conventiculæ damnata. T. 2. c. 1155. C.
Hæreticorum judiciale teſtimonium contra orthodoxos non recipiatur. T. 2. c. 1094. B.
Hæreticorum abjuratio ſcripto facienda. T. 6. c. 794. B. C.
Hæreticorum quorundam mores erant, ut baptizatos a Catholicis rebaptizarent. T. 10. c. 825. D.
Hæreticorum nomen tribuitur ſolis Chriſtianis. T. 10. c. 826. E.
Hæreticus incapax hereditatis, legati, & fideicommiſſi. T. 1. c. 680. E.
Hamarum uſus quis, & quid ſint hamæ. T. 5. c. 535. B.
Hamata, & viſcata munera. T. 1. c. 1103. E.
Hamata inſtitutio. T. 5. c. 1055. E. & T. 9. c. 701. D.
Hamata ſcriptura quæ. Tom. 9. c. 882. A.
Hamatum munus ſpe eliciendi aliquid. T. 9. c. 234. A.
Haras, troupes de poulains. T. 4. c. 1099. B.
Harioli, ſive arioli. T. 9. c. 1437. C.
Harpagones ferreæ. T. 3. c. 381. A.
Haſta centumviralis quænam appellata fuerit. T. 1. c. 905. B. C.
Haſta quænam dicta fuerit domina, Ibid. B.
Haſta ſignum rerum venalium. T. 2. c. 650. D.
Sub haſta præconis bonorum diſtractio. Vide, Diſtractio.
Haſta, ſub qua vendebantur publicè prædia, vocatur pertica triſtis. T. 9. c. 1032. E.
Haſta dominum facit eum, cui bona addicuntur. T. 9. c. 1092. E. dicitur domina. Ibid. E.
Sub haſta venire, vulgo *au plus offrant*. T. 9. c. 549. D.
Haſtæ fiſcalis vis, & fides. T. 2. c. 652. B.
Haſtæ judicium. T. 7. c. 1226. B.
Haſtarum fabricæ. T. 2. c. 1122. D.
Haurienda verbum ut apud Ulpianum accipi conveniat. T. 3. c. 77. B.
Hebræi ut ſcripturas hebraicè legant. T. 2. c. 1161. C.
Hebræi quomodo vocant libros ſacros. T. 9. c. 1145. C.
Helenopooti moderator. Tom. 2. c. 1085. B.
Hemiſphærium quid. T. 7. c. 418. E. ſpecies cameræ. Ibid. E.
Henricus III. Anglorum Rex vivo patre appellatus. T. 6. c. 1063. D.
Herciſcundi, ideſt, medium ſequentes. T. 3. c. 256. A.
De hereditaria portione. T. 2. c. 1058. B.
Hereditaria negotia urgentia quæ. T. 4. c. 907. D.
Hereditaria onera omnia ſufferre debet fiſcus, heredis vicem gerens. T. 6. c. 271. B.
Hereditaria impenſa, vel funeris an fiat, dum de hereditate deliberatur. Tom. 7. c. 956. B.
Hereditaria pars. T. 9. c. 255. D. E.
Hereditariæ rei furtum non fit ante aditionem hereditatis, & cur. T. 6. c. 140. C.
Hereditariæ actiones cui heredi ſcripto denegentur tanquam indigno. T. 6. c. 187. C.
Hereditariæ pecuniæ, & earum uſuræ an veniant in petitionem hereditatis. T. 7. c. 1493. A.
Hereditariæ rei ſervire an poſſit res, cujus proprietas apud heredem manet. T. 7. c. 1370. B.
Hereditariæ actiones ſunt perſonales actiones, quæ heredibus, vel in heredes ſucceſſionis jure competunt. T. 10. c. 634. B.
Hereditariæ actiones quænam ſint. T. 10. c. 961. D.
Hereditariam rem qui ſurripuit, non tenetur furti, ſed tenetur extra ordinem actione expilatæ hereditatis. T. 9. c. 251. E.
Hereditariarum actionum loco legata habentur. T. 8. c. 372. C.
Hereditariarum rerum poſſeſſio quomodo adquiritur. T. 9. c. 1458. D.
Hereditarias actiones an inviti heredes cogantur excipere. T. 10. c. 610. E.
Hereditarii debitores quando ipſo jure liberantur. T. 6. c. 23. D.
Hereditarii creditores. T. 9. c. 61. B.
De hereditariis actionibus. T. 9. c. 254. D. & ſeq. Vide, Actiones hereditariæ.
Hereditario jure ea tantùm, quæ capiuntur, imputantur in Falcidiam. T. 10. c. 808. B.
Hereditariorum creditorum actiones an differantur obtentu judicii futuri, vel jam cœpti de hereditate. T. 7. c. 219. B.
Hereditarius ſervus. Vide, Servus hereditarius.
Hereditarius ſervus quis dicitur. T. 6. c. 311. E. & T. 7. c. 1162. B. & c. 1187. D.
Hereditarius creditor. Vide, Creditor hereditarius.
Hereditarius ſervus, qui eſt apud hoſtes, in actionem familiæ erciſcundæ venit. T. 7. c. 531. A. B.
Hereditarius ſervus ſine domino, & nullius eſſe videtur. T. 7. c. 1187. E.
Hereditarius ſervus dicitur jacente hereditate, aditâ verò hereditate dicitur ſervus heredis. T. 7. c. 952. E.
Hereditarius debitor. Vide, Debitor hereditarius.
Hereditarius venditor. T. 9. c. 36. C. & ſeq.
Hereditas eſt nomen juris, quo ſignificatur jus, non pecunia. T. 1. c. 1326. A.
Hereditas eſt jus incorporale. T. 1. c. 1329. C.
Hereditas non eſt pecunia, ſed ſucceſſio. T. 1. c. 75. D.
Hereditas non poteſt dividi. T. 1. c. 754. C.
Hereditas ad duodecim partes ſemper revolvitur. T. 1. c. 1094. C.
Hereditas fiduciaria, & fideicommiſſaria quomodo differunt. T. 3. c. 749. B.
Hereditas quibus modis adquiritur. T. 1. 336. D.
Hereditas quoquomodo adquiſita in heredem tranſmittitur. T. 1. c. 1308. B.
Hereditas cur uſucapi non poteſt. T. 1. c. 1143. A.
Hereditas libertorum quibus defertur. T. 1. c. 350. B.
Hereditas jacens quæ ſit. T. 1. c. 1459. D.
Hereditas quando fit caduca. T. 1. c. 490. D.
Hereditas quibus conditionibus Senatusconſulto Trebelliano, & Pegaſiano reſtituitur. T. 5. c. 445. D. E.
Hereditas filii inteſtati ad quos pertineat. T. 1. c. 346. D.
Hereditas ſi detur verbis directis, teſtamentum eſt, non codicillus. T. 1. c. 1267. D.
Filiusfamilias, cui delata eſt hereditas non poteſt adire injuſſu patris. T. 1. c. 1318. B.
Hereditas vivo teſtatore adquiri non poteſt. Tom. 1. c. 1543. A.
Hereditas a familia occiſi ante habitam quæſtionem adiri non poteſt. T. 1. c. 420. E.
Hereditas ex die expreſſim non datur. T. 1. c. 1098. B.
Hereditas an per tutorem, curatorem, aut procuratorem adquiri poſſit. T. 3. c. 20. D.
Hereditas intra dies centum adeunda. T. 1. c. 990. E.
Hereditas, ſi ſatisdatio non detur, in petitorem transfertur. T. 1. c. 371. B.
Hereditas pro ea parte peti debet, pro qua ad nos pertinet. T. 1. c. 643. A.
Hereditas, & ejus aditio, agnitio, repudiatio, recuſatio, & abſtentio quid ſit. T. 1. c. 802. A.
Hereditas in jure cedi poterat ante aditionem. T. 5. c. 517. D.
Hereditas in XII. uncias dividitur. T. 1. c. 110. D.
Hereditas nondum adita defuncti vicem an ſuſtineat. Ibid. B.
Hereditas quandonam dividenda ſit in capita, non in ſtirpes. T. 1. c. 152. C. & c. 158. C.
Hereditas, vel pars hereditatis, vel id, quod ejuſdem hereditatis eſt, adquiri an poſſit per ſervum hereditarium. T. 3. c. 695. C.
Hereditas an codicillis dari, aut adimi poſſit directò. T. 1. c. 148. C.
Hereditas an etiam ignorantibus ſuis heredibus adquiratur. T. 1. c. 151. E.
Hereditas per fideicommiſſum codicillis jure relinquitur. T. 1. c. 148. C.

Here-

Hereditas an ſeparata ſit a legato. T. 1. c. 535. C.
Hereditar perſonæ defuncti vicem an ſuſtineat. Tom. t. c. t98. C.
Hereditas an ex lege 12. Tabolarum ad agnatum proximum pertineat. T. 1. c. 158. D.
Hereditas ejus, qui litir cauſâ Principem heredem reliquit, ao admittendâ. T. 1. c. 118. B.
Hereditar adimi non poteſt. T. 1. c. 1064. C.
Hereditas ceſſicia. Tom. 1. c. 329. C.
Hereditas noo tantùm verbis, ſed etiam re recuſari poteſt. Tom. t. c. 447. C.
Hereditas in jore quando cedi poteſt. T. 1. c. 327. D.
Hereditar legitima an ultra conſanguineorum gradum ad fœminas pertineat, T. 1. c. 345. C.
Hereditas filii intellati ad quos pertineat. T. 1. c. 346. D.
Hereditas libertorum in capita, non in ſtirper dividitur, Tom. t. c. 414. A. B.
Hereditas occiſi ante babitam quæſtionem adiri non poteſt, vel bonorum poſſeſſio peti. Tom. t. c. 420. E.
Hereditar ad 12. partes revocari poreſt, T. t. c. t094. C.
Hereditas non adita non tranſmirtitur, T. 2. c. 426. D.
Hereditas filii patri ita non debetur, ut patris filio. Tom. 4. c. 363. C.
Hereditas jacens non habet poſſeſſorem. T. 4. c. 647. C.
Hereditas oon adquiſita non trans mittitur. Tom. 4. c. 367. D. conſtitutioner Theodoſii excipiuntur. Ibid. E.
Hereditas res eſt, quæ non ſenſibus percipitur, ſed quæ intellectu abſtrahitur, & apprehenditur. T. 4. c. t18. B.
Hereditar ſine ſacris non eſt. T. 4. c. 42. B.
Hereditar verbis civilibus teſtamento dator, codicillis non, T. 4. c. 439. C.
Hereditas unius perſonæ ſcindi non poteſt, ut pro parte habeatur, pro parte non. T. 4. c. 85. C.
Hereditas eſt juris vocabulum, non corporis. T. 4. c. 296. D. poſſeſſio verò eſt facti, & animi. Ibid D.
Hereditas eſt jus univerſum ſucceſſionis defuncti, vel ſucceſſio juris univerſi. T. 4. c. t18. E.
Hereditas eſt ſucceſſio juris univerſi defuncti, Ibid. E.
Hereditas Rhetoribus eſt pecunia, Juriſconſultis verò jus. T. 4. c. 119. B.
Hereditar, Vide, Succeſſio.
Omnir hereditas eſt locuples, quæ habet heredem locupletem. T. 4. c. 542. E.
Hereditas legitima propriè redire dicitur, quia ad eandem familiam recurrit. T. 4. c. 54t. D.
Hereditar aliod eſt, aliud fructus rerum hereditariarum. Tom. 4. c. 1240. B.
Hereditas nulla eſt ſine ſacris. T. 4. c. 42. B.
Hereditas abſenti reſtituitur per nuntium, vel per epiſtolam. T. 4. c. 75. D.
Hereditas codicillir dari nequit, verbis directis, precariis poteſt, T. 4. c. 38t. D.
Hereditar ſi ſub conditione relicta ſit ab eodem herede, libertas verò per fideicommiſſum purè, & viceverſa, ratio differentiæ hic quę eſt. T. 4. c. 307. E.
Hereditar nulla eſt, antequam fiſcus bona agnoverit, T. 4. c. 954. B.
Hereditas ea deferri dicitur, quæ adquiri, vel repudiari poteſt. T. 4. c. 885. B. excipiuntur duo caſur. Ibid. B.
Quò hereditas redit, eò & tutela pervenit. T. 4. c. 541. D.
Hereditas nulla poteſt eſſe capite deminuti, quæ perſonæ vice fungatur. T. 4. c. 964. B.
Hereditas quibus caſibur cum onere ſit caduca. T. 4. c. 417. E.
Hereditas ſi heredi auferatur ot indigno, qui necem defuncti oltos non ſit, ao prælegatum præſtabitur. T. 4. c. 419. A.
Hereditar tota an auferaturper querelam inofficioſi teſtamenti, T. 4. c. 884. B.
Hereditas eſt inanima, & incorporalis. T. 4. c. 296. D.
Hereditas eſt jus ſucceſſionis. T. 4. c. 889. A.
Hereditas eſt nomen jurir, qood intellectu tantùm percipitur. Ibid. A.
Hereditas homini tantùm ſanæ mentir, non etiam furioſo defertor. T. 4. c. 885. A.
Hereditas jacens in jure noſtro perſonæ vice fungitur. T. 4. c. 964. E.
Hereditas non adita in heredem non rranſmittitur. Tom. 4. c. t081. B.
Hereditas per procuratorem adiri non poteſt. T. 4. c. t077. A.
Hereditas quando rectè vendi ſolet. T. 4. c. r268. D.
Hereditar redire dicitor non tantùm ad agnatos jure legitimo, ſed etiam ad cohereder jure adcreſcendi. T. 4. c. 1150. B.
Hereditas ſemel adquiſita repudiari non poteſt. T. 4. c. r267. A. B.
Hereditas teſtamento data nudâ voluntate non adimitur, ſed alio teſtamento ſolenni. T. 4. c. r085. A. ſecus de legato. Ibid. A.
Hereditas eſt, quæ jacet, ſubſtantia defuncti, nec dum adita, id eſt, jur univerſum, quod in ea ſubſtantia habuit defunctus. T. 4. c. 296. C.
Hereditas adita quibus eripiatur, & auferatur. Tom. 5. c. 631. A.
Hereditas pendet ex voluntate fideicommiſſarii. T. 4. c. 60t. E.
Hereditas adquiritur aditione, vel pro herede geſtione. Tom. 4. c. 1265. A.
Hereditas jacens quaſi domina eſſe intelligitur rerum hereditariarum. T. 5. c. t33. E.
Hereditas eſt res incorporalis. T. 5. c. 8t. C.
Hereditas ex caſtrenſi peculio filii familias quando caduca fiat. T. 5. c. 637. A.
Hereditar juſta an accipiator pro legitima tantùm. Tom. 5. c. 480. C.
Hereditas an omnis cum tempore mortis continoetur, quamvis poſtea adeatur. T. 5. c. 384. D.
Hereditas quando adiri, aut mitti in poſſeſſionem poſſit. Tom. 5. c. 632. C.
Hereditas quomodo adquiratur. T. 5. c. 876. B. an ſolo animo adquiratur ſioe ullo facto. Ibid. B.
Hereditas quando caduca fieri dicatur. T. 5. c. 63t. D.
Hereditas, quæ ſolvendo eſt, ſi heredem invenerit, qui eam adeat, ſolvendo eſſe dicitur. Tom. 5. c. 474. A.
Hereditas quibus modis obveniat. T. 5. c. 485. A. B.
Hereditas quæ, & quando obvenire dicatur. Ibid. A. B.
Hereditas quid. T. 5. c. 278. E. & c. 279. A. & T. 8. c. 503. C. D. & ſeq. & c. 612. A. & c. 690. D.
Hereditas per curatorem adquiri an poſſit. T. 6. c. 570. A.
Hereditar, & bonorum poſſeſſio an, & in quibuſnam differaot. Ibid. A.
Hereditas jacenr non eſt poſſeſſio. T. 6. c. 140. C.
Hereditar filii patri manumiſſori præterito duplici jure defertur. T. 6. c. c. 189. E.
Hereditar pro teſtamento, & teſtamentum pro hereditate. Vide, Teſtamentum, & hereditar. Tom. 6. c. 176. D.
Hereditas ea intelligitur eſſe, quæ ſupereſt deducto ære alieno, deductiſque legatis. T. 6. c. 41t. A.
Hereditas, quæ pro non ſcripta non habetur, non ad fiſcum, ſed ad ſubſtitutum pertinet, ſi ſubſtitutum habeat, vel ad heredem. T. 6. c. 437. C.
Hereditar adquiritur cretione, ſive aditione, vel pro herede geſtione. T. 6. c. 202. E.
Hereditas adimi poteſt eodem teſtamento, quo data eſt. T. 6. c. t91. E.
Hereditas accepta pro ſpe futuræ hereditatis. T. 6. c. 253. C.
Hereditas jacens non poteſt videri, poſſideri. T. 6. c. 317. D.
Hereditas rer incorporalir eſt, quæ iotellectu abſtrahitor, non ſenſu percipitur. T. 6. c. 28. C.

Heredi-

Digitized by Google

Hereditas pro diviſo non poſſidetur. Ibid. C.

Hereditas eſt nomen juris, non corporis, & ſine ullo corpore hereditas eſſe intelligitur. Ibid. C.

Hereditas non uſucapitur, quia eſt jus, nam jura non uſucapiuntur, quia ſunt individua. Ibid. C.

Hereditas nihil aliud eſt, quàm ſucceſſio in univerſum jus, quod defunctus habuit. Ibid. C.

Hereditas cui ex Trebelliano Senatuſconſulto reſtituta eſt, petitio hereditatis datur. T. 6. c. 28. D.

Hereditas delata Romæ tempore legationis adita. T. 6. c. 5. B.

Hereditas directa non poteſt dari codicillis, ne jura teſtamentorum, & codicillorum confundantur. T. 6. c. 261. A.

Hereditas teſtamento inutiliter data, non poteſt codicillis, quaſi hereditas confirmari. Ibid. A.

Quaſi hereditas, ideſt, quaſi directa hereditas, non fideicommiſſaria. Ibid. B.

Hereditas reſtituta ex Senatuſconſulto Trebelliano, T. 6. c. 284. E. & c. 285. A. & ſeq.

Hereditas vivi nulla, nullus heres eſt. T. 6. c. 253. C.

Hereditas jacens pro domina habetur. T. 6. c. 85. A.

Hereditas nec dicitur, niſi mortuus fuerit, qui heredem inſtituit. T. 6. c. 253. C.

Hereditas vindicari poteſt. Tom. 6. c. 434. A.

Hereditas vendita a fiſco, quanto diſtat ab hereditate vendita a privato. T. 6. c. 29. A.

Hereditas jacens ſuſtinet vicem defuncti, non vicem heredis futuri. T. 7. c. 1188. C. D.

Hereditas, & emptio in quo differunt, quæ ſunt duæ cauſæ adquirendi dominii. T. 7. c. 325. C.

Hereditas ſcindi non poteſt, pro parte repudiare, pro parte agnoſcere. T. 7. c. 1092. E.

Hereditas caduca quando ſit. T. 7. c. 1169. D. E.

Hereditas eſt nomen juris. T. 7. c. 1228. E.

Hereditas augetur fructibus. T. 7. c. 294. D.

Hereditas quibus defertur. Tom. 7. c. 489. A.

Hereditas priùs petenda, quàm dividenda. T. 7. c. 487. C.

Hereditas in quo differat a legatis. T. 7. c. 1183. B.

Hereditas adiri, vel bonorum poſſeſſio an peti poſſit exemplo teſtamenti. T. 7. c. 882. E.

Hereditas adita per filium an extemplo patri adquiratur. T. 7. c. 980. D.

Hereditas an adimatur, ſi teſtator heredem malè de ſe meritum dixerit. T. 7. c. 1490. B.

Hereditas adventitia, delata filio, an adquiratur patri. T. 7. c. 1009. E.

Hereditas an abſenti per procuratorem reſtitui poſſit. T. 7. c. 1495. B.

Hereditas lege 12. Tabularum teſtamento ſcriptis heredibus defertur, non codicillis. T. 7. r. 489. B.

Hereditas an adimatur tacita voluntate. T. 7. c. 1490. A.

Hereditas an adimatur, ortis capitalibus inimicitiis inter teſtatorem, & heredem. Ibid. A.

Hereditas an auferatur ei, ut indigno, qui teſtatorem coegit, ut ſe inſtitueret, aut qui prohiboit, ne teſtamentum faceret. T. 7. c. 1494. A. an factum ejus cæteris coheredibus noceat. Ibid. A.

Hereditas an auferatur ei, cujus culpà, vel negligentià teſtator interierit. T. 7. c. 1481. D.

Hereditas delata tantùm repudiatur. T. 7. e. 183. D.

Hereditas an deminui poſſit, herede de ea deliberante. Tom. 7. c. 955. D.

Hereditas an in ultimum vitæ tempus conferri poſſit. T. 7. c. 944. D.

Hereditas an peti poſſit, ſi injuſtæ ſint nuptiæ, & vir herea inſtituatur, aut mulier. Tom. 7. c. 1490. C.

Hereditas jacens pro domina eſt, defuncti locum obtinet, quamdiu deliberat heres. D. 7. c. 1162. A.

Hereditat, & bona in quo differunt. T. 7. c. 1103. B.

Hereditas eſt jus, non corpus. T. 7. c. 252. D.

Hereditas caſtrenſis quæ ſit. T. 7. c. 894. B. C.

Hereditas codicillis nec dari, nec adimi poteſt. T. 7. c. 950. C.

Hereditas cui data eſt purè, libertas autem in diem, an poſſit heredem cogere ante diem, ut adeat. T. 7. c. 1496. B.

Hereditas fideicommiſſaria pupillo relicta, an tutori ejus reſtitui poſſit. T. 7. c. 1495. D.

Hereditas jacens eſt domina. T. 7. c. 855. A.

Hereditas per tutorem adquiri non poteſt, niſi pupillus infans ſit. T. 7. c. 393. B.

Hereditas ignoranti an adquiratur. T. 7. c. 955. D.

Hereditas modò accipitur pro jure ſucceſſionis, modò pro pecunia hereditaria. T. 7. c. 1431. E.

Hereditas non adita, vel bonorum poſſeſſio non agnita, an tranſmittatur in heredes. T. 7. c. 175. B. C.

Hereditas non agnita non tranſmittitur ad heredem. T. 7. c. 981. C.

Hereditas non tranſmittitur, ergo nec actio ejut. Tom. 7. c. 175. C.

Hereditas per procuratorem an adquiri poſſit. T. 7. c. 393. A.

Hereditas quæ, & quando locuples dicebatur. T. 7. c. 954. E. & c. 955. A.

Hereditas quando onerata eſt legatis, locus eſt Falcidiæ. T. 7. c. 895. B.

Hereditas quaſi indigno quor, & quibus ex cauſis auferatur. T. 7. c. 1479. C.

Hereditas quomodo vindicatur. T. 7. c. 215. A.

Hereditas quorum dividi poſſit. T. 7. c. 214. D.

Hereditas ſi exhauſta ſit legatis, inſtitutus habet Falcidiam, rogatos reſtituere hereditatem habet Trebellianam quartam. T. 7. c. 186. A.

Hereditas tacitè nunquam adimi. T. 7. c. 947. E.

Hereditas in quot uncias diviſa. T. 8. c. 972. C. D.

Hereditas quibus, & quot modis adquiratur. T. 8. c. 989. A.

Hereditas quibus, & quot modis amittatur. Ibid. C.

Hereditas in pleriſque cauſis habetur loco domini. T. 7. c. 1188. A.

Hereditas pervenit eò, quò tutela redit. T. 8. c. 215. D.

Hereditas quibus aufertur. T. 8. c. 170. E.

Hereditas ab inteſtato defertur proximo agnato. Tom. 8. c. 215. C.

Hereditas quo die defertur. T. 8. c. 179. B.

Hereditas triſtis, & luctuoſa cur appelletur. T. 8. c. 180. C.

Hereditaa ad quos perveniat deficientibus heredibus, an admittatur fiſcus. T. 8. c. 55. A. quæ perſonæ fiſco obſtent. Ibid. A.

Hereditas an corpus, vel jus ſit. T. 8. c. 385. A.

Hereditas an deferatur ventri. T. 8. c. 64. E. & c. 65. A.

Hereditas an heredi auferatur, ſi necem teſtatoris defuncti non vindicaverit. T. 8. c. 394. D.

Hereditas an magis debeatur liberis, quàm parentibus. Tom. 8. c. 182. B. C.

Hereditas an per alium adquiratur. T. 8. c. 6. E.

Hereditas ab inteſtato quibus verbis agnato proximo defertur. T. 8. c. 215. C.

Hereditas an per filium, vel ſeruum adquiri poſſit. T. 8. c. 6. E.

Hereditas an poſſit adiri a morte teſtatoris, non dum apertis tabulis. T. 8. c. 14. B.

Hereditas ejus, qui a familia occiſus eſſe dicitur, quando fiſco vindicetur. T. 8. c. 432. B.

Herediras legitima, ſeu teſtamentaria aufertur ei, velut indigno, qui captat hereditatem, & caduca fit. T. 9. c. 794. E. & c. 795. A.

Herediras legitimis dicitur deberi non minùs, quàm ſuis. Tom. 8. c. 178. A.

Hereditas in ſucceſſione libertinorum quomodo dividatur. T. 8. c. 162. E.

Hereditas quando deferatur. T. 8. c. 597. A.

Hereditas uſucapi non poteſt;

Tom. 8. c. 504. B.
Hereditas defuncti vicem ſuſtinet. T. 8. c. 745. D. legitima cur redire dicatur. Ibid. c. 795. B. tempore mortis continuatur. Ibid. c. 719. D. & c. 831. B. & c. 875. C.
Hereditas eſt nomen juris. Tom. 7. c. 294. D. & T. 8. c. 785. C.
Hereditas quomodo dividatur in ſucceſſione ingenuorum. Tom. 8. c. 162. E.
Hereditas non corpus, ſed jus ſignificat. T. 7. c. 294. D. & Tom. 8. c. 785. D.
Hereditas adquiri poteſt avo per nepotes citra juſſum jure prætorio. T. 9. c. 170. A.
Hereditas caduca fit, quæ non adita eſt. T. 9. c. 797. C.
Hereditas in hamo. T. 9. c. 701. E.
Hereditas in jure cedi poteſt. T. 9. c. 865. E.
Hereditas cedi alteri in jure poteſt. T. 9. c. 558. C.
Hereditas aufertur, ut indigno, heredi, ſi non defenderit mortem defuncti. T. 9. c. 797. E. & c. 798. A. & ſeq.
Hereditas, & tutela ſimul comparantur, T. 9. c. 554. B.
Hereditas caduca fit cum ſuo onere. T. 9. c. 795. A. B.
Hereditas aufertur omnibus heredibus, ut indignis, qui contra voluntatem teſtatoris faciunt, & addicitur fiſco. T. 9. c. 807. A. niſi fuerit teſtatoris voluntas inepta. Ibid. A.
Hereditas una eſt, quamvis data ſit per partes, nec eſt ſcindenda. T. 9. c. 775. E.
Hereditas non poteſt ſcindi ab ipſo herede, cui delata eſt, partim probato, partim improbato honore defuncti. T. 9. c. 776. A.
Hereditas non adita non tranſmittitur, regula. T. 9. c. 772. B. nec deliberatio de ea adeunda, vel non adeunda tranſmittitur. Ibid. B.
Hereditas eſt res incorporalis, res hereditariæ ſunt corporales. T. 9. c. 514. E.
Hereditas domini filii, id eſt, donum domini, Pſalmo 126. T. 9. c. 1358. D. E.
Hereditas, & de his, quibus ut indignis aufertur. T. 9. c. 797. A. & ſeq.
Hereditas non tantùm deminutionem, ſed & augmentum recipit. T. 9. c. 174. E.
Hereditas eſt nomen juris univerſi, quod recipit augmenta, & deminutiones, commoda, & incommoda omnia. T. 9. c. 517. A.
Hereditas militis duplex, alia caſtrenſis, alia pagana. T. 9. c. 335. A.
Hereditas quando perſonam dominæ ſuſtinet. T. 9. c. 352. B. caſus, quibus hereditas non habetur pro domina. Ibid. B.
Hereditas jacens non intelligitur ſine domino, ſed vicem dominæ ſuſtinet, exceptis tribus caſibus. Ibid. D.
Hereditas pleriſque conſtitutionibus Gallicis vocatur *eſchoiete*. T. 9. c. 910. C.
Hereditas Chriſti indiviſa ad ſingulos pertinet ex aſſe, non ex parte. T. 9. c. 928. B.
Hereditas jacens etſi habeatur pro domina, non tamen poteſt haberi pro poſſeſſore. T. 9. c. 546. C.
Hereditas veneat multum intereſt, an certum corpus, certa res, vel ſpecies, aut plures res certæ. T. 9. c. 1292. C.
Hereditas nomen juris eſt, & qui hereditatem vendit, non tenetur ullam rem tradere hereditariam, niſi quam habet in ſua poteſtate. Ibid. D. jus incorporale vendit, qui hereditatem vendit. Ibid. D.
Hereditas libertinorum alia eſt, alia ingenuorum. Tom. 9. c. 615. C.
Hereditas augetur fructibus. T. 9. c. 159. E.
Hereditas adiri per procuratorem non poteſt. T. 9. c. 358. B.
Hereditas ſcindi non poteſt. T. 9. c. 902. B.
Hereditas non adita quando traſmittitur ad heredes, & quando non. T. 9. c. 889. B. & ſeq.
Hereditas eſt univerſitas, ſeu univerſum jus. T. 9. c. 150. E.
Hereditas eſt res incorporea, & inanimata. T. 9. c. 545. D.
Hereditas ſi neque ex teſtamento, neque ab inteſtato adeatur. T. 9. c. 947. D.
Hereditas quomodo, & quo tempore adeunda ſit. T. 9. c. 758. A & ſeq.
Hereditas materteræ petita non infringit alterius hereditatis petitionem, quæ venit ex alia ſucceſſione. T. 9. c. 154. A. & ſeq.
Hereditas codicillis poteſt alii relinqui per fideicommiſſum, verbis precariis, atque etiam in epiſtola fideicommiſſaria. Tom. 9. c. 805. A.
Hereditas an poſſit adimi. T. 10. c. 210. A.
Hereditas ſola paganis non poteſt adimi, niſi is, cui adimitur, coheredem, vel ſubſtitutum habeat. Ibid. D.
Hereditas poteſt adimi nullo exſiſtente ſubſtituto, vel coherede, ſed non ſola. T. 10. c. 211. B.
Hereditas pendet a ſolo teſtatore. T. 10. c. 211. C. quomodo qui hereditatem vendidit, eam poſſidere videatur. Ibid. c. 311. B.
Hereditas omnis plerumque plena eſt negotiorum. T. 10. c. 402. A.
Hereditas an poſſit adquiri per procuratorem. T. 10. c. 492. D.
Hereditas, quam filius injuſſu patris adiit, an ei adquiratur, ſi aditionem ratam pater habuerit. Tom. 10. c. 674. E.
Hereditas legitima non defertur, quamdiu competit teſtamentaria. T. 10. c. 775. C.
Hereditas an poſſit dividi. T. 10. c. 941. D.
Hereditas complectitur commoda, & incommoda. Tom. 10. c. 961. E.
Hereditas an codicillis dari, & adimi poſſit, verbis directis. T. 10. c. 1080. E. & quomodo dari, & adimi poſſit. Ibid. E.
Hereditas non adita in heredem an tranſmittatur. T. 10. c. 1094. A.
Hereditas eſt nomen juris. T. 10. c. 1098. B.
Hereditas, & legatum an poſſint adimi eodem teſtamento. T. 10. c. 1117. D.
Hereditas dum petitur, petuntur hereditaria omnia. Tom. 10. c. 382. D.
Hereditas an ei auferatur, quem quis teſtatorem coegit inſtituere. Ibid. E.
Hereditas adita an poſſit haberi pro non adita. T. 10. c. 491. A.
Hereditas quo caſu auferatur heredi ſcripto, & fiſco vindicetur. T. 10. c. 771. E.
Hereditatis appellatione intelligitur etiam directa. T. 1. c. 1267. D
Hereditatis etymon. T. 3. c. 121 B.
Hereditatis nomen juris intellectum habet. T. 1. c. 1509. B.
In hereditatis nomine ſæpius legum auctores errare contigit. T. 1. c. 335. E.
Hereditatis verbum explicatum. T. 1. c. 802. A.
Hereditatis expilatæ crimen. T. 1. c. 869. E.
Hereditatis nomen non modò emolumenta, ſed etiam onera comprehendit. T. 1. c. 1509. A.
Hereditatis adquirendæ cauſa duplex. T. 1. c. 1254. B.
Hereditatis delatæ dies ante aditionem non cedit, at legati cedit a morte teſtatoris. T. 1. c. 110. A. B.
Hereditatis in petitione an onus probandi incumbat actori. T. 3. c. 183. B.
Hereditatis petitio poſſeſſoria an ſit perpetua. T. 1. c. 276. E.
In hereditatis petitione quænam veniunt. T. 1. c. 375. C.
Hereditatis petitio, & ſpecialis in rē actio, tripliciter differunt. T. 3. c. 251. D.
Hereditatis pars ſi petatur dat actionem Prætor. T. 1. c. 745. E.
Hereditatis petitio datur in eum, qui poſſidet. T. 1. c. 849. A.
Hereditatis petitio, cujus defunctus litem non erat conteſtatus, an ad heredem tranſmittatur. Tom. 1. c. 375. E. & c. 375. A.
Hereditatis petitio centumvirale judicium eſt. T. 1. c. 118. D.

Here-

Digitized by Google

Hereditatis aditio æri obligat alieno. T. 1. c. 1455. A. B.

Hereditatis aditio ab adgnitione bonorom poſſeſſionis multum diſtat. T. 1. c. 1328. A.

Hereditatis aditio poſſeſſione bonorum contra tabulas deterior. T. 1. c. 1320. B.

Hereditatis adeundæ juſſum dominus revocare poteſt. Tom. 1. c. 1316. D.

Hereditatis aditio per procuratorem fieri non poteſt. T. 3. c. 435. D.

Hereditatis poſſeſſio qoid ſit. T. 1. c. 819. A.

Hereditatis poſſeſſoriæ, & fideicommiſſariæ petitio, Tom. 1. c. 746. A. B.

Hereditatis poſſeſſionem, non bonorum poſſeſſionem dixiſſe Veteres. T. 3. c. 99. C.

De hereditatis emptæ, & venditæ ſtipulationibus. T. 3. c. 45. B.

Hereditatis adquiſitio non eſt tantùm actus viventis, ſed etiam morientis. T. 4. c. 1079. A.

Hereditatis datio in quo differat a datione libertatis ex die. Tom. 4. c. 1440. E. & 1441. A.

Hereditatis petitio. Vide, Petitio hereditatis.

Hereditatis petitio eſt actio bonæ fidei. T. 4. c. 889. A.

Hereditatis vocabulum juris eſt, non corporis. T. 4. c. 296. D.

Hereditatis expilatæ crimen eſt famoſum, & turpe. T. 4. c. 844. D.

Hereditatis nomen eſt nomen juris, quo continentur omnia jura, & actiones, commoda, & incommoda, atque onera hereditaria. T. 4. c. 958. B.

Hereditatis vires finiuntur aſſe in teſtamento militis, in pagani teſtamento dodrante aſſis. T. 4. c. 765. E. & c. 766. A.

Hereditatis adquirendæ modi ſunt aditio, cretio, petitio bonorum poſſeſſionis. T. 4. c. 367. D.

Hereditatis loco eſt pretium. T. 4. c. 910. E.

Hereditatis fideicommiſſum. Vide Fideicommiſſum hereditatis.

Hereditatis nomine non continetor legatum. T. 4. c. 913. B.

Hereditatis aditio retrotrahitur ad tempus mortis teſtatoris. T. 4. c. 1444. B.

In hereditatis reſtitutione an ſit neceſſaria præſentia fideicommiſſarii. T. 4. c. 593. D.

Cui hereditatis ſuperfluum reſtituitur ex cauſa fideicommiſſi, an is ſit Trebellianus fideicommiſſarius. T. 4. c. 560. C.

Hereditatis dies aditionis, & dies petitionis idem eſt quoad initium, non quoad finem attinet. T. 4. c. 112. B. dies aditionis hereditatis finitur centum diebus, petitionis dies eſt perpetuus, hoc eſt, finitur 30. annis. Ibid. B.

Hereditatis, & ſtatus controverſia ſicui fiat, quo juris remedio ei ſubveniatur. Tom. 5. c. 621. A. B.

Hereditatis juſtæ, & legitimæ quæ ſit differentia. T. 5. c. 480. C. D.

Hereditatis jacentis an poſſeſſio ſit. T. 5. c. 878. E.

Hereditatis, & peculii nomen eſt nomen juris, non corporis, quo jus ſignificatur, non res. Tom. 5. c. 519. B. C.

Hereditatis petitione qui teneantur. T. 5. c. 265. A. B.

Hereditatis nomen eſt juris, non corporis. Tom. 5. c. 519. B. C.

Hereditatis nomen quaſi univerſitatis, & juris nomen, & augmentum, & diminutionem recipit. T. 5. c. 265. B.]

In hereditatis petitione ſi apud reum poſt litem conteſtatam mancipia, pecora, aut jumenta demortua ſint, ad quem periculum pertinebit. T. 5. c. 276. A.

Hereditatis, & libertatis differentia quæ. T. 5. c. 1093. E.

Hereditatis in petitione an dolus præteritus feratur. T. 5. c. 296. D.

Hereditatis petitio quo tempore perimitur. T. 5. c. 1179. C.

Hereditatis aditio an ſit actos legitimus, & ſolennis. Tom. 6. c. 555. E.

Si pars hereditatis petatur, quomodo hoc intelligitur. T. 6. c. 40. D.

Hereditatis emptorem vicem heredis obtinere æquiſſimum videtur. T. 6. c. 94. B.

Hereditatis relictæ iniquitas, ſive modus certis perſonis juſſis decretis temperator. T. 6. c. 157. E.

Hereditatis aditio eſt contractus. T. 6. c. 493. D.

Hereditatis reſtitutio fit ex cauſa fideicommiſſi, non re tantum, ſed etiam verbo. T. 6. c. 28. E.

Hereditatis venditorem cavere emptori ſtipulanti ſolere in hunc modum, quanta pecunia ex ea hereditate ad ſe perveoerit, tantum præſtari. Tom. 6. c. 66. B.

De hereditatis repudiatione. T. 8. c. 199. E.

Hereditatis onera quæ ſunt. T. 7. c. 1106. C.

De hereditatis diviſione. T. 7. c. 544. D.

Hereditatis petitio. T. 7. c. 224. E. Vide, Petitio hereditatis.

Hereditatis filio relictæ jura, & commoda ad patrem an pertineant, filio ſui juris facto. T. 7. c. 982. A.

Hereditatis petitio an etiam ei detur, qui alieoo nomine heres eſt. T. 7. c. 213. D.

Hereditatis petitio an adverſus poſſidentem pro herede, vel pro poſſeſſore detur. T. 7. c. 214. E.

Hereditatis petitio cui competit, ei competit etiã actio familiæ erciſcundæ. Ibid. E. non tamen e contrario. Ibid. E.

Hereditatis petitio ex variis cauſis datur. T. 7. c. 170. B.

Hereditatis petitio olim erat ſtricta; hodie eſt bonæ fidei. T. 7. c. 853. C.

In hereditatis petitionem fructus qui feruntur, non feruntur etiam in actionem in rem ſpecialem, & cur. T. 7. c. 294. E.

Hereditatis petitio, quæ non ſucceſſit ex una, poteſt repeti ex alia causa. T. 7. c. 187. C. D.

Hereditatis petitionem an adrogatus habeat. T. 7. c. 214. C. D.

Hereditatis petitionem exheredatus, vel præteritus ad heredes an tranſmittaet. T. 7. c. 174. D.

Hereditatis petitiones quàm variæ ſint. T. 7. c. 213. A.

Hereditatis petitionis actio formatur ex perſona actoris, condemnatio ex perſooa rei. T. 7. c. 215. B. C.

In hereditatis petitionis præjudicium an aliud fieri poſſit. T. 7. c. 216. B.

Hereditatis petitor an poſt litem hereditarias actiones exercere poſſit. T. 7. c. 217. A.

Hereditatis poſſeſſor quando judicatum ſolvi ſatiſdet, & ao poſtea ex hereditate deminuere aliquid poſſit. T. 7. c. 216. D. E.

Hereditatis poſſeſſio quando transferatur in actorem. T. 7. c. 216. D.

Hereditatis poſſeſſor an poſt controverſiam de hereditate agere poſſit omnibus actionibus, T. 7. c. 220. C.

Hereditatis poſſeſſor an, & quando poſt controverſiam de hereditate aliquid ex ea deminuere poſſit. T. 7. c. 216. C. D.

Hereditatis poſſeſſor an etiam poſt litem motam habeat eacrcitium actionum hereditariarum. T. 7. c. 217. A.

Hereditatis reſtitutio facta fideicommiſſo heredem exonerat. T. 7. c. 1495. E.

Hereditatis aditio an fiat ſine juſſu patris. T. 7. c. 969. D.

Hereditatis aditio ſemper præcedit optioocm legatarii. T. 7. c. 1441. D.

Hereditatis adventitiæ uſusfructus an patri adquiratur. T. 7. c. 980. E.

Hereditatis, antequam ea agnoſcatur an aliqua ſit actio. T. 7. c. 981. C.

Hereditatis emptor, heredis vicem obtinet. T. 7. c. 1440. E.

Hereditatis emptori an detur utilis petitio hereditatis. T. 7. c. 214. D.

Hereditatis emptori bivium patet

ad ordinandam familiam hereditariam, nec alia via aliam intercludit. T. 7. c. 1441. A.
Hereditatis ſurtum non fit. T. 7. c. 510. E.
Hereditatis petitio mixta eſt. T. 7. c. 469. D.
Hereditatis aditio retrotrahitur. T. 7. c. 648. E.
Hereditatis nomen complectitur commoda, & incommoda. T. 7. c. 1106. A.
Hereditatis petitio peragenda eſt, antequam agi poſſit familiæ erciſcundæ actione. T. 7. c. 487. C.
Hereditatis diviſio an fiat conſenſu, aut arbitrio judicis. T. 7. c. 570. C.
Hereditatis petitiones multæ ſunt. T. 7. c. 227. D.
Hereditatis adquirendæ modi, T. 8. c. 989. A.
De hereditatis repudiatione intra tempora petendæ bonorum poſſeſsionis, & intra tempora cretionis. T. 8. c. 199. D.
Hereditatis gradus an æſtimentur ex ordine ſcripturæ, vel ſucceſſionis. T. 8. c. 141. A.
Hereditatis petendæ jus an tribuat bonorum poſſeſſio. Tom. 8. c. 49. D.
Hereditatis petitio an detur in eos, qui pro herede, vel pro poſſeſſore poſſident. T. 8. c. 280. A.
Hereditatis petitio cum movetur, an creditores agere poſſint. T. 8. c. 128. C. an debitores conveniri poſſint. Ibid. E.
Hereditatit petitione an teneatur, qui hereditatem bonâ fide nactam poſtea cognovit ad ſe non pertinere. T. 8. c. 268. A.
Hereditatis petitor ſi ſatis offerat, an in eum transferatur poſſeſsio, T. 8. c. 133. B.
Hereditatis plenior eſt honor, quàm legati. T. 8. c. 65. E.
Hereditatis portio minui, augeri non poteſt. Ibid. D.
Hereditatis aditio an dominium rerum hereditariarum in heredem transferat. T. 8. c. 287. B. an poſſeſſionem earum rerum in eum transferat. Ibid. B.
Hereditatis nomen eſt juris nomen, T. 7. c. 1228. E.
Hereditatis verbum continet bonorum poſſeſſionem, T. 8. c. 590. D. E.
Hereditatis adquirendæ uſus. T. 8. c. 741. E.
Hereditatis nomine continentur etiam onera. T. 7. c. 1228. E.
Hereditatis nomen congruit tantùm libero homini. T. 9. c. 983. A.
Hereditatis petitio quid. Tom. 9. c. 150. D. E.
Hereditatis petitio, & rei vindicatio in quo differunt. T. 9. c. 517. A.
Hereditatis donatio, & venditio. T. 9. c. 39. A. & ſeq.
Hereditatis nomine ſignificatur jus. T. 9. c. 161. C.
Hereditatis expilatæ actio cui datur. T. 9. c. 1458. B. & ſeq.
Hereditatis emptor. Vide, Emptor hereditatis.
Hereditatis quæſtioni præjudicium fieri non oportet, ſi quæratur de ſtatu hominis, Tom. 9. c. 1169. B. C.
Hereditatis adeundæ jus non circumſcribitur tempore, ſed eſt perpetuum, T. 9. c. 650. D.
Hereditatis nomen latiſſimè manat, comprehendit nnn tantùm res hereditarias, ſed & fructus, & cauſam omnem, Tom. 9. c. 1087. B.
Hereditatit poſſeſſor quoſcumque juſtos ſumptus, quos fecit de ſuo propter onera hereditaria, compenſat. T. 9. c. 166. D.
Hereditatis petitio tollitur præſcriptione 30. annorum, Tom. 9. c. 793. A.
Hereditatis poſſeſſio in Gallia nunquam vacat, & ideo ejus ſurtum fit. T. 9. c. 252. A.
Hereditatis aditio eſt actus legitimus. T. 9. c. 566. D.
Hereditatis emptor. T. 9. c. 39. A.
Hereditatis ſpes an pacto remitti poſsit. T. 9. c. 29. D.
Hereditatis jus omnino eſt legis, non juriſdictionis, aut imperii. T. 9. c. 555. C.
Hereditatis venditorem, qui res hereditarias non tradidit, teneri emptori actione ex empto in id, quod intereſt, ſi poſtea rem aliquam ex hereditate alii vendiderit, & tradiderit, ruptâ fide prioris venditionis. T. 9. c. 357. E. & c. 368. A.
Hereditatis expilatæ extra ordinem actio. T. 9. c. 251. E. & c. 1458. A.
Poſt hereditatis immiſtionem, vel aditionem ſera pœnitentia eſt. T. 9. c. 781. C.
Hereditatis poſſeſſor, Vide, Poſſeſſor hereditatis,
Hereditatis expilatæ crimen quando locum habet. T. 9. c. 1458. B.
Hereditatis petitionis formula quæ. T. 9. c. 517. B.
De hereditatis portione legata, T. 9. c. 817. D.
De hereditatis petitione. T. 9. c. 179. E. & c. 180. A. & ſeq.
In hereditatis petitionem veniunt partus, & fructus. Tom. 9. c. 517. A.
Supra hereditatis vires tenetur heres, qui omiſit beneficium hereditatis. T. 9. c. 781. B. & ſeq.
De hereditatis expilatæ crimine. T. 9. c. 1457. A. & ſeq.
Hereditatis petitio quomodo detur fideicommiſſario. T. 10. c. 314. D.
Hereditatis fideicommiſſariæ reſtitutio eſt quædam ſucceſsio. T. 10. c. 490. D.
Hereditatis verbo an onera, & damna contineantur. T. 10. c. 596. C.
Hereditatis poſſeſsionem dixerunt Veteres pro bonorum poſſeſſione. T. 10. c. 697. A.
De hereditatis petitione ubinam agatur. T. 10. c. 927. D. E.
Hereditatis nomine non ſignificatur lucrum tantùm, ſed & damnum. T. 10. c. 1000. D.
Hereditatis repudiatio an excludat ſubſtitutum vulgarem. T. 10. c. 1090. B.
Hereditatit appellatione neque legatum, neque fideicommiſſa continentur. T. 10. c. 1094. E. & c. 1095. A.
Hereditatis jacentis ſurtum an fiat. T. 10. c. 455. A.
Hereditatis fiſco adquiſitæ onera fiſcum ſequuntur, T. 10. c. 482. E.
Hereditatis cauſâ an minor reſtituatur. T. 10. c. 903. C.
Hereditati ſemper ineſt pecunia. T. 4. c. 1210. A.
Hereditati ſurtum non fit, & cur. T. 4. c. 341. C.
Hereditati jacenti an poſsit legari. T. 7. c. 985. C.
Hereditati jacenti ſurtum non fit. T. 7. c. 855. A. & T. 9. c. 251. E. & c. 546. C. D.
Hereditati jacenti adquiri, quod ſervus legatus ante aditionem adquiſivit. T. 7. c. 1161. E.
Hereditatem emancipatut adquirit, approbatque deſuncti judicium adeundo. T. 1. c. 1319. C.
Hereditatem non uſucapi, nec pro diviſo poſſideri. Tom. 1. c. 1326. A. B.
Hereditatem adire ſecundùm conſtitutionis Juſtiniani tenorem. T. 1. c. 125. A.
Hereditatem qui petit, quid probare debeat. T. 3. c. 183. B.
Hereditatem adire, & ſuſcipere. T. 3. c. 178. A.
Hereditatem adire pupillus per tutorem non poteſt. T. 1. c. 1317. A.
Hereditatem qui adiit, duobus caſibus non caret emolumento poſſeſſionis bonorum contra tabulas. T. 1. c. 1319. D.
Hereditatem qui rectè ſemel adivit, repudiare poſtea oon poteſt. T. 1. c. 1255. B.
Hereditatem qui adire volet, quænam ſcire debet. T. 1. c. 1254. B.
Ad hereditatem, certum de teſtamento, certo judicio oportet accedere. T. 1. c. 1318. A.
Hereditatem teſtator in quot vult uncias dividere poteſt. T. 1. c. 419. C.
Ad hereditatem non vocantur cognati. T. 1. c. 830. A.
Hereditatem repudiatam minor qui adire velit, quo indiget beneficio. T. 1. c. 124. C.
Ad hereditatem liberti proximus

quiſque

Digitized by Google

quiſque vocatur. T. 1. c. 413. D.
Ad hereditatem vocantur gentiles deficientibus agnatis. T. 4. c. 1090. E.
Hereditatem reſtituere rogatus quis ſimpliciter, an poteſt aliquid ex hereditate alienare. T. 4. c. 560. E.
Hereditatem adire non poteſt mutus. T. 4. c. 395. C.
Hereditatem an is obtinere poſſit ex ſecundis tabulis, qui primis renunciavit. T. 4. c. 84. C.
Hereditatem adire nequit ſurdus. T. 4. c. 396. C.
Hereditatem cernere quid. Vide, Cernere hereditatem.
Hereditatem paternam qui omittit, an omittere etiam debeat legatum. T. 4. c. 469. C.
An hereditatem adire poſſit abſens per procuratorem. T. 4. c. 593. D.
Hereditatem cum deminuere non licet, licet retinere fructus ſuperfluos, quos ipſe percepit. T. 4. c. 1240. C. cui verò deminuere licet, fructus ſuperfluos retinere non licet. Ibid. C.
Siquis rogatus eſt hereditatem reſtituere, an poſſit aliquid ex hereditate alienare, vel deminuere. T. 4. c. 560. E.
Siquis hereditatem adire potuerit, nec adivit, nihil tranſmitti videtur. T. 4. c. 377. C. hæc regula quibuſdam caſibus vitiatur. Ibid. D.
Ad hereditatem liberti proximum quemque vocari in ſolidum in aiſem. T. 6. c. 183. C. & ſeq.
Hereditatem adire poteſt ſervus juſſu emptoris. T. 6. c. 201. A. B.
Hereditatem ſeſtituere cogere poſſunt heredem ſervi hereditarii manumiſſi. Tom. 6. c. 290. A. B. ſervi proprii non poſſunt. Ibid. A. B.
Hereditatem adire an poſſit compelli heres. T. 6. c. 283. E. & c. 284. A. & ſeq.
Herediratem directam municipiis, vel municipibus, aut reipublicæ, civitati, aut civitibus dari non poſſe, & cur. T. 6. c. 279. B.
Hereditatem fideicommiſſariam civitatibus reſtitui poſſe. Ibid. C.
Ad hereditatem ingenui, ex tranſverſo, ſive a latere, vocatur agnatus proximior. T. 6. c. 185. B. C.
Hereditatem ab inteſtato an vindicare poſſit is, qui legatum accipit. T. 7. c. 221. B.
Hereditatem an adire poſſit dubitans de ſuo ſtatu. Tom. 7. c. 963. B.
Hereditatem auferri heredi ſcripto, quaſi indigno, ſi necem defuncti non vindicet. T. 7. c. 1041. D.
Hereditatem exhauriri quid ſit. T. 7. c. 957. C.
Hereditatem filiofamilias delatam pater an repudiare poſſit. T. 7. c. 972. B.
Hereditatem omittens, an legatum habere poſſit. T. 7. c. 1004. A. B.
Hereditatem petere ab inteſtato an prohibeatur is, qui putans valere teſtamentum, ſequutus ſit judicium defuncti. T. 7. c. 221. B.
Hereditatem petere quid ſit. T. 7. c. 212. E.
Hereditatem poſt certum tempus rogati reſtituere, an fructus interim perceptos in Falcidiam imputent. T. 7. c. 1503. E.
Hereditatem qui adiit, an poſſit agere querelâ inofficioſi. T. 7. c. 204. A.
Hereditatem familiæ erciſcundæ actione dividi, ſive deferatur ex teſtamento, ſive ab inteſtato. T. 7. c. 488. E.
Hereditatem qui repudiat, an videatur impugnare judicium defuncti, item an legatum ſuum perdat. T. 7. c. 1065. B.
Hereditatem rogatus reſtituere, an cogatur fructus reſtituere, item penſiones, & uſuras, & ſiquæ ſimilia. T. 7. c. 1501. E.
Hereditatem rogatus reſtituere, eam tantùm partem ſeſtituit, ex qua inſtitutus eſt, non quam percepit jure fideicommiſſi. T. 7. c. 1329. C. D.
Hereditatem rogatus reſtituere ſi coactus adierit, an careat Falcidiâ, & fructibus. T. 7. c. 1501. E.
Hereditatem ſiquis rogatus ſit reſtituere, ſi ſine liberis deceſſerit, eo ſimul cum liberis mortuo, an fideicommiſſum auferatur quaſi liberi ſupervixerint. T. 7. c. 1468. D. E.
Hereditatem an furioſus per ſe, vel per alium adquirere poſſit. T. 8. c. 22. D. E.
Hereditatem poſſidenti an neceſſaria ſit Carboniana bonorum poſſeſſio, ſi ei fiat ſtatus controverſia. T. 8. c. 130. B.
Hereditatem qui nominatim capere prohibeantur. Tom. 8. c. 16. D. E.
Hereditatem qui non poteſt capere, an poſſit bonorum poſſeſſionem capere. Ibid. B.
Herediratem qui rogatus eſt reſtituere, an poſſit ex ea aliquid deminuere, vel alienare. T. 7. c. 1508. E.
Hereditatem delatam qui adquirere poſſunt, & qui adquirere non poſſunt, & qui poſſunt repudiare eam, vel non. T. 8. c. 193. E. & c. 200. A. & ſeq.
Ad hereditatem adeundam, vel repudiandam, ad deliberandum, & conſultandum, quod tempus heredibus datur. T. 8. c. 203. B.
Hereditatem inteſtati confirmat lex Cornelia. T. 8. c. 184. E.
Hereditatem qui ad alium transferre voluit, non vult eſſe heres. T. 8. c. 662. C. & c. 744. E. & c. 850. D.
Hereditatem adquiri per ſervum bonâ fide poſſeſſum. T. 8. c. 742. C. qui non fallens, adiit, ſibi vel domino hereditatem adquirit. Ibid. C.
Hereditatem ſervo delatam an dominus agnoſcere, vel repudiare poſſit. T. 8. c. 22. C.
Hereditatem quibus agnatis lex 12. Tabularum dat. T. 9. c. 668. E.
Hereditatem qui petit, petit etiam fructus. T. 9. c. 1087. B.
Hereditatem aufert, ut indigno, heredi ſcripto fiſcus criminali judicio. T. 9. c. 796. D. E.
Hereditatem olim capere non potuit, vel legata ex teſtamentis alienis Collegium Chriſtianorum, & cur. T. 9. c. 718. E.
Hereditatem priuſquam adeat, deliberare opus eſt. Tom. 9. c. 781. D.
Hereditatem non aditam non tranſmitti in heredem. T. 9. c. 889. A. B. excipitur unus caſus quo hereditas non adita tranſmittitur. Ibid. E.
Hereditatem ſortitò dividere. T. 9. c. 852. B.
Hereditatem qui ſemel repudiavit, ad eam redire non poteſt. T. 9. c. 784. D. & ſeq.
Ad hereditatem matris inteſtatæ vocantur liberi tanquam legitimi. T. 9. c. 913. C. D.
Omnem hereditatem eſſe ſolvendo, quæ heredem invenit. T. 9. c. 781. C.
De his, qui hereditatem tranſmittunt ante apertas tabulas. T. 9. c. 907. D.
Herediratem adire quibuſdam caſibus tantùm heres cogitur. T. 10. c. 341. E.
Hereditatem qui accepit, an poſtea poſſit eam non accipere. T. 10. c. 342. C.
Herediratem qui omiſit, hereditatem an non habeat. Tom. 10. c. 522. A.
Hereditatem quoties Lex, vel Senatusconſultum defert, competit Unde legitimi. Tom. 10. c. 776. A.
Hereditatem poſſunt exantlare legata lege duodecim Tabularum. T. 10. c. 803. D.
Hereditarem qua jure vendicet, qui ab ea remotus eſt nominatim per exheredationem. T. 10. c. 933. D.
Hereditate poſt aditionem ceſsâ, an debitores hereditarii liberentur. T. 1. c. 327. E.
Hereditate venditâ non tenetur venditor de evictione. T. 1. c. 772. B.
Ex hereditate rerum alienatarum æſtimatio in arbitrio petitoris conſiſtit. T. 1. c. 375. E.

In

In hereditate legitima non eſt ſucceſſioni locus. T. 1. c. 456. D.

De hereditate uni ex liberis reſtituenda conſultatio. T. 1. c. 682. D.

De hereditate fideicommiſſaria. T. 2. c. 1089. D.

Hereditate ſe abſtinentibus filiis, an etiam eſſet petitio operarum præteritarum. T. 4. c. 600. E.

Si in hereditate legitima non eſt ſucceſſioni locus, quomodo ſucceſſioni poteſt eſſe locus in querela. T. 4. c. 110. A.

In hereditate auferenda nulla eſt diſtinctio inter ſcientem, & ignorantem, ſecus in fructibus auferendis, ubi valet. T. 4. c. 1352. A.

In hereditate non eſt idem juris, quod in legato, & cur. T. 4. c. 225. D.

Hereditate alicui per fiſcum ereptâ, quod cædem defuncti inultam reliquerit, an ei ſaltem ea actio ſit reſtituenda, quæ aditione quidem confuſa eſt. T. 4. c. 1082. E. quæ diſtinctio hic notanda. Ibid. E. & c. 1083. A.

Hereditate adquiſita utitur miſtione. T. 4. c. 1265. A.

Hereditate ære alieno oneratâ, & herede adire eam deliberante, quomodo interim creditoribus ſecuritas conſtituatur. T. 5. c. 765. D. E.

De hereditate evicta ſtipulatione. T. 5. c. 866. E.

Hereditate non aditâ corrount omnia, quæ in teſtamento ſcripta ſunt. T. 6. c. 157. A.

In hereditate ingenui proximior ex liberis ulteriorem non excludit. T. 6. c. 184. E.

De hereditate fideicommiſſaria civibus, vel civitati datâ. T. 6. c. 279. C.

Hereditate venditâ, ſtipulatio mutua inter emptorem, & venditorem plerumque interponitur, T. 6. c. 94. A.

De hereditate lite mota, an res ſingulæ petantur actione in rem ſimplici. T. 7. c. 219. B.

Hereditate jacente, an uſucapio cœpta a defuncto compleatur. T. 8. c. 287. D.

Hereditare venditâ, quæ actiones competunt emptori, & quæ in emptionem ceſſant. T. 9. c. 365. E. & c. 366. A. & ſeq.

Cum de hereditate agitur, duæ ſunt lites, una de poſſeſſione, altera de proprietate. T. 9. c. 174. A.

De hereditate adeunda, vel adquirenda, & de jure deliberandi, T. 9. c. 768. A. & ſeq.

De hereditate repudianda, vel abſtinenda. T. 9. c. 784. D. & ſeq.

De hereditate vendita a fiſco. T. 9. c. 366. E.

De hereditate litigat, qui pro herede, vel pro poſſeſſore poſſidet. Tom. 9. c. 176. B.

De hereditate, quæ defertur jure civili, T. 9. c. 910. B. & ſeq.

In hereditate tam legitima, quàm teſtamentaria jus adcreſcendi locum habet. T. 9. c. 652. C.

In hereditate reſtituenda eum poſſe in compenſationem deducere id, quod de ſuo bonâ fide impendit in defuncti infirmitatem, vel in ſumptum funeris. T. 9. c. 166. B. C.

De hereditate vendita. Tom. 9. c. 365. E. & c. 366. A. & ſeq.

Hereditate ademptâ heredi ſcripto ex aſſe, cui ſubſtitutus datus non eſt, an cætera, quæ in teſtamento ſunt, corruant. T. 10. c. 210. B.

Hereditates legitimæ novæ capitis deminutione non pereunt, ſed illæ ſolæ, quæ ex lege duodecim Tabularum deferuntur. T. 1. c. 168. A. B.

Hereditates plerumque ad maſculos confluere debent. T. 1. c. 160. C.

Hereditates inteſtatorum an primùm ad ſuos pertineant. T. 1. c. 150. B.

Hereditates aliæ ſine re; aliæ cum re. T. 1. c. 117. D.

Hereditates, quæ ab inteſtato deferuntur. T. 1. c. 149. A.

Hereditates quis conſequi poteſt, etiamſi conditionem non impleverit. T. 3. c. 375. A. B.

Hereditates inteſtatorum ingenuorum ad quos pertinent. T. 1. c. 345. E.

Hereditates agnatorum quomodo dividantur. T. 1. c. 346. B.

Hereditates decurionum, naviculariorum, &c. T. 2. c. 440. E.

Hereditates agnatorum in capita dividuntur. T. 1. c. 346. B.

Hereditates directæ cedunt a morte teſtatoris, cur non etiam fideicommiſſariæ, & precariæ. T. 4. c. 388. B.

Hereditates fideicommiſſariæ. Vide, Fideicommiſſariæ hereditates.

Duæ hereditates unius hominis non ſunt. T. 4. c. 77. D.

Hereditates ab heredibus ſcriptis per fideicommiſſum relictæ. T. 6. c. 281. E. & c. 282. A.

Hereditates ex quo tempore deferuntur. T. 6. c. 421. D.

Hereditates ab inteſtato quibus, & quo jure deferantur. T. 7. c. 213. E.

Hereditates delatæ ex teſtamento quo jure deferantur. Ibid. E.

Hereditates ſi plures communes ſint inter heredes, inter eos poteſt reddi judicium familiæ erciſcundæ de una tantùm hereditate. T. 7. c. 532. D.

Hereditates an utiliter relinquantur ſub conditione impoſſibili. T. 8. c. 359. D.

Hereditates damnoſæ quæ. T. 8. c. 786. D.

Hereditates ereptitiæ quæ dicuntur. T. 7. c. 1232. B.

Hereditates ſolent plerumque ab indignis in fiſcum transferri. Ibid. B. vel in alias perſonas. Ibid. B.

Hereditates quibus cauſis fiunt caducæ. T. 9. c. 872. A. & ſeq.

Hereditates promerendæ ſunt officiis, non pactionibus. T. 9. c. 94. B.

Hereditates fœminarum coercuit lex Voconia. T. 9. c. 922. D.

Hereditatum conditio quotuplex. T. 1. c. 95. E.

De hereditatum vigeſima. T. 1. c. 450. D. & T. 3. c. 124. A.

Herediratum jura, & tutelarum an ſint propria civium Romanorum. T. 6. c. 549. C.

Hereditatum vigeſima pars fiſco debebatur. T. 9. c. 793. D. quibus heredibus. Ibid. c. 794. E.

De hereditatum petitionibus judicabant centumviri. T. 9. c. 179. E.

De hereditatibus. T. 6. c. 190. D. & ſeq.

De hereditatibus incertis perſonis relictis. T. 6. c. 257. B.

De hereditatibus legitimis. T. 6. c. 397. D. & ſeq.

De hereditatibus, quæ jure civili deferuntur ex teſtamento, vel ab inteſtato. T. 9. c. 698. E. & c. 699. A. & ſeq.

In hereditatibus reſtituendis non admittuntur pactiones. T. 9. c. 97. A.

De hereditatibus fideicommiſſariis. T. 9. c. 865. C. & ſeq.

De hereditatibus datis incertis perſonis. T. 9. c. 863. C. & ſeq.

Heres an teneatur ex omni dolo defuncti. D. 1. c. 277. C.

Heres an reſtitutâ hereditate heres permaneat. T. 1. c. 141. C.

Heres rogatus hereditatem reſtituere quantam hereditatis portionem retinere poſſit. T. 1. c. 141. E. & c. 142. A.

Heres jure civili an maneat, qui ſe abſtinet. T. 3. c. 652. B.

Heres neceſſarius an alienus ſervus ſit. T. 2. c. 402. B.

Heres extraneus teſtamento inſtitutus pro herede gerendo, aut nudâ voluntate heres fit. T. 1. c. 125. B. C.

Heres neceſſarius cur ſic appellatus ſit. T. 1. c. 122. B.

Heres extraneus, vel filius pubes an per fideicommiſſum obligari poſſit, ut hereditatem totam, vel partem reſtituat. T. 1. c. 115. D. E.

Heres an rogari poſſit de parte reſtituenda. T. 1. c. 141. B.

Heres dicitur quaſi heres. T. 1. c. 125. D.

Heres, dominus, & pater familias quid inter ſe diſtent. T. 3. c. 269. B. & ſeq.

Heres aut fit, aut exſiſtit, & quibus modis. T. 1. c. 1308. B.

Heres quid a legatario differt. T. 1. c. 1124. E.

Heres an purè, & ſub conditione inſtitui poſſit ex certo tempore, & ad certum tempus. T. 1. c. 111. C.

Heres mariti an teneatur ex conducto ei, cui maritus prædium dotale locavit, ut præſtet frui licere. T. 3. c. 988. B.

Heres

Digitized by Google

Heres an ſervare debeat proprietaris locationem, aut uſufructus. Ibid. C.
Heres non deſinit eſſe, qui ſemel extitit. T. 1. c. 1091. B.
Heres an ex die dari poſſit. T. 1. c. 1255. A.
Heres, & defunctus duæ res quaſi cognatæ, & conjunctæ. T. 5. c. 1111. A.
Heres extraneus aliàs eſt capax, aliàs incapax. T. 1. c. 1101. A.
Heres inſtitutus, cum non apparet inſtitutio, non valet. T. 1. c. 418. E.
Heres inſtitutus, habens ſubſtitutum, ſi de inofficioſo dixerit, nec obtinuerit, hereditas ad ſubſtitutum pertinebit. T. 1. c. 450. B. C.
Heres neceſſarius infamiam magis, quàm patrimonium conſequitur. T. 2. c. 401. E.
Heres inſtituitur quis. T. 1. c. 799. B.
Heres incerta perſona inſtitui non poteſt. T. 1. c. 1344. D.
Heres ſcriptus in poſſeſſionem mittitur, etiamſi irritum ſit teſtamentum. T. 1. c. 422. E.
Heres ſcriptus in poſſeſſionem poſt annum non mittitur. T. 1. c. 423. B.
Suus heres quamdiu heres fieri poſſe ſperatur, tamdiu agnatis non eſt locus. T. 1. c. 345. B.
Heres illegitimæ voluntatis defuncti impune non paret. T. 2. c. 1023. B.
Heres vivo teſtatore conventione alligari non poteſt. T. 2. c. 1027. B.
Heres poſt mortem ſuam nemo rectè inſtituitur, cum morietur, rectiſſimè. T. 3. c. 82. B.
Heres actione, quæ ex delicto videatur eſſe, non tenetur. T. 3. c. 190. B.
Heres tutor dari poteſt, heredi legari non poteſt. T. 1. c. 1017. E.
Heres duobus teſtamentis ſcriptis, cum dubitet, num poſterius falſum ſit, ex neutro eorum hereditatem adire poteſt. T. 1. c. 1317. E.
Heres a debitore hereditario fidejuſſorem accepit, deinde hereditatem ex Trebelliano reſtituit, fidejuſſoris obligatio in ſuo ſtatu manet. T. 5. c. 1413. E.
Heres damnari poteſt, ut alicui domum extruat, aut ære alieno eum liberet. T. 1. c. 425. C.
Heres partem hereditatis adire, partem repudiare non poteſt. Ibid. E.
Heres quo caſu omnia ſuſtinet onera. T. 1. c. 143. E.
Heres codicillis, teſtamento confirmatis, directò ſcribi non poteſt. T. 5. c. 147. C.
Heres ex omni dolo defuncti an teneatur. T. 1. c. 277. C.
Heres ſi non pareat legitimæ voluntati teſtatoris, ei hereditas aufertur, quaſi indigno, & ad fiſcum pertinet. T. 1. c. 422. D.
Heres pro ſocio tenetur. Tom. 5. c. 1239. E.
Heres tenetur poſt condemnationem, vel poſt litis conteſtationem defuncto teſtatore. T. 3. c. 190. B.
Heres non tenetur ex pœnali cauſa. Ibid. B.
Heres, qui hereditatem teſtamento delatam omiſit, ad quid tenetur. T. 1. c. 802. D.
Heres in earum rerum poſſeſſionem mittitur, quas mortis tempore poſſidet teſtator. T. 5. c. 423. D.
Heres ceſſicius. Tom. 5. c. 329. C.
Heres ex deliberatione, & ex inventario differunt. T. 7. c. 954. D.
Heres adire poteſt hereditatem, antequam ultus ſit necem defuncti. T. 3. c. 514. C.
Heres neceſſarius quis propriè. T. 1. c. 1096. A. B.
Heres optimus qualis ſit. Tom. 1. c. 1092. E. & c. 1095. A.
Heres an ex parte ante conditionem adire cogatur. T. 4. c. 595. C.
Heres, a quo legatum eſt relictum ſub conditione, ſi moriatur eâ pendente, heredem ſuum, qui adierit, obligatum relinquit. T. 4. c. 712. C. aliter legatarius. Ibid. C.
Heres extraneus quoque defunctum lugere debet, a quo hereditas ad eum pervenit. T. 4. c. 28. B. C. familia heredis funeſta fuiſſe dicitur a tempore mortis. Ibid. C.
Heres inſtitutus ſub conditione, pendente eâ, jure civili hereditatem adire non poteſt, ſed exſpectare debet conditionem. T. 4. c. 111. A.
Heres legatario omnem culpam, & dolum præſtare tenetur, excepto caſu fortuito. T. 4. c. 488. A. B.
Heres legatis onerari non poteſt ſupra dodrantem bonorum. T. 4. c. 590. B.
Heres quis dicitur. T. 4. c. 222. C. res non facit heredem, ſed nomen, & titulus heredem facit. Ibid. D.
Heres ſolus exercet Falcidiam, non fideicommiſſarius ullus, aut legatarius. T. 4. c. 602. C.
Heres ignoratione ſuâ defuncti vitia non excludit. T. 4. c. 1459. D. E.
An heres uſuras præſtare debeat, quoad integram ſortem exſolvat. T. 4. c. 748. C.
Heres non rectè inſtituitur codicillis, nomen verò heredis rectè ſcribitur. T. 4. c. 439. D.
Heres qui ſemel eſt, eſt in perpetuum heres. T. 4. c. 914. C.
Heres eſt ſucceſſor juris, legatarius verò eſt ſucceſſor rei. Tom. 4. c. 913. C.
Heres, qui ſemel extitit, heres eſſe deſinere nequit. T. 4. c. 958. D.
Quæ heres cepit conditionis explendæ cauſâ, non imputantur in quartam. T. 4. c. 910. C. excipiuntur quidam caſus. Ibid. D.
Heres inſtitutus, & filius exheredatus in quo differunt. T. 4. c. 480. B.
Heres ſuus. Vide, Suus.
Heres qui ſemel factus eſt, heres eſſe non deſinit. T. 4. c. 82. E. & c. 472. A.
Si heres Falcidiâ utatur, an ſtipulatio pœnalis committatur. T. 4. c. 1355. B.
Heres, qui hereditatem non adivit. Vide, Hereditas.
Heres a quonam tempore moram fideicommiſſario facere incipiat, multum intereſt ſcire. T. 4. c. 1204. C.
Heres neceſſarius ſervus habet tantùm nudum nomen heredis, qui heres eſt ſine re. T. 4. c. 914. C.
Heres. Vide, Extraneus.
Heres ſemper eſt, qui ſemel eſt heres. T. 4. c. 914. C.
Heres defuncti ibi conveniri poteſt, ubi defunctus contraxit. Tom. 4. c. 925. A.
Heres ex teſtamento ubi extitit, ibi legitimus removetur. Tom. 4. c. 914. A.
Heres indignus. Vide, Indignus heres.
Heres nomine abſentis an cogi poſſit adire, & reſtituere. Tom. 4. c. 593. D.
Heres juſtus, & legitimus in quo differunt ſecundùm Apulejum. T. 4. c. 729. D.
Heres, & pater in quo differunt. T. 4. c. 685. D.
Heres alumni an fideicommiſſum non petat ab eo, apud quem pecunia fœnori occupata eſt. T. 4. c. 1243. D.
Heres de fideicommiſſo detrahit Falcidiam ex Senatuſconſulto Pegaſiano, non de mortis causâ capione. T. 4. c. 908. E.
Heres eſt ſucceſſor juris, legatarius verò ſucceſſor rei. T. 4. c. 913. C.
Heres ipſo jure etiam ignorans extitit, & ſine curatoris auctoritate. T. 4. c. 885. B.
Heres hodie quælibet reſpublica inſtitui poteſt, quod olim non obtinuit. T. 4. c. 1205. B.
Heres an ob famoſum judicium defuncti infamiam incurrat. T. 5. c. 91. A.
Heres ex ſcelere defuncti lucrum facere non debet. T. 5. c. 885. C.
Heres furis ignorans, ancillam eſſe furtivam, an partum uſucapiat. T. 5. c. 725. D.
Heres propiùs accedit ad vicem defuncti, imò & idem homo eſſe fingitur. T. 5. c. 552. D.
Heres in conductione non minùs, quàm in emptione convenitur. T. 5. c. 483. D.
Heres jus defuncti percipit. Tom. 5. c. 39. B.
Heres legitimus an, & quando teſtamentario heredi præferatur. T. 5. c. 1084. B.
Heres locatoris qua actione conveniri poſſit. T. 5. c. 551. B.
Heres juſtus a legitimo ſeparatur. T. 5. c. 480. D.
Heres effectu quodammodo eſt fideicommiſſarius Trebellianus. T. 5. c. 865. A.
Heres locationem fundi dotalis ſervare non tenetur. T. 5. c. 554. D.
Heres locationem proprietatis ſervare omnimodo tenetur. Ibid. C. D.

Heres

Heres moram facere videtur, etiam abſens, & ignorans. T. 5. c. 568. E.

Heres in quantum conveniri poſſit. T. 5. c. 153. C. D.

Heres patris ſi ſolvendo non ſit, cujus ſit damnum dotis non cautæ. T. 5. c. 555. A.

Heres poſſeſſoris quando, & quatenus a judicio ad exhibendum abſolvatur, & quando condemnetur. T. 5. c. 382. C. D.

Heres quando, & cui legati nomine cavere teneatur. Tom. 5. c. 949. D.

Heres mihi qui nomine tenetur actione ad exhibendum incerti. T. 5. c. 374. D.

Heres proprius accedit ad vicem defuncti. T. 5. c. 552. D.

Heres ſi omittat cauſam teſtamenti, & pro herede ſe ab inteſtato gerat, ad quid teneatur. Tom. 5. c. 633. C. D.

Heres ſcriptus ex aſſe, & ex parte, quando hereditatem petere poſſit. T. 5. c. 629. E.

Heres, ſi ædes priores depoſuerit, qua actione, ne altiùs tollat, aut luminibus vicini officiat, prohiberi poſſit. T. 5. c. 639. C.

Heres ſocii quando lucrum, & damnum ea ſocietate defuncti capiat. T. 5. c. 483. C.

Heres ſocii, licèt ſocius non fuit, lucri tamen, & damni, quod ante mortem defuncti fortè impendebat ſocietati, particeps fieri poteſt. T. 5. c. 489. C.

Heres ſocii explicare ea, & perficere debet, quæ a defuncto inchoata, & imperfecta ſunt relicta. T. 5. c. 489. D.

Heres verus, & falſus quomodo conveniri debeant, & inter ſe teneantur. T. 5. c. 911. E. & c. 912. A.

Heres ut poſſeſſionem a legatario recuperet, ſatisfacere ei cogitur. T. 5. c. 794. D. E.

Heres ut ſocietati ſuccedat, tacitè efficitur, expreſsè fieri non poteſt, & quare. T. 5. c. 483. D. E.

Heres uſufructuarii locationem ſervare non adſtringitur. Tom. 5. c. 564. D.

Heres unius ex pluribus coheredibus deliberantibus adire hereditatem ſi de damno infecto fidejuſſoribus caverit, an, & ad quid, teneantur fidejuſſores. Tom. 5. c. 640. C. D.

Heres ut in ſocietate ſuccedat, conventione effici non poteſt. T. 5. c. 489. A.

Heres venditionem factam a defuncto an reſcindere poſſit. T. 6. c. 629. E.

Heres an omnia facta defuncti rata debeat habere. Ibid. E.

Heres an ea cauſa fideicommiſſi æſtimationem rei, quæ in hereditate non eſt, præſtare debeat. Tom. 6. c. 617. B.

Heres ſive ſucceſſor manet, & pro bonis habeat pretium. Tom. 6. c. 602. A.

Heres, & defunctus an pro uno habeantur. T. 6. c. 543. E.

Heres a quo legatum relictum eſt ſub conditione, ſi pendente conditione moriatur, etiam heredem ſuum obligatum relinquit. T. 6. c. 364. E.

Heres ſuus ſtatim patri heres exſiſtit. T. 6. c. 164. A.

Semel heres ſemper heres, Tom. 6. c. 577. B.

Heres quo caſu compenſare debitum cum hereditate debet. Tom. 6. c. 405. E.

Heres factus eſt, quantumvis aditio hereditatis ſit coacta. Tom. 6. c. 288. A.

Heres an poſſit compelli a fideicommiſſario, ut adeat hereditatem. T. 6. c. 283. E.

Heres ex contractu defuncti obligatur in ſolidum, in aſſem, ſi defuncto ex aſſe heres exſtiterit; vel ſi heres exſtiterit pro parte, ex ea parte. T. 6. c. 350. E.

Heres ubi minuit legatum jure falcidiæ, & legatarius quoque minuere poteſt fideicommiſſum, quod a ſe relictum eſt. Tom. 6. c. 294. D.

Heres, & legatarius idem eſſe non poteſt debitor, & creditor. T. 6. c. 255. E.

Heres quando tenetur ſatiſdare creditoribus hereditariis de ſolvendo ære alieno. T. 6. c. 321. A.

Heres ſcriptus ex aſſe, etiam ante apertas tabulas clauſis tabulis teſtamenti adire hereditatem poteſt. T. 6. c. 204. E.

Quaſi heres, directus ſcilicet, non fideicommiſſarius, vel fiduciarius. T. 6. c. 251. B.

Heres a teſtatore juſſus facere monumentum arbitratu liberti, libertus etiamſi acceperit pecuniam, non tamen ideo confeſtim obligatur. T. 6. c. 53. D. E.

Heres ſcriptus non habet ſupremam defuncti voluntatem. Tom. 6. c. 188. B.

Heres vivi nullus eſt. Tom. 6. c. 253. C.

Heres inſtitutus extraneus, vel filiusfamilias, idemque ſubſtitutus filio familias impuberi, an poſſit ſeparare hereditatem pupilli ab hereditate patris, & hanc ſpernere, illam amplecti, ita ut creditoribus paternis reſpondere teneatur, & an exiſtentia ſui heredis confirmet tabulas pupillares. T. 6. c. 175. D. E. & c. 175. A. & ſeq.

Heres heredis an ſit heres teſtatoris. T. 6. c. 571. D.

Heres, qui ex cauſa virilem portionem debet, ſi per errorem plus ſolverit, an ideo coheredes liberentur. T. 6. c. 591. E.

Heres an poſſit vendere fundum, cujus reditus legatus eſt annuus. T. 6. c. 746. A.

Heres ſcriptus quodammodo debitor non eſt, quamdiu bonorum poſſeſſio contra tabulas filio dari poteſt. T. 6. c. 23. E. & c. 24. A. B.

Heres, & teſtator idem homo eſſe intelligitur. Tom. 6. c. 141. C.

Heres. Vide, Filius, Filiusfamilias.

Heres codicillis fieri non poteſt, neque exheres. Tom. 6. c. 265. C. D.

Heres an poſſit compelli a fideicommiſſario, ut adeat hereditatem. T. 6. c. 283. E.

Heres a ſe debitum repellit, quod ſe non debere contendit. Tom. 6. c. 372. D. E.

Heres debitoris id, quod defunctus pignori dederit, quin hereditatem petendo conſequi poſſit, dubium non eſt. Tom. 6. c. 29. D.

Heres an poſſit eſſe pater filii familias. T. 6. c. 74. B.

Heres an cogatur rem per fideicommiſſum relictam præſtare, item an liberetur pretio præſtito. Tom. 7. c. 1067. A.

Heres an cogatur reficere, quod ſuo, ſuorumve facto deterius factum eſt, ſi fundus legatus ſit, ſive uſusfructus. T. 7. c. 1385. B.

Heres an cogatur legati prædii ſolvere vectigal præteritum. T. 7. c. 1024. D.

Heres an damnari poſſit, ut ære alieno alium liberet. Tom. 7. c. 1040. C. item ut domum alteri extruat, aut ut rem quandam hereditariam alteri vendat. Ibid. C.

Heres an ex delicto defuncti teneatur. T. 7. c. 162. B.

Heres an in locum legatum inferre mortuum poſſit. T. 7. c. 1060. A. & ſi id fecerit, an teneatur legatario ad pretium loci. Ibid. A.

Heres an per fideicommiſſum rogari poſſit, ut filios ſuos emancipet. T. 7. c. 1079. B.

Heres an poſſit cogi adire ante conditionem fideicommiſſi. Tom. 7. c. 1495. D.

Heres an poſſit diſtrahere ædificia, ex quorum reditu ſunt ſportulæ. T. 7. c. 1085. E.

Heres an poſſit eſſe nomine tenus ſine re, ſine onere. T. 7. c. 1493. E.

Heres an poſſit prohiberi, ne ſervum proprium manumittat. T. 7. c. 1085. C.

Heres an poſſit rogari, ut hereditatem propriam poſt mortem reſtituat. T. 7. c. 1079. A.

Heres an poſſit vendere fundum fructuarium. Tom. 7. c. 1385. A.

Heres plerunque ſucceſſor eſt viriorum, & virtutum. T. 7. c. 101. B.

Heres Falcidiæ retentionem habet; non

non vindicationem . T. 7. c. 590. A. legatarius habet vindicationem legati . Ibid. A.

Heres extraneus quando inſtitui prohibitus eſt . T. 7. c. 1218. E.

Heres, & defunctus eadem eſt propemodum perſona . T. 7. c. 363. A.

Heres inſtitutus eſt incapax pro parte, vel in totum, non ex eo teſtamento ſolùm, ſed ex omnibus teſtamentis: ſervo hereditario extraneus legavit . T. 7. c. 1187. D.

Heres, a quo peculium legatum eſt liberto orcino, an conveniri poſſit actione de peculio . T. 7. c. 1403. D. E.

Heres actione ex teſtamento convenitur, ſive res, quæ veniit, tradita ſit, ſive non, quamdiu ejus rei juri, vel conſequentiis aliquid deeſt . T. 7. c. 742. D.

Heres aditione dominus fit, non poſſeſſor . T. 7. c. 855. A.

Heres alieno nomine quomodo quis efficitur . T. 7. c. 213. D.

Heres an actione ex teſtamento præſtare debeat, ut legatario rem omnino habere liceat . Tom. 7. c. 1035. B.

Heres an rem legatam alienare poſſit . T. 7. c. 1050. C. D.

Heres an rogari poſſit per fideicommiſſum, ut aliquem ſibi heredem faciat . T. 7. c. 1078. D.

Heres an ſervi legati, qui fugit, æſtimationem legatario præſtare debeat . T. 7. c. 1021. B. vel cavere de reſtitutione . Ibid. C.

Heres an ſit, ſi interrogatus in jure falsò reſpondeat, ſe non eſſe . T. 7. c. 876. E.

Heres ſi interrogatus tacuerit, utrùm pro confitente, an negante habeatur . Tom. 7. c. 876. E.

Heres an ſtatim aditâ heteditate legatorum nomine conveniri poſſit . T. 7. c. 1052. D.

Heres an ſufferat onera legatario indicta, eo mortuo. T. 7. c. 1321. D. E. & c. 1322. A.

Heres an teneatur ex cauſa legati rem accipientis facere . Tom. 7. c. 1034. E.

Heres an teneatur ultra vires hereditarias . T. 7. c. 1084. A.

Heres an teneatur alimenta uſufructuario indicta præſtare, eo mortuo . T. 7. c. 1321. D. E.

Heres antequam apprehendat poſſeſſionem, ſi res aliqua attrectetur, an habeat actionem furti . T. 7. c. 855. A.

Heres certum pondus auri, vel argenti dare juſſus, an liberetur dando pecuniam numeratam . T. 7. c. 1323. C.

Heres coactus adiens, an amittat Falcidiam. T. 7. c. 133. D.

Heres, cui teſtamento erat remiſſa cautio de legatis præſtitis legatario, an poſſit eam condicere quaſi indebitam . T. 7. c. 896. A.

Heres cum contumelia an utiliter ſcribatur . [illegible]c. 1044. C.

Heres damnatus [illegible]m hereditariam viliori pretio vendere, an utile ſit legatum . Tom. 7. c. 1040. C. D.

Heres deliberans an poſſit impenſas neceſſarias facere . T. 7. c. 955. E.

Heres eo loco legatum præſtare debet, ubi defunctus mortis tempore id reliquit . T. 7. c. 1021. D.

Heres extraneus parendo conditioni poteſtativæ, an fiat heres . T. 7. c. 951. B.

Heres extraneus rogatus hereditatem reſtituere, an poterit illam diminuere dotis, vel donationis conſtituendæ causâ. T. 7. c. 1508. C. D.

Heres extraneus inſtitui poteſt ſub conditione redicula, illicita, & probroſa . T. 7. c. 951. E.

Heres fundum ſi vendat, vacuamque poſſeſſionem tradat, an cogatur poſtea fines ejus, & defuncti jus oſtendere. T. 7. c. 812. C. D.

Heres quomodo quis fiat . Tom. 7 c. 213. B. C. & ſeq.

Heres in fundo, cujus uſusfructus alii legatus erat, villam ædificavit, an poſtea pœnitentia actus eam invito fructuario diruere poſſit . T. 7. c. 1347. D.

Heres inſtitutus cum cretione, ideſt, finito certo tempore, an ſubinde mutare voluntatem poſſit intra illud tempus . T. 7. c. 1431. C.

Heres inſtitutus ex parte, & ſub conditione rogatus reſtituere, an poſſit compelli adire . Tom. 7. c. 1499. C. D.

Heres inſtitutus ſub conditione ſi juraverit, hoc juramento videtur ſe pro herede geſſiſſe . T. 7. c. 951. D. & implendo conditionem fit heres . Ibid. D.

Heres inſtitutus ſub conditione, ſi 10. in mare projecerit, non implendo conditionem hoc modo, ſed alio, ſepeliendo ſcilicet, an ſit heres . Ibid. E. & c. 952. A.

Heres inſtitutus ſub conditione inepta, quamvis eam non eo modo, ſed alio impleverit, nihilominus eſt heres . Ibid. A. ſecus in filio ſuo . Ibid. A.

Heres in teſtamento, aut primo, aut medio, aut ultimo loco ſcribitur . T. 7. c. 898. C.

Heres juſſus præcipere pecuniam, & eam, quibus teſtamento legata eſt, diſtribuere, quomodo, & quibus cavere debeat, T. 7. c. 1070. A.

Heres mariti an poſſit dotem legatam retinere ob res amotas ab uxore . T. 7. c. 1412. D.

Heres ſervi legati nomine ſi habeat actionem, an ea per aditionem confundatur . T. 7. c. 1020. A.

Heres ſi coactus adierit, nullâ ejus, quod ſibi defunctus debuit, habitâ ratione, an per hoc tollatur pignoris obligatio . T. 7. c. 1506. C. D.

Heres ſi codicillos falſos dixerit, nec obtinuerit, an repellatur a principali teſtamento . Tom. 7. c. 1490. E.

Heres ſi damnatus ſit triginta, annuâ, bimâ, trimâ die penſionibus inæqualibus dare, nec quantitas penſionum expenſa ſit, quæ debeantur . T. 7. c. 1299. E. & c. 1300. A.

Heres ſi ex fundo legato faciat locum religioſum, quomodo legatario teneatur . T. 7. c. 1038. A. B.

Heres ſi præſtiterit legatario pecuniam legatam ante diem, an liberetur. T. 7. c. 1316. D.

Heres ſiqua in re non paret voluntati defuncti, an repellatur ab hereditate . T. 7. c. 1494. D.

Heres ſi rogatus ſit hereditatem reſtituere, & ex ea alienaverit, an alienatio valeat; & an ea, quæ diminuta ſunt, veniant in fideicommiſſi perſequutionem . T. 7. c. 1508. E. & c. 1509. A.

Heres ſi rogatus ſit reſtituere hereditatis ſuperfluum, an hoc caſu poſſit alienare, diminuere, obligare . T. 7. c. 1507. B.

Heres ſine re quando quis fiat . T. 7. c. 183. A.

Heres ſoceri, qui nurui dotem, quam ab ea accepit, legavit, an ab illa, & marito ejus ſimul conveniri poſſit . T. 7. c. 1402. C.

Heres ſoceri, a quo dos nurui legata eſt filio exheredato, ſi eam filio præſtiterit, an dotis actione a muliere conveniri poſſit. Tom. 7. c. 1403. E. & c. 1404. A.

Heres ſolvens ſolidum legatum, ignarus legis Falcidiæ, an habeat condictionem indebiti . T. 7. c. 894. E. & c. 895. A.

Heres ſub diverſis conditionibus ſi ſcriptus ſit, an unâ conditione adimpletâ heres fiat . T. 7. c. 947. D. E.

Heres rogatus reſtituere hereditatem, ſponte adiens detrahit quadrantem . T. 7. c. 133. D.

Heres rogatus reſtituere hereditatem poſt decennium, an medio tempore percipiat fructus . T. 7. c. 185. E.

Heres ſcriptus an rogari poſſit, ut hereditatem ab alio acceptam reſtituat . T. 7. c. 1078. E. item an rogari poſſit, ut rem legatam reſtituat . Ibid. E. & c. 1079. A.

Heres ſcriptus ex parte, ſi moriatur ante apertas tabulas, an hereditatem ad heredem tranſmittat . T. 7. c. 982. B. C.

Heres ſcriptus ex aſſe, ſi moriatur aditâ hereditate ante apertas tabulas, an hereditatem tranſmittat ad ſuum heredem . Ibid. C.

Heres ſcriptus ſi ab inteſtato adie-

rit, an nihilominus legata, vel fideicommiſſum præſtare debeat, T. 7. c. 919. A.

Heres ſuo oomine quomodo quis fiat. T. 7. c. 213. B. C.

Heres ſuus an etiam ignorans tranſmittat hereditatem ad poſteros, T. 7. c. 951. A.

Heres ſuus inſtitutus ſub conditione poteſtativa, eam implendo an fiat heres. Ibid. B.

Heres ſuus parentis hereditatem non adquirit, ſed retinet, & continuat. T. 7. c. 816. B.

Heres teſtamento damnatus aliquid vendere, ſi vendidit, an teneatur de reliquis emptionis, actione ex empio, vel ex teſtamento, T. 7. c. 742. C, & ſeq.

Hares ubi rem legatam præſtare debeat. T. 7. c. 1036. C.D.

Heres mariti an poſſit dotem legatam retinere ob impenſas, vel res donatas. T. 7. c. 1412, C. D.

Heres mariti morum coercitionem non habet, nec e contra heres mulieris coercetur ob mores mulieris, T. 7. c. 1413. A.

Heres, motâ querelâ iooſſicioſi, an pro ſua parte heres eſſe deſinat, T. 7. c. 930. C.

Heres operam dare debet, ut res præſtetur legatariu, T. 7. c. 154. C.

Heres, parte bonorum extraneu legatâ, an rerum partes, an æſtimationem legatario præſtare debeat. T. 7. c. 1375. E.

Heres, parte bonorum coheredi prælegatâ, an in ea præſtanda poſſit deducere æs alienum, item tributa. T. 7. c. 1376. A.

Heres, pecuniam reipublicæ qui integram ſolvit, ignarus legis Falcidiæ, an habeat condictionem indebiti. T. 7. c. 895. B.

Heres per aditionem an rei legatæ fiat dominus, T. 7. c. 1020. A.

Heres per errorem ſi vendiderit, an teneatur ex empto. T. 7. c. 742. E.

Heres plerumque ſucceſſor eſt vitiorum, & virtutum, T. 7. c. 101. B.

Heres poſt moram an periculum rei legatæ, & damnum, & commodum legatario praſtet. T. 7. c. 1042. C. D, quomodo mora fiat. Ibid. E.

Heres quando in ſolidum omnibus creditoribus reſpondere cogatur, T. 7. c. 954. C.

Heres qua viâ eſſequatur, ut ſibi inſtrumenta exhibeantur. T. 7. c. 955. C.

Heres, qui abſtinet ſe, an maneat heres, T. 7. c. 902. C.

Heres, qui adit ab inteſtato, cum debeat ex teſtameoto adise, an legatariis teneatur, T. 7. c. 1482. C.

Heres quibus modis Falcidiam adſequatur. T. 7. c. 960. B.

Heres qui eſt per filium, an ſuo nomine heres fiat. T. 7. c. 213. C.

Heres, qui monumentum facere rogatus eſt, & non fecit; quomodo teneatur. T. 7. c. 1305. D.

Heres, qui per [illegible] ſe ex ſtipulatu obligavit, quomodo ſe defendere poſſit. Tom. 7. c. 743. A. B.

Heres, qui per errorem quid vendiderit, quomodo ſe adverſus agentem ex empto tueri poſſit, T. 7. c. 742. E.

Heres, qui prælegato oneratus eſt, utrûm poſſit eligere rerum, an æſtimationis uſumfructum dare. T. 7. c. 1375. D. E.

Heres, qui reſtituit hereditatem ante diem fideicommiſſi, an reſtitutio pro facta habeatur. Tom. 7. c. 1317. D.

Heres, qui sogatus eſt hereditatem reſtituere, an poſſit ex ea aliquid deminuere, vel alienare. Tom. 7. c. 1508. E.

Heres qui exſtitit, an poſſit deſinere eſſe beres, Tom. 7. c. 930. C.

Heres quo jure accipiat ea, quæ a legatarin ſibi conditionis implendæ cauſâ dantur, T. 7. c. 1010. A. an imputentur in Falcidiam, Ibid. A.

Heres quo loco defendi debeat. T. 7. c. 144. C.

Heres quotupliciter quis fiat, T. 7. c. 213. C.

Heres, repudiatâ hereditate, an maneat heres. T. 7. c. 1003. E.

Heres, repudiatâ bereditate, an legatarius maneat. Ibid. E.

Heres rogatus reſtituere hereditatem, ſi coactè adierit poſtulante fideicommiſſario, an poſſit detrahere Falcidiam. T. 7. c. 1477. D.

Heres an in ſolidum teneatur ex delictis, vel quaſi ex delictis defuncti. T. 8. c. 340. C. D.

Heres an in ſolidum teneatur ex cnntractibus, vel quaſi ex contractibus ob dolum malom defuncti, Ibid. C.

Heres an poſſit quis ſibi ipſi ſubſtitui. T. 8. c. 142. C.

Heres an pro ea parte, pro qua ſcriptus eſt, bonorum poſſeſſionem ſecundùm tabulas accipiat. T. 8. c. 140. A. an ei coheredis repudiantis, vel excluſi portio accreſcat, Ibid. c. 139. E.

Heres an quis rectè inſtituatur poſt mortem ſuam, Tom. 8. c. 92. D.

Heres quis non poteſt bis exſiſtere, non poteſt bis adire, T. 8. c. 193. A.

An heres teneatur legatario, ut exhibeat veſtimenta, quæ ignorans conſumpſerit in funus, Tom. 7. c. 1192. D.

An heres ſtatulibero legare poſſit ſine libertate, ſub ea conditione, ſub qua prinr dominus ei libertatem dedit. T. 7. c. 1108. E.

Heres antequam decernar de hereditate, adire non poteſt. T. 8. c. 743. C. ejuſdem poteſtatis eſt, cujus fuit defunctus. Ibid. c. 784. B. ex delicto defuncti pœnali actione non tenetur. Ibid. c. 771. E.

Heres an tacitè inſtitui poſſit ex die. T. 8. c. 92. E.

Heres an reſtitutionem in integrum ex perſona defuncti habeat. T. 8. c. 7. B.

Heres an teneatur ab dolum, vel culpam defuncti. T. 8. c. 340. C.

eres deliberans an partem faciat. T. 8. c. 140. A.

Heres an Titio, cui decem legata ſunt, hoc adjecto, ut ſi forte ea perdidiſſet, mox totidem ei præſtarentur, ſi ſæpius eam ſummam Titius perdiderit, ſæpius legatum ſarcire debeat. T. 2. c. 1300. B. C.

Heres ſub conditione ſcriptus, an eâ pendente partem ſaciat. T. 8. c. 140. A.

Heres ſcriptus an bonorum poſſeſſionem ſecundùm tabulas petere poſſit, non exſpectato præterito. T. 8. c. 35. D.

Heres ſcriptus an debitor ſit, quamdiu bonorum poſſeſſio contra tabulas peti poſſit. T. 8. c. 342. D.

Heres ſcriptus an ultra virilem portionem legata capere, vel habere poſſit. T. 8. c. 66. E.

Heres ſcriptus ex parte, an pro ſua parte tantùm bonorum poſſeſſionem admittat, Tom. 8. c. 140. A.

Heres ſcriptus, ſi filius ſit præteritus, ao poſſit petere bonorum poſſeſſionem ſecundùm tabulas. T. 8. c. 25. C. an mitti in poſſeſſionem. Ibid. C.

Heres ſcriptus ſi filius eſſe negetur, an detur Carboniana bonorum poſſeſſio. T. 8. c. 125. A.

Heres ſcriptus ſuus, vel emancipatus ſi adierit, vel petierit bonorum poſſeſsionem ſecundùm tabulas, an poſtea admittatur per præteritum ad bonnrum poſſeſſionem contra tabulas. T. 8. c. 51. D. E.

Heres ſcriptus, qui adiit, an admittatur per præteritum ad bonorum poſſeſſionem contra tabulas. T. 8. c. 51. E.

Heres, qui debet, ex quaſi contractus tenetor, T. 8. c. 330. B.

Heres rogatus hereditatem reſtituere an ex ea deminuere poſſit bonâ fide, & ex juſta cauſa. T. 7. c. 1507. B.

Heres rogatus reſtituere ſuperfluum hereditatis, quomodo fideicommiſſo ſatiſdare debeat, T. 7. c. 1510. B.

Heres rogatus reſtituere, quod ex hereditate ſuperſuit, an poſſit ex ea deminuere. Ibid. B. C.

Heres, cui relictum erat prælegatum, pretium accepit hereditatis a ſubſtituto, ut repudiaret hereditatem: iste ipsâ nõ repudiavit, licèt repudiaverit, quia habet pretium, & ideo ſi integrum prælegatum petat,

petat, repellitur. Tom. 9. c. 814. B.

Heres ſcriptus miſſionem poſt annum impetrare non poterat ex edicto D. Adriani. T. 9. c. 792. E. & c. 793. A. conſtitutione Juſtiniani poterat. Ibid. A.

Heres ſcriptus ex edicto D. Adriani ſtatim poſt mortem teſtatoris, & poſt apertas, & recitatas tabulas teſtamenti, agnitamque hereditatem mittitur in poſſeſſionem rerum hereditariarum. T. 9. c. 792. A.

Heres ſcriptus ſi repudiaverit hereditatem, vocatur legitimus. T. 9. c. 174. D.

Heres ſcriptus poſtulans miſſionem non excluditur, niſi præſcriptione 30. annorum, vel etiam uſucapione. T. 9. c. 793. A.

Heres ſcriptus quemadmodum in poſſeſſionem mittatur. T. 9. c. 791. D. & ſeq.

Heres eſt ſucceſſor jurium omnium defuncti, virtutum, & vitiorum. T. 9. c. 1164. E.

Heres tutoris non tenetur ex levi culpa defuncti. Tom. 9. c. 597. A.

Heres heredis non directò, & principaliter eſt heres teſtatoris, ſed per ſucceſſionem, & per mediam perſonam. T. 9. c. 724. E.

Heres incerta perſona inſtitui non poteſt. T. 9. c. 718. D.

Heres, qui ſemel extitit, jure civili ſemper heres, nec Prætor efficere poteſt, ut deſinat eſſe heres. T. 9. c. 777. A.

Heres cum puella inſtituitur ſub conditione, ſi certæ perſonæ nupſerit, veluti Titio. T. 9. c. 728. E. & c. 729. A.

Heres quando retinere poteſt, quod ſibi defunctus debuit. T. 9. c. 257. A.

Heres non rectè inſtituitur ex tempore. T. 9. c. 821. C.

Heres uxor ex tertia parte inſtituta quid. T. 9. c. 495. A.

Heres obligatur, & alligatur ſacris defuncti. T. 9. c. 440. D. E.

Heres, qui omiſit beneficium inventarii, tenetur ſupra vires hereditatis. T. 9. c. 781. B. & ſeq.

Heres filius, & heres extraneus in quo differunt. T. 9. c. 509. A.

Heres heredis eſt heres teſtatoris. T. 9. c. 162. A.

Heres mulieris. T. 9. c. 496. A. & ſeq.

Heres defuncti tutoris tenetur tutelæ ex dolo defuncti, vel lata culpa. T. 9. c. 596. E. & c. 597. A.

Heres improbè facit, qui non obſequitur voluntati defuncti. T. 9. c. 1241. D.

Heres creditor hereditarius dici poteſt dupliciter. T. 9. c. 255. C.

Heres ex inventario non tenetur ſupra vires inventarii. T. 9. c. 782. A. & ſeq.

Heres facto inventario non tenetur ſupra vires hereditatis. T. 9. c. 256. E.

Heres facto repertorio omnium bonorum non tenetur creditoribus hereditariis ſupra vires hereditatis. T. 9. c. 61. B.

Heres olim tantùm habuit retentionem Falcidiæ. T. 9. c. 1147. E.

An heres ex parte inſtitutus, cui & aliquid legatum eſt per præceptionem, ſi repudiaverit portionem hereditatis, ex qua eſt inſtitutus, poſſit vindicare prælegatum, ſive præceptionem. T. 9 c. 813. A. B.

Heres ſæpe ſcribitur ex parte, non adjecto coherede. Tom. 10. c. 210. D.

Heres ſcriptus an compellatur adire hereditatem. Tom. 10. c. 341. C.

Heres an ſit cogendus adire, eo quod fideicommiſſarii interſit, fideicommiſſum non intercidere, herede moriente ante aditam hereditatem. T. 10. c. 342. B.

Heres non tam fit, qui per filium fit heres, quàm qui per ſe. T. 10. c. 403. E.

Heres an adquirat dominium rei legatæ per aditionem. Tom. 10. c. 408. C.

Heres indignus eſt ſine re, ſine onere. T. 10. c. 482. E.

Heres abſens an cogi poſſit, ut hereditatem reſtituat. Tom. 10. c. 493. D. an poſſit & cogi, ut procuratori abſentis fideicommiſſarii reſtituat. Ibid. D.

Heres an poſſit cogi adire hereditatem ante conditionem fideicommiſſi. T. 10. c. 491. C. & c. 493. A.

Heres ſolus, aut quaſi heres detrahit Falcidiam. Tom. 10. c. 492. D.

Heres inſtitutus ex aſſe, quomodo cogi poſſit, ut adeat. T. 10. c. 493. E.

Heres debet cavere iis, quibus legatum eſt in diem. T. 10. c. 495. E.

Heres an poſſit ſibi Falcidiam ſervare per rerum donatarum retentionem. T. 10. c. 517. B.

Heres ſtipulatoris agere poteſt pendente conditione. T. 10. c. 538. C.

Heres legitimus ſcripto interdum præfertur. T. 10. c. 771. C.

Heres inſtitutus, qui tamen quia proximior teſtatori ſucceſſit ab inteſtato, an præſtet legata. T. 10. c. 774. D.

Heres qui extitit, quo ſenſu non deſinat eſſe heres. T. 10. c. 787. D.

Heres an poſſit partem hereditatis repudiare, partem agnoſcere. T. 10. c. 804. C.

Heres, qui ſolvit plena legata, amiſſa ratione legis Falcidiæ, an habeat quaſi indebiti condictionem. T. 10. c. 805. E.

Heres cavens, ſe non uſurum beneficio legis Falcidiæ, an poſſit obviare confeſſioni ſuæ. Tom. 10. c. 805. E.

Heres an utatur deductione Falcidiæ ex legatis, vel fideicommiſſis teſtamento relictis, licèt ab eo tacitum relictum ſit fideicommiſſum. T. 10. c. 808. B.

Heres quibus ex rebus detrahat Falcidiam. Ibid. C.

Heres creditor an in ponenda ratione legatorum, crediti ſui deductionem habeat. Tom. 10. c. 810. C.

Heres rogatus ſervum manumittere, ſi latitet, quid juris. T. 10. c. 833. A.

Heres ſcriptus ibi ſe deſiderat mitti in poſſeſſionem rerum hereditariarum, ubi ſunt res hereditariæ. T. 10. c. 927. E.

Heres, & bonorum poſſeſſor excipiuntur a regula, neminem ex alterius contractu obligari. T. 10. c. 951. D.

Heres an rem legatam cogatur tradere, & an liberetur præſtando id, quod intereſt. T. 10. c. 1014. C.

An heres prohibitus alienare teſtamento, poſſit vendere prædium, ut dimittat creditorem hereditarium. T. 10. c. 1106. A.

Heredis jus ex eo maximè tempore inſpiciendum eſt, quo adquirit hereditatem. Tom. 1. c. 123. E.

Heredis inſtitutio an ſit caput, & fundamentum teſtamenti. T. 1. c. 135. D.

Heredis, & defuncti eadem perſona. T. 1. c. 85. A.

Heredis qualitas mutari poteſt, ſubſtantia non poteſt. T. 1. c. 1091. B.

Heredis neceſſarii inſtituendi cauſa. T. 2. c. 401. E.

Heredis inſtituendi formulæ. T. 1. c. 332. B.

Heredis inſtitutio turpis non valet. T. 1. c. 1338. E.

Sui heredis definitio. T. 1. c. 1066. E.

Heredis opinio opinionem defuncti non excludit. T. 3. c. 236. A.

Heredis Arriani inſtitutio. T. 1. c. 680. D.

Heredis honeſtati convenit qualemcumque mortem teſtatoris inultam non prætermittere. T. 1. c. 421. A.

Heredis jus plerumque temporarium eſt. T. 4. c. 1231. E.

Heredis inſtitutio eſt honor. T. 4. c. 329. C.

Heredis alia eſt cauſa certam pecuniam præcipere juſſi ad alimenta libertorum, & alia extranei juſſi dividere legata teſtamento relicta. T. 4. c. 1124. C. D.

Heredis intereſt defuncti voluntatem impleri. T. 4. c. 659. D.
Heredis loco eſt bonorum poſſeſſor. T. 4. c. 913. A.
Heredis nomen inducere plus eſt, quàm dicere. T. 4. c. 417. B.
Heredis, & fiſci differentia quæ. T. 4. c. 964. A.
Heredis electio infirmatur nudâ voluntate. T. 4. c. 519. B.
Heredis electio ſolâ morte confirmatur. T. 4. c. 517. A.
Heredis inſtituti, aut legatarii domino, vel patri fideicommitti poteſt. T. 4. c. 220. B. C. legari verò non. Ibid. B. C.
Heredis nomine ſucceſſor juris ſignificatur. T. 4. c. 893. D.
Heredis nudum nomen an teſtamentum corroboret. Tom. 4. c. 83. B.
Heredis nomen quàm latè pateat, & qui eo contineantur. T. 5. c. 845. E.
Heredis inſtitutionem alieno arbitrio permitti non poſſe. T. 6. c. 1044. E. & c. 1045. A.
Heredis, & ſucceſſoris ſingularis differentia. T. 6. c. 827. E.
Heredis ſtultitia utrùm cæteris noceat. T. 6. c. 736. E.
Sui heredis agnatione, teſtamento præteriti, teſtamentum rumpitur, non codicillis. T. 6. c. 265. C.
Heredis bona quomodo ſeparantur à bonis defuncti. T. 6. c. 326. C.
Heredis an ſit electio in legato hominis. T. 7. c. 1035. C.
Heredis an ſit electio, ſi legetur per damnationem. T. 7. c. 1076. C.
Heredis an ſit electio in fideicommiſſis. Ibid. D.
Heredis an ſit electio, cum relinquitur per fideicommiſſum *illud, aut illud*. Ibid. C.
Heredis capacitas an utroque tempore exigatur, teſtamenti, & mortis. T. 7. c. 1475. D.
Heredis conditionem an poſſit defunctus deteriorem facere. T. 7. c. 105. B.
Heredis eſt electio in legatis damnationis, itemque in fideicommiſſis. T. 7. c. 1076. D.
Heredis heres etiam intelligitur eſſe heres teſtatoris. T. 7. c. 1360. B. C.
Heredis heres an obſtringatur legatis, quæ teſtator reliquit. T. 7. c. 1360. C.
Heredis inſtitutio tacitè poteſt conferri in arbitrium alterius, expreſſim non poteſt. T. 7. c. 1358. B.
In heredis arbitrium poſſunt conferri legata, & libertates. T. 7. c. 1090. E.
Heredis aditio an retrotrahatur. T. 7. c. 1188. E.
Heredis appellatione & omnes heredes continentur. Tom. 7. c. 1170. B.
Heredis intereſt conſervari memoriam defuncti. T. 7. c. 1352. A.
Heredis legitimi victoria an noceat ſtatutæ libertati. T. 7. c. 1041. C.
Heredis pars ad coheredem ao pertineat, ſi ſubſtitutus repudiet, vel alio modo excludatur. T. 7. c. 929. A.
Heredis res an per fideicommiſſum relinqui poſſit. T. 7. c. 1085. C.
Heredis ſervo an poſſit legari. T. 7. c. 1005. B.
Heredis ſervus ſi legatus ſit, an heres teneatur ad æſtimationem ejus, ſi eum manumiſerit, vel vendiderit. T. 7. c. 1077. D.
Heredis ſcripti nomen in teſtamento ſi deletum ſit, & inductum, an detur ei bonorum poſſeſſio ſecundùm tabulas. T. 8. c. 19. E.
Heredis definitio quæ ſit. T. 8. c. 3. B.
Heredis, & patris eadem cauſa. T. 8. c. 784. B. Iactum nunquam rectâ viâ tranſis. Ibid. c. 747. D. familia ex tempore mortis funeſta. Ibid. c. 719. E.
Heredis appellatio etiam refertur ad ulteriorem heredem. T. 8. c. 539. B.
Heredis appellatione quid ſignificetur. T. 8. c. 541. B.
Heredis nomen non extenditur in infinitum. T. 8. c. 640. E.
Heredis nomen referri ad proximum tantùm. T. 8. c. 540. D.
Heredis ſcripti portio an per admiſſam poſſeſſionem contra tabulas augeatur, vel minuatur. T. 8. c. 43. C. D.
Heredis ſcripti portio, qui adiit, an minuatur, vel augeatur per petitionem contra tabulas. T. 8. c. 52. C.
Heredis inſtitutio. Vide, Inſtitutio heredis.
Heredis appellatione contineri etiam heredem heredis, & omnem ſucceſſorem in infinitum. T. 9. c. 814. E. quod tamen locum non obtinet in uſufructu legato. Ibid. E.
Heredis nomen nudum conſervat ſubſtitutionem pupillarem. T. 9. c. 777. B.
Heredis crimen, qui per calumniam falſum teſtamentum dixit. T. 9. c. 804. B. & ſeq.
Heredis inſtituti ex parte, & repudiantis portio an accreſcat cæteris heredibus. T. 10. c. 493. D. E.
In heredis voluntatem quot, & quibus caſibus fideicommiſſum relinquatur. T. 10. c. 1062. A.
Heredi ſcripto remittitur jurisjurandi conditio. T. 2. c. 1023. A.
Heredi heredis novo, nova deliberationis tempora non prorogantur. T. 1. c. 535. B.
Heredi quantum temporis datur ad defuncti voluntatem exſequendam. T. 2. c. 1023. C.
Heredi contumacia nihil nocet. T. 2. c. 1023. C.
Heredi extraneo datur judicii tranſlatio. T. 4. c. 601. A. B.
Heredi ſi auferatur hereditas, ut indigno, qui necem defuncti ultus non ſit, an prælegatum præſtabitur. T. 4. c. 419. A.
Heredi quod datur implendæ conditionis causâ, non eſt fideicommiſſum, ſed dicitur mortis causâ capio, & quæ ejus differentia. T. 4. c. 908. D. E.
Heredi eſt perpetua voluntas eligendi, quamdiu vivit. Tom. 4. c. 517. C.
Heredi quod dat ſtatuliber de peculio, imputatur in Falcidiam. T. 4. c. 909. A.
Heredi ut indigno an auferatur pars fundi prælegati, quam jure hereditario poſſidere videtur. T. 4. c. 1388. D.
Heredi fraus ſit, non legi Falcidiæ, ſi jus ſuum diminuat. T. 4. c. 1219. E.
Heredi ſcripto qui partem aufert, an pro ea parte legatariis teneatur. T. 4. c. 1571. D.
Secundo heredi conſulitur duobus modis quoad ſucceſſionem. T. 4. c. 898. B.
Heredi indigno an fiſcus teneatur præſtare prælegata ei relictæ. T. 4. c. 418. B.
Heredi meo ex perſona mea non poteſt dari exceptio pacti, nec doli. T. 5. c. 57. B.
Heredi, qui necem defuncti non vindicaverit, aufertur hereditas quaſi indigno. T. 5. c. 624. B.
Heredi cur parcendum in dubio. T. 5. c. 1100. B.
Heredi non competit ingrati actio. T. 6. c. 1040. B.
Heredi defuncti invito non defertur jusjurandum. T. 6. c. 53. C.
Ut heredi ſcripto in teſtamento, cujus dolo malo factum eſt, quominus teſtator mutaret teſtamentum, dum non patitur, vel teſtes, vel ſcriptorem teſtamenti introire, ut ei etiam poſt aditam hereditatem ex teſtamento, vel petitam bonorum poſſeſſionem ſecundùm tabulas, denegentur actiones hereditariæ, & tanquam indigno fiſcus eripiat bona. T. 6. c. 187. E.
Heredi ſi legata ſint decem ex reditu fundi in ſingulos annos ex die mortis teſtatoris uſque ad 35. annos, an eo intra illud tempus mortuo, heredi ejus reſidui temporis fideicommiſſum debeatur. T. 7. c. 1320. B. C.
Heredi an auferantur quaſi indigno res ab eo amotæ in fraudem legatariorum. T. 7. c. 1488. A.
Heredi quibus modis legari poteſt. T. 7. c. 1236. C.
Heredi, & in heredem actio ad exhibendum datur. T. 7. c. 620. A.

He-

Heredi non dati perpetuam poteſtatem eligendi, plenam dari. T. 7. c. 1119. E.
Heredi an ſubſtitui poſſit directò in ſecundum caſum. T. 7. c. 1059. E.
Heredi a ſemetipſo legatur inutiliter, a coherede utiliter. T. 7. c. 1375. C. D.
Heredi, cui aufertur hereditas ut indigno, an reſtituantur obligationes per aditionem confuſæ. T. 7. c. 1488. C.
Heredi dare juſſus conditionis implendæ causâ, an rectè det patri heredis. T. 7. c. 980. C. D.
Heredi deliberanti an concedatur teſtatoris rationes inſpicere, earumque inventarium facere. T. 7. c. 955. B.
Heredi inutiliter legatur a ſemetipſo. T. 7. c. 1055. B.
Heredi juspatronatus an, & quando ſervetur. T. 7. c. 166. B.
Heredi, qui ſciens non defendit necem defuncti, an fiſcus auferat fructus omnes. T. 7. c. 1493. A.
Heredi, qui non vindicavit necem defuncti, an hereditas, & fructus interim percepti auferantur. T. 7. c. 1482. B.
Heredi, qui tacitam fidem accommodavit, an auferantur bona, item fructus ante litem motam percepti. T. 7. c. 1492. E. & c. 1493. A.
Heredi ut indigno auferri hereditatem, ſi necem defuncti necati ab alio non ulciſcatur. T. 8. c. 445. B.
Heredi inſtitutio ſub conditione an interim detur ſecundùm tabulas bonorum poſſeſſio. T. 8. c. 141. B.
Heredi interdum actiones hereditarias competere, cum legatario non competant. Tom. 8. c. 137. D.
Heredi ſcripto an detur Carboniana bonorum poſſeſſio. T. 8. c. 125. A.
Heredi ſi defunctus quid debuit, an cogatur adire, nondum ei eo nomine cautione præſtitâ. T. 7. c. 1506. C.
Heredi, vel ab ipſo herede legatum adquiri non poteſt. T. 7. c. 1439. E.
Heredi rogato reſtituere hereditatem an fructus perceptos imputent in id, quod defunctus ipſi debuit. T. 7. c. 1505. A.
Heredi inſtituto interdictum non eſt vendere hereditatem, ſed non ideo minus tenetur reſpondere legatariis, aut creditoribus hereditariis. T. 9. c. 833. B.
Heredi ſcripto fiſcus aufert hereditatem criminali judicio. T. 9. c. 795. E.
Heredi a ſemetipſo nihil legari poteſt, nec adimi. T. 10. c. 209. E.
Heredi a ſeipſo an legari poſſit. T. 10. c. 406. D.
Heredi, qui necem defuncti non vindicavit, etiam fructus aufert fiſcus. T. 10. c. 482. D.
Heredi quod datur a fideicommiſſario univerſali, fideicommiſſi jure, videtur manare ex ipſis rebus, quæ reſtituuntur. T. 10. c. 490. A.
Heredi in fideicommiſſarium, qui exigit uſuras, an detur reſtitutio. T. 10. c. 494. D.
Heredi an ſubveniatur, ſi in captionem incidit. T. 10. c. 495. A.
Heredi in quem caſum poſſit ſubſtitui. T. 10. c. 506. D.
Heredi inſtituto ex parte legata quæ relinquuntur, an patiantur Falcidiam. T. 10. c. 808. A.
Heredi in obſcuris parcitur. T. 10. c. 1075. A.
In heredem non tranſit bonorum publicationis pœna. T. 2. c. 647. D.
Inter heredem, & legatarium quæ differentia. T. 4. c. 1443. D.
Quid ſi ipſum heredem venenum infudiſſe apparet. T. 4. c. 907. E.
Inter heredem, & legatarium differentia quæ eſt quoad legatum. T. 4. c. 584. A.
In heredem nulla eſt actio nudo exſequutori. T. 4. c. 1182. E.
Heredem jubere ſtipulari dotem, quæ nupturæ filiæ relinquitur, aliud eſt. T. 4. c. 1153. D. aliud verò eſt jubere heredem dare aliquid certis perſonis die obitus ſui. Ibid. D.
Heredem non facit Prætor, ſed bonorum poſſeſſorem. T. 4. c. 914. C. D.
In heredem non tranſit ſocietas. T. 5. c. 490. B.
Heredem facere non poteſt Prætor. T. 5. c. 1188. B.
Heredem heredis eſſe heredem teſtatoris. T. 5. c. 1182. A.
An in heredem agi poſſit ex contractu defuncti, quamvis in defunctum agi non potuerit. T. 6. c. 81. A.
Heredem inſtitutum inutiliter ſubſtitui ſibi ipſi, ſi par omni ex parte ſubſtitutio inſtitutioni ſit. T. 6. c. 202. B.
Heredem fideicommiſſario reſtituere debere commodum ſubſtitutionis. T. 6. c. 280. E.
Heredem eum cogi poſſe ex teſtamento adire hereditatem, & reſtituere ex Senatuſconſulto Trebelliano, quem teſtator rogavit hereditatem ſuam totam, vel pro parte reſtituere. T. 6. c. 285. D.
Heredem inſtitutum a patre adjectis coheredibus, pro parte coheredum non poſſe eam rem, mutatâ ſibi ipſi causâ poſſeſſionis, incipere poſſidere pro herede, pro parte ſua poſſe. T. 6. c. 323. D.
Heredem ſolutione pecuniæ legatæ liberari, non tantùm ſi legatario ſolverit, vel alii voluntate legatarii, ſed & ſi alii ſolverit voluntate, & juſſu teſtatoris. T. 7. c. 1331. D.
Heredem unum ſiquis falsò ſcriptum dixerit, nec obtinuerit, an repellatur a legato. Tom. 7. c. 1483. D.
Heredem actione legati an liberet repudiatio legati. T. 7. c. 807. C.
Heredem qui ſe dicit, ſe dominum dicit univerſi juris. T. 7. c. 224. D.
Heredem qui non vindicat necem defuncti, omittere hereditatem. T. 7. c. 559. D.
Heredem non teneri ex delicto defuncti. T. 8. c. 689. C. & c. 784. A.
In heredem quando ſalva ſit actio. T. 8. c. 657. E.
Heredem aditione obſtringi oneribus hereditariis. T. 7. c. 1495. E.
Heredem cui non poſſum dare, nec ejus heredem fideicommiſſo onerare poſſum. T. 7. c. 1068. A.
Heredem facere an legis ſit. T. 7. c. 930. C.
Heredem ſcriptum commiſſo edicto per alium, nonnunquam plus auferre per bonorum poſſeſſionem contra tabulas, quàm ex inſtitutione. T. 8. c. 44. C.
Heredem Prætor facere non poteſt. T. 9. c. 549. B.
Heredem teneri interdicto precario, quatenus ad eum pervenit. T. 9. c. 597. E.
Heredem, qui mortem teſtatoris, quem interfectum eſſe ſcit, non exſequitur, & vindicat, amittere hereditatem, & pertinere ad fiſcum. T. 9. c. 800. B.
Heredem extraneum, ſi infans ſit, non aditam hereditatem extranei tranſmittere in patrem ſuum. T. 9. c. 772. E. hoc tantùm datum eſt perſonæ patris jure ſingulari, & filio tantùm mortuo in infantia. Ibid. E.
Heredem ex dolo, vel latâ culpâ tutoris teneri actione tutelæ in ſolidum. T. 9. c. 595. E.
Heredem emptoris teneri petitione hereditatis utili. Tom. 9. c. 163. C.
Heredem ſe non eſſe, qui in jure confeſſus eſt, pro eo habetur, ac ſi judicatus eſſet heres non eſſe. T. 9. c. 785. B.
In heredem quæ actiones dantur ex delictis, & quæ non dantur. T. 9. c. 257. B. & ſeq.
Heredem, aut dominum facere legis eſt, poſſeſſorem facere juriſdictionis. T. 10. c. 297. B.
Heredem ex aſſe ſcriptum an ſequantur lucra nuptialia. T. 10. c. 672. D.
Adverſus heredem heredis an ſit fideicommiſſi petitio. T. 10. c. 1119. B.
Pro herede uſucapit verus heres: T. 1. c. 1144. C.

Pro

Pro herede gerere quis dicatur. T. 1. c. 334. B. & c. 457. A.
Pro herede, vel pro poſſeſſore uſucapere. T. 1. c. 1143. A.
Ex herede, & ab herede idem ſignificant. T. 1. c. 805. A.
In ſuo herede quod eſt immiſtio, in extraneo eſt pro herede geſtio. T. 4. c. 1265. A.
Ab herede luctur qui deſideratur, in quibus conſiſtit. T. 4. c. 29. D.
Herede ſub conditione inſtituto, & hereditate in dubio exiſtente, quid de bonis teſtatoris æris alieni contracti cauſâ fieri, & creditores agere debeant. T. 5. c. 764. A. B.
De herede inſtituto ſub conditione. T. 5. c. 862. E. & c. 863. A.
In herede primo quæ probantur, an in herede heredis probentur ex hac ſubſtitutione pupillari: Quiſquis mihi heres erit, idem filio meo impuberi heres eſto. T. 5. c. 1182. D.
Ab herede ſolo, non a legatario legari poſſe. T. 6. c. 222. C.
Ab herede actio non incipiat, quæ defuncto non competiit. T. 6. c. 82. A.
Pro herede uſucapit is, qui heres non eſt, ſi bonâ fide, & juſto titulo hereditatem poſſideat. T. 6. c. 21. C.
Ab herede conditionali non differt legatarius conditionalis. T. 6. c. 431. B.
Herede neceſſario inſtituto, legatum ſervo proprio relictum ſine libertate inutile eſt. T. 7. c. 1440. B.
Herede voluntario inſtituto, an legatum ſervo proprio relictum ſine libertate utile ſit. Ibid. B.
De herede ſcripto ſub conditione, ſi Titius conſul factus fuerit. T. 9. c. 736. A.
De herede, qui corpora hereditaria ceſſit, vel tranſtulit in alium locum creditorum hereditariorum fraudandorum cauſâ. T. 9. c. 1135. C.
Pro herede nihil poſſe uſucapi, ſuis heredibus exiſtentibus, quid ſit. T. 9. c. 1000. B.
Pro herede poſſidet, qui putat ſe heredem eſſe. T. 9. c. 157. E.
Pro herede poſſidere. T. 9. c. 157. E. & ſeq.
Ab herede legatarii an fideicommiſſum poſſit relinqui. Tom. 10. c. 1056. B.
Ab herede heredis legatum relinquitur inutiliter. Tom. 10. c. 1168. B.
Herede pro dominis Veteres dixerunt. T. 1. c. 125. C.
Heredes an fiant tantùm per legem, vel ſimilem juris conſtitutionem. T. 1. c. 183. A.
Heredes ſui, & neceſſarii. T. 1. c. 122. A. B.
Heredes in infinitum facere an liceat. T. 1. c. 110. D.
Heredes nullis partibus nominatis an ex æquis partibus ſint. T. 1. c. 111. A.
Heredes extranei quinam appellentur. T. 1. c. 123. C.
Heredes inſtituere an poſſit teſtator, quos nunquam vidit. T. 1. c. 112. A.
Heredes aut inſtituuntur, aut ſubſtituuntur. T. 1. c. 334. D. E. & c. 418. E. & c. 419. A.
Heredes inſtituuntur verbis directis. T. 1. c. 1037. A.
Heredes fiunt aut pro herede geritione, aut cretione. T. 1. c. 335. B.
Heredes qui poſſint inſtitui. T. 1. c. 332. C.
Heredes quemadmodum inſtitui poſſunt. Ibid. B.
Heredes quomodo, & quibus ſubſtitui poſſunt. Tom. 2. c. 397. A.
Heredes ſui qui dicantur. T. 1. c. 123. A.
Heredes ſui ut accipiendi. T. 1. c. 123. B.
Heredes ſuos fœminæ non habent. T. 1. c. 345. C.
Heredes legitimi qui dicantur. T. 1. c. 161. C.
Heredes legitimi ſexto loco vocantur, ſeptimo extranei. T. 2. c. 1022. E. & c. 1023. A.
Heredes neceſſarii, & heredes extranei. T. 1. c. 334. A. B.
Heredes tutorum ob negligentiam, quæ latæ culpæ comparari poſſit, condemnari non oportet. T. 3. c. 388. B.
Heredes æs alienum defuncti agnoſcunt pro ratione juris hereditarii, non pro ratione præceptionum. T. 1. c. 1098. C.
Heredes ſi plures defuncto fuerint, æs alienum pro hereditariis portionibus præſtabunt. T. 2. c. 671. B.
Heredes ſui, ideſt, liberi ſui. T. 1. c. 345. E.
Heredes neceſſarii nunquam adire dicuntur, ſed exſiſtere, & habent jus ἀναφαίρετον. Tom. 1. c. 1016. E.
Heredes qui inſtitui non poſſunt. T. 2. c. 397. A.
Heredes indigni. Tom. 2. c. 409. B. C.
Heredes reſtituuntur beneficio ætatis adversùs tranſactiones, & diviſiones. T. 4. c. 899. D.
Singuli heredes pro qua parte ſunt, pro eadem parte ex 12. Tabulis æri alieno obligantur. T. 4. c. 838. D.
Heredes ſine re, & cum re qui ſint. T. 4. c. c. 1089. C.
Heredes extranei. Vide, Extranei.
Heredes ſoli habent retentionem Falcidiæ, non legatarii. T. 4. c. 1066. C.
Heredes an reſtituere cogantur, quod defuncto prorogatum eſt. T. 4. c. 973. E.
Heredes ſui. T. 4. c. 780. B. Vide, Sui heredes.
Heredes ſcripti liberi an dimidiam dotis partem retinere poſſint. T. 4. c. 840. A.
Heredes neceſſarii qui ſunt. T. 4. c. 190. C.
Heredes aviæ, quæ negotia nepotis geſſit, an alimenta heredibus nepotis detrahere, & ab eis impenſa repetere poſſint. T. 5. c. 882. D.
Heredes cum creditoribus defuncti an, & qua de re paciſci poſſint. T. 5. c. 785. D.
Heredes ex facto proprio tenentur in ſolidum. T. 5. c. 418. E. & c. 419. A.
Heredes ex dolo defuncti tenentur. T. 5. c. 442. E.
Heredes ſi filiifamilias teſtatoris ſui mortem inultam reliquerint, quid amittant. T. 5. c. 637. A.
Heredes in pœnam non ſuccedunt. T. 5. c. 770. E.
Heredes non ſunt ſocii voluntarii. T. 5. c. 428. E.
Heredes ſuccedunt in omne jus, hoc eſt, in vitia, & virtutes, commoda, & incommoda defuncti. T. 5. c. 716. E.
Heredes prædonis, ſeu invaſoris in quantum teneantur. T. 5. c. 800. A.
Heredes ſui non adire hereditatem; ſed retinere dicuntur. T. 5. c. 768. E.
Heredes unius hereditatis duo, aut plures in ſolidum eſſe an poſſint. T. 5. c. 697. C.
Heredes compelluntur ad obſequium ſupremæ voluntatis Pontificali auctoritate. T. 6. c. 1043. C.
Heredes patris propter munera publica, quæ filius poſt mortem patris geſſit, an conveniri poſſint. T. 6. c. 511. C. quod ſi filius familias voluntate patris decurio factus ſit, quid agendum in hoc caſu. Ibid. C.
Heredes in conditione an ſint heredes in diſpoſitione, ſive inſtitutione. T. 6. c. 729. A.
Heredes primitus teſtatores inſtituiſſe, & deinde invicem ſubſtituiſſe. T. 6. c. 193. E.
Heredes neceſſarios quos mihi facere poſſum, & filio impuberi, qui in mea poteſtate eſt, me eoſdem poſſe neceſſarios heredes facere, factâ ſubſtitutione pupillari. T. 6. c. 199. A.
In heredes furis non datur actio furti. T. 6. c. 147. E.
Heredes ſcripti, qui deſtituunt teſtamentum. T. 6. c. 156. E. & c. 157. A.
Heredes an deſinant eſſe, bonis eis ablatis, ut indignis. T. 7. c. 1493. E.
Heredes an imputent fructus perceptos pendente die, vel conditione in quartam Falcidiæ, ſi heredi-

reditatem rogati ſint reſtituere. T. 7. c. 1504. E.

Heredes debent ſe officioſè gerere in vindicando defuncto. T. 7. c. 1494. C.

In heredes mariti an detur actio rei uxoriæ. T. 7. c. 527. C.

Heredes inſtitui an etiam poſſint ii, qui ab inteſtato heredes futuri ſunt. T. 7. c. 918. C.

Heredes inſtituti ſic, primus heres eſto, ſi non erit primos, eſto ſecundus, ſi rogentur reſtituere hereditatem, & primus coactus adeat, an ſecundus adire poſſit. T. 7. c. 952. D. & an retineat quartam. Ibid. D.

Heredes inſtituti ad ſubſtitutionem quomodo vocentur. Vide, Subſtitutio.

Heredes in ponenda ratione Falcidiæ, an poſſint deducere, quod eis defunctus debuit. T. 7. c. 1085. A.

Heredes legatario an teneantur, ſi pecuniam legatam alii ejus nomine numeraverint, non exactâ ſatiſdatione. T. 7. c. 1331. C.D.

Heredes neceſſarii qui ſint. T. 7. c. 1440. A.

Heredes neceſſarii ſtatim a morte teſtatoris ipſo jure heredes, exſiſtunt etiam inviti, & ignorantes. Ibid. A.

Heredes rogati reſtituere hereditatem an retineant quartam. T. 7. c. 952. D.

Heredes plures ſi inſtituti ſint primo gradu, quomodo ex ſubſtitutione impuberis bona dividantur. Vide, Subſtitutio.

Heredes quomodo quamlibet hereditatem ſine metu adire poſſint. T. 7. c. 954. D.

Heredes ſi moram defuncti venditoris non purgent, in pœnam ex contractu ejus conveniri poſſe. T. 7. c. 811. D.

Heredes ſui an petere poſſint tempus ad deliberandum de immixtione. T. 7. c. 956. C.

Heres voluntarii non ſtatim exſiſtunt heredes a morte teſtatoris, ſed ultro aditâ hereditate. T. 7. c. 1440. A.

Heredes Voluntarii. Ibid. A.

Heredes inſtituere quosnam permiſſum ſit. T. 8. c. 971. E.

Heredes ſcripti, qui non habent voluntatem teſtatoris omnino repelluntur. T. 8. c. 171. A.

Heredes ſui qui dicantur. T. 8. c. 178. B.

Heredes legitimi. Vide, Legitimi.

Heredes pro qua parte legata debeant, pro virili, an pro hereditaria, an ſinguli in ſolidum. T. 7. c. 1139. C.

Heredes ſcripti in codicillis, non vocantur ad hereditatem. T. 8. c. 489. A.

Heredes incapaces, qui ſe deferunt fiſco, quam partem hereditatis ferant. T. 8. c. 431. E. & c. 432. A.

Heredes ſcripti ſub conditione, ſi bonorum poſſeſſionem ſecundùm tabulas acceperint, an ea deficiente repellantur. T. 8. c. 139. A. B.

Heredes ſcripti an debeant exſpectare præteritos, quamdiu poſſint illi petere contra tabulas. T. 8. c. 138. A.

Heredes ſui qui ſint. T. 8. c. 178. B. C.

Heredes, & collegatarii in quo differunt. T. 9. c. 905. A.

Heredes tutorum, vel curatorum. T. 9. c. 598. C.

An heredes poſſint inſtitui alieni ſervi. T. 9. c. 719. E.

Heredes inſtitui non poſſunt peregrini, & advenæ. T. 9. c. 719. C.

Heredes teneri ex 12. Tabulis pro portione hereditaria, quomodo intelligitur. T. 9. c. 205. B.

Heredes ſinguli quando damnantur in ſolidum. Ibid. C.

Heredes legitimi qui dicuntur. T. 9. c. 666. A.

Heredes debitoris tenentur ſinguli actione perſonali, pro portione hereditaria, & hypothecaria ſinguli tenentur in ſolidum. T. 9. c. 109. C.

Heredes ſunt debitores, & creditores hereditarii. T. 9. c. 255. B. & T. 10. c. 634. C.

Heredes periculo aditionis, vel immiſtionis omnimodo liberari, ne poſthac cunctentur adire, vel immiſcere ſe bonis metu onerum defuncti. T. 9. c. 781. B.

Heredes facit non tantum lex, ſed etiam Senatuſconſultum, & conſtitutio Principis. T. 9. c. 653. B.

Heredes extranei non poſſunt hereditatem adire ante apertas tabulas. T. 9. c. 888. B.

Heredes, quibus neceſſaria erat aditio hereditatis, & quibus heredibus non erat neceſſaria. Tom. 9. c. 788. E.

Heredes debitoris quo caſu tenentur pro portionibus hereditariis. T. 10. c. 415. A.

Heredes ſocietati ſtare debent tam ab inteſtato, quàm ex teſtamento. T. 10. c. 652. A.

Heredes ſcripti poſt annum in poſſeſſionem bonorum non mittuntur. T. 10. c. 682. D.

Heredes ſinguli debitores tenentur actione perſonali pro portionibus hereditariis, hypothecarii ſinguli tenentur in ſolidum. Tom. 10. c. 706. C.

Heredes extranei ſoli deliberant. T. 10. c. 784. C.

Heredes duo adierunt, unus abſtinet ſe beneficio reſtitutionis, ejus portio ad quem pertinebit. T. 10. c. 786. E.

Heredum differentia. T. 1. c. 122. A. B.

Heredum plures gradus fieri an poſſint. T. 1. c. 112. B.

Heredum tria genera. T. 1. c. 930. B.

Heredum neceſſariorum juris veteris alia, alia juris novi definitio. T. 2. c. 402. A.

Heredum gradus. T. 2. c. 1021. C. & ſeq.

Heredum qualitas, ac differentia. T. 1. c. 122. A. B.

Heredum ſuorum nomen ex XII. Tabulis. T. 1. c. 1052. E.

Heredum omnium quid commune ſit. T. 1. c. 1308. D.

Heredum jus interdum etiam ad legatarium transferri poteſt. T. 4. c. 913. A.

Heredum appellatio quales, & in quo partes conſtituat. Tom. 5. c. 402. A.

Heredum appellatione an contineantur heredes heredum. Tom. 6. c. 683. B. & T. 7. c. 1304. C.

De heredum inſtitutorum ſubſtitutione reciproca. T. 6. c. 193. D. E.

Heredum obligatio plenior, uberiorque eſt, quam defunctorum. T. 6. c. 81. B.

Heredum alios eſſe voluntarios, alios neceſſarios. T. 7. c. 1440. A.

Heredum genera quot, & quæ ſint. T. 7. c. 1049. C. & c. 1440. A.

Heredum qualitates, & differentiæ, T. 8. c. 985. C.

Heredum neceſſariorum inſtituendorum cauſa quæ eſt. T. 9. c. 754. D.

Heredum omnium non eadem eſt qualitas, non idem jus in ſucceſſionem defuncti. T. 9. c. 753. D. alii voluntarii, alii neceſſarii. Ibid. D.

Ex heredum perſona obligatio quæ dividua eſt, dividitur pro portionibus hereditariis inter heredes. T. 10. c. 526. C.

Heredibus extraneis an detur deliberandi poteſtas. T. 1. c. 124. B.

Heredibus ſuis exſiſtentibus nemo uſucapere poteſt pro herede. T. 5. c. 1143. B.

De heredibus poſthumis inſtituendis, vel exheredandis. Tom. 1. c. 1053. A. B. & ſeqq.

Heredibus extraneis inſtitutis, an ſi filius præteritus bonis ſe abſtineat, ex æquo, & bono tuenda ſit voluntas teſtatoris. Tom. 4. c. 1034. B.

Heredibus, & in heredes actio rerum amotarum an competat. T. 5. c. 572. E.

Heredibus prioris domini an ſit actio ex eo, quod is cum ſervo, antequam ſervi dominium mutaretur, contraxit. in novum dominum. T. 6. c. 705. B.

De heredibus legitimis. T. 6. c. 395. C. & ſeqq.

Heredibus defuncti, cui furtum factum eſt, datur eadem furti actio, quam defunctus habuit. T. 6. c. 147. E.

Ex heredibus unum non licet onerare ſupra portionem ſuam. T. 6. c. 351. A.

Heredibus an remitti poſſit conditio ſub juramento appoſita. Tom. 7. c. 949. B.

Heredibus inſtitutis, & ſibi invicem ſubſtitutis, uno repudiante, an cæteri omnes ex ſubſtitutione admittantur. T. 7. c. 923. D.

Heredibus jusjurandum ſi remittatur, an ab iis id præſtandum ſit, quod ſub jurejurando jubetur. T. 7. c. 950. A.

Heredibus pluribus inſtitutis, & invicem ſubſtitutis, ſi unius portio vacaverit, quantum ſinguli ex ea laturi ſint. T. 7. c. 924. B.

Heredibus quatuor ſcriptis, quomodo inter ſubſtitutos primi repudiantis portio dividenda ſit. T. 7. c. 931. C.

Heredibus, qui in fraudem legum tacita legata præſtari fidem ſuam interponunt, quæ pœna impoſita ſit. T. 7. c. 930. D.

Heredibus tribus ſcriptis, & ſibi duobus extraneis adjectis ſubſtitutis, uno ex heredibus mortuo, quomodo ejus ſit dividenda portio. T. 7. c. 931. D.

Heredibus ut etiam conſulatur, plerumque agitur. T. 7. c. 872. B.

Heredibus ſuis an, & quod tempus ad deliberandum detur. Tom. 7. c. 956. C.

De heredibus incapacibus. Tom. 7. c. 1181. E. & ſeq.

Heredibus duobus ſcriptis, ſecundo ſubſtitutus eſt primus vulgari modo. T. 8. c. 233. B.

De heredibus ſcriptis ex æqualibus partibus. T. 7. c. 496. A.

In heredibus quæ capacitas requiratur. T. 7. c. 1183. B.

Ab heredibus duo relinquuntur. T. 8. c. 550. D.

Heredibus quod tempus datur ad deliberandum. Tom. 8. c. 203. B. C.

Heredibus noſtris non ſubſtituimus, niſi in primum caſum. Tom. 9. c. 895. E.

De heredibus neceſſariis inſtituendis, val ſubſtituendis. T. 9. c. 753. C. & ſeqq.

De heredibus legitimis. Tom. 9. c. 919. A. & ſeq.

Si ex heredibus pluribus creditoris, vel debitoris unus partem ſuam debiti ſolverit, vel acceperit. T. 9. c. 1237. B. C.

De heredibus inſtituendis, & quæ perſonæ heredes inſtitui non poſſunt. Tom. 9. c. 718. C. & ſeqq.

In heredibus extraneis neceſſaria erat aditio. Tom. 9. c. 788. E.

De heredibus voluntariis. Tom. 9. c. 768. A. iis tantùm heredibus competit jus deliberandi. Ibid. A.

De heredibus conjunctis, aut disjunctis. Tom. 9. c. 896. E. & ſeqq.

Ex heredibus uni factum adquirere poſſumus, non jus. T. 10. c. 390. C. D.

Heribannum, ſive haribannum quid ſit. T. 2. c. 1179. B.

Cl. Herminianus cum Chriſtianos crudeliter tractaſſet, in prætorio ſuo peſte vaſtatus, cum vivus vermibus ebuliſſet, *Nemo ſciat*, ajebat, *ne gaudeant Chriſtiani*. T. 3. c. 17. E.

Hermogenianus, & Hermogenes. T. 3. c. 43. B.

Hero quid. Tom. 3. c. 191. E. & c. 592. A.

Heronibus, eo verbo quid ſignificetur. T. 10. c. 448. B.

Herophilus medicus aquarius cur in carcere necatus. T. 1. c. 903. D.

Heſicaſtæ qui ſint. T. 2. c. 1038. D.

Hibernia multos olim habuit Regulos. T. 6. c. 833. A.

In Hibernia Epiſcopi quatuor. Ibid. A.

Hilaritas publica quibus reis poſtulatis prodeſt. Tom. 5. c. 1185. C. D.

Hilarius Arelatenſis Epiſcopus Epiſcoporum ordinationem per Gallias ſibi vindicabat. T. 3. c. 454. D.

Hippaſia. T. 3. c. 223. D.

Hippocentaurus, & chimæra an ſint in rerum natura. Tom. 5. c. 970. E.

Hippocomum qui ſollicitat, vel receptat, ut coercendus. Tom. 2. c. 992. A.

Hircius Cæſari ſex millia murænarum appendit, nec permutari eas per alias res voluit, atque ita mutuum murænarum contraxit. T. 5. c. 397. C. D.

Hiſpani olim maximi abigei. T. 1. c. 868. E.

In hiſtriones conſtitutio. Tom. 2. c. 825. C.

Hoc amplius hæc verba, vel ſimpliciter *amplius* ſæpe in jure magnam vim habent, & magnum motum. T. 4. c. 1148. B.

Hodie ut aliud pro alio volenti ſolvi, ita & conſtitui inter volentes poſſe ex conſtitutione Juſtiniani placet. T. 5. c. 397. A.

Holographum teſtamentum quod eſt. T. 9. c. 709. D.

Holoſericæ, & holoveræ veſtes interdictæ. T. 2. c. 799. C.

Homeri temporibus nullam fuiſſe doloſi nummi fiduciam, Euſtathius interpres ejus aſſerit. T. 5. c. 499. B.

Homeri corpus. Tom. 9. c. 489. D.

Homeri corpus. Vide, Corpus.

Ab Homero, aut Virgilio incipiunt Grammatici. T. 1. c. 1025. B.

Homicida quis dicendus. Tom. 1. c. 505. A. B.

Ut homicida aliquando quis damnatur, qui non occidit; & aliquando abſolvitur, qui hominem occidit. Ibid. A.

Homicidæ quibus pœnis afficiendi. T. 1. c. 504. D. & ſeq.

Ut homicidæ puniuntur cædis mandatores. T. 1. c. 505. D.

Homicidæ lege capitali coercentur. T. 2. c. 597. A.

Homicidæ ſui ipſorum ordinarium heredem non habent. Tom. 1. c. 489. A.

Homicidas lex ultore ferro perſequitur. T. 3. c. 152. E.

Homicidia vim, & raptum ſæpe comitantur. T. 9. c. 1433. D.

Homicidia capitali pœnâ coercentur. T. 9. c. 1434. D.

De homicidiis. T. 9. c. 1433. D. & ſeq.

Homicidium ſi arboris putator ramo delapſo fecerit, ut puniendus. T. 1. c. 505. D. E.

Homicidium caſu factum aliquando punitur. T. 3. c. 547. A.

Homicidium dolo malo factum nec Principis adnotatione remittitur. T. 3. c. 585. C.

Homicidium ſibi mandatum qui aliis mandaverit, ſi perpetratum ſit, an teneatur ſolus, & qua actione. T. 5. c. 805. D.

Homicidium factum non dolo malo, ſed caſu remitti poteſt. T. 9. c. 1435. E.

Homicidium caſu factum non relinquitur impunitum. Ibid. E.

Homicidium non in ſolo ferro eſt; ſed in veneno, vel etiam in vi criminis. T. 9. c. 1437. A.

Hominii ſymbola. T. 3. c. 203. D.

Hominium, *homage*. T. 2. c. 887. D. & T. 3. c. 203. A.

Hominium. T. 2. c. 1178. C.

Hominis ſignificatio augetur a Juriſconſultis. T. 3. c. 153. A.

In hominis nomine eſt orationis compendium. T. 3. c. 405. D.

Hominis pars omnes hominis non continet partes. Ibid. D.

Hominis legatum orationis compendio ſingulos continet homines. T. 3. c. 405. B.

Hominis deſperati ſalutem expedire honeſtum eſt. T. 4. c. 1392. C.

Hominis liberi nulla eſt æſtimatio. T. 4. c. 756. B.

Hominis mortui, ac ſervi in nave perditi præſens pretium nullum eſt. T. 5. c. 538. E.

Hominis appellatione an infans contineatur. T. 5. c. 246. D.

Hominis mortui pretium peti poſſe juris regula multis verbis ſtatuit, & reum, ſi ante moram mortuus ſit, non teneri. T. 5. c. 414. B. C.

Hominis ruſtici, qui in jus vocat, quem de jure abſque venia vocare non potuit, inſcitia non excuſatur. T. 5. c. 12. B.

Hominis promiſſor, homine mortuo, de conſtituta pecunia tene-

bitus

bitur, ut pretium ejus ſolvat. T. 6. c. 57. A.
Hominis venditor. T. 6. c. 99. C. Vide, Venditor hominis.
Hominis appellatio non tantùm qualitatem, ſed & ſubſtantiam ſignificat. T. 7. c. 646. A.
Hominis longævi vita quæ ſit. T. 7. c. 1344. D.
Hominis unius ætatem eſſe 120. annos, Tacitus ſcribit. T.7.c.1345. A.
Hominis voluntatem non plus virium habere oportere, quàm leges. T. 7. c. 1045. A.
Hominis appellatione fœmina continetur. T. 8. c. 597. B.
Hominis appellatio generalis eſt. T. 7. c. 1200. D. ſingulos homines complectitur. Ibid. D.
Hominis materia quæ. Tom. 9. c. 165. B.
Hominis emptio an poſſit pro parte conſiſtere. Tom. 10. c. 511. B.
Homini uſuram vitæ tanquam pecuniæ dedit natura, nulla præſtitutâ die. T. 3. c. 325. C.
Homini cuiquam ad vivendum conceſſos eſſe 120. annos, Mathematici quidam judicarunt. T. 7. c. 1344. E.
Homini ad vivendum datum eſſe 120. annos. T. 9. c. 815. C.
Hominem qui caſtraverint, aut immolaverint, quo afficiendi ſupplicio. T. 1. c. 506. A.
Si hominem petitum mors ſubduxerit, nihilominus remanet actio propter fructus, & partus. T.3. c. 444. D.
Hominem qui generaliter promittit, quodammodo ſub disjunctione ſingulos homines, id eſt, ſervos promittit. T. 6. c. 55. D.
Hominem lego, hominem optato, diverſa ſunt. T. 7. c. 968. E.
Hominem qui promittit, aut legat, incertum legat. Tom. 7. c. 645. C.
Hominem incertum legare quid ſit. T. 10. c. 413. A.
De homine ſano, qui judex datur ex magiſtratu, ao furore ſuperveniente judicium ſolvatur. T. 4. c. 71. A. item ao fuerit rectè ab initio judex datus. Ibid. B.
Homine in ſtipulationem deducto, aut in legato exſiſtente, quæ, & cujus præſtatio debeatur. T. 5. c. 80. A. & ſeq.
Homine mortuo poſt moram debitoris, debitor non liberatur. T.5. c. 414. B.
Homine generaliter legato, cujus electio ſit, legatarii, an heredis. T. 7. c. 990. C.
Homine generaliter legato, optio relinquitur tacitè. T. 7. c. 968. E.
Homine legato, an legatariis ſit electio. & an quemlibet, vel optimum eligere poſſit. T. 7. c. 991. A. B.
De homine mortuo poſt litem conteſtatam ſine dolo, & culpa poſſeſſoris. T. 7. c. 266.A. & ſeqq.
De homine generaliter legato. T. 7. c. 1199. C.
De homine legato. T. 7. c. 541. E.
Homine generaliter legato, neque optimus, debetur, neque peſſimus, ſed medii generis. Tom. 7. c. 646. C.
De homine libero exhibendo. Vide, Interdictum.
Homines omnes ab initio liberi naſcebantur. T. 1. c. 9. C.& To.8. c. 893.C.
Homines de ſuis facultatibus amplius, quàm in eis eſt, ſperant. T. 1. c. 18. D.
Homines cum dicimus, genera dicimus, non ſpecies. T.1.c.1200.A.
Homines mercis appellatione non contineri. T. 1. c. 1287. C.
Homines ſemper appetunt nominis ſui memoriam celebrari poſt mortem. T. 7. c. 1352. D.
Homines contineri rerum, & pecuniæ appellatione. T. 7. c. 1137. C.
Homines. Vide, Viri.
Homines integri lubentiùs ſe dant ad laborem, quam feſſi. T. 10. c. 587. C. D.
Homines noſtri propriè qui dicantur. T. 10. c. 642. B.
Homines divinæ domus quinam ſint. T. 10. c. 931. E. ubinam conveniantur. Ibid. E.
Homines an ſint in inſtrumento. T. 10. c. 1124. D.
Hominum genus quoddam medium, qui ſtatuliberi dicuntur. Tom. 1. c. 1426. D.
Hominum appellatione in jure feudorum quid contineatur. T. 2. c. 1178. C. & T. 3. c. 203. A. B.
Hominum appellatione continentur procuratores prædiorum, actores, coloni, clientes. T.2. c.887. D.
Hominum genera quot ſint in jure feudorum. T. 2. c. 1240. D.
Hominum liberorum æſtimatio non fit, ſed veſtimentorum, vel annulorum. T. 5. c. 536. C.
Hominum, ſive mancipiorum diviſio commodè explicari non poteſt. T. 5. c. 485. E.
Hominum caritas, & amicitia gratuita eſt. T. 5. c. 459. B.
Hominum diviſio talis non fit, qualis pecuniæ. T. 9. c. 228. D.
Hominibus generaliter legatis, aut optione hominis datâ, an unum legatum ſit, & an dividi poſſit. T. 7. c. 977. A. B.
Homo eſt ſpecies, vel genus ſpeciale. T. 3. c. 405. C.
Homo genus eſt ſingulorum hominum, ſinguli autem homines ſunt ſpecies. T. 1. c. 1198. D.
Homo liber nullo æſtimatur pretio. T. 1. c. 467. A.
Homo medii actus quis appelletur. T. 1. c. 244. D.
Homo liber alteri inutiliter emit, T. 4. c. 917. C.
Homo liber dicitur is, qui non eſt obæratus. T. 4. c. 379. D.
Homo homini eſt cognatus jure naturæ. T. 4. c. 260. E.
Homo in fructu eſſe non poteſt, & cur. T. 4. c. 131. B.
Homo prudens nil facit fruſtra, ut natura. T. 4. c. 262. C.
Homo liber hominis liberi inſtrumentum eſſe non poteſt, & cur. T. 4. c. 1133. B.
Homo eſt ſpecies. Tom. 4. c. 448. E.
Homo liber. Vide, Liber homo.
Homo certus promiſſus an rectè pro parte ſolvi poſſit. T.5. c.858. B.
Homo liber non eſt in patrimonio, vel pecunia. T. 5. c. 377. A.
Homo diviſionem non recipit. T.6. c. 54. C.
Homo idem non poteſt eſſe locator, & conductor. T. 6. c. 241. B.
Homo idem in duos ſciodi non poteſt. Ibid. B.
Homo idem emptoris, & venditoris officio fungi non poteſt. T. 6. c. 90. D.
Homo hominis an ſit acceſſio. T.7. c. 1386. A.
Homo liber an ſtatum ſuum pejorare, vel meliorem facere, item an operas ſuas locare poſſit. T. 7. c. 1340. C. D.
Homo an accedat rei minoris pretii. T.7. c. 705. A. & an accedat fundo. Ibid. A.
Homo non eſt in fructu. Tom. 7. c. 1137. C.
Homo non eſt in merce. Ibid. C.
Homo, & ejus etymon. Tom. 7. c. 1161. B.
Homo ſi generaliter legatus ſit, legatum valet, licet nullus ſit homo in bonis. T. 7. c. 1200. C.
Homo ſanus quiſque præſumitur eſſe peritus diſcernendarum materiarum. T. 7. c. 785. D. E.
Homo homini inſidiari nefas. T. 8. c. 524. D.
Homo idoneus quis. Ibid. E.
Homo ſanæ mentis, ut natura, nihil fruſtra facit. Tom. 9. c. 731. C.
Cui homo generaliter legatus eſt, an poſſit optimum eligere. T.10. c. 394. A.
Homo homini nunquam accedit. T. 10. c. 436. C.
Homo cum generaliter debetur, an fieri poſſit ſolutio partium in diverſis. T. 10. c. 526. B.
Homo genus eſt ſingulorum hominum, illi ſunt ſpecies. Tom. 10. c. 537. C.
Homo non accedit venditioni rei, quæ minoris ſit, id eſt, rei modicæ. Tom. 10. c. 1034.
Homo non eſt in merce, & tamen eſt loco mercis. T. 10. c. 1127. C.

Homologus. T. a. c. 850. D.
Homonymia quid. T. 8. c. 693. E. & c. 791. A.
Homme de fieſs, Homme de paix, Homme de pleure, Homme de ſervice. T. a. c. 1540. D.
Honeſtam ob cauſam data quibus actionibus repetantur. Tom. 10. c. 954. D. E.
Honeſtas, & pudor, qui in nuptiis ſpectandus eſt, facit, ut quaſdam mulieras ducere non poſſimus. T. 5. c. 546. C. D.
Honeſtas publica ſemper in nuptiis ſpectanda. T. 6. c. 1057. A.
Honeſtatis exceptio. T. 6. c. 590. D.
Honeſtatis formula clauſula ſic dicta. T. 8. c. 540. B.
Honeſti comes, non inhoneſti bona fides. T. 5. c. 468. D.
Honeſtiores plerumque jure civili æſtimantur ex facultatibus. T. 9. c. 278. B.
Honeſtiores plerumqoe æſtimantur ex facultatibus. Tom. 10. c. 636. E.
Honeſtius quod eſt, omnino ſequendum eſt. T. 7. c. 91. B.
Honeſtum eſt ſalutem deſperati hominis expedire. T. 4. c. 1391. C.
Honeſtum non eſt omne, quod licet. T. 7. c. 91. B.
Honor quid. T. 1. c. 885. C.
Honor æqualis debetur patri, & matri. T. 1. c. 93. A.
Honor principatus defertur finitâ militiâ pro emerito, T. a. c. 932. B.
Honor ſacerdotii io provincia quis. T. 4. c. 864. A.
Honor eſt per procuratorem poſſe litigare. T. 5. c. 103. E. & c. 104. A.
Honor habendus patrono; ſi quaſi tutor, vel curator, vel defenſor, vel actor interveniat patronus. T. 7. c. 127. A.
Honor falſus ille eſt, qui honor oon eſt. T. 10. c. 84. A.
Honor eſt, aliquem poſſe litigare per procuratorem, ſed hoc honore infamis eſt indignus. Tom. 10. c. 882. E.
Honor eſt volentem recipi in teſtimonium. T. 10. c. 967. B.
Honoraria advocatorum ut non excedant centum aurens. T. 9. c. 233. A.
Honoraria advocatorum præſtanda eſſe a clientibus, qui dare poſſunt, alioqui debent gratuitam operam. T. 9. c. 145. B.
Honorarii tutores qui ſint. T. 1. c. 1023. D.
Honorarii petitio advocato eſt. T. 4. c. 940. A.
Honorarii ſucceſſores poſſeſſores qui. T. 7. c. 490. A.
Honorarium vinum eſt, quod honoris cauſâ offertur. T. 4. c. 1001. C.
Honorarium advocatorom. T. 4. c. 940. A.
Honorarium dicitur ſalarium. T. 4. c. 940. A.
Honorarium jus dicitur Edictum prætorium. T. 4. c. 1448. D.
Honorarium jus quodnam appellatum. T. 8. c. 893. E.
Honorarium omne eſt modicum. T. 10. c. 989. D.
Honorarius tutor quis. Tom. 4. c. 1001. C.
Honorati quinam ſint. Tom. 10. c. 728. C. D. & c. 859. A. B. & c. 864. C.
Honorati an poſſint laudis captandæ gratiâ cauſam aliquam agere. T. 10. c. 859. C.
Hoonrati, qoi aliquam litem habent, ſedere non debent cum Judice iis horis, vel temporibus, quibus eorum lites diſceptantur. T. 10. c. 859. A. D. & c. 864. C.
Honoratis jus eſt datum currus, ſive quadrigæ, non in provinciis tantùm, ſed & in urbe Regia. T. 10. c. 859. D.
Honoratorum privilegia, & vehicula. T. 2. c. 810. D.
Ab honore ad eundem, vel alium honorem, quæ vacatio temporis requiritur. T. 4. c. 863. D.
In honore novo adipiſcendo quale tempus præſcribitur. Tom. 4. c. 853. A.
Qui honore ſemel eſt functus aliquo municipali, non cogitur eundem repetere intra certum tempus, & quodnam illud tempus eſt. Ibid. A.
Pro honore turpe eſt ex profeſſo dare pecuniam ei, qui honorem defert. T. 9. c. 216. D.
Qui falſo honore fungitur, honore non fungitur. Tom. 10. c. 84. A. B.
Honore maritali uxor differt a concubina. T. 10. c. 506. C.
Honorem prodit, qui abutitur en. T. a. c. 716. C.
Honorem deberi parenti cum vivo, tum mortuo. Tom. 9. c. 643. E.
Ad honores interdum aliquem promovent dignitas, & reverentia oris, vultus, indolia. T. 4. c. 860. E.
Honores priſcos vocatus in crimen retinet, novos ante finitam litem adipiſci nequit. Tom. 4. c. 858. C.
Honores, & munera non ordinarionibns, ſed potioribus ſont injungenda. T. 4. c. 866. E.
Honores an mercari liceat; T. 9. c. 216. C.
Ad honores non admittitur minor vigintiquinque annis, niſi cogente penuriâ. T. 10. c. 396. B.
Honoribus functis quanto tempore vacatio conceditur. T. 5. c. 738. D.
Honoribus majoribus functos ad minores devocari oon oportere, T. a. c. 741. E.
De honoribus inter patrem; & filium non continuandis, & eorum intervallis. T. 2. c. 738. A.
Ab honoribus excuſatio ſi ſit. T. 4. c. 863. C. D.
In honoribus continuandis quænam obſervanda veniant. T. 5. c. 892. E.
De honoribus, & muneribus. T. 9. c. 131. B. C.
Quem non honoro; noo onero. T. 6. c. 271. C.
Honorum diviſio, & enumeratio, & quid ſit munus. T. 1. c. 885. C.
Honorum gradus. T. 2. c. 904. A. & ſeq.
Honorum ſeminarium eſt Curia. T. a. c. 738. C.
Honorum petitores pecuniam in populum erogabant, corrumpendorum ſuffragiorum cauſâ. T. 9. c. 1451. E. & c. 1452. A.
Honos decurionatus in quibus differt a cæteris honoribus. T. 4. c. 863. D.
Honos debetur memoriæ. Tom. 4. c. 1404. E.
Hora ut conſideranda. T. 1. c. 523. E. & c. 524. A.
Hora captivitatis jungitur horæ mortis, & retro. T. 4. c. 782. E.
Hora diei quibus officiis quæque deſtinata apud Romanos fuerit. T. 5. c. 16. D.
Hora diei ſexta quænam erat; T. 6. c. 567. E.
Horæ dierum apud antiquos quomodo diviſæ fuerunt. Tom. 5. c. 16. B.
Horæ non faciunt creditorem potiorem, ſed dies. Tom. 10. c. 455. E.
Horci etymon; T. 1. c. 309. P.
Horis matutinis homines ad laborem ſunt alacriores. Tom. 7. c. 1298. D.
Horis ſeptem diei primis Romani litibus, & negotiis præcipuè vacabant. T. 10. c. 587. D.
Horrea publica, & quæ in eis conduntur. T. a. c. 691. D.
Horrea provinciarum a præſidibus diligenter inſpicienda. Tom. 2. c. 692. C.
Horrea ſolebant locari mercium reponeodarum cauſâ. T. 7. c. 609. A.
Horrearius qois dicitur. Tom. 7. c. 608. C.
Horrearius noo poſſidet merces. T. 7. c. 609. B.
Horrearius an poſſideat. Tom. 7. c. 609. E.
Horrearius. T. 9. c. 406. E.
Horreaticas ſpecies qui præſumpſerint, in inſulam deportandi. T. 2 c. 692. D.
Horreorum dolia deſoſſa cujus videantur, emptoris oe, an venditoris. T. 8. c. 629. C.
Horreorum locatio. T. 9. c. 405. A.

Horreo-

Horreorum locator cuſtodiam omnino præſtat. Ibid. A.
Horreorum cuſtodes. Ibid. B.
Horreum a fundo, & domo differt. T. 8. c. 629. C.
Horreum vinarium. T. 9. c. 379. C. & ſeq.
Horologium an ſit adfixum domui, & an ſit pars ejuſdem. T. 4. c. 1134. A.
Horti in ædificiis conſtituti urbana prædia ſunt. Tom. 6. c. 30. A.
De hortulanis. T. 2. c. 1108. A.
Hortus vicinus an contineatur legato domus. T. 4. c. 1115. C.
Hoſpitalarii milites qui. Tom. 6. c. 826. B.
Hoſpitalis præbitio tollitur infauſta. T. 2. c. 974. D.
Hoſtes jure belli cædendi, & capiendi. T. 3. c. 95. B.
Hoſtes capti cui pœnæ ſubjiciendi. T. 3. c. 452. D.
Tot hoſtes, quot ſunt ſervi. T. 4. c. 10. E.
Hoſtes qui judicantur a populo lege latâ, vel Senatuſconſulto, capite minuuntur, mediâ ſcilicet. T. 5. c. 160. C. D.
Apud hoſtes res quæ ſunt, poſſunt vendi, adjudicari, in ſtipulatum deduci. T. 7. c. 531. B. in actionem familiæ erciſcundæ veniunt. Ibid. B.
Hoſtes qui dicuntur. T. 8. c. 575. A.
Apud hoſtes qui ſunt, an poſſint facere teſtamenta. T. 10. c. 587. D.
Hoſtiles res occupanti cedunt, nec fiunt publicæ. T. 3. c. 95. C.
Hoſtis quid a transfuga differt. T. 3. c. 452. D. E.
Hoſtis verbum quid olim, & quid nunc oſtendat. Tom. 8. c. 644. D.
Hoſtium impetus. T. 9. c. 298. E. Vide, Impetus hoſtium.
Hugolini opinio probatur. Tom. 1. c. 525. B.
Humani generis patrona dicitur præſcriptio 30. annorum. T. 9. c. 793. A.
Humanis legibus reum mercede dimittere contra Cæſarem eſt. T. 5. c. 138. B.
Humanitatis ratio eaigit, ne damnatis capitali pœna quotidiana alimenta invideantur. Tom. 5. c. 1079. D.
Humanitatis lex quæ. T. 9. c. 1076. E. & c. 1077. A.
Humanitatis gratiâ tempus indulgetur. T. 10. c. 435. E.
Hungariæ mos a Summo Pontifice improbatus. T. 6. c. 772. C.
Hyacinthi in equorum ornamentis prohibiti. T. 2. c. 804. B.
Hydraulæ qui ſint, & organarii dicaotur. T. 2. c. 745. E. & c. 746. A.
Hydromeli quid ſit, & an vini ſaporem aſſequi poſſit. T. 3. c. 714. C.
Hydromeli verbum quid ſit. T. 7. c. 1456. D.
Hyemis tempore navigatio ſæpe periculoſa eſt, & alio quovis incerta. T. 10. c. 853. E.
Hyems ſumitur pro vi ventorum, aut imbrium, Græcis χειμῶν. T. 4. c. 894. C.
Hyperocha quid ſit. T. 3. c. 104. C.
Hyperocha, id eſt, prævalentia. T. 6. c. 592. C.
Hypogea quæ dicuntur. T. 9. c. 2174. A.
Hypobolon datur tantùm nuptæ, *au coucher gaigne la femme ſon dovaire*. T. 2. c. 1244. E.
Hypobolum quid ſit. Ibid. B.
Hypodia quæ ſint propriè. T. 1. c. 434. D.
Hypodiaconi inviti nullam tutelam, vel curam ſuſcipiunt. Tom. 1. c. 535. E.
Hypomoimatographi. T. 2. c. 720. A.
Hypotheca eſt nomen honorarium. T. 1. c. 922. C.
Hypntheca pactum eſt pignoris. T. 1. c. 934. E.
Hypotheca quotuplex, & ut contrahitur. T. 1. c. 775. A. & ſeq.
Hypotheca vel manifeſtaria, vel tacita. T. 1. c. 776. C.
Hypotheca aliud eſt, aliud pignus, aliud fiducia, & aliud ἀντίχρησις. T. 1. c. 1208. B.
Hypotheca pacto contrahitur. T. 1. c. 934. D.
Hypotheca ſolvitur pacto. T. 1. c. 225. E.
Hypotheca a debitore ſurrepta uſucapi non poteſt, pignus poteſt. T. 1. c. 1115. C.
Hypotheca remiſſa ſors remiſſa non videtur, non contra. T. 1. c. 934. E.
Hypotheca ſimpliciter in jure generalis eſt hypotheca. T. 3. c. 206. C.
Hypotheca teſtamento, vel nodo pacto conſtituitur. T. 1. c. 1142. D.
Hypotheca prædii dotalis non valet. T. 2. c. 1105. A.
Hypotheca rei alienæ nulla eſt. Ibid. A.
Hypotheca generalis bonorum omnium Eccleſiæ non prohibetur. T. 2. c. 1044. C.
Hypotheca quomodo contrahitur, & ſolvitur. T. 1. c. 776. C. & c. 777. E. & c. 934. C. & ſeq.
Hypotheca tacita an etiam detur ei, cujus pecuniâ domus, quæ vitium faciebat, refecta eſt. T. 4. c. 1262. D. E.
Hypotheca. Vide. Pignus.
Hypotheca, ſive pignus teſtamento poteſt conſtitui. T. 7. c. 540. D. E.
Hypotheca quomodo conſtituatur. T. 8. c. 647. B.
Hypotheca ao contrahatur ſine ſcriptura ſolenni. T. 8. c. 325. B.
Hypotheca quæ propriè vocetur. T. 8. c. 314. E. an naſcatur ex contractu. Ibid. E.
Hypotheca tacita pro dotibus. T. 9. c. 291. D. & ſeq.
Hypotheca ſemel remiſſa nunquam reſtituitur, niſi novo pacto. T. 9. c. 1226. E. & c. 1227. A.
Hypotheca tacita pro paraphernis. T. 9. c. 492. A.
Hypotheca, vel pignus in quibus cauſis tacitè contrahitur. T. 9. c. 1200. D. & ſeq.
Hypotheca jure prætorio conſtituitur. T. 9. c. 295. C.
Hypotheca eſt pignus, ſed pactum, non contractus. T. 9. c. 295. E.
Hypotheca conventionalis ubi eſt ſupervacua eſt legitima. T. 9. c. 492. D.
Hypotheca, & pignus in quo differunt. T. 9. c. 1286. A.
Hypotheca, & pignus quando non differunt. T. 9. c. 951. C. D.
Hypotheca duorum conſenſu perficitur. T. 9. c. 73. E.
Hypotheca ſpecialis debet priùs excuti, quàm generalis. T. 9. c. 1187. B.
Hypotheca, & pignus nihil inter ſe differunt. Tom. 5. c. 1186. C. D.
Hypotheca, quæ pacto conſtituitur, ſi convenerit de non petendo, non tollitur, niſi oppoſitâ exceptione. T. 9. c. 72. B.
Hypotheca expreſſa, & tacita in quo differunt. Tom. 9. c. 1195. A.
Hypotheca an pacto ſolvatur. T. 10. c. 560. A.
Hypotheca an ſit perſonalis. T. 10. c. 972. C.
Hypothecæ prædia, vaſa, & veſtes Eccleſiæ ſpecialiter obligari non poſſunt. T. 2. c. 1044. C.
Hypothecæ definitio. T. 1. c. 775. D.
Hypothecæ vindicatio. T. 9. c. 129. B.
Hypothecæ tacitæ privilegium eſt perſonale. T. 10. c. 1022. A.
Hypothecæ quæ res obligari non poſſunt. T. 1. c. 777. A.
Hypothecæ generali, quæ ſpeciali ſubjicitur, ſemper ineſt tacita conditio, ſi ſpecialis idonea non ſit. T. 4. c. 950. E.
Hypothecæ tacitæ beneficio excluduntur mulieres, quæ ſibi proſpexerunt, & caverunt jam ſpeciali hypothecâ. T. 9. c. 493. D.
Hypothecæ generali quæ conditio ineſt. T. 9. c. 1187. E.
Hypothecam ſemper habet fiſcus. T. 3. c. 41. C.
Hypothecam reſpublica non habet, niſi ex privilegio. Ibid. C.
Hypothecam tacitam in ea domo an is habeat, cujus pecuniâ domus empta eſt. T. 4. c. 1262. E. & c. 1263. A. quid de pupilli pe-

cunia. Ibid. c. 1263. B.
Hypothecam qui perſequitur; ipſâ vi ſortem petit. T. 5. c. 73. B. C.
Hypothecam tacitam habet fiſcus. Vide, Fiſcus.
Hypothecam tacitam habet mulier dotis nomine. T. 9. c. 1134. D.
Hypothecam tacitam qui habent. T. 9. c. 1212. E. & 1213. A. & ſeq.
Hypothecam tacitam habet fiſcus. T. 9. c. 1132. D.
Hypothecam tacitam an habeat reſpublica. T. 9. c. 130. D.
Hypothecam tacitam habet mulier in omnibus bonis mariti, dotis conſervandæ causâ. T. 9. c.1216. D.
Hypothecam tacitam non tantùm mulier in bonis mariti habet, ſed & pro ea maritus in bonis uxoris, ſi petat dotem promiſſam. T. 9. c. 493. A.
Hypothecam tacitam lex inducit, ſive præſumit, quaſi de eo tacitè convenerit inter contrahentes T. 9. c. 2200. D.
Hypothecam tacitam quando habet fiſcus, & quando non habet. Ibid. E. & c. 1201. A.
Hypothecam tacitam qui habent. T. 9. c. 1200. E. & c. 1201. A. & ſeq.
Hypothecam tacitam habent mulieres in bonis mariti. T. 10. c. 704. A.
De hypotheca nominis conſultatio. T. 1. c. 660. A.
De hypotheca controverſia rem litigioſam non facit. T. 2. c. 1138. B. C.
In hypotheca generali prioris ineſt ſpecialis. T. 4. c. 949. D.
Hypothecâ generali ſolebant vulgo obligari præſentia, & futura bona. T. 9. c. 1202. E. & c. 1209. A.
Hypothecâ generali pleraque ſunt, quæ pignorari poſſunt ſpecialiter. T. 9. c. 1207. C.
Hypothecâ generali quæ non continentur. Ibid. C. D.
Ex hypotheca tacita generali non ſunt pignori nomina, etiam expreſſa, niſi ſint liquida, & certa. T. 9. c. 242. D.
De creditore, qui, hypothecâ ſpeciali omiſsâ, excutit cætera bona debitoris. T. 9. c. 1187. D.
In hypotheca ſemper cenſetur fiſcus antiquior. T. 9. c. 367. C.
Hypothecæ qualiter contrahantur, ac de earum pactis. T. 1. c. 775. A.
Hypothecæ, & pignora liberantur voluntariâ novatione factâ, non etiam neceſſaria. T. 4. c. 965. B.
Hypothecæ liberantur voluntariâ novatione factâ, ſecus neceſſariâ. Ibid. B.
Hypothecæ tacitæ introductæ ſunt legibus in multis caſibus juſtâ præſumptione. T. 9. c. 491. D. E.
In hypothecarum cauſa priores creditores hypothecarii potiores habentur. T. 9. c. 244. C.
Hypothecas tolli ſpatio 40. annorum, quomodo hoc intelligitur. T. 9. c. 245. A.
In hypothecis privilegia æſtimantur ex tempore, in perſonali actione ex cauſa debiti. T. 4. c. 211. C. D.
In hypothecis fiſcus habet jus commune non proprium. Tom. 4. c. 1528. D.
In hypothecis fiſcus non præfertur aliis creditoribus habentibus expreſſam, vel tacitam hypothecam. T. 9. c. 1317. B.
De hypothecis, & pignoribus. T. 9. c. 1186. A. & ſeq.
In hypothecis neque fiſcus, neque privatus ullum privilegium habet, niſi ex tempore antiquiore. T. 9. c. 1305. B.
In hypothecis neque fiſcus, neque privatus præfertur antiquiori creditori hypothecario. T. 10. c. 1021. E.
Hypothecaria actio avocat poſſeſſionem. T. 1. c. 1521. E.
Hypothecaria actio ſemel omiſſa an reſumi poſſit. Tom. 1. c. 665. C.
Hypothecaria actio an ſit perſonalis. T. 1. c. 669. A.
Hypothecaria formula. T. 1. c. 775. B.
Hypothecaria actio naſcitur ex pacto ipſo jure. Tom. 4. c. 1294. E.
Hypothecaria actio quæ eſt. T. 7. c. 546. D.
Hypothecaria actio. Vide, Actio hypothecaria.
Hypothecaria actio duratuſque ad quadraginta annos. T. 9. c. 1237. A.
Hypothecaria actio eſt in rem. T. 9. c. 295. C. perſonam non obligat. Ibid. C.
Hypothecaria obligatio indiviſa. T. 9. 1040. A.
Hypothecaria actio ſola præſcriptione quadraginta annorum tollitur. T. 10. c. 648. D.
Hypothecariæ actionis præſcriptio quomodo interrumpitur. T. 10. c. 839. A.
Hypothecariam obligationem non remanere ſubductâ principali. T. 3. c. 444. E.
Hypothecariâ actione agens, quæ probare debeat. Tom. 7. c. 877. C.
Hypothecaria actione ſinguli tenentur in ſolidum. T. 9. c. 109. B.
In hypothecaria actione quando res mobilis perſequi non poteſt. T. 9. c. 1193. B.
Hypothecariæ actiones. Tom. 9. c. 254. D.
Hypothecarii creditores. T. 1. c. 777. C.
Hypothecarii creditores. Vide, Creditores.
Hypothecarii debitoris debitor poteſt conveniri a creditore. T. 9. c. 242. A.
In hypothecariis actionibus inſtrumentum publicum plurimum valet. T. 9. c. 1214. C.
Hypothecarios intra ordo ſervatur, etiamſi adversùs fiſcum, & rempublicam. T. 10. c. 704. A.
Hypothecarius fundi, & ſervitutis fundo debitæ vindicationem habet. T. 2. c. 1243. E.
Hypotheſis eſt quæſtio factis, perſonis, & aliis circumſtantiis implicita. T. 4. c. 1502. B.

I

JAcens hereditas. Vide, Hereditas jacens.
Jacens hereditas dominæ locum obtinet. T. 5. c. 583. D.
Jacobus Cujacius, horum commentariorum Auctor, quam differentiam inter quæſtiones Papiniani, & reſponſa inſtituit, & cur. T. 4. c. 829. A. B.
Jacobus Richardus fuit juriſconſultus magnus, & obiit Romæ ſententia inquiſitorum: ejus opera nulla extant, ſed ſæpe a Doctoribus citatur Richardus de Malumbris. T. 6. c. 81. C.
Ex jactatione nuda nulla competit actio, vel perſequutio. T. 10. c. 1110. D.
Jactum retis ſi emero, & piſcator noluerit præſtare quod extraxerit piſcium, qua actione mihi teneatur. T. 7. c. 759. C. D.
Jactum retis ſi emero. ſi extracto reti nullus piſcis, ſed ſportula auri inſit, ad quem illa pertineat. Ibid. D.
Jacturâ factâ contributio fit, naufragio facto non fit. T. 1. c. 386. C A.
Ex jactura aliena nemo lucrum facere debet. T. 4. c. 891. B.
Jacturæ ſumma pro rerum ſervatarum pretio, in locatione damno contingente, diſtribui debet. T. 5. c. 535. E.
Januario menſe non navigandum. T. 10. c. 854. C.
Januarius Epiſcopus Caralitanus Sardiniæ. T. 6. c. 1042. D.
Priſcus Javolenus dubiæ ſanitatis, adhibebatur tamen conſiliis, intererat officiis, atque jus civile publicè reſpondebat. Tom. 10. c. 223. D.
Iconium aureum. T. 5. c. 395. C. Vide, Aureum iconium.
Iconium quid ſit. Tom. 9. c. 1449. B.
Ictus flagellorum quomodo infamiam irrogat. T. 5. c. 752. E. & c. 753. A.
Ictus fuſtium an infamiam irroget. T. 5. c. 752. E.

In

Digitized by Google

In id, quod reipublicæ abeſt, an quis reipublicæ teneatur. T. 4. c. 869. D.
Id, quod intereſt. T. 9. c. 1072. E. & c. 1073. A. & ſeq. Vide, Intereſt, Intereſſe.
Idem corpus in exceptione rei judicatæ non ſubtilius, ſed pingui Minervâ ſumendum. T. 5. c. 820. B.
Idem eſt in quibus locis, ac legibus delendum ſit, ac reponendum *ideſt*. T. 7. c. 1339. B. C.
Pro *idem eſt* ſæpius in Digeſtis reponendum *id eſt*, & quibus in locis. T. 7. c. 784. C.
Idiotæ qui ſint. T. 2. c. 1033. E.
Idoneum nomen. Vide, Nomen.
Idoneus defenſor. Vide, Defenſor.
Idoneus defenſor litis alienæ ſine cautione judicatum ſolvi nemo eſt. T. 5. c. 156. C.
Idoneus quis ad obtinenda Eccleſiaſtica miniſteria. T. 6. c. 1003. C.
Iduarium quid. T. 1. c. 1434. E.
Jejunium caſtum. Tom. 9. c. 456. B.
Ignaris non datur actio, nec ullum aliud remedium juris, ſed ſcientibus, & poſtulantibus. T. 10. c. 314. B.
Ignarus ſui juris electo uno, cum quo experiatur poſt litem conteſtatam ante rem judicatam, ad alterum an poſſit tranſire. T. 1. c. 235. B.
Igni, & aquâ accipere. T. 3. c. 297. C. D.
Ignobilis ſi adoptetur a nobili, an nobilis fiat. Tom. 4. 809. A. & ſeq.
Ignominia an ceſſet in condictionibus. T. 8. c. 369. C.
Ignominioſi ex quibuſdam judiciis damnati non fiunt. T. 1. c. 287. C.
Ignorans falſi non tenetur. T. 1. c. 373. B.
Ignorans non tenetur ex empto, antequam res evicta ſit. T. 1. c. 1474. C.
Ignorans pro poſſeſſore poſſidet. T. 1. c. 1123. D.
Ignorans eſt extra omnem culpam. T. 2. c. 1294. D.
Ignorans rei mobilis poſſeſſionem amittit. T. 4. c. 649. C.
Ignorans, & invitus in quo differunt. T. 4. c. 650. A.
Ignorans non amittit poſſeſſionem. T. 4. c. 622. C.
Ignorans non adquirit poſſeſſionem, præterquam uno caſu. Ibid. C.
Ignorans crimine ſtellionatus non tenetur. T. 5. c. 421. C.
Ignorans non ſeparatur a ſciente in actione pigneratitia contraria. Ibid. D.
Ignorans qui ſolvit indebitum, ei datur condictio. T. 8. c. 234. B.
Siquis ignorans rem minoris eſſe, ſine decreto comparaverit. T. 9. c. 612. E.
Ignorans excuſatur a repetitione, a petitione non excuſatur. T. 10. c. 507. B. C.
Ignorans qui vendidit, re ab alio evictâ non tenetur, niſi ad pretium reſtituendum. Tom. 10. c. 764. B.
Ignorantem invaſio non ſpoliat poſſeſſione, quæ ſolo animo retinetur. T. 4. c. 626. E.
Ignorantem pœnâ affici inhumanum eſt. T. 5. c. 421. C.
Ignorantes aſtringi poſſunt fideicommiſſo. T. 1. c. 443. A.
Ignorantes ex teſtamento emolumentum legatorum adquirunt. T. 4. c. 1146. B.
Ignorantes an rerum legatarum dominium adquirant, vel agnitione, vel traditione. Ibid. B.
Ignorantes fideicommiſſo aſtringi poſſunt. Ibid. A. B.
Ignorantes non præſumuntur, qui clam, & occultè aliquid faciunt. T. 6. c. 1132. E.
Ignorantes, & ſcientes in quo diſſerunt. T. 9. c. 432. D.
Ignoranti quo caſu noceat exceptio. T. 1. c. 1300. A.
Ignoranti & exceptionem dari, & utilem actionem. T. 1. c. 1491. E.
Ignoranti jus non procedit uſucapio. T. 4. c. 504. B.
Ignoranti domino adquiritur dominium per ſervum, poſſeſſio ſcienti, & volenti adquiritur. T. 4. c. 624. D.
Ignoranti furtum fit. T. 4. c. 649. C.
Ignoranti an fiat injuria, aut ſcienti, & volenti. T. 5. c. 671. B.
Ignoranti non tollitur poſſeſſio per alium quemquam. T. 5. c. 713. B.
Ignoranti fit injuria, non ſcienti, & volenti. T. 5. c. 671. B.
Ignoranti ſubveniri æquum eſt. T. 5. c. 474. C.
Ignoranti poſſeſſionem non tolli, ſcienti tolli. T. 5. c. 710. C.
Ignoranti adquiritur condictio de rebus creditis. Tom. 7. c. 664. C.
Ignoranti an legatum adquiratur. T. 7. c. 973. D.
Ignoranti factum tempora non cedunt. T. 8. c. 234. C.
Ignoranti jus tempora cedunt. Ibid. C. & T. 9. c. 650. E.
Ignoranti non competit uſucapio. T. 9. c. 1009. D. E.
Ignoranti adquiritur poſſeſſio. T. 9. c. 1010. A.
Ignoranti factum tempora non procedunt. T. 10. c. 458. A.
Ignoranti an tempora petendæ bonorum poſſeſſionis currant. T. 10. c. 502. E.
Ignoranti factum tempora petendæ bonorum poſſeſſionis non procedunt. T. 10. c. 679. A.
Ignoranti an adquiratur poſſeſſio per procuratorem. T. 10. c. 691. A.
Ignoranti non proſunt dies petendæ poſſeſſionis. T. 10. c. 1047. A.
Ignorantibus mulieribus jus ſubveniri ſolet, ſed non in lucris. T. 1. c. 503. E.
Pro ignorantibus habentur ſurdus, & mutus. T. 4. c. 1146. B.
Ignorantibus jus, in lucris, nec maſculis, nec fœminis ſuccurritur. T. 4. c. 508. A.
Ignorantibus an per alios poſſeſſio adquiri poſſit. T. 5. c. 695. C.
Ignorantibus jus tempora bonorum poſſeſſionis an cedant. T. 5. c. 628. B. C.
Ignorantibus nobis quando poſſeſſio tollatur. T. 5. c. 714. E. & c. 715. A.
Ignorantibus factum datur condictio. T. 9. c. 227. A.
Ignorantium in eo, quod ignorant, nullus eſt conſenſus. T. 1. c. 950. E.
Ignorantium, & ſcientium differentia quæ. T. 5. c. 1185. A.
Ignorantia juris, & ignorantia facti quid ſit. T. 1. c. 782. A.
Ignorantia juris civilis an excuſet a delicto. T. 1. c. 237. E.
Ignorantia ſupina. Tom. 3. c. 138. C.
Ignorantia juſta. T. 2. c. 1224. C. D.
Ignorantia procuratoris domino ſcienti non præbet actionem redhibitoriam. T. 1. c. 1496. C.
Ignorantia facti eſt error. Vide, Error.
Ignorantia non quælibet eſt juſta, & probabilis. T. 4. c. 129. D.
Ignorantia quando excuſat eum, qui ſuccedit. T. 4. c. 948. E.
Ignorantia diſſoluta prope ſcientiam eſt. T. 4. c. 1333. B.
Ignorantia juris quid eſt. T. 4. c. 502. D.
Ignorantia juris potiùs ſtultitia eſt, quàm error. Ibid. D.
Ignorantia juris præmio non afficitur, nec damno mulctatur. Ibid. E.
Ignorantia juris gentium non remittitur mulieri. T. 4. c. 813. A.
Ignorantia juris naturalis neminem excuſat. T. 4. c. 1495. D.
Ignorantia quando excuſat, & quando non. T. 4. c. 948. E. & c. 949. A.
Ignorantia juris nihil obeſt mulieri in petenda dote. Tom. 4. c. 505. C.
Ignorantia juris non prodeſt in uſucapione. T. 4. c. 503. D.
Ignorantia ſola juris uſucapionem impedit. T. 4. c. 629. D.
Ignorantia facti non impedit uſucapionem. Ibid. D.
Ignorantia juris non eſt dolus, ſed lata culpa. T. 4. c. 508. B.
Ignorantia juris. Vide, Juris ignorantia.
Ignorantia excuſat, quantum ad crimen pertinet. Tom. 5. c. 420. E.

Igno-

Ignorantia ſupina, & craſſa pro ſcientia ſemper habetur in jure. T. 5. c. 474. C.
Ignorantia juris non excuſat a delicto. T. 5. c. 1186. C.
Ignorantia affectata non excuſat. T. 6. c. 1088. E.
Ignorantia cujus ex parentibus liberos excuſat. T. 6. c. 1135. D. legitimè fieri, & legitimum eſſe quomodo differant. Ibid. c. 1136. D.
Ignorantia alterius alteri non prodeſt. T. 7. c. 888. E.
Igoorantia facti duplex, alieni, & proprii. T. 7. c. 887. D.
Ignorantia facti an noceat, T. 7. c. c. 888. E.
Ignorantia facti an, quando, & quibus proſit, vel noceat. T. 7. c. 891. A.
Ignorantia facti an noceat, vel proſit. T. 7. c. 894. D.
Ignorantia juris an noceat, id eſt, an damnum inferat. T. 7. c. 891. A.
Ignorantia facti an noceat patronis. T. 7. c. 1270. B.
Ignorantia ſupina qoid ſit. T. 7. c. 698. D.
Ignurantia jutis an noceat. T. 7. c. 894. E.
Ignorantia juris excuſat a furto, & cur. T. 7. c. 888. E.
Ignorantia juris, & facti non tantùm obſervatur in bonotum poſſeſſione, ſed etiam in parte omni juris. T. 7. c. 887. B.
Ignorantia juris non prodeſt adquirere volentibus. T. 7. c. 890. E.
Ignorantia juris omnis ſupina eſt, facti ignorantia non omnis ſupina eſt. T. 7. c. 888. B.
Ignorantia juris quos excuſet. T. 7. c. 893. C.
Ignorantia juris, ut adquiram, non prodeſt. T. 7. c. 894. D.
Ignorantia juris an excuſet aliquem. T. 7. c. 20. D.
Ignoraotia nonnunquam juſta. T. 8. c. 668. E. & c. 754. D.
Ignorantia juris mulieri non prodeſt in compendiis, ſive lucris. T. 8. c. 234. D.
Ignorantia juris in lucro mulieri non prodeſt. T. 9. c. 651. A. imò nec ruſtico temerè profuerit, ſi juriſconſultorum copiam habuerit. Ibid. A.
Ignorantia juris excuſat heredes 25. annis minores. T. 9. c. 800. E.
Ignorantia facti alieni non ſemper excuſat. T. 10. c. 458. C. non omnis ignorantia facti eſt ſupina. Ibid. E. omnis ignorantia juris eſt ſupina. Ibid. E.
Ignorantia juris ruſticos, & fœminas excuſat a pœna, dolo, & delicto. T. 10. c. 469. C.
Ignorantia patris an obſit filio, cui defertur poſſeſſio, ſi ipſe ignoravit. T. 10. c. 502. E.
Ignoraotia unius ao alteri ſcienti proſit. T. 10. c. 511. B.
Ignorantia juris mulieres excuſat, præbetque cauſam earum in integrum reſtituendarum. Tom. 10. c. 899. D.
Ignorantiæ juris prætextus non poteſt delere infamiam, in quam quia incidit. T. 4. c. 507. D.
Ignorantiæ & ſcientiæ diſtinctio. T. 5. c. 1186. A. & ſeq.
Ignorantiæ juris, & facti diſcrimen in uſucapione quod ſit. T. 7. c. 888. C.
Ignorantiæ juſtam cauſam quis habeat. T. 8. c. 682. D.
Ignorantiam imitatur dubitatio. T. 4. c. 42. C.
Ignorantiam facti non nocere, juris autem nocere. T. 7. c. 887. B.
Ignorare jus ruſticis plerumque permiſſum eſt. T. 4. c. 1432. A.
Ignorare nemo videtur, quod eſt publicum. T. 4. c. 503. B.
Ignoratio juris nemini nocet in gerendis negotiis citra delicta. Ibid. D.
Ignoratio ſuum petentibus nihil obeſt. T. 4. c. 505. B.
Ignoratio an, & quid officiat in contractibus. T. 5. c. 909. C.
Ignota res in ſtipulationem non deducitur, cum ſtipulationi inferitur arbitrium boni viri. T. 4. c. 983. C.
Ilienſium antiqua privilegia. T. 3. c. 256. B.
Illata, & importata in fundom a domino locatum, an obligata ſint domino mercedis, & penſionis nomine. T. 5. c. 525. C.
Illatio mortui locum religioſum facit; reliquiis mortui in alium locum translatis, locus fit profanus. Tom. 4. c. 945. A. quæ translatio a Principe impetrari debet. Ibid. A.
Illatio omnis eſt accipienda ſecundùm propoſitionem præcedentem. T. 5. c. 527. B.
Illationes Canonicæ. T. 2. c. 672. C.
Illationum varii tituli. T. 2. c. 680. D.
Illaudatus venditor de evictione non tenetur. T. 9. c. 585. C.
Ille, aut ille tutor, heres, liber eſto. T. 8. c. 580. D.
Illicitæ nuptiæ quæ ſunt. T. 4. c. 278. A. ne legata inutilia, vel inania faciamus, cavere debemus. Ibid. c. 442. C.
Illicitæ nuptiæ. Vide, Nuptiæ.
Illicitum quidnam dicatur. T. 8. c. 899. D.
Illiterati negotiorum expertes a tutelis excuſantur. T. 1. c. 1024. B. & ſeq.
Illuſtres ſine inſtrumentis dotalibus nuptias non contrahunt. T. 2. c. 1070. A.
Illuſtres a ſordidis vindicantur muneribus. T. 2. c. 750. C.
Illuſtres perſonæ repromittunt tantummodo de damno infecto, & novo opere. Tom. 5. c. 657. A. B.
Illuſtres quinam ſint. Tom. 10. c. 789. E.
Illuſtres judices ſunt aulicæ, non provinciales poteſtates. T. 10. c. 865. B.
Illuſtris an poſſit per ſe cauſas civiles agere. T. 10. c. 614. B.
Illuſtrium nomine qui continentur. T. 2. c. 885. A. B.
Illuſtrium privilegia. T. 2. c. 891. D.
Illuſtrium perſonarum tutores, vel curatores. T. 9. c. 561. E.
Illyricum duplex. T. 2. c. 673. E.
Imaginaria venditio, quæ fit libertatis cauſâ, hodie in Moſcovia obſervata. T. 5. c. 159. C.
Imaginaria venditio. T. 5. c. 1183. C.
Imaginaria venditio quæ. Tom. 8. c. 667. B. quot modis dicatur. Ibid. A. & c. 751. D.
Imaginaria apocha nullius momenti eſt. T. 8. c. 388. D. & c. 667. C.
Imaginarii contractus in emptionibus. Ibid. B. C.
Imaginarii milites qui dicantur. T. 9. c. 1412. C.
Imaginarius ſervus. T. 5. c. 1183. C.
Imaginem Imperatoris præferri præſidii, ac tuitionis cauſâ. Tom. 3. c. 352. D.
Imaginem Principis non licet adorare. T. 2. c. 59. A.
Imagines Principum inter ornamenta domorum, non inter ſimulacra Deorum. Ibid. B.
Imagines cereas qui fingunt, ſont venefici. T. 9. c. 1437. B.
Imago omnia plerumque tantùm caput, & humeros repræſentabat. T. 3. c. 607. D.
Imago non debet, aut poteſt naturæ, & veritati caliginem offundere. T. 4. c. 325. E.
Imago luſca quæ. T. 5. c. 1198. D.
Imago cujuſque materiæ olim plerumque caput tantùm in humeros exprimebat, ſine reliquo corpore. T. 5. c. 925. E.
Imbecillitas virium, atque naturæ citra morbum matrimonium impedit, & dirimit. T. 6. c. 1127. B.
Imberbi vox pro qua poſita. T. 3. c. 300. B.
Immaturæ nuptiæ quæ dicuntur. Tom. 9. c. 451. D. E.
Immaturitas ſponſalium. Tom. 9. c. 452. A.
Immiſcere eſt quaſi res jam ſuas attrectare; pro herede ſe gerere eſt adquirere hereditatem. T. 4. c. 591. A.
Immiſcere ſe bonis hereditariis eſt rebus hereditariis tanquam dominum uti, vel abuti. Ibid. A.
Immiſcere ſe non dicuntur extranei, ſicut neceſſarii nunquam dicuntur ſe pro herede gerere, aut adire, vel cernere hereditatem. Ibid. A.
Immiſcere, & abſtinere ſunt verba juris prætorii. T. 4. c. 469. D. repudiare, & adire ſunt verba juris

juris civilis. Ibid. D.
Immiſcere ſe bonis. T. 6. c. 282. A.
Immiſcere, & abſtinere verba ſunt juris prætorii. T. 6. c. 250. D.
Immiſcere. T. 9. c. 919. B. Vide, Abſtinere.
Immiſcet ſe, qui ex hereditate capit aliquid, non immiſcet ſe, qui per hereditatem aliquid capit. T. 4. c. 192. B.
Immiſſa quæ ſint in ſervitutibus. T. 7. c. 405. D.
Immiſſio quomodo ſit, & quorumnam ſit. T. 8. c. 989. B. C.
Immiſſio quaſi idem, quod projectio. T. 8. c. 536. D.
Immiſtio eſt in ſuo herede id, quod in extraneo eſt pro herede geſtio. Tom. 4. c. 1565. A.
Immiſtio ſubſtituto nocet, abſtentio ſoli pupillo prodeſt. T. 4. c. 88. D.
Immittere mœnianum quid ſit. T. 5. c. 307. B.
Immitti qui dicantur. T. 7. c. 488. D.
Immobiles res. Vide, Res immobiles.
Immobiles res minorum, & jus, quod de his alienandis conſtitutum eſt. T. 9. c. 572. B.
Ad immobiles res porriguntur res mobiles admodum pretioſæ. T. 9. c. 1157. C.
Immobilia vi poſſideri, mobilia furto ſurripi poſſunt. Tom. 1. c. 1116. D.
Immobilis rei furtum non ſit. T. 6. c. 319. B.
Immobilis rei, & mobilis in quo differunt. T. 9. c. 997. B.
Immobilium uſucapio hodie decennio inter præſentes, vicennio inter abſentes completur. T. 1. c. 544. E.
Immobilium rerum poſſeſſio quomodo adquiratur præſcriptione longi temporis. Tom. 9. c. 1010. C.
Immobilium; & mobilium pretioſorum eadem eſt conditio. T. 10. c. 189. A.
Immodica donatio. T. 5. c. 826. B.
Qui immolaverint hominem, quo ſupplicio plectendi. T. 1. c. 506. D.
Immortalitas eſt res inæſtimabilis. T. 9. c. 1260. D.
Immunis quid ſignificat, & quid munis. T. 9. c. 401. C. D.
Immunitas ἀντιγραφέων Quæſtoris. T. 3. c. 598. C.
Immunitas plena quæ ſit. Tom. 2. c. 740. D.
Immunitas decurionum nemini tribui poteſt. T. 2. c. 744. E.
Immunitas unius onerat alios. T. 2. c. 672. C.
Immunitas. T. 8. c. 499. E.
Immunitas ab oneribus, & tributis quibus maximè debeatur. T. 10. c. 816. D.
Immunitatis cauſæ, & jus. Tom. 1. c. 886. A.
Immunitatis allegatio inhibet exactionem. T. 10. c. 859. A.
Immunitatem non habent infames. T. 2. c. 706. B.
Immunitatem amittit, qui decurionatum agnovit. T. 2. c. 742. E.
Immunitate legibus conceſſâ corporalia munera remittuntur, non pecuniaria. T. 2. c. 739. E.
Immunitate nemini concedenda. T. 2. c. 691. A.
Immunitates Philoſophorum. T. 2. c. 757. E.
Immunitates quibus perſonis leguntur. T. 1. c. 1025. A.
In immunitatibus quæ ratio ſervetur. T. 8. c. 694. C. & c. 791. E. & c. 792. A.
Impares perſonæ inſtitutæ quæ ſunt. T. 7. c. 911. E.
Impedimenta, quæ obſtant judicibus, quotuplicia ſunt. T. 5. c. 207. D. E.
Impeditis juſtis cauſis, & neceſſitatem rerum non negligentibus reſtitutione in integrum ſubveni tur. T. 5. c. 166. D.
Impendere centum juſſus an plus, vel minus poſſit. T. 8. c. 624. C.
Impendium, ideſt, uſura. T. 3. c. 292. B.
Impenſa funeris. Vide, Funus:
Impenſa funeris eſt æs alienum dotis. T. 4. c. 926. D.
Impenſa veſtis in funere an improbetur. T. 5. c. 983. C.
Impenſa in negotia hereditaria, licèt repeti non poſſit, retineri tamen a negotiorum geſtore poteſt. T. 5. c. 137. B.
Impenſa funeris æs alienum dotis eſt. T. 6. c. 48. C.
Impenſa facta in ſervitutem communem non venit in actionibus communi dividundo. T. 7. c. 582. D.
Impenſæ ludorum publicorum. T. 2. c. 827. B.
Impenſæ per doli exceptionem, non per actionem ſervantur. T. 1. c. 69. C.
Impenſæ in res quaſi dotales a viro factæ in prædia quaſi dotalia, domino prædia vindicanti an reputari poſſint. T. 4. c. 998. B. & quid, ſi plus in fructibus, minus in impenſis. Ibid. C.
Impenſæ neceſſariæ dotem ipſo jure minuunt. T. 4. c. 998. D.
Impenſæ utiles. Vide, Utiles impenſæ.
Impenſæ, fructuum nomine factæ, an detrahi poſſint. T. 5. c. 872. D.
Impenſæ, fructuum percipiendorum cauſâ factæ, compenſantur cum fructibus. T. 5. c. 529. B.
Impenſæ, in rem hereditariam factæ, quomodo repeti poſſint. T. 5. c. 136. E. & c. 137. A.
Impenſæ neceſſariæ, in res dotales factæ, reputantur uxori, etiam ſi res malè, aut eventus præter ſpem aliter acciderit. T. 5. c. 565. B. & ſeq.
Impenſæ neceſſariæ, utiles, & voluptariæ, quam actionem ex actione, aut deductionem producant. Ibid. B. & ſeq.
Impenſæ, in res dotales factæ, quomodo, & a quo petantur. T. 5. c. 560. D.
Impenſæ neceſſariæ minuunt dotem. T. 5. c. 565. B.
Impenſæ rerum dotalium duplices ſunt, neceſſariæ, & utiles. Ibid. C. D.
Impenſæ utiles non minuunt dotem. Ibid. D. E.
Impenſæ litis veniunt in æſtimationem ejus, quod intereſt. T. 6. c. 384. D.
Impenſæ quando refunduntur reo. T. 6. c. 7. A.
Impenſæ ædificiorum ſervari poſſunt, non per actionem, ſed per retenſionem ædificiorum, ſive, quod idem eſt, per exceptionem doli mali. T. 6. c. 44. B.
Impenſæ. Vide, Expenſæ.
Impenſæ neceſſariæ an dotem minuant. T. 7. c. 1408. E. & c. 1409. A.
Impenſæ. Vide, Sumptus.
Impenſæ utiles quomodo non reputantur mulieri. T. 7. c. 301. E.
Impenſæ utiles. T. 7. c. 296. B.
Impenſæ neceſſariæ dotem minuunt ipſo jure. T. 7. c. 1167. B.
Aliæ impenſæ, factæ in res dotales, dotem non minuunt. Ibid. B.
Impenſæ invitâ uxore, vel neſciente quales. T. 8. c. 549. D.
Impenſæ litis. T. 9. c. 1087. C.
Impenſæ, factæ a muliere in fundo dotali ante divortium, quomodo divortio facto deducantur. T. 10. c. 169. B.
Impenſarum tres ſpecies, & earum deſcriptiones. Tom. 1. c. 313. A. B.
Impenſarum deductionem mulieri adimere non poteſt temporis vetuſtas. T. 4. c. 288. E.
Impenſarum neceſſariarum, & utilium factarum in fundo mortis cauſâ donato, retentio. Tom. 6. c. 121. B. C.
De impenſarum retentione, ſeu deductione. T. 7. c. 581. A. ſeq. Vide, Retentio.
Impenſarum tria genera. T. 8. c. 104. A. & c. 548. E.
Impenſarum refuſio. T. 9. c. 139. D.
Impenſarum deductio, & compenſatio cum fructibus. T. 9. c. 475. D.
Impenſarum tres ſunt ſpecies. T. 9. c. 502. D. E.
Impenſas neceſſarias ſi non fecerit maritus in rebus dotalibus, culpæ nomine damnatur uxori. T. 5. c. 565. C.
Impenſas nuntiationis novi operis qui præſtare non teneantur. T. 5. c. 658. C.
Impenſas donaſſe videtur, qui ſciens alienum ſolum conſevit.

Tom. 6. c. 119. C.
Impenſas fructuum cauſâ factas compenſari cum fructibus, nec unquam repeti a locatore. T. 7. c. 1366. A. B.
Impenſas neceſſarias per errorem qui ſolverunt, an de indebito ſoluto condictionem habeant. T. 7. c. 1415. E. & 1416. A.
Impenſas voluptuarias maritus non deducit. T. 7. c. 301. D.
De impenſis neceſſariis, & utilibus. T. 3. c. 251. B.
Imperare natura maris eſt, fœminæ obedire. T. 4. c. 792. D.
Imperativa, & directa verba quæ ſunt. T. 4. c. 515. A.
Imperativi nullas eſſe perſonas primas. T. 6. c. 91. E.
Imperator temporale caput mundi. T. 2. c. 1357. E.
Imperator ut, per quos, & quibus eligitur, & confirmatur ſolennitatibus. T. 2. c. 1351. A. & ſeqq.
Imperator ſolus aurum ſpargere poteſt. T. 2. c. 1135. D.
Imperatoris ſollicitudines quot, & quantæ. T. 2. c. 1361. A.
Imperatori omne hominum genus fidelitatem debet, ipſe ſoli Deo, & Romano Pontifici. Tom. 2. c. 1314. B.
Imperatori licet poſſeſſiones ſuas cum Eccleſiaſticis permutare, ubi id uſus reipublicæ exigit. T. 6. c. 1028. E.
Siquis Imperatori maledixerit. T. 9. c. 1393. B.
Imperatorem legibus non eſſe ſubditum. T. 3. c. 450. A.
In Imperatore num idem ſit, quod in Cæſaris legato. T. 4. c. 830. C.
Imperatores anteceſſores ſuos appellare patres ſuos, pio, & auguſto nomine. T. 9. c. 1029. E.
Imperatoribus, & Regibus an liceat uti fulmine execrationum. T. 10. c. 815. A.
Imperfecta opera pro nihilo computantur. T. 1. c. 1199. A.
Ex imperfecta ſcriptura an debeatur legatum. T. 4. c. 1164. B.
Imperfecti, & inchoati negotii uſus planè nullus, actio nulla eſt. T. 5. c. 134. A.
Imperfectum teſtamentum dicitur, quod non ſubſcriptum, neque a teſtibus ſignatum eſt. Tom. 4. c. 1073. C.
Imperialis benevolentiæ proprium eſt ſubjectorum inveſtigare commoda. T. 2. c. 1319. C.
Imperitia culpæ adnumeratur. T. 1. c. 240. B.
Imperitia coheredum non mutat formam juriſdictionis. Tom. 7. c. 521. E.
Imperitia juriſconſulti punitur. T. 7. c. 106. D.
Imperitiæ mulieris in quibus caſibus venia datur. T. 6. c. 169. D.
Imperitus eſt, non prædo, ideſt, malæ fidei poſſeſſor. T. 4. c. 921. E.
Imperitus non poteſt aſſequi verum. T. 10. c. 297. D.
Imperia ſunt juriſgentium. T. 1. c. 921. A.
Imperia in Baſilicis πρωτοκεφάλαια ſunt. T. 3. c. 265. C.
Imperia, poteſtates, & legiones quomodo differant. Tom. 7. c. 68. C.D.
Imperii mixti quidquid eſt, id etiam eſt juriſdictionis, & contra. T. 4. c. 13. A.
Imperii inſignia. Vide, Inſignia.
Imperii meri, & mixti differentia quæ. T. 6. c. 4. C.
Imperii mixti pars eſt judicis dandi licentia. Tom. 6. c. 24. E. & c. 25. A.
Imperii duo eſſe genera. Tom. 7. c. 76. B.
Imperii magis, quàm juriſdictionis quæ ſint. T. 7. c. 56. D. E. & c. 57. D. & c. 71. C.
Imperii meri definitio Cujacii. T. 7. c. 77. D.
Imperii meri definitio. T. 7. c. 53. E. & c. 54. A.
Imperii meri, & mixti diviſio. T. 7. c. 75. E.
Imperii meri omnia quæ ſunt, non ſemper in unam perſonam concurrere, & cur. Tom. 7. c. 54. B.
Imperii meri quæ ſint. T. 7. c. 56. E.
Imperii meri ſumma pars eſt gladii poteſtas. T. 7. c. 54. A.
Imperii mixti definitio, & exempla. T. 7. c. 56. E. & c. 57. A.
Imperii mixti definitio. T. 7. c. 54. D. & ſeq.
Imperii mixti, & juriſdictionis partes quæ ſint. Tom. 7. c. 78. A.
Imperii mixti licentiæ quæ ſint. T. 7. c. 57. A.
Imperii mixti nihil eſt, quod non ſit & juriſdictionis. T. 7. c. 79. E.
Imperii mixti nomen unde ſit. T. 7. c. 75. C.
Imperii mixti quæ ſunt, & juriſdictionis, & contra. T. 7. c. 77. E.
Imperii mixti quod eſt, dicitur juriſdictio, & contra. T. 7. c. 139. B.
Imperii neque, neque juriſdictionis, ſed juris quæ ſint. Tom. 7. c. 71. D.
Quæ imperii meri ſunt, ſæpe in eandem perſonam omnia concurrunt. T. 10. c. 385. A.
Imperii mixti pars præcipua eſt jus gladii. Ibid. C.
Imperii mixti quod dicitur, rectè dicitur de juriſdictione, & vice verſâ. Ibid. B.
Pro imperio exercetur juriſdictio. T. 4. c. 5. A.
Ab imperio an ſeparanda ſint inſignia. T. 4. c. 833. E.
Pro imperio magis, quàm pro juriſdictione quænam ſint. T. 10. c. 385. C.
De imperio mero, & mixto. T. 10. c. 793. E.
Imperium mixtum, & merum quid. T. 2. c. 1276. B.
Imperium mixtum, & juriſdictio res una, & eadem eſt. Tom. 3. c. 627. B. C.
Imperium Ciliciæ. Tom. 4. c. 833. C.
Imperium in ſua patria quis obtinere non debet. Tom. 4. c. 835. A.
Imperium quando deponunt Præſides provinciarum, & quando inſignia ſumunt. T. 4. c. 833. D. E.
Imperium merum hodie nullum eſt, & cur. T. 4. c. 17. D. quod olim fuit imperium merum, hodie eſt imperium mixtum. Ibid. E.
Imperium omne hodie eſt mixtum juriſdictione. T. 4. c. c. 284. B. C.
Imperium merum quid eſt. T. 4. c. 12. E. & 14. C.
Imperium mixtum quid eſt. T. 4. c. 12. D. & c. 13. A. & c. 16. C.
Imperium merum. Vide, Merum Imperium.
Imperium merum eſt jus gladii, jus ferri, teſte Lucano. Tom. 4. c. 16. B.
Imperium, quod juriſdictioni cohæret, mandatâ juriſdictione tranſit. T. 4. c. 8. E.
Imperium eſt in ſervos, & non mandatum. T. 6. c. 54. E.
Imperium a Græcis quomodo interpretatur. T. 7. c. 116. C.
Imperium mixtum unde appelletur. T. 7. c. 76. A.
Imperium quibus competat. T. 7. c. 55. C. D.
Imperium mixtum. T. 7. c. 116. B.
Imperium ſummum. Ibid. E.
Imperium mixtum non omnibus magiſtratibus, & qua ratione competat. T. 7. c. 55. D.
Imperium merum cur ſic appelletur. T. 7. c. 54. C.
Imperium merum magiſtratibus lege datur. T. 7. c. 53. E.
Imperium merum, & mixtum quare ita dicatur. T. 7. c. 139. A.
Imperium merum quo jure competat. T. 7. c. 76. B.
Imperium merum per eminentiam poteſtas appellatur. T. 7. c. 94. B.
Imperium merum quæ complectatur. T. 7. c. 53. E.
Imperium merum quæ contineat. Ibid. E.
Imperium mixtum a juriſdictione quomodo ſecernatur. Tom. 7. c. 80. C.
Imperium mixtum cur ſic appelletur. T. 7. c. 71. E.
Imperium mixtum, & juriſdictio unum, & idem ſunt. Tom. 7. c. 76. B.
Imperium mixtum juriſdictioni ſem-

Digitized by Google

ſemper cohæret. Tom. 7. c. 80. E.
Imperium mixtum latiùs patet, quàm officium jus dicentis. T. 7. c. 54. D. E.
Imperium mixtum eſt mixtum juriſdictioni. T. 7. c. 55. D.
Imperium mixtum poteſtas eſt. T. 7. c. 77. C.
Imperium quomodo ſimpliciter poteſtas appellatur. Ibid. C.
Imperium mixtum ſolis magiſtratibus competere, ſed non omnibus. T. 7. c. 58. A.
Imperium mixtum ſolis competere magiſtratibus. T. 7. c. 55. D.
Imperium ſine juriſdictione non eſſe poteſt, juriſdictio ſine imperio eſſe poteſt, & qua ratione. T. 7. c. 58. A.
Imperium mixtum, & juriſdictio quæ contineat, quàm latè pateat. T. 7. c. 54. D. E.
Ad imperium quæ plus accedant, quàm ad juriſdictionem. Tom. 7. c. 56. C.
Imperium duplex eſt merum, & mixtum. T. 7. c. 56. E.
Imperium merum eſt gladii poteſtas. Ibid. E.
Imperium, & juriſdictionem omnibus tribuimus, ſed non omnibus omne imperium. Tom. 7. c. 80. C.
Imperium in quibus occultetur, & juriſdictio magis appareat. T. 7. c. 80. C.
Imperium merum an alii mandari poſſit. T. 7. c. 82. B.
Imperium merum an privatus habere poſſit. T. 7. c. 76. B.
Imperium merum cui, quomodo, & quo jure detur. T. 7. c. 116. B. C.
Imperium duplex. Tom. 8. c. 634. D.
Imperium merum quid. T. 9. c. 121. D.
Imperium mixtum quid. Ibid. D.
Imperium mixtum tranſit in eum, cui mandata eſt juriſdictio. Ibid. D.
Imperium merum non habuit Præfectus vigilum. T. 9. c. 406. B.
Imperium merum lege datur. T. 10. c. 385. A.
Imperium mixtum non continet ea, quæ ſunt legis. Ibid. A.
Imperium mixtum eſt, quod non datur lege, ſed jure magiſtratus competit. Ibid. A. inde ei nomen, quia juriſdictioni cohæret. Ibid. B.
Imperium merum lege datur, & non competit jure magiſtratus. Ibid. B. dicitur inde, quòd per ſe ſolum exſiſtit, & eſt ſeparatum a juriſdictione. Ibid. B.
Imperium merum eſt jus graviter animadvertendi, coercendi, verberandi. Ibid. E.
Imperium merum non eſt juriſdictionis, ſed legis. T. 10. c. 594. D.
Imperium merum eſt jus irrogandæ pœnæ criminibus. T. 10. c. 931. B.
Imperium merum lege datur, nec niſi quatenus lege datur, cuiquam competit. T. 10. c. 1023. A.
Impetere quid. Tom. 6. c. 1065. C.
Impetratio nihil prodeſt ei, qui mentitus eſt in precibus. T. 6. c. 998. B.
Impetratis a Principe, vel Magiſtratu non uti unicuique licet. T. 6. c. 325. A. B.
Impetus hoſtium eſt caſus major. T. 9. c. 298. E.
Impietatis actio. T. 9. c. 645. E.
Impilia quid ſit. Tom. 3. c. 121. E.
Implere emptionem aliud eſt, aliud perficere. T. 4. c. 245. D.
Implere creditores eſt ſolvere creditoribus. T. 4. c. 373. A.
Pro impleta quando conditio habetur. T. 9. c. 728. A.
Importuna appellatio. Vide, Appellatio.
Importunus, Epiſcopus civitatis Atellanæ. T. 6. 1042. B.
Impoſitio jurisjurandi. T. 7. c. 1257. B.
Impoſſibile quid ſit, & ut accipiendum. T. 1. c. 1167. A.
Impoſſibile naturâ, ac lege. T. 1. c. 1186. B.
Impoſſibile, ac difficile quo diſcrepant. T. 1. c. 1252. B.
Impoſſibile pacto, vel ſtipulatione comprehendi non poteſt. T. 8. c. 767. B.
Impoſſibilem conditionem vitiare contractum. T. 9. c. 233. D.
Impoſſibilia ſunt alia naturâ, alia lege. T. 1. c. 1186. B.
Impoſſibilis conditio in legatis, & fideicommiſſis pro non ſcripta habetur. T. 4. c. 1200. A.
Impoſſibilis conditio ipſo jure impleta videtur. Ibid. A.
Impoſſibilis quænam dicatur conditio. T. 8. c. 1057. E.
Impoſſibilis conditio. T. 9. c. 233. B.
Impoſſibilitas vitiat ſtipulationem, non difficultas. Tom. 7. c. 820. B.
Impoſſibilium nulla eſt obligatio. T. 4. c. 594. B. et T. 8. c. 844. B.
Impoſtura quid, & ejus actio. T. 1. c. 870. B. C.
Improbabilia penitus quædam ſunt, quæ vix, aut ne vix quidem admittuntur in jure. T. 9. c. 725. B.
Improbabilia quædam ita ſunt, ut allegata ſtatim penitus rejiciantur. Ibid. C.
Improbæ petitioni opponitur exceptio doli. T. 4. c. 693. D.
Improbitas eſt voluntatem teſtatoris non ſequi, quæ & indevotio dicitur, & contumacia. Ibid. D.
Improbitas in ignorante inveniri nulla poteſt. T. 5. c. 421. C. D.
Improbitate vaſſallus amittit fundum. T. 2. c. 1198. E.
Improbum, & furto proximum eſt rem emere, aut vendere, quam ſcimus alienam. T. 5. c. 739. D.
Improbus improbo qua actione teneatur. T. 5. c. 198. B.
Improbus eſt, qui vult iterum conſequi, quod accepit. T. 5. c. 652. E.
Improbus videri non poteſt, qui ignorat quantum ſolvere debeat. T. 8. c. 707. C. & c. 813. E. & c. 868. B.
Improfeſſa vectigalis nomine apud publicanos fiſco committuntur. T. 5. c. 688. D.
Improles quis dicitur. T. 2. c. 1038. D.
Improles quid. T. 8. c. 480. A.
Imprudentia culpa eſt, & in judcio negotiorum geſtorum non tantum dolus venit, ſed etiam culpa, negligentia, imprudens electio. T. 5. c. 134. B.
Imprudentia judicis, vel certè imperitia magiſtratus quare non puniatur; adſeſſor autem ejus, ſive conſiliarius puniatur. T. 5. c. 34. D.
Imprudentia, & ſtultitia eſt dolum pati; & culpanda eſt imprudentia ejus, qui ſe circumſcribi, quive aliud patitur in fraudem ſuam. T. 5. c. 146. A. B.
Impubes teſtamentum facere non poteſt. T. 3. c. 351. A.
Impubes uxor eſſe non poteſt, ſponſa eſſe poteſt, ſi modò infans non ſit. T. 3. c. 148. C.
Impubes proximus pubertati, an furti obligari poſſit. T. 1. c. 236. C.
Impubes procurator eſſe poteſt. T. 5. c. 115. C. & c. 157. A.
Impubes inſtitor alienæ mercis eſſe poteſt. T. 5. c. 157. A.
Impubes adrogari non potuit, ne cauſâ quidem cognitâ. T. 5. c. 1155. B.
Impubes ad Eccleſiaſtica beneficia non admittendus. T. 6. c. 1003. C.
Impubes, culpæ capax, legis Aquiliæ actione tenetur. T. 6. c. 147. C.
Impubes exheredatus, omittens querelam, an faciat partem fratri. T. 7. c. 179. A.
Impubes, ſi ei controverſia fiat, & is caverit adverſario de bonis reſtituendis, an tunc ſolus poſſideat. T. 8. c. 131. D. an ex eis bonis ſumere poſſit, quod impendat in ſtudia, & res neceſſarias. Ibid. D. E.
Impubes, cui data eſt Carboniana bonorum poſſeſſio, an interim actiones poſſeſſorias exercere poſſit. T. 8. c. 97. E.
Impubes omnibus officiis abſtinere debet. T. 8. c. 658. A. & c. 659. B. & c. 739. B. & c. 849. D. & c. 850. A.
Impubes filius non tenetur naturaliter ultra, quàm factus ſit locupletior. T. 9. c. 311. D.

Impubes nullum judicium animi habet. T. 9. c. 705. A. teſtamentum facere non poteſt. Ibid. A.
Impubes an poſſit judex dari. T. 10. c. 396. C. D.
Impuberis tutela an vitrico permittatur. T. 3. c. 158. E.
Impuberis ignorantia juris an excuſetur. T. 7. c. 893. C.
Impuberis nomen ſignificat tantùm ætatem, pupilli nomen & ætatem, & conditionem. T. 9. c. 588. E.
Impuberi emancipato pubes frater ſuus, aut emancipatus tutor eſt fiduciarius. T. 2. c. 1296. B.
Impuberi nulla eſt voluntas, nulla ſcientia, nulla intelligentia. T. 6. c. 1078. E. ejus judicium ſupplet tutoris auctoritas, vel patris. Ibid. c. 1079. A.
Impuberi datur bonorum poſſeſſio contra tabulas. T. 6. c. 159. C.
Impuberi adrogato, & ſine cauſa emancipato, quæ Falcidia competat. T. 7. c. 1327. B.
Impuberi exheredato an querela detur. T. 7. c. 179. C.
Impuberi inſtituto quoties ſubſtituitur, ordo ſcripturæ non obſervatur, ſed ſucceſſionis. T. 7. c. 907. E. & c. 908. A.
Impuberi ſubſtitutio facta. T. 7. c. 908. A.
Impuberi teſtamento præterito non fit controverſia ſtatus, niſi poſt acceptam bonorum poſſeſſionem. T. 9. c. 669. E. & ſeq.
Impuberi an poſſit ipſo jure deferri jusjurandum ſine tutoris auctoritate. T. 10. c. 419. A.
Impuberi ex decreto adrogato an detur reſtitutio adversùs parentem adrogatorem. T. 10. c. 678. A.
Impuberi inſtituto, & etiam exheredato an pater poſſit facere teſtamentum. T. 10. c. 1167. D.
Impuberem eſſe non poſſe libripendem. T. 3. c. 176. C.
Impuberem actione furti teneri. T. 1. c. 236. D.
In impuberem cadit furtum; T. 4. c. 96. D.
Impuberem doli capacem furtum facere, & furti teneri ſimul, ac condictione furtiva, & criminali judicio. T. 6. c. 147. B.
Impuberem doli capacem eſſe, qui prope pubertatem eſt. Ibid. B. de damno culpâ dato tenetur actione legis Aquiliæ. Ibid. C.
Impubere à patre herede inſtituto. T. 9. c. 737. C.
Impuberes apud matrem, ſi iterum nupſerit, non educantur. T. 2. c. 1080. B.
Impuberes doli capaces, vel incapaces. T. 3. c. 153. A. B.
Impuberes cives Romanos certis de cauſis olim habuiſſe teſtamenti factionem. T. 3. c. 507. A.
Impuberes devirginati. Tom. 3. c. 148. E.
Impuberes non habent aditum in jus ſine tutoribus. T. 4. c. 555. D.
Impuberes teſtimonii perhibendi jus nulla in cauſa habent. T. 4. c. 1476. A.
Impuberes ex cauſa ad decurionatum admittuntur, non ad alios honores. T. 4. c. 863. D.
Impuberes ex criminis cauſa in inſulam deportari, & criminali judicio accuſari poſſunt. T. 5. c. 147. B.
Impuberes inſtitores fieri poſſunt. T. 5. c. 115. C.
Impuberes procuratores ad adminiſtrationem, non verò ad agendum, vel defendendum fieri poſſunt. Ibid. C.
Impuberes uſque ad quam ætatem. T. 8. c. 905. E.
Impuberes non ſemper removeri ab officiis publicis. T. 8. c. 740. E.
Impuberes prohibentur eſſe teſtes. T. 9. c. 277. B.
Impuberes ſine tutoris auctoritate non obligantur. T. 10. c. 545. B.
De impuberum, & aliis ſubſtitutionibus. T. 9. c. 739. C. & ſeq.
Imputare, & compenſare quid inter ſe diſtent. T. 3. c. 197. A.
Inter imputare, & compenſare differentia quæ eſt. T. 4. c. 1234. D.
Imputare, & compenſare differunt in quæſtione legis Falcidiæ. T. 9. c. 166. C.
Imputatio in legitimam, ac de ejuſdem conſultatione. T. 1. c. 669. D. E.
Imputatio quomodo fit. T. 9. c. 166. D.
Imputationes in legitimam, & imputationes in Falcidiam. T. 9. c. 522. D. & ſeq.
Inaudire cauſam quid. T. 3. c. 157. D. E.
Incalare. T. 3. c. 311. D.
Incapax malè confunditur cum indigno ab Accurſio. T. 4. c. 414. C. D. indignus capere poteſt, ſed non retinere. Ibid. D. ſecus incapax. Ibid. D.
Incapax, & indignus in quo differunt. T. 7. c. 1097. A.
Incapax inſtitutus, & rogatus reſtituere, an cogatur adire. T. 8. c. 66. A.
Incapax & indignus in quo differunt. T. 9. c. 797. C.
Incapaci relicta legata pro non ſcriptis habentur. T. 7. c. 1096. E.
Incapaci an rectè donetur, & legetur in tempus, & conditionem. T. 10. c. 506. E. & c. 507. A.
De incapace legati in totum. T. 7. c. 1168. D. E.
Incapaces commercii qui ſint. T. 7. c. 1179. D.
Incapaces legatorum qui dicuntur. T. 7. c. 1168. B. & ſeq. qui eis adjunguntur. Ibid. D. & ſeq.
Incapaces hereditatis. T. 8. c. 590. E.
Incendia fortuita modicè vindicantur. T. 9. c. 1374. C. D.
Incendiarii ſummo afficiendi ſupplicio. T. 1. c. 471. D.
Incendiarii vivi exuruntur pœnâ convenientiſſimâ. T. 9. c. 1374. C.
De incendiariis conſtitutio Friderici. T. 2. c. 1331. C. & ſeq.
Incendium qui in ſeditione ſe cerit, lege Juliâ de vi tenetur. T. 1. c. 512. A.
Incendium ære alieno non liberat debitorem. T. 4. c. 952. D.
Incendium eſt caſus major. T. 9. c. 298. E.
Incerta ſtipulatio. Vide, Stipulatio.
Incerta pars fundi an poſſideri poſſit. T. 5. c. 706. D.
Incerta pars fundi quæ dicatur. Ibid. E.
Incerta perſona quænam. T. 8. c. 992. C.
Incerta res, vel æſtimatio an veniat in actionem certam. T. 10. c. 153. B.
Incertæ perſonæ electio in ſocietate, & teſtamento non valet. T. 9. c. 95. A.
Incerti, & certi definitio. T. 1. c. 1283. A.
Incerti condictioni quæ accidant. T. 5. c. 457. A.
In incerti condictionem veniunt omnes res certæ. Tom. 5. c. 400. A.
Incerti contractus nomine vacant. T. 7. c. 649. C. & ſeq.
Incerti incerta regula eſt. T. 9. c. 1074. E.
Incerti condictio. T. 9. c. 232. E.
Incerti cautio. T. 9. c. 289. B.
Incerti condictio, & actio in id, quod intereſt, incerta dicitur paſſim in jure, quacumque ex cauſa agatur. T. 9. c. 1072. E. ejus quod intereſt definitio. Ibid. c. 1073. A. B.
Incerti quænam condicantur. T. 10. c. 758. B.
De incertis perſonis. T. 2. c. 420. B. C. et Tom. 9. c. 863. C. & ſeq.
Incertis perſonis quæ adnumerantur. T. 9. c. 863. D.
Incertis quare adnumerentur obligationes, cautiones, nomina, liberationes, poſſeſſiones. T. 10. c. 541. A.
Incerto accuſationis non procedunt tempora bonorum poſſeſſionis, certo accuſationis tantùm tempora cedunt. T. 4. c. 346. D.
Incertum partium inſtitutionem non vitiat, incertum perſonarum inſtitutionem vitiat. T. 1. c. 1093. C.
Incertum corpus uſucapi, aut poſſideri non poteſt. T. 5. c. 703. D.
Incertum legat, qui hominem legat. T. 7. c. 645. C.
Incertum legatum. T. 9. c. 893. D. Vide, Legatum.
Incertus dies conditionem in teſta-

men;

mento facit. T. 4. c. 804. D.
Incertus dies dicitur conditio. T. 4. c. 805. B.
Incertus poſſeſſor. Tom. 5. c. 690. D.
Incertus an dari poſſit tutor. T. 8. c. 992. D.
Incertus dies an ſit conditio. T. 9. c. 894. A.
Inceſtarum nuptiarum indulgentia. T. 2. c. 1160. A.
Inceſtas nuptias contrahentium bona quibus ſervantur. Tom. 2. c. 1050. B.
Inceſtas nuptias qui contraxerunt ut puniendi. Ibid. C.
Inceſtas nuptias contrahentis pœna. T. 8. c. 905. A.
Inceſtæ nuptiæ confirmari non ſolent. T. 4. c. 278. B. et T. 4. c. 1501. D.
Inceſtæ nuptiæ inter avunculum, & filiam ſororis ſunt. T. 5. c. 548. C.
Inceſti crimen adversùs duos ſimol intentari poteſt. T. 4. c. 1005. E.
Inceſti, & adulterii differentiæ multæ. Ibid. E.
Inceſti pœna. T. 4. c. 814. D. E.
Inceſti crimen non tollitur, niſi præſcriptione vicennii. Tom. 4. c. 1005. E.
Inceſti ſpurii ſi re, & vitâ honeſti ſunt, an ſenatores tunc fieri prohibeantur. T. 4. c. 860. A.
Inceſti crimen commune adversùs duos tentari poteſt, crimen adulterii non poteſt. T. 4. c. 1395. C. & quid ſi adulterium inceſto ſit junctum, an ſervi torqueantur in caput domini. Ibid. c. 1396. B.
De inceſti crimine. T. 9. c. 1410. C. & ſeq.
Inceſti crimine adulterii crimen obliteratur. T. 10. c. 576. B.
Inceſti duo rei ſimul fieri poſſunt. T. 10. c. 723. C.
Ab inceſto jure gentium nullus excuſatur. T. 4. c. 1495. D.
Ab inceſto jure gentium minor non excuſatur, ab inceſto jure civili excuſatur. T. 10. c. 901. B.
Inceſtorum pœna. T. 6. c. 1113. E.
Inceſtum jure naturali turpe, licèt Perſis probetur. T. 1. c. 1041. B.
Inceſtum matrimonium. T. 1. c. 311. C.
Inceſtum quid eſt. T. 4. c. 815. A.
Inceſtum quando committitur jure gentium, ſeu jure naturali. T. 4. c. 812. A. & ſeq. quando jure civili. Ibid. c. 813. D.
Inceſtum naturâ gravius eſt adulterio. T. 4. c. 816. B. in hoc crimine inceſti ſervi adversùs dominos non torquentur. Ibid. B.
Inceſtum, & adulterium in quo diſſerunt. T. 4. c. 1005. E.
Inceſtum eſt contumelia, quæ inſertur ſanguini, vel neceſſitudini per nefarium, aut illicitum coitum. T. 4. c. 815. A.
Inceſtum aliud eſt juris naturalis, ſive juris gentium, aliud juris civilis. T. 4. c. 1495. C.
Inceſtum, & adulterium in quo diſſerunt. T. 4. c. 1395. B.
Inceſtum. Vide, Adulterium.
Inceſtum an, & quando ætate, & ſexu excuſetur. T. 7. c. 893. D.
Inceſtum aut committitur jure civili, aut jure gentium. T. 9. c. 445. B.
Inceſtum jure civili quando, & cum quibus perſonis committitur. T. 9. c. 445. A. & ſeq.
Inceſtum jure gentium quando, & cum quibus perſonis committitur. T. 9. c. 445. B. C. D.
Inceſtum quibuſcum perſonis committatur. T. 10. c. 572. B.
Inceſtum ſiquis per ruſticitatem commiſerit, invitus feciſſe videtur, ſi modò errore comperto ſtatim abſtinuerit. Ibid. E.
Inceſtum quomodo jure gentium, & quomodo jure civili committatur. T. 10. c. 1038. C.
Inceſtus an naturæ repugnet, & inter quot committatur. T. 2. c. 1049. D.
Inceſtus naturâ probrum eſt. T. 2. c. 1050. B.
Inchoare crimen, reum facere, agere, deferre, petere, poſtulare, referre, vel recipere inter reos. T. 3. c. 583. B.
Incidens quæſtio. Vide, Quæſtio.
Incidente aliquo caſu, æquitas poſtulat, ſignificationem verborum angeri. T. 4. c. 532. A.
Incidere tabulas teſtamenti quid ſit. T. 8. c. 170. C.
Qui incidit teſtamentum, a ſcriptis heredibus veluti indignis hereditatem auſert teſtator. Ibid. E.
Incidua ſilva quænam appelletur. T. 3. c. 692. C.
Incitabilis quis dicatur. T. 10. c. 1030. C.
Incola pro inquilino. T. 2. c. 735. C.
Incola quit ſit. T. 8. c. 648. C. & ſeq.
Incolæ qui ſint, quibus modis fiant, ac de eorum jure. T. 2. c. 735. C. D.
Incolæ ad munera civilia vocantur. T. 2. c. 734. B.
Incolæ pro inquilinis, aut pro conductoribus ædium. T. 10. c. 728. A.
Incolam neque civem facit ſola poſſeſſio. T. 4. c. 854. C.
Incolam eſſe, eſt domicilium habere. T. 5. c. 633. A.
Incola ſedum poſitio facit. T. 8. c. 648. E.
Incolam ſola agri poſſeſſio non facit. Ibid. E.
Incolarum eadem, quæ civium, conditio. Ibid. E.
Incolatus jus eſt arbitrii cujuſque. T. 2. c. 736. D.
Incolatus jus mutatur, mutato domicilio. T. 2. c. 734. E.
Incolatui renunciari poteſt, origini non item. T. 2. c. 735. D.
Incommoda ei injungi neceſſe eſt, cui adjiciuntur commoda. T. 4. c. 1230. A.
Incommoda, & commoda hereditatis nomen complectitur. T. 7. c. 1106. A.
Ex incommodo alterius nullus debet augere ſuum commodum. T. 4. c. 891. B.
Incommodum medii temporit inter litem conteſtatam, & rem judicatam damno emptoris cedit, non venditoris. T. 6. c. 521. D.
In compendiis juris error nocet, non in damnis rei ſuæ. T. 4. c. 1302. D. fratrum nomine & communitas apparet, & æqualitas. T. 4. c. 1304. A.
Incompetens judex. Vide, Judex incompetens.
Incompetens judex quis dicitur. Vide, Judex incompetens.
Inconnexa multa eſſe in Pandectis; quæ obſcuritatem pariunt. T. 7. c. 296. A.
Incontinentia Clericorum damnatur. T. 6. c. 971. E.
Incorporales res nec uſucapionem, nec poſſeſſionem recipiunt. T. 5. c. 733. D.
Incorporales res quænam propriè ſint. T. 8. c. 942. B.
Incorporales res an legari poſſunt. T. 8. c. 992. A.
Incorporalia ſunt incerta. T. 4. c. 669. B.
Incorporalia interverti non poſſunt. T. 4. c. 716. B. nec quantitas interverti poteſt. Ibid. B.
Incorporalis res non uſucapitur. T. 4. c. 118. C. & c. 637. E.
Incorporalis cum ſit poſſeſſio, res eſt incerta. T. 4. c. 659. B.
Incorporalit rei effectus eſt corporalis. T. 9. c. 1023. D.
Incorporalium rerum proprium genus eſt. T. 8. c. 555. C.
Incorporare. T. 2. c. 657. E.
Incredibile non eſt *ἀδύνατον*, ſed *κακοδύνατον, qui malaiſement peut eſtre, qui ne peut eſtre.* T. 4. c. 442. C. nemo fruſtra, & inutiliter legare intelligitur. Ibid. C.
Incrementum ſortis eſt uſura. T. 4. c. 1182. C.
Incrementum fructuum præceptorum pendente conditione contractus recipit, fideicommiſſum verò non. T. 4. c. 1193. E.
Incrementum cauſa dominii non recipit. T. 5. c. 821. A.
Incubare, incubatio. Tom. 1. c. 1453. D.
Inculcare potius eſt, quàm multiplicare, quod ſæpe in eadem ſcriptura ſcribitur. T. 7. c. 874. E.
Indebita ad heredem non transmittimus. T. 7. c. 1360. D.
Indebita quænam cenſeantur. T. 10. c. 954. D.
Indebitè promiſſæ pecuniæ fidejuſ-

ſor acceptus ſolvit; quis condicet ſolutum? T. 9. c. 223. C. D.
Indebiti ſolutio quaſi promutuum eſt, & veluti ex mutuo datur condictio. T. 4. c. 566. E.
Indebiti condictio eſt naturalis, & venit tantùm ex ſententia legum. Ibid. E. & c. 167. A.
Indebisi condictionis, & creditæ pecuniæ esdem eſt rstio. T. 4. c. 927. B.
Indebiti ſolutio eſt promutuum, hoc eſt, quaſi mutui datio. Ibid. B.
Indebiti condictio pupillo competit, cujus nomine sutor indebitum ſolvit. T. 4. c. 926. E.
Indebiti condictio. Vide, Condictio indebiti.
Indebiti condictio an ſit, ubi eſt vindicatio. T. 5. c. 904. D.
Indebiti ſolutio quaſi mutui datio eſt. T. 5. c. 405. A.
Indebiti ſolutio promutuum eſt. T. 6. c. 266. E.
Indebiti condictio quando non datur in eum, cui indebita pecunia ſoluta eſt. Vide, Condictio indebiti.
Indebiti condictione agens utrùm ipſe, an verò is, cum quo agit probare debeat. Tom. 7. c. 879. A.
Indebiti condictionem an parist juris ignorantia. T. 7. c. 895. D.
De indebiti condictione. Tom. 7. c. 473. B. C.
Indebiti ſolutio eſt diſtractus, quia obligationem diſtrahit. Tom. 9. c. 218. D.
De indebiti condictione. Tom. 9. c. 218. A. & ſeqq.
Indebiti condictio. T. 10. c. 953. D.
Indebiti ſolutio quid ſit. Ibid. D.
Indebitum ſolutum per ignorantiam juris an poſſit repeti condictione indebiti. Tom. 4. c. 506. C.
Qui indebitum ſolvit per ignorantiam juris, an ei competat condictio indabiti. Ibid. E.
Indebitum dicitur, quod nullo jure debetur. T. 4. c. 507. E.
Indebitum quomodo, & quando peti poſſit. T. 5. c. 259. A. B.
Indebitum a liberto ſolutum, quando a patrono revocari non poſſit. T. 5. c. 625. E.
Indebitum, quod poſſeſſor hereditatis ſolvit, reputatur petitori hereditatis. T. 9. c. 167. D.
Indebitum non videtur ſolviſſe, qui plenam fidem defuncto præſtare maluit. T. 10. c. 805. E.
Indebitum qui ſciens ſolvit, non condicit. T. 10. c. 958. E.
Indefinita pro univerſali, & particulari. T. 6. c. 480. B.
Index, & quod dicitur per indicem. T. 3. c. 130. C. D.
Index eſt ex latiori ſcripturs brevis ſubnotatio quædam, nec idem, quod exemplum. Ibid. D.
Index accuſator eſſe non poteſt. T. 3. c. 155. B.
Index, & exemplum an idem ſint. T. 7. c. 882. E.
Index quid ſit. Ibid. E.
Indicatio quid ſit, quomodo fiat, & an venditorem obliget. T. 7. c. 763. A.
Ex indicatione temerè facta naſci obligstionem. Tom. 9. c. 1183. C.
Indices, ideſt, nominatores. T. 3. c. 155. B.
Indicis, & [illegible] jure promiſſa debentur. T. 1. c. 415. A.
Indicia pro notis. Tom. 1. c. 651. B.
Indicia accipere an turpe ſit. T. 7. c. 832. A.
Indicia quid ſint: promiſſa peti poſſunt. Ibid. A.
Indicia genus probationum ſunt. T. 9. c. 274. B.
Indicia ſunt mnnifeſtiſſimæ probationes. T. 9. c. 1395. B.
Indicia neceſſaria, & non neceſſaria. T. 10. c. 455. D.
Indiciorum genera duo. Tom. 7. c. 868. E.
Indictio quomodo vocatur. T. 7. c. 765. D.
Indictiones menſe Septembri incipiunt. T. 2. c. 676. C. D.
Indictiones quæ ſunt. Ibid. C.
Indictiones exttaordinariæ. Tom. 2. c. 741. B. C.
Indictiones non perſonis, ſed rebus indici ſolent. T. 2. c. 671. B.
Indictiones ordinarias, & temporarias sd uſumfructum pertinere. T. 7. c. 1363. D.
Indictionis nomine annonsria, ac tributaria functio continetur. T. 2. c. 671. C.
In diem pro *ex die*. T. 1. c. 1093. D.
In diem de quo tempore intelligstur. T. 5. c. 414. E.
Indignatio eſt in eo, qui exheredat, & in eo, qui eſt exberedatus. T. 9. c. 106. C.
Indignis quibus hereditas auſcrtur. T. 9. c. 797. A. & ſeqq.
Indignis, quæ auferuntur, an transeant in fiſcum. Tom. 7. c. 1477. C.
Indigno hereditas quibns ex cauſis auferatur. T. 7. c. 1479. C.
Indigno quæ auferantur, Tom. 7. c. 1478. A.
Ut indigno auſertur hereditas heredi, ſi non defenderit mortem defuncti. T. 9. c. 797. E. & ſeqq.
Ut indigno, auſertur legatum ei, qui celavit teſtamentum in fraudem heredis ſcripti, & defuncti. T. 9. c. 818. A. B. hoc legatum, qund ei auſcrtur, non cadit in fiſcum. Ibid. B.
Indignorum, & ingratorum heredum ſucceſſor eſt fiſcus. Tom. 4. c. 1085. D. E.
Indignorum ſucceſſor eſt fiſcus, & non tantùm ab indignis auferre dicitur, ſed etiam eripere. T. 9. c. 797. B.
Indignus, & incapax differunt. T. 2. c. 409. D.
Indignus heres quis eſt. Tom. 4. c. 414. B. caduca quæ dicuntur. Ibid. C. generaliter comprebendunt quoque ereptitia, ideſt ea, quæ ut indignis eripiuntur. Ibid. C.
Indignus heres. Vide, Heres. Vide, Incapax.
Indignus eſt legato, qui teſtsmentum impugnat. T. 6. c. 156. E.
Indignus ab incapaci quomodo diſtet. T. 7. c. 1477. E.
Indignus, & incapax in quo differunt. T. 7. c. 1097. A. & Tom. 9. c. 797. C.
Indignus quis dicitur. Ibid. C.
Indignus quis ſit. Tom. 10. c. 478. B.
Indignus non eſt incapax. Ibid. B.
Individua eſt cauſa ſervitutis. T. 4. c. 881. A.
Individua eſt libertas. T. 4. c. 513. B. pro parte præſtari non poteſt. Ibid. B.
Individua eſt csusâ pignoris. T. 4. c. 182. D.
Individua eſt tutela. T. 4. c. 868. B.
Individua Dialecticornm ſunt, ſpecies apud Juriſconſultos. Tom. 5. c. 390. E.
Individua ſunt facta. T. 5. c. 673. D. & c. 857. B.
Individua eſt pœnæ cauſa. T. 6. c. 94. C. & c. 540. D.
Individua apud Dialecticos ſunt, ſpecies apud Juriſconſultos. Tom. 6. c. 151. C.
Individua ſont jurs. Tom. 6. c. 28. C.
Individua obligatin an veniat in actionem familiæ erciſcundæ. T. 7. c. 536. D.
Individua ſenſibus percipiuntur, non cogitatione. T. 7. c. 645. C.
Individua quæ propriè dicuntur. Ibid. D.
Individua non recipit judicium familiæ erciſcundæ, indiviſa recipit. T. 7. c. 536. D.
Individuam eſſe uſurarum cauſam, ut & pignoris. T. 6. c. 330. C.
Individuam eſſe pignoris actionem quid ſit. T. 9. c. 1040. A.
Individuæ ſunt libertates. Tom. 4. c. 1305. E.
Individuæ ſunt ſervitutes. Tom. 4. c. 99. D. & c. 138. A. ſervitus uſusfructus ſola eſt dividua. Ibid. c. 99. D. & c. 138. A.
In individuis rebus an ſemper neceſſitatis ratio ſpectetur. Tom. 5. c. 822. A.
Individuitas libertatis. T. 9. c. 961. A.
Individuorum nullam eſſe juris communionem, quid hoc ſit. T. 4. c. 881. B.
Individuorum nulla eſt juris communio.

munio. Ibid. E.
Individuum eſt jus. Ibid. B.
Individuum officium. T. 4. c. 845. E.
Individuum eſt officium magiſtratus municipalis. T. 4. c. 36. C.
Indiviſa eſt cauſa pignoris, & cauſa uſuratum. T. 6. c. 648. E. & c. 649. A.
Indiviſa veniunt in petitionem hereditatis, & in actionem familiæ erciſcundæ, ſed diverſo modo; in hac, ut dividantur, in illa, ut non dividantur. T. 6. c. 42. C.
Indiviſa ſola diviſionem accipiunt. Ibid. C.
Indiviſa, & individua differunt. T. 7. c. 536. C.
Indiviſum aliud eſt, aliud individuum. T. 7. c. 540. B.
Indu pro *endo*. T. 3. c. 311. D.
Inducere idem valet, quod introducere. T. 7. c. 601. B.
Induciarum violatione violatur jus gentium. T. 1. c. 921. A.
Induciæ ſunt juris gentium. T. 1. c. 921. A.
Induciæ, quæ dantur abſentibus, ut veniant, & liti ſubſiſtant. T. 9. c. 133. D.
Induciæ anni, biennii, & quinquennii ſolent reſcripto Principis petentibus egenis debitoribus dari. T. 10. c. 608. A.
Inductio, & ademptio quantum inter ſe differant. T. 1. c. 1088. B.
Inductionis in teſtamento, quàm ademptionis major vis. Tom. 1. c. 1087. D.
Indulgentia generalis, & privata. T. 1. c. 876. B.
Indulgentia ſumma quæ. Tom. 2. c. 679. A.
Ex indulgentia Principis reſtituti. T. 9. c. 1483. D. E. & ſeq.
Induſtria, vel vigilantia non debet perſolvere pœnas deſidiæ. T. 10. c. 988. C.
Inepta actio fruſtra inſtituitur, & ſæpe efficit, ut bona cauſa amittatur. T. 4. c. 1260. C.
Ineſſe ex parte actoris quid ſit. T. 7. c. 659. B.
Inexplicabilia regulis juris non ſubeunt. T. 4. c. 62. E.
Inexplicabilis conditio eſt, quæ exſiſtere non poteſt. Ibid. C.
In factum appellatio non eſt actionis nomen, ſed appellatio. T. 4. c. 873. E.
In factum actio prætoria omnium actionum eſt extrema. Tom. 5. c. 532. B.
Infamem non facit naſcendi conditio, ſed tantùm vitæ, & inſtituti ratio turpis, & nocens. T. 4. c. 860. A.
Infamem adulterum tantùm marito occidere licet, non autem quemvis adulterum. T. 4. c. 1485. B.
Infames an fieri poſſint cognitores. T. 1. c. 280. E.
Infames, & ignominioſi ex quibuſdam judiciis. T. 1. c. 287. C.
Infames nec poſtulare, nec cognitores eſſe poſſunt, nec mandata dare. T. 1. c. 361. C. D.
Infames perſonæ civilium munerum vacationem non habent. T. 2. c. 761. D.
Infames ſunt damnati judicio publico. T. 4. c. 1473. C. D.
Infames fiunt mares, qui matrimonium illicitum contraxerunt. T. 4. c. 1434. E.
Infames, & mulieres admittuntur in quæſtionibus læſæ Majeſtatis, aliàs jus accuſandi non habentes. T. 4. c. 1376. A.
Infames fœminæ non tenentur pœnâ legis Juliæ. T. 4. c. 1489. E.
Infames fieri nequeunt decuriones. T. 4. c. 861. E.
Infames pro quibuſdam perſonis poſtulare poſſunt. T. 4. c. 840. D. E.
Infames pro ſe, & certis perſonis poſtulare poſſunt. T. 5. c. 90. D.
Infames in perpetuum omni dignitate, omnique ſpe perveniendi ad dignitatem privantur. Tom. 5. c. 34. C.
Infames munere tutelæ fungi poſſunt, & ſic etiam poſtulare. T. 5. c. 90. D.
Infames, & ignominioſi, ut non poſtulare, ita nec populari judicio experiri poſſunt. & quare denegatum hoc illis ſit. T. 5. c. 34. C.
Infames cognitores fieri non poſſunt, etiamſi partes voluerint. T. 5. c. 104. A.
Infames an jus accuſandi habeant. T. 8. c. 437. E.
Infames qui. T. 8. c. 489. E.
Infames accuſare plerumque non poſſunt. T. 9. c. 1373. D.
Infames in perpetuum omni honore, & dignitate privantur. T. 9. c. 453. A.
Infames ſeveriùs puniuntur, quàm integræ famæ homines. Tom. 9. c. 1431. C.
Infames teſtes rectè repelluntur. T. 9. c. 277. D.
Infames an poſſint eſſe advocati. T. 10. c. 882. C.
Infamia ab honoribus repellit. T. 2. c. 706. C.
Infamia quibus de cauſis alicui non irrogatur. T. 2. c. 103. C. D.
Infamia quid. T. 2. c. 104. A.
Infamia adimit decurionatus honorem. Tom. 2. c. 705. E.
Infamia furti, & injuriarum tranſactione non evitatur. Tom. 1. c. 379. E.
Infamia a muneribus vacationem non tribuit. T. 2. c. 761. D.
Infamia excludit honoribus, non excuſat oneribus. Ibid. D.
Infamia ſolius legis infamia juris eſt. T. 4. c. 849. E.
Infamia teſtium teſtamentum corrumpit. T. 4. c. 1472. C.
Infamia eſt perpetua. T. 4. c. 27. A.
Infamia an eadem ſit mandatoris, & calumniatoris, ſicut mandatoris, & homicidæ. T. 4. c. 841. B.
Infamia eſt exheredatio, quæ injuria cum ſit propria filii, non eſt perſequenda filio invito. Tom. 4. c. 114. E.
Infamia beneficio Principis aboletur, non beneficio temporis. T. 4. c. 847. E.
Infamia damnatum ſequitur. T. 4. c. 849. B.
Infamia eſt perpetua, & infami nec aditus, nec reditus ad dignitates patet. T. 4. c. 1397. B.
Infamia teſtium corrumpit teſtamentum. T. 4. c. 1472. C.
Cum infamia ſilentium, quod irrogatur, quale. Tom. 4. c. 840. D. ſilentium, quod irrogatur ſine infamia, quibus convenit. Ibid. E.
Infamiâ an is notetur, cui lex graviorem pœnam infligit, ſi ei judex extra ordinem mitiorem pœnam indixerit, & quomodo. T. 4. c. 848. C.
Infamiâ notatur calumniæ damnatus. T. 4. c. 841. B.
Infamiâ non ſemper notatur Decurio ad tempus motus. Tom. 4. c. 848. B.
Infamiâ utrùm notetur, qui incidit in pœnam Senatus conſulti Turpilliani, ſi damnatur is, qui accuſationem extraordinariam deſerit. T. 4. c. 862. A.
Infamiâ notari qui dicantur. Tom. 5. c. 90. C. & ſeq.
Infamia quot modis irrogati dicatur. T. 5. c. 90. E. & ſeq.
Infamia non irrogatur ob injuriam modicam. T. 6. c. 931. A.
Infamia, quæ irrogatur famoſis actionibus. T. 6. c. 89. D. E.
Infamia, quæ irrogatur, duplex eſt. Ibid. E.
Infamia, quæ non irrogatur parentibus, vel patronis. Ibid. E.
De infamia, & exiſtimatione ad quem cognitio pertineat. T. 8. c. 583. A.
Infamia, & flagitium idem. T. 8. c. 554. B.
Infamia notatur mulier, quæ alii nupſit intra tempus luctus. T. 9. c. 452. E. & ſeq.
Infamia alia juris, alia facti infamia. T. 9. c. 1415. C.
Infamia nobilitatem extinguit. T. 9. c. 455. C.
Infamia dignitate tantùm arcet, non militiâ, nec militiæ commodis, aut præbitis. T. 10. c. 306. D.
Infamia temerè non eſt objicienda advocato. T. 10. c. 882. D.
Infamia an, & quomodo potuerit objici procuratori, & cognitori. Ibid. E.
Infamiâ an notetur is, cujus bona ex edicto diſtracta ſunt. T. 10. c. 883. C.
Infamia quid ſit. Ibid. E.
Infamiâ notantur, qui nomina, & auctoritatem ſuam commodant litibus, vel aliis nominibus redimendis. T. 10. c. 886. C.

Infamiâ

Infamiâ detractâ actio in factum eandem vim habet, quàm actio de dolo. T. 10. c. 893. A.
Infamiæ elegans deſcriptio. Tom. 1. c. 739. C.
Infamiæ pœnam quis exſequitur. T. 4. c. 849. E.
Infamiæ effectus qui. T. 4. c. 847. E. & ſeq.
Infamiæ irrogatio non pertinet ad merum imperium. Tom. 8. c. 793. B.
Infamiæ cauſa. T. 8. c. 494. C.
Infamiæ duo genera. Tom. 8. c. 569. C.
Infamiæ ſunt innumera damna. T. 9. c. 453. A.
Infamiæ pœnæ quænam ſint. T. 10. c. 884. A.
Propter infamiam de criminibus nemo cum adverſario paciſci poteſt. T. 3. c. 182. D.
Infamiam quando irrogat ſententia dotior, & quando non. T. 4. c. 1401. D. E.
Infamiam non poteſt delere prætextus ignorantiæ juris, in quam quis incidit. T. 4. c. 507. D.
Infamiam defuncto olim irrogabat bonorum venditio. T. 4. c. 915. A.
Infamiam irrogat proſcriptio, diſtractioque bonorum debitoris. T. 9. c. 1127. A. B. C.
Infamiam non irrogat ceſſio bonorum. T. 9. c. 1127. E.
Infamiam non irrogat carcer. T. 9. c. 1127. C.
Infamibus omnibus an ſit interdictum teſtimonium. T. 7. c. 884. E.
Infamis generaliter ſumptus quis dicatur. T. 1. c. 739. C.
Infamis omni honore, & dignitate in perpetuum privatur. Tom. 4. c. 27. A.
Infamis fit, qui depoſiti fidem fallit, ſecus commodati. T. 4. c. 213. C.
Infamis accuſare non poteſt. T. 4. c. 27. A. nec judex eſſe. Ibid. A.
Infamis aliquem nec publico judicio accuſare, nec populari actione agere poteſt. T. 4. c. 848. A. infamis ſeveriùs punitur, quàm homo non inſcriptæ frontis. Ibid. B.
Infamis non fit, qui removetur ab officio, & adminiſtratione tutelæ ob dementiam, & ſimplicitatem, ſecus ob dolum. T. 4. c. 324. C.
Infamis quando eſt damnatus. T. 5. c. 1163. C.
Infamis ipſo jure non eſt in adulterio deprehenſus, nec damnatus, damnatave. T. 9. c. 1415. B.
Infamis reſtitutio. T. 9. c. 454. D. Vide, Fama.
Infamis quis dicitur. T. 9. c. 455. C.
Infamis ſeveriùs punitur, quàm homo integræ exiſtimationis. T. 10. c. 884. B.
Infamium numero cur habeatur, qui non eluget. T. 3. c. 513. C.
Infans quis dicatur. T. 1. c. 544. D. & T. 5. c. 299. C.
Infans homo nondum eſt. Tom. 3. c. 152. E.
Infans loquitur, ſed non intelligit quid loquatur. T. 1. c. 1152. D.
Infans hominis appellatione etiam continetur. T. 3. c. 153. A.
Infans, & infanti proximus quomodo diſcrepant. T. 1. c. 203. B.
Infans ut a pupillo differt. Tom. 1. c. 1317. C.
Infans dicitur uſque ad annum ſeptimum. T. 1. c. 1152. D.
Infans, vel infanti proximus doli non eſt capax. T. 1. c. 981. B.
Infans puer, quamvis ditiſſimus natus cum ſit omnium dominus, quæ jure ejus ſunt, nihil poſſidet mente ſopitâ. T. 1. c. 1317. D.
Infans ſtipulationem contrahere non poteſt. Tom. 1. c. 1152. C. D.
Infans per ſervum a tutore adhibitum ſtipulationem adquirit. T. 1. c. 1153. A.
Infans adſcribi in ordinem poteſt ex cauſa. T. 2. c. 738. C.
Infans auctore tutore uſurpare, & poſſidere poteſt. Tom. 1. c. 1110. C.
Infans ne tutore quidem auctore hereditatem adire poteſt. Ibid. D. & c. 1317. C.
Infans, expoſitus a domino, ſtatim fit liber. T. 2. c. 1162. E. & c. 1163. A.
Infans, & furioſus loco ignorantis eſt. T. 5. c. 696. C.
Infans ſi furto ſurreptus, & ſumptibus furis adoleverit, cujus ætatis æſtimatio fiat. T. 5. c. 590. E.
Infans poſſeſſionem adquirere poteſt auctore tutore. T. 5. c. 694. E.
Infans doli potens non eſt. T. 6. c. 147. B. & ideo ſi rem alienam amoverit, neque furti tenetur, nec condictione furtivâ. Ibid. B.
Infans auctore tutore adquirere poſſeſſionem poteſt. T. 8. c. 297. D. & c. 744. A.
Infans rei alienæ poſſeſſor ſi eam perdiderit, vel corruperit, hoc impunitum eſt. Tom. 7. c. 331. B.
Infans non poteſt bonorum poſſeſſionem petere, vel hereditatem adire, & cur. T. 8. c. 201. D.
Infans an bonorum poſſeſſionem petere poſſit tutore auctore. T. 8. c. 11. E. an poſſit adquirere hereditatem, & an poſſit ſe pro herede gerere tutore auctore. Ibid. E. & c. 12. A.
Infans an poſſit per ſe bonorum poſſeſſionem petere, aut adire hereditatem, ſi tutor, vel pater auctor ſit. T. 8. c. 19. E.
Infans quinam ſit. T. 8. c. 11. E. & T. 10. c. 410. D. & c. 525. B.
Infans etiamſi loqui poſſit, an intelligat quid loquatur. T. 10. c. 525. B.
De infante occiſo. T. 3. c. 152. E.
In infante nullus eſt omnino conſenſus. T. 6. c. 1079. D.
Infantes recens nati ſanguinolenti vocantur. T. 1. c. 467. C. & T. 2. c. 1163. A.
Infantes ulucapere poſſunt. T. 1. c. 1125. A.
Infantes, & furioſi injuriam pati, non facere poſſunt. T. 1. c. 472. B.
Infantes vulgari ſermone accipiuntur pro natis. T. 4. c. 1180. D.
Infantes expoſiti qui propriè dicuntur. T. 9. c. 1324. D.
Infantes qui propriè dicuntur. T. 9. c. 773. B.
Infantes ſanguinolenti qui dicuntur. T. 9. c. 1324. C.
Infantes expoſiti ad curam Epiſcopalem pertinent. T. 10. c. 823. A.
Infanti ſcientia, & ceſſatio nocet. T. 3. c. 396. A.
Infanti plus favetur, quàm furioſo. T. 1. c. 1110. C.
An infanti tempora petendæ bonorum poſſeſſionis cedant. T. 8. c. 21. E.
Infanti an per tutorem adquiratur poſſeſſio. T. 8. c. 251. E.
Infanti ſermo prior eſt intelligentiâ. T. 8. c. 744. C. per tutorem adquiri hereditas poteſt. Ibid. c. 743. D.
Infanti alios, & alii infans per ſervum aut tutore auctore, aut per tutorem an poſſit obligari. T. 10. c. 525. B.
Infanti uſusfructus relictus quot annis finiatur. Tom. 10. c. 489. B.
Infantia eſt pars pueritiæ. T. 1. c. 1015. D.
Infantia quando propriè concludi videatur. T. 8. c. 297. C.
Infantiæ panni ſunt cunabula. T. 6. c. 1080. B.
Infantiæ proximus quiſnam ſit. T. 10. c. 353. D.
De infantibus expoſitis. T. 3. c. 481. D. E.
De infantibus expoſitis, liberis, & ſervis, & de his, qui ſanguinolentos nutriendos acceperunt. Tom. 9. c. 1323. A. & ſeq.
Infantis nomine quis ſignificatur. T. 4. c. 398. A.
Infantis judicium ſuppletur auctoritate tutoris. T. 4. c. 883. A.
Infantis nomine ſignificatur minor ſeptennio, non pupillus. T. 4. c. 398. A.
Infantis nomine pater ſolus accipere bonorum poſſeſſionem poteſt, aut eam repudiare. Tom. 5. c. 630. C.
Infantis operæ quæ. T. 5. c. 1196. A.
Infantis operæ inutiliter legantur. Ibid. A.

Infan-

Infantis nullum eſſe ſenſum. T. 7. c. 13. D. E.
Infantis nullus affectus, nulla voluntas. T. 9. c. 1014. C.
Infecta materia. T. 7. c. 246. B.
Infecti damni cautio in quo differat a cautione ex novi operis nuntiatione. T. 5. c. 656. C.
Infectum reddi non poteſt factum. T. 4. c. 194. D.
Inferior locus in quibus ſuperiori ſerviat. T. 5. c. 658. E.
Inferius teſtamentum an per ſuperius infirmetur. T. 5. c. 1070. A.
Inficiari in materia depoſiti, quid ſignificat. T. 5. c. 452. E.
Inficiari quid. T. 5. c. 716. C. depoſitum non reddere. Ibid. C.
Inficiari id, quod incendii, ruinæ, naufragii causâ depoſitum eſt, pœnâ majori dignum, acerbiorique judicio perſequendum, & vindicandum. T. 5. c. 452. E.
Inficiari non videtur, qui rem depoſitam reddere gravatur ei, quem non novit. T. 5. c. 453. A.
Ei, qui inficias it, pœna conſtituta eſt in duplum. Tom. 9. c. 222. D.
Inficiatio convinci non poteſt, niſi inſtrumentis, aut teſtibus. T. 1. c. 476. C.
Inficiatio depoſiti. Vide, Depoſitum.
Inficiatio ſola an ſit furtum. T. 5. c. 453. D.
Inficiatio an furtum ſit. T. 5. c. 716. C.
Inficiatio non eſt furtum. T. 5. c. 453. D.
Inficiatio prope furtum eſt. T. 5. c. 905. B.
Inficiatio ſola non facit furem. T. 10. c. 988. A.
Ex inficiatione, quæ actiones creſcunt in duplum. T. 9. c. 204. A.
Inficiationes per naturam rerum non poſſunt probari. Tom. 7. c. 808. A. & Tom. 10. c. 464. E.
Inficiationis pœna quæ. T. 5. c. 905. A. B.
Inficiationis pœna. T. 8. c. 775. E.
Inficiator depoſiti proximus eſt furi. T. 4. c. 295. B.
Inficiator in duplum damnatur, ſi palàm inficiatus ſit. T. 8. c. 834. A.
Inficiator in duplum tenetur. T. 8. c. 518. A.
Inficiatores rerum depoſitarum quaſi fures ſunt. T. 9. c. 238. D.
Inficiatorum pœna. T. 2. c. 1067. B. C.
De infidelitate pugnam non fieri. T. 2. c. 1292. B.
Infinitus eſt rerum numerus. Vide, Numerus.
Infirmare, ſeu rumpere teſtamentum. T. 5. c. 1070. B.
Infirmæ confirmationes ſuſpectas ſententias faciunt. T. 6. c. 390. E.
Infirmitas plerumque morbo diuturnior eſt. T. 5. c. 90. E.
Infiaa, & tuta. T. 3. c. 223. D.
Infringere, ſeu interrumpere judicii diem. T. 3. c. 342. D.
Ingenui quas in uxores ducere nequeunt. T. 1. c. 322. D.
Ingenui hereditas. Vide, Hereditas ingenui.
De ingenuis hominibus, qui manumittuntur ut ſervi ab iis, qui exiſtimant, aut fingunt ſe eſſe dominos. T. 9. c. 973. B.
Ingenuis accuſatoribus pro præmio conceditur immunitas, ſervis datur libertas. Tom. 10. c. 727. E.
Ingenuitatis origini non præjudicat manumiſſio. T. 2. c. 468. B. nec deſcriptio ingenuorum inter fiſcalem familiam. Ibid. B. nec metus, vel impreſſio. Ibid. D.
Ingenuitatis cauſa retractari poteſt, inter quinquennium non poſt, & quomodo. T. 4. c. 1389. E. & c. 1390. A.
Ingenuorum ſpecies. T. 3. c. 91. D.
Ingenuorum appellatione qui contineantur. T. 1. c. 1012. E. & c. 1053. A.
In ingenuorum ſucceſſione quartus gradus eſt unde vir, & uxor. T. 10. c. 781. E.
Ingenuus, & civis Romanus naſci poteſt ex ancilla. T. 3. c. 523. A. B.
Ingenuus quis appelletur. T. 1. c. 14. B.
Ingenuus naſcitur, libertinus fit manumiſſione. T. 4. c. 1198. E.
Qui ingenuus pronunciatus eſt, pro ingenuo habetur. Ibid. E.
Ingenuus quia dicatur. T. 8. c. 895. E.
Ingenuus non fit per adrogationem obreptitiam, vel ſubreptitiam. T. 7. c. 123. D.
Ingenuus efficitur, qui natalibus reſtitutus eſt. T. 7. c. 124. B.
Ingenuus quando habere poteſt patronum. T. 7. c. 124. C.
Ingenuus quando naſci poteſt ex ſerva. T. 9. c. 917. C.
Ingenuus homo, qui operas ſuas locavit, mercenarius fit, non ſervus. T. 9. c. 974. A.
Ingrati actio vindictæ potiùs, quàm pecuniæ perſequutionem habet. T. 6. c. 1040. C. heredi non competit. Ibid. C.
Ingrati actio an exerceri poſſit per procuratorem. T. 8. c. 159. E.
Ingrati actio, vel querela ex quibus cauſis detur. Tom. 8. c. 151. A.
Ingrati actio. T. 9. c. 646. A. & c. 1351. B. & ſeq.
Ingratiis, & gratiis. T. 1. c. 1468. D.
Ingratitudine vaſſallus amittit feudum. T. 2. c. 1198. E.
Ingratitudine emancipatio reſcinditur. T. 9. c. 1317. D. et ſeq.
Ingratitudinem liberorum erga parentes monachiſmo deleri. T. 3. c. 350. D. E.
Ingratitudinis liberorum cauſæ quot, & quænam. T. 8. c. 983. A. & ſeq.
Ingratitudo vaſſalli quinque probatur teſtibus. T. 2. c. 1320. E.
Ingratitudo liberti contra patronum quomodo puniatur. T. 5. c. 543. D.
Ingratitudo donatarii. T. 9. c. 258. E.
Ingratitudo eſſe non poteſt, ubi non eſt beneficium. Tom. 9. c. 1318. B.
Ingratos libertos in ſervitutem non revocari poſſe. T. 3. c. 288. D.
Ingreſſus in poſſeſſionem an pro traditione ſit. Tom. 7. c. 794. A.
Injectio manus. T. 4. c. 1270. D. E.
Inimicitia an, & quæ accipiat teſtem. T. 7. c. 884. B.
Inimicitiæ capitales quæ ſint. T. 1. c. 1028. E. & Tom. 10. c. 481. B.
Inimicitiæ ut a tutelis excuſant. T. 1. c. 406. E.
Inimicitiæ capitales quæ dicantur. T. 5. c. 105. C.
Inimicitiæ capitales inter Bonifacium auctorem ſexti decretalium, & Philippum Pulchrum Regem Galliæ ortæ. T. 5. c. 385. B.
Inimicitiæ argumentum eſt domo dimittere, vel interdicere. T. 6. c. 740. A.
Inimicitiæ capitales quæ. T. 7. c. 1488. E.
Propter inimicitias ſiquis ad munera civilia creatus ſit, an excuſationem habeat. Tom. 2. c. 769. D.
Iniqua conditio alteri per alterum inferri non poteſt. T. 4. c. 18. C.
Iniquitas contra filium familias patria poteſtate liberatum an admittatur. T. 5. c. 438. B.
Iniquitati occurrunt actiones utiles. T. 4. c. 481. A.
Iniquum ſæpe jus civile eſt. T. 4. c. 403. C.
Initia omnia debent eſſe brevia. T. 4. c. 699. A.
Ab initio ea, quæ conſtiterunt, irrita fiunt, in quibus caſibus locum habet, hæc opinio, & in quibus non. T. 4. c. 1334. D.
Quæ ab initio inutilia ſunt, vetantur convaleſcere regulâ Catonianâ. T. 4. c. 1122. C.
Ab initio quæ non valent, ex poſt facto non convaleſcunt, T. 4. c. c. 95. C.
Quod ab initio non conſiſtit, nec ex poſtfacto convaleſcit. T. 4. c. 263. D. & c. 471. D.
Ab initio legatum inutile quod eſt, ex poſtfacto non convaleſcit. T. 4. c. 385. A.
Ab initio quod non valet, ex poſt

facto

facto non convaleſcit : T. 4. c. 1283. C.
Initio adminiſtrationis negotiorum pupilli, quæ ſpectare oporteat. T. 5. c. 126. B. C.
Initium fini, & finis initio congruere debet. T. 4. c. 385. D.
Initium alicujus rei vitioſum, & finis vitioſus eſt. Ibid. C.
Initium poſſeſſionis rei pupillaris cur vitioſum dicatur eſſe . T. 5. c. 741. E.
Initium contr actus,& in aliis negotiis gerendis ſpectandum . T. 6. c. 88. C. E.
Injunctio habetur pro legato. T. 7. c. 1185. B.
Injunctiones ætis alieni ſunt ſpecies legati . Ibid. C.
Injunctiones pro legatis accipiuntur, etiam detracta formâ legati . Ibid. C.
Injuria quibus modis infertur. T. 1. c. 472. A. C.
Injuria atrox quomodo æſtimetur. T. 1. c. 473. C.
Injutia fit in corpus , aut extra corpus. T. 2. c. 617. C.
Injuria quot , & quàm variis modis accipiatut . T. 1. c. 242. D.
Injuria quandonam committatur . T. 1. c. 243. A.
Injuria atrox æſtimatur vel ex facto, vel ex loco , vel ex perſona . T. 1. c. 245. B. C.
Injuria parentis , vel ſenatoris aliter æſtimetur, aliter extranei , & humilis. Ibid. C.
Injuria de omni uttùm agere poſſimus civiliter , vel criminaliter . Ibid. D. E.
Injuria contra bonos mores ut fit. T. 1. c. 474. C.
Injuria minor optanda duabus injuriis propoſitis . T. 4. c. 328. E.
Injuriâ filio familias factâ , poteſtne filius agere injuriatum invito patre. T. 4. c. 115. E. et c. 116. A.
Injuria heredi ſcripto facta an legatariis noceat. T. 4. c. 570. ſæpe bonæ cauſæ eſt mala inſtantia. Ibid. C.
Injuria , et furtum quomodo differant . T. 5. c. 586. A. B.
Injuria facta filio familias, vel mulieri nuptæ viro , an ad patrem , vel matitum vergat. T. 5. c. 757. B. C.
Injuria quandonam alicui facta dicatur. T. 5. c. 252. B.
Injuria accipitut pro culpa in lege Aquilia. T. 6. c. 447. A.
Injuria . Vide , Lex Aquilia .
Injuria non ſignificat genus , ſed ſpeciem certam in injuriarum actione. T. 7. c. 245. D.
Injuria , et vis propulſanda . T. 7. c. 22. C. et ſeq.
Injuria tanto graviot , quaoto a pluribus admiſſa. T. 7. c. 90. C.
Injuria quid generaliter dicatur. T. 8. c. 1090. A. B.
Injuria quibus modis committatur. Ibid. B.
Injutia quibuſnam fieri poſſit. Ibid. C.
Injuria fit aut in corpus , aut extra corpus. T. 9. c. 1464. C.
Injuria tanto gravior eſt , quanto a pluribus admittitur . T. 10. c. 747. E.
Injuria ſi ſit facta Epiſcopo , vel Clerico, debet eſſe crimen publicum. T. 10. c. 821. B.
Iojuriæ æſtimatio an creſcat , aut minuatur ſecundùm gradum dignitatis. T. 1. c. 244. C. D.
Injuriæ an facienda ſit æſtimatio ex perſona domini , an verò ex perſona ſervi. T. 5. c. 634. A. B.
Injuriam faciens ſervus quomodo puniatur . T. 1. c. 475. D.
Injuriam quot modis pati dicamur. T. 1. c. 243. C.
Injuriam an poſſit facere animal , quod ſenſu caret. T. 1. c. 271. C.
Io injuriam cujuſquam beneficia aliis tribuere moris noſtri non eſt. T. 4. c. 1413. E.
Injuriam refert carcer , ſed non irrogat infamiam . T. 9. c. 1127. C.
Injuriatum nonniſi præſentes accuſare poſſunt . T. 1. c. 474. C.
Injutiatum actio magis contumeliæ, ac doloris , quàm pecuniæ perſequutionem babet, tametſi lis pecuniariter æſtimetur. T. 3. c. 495. E.
Injuriarum actione tenetur, qui me prohibet in mati piſcari aote ædes ſuas . T. 3. c. 389. B.
Injutiatum actio ſamoſa eſt . T. 1. c. 473. C.
Injutiarum actio civilis per procuratorem intendi poteſt . T. 1. c. 474. C.
Injuriarum eivilis actio , vel extraordinaria. T. 2. c. 616. B.
Injuriarum actio ſemel omiſſa intra annum an repeti poſſit . T. 1. c. 1005. C.
Injuriarum actio aboletur diſſimulatione , et renuociatione . T. 2. c. 616. B. C. et T. 3. c. 495. D.
Injutiatum agete an pater pro filio exheredato poſſit ſuo nomine. T. 4. c. 115. C.
Injuriatum actio. Vide, Actio injuriarum .
Injuriarum actiones duæ ſuut ; et competunt. T. 5. c. 140. A.
Injuriarum qui agit, ao cauſam doloris, aut amiſſæ rei ſuæ agat. T. 5. c. 575. D.
Injuriarum, et actionum ex delicto venientium obligationes qua ratione cum capite ambulent. T. 5. c. 160. A.
Injuriarum actio ob infamiam , vel egeſtatem ſi non timetur a reo , quid fiat. T. 7. c. 62. E. & c. 63. A.
Pœna injuriatum quænam , & ob quid competat actio injuriarum . T. 8. c. 1090. E. et c. 1091. A.
Quinam injuriarum teneaotur. Ibid. C.
Injuriarum actio quomodo tollatur. Ibid. D.
Injuriarum actio quomodo aboletur. T. 9. c. 983. C.
Injuriarum actiooe an teneatur is , qui per jocum , aut per errorem aliquem percuſſerit . T. 8. c. 327. C.
Injuriarum actio datur ex 12. Tabulis, vel ex edicto Prætoris, vel ex lege Corneliâ . T. 9. c. 1462. D.
Injutiatum , & doli mali ſunt variæ ſpecies . T. 10. c. 149. E.
Injuriarum actio famoſa eſt . T. 10. c. 569. D.
Injuriatum qui ſunt damnati , an prohibeantur judicium ferre . T. 10. c. 605. C.
Injuriarum actio noxalis eſt. T. 10. c. 746. D.
Actio injutiarum tacitâ diſſimulatione aboletur . T. 10. c. 937. B.
Injuriarum actio tollitur pacto , & jutejutando . Tom. 10. c. 951. A.
De injuriis, & futto tranſigere licet. T. 1. c. 379. E.
De injuriis judicium olim publicum; hodie privatum . Tom. 1. c. 867. D.
De injuriis non licet expetiri civiliter, & criminaliter, ſed alterutto dumtaxat modo . T. 4. c. 1497. C. D.
De injuriis civiliter agitur . T. 9. c. 1463. A.
Injuſta poſſeſſio. Vide, Poſſeſſio .
Injuſtæ culpæ datur , quod utrique commune eſt. T. 6. c. 7. B.
Innocens furti damnatus an fiat infamis . T. 4. c. 1401. C.
Innocentes habentur ii , quos abſolutè nocentes pronunciare non poſſumus . T. 1. c. 463. D.
Innocenti , & per calumniam læſo quibus actionibus ſuccurratur. T. 5. c. 139. B. C.
Innocentia excuſatione non eget . T. 1. c. 498. B.
Innocentia , & abſentia in capitalibus per alium excuſari poteſt. T. 4. c. 1392. A. B.
Ionocentia non iodiget excuſatione. T. 9. c. 1378. E.
Inooceotius Pontifex juris petitiſſimus . T. 6. c. 801. A.
Innovari an aliquid poſſit appellatione interpoſitâ . T. 10. c. 800. C.
Inofficioſi teſtamenti querela. Vide, Querela inofficioſi teſtamenti .
Inolficioſi actio quo tempore concludatur. T. 7. c. 218. B.
Iooſficioſi querela acturo Carboniana bonorum poſſeſſio datur, ſed ſine re. T. 7. c. 203. A.
Inofficioſi querela agens , an ſequi debeat forum rei . T. 7. c. 211. E.
Inofficioſi querelâ agentes probare debent, ſe immeritò exheredatos , heredes ſcripti contra, ſi obtinere velint.

velint. T. 7. c. 169. A.
Inofficioſi querela an rumpat teſtamentum. T. 7. c. 922. A. B.
Inofficioſi querela quando omnia infirmet. T. 7. c. 211. B.
Inofficioſi querelâ qui agere, & qui non poſſint. T. 7. c. 204. A. B.
Inofficioſi querelâ qui non obtinuerit, an repellatur a legato tei relicto. Ibid. C.
Inofficioſi actio eſt communis patris, & filii, ſicut actio de dote. Ibid. C.
Inofficioſi teſtamenti actione agere quis poſſit. T. 8. c. 982. D.
De inofficioſo teſtamento qui acturus eſt, quid priùs agere debeat. T. 8. c. 173. B.
Inofficioſum prohibetur dicere, qui ſciens legatum acceperit, & cut. T. 4. c. 117. D.
In omnem rem dandum eſſe curatorem, quid ſit. T. 5. c. 27. B.
Inopia unius copiam alterius onerat. T. 4. c. 321. A.
Inopia, & defectus probationum quomodo differant. T. 5. c. 228. C. D.
Inopia a contributione, ſeu collatione an liberet. T. 5. c. 538. E. & c. 539. A.
Inopia reipublicæ ſubditos onerat. T. 6. c. 551. D.
Inopes dicuntur, qui prædia non habent. T. 4. c. 851. B.
Inops fidejuſſor rectè recuſatur. T. 4. c. 97. E.
Inops, vel non ſolvendo quis dicatur eſſe. T. 8. c. 105. A.
Inopinata cauſa, & inopinata fortuna in legatis. T. 4. c. 1074. D.
Inquietare quid ſignificat. T. 7. c. 1147. E.
Inquilini res jure pignoris tenentur. T. 1. c. 252. E. & c. 253. B.
Inquilini philoſophorum qui vocentur. T. 3. c. 182. B.
Inquilini an poſſint legari ſine prædiis, quibus adhærent. Tom. 7. c. 1077. B.
Inquilini qui vocati fuerint. Ibid. B.
Inquilini ſi ſint legati ſine prædiis, an debeatur æſtimatio. Ibid. C.
Inquilino an dominus conductarum ædium caveat damni infecti. T. 5. c. 647. D.
Inquilinorum repetitioni obſtat 30. annorum præſcriptio. T. 2. c. 873. A.
Ad inquilinum non pertinere vim majorem. T. 9. c. 410. C.
Inquilinus quis propriè dicatur. T. 3. c. 43. E.
Inquilinus quid a colono diſcrepet. T. 2. c. 1132. B.
Inquilinus eſſe in poſſeſſione dicitur, non poſſidere. T. 3. c. 243. A B.
Inquilinus pro alieno poſſidet. T. 1. c. 1123. A.
Inquilinus ædium ædibus adjecit feneſtras, vel oſtia, quæritur, finitâ conductione an poſſit ea evellere, vel vindicare. T. 7. c. 328. E. & c. 329. A. & ſeq.
Inquilinus qui dicatur. T. 8. c. 301. D. & T. 9. c. 408. C.
Inquilinus non eſt domeſticus. T. 9. c. 274. E.
Inquilinus, & Colonus in quo differunt. T. 9. c. 408. C.
Inquilinus, & Colonus quinam ſint in *l. ult. Cod. in quibus cauſis pignus*. T. 10. c. 702. D. E.
Inquirere per turbas de uſu longævo. T. 9. c. 1325. D.
Inquiſitio quid. T. 6. c. 779. A.
Inquiſitio tutoris, vel curatoris, quæ eſt. T. 9. c. 582. A. B.
Inquiſitio ejus rei, quæ in judicium venit, plena eſſe debet. T. 9. c. 126. C.
Inquiſitio plena præcedit ſententiam, vel relationem. Ibid. D.
De in rem verſo qui agit, agit de peculio, ſed non contra. T. 4. c. 237. E.
In rem, aut perſonam acturus, quidnam obſervare debeat. T. 5. c. 100. A.
In rem verſum eſſe quid, & quando dicatur. T. 5. c. 446. A. B.
In rem noſtram verti an videatur debitum, quod jam ante in nominibus noſtris fuit. T. 5. c. 151, D. E.
In rem pacta an omnibus proſint. T. 5. c. 61. B.
In rem ſuam condicere aliâ actione, quàm furtivâ an aliquis poſſit. T. 5. c. 453. C. formula hujus actionis in furem quænam ſit. Ibid. C.
In re patris filiusfamilias judex, & arbiter compromiſſarius eſſe poteſt. T. 5. c. 22. A.
Inſanus nullâ ratione regitur. T. 10. c. 367. C.
Inſcius, & ignorans falſa pondera commodans an ſe furto implicet. T. 5. c. 151. B.
Inſcripti maleficii actio dicitur ſtellionatus. T. 9. c. 116. D.
Inſcriptio in criminalibus exigitur. T. 1. c. 872. B.
Inſcriptio quid ſit. Ibid. B.
Inſcriptio, & delatio accuſatione, & litis conteſtatione, & vocatione in jus prior eſt. T. 2. c. 581. B. C.
Inſcriptio exhibitione prior. T. 2. c. 584. C.
Inſcriptio præcedit in cauſis criminalibus. T. 9. c. 11. B.
Inſcriptio in crimen ab actore non ſemper exigitur. T. 9. c. 1159. C.
Inſcriptio actoris in civilibus non eſt neceſſaria, in criminalibus eſt neceſſaria. T. 9. c. 1457. D.
Inſcriptio in crimen in quo differat a litis conteſtatione. T. 9. c. 129. E. & c. 130. A.
Inſcriptio in crimen litem criminalem præcedit. T. 9. c. 129. E.
Inſcriptio in crimen ad accuſandum judicio publico, vel extraordinario neceſſaria eſt. T. 9. c. 1368. C. & ſeq.
Inſcriptio in crimen eſt accuſationis præludium. T. 9. c. 1374. E.
Inſcriptio in crimen quomodo debet fieri. T. 9. c. 1375. A.
Inſcriptio exigitur etiam a marito, & ex ea maritus non probans incidit in talionem. T. 10. c. 724. C.
Ab inſcriptione incipit annus in cauſis criminalibus dirimendis. T. 9. c. 129. D.
Inſcriptionem accuſatoris exigunt crimina extraordinaria. T. 9. c. 1463. B. C.
Inſcriptionem edere, quæ & ſubſcriptio dicitur, aliud eſt; aliud eum, qui poſtulatus eſt criminis, recipere inter reos. T. 9. c. 1362. C.
Inſcriptiones ſepulcrorum antiquæ Romæ quæ. T. 4. c. 945. D.
De inſcriptionibus, & accuſationibus. T. 9. c. 1374. D. & ſeq.
Inſectum, & interſectum apud Gellium quid ſit. T. 6. c. 27. B.
Inſidiatus civi, etiamſi non effecerit ſcelus, pœnas tamen legibus ſolvit; & proditoris patriæ conſilium, certum eſt puniri. T. 9. c. 620. B.
Inſigne veſtis ſenatoriæ. T. 8. c. 562. B.
Inſignia quando ſumunt Præſides; & imperium deponunt. T. 4. c. 833. D. E.
Inſignia deponere jubens ab exceſſu, jubet imperio quoque abire. Ibid. E.
Inſignia an ſeparentur ab imperio. Ibid. E.
Inſignia negans ante adventum, negat & imperium. T. 4. c. 833. E.
Inſignibus altioris ordinis qui utuntur, ut puniendi. T. 1. c. 510. E.
Inſignibus imperii, & faſcibus quando utebantur Proconſules. T. 4. c. 833. B. C.
De inſinuandis donationibus. T. 9. c. 1340. E. & c. 1341. A. & ſeq.
Inſinuatio ubi eſt neceſſaria, ſi fuerit omiſſa, donatori eſt integra vindicatio rei donatæ, tanquam dominio non amiſſo. Tom. 9. c. 1339. B. C.
Inſinuatio donationum propter nuptias quando fit. T. 9. c. 484. E. & c. 485. A. & ſeq.
Inſinuatio dotium an fiat. Ibid. A. & ſeq.
Inſinuatio ubi non intervenit, donator poteſt repetere res donatas. Ibid. D.
Inſinuatio donationis quid. T. 9. c. 1339. A.
Inſinuatio debet fieri, ubi donatio celebratur, non ubi res donatæ ſitæ ſunt, & collatæ. Ibid. C.
De inſinuatione teſtamentorum. T. 9. c. 788. D. & ſeq.

Inſinuatione non indigere donationem rerum mobilium, T. 9. c. 1343. B.
Inſinuatione non indiget donatio causâ mortis. T. 9. c. 1358. A.
Inſinuatione non indigent liberalitates Principis. T. 9. c. 534. B.
Inſinuationem non deſiderant donationes octo caſibus. Tom. 9. c. 485. D.
Inſinuationes teſtamentorum ubi fiebant. T. 9. c. 715. A.
De inſinuationis neceſſitate, & ratione. T. 9. c. 1339. D.
Non inſinuatur donatio facta mulieri, dotis conſtituendæ causâ, licèt excedit ſummam legitimam. T. 9. c. 485. D.
Inſolentes mulieres quænam potiſſimùm faciant. T. 5. c. 385. A.
Inſons qui. T. 8. c. 570. B.
Inſpector periculum, hoc eſt, cauſam majorem non præſtare tenetur. T. 4. c. 177. D.
Inſpector rei alienæ ſi eam perdiderit, an dolum, vel culpam præſtet, & qua actione teneatur. T. 7. c. 854. B. C.
Inſpectores qui dicantur, & eorum munus. T. 2. c. 853. D.
Inſpicere aliud eſt, aliud reſpicere. T. 4. c. 176. C. exemplum quod. Ibid. D.
Inſtallandi verbum unde ſumptum. T. 6. c. 994. E.
Inſtantia mala eſt ſæpe bonæ cauſæ. T. 4. c. 570. C.
Inſtantia quid ſit. T. 5. c. 566. E.
Inſtantia quando ſolvitur, T. 6. c. 7. A.
Inſtantia cauſæ civilis perimitur intra biennium, non autem actio. T. 9. c. 48. A. Vide, Actio.
Inſtantia cauſæ criminalis perimitur intra triennium, non autem actio. Ibid. A. Vide, Actio.
Inſtantia actionis cum perit, non perit actio. T. 9. c. 48. C.
Inſtantia quid, T. 9. c. 48. B.
Inſtantiæ qui renuntiat poſt litem conteſtatam, non videtur renuntiaſſe actioni. T. 9. c. 49. B. C.
Inſtantiæ qui renuntiat, verum non eſt renuntiare actioni. T. 9. c. 48. C. D.
Inſtar ſignificat vim, & poteſtatem, non figuram. T. 4. c. 827. C.
Inſtaurator Ædium. Vide, Ædes.
Inter inſtigare, & mandare differentia quæ. T. 4. c. 841. B.
Inſtigare eſt exhortari, non calumniari. Ibid. B.
Inſtipulari de nuda ſtipulatione dicitur. T. 1. c. 1165. C.
Inſtitis latioribus ornata veſtimenta. T. 3. c. 349. A.
Inſtitor, ac diſpenſator quid inter ſe diſtant. T. 1. c. 1436. D.
Inſtitor quis. T. 2. c. 237. C. D.
Inſtitor aliquis an ſeparetur ab aliis inſtitoribus. T. 4. c. 934. A. verba Horatii hoc loco quæ. Ibid. B.
Inſtitor quiſnam dicatur. T. 5. c. 431. A.
Inſtitor, & tabernarius. T. 8. c. 615. D.
Inſtitor quis ſit. T. 10. c. 768. D. & c. 973. B. C.
In eum, qui inſtitorem præpoſuit, quot, & quænam pateant actiones. T. 5. c. 434. C.
Inſtitorem inter, & procuratorem differentia quæ. T. 5. c. 431. C. D.
Inſtitores ſervis urbanis continentur. T. 1. c. 436. B. C.
Inſtitoria actio, vel quaſi inſtitoria, quæ dicitur adjectio, ſive appellatio, quæ. T. 4. c. 832. A.
Inſtitoriâ actione an dominus in ſolidum teneatur jure prætorio ex contractu ſervi inſtitoris. T. 4. c. 933. E.
Inſtitoria actio. Vide, Actio inſtitoria.
Inſtitoria actio utilis adverſùs me tibi competet, mihi verò adverſùs te, vel de peculio diſpenſatoris, ſi ex conducto agere velim, vel de peculio vicarii, quod ei mercem vendendam mandaverim. T. 6. c. 58. C. & ſeq.
Inſtitoria actio. Tom. 9. c. 903. B. & ſeq. Vide, Actio inſtitoria.
Inſtitoria actio quibus, in quos, & ex quibus detur. Tom. 10. c. 973. A. & ſeq.
Inſtitoriæ actionis inducendæ ratio quæ. T. 4. c. 935. C.
Inſtitoris officium manumiſſione non finitur. T. 4. c. 934. B.
Inſtitoris officium an exigat utilitas promiſcui uſus, T. 5. c. 434. A.
Ex inſtitoris facto ſentire debemus commodum, & incommodum. T. 8. c. 747. C.
Ex inſtitorum actu commoda ad dominos redeunt. T. 1. c. 1436. B.
Inſtituendus, vel exheredandus omninò eſt filius, ut teſtamentum conſiſtat. T. 6. c. 153. D.
Inſtituere quid. T. 6. c. 1005. B.
Inſtitui non poſſe incertas perſonas, certum heredem nominatim ſcribi, vel nuncupari oportere. T. 9. c. 718. D.
Cum inſtituitur puella heres ſub conditione, ſi certæ perſonæ nupſerit, veluti Titio. T. 9. c. 728. E. & c. 729. A. & ſeq.
Inſtituo, relinquo, & ſubſtituo hæc verba neque ſunt directa, neque precaria. T. 4. c. 537. B.
Inſtituta quæ dicuntur. Tom. 9. c. 1326. B.
Inſtituti ſub conditione an habeant bonorum poſſeſſionem contra tabulas. T. 8. c. 139. A. & ſeq.
Inſtituti an omnia conferant. T. 8. c. 91. A. et c. 106. A. B.
Inſtitutio quid a ſubſtitutione diſtet. T. 1. c. 1266. D.
Inſtitutio quid. T. 2. c. 398. C.
Inſtitutio, et ſubſtitutio. T. 1. c. 1265. D.
Inſtitutio eſt primi gradus. T. 1. c. 419. A.
Inſtitutio non valet, quoties non apparet, quis ſit heres inſtitutus. T. 1. c. 418. E.
Inſtitutio ſervi proprii ſub appellatione liberti non valet. T. 3. c. c. 513. D.
Inſtitutio pro hereditate accipi an poſſit. T. 3. c. 178. C.
Inſtitutio pro ſubſtitutione ſumpta. T. 1. c. 1071. C. D.
Inſtitutio conditionalis, dato ſcilicet coherede, appendix non eſt inſtitutionis *puræ*. T. 3. c. 339. D.
Inſtitutio captatoria. T. 3. c. 463. B.
Inſtitutio heredis non fit codicillis. T. 4. c. 439. C. D.
Inſtitutio heredis eſt honor; T. 4. c. 329. C.
Inſtitutio eſt hereditas teſtamento data. T. 4. c. 387. C.
Inſtitutio prohibita videtur, prohibitâ alienatione. Tom. 4. c. 547. A.
Inſtitutio filii familias ſub conditione. Vide, Filius familias.
Inſtitutio captatoria eſt repenſatio beneficii ante beneficium. T. 4. c. 1045. E.
Inſtitutio captatoria. T. 5. c. 1055. E.
Inſtitutio hamata, et viſcata. Ibid. E.
Inſtitutio ejus, qui nondum eſt in rerum natura, utrùm valeat. T. 5. c. 623. C.
Inſtitutio Clericorum ad Epiſcopos pertinet. T. 6. c. 919. B. non ad Monachos. Ibid. 920. C.
Inſtitutio, et inveſtitura quomodo differant. Vide, Inveſtitura.
Inſtitutio a laico fieri non poteſt, nec a ſeipſo. T. 6. c. 1005. C. D.
Inſtitutio Epiſcopo reſervatur. T. 6. c. 1002. A.
Inſtitutio heredis præcedit legata, et libertates. T. 6. c. 614. C.
Inſtitutio editi ante teſtamentum non minùs valet, quàm poſt teſtamentum. T. 6. c. 568. A.
Inſtitutio quoties ſola vitiatur, cætera manent. Tom. 7. c. 900. C. D.
Inſtitutio an valeat, ſi extraneus ſit inſtitutus ſub conditione impoſſibili. T. 7. c. 942. B.
Inſtitutio conditionalis an ſit, *filius meus, ſi volet, heres eſto*. T. 7. c. 965. D.
Inſtitutio ex aſſe, vel ſemiſſe excludit querelam inofficioſi teſtamenti. T. 7. c. 186. A.
Inſtitutio impoſſibili conditioni interpoſitâ an vitietur. Tom. 7. c. 940. D.
Inſtitutio filii ſub conditione facta an valeat. T. 7. c. 950. C.
Inſtitutio, vel ſubſtitutio pupillaris an priùs in teſtamento ſcribenda ſit. T. 7. c. 927. B.
Inſtitutio, *uter ex fratribus meis* con-

conſobrinam duxerit ex dodrante, qui non, ex quadrante heres eſto, an ſit licita. Tom. 7. c. 953. C. D. & an ei parendum. Ibid. D.

Inſtitutio duplex eſt, conditionalis, & pura. T. 7. c. 1118. E.

Inſtitutio facta ſub conditione, & inſtituto datum ſubſtitutum, an videatur in ſubſtituto eadem conditio repetita. T. 7. c. 1013. C.

Inſtitutio heredis extranei prohibica videtur, prohibitâ alienatione. T. 7. c. 1218. E.

Inſtitutio, quæ ab initio inutilis fuit, ex poſtfacto convaleſcere non potest. T. 8. c. 736. C. & c. 848. B. & c. 888. C.

Inſtitutio heredis eſt caput, & fundamentum totius teſtamenti. T. 9. c. 718. C.

Inſtitutio *poſt mortem ſuam*, vel *cum morietur*, quomodo intelligatur. T. 9. c. 247. E.

Inſtitutio hamata prohibetur. T. 9. c. 701. D.

Inſtitutio alia pura eſt, alia conditionalis. T. 9. c. 725. D. pura ſtatim a morte teſtatoris hereditatem defert. Ibid. D. conditionalis pendet ex futuri eventus exſpectatione. Ibid. D.

Inſtitutio ſui heredis an valeat, etiamſi teſtamenti faciendi tempore non fuerit cum eo teſtamenti factio. T. 10. c. 58. D.

Inſtitutio facta ſub conditione impoſſibili, quo colore defendatur. T. 10. c. 483. C.

Inſtitutio facta ſub conditione impoſſibili an valeat. T. 10. c. 529. D.

Inſtitutio heredis quid ſit. Tom. 10. c. 1165. C.

De inſtitutione heredis Arriani conſultatio. T. 1. c. 680. D.

Inſtitutione facta ſub conditione, & inſtituto dato ſubſtituto, an videatur in ſubſtituto eadem conditio repetita. T. 7. c. 1013. C.

Inſtitutiones quando ſcriptæ. T. 1. c. 3. C.

Inſtitutiones captatoriæ in quod tempus conferantur. Tom. 4. c. 1045. B. C.

Inſtitutiones captatoriæ. Tom. 4. c. 1044. E.

Inſtitutiones conditionales. Tom. 4. c. 1045. B.

Inſtitutiones captatoriæ quæ ſunt. T. 4. c. 1045. E.

Inſtitutiones captatoriæ. Vide, Captatoriæ inſtitutiones.

Inſtitutiones benigniùs accipiendæ ſunt. T. 6. c. 191. C.

Inſtitutiones captatoriæ in teſtamento militis non admittuntur. T. 9. c. 701. E.

Inſtitutiones heredum directæ quæ ſint. T. 9. c. 739. C.

De inſtitutionibus, & ſubſtitutionibus, & reſtitutionibus ſub conditione factis. T. 9. c. 725. D. & ſeq.

Inſtitutionis duo ſunt gradus. T. 1. c. 1266. E.

Inſtitutionis conditio duplex. T. 5. c. 1055. E.

Inſtitutionis conditione deficiente, perinde eſt, atque ſi libertas ſervo ſine hereditate data fuiſſet. T. 6. c. 197. C.

Inſtitutionum loci ſingulares. T. 3. c. 326. A.

De inſtitutionum conditionibus. T. 9. c. 725. D. & ſeq.

Inſtituti datur tempus ad deliberandum. T. 7. c. 956. D.

Inſtitutis non tantùm, ſed etiam exheredatis ſubſtitui poſſe. T. 7. c. 907. C.

Inſtituto, item exheredato, an detur Carboniana poſſeſſio. Tom. 7. c. 202. B. D.

De inſtitutorum heredum ſubſtitutione reciproca. T. 6. c. 193. D.

Inſtitutus eſt is, cui a morte, vel conditione primo loco teſtator hereditatem deferri voluit. T. 1. c. 799. B. & c. 1266. D.

Siquis inſtitutus ſit, & poſtea adoptatus, an adoptione rumpatur teſtamentum, quaſi agnatione ſui heredis. T. 4. c. 326. A.

Inſtitutus an faciliùs, quàm præteritus legatis adſtringatur. Tom. 5. c. 609. E.

Inſtitutus cur faciliùs legatis obſtringitur, quàm præteritus. Ibid. E.

Inſtitutus ex ſemiſſe, ſi partem tantùm ceperit, ex ſubſtitutione integrum ſemiſſem implere poteſt. T. 7. c. 768. A. B.

Inſtitutus legis Falcidiæ, & exheredatus legis Gliciæ beneficium quando non habeat. T. 7. c. 182. E.

Inſtitutus quæ priùs habuerit, aut poſtea adquiſierit, an ea etiam ad ſubſtitutum perveniant. T. 7. c. 900. D.

Inſtitutus tenetur legatariis ex edicto *Si quis omiſſa cauſa teſtamenti*. T. 7. c. 1065. D. E.

Inſtitutus teſtamento quis ſit. T. 7. c. 898. C.

Inſtitutus adverſus ſubſtitutum quando agat querelâ. T. 7. c. 183. B.

Inſtitutus, & ſubſtitutus ſi idem ſit, an poſſit ex inſtitutione, vel ſubſtitutione ſuccedere. Tom. 7. c. 918. C. & ſeq.

Inſtitutus ex aſſe an cogi poſſit ab eo, qui a legatario libertatem accipit, ut adeat. Tom. 7. c. 1496. D.

Inſtitutus ex aſſe, & pupillo exheredato ſubſtitutus, an poſſit hereditatem paternam repudiare, & pupillarem amplecti, vel contra. Tom. 7. c. 916. C.

Inſtitutus ex aſſe, & pupillo exheredato ſubſtitutus, ſi repudiarit hereditatem, an pupillaris ſubſtitutio corruat. T. 7. c. 916. C. D.

Inſtitutus, coheredi ſubſtitutus, an poſſit inſtitutionem amplecti, & ſubſtitutionem omittere, vel econtra. T. 7. c. 916. B.

Inſtitutus, & filio impuberi ſubſtitutus, ſi ex paternis tabulis hereditatem non capere poſſit, an ex pupilli poſſit, vel contra. T. 7. c. 920. A.

Inſtitutus ex parte, & pupillo exheredato ſubſtitutus, an poſſit bona paterna ſpernere, & pupillaria amplecti, vel contra. T. 7. c. 916. C.

Inſtitutus quandoque habetur pro exheredato, eique competit querela inoſſicioſi teſtamenti. T. 10. c. 934. B.

Inſtructa domo quæ contineantur. Tom. 1. c. 433. A.

Inſtructâ domo alicui legatâ, excipiuntur tantùm tabulæ rationum, & argumentum. Tom. 4. c. 991. B.

Inſtructâ domo legatâ, an veniat etiam bibliotheca, & an contineatur apotheca librorum, quos ibi poſuit teſtator. Tom. 4. c. 1135. A.

Inſtructa domus legata. Vide, Domus. Vide, Legarum.

Inſtructi, atque inſtrumenti differentia. T. 1. c. 807. D. E. & T. 2. c. 1151. A.

Inſtructi appellatione ſervi continentur, item peculia eorum. T. 1. c. 808. B.

Inſtructi legatum plenius eſt, quàm inſtrumenti. T. 4. c. 1132. C.

Inſtructi legatum augere augmenta, detrimenta fatalia minuere, quid hoc eſt. Tom. 4. c. 1180. E. & c. 1181. A.

Inſtructio cauſæ quando impleta eſt T. 9. c. 1118. D. E.

Inſtructis prædiis legatis, legato continentur dotes prædiorum, non tamen continentur reliqua colonorum. Tom. 4. c. 1120. A.

Inſtructo prædio legato, domo ſcilicet, vel fundo legato, an contineantur ſervi. Tom. 4. c. 1134. D.

Inſtructo plus continetur, quàm inſtrumento. Tom. 6. c. 748. C. D.

Inſtrumenta varia pro variis artium generibus. T. 1. c. 434. A. & ſeq.

Inſtrumenta domus. T. 1. c. 433. A.

Inſtrumenta medici. T. 1. c. 434. B.

Inſtrumenta quædam ſine teſtibus fidem habent. Tom. 3. c. 387. A.

Inſtrumenta navis quænam ſint. T. 3. c. 686. B.

Inſtrumenta qui falsò ſubjecerit, aut ſupreſſerit, vel deleverit, lege Corneliâ punitur. T. 1. c. 508. A. B.

Inſtrumenta publica, vel privata. T. 2. c. 229. D.

Inſtrumenta non fiunt, ut res va-

leat,ſed ut faciliùs probari poſſit. T. 2. c. 232. A. B.
Inſtrumenta, id eſt, teſtimonia factorum. Ibid. B.
Inſtrumenta, & ornamenta, & partes alicujus sei in quo differunt. T. 4. c. 1133. E.
Inſtrumenta fundi legata quando debentur, quando non. Vide, Inſtructum. Vide, Legatum.
Inſtrumenta unde dicta. Tom. 6. c. 876. C.
Inſtrumenta emptionum, item debitorum, quæ in fundo prælegato reman ſerunt,non videntur legato contineri. T. 6. c. 573. B.
Inſtrumenta ſurripere eſt crimen extraordinarium, teſtamenta ſuripere verò ordinarium. Tom. 6. c. 524. C.
Inſtrumenta an ſemper, & quæ fidem faciant. T. 7. c. 882. C.D.
Inſtrumenta obligationis conſtituendæ gratiâ an ſint neceſſaria. T. 7. c. 883. B.
Inſtrumenta quæ ſint, & cur ita dicantur. T. 7. c. 882. C.
Inſtrumenta qui inſpicit, an videatur ſe pro herede gerese. T. 7. c. 955. B. C.
Inſtrumenta heteditaria heredis intereſt habere. T. 7. c. 495. D.
Inſtrumenta heteditaria non veniunt in diviſionem, & licitationem in familiæ ercifcundæ actione. T. 7. c. 495. E.
Inſtrumenta non veniunt io familiæ erciſcundæ judicio. T. 7. c. 495. E.
Inſtrumenta a re principali ſempes diſtant genere. T. 8. c. 651. D.
Inſtrumenta unde dicantus. T. 8. c. 560. C.
Inſtrumenta a perſonis difficile eſt ſeparate. T. 7. c. 560. C.
Inſtrumenta publica ſunt, quæ ſunt inſinuata. T.9. c.19.E. & c.20.A.
Inſtrumenta publica ſunt, quæ conficiuntus a Tabellionibus. T. 9. c. 1214. A.
Inſtrumenta aut ſunt psivata, aut ſunt publica. T. 9. c. 287. D.
Inſtrumenta privata quæ ſunt. Ibid. D. quæ publica. Ibid. E.
Inſtrumenta eſſe teſtimonia factorum, ideſt,rerum geſtarum. T. 9. c. 2194. D.
Inſtrumenta quæ habeant exſequutionem paratam. T. 9. c. 1091. E.
Inſtrumenta publica non egere teſtibus. T. 9. c. 275. D.
Inſtrumenta lo[illegible]nnis. Tom. 9. c. 1024. A. dicuntur antapocha. Ibid. A.
Inſtrumenta mea propsia, quæ non cogor reddere adversùs me ipſum, cogor edere adversùs alium: excipitur fiſcus, excipiuntur hæ perſonæ,in quas invitus teſtimonium dicere non cogor. T.9. c.19. A.B.
Inſtrumenta ante litem non producuntos, ſic nec teſtes. Tom. 9. c. 282. E.
Inſtrumenta genus probationum ſunt. T. 9. c. 274. B.
Inſtrumenta litis. T. 9. c. 282. E.
Inſtrumenta communia reo cogitur edere actor actionis. T. 9. c. 7. A.
Inſtrumenta ſua propria teus nullâ actione cogitur edere. Ibid. A.
Inſtrumenta edi ſine ſubſctiptione. T. 9. c. 1. B.
Inſtrumenta litis edere debet; qui actutus eſt,priuſquam ad judicem catur. Ibid. A.
Inſtrumenta quibuſdam caſibus plus videntur valere, quàm teſtes. T. 9. c. 274. D.
Ob inſtsumenta nova denno reperta an ses judicata in integrum reſtitui poſſit. T. 9. c. 1090. A.
Inſtrumenta litis qua ratione edenda ſunt. T. 9. c. 2. A.
Inſtrumenta privata fiunt ſecretò inter privatos parietes. T.9. c.1214. A. ſcribuntur manu contrahentium. Ibid. A. vel manu notarii. Ibid. A.
Inſtrumenta quando plus valent, quàm teſtes. T. 9. c. 274. C.D.
Inſtrumenta edimus adverſario, authentica judici. T. 9. c. 19. C.
Inſtrumenta cettis quibuſdam caſibus plus poſſunt, quàm teſtes. T. 10. c. 638. B.
Inſtrumenta, vel inſtrumentorum exempla, an debeant inſeri libello precum Principi oblato. T. 10. c. 838. B. C.
Inſtsumenta omnia an fidem faciant. T. 10. c. 968. C. D.
Inſtumenta quare fiant. Tom. 10. c. 969. C.
Inſtrumenti falſitas quomodo deprehendi poſſit. T. 6. c. 879. A. & ſeq.
Inſtsumenti auctoritatis ttaditione adqniritur poſſeſſio. T. 9. c. 1014. A.
Inſtrumentis ut Imperatoris præponatur nomen, & eorum tempus latinis adnotetus literis. Tom. 2. c. 1094. D.
Inſtrumentis falſis qui uſus fuerit, lege Corneliâ tenetus. Tom. 1. c. 510. B.
De inſtrumentis dotalibus conſtitotio Novella. Tom. 2. c. 1117. A. & ſeq.
De inſtrumentis litis edicta. T. 5. c. 266. A.
Inſtrnmentis de novo repertis non reſtauratus res judicata, niſi ab ea appellatum ſit. T. 6. c. 929. C.
In inſtrumentia quæ ſuſpecta eſſe poſſint. T. 6. c. 877. E.
Inſtrumentis plerique nomina ſua inſcribi nolunt, licet præſentes contrahant. T. 9. c. 1270. C. D.
De inſtrumentis peregrè producendis, & secipiendis præſente utraque parte. T. 9. c. 283. A.
De inſtrumentis, qui edontur ſine die, & Conſule. T. 9. c. 791. A.
Ex inſtrumentis falſis, vel teſtimoniis ſuſpenditur exſequutio rei judicatæ. T. 9. c. 1100. C.
Ex inſtrumentis falſis res judicata ex integro agi poteſt. Tom. 9. c. 1090. C.
Niſi inſtrumentis ea non probantur, quæ ſine inſtrumentis non fiunt. T. 9. c. 265. D.
Inſtrumento tabetnæ, & fondi quid contioetur. T. 1. c. 807. D.
Inſtrumento cauponio legato quæ debentus. T. 1. c. 434. A.
Inſtrumento fundi legato, debentur qooque pecora, ſtercorandi fundi caosa parata. T. 4. c. 894. E.
Inſtsumento fundi legato, an veſtis cedat, & medicamenta. Tom. 4. c. 1136. A.
In inſtrumento manumiſſionis ſi ersot eſt in nomine manumiſſi. an ſtatus ejus cedatus. T. 4. c. 65. B.
Inſtrumento fundi legato,an debeatus pecus, quod in eo fundo eſt. T. 4. c. 894. D. quando legato cedit, & quando non. Ibid. D.
Inſtrumento domus an ſtatuæ domui affixæ contineantus. Tom. 4. c. 1133. A.
Inſtrumento domus ahenum continetur. T. 7. c. 14. B.
Inſtrumento contractus potiùs credimus,quàm teſtibus. T. 9. c. 274. D. niſi falſum dicatur inſtrumentum. Ibid. D.
Inſtrumento non ſolùm probatur dominium, ſed etiam aliis probationum indiciis. T. 9. c. 273. D.
In uno inſtrumento multorum debita ſingolosum propria comprehendi poſſe, nec cuique debito ſeorſum ſuum inſtsumeotum tribui neceſſe eſt. T. 9. c. 212. B.
Sine inſtrumento an rectè pignus contrahatur. T. 10. c. 701. B.
Inſtsumenti fundo legato an homines, & jumenta contineantur. T. 10. c. 1124. D.
Inſtrumentorum appellatione quæ contineantur, ac de eorum fide. T. 1. c. 781. D.
Inſtrumentorum depoſitarius ſi ea prodiderit, quibus pœnis afficiendus. T. 1. c. 510. A.
Inſtrumentorum appellatione quæ veniant, & uode dicantus. T. 1. c. 781. C.
Inſtrumentorum amiſſio probanda: T. 9. c. 282. B. & ſeq.
Inſtsumentorum novorum prætextu tranſactio non reſcinditur,ſi bonâ fide facta fuerit. T. 9. c. 1090. E. & c. 1091. A.
Inſtrumentorum,& teſtium vim eſſe eandem in litibus. T. 9. c. 282. E.
Inſtrumentorum oovnrum prætextu lites finitas non seſtitui. Tom. 9. c. 186. D.
Inſtrumentorum amiſſionem, ſi aliis probationibus tes probasi poſſint, nil officere veritati, ut ctreditori nihil nocet amiſſio chisographi. T. 9. c. 282. B.
Inſtrumentorum, & actionum editio. T. 9. c. 1. A. & ſeq.
Inſtrumentorum alia publica, alia privata. T. 10. c. 638. E.
Inſtrumentorum,vel actorum omiſſio ubi nihil nocet, nec amiſſio nocet.

nocet. T. 10. c. 638. B.
Inſtrumentorum amiſſio, vel corruptio an noceat poſſeſſori. T. 10. c. 968. D.
Inſtrumentum in vocale, ſemivocale, & mutum dividitur. T. 1. c. 807. E. & c. 808. A.
Inſtrumentum domini eſt ſupellex, non autem domus inſtrumentum. T. 4. c. 1133. E.
Inſtrumentum inſtrumenti eſſe poteſt. Ibid. B.
Inſtrumentum navis an ſint ſcaphe. Ibid. B.
Inſtrumentum publicum eſt, quod tabellio conficit. T. 6. c. 882. B.
Inſtrumentum authenticum quid. T. 6. c. 877. D.
Inſtrumentum latiùs patet inſtructo. T. 6. c. 576. A.
Inſtrumentum amiſſum an, & quando veritati noceat. T. 7. c. 883. B.
Inſtrumentum legatum an dividi poſſit. T. 7. c. 1092. B.
Inſtrumentum originis prædiorum, vulgo *le tiltre*, inſtrumentum adquiſitionis authoritatis. Tom. 9. c. 837. C. heres non cogitur præſtare legatario, aut fideicommiſſario inſtrumentum originis prædiorum legatorum, ſive authoritatis, & cur. Ibid. D.
Inſtrumentum falſum, quod ſcribitur ſine dolo malo, non eſt crimen. T. 9. c. 1270. E.
Inſtrumentum publicum plurimùm valet in actionibus hypothecariis. T. 9. c. 1214. C.
Inſtrumentum privatum, quod habet ſubſcriptionem trium teſtium, pro publico habetur. Tom. 9. c. 1213. E.
Inſtrumentum non cogitur quis iterum producere poſt ſententiam appellatione, vel retractatione. T. 9. c. 291. B.
Inſtrumentum, quod quis ſemel in judicio approbavit ſine controverſia, an poſtea ab adverſario quaſi falſum impugnari poſſit. T. 9. c. 290. D. E.
Inſtrumentum ſi is, qui ſemel protulit, dicat ſe admiſiſſe quid fiet. Ibid. E.
Inſtrumentum cum fiſco commune, qua ratione exhibeatur. Tom. 9. c. 19. B. C.
Inſtrumentum multiplex. Tom. 10. c. 1124. E.
Inſtrumentum qui donat prædii, donat & prædium. T. 10. c. 1166. E.
Inſula in mari, vel flumine nata, cujuſnam ſit, aut eſſe debeat. T. 1. c. 65. A.
Inſula, in flumine publico nata, eſt publica. T. 3. c. 399. B.
Inſula domui juncta an debeatur domus appellatione. T. 4. c. 1115. C.
Inſula quæ dicitur. Ibid. B. domo legatâ, an etiam vicina inſula legata videatur. Ibid. B.
Inſula quid ſit. Tom. 7. c. 409. A. B.
Inſula in mari nata cujus ſit. T. 8. c. 930. D.
Inſulæ definitio. Tom. 3. c. 3. D.
Inſulæ maxima pars ſolum eſt. T. 1. c. 1135. E.
Inſulæ mercedem acceſſuram emptori, ſi dicat venditor, quantum emptori præſtandum ſit. Tom. 7. c. 817. C. D.
Inſulæ uſufructu legato, an inſulæ nomine plena proprietas ſignificetur. T. 7. c. 1370. A.
Inſulæ Italiæ pertinent ad forum Italiæ. T. 10. c. 399. D.
Ex ſtipulatione inſulam alio loco ædificari, quando agi poſſit. T. 10. c. 76. A.
Inſulam qui viliùs vendidit, ut aliam reficiat, emptor qua actione agere debeat, ut aliam inſulam reficiat. T. 10. c. 756. B.
Inſulam eam tantùm, quam ſub ſe habet, poteſt aſſignare Præſes provinciæ. T. 10. c. 793. B.
Inſularius quo loco habendus. T. 8. c. 603. E.
Inſularum, & domorum differentia. T. 3. c. 554. C. & ſeq.
Inſuper habere verbi notio, & ſignificatio. T. 3. c. 73. A. B.
Inſuper habere verbum quam habeat vim. Ibid. B.
Inſuper habere pro *negligere*. T. 4. c. 865. C.
Inſuper habere quid denotet. T. 7. c. 919. B.
Verbum *inſuper habere* an ſit in uſu apud puræ, & terſæ latinitatis auctores. T. 10. c. 322. E.
Inſuper habere apud Papinianum non eſt una pars orationis, ſed duæ. T. 10. c. 323. A.
Inſuper habere quid ſit. Tom. 10. c. 684. A.
Integra frons perſonæ. T. 1. c. 1047. B.
Integra an res ſit poſt litem conteſtatam. T. 5. c. 855. A.
Integra terra quid. T. 8. c. 514. E.
Integrare verbum elegans. Tom. 5. c. 460. C.
Integratio pretii, quæ a mandatario fit, qui fundum viliori, vel minori pretio, quàm ei mandatum fuerat, vendidit, ratam facit venditionem. Ibid. C.
Integri reſtitutio. Vide, Reſtitutio.
Integrum non eſt mutare actionem poſt litem conteſtatam, niſi magna ex cauſa. T. 4. c. 905. E.
In integrum reſtituere. Vide, Reſtituere. Vide, Reſtitutio in integrum.
In integrum reſtituendus an ſit minor 25. annis, ſi luculentam, & locupletem hereditatem adierit, quæ everſa ſubitò, & collapſa ſit poſt aditionem incendiis, vel naufragiis, vel terræ fragore, vel fugâ, aut morte ſervorum. Tom. 6. c. 327. A.
In integrum quando reſtitui non poteſt minor. T. 9. c. 98. C. D.
Intellectus qualis ſit, cum Paulus Juriſconſultus ait, utilitatem petitori eſſe conſervandam. T. 5. c. 374. D.
Intendere, *experiri*, *agere* verba ſunt communia actoris, vel rei. T. 6. c. 339. E.
Intentio dicitur pro exceptione. T. 10. c. 456. E.
Intentione, vel exceptione probatâ, actor, vel reus non admittitur ad aliam productionem teſtium, ſi priorum dicta agnoverit. T. 10. c. 636. B.
Interæſtimatio. T. 3. c. 458. D. & c. 459. A.
Intercalandi poteſtas apud Pontifices fuit. T. 8. c. 557. E.
Intercalares calendæ. T. 8. c. 558. E.
Intercalares dies, qui fuerunt ante annum 25., in minori ætate an computari debeant. Tom. 8. c. 558. A.
Intercalaris menſis ab Julio Cæſare ſublatus. T. 1. c. 1120. E.
Intercalaris quid. Tom. 8. c. 558. C.
Intercalaris dies quando interſeratur. Ibid. D.
Intercapedo an aliqua ſit a decurionatu ſuſcepto ad alium honorem. T. 4. c. 863. D.
Intercedere quid ſit. T. 1. c. 388. A.
Intercedere quando mulier dicatur. T. 1. c. 1297. D.
Intercedere alii quid eſt. Tom. 4. c. 240. B.
Intercedere aliud eſt, aliud fidejubere. T. 4. c. 1312. C. intercedere eſt genus, fidejubere ſpecies. Ibid. C.
Intercedere quid ſit propriè, & quid non ſit. T. 5. c. 448. E.
Intercedere eſt alienam obligationem ſuſcipere. T. 5. c. 341. B.
Interceſſio manifeſta. T. 1. c. 1297. A.
Interceſſio eſt munus virorum, non mulierum. T. 4. c. 269. D.
Interceſſio obligatoria eſt, & ob periculum rei familiaris fœminis interdicta. T. 5. c. 447. C. D. E.
Interceſſio, & conſenſus expreſſus obligant. T. 6. c. 613. E.
Interceſſio quid. T. 1. c. 769. A. & T. 9. c. 320. A. & T. 10. c. 643. A.
Per interceſſionem quomodo fit expromiſſio. T. 4. c. 935. A. quomodo fit per delegationem. Ibid. A. B.
Interceſſiones mulierum quibus caſibus non reſcinduntur. Tom. 5. c. 448. C.
Interceſſiones mulierum improbantur Senatuſconſulto Vellejano. Tom. 6. c. 74. C.
De interceſſionibus mulierum. T. 9. c. 320. A. & ſeqq.
Interceſſionum duo ſunt genera, & quæ. T. 4. c. 206. B.

Inter-

Interceſſionum multæ formæ. T. 9. c. 320. B. Vide, Mulierum interceſſio.
Ad interceſſores extenduntur defenſiones, ſive exceptiones. T. 9. c. 1245. C. D. & ſeq.
Interceſſores, qui & exſequutores. T. 10. c. 608. E.
Interceſſorum appellatione quinam contineantur. T. 10. c. 708. D.
Intercipere eſt perperàm accipere. T. 4. c. 339. A.
Interdiarius eſt ἡμεροκλέπτης, cui contrarius νυκτοκλέπτης. T. 3. c. 317. B.
Interdici advocato ex cauſa advocationibus, & poſtulationibus eſt prohiberi poſtulare pro aliis, & adeſſe litigatoribus. T. 4. c. 842. D.
Interdicitur bonis per Prætorem. T. 1. c. 416. B.
Interdicitur bonis mulieri profuſæ libidinis, & prodigo. T. 1. c. 1165. D. E.
Interdicta juri prætorio tribuuntur. T. 3. c. 125. D.
Interdicta unde ita appellata fuerint. T. 1. c. 848. D.
Interdicta prohibitoria quænam ſint. T. 1. c. 282. D.
Interdicta reſtitutoria. Ibid. E.
Interdicta exhibitoria. Ibid. E.
Interdicta actionis verbo continentur, & quid ab actionibus diſtent. Ibid. C. D.
Interdicta duplicia apiſcendæ, & reciperandæ poſſeſſionis. Tom. 3. c. 96. A.
Interdicta actionis etiam verbo continentur. T. 3. c. 124. C.
Interdicta quorum bonorum. Tom. 1. c. 849. A.
Interdicta reſtitutoria duobus modis dicuntur. T. 1. c. 851. E.
Interdicta uti poſſidetis. Tom. 2. c. 530. A. B.
Interdicta omnia ut perſonalia ſunt. T. 3. c. 124. E.
Interdicta plerumque ſunt de poſſeſſione, vel quaſi, pauca de proprietate, & jure, T. 3. c. 127. A.
Interdicta prohibitoria, aut exhibitoria, vel reſtitutoria. Tom. 3. c. 95. C.
Interdicta etiam decreta vocantur. T. 3. c. 124. B.
Interdicta quædam rei familiaris cauſâ prodita de proprietate. T. 3. c. 127. B.
Interdicta perpetua quæ ſint. T. 3. c. 475. D. E.
Interdicta popularia pupillis ſuæ injuriæ cauſâ, vel ſuorum dantur. T. 4. c. 1480. B. C.
Interdicta quædam ſunt de poſſeſſione, quædam de proprietate, vel quaſi proprietate. Tom. 4. c. 165. B.
Interdicta, perſequutiones, & actiones quomodo differant. Tom. 5. c. 791. B.
Interdicta utrùm dentur pro libertate, aut adverſus libertatem. T. 5. c. 14. C. D.
Interdicta exceptiones ordine Digeſtorum Juſtiniani conſequuntur. T. 5. c. 812. C.
Interdicta perpetua quibuſnam ex cauſis competant. Tom. 5. c. 14. C.
Interdicta alia duplicia ſunt, alia ſimplicia. T. 5. c. 791. B.
Interdicta quid ſint. Ibid. B.
Interdicta popularia ſunt perpetua. T. 5. c. 14. C.
Interdicta omnia licet non ſcribantur in perſonam, vi tamen ipsâ perſonalia ſunt. T. 6. c. 826. C.
Interdicta reſtitutoria. T. 7. c. 588. E.
Interdicta noxalia ſunt arbitraria. T. 7. c. 340. C. D.
Interdicta mixta quæ ſint, & cur ita dicantur. T. 8. c. 371. A.
Interdicta, quæ momenta dicuntur, & cur. T. 9. c. 1138. C.
Interdicta nihil aliud ſunt, quàm decreta, quæ Prætor facit de poſſeſſione, vel quaſi poſſeſſione rei controverſæ inter aliquos. T. 9. c. 1137. A.
Interdicta nulla ſunt, quæ poſſeſſionis cauſam non contineant. T. 9. c. 1142. A. B.
Interdicta nomina ſua, & qualitates accipiunt ab initio edicti, ut libri Hebræorum nomen ſumunt a primis varbis, a quibus incipiuntur. T. 9. c. 1145. B. C.
Interdicta exhibitoria ſunt, vel reſtitutoria. T. 9. c. 1167. D.
Interdicta ſunt juris ordinarii, quo non utimur. T. 9. c. 1144. A.
Interdicta unde vi ſunt duo. T. 9. c. 1149. A.
Interdicta poſſeſſionis adipiſcendæ non ſunt in uſu. T. 9. c. 1148. E. retinendæ, & reciperandæ poſſeſſionis ſunt in uſu. Ibid. E.
Interdicta propriè dicuntur, quæ prohibitoria ſunt. T. 9. c. 1139. C.
Interdicta unde dicuntur. Tom. 9. c. 1139. B. C. D.
Interdicta de operibus publicis. T. 9. c. 1182. C. & ſeqq.
Interdicta cauſam proprietatis non finiunt, ſed præparant. Tom. 9. c. 1137. A. ſunt quædam, ſed admodum pauca, quæ finiunt cauſam proprietatis. Ibid. B.
Interdicta dici, quòd interdicere ſit denuntiare, & prohibere. T. 9. c. 1139. C. quòd inter duos dicuntur. Ibid. C. aut quòd interim dicantur. Ibid. C.
Interdicta dicuntur, quaſi non perpetua, ſed ad tempus interim dicta. T. 9. c. 1139. D.
Interdicta uti poſſidetis, & utrubi in quo olim differebant. Tom. 9. c. 1165. C. D. ſublata eſt illa differentia. Ibid. D.
Interdicta de novi operis nuntiatione tria eſſe. Tom. 9. c. 1173. D. ſunt de privatis ædificiis. Ibid. D.
Interdicta deſierunt eſſe in uſu, & his ſucceſſere actiones in factum. T. 10. c. 1015. E.
Interdicta hodie nulla ſunt, ſed interdictorum loco dantur actiones in factum. T. 10. c. 1194. B.
Interdicti formula. T. 3. c. 124. D. E.
Interdicti ſimiles relegatis. Tom. 1. c. 878. B.
Interdicti æquitatem efficere, ut etiamſi ceſſet actio ad exhibendum, detur actio in factum exhibitionis cauſà. Tom. 7. c. 605. D.
In interdictionibus Sacrorum omnia Sacramenta ceſſant præter confeſſionem, & viaticum in extremis, & baptiſma parvulorum. T. 6. c. 1064. A. B.
De interdictis. T. 3. c. 124. B. C. & ſeqq. & T. 6. c. 329. E. & ſeq. & T. 9. c. 1136. E. & ſeqq.
In interdictis etiamſi non proprietatis quæſtio eſt, ſed tantùm poſſeſſionis, tamen non ſolùm poſſediſſe nos, ſed etiam noſtros poſſediſſe docemus. T. 4. c. 655. D.
De interdictis reciperandæ poſſeſſionis. T. 9. c. 1148. D. E. & ſeqq.
Interdictis hodie propriè non utimur, & cur. Tom. 9. c. 1143. E.
De interdictis adipiſcendæ poſſeſſionis. Tom. 9. c. 1145. A. & ſeqq.
Interdicto de mortuo inferendo qui agit, an ſit dominus, vel quaſi dominus ejus loci, in quem mortuum inferre vult, quæritur. T. 4. c. 165. B. C.
Interdicto quorum bonorum quinam teneantur. T. 5. c. 280. D. E.
In interdicto unde vi non tantùm res venit, ſed etiam utilitas, id eſt, quantum intereſt. T. 6. c. 791. C.
In interdicto de itinere quæritur de uſu, de poſſeſſione, de facto, an qui eo interdicto experitur, hoc anno itinere uſus ſit. Tom. 6. c. 332. D.
Interdicto uti poſſidetis, vel utrubi, & rei vindicatione, poſſeſſorio ſcilicet & petitorio judicio, an quis ſimul uno tempore agere poſſit. T. 8. c. 272. D.
Interdicto precario heredem teneri, quatenus ad eum pervenit. T. 9. c. 597. E.
Interdicto unde vi non tantùm tenetur prædo, ut reſtituat poſſeſſionem, & omnem cauſam, ſed etiam pœnâ legitimâ legibus ſtatutâ. Tom. 9. c. 1151. A. & ſeqq.
Interdicto redintegrandæ poſſeſſionis, quod momentum, & momentaneæ poſſeſſionis appellatur, & cur. T. 9. c. 1159. A. B. & ſeq.
Ex interdicto non poteſt cognoſcere Præſes provinciæ in eum, qui ejuſdem provinciæ non eſt. T. 9. c. 1141. E.
Interdicto quod vi, aut clam repelletur, qui eodem interdicto dominum, qui prædio ſuo titulum, vel ſi-

vel ſignum, vel tabulam affixam dejecit, perſequitur. Tom. 10. c. 887. D.
Interdictorum definitio, diviſio, & ſingularum ſpecierum brevis expoſitio. T. 1. c. 848. C.D.
Interdictorum uti poſſidetis, & utrubi an vis æquata ſit, quantum ad poſſeſſionem. T. 1. c. 284. A. B.
De interdictorum exſequutione. T. 3. c. 125. A. B.
Interdictorum omnium perſpicua declaratio per ſuccinctas definitiones & diſtributiones eorum. T. 5. c. 791. A. B.
De interdictorum definitione, & differentia. T. 8. c. 1101. C. D. E. & c. 1102. A.
Interdictorum definitio, & diviſio. T. 8. c. 1127. E. & c. 1128. A. & ſeq.
Interdictorum diviſio quæ. T. 9. c. 1145. A.
Interdictorum ſolennes denuntiationes, & condictiones, quæ olim obſervabantur, ſublatæ ſunt. T. 9. c. 1142. D. & ſeq.
Interdictum quid ab actione diſtet. T. 3. c. 124. D.
Interdictum non tantùm de poſſeſſione, vel quaſi poſſeſſione editur, ſed & de proprietate interdum, & quaſi proprietate. Ibid. C.
Interdictum uti poſſidetis ad rem ſoli pertinet. T. 3. c. 486. B.
Interdictum de projectionis, & de ſuperficii poſſeſſione dari ad exemplum uti poſſidetis. Ibid. B.
Interdictum momentariæ poſſeſſionis. T. 3. c. 12. B.
Interdictum momenti. Ibid. B.
Interdictum uti poſſidetis. Tom. 3. c. 128. C.
Interdictum retinendæ poſſeſſionis. T. 1. c. 283. E. & c. 478. B. C.
Interdictum adipiſcendæ poſſeſſionis. T. 1. c. 283. C. & Tom. 2. c. 527. A. B.
Interdictum fraudatorium. Tom. 1. c. 848. A.
Interdictum de tabulis exhibendis annuum eſſe. Tom. 3. c. 475. C. D.
Interdictum de clandeſtina poſſeſſione. T. 1. c. c. 852. A.
Interdictum, quod precarium appellatur, cui redditur. Tom. 3. c. 93. C.
Interdictum quod legatorum. T. 1. c. 849. B. & Tom. 3. c. 283. D.
Interdictum quod vi, aut clam venditori, an emptori, cui ad diem fundus addictus eſt, competat, T. 3. c. 41. D.
Interdictum unde vi duplex. T. 3. c. 140. C.
Interdictum Salvianum a quo, & ad quid inventum. Tom. 1. c. 856. C. & T. 3. c. 129. E.
Interdictum Salvianum de rebus coloni. T. 1. c. 483. C.
Interdictum quorum bonorum. T. 1. c. 283. C.
Interdictum recuperandæ poſſeſſionis. T. 1. c. 285. A.
Interdictum unde vi. Ibid. A. & T 4. c. 1319. E. & T. 6. c. 819. D.
Interdictum fraudatorium in quo differat ab actione Pauliana. T. 4. c. 1319. B. C.
Ad interdictum de precario hodie non eſt neceſſe ire, cum actio civilis ex præſcriptis verbis ſuppetat. T. 4. c. 501. B.
Interdictum de mortuo inferendo datur domino proprietatis. T. 4. c. 165. A.
Interdictum quod vi, aut clam eſt annale. T. 4. c. 352. A. hoc interdictum abſenti reipublicæ cauſà competere cœpit, nec tamen eo egit, vel per ſe, vel per procuratorem, quem conſtituere potuit, an annus utilis ei computabitur. Ibid. A.
Interdictum uti poſſidetis, vel utrubi ad poſſeſſionem ſuam vindicandam. Tom. 4. c. 655. A.
Interdictum quod vi, aut clam ad quid, & ad quem concipiatur. T. 5. c. 805. B.
Interdictum apiſcendæ, vel adipiſcendæ poſſeſſionis quodnam ſit. T. 5. c. 794. D.
Interdictum quod vi, aut clam per quas perſonas nobis adquiratur. T. 5. c. 818. D.
Interdictum de novi operis nuntiatione an ſit reſtitutorium. T. 5. c. 655. C.
Interdictum de libero homine exhibendo an cuivis de populo competat. T. 5. c. 377. A.
Interdictum quorum bonorum, & petitio hereditatis in quo differant. T. 5. c. 280. E.
Interdictum de vi non eſt ſamoſum. T. 5. c. 800. E.
Interdictum unde vi eſt annuum, exceptio de vi perpetua. T. 5. c. 830. B.
Interdictum quod vi, aut clam actionibus in rem ſcriptis connumeratur, T. 5. c. 805. C.
Interdictum de libero homine exhibendo quare ſit perpetuum. T. 5. c. 14. C.
Interdictum cui nuntiatum eſt ne ædificaret, petit a Prætore ſibi remitt nuntiationem novi operis, ut ſibi ædificare liceat. T. 5. c. 109. C. indignum eſt quolibet interveniente cum vicinus petit remiſſionem nuntiationis novi operis, beneficium Prætoris dominum amittere. Ibid. D.
Interdictum de proprietate nullum eſt. T. 5. c. 792. E.
Interdictum momentarium quid. T. 6. c. 815. A. B.
Interdictum reintegrandæ poſſeſſionis. T. 6. c. 820. C.
Interdictum unde vi datur in quemcumque poſſeſſorem etiam ignarum vitii. Tom. 6. c. 827. D.
Interdictum unde vi pœnale eſt. T. 6. c. 829. C.
Interdictum unde vi in perſonam concipitur. T. 6. c. 826. D.
Interdictum uti poſſidetis quid. T. 6. c. 817. D. E.
Interdictum nullum eſt famoſum. T. 6. c. 90. A.
Interdictum fraudatorium revocat poſſeſſionem, Pauliana actio revocat dominium. T. 6. c. 335. D. E.
Interdictum fraudatorium, quo creditores revocant poſſeſſionem, quæ in eorum fraudem debitor alienavit. Ibid. D.
Interdictum nequid in loco publico, quando competit. Tom. 6. c. 331. E.
Omne interdictum perſonale eſt, in perſonam eſt, & non in rem. T. 6. c. 338. D.
Interdictum populare. Vide, Actio popularis.
Interdictum precarium, ſive interdictum de precario, & qui eo interdicto tenetur. T. 6. c. 338. A.
Interdictum de precario. Tom. 6. c. 333. C.
Interdictum prohibitorium. Tom. 6. c. 332. A. quando, & cui competit. Ibid. C. D.
Interdictum quod vi, aut clam, vel interdictum de novi operis nuntiatione domino competit. T. 6. c. 291. B.
Interdictum quod vi, aut clam noxale eſt. T. 6. c. 427. A.
Interdictum quorum bonorum quando competit. T. 6. c. 331. B.
Interdictum Salvianum, & quis fuerit auctor hujus interdicti, cui competit. T. 6. c. 338. C. D.
Interdictum Salvianum directo datur tantùm adversùs colonum, non adversùs extraneum poſſeſſorem pignorum obligatorum pro penſione fundi. Ibid. D.
Interdictum Salvianum etiam utile datur adversùs extraneum. Ibid. D.
Interdictum Salvianum, & actio Serviana in quo differunt. Ibid. D. & ſeq.
Interdictum de tabulis exhibendis. T. 6. c. 331. B. C.
Interdictum de vi, & vi armata. T. 6. c. 332. A.
Interdictum unde vi, ipſo jure non eſt famoſum, attamen non datur liberis in parentes, vel libertis in patronos, & cur. T. 6. c. 90. A.
Interdictum uti poſſidetis, adversùs quem datur. T. 7. c. 255. E.
Interdictum utrubi adversùs quem datur. Ibid. E.
Interdictum quorum legatorum. T. 7. c. 331. C. D.
Interdictum unde deductum. T. 7. c. 1160. E. & c. 1161. A.
Interdictum de libero homine exhibendo. T. 7. c. 228. E. & c. 229. A.
Interdictum de vi armata eſt perpetuum. T. 7. c. 588. D.

Inter-

Interdictum de precario eſt perpetuum. Ibid. D.

Interdictum unde vi eſt annuum. Ibid. D.

Interdictum de clandeſtina poſſeſſione. Ibid. E.

Interdictum de itinere, actuſque reficiendo quid diſtet ab interdicto de itinere, actuque privato, T. 7. c. 454. E.

Interdictum de tabulis exhibendis eſt ordinarium, Edictum quemadmodum teſtamenta inſpiciantur eſt extraordinarium. T. 7. c. 955. C.

Interdictum quod legatorum, quibus, & adverſus quos detur. T. 7. c. 950. B.

Interdictum quod vi, aut clam eſt reſtitutorium, non prohibitorium. T. 7. c. 455. E. quibus detur. Ibid. E. & c. 456. A. qui eo teneantur. Ibid. A.

Interdictum Salvianum ad quid comparatum. T. 8. c. 1128. C.

Interdictum fraudatorium quodnam appellatum. T. 8. c. 1107. E.

Interdictum de vi quotidiana an famoſum ſit. T. 8. c. 370. B.

Interdictum quod legatorum, vel quod bonorum eſt de adipiſcenda poſſeſſione. T. 8. c. 272. D. E.

Interdictum unde vi, quando finiatur. T. 8. c. 367. C. an in heredem defuncti detur. Ibid. C.

Interdictum unde vi eſt de recuperanda amiſſa poſſeſſione. T. 8. c. 272. D.

Interdictum uti poſſidetis, & utrubi eſt de retinenda, & conſervanda poſſeſſione ſua. Ibid. D.

Interdictum aquæ pluviæ arcendæ. T. 8. c. 546. B. C.

Interdictum de tabulis exhibendis, & liberis exhibendis. T. 8. c. 538. A.

Interdictum nequid fiat in mari. T. 8. c. 556. A.

Interdictum nequid fiat in flumine publico, ripave. T. 8. c. 534. A.

Interdictum quotidianum, & de vi armata. T. 8. c. 523. B. C.

Interdictum uti poſſidetis, & de via, quid differant. T. 8. c. 598. C.

Interdictum uti poſſidetis quale. T. 8. c. 536. A. B.

Interdictum unde vi dari in heredem, ut lucrum ei extorqueatur. T. 9. c. 259. E.

Interdictum reſtitutorium. T. 9. c. 1153. B.

Interdictum de exhibitis liberis deducendis. T. 9. c. 1169. A.

Interdictum de libero homine exhibendo eſt exhibitorium. Ibid. A. patri datur de exhibendo filio emancipato, matri etiam de exhibendo filio, vel filia. Ibid. B.

Interdictum exhibitorium, & actio exhibitoria, ſeu ad exhibendum, in quo diſtant. T. 9. c. 1167. E. & c. 1168. A. B. dominium, & poteſtas differunt. Ibid. A.

Interdictum quorum bonorum eſt reſtitutorium. Ibid. D.

Interdictum uti poſſidetis eſt prohibitorium. Ibid. D.

Interdictum quorum bonorum non datur, niſi adversùs eum, qui rem hereditariam poſſidet pro herede, vel pro poſſeſſore, & cur. T. 9. c. 1147. A.

Interdictum de arboribus cædendis, quæ vicino nocent. T. 9. c. 1139. E. & ſeqq.

Interdictum uti poſſidetis concipitur in præſens tempus. T. 9. c. 1165. D.

Interdictum quorum bonorum. T. 9. c. 1145. A. & ſeq.

Interdictum quorum legatorum. T. 9. c. 1147. C. D. & ſeq.

Interdictum unde vi. T. 9. c. 1148. D. & ſeq.

Interdictum Si per vim, vel alio modo abſentis perturbata ſit poſſeſſio. T. 9. c. 1162. C. & ſeq.

Interdictum uti poſſidetis. T. 9. c. 1165. A. & ſeq.

Interdictum de tabulis exhibendis. 9. c. 1167. C. D. & ſeq.

Interdictum de liberis exhibendis, ſeu deducendis, & de libero homine exhibendo. T. 9. c. 1168. C. D. & ſeqq.

Interdictum de precario, & Salviano. T. 9. c. 1170 B. & ſeqq.

Interdictum de ædificiis privatis. T. 9. c. 1173. D. E. & ſeqq.

Interdictum retinendæ poſſeſſionis rerum mobilium. T. 9. c. 1165. B. appellatur utrubi. Ibid. B.

Interdictum quorum bonorum datur tantùm poſſeſſori, non heredi, qui jure civili exſiſtit, & cur. T. 9. c. 1146. A.

Interdictum quorum legatorum a primis verbis edicti appellatur quod legatorum. T. 9. c. 1147. C. D.

Interdictum quorum bonorum, & petitio hereditatis in quo differunt. Ibid. C.

Interdictum reſtitutorium datur dominis, quibus abſentibus, & non conſentientibus ab aliis rerum, quæ ad eos pertinent, poſſeſſio occupata eſt, cum vacaret. T. 9. c. 1161. D.

Interdictum de ædificiis privatis, & de quibus rebus agitur in hoc interdicto. T. 9. c. 1173. D. E.

Interdictum de exhibendo debitore, qui latitat apud aliquem, creditori cui non datur. T. 9. c. 1169. E.

Interdictum de libero homine exhibendo cui datur. T. 9. c. 1170. A.

Interdictum precarium reſtitutorium eſt, T. 9. c. 1170. B.

Interdictum Salvianum reſtitutorium eſt. Ibid. B.

Interdictum quod vi, aut clam, aut precario. T. 9. c. 1149. D. et ſeq.

Interdictum quod legatorum hodie ſupervacuum eſt, & non eſt in uſu, & cur. T. 9. c. 1148. C.

In interdictum unde vi quæ res veniunt. Ibid. E.

Interdictum de mortuo inferendo in ſepulcrum, quod eſt in fundo meo. T. 9. c. 1137. D.

Interdictum, & dictum idem eſt. T. 9. c. 1139. B.

Interdictum uti poſſidetis non pertinet ad res mobiles. T. 9. c. 1166. D.

Interdictum de vi armata cui datur, T. 9. c. 1149. A. & ſeq.

Interdictum quorum bonorum cur non datur in debitorem hereditarium, ſed datur tantùm in poſſeſſorem corporum hereditariorum. T. 9. c. 1147. B.

Interdictum de exhibendis, ſive proferendis tabulis, quibus heredibus competit, & cur momenti beneficium vocetur ab Aniano. T. 9. c. 1168. A.

Interdictum de liberis exhibendis competit parentibus, qui eos in poteſtatem habent, adversùs eum, apud quem ſunt, non ſua ſponte. Ibid. D.

Interdictum unde vi, & redintegrandæ poſſeſſionis in quo differunt. T. 9. c. 1148. E.

Interdictum de tabulis exhibendis datur adversùs eum, apud quem ſunt. T. 9. c. 1168. D.

Interdictum unde vi non habet conductor expulſus ab emptore. T. 9. c. 408. B.

Interdictum utrubi eſt de retinenda poſſeſſione rerum mobilium. T. 9. c. 1165. B.

Interdictum unde vi, & interdictum de vi quotidiana in quo differunt. T. 9. c. 1149. A. B.

Interdictum de vi armata eſt perpetuum, non annuum. Ibid. C.

Interdictum quorum bonorum, & petitio hereditatis ſimul conſeruntur. T. 9. c. 1145. C. D. & ſeq.

Interdictum reſtituendæ poſſeſſionis eſt momentaneum. T. 9. c. 124. A.

Interdictum de tollendis ruderibus ædium collapſarum in alias ædes. T. 9. c. 1173. D.

Interdictum de vi quotidiana cui datur. T. 9. c. 1149. A. B. C.

Omne interdictum, quod de poſſeſſione eſt, Momentum dicitur, & cur. T. 9. c. 1125. A.

Interdictum quotidianum eſt annuum. T. 10. c. 697. C.

Interdictum uti poſſidetis datur his omnibus, quibus quid in teſtamento relictum eſt. T. 10. c. 698. C.

Interdictum unde vi, quare ſic dictum. T. 10. c. 738. C.

Interdictum nullum eſt famoſum. T. 10. c. 1197. E.

Interdicturus utrubi agit ad exhibendum. T. 3. c. 129. B. C.

Intereſſe quomodo æſtimari debeat. T. 5. c. 65. D.

Id, quod intereſt, quid ſit; ac de ſententiis de eo, quod intereſt. T. 1. c. 1281. D. & T. 3. c. 240. C. D.

Ejus, quod intereſt, æſtimatio ad modum legitimum uſurarum redigitur. T. 3. c. 240. E.

Ejus, quod intereſt, definitio quæ. T. 4.

Digitized by Google

T. 4. c. 333. C. D.
Intereſt ejus principaliter, cujus maximè intereſt. T. 5. c. 15. B.
Quod intereſt, quid proprie ſit, & quid complectatur. Tom. 5. c. 375. A.
Ejus, quod intereſt, æſtimationem non egredi duplum in caſibus certis, qui certam quantitatem habent, & naturam. T. 7. c. 645. C.
Id, quod intereſt, quando venit ex mora. T. 9. c. 1074. D. E. & ſeq.
Id, quod intereſt, definitio quæ. T. 9. c. 1075. B. & c. 1079. C.
Id, quod intereſt, ſemper apud nos in æs redigitur. T. 9. c. 1075. B.
In id, quod intereſt, ſpectatur veritas, non quantitas. T. 9. c. 1079. E.
Ejus, quod intereſt, quando non habetur ratio. T. 9. c. 1076. B.
Id, quod intereſt, in caſibus incertis taxat officium judicis. Tom. 9. c. 1078. A.
Ejus, quod intereſt, in obſcuro, & dubio Judices ſæpe ſunt æſtimatores. T. 9. c. 1073. A.
Id, quod intereſt incerta actio, & incerti condictio dicitur paſſim in jure, quacumque ex cauſa agatur. T. 9. c. 1072. E.
A præſtatione ejus, quod intereſt, liberatur is, qui ſe ſiſtit poſt diem, ante litem conteſtatam tamen. T. 10. c. 388. D.
Quod intereſt, non exigitur ad modum pretii, ſed ſtatuitur arbitrio judicis. T. 10. c. 658. D.
Id, quod intereſt, quid ſit. T. 10. c. 749. B.
Id, quod intereſt, an ſit rei. T. 10. c. 749. B. an ſit rei pretium. Ibid. B. C.
Id, quod intereſt, non excedit pretium rei venditæ. Ibid. C. an ſit damnum datum, vel lucrum interceptum. Ibid. D.
Id, quod intereſt, ſignificat utilitatem. Ibid. D.
Id, quod intereſt, an ſit æſtimatio damni dati, vel lucri intercepti. T. 10. c. 750. A.
Quod intereſt, duplex eſt, extrinſecum, & intrinſecum. Tom. 10. c. 754. B.
Quod intereſt, diviſum in commune, in ſingulare, & in conventum. Ibid. D.
Quod intereſt duplum non egreditur. T. 10. c. 761. C.
Intergerinus paries eſt, qui duo ædificia diſterminat. T. 4. c. 152. A.
Interim, & interdum ex Quintiliano, & Seneca promiſcuè pro eodem dixit Paullus juriſconſultus. T. 5. c. 459. C.
Interitus ſubjecti eſt ſumma mutatio. T. 5. c. 426. C.
Interloqoutio quid. T. 2. c. 491. D.
Interloqoutio non eſt propriè ſententia. T. 6. c. 934. B.
Interloquutio in litibus, & cauſis appellatur præjudicium. T. 7. c. 231. B.
Interloquutio judicis, & ſententia in quo diſtant. T. 9. c. 1062. B. & c. 1066. D.
Interloquutio judicis mutari, corrigi poteſt. Tom. 9. c. 1062. B. & c. 1066. A. ſcripturam non exigit. Ibid. c. 1062. B.
Ab interloquutione appellatio recipitur jure Pontificio, jure Civili ſecus. T. 6. c. 937. B. C.
Interloquutiones quomodo diſcernantur a ſententiis. T. 10. c. 791. C.
Interloquutiones quando fiant. Ibid. C.
Intermiſſio uſurarum quandonam accidat. T. 5. c. 935. C.
Internecinum teſtamentum, & actio internecina quæ. T. 3. c. 2. A. B.
Interpellatio creat moram. T. 4. c. 214. A.
Interpellatio quænam dicatur moram parere. T. 5. c. 566. E.
Interpellatio quandonam locum habeat in herede, & quando non. T. 5. c. 769. E.
Interpellatio debitorem conſtituit in mora. T. 6. c. 368. A.
Interpellationis vice deteſtatio haberi ſolet. T. 10. c. 1037. B.
Interpellatores matrimoniorum extra ordinem puniuntur. T. 1. c. 472. C. D.
Interpretari, & ſupplere differunt. T. 1. c. 1061. E.
Interpretatio benigna ſtrictæ ſcripturæ addenda eſt ex aliis legibus. T. 4. c. 891. B.
Interpretatio benignior ſequenda in rebus dubiis. T. 4. c. 988. A.
Interpretatio facienda non eſt contra ſtipulatorem. T. 4. c. 106. B.
Interpretatio Joannis veteris gloſſatoris de crimine ſtellionatus qualis, quæ, & melior aliorum. T. 4. c. 844. E. & c. 845. A.
Interpretatio an fiat adverſùs venditorem. T. 4. c. 105. E.
Interpretatio contra venditorem. Vide, Venditor.
Interpretatio juſta, ideſt, interpretatio juris civilis, quæ fit a prudenti, vel a judice, an pro mero jure civili habeatur. T. 5. c. 409. D.
Interpretatio benignior in pœnalibus requiritur. T. 5. c. 801. A.
Interpretatio bona eſt, quæ ducitur ex conjunctione duarum legum. T. 6. c. 393. C.
Interpretatio juſta dicitur, quæ adhibetur ad leges, ſenatuſconſulta, vel edicta. T. 6. c. 440. E.
Interpretatio in judiciis ſecundùm eum fit, qui ambiguè loquitur. T. 6. c. 340. D. in contractibus contra eum, qui ambiguè loquitur. Ibid. C.
Interpretatio, quæ fit commixtis legis capitulis, optima eſt. T. 10. c. 1013. B.
Interpretationem benigniorem ſequendam in re dubia. Tom. 7. c. 1460. E.
Interpretationem capere in obſcuris ex affectione cujuſque. Ibid. E.
Interpretationem eam ſequendam eſſe in rebus dubiis, quæ eſt veriſimilior. Ibid. E.
Interpretes ut plurimum in rebus facilibus multi, in difficilibus muti. T. 6. c. 954. A.
Interpretium quid ſit propriè. T. 3. c. 458. D.
Interpretum uſus opiniones admittit. T. 4. c. 837. D.
Interrogati in jure non reſpondentes contumaces, & ſuperbi exiſtimantur, & meritò plectuntur. T. 5. c. 758. E.
Interrogati in judicio an teneantur ex reſponſione. T. 5. c. 208. B. C.
Interrogationes pſeudomenæ. T. 1. c. 1355. B. pſeudomeni appellatio unde prius dicta. Ibid. c. 1356. D.
Interrogationes admittuntur ſæpe in actionibus in perſonam. T. 9. c. 176. D.
De intertogationibus in jure faciendis. T. 1. c. 755. C. D.
De interrogationibus in jure faciendis edictum quantum differat ab edicto de damno infecto. T. 5. c. 639. E. & c. 640. A.
De interrogationibus, quæ fiunt in jure. T. 5. c. 758. D.
Interrogationibus in judicio factis cur omnimodo reſpondendum ſit. T. 5. c. 758. D. E.
Interrogatoriæ actiones, quæ præcedebant judicium, ſublatæ. T. 9. c. 176. D.
Si interrogatus in jure taceat, vel non reſpondeat, quid. T. 4. c. 162. D.
Interruptio quomodo definitur. T. 9. c. 1052. C.
De interruptione præſcriptionis. T. 9. c. 1044. A. & ſeq.
Interruptiones. T. 8. c. 539. B.
De interruptionibus præſcriptionum. T. 9. c. 1051. E. & ſeq.
Intervalla quæ obſervanda in Urbe. T. 7. c. 484. A. B.
Intervalla quæ obſervanda in finibus. T. 7. c. 483. E.
De intervallis legitimis ponendorum ædificiorum. T. 9. c. 1179. C. D. & ſeq.
Ex intervallo non competere actionem, ſed exceptionem dari. T. 9. c. 87. A.
Ex intervallo pacta. T. 9. c. 87. A. & ſeq.
Intervallum quale intermitti debet in ferenda arbore. T. 9. c. 1140. E.
Intervenire quis dicatur. T. 8. c. 784. D.
Intervenire pro aliis virorum eſt, non mulierum. Tom. 10. c. 980. D.
Interventionum genera. T. 1. c. 992. E.
Interverſio poſſeſſionis quare furtum dicatur. T. 5. c. 716. C.

Intervertores, everſores, decoctores. T. 2. c. 646. C.
Intervertere fideicommiſſum quid eſt. T. 4. c. 589. E.
Interverti non poteſt quantitas. T. 4. c. 716. B. nec incorporalia. Ibid. B.
Ex interuſurio frequenter deducitur Falcidia. T. 7. c. 1271. C.
Interuſurium quid ſit. Tom. 5. c. 1071. D. & T. 7. c. 1271. C.
Interuſurium non poteſt conſtitui in fundo. T. 7. c. 1272. B.
Interuſurium ſemper eſt in pecunia, etiamſi poſt paucos dies debiti veniat. T. 7. c. 1272. B.
Inteſtabiles qui ſint. T. 2. c. 974. E. & T. 8. c. 963. D. E.
Inteſtati cauſa trahitur a cauſa teſtati. T. 4. c. 1053. A.
Inteſtati cauſa trahit cauſam teſtati, & contra. T. 4. c. 369. D.
De inteſtati ſucceſſione. Tom. 8. c. 161. C. & ſeq.
Inteſtati hereditatem confirmat lex Cornelia. T. 8. c. 184. E.
Inteſtati gradus qui. T. 8. c. 198. D. olim fuere octo, hodie ſunt quatuor. Ibid. D.
Inteſtati ad cauſam re perductâ, an heres compellatur hereditatem adire. T. 10. c. 342. A.
Pro inteſtatis qui habentur. T. 8. c. 186. E. & c. 287. A.
Ab inteſtato quibus datur bonorum poſſeſſio. Tom. 8. c. 162. B. & ſeq.
Ab inteſtato avunculum defuncti præferti conſobrino, proximitatis jure. T. 8. c. 180. E.
Ab inteſtato qui ſuccedunt, & qui non ſuccedunt. T. 8. c. 191. B.
Inteſtato qui trahit, injuriarum ſit reus. T. 8. c. 529. B.
Ab inteſtato alio jure ſunt legata, & fideicommiſſa, alio donationes causâ mortis. T. 10. c. 497. E.
Ab inteſtato ao competat bonorum poſſeſſio, ſi neque ſecundùm tabulas, neque contra tabulas competat. T. 10. c. 772. B.
Inteſtatorum ſucceſſio. Tom. 1. c. 454. E.
Inteſtatorum ſucceſſio primùm liberis defertur, deinde legitimis. T. 8. c. 283. D.
Inteſtatorum ſucceſſiones. Vide, Succeſſiones.
Inteſtatus, & anteſtatus opponuntur. T. 3. c. 176. B.
Inteſtatus quis dicitur. Tom. 4. c. 326. C.
Inteſtatus miles. Vide, Miles.
Inteſtatus an deceſſiſſe credatur is, qui liberis ſuis tutorem teſtamento non reliquit. T. 5. c. 579. D.
Inteſtatus quidam deceſſit relicto filio, & uxore prægnante, quæritur, qua ex parte heres intelligatur filius. T. 7. c. 148. A.
Inteſtatus quis propriè dicatur. T. 8. c. 186. E.
Intributiones. T. 2. c. 670. C.
Introducere. T. 7. c. 601. B. Vide, Inducere.
Intruſus quis dicatur. T. 6. c. 994. A. intruſi pœna. Ibid. A.
Invadere non eſt rapere, ſed pervadere rem alienam. T. 9. c. 1154. D.
Invaſio ignorantem non ſpoliat poſſeſſione, quæ ſolo animo retinebatur. T. 4. c. 626. E.
De eo, qui invaſit poſſeſſionem per vim ejecto poſſeſſore. T. 9. c. 1156. C. D. & ſeqq. tenetur in duplum. Ibid. c. 1157. A.
Invaſor non tantùm eſt malæ fidei poſſeſſor, ſed etiam prædo. T. 4. c. 889. B.
Invaſor omnis an ſit violentus poſſeſſor. T. 9. c. 1154. D.
Invecta, & illata a conductore non eſſe pignori, ſed hypothecæ. T. 7. c. 609. B.
Invecta a colono in fundum conductum an ſint pignori obligata. T. 9. c. 408. C.
Inventarii omiſſio non obligat militem ſolido æri alieno. Tom. 2. c. 1028. E.
Inventarii beneficia quot, & quæ. T. 8. c. 988. B.
Inventarii confectio fit ſumptu hereditatis, *l'inventaire ſe faict aux deſpens de l'heritier*. T. 9. c. 783. E.
Inventarii confectionem præcedit plerumque aditio, vel immiſtio. T. 9. c. 782. C.
Inventarii beneficium. T. 9. c. 782. C.
Inventarii confectio non eſt idoneum argumentum aditæ, vel agnitæ hereditatis, vel pro herede geſtionis. T. 9. c. 788. B.
Inventarii confectionem an teſtator poſſit heredi prohibere, quaſi volente teſtatore, ut is heres, quem ſcribit, ſubeat omnia onera hereditaria, ſive ea poſſint ferre ſua bona, ſive non, ut ſuſcipiat tuendam famam defuncti. T. 9. c. 784. A. B.
Ab inventarii confectione debent incipere tutores, & curatores. T. 9. c. 569. E.
De inventarii bonorum, & inſtrumentorum pupilli, ſeu adulti confectione. T. 9. c. 569. D. & ſeq.
Inventario faciendo præſcriptus eſt annus, ſi heres longè abſit ab eo loco, ubi eſt hereditas. T. 2. c. 1025. E.
De inventario bonorum mariti a muliere conficiendo poſt mortem mariti, &c. T. 3. c. 420. B. C.
Inventario quo tempore heres operam det. T. 8. c. 988. B.
Inventario facto actiones, quas heres cum defuncto habuit, non confundi. T. 7. c. 954. E.
Inventario facto heres non tenetur ſupra vires hereditatis, T. 9. c. 256. B.
In inventario conficiendo bonorum popilli cautione opus eſt. T. 9. c. 693. B.
Ex inventario heres non tenetur ultra vires inventarii. T. 9. c. 783. C.
Inventarium quando, & coram quibus fieri debet. T. 2. c. 1025. E.
Ob inventarium non confectum heres Falcidiam amittit. Tom. 2. c. 1026. B.
Inventarium ſi heredes fecerint, non tenentur ultra vires hereditarias. T. 7. c. 954. E.
Quomodo fiat inventarium. T. 8. c. 988. D.
Inventarium etiamſi non faciant milites, non tenentur ſupra vires hereditatis. T. 9. c. 784. A.
Inventarium a morte teſtatoris fieri poteſt. T. 10. c. 682. B.
Inventarium. Vide, repertorium.
Inverecundus quis dicitur. T. 9. c. 716. B.
Inveſticeps pupillus causâ cognitâ adrogari poteſt. T. 3. c. 53. B.
Inveſtimentum. T. 2. c. 1233. C.
Inveſtis quis olim dicebatur. T. 6. c. 1077. C.
Inveſtitura feudi quid, & quod ejuſdem jus. T. 2. c. 1232. C. D.
Inveſtitura duplex. T. 2. c. 1236. C.
In inveſtitura facienda duo ſunt adhibendi pares. T. 2. c. 1257. C.
Inveſtitura ei fieri non debet, qui fidelitatem facere recuſat. T. 2. c. 1236. B. & c. 1238. B.
De inveſtitura veteris, & novi beneficii. T. 2. c. 1235. D. E. & c. 1310. C.
De inveſtitura intra annum non petita Lotharii conſtitutio. T. 2. c. 1322. A. B.
Inveſtitura de re aliena facta. T. 2. c. 1242. A. B.
Inveſtitura, & inductio corporalis non eſt idem. T. 6. c. 996. C.
Inveſtitura per interpoſitam perſonam fieri poteſt. Tom. 6. c. 997. A.
Inveſtitura jus tribuit, non poſſeſſionem. Tom. 6. c. 996. D. & c. 1037. D.
Inveſtitura principalis domini quomodo fit. T. 9. c. 419. A.
Inveſtituræ quinam intereſſe debeant. T. 2. c. 1301. D.
Inveſtituræ probatio. T. 2. c. 1284. A. B.
Inveſtituræ ſignum annulus. Vide, Annulus.
Invita, & non conſentire dicitur, quæ abſens, & ignorans eſt. T. 10. c. 202. A.
Invitationes mutuæ ad convivia, ideſt, [illegible]. T. 3. c. 484. A.
Inviti an conditionem deteriorem facere poſſint, & quando meliorem. T. 4. c. 1321. E.
Inviti judices regulariter dantur. T. 5. c. 894. D.
Inviti facimus, quæ ſunt moleſta, & quorum poſtea pœnitet. T. 10. c. 573. A.
Invitis injungitur tutela, & munus civile. T. 4. c. 868. C.
Invitis nobis etiam per ſervos adquiri-

quiritur pene ex omnibus cauſis. T. 6. c. 107. A.
Invitis qui alienare poteſt, multo magis ignorantibus. T. 8. c.673. D. & c. 762. D. & c. 855. A.
Invitis nobis an res noſtras alius retinere poſſit. T. 5. c. 562. D.
Invito libertas non datur filio, invito ſervo datur. T. t. c. 1208. D.
Invito non adquiritur hereditas, nec bonorum poſſeſſio, nec legatum, nec donatio. Ibid. A. B.
Invito creditore aliud pro alio ſolvi an poſſit. T. 5. c. 394. D. E. & c. 395. A.
Invito an poſſit agnoſci ſuus heres. T. 5. c. 542. A.
Invito beneficium non dari. T. 8. c.657. C. & 738. E.
Invito an quid cuiquam adquiratur. T. 10. c. 539. B.
In invitos judicia redduntur. T. 6. c. 340. E.
Inter invitum, & ignorantem differentia quæ. T. 4. c. 650. A.
Invitum neminem cogi agere, vel accuſare quomodo intelligatur. T. 10. c. 920. D. E.
Invitus judicium non patitur, quamdiu eſt in magiſtratu. T. 4. c. 6. E.
Invitus dicitur, qui palàm contradixit, vel qui tacet, qui non palàm conſentit. T. 4. c. 485. B.
Invitus nemo jure ſuo uti cogitur. T. 4. c. 22. D.
An invitus ſit is, qui præſens eſt, & tacet, dum ſocius in re communi facit aliquid. T. 4. c. 153. A.
Invitus nemo alteri donat. T. 4. c. 1370. C.
Invitus nemo de domo ſua extrahi debet, vel in jus vocatur. T. 4. c. 1394. C.
Invitus quibus caſibus quis amittit, non ſemper & amittit ignorans. T. 4. c. 650. A.
Quis invitus quibus caſibus adquirit, & ignorans adquirit. Ibid. B.
Invitus debitor creditorem mutare non cogitur, ſi malit ſibi ſuperfluum ſolvi a creditore. T. 4. c. 932. B.
Invitus teſtimonium non dicit. T. 4. c. 1478. C. nec pupillis invitis teſtimonium denuntiari poteſt. Ibid. C. item nec patronis invitis. Ibid. C.
Invitus is videtur feciſſe, qui mox factum corrigit. T. 4. c. 1496. A.
Invitus non recedit ab actione pignoris, quam habet in venditorem pignoris. Tom. 4. c. 935. B.
Invitus abſentem defendere non cogitur. T. 5. c. 516. D.
Invitus an jurare cogi poſſit. T. 5. c. 424. C.
Invitus, & non volens quomodo in jure differant. Tom. 7. c. 893. E.
Invitus quis intelligatur. T. 7. c. 149. A.
Invitus quis dicatur. T. 8. c. 742. E. & T. 10. c. 756. E.
Invitus, qui beneficium accepit, non accipere, ſed parere videtur. T. 9. c. 1318. B.
Invitus dominus dicitur, qui prohibet, & palàm contradicit. T. 9. c. 1179. E.
Invitus quis ſit. Tom. 10. c. 409. A.
Invitus poteſt exheredari, ſed non poteſt emancipari. T. 10. c.550. D.
Invitus eſt is, qui corrigit factum; non volens, qui non corrigit. T. 10. c. 573. A.
Invitus an emat, vel vendat. T. 10. c. 997. E.
Inundata a demerſis quomodo ſeparentur. T. 8. c. 274. B.
Inundatio quare non mutet fundi cauſam. T. 8. c. 937. D.
Quantum interſit utrùm inundatione flumen agrum occupaverit, aut etiam alveo mutato manare cœperit. Tom. 8. c. 938. A.
Inutile legatum. Vide, Legatum.
Inutile teſtamentum. Vide, Teſtamentum.
Inutile an vitietur per utile. T. 4. c. 1299. B.
Inutile an aliquando poſſit eſſe utile. T. 9. c. 490. B.
Inutiles ſervitutes quæ. Tom. 4. c. 895. C. Vide, Servitus.
Inutilia ab initio, poſtea non convaleſcere. T. 4. c. 1122. C.
De inutilibus ſtipulationibus. T. 8. c. 1056. D. & ſeq. & Tom. 9. c. 1272. B. & ſeq.
Inutilitas. T. 2. c. 651. C.
Inutilitatis nomen an ſit in uſu. T. 10. c. 239. A.
Quod inutiliter cedit, poſtea non convaleſcit. T. 4. c. 54. C.
Inutiliter repetitur, quod non amittitur. T. 4. c. 432. E.
Inutiliter quibus donetur jure civili. T. 10. c. 1150. E.
Joanna Comitiſſa Flandriæ filia Balduini VIII. Tom. 6. c. 1007. C.
Joannes victitavit ἄκρων δρυῶν. T. 1. c. 855. B.
Joannes Faber notatus. Tom. 9. c. 1250. B.
Iracundiæ calore quod fit, non eſt divortium. T. 8. c. 684. E. & c. 777. E.
Iratus a furente tempore ſolum differt. T. 5. c. 556. E.
Irenarcharum elogia. T. 3. c. 20. B.
Irenarcharum munus. T. 2. c. 780. B.
Irenarchæ cur, & unde ſic vocati. T. 3. c. 20. C.
Irenarchæ ut creantur. T. 2. c.647. B.
Irregularitas per bigamiam contrahitur. T. 6. c. 861. D.
Irreverentia parentibus, & patronis exhibita in quibus, & quomodo puniatur. T. 5. c. 12. B.
Irritum teſtamentum per omnia conſtituitur hereditate non aditâ ab herede, qui in eo ſcriptus eſt. T. 4. c. 1439. D.
Iſauri latrones. T. 1. c. 530. D. E.
Iſauri infames latrociniis. T. 10. c. 620. B.
Iſchiadicus cur a muneribus civilibus non excuſatur. T. 2. c. 706. C.
Iſidorus ſcribit, frivolum eſſe, cum eo animo ſeparantur, ut rurſus ad ſe invicem revertantur. T. 4. c. 1436. B.
Ita ut verba hæc, quæ ſæpe uſui fuerunt in multis caſibus, modum, non conditionem faciunt. Tom. 4. c. 1245. C.
Ita ut hæc verba modum faciunt, non conditionem. T. 6. c. 497. C.
Italia abundat armento magis, quàm pecore. T. 10. c. 871. A.
Italiæ regiones. T. 3. c. 35. D. E.
Italiæ forum agnoſcunt inſulani. T. 7. c. 138. B.
Iter quid ſit. T. 1. c. 751. A.
Iter, actus, & via quid diſtent. T. 1. c. 76. A. B.
Iter ſit plauſtris, & vehiculis. T. 3. c. 101. C.
Iter non tantùm eſt ſervitus prædiorum ruſticorum, ſed & urbanorum. T. 4. c. 1118. B. eſt quoque iter ſervitus perſonarum, ſive hominum. Ibid. C.
Iter, actus, via quomodo inter ſe differant. T. 5. c. 309. E.
Iter pars actus eſt. T. 6. c. 371. B.
Iter ſepulcro debitum an ſit pars ſepulcri, an privati juris. T. 5. c. 388. A.
Iter quid. T. 5. c. 1197. C.
Iter ſervitus eſt & ruſticorum, & urbanorum prædiorum. T. 6. c. 290. D.
Iter, quod plerumque ſervitutibus ruſticis annumeratur, urbani prædii eſſe poteſt. T. 6. c. 458. D. E.
Iter ad flumen publicum an non utendo amittatur. T. 7. c. 464. D.
Iter ad flumen publicum an cedi, & vindicari poſſit. T. 7. c. 433. A. B.
Iter ad ſepulcrum an adquiri, vel concedi poſſit. T. 7. c.398. B.
Iter ad ſepulcrum an amittatur non utendo. T. 7. c. 464. D.
Iter aliàs perſonalis, aliàs realis ſervitus eſt. T. 7. c. 1024. C.
Super iter alienum an poſſit quis pontem, vel arcum facere aquæ ducendæ gratiâ. T. 7. c. 436. C.
Iter aliquando urbana ſervitus eſt. T. 7. c. 447. B.
Iter an actui inſit. T. 7. c. 452. D.
Iter an, & quando uſucapi poſſit. T. 7. c. 396. A.
Iter an plerumque ſit jus perſonæ, non prædii. T. 7. c. 430. C.

Iter an ſit urbana ſervitus : T. 7. c. 391. A.

Iter cui conceſſum eſt, an poſsit illud lapide ſternere. T. 7. c. 437. A.

Iter cui ceſſum, vel legatum eſt, an poſſit opus facere itineris habendi cauſâ. T. 7. c. 390. E.

Iter cui debetur, an is poſſit in eo ædificare. T. 7. c. 462. C.

Iter, & actum inter quæ differentia ſit. T. 7. c. 435. A.

Iter habens an pontem facere poſſit, ſi locus ſit paluſtris. T. 7. c. 390. E. & c. 391. A.

Iter habens per prædium vicini an in prædio vicini gradus, vel clivos facere poſſit, itineris habendi cauſâ. T. 7. c. 419. C.

Iter habens quid facere poſſit. T. 7. c. 393. C.

Iter habens ſellâ gellari, item equo vehi poteſt. T. 7. c. 433. C.

Iter quid ſit. T. 7. c. 393. C.

Iter, vel actum habenti quæ actio detur. T. 7. c. 452. C.

Iter, & actus differunt. Tom. 8. c. 562. C.

Iter quo ſignificatu. T. 8. c. 598. E.

Iter limitare uſucapi non poteſt, ſed neque adquiri longi temporis præſcriptione. T. 10. c. 944. A.

Iteratio violatæ religionis an augeat pœnam ſepulcri violati, licèt ſæpius mortuum in alienum ſepulcrum, antequam cum aliquo ſepulcri violati ageretur, contulerit. T. 5. c. 388. C.

Iteratio, ſeu reſumptio principii, figura ἐπανάληψιν T. 6. c. 506. B.

Iterum quot, & quas habet ſignificationes. T. 5. c. 37. A.

Itinerarii ſumptus. T. 9. c. 1087. D.

De itinere privato interdictum. T. 1. c. 852. E.

Itinere conceſſo, an aquæductus, aut pons conceſſus videatur. Tom. 5. c. 672. D. E.

Itinere, vel actu legato, non deſtinatâ parte fundi, an totus is ſerviat. T. 7. c. 435. D. E.

Itinere per arborem vicinam imminentem invio facto, an liceat arbores cædere, vel ſublucare. T. 7. c. 454. B.

Itinere faciendo verba legis tertiæ explicantur. T. 8. c. 482. B. C.

Itinere ad fundum vendito, & evicto, quid ſequetur. T. 10. c. 757. C.

De itineribus publicis interdictum. T. 1. c. 850. A. B.

Itineris, actus, viæ diſcrimen quodnam conſtituatur. T. 3. c. 657. C. D.

Itineris legati latitudo quæ, & a quo conſtitui debeat. Tom. 7. c. 435. D. E.

Itineris legati per fundum electio cujus ſit. Ibid. D. E.

Itineris, viæ, actus, aquæductus per fundum hereditarium uſus, vel uſufructus an legari, vel conſtitui poſſit. Tom. 7. c. 1337. A. B.

Itinerum cuſtodia. T. 2. c. 979. B.

Jubemus imperio, hortamur impulſu. T. 5. c. 151. E.

Jubens ab exceſſu inſignia deponere, jubet imperio quoque abire. T. 4. c. 813. E.

Jubeo quale verbum, & quid ſignificet. T. 7. c. 960. E.

Jubeo eſt verbum directum. T. 9. c. 849. A.

Jubeo aliàs eſt precarium verbum, aliàs directum. T. 10. c. 685. A.

Jubeo, & volo idem ſunt. T. 10. c. 713. E.

Jubere plus eſt, quàm imperare. T. 4. c. 536. C.

Jubere eſt adulationis, non imperii verbum; & verbum precarium, non directum. T. 4. c. 925. B.

Jubere, & hortari quàm longè differant. T. 5. c. 151. E.

Jubere, & cogere quomodo differant. T. 5. c. 177. C.

Jubere in titulo *quod juſſu* eſt periculo ſuo eſſe velle, quod cum filio, vel ſervo contractum eſt. T. 6. c. 96. B.

Jubere cujus eſt, ejus eſt & vetare. T. 7. c. 138. E.

Jubere eſt imperii mixti. T. 7. c. 139. A.

Jubere, & caveri nominatim juriſdictioni vindicantur. T. 7. c. 79. E.

Jubere non eſt verbum directum, ſed magis precarium. Tom. 9. c. 1066. C.

Jubere eſt verbum commune ſententiæ, & interloquutioni. T. 9. c. 1071. D.

Jubere eſt precarium verbum, & optativum, & monitorium. T. 9. c. 310. B.

Juberi poſſidere aliud eſt, aliud in poſſeſſione eſſe. T. 7. c. 578. D.

Judaicum aurum. Vide, Aurum.

Judæi ne novas ædificent ſynagogas. T. 3. c. 458. A. B.

Judæi in ordinem decurionum allegi poſſunt, munera civilia obire. T. 2. c. 43. D.

Judæi alienæ nationis homines circumcidentes, ut puniendi. T. 1. c. 504. C. D.

Judæi Regno Franciæ expulſi a Philippo Auguſto. T. 6. c. 942. B.

Judæis an poſſint deferri decurionatus, vel alia munera publica. T. 10. c. 828. D.

Judæis interdicta mancipii Chriſtiani poſſeſſio. T. 10. c. 829. D.

Judæis manent adhuc aliqua privilegia. T. 10. c. 831. A.

Judæo ſi quis donaverit Chriſtianum mancipium, an utilis donatio ſit. T. 7. c. 1025. D. E.

Judæos die Sabbati non eſſe conveniendos. T. 1. c. 525. E.

Judæos a tutela, & aliis muneribus civilibus non excuſari. Tom. 1. c. 1038. D.

Judæorum conditio deterior, quàm paganorum. T. 2. c. 46. C.

Judæorum teſtimonium non recipiatur contra orthodoxos. Tom. 2. c. 1094. B.

Judæorum repudii formula qualisnam fuerit. T. 2. c. 1072. C.

Judæorum ſecta non probibetur. T. 2. c. 43. D.

Judæorum teſtimonium adverſus Chriſtianos an audiendum. Tom. 6. c. 855. C. D.

Judæorum collegio an legari poſſit. T. 7. c. 1014. A.

Judæorum univerſitati an legari poſſit. T. 8. c. 5. E.

Judæorum ſecta non prohibetur conſtitutionibus Imperatorum. T. 10. c. 828. B.

Judæorum ſecta an ſit legibus prohibita. T. 10. c. 830. D.

Judex appellatione veteri Prætor dicebatur. T. 3. c. 260. E.

Judex de præteritis, lex de futuris ſtatuit. T. 2. c. 1069. D.

Judex dandus quot annos natus eſſe debet. T. 1. c. 546. E.

Judex datus apparitionem propriam non habet. T. 3. c. 234. E.

Judex, qui litem ſuam facit, non propriè ex maleficio, ſed quaſi ex maleficio tenetur. Tom. 1. c. 246. C.

Judex quandonam litem ſuam faciat. T. 1. c. 246. C. D.

Judex quæſtionis quiſnam appelletur. T. 3. c. 627. D.

Judex pro Prætore acceptus. T. 1. c. 1009. A.

Judex aliquem arbitrio ſuo de curia liberare non poteſt. T. 2. c. 706. D.

Judex a ſcripto recedere non poteſt. T. 2. c. 1230. A.

Judex quando æquitatem potiùs, quàm jus ſcriptum ſpectare debet. Ibid. B.

Judex contra ſententiam ſuam in integrum reſtituit. T. 2. c. 1121. A. B.

Judex in una cauſa jure non recuſatur. T. 1. c. 882. D.

Judex, qui Principum conſtitutiones negligit, lege Corneliâ tenetur. T. 1. c. 509. A.

Judex an ad condemnandum, vel abſolvendum reum ſuâ conſcientiâ contentus eſſe debeat. T. 3. c. 341. D. E.

Judex ſi litem ſuam feciſſe dicatur. T. 1. c. 887. E. & c. 888. A. B.

Judex, qui nocentem pecuniâ abſolverit, ut puniendus. T. 1. c. 498. B. C.

Judex, qui in hominis caput, & fortunas pecuniam acceperit, ut plectendus. T. 1. c. 505. C.

Judex quæſtionis quis dicatur. T. 3. c. 455. C.

Judex delegatus nec imperium, nec juriſdictionem habet. T. 2. c. 1101. E.

Judex eſſe poteſt arbiter honorarius. T. 2. c. 1123. C.

Judex

Judex vir bonus diſceptandæ rei cauſâ datus. T. 1. c. 744. D.
Judex tutelaris. T. 1. c. 495. C.
Judex incompetens. T. 2. c. 498. A.
Judex in ſua cauſa dari, vel fieri non poteſt. T. 2. c. 147. E.
Judex incompetens litis conteſtatione fit competens. T. 2. c. 154. C.
Judex non omne quod facere poteſt, etiam debet. T. 4. c. 100. D.
Judex an ſuo officio fungi, & ſententiam dicere poſſit aliquibus abſentibus, cæteris præſentibus. T. 4. c. 882. C.
Judex edititius quis dicitur. Tom. 4. c. 1414. C. quid diſtat a judice delegato. Ibid. D.
Judex datus a Proconſule alius eſt, alius eſt legatus ab eodem datus. T. 4. c. 7. C.
Judex delegatus. Vide, Delegatus judex.
Judex homo ſanus, qui datur a magiſtratu, an furore ſupervenientе judicium ſolvatur. T. 4. c. 71. A.
Item an fuerit rectè ab initio judex datus. Ibid. B.
Judex delegatus delegare non poteſt. T. 4. c. 7. A.
Judex gravem ſententiam dare adversùs abſentem feſtinare non debet. T. 4. c. 876. C.
Judex pœnam legitimam nec augere, nec minuere poteſt. Tom. 4. c. 849. D.
Judex datus alium judicem dare nequit. T. 4. c. 7. A.
Judex litis æſtimator eſt. T. 4. c. 316. B.
Judex quæſtionis non eſt magiſtratus, ſicut nec judex datus. T. 4. c. 11. A. B.
Judex, qui datus eſt alicui ſocietati, aut addictus pro ſocio, & qui condemnat ſocium in uſuras præteriti temporis in diem ſententiæ, an poſſit etiam ſocium cogere ad cautionem interponendam de præſtandis uſuris futuris poſt tempora judicati. T. 4. c. 48. D.
Judex, qui a magiſtratu datur non tantùm dari dicitur a Juriſconſultis, ſed etiam reddi. T. 4. c. 70. D. item addici. Ibid. D.
Judex quid eſt. Tom. 4. c. 245. E.
Judex ſiquid in judicando adversùs legis præceptum dolo malo prætermiſerit, legem offendit. T. 4. c. 100. C. D. E.
Judex quicquid facit, jure publico facit. T. 4. c. 883. B.
Si judex ſit datus a quo appellatum eſt, oportet redire ad eum, qui dedit. T. 4. c. 837. E.
Judex an, & quando ſumptus victo remittere poſſit. Tom. 5. c. 1082. A.
Judex datus quodcumque pronuntiat, vel facit, per omnia irritum fit, ſi ad officium, & cognitionem ejus non pertineat. Tom. 5. c. 3. E.
Judex competens quinam dicatur. T. 5. c. 750. D.
Judex an per ſe dominum facere poſſit. T. 5. c. 904. C.
Judex an poſſit exigere jusjurandum ab uno è ligatoribus, & quando in omnibus etiam cauſis hoc obſervare debeat, ne temerè exigat jusjurandum. Tom. 5. c. 228. C.
Judex an ſemper cogatur jusjurandum actoris ſequi. T. 5. c. 381. C. an minoris reum condemnare, quàm ab actore juratum ſit, aut abſolvere. Ibid. C.
Judex qui, & quando ex conventione litigantium detur. Tom. 5. c. 909. D.
Judex an cogatur habere rationem loci, quo dari debeat. Tom. 5. c. 975. C.
Judex, & aſſeſſor in quo differunt a magiſtratu. T. 5. c. 34. E.
Judex datus, & Vicarius inter ſe differunt. T. 6. c. 989. D.
Judex Eccleſiaſticus de hereditate cognoſcere non poteſt, ſed tantùm de matrimonii cauſa. T. 6. c. 1132. C.
Judex recuſari debet ante litis conteſtationem, aliàs non admittitur recuſatio. Vide, Recuſatio judicum.
Judex qua de re non poteſt cognoſcere principaliter, poteſt cognoſcere incidenter. T. 6. c. 1135. B. niſi quando principalis quæſtio civilis eſt, incidens verò ſpiritalis, quo caſu eundem judicem habere non poſſunt. Ibid. B.
Judex excommunicatus recuſari poteſt. T. 6. c. 778. E.
Caſus, in quo judex recuſari poteſt. Ibid. C.
Judex in teſtimonium vocatus non poteſt in ea cauſa eſſe judex. T. 6. c. 866. A.
Judex, datus in certam litem, judicem dare non poteſt; cognitio tantum, ſive notio ei datur, datur & pronuntiatio. T. 6. c. 25. A.
Judex datus de qua re cognoverit, de eadem etiam pronuntiare poteſt, & debet. Ibid. A.
Judex datus alium judicem dare non poteſt. Tom. 6. c. 24. E.
Judex datus, & is, cui mandata eſt juriſdictio, in quo differunt. T. 6. c. 25. D.
Judex, qui uſque ad certam ſummam judicare juſſus eſt, etiam de re majori judicare poteſt, ſi inter litigatores conveniat. Ibid. D. E.
Judex ſpecialiter datus ad certam quantitatem ex conſenſu litigatorum, de majori ſumma jus dicere poteſt. Ibid. D. E.
Judex datus quamvis cognitionem, & pronuntiationem habeat, pronuntiationis tamen, & ſententiæ ſuæ exſequutionem non habet, & competit tantùm magiſtratui, qui judicem dedit. Ibid. C.
Judex compromiſſarius. Vide, Arbiter.
Judex, qui de crimine cognitionem habet, an poſſit etiam de re pecuniaria cognoſcere. T. 7. c. 478. C.
Judex pedaneus datur a magiſtratu ex conſenſu utriuſque partis ſine compromiſſo. T. 7. c. 129. B.
Judex appellatur, quid ſit. T. 7. c. 148. D. E.
Judex actori incompetens, tamen eum condemnare quando poſſit. T. 7. c. 67. D.
Judex datus a magiſtratu an finito magiſtratu judicare cogatur. T. 7. c. 156. D.
Judex datus an juriſdictionem habeat. T. 7. c. 85. A.
Judex an dare poſſit tutorem per alium. T. 7. c. 69. D.
Judex an poſſit mulctarum modum excedere. T. 7. c. 134. E.
Judex datus a Prætore non dicitur vice Prætoris judicare. Tom. 7. c. 59. A.
Judex datus an alium judicem facere poſſit. T. 7. c. 84. D.
Judex datus an exſequutionem ſuæ ſententiæ habeat. T. 7. c. 78. B.
Judex an pœnam lege definitam augere, aut minuere poſſit. T. 7. c. 134. E.
Judex aut abſolvere, aut condemnare reum debet. Tom. 7. c. 67. D.
Judex datus an, & quando cogatur judicare. T. 7. c. 165. A.
Judex datus an fungatur vice ejus, qui dedit. T. 7. c. 136. C.
Judex datus cognitionem habet, exſequutionem ſuæ ſententiæ non habet. T. 7. c. 58. D.
Judex datus de qua re cognovit, pronuntiare etiam cogitur. T. 7. c. 94. A. & c. 165. A.
Judex datus, & is, cui mandata eſt juriſdictio, quomodo inter ſe diſtent. T. 7. c. 84. E.
Judex datus non juriſdictionem, ſed cauſæ tantùm cognitionem habet. T. 7. c. 79. A.
Judex datus a Principe pro magiſtratu habetur. T. 7. c. 85. B.
Judex datus proprio jure cognitionem habet, non ex juſſu ſolo. T. 7. c. 59. A.
Judex datus quando alium ſubdelegare poſſit. T. 7. c. 85. A. B.
Judex datus quando judicati exſequutionem habeat. Ibid. B.
Judex datus, ſive delegatus nullam habet juriſdictionem, ſed cognoſcit ex juſſu. T. 7. c. 58. C.
Judex datus, & is, cui mandata eſt juriſdictio, quanto intervallo inter ſe diſtent. T. 7. c. 84. E.
Judex ſpecialis dicitur, qui datur ad litem unam. Ibid. E.
Judex de ea re, cujus judex eſt, arbitrium an ſuſcipere poſſit. Tom. 7. c. 130. A.
Judex eſſe an deſinatis, qui dedit,

ſi po-

ſi poſtea fiat privatus. Tom. 7. c. 68. E.

Judex ex conſenſu partium de majori ſumma cognoſcens, an etiam judicis requiratur conſenſus. T. 7. c. 131. A.

Judex litem ſuam faciens quid præſtet, & ao iofamis fiat. Tom. 7. c. 141. C.

Judex a magiſtratu datus judicem dare non poteſt. T. 7. c. 85. B.

Judex, muliere tranſeunte ad alium forum per matrimonium, non deſinit eſſe competens. T. 7. c. 98. C.

Judex ordinarius pro magiſtratu, & judicium pro juriſdictione ſæpe accipiuntur. T. 7. c. 54. D.

Judex quando, & quot modis legem offendat. T. 7. c. 153. D.

Judex in actione injuriarum quis non poſſit eſſe. T. 7. c. 166. D.

Judex datus an judicem dare poſſit, niſi ſit datus a Principe. Tom. 7. c. 85. A.

Judex quomodo detur. T. 7. c. 84. E.

Judex incompetens quivis rite inter conſenſientes jus dicit. Tom. 7. c. 129. E.

Judex ſubditus qui dicatur, & an ei ad judicandum idem tempus præſcriptum videatur, quod mortuo. T. 7. c. 130. E. & c. 131. A.

Judex ordioarius, & judex extraordinarius qui. T. 8. c. 1046. A.

Judex in rei vindicatione dicitur declarare ſuâ ſententiâ, cujus res ſint. T. 7. c. 481. E.

Judex arbitrarius. Tom. 8. c. 502. D.

Judex veritatem ſequatur, non ſuum arbitrium. T. 8. c. 518. C.

Judex familiæ erciſcundæ non cognoſcit de fundo communi ex legati cauſa. T. 7. c. 594. D.

Judex communi dividundo de proprietate hominis, qui eſt communis, non poteſt cognoſcere. Ibid. D.

Judex diviſionis. T. 7. c. 530. B.

Judex quando litem ſuam faciat, quomodo teneatur, ſi perperam judicaverit. T. 8. c. 335. C.

Judex editiтius quis. T. 9. c. 1071. A.

Judex delegatus an differat ab eo, cui mandata eſt juriſdictio, T. 9. c. 122. D.

Judex non debet eſſe mitior lege. T. 9. c. 1111. E.

Judex ſtatuit de præteritis, lex de futuris. T. 9. c. 112. B. & c. 529. D. & c. 907. B.

Judex de qua re cognoverit, de eadem pronunciare debet. T. 9. c. 15. B.

Judex delegatus, ſive datus a judice, judicis dandi poteſtatem non habet. T. 9. c. 121. A. B. & ſeq.

Judex quis eſt in re ſua duobus caſibus, & qui ſunt illi caſus. T. 9. c. 1083. B.

Judex alius dandus cum cauſa ex integro agitur. Tom. 9. c. 1072. B.

Judex infamis præſtet ſolidam æſtimationem litis ei, cujus intereſt. T. 9. c. 1084. A. B.

Judex hereditatis cognoſcit de incidente quæſtione ſtatus. T. 9. c. 170. E.

Judex poſt inquiſitionem, aut ſententiam fert, aut rem omnino ad Principem refert. Tom. 9. c. 126. C.

Judex, qui gratiâ, & ambitione corruptus malè judicavit, damnum pati exiſtimationis, & præſtare periculum litis ei, quem jure non condemnavit. T. 9. c. 1084. A.

Judex in quo diſtat a lege. Tom. 9. c. 907. B.

Judex datus ſententiæ ſuæ exſequutionem non habet. T. 9. c. 1093. D.

Judex datus, & delegatus inter ſe differunt. T. 9. c. 122. C. D.

Judex quomodo, & quando ſententiam proferre debet præſentibus partibus, vel unâ abſente. Tom. 9. c. 1057. C. & ſeqq.

Judex, ad quem appellatum eſt, ſuâ ſententiâ definire debet, juſtè, nec ne ſit appellatum, nec rurſus negotium remittere debet ad priorem judicem. T. 9. c. 1107. C.

Judex competens quod malè judicavit, an ipſo jure nullum ſit. T. 9. c. 1083. D.

Judex datus a Principe, in quo differunt a magiſtratu urbano, & provinciali. T. 9. c. 122. A. B.

Judex datus habet tantùm cognitionem, non exſequitur ſententiam, ſed qui dedit. T. 9. c. 121. C.

Judex priuſquam damnaret reum, veſtem mutabat, prætextam ponebat. T. 9. c. 1480. B.

Judex eſt Prætor. T. 9. c. 20. B.

Judex condemnare debet in certam quantitatem, etiamſi petitio actoris ſit incerta, vel ſi egerit de incerta quantitate. T. 9. c. 1072. D. E. & ſeqq.

Judex, & arbiter in quo differunt. T. 9. c. 194. C.

Judex non tantùm litis impenſarum condemnationem facere debet, ſed etiam detrimentum omne. T. 9. c. 1087. C.

Judex ſive major, ſive minor, qui rem protraxit ultra triennium, mulctatur. Tom. 9. c. 140. C. & alius judex ſumendus. Ibid. C. quid tum fiet, ſi forte intra triennium mutetur judex. Ibid. C.

Judex quando litem ſuam facit. T. 9. c. 224. B.

Judex municipalis an poſſit mittere in poſſeſſionem. T. 10. c. 386. A.

Judex datus non dicitur judicare vice Prætoris, ſed ſui. Tom. 10. c. 387. B.

Judex an poſſit compromiſſum recipere. T. 10. c. 395. D.

Judex compromiſſarius an poſſit mulctare. T. 10. c. 396. A. B.

Judex fieri an poſſit minor viginti quinque annis. Ibid. B.

Judex competens fit ex conſenſu litigantium, qui ex ordine eſt incompetens, dummodo judex ſit. T. 10. c. 397. E.

Judex compromiſſarius an poſſit mulctare. T. 10. c. 399. A.

Si judex in actione de peculio, quæ filiis familias nomine inſtituitur, malè judicarit, quid fiet. T. 10. c. 400. D.

Judex, qui contra leges judicat, litem ſuam facit. T. 10. c. 401. A. B.

Judex an poſſit fieri mi oor viginti quinque annis. Tom. 10. c. 515. B.

Judex in re reſtituenda, cavere jubet dolum malum abeſſe. T. 10. c. 528. C.

Judex pedaoeus ſententiam ſuam exſequi oon poteſt. T. 10. c. 618. D.

Judex an poſſit cognoſcere de cauſa ſtatus. T. 10. c. 619. C.

Judex ab arbitro quomodo differat. T. 10. c. 625. D.

Judex, qui non recepit appellationem, quo caſu, & qua pœna puniatur. T. 10. c. 792. C.

Judex cavere debet, ne qui ab eo appellaverit, cuſtodiæ militari tradatur. T. 10. c. 796. A.

Judex datus de jure dubitans, debet eum, qui ſe dedit, conſulere. T. 10. c. 794. C.

Judex quare dicatur a lege diſtare. T. 10. c. 833. C.

Judex ex reſcripto datus, qnod quis elicuit oblatis precibus mendacibus, & falſis, an judex maneat. T. 10. c. 839. E.

Judex minor ſolet referre, quoties aliqua litis emergit dubitatio, ad majorem judicem. T. 10. c. 864. B.

Judex an poſſit mulctam dicere ad infinitum. T. 10. c. 870. B.

Judex an poſſit remittere, vel moderari mulctam irrogatam. Ibid. C.

Judex ſæpe dat advocatum non habenti. T. 10. c. 879. C.

Judex an poſſit ſupplere ea, quæ deſunt advocatis, vel partibus. T. 10. c. 882. B.

Judex datus, vel delegatus an det arbitrum. T. 10. c. 909. A.

Judex eſt juris diſceptator. T. 10. c. 917. A.

Judex datus a Principe an habeat exſequutionem ſuæ ſenteotiæ. T. 10. c. 919. C.

Judex non jure datur in re propria. Ibid. D.

Judex heres inſtitutus ab uno e litigatoribus, lite non deciſâ moriente, an judex remaneat. T. 10. c. 919. D.

Judex an poſſit duas quæſtiones ſimul, & eodem judicio dirimere. T. 10. c. 921. A. B.

Judex quaſi ſuſpectus non poteſt recuſari, niſi ante litem conteſtatam.

tam. Tom. 10. c. 921. D.E.
Judex non ſedet legitimè, niſi pro tribunali. T. 10. c. 922. E.
Judex incompetens quibus caſibus fiat competens. T. 10. c. 925. B. C.
Judex eſt interpres doli mali, & bonæ fidei. T. 10. c. 1008. B.
Ne quis iterum judicet de eadem re. T. 9. c. 1065. E.
Judicis officium eſt, ne contra leges, aut mores jus dicat. T. 1. c. 288. A. B.
Judicis delegati dictâ ſententiâ, finitur officium. T. 1. c. 999. D.
Judicis arbitrio quod committitur, neceſſitati non ſubjicitur juris. T. 1. c. 1286. C.
Judicis eſt in officio, ut loci, ac temporis habeat rationem. T. 1. c. 1279. E.
Judicis comminatio non eſt ſententia. T. 2. c. 505. C.
Judicis, vel Prætoris officium an ſit merum. T. 1. c. 199. D. E.
An in judicis poteſtate ſit auctoritas juris. T. 4. c. 849. C.
Judicis non quidquid poteſtati permittitur, id ſubjicitur juris neceſſitati. T. 4. c. 100. C. D.
Judicis officium tantum proficit, quantum ſtipulatione. Tom. 4. c. 214. B.
Judicis nullum eſt officium poſt condemnationem. Tom. 4. c. 572. A.
Judicis præſentia, vel ſciencia neceſſaria non eſt in addicendo. T. 4. c. 70. D.
Judicis arbitrium. Vide, Arbitrium judicis.
Judicis danda licentia eſt pars juriſdictionis. Tom. 4. c. 6. E.
Judicis officium in quonam conſpiciatur. T. 5. c. 994. C.
Judicis an ſit aliqua poteſtas in ſtricto judicio. Tom. 5. c. 466. B.
Judicis pro tribunali ſedentis, & de plano ad judicium ſtantis, quæ differencia. T. 5. c. 86. D.
Judicis ſententia jusjurandum ſequi debet. T. 5. c. 153. A.
Judicis arbitrio in actione de eo, quod certo loco, interdum vel pluris, vel minoris condemnatur reus. T. 5. c. 408. E.
Judicis unius teſtimonio fides non adhibenda. T. 6. c. 859. A.
Judicis ab Epiſcopo delegati appellatio ad ipſum Epiſcopum devolvitur. T. 6. c. 958. D.
Judicis ſecularis deſidia cauſam transfert ad forum Eccleſiaſticum. T. 6. c. 784. C.
Judicis dandi licentia pars eſt juriſdictionis, ſive imperii mixti, quod ei mandatum eſt. Tom. 6. c. 24. E. & c. 25. A.
Judicis poteſtati permittitur, quod & permittitur litigatori. Tom. 6. c. 3. D.
Non quidquid judicis poteſtati permittitur, id ſubjicitur juris neceſſitati. Ibid. D.
Judicis adeundi varii modi. Tom. 7. c. 84. A.
Judicis dati cognitio an exſequutionem habeat. T. 7. c. 58. C.
Judicis datio ad quem pertineat. T. 7. c. 84. D.
Judicis datio pars eſt juriſdictionis urbanæ. T. 7. c. 85. B.
Judicis imprudentia quomodo puniatur. T. 7. c. 106. B.
Judicis competentis conſenſus, ut jus dicat, an exigatur. Tom. 7. c. 129. E.
Judicis dati longè alia eſt ratio, quàm ex mandato jus dicentis. T. 7. c. 84. C.
Judicis mens an potiùs ſpectetur, quàm verborum ſubtilitas, & proprietas. T. 7. c. 1354. E.
Judicis, ſi ei præſcriptum tempus conſenſu partium prorogatum ſit, an etiam in hoc caſu requiratur conſenſus. T. 7. c. 130. D.E.
De judicis officio, & adverſùs quem hæc actio competat, & quod pertineat ad officium judicis. T. 7. c. 254. B. & ſeqq. uſq. ad 281. & c. 295. A. & ſeqq. uſq. ad 300.
De judicis officio ſententia generalis. T. 7. c. 543. D.
De judicis officio in familiæ erciſcundæ ratione. T. 7. c. 493. A.B.
Judicis dandi jus Prætor ex lege, non vi magiſtratus habet. T. 7. c. 55. A.
Judicis eſt ſtatuere, an ſua ſit juriſdictio, nec ne, cum præſcriptio fori opponitur. T. 9. c. 1082. B.
Judicis mora, ſive cunctatio. T. 9. c. 141. B.
Judicis dandi poteſtas eſt pars juriſdictionis magiſtratus. Tom. 9. c. 1082. C.
Judicis programma. Vide, Programma.
De his, qui propter judicis metum non appellaverunt. T. 9. c. 1184. C. D.
Judicis dati recuſatio. T. 9. c. 1126. C.
Judicis recuſatio. Vide, Recuſatio.
Ad judicis officium pertinet explorare acta, per quæ probetur, quanti ſit in bonis. T. 9. c. 6. C.
Judicis quælibet vox, aut voluntas non eſt pro ſententia. Tom. 9. c. 1099. A. B.
De judicis pœna, qui malè judicavit. T. 9. c. 1083. D.E.
Judicis epiſtola non eſt ſententia. Vide, Epiſtola.
Judicis vocem, pacifici ſuadentis, perimere litem non poſſe. Tom. 9. c. 1066. D.
Judicis eſt ſedere, advocati ſtare. T. 10. c. 879. A.
Judicis datio unde competat Legato Proconſulis. Tom. 10. c. 94. D. E.
Judicis proprium eſt operam dare. T. 10. c. 401. C.
Judicis officium ſervit actioni. Tom. 10. c. 647. D.
Judicis nomen latè patet, arbitri non item. T. 10. c. 706. C.
Judicis ordinarii adſeſſor, & advocatus ſimul an quis eſſe poſſit. T. 10. c. 859. B.
Judicis nomen eſt generale. T. 10. c. 866. D.
Judicis pedanei dandi licentia eſt pars juriſdictionis. T. 10. c. 918. D. & c. 919. C.
Judicis officium quæ complectatus. T. 10. c. 861. B. & c. 924. D.
Judicis officium tantum poteſt in actionibus bonæ fidei, quantum ſtipulatio in ſtrictis. T. 10. c. 1027. A.
Judici, a quo appellatur, qui convitiatur, infamis fit. Tom. 1. c. 475. B.
An ſemper judici teneatur injuriarum is, qui eventum ſententiæ ejus venditavit. T. 3. c. 575. B. C.
Judici dato in litem certam non datur juriſdictio, ſed cognitio tantùm, ſive notio. T. 6. c. 25. A.
Non omnia, quæ judici permittuntur, judex explere cogitur. T. 6. c. 3. E.
Judici ſecundo an ex integro tempora dentur, quanta fuere præſcripta defuncto judici. Tom. 7. c. 130. E.
Judici in fide teſtium examinanda, quæ ſpectanda. T. 7. c. 884. A.
Judici perſuadere difficile eſt. T. 7. c. 876. B.
Judici incompetenti cum partes ſe ſubjiciunt, non eſt ejus judicia neceſſarius conſenſus. Tom. 7. c. 129. D.
Judici an impedimentum afferat cæcitas. T. 10. c. 391. D.
Judicem pater filium, & filius patrem in negotiis privatis habere poteſt. T. 1. c. 1378. C.
Judicem qui corrumpit, omittere dicitur inquiſitionem cauſæ. T. 3. c. 144. E.
Judicem incompetentem privatorum conſenſus competentem facit. T. 1. c. 1384. A.
Judicem dari poſſe puberem annorum 25. minorem. T. 3. c. 504. A.
Inter judicem, & legem quod eſt diſcrimen. T. 4. c. 49. A.
Judicem non facit, qui ipſe judicare non poteſt. T. 4. c. 879. D.
Ad judicem, ſeu arbitrum res tranſactione finitâ nihil pertinet. T. 4. c. 899. D.
Judicem non facit privatorum conſenſus. T. 6. c. 25. E.
Ad judicem olim inviti rapiebantur, trahebantur, agebanturque. T. 6. c. 340. E.
Judicem addicere eſt dare. Tom. 7. c. 140. B.
In judicem conſentire qui videantur. T. 7. c. 129. C. D.
Judicem dare, jubere judicare, & judicare qui poſſint. Tom. 7. c. 94. A.

Judicem

Judicem dare eſt juriſdictionis. T. 7. c. 139. C.
Judicem dare quis poſſit. Ibid. A.
Judicem provocare qui dicantur. T. 7. c. 955. E.
Inter judicem datum, & eum, cui mandata eſt juriſdictio, quæ differentia. T. 7. c. 140. A.
Inter judicem delegatum, & eum, cui mandata eſt juriſdictio, differentia eſt. T. 7. c. 61. B.
Judicem eſſe patri an liceat in re filii, & quando. Tom. 7. c. 91. B.
Judicem competentem eum fieri ex conſenſu litigantium, qui ex ordine eſt incompetens, dummodo juriſdictionem habeat. Tom. 7. c. 129. C.
Judicem ultra id, quod in judicium deductum eſt, poteſtatem ſuam exercere non poſſe. T. 7. c. 594. D.
Judicem Proconſul lege dat. T. 7. c. 55. A.
Judicem qui corrupit, vel adverſarium, cauſâ cadit. T. 9. c. 1084. B.
Judicem facere legis eſt, aut magiſtratus, non privatorum hominum. T. 9. c. 1082. E.
Judicem accepit actor adversùs reum. T. 9. c. 113. B.
Judicem non tantùm de re principali, ſed etiam de fructibus ejus rei, & litium expenſis ſententiam proferre debere. T. 9. c. 1086. A. & ſeqq.
Judicem alium quibus caſibus ſumi neceſſe eſt. T. 9. c. 140. C.
De eo, qui judicem datâ pecuniâ corrupit, ut prævaricaretur, ut colluſoriè cauſam agere, & ſe vinci pateretur. Tom. 9. c. 1084. B.
Judicem dare juriſdictionis eſt. T. 10. c. 385. D.
Judicem ad ſuſpicionem adducere eſt rem probare argumentis. T. 10. c. 411. A.
Judicem minorem ſiquis pro majori appellaverit, an ei noceat. T. 10. c. 793. D.
Judicem dare an ſit juriſdictionis. T. 10. c. 861. D.
Per judicem ſit honeſtius, quod jure ſuo poteſt fieri. Tom. 10. c. 888. A.
A Judice pœna mitior indicta ei, cui lex graviorem pœnam infligit. T. 4. c. 848. C.
A judice dato is, qui dedit judicem, appellatur. T. 7. c. 59. B.
Judice dato uni ex litigatoribus herede exſiſtente, an judicium ſolvatur. T. 7. c. 142. A.
A judice, quem dedit judex datus a Principe, ipſe appellatur, non Princeps. T. 7. c. 85. B.
De Judice, qui moram judiciis affert, per quem fit, ut cauſa civiliter intra triennium non expediatur. T. 9. c. 140. B.
Si a judice non competenti judicatum eſſe dicatur. T. 9. c. 1081. B. & ſeq.
A Judice dato appellatur ad eum, qui dedit. T. 10. c. 579. C. D.
A ſuo judice qui appellavit, an apud eundem judicem eandem cauſam agere cogatur. T. 10. c. 801. E.
A Judice minori appellatur ad majorem, non autem a pari ad parem. T. 10. c. 793. D.
A Judice dato appellatur is, qui dedit. T. 10. c. 794. A.
A Judice dato ab eo, qui eſt delegatus a Principe, quiſnam appelletur. T. 10. c. 919. C.
Judices ordinarii qui ſint. T. 1. c. 743. D.
Judices civiles, & militares qui. T. 2. c. 81. C. D. & c. 82. A.
Judices compromiſſarii non ſunt ordinarii. T. 2. c. 139. B.
Judices compromiſſarii. Tom. 1. c. 743. C. & T. 2. c. 1119. D.
Judices ſelecti quinam dici ſoleant. T. 3. c. 629. B.
Judices Pedanei cur ſic vocati. T. 2. c. 146. B.
Judices pedanei cognitionem tantùm habent, non juriſdictionem. T. 2. c. 146. B.
Judices pedanei ſi pecuniâ corrumpantur, lege Juliâ repetundarum damnandi. T. 1. c. 513. D.
Judices furtis, & ſceleribus convicti, ut puniendi. Tom. 2. c. 889. E.
Judices cur dicantur operam dare. T. 3. c. 134. B.
Judices adduntur actionibus ſtrictis, arbitri actionibus bonæ fidei. T. 1. c. 249. B.
Judices dati recuſari poſſunt, niſi ea conſenſu utriuſque partis dati ſint. T. 2. c. 1100. B.
Judices eſſe non poſſe fœminas. T. 3. c. 375. C.
Judices rerum fiſcalium erant Præfecti Ærarii. T. 4. c. 417. D.
Judices, qui dabantur a Prætore, vel Præſide in ſingulis cauſis, ex numero juriſperitorum erant. T. 5. c. 35. A. B.
Judices in unam rem qui, & quot dari poſſint. T. 5. c. 207. B.
Judices quinam dari non poſſint, & quænam ſint impedimenta. Ibid. D.
Judices ſunt quaſi medii, & ſequeſtres, dividunt rem, & temperant. T. 5. c. 1039. E.
Judices delegati a Principe ſubdelegare poſſunt; ſubdelegati verò ſubdelegare alios minimè poſſunt. T. 6. c. 956. E. & c. 957. A.
Inter judices pares numero ſi diſſonæ ſententiæ proferantur, quænam prævaleat. T. 6. c. 931. D.
Judices, maximè clerici, gratis officio fungi debent. T. 6. c. 970. C.
Ad judices pertinet de cauſa matrimoniorum cognitio, non ad arbitros compromiſſarios. T. 6. c. 1121. E.
Judices privati. Tom. 7. c. 653. A. Vide, Recuperatores.
Judices pedanei dantur a magiſtratibus. T. 7. c. 128. E. notionem habent, non juriſdictionem. Ibid. E.
Judices ordinarii qui dicuntur. T. 7. c. 129. A.
Judices ut periti ſunt æquitatis. T. 7. c. 39. D.
Judices dati non juriſdictionem, ſed cognitionem habent. T. 7. c. 58. E.
Judices datos inter, & juriſdictionem mandatam habentes eſt maximum intervallum. T. 7. c. 85. E.
Judices olim in ſingulos annos ſortitò datos fuiſſe. T. 7. c. 1438. B.
Judices pedanei, & judices delegati qui ſint. T. 7. c. 85. E.
Judices qui dari, & qui non dari poſſint. T. 7. c. 140. A. B.
Judices delegati. T. 9. c. 144. E.
Judices ordinarii, qui dicuntur. T. 9. c. 1063. C.
Judices pedanei tenentur lege Juliâ de repetundis. T. 9. c. 1453. D.
Judices quomodo eligebantur. T. 9. c. 144. B.
Judices compromiſſarii. Ibid. B.
Judices ſpeciales qui. T. 5. c. 149. E. quibus cauſis, & litibus dabantur. Ibid. E.
Judices majores celerrimè lites terminare debent. T. 9. c. 127. E.
Judices an mutari poſſint. T. 9. c. 140. C.
Judices extraordinarii qui. T. 9. c. 144. E.
Judices delegati ſententiarum ſuarum exſequutionem non habent. T. 9. c. 1122. D.
Judices Provinciarum ordinarii qui. T. 9. c. 1063. C.
Judices, qui aliquâ lege confirmantur. T. 9. c. 144. E.
Judices qui recuſari non poſſunt. T. 9. c. 1070. E.
Judices delegati quod tempus habent ad judicandum. Tom. 9. c. 140. C. D.
Judices dati quod tempus habent ad judicandum. Ibid. D.
Judices ſuis ſententiis pœnam olim non exprimebant, & cur. T. 9. c. 1479. B.
Judices cujuſcumque ordinis dant Urbani magiſtratus. Tom. 10. c. 400. B.
Judices ſunt in actionibus ſtrictis; arbitri in bonæ fidei. T. 10. c. 514. C.
Judices a litigatoribus horis pomeridianis non debent adiri. T. 10. c. 575. B.
Judices dantur a magiſtratibus. T. 10. c. 794. A.
Judices dati an poſſint alium judicem dare. Ibid. A.
Judices ab interpretationibus juriſconſultorum, qui ab Imperatori-

eoribut poteſtatem concedendi juris acceperant, olim recedere non poterant. Tom. 10. .. 835. D.
Judices civiles quinam ſint. T. 10. c. 858. D. E.
Judices, qui temerè eduxerunt mulieres e domo, habentur inter maximos reos criminum capitalium. T. 10. c. 863. B.
Judices Ptovinciarum, cujuſcumque ordinis ſint, prætorium in Provinciis ſibi debent componere, & ſuis ſumptibus habitationem inſtruere contenti annonis, & cellariis. Ibid. C.
Judices magiſtratu perfuncti adminiſtratione certis in locis per quinquaginta dies debent morari. T. 10. c. 865. A.
Judices ſui copiam in publico debent facere, ut cum eis ſit civiliter experiendi facultas cuilibet. T. 10. c. c. 865. C.
Judices non modò, ſed & aſſeſſores, cancellarii, & domeſtici eorum quinquaginta diebus debent remanere in Provincia. T. 10. c. 865. E.
Judices an poſſint poſtulare. T. 10. c. 879. A.
Judices olim ſoliti debitam laudem reddere advocatis, civiliter, vel criminaliter agentibus cauſam alienam. T. 10. c. 883. D.
Judices delegati an poſſint ſubdelegare, & arbitros dare. T. 10. c. 914. E.
Judices romani juris diſceptatores. T. 10. c. 912. A.
Judices dati nec forum, ned juriſdictionem habent. T. 10. c. 924. D.
Judicum contractus prohibiti. T. 2. c. 88. C.
Judicum alii civiles, alii militares. T. 2. c. 81. C.
Judicum nomen generale eſt. T. 2. c. 1119. C. & T. 7. c. 128. E.
Judicum, & arbitrorum differentia. T. 1. c. 249. B.
Judicum civilium diviſio. T. 2. c. 1082. D.
De judicum paribus ſententiis. T. 3. c. 274. D. E.
De judicum refutatione. T. 3. c. 233. D.
De judicum diverſis paribus, vel imparibus ſententiis. Tom. 3. c. 340. B.
Judicum, & reorum commune eſt lege agere. T. 4. c. 747. B.
Judicum, & reorum commune verbum eſt diſceptare. T. 4. c. 743. E.
Judicum factum. Vide, Factum judicum.
Judicum tria genera. T. 6. c. 931. D. ordinarii, delegati, & compromiſſarii. Ibid. D.
Judicum appellatione continentur & ii, qui nec notionem, nec juriſdictionem habent, ut compromiſſarii arbitri. T. 7. c. 129. A.
Judicum datio rectè tribuitur mixto imperio. T. 7. c. 60. A.
Judicum appellatione quæ continentur. T. 7. c. 128. E.
Judicum pœna, qui moram judiciis adferunt. T. 9. c. 140. B.
De judicum recuſationibus. T. 9. c. 147. A. & ſeq.
Ex judicum præceptis, vel juſſionibus jura naſcuntur. Tom. 9. c. 1154. B.
Judicum omnium tam civilium, quàm militarium, quæ ſint communia. Tom. 10. c. 861. A. & ſeq.
Judicum domeſticis an præbeantur annonæ, & ſalaria de publico, & an communiter referantur in laterculum, & inventarium Principis. T. 10. c. 868. A.
Judicum eſt titulos affigere prædiis in fiſcum redactis. T. 10. c. 887. A.
Judicibus victuales expenſæ debentur. T. 6. c. 970. D.
Judicibus delegatis tempus præſcriptum numeratur a die, quo mandatum acceperint. T. 6. c. 937. D. E.
De judicibus, qui apoſtolorum copiam non faciunt. T. 9. c. 1106. B.
Judicibus certis ne liceat confiſcare ſine juſſu Principis. T. 9. c. 1481. A. B.
Omnibus judicibus pœnas indiſtinctè irrogare non licet, etiamſi pœnæ ſint legitimæ, & receptæ. Ibid. A.
Judicibus pedaneis interdum permiſſum eſt mulctam dicere. T. 10. c. 399. A.
Judicibus datis an ſit jus pignoris capiundi. T. 10. c. 503. D. & c. 514. B.
Judicandi neceſſitatem quænam tollant. T. 5. c. 894. E.
Judicandi munus, munus publicum eſt. T. 7. c. 65. B.
Judicandi poteſtatem habens, judicati exſequutionem an habeat. Ibid. A. B. an ſibi judicare poſsit. Ibid. B.
A judicante vice Prætoris an appellatur Prætor, vel alius, qui majus imperium habet. T. 7. c. 59. A.
Judicare mulctam. Tom. 3. c. 302. C.
Qui judicare non poteſt, judicem non facit. T. 4. c. 879. D.
Judicare publicum munus eſt. T. 7. c. 94. A.
Judicare munus publicum eſt, ſicut & jus dicere. T. 7. c. 91. A.
Judicare, vel jus dicere ſibi nemo debet. T. 7. c. 90. E.
Judicare quis jubere poſsit, ideſt, judicem dare. T. 7. c. 139. A.
Judicare qui jubere poſſint, & qui judicem datum jubeant operam dare. T. 7. c. 68. B.
Qui judicare dicuntur vice ſacrâ. T. 9. c. 1109. D.
Judicare intra certum tempus ſi quis ſit juſſus, id prorogare poterit, ſi etiam accedat judicis conſenſus. T. 10. c. 357. E.
Judicata res tantùm inter præſentes tenet. T. 1. c. 476. D.
Judicata res inter alios aliis non proficit. T. 4. c. 884. C.
Judicata res inter alios quando aliis nocet, & quando non. T. 4. c. 569. B. C. & ſeq.
Judicata res ab Epiſcopis ad effectum perducitur a præſidibus, eorumque apparitoribus. T. 4. c. 838. A.
Judicata res. Vide, Res judicata.
Res judicata non tantum non obeſt alteri, ſed etiam non prodeſt. T. 10. c. 797. A.
Res judicata quænam dicatur. T. 10. c. 1081. B.
Rei judicatæ exceptio. Vide, Exceptio rei judicatæ.
Judicatæ rei an major auctoritas ſit, quàm jurisjurandi. T. 8. c. 155. D.
Judicatam rem quinam magiſtratus faciunt. Tom. 1. c. 475. E. & c. 476. A.
Judicati bona capi, & diſtrahi poſſunt. T. 1. c. 476. D.
Judicati faciendi tempus 30. dies; hodie duo menſes. Tom. 3. c. 86. A.
Judicati actio eſt exſequutio judicati. T. 4. c. 925. A.
Judicati cauſa olim inficiatione creſcebat in duplum. T. 4. c. 1199. B.
Judicati actio quæ ſit. T. 7. c. 1418. E.
Judicati actio ſiquis ſe liti alienæ obtulit, eamque egit ſine mandato, datur in eum, qui defenditur T. 7. c. 162. C.
Judicati actio in condemnatum ex edicto peremptorio an, & cui judici addicatur. T. 7. c. 166. B.
Judicati actio. Vide, Actio judicati.
Ex judicati cauſa pignori non capiuntur annua ſalaria, & ſtipendia militum, & cur. Tom. 9. c. 1093. B.
Judicati cauſâ primùm capiuntur mobilia, tum immobilia, deinde nomina. T. 9. c. 242. B.
Judicati exſequendi ordo legitimus hodie non obſervatur. T. 9. c. 1093. E.
In judicati cauſa ſi pignus captum ſit. T. 9. c. 1222. C. & ſeq.
Judicati, & confeſſi cauſa eadem eſt. T. 9. c. 1081. E.
Judicati actione novatur prior contractus, prior obligatio. T. 9. c. 116. B.
In judicati cauſa quæ res capi poſſunt. T. 9. c. 1093. B.
Judicatis, & confeſſis eadem tempora ad ſolvendum dati. T. 7. c. 156. A.
Pro judicato eſt, quod eſt juratum. T. 6. c. 47. E.
Judicato, & condemnatione, non

judicio fieri novationem. T. 9. c. 115. A. B. C.
Judicato non conſtituuntur duo rei debendi, quia ſententia ſcinditur in perſonas. T. 9. c. 1097. B.
Judicatum litium finis eſt. T. 1. c. 1009. A.
De judicatum ſolvi ſatiſdatione. T. 3. c. 284. C.
Judicatum ſolvi. T. 1. c. 863. C.
Judicatum reſcindit appellatio. T. 1. c. 881. D.
Judicatum quomodo exſequatur officio judicis appellationis. T. 4. c. 838. B.
Judicatum rite exigit præſentiam omnium, ad quos res pertinet. T. 4. c. 882. C.
Judicatum eſt pars juris, ut Rhetores ajunt. T. 4. c. 394. D.
Judicatum ſolvi ſatiſdatio. Vide, Satiſdatio.
Judicatum ſolvi cautio quæ eſt. T. 4. c. 19. B. & eſt tealis. Ibid. B.
Judicatum ſolvi ſtipulatio. Vide, Stipulatio judicatum ſolvi.
Judicatum adverſus fidejuſſorem exſequendum. T. 6. c. 383. B.
Judicatum ſolvi cautio. T. 6. c. 8. C. D. E. Vide, Satiſdatio.
Judicatum ſolvi ſatiſdare debere causâ cognitâ. T. 6. c. 45. E.
Judicatum ſolvi ſatiſdatio. T. 6. c. 325. D.
Judicatum ſolvi ſatiſdatio quando, & a quo præſtari debeat. T. 7. c. 216. C. D.
Judicatum ſolvi cautio a quo non præſtari debeat. Ibid. D.
Judicatum ſolvi quis ſatiſdet. T. 7. c. 164. B.
Judicatum ſolvi quid ſit tres clauſulas habere. T. 8. c. 540. D.
Si judicatum eſſe dicatur a judice non competenti. T. 9. c. 1081. B. & ſeq.
Judicatum inter alios an noceat. T. 10. c. 796. E.
Judicia omnia utrùm ſint, aut eſſe debeant abſolutoria. T. 1. c. 277. D.
Judicia publica capitalia, vel non capitalia. T. 5. c. 291. B.
Judicia omnia hodie an extraordinaria. T. 5. c. 285. E. & c. 286. A.
Judicia publica alia civilia, alia criminalia. T. 1. c. 291 A.
Judicia publica unde nomen habent. Ibid. A.
Judicia publica utrùm alio more hodie inſtituantur, quàm privata. T. 1. c. 290. E.
Judicia privata ſæpe unum judicem habere ſolent. T. 1. c. 756. C.
Judicia civilia eduntur ſine inſcriptione. T. 5. c. 872. B.
Judicia ſtricta. T. 1. c. 1207. A. B.
Judicia contraria. T. 3. c. 220. A.
Judicia extraordinaria quid a privatis diſtent. T. 3. c. 213. C. D.
Judicia ſacra appellationum quæ ſint. T. 2. c. 1068. D.
Judicia extraordinaria eligentes ordinario judicio decidimus. T. 4. c. 284. B.
Omnia judicia ſunt hodie extraordinaria. T. 4. c. 1447. D. E. non tamen ordinaria, ſolemnia, formularia ſunt ſublata. Ibid. E.
Inter judicia bonæ fidei, & ſtricta differentia quæ. T. 4. c. 212. C. ratio diverſitatis quæ eſt. Ibid. C.
Judicia, & contractus in quo differunt. T. 4. c. 106. D.
Judicia aut ſunt generalia, aut ſpecialia; ſpecialia, quibus agitur de ſe ſingulari, de homine, de ſumma certa. T. 4. c. 272. D. generalia ſunt, in quibus venit univerſitas bonorum, ut actio pro ſocio, actio negotiorum geſtorum, actio tutelæ. Ibid. D.
Judicia publica ex legibus veniunt, & quænam iſtæ ſint leges. T. 4. c. 844. B.
Judicia bonæ fidei, & judicia arbitraria in quo differunt. T. 4. c. 318. B.
Judicia bonæ fidei. T. 4. c. 573. C.
Judicia arbitraria. Ibid. C.
Judicia omnia ſunt hodie extraordinaria. T. 4. c. 284. B. & c. 656. C. & T. 7. c. 134. E. & T. 9. c. 1070. E. & T. 10. c. 594. D.
Judicia bonæ fidei. Vide, Bonæ fidei judicia.
Judicia non capitalia quænam ſint. T. 5. c. 205. C.
Judicia centumviralia quænam ſint. T. 5. c. 211. E.
Judicia recuperatoria quæ ſint. Ibid. E.
Judicia capitalia quæ ſint, & quare ſic dicantur. T. 5. c. 205. A. B.
Judicia redduntur in invitum. T. 5. c. 835. C.
Judicia publica, ſub quibus crimen peculatus, vel de vi publica continetur actio, an omnia ſint famoſa. T. 5. c. 387. B.
Judicia, in quibus damni ratio habetur, ad quos pertineant. T. 5. c. 669. E. & c. 670. A.
Judicia a quo tempore facta ſunt extraordinaria. Tom. 5. c. 205. D.
Judicia privata, & publica quando, & quibuſnam ex cauſis commiſceantur. T. 5. c. 575. C. & ſeq.
Judicia pœnalia quænam ſint, & cur dentur. T. 5. c. 83. D. E.
Judicia famoſa quæ ſint, & quæ non ſint. T. 5. c. 1163. D.
Judicia ſummæ exiſtimationis quæ dicuntur. Ibid. D. E.
Judicia redduntur in invitos. T. 6. c. 340. E. & c. 468. C.
Judicia omnia extraordinaria poſita in arbitrio magiſtratus. T. 6. c. 3. D.
Judicia, & contractus in quo differunt in oratione ambigua. T. 6. 340. D. E.
Judicia quæ. T. 6. c. 765. A.
Judicia bonæ fidei generalia, & ſpecialia quæ ſint. Tom. 7. c. 153. E.
Judicia duplicia quæ ſint, & cur ita vocentur. Tom. 7. c. 540. C.
Judicia liberalia quæ ſint, & quando differantur. T. 7. c. 158. E. & c. 159. A.
Judicia, quibus inſunt reciprocæ vindicationes, & reciprocæ præſtationes. T. 7. c. 483. A.
Judicia vocantur diſceptationes; quæ fiunt apud judices, & adſeſſores introductis litigatoribus, aut procuratoribus eorum. T. 7. c. 128. A.
Judicia omnia ſunt abſolutoria, volente actore. Tom. 7. c. 571. A.
Judicia incipiunt a conteſtatione litis, & durant uſque ad ſententiam. T. 7. c. 528. A.
Judicia duplicia, & quadruplicia quid. T. 7. c. 1226. B.
Judicia publica per quaſnam res ordinentur. T. 8. c. 1131. C. D.
Judicia famoſa majora ſunt non famoſis, quæ paria. T. 8. c. 708. C. & c. 815. D.
Judicia majora quæ ſint. T. 8. c. 708. C. & c. 815. D.
Judicia privata quæ dicuntur. T. 9. c. 1457. B.
Judicia centumviralia ſunt judicia de petitione hereditatis. T. 9. c. 579. E. & c. 580. A.
Judicia criminalia olim exercebantur ſolenniter, ritus eorum judiciorum exercendorum non obſervatur. T. 9. c. 1143. B.
Judicia plura cum inter duos concurrunt, & vertuntur, criminale judicium prælertur civili, poſſeſſorium petitorio, major quæſtio minori. Tom. 9. c. 988. E.
Judicia morientium ultima. Vide, Ultima judicia.
Judicia civilia, & extraordinaria multum inter ſe differunt. T. 9. c. 1457. A. B. & ſeq.
Judicia omnia hodie eſſe extraordinaria. T. 9. c. 1142. C. D.
Judicia privata unum plerumque habent judicem multis, & adverſis formulis. T. 9. c. 118. C.
Judicia an ſint diſceptationes judiciorum, vel realium, vel perſonalium. T. 10. c. 164. A.
Judicia appellantur diſceptationes, quæ fiunt apud judices, & aſſeſſores introductis litigatoribus. T. 10. c. 397. C.
Judicia duplicia quæ dicantur. T. 10. c. 414. A.
Judicia ſimplicia quæ ſint, & an poſſint eſſe duplicia. T. 10. c. 414. B. C.
Judicia omnia ſtricta pari jure non cenſentur. T. 10. c. 533. E.
Judicia, & juris diſceptationes in litibus idem ſunt. T. 10. c. 917. A.

Judicia ex quibus conſtent ; T. 10. c. 921. D.
Judiciale jusjurandum. Tom. 9. c. 186. A. Vide, Jusjurandum judiciale.
Judiciale quidnam ſit. T. 10. c. 418. E.
Judiciales ſtipulationes quænam ſint. T. 8. c. 1054. E.
Judicialia teſtimonia. T. 9. c. 281. A. Vide, Teſtimonia litis.
Judicialia acta quæ ſunt. T. 6. c. 847. E.
Judicii initium eſt conteſtatio litis, finis ſententia, ſive jus. T. 1. c. 744. D.
Judicii accepti tempus ſpectari, non delicti. T. 3. c. 275. E.
Judicii exercitionem etiam privato dari. T. 3. c. 455. C.
De judicii mutandi cauſâ alienatione facta. T. 1. c. 743. A.
Judicii mutatio non facit aliam cauſam. T. 6. c. 864. D.
Judicii publici cognitio, quæſtio, exercitio, & exſequutio non eſt juriſdictionis. T. 3. c. 455. C.
Judicii translatio quando fit. T. 1. c. 979. A.
Judicii translatio datur extraneo heredi. T. 4. c. 601. A. B.
Judicii publici exercitio aliud eſt, aliud merum imperium. T. 4. c. 11. C.
In judicii conſtitutione eſt forma quædam, & ſpecies judicii. T. 6. c. 330. E.
Judicii dies differtur morbo ſontico. T. 6. c. 27. C.
Judicii publici exercitium cui permittatur. T. 7. c. 82. D. E.
Judicii finis, & extrema linea eſt exſequutio. T. 7. c. 98. C.
Judicii finis, & extrema linea quæ ſit. Ibid. C.
Judicii liberalis prærogativa quæ. T. 9. c. 988. E. & c. 989. A.
Judicii initium eſt litis conteſtatio non in jus vocatio. T. 9. c. 113. A.
A judicii obſervatione relaxabitur reus. T. 9. c. 143. A.
Judicii finis eſt res judicata. T. 9. c. 113. B. eſt jus. Ibid. B.
Judicii vis plenior eſt, quàm actionis nomen. T. 10. c. 163. E.
Judicii publici cognitio, & exſequutio publica an ſit juriſdictionis. T. 10. c. 862. B.
In judiciis arbitrariis quarum rerum habetur ratio. T. 1. c. 1280. B.
Judiciis privatis dirimendis cur longiora ſint tempora præſtituta, quàm publicis. T. 3. c. 499. D. E.
De judiciis centumviralibus. T. 3. c. 274. D. E.
De judiciis omnibus. T. 1. c. 372. E.
Non omne, quod in judiciis accedere poteſt, arbitrio judicis quoque debebitur, & eſt in obligatione. T. 4. c. 100. D.
In judiciis bonæ fidei officium Judicis eſt latiſſimum, non in arbitrariis. T. 4. c. 318. B.
In judiciis bonæ fidei tacitè ineſt doli exceptio. T. 4. c. 274. B.
In judiciis extraordinariis formulæ non obſervantur. T. 4. c. 1447. C.
In judiciis communibus familiæ erciſcundæ, & communi dividundo ſinguli coheredes quare procuratorem dare teneantur. T. 5. c. 112. E. & c. 113. A.
In judiciis publicis melior eſt conditio ſtatuliberi, quàm ſervi. T. 5. c. 1200. E. in privatis judiciis eodem jure ſunt. Ibid. E.
In judiciis familiæ erciſcundæ, & communi dividundo utraque pars jus actoris, & rei habet. T. 6. c. 342. C.
In judiciis familiæ erciſcundæ, & communi dividundo æſtimari res univerſas. T. 6. c. 485. A.
In judiciis familiæ erciſcundæ qui reus eſt, etiam actor eſt. T. 6. c. 40. E.
In judiciis ſecundùm eum fit interpretatio, qui ambiguè loquitur. T. 6. c. 340. D. in contractibus contra eum, qui ambiguo loquitur. Ibid. D.
In judiciis ſtrictis judicis officium non eſt ſupplere omiſſas allegationes, defenſiones, & exceptiones. T. 6. c. 225. A. B.
In judiciis perſonarum triplex ratio. T. 6. c. 765. A.
Judiciis bonæ fidei pacta in continenti facta an, & quomodo inſint. T. 7. c. 97. D.
A judiciis ſtricti juris bonæ fidei judicia diſtant. T. 8. c. 670. E. & c. 758. D.
De judiciis in ædicto Prætoris quidam ſcriptum putant fuiſſe de vindiciis, ſed malè. Tom. 7. c. 128. C.
De judiciis publicis, & privatis. T. 9. c. 1455. D. E. & ſeq. quid continent. Ibid. c. 1455. E.
De judiciis privatis, quæ ex maleficiis oriuntur. T. 9. c. 1457. B. & ſeq.
In judiciis exercendis hodie non obſervari ſubtilitatem Juriſconſultorum, juriſque formulas, nec priſcum, & ſolennem ordinem legum. T. 9. c. 1142. D.
In judiciis, in quibus de fraude agitur, quid maximè conſiderandum. T. 10. c. 65. B. C.
In judiciis rem conſequi quidnam ſit. T. 10. c. 131. E.
Titulus de judiciis an ſit generalis. T. 10. c. 164. B.
In judiciis bonæ fidei an ſemper ſpectetur tempus rei judicatæ. T. 10. c. 426. B. in ſtrictis an ſemper tempus litis conteſtatæ. Ibid. B.
In judiciis commodati, & pigneratitio venit quidem culpa, ſed non eodem modo in utroque æſtimatur. T. 10. c. 428. D.
In judiciis quoties plures quæſtiones vertuntur, quid agendum. T. 10. c. 921. A.
De judicio Epiſcoporum. T. 3. c. 491. C. D.
Judicio ſiſti cautio eſt perſonalis. T. 4. c. 19. B.
Judicio communi quænam res, & an impenſæ quoque veniant. T. 5. c. 907. A. B.
Judicio de peculio an egiſſe dicatur. T. 5. c. 443. B.
Judicio ſiſti per quæ impediri quis poſſit. T. 5. c. 815. A. B.
Judicio, quod quis forſitan temerè inſtituit, non dum finito, actionem, & cauſam mutare an liceat. T. 5. c. 378. C.
In judicio an inſit exceptio per ſe. T. 5. c. 74. D.
Judicio communi dividundo qui rectè agi poſſit. T. 5. c. 909. E.
De eo, qui judicio ſiſti impediverit. D. 5. c. 860. B.
In judicio comparere qui detrectat, & doli causâ latitat, quanam pœnâ ſit afficiendus. Tom. 5. c. 9. B. C.
Judicio ſe ſiſtere ſiquis nolit, apud quem conteſtatio fieri debeat. T. 5. c. 12. C.
Judicio liberali an aliquod præjudicium accidere poſſit poſt litem conteſtatam. T. 5. c. 686. D.
Judicio contrahi dicitur. T. 6. c. 340. E. & c. 341. A.
Judicio publico ſervus accuſatus. T. 6. c. 8. A.
Judicio tutelæ, communi dividundo, & familiæ erciſcundæ obligatur pupillus, ſi locupletior factus ſit. T. 6. c. 11. C.
Judicio triplici ſuperatus non poteſt ampliùs appellare. T. 5. c. 958. B.
Judicio ſemel accepto, nulla eſt præſcriptio fori. T. 7. c. 137. E.
Judicio abſentis non defenſi bona quo edicto poſſideri jubeantur. T. 7. c. 144. C.
Judicio ſiſti ſiquis aliquem impedierit, quæ actio ſit. T. 7. c. 89. A.
De judicio petitorio. T. 9. c. 1165. A. & ſeq.
De judicio tutelæ. T. 9. c. 590. B. & ſeq.
De judicio poſſeſſorio. T. 9. c. 1165. A. & ſeq.
De contrario judicio tutelæ. T. 9. c. 601. A. & ſeq.
Judicio ſiſti ſtipulatio. Vide, Stipulatio judicio ſiſti.
De judicio tutelæ contrario, quod tutori in pupillum datur finitâ tutelâ. T. 9. c. 601. B.
An judicio civili ſervus convenire; & conveniri poſſit. T. 9. c. 124. C.
In judicio bonæ fidei nimia eſt licentia judicis. T. 9. c. 1251. B. Vide, Bonæ fidei judicia.
In judicio ſtricto nulla, vel arcti admodum eſt licentia judicis. Ibid. B.
Judicio contrahitur. T. 9. c. 115. C.

Judicio non ſit novatio, ſed judicato. Ibid. C.
Judiciorum diviſio,& ſubdiviſio. T. 3. c. 274. D. E.
Judiciorum, quæ ex delictis naſcuntur,differentia. T. 3. c. 213. C. D.
Judiciorum publicorum diviſio. T. 1. c. 291. B.
Judiciorum publicorum leges quæ. T. 4. c. 844. B.
Judiciorum privatorum, aut publicorum pœna ex maleficiis ortorum qualis eſt. Ibid. C.
Judiciorum ſumma, & capitalis diviſio quæ. T. 5. c. 205. A.
Judiciorum initium litis conteſtatio. T. 6. c. 803. C.
Judiciorum mos,ſeu ſtylus quis. T. 9. c. 92. B.
Judiciorum finis eſt jus. T. 10. c. 917. A.
Judiciorum mixtorum quadriga. T. 10. c. 943. C.
Judicium ordinarium ab arbitrio an differat. T. 3. c. 629. B.
Judicium quid. Tom. 2. c. 143. A.
Judicium decemvirale, ſeptemvirale, centumvirale. T. 3. c. 80. D. E.
Judicium centumvirale. Tom. 1. c. 118. D.
Judicium ſtrictum neque bonæ fidei, neque arbitrii clauſulam habet. T. 1. c. 259. B. C.
Judicium poſſeſſorium cum criminali quidquam commune non habet. T. 3. c. 123. D.
Judicium de libertate populare eſſe. Tom. 3. c. 248. E. & c. 249. A.
Judicium ſuſpecti recuſatur per libellum, vel acta. T. 2. c. 1200. C.
Judicium, quod morte non ſolvitur, in heredem tranſit. T. 1. c. 882. E. quod morte ſolvitur, in heredem non tranſit. Ibid. E.
Judicium publicum. Vide, Publicum judicium.
Judicium nullum conſiſtit cum ſervo, & nulla lis. T. 4. c. 882. D. item nulla libertas, nullum teſtamentum. Ibid. E. & c. 883. A.
Judicium viri faciliùs confirmatur, quàm judicium mulieris. T. 4. c. 544. B.
Judicium invitus non patitur,quamdiu eſt in magiſtratu. T. 4. c. 6. E.
Judicium ſtellionatus an publicis judiciis adſcribi poſſit, dubitationis eſt. T. 4. c. 844. B.
Judicium ſtrictum facit bonæ fidei exceptio. T. 4. c. 273. A.
Judicium rerum amotarum ſolvitur, reconciliato matrimonio. T. 4. c. 302. A.
Qui contra judicium defuncti agit, in jure ſemper repellitur exceptione doli mali. Tom. 4. c. 464. C.
Siquis judicium accipit pro debitore, an eum liberet. T. 4. c. 202. B.
Judicium criminale morte rei ſolvitur. T. 4. c. 1026. A.
Judicium ſtrictum bonæ fidei facit doli exceptio. T. 4. c. 273. A.
Judicium accipere aliud eſt, aliud judicem accipere. T. 4. c. 149. E.
Judicium quandoque perducit ad mediocrem pœnam miſeratio ſexus, vel ruſticitatis, vel ætatis. T. 4. c. 503. C.
Judicium de dote bonæ fidei eſt. T. 4. c. 1372. C.
Judicium criminale qui eligit, conſumit civile. Tom. 4. c. 284. A. B.
Judicium patris in datione tutoris confirmatur ſine inquiſitione, judicium matris non niſi ex inquiſitione, T. 4. c. 544. B.
Judicium de calumnia commiſſa in judicio publico non eſt publicum, ſed infamiam irrogat. T. 4. c. 1473. A. an in judicio aliquo publico damnati accuſatores teſtimonium perhibere poſſint.Ibid. B.
Judicium infantis ſuppletur auctoritate tutoris. T. 4. c. 883. A.
In judicium evictionis venit omne id,quod intereſt,atque omnes ſumptus, quibus res evicta melior facta eſt. T. 4. c. 890. D.
Judicium rei uxoriæ eſt bonæ fidei, & judiciis bonæ fidei tacitè ineſt exceptio doli mali. T. 4. c. 999. D.
Judicium tutelæ in tutorem differendum non eſt, & cur. Tom. 4. c. 924. A.B. idem ſtatuendum hic de argentariis. Ibid. A. B. C.
Judicium tutelæ inter matrem, & filium eſſe nequit, negotiorum verò geſtorum judicium poteſt. T. 4. c. 878. E.
Judicium ſtrictum. Vide, Strictum judicium.
Judicium bonæ fidei an præſtationem acceſſionum recipiat. T. 5. c. 265. E.
Judicium publicum an denegetur, ſi priùs civili actione actum ſit. T. 5. c. 755. B.
Judicium de calumniatoribus non eſt publicum, ſed privatum. T. 5. c. 140. E.
Judicium, quod datur adversùs dominum negantem, ſervum eſſe in ſua poteſtate, prætorium eſt, non civile. T. 5. c. 95. E. & c. 96. A.
Judicium ad exhibendum præparatorium eſt vindicationis cujuscumque, præterquam vindicationis ſervitutum. T. 5. c. 376. B.
Judicium, & voluntatem defuncti qui ſequitur,exſequi illam, & adimplere quomodo debeat. T. 5. c. 611. D.
Judicium centumvirale ex quanam cauſa deſcendat. Tom. 5. c. 897. A.
Judicium civile an perſequatur rem, & id, quod patrimonio abeſt. T. 5. c. 574. B.
Judicium criminale an vindictam; & ultionem publicam perſequatur. Ibid. B.
Judicium de ſuis commodis an cuique haberi par ſit. T. 5. c. 671 A.
Judicium nullum eſſe, & nulla lis; quare intelligatur, ubi actoris, & rei partes a ſe invicem diſtinctæ non ſunt. T. 5. c. 119. A.
Judiciom pro alio ſuſcipere quibuſnam ex cauſis recuſare quis poſſit, & an cogi. T. 5. c. 116. D. E.& c. 117. A. ſeq.
Judicium communi dividundo quomodo peragatur. T. 5. c. 909. D. E.& c. 910. A.
Judicium quibuſnam ex cauſis differatur. T. 5. c. 895.B.
Judicium ſocietatis quotuplex ſit, T. 5. c. 482. D. E.
Judicium reddi in invitum. Tom. 5. c. 62. A. B.
Judicium ruſticorum, vel anile quod eſt. T. 5. c. 885. D.
Judicium civile in quo differat a judicio criminali. T. 5. c. 574. B.
Judicium bonæ fidei. Vide, Bonæ fidei judicium.
Judicium centumvirale differtur ob cauſam ſonticam. T. 6. c. 27. B. Vide, Centumvirale judicium.
Judicium furti criminale a civili in quo differat. T. 6. c. 143. C.
Qui ad judicium ſine dolo malo provocat, non videtur moram facere. T. 6. c. 119. D.
Judicium omne per cauſam morbi ſontici, in quem prolapſus eſt alteruter ex litigatoribus, vel judex ipſe,nullius eſt ponderis. T. 6. c. 27. E.
In judicium familiæ erciſcundæ, vel communi dividundo non veniunt fructus percepti, vel ſumptus facti ante ſocietatem hereditariam, vel conventionalem. T. 6. c. 485. D.
Judicium familiæ erciſcundæ. Vide, Familiæ erciſcundæ judicium.
Judicium finium regundorum manet, quamvis ſocii communi dividundo egerint, vel alienaverint fundum. T. 6. c. 42. D.
Judicium finium regundorum. Vide, Finium regundorum judicium.
Judicium petitorium perpetuom jus tribuit, poſſeſſorium non item. T. 6. c. 815. E.
Judicium ordinarium opponitur compromiſſo. T. 6. c. 872. A.
Judicium an de ea controverſia acceptum videatur, quæ ab initio fuit inter partes, an de ea, quæ poſt ſupervenit. T. 7. c. 147. B. C.
Judicium falſæ. Tom. 7. c. 1226. A.
Judicium ordinarium quod eſt, T. 7. c. 129. A.

Judiç

Judicium petitorium. T. 7. c. 314. D. E.
Judicium rei uxoriæ quid. Tom. 7. c. 527. D.
Judicium an mortuo eo, qui judicem dedit, ſolvatur. Tom. 7. c. 61. A. & c. 85. A.
Judicium an ſolvatur morte magiſtratus, qui judicem dedit. T. 7. c. 84. C.
Judicium centumvirale eſt communis appellatio omnium petitionum hereditatis. Tom. 7. c. 170. C.
Judicium civile an præponatur petitioni hereditatis. T. 7. c. 220. D.
Judicium de futura obligatione an accipi poſſit. Tom. 7. c. 147. D.
Judicium defuncti qui impugnare dicantur. Tom. 7. c. 921. E. & c. 1055. B.
Judicium defuncti quovis modo probans an poſſit agere querelâ inofficioſi. T. 7. c. 204. A.
Judicium familiæ erciſcundæ inter quos reddatur. Tom. 7. c. 166. A.
Judicium magiſtratus eſt juriſdictio. T. 7. c. 65. D.
Judicium minoris rei præjudicium eſt majoris. Tom. 7. c. 158. B.
Judicium poſſeſſorium cum criminali nihil habet commune. T. 7. c. 150. B.
Judicium ubi ſemel acceptum eſt, ibi finem accipere debet. T. 7. c. 98. C. & c. 137. D.
In judicium deducitor id tantùm, quod actor petit. T. 7. c. 99. A. B.
In judicium veniſſe an videatur id, quod poſt judicium acceptum accidit. T. 7. c. 147. B.
Judicium minus an poſſit adferre præjudicium majori. T. 7. c. 217. B.
Judicium quadruplex quid. Tom. 7. c. 1226. B.
Judicium finium regundorum manet, quamvis ſocii communi dividundo egerint, vel fundum alienaverint. T. 7. c. 482. D.
Judicium liberale impedit accuſationem criminalem. T. 9. c. 989. A. impedit petitionem hereditatis. Ibid. C.
Judicium accipere, & judicem accipere non eſt idem. T. 9. c. 113. B.
Judicium civile non eſt inter ſervos, & liberos, nec ex contractu, nec ex maleficio. Tnm. 9. c. 123. A.
Judicium non eſt cum ſervo. Ibid. A.
Judicium non eſt ſine actore, reo, & teſtibus. Ibid. A.
Judicium pluribus modis dicitur. T. 9. c. 112. A.
Judicium eſt de præterito, non de futuro. Ibid. B. nonnunquam etiam de futuro judicium conſtituitur. Ibid. B.
Judicium privatum facit præjudicium publico. Tom. 9. c. 1456. A.
Judicium accipere non poteſt furioſus, nec prodigus. T. 9. c. 193. A.
Judicium dictare. T. 9. c. 1. C.
Judicium de moribus ſublatum. T. 9. c. 536. D.
Judicium non accipitur pro ſententia, ſive pronuntiatione ejus, quod in diſceptationem venit. Tom. 9. c. 112. B.
Judicium tutelæ eſt bonæ fidei. T. 9. c. 590. B.
Judicium generale eſt actio tutelæ. T. 9. c. 117. D.
In judicium vocare quid. Tom. 9. c. 20. B.
Judicium extraordinarium. T. 9. c. 729. C.
Judicium criminale convenit omnibus. T. 9. c. 124. D.
Judicium ex quibus perſonis conſtat. T. 9. c. 147. E.
Judicium redditur in invitum. T. 9. c. 1227. C.
Judicium ordinarium an ſit propriè arbitrorum compromiſſariorum. T. 10. c. 395. D.
Judicium conſtat ex judicibus, aſſeſſoribus, advocatis, litigatoribus, & procuratoribus uſque ad ſententiam. T. 10. c. 397. C.
Judicium pro ſocio an pertineat ad rerum communium diviſionem. T. 10. c. 413. E.
Judicium animi ſi abſit, abeſt naturalis obligatio. T. 10. c. 423. E. & c. 424. A.
Judicium quod differtur, ampliari debet. T. 10. c. 514. E.
Judicium ſæpe ſumitur pro foro. T. 10. c. 620. C.
Judicium, quod differtur. ampliari dicitur. T. 10. c. 708. B.
Judicium voluntarium agere quid ſit. T. 10. c. 888. E.
Judicium publicum quibus ineſt, iis eſt jus mulctæ dicendæ. T. 10. c. 853. B. C.
Judicium reſcindens, & judicium reſciſſorium an ſint idem, vel diverſa. T. 10. c. 933. C.
Judicium, & judicem accipere, in quo differant. Tom. 10. c. 1088. C.
Jugatio aliud, aliud jugeratio. T. 2. c. 696. D.
Jugerum quid ſit, & quantum terræ ſpatium contineat. Tom. 2. c. 1196. C.
Julia lex. Vide; Lex Julia, & Papia.
Julia lex miſcella. T. 9. c. 834. B. & ſeq.
Leges Julia, & Papia an duæ ſint leges. T. 10. c. 4. E.
Actio, de qua agitur in lege Julia ſoluto matrimonio, quænam ſit. T. 10. c. 218. C.
Lex Julia judiciorum quid contineat. T. 10. c. 398. A.
Juliæ leges quid faciant. Tom. 8. c. 1131. D. E. & c. 1132. C. D.
Juliani a Celſo diſſenſio. Tom. 3. c. 215. B.
Juliano egregium factum, quod edictum perpetuum in ordinem redegit, tribuitur. T. 5. c. 95. D.
A Juliano edictum novum emendatum fuit auctoritate Imperatoris, & Senatus. T. 8. c. 168. C.
Julianus παραβάτης ex monacho factus eſt clericus. T. 2. c. 1037. E.
Julianus juriſconſultus quo tempore vixit. T. 6. c. 1. B. eo auctore ex Senatuſconſulto edictum perpetuum ordinavit, titulíſque diſtinxit. Ibid. B.
Julianus notarus. T. 6. c. 36. B. C.
Julianus ubi tractat de his, quæ pro non ſcriptis habentur. Tom. 7. c. 1070. B.
Julianus librum ſingularem ſcripſit de ambiguitatibus. T. 7. c. 1459. E.
Julianus anteceſſor, auctor laudatus ab auctore hujus operis Novellas Juſtiniani latinè, & breviter expoſuit. T. 9. c. 473. D.
Julianus, & Celſus diſcordant inter ſe. T. 9. c. 228. D.
Julius Scaliger notatus. T. 9. c. 1092. A.
Jumenta plura agens, quàm oporteat, an ſervitutem amittat. Tom. 7. c. 468. C.
Jumenta dorſo domantur. Tom. 8. c. 553. D.
Jumenta pars fundorum ſunt. T. 9. c. 510. E.
Jumenta ſunt ea, quæ dorſo domantur. T. 10. c. 760. D. & c. 1126. B.
Jumentis legatis quid intelligatur legatum. T. 8. c. 553. D.
Jumentorum appellatione quæ contineantur. T. 1. c. 436. D.
Jumentorum appellatione quænam animalia contineantur, quænam non. T. 8. c. 943. A.
Jumentum agere non poteſt. T. 1. c. 76. B.
Juncta ædibus ne legari poſſint, cautum fuit, & cur. T. 4. c. 1330. E. & c. 1331. A.
Quod eſt junctum, a majori ſolet nomen accipere. T. 10. c. 386. A.
Juniores qui, & caligati. T. 2. c. 972. B. C.
Juninres Eccleſiæ non poſſunt a laicis judicari. T. 6. c. 782. B. C.
Jupiter cur a Græcis dicitur Οὔριος. T. 3. c. 38. E.
Jura naturalia an civilis ratio perimere poſſit. T. 1. c. 154. D.
Jura prædiorum ruſticorum. T. 1. c. 76. A.
Jura communia ad ſimilia produci, ſingularia non item. Tom. 1. c. 1463. E.
Jura fiſcalia, ſive regalia. Tom. 2. c. 1325. C.

Jura

Jura prædiorum urbanorum, & ruſticorum incorporalia. Tom. 1. c. 76. A.

Jura patronatus quæ. T. 4. c. 319. C.

Jura ſtatuliberòrum per heredem duriora fieri non poſſunt. T. 4. c. 53. A. B. hoc idem dicitur de ſervo, cui relicta eſt fideicommiſſaria libertas ſub conditione, Ibid. B.

Jura ſanguinis nullo jure civili dirimi poſſunt. T. 4. c. 1418. E.

Jura omnia poſtliminio recuperari ſolent. T. 4. c. 855. A.

Jura publica, jura civilia non intervertuntur minimâ capitis deminutione. T. 5. c. 160. E. & c. 161. A.

Jura incorporalia diviſionem non recipiunt. T. 5. c. 303. A.

Corpora tantùm diviſionem recipiunt. Ibid. A.

Jura antiqua a Triboniano omiſſa ſi exſtarent, in uſum hodie pleraque revocari poſſent. T. 5. c. 784. C.

Jura, & jura prædiorum quomodo differant. T. 5. c. 252. C.

Jura in contrahentibus curioſitatem requirunt. T. 5. c. 552. C.

Jura prædiorum, & res incorporales nec uſucapionem, nec poſſeſſionem recipiunt. T. 5. c. 733. D.

Jura propria, & ſingularia quædam conſtituta ſunt contra rationem juris. T. 6. c. 182. A.

Jura non uſucapiuntur, quia ſunt individua. T. 6. c. 28. C.

Jura nullo in loco ſunt, in loco corpora mobilia ſunt. T. 6. c. 572. D.

Jura hereditatum, & tutelarum propria ſunt civium Romanorum. T. 6. c. 549. C.

Inter jura ſervitutum prædiorum quæ numerantur. T. 7. c. 381. B.

Jura perſonarum, & hominum quomodo, & quibus in rebus competant. T. 7. c. 380. C.

Jura incorporalia tradi non poſſe, ſed in eis cautionem, & ceſſionem vice traditionis, & poſſeſſionis vacuæ eſſe. T. 7. c. 739. A.

Jura prædiorum ſunt conditinnes, & quantitates prædiorum. Tom. 7. c. 381. B.

Jura prædiorum, & ſervitutes multùm diſtant. Ibid. B.

Jura prædiorum omnia non eſſe ſervitutes. Ibid. B.

Jura adoptionis finiuntur emancipatione, jura naturalia non item. T. 8. c. 167. E.

Jura ſanguinis quæ dicantur. T. 8. c. 653. B. & c. 746. A.

Jura ſanguinis jure civili non poſſe dirimi, quid ſit. Tom. 8. c. 190. C.

Jura ſanguinis emancipatinne non tolluntur, T. 8. c. 745. B. nullo juro civili dirimi poſſunt. Ibid. c. 653. C. & c. 746. A.

Jura ſanguinis an corrumpantur per jus civile. T. 8. c. 746. D.

Jura nova ſemper reſtrictiùs accipiuntur. T. 9. c. 1262. B.

Jura paulatim creſcunt, & ampliantur. T. 9. c. 924. B.

Jura naſcuntur ex reſcriptis Principis, & præceptis Judicum. T. 9. c. 1154. B.

Jura non noverunt id, quod intereſt, niſi ex juſta, & legitima cauſa. T. 10. c. 750. B.

Quænam jura diviſionem non patiuntur. T. 10. c. 808. D.

Jura non ſunt minutatim, & ſigillatim abroganda. T. 10. c. 1076. A.

Jurabant olim litigatores, Tom. 2. c. 1147. D.

Jurandi mos apud Francos, & Saxones ſuper arma. T. 2. c. 1193. C.

De jurando in litem. T. 9. c. 595. E. & ſeq.

Jurans uſumfructum ſuum eſſe, an cautionem uſufructuariam præſtare teneatur. T. 5. c. 227. C.

Juramento ad Sancta Evangelia præſtito. T. 2. c. 1356. D.

Cujus juramento ſtetur in quæſtione feudi, T. 2. c. 1293. E.

De juramento fidelitatis, & qualiter vaſſallus domino juret. Tom. 2. c. 1240. A.

Juramento quid referri poſſit, vel non. T. 5. c. 570. A. & ſeq.

Juramento promiſſum ſub conditione improbum eſt. T. 7. c. 949. B. C.

Juramentum furi, aut ei, qui divortii cauſâ res amovit, delatum cur referri non poſſit. Tom. 5. c. 570. B.

Juramentum calumniæ an remitti poſſit in actione de edondo, patri, vel patrono contra liberos, vel libertos ſuos, qui argentariam fecerunt. T. 5. c. 44. D.

Juramentum non referens, vel non jurans, manifeſtæ turpitudinis, & confeſſionis arguitur, Tom. 5. c. 570. C.

Juramentum calumniæ quando præſtandum. T. 6. c. 803. C.

Juramentum calumniæ locum habet in civili, non in crimioali cauſa. T. 6. c. 804. C.

Juramentum calumniæ quis introduxerit. T. 7. c. 141. A.

Juramentum duplex quando, cur, & in quibus cauſis actor, & reus præſtet, Ibid. A.

Jurantibus duobus, uter pejerare dicatur, priorne, an poſterior. T. 5. c. 225. A. B.

Jurare ex animi ſui ſententia. T. 3. c. 13. B.

Jurare ſcientem oportet ſciente animo ſuo. T. 1. c. 382. C.

Jurare corporaliter quid. Tom. 2. c. 1098. D. E.

Jurare perperam eſt pejerare. T. 4. c. 329. A.

Jurare liquidò. T. 3. c. 134. A.

Jurare in litem quid ſit. Tom. 5. c. 570. E.

Jurare per caput ſuum, aut liberorum ſuorum frequens olim erat, T. 5. c. 214. B.

Jurare non cogitur procurator, vel defenſor, & cur. T. 6. c. 52. E. & c. 53. B.

Jurare non coguntur ii omnes, qui negotium ignorant. Ibid. C.

Jurare in litem quid ſit. T. 7. c. 459. C.

Jurare nemo cogitur invitus. T. 7. c. 949. B.

Jurare de calumnia. T. 9. c. 291. C.

Jurare liquidò quiſque debet. T. 9. c. 185. B.

Jurare in litem neceſſe eſt in interdicto unde vi, deficientibus actori probatiooibus. T. 9. c. 1169. D.

Jurare per Deum. T. 9. c. 185. C. & c. 188. A.

Jurare per Principis ſalutem. T. 9. c. 185. C. & c. 188. A.

Jurat dominus de ſuo facto præciſè. T. 2. c. 1285. B.

Jurat vaſſallus, domino non probante. T. 2. c. 1287. B.

Jurat ſemper vaſſallus ſine mentione conſcientiæ. T. 2. c. 1286. B.

Jurat utraque pars initio litis, ſe non calumniandi animo litem inſtruere. T. 9. c. 198. B.

Jurato uni an fides habeatur. T. 7. c. 1424. E.

Juratoria cautio judicio ſiſti, hodie ex noviſſimis conſtituta obtinet. T. 5. c. 94. A.

Juratoria cautio. T. 9. c. 189. E.

Juratoriæ cautioni qui non patet, jus ſuum amittit. Ibid. E.

De juratoribus novella conſtitutio. T. 2. c. 1116. E.

Quod juratum eſt, perinde habetur atque ſi judicatum eſſet. T. 6. c. 47. E.

Si juratum ſit ſine præcedenti taxatinne, judex poterit jusjurandum moderare. T. 10. c. 698. A.

Juratur in litem non eodem modo in actionibus ſtrictis, quo in actinne ex ſtipulatu, vel in actione ex teſtamento. T. 5. c. 381. B.

Juratus actor ſuo arbitratu modum ſumptuum edicit. T. 2. c. 1067. C.

Jurgant inter ſe vicini, non litigant. T. 7. c. 471. D.

Jurgia fori rabioſa impii vendunt advocati. T. 1. c. 668. E.

Jurgioſa certamina caninæ contentionis. T. 3. c. 114. A.

Jurgium eſt mitius verbum, quàm verbum litis. T. 4. c. 899. C.

Inter jurgium, & divortium quæ eſt differentia. T. 4. c. 979. E.

Jurgium, vel frivuſculum a tribulo apud Ulpianum, unde frivolum per diminutionem fit frivuſculum. Tom. 4. c. c. 994. B. Hinc frivolaria rixa, frivolaria noxia. Ibid. B. verba Auſonii, Petronii, & Donati quæ. Ibid. B.

Jurgium, frivuſculom, frivolarium diſſidium, & noxia divortium non efficit. T. 5. c. 556. D.

Jurgium potiùs eſt, quàm lis in actionibus finium regundorum, fami-

familiæ erciſcundæ, & communi dividundo. T. 7. c. 471. D.
In jure nomina ſunt alia naturalia, alia civilia. T. 1. c. 1456. B.
In jure ſi quid vel tantillum mutes, deterius facies. Tom. 1. c. 1034. B.
De jure reipublicæ. T. 2. c. 816. C.
Qui jure communi utitur, is non videtur decipi. T. 4. c. 962. C.
Jure mariti an libertus poſſit patronum accuſare. T. 4. c. 818. D.
Jure prætorio an dominus in ſolidum teneatur inſtitoriâ actione ex contractu ſervi inſtitoris. T. 4. c. 933. E.
Jure ſuo uti nemo invitus cogitur, T. 4. c. 22. D.
Jure magiſtratus quæ competunt. Vide, Magiſtratus.
Jure civili nulla cognatio eſt inter ſerviles perſonas. T. 5. c. 547. D.
Jure ſingulari receptum eſt in rebus peculiatibus, ut ignoranti domino procedat uſucapio. Tom. 5. c. 742. E.
Jure prætorio de pignore ex pacto tantùm naſcitur actio. Tom. 5. c. 424. B.
Jura civili quæ res, & quomodo adquirantur. T. 5. c. 695. D. & ſeqq.
Jure naturali omnes homines æquales ſunt. T. 5. c. 548. B.
Jure mariti ſponſa non minus, quàm nupta accuſari poteſt. Tom. 5. c. 1169. B.
Jure fideicommiſſi proprietatem uſusfructus non adquiri, ſed poſſeſſionem tantùm. Tom. 6. c. 35. C.
Qui de Jure quærunt, eunt ad juris conſultos. T. 6. c. 195. E.
De jure ſuperficiario. T. 6. c. 233. D. E.
Jure novo, ex conſtitutione Juſtiniani de rei uxoriæ actione, retentiones dotium ſublatæ ſunt. T. 6. c. 613. B.
De jure accreſcendi. T. 7. c. 1121. A. B. inter quos jus accreſcendi verſatur. Ibid. C.
In jure ceſſionem fieri quid ſit, T. 7. c. 6. D.
Ex jure gentium multa introducta enumerantur. T. 7. c. 21. A. & ſeqq.
Jure gentium introducta bella, T. 7. c. 28. B.
Jure gentium eſſe diſcretas gentes, & regna condita. T. 7. c. 30. E.
De jure gentium. T. 7. c. 15. C.
De jure naturæ. T. 7. c. 13. A. & ſeq.
De jure aureorum annulorum libertis a Principe dato. T. 7. c. 124. A.
Jure civili omnia eſſe Regis, T. 7. c. 34. B.
De jure civili. T. 7. c. 38. C. D. & ſeq.
Jure civili debitor eſſe non deſinit, qui exceptionem nactus eſt, jure tamen naturali deſinit eſſe debitor. T. 8. c. 693. B. & c. 790. A.
Jure civili non omnes cognati admittuntur ad ſucceſſionem. T. 8. c. 746. C.
Jure civili an ſervus obligetur. T. 8. c. 768. A. B.
Jure mariti, vel jure patris accuſantur adultera, & adulter. T. 9. c. 1408. C. & ſeq.
In jure nulli ſunt termini univerſales. T. 9. c. 476. D.
De jure liberorum. T. 9. c. 1361. B. C.
De jure dominii impetrando. T. 9. c. 1238. B. & ſeq.
De jure patronatus. T. 9. c. 635. D. E. & ſeq.
In jure ſunt ut plurimum multa gloſſemata formulis intermixta. T. 10. c. 90. C.
De jure ſuo ignorat, qui in facto errat. T. 10. c. 468. C.
Jure quid eſſe aliud eſt, aliud quid ex conſtitutionibus. T. 10. c. 1087. D.
Ex jurejurando actio non eſt. T. 2. c. 189. B.
Jurejurando actoris litem finiri. T. 2. c. 1225. A.
Jurejurando lis pecuniaria deciditur, lis criminalis non item. T. 1. c. 381. C. D.
De jurejurando dilationis, & jurejurando calumniæ. T. 2. c. 1097. C.
Ex jurejurando an naſcatur actio inter cives Romanos, niſi ſit legitimum. T. 3. c. 640. A.
Jurejurando actoris interdum non creditor, ſed a judice res in judicium deducta æſtimatur, & taxatur. T. 5. c. 148. D.
Jurejurando quod ſemel deciſum fuit ex conventione litigantium, ab eo appellari non poteſt. T. 5. c. 213. D.
Jurejurando plus tribuitur, quàm rei judicatæ. T. 5. c. 213. E.
Jurejurando in litem non punitur culpa rei, ſed dolus tantùm, & contumacia in judiciis arbitrariis, & bonæ fidei. T. 5. c. 149. C.
Ex jurejurando non naſcitur obligatio civilis, T. 5. c. 1112. E.
Jurejurando a judice delato, cauſa ſententia judicis deciſâ, regulariter ex integro agi non poteſt. T. 6. c. 500. A. multum intereſt a Judice, an ab adverſario deferatur: hoc tranſactionis ſpeciem habet, illud non item. Ibid. A.
Ex jurejurando actio. Vide, Actio.
De jurejurando in litem, quod in arbitrio tutelæ defertur adoleſcenti, vel curatori volenti, non invito. T. 9. c. 595. E.
Ex jurejurando ſæpe datur actio utilis. T. 9. c. 195. B.
Ex jurejurando pactum veſtiri. T. 9. c. 76. C.
Ex jurejurando eſt obligatio, ſicut ex pacto. T. 9. c. 75. C.
Jurejurando an pactum veſtiatur. Ibid. A.
Jurejurando judiciali decidi litem inopiâ probationum. T. 9. c. 190. A.
De jurejurando judiciali, quod litis æſtimandæ gratiâ datur. T. 9. c. 185. A. & ſeq.
Jurejurando finita lis prætextu perjurii an retractari poſſit. T. 9. c. 186. C.
Jurejurando tollitur obligatio naturalis. T. 9. c. 192. D. tollitur etiam obligatio civilis ipſo jure. Ibid. D.
De jurejurando actoris. T. 9. c. 195. A.
De jurejurando judicum, antequam judicent. T. 9. c. 144. A. & ſeq.
De jurejurando advocatorum. T. 9. c. 144. A. & ſeq.
Jurejurando æquè liberatur reus, ac ſolutione. T. 10. c. 419. E.
Ex jurejurando in judicio debito, & præſtito eſt actio propria. T. 10. c. 427. C.
Ex jurejurando an ſit actio. T. 10. c. 950. D. in abſentem qui pronunciat, nihil agit. Ibid. D.
Jure æquabili non ſemper utimur. T. 10. c. 993. D.
Jurejurando judiciali dirimitur lis inopiâ probationum. T. 10. c. 625. B.
Ex jurejurando judiciali datur actio, vel exceptio judicati directa. T. 10. c. 625. E.
Qualiter juret dominus, aut vaſſallus, cum ei defenſio datur. T. 2. c. 1303. C.
Juri reddendo quotannis vacabat Marcus Philippus exemplo Auguſti, & Tiberii, aliorumque imperatorum. T. 4. c. 489. E.
Juri deductionis quando locus ſit. T. 5. c. 779. C.
Juri publico, ſeu fiſcali quando locus ſit. T. 5. c. 125. D.
Juri publico contraria an poſſint poſtulari a Principe. T. 10. c. 837. D.
Juridici officium. T. 1. c. 732. D.
De juridico Alexandriæ plura. T. 10. c. 872. E.
Juris tres partes apud Ciceronem in Topica. T. 1. c. 915. B. & c. 916. A.
Juris omnes partes hominum causâ conſtitutæ. T. 1. c. 726. B.
Juris nomina quæ. T. 1. c. 75. D.
Juris nomen quid complectitur. T. 2. c. 53. C.
Juris origo qualisnam ſit. T. 1. c. 12. C.
Juris diviſio quænam detur a Juriſconſultis. T. 1. c. 8. E.
Juris civilis alia diviſio. T. 3. 401. E.
Juris antiqui, & novi differentia. T. 3. c. 232. D.
Juris antiqui regulæ diverſæ, & jus antiquum quale ſit. T. 1. c. 889. B.
Juris civilis ex Cicerone definitio. T. 1. c. 915. B.
Juris libri quo tempore ſcripti. T. 1. c. 3. C. D.

Juris poſitiones . T. 1. c. 7. C.
Juris auctores, conditores . T. 1. c. 724. B.
Juris tres partes a Cicerone notatæ. T. 1. c. 915. B. & c. 916. A.
Juris ignorantia non excuſat . T. 2. c. 53. C.
Sui juris qui ſint . T. 1. c. 310. E.
Juris nomine quæ veniant . T. 1. c. 95. D.
Juris civilis ſacra etiam Judæi admirantur, & colunt . T. 3. c. 228. B.
Juris capita ponenda ſunt . T. 1. c. 721. B.
Juris error neque lucro adficit, neque damno liberat . T. 3. c. 137. D.
Juris, & facti ignorantia. Ibid. C. D.
Juris ignorantia mulieri parcitur . T. 3. c. 420. D. E.
Juris præcepta. T. 1. c. 7. B.
Juris duæ poſitiones. Ibid. B.
Juris ignorantia militibus, & minoribus prodeſt . T. 3. c. 138. A.
Juris ignorantiam in damnis non nocere. T. 3. c. 137. D.
Juris ſucceſſor quis dicatur . T. 3. c. 337. C.
Sui juris fit quis aut emancipatione, aut patris morte . Tom. 1. c. 316. D. E.
Juris ſtudioſis ſalaria petentibus extra ordinem jus dici . Tom. 3. c. 182. A.
De juris quibuſdam regulis . T. 3. c. 444. C. D.
Juris auctores ſuas rationes ſæpe adſtringere ſolent . T. 4. c. 505. A.
Juris auctoritas an ſit in judicis poteſtate . T. 4. c. 849. C.
Juris civilis aſperitatem corrigit Prætor ; & quod deeſt, implet. T. 4. c. 1450. C.
Juris ignorantia . Vide, Ignorantia juris .
Juris error. Vide, Error juris .
Juris civilis mater eſt utilitas publica. T. 4. c. 1450. B.
Juris ænigmata. Vide, Ænigmata .
Juris Civilis, & Prætorii definitio . T. 4. c. 1450. B.
Plus juris in alium transferre nemo poteſt , quàm ipſe habet . T. 4. c. 7. D.
Juris gentium ſcientiam omnes homines præſtare debere . T. 4. c. 813. C.
Juris ignorantia non prodeſt adquirere volentibus , ſuum verò petentibus non nocet. T. 4. c. 502. D.
Juris civilis , & juris prætorii differentia quæ . T. 4. c. 1033. C.
Juris poſſeſſor eſt omnis debitor. T. 4. c. 121. D.
Juris ordo non obſervatur in judiciis extraordinariis . Tom. 4. c. 1447. C.
Juris pars eſt judicatum . T. 4. c. 394. D.
Juris naturalis ignorantia neminem excuſat. T. 4. c. 1495. D.
Juris ordinarii res , quæ ad magiſtratum pertinent , ſeparantur a rebus, quæ ſunt Principis . T. 4. c. 831. A.
Juris ſucceſſor . Vide, Succeſſor juris .
Juris communio, quæ ſeparatim intelligi poteſt. T. 4. c. 881. B.
Juris neceſſitas eſt obligatio . T. 4. c. 100. D. & c. 717. E.
Juris neceſſitas. Vide, Neceſſitas juris .
Juris error nec fœminis in compendiis prodeſt. T. 4. c. 1430. E. in lucris error juris non prodeſt . Ibid. c. 1431. B.
Juris ignorantia ſuum petentibus non nocet . T. 4. c. 1305. A. juris error in compendiis nocet, non in damnis rei ſuæ. Ibid. D.
Juris prætorii tres ſunt virtutes, adjuvare jus civile , ſupplere , & corrigere. T. 4. c. 1450. B.
Juris ſtudioſi , & juriſconſulti idem eſt, ſicut ἱερὸν , & φιλόσοφον idem eſt. T. 4. c. 972. D.
Juris conditores omnes ſunt imbuti a Stoicis. T. 5. c. 393. E.
Juris naturalis ne ruſtici quidem ignari ſunt. T. 5. c. 89. D.
Juris rationi quod contrarium eſt , non producendum ad conſequentias, quomodo accipiendum. T. 5. c. 697. B.
Juris contra rationem introductum ad conſequentias non trahendum. Ibid. B. quàm reſtrictè ſit hoc accipiendum. Ibid. B.
Juris civilis æquitas quando confligere dicatur . T. 5. c. 1039. C.
Juris civilis , vel prætorii ignorantia nocet . T. 5. c. 628. D.
Juris , & legum ſcientiam præſtare debet adſeſſor . Tom. 5. c. 34. E.
Quod juris eſt in toto, ſive univerſo, idem plerumque juris eſt in parte. T. 5. c. 1180. B.
Juris fictiones . Vide , Fictiones juris .
Juris quæ ſunt, non ſunt facti. T. 6. c. 259. B.
Juris neceſſitas. T. 6. c. 3. E.
Juris cauſa , & voluntatis non mutatur ordine ſcripturæ . T. 6. c. 279. A. B.
Juris ordinarii ſunt legata . T. 6. c. 583. C.
Juris plus heredi nemo relinquere poteſt , quàm ipſe habuit . T. 7. c. 109. C.
Juris error non dat condictionem indebiti . T. 7. c. 895. D.
Juris quæ ſunt, an alii mandari poſſint . T. 7. c. 72. C. D.
Juris ſcientiam an omnes habere debeant . T. 7. c. 887. C.
Juris ſui ignari quæ perſonæ cenſeantur. T. 7. c. 878. A.
Juris dicundi poteſtatem habens an rei judicatæ exſequutionem habeat. T. 7. c. 65. A.
Juris dicundi officium quatenus in legatum Proconſulis tranſeat. T. 7. c. 55. B.
Juris ignorantia an proſit fœminis, & ruſticis. T. 7. c. 892. A.
Juris ignorantia nunquam damni cauſa eſt . T. 7. c. 891. E.
Juris ignorantia an, quos, & de quibus excuſet. T. 7. c. 893. C.
Juris ignorantia an excuſet minores 25. annis. Ibid. C.
Juris ignorantia an pariat condictionem indebiti. Tom. 7. c. 895. D.
Juris nomen unde deductum. T. 7. c. 2. B. & ſeq.
Juris duas eſſe poſitiones, publicum, & privatum. T. 7. c. 15. B.
Juris civilis definitio. T. 7. c. 18. A. & c. 36. E. & c. 38. C. D.
Juris civilis partes quæ . Tom. 7. c. 38. C. & ſeq.
Juris ignorantia neminem excuſat . T. 7. e. c. 374. E.
Juris naturalis ignorantia neminem excuſat . T. 7. c. 10. D.
Juris ſententiæ paulatim creſcunt . T. 7. c. 672. C.
Juris diviſio in ſignificationes ponitur , & eſt multiplex . T. 7. c. 15. C.
Juris diviſio in ſpecies ponitur. Ibid. C.
Juris civilis origo . T. 8. c. 894. A.
Juris præcepta quænam ſint . T. 8. c. 891. D.
Juris definitio nulla eſt perpetua. T. 8. c. 738. C. regula eum periculo enuntiatur. Ibid. D.
Ex juris regula qualia argumenta deducantur . T. 8. c. 739. A.
Juris quæſtiones aut generaliter, aut ſpecialiter tractantur. T. 8. c. 55. B.
Juris ignorantia an detrimento ſit ei, cui facile eſt conſulere peritiores. T. 8. c. 14. D.
Juris auctores propenſiores eſſe in reum, quàm in actorem; in debitorem, quàm in creditorem; in liberationem, quàm in obligationem. T. 8. c. 383. A.
Juris ignorantia , & juris ſcientia quando exigitur , & quando non exigitur . T. 8. c. 234. B. & ſeq.
Juris regulæ conſtituuntur ex iis, quæ ſæpe fiunt. T. 9. c. 1431. C.
Juris gentium error neminem excuſat , ſi inceſtum commiſerit. T. 9. c. 447. D. juris civilis error excuſat. Ibid. D.
Juris ſcripti vis eſt in mente ſcriptoris , non literis . T. 9. c. 156. A.
Juris patronatus partes . Tom. 9. c. 615. D.
Quæ juris ſunt , & facti , & vetus differentia inter ea. T. 9. c. 1267. D.
Plus juris nemo poteſt in alium transferre , quàm ipſe habet . T. 9. c. 478. D.
Juris pleræque voces, quæ quod ſint malè ab interpretibus acceptæ , accipiuntur & malè a foro. T. 9. c. 284. E.
Juris tres partes facit Cicero . T. 9. c. 125. A.
Juris remediis non debemus abuti

Digitized by Google

ad injuriam. T. 9. c. 1154. B.
Juris retentio quæ. T. 9. c. 219. C.
Certiſſima juris principia eodem verbo poſſe concipiuntur. T. 10. c. 86. E.
Juris paratitlici ſectatores quinam ſint. T. 10. c. 105. E.
Juris ignorantia quibus caſibus fœminis, & ruſticis proſit, ne in damnum incidant. T. 10. c. 469. C. Vide, Ignorantia.
Juris gentium ignorantia neminem excuſat. T. 10. c. 469. E.
Juris agnationis, & juris cognationis variæ appellationes. T. 10. c. 778. D. E.
Juris novi condendi ordo præſcriptus a Juſtiniano. Tom. 10. c. 835. D. E.
Juris totius partes coarctatæ. Ibid. E.
Juris nomen quid complectatur. T. 10. c. 836. C.
Juris ignorantia an excuſet. Ibid. C.
Juris ignorantia neminem lucro afficit, aut præmiu, ſed non afficit etiam damno. Ibid. E.
Juriſconſulti omnes res revocant ad duodecim partes. T. 1. c. 1094. C.
Juriſconſulti a Stoicis imbuti, qui in ducendis nominum originibus nimis ſunt inepti. Tom. 3. c. 324. D.
Juriſconſulti eſt ſecundùm judicium verborum ſignificationem accipere, augere, & producere. T. 4. c. 1170. D. E.
Juriſconſulti, & juris ſtudioſi idem eſt. T. 4. c. 972. D.
Juriſconſulti eſt augere ſignificationem verborum pro loco, & tempore. T. 4. c. 532. A.
Juriſconſulti non ſpectant ea, quæ rarò eveniunt. T. 4. c. 405. C.
Juriſconſulti, commutare nos eaſdem res per ſolutionem ejuſdem generis in mutuo, ſtatuunt, non ejuſdem ſpeciei. T. 5. c. 394. B.
Juriſconſulti imitantur Stoicos, qui placebant ſibi non in quærendis notationibus nominum veris, ſed ſcitis tantùm, atque concinnis. T. 5. c. 397. D.
Juriſconſulti ſubſtantiam fabricandi materiam appellant. T. 5. c. 39# E.
Juriſconſulti noſtri non ſunt diligentes in perſcrutandis conſtitutionum juris rationibus, quas a majoribus per manus acceperunt. T. 6. c. 379. D.
Juriſconſulti quid ſumpſerunt ex Stoicis. T. 7. c. 607. C.
Juriſconſulti imbuti a Stoicis in deducendis nominum originibus. T. 7. c. 625. D.
Juriſconſulti, qui dictant formulas ſtipulationis, dicuntur nodoſi, & catenas addere. T. 7. c. 1203. B.
Juriſconſulti imitantur Stoicos, dum exquirunt origines nominum. T. 7. c. 2. B.
Juriſconſulti quinam propriè ſint appellati. T. 8. c. 893. E.
Juriſconſulti verborum ſignificationem augere ſolent. T. 8. c. 69. B.
Juriſconſulti ſunt peritiores verborum, quàm Grammatici. T. 8. c. 581. D.
Juriſconſulti adhibentur in lite ordinanda. T. 9. c. 982. E.
Juriſconſulti nodoſi dicuntur, & cur. T. 9. c. 492. B.
Juriſconſulti multi amici Imperatorum dicuntur. T. 10. c. 665. D.
Juriſconſultis omnia juris vocabula intellectum habent. T. 2. c. 1264. A.
Juriſconſultis ſolis licet augere ſignificationes verborum. T. 10. c. 34. B.
Sine juriſconſulto miles quoquo modo teſtamentum facit, valet. T. 9. c. 699. C.
Juriſconſultorum reſponſa valere, etiamſi ratio reddi non poſſit. T. 3. c. 202. A.
Juriſconſultorum proprium munus. T. 1. c. 1071. B.
Juriſconſultorum doctrina ſingularis, ac prope divina. T. 3. c. 326. B.
Juriſconſultorum appellationes variæ. T. 3. c. 181. D. E.
Juriſconſultorum opiniones. T. 4. c. 534. C. & c. 535. B. Vide, Opiniones juriſconſultorum.
Sine juriſconſultorum ſententia, & auctoritate nullam conſtitutionem dabant in medium optimi Principes. T. 4. c. 534. C.
Juriſconſultorum plerique filios ſuos doctrinâ juris inſtituerunt. T. 7. c. 1121. A.
Juriſconſultorum catenæ quæ ſunt. T. 9. c. 492. B.
Juriſconſultorum varia nomina. T. 10. c. 715. D.
Juriſconſultorum veterum an ſit eadem auctoritas in Pandectis. T. 10. c. 836. A.
Juriſconſultorum erat propria dignitas magiſtri officiorum. T. 10. c. 846. C.
Juriſconſultus quid. T. 1. c. 724. B.
Juriſconſultus olim non erat, qui ignorabat jus Pontificium. T. 8. c. 521. A.
Juriſdictio quid propriè ſit. T. 1. c. 733. E.
Juriſdictio voluntaria, aut contentioſa. T. 1. c. 1278. D.
Juriſdictiò contentioſa quæ eſt. T. 4. c. 7. E.
Juriſdictio contentioſa ubique exercetur. Ibid. E.
Juriſdictio cuinam propriè mandata dicatur. T. 4. c. 6. B.
Juriſdictio eſt aut voluntaria, aut contentioſa. T. 4. c. 7. D.
Juriſdictio omnis nexa eſt imperio, & ſine imperio nulla eſt juriſdictio, aut ſiqua eſt, eluſoria ſanè eſt. T. 4. c. 5. A.
Juriſdictio cui mandata eſt, juriſdictionem habet, non ſuo quidem jure, ſed alieno. T. 4. c. 7. A.
Juriſdictio exercetur pro imperio. T. 4. c. 5. A.
Juriſdictio eſt duplex. T. 4. c. 12. B.
Juriſdictio voluntaria quando exercetur, & inter quos. T. 4. c. 7. D. item ubi. Ibid. E.
Cui juriſdictio mandata eſt, quid diſtet ab eo, qui judex datur. T. 4. c. 7. A. B.
Juriſdictio cui a magiſtratu mandatur, is in hoc conſtituitur ab eo, ut ea exerceat, quæ ſibi jure magiſtratus competunt. T. 4. c. 5. C. D.
Cui juriſdictio mandata eſt, eam juriſdictionem rurſus alii mandare nequit, & cur. Ibid. D.
Juriſdictio quando legitimè mandetur. T. 4. c. 6. E.
Juriſdictio cui mandata eſt, fungitur vice ejus, qui mandavit, non ſuâ. T. 4. c. 5. A.
Juriſdictio Judicis, in poſſeſſionem rei ſervandæ causâ mittentis, qualis eſſe debeat. T. 5. c. 773. C. D.
Juriſdictio duumvirorum, ſive magiſtratuum municipalium finibus anguſtis circumſcribitur, nempe territorio propriæ civitatis. T. 5. c. 5. D.
Juriſdictio duumvirorum, ſive magiſtratuum municipalium arcta admodum, & exigua res eſt. Ibid. D.
Juriſdictio aut contentioſa, aut voluntaria eſt. T. 5. c. 682. A. B.
Juriſdictio contentioſa in quos detur. Ibid. A. B.
Juriſdictio, quum ponitur abſolutè, ſpecialiter accipitur pro Prætoria. T. 5. c. 409. D.
Juriſdictio voluntaria in quos competat. T. 5. c. 682. B.
Juriſdictio reſpondet interpretationi ex jure civili. T. 5. c. 409. D.
Juriſdictio cui demandata eſt, certum eſt, eam alteri mandare rurſus non poſſe. T. 5. c. 20. A.
Juriſdictio contentioſa, quæ redditur inter invitos litigatores in reum invitum, in quo differat a voluntaria, quæ exercetur inter volentes. T. 5. c. 3. E.
Juriſdictio cui mandata eſt, is nihil proprii habet, ſed ejus, qui mandavit, juriſdictione utitur. T. 5. c. 20. C.
Juriſdictio ſine coercitione nulla eſt. T. 6. c. 788. C.
Juriſdictio Eccleſiaſtica a Seculari diſtinguenda. Tom. 6. c. 1135. A. B.
Juriſdictio Epiſcopi nullo tempore intercidit. T. 6. c. 916. B.
Juriſdictio non datur Judici dato in litem certam, ſed cognitio tantùm, ſive notio. T. 6. c. 25. A.
Juſiſdictio criminum lege data, legata dicitur. T. 7. c. 61. C.
Juriſdictio cui data eſt, an ei & mixtum imperium datum videatur. T. 7. c. 74. C.

Juriſdictio cui data eſt, an ei nuda ſine imperio data eſſe videatur. T. 7. c. 76. A.

Jatiſdictio cui data eſt, ea quoque conceſſa eſſe videntur, ſine quibus ea explicari non potuit. T. 7. c. 74. A.

Is, cui juriſdictio mandata eſt, vice mandantis, non ſuâ jus dicit. T. 7. c. 60. C.

Juriſdictio cui mandata eſt, an ei data ſit directò. T. 7. c. 81. E. & c. 82. A.

Juriſdictio cui mandata eſt, quo jure eam habeat, & an alteri eam rurſus mandare poſſit. T. 7. c. 60. D. E. quando ea finiatur. Ibid. E.

Juriſdictio cui mandata eſt, an ab eo appelletur, qui mandavit. T. 7. c. 136. B.

Juriſdictio cui principaliter data eſt, quæ ei conceſſa videantur. T. 7. c. 74. C.

Juriſdictio generaliter quomodo, & quomodo ſpecialiter accipiatur. T. 7. c. 73. A.

Juriſdictio magiſtratui tribuitur, non Principi. T. 7. c. 79. A.

Juriſdictio in majorem, vel æqualem magiſtratum, item in conſentientes an eſſe poſſit, T. 7. c. 69. E. & c. 70. A.

Juriſdictio mandata dici poteſt delegata. T. 7. c. 61. B.

Juriſdictio mandata an re adhuc integrâ, morte mandantis ſolvatur, T. 7. c. 83. E.

Juriſdictio mandata quæ ſit, T. 7. c. 84. E.

Juriſdicti mixta quæ ſit, T. 7. c. 57. A.

Juriſdictio non tam eſt lata, quàm juſdicentis officium, T. 7. c. 71. C.

Jnriſdictio nulla eſt, ſi ſine aliquo imperio mixto, T. 7. c. 75. C.

Juriſdictio nulla eſt ſine imperio aliquo, quo explicetur, & ad emolumentum perducatur, Ibid. E.

Juriſdictio nunquam accipitur pro cognitione judicis dati, notionem tamen utrumque complecti. T. 7. c. 58. E.

Juriſdictio pars eſt officii jus dicentis. T. 7. c. 53. B.

Juriſdictio perpetua, & edictum perpetuum idem ſunt, T. 7. c. 86. B.

Juriſdictio privato etiam homini mandari poteſt. T. 7. c. 79. D.

Juriſdictio procuratoris Cæſaris quæ ſit. T. 7. c. 58. B.

Juriſdictio quando, & quæ nullius momenti. T. 7. c. 101. A.

Juriſdictio quando videatur contempta. T. 7. 74. D.

Juriſdictio ſimplex ſeparatur a judicis datione. T. 7. c. 56. D.

Juriſdictio ſine quibus expediri non poſſit, & quæ ea ſint. Tom. 7. c. 75. C.

Juriſdictio vicaria quæ ſit. Tom. 7. c. 84. D.

Juriſdictio voluntaria magiſtratui proprio jure, & faciliùs, quàm contentioſa competit. T. 7. c. 59. D.

Juriſdictio a Juliano dicitur juris diſtrictio. T. 7. c. 100. D. & c. 481. D.

Juriſdictio a quibus detur, & mandetur. T. 7. c. 75. B.

Juriſdictio alia contentioſa, alia voluntaria, & quæ illæ ſint, T. 7. c. 59. C.

Juriſdictio an ſingulis juris partibus nominatim dictatis magiſtratui detur. T. 7. c. 74. A.

Juriſdictio voluntaria, & contentioſa in quo differunt, T. 9. c. 941. A.

Jutiſdictio mandata poteſt dici delegata, T. 9. c. 122. D. E.

Juriſdictio perpetua quid, Tom. 9. c. 301. C.

Juriſdictio an ſumatur pro exſequutione. T. 10. c. 381. B.

Juriſdictio dicitur criminum cognitio. T. 10. c. 384. B.

Juriſdictio pars eſt officii juriſdicentis, Ibid. E.

Juriſdictio eſt notio, & definitio cauſarum, quæ magiſtratui proprio jura competit. T. 10. c. 385. A.

Nulla juriſdictio vacat imperio mixto. Ibid. B.

Juriſdictio ſimplex ſeparatur a Judicis datione in antiquis legibus de limitibus agrorum. Tom. 10. c. 386. A. B.

Juriſdictio ſumitur pro edicto. Ibid. C.

Juriſdictio eſt judicis dandi licentia. T. 10. c. 387. A.

Juriſdictio quæ complectitur, T. 10. c. 861. B.

Juriſdictio quid ſit, T. 10. c. 914. D.

Juriſdictionis mandatum morte mandantis finitur, Tom. 4. c. 7. A.

Juriſdictionis pars mandari poteſt, T. 4. c. 6. A.

Juriſdictionis pars eſt judicem delegare poſſe, T. 4. c. 1415. A.

Juriſdictionis quæ ſunt, & juris ordinarii, quæ ad magiſtratum pertinent, ſeparantur a rebus cognitionis, quæ ſunt Principis. T. 4. c. 831. A.

Juriſdictionis eſt quidquid eſt imperii mixti, & contra. T. 4. c. 13. A.

Juriſdictionis pars eſt judicis dandi licentia. T. 6. c. 24. E. & c. 25. A.

Juriſdictionis definitio. T. 7. c. 58. B.

Juriſdictionis extrema quot, & quæ ſint, T. 7. c. 110. E. & c. 111. A.

Juriſdictionis mandato vel generali, vel ſpeciali, quæ transferantur, T. 7. c. 60. B.

Juriſdictionis extremo contempto, quomodo ea res vindicetur, T. 7. c. 74. D.

Juriſdictionis extremum quod ſit, T. 7. c. 58. D.

Juriſdictionis mandatæ mandatum an extinguatur morte mandatoris, re adhuc integrâ. T. 7. c. 84. E.

Juriſdictionis pars an alii mandari poſſit. T. 7. c. 97. A.

Juriſdictionis Prætoriæ quæ ſint. T. 7. c. 78. D.

Juriſdictionis potius, quàm imperii, & econtra, quæ ſint. T. 7. c. 59. D.

Juriſdictionis quæ ſint, T. 7. c. 56. B. & c. 71. C.

Juriſdictionis quæ ſunt, an alii mandari poſſint, Tom. 7. c. 72. C.

Juriſdictionis quæ ſunt, diverſa ſunt ab iis, quæ lege dantur. Tom. 7. c. 139. C.

Juriſdictionis ſeparatio a notione. T. 7. c. 73. B.

Juriſdictionis ſupremum munus quod ſit. T. 7. c. 84. C.

Juriſdictionis verbo non ſignificari notionem etiam dati judicis. T. 7. c. 58. D.

Juriſdictionis voluntariæ quæ ſint. T. 7. c. 95. D.

Juriſdictionis mandatum quando finitur. T. 9. c. 357. A.

Juriſdictionis quæ ſunt, ſeparantur ab illis, quæ ſunt legis, T. 10. c. 385. D.

Jutiſdictionis extremum eſt ſententiæ exſequutio. T. 10. c. 387. D.

Juriſdictioni non ſubjectus privilegio ſuo, id eſt, præſcriptioni fori ſpecialiter renunciare an poſſit, T. 5. c. 13. C.

Juriſdictioni extremæ non parere quis dicatur, Tom. 7. c. 110. E. & ſeq.

Juriſdictioni non parentes an, & quomodo puniantur. T. 7. c. 110. D.

Juriſdictioni qui præeſt, an jus ſibi dicere poſſit. T. 7. c. 90. D.

Juriſdictioni qui præeſt, magiſtratus eſt. T. 10. c. 866. B.

Juriſdictionem propriam an habeat legatus Proconſulis, T. 3. c. 179. C.

Juriſdictionem ordinariam habet Domina inter ſubditos ſuos, moribus Galliæ, T. 3. c. 375. B.

Juriſdictionem non habet Princeps, ſed cognitionem extraordinariam. T. 4. c. 831. A.

Juriſdictionem voluntariam non habet legatus Proconſulis, Tom. 4. c. 8. A. B.

Juriſdictionem mandare juriſdictio mandata, Vide, Mandata juriſdictio.

Juriſdictionem quando habet procurator Cæſaris, & quando non. T. 4. c. 1414. E.

Juriſdictionem habens eſt magiſtratus, & quis. T. 4. c. 834. C.

Juriſdictionem voluntariam qui exercere poſſit. T. 5. c. 682. B.

Juriſdictionem non dat, vel prorogat error: quia non conſentiunt, qui errant. T. 6. c. 4. D.

Juriſdictionem mandatam qui habet, judicem dare poteſt. T. 6. c. 24. E.

Juriſdi-

Digitized by Google

Juriſdictionem ſuam ao omnes magiſtratus pœnali judicio defendere poſſiot. T. 7. c. 75. E.
Juriſdictionem pro edicto interdum accipi. T. 7. c. 62. B.
Juriſdictionem ſimplicem omnes magiſtratus, vel poteſtates habeot. T. 7. c. 59. E.
Juriſdictionem ſuo jure habens, hoc eſt magiſtratus Populi Romani, quomodo eam in alium transferre poſſit. T. 7. c. 60. A.
Juriſdictionem voluntariam nec in volentem exerceri. T. 7. c. 95. C.
Juriſdictionem contentioſam quando, & quando voluntariam Proconſul habeat. T. 7. c. 59. D.
Juriſdictionem daſiderare quid ſit. T. 7. c. 66. E.
Juriſdictionem extremam procurator, vel tutor, vel curator arcens, an edicto juſdicenti non obtemperare teneatur, T. 7. c. 111. D.
Juriſdictionem inter, & cognitionem quæ differentia ſit. T. 7. c. 79. A.
Juriſdictionem lex non defert, ſed confirmat mandatam. T. 7. c. 60. D.
Juriſdictionam mandare qui poſſint. T. 7. c. 81. D.
Juriſdictionem dare eujus ſit. Ibid. E.
Juriſdictionem pater in cauſa filii, maritus in cauſa uxoris, patronus in cauſa liberti an habeant. T. 7. c. 65. D.
Juriſdictionem qui mandara poſſit. T. 7. c. 80. D.
Juriſdictionem ſibi mandatam alteri nemo mandare poteſt. T. 7. c. 82. A.
Juriſdictionem an habeant omoes magiſtratus, & poteſtates. T. 10. c. 384. E.
Juriſdictionem confirmat lex. T. 10. c. 386. C.
Juriſdictionem an habeat procurator Cæſaris. T. 10. c. 398. E.
An curator reipublicæ. Ibid. E.
An defenſores civitatis. T. 10. c. 399. A.
An pedanei Judices. Ibid. A.
Juriſdictionem inter, & officium quid ſit diſcriminis. T. 10. c. 861. B.
Juriſdictionem extraordinariam habent etiam, qui propriè non ſunt magiſtratus. T. 10. c. 924. D. E.
Juriſdictione mandatâ, ea non cootineri, quæ lege dantur, T. 4. c. 12. D.
Juriſdictione mandatâ, an merum, vel mixtum imperium ttanſeat. T. 7. c. 76. E.
Juriſdictione mandatâ, an etiam mixtum imperium mandatum eſſe videatur. T. 7. c. 75. B.
De juriſdictione cum agitur, Judex quis eſt in re ſua. T. 9. c. 1083. B.
Juriſdictiones, & feuda in Gallia patrimonialia eſſe cenſeotur. T. 2. c. 1276. A.
Jus quid. T. 1. c. 723. B.
Jus naturale, ideſt, æquitas naturalis. T. 5. c. 915. B.
Jus gentium intelligi nomine naturæ. T. 1. c. 1506. E.
Jus gentium mores ubiqoe paſſim ſubegerunt. T. 3. c. 90. B.
Jus naturale quidnam propriè eſſe dicatur. T. 5. c. 8. A.
Jus civile, vel gentium quomodo dividatur. Ibid. E.
Jus ſcriptum quidnam ſit. T. 1. c. 50. A.
Jus civile Papirianum. Tom. 1. c. 891. B.
Jus civile Flavianum cur ita vocatum. T. 1. c. 896. C.
Jus Ælianum. Ibid. C.
Jus civile an ex unaquaque civitate appelletur. T. 5. c. 9. B.
Jus civile quodnam propriè dicatur. T. 1. c. 897. E.
Jus publicum quid. T. 1. c. 7. B.
Jus privatum quid. Ibid. B.
Jus privatum quotuplex. Ibid. B.
Jus gentium an omni humano generi commuoe ſit. T. 1. c. 9. C.
Jus ſcriptum, aut non ſcriptum. T. 1. c. 10. A.
Jus adcreſcendi an sranſmittatur ad heredes ejus, qui pro portione ſua adiit. T. 1. c. 168. D.
Jus adſcreſceodi ao reale ſit. Ibid. D.
Jus adcreſcendi inter quos. T. 3. c. 710. A.
Jus naturale an vetuſtius. T. 1. c. 63. A.
Jus in bruta utrùm cadat. T. 1. c. 8. B.
Jus honorarium a prætorio an differat. T. 1. c. 11. E.
Jus gentium in nuptiis potiſſimùm ſpectari. T. 2. c. 1072. A.
Jus publicum aſt jus gentium in ſuas partes diſtribotum. T. 1. c. 920. E. & c. 921. A.
Jus publicum pro legibus, & moribus ſumptum. T. 5. c. 945. D.
Jus privatum pactis privatorom cedi poſſe, jus alienum non item. T. 1. c. 949. B.
Jus antiquum quid ſit io *l.* 1. *C. unde vir, & uaor*. T. 3. c. 65. D. E.
Jus, & factum differunt. T. 2. c. 53. D.
Jus novum quomodo iniquum, & quomodo æquom dicatur. T. 5. c. 734. B.
Jus civile, id eſt, æquitas civilis. T. 5. c. 915. B.
Jus civile quid. Ibid. B.
Jus civile directum, & ſtrictum eſt, nec ſuppletur ſine certa lege, aut conſtitutione. T. 5. c. 1073. D. E.
Jos in bruta non cadit. T. 1. c. 8. B.
Jus honorarium a prætorio differt. T. 5. c. 55. E.
Jus civile pro 12. Tabulis accipitur pleriſque locis. T. 1. c. 346. E.
Jus deliberandi quid. T. 2. c. 404. B. C.
Jus deliberandi etiam impuberes tranſmittunt ad heredes. T. 2. c. 1164. B.
Jus liberorum. T. 1. c. 324. E.
Jus aureorum annulorum. Tom. 1. c. 840. C. D. & T. 3. c. 174. D.
Jus perpetuarium ab emphyteuticario diſtinguitur. T. 2. c. 878. D.
Jus agnaticum, & cognaticum. T. 2. c. 1143. B.
In jos vocare poteſt pater liberos, uxorem, nurum. T. 3. c. 262. B.
In jus vocare qoid. T. 2. c. 95. B.
Jus optimum uſurarum, optimum jus poſſeſſionis. T. 1. c. 341. D.
Jus civile mulier, & miles ignorare poſſunt. T. 5. c. 1005. C. D.
Jus civile mulier ignorare poteſt. T. 2. c. 1050. A. jus gentium non item. Ibid. A.
Jus civile eſt directum, & aſperum; jus prætorium mise, & moderatum. T. 3. c. 21. A.
Jus civile jos prætorium ſubſequitur. T. 2. c. 1053. E.
Jus omne aut conſenſus fecit, aut neceſſitas conſtituit, aus conſuetudo firmavit. T. 3. c. 401. E. & c. 402. A. B.
Jus, & injuria in bruta non cadit. T. 1. c. 8. B.
Jus, quod oeceſſitas fecit, eſt Senatuſconſultum. T. 3. c. 402. A. B.
Jut, quod conſuetudo firmavit, eſt, quod inveteratus attulit mos. Ibid. B.
Jus mixtum quid. T. 1. c. 1117. D. E.
Jus in civitate quodnam ſit. T. 1. c. 898. C.
Jus filii. T. 5. c. 1061. C.
Jus delatæ hereditatis perſonale eſt; nec tranſmittitur. T. 5. c. 168. D.
Jus tuendi ſe, ſuaque, eſt naturale, gentium, & civile. T. 1. c. 965. B.
Jus incorporale. T. 1. c. 1143. A.
Jus morganaticum. T. 1. c. 1181. D.
Jus patronatus, & neceſſitudinis eſt ioæſtimabile. T. 1. c. 1475. E.
Jus ædilitium, juris prætorii portio. T. 3. c. 216. E.
Jus adcreſcendi. Vide, Adcreſcendi jus.
Jus belli. T. 1. c. 885. D.
Jus dooationum inter virum, & oxorem. T. 1. c. 314. E. & c. 315. A.
Jus ἐμφυτευτικὸν, ſeu ἐμβατευτικὸν, vel perpetuarium, ſive temporarium. T. 1. c. c. 255. B.
Jus προτιμήσεως. T. 1. c. c. 1243. C.
Tres ſpecies, in quibus jus ferè eſt idem. T. 3. c. 404. B.
Jus dicenti qui non obtemperaverit, ut puniendus. T. 5. c. 734. C.
In jos, vel in judicium vocare

quod ſit. T. 3. c. 260. E.
In jus vocatio eſt initium agendi. T. 1. c. 735. A.
In jus vocati ſequi protinus vocantem debent. Ibid. B. D.
Jus aquæ eſt perſonale. Tom. 4. c. 896. B. C.
Jus omne accreſcendi eſt mutuum & reciprocum. T. 4. c. 435. C.
Jus accreſcendi quid eſt. Tom. 4. c. 434. B.
Jus accreſcendi inter quos eſt. T. 4. c. 427. B. deficiente jure accreſcendi, an jus conſolidationis locum habeat. Ibid. c. 428. D.
Jus accreſcendi eſt productio legati T. 4. c. 800. B.
Jus civile ſæpe eſt iniquum, & aſperum, & rigor juris dicitur. T. 4. c. 403. C.
Jus fiſcale pactis privatorum convelli non poteſt. Tom. 4. c. 22. A.
Jus gladii quid eſt. T. 4. c. 15. D.
Jus gladii comprehendit etiam jus belli gerendi, & adminiſtrandi. T. 4. c. 16. B.
Jus monumenti omnem heredem ſequitur, niſi aliter defunctus caverit. T. 4. c. 120. D.
Jus naturale neminem excuſat crimine, aut pœnâ, ſi crimen ſit atrocius. T. 4. c. 503. C. nec fœminam excuſat, nec minorem 25. annis. Ibid. C.
Jus pignoris non poteſt quæri uſucapione, nec jus uſusfructus, nec jus ſervitutis, nec jus hereditatis, & cur. T. 4. c. 637. E.
Jus poſitivum dicitur ad differentiam juris naturalis, quod eſt authenticum. T. 4. c. 278. C.
Jus prætorium mitius eſt jure civili, T. 4. c. 348. E.
Jus privatum facilè privatorum conventione mutatur. T. 4. c. 21. C.
Jus publicum in jure eſt triplex. T. 4. c. 20. D. hoc jus privatâ conventione mutari non poteſt. Ibid. D.
Jus publicum privatorum pactis mutari non poteſt. T. 4. c. 20. C.
Jus a conſtitutionibus eſt ſeparandum. T. 4. c. 843. D.
Jus aureorum annulorum quibus olim dabatur. T. 4. c. 842. E. & c. 843. A. verba Arnobii, & Suetonii de aureis annulis quæ. Ibid. c. 843. A.
Jus cognationis ad fœminas refertur, jus agnationis ad maſculos. T. 4. c. 1418. E.
Jus commune conventione reſtringitur, & coarctatur. T. 4. c. 941. E.
Jus commune dividuum eſſe nequit, nec cogitatione quidem in partes ſcindi poteſt. T. 4. c. 881. B.
Jus civile, & prætorium ſpecie plurimùm differunt inter ſe. T. 4. c. 1450. A.
Jus civile quid eſt. T. 4. c. 1448. E. hæc definitio confecta eſt per partitionem. Ibid. D. quod & poſitivum dicitur. Ibid. D.
Jus civile vigilantibus ſcriptum eſt, non iis, qui altum dormiunt. T. 4. c. 1197. E.
Jus dotis filiæ a patre datæ non aufert exheredatio. T. 4. c. 893. A.
Jus electionis ſublatum eſt Novellâ Juſtiniani. T. 4. c. 942. A.
Jus filii, ſive jus heredis exheredatione tollitur, jus verò poteſtatis non item. T. 4. c. 995. C. D.
Jus novellæ conſtitutionis eſt generale in querela inofficioſi teſtamenti. T. 4. c. 1035. B.
Jus patris, quod eſt jus fructuarii, majus eſt, quàm jus onerati fideicommiſſo. T. 4. c. 1231. E.
Jus patris eſt perpetuarium, jus verò heredis plerumque temporarium. Ibid. E.
Jus perſonæ poteſt eſſe quælibet ſervitus. T. 4. c. 896. A.
Jus pignoris in fundo firmius eſt, quàm in fructibus. T. 4. c. 1287. E. & c. 1288. A. Accurſius duas quæſtiones hoc loco proponit, & quænam ſint. Ibid. A.
Jus poteſtatis cauſam improbandæ donationis præſtat. T. 4. c. 995. D.
Jus poteſtatis cauſam inhibendæ donationis præſtat. T. 4. c. 994. E.
Jus poteſtatis exheredatione non tollitur, ſed jus filii tantùm. T. 4. c. 995. C. D.
Jus poteſtatis, ſeu vinculum poteſtatis unam perſonam facit patris, & filii, vel filiæ. T. 4. c. 954. D.
Jus prælegati ejuſque conditio quæ eſt. T. 4. c. 1365. D. prælegata Falcidiæ ſubjiciuntur. Ibid. E.
Jus prætorium quid eſt. Tom. 4. c. 1450. B. quod & honorarium dicitur. Ibid. E.
Jus ſingulare temerè producendum non eſt ad alias ſpecies ſine lege ſingulari. T. 4. c. 1215. C.
Jus ſtrictum humanitati opponitur. T. 4. c. 1078. A.
Jus prætorium. Vide, Prætorium jus.
Jus prætorium mitius eſt jure civili. T. 4. c. 348. E.
An jus ſuum tranſmiſerit ad filium ſuum, quem ſuperſtitem reliquit illa, quæ per appellationem judicatum extinxit, diemque ſuum diu tracto negotio obiit. Tom. 4. c. 361. A. an idem jus in filium ſuum tranſmittat. Tom. 4. c. 361. B. decretum D. Marci de tranſmiſſione. Ibid. B.
Jus ignoranti non procedit uſucapio. T. 4. c. 504. B.
Jus ſtolæ militaris, atque gladii Præſides habuerunt. T. 4. c. 833. A.
Jus individuum eſt. T. 4. c. 881. B.
Jus ſepulcrorum exheredatio non aufert. T. 4. c. 893. A.
Jus ignorantibus ſubveniri ſolet mulieribus, ſed non in lucris. T. 4. c. 503. E.
Jus ſingulare, & jus commune in quo differunt. Tom. 4. c. 1252. C.
Jus emphyteuticum an alii donari poſſit, aut vendi ſalvo jure vectigalis. T. 4. c. 913. D.
Jus emphyteuticum an transferri poſſit in legatarium. Ibid. B.
Jus patronatus an ſervetur liberis damnatorum, quod habuit, qui damnatus eſt capitali judicio. T. 4. c. 27. D.
Jus adcreſcendi valet inter ſolos coheredes. T. 4. c. 358. D.
Jus civile per partitionem dividitur a Cicerone. T. 4. c. 1448. E.
Jus pignoris, vel aliud jus rei coherens quomodo eſt ſejunctum a jure dominii. T. 4. c. 1287. A.
Jus dicentis ad officium pertineant etiam ea, quæ neque ſunt imperii, neque juriſdictionis. T. 4. c. 833. D.
Jus ſummum eſt jus ſtrictum. T. 4. c. 165. E.
Jus conſolidationis: Vide, Jus accreſcendi.
Jus ſummum. Vide, Summum jus.
Jus mutari ſolet, ita & nomina. T. 4. c. 170. E.
Jus novum reſtrictiùs eſt accipiendum, non ampliandum. Tom. 4. c. 1356. E.
Jus crediti retinet creditor, qui bonâ fide credit pecuniam adoleſcenti ignorans. T. 4. c. 726. E. qui verò ſciens fortè luxurioſo adoleſcenti, hic jus crediti non habet. Ibid. E.
Jus commune ibi ſervatur, ubi nullum eſt privilegium. Tom. 4. c. 1056. E.
Quod jus gentium eſt, inquit M. Tullius, & jus civile eſſe debet. T. 4. c. 1450. A.
Jus eſt individuum. T. 4. c. 881. B.
Jus legitimæ ſucceſſionis. Vide, Succeſſio.
Jus gladii cui eſt, ei & animadverſio in milites, cujuſcumque ordinis iſte ſit. T. 4. c. 833. A.
Jus publicum pactis privatorum mutari nequit. T. 4. c. 20. E.
Jus prætorium. Vide, Prætorium jus.
Jus plerumque ruſticis ignorare permiſſum eſt. T. 4. c. 1432. A.
Jus, ſive ſervitus, alicui eſſe non poteſt, niſi fundum vicinum habeat. T. 4. c. 893. E.
Jus liberti quid. T. 4. c. 319. B.
In jus ducere quandonam incivile, & nefas ſit. T. 5. c. 87. B.
In jus vocare eſt juris experiundi cauſâ vocare. T. 5. c. 86. D.
In jus vocantem non ſtatim inſequens, qua adicti pœnâ coerceatur. T. 5. c. 11. C.
In jus vocatos ex quacumque cauſa venire debere. Ibid. C.
In jus vocandi variæ, & multiplices ſunt cauſæ. T. 5. c. 87. A.

Jus

Jus canonicum unde ſumptum fuit. T. 5. c. 157. A.
Jus ſemel quæſitum fidejuſſori ex pacto poſtea adhibito auferri non poteſt. T. 5. c. 75. E.
Jus gladii quibus mandari, & an delegari poſſit. Tom. 5. c. 20. A. & ſeq.
Jus commiſſi, & jus prælationis in quo differunt. Tom. 5. c. 423. C.
Jus accreſcendi an in paganis filii familias, & militis bona locum habeat. T. 5. c. 1047. B. & ſeq.
Jus accreſcendi ex diverſis cauſis non obtinet. T. 5. c. 595. C.D.
Jus accreſcendi inter quot verſetur, & locum habeat. T. 5. c. 596. A.
Jus accreſcendi quibus debeatur. Ibid. A.
Jus civile vivendi præcepta, obtinendæque rei ſuæ dat. Tom. 5. c. 981. C.
Jus commiſſi, in quod ob non ſolutum canonem, ſeu vectigal emphyteuticarius incidit, quid in actione pigneratitia operetur. T. 5. c. 422. D.
Jus crediti qui, & quando amittatur. T. 5. c. 815. E.
Jus prætorium, & jus conſtitutum, eſt jus legitimum, tamen longè diſtat ab eo, quod per eminentiam jus legitimum dicitur. T. 5. c. 876. A.
Jus certum, & finitum eſt; facta autem incerta, & infinita ſunt. T. 5. c. 1034. A.
Jus experiri communè eſt verbum actoris, & rei. T. 5. c. 87. B.
Jus emphyteuticum quid. Tom. 5. c. 425. D.
Jus emphyteuticarii, vel ſuperficiarii proximum dominio eſt. T. 5. c. 422. B. C.
Jus prælationis. T. 5. c. 423. B.
In jus vocare quid ſit. T. 5. c. 86. D.
Jus ignorare quibus permiſſum ſit. T. 5. c. 964. C.
Jus litigandi quomodo ereſoera dicatur. T. 5. c. 1055. D.
Jus non patitur, ut in collatione bonorum ſacienda minus conferatur, plus auferatur. T. 5. c. 616. C.
Jus patriæ poteſtatis non ſpectatur in iis, quæ ad cauſam, juſve publicum pertinent. T. 5. c. 125. A.
Jus patronatus inæſtimabile eſt. T. 5. c. 257. B. C. & c. 1017. E.
Jus poſtliminii quam efficaciam habeat. T. 5. c. 624. E.
Jus publicum perpetuum cur dicatur, & quæ ejus effecta. T. 5. c. 916. D.
Jus perpetuum pro jure ſummo, jure directo. T. 5. c. 916. D.
Jus, quo nuptiæ vetitæ ſunt inter certas perſonas, moribus, ſeu naturali jure introductum eſt. T. 5. c. 548. A.
Jus, quod defunctus habuit, locavit, quod ſui naturâ cum anima ejus interiit. T. 5. c. 564. C.
Jus abſentis ſi interverſum, aut res ejus uſucapta fuerit, emendatur per reſtitutionem in integrum, edicto ex quibus cauſis majores. T. 5. c. 565. E.
Jus ſervitutis eſt, quod quis in alieno ſundo habet, non pars ſundi, aut proprietatis. Tom. 5. c. 22. B.
Jus ſingulare quod ſit, & dicatur. T. 5. c. 697. B.
Jus trium liberorum quod ſit, & quando excuſet. T. 5. c. 1044. D.
Jus vetus, quod nuptias cum ſororis filia concedebat, jure noviſſimo meritò abrogatum eſt. Tom. 5. c. 548. B. C.
Jus pontificium, & jus civile in quo differant. T. 6. c. 913. D.
Jus nihil habet commune cum poſſeſſione. Vide, Poſſeſſio.
Jus pontificium a jure civili differt ſuper matrimoniis ſpadonum. T. 6. c. 1128. B.
Jus ſummum in quo conſiſtat. T. 6. c. 926. A. B.
Jus Pontificium a jure civili differt quoad affinitatum gradus. T. 6. c. 1119. C.
Jus accreſcendi inter quos verſatur. T. 6. c. 227. D.
Jus accreſcendi. Vide, Accreſcendi jus.
Jus cloacæ eſt & urbana, & ruſtica ſervitus. T. 6. c. 290. D.
Jus filii qui non babent. Tom. 6. c. 167. A.
Jus poſitum eſt in facto. Tom. 6. c. 401. C.
In jus vocatio. Vide, Vocatio.
Jus ſingulare proprium adverſum eſt juri communi. T. 6. c. 182. A. B.
Jus ſuperficiarium, & jus emphyteutici prædii ſæpe in jure conjunguntur. T. 6. c. 233. D.
Jus aquæ ducendæ jus perſonæ eſt, non prædii, an tranſeat ad heredem ejus, cui uſus aquæ conceſſus eſt. T. 6. c. 519. A.
Jus ordinarium quod eſt. Tom. 6. c. 583. C.
Jus ſepulcri longâ poſſeſſione non tribuitur ei, cui jure non competit. T. 6. c. 632. C.
Jus prætorium ſemper benignius eſt jure civili. T. 6. c. 570. B.
Jus civile aſperum eſt. Ibid. B.
Jus civile filios ſervorum non agnoſcit. T. 6. c. 576. E.
Jus accreſcendi inter eos tantùm eſt, qui re conjuncti ſunt, & concurſu partes faciunt. T. 6. c. 604. E.
Jus novum, vel iniquum ſibi poſtulans, & obtinens, eodem ipſe uti debet in qualibet cauſa pari. T. 7. c. 100. E. & ſeq.
Jus publicum an quis mutare poſſit. T. 7. c. 1045. A.
Jus ſuum ſcientes, id non amittunt, licèt aliud jus eligant. Tom. 7. c. 199. E.
Jus deliberandi cui detur. Tom. 7. c. 954. A.
Jus deliberandi jure civili ſuis non datur, jure prætorio datur. Ibid. A. B. extraneis utroque. Ibid. B.
Jus deliberandi an detur heredibus omnibus. Ibid. A.
Jus dicens ex mandato nomine alieno jus dicit. T. 7. c. 84. C.
Jus dicenti extra territorium non paretur. T. 7. c. 70. D.
Jus dicenti non obtemperare qui dicantur, & quomodo puniantur. T. 7. c. 111. B. & c. 113. B.C.
Jus diceoti non obtemperare quid ſit in edicto ita dicto. T. 7. c. 113. B. C. & qui illud faciant. Ibid. C.
Jus dicenti oon obtemperare actio quare, & quomodo cenſeatur pœnalia, cui, & in quem datur. T. 7. c. 111. E.
Jus dicentis dolus malus quomodo puniatur. T. 7. c. 105. B.
Jus dicentis extra territorium juriſdictio nulla eſt. T. 7. c. 99. B.C.
Jus dicentis majeſtas contempta quomodo vindicetur. T. 7. c. 61. E.
Jus dicentis officium a juriſdictione quomodo differat. Tom. 7. c. 71. C.
Jus dicentis officium latiſſimum eſt. Ibid. A.
Jus dicentis officium quæ complectitur an ea jure juriſdictionis contineat. Ibid. C.
Jus dicere quid ſit. T. 7. c. 65. D.
Jus dicere an quis poſſit in ea cauſa, in qua advocatus adſuit. T. 7. c. 60. B.
Jus dicere, aut teſtimonium an quis poſſit in ea re, in qua advocatus fuerit, & an in conſilio jus dicentis ea de re eſſe poſſit. Tom. 7. c. 96. E. & c. 97. A.
Jus dicere quantum diſtet a judicare. T. 7. c. 65. A.
Jus dicere, jus ſtatuere, jus reddere, juſtitiam exhibere, idem valent. T. 7. c. 58. C.
Jus dicere pater filio an, & quando poſſit, & contra. T. 7. c. 166. E.
Jus dicere plus eſt, quàm judicare. T. 7. c. 65. A.
Jus gladii dicitur gladii poteſtas, & jus ferri. T. 7. c. 54. C.
Jus gladii quo jure competat. Ib. C.
Jus in corpore loci, & jus in jure loci qui habere dicantur. T. 7. c. 452. B.
Jus iniquum dicentem, vel impetrantem, tum in actionibus, quas habet, tum in futuris, pœnam pati debere. T. 7. c. 109. D. E.
Jus iniquum magiſtratus conſilio aſſeſſoris ſi dixerit, uter eorum teneatur. T. 7. c. 106. C.
Jus iniquum poſtulans, & impetrans, quando, & quo edicto teneatur. T. 7. c. 107. A. B.
Jus iniquum, quod quis dixit alteri, eidem

Digitized by Google

eidem parere debet. T.7.c.101.C.
Jus novum alteri dicens, eodem ipſe uti debet. T. 7. c. 100. D. E.
Jus novum dicentis, & illud poſtulantis, utriuſque eadem eſt pœna. T. 7. c. 103. E.
Jus novum, & iniquum a magiſtratu poſtulans, quo edicto teneatur. Ibid. E.
Jus novum, & iniquum alteri dicens quo edicto teneatur. T. 7. c. 100. D.
Jus novum, & iniquum qui primus impetravit, an, & quo edicto teneatur. T. 7. c. 102. D.
Jus novum in alium dicere volens an puniatur. T. 7. c. 104. C.
Jus novum quod dicatur. Ibid. A.
Jus a judice an mutari, aut convelli poſſit. T. 7. c. 167. D.
Jus adcreſcendi an ad ſubſtitutum tranſmittatur. T. 7. c. 935. D.
Jus colonarium. T. 7. c. 382. E.
Jus rectum, aut conſuetudinem dandis utilibus actionibus Prætores non ſpectant, ſed utilitatem. T. 7. c. 671. D.
Jus libellarium quod eſt. Tom. 7. c. 383. A.
Jus aquæ daudæ quibus olim conceſſum erat. T. 7. c. 438. B. ſoli Principi hodie competit. Ibid. c. 438. B.
Jus naturale an prius fuerit jure gentium. T. 7. c. 20. E.
Jus ſactum eſt jus civitatis, ſive publicum. T. 7. c. 29. D.
Jus feciale quod. Ibid. D.
Jus legatorum quod. Ibid. D.
Jus tacitum quid ſit. T.7. c.1204.D.
Jus prætorium an poſſit vocari jus civile. T. 7. c. 42. C.
Jus pignoris quo caſu remanet creditori indiviſum. T. 7. c. 584.B.
Jus civile detrahit quædam a jure naturali, vel gentium. Tom.7. c. 18. B.
Jus quibus modis accipitur. T. 7. c. 2. B. & ſeq.
Jus nunciandi. Tom. 7. c. 563. B. Vide, Nunciandi jus.
Jus gentium divinâ providentiâ ſtatutum eſt. T. 7. c. 29. B.
Jus civile vivum eſt Prætor. T. 7. c. 43. C.
Jus civile Prætor ſubſequitur. T. 7. c. 348. D.
Jus civile, & jus prætorium an differant. Tom. 7. c. 42. C. D. & c. 44. B. C. D.
Jus gentium introduxit ſervitutem. T. 7. c. 28. A.
Jus civile non eſt idem ubique gentium. T. 7. c. 20. D.
Jus non poteſt poſſideri pro diviſo, nec dividi. T. 7. c. 252. D. pro indiviſo poteſt poſſideri. Ibid.D.
Jus gentium quid. T. 7. c. 22. C. & c. 28. B.
Jus naturale quid tribuit omnibus paſſim. T. 7. c. 22. C.
Jus quid. T. 7. c. 51. D.
Jus gentium eſt divinum jus. T. 7. c. 23. E.
Jus publicum non mutat teſtatoris præceptum. T. 7. c. 525. E.
Jus civile definitur a partium enumeratione. T. 7. c. 38. C.
Jus civile quid. T. 7. c. 5. E. & c. 38. C.
Jus honorarium quid. T. 7. c. 6. A.
Jus civile ut diſtinguatur a jure gentium, & ut dividatur. T. 7. c. 46. C.
Jus civile quodammodo mutus Prætor eſt. T. 7. c. 348. D.
Jus dicitur locus, quo jus redditur. T. 7. c. 6. D.
Jus prætorium adjuvat jus civile. T. 7. c. 43. B.
Jus emphyteuticum. T. 7. c. 377. C.
Jus ſuperficiarium. Ibid. C.
Jus conſanguinitatis eſt fraternitas. T. 8. c. 746. A.
Jus prætorium quid. T. 7. c. 43. A. B.
Jus civile peperit utilitas. Tom. 7. c. 5. D.
In jus vocari qui non poſſunt, vel non debent. T. 7. c. 116. A.
In alterius jus qui ſuccedit, ejus jure uti debet. Tom. 7. c. 109. C.
In jus qui vocari poſſunt, vocati ſequuntur, & ducuntur; vel ſi non ſequantur, prehenduntur, & inviti rapiuntur in jus. T. 7. c. 116. A.
In jus qui vocari non poſſunt, neque ſequuntur, neque ducuntur, neque rapiuntur impunè. Ibid. A. B.
In jus vocare verbum eſt 12. Tabularum. T. 7. c. 115.B.
Jus eaperiri quid ſit. Ibid. C.
An jus eſt aliquod nobis commune cum brutis. T. 7. c. 13. D.
In jus ſine permiſſu meo, ne quis vocet, quid hæc verba ſonant. T. 7. c. 126. B.
In jus vocare poteſt ſingulos impunè libertus civitatis, vel univerſitatis, non autem civitatem, aut univerſitatem. T. 7. c. 154.C.D.
In jus vocare quid ſit. T. 7. c. 115. C. Vide, Vocare in jus.
In jus vocare parentes vetantur liberi. T. 7. c. 118.C.D. & c.126.B.
In jus vocari non poſſunt patroni. T. 7. c. 126. B. & ſeq.
In jus antequam quis vocetur, præcedere debet denunciatio, vel editio actionis. T. 7. c. 28. D.
Contra jus gentium eſt violare ſecialem, violare legatum. Ibid. D.
Jus noſtrum quibus rebus conſtet. T. 8. c. 893. C.
Jus ſcriptum quodnam ſit. Ibid.C.
Jus duplex, alterum proprium, alterum commune. T.8. c. 936. D.
Jus adcreſcendi quid ſit. Tom. 8. c. 955. D.
In jus vocare quid ſit. Tom. 8. c. 1110.C.
Jus civile, vel gentium quomodo dividatur. T. 8. c. 893. A. quare ita appellatum. Ibid. A. B.
Jus populi quod ſit. T. 8. c. 393. A.
Jus prædii quæ contineat. Tom. 8. c. 236. D.
Jus hereditatis an plenius ſit, quàm emptionis. T. 8. c. c. 276. A.
Jus totum conſiſtit in adquirendo, & reſtituendo, ſive conſervando, & amittendo. T. 8. c. 237. C.
Jus civile an efficere poſſit, ut qui poſſidet, vel poſſedit, non intelligatur poſſediſſe. Tom. 8. c. 242. A.
Jus civile an rem ſactam infectam facere poſſit. T. 8. c. 241. D.
Jus dicenti an imperiti a culpæ vertatur. T. 8. c. 332. B.
Jus fiſci quod ſit, & dicatur. T. 8. c. 393. A. in quibus conſiſtat. Ibid. C.
Jus hominis quæ complectatur. T. 8. c. 236. D.
Jus agnatorum civile eſt, & ideo facilè corrumpi poteſt. Tom. 8. c. 746. D.
Jus civile non poteſt corrumpere jura naturalia. Ibid. D.
Jus accreſcendi ſucceſſio non eſt. T. 8. c. 199. A.
Jus agnatitium jure civili dirimitur. T. 8. c. 190. C.
Jus civile, & jus prætorium in quo differunt. T. 8. c. c. 233. A.
Jus non eſt vera, aut ſimpliciter ſcientia, & cur. T. 8. c. 738. C.
In jus, dominiumve alterius qui ſuccedit, jure ejus uti debet. T. 8. c. 731. B. C. & c. 843. B. & c. 883. B.
Jus antiquum quod vocatur. T. 8. c. 655. B. & c. 736. E. & c. 737. E. cur ex regulis non ſit conſtituendum. Ibid. c. 779. A.
Jus civile non poteſt jura naturalia corrumpere. T. 8. c. 745. D.
Jus accreſcendi inter quos. Tom. 8. c. 591. & ſeq.
Jus civile vagum, & inconſtans. T. 8. c. 525. B.
Jus navigandi. T. 8. c. 557. A.
Jus piſcandi. Ibid. A.
Jus ſumitur latiſſimè. T. 8. c. 516. B.
Jus eſt ſcientia iſtâ ſignificatione, ſed non verâ, aut ſimpliciter. T. 8. c. 738. C.
Jus novum extendere non licet. T. 9. c. 1292. B.
Jus commiſſi. T. 9. c. 427. B.
Jus protimiſeos. Ibid. B.
Jus redemptionis, ſeu retractus. Ibid. B.
Jus accreſcendi an obveniat invito. T. 9. c. 655. B.
In jus qui vocavit, non poteſt pœnitere, & abſtinere improbâ lite. T. 9. c. 49. C.
Jus ſtrictum eſt ſcriptum. Tom. 9. c. 124. D.
Jus ſcriptum quomodo a Græcis vocatur. Ibid. E.
Jus ſuperficiarium, & conductio in

quo

Digitized by Google

quo differunt ; T. 9. c. 416. D.
Jus publicum pactis privatorum non poteſt mutari. T. 9. c. 58. A.
Jus ſcriptum omnino ſequendum. T. 9. c. 126. B.
Jus civile in quibus urbibus docebatur. T. 9. c. 250. E.
Jus civile, & jus prætorium in quo differunt. T. 9. c. 649. A.
Jus offerendi. Vide, Offerendi jus.
Jus adcreſcendi unde originem ſumpſit. T. 9. c. 652. C. inter quos eſt. Ibid. c. 653. D.
Nullum jus eſſe, quod non perimat continuum ſilentium 40. annorum, quomodo intelligendum hoc eſt. T. 9. c. 1042. E.
In jus vocatio non eſt initium judicii, ſed litis conteſtatio. Tom. 9. c. 113. A.
In jus vocati non dimittuntur, niſi vel caverint judicio ſiſti, vel de re tranſegerint. T. 9. c. 24. B.
In jus qui vocabatur, ſequi compellebatur. T. 9. c. 20. C.
Jus civile vigilantibus ſcriptum eſt. T. 9. c. 354. B.
De in jus vocando tituli omnes pertinent ad eos, qui vocantur ad magiſtratum ; nihil ad eos, qui vocantur ad judicem pedaneum, T. 9. c. 22. A.
Jus eſt res judicata. T. 9. c. 113. B.
Jus perpetuum quid. T. 9. c. 301. C.
Jus naturale tolli non poteſt, T. 9. c. 653. A.
Jus mariti, vel patris eſt privilegium, ut eo jure præferatur maritus, vel pater omnibus accuſatoribus, qui accuſare inſtituunt adulteram. T. 9. c. 1406. E.
Jus patris quod eſt. Ibid. E. & c. 1407. A.
Jus adcreſcendi in hereditate, tam legitima, quàm teſtamentaria locum habet. T. 9. c. 652. C. in bonorum poſſeſſione locum habet inter eos, qui eodem jure ad eandem poſſeſſionem invitantur, Prætoris beneficio. Ibid. C.
Jus eſſe, ut prædia, quæ ſunt in controverſia, poſſeſſor doceat, a quo emerit, vel ex cauſa pignoris acceperit, vel ex cauſa judicati, nimirum petitore pro ſua parte implente intentionem ſuam. T. 9. c. 625. E.
Jus ſucceſſionis actiones hereditarias complectitur, T. 9. c. 253. C.
Jus vetus pedetentim dediſcere melius eſt. T. 9. c. 924. B.
Jus nullum defertur ante conditionem ; & qui repudiat ante conditionem, nihil agit. T. 9. c. 31. B. C.
Jus adcreſcendi, & jus ſubſtitutionis in quo differunt, Tom. 9. c. 655. A.
In jus vocare eſt ad Prætorem, vel ad eum, qui juriſdictioni præſit. T. 9. c. 20. B.
In jus quæ perſonæ non vocentur, nec ducantur ſine permiſſu Prætoris. T. 9. c. 22. B. & ſeqq.
Jus legitimum eſt jus ſcriptum. T. 9. c. 125. B.
Jus gentium commune eſt, & nunquam mutat. T. 9. c. 446. B.
Jus promercii. T. 9. c. 1310. B.
Jus civile tolli poteſt. T. 9. c. 653. A.
Jus conveniens eſt jus non ſcriptum. T. 9. c. 125. B.
Jus repræſentationis. T. 9. c. 472. D.
Jus gentium nobiſcum naſcitur, & notum eſt omnibus. T. 9. c. 447. D.
Jus gentium, & naturale idem eſt. T. 9. c. 32. B.
Jus novum ultra ſuos fines extendere non licet. Tom. 9. c. 763. E.
Jus Pontificium eſt jus extraordinarium, T. 9. c. 1386. D.
Qui jus dicit, dicitur edicere. T. 10. c. 386. C.
Jus civile an contrario jure civili tollatur. T. 10. c. 30. E.
Jus dicentis officium dicitur etiam juriſdicentis officium. Tom. 10. c. 384. D. nec non eſt officium juriſdictionis. Ibid. D. quomodo differat a juriſdictione, Ibid. D. E. quid contineat, Ibid. E.
Jus dicere, vel jus dicenti aſſidere, vel teſtimonium dicere an quis poſſit in ea cauſa, in qua advocatus fuit. T. 10. c. 387. B.
Qui in jus vocatus eſt, ante litem conteſtatam, obveniente malitia, an poſſit mutare forum. T. 10. c. 399. C.
Jus ignoranti an tempora petendæ bonorum poſſeſſionis currant. T. 10. c. 468. B.
Jus omnibus patet. T. 10. c. 468. E.
Jus quorumlibet magiſtratuum dicitur honorarium, non autem prætorium. T. 10. c. 528. D.
Jus quandoque aliud, aliud æquitas poſtulat. T. 10. c. 607. A.
Jus ignoranti tempora procedunt. Ibid. E.
Jus optimum quodnam ſit, T. 10. c. 646. D.
Jus patrium minus eſt dominico, T. 10. c. 725. E.
Jus directum appellatur perpetuum jus. T. 10. c. 752. A.
Jus publicum in quo conſiſtat. T. 10. c. 831. E.
Jus vetus quomodo vocatum a Juſtiniano. T. 10. c. 835. E.
Jus dicere extra ordinem quinam magiſtratus dicantur. Tom. 10. c. 855. C.
In jus vocare quid ſit. Tom. 10. c. 875. C.
Jus commune, & jus publicum pro eodem ſumuntur. T. 10. c. 894. E.
Jus dicere plus eſt, quàm judicare. Tom. 10. c. 919. D.
Jus nobis ipſis quo caſu poſſimus dicere. T. 10. c. 932. B.
Jus ignoranti condictio indebiti an detur. Tom. 10. c. 954. A.
Jus ſignificatur hereditatis, & actionis appellatione. T. 10. c. 998. E.
Jus accipitur tam activè, quàm paſſivè. T. 10. c. 1098. B.
Jusjurandum quomodo puniendum. T. 3. c. 38. D.
Jusjurandum enixæ voluntatis argumentum. T. 2. c. 1095. B.
Jusjurandum in litem. T. 2. c. 361. E.
Jusjurandum calumniæ ἀντωμοσία. T. 2. c. 142. C.
Jusjurandum quid. T. 2. c. 189. A.
Jusjurandum quaſi jus ſacratum. Ibid. A.
Jusjurandum quid ſit, & jurisjurandi genera. T. 1. c. 759. C.
Jusjurandum eſt maximum, & æquiſſimum remedium litium expediendarum. T. 1. c. 381. C.
Jusjurandum quibus deferri poteſt, & quibus non. Tom. 1. c. 381. D.
Jusjurandum nudum. T. 3. c. 813. D.
Jusjurandum cui remittitur, T. 1. c. 382. C.
Inter jusjurandum, & nudum ſermonem quantum ſit in ſacris literis diſcrimen. T. 3. c. 640. A.
Jusjurandum an pro pacto cedat. T. 3. c. 640. A.
Jusjurandum dari poſſe per procuratorem. T. 2. c. 1238. B. C.
Jusjurandum in litem quid. T. 1. c. 759. E.
Jusjurandum domino defertur agente vaſſallo, nec probante. T. 2. c. 1287. B.
Jusjurandum de calumnia variis ex cauſis datur. T. 2. c. 1097. C.
Jusjurandum inutile. T. 3. c. 640. B.
Jusjurandum reo dari, eſt regula. T. 2. c. 1294. A.
Jusjurandum controverſiam decidit. T. 1. c. 948. E.
Jusjurandum qui adverſario defert, jurat, ſe id non animo calumniandi deferre. T. 2. c. 1097. C.
Jusjurandum tranſactionis continet ſpeciem. T. 1. c. 948. D.
Jusjurandum, res judicata, & confeſſio ſunt paria. T. 2. c. 1125. E.
Jusjurandum contra bonos mores nullius eſt momenti. Tom. 2. c. 1098. D.
Jusjurandum, deficientibus probationibus, reo regulariter datur. T. 2. c. 1225. A.
Jusjurandum ex pactione venit. T. 1. c. 278. E.
Jusjurandum quotiens poſtulatur, appellandum. T. 1. c. 515. E.
Jusjurandum actorine, an reo competat. T. 1. c. 381. D.
Jusjurandum defertur ultro, refertur verò coactè. Tom. 4. c. 173. D.

Jusjurandum cujuſcumque tollit naturalem obligationem. T. 4. c. 730. B.
An jusjurandum calumniæ remitti poſſit ea conſenſu partium. T. 4. c. 20. E.
Jusjurandum ſequi debet ſententia judicis, quod parti judex detulit. T. 4. c. 899. D.
Jusjurandum alterius an alteri proſit. T. 5. c. 214 E.
Jusjurandum actoris, officio judicis refrenari poteſt, ut videlicet in certam ſummam juretur. T. 5. c. 149. C.
Jusjurandum an, & quando vim novationis, vel litis conteſtatæ obtineat. T. 5. c. 219. E.
Jusjurandum per omnia novationi compar, nec item delegationi, aut judicio. T. 5. c. 220. A.
Jusjorandum rei ſequi ſolet ſententia judicis. T. 5. c. 153. A.
Jusjurandum an jurejurando elidatur. T. 5. c. 225. D.
Jusjurandum an rei judicatæ vicem ſuſtineat. T. 5. c. 819. C.
Jusjurandum, & rea judicata quomodo differant. T. 5. c. 213. D. E.
Jusjurandum deferre quando denegandum. T. 5. c. 227. E. & c. 228. A.
Jusjurandum de calumnia quando parenti, vel patrono non remittatur. T. 5. c. 44. E.
Jusjurandum fidejuſſoris reo non proficit. T. 5. c. 221. A.
Jusjurandum qui deferre poteſt, an etiam ſcierre poſſit. T. 5. c. 218. C. D.
Jusjurandum ſpeciem pactionis habet. T. 5. c. 54. B.
Jusjurandum judiciale, quod in dubiis cauſis judex exigit ab uno ex litigatoribus. T. 5. c. 215. C.
Jusjurandum acceptilationi eſſe ſimile. T. 5. c. 220. A.
Jusjurandum, & pactum quomodo differant. T. 5. c. 223. D.
Jusjurandum eſt inſtar judicii accepti. T. 5. c. 219. E.
Jusjurandum, quod tutor detulit, an ratum haberi debeat. T. 5. c. 227. E.
Jusjurandum an Clericis remittatur. T. 5. c. 215. E.
Jusjurandum voluntarium an referri poſſit. Ibid. C.
Jusjurandum calumniæ quibus remittatur. T. 5. c. 203. C.
Jusjurandum, & pactum in quo differant. T. 5. c. 72. B.
Jusjurandum filii an patri proſit. T. 5. c. 830. D.
Jusjurandum pro pacto cedit. Ibid. D.
Jusjurandum fidejuſſoris quando seo principali proficiat. Tom. 5. c. 72. A.
Jusjusandum calumniæ non exigitur jure canonico, jure civili requiritur. T. 6. c. 805. C.
Jusjurandum de non accuſanda uxore eſt illicitum. T. 6. c. 899. D.
Jusjurandum clericis interdictum. T. 6. c. 803. E.
Jusjurandum prohibitum monachis ordinis S. Benedicti. Tom. 6. c. 894. D.
Jusjurandum interpretari Pontificum eſt. T. 6. c. 902. A.
Jusjurandum defertur deficientibus probationibus. T. 6. c. 1083. B.
Jusjurandum juri publico derogare non poteſt. T. 6. c. 897. C.
Jusjurandum conditionale eſt imperfectum. T. 6. c. 890. E.
Jusjurandum in cauſa matrimonii judicium facit. T. 6. c. 1127. E.
Jusjurandum non porrigitur ad ea, de quibus dictum, vel cogitatum non eſt. T. 6. c. 903. D.
Jusjurandum metu extortum obligat. T. 6. c. 890. D. abſolutione ſolvitur. Ibid. D.
Jusjurandum inter Chriſtianos nihil magis operatur, quàm nuda pactio. T. 6. c. 1055. E.
Jusjurandum non ſemper ſervandum. T. 6. c. 1017. D.
Jusjurandum in litem rei æſtimandæ causâ actori defertur a judice ex neceſſitate juris, T. 6. c. 521. A.
Jusjurandum a debitore exactum efficit, ot pigous liberetur. T. 6. c. 76. D.
Jusjurandum eſt acceptationi ſimile. Ibid. D.
Jusjurandum perpetuam exceptionem parit. Ibid. D.
Jusjurandum delatum adverſario a Procuratore in litem alienam dato, cui ſpecialiter dominus non mandavit, non auditur. Tom. 6. c. 53. A.
Jusjurandum eſt finis omnis controverſiæ. T. 6. c. 76. D.
Jusjurandum in locum ſolutionis ſuccedit. Ibid. E.
Jusjurandum, quod in una cauſa juravi, non poteſt mihi prodeſſe in alia. T. 6. c. 47. C.
Jusjurandum pasit actionem, ſi libertatis causâ libertus patrono juraverit, ſe daturum operas qualcumque patronus indixerit. T. 6. c. 148. D.
Jusjurandum non defertur tutori, & curatori invito in cauſa pupilli, vel adoleſcentis, nec heredi defuncti. T. 6. c. 53. C.
Jusjurandum, vel conventio ſine cauſa non valet. Tom. 6. c. 52. B.
Jusjurandnm vicem rei judicatæ obtinet. T. 6. c. 76. E. & c. 77. A.
Jusjurandum ab adverſario delatum an ſequi debeat ſententia. T. 7. c. 879. B.
Jusjorandum eſt etiam probatio. T. 7. c. 870. A.
Jusjurandum in litam quid ſit, & in quibus rebus fiat. Tom. 7. c. 163. D.
Jusjurandum, & res judicata in quo differunt. T. 7. c. 121. A.
Jusjurandum calumniæ parenti, patronove remittitur. T. 8. c. 487. C.
Jusjurandum calumniæ ab argentarii adverſario, rationes edi poſtulante, exigitur. T. 8. c. 487. C.
Jusjurandum de re principali aliud, aliud de calumnia. Ibid. D.
Jusjurandum in litem, quod datur propter contumaciam adverſarii. T. 8. c. 618. B.
Jusjurandum deferri auctore judice in bonæ fidei judiciis, etiam invito utroque litigatore. T. 9. c. 198. E.
Jusjurandum, quod litem finit, aut eſt voluntarium, aut neceſſarium, aut judiciale. T. 9. c. 185. D.
Jusjurandum in litem an deferatur in tutorem ob levem culpam. T. 9. c. 596. C.
Jusjurandum judiciale exigi in dubiis cauſis. T. 9. c. 190. A.
Jusjurandum judiciale quid. T. 9. c. 186. A.
Jusjurandum tabulariorum. T. 9. c. 185. C.
Jusjurandum, quod pactioni ſubjicitur, ſervandum. T. 9. c. 76. B.
Jusjurandum defertur in judicio, vel in jure. Tom. 9. c. 195. C. D.
Jusjurandum reo delatum quando referri non poteſt. T. 9. c. 196. D.
Jusjurandum deferri in actione depoſiti inopiâ probationum. T. 9. c. 198. E.
Jusjurandum delatum in judicio an poſſit referri. Tom. 9. c. 197. C.
Jusjurandum qui defert, prior debet jurare de calumnia. Tom. 9. c. 197. E.
Jusjurandum calumniæ. Tom. 9. c. 198. C. D.
Jusjurandum voluntarium quale. T. 9. c. 185. D.
Jusjurandum ex conventione. T. 9. c. 185. D.
Jusjurandum Chriſtianorum quale erat olim. T. 9. c. 185. C.
Jusjurandum qui petit, debat prior jurare de calumnia. T. 9. c. 198. A.
Jusjurandum actoris, & rei. T. 9. c. 195. A. & ſeqq.
Ad jusjurandum deferendum ob unum teſtem moveri judicem. T. 9. c. 191. B.
Jusjurandum voluntarium. Tom. 9. c. 185. A.
Josjurandum neceſſarium. Ibid. D.
Jusjurandum ex pactione deferri dicitur, cum reus jorat, volente, & deferente actore. T. 9. c. 196. B.
Jusjurandum liberti abſente patrono non valet. T. 9. c. 76. A.
Jusjurandum loco ſolutionis cedit. T. 9. c. 1260. C.
Jusjurandum dilationis. Tom. 9. c. 289. E.
Jusjurandum militum quale. T. 9. c. 185. C.

Jusjurandum non refertur inter modor tollendæ obligationis. T. 9. c. 256. B.
Jurjurandum voluntarium. T. 9. c. 185. A.
Jurjurandum dictare. T. 9. c. 191. D.
Jusjurandum præſtatur non vocatâ parte alterâ. T. 9. c. 202. C.
Jusjurandum debet exigi confeſtim, & cur. T. 9. c. 200. E.
Jusjurandum an deferre poſſint ſervi, & filii familias, in re domini, & patris, & in re peculiari. T. 9. c. 193. D.
Jusjurandum, quod quis facit initio litir. Tom. 9. c. 289. E.
Jusjurandum deferre non poteſt is, cui mandata eſt actio, vel defenſio. Tom. 9. c. 107. E.
Jusjurandum falſum, quod judex ſequutus eſt. Tom. 9. c. 1100. C.
Jusjurandum deferre non poteſt prodigus, nec furioſus ſine curatore. Tom. 9. c. 192. E.
Jurjurandum deferre actori permittitur lege Corneliâ. Tom. 9. c. 197. A.
Jusjurandum non poteſt deferre pupillus ſine tutoris auctoritate. T. 9. c. 191. D.
Jurjurandum judicis, & advocatorum. T. 9. c. 144. A. & ſeq.
Jusjurandum de calumnia primus induxit Juſtinianus. T. 10. c. 413. C.
Jusjorandum defertur aut in judicio, aut in jure. T. 10. c. 419. C.
Poſt jurjurandum, quod in jodicio ab adverſario defertur, appellari non poteſt. T. 10. c. 579. B.
Jusjurandum eſt definitio litis, quæ fit cum obteſtatione divina. T. 10. c. 625. A.
Jusjurandum defertur a judice in bonæ fidei judiciis, etiam invito utroque litigatore. T. 10. c. 625. E. & c. 626. A.
Jusjurandum qui detulit, an poſſit revocare. Ibid. A.
Jusjurandum præſtatur ante accuſationem falſi ab eo, qui petit inſtrumentum iterum exhiberi. T. 10. c. 639. B.
Jusjurandum eſt Laberio Emplaſtrum æris alieni, & Pacuvio mantile, quo quotidianæ noxæ abſterguntur. T. 10. c. 916. D.
Jusjurandum quid ſit. T. 10. c. 950. C.
Jusjurandum cui debeatur, & unde ſic dicatur. Ibid. C.
Jusjurandum an debeat annumerari inter ſolennia, & legitima probationum genera. T. 10. c. 966. B. & ſeq.
Jusjurandum qui defert, debet priùs jurare de calumnia. Tom. 10. c. 1176. D.
Princeps jurisjurandi gratiam faciebat. T. 2. c. 1098. E.
Jurisjurandi in factum actio. Vide, Actio jurisjurandi.
Jurisjurandi an major vis ſit, quàm facti. T. 5. c. 220. D.
Jurisjurandi varia genera. T. 9. c. 195. A. voluntario adverſatur. Ibid. A.
Jurisjurandi forma, quod jurat is, qui comparationem fieri petit. T. 9. c. 289. E.
Jurisjurandi antiqua formula. T. 3. c. 13. B. C.
Jurisjurandi verba ſolennia. T. 3. c. 13. C. & Tom. 10. c. 420. A. B.
Jurisjurandi duo genera. T. 2. c. 1286. A. & T. 9. c. 98. C.
De jorisjurandi conditione. T. 3. c. 113. B. C.
Jurisjurandi vis major, quàm pacti. T. 1. c. 935. B.
Jurisjurandi conditio cur in libertatibus non remittatur. T. 3. c. 375. A.
Jurisjurandi conditio heredi ex edicto Prætoris remittitur. T. 2. c. 1023. B.
Jurisjurandi deferendi, vel exigendi juſtæ cauſæ quænam fuerint. T. 3. c. 652. D. E.
Jurisjurandi electio datur domino in feudorum cauſis. T. 2. c. 1232. E.
Jurisjurandi contempta religio ſatis Deum ultorem habet. T. 3. c. 38. D.
Jurisjurandi quæ vis, & efficacia. T. 5. c. 830. B. C. D.
Jurisjorandi major in jure vis non eſt, quàm pacti. Tom. 5. c. 78. D.
Jurisjurandi, & pacti par cauſa eſt. T. 5. c. 55. E.
Jurisjurandi vis major, quàm fidei nudæ. T. 6. c. 892. E.
Jurisjurandi definitio. T. 6. c. 900. C.
Jurisjurandi formula Epiſcopis tradita. T. 6. c. 890. E.
Jurisjurandi tria genera. T. 6. c. 805. E.
Jurisjurandi exceptio eadem eſt, quæ pacti conventi exceptio. Tom. 6. c. 52. A. hæc exceptio eſt perpetua. Ibid. A.
Jurisjurandi conditio. T. 6. c. 207. C. D.
Ex jurisjurandi cauſa poſſeſſio. T. 7. c. 587. B.
Jurisjurandi conditio ao remitti poſſit. T. 7. c. 1078. A.
De jurisjurandi revoratione. T. 9. c. 200. B. C.
De jurisjurandi recuſatione. T. 9. c. 200. B. & ſeq.
Jurisjurandi recuſatio non permittitur ſavore fideicommiſſi. T. 9. c. 201. E.
Jurisjurandi exceptio quorſum comparata. T. 9. c. 192. D.
De quo eſt actio jurisjurandi, rectè conſtituitur. Tom. 10. c. 427. C.
Jurisjurandi recuſaodi joſtæ quædam cauſæ. T. 10. c. 626. A. B.
Jurisjurandi dandi duo genera. T. 10. c. 897. D.
Juriſperiti non debent eſſe imperiti artis menſorum. T. 7. c. 477. E.
Juriſperiti augent verborum ſignificationes. T. 8. c. 552. B.
Juriſperitorum munus, ac dignitas. T. 2. c. 909. A. B.
Juriſperitos in quibus olim diligentiores patres familias adhibuerint. T. 8. c. 14. D.
Juriſperitus non omnis eſt, qui ſe profitetur. T. 7. c. 106. C. D.
Juriſperitus oon eſt, niſi qui utrumque jos novum, & vetus novit, & tractat. T. 10. c. 350. E.
Joriſprudentes paſſim augent ſignificationes verborum, quæ ſunt in legibus, ſenatuſconſultis, reſponſis, edictis. T. 6. c. 440. E.
Juriſprudentia a magiſtratu non exigitur. T. 7. c. 106. C.
Juriſprudentia quid. T. 7. c. 4. B.
Juriſprudentia exigitur in adſeſſoribus, quæ non exigitur in magiſtratibus, quibus adſident. T. 10. c. 867. B.
Juriſprudentiæ proprium. T. 1. c. 6. C.
Juſſi, & mandati differeotia. T. 1. c. 1387. A.
Juſſio, quæ ineſt fidejuſſioni, longe aliud eſt, quàm juſſio, ex qua naſcitur actio quod juſſu. T. 6. c. 96. A.
Juſſio nuda citra ſtipulationem obligat patrem, vel dominum. Ibid. B.
De juſſionibus ſacris Conſtitutio Novella. T. 2. c. 1139. A.
Juſſo patris quando ratum comparator. T. 6. c. 15. E.
Ex juſſo ſolus pater, vel dominus obligatur. T. 10. c. 627. D.
Juſſu judicis qui aliquid facit, non videtur dolo malo facere, quia parere neceſſe habet. Tom. 5. c. 679. C. D. E.
Ex juſſu ſolus pater, aut dominus tenetur, non extraneus. T. 5. c. 82. D.
Quod juſſu tenetur qui jubet. T. 9. c. 310. B.
Quod juſſu actio. Vide, Actio quod juſſu.
Ex juſſu obligatur pater, vel dominos. T. 9. c. 312. B.
Actio qood juſſu datur pro modo juſſi. Tom. 10. c. 977. B. huic actioni quo caſu ſit locus. Ibid. C. non pertinet ad extraneam perſonam. Ibid. D.
Juſſum domini imperium eſt, juſſum non domini mandatum, ſive preces. T. 6. c. 201. B.
Juſſum, & mandatum in quo differunt. T. 9. c. 310. B.
Juſſus pro voluntate. T. 1. c. 23. E.
Juſſus domini pro nomine eſt. T. 5. c. 698. D.
Juſta ætas, ſeu legitima non eſt ante 25. annum, nec in mare, nec in fœminis. T. 4. c. 1269. C.
Juſta conventio an ſit ſervanda, quæ

ſcilicet jure noo improbatur. T. 4. c. 837. C.
Juſta defuncto facere. T. 4. c. 28. D.
Juſta ſepultura quid. T. 4. c. 213. A. B.
Juſta cauſa, & modicum intervallum moram excuſat. T. 5. c. 567. B. C.
Juſta cauſa aperiendarum tabularum pupillarium quæ ſit. T. 5. c. 632. E.
Juſta cauſa locatoris expellendi coloni quæ ſit. T. 5. c. 527. D.
Juſta, & probabilis coloniam, vel habitationem deſerendi cauſa quæ ſit, & dicatur. T. 5. c. 525. E.
Juſta poſſeſſio. Vide, Poſſeſſio.
Juſta bella eſſe oportet. T. 7. c. 28. B. & ſeq. quomodo gerenda. Ibid. c. 29. E.
Juſta exceptio. Vide, Exceptio juſta.
Juſta ſervitus quæ. T. 9. c. 974. E.
Non juſta libertas quæ eſt. Tom. 9. c. 973. C.
Non juſta ſervitus quæ eſt. Ibid. D.
Juſtæ cauſæ renuntiandi re integrâ mandatum quæ ſint, & ubi enumerentur. T. 5. c. 472. D.
Juſtam cauſam poſſidendi qui habent. T. 7. c. 587. C.
Ad juſtas nuptias quæ requirantur. T. 5. c. 539. E. & c. 540. A.
Juſti dies cur ſic appellati. T. 3. c. 86. A.
Juſti liberi qui dicuntur, & qui non ſunt juſti liberi. T. 6. c. 101. E. & c. 102. A.
Juſti ſumptus funeris qui exiſtimantur. T. 7. c. 1192. D.
Juſti pretii dimidiam quando fraus ſuperat. Tom. 9. c. 372. E. & c. 374. C.
Juſti dies qui dicuntur. Tom. 9. c. 1092. A.
Juſtiniani patria. T. 2. c. 1048. E.
Juſtiniani conſtitutiones ab auctore hujus operis commendatæ. T. 9. c. 484. E. & c. 485. A.
In juris Juſtinianei corpore an ſit aliquid contrarium. T. 10. c. 77. A.
Juſtiniani fides, & pietas a Pontificibus Romano, & Conſtantinopolitano laudatur. T. 10. c. 813. C.
Juſtinianus Imperator jus vetus de ſucceſſione matrum, fratrum, & aliorum *l. ult. C. de Senatuſconſulto Tertull.* ſuſtulit, & ea Novell. 118. totam ſucceſſionem ab inteſtato apertè diſtinxit. T. 5. c. 628. E.
Juſtinianus controverſiam inter Paulum, Pomponium, & Julianum juriſconſultos ſuſtulit *l. ultim. de neg. geſt.* & Pauli ſententiam probavit. T. 5. c. 135. A.
Juſtiſſima erroris cauſa quæ dicatur. T. 5. c. 744. C.
Juſtitia quid. Tom. 1. c. 5. C. & c. 723. B. & T. 7. c. 1. B. & c. 4. A. & c. 50. D.
Juſtitia dicitur quælibet pars juſtitiæ, & præcipuè æquitas. T. 7. c. 1. C.
Juſtitia æquitati conjuncta. T. 9. c. 125. A.
Juſtitiæ fundamentum eſt fides. T. 3. c. 324. E.
Juſtitiæ cultos eſt Quæſtor. T. 1. c. 4. B. & T. 2. c. 667. B.
Juſtitiæ ſæpe obviat privatus. T. 2. c. 1210. C.
Juſtitiæ ratio non ex quantitate, ſed ex ſuis regulis æſtimari debet. T. 6. c. 937. A.
Juſtitiæ deſcriptio. Tom. 8. c. 891. C.
Inter juſtum, & legitimum heredem, Apuleji differentia quæ. T. 4. c. 729. D.
Juſtum, & legitimum in quo diſferunt. T. 9. c. 55. B.
Juſtum pactum. Vide, Pactum.
Juſtus quis. T. 1. c. 5. C.
Juſtus heres ſeparatur a legitimo ab Apuleio, & argutè 2. *apologia*. T. 5. c. 480. D.
Juſtus accuſator initio eſt ſui, poſtea inquirit in alium. Tom. 9. c. 852. C.
Juſtus titulus uſucapionis eſt pro emptore, vel tranſactione. T. 9. c. 995. B. & ſeq.
Juſtus eſt titulus uſucapionis pro donato. T. 9. c. 998. B. & ſeq.
Juſtus titulus eſt uſucapionis pro dote. T. 9. c. 999. D.
Juſtus titulus eſt uſucapionis pro herede. Ibid. E.
Juvenalis dictum, *res fiſci eſt ubicumque natat*, verum non eſt. T. 5. c. 539. D.
Juvenes a clericis ſeparandi. T. 2. c. 1033. C.
Juvenes quinam dicantur. T. 10. c. 1078. E.
An juvenis, qui adoleſcentiæ ætatem exceſſit, inter ſeniores numerari poſſit. T. 6. c. 617. A.
Juventus pro adoleſcentia. T. 1. c. 1015. E. & c. 1016. A.
Juventus quando incipit. T. 6. c. 616. D. E.
Juventus quid. T. 8. c. 1117. C.
In juvenum nomine anceps, multiplexque poteſtas eſt. Tom. 6. c. 616. E.
Juus pro *jus* in textú legis Falcidiæ. T. 10. c. 803. B.

K

KAlendæ Juliæ erant olim ſolennes ſolvendis penſionibus. T. 10. c. 665. C.
Kalendarii actio. T. 1. c. 1439. B.
Kalendario diſpenſator, præpoſitus, inſtitor. T. 1. c. 1435. E.
Kalendarium quid ſit. Tom. 1. c. 1434. C.
Kalendarium qui exercet, Kalendario diſpenſatorem præponere ſolet. T. 1. 1451. B.
Kalendarium quid ſignificet. T. 10. c. 1098. D. & c. 1117. A. & c. 1125. C.
Kalendarum Januariarum appellatione quid intelligitur. T. 1. c. 1193. C.
Kalendarum ante diem decimum quid ſignificet. T. 10. c. 594. E. & c. 595. A.
Kalendas Julias locationibus inchoandis, & mercedibus exſolvendis eſſe ſolennes. T. 1. c. 1489. A.
Kalendis Januariis affatim largitiones fiebant. T. 2. c. 687. E.
Kalendis, & ante Kalendas. T. 1. c. 1170. B.

L

LAbarum, ſeu laborum quid ſit. T. 3. c. 311. D. E.
Laborum vexillum in crucis effigiem a Conſtantino ex auro, & lapidibus pretioſis transformatum. T. 2. c. 915. B.
Labes quid propriè. T. 3. c. 448. D.
Labes pro ruina. T. 1. c. 1484. A.
Labi, errare humanum eſt. T. 7. c. c. 888. A.
Labratum, ideſt, oſculum ab ore. T. 3. c. 317. C.
Lac ſtatim adquiritur bonæ fidei emptori, etiamſi pecudi inſuerit apud furem. T. 10. c. 100. A.
Laccariorum privilegia. T. 2. c. 767. B.
Laccus, ideſt, vini ciſterna. T. 3. c. 260. B.
Lacinia quid. T. 3. c. 349. A.
Lactis, lanæ, & fetus eadem ratio. T. 1. c. 1114. D.
Lacedemonii in quo differebant maximè ab Athenienſibus circa materiam legum. T. 8. c. 894. A.
Lacus vivus. T. 3. c. 298. D.
Lacus, ſtagnum, piſcina, pro vivario idiotiſmi ratione habita accipiuntur. T. 5. c. 715. E.
Læſæ Majeſtatis in quæſtionibus infames, & mulieres admittuntur aliàs jus accuſandi non habentes. T. 4. c. 1376. A.
Læſæ Majeſtatis crimen. Vide, Crimen.
Lætoria lex. Vide, Lex lætoria.
Laici ad accuſationem clericorum non admittuntur. T. 6. c. 854. A. niſi certis caſibus. Ibid. A.
Laicus magiſtratus non poteſt eſſe Clerici judex competens in criminalibus cauſis. T. 6. c. 768. D.
Laicus apud Chriſtianos quis dicatur. T. 1. c. 1033. E.
Lampadarii. T. 2. c. 901. A.
Lampridii locus in Alexandro corruptus Duarenum juriſconſultum decepit, & cur. T. 4. c. 842. A.
Lanâ legatâ, quæ continentur. T. 1. c. 438. A.
Lanâ legatâ, an debeatur veſtis ex ea facta. T. 1. c. 1331. A. & T. 10. c. 1129. E.
Lana adnumeratur rebus, quæ uſui ſunt, & eſt ex genere earum rerum,

Digitized by Google

rum ; quæ uſu conſumuntur. T. 7. c. 1157. C.
Lana blatta, oxyblatta, hyanthina, hyacinthina. T. 9. c. 368. E.
Lana etiamſi ineſt pecudi apud furem, ſtatim adquiritur bonæ fidei emptori. T. 10. c. 100. A.
Lanæ appellatione quid veniat. T. 1. c. 438. A.
Lanæ appellatione quæ contineantur. T. 10. c. 1126. E.
Lancelotus Politus meliùs de ſubſtitutionibus ſcripſit. T. 6. c. 198. E.
Lances leves quænam ſint. T. 10. c. 1167. A.
Lancis legatum an valeat, ſi nulla ſit in hereditate. T. 7. c. 989. C.
Languedoc Galliæ Provincia quomodo olim appellabatur. T. 9. c. 1080. B. C.
Lanipendia quid. T. 3. c. 240. C.
Laonequild Longobardiæ nomen quid ſignificat. Tom. 9. c. 1292. E.
Lapidea pila quid. T. 9. c. 1062. D.
Lapidem finalem, quandiu cohæret ſolo, non venire in actionem communi dividundo. Tom. 7. c. 595. A.
Lapides an ſint in fructu. T. 3. c. 441. A. & T. 10. c. 106. B.
Lapides ædificii non ſunt partes. T. 1. c. 942. C.
Lapides ſepulcrorum amovens extra ordinem in factum actione tenetur. T. 5. c. 387. C.
Lapides ſepulcrorum civium Romanorum, etiamſi amoti fuerint, vindicari non poſſunt a quodam domino. Ibid. C.
Lapides ſepulcrorum pars ſepulcri ſunt, & divini juris, non humani, aut privati. Ibid. C.
Lapides erutos ex fundo an venditor poſſit cogere emptorem tollere. T. 7. c. 748. B.
Lapidicinæ quæ. T. 7. c. 728. D.
Inventio lapidicinarum an pertineat ad perpetuam utilitatem fundi. T. 10. c. 106. A.
De lapidicinis. T. 3. c. 440. E.
Lapidicinis apertis an fundus fiat deterior. T. 10. c. 106. A.
Lapidibus emptis ex fundo vendito, emptoris eſt eos eruere ſuis ſumptibus. T. 7. c. 794. C.
Lapidis in flumen demerſi, necdum extracti poſſeſſio an retineatur. T. 8. c. 274. A. an ejus dominium retineatur. Ibid. A.
Lapilli erithræi. T. 3. c. 272. E.
Lapilli jactus quid ſit. T. 7. c. 456. A.
Lapilli, & gemmæ cujuſnam ſint. T. 8. c. 930. C.
De lapſu ſecundo. T. 3. c. 460. E. & c. 461. A.
Largiri quemque oportet de ſuo, non de alieno. T. 4. c. 1147. E.
Largitio, quæ fit de alieno, non eſt liberalitas. T. 4. c. 521. B. legatum eſt honos, & liberalitas. Ibid. C.
Largitionales tituli. T. 2. c. 690. B. C.
Largitionales qui. T. 9. c. 140. C.
Largitiones Kalendis Januariis affatim fiebant. T. 2. c. 687. E.
Largitionum nomine honeſtantur res privatæ Principis. T. 10. c. 848. A.
Laridum cibus militaris. T. 2. c. 961. C.
Larignæ. T. 1. c. 833. D.
Larvales, & laicales habitus Clericis inhibentur. T. 6. c. 972. D.
Laſcivia coercetur. T. 1. c. 1484. B. ex vino plerumque naſcitur. Ibid. B.
Lata culpa quæ. T. 9. c. 361. E.
Latam culpam dolo proximam eſſe dicunt. T. 8. c. 633. C.
Lateralia quidnam ſint. T. 10. c. 1166. D.
Lateranenſe Concilium ſub Alexandro III. habitum Romæ in Baſilica Lateranenſi. T. 6. c. 980. E. & c. 981. A. aliud eſt etiam Lateranenſe Concilium generale habitum ſub Innocentio III. Ibid. A.
Lateranenſis Eccleſia unde dicta. T. 6. c. 998. E. & c. 999. A.
Laterculenſes Propoſiti, & laterculus Index. T. 2. c. 924. B.
Laterculi ſacri. T. 2. c. 924. B.
Laterculi militares, & civiles ſub cura Quæſtoris. T. 10. c. 845. A.
Laterculum duplex, & quid. T. 2. c. 924. A. & c. 1046. C.
Laterculum minus, *le petit roule*. T. 2. c. 65. C.
Laterculum quid ſit. T. 10. c. 860. B.
Laterculus quid ſit, & unde ſic dictus. T. 10. c. 845. A. B.
A latere nullus eſt primus gradus. T. 10. c. 501. C.
Lateritii parietes quanti æſtimantur. T. 7. c. 593. B.
Lateritium ſepulcrum. Ibid. C.
Laticlavii, & anguſticlavii. T. 3. c. 359. C. D.
Latina ingenua quæ ſit. Tom. 1. c. 164. D.
Latina verba an directa ſint. T. 7. c. 958. A.
De latina libertate tollenda. Vide, Libertas latina.
Latinâ linguâ tantùm fiunt, quæ ſunt juris civilis. T. 10. c. 526. A.
Latinè fit quidquid fit jure civili. T. 8. c. 995. C.
Latini ut liberi vivunt, & ultimo ſpiritu vitam, & libertatem amittunt. T. 1. c. 180. B.
Latini vivunt ut liberi, moriuntur ut ſervi. T. 3. c. 91. D.
Latini quo pacto liberi dicuntur. T. 3. c. 92. A.
Latini quibus modis jus Quiritium conſequuntur. T. 1. c. 309. D.
Latini qui, & qui cives Romani fiebant, cum donabantur libertate. T. 6. c. 304. D.
Latini quinàm, & unde ita dicti. T. 8. c. 897. C. an connubium, & patriam poteſtatem habeant. Ibid. B.
Latini colonarii qui dicuntur, & latini juniani. T. 9. c. 951. E. & c. 952. A.
Latino an ſit teſtamenti factio. T. 8. c. 987. C.
Latinorum legitimæ ſucceſſiones nullæ penitus erant. Tom. 1. c. 180. B.
Latinorum junianorum ſublata conditio. T. 9. c. 636. C. & ſeq.
Latinus fiebat manumiſſus minor 30. annis. T. 7. c. 1477. A.
Latinus fit civis Romanus nave extructâ, aut inter vigiles 6. annos militiâ militatâ. T. 8. c. 480. A.
Latinus fit civis, liberis Romæ natis. T. 8. c. 479. E.
Latinus libertus jus Quiritium conſequitur ædificio. Ibid. E.
Latinus teſtamenti factionem non habet. T. 8. c. 589. C.
Latinus non fit civis Romanus beneficio principali, niſi conſentiente patrono, vel patroni filio. T. 9. c. 956. C. D. variis modis fiebat civis Romanus. Ibid. C.
Latitandi mos. T. 3. c. 7. B.
Latitantis pœnæ effugiendi judicii causâ, fruſtrandi actoris causâ quæ. T. 6. c. 473. D.
Latitare verbum quid propriè. T. 3. c. 7. B.
Latium duplex, vetus, & novum; & quale Latii jus antiquum. T. 3. c. 290. D. E.
Latro, cædem inferre volens, occiditur impunè. T. 1. c. 505. B. C.
Latro, & fur differunt. Tom. 9. c. 1455. D.
Latrocinium mortis pœnam non ſemper continet. T. 3. c. 155. B.
Latrocinium eſt caſus fortuitus. T. 4. c. 177. A.
Latrocinium eſt caſus fortuitus, & cur. T. 7. c. 637. C.
Latrocinium annumeratur caſibus fortuitis. T. 9. c. 349. D.
Latrocinium ſemper adnumeratur caſui, & fortunæ. T. 9. c. 1197. E.
Latronem viatori occidere licet. T. 1. c. 505. C.
Latronem nominans infamandi cauſâ, qua actione teneatur. T. 5. c. 756. B.
Latrones publici quibus pœnis afficiendi. T. 2. c. 1328. D.
Latrones etiam ἐν τῇ ἁγίᾳ νυκτὶ puniri debent. T. 1. c. 530. D.
Latrones exhibere, aut damnum ſarcire compelluntur oppidani. T. 3. c. 547. E.
Latrones quinam ſint, & a graſſatoribus qui differant. Tom. 8. c. 1089. B.
Latrones qui. T. 8. c. 575. B.
De iis, qui latrones, vel aliis criminibus reos occultaverint. T. 9. c. 1465. D.

Latrones quo nomine, ot honeſtiori, vocari ſe voluerint. T. 10. c. 949. B. Vide, Fur.

Latroni confeſſio, & convicto facilè non eſt credendum. T. 1. c. 498. A.

Latroni adimitur vita. Tom. 2. c. 1157. B.

Latronum occultator, & receptator extra ordinem coercetur. T. 1. c. 869. B.

Latronum inhihendnrum rationes. T. 3. c. 547. C. D.

Latronum aggreſſura eſt caſus major. T. 9. c. 298. E.

Latronum receptores in quantum tenentur. T. 9. c. 1465. D.

Latrunculator eſt latrociniorum ſpecialis quæſitor, & judex. T. 7. c. 478. C.

Latrunculator, qui de re pecuniaria principaliter cognoſcere non poteſt, ſi in cauſa criminali apud eum mota incidet quæſtio pecuoiaria, de ea agere poterit. Tom. 9. c. 120. B.

Latrunculator quis dicitur, & ejus officium quod erat. T. 9. c. 969. C.

Latrunculatorem de re pecuniaria judicare non poſſe. T. 7. c. 478. C. ratione tamen connexi de ea cognoſcere poteſt. Ibid. C.

Latrunculatores cur inſtituti. T. 3. c. 547. D.

Latrunculatores, ideſt, latronum perſequutores. T. 2. c. 1048. B.

Latus clavus. T. 8. c. 562. B.

Lavatio mundo adnumeretur muliebri. T. 3. c. 272. A.

Laudare auctorem quid ſit. T. 5. c. 858. E. & T. 9. c. 585. C. & T. 10. c. 757. C.

Laudare auctorem, ideſt, vocare, vulgo *ſommer le garent*. Tom. 6. c. 391. C.

Laudare quid. Tom. 9. c. 1295. E.

Laudari auctnrem. T. 9. c. 112. C. & c. 1295. D.

Laudato venditori cavendum eſt de rato. T. 6. c. 9. B.

Laudatum, ideſt, condictum, & conventum. Tom. 2. c. 1259. A.

Laudimia quando debentur, & quando non. T. 9. c. 427. E.

Laudis ſtudio ducebantur accuſatores. T. 10. c. 883. C.

Laurata, ideſt, tabellæ laureatæ. T. 2. c. 1013. E.

Lautumiæ. T. 3. c. 142. D. E.

Lazarus faſciolis, & inſtitis vinctus jacebat in ſepulcro. T. 3. c. 349. A.

Lectarii, ſeu laccarii. T. 2. c. 767. D.

Lecticâ, aut equo, aut ſellâ utimur valetudinis causâ. T. 5. c. 310. C.

Lecticæ, ſive carrucæ dormitoriæ. Ibid. C.

Lecticarii qui olim fuerint. T. 1. c. 536. E. & T. 2. c. 809. A.

Lecticarius quis ſit. T. 10. c. 1126. A.

Lectio eſt recitatio, & interpretatio certi loci ex Scriptura ſacra. T. 6. c. 968. A.

Legabatur olim inutiliter proprio ſervo ſine libertate. Tom. 4. c. 382. C.

Legamus rectè ſignatoribus in teſtamentis. T. 3. c. 249. B.

Legamus rectè ſervo heredis. T. 8. c. 993. A.

Legaodi uxori vulgaris modus. T. 1. c. 1378. B.

Legandi verbum in libris de legatis paſſim fideicommiſſa ſignificat. T. 7. c. 534. E.

Legandi uxori modus vulgaris qui fuerit. T. 7. c. 1076. A.

Legandi verbum quid comprehendat jure antiquo. T. 10. c. 477. E.

In legandis rebus ſuis faciliores ſunt voluntates, quàm alienis comparandis, onerandiſque heredibus ad emptionem rei. T. 4. c. 535. D.

Legans fundum an inſtrumentum quoque emptionis ejuſdem fundi legare videatur, & e contrario. T. 6. c. 573. D.

Legans bis eandem rem, non amplius, quàm ſemel ab herede præſtari velle videtur. T. 7. c. 1407. B.

Legantur fruſtra, quæ in arca ſunt, aut quæ quis depoſuit, ſi nulla ſint. T. 7. c. 1398. D.

Legare nemo fruſtra, & inutiliter intelligitur. T. 4. c. 442. C.

Legare ultra dodrantem lex Falcidia non permittit. T. 6. c. 405. C.

Legare inimico meo nemo præſumitur. T. 6. c. 740. A.

Legare fundum, qui meus erit, aut qui meus eſt quid. T. 7. c. 1108. A.

Legare ſi velis ſervo alieno, duo exiguntur. T. 7. c. 1273. B.

Legare an quis poſſit ſibi ipſi. T. 7. c. 1030. B.

Legare incertum hominem, eſt generaliter legare. T. 7. c. 989. B.

An legare poſſit heres ſine libertate ſtatulibero ſub ea conditione, ſub qua prior dominus ei libertatem dedit. T. 7. c. 1108. E.

Legare ultra dodrantem eſt hereditatem onerare. Tom. 7. c. 957. C.

Legari an etiam poſſint futura corpora. T. 7. c. 422. B.

Legari onn poteſt ante heredis inſtitutionem. T. 1. c. 423. E.

Legari incertæ perſonæ non poteſt. T. 1. c. 425. E. & c. 1344. D.

Legari utiliter ſine libertate an proprio ſervo poſſit. Tom. 1. c. 1273. B.

Legari poteſt in tempus mortis heredis. T. 1. c. 424. D. E.

Legari an poſſit res aliena. T. 1. c. 126. E. c. 127. A.

Legari an poſſint res tam incorporales, quàm corporales. T. 1. c. 532. B. C.

Legari heredis ſervo qua ratione legitimè poſſit. T. 1. c. 135. A. B.

Legari an poſſit debitori liberatio. T. 1. c. 129. E.

Legari, vel fideicommitti an poſſit incertis perſonis. T. 1. c. 133. B.

Legari an poſſit certis perſonis. T. 1. c. 425. E.

Quæ res legari poſſunt ſinendi modo. T. 1. c. 425. D.

Legari optione. T. 1. c. 340. A.

Legari non poteſt a legatario. Ibid. D.

Legari poteſt rerum omnium uſuſfructus. T. 1. c. 426. C.

Legari ſervo heredis proprio non poteſt ſine libertate fideicommiſſaria. T. 1. c. 1108. A.

Legari domino res ſua non poteſt. T. 1. c. 335. D.

Legari non poteſt poſt mortem heredis. T. 1. c. 340. B. & c. 424. C.

Legari poterat olim ante mediam heredum inſtitutionem. T. 1. c. 424. A.

Quæ res legari non poſſunt, & quibos modis legari non poſſit. T. 1. c. 339. B. & ſeq.

Legari res ſingulæ poſſunt, & univerſarum ſumma. T. 1. c. 340. E.

Legari heredi non poteſt. T. 1. c. 340. D.

Quæ legari poſſunt per damnationem. T. 4. c. 1196. C.

Legari non poteſt a patre, vel domino heredis. Tom. 4. c. 220. B.

Legari poteſt per damnationem res aliena, non per vendicationem. T. 4. c. 530. D.

Legari non poteſt domino, vel patri heredis inſtituti, aut legatarii. T. 4. c. 220. B. fideicommitti verò poteſt. Ibid. B.

Legari certum numerum nummorum aliud eſt, aliud certos nummos, qoi ſunt in illa arca. T. 4. c. 102. C.

Legari poſſe ab herede ſolo, non a legatario. T. 6. c. 222. C.

Legari poteſt alii res heredis. T. 6. c. 234. D.

Legari fruſtra videtur uſusfructus earum rerum, quæ utendo depereant. T. 6. c. 246. B.

Legari a legatario ao poſſit. T. 7. c. 957. D.

Legari an poſſint res iocorporales, ut nomina, & ſervitutes. T. 7. c. 1027. B.

Legari an poſſit res pignori obligata. T. 7. c. 1046. D. E. an legatarius, vel heres eam luere debeat. Ibid. c. 1047. C.

Legari an poſſit utiliter ſervo proprio, alii non legato. T. 7. c. 1434. E.

Lega-

Legari an uni ex heredibus a coherede poſſit. T. 7. c. 1001. E. & c. 1002. A.

Legari, & donari ao poſſit incapaci in tempus, & io conditionem. T. 7. c. 1475. E.

Legari poſſunt ea, quæ pondere, numero, menſurâ conſtant, etiamſi nihil eorum ;in bonis reliquerit teſtator. T. 7. c. 1445. E.

Legari quando, & in quibus rebus intelligatur quantitas, non corpus. T. 7. c. 989. E.

Legari quantum poſſit lege Falcidiâ. T. 7. c. 957. C.

Legari quomodo poſſit res aliena. T. 7. c. 1017. D.

Legari quod non poteſt domino, ſervo ejus rectè legatur, & contra. T. 7. c. 439. E.

Legari an poſſit a legatario. T. 7. c. 901. A.

Legari an poſſit a ſubſtituto ejus. Ibid. A.

Legari an poſſit civitatis parti, certis vicis, item collegiis. Tom. 7. c. 1014. A.

Legari an poſſit civitatibus. T. 7. c. 1013. E.

Legari an poſſit ei, cujus in poteſtate eſt heres ſcriptus. Tom. 7. c. 1009. B. item ei, qui eſt in poteſtare heredis ſcripti. Ibid. B.

Legari an poſſit id, qund apud hoſtes eſt. T. 7. c. 977. C.

Legari ao poſſit id, quod nondum eſt in rerum natura, ut fructus futuri, aut fetus. Tom. 7. c. 1008. B.

Legari an poſſit olim municipiia, quia incertum eſt corpus. T. 7. c. 392. E.

Legari an poſſit in frandem creditorum. T. 7. c. 1032. E.

Legari an poſſit res aliena per vindicationem. T. 7. c. 1476. B.

Legari an poſſit res aliena, vel hoſtis. T. 7. c. 977. C. D.

Legari an poſſit uſus, vel uſufructus omnium, quæ in bonis noſtris ſunt. T. 7. c. 1336. C.

Legari an poſſint ea per vendicationem, quæ in bonis teſtatoris ſunt, teſtamenti, & mortis tempore. T. 7. c. 1439. A.

Legari an poſſint futura. Tom. 7. c. 986. B.

Legari res aliena poteſt per damnationem, per vendicationem verò non. T. 7. c. 1005. A.

Legari an poſſint non adſcriptâ quantitate, numero, pondere, vel menſura eæ res, quæ illis conſtant. T. 7. c. 1446. A.

Legari an poſſint operæ liberi hominis. T. 7. c. 1340. B.

Legari an poſſint rectè corpora, vel ſpecies, ſi nulla talia corpora teſtator reliquerit. T. 7. c. 1446. A.

Legari an poſſint res dotis nominc obligatæ. T. 7. c. 1425. E.

Legari non poſſe ſervo alieno, niſi & domino ejus legari poſſit. T. 7. c. 1273. A.

Legari non poteſt ſtatim a domino ſervi heredis inſtitui, per quem domino adquiritur hereditas, eidem ſervo. T. 7. c. 1114. A. B.

Legar pioſſunt per damnationem ea, quæ futura ſunt, ut quod ex Pamphila naſcetur. T. 7. c. 1222. D.

An legari poſſit ſervo hereditario. T. 7. c. 1188. A. B.

An res aliena legari poſſit. Tom. 8. c. 990. A. B.

An duobus eadem res legari poſſit. Ibid. D.

An fundus alienus, an res ſua, an res legatarii, &c. Ibid. D. E.

Quibuſnam perſonis legari poſſit. T. 8. c. 992. B.

Legari an alteri poſſit poſt mortem ejus. T. 8. c. 92. D.

Legari an poſſit poſt mortem heredis, vel ab herede heredis. Ibid. C.

Legari poteſt & poſt mortem heredis. T. 8. c. 636. E.

Legari an poſſint quæ non poſſunt avelli ex ædibus. T. 10. c. 1063. E.

Incertæ perſonæ an poſſit legari. T. 10. c. 473. B.

Legari an, & qunmodo poſſint res demerſæ, & futuræ. Tom. 10. c. 1071. A.

Legar nemo non rectè rem, vel jus heredis ſui. T. 4. c. 1218. E.

Legat fruſtra debitor credirori id, quod ei debet. T. 4. c. 1192. B.

Qui legat hominem, incertum legat. T. 7. c. 645. C.

Legat nemo jure ſervo. Tom. 9. c. 124. B.

Legata codicillo dari, vel adimi poſſunt. T. 1. c. 444. C.

Legata a tutelis differunt. Tom. 1. c. 1017. E.

Legara quid a donationibus causâ mortis diſtent. T. 1. c. 1276. D.

Legara plerumque præſtantur, non competunt. T. 3. c. 238. A.

Legata quis conſequi poterit, etiamſi conditionem non impleverit. T. 3. c. 375. A. B.

Legata minui per legem Falcidiam. T. 3. c. 194. A.

Legata minora efficit compenſatio. T. 3. c. 431. E.

Legata incapacibus relicta ad fiſcum pertinere. T. 3. c. 186. C.

Legata duobus res eadem cujus eſt. T. 1. c. 339. E. & c. 340. A.

Legata pura quando cedunt legatariis. T. 1. c. 131. E.

Legata, quæ hereditatem onerant, & quæ hereditatem exhauriunt. T. 1. c. 440. E. & c. 441. A.

Legata an in alienam voluntatem conferri poſſint. Tom. 3. c. 26. A. B.

Legatâ domo inſtructâ, quæ continentur. T. 1. c. 433. A.

Legata infirmari nudâ voluntate. T. 1. c. 704. E.

Legata aut onerant, aut delibant, aut exhauriunt hereditatem. T. 1. c. 440. E. & c. 804. E.

Legata vindicamus, fideicommiſſa petimus, ſive perſequimur. T. 1. c. 446. A.

Legata ereptitia, & quæ ut indignis auferuntur. T. 1. c. 812. A.

Legata annua quando cedunt. T. 2. c. 430. C.

Legata quando dicantur onerare, exhaurire, & delibare hereditatem. T. 1. c. 138. E. & c. 139. A. & c. 440. E.

Legata omnia fideicommiſſis exæquari an poſſint. Tom. 1. c. 126. D.

Legata incertis perſonis relicta, & per errorem ſoluta, an poſſint repeti. T. 1. c. 133. C.

Legata niſi ex teſtamento non valent. T. 1. c. 144. E.

Legata, quæ jure non debebat, ſolvit Lentuli filia. Tom. 1. c. 147. B.

Legata, & fideicommiſſa differunt. T. 1. c. 146. D.

Legata minuuntur Novellâ Juſtiniani, pluſquam lege Falcidiâ. T. 1. c. 813. E.

Legata ut adimuntur, vel transferuntur. T. 1. c. 137. B. & c. 810. A.

Legata annua, & menſtrua quæ ſint. T. 1. c. 806. A.

Legata, quæ relinquuntur pœnæ causâ. T. 1. c. 136. C. & c. 810. D. E.

Legata quæ inutilia dicuntur, & quæ pro non ſcriptis habentur. T. 1. c. 811. B. C.

Legata ab herede proficiſcuntur. T. 1. c. 1017. E.

Legata, ac tutelæ quo differunt. Ibid. B. & ſeq.

Legata pœnæ causâ relicta non valebant, hodiè valent, niſi illicita, vel probroſa, vel impoſſibilia ſint. Tom. 1. c. 810. D. E. & c. 1339. C. D.

Legata relinquuntur verbis directis. T. 1. c. 137. A.

Legata condirionalia a ſtipulationibus multum diſtant. Tom. 1. c. 1333. D. E.

Legata in heredem legatarii ut computanda. T. 1. c. 1278. A.

Legata inutilia quæ ſint. Tom. 1. c. 1275. D.

Legata, bonorum poſſeſſionem contra tabules petitâ, non præſtantur omoibus. T. 1. c. 1316. A.

Legata, & ſtipulationes quo differunt. T. 1. c. 1333. E.

Legata comparantur bonæ fidei contractibus. T. 1. c. 1389. D.

Legata quando cedunt. T. 1. c. 817. A.

Legata per omnia fideicommiſſis exæquata. T. 3. c. 197. D.

Legata ſolvi, etiamſi teſtamentum dicatur falſum. Tom. 3. c. 236. D.

Legata ſervo heredis purè relicta ſine libertate fideicommiſſaria non valere. T. 3. c. 397. A.

Legatâ ſupellectile quid contineatur. T. 3. c. 265. B.
Legata domus inſtructa. Vide, Domus legata.
Cui legata eſt habitatio, an poſſit ſeorſum, ſive aliis concedere, ſeu donare. T. 4. c. 501. D.
Legatâ habitatione, an videatur domus legata, id eſt, proprietas. T. 4. c. 502. B.
Legata pars ſimpliciter, & homo legatus ſimpliciter in quo differunt. T. 4. c. 445. E.
Legatâ, aut venditâ tabernâ negotiatoriâ, an merces legato, aut venditione contineantur, Tom. 4. c. 1159. A.
Legatâ certâ pecuniâ, non corpora nummorum ſpectantur, ſed quantitas. T. 4. c. 1126. C.
Legatâ domo, an balnea, quæ ſunt in ea domo quoque debeantur. T. 4. c. 1114. D.
Legatâ domo cum ſupellectile, an ea etiam ſupellex debeatur, quæ domo translata eſt in hortos ad tempus. T. 4. c. 1135. C.
Legatâ domo inſtructâ, an vina legata videantur. Ibid. A.
Legatâ ſupellectile, non ſpectatur materia, ſed ſaltem ſpecies. T. 4. c. 1123. C.
Legata conditionalia ſaltem cedunt conditione exſiſtente. Tom. 4. c. 386. A. cur inſtitutum eſt, legata morte cedere, non aditione. Ibid. C.
Legata, quæ omnino exſtitura ſunt, pro præſentibus habentur. T. 4. c. 1445. E.
Legata, quæ relinquuntur ſub conditione dandi, vel faciendi, nullo remedio capi poſſunt, antequam conditio ſit impleta; quæ verò relinquuntur ſub conditione non faciendi ea, capi poſſunt remedio ſtipulationis Mutianæ. Tom. 4. c. 1445. E. & c. 1446. A.
Legata captatoria. Tom. 4. c. 1044. E.
Legata, & æs alienum in quo differunt. T. 4. c. 764. B.
Legata quæ ſunt in causâ caduci. T. 4. c. 423. A.
Legata non debentur, niſi deducto ære alieno. T. 4. c. 523. B. creditores legatariis ſunt priores, & potiores. Ibid. B.
Legata non debentur, niſi ex teſtamento. T. 4. c. 707. E.
Inter legata, & donationes causâ mortis differentia. T. 4. c. 1145. C.
Inter legata, & ſtipulationes differentia, ejuſque ratio quæ. Tom. 4. c. 482. C. D. an oblata cautione Mutianâ, legatarius conſequatur legatum. Ibid. c. 483. D.
Legata conditionalia non faciunt, quæ tacitè inſunt. T. 4. c. 500. E.
Legatâ ſupellectile, an vaſa argentea quoque debeantur. Tom. 4. c. 283. E.
Inter legata, & ſtipulationes differentia quæ. Tom. 4. c. 482. C. D.
Legata. Vide, Regula Catoniana.
Legata conditionalia ex poſt facto confirmantur, pura verò legata non. T. 4. c. 389. A.
Legata conditionalia, vel in diem incertum relicta non cedunt a morte teſtatoris, ſed cum conditio exſtiterit poſt mortem teſtatoris. T. 4. c. 386. A.
Legata plura facit commemoratio temporum. Tom. 4. c. 431. B.
Legata tot ſunt, quot res. T. 4. c. 1356. B.
Legata a filio relicta an præſtabit pater ſubſtitutus filio heredi inſtituto, ſi filium adire non jubeat ex inſtitutione, ſed ipſemet, ſuo nomine ea ſubſtitutione adeat. T. 4. c. 408. C.
Legata non debentur, niſi deducto ære alieno. Tom. 4. c. 1347. D.
Legata a morte teſtatoris cedunt. T. 4. c. 385. E.
Legata pura dicuntur eſſe etiam, quibus adſcripta eſt dies certa, non incerta, quod ad ceſſionem attinet: nam hæc ſtatim cedunt a morte teſtatoris, Ibid. E.
Legata ornatus non ſequitur, niſi nominatim dictus. T. 4. c. 899. A.
Legata, aut fideicommiſſa contribuere eſt, in ratione legis Falcidiæ ineunda, ea comuni calculo ſubjicere. T. 4. c. 1218. E.
Legata an debeantur, fiſco eripiente hereditatem heredi ſcripto. T. 4. c. 417. E.
Legata ſæpius res eadem, ſemel tantùm debetur. Tom. 4. c. 442. E.
Legata, & fideicommiſſa non debentur, niſi deducto ære alieno, T. 4. c. 523. B.
Legata fideicommiſſis per omnia ſunt exæquata. T. 4. c. 909. C. D. & c. 1366. A.
Legata nudâ voluntate relicta in teſtamento rupto non valent, nec debentur. T. 4. c. 1075. B. an peti poſſint beneficio exceptionis doli mali. Ibid. B. C. quando hæc exceptio locum non habet. Ibid. C.
Legata priùs non debentur, quàm ſatisfactum ſit creditoribus defuncti. T. 4. c. 1347. D. quid minuit legata. Ibid. D.
Legata pro parte valent. Tom. 4. c. 1087. D.
Legata ſunt repetenda, ſive revocanda ob improviſum caſum, novam, & inopinatam cauſam, & inopinatam fortunam. Tom. 4. c. 1074. D.
Legata; quæ ab initio non valent, ea poſtfacto non convaleſcunt, T. 4. c. 1445. B.
Legata annua quibus relinquuntur. T. 5. c. 1134. D.
Legata delibant hereditatem. T. 5. c. 1129. A.
Legata ex teſtamento militis non, niſi deducto ære alieno, debentur. T. 5. c. 626. C.
Legata, & fideicommiſſa liberis, & parentibus relicta; itemque legatum, quod uxori, vel nurui teſtamento dotis nomine relictum eſt, conſervantur a Prætore bonorum poſſeſſione contra tabulas. T. 5. c. 606. B. C.
Legata primo dumtaxat gradu præſtantur. T. 5. c. 607. B.
Legata quæ priori loco præſtanda veniant. T. 5. c. 1129. B.
Legata quando ſunt plura, & quando unum tantùm eſt legatum. T. 5. c. 1198. E.
De legata habitatione, Tom. 5. c. 1195. C.
Legata an, & quæ in heredes tranſmittantur. T. 5. c. 781. B.
Legata in diem, & legata ſub conditione in quo differunt. T. 5. c. 781. D.
Legata plura ſunt, quoties nominatim plures res in legato exprimuntur. T. 5. c. 865. C.
Legata ubi plura ſunt, tot ſunt neceſſariæ ſtipulationes, quot ſunt legata. Ibid. D.
Legata, & ſtipulationes in quo differunt, T. 5. c. 614. E.
Legata conditionalia non tranſmittuntur in heredem, & cur. T. 5. c. 923. C.
De re legata ſub conditione. T. 5. c. 861. B.
Legata inter, & ſtipulationes differentia notiſſima. Tom. 5. c. 614. D.
Legata conſervat Prætor. Tom. 6. c. 205. B.
Legata omnino inutilia quæ. T. 6. c. 422. A.
Legata, aut fideicommiſſa relicta a ſubſtituto exheredati, ejuſdemque legatarii non valere. T. 6. c. 410. D.
Legata dat teſtator, heres autem ea præſtat. T. 6. c. 407. C.
Legata duo, vel plura dividi poſſunt, ut alia agnoſcantur, alia repudientur. T. 6. c. 209. B.
Legata ſub conditione quando percipiuntur. T. 6. c. 271. E.
Legata conditionalia non tranſmitti ad heredem legatarii, ſi pendente conditione legatarius vitâ deceſſerit. Tom. 6. c. 261. D.
Legata non debentur, niſi, deducto ære alieno defuncti, aliquid ſuperſit. T. 6. c. 328. B.
Legata infirmantur per æs alienum defuncti, aut minuuntur. Ibid. B.
Legata quando non debentur, inuti-

liaque

liaque fiunt. T. 6. c. 156. E. & c. 157. A.

Legatâ certâ ſummâ in ſingulos annos, plura ſunt legata: quot anni, tot legata. T. 6. c. 21. D.

Legata dicuntur relinqui ab herede, & quomodo. T. 6. c. 205. D.

Legata pocula ſi teſtator conflaverit, & in maſſam redegerit, vel ſi ex maſſa legata pocula fecerit, vel ex lana legata ſi veſtimentum fecerit, an videatur ademiſſe legatum, qui mutavit formam legati, ſive ſpeciem. Tom. 6. c. 215. B.

Legata ex quo tempore deferantur. T. 6. c. 421. D.

Legata inſtar donationis cauſâ mortis obtinent. Tom. 6. c. 404. B.

Legata quæ inutilia dicuntur. T. 6. c. 404. B. C.

Legata, & ſtipulationes multùm differunt. T. 2. c. 365. A.

Legata non debentur, niſi deducto ære alieno, quod ipſe defunctus contraxit. T. 6. c. 326. D.

Legata non debentur, niſi ex eo, quod ſupereſt deducto ære alieno. T. 6. c. 422. C.

Legata plura eſſe, & tot eſſe, quot habitationes gratuitæ annuæ, & cujuſque diem legati cedere initio cujuſque anni, & ad heredem legatarii tranſmitti ejus tantùm anni legatum, quod in omnibus legatis annuis obſervatur. T. 6. c. 455. A.

Legata non deberi, niſi deducto ære alieno. T. 6. c. 481. A.

Legata ex hereditate ſunt, ſive delibationes hereditatis. Tom. 6. c. 278. A.

Legata non dantur codicillis. T. 6. c. 265. B.

Legata a ſubſtituto relicta quomodo, & quando ſolvenda. T. 6. c. 81. D. E.

Legata relicta a filio impubere exheredato, vel a ſubſtituto exheredati non valere. T. 6. c. 410. C.

Legata omnia an ſolus filius de portione ſua præſtare cogatur. T. 6. c. 675. D.

Legata utrùm ſint juris ordinarii. T. 6. c. 583. C.

Legata videtur actio, ſiquia alicui leget, quod alter ſibi debeat. T. 7. c. 1053. C.

Legata ſibi res ſua pro non ſcripto an habeatur. Tom. 7. c. 995. C.

Legata ſi ſit alicui ſumma, hoc adjecto, ut ſi forte ea perdidiſſet, mox totidem ei præſtaretur, an ſæpius ei legatum reſarciendum, ſi ſæpius perdiderit. T. 7. c. 1300. B.

Legata ſi ſit eadem res duobus disjunctim, an ſinguli ſolidi petitionem, vel partes viriles habeant. T. 7. c. 1014. C. D.

Legata ſi ſit eadem res a diverſis heredibus eodem teſtamento, an ſemel dumtaxat debeatur. T. 7. c. 1016. A.

Legata ſi ſit eadem res uni purè, alteri ſub conditione, an legatarii ſint re conjuncti. T. 7. c. 1436. E.

Legata ſi ſit mihi res mea, & ea poſt teſtamentum mea eſſe deſierit, an per hoc convaleſcat legatum. T. 7. c. 1024. A.

Legata ſi ſit mihi res a ſubſtituto pupilli, & eam a pupillo ante conditionem emero, an exſiſtente conditione ſubſtitutionis legatum petere poſſim. T. 7. c. 1034. C.

Legata ſi ſit ſæpius eadem quantitas, an ſæpius debeatur, & multiplicationem recipiat. T. 7. c. 1016. D. E.

Legata ſi ſit una res ex duabus, nec appareat quæ, cujus electio ſit. T. 7. c. 993. B.

Legata ſi ſit uni eadem res duorum teſtamentis, an ſæpius, vel ſemel rem, vel æſtimationem ejus petere poſſit. T. 7. c. 1016. C.

Legata ſi ſit uni res eadem ſæpius. an ſæpius debeatur. T. 7. c. 1016 A.

Legatâ electione, ſi locus electioni nullus ſit, an legatum valeat. T. 7. c. 1430. E.

Legatâ re uni, & deinde parte ejus alteri legatâ, an poſterius legatum minuat prius. Tom. 7. c. 1015. C.

Legata res quando adquiratur heredi. T. 7. c. 1020. B.

Legata res ſi perierit, vel non comparcat quomodo, & ubi ab herede præſtanda ſit. T. 7. c. 1035. D.

Legata res ſub conditione, an alienari poſſit. T. 7. c. 1050. A.

Legata res uni ex heredibus, ei adjudicari debet. T. 7. c. 1048. E.

Legata res ut actoris fiat, qua actione agitur. T. 7. c. 1035. A.

Legatâ re alienâ, an aliquid debeatur. T. 7. c. 1025. A. B.

Legatâ re alienâ, cujus commercium non eſt, an aliquid debeatur. Ibid. B.

Legatâ re alienâ per damnationem, an heres eam rem a domino redimere debeat, vel æſtimationem ejus præſtare. T. 7. c. 1017. E.

Legatâ re duobus disjunctim per damnationem, an ſingulis debeatur ſolidum. T. 7. c. 1015. C.

Legatâ re eâdem aliis pluribus conjunctim, aliis disjunctim, quomodo inter eos legatum dividatur. Ibid. E.

Legatâ re eâdem pluribus conjunctim per damnationem, an ſinguli habeant partes viriles. T. 7. c. 1014. D.

Legatâ re eadem pluribus conjunctim per vindicationem, ab initio ſinguli ſolidum, concurſu partes habent. Ibid. C.

Legatâ unâ re duobus conjunctim, altero mortuo, an alter legatum ex ſua cauſa repudiare, & ex hereditaria cauſa poſſit amplecti, vel contra. T. 7. c. 983. B.

Legata ſi ſit area, & ei impoſitum ſit ædificium, an utrumque debeatur legatario. T. 7. c. 1006. E.

Legatâ certâ re uni ex heredibus, an is totam, vel quam partem ejus rei capiat. T. 7. c. 1003. D.

Legata certa res ubi præſtanda. T. 7. c. 1011. A. cui pereat, videlicet ſi perierit ſine dolo, & culpa heredis. Ibid. A.

Legatâ parte bonorum, an contineantur nomina debitorum, & æs alienum. T. 7. c. 1376. C.

Legatâ parte bonorum, quid debeatur, an res ipſæ, vel ipſarum æſtimatio. T. 7. c. 1008. A.

Legatâ parte bonorum, an deducatur æs alienum, & tributa. T. 7. c. 1377. A. B.

Legatâ penu, an legato cedat fructus promercalis. T. 7. c. 1371. E.

Legatâ lanâ, an poſtea facta ex ea veſtis debeatur. T. 7. c. 1031. B.

Legata nominatim conferri in tempus mortis. T. 7. c. 1475. E.

Legatâ lance minore, cujus ſit electio, & quæ debeatur. Tom. 7. c. 992. A.

Legata optio an per electionem illegitimè factam conſumatur. T. T. 7. c. 1428. D.

Legatâ optione alicujus rei, quomodo ea legitimè fieri poſſit. T. 7. c. 1428. D.

Legatâ optione, an optio ſemel tantùm fieri poſſit. T. 7. c. 1428. C.

Legata eſt area, vivus teſtator aream inædificavit, quæritur, an legatario utrumque debeatur. T. 7. c. 1162. D.

Res legata ſub conditione venit in actionem familiæ erciſcundæ. T. 7. c. 502. E.

Legata agnitione adquiruntur. T. 7. c. 1019. D.

Legata, donationes, fideicommiſſa mihi invito adquiruntur per ſervum, aut filium, etiam ignoranti. T. 8. c. 4. E.

Legata an cum onere fideicommiſſi apud heredem remaneant, legatario repudiante. T. 7. c. 1322. D. E.

Legata an debeantur ante deductum æs alienum. T. 7. c. 1309. E. & c. 1376. C.

Legata an omnino exæquentur fideicommiſſis. T. 7. c. 959. C.

Legata an exceptis perſonis ultra virilem conſerventur, bonorum poſſeſſione contra tabulas petitâ. T. 8. c. 65. D.

Legata an pendeant ex inſtitutione heredis. T. 7. c. 1041. B.

Legata an præſtentur, deducto ære alieno.

alieno. T. 7. c. 1376. C.
Legata an poſſint eſſe damnoſa. T. 7. c. 994. A.
Legata deferuntur ab aditione hereditatis. T. 7. c. 1019. D.
Legata an relicta ſint, cum morietur heres, an poſt mortem heredis, quid interſit. T. 7. c. 958. E.
Legata an ſint reducenda ad rationem hereditatis, ſi teſtator plus legaverit, quàm in bonis habeat. T. 7. c. 1056. B. quomodo Falcidia detrahenda. Ibid. B.
Legata an ſint ſeparanda a ſtipulationibus. T. 7. c. 439. B.
Legata an valeant, niſi is, qui heres ſcriptus eſt, heres extiltat. T. 7. c. 1041. B.
Legata an valeant, ſi contra teſtamentum pronuntietur. Tom. 7. c. 190. C.
Legata annua an relinquantur morte legatarii. Tom. 7. c. 1357. D.
Legata annua, fidei remunerandæ cauſà relicta, an debeantur, ſi fallat fides. T. 7. c. 1310. D.
Legata annua, laboris remunerandi cauſà relicta, an labore finito, vel diminuto, ea etiam finiantur, & diminuantur. T. 7. c. 1311. A.
Legata annua non alimentorum vice relicta, quando finiantur. T. 7. c. 1312. D. E. uſufructui eſſe ſimilia. Ibid. 1313. A. quid ab uſufructu diſtent. Ibid. A.
Legata annua quando finiantur. T. 7. c. 1196. B. C.
Legata annua quibus relicta ſunt, etiamſi alimentorum nomine relinquantur, his Falcidiæ ſatiſdatio non remittitur. T. 7. c. 1297. A.
Legata annua, vel menſtrua an ſempiterna intelligantur. T. 7. c. 1296. B.
Legata annua, vel menſtrua heredis exonerandi gratià, unum eſt legatum, non plura. T. 7. c. 1297. B.
Legata annua, vel menſtrua ſi teſtatores relinquant, an intelligatur, quamdiu legatarii vixerint. T. 7. c. 1296. B.
Legata annua, vel menſtrua, vice alimentorum relicta, an morte alimentarii finiantur. Ibid. B. C.
Legata a pupillo inſtituto ſub conditione relicta, & a ſubſtituto ejus repetita an debeantur. T. 7. c. 1012. D.
Legata a quibus præſtentur. T. 7. c. 959. E. & c. 960. A.
Legata a quibus relinquantur. T. 7. c. 957. D.
Legata a ſtipulationibus qua in re differant. T. 7. c. 439. B.
Legata ab initio inutilia per repetitionem confirmantur. Tom. 7. c. 1005. B.
Legata ab inſtitutione, & ſubſtitutione relicta, an præſtentur, teſtamento per bonorum poſſeſſionem contra tabulas reſciſſo. Tom. 7. c. 922. B.C.
Legata ab inſtituto, & ſimul ſubſtituto quomodo præſtanda, & quomodo ratio Falcidiæ habenda. T. 7. c. 936. B. C.
Legata ab inſtituto relicta an a ſubſtituto ejus videantur repetita. T. 7. c. 1013. A.
Legata conditionalia an conferantur. T. 8. c. 97. A.
Legata conditionalia an traſmittantur ad heredem. T. 7. c. 1443. A.
Legata conditionalia cedere, moriente legatario, ſi conditio impleatur eo moriente. T. 7. c. 1072. E.
Legata cum ſimul capacibus, & incapacibus relicta ſunt, an incapacibus relicta pro non ſcriptis habeantur. T. 7. c. 948. A.
Legata damnationis an heredi adquirantur per aditionem. T. 7. c. 1020. E.
Legata, & donationes cauſà mortis non deberi, niſi patroni legitimà portione deductà. T. 7. c. 869. C.
Legata, & fideicommiſſa an invitis legatariis differantur. Tom. 7. c. 159. C.
Legata, & fideicommiſſa an in ultimum vitæ tempus conferri poſſint. T. 7. c. 944. D.
Legata, & fideicommiſſa, an infirmentur, petità bonorum poſſeſſione contra tabulas. T. 7. c. 1405. C.
Legata, & fideicommiſſa in multis cauſis ſunt æqualia. T. 7. c. 959. B.
Legata, & libertates quando per querelam non competant. T. 7. c. a11. A.
Legata, & ſtipulationes in pleriſque pari jure eſſe. T. 7. c. 1313. E. ab iis argumenta duci ad illa, & contra. Ibid. E.
Legata hereditariarum actionum loco habentur. T. 8. c. 372. C.
Legatà incertà re, vel certà, cujus electio ſit. T. 7. c. 991. D.
Legata indebita ſoluta quando, & a quo condicantur. T. 7. c. 190. C.
Legata in ſingulos annos relicta pro rata 9. anni, quo legatarius vità deceſſit, ad heredem tranſmitti integra. T. 7. c. 1347. B. C.
Legata inutilia ab initio, an poſtea confirmari poſſint. T. 7. c. 1005. A.
Legata inutiliter data an, & quomodo confirmentur. T. 7. c. 939. A.
Legata inutiliter data per repetitionem confirmari. T. 7. c. 1004. B.C. quo modo ea repetitio fiat. Ibid. c. 1005. A.
Legata optionis an transferantur ad legatarii heredem. T. 7. c. 968. C.D.
Legata plura ſi uni relicta ſint, & unum adimatur; nec appareat quale, quid fiat. T. 7. c. 993. B.
Legata poſtumis liberis an ſerventur, teſtamento reſciſſo per bonorum poſſeſſionem contra tabulas. T. 8. c. 59. E.
Legata, præſenti die relicta, an proferri poſſint. T. 7. c. 1411. D.
Legata, præſenti die relicta, nullo modo retineri poſſe, ſed confeſtim præſtari oportere. T. 7. c. 1412. A.
Legata turpia pro non ſcriptis eſſe. T. 7. 1203. C.
Legata per vindicationem a legatis per damnationem diſtinguuntur voluntate. T. 7. c. 1098. E.
Legatum ſtipulationibus comparata. Ibid. E.
Legata præſtare cujus ſit. T. 7. c. 193. B.
Legata quædam in teſtamento ſi ſint inducta, an ea apud heredem remaneant. T. 7. c. 1490. B.
Legata, quæ deficiunt vivo teſtatore, an in fiſcum recidant cum onere fideicommiſſi. T. 7. c. 1322. D.
Legata quæ, & quibus præſtentur, petità bonorum poſſeſſione contra tabulas. T. 8. c. 71. E. & ſeq.
Legata quæ vocentur captatoria. T. 7. c. 1029. E.
Legata quando caduca ſunt. T. 8. c. 27. C.
Legata quando conſerventur extraneis, bonorum poſſeſſione contra tabulas petità. T. 8. c. 60. E.
Legata quibus perſonis conſerventur, teſtamento reſciſſo per bonorum poſſeſſionem contra tabulas. T. 8. c. 59. E.
Legata, relicta a pupillo, an ejus ſubſtitutus debeat ex ſua perſona. T. 7. c. 1043. D.
Legata relicta a ſubſtituto vulgari cedere a morte teſtatoris. T. 7. c. 1072. E.
Legata relicta a ſubſtituto pupillari cedere a morte teſtatoris, quaſi pura. T. 7. c. 1073. B.
Legata relicta ab inſtituto, an ſubſtitutus ejus debeat ea, niſi repetantur. T. 7. c. 1012. C. quibus verbis ea repetitio fiat. Idid. C.
Legata ſi ſint uxori centum, quæ marito dederit in dotem, ſi non dedit, an nihilominus debeantur. T. 7. c. 1401. B.
Legata ſunt in vindicatione, fideicommiſſa in petitione, & reſtitutione. Tom. 7. c. 1011. B.
Legata ubi præſtari debeant. T. 7. c. 152. C. D.
Legata ſi ſint ab ædibus ſeparata, poſtea teſtator ea injunxerit, an per hoc legatum extinguatur. T. 7. c. 1031. C.
Legata ſi ſint alicui in annos ſingulos dena, nec quo loco dentur, adſcriptum ſit, ubi peti poſſint,

ſint, & dari debeant. Tom. 7. c. 1297. D.
Legata ſi ſint dulcia, quæ continentur legato. T. 7. c. 1458. D. E.
Legata viodicationis quando legatario adqoiraotur. T. 7. c. 1020. E.
Legata, quæ dicuntur eſſe in cauſa caduci, quæ ſunt. T. 7. c. 1131. A.
Legata caduca quæ dicuotur. Ibid. B.
Legata plura facit enumeratio plurium rerum, conjunctivo modo comprehenſa. T. 7. c. 1102. A.
Legata non facit plura enumeratio, disjunctivo modo comprehenſa. Ibid. A. B.
Legata heredi relicta an ſeparentur a retentionibus, præceptionibus, deductionibus, acceptionibus. T. 7. c. 1236. C.
Legata fideicommiſſo exæquata. T. 7. c. 2192. A.
Legata annua uſufructui ſimilia eſſe, & tamen ab eo multum diſtare. T. 7. c. 1307. C. D.
Legata incapaci relicta pro non ſcriptis habentur. T. 7. c. 1096. E.
Legata qoi non capiunt ex teſtamentis. T. 7. c. 1179. D.
Legata, relicta ſub conditione non faciendi, quando impleantur. T. 7. c. 1233. A.
Legata quo die cedunt. Tom. 7. c. 1231. A.
Legata, quæ die cedente legatorom inutilia inveniuntur, nunquam debentur. Ibid. B.
Legata an relinquebantur verbis directis. T. 7. 1144. D.
Legata alimenta ſtatim debentur pro dignitate natalium. T. 7. c. 1090. A.
Legata ſolent plerumque ab indignis in fiſcum transferri. T. 7. c. 1232. B.
Legata pecuniaria ut ſolvantur annuâ, bimâ, trimâ die. T. 7. c. c. 1223. E.
Legata quæ dicuntur. Tom. 7. c. 1137. A.
Legata non debet heres ultra vires patrimonii. T. 7. c. 1110. D.
Legata ex qua die incipiunt, & valent. T. 7. c. 1135. A.
Legata ignorantes adquirunt legatarii. T. 7. c. 1240. D.
Legata conditionalia quæ dicuntur. T. 7. c. 1136. E.
Legata ereptitia quæ dicuntur: T. 7. c. 1131. E. & c. 1232. B.
Legata rerum ſingularum non præſtantur, oiſi deductis oneribus. T. 7. c. 1106. A.
Legata caduca, quæ fiunt lege Papiâ. T. 7. c. 1165. A.
Legata, & fideicommiſſa per omnia, & in omnibus exæquavit Juſtinianus. T. 7. c. 1159. E.
Legata, quæ pro non ſcriptis dicuntur. T. 7. c. 1131. C.
Legata pro qua parte heredes debeant, pro virili, an pro hereditaria, an ſinguli in ſolidum. T. 7. c. 1139. C.
Legata non videntur nummorum corpora, ſed quantitas. T. 7. c. 629. B.
Legata quædam adimuntur ab ipſo teſtatore. T. 7. c. 1132. A.
Legata quid differant a fideicommiſſis. T. 8. c. 995. B. C.
Legata ao ante aditam hereditatem cedant. T. 8. c. 1001. B.
Legata rei ſi ſine facto heredis perierit. T. 8. c. 991. C.
Legata, conditione pendente, ſi heres vitâ deceſſerit, an ad heredem heredis transferaotur. T. 8. c. 373. B.
Legata an conſerventur liberis, petitâ bonorum poſſeſſione contrs tabulas. T. 8. c. 64. B.
Legata an conſerventur patrono præterito peteote contra tabulas liberti. T. 8. c. 76. B.
Legata an debeantur, niſi deducto ære alieno. T. 8. c. 61. B.
Legata an debeantur, ſi petita ſit bonorum poſſeſſio contra tabulas. T. 8. c. 68. E. a quo dentur, vel præſtentur. Ibid. D.
Legata an liberis, & parentibus conſerventur ultra virilem, bonorum poſſeſſione contra tabulas petitâ. T. 8. c. 66. D.
Legata an nudâ voluntate adimantur. T. 8. c. 137. D.
Legata an præſtet ſuus præteritus, ſi petierit contra tabulas bonorum poſſeſſionem. T. 8. c. 74. C.
Legata an transferantur in præteritum, ſi petierit bonorum poſſeſſionem contra tabulas. T. 8. c. 76. E.
Legata an valeant, teſtamento reſciſſo per bonorum poſſeſſionem contra tabulas. T. 8. c. 58. C. an valeant, eo reſciſſo per querelam. Ibid. B.
Legata an utiliter relinquantur ſub conditione impoſſibili. T. 8. c. c. 359. D.
Legata annua non alimentorum cauſâ ſi relicta ſint, an de iis tranſactio fieri poſſit. Tom. 7. c 1297. B.
Legata ab uno ex filiis inſtitutis relicta parentibus, & liberis, ſi omnes filii per præteritum petierint contra tabulas, quis eorum præſtet. T. 8. c. 73. B. C.
Legata ab herede non præſtantur, niſi deducto ære alieno. T. 8. c. 802. A.
Legata non cedunt a morte teſtatoris, ſed ex apertis tabulis. T. 8. c. 766. B.
Inter legata, & ſtipulationes magna differentia. T. 8. c. 668. A. B. & c. 753. A. B. & ſeq.
Legata repetuntur. T. 8. c. 550. D.
Legata diſtant propter urbis, & Romæ differentiam. T. 8. c. 552. E.
Legata cui ſunt relicta, an videatur præteritus. T. 8. c. 35. B. ſi illa agnovit, an admittatur ad bonorum poſſeſſionē contra tabulas. Ibid. B.
Legata quis, & quibus præſtet, ſi petita ſit bonorum poſſeſſio contra tabulas. T. 8. c. 74. B. C.
Legata quomodo præſtent duo filii, unus inſtitutus, alter præteritus, ſi ambo, vel alter bonorum poſſeſſionem contra tabulas petierit. T. 8. c. 75. B. C.
Legata relicta uxori, vel nurui dotis cauſâ, ao conſerventur, ſi petita ſit bonorum poſſeſſio contra tabulas. T. 8. c. 69. A.
Legata ſi abſumant hereditatem, an Falcidiæ locus ſit. T. 8. c. 65. C.
Legata tâbulis pupillaribus relicta, an firma maneant, teſtamento principali, ſeu paterno reſciſſo. T. 8. c. 62. D.
Legata ultra virilem, an heres ſcriptus capere poſſit. T. 8. c. 67. A.
Legata captatoria in teſtamento militis non admittuntur. T. 9. c. 701. E.
Legata indebita, a poſſeſſore hereditatis ſoluta, reputantur petitori hereditatis. T. 9. c. 167. C.
Legata, pendente lite hereditatis, præſtantur cautione, aut fidejuſſione datâ. T. 9. c. 182. B. & ſeq.
Legata non debentur, niſi deducto ære alieno. T. 9. c. 1131. B.
Legata, aut fideicommiſſa ex teſtamento militis non debentur, niſi deducto ære alieno. T. 9. c. 701. C.
Legata pura, & legata conditionalia in quo differuot. Tom. 9. c. 893. D. E.
Legata conditionalia, conditiones, & ſtipulationes in quo differunt. T. 9. c. 894. C. & ſeq.
Legata ſub conditione relicta non ſtatim a morte teſtatoris, ſed cum exſiſtit conditio, deberi incipiunt. Tom. 9. c. 894. E.
Legata, vel fideicommiſſa, quæ ſub modo relinquuntur. Tom. 9. c. 854. D. & ſeqq.
Legata quando adquiruntur. T. 9. c. 879. A.
Legata quibus caſibus fiunt caduca. Tom. 9. c. 872. A.
Inter legata, & fideicommiſſa communia quæ ſint. T. 9. c. 818. C. & ſeq. & c. 837. A. & ſeq.
Legata præſtanda ab herede ex inventario, deducto ære alieno. T. 9. c. 783. D.
Legata reſtitui cum omni ſua cauſa, evictâ hereditate. T. 9. c. 812. A.
Legata ſoluta, etſi indebita, quæ condici non poſſunt. T. 9. c. 225. D.
Legata relicta quibuſcumque incertis perſonis, aut corporibus licitis, & collegis licitis, & poſtumo alieno valere. T. 9. c. 855. B.
Legata, quæ pro non ſcriptis habentur, in fiſcum non recidunt. Tom. 9. c. 883. E. & c. 884. A.
Legata, quæ non cedunt, niſi ab

adita hereditate. Tom. 9. c.891. E.

Legata olim relicta incertis perſonis non valebant, nec peti poterant, ſoluta tamen non poterant condici. Tom.9. c. 225. D.

Legata per damnationem. Ibid. D.

Legata fideicommiſſis per omnia eſſe exæquata. Tom. 9. c.1147. E. & T. 10. c. 685. A.

De legata ſervitute perſonali. T. 9. c. 891. E. & c.892. A. Vide, Servitus perſonalis.

Legata alia diem ſuum habent, alia non habent. Tom. 10. c. 90. A.

Legata inter, & ſtipulationes quæ ſit differentia. Tom. 10. c. 356. C.

Legata ex futuro non ex præſenti vires accipiunt. Ibid. C.

Legata inter, & donationes cauſâ mortis differentia. T.10. c. 507. A.

Legata a teſtatore ao corporaliter transferantur. Tom. 10. c. 517. A.

Legata inter, & ſtipulationes conditionales differentia. Tom. 10. c. 599. C.

Legata olim nominatim relicta ab inſtituto ſubſtitutus non debebat, niſi ab eo fuiſſent repetita ſpecialiter, vel generaliter. T.10. c. 686. A.

Legata ex fundo an poſſint relinqui. Tom. 10. c. 751. A.

Legata non poſſunt exhaurire hereditatem, nec onerare ſupra dodrantem. Tom.10. c.803. D.

Legata relicta teſtamento militis in quo differant a legatis relictis teſtamento pagani. T. 10. c. 805. A.

Legata ſolida quædam ſi heres ſolverit, an & cætera cogatur ſolvere. Tom. 10. c. 806. A.

Legata relicta in alimenta puerorum an patiantur Falcidiam. T.10. c. 807. E.

Legata an ſint exæquata fideicommiſſis per omnia, & in omnibus. Tom. 10. c. 834. C.

Legata fideicommiſſis jure novo exæquantur. Tom. 10. c. 1056. A.

Legata ſervo, conſtituto ad cuſtodiam Eccleſiæ, an debeantur ante conſtructam Eccleſiam. T.10. c. 1057. A.

Legata quibus verbis poſſint relinqui. Tom. 10. c. 1059. E.

Legata conditionalia, vel fideicommiſſa non transferuntur in heredem, ſi pendente conditione fideicommiſſarius decedat. T. 10. c. 1062. B.

Legata duobus ſeparatim, vel conjunctim per damnationem, vel per vindicationem an facta ſint, multùm intereſt. (*Nota interim in textu pro* disjunctim *reponendum* conjunctim) Tom. 10. c.1073. C.

Legata pluribus res una quomodo dividatur. T.10. c. 1113. A.

Legata ſi ſint parata uxoris cauſâ, an veniant res æſtimatæ in dotem. T. 10. c. 1121. D.

Legata an remaneant apud heredem cum onere. Tom. 10. c.1157. A.

Legata, & prælegata ſunt ex hereditate. Tom.10. c.1165. B.

Legata, & libertates an perimantur, ſi per injuriam heres ſcriptus victus ſit. Tom.10. c.1256. E.

De rei legatæ evictione. Tom. 7. c. 1244. D. E.

Legatæ ſub conditione rei quis dominus ſit. Tom. 7. c. 468. D.

Legatæ pecuniæ ſolutione heredem liberari, non tantùm ſi legatario ſolverit, vel alii voluntate legatarii, ſed & ſi alii ſolverit voluntate, & juſſu teſtatoris. T. 7. c. 1331. D.

Legatæ rei dominium an legatarius adquiſiviſſe videatur a mortis teſtatoris tempore. Tom. 7. c. 1435. E.

Legatæ rei dominium an rectà vià tranſeat a teſtatore ad legatarium. Ibid. E.

Legatæ rei dominium ante, & poſt aditam hereditatem ad quem pertineat. Tom. 7. c. 972. E. & c. 973. A.

Legatæ rei dominium quo tempore videatur eſſe hereditatis. Tom.7. c. 1019. E.

Legatæ rei partem ſi adquiſiero ex cauſa lucrativa, partem ex non lucrativa, an actio ex teſtamento extinguatur. Tom.7. c.1062. C.

Res legatæ non adquiruntur ignoranti, & cur. Tom. 7. c. 1240. D.

Legatæ ſi ſint filio obligationes viginti, quas elegerit, an legatum valeat, ſi ipſe eas dolo malo, vivo patre, majores fecerit. Tom.7. c. 1445. A. B.

Legatæ ſi ſint res non junctæ ædibus, an legatum extinguatur, ſi vivo teſtatore jungantur ædibus. Tom. 7. c. 1027. E.

An res legatæ, aut relictæ per fideicommiſſum ſpeciale, vel per fideicommiſſum univerſitatis, poſſint alienari, vel pignerari, vel ſervi manumitti ab eis, a quibus relictæ, vel relicti ſunt. Tom. 9. c. 853. C. D.

Rei legatæ dominium an rectà vià tranſeat ad legatarium, nec poſſit ullo momento eſſe apud heredem. Tom. 10. c. 408. C. D.

Legatam rem utrùm teſtator vendiderit, an donaverit; ſi vendiderit, quæ diſtinctio notanda. T. 4. c. 520. B.

Legatam rem ſub conditione fruſtra alienari. Tom.7. c. 1060. A.

Legatam rem ſi emero, antequam dies legati cederet, an extinguatur actio ex teſtamento. Tom. 7. c. 1062. B.

Legatam rem ſi teſtator alienaverit, an legatum extinguatur. Tom.7. c. 1050. C.

Legatam rem ſub conditione an heres alienare, legare, pignori obligare, eique ſervitutem imponere poſſit. Tom. 7. c. 1056. C. D.

Legatam domum ſi heres patiatur poſſideri, quomodo legatario teneatur. Tom.7. c. 1038. A.

Legatam navem, aut domum ſi teſtator deſtruat, an præſumatur mutaſſe voluntatem. Tom. 7. c. 1031. C.

Legatam mihi rem ſub conditione ſi ignorans ab herede emi, an pretium ab illo, exſiſtente conditione, actione ex empto conſequi poſſim. Tom. 7. c. 797. A.

Legatam rem qui accepit, an eam ex cauſa emptionis, vel dotis promiſſæ petere poſſit. Tom. 8. c. 345. D.

Legatam rem ſi mihi dominus donaverit, vivo teſtatore, an poſt mortem teſtatoris eam rem, vel æſtimationem ejus petere poſſim. T. 8. c. 345. B.

Legatam rem, quæ dolo ſcripti heredis perierit, an præteritus præſtare cogatur, ſi petierit bonorum poſſeſſionem contra tabulas. Tom. 8. c. 76. E.

Legatarii ſi plures ſint heredes, ut eos pro legatis convenire poſſunt, Tom. 1. c. 1272. A. B.

Legatarii conditionalis, & creditoris conditionalis diſcrimen. T. 3. c. 287. B.

Legatarii poſt Trebellianum fideicommiſſarium veniunt. T. 2. c. 1022. D.

Legatarii & prælegatarii ad æris alieni ſolutionem cogendi non ſunt. T. 1. c. 1104. D.

Legatarii morte ſi deficit conditio ante apertas tabulas, fiſco locus eſt. T. 1. c. 1275. C.

Legatarii, & fideicommiſſarii ſunt poſſeſſores rei lucrativæ. T. 4. c. 1151. C.

Legatarii connumerantur creditoribus hereditariis in cauſa ſeparationis bonorum. T. 4. c. 1345. A.

Legatarii non habent retentionem Falcidiæ. T. 4. c. 1066. C.

Legatarii, aut heredis inſtituti domino, vel patri, fideicommitti poteſt. T. 4. c. 220. B. legari verò non. Ibid. B.

Legatarii in quo differunt a creditoribus. T. 4. c. 1347. A.

Legatarii agnitio retrotrahitur ad tempus aditæ hereditatis, non ultra. T. 4. c. 1344. B.

Legatarii conditionalis cauſa longè diviſa eſt a cauſa ſtatuliberi. T. 5. c. 1172. C. & ſeq.

Legatarii electio quando eſt. T. 6. c. 223. E.

Legatarii an creditoribus defuncti adnumerentur. T. 6. c. 326. C.

Legatarii adnumerantur creditoribus hereditariis in ſeparatione bonorum defuncti, & heredis. T. 8. c. ·

8. c. 372. C. D.

Legatarii an cum ſingulis heredibus, vel cum diſpenſatore in ſolidum legatorum nomine agere poſſit. T. 7. c. 5073. C.

Legatarii an poſſint vindicare fructus ab adita hereditate. T. 7. c. 5087. A.

Legatarii an ſit electio, ut vel agat ad æſtimationem, vel ad rem, ſi ſervus heredis ei legatus fuerit, & heres eum manumiſerit, vel vendiderit. T. 7. c. 1077. D. E.

Legatarii capacitas an exigatur utroque tempore, teſtamenti, & mortis. T. 7. c. 1475. D.

Legatarii conjuncti re, & verbis qui ſint. T. 7. c. 1165. D.

Legatarii conjuncti re, & verbis, vel verbis tantùm, vel re tantùm, an habeant jus accreſcendi, & uter utri præfesatur. Tom. 7. c. 997. C.

Legatarii, & fideicommiſſarii an dominium, & vendicationem adquirant ab adita bereditate. T. 7. c. 5021. A.

Legatarii nomen ſi teſtamento, vel codicillis comprehenſum non ſit, an legatum nullum ſit. T. 7. c. 5463. A.

Legatarii per damnationem. T. 7. c. 1286. C. D.

Legatarii ſi ſint plures re, & verbis conjuncti, & unus ex eis deficiat, cui ex illis ejus portio accreſcat. T. 7. c. 998. B.

Legatarii, vel fideicommiſſarii ubi agant. T. 7. c. 151. C.

Legatarii, vel heredis electio an ſit. T. 7. c. 968. B.

Legatarii an habeant tacitam hypothecam in bereditariis bonis legatorum nomine. T. 7. c. 5309. C.

Legatarii an in poſſeſſionem rerum hereditariarum, legatorum ſervandorum cauſâ, mitti poſſint. T. 7. c. 1308. E.

Legatarii res an eidem ipſi legari poſſit. T. 8. c. 990. E.

Legatarii nunquam conferunt. T. 8. c. 506. A.

Legatarii parentes, & liberi an redigantur ad virilem, ſi petita ſit bonorum poſſeſſio contra tabulas. T. 8. c. 69. B.

Legatarii qui ſint, quibus non deferatur contra tabulas. Ibid. B.

Legatarii unius rei per vendicationem ab initio habent totum, concurſu partes. T. 8. c. 47. B.

Legatarii non conferunt ad æris alieni ſolutionem, ad Falcidiam conferunt. T. 9. c. 205. B.

Si legatarii moriantur ante apertas tabulas, ex lege Papia non tranſmittunt legata ad heredes ſuos, ſed caduca fiunt. T. 9. c. 879. B.

Legatarii an ſit electio, ut vel agat ad æſtimationem, vel ad rem. T. 10. c. 515. A.

Legatarii omnes, & fideicommiſſarii hodie ex conſtitutione Juſtiniani adquirunt dominium, & vendicationem ab adita hereditate, ſi non repudiaverint. T. 10. c. 408. E.

Legatarii non ſunt creditores, aut debitores hereditarii. T. 10. c. 961. E.

Legatariis teſtibus utimur in teſtamento. T. 3. c. 249. B.

Legatariis ſubſtitui poteſt. T. 2. c. 5024. D.

Legatariis potiores ſunt creditores. T. 4. c. 523. B.

An legatariis noceat injuria heredi ſcripto facta. T. 4. c. 570. B.

De duobus legatariis conjunctis. T. 6. c. 457. C. D.

Legatariis non minus, quàm heredibus ſubſtitui poteſt. Tom. 5. c. 864. D.

Legatariis a teſtatore conſtituto ſpeciali pignore, legatorum nomine, an poſſint ii etiam jus taciti pignoris exercere. T. 7. c. 1309. C.

Legatariis actione in unam rem concurrentibus, an ſinguli ſolidi petitionem habeant. T. 7. c. 1014. C.

Legatariis an noceat ſententia dicta adversùs heredem ſcriptum. T. 7. c. 1041. A.

Legatariis an noceat, ſi heredi ſcripto hereditas auferatur. Ibid. A. B.

Legatariis cæteris non concurrentibus, ſolus, qui ſupereſt, ſolidi petitionem an habeat. Tom. 7. c. 5014. D.

Legatariis, & tutoribus quando, & quomodo ſubſtituere poſſimus. T. 7. c. 899. C.

De legatariis conjunctis. T. 7. c. 1153. D. & ſeq.

In legatariis quæ capacitas requiritur. T. 7. c. 1183. B.

Legatariis ſubſtituendi poteſtas data. T. 7. c. 899. B. C.

A legatariis fideicommiſſum relinqui poſſe. T. 7. c. 1220. B.

Legatariis an teneantur, qui ex teſtamento omittunt, & ab inteſtato ſuccedunt. Tom. 7. c. 1065. D. E.

Legatariis ſubſtitui poteſt. T. 7. c. 1103. C.

De legatariis, aut heredibus conjunctis, aut disjunctis. Tom. 9. c. 896. E. & c. 897. A. & ſeq.

Legatariis quæ actiones competunt. T. 9. c. 182. A.

Legatariis, & manumiſſis an noceat injuria facta ſcripto. T. 10. c. 5256. E.

Legatario defuncti mala fides non nocet, ſed heredi. T. 1. c. 5124. E.

A legatario legari an poſſit. T. 1. c. 340. D.

Legatario quando petitio legati eſſe incipit. T. 4. c. 1152. A. B.

Legatario heres omnem culpam, & dolum præſtare tenetur, excepto caſu fortuito. T. 4. c. 488. B.

A legatario legatum relinqui non poteſt, fideicommiſſum relinqui poteſt. T. 4. c. 582. C.

Legatario an ſubſtitui poſſit. T. 7. c. 5057. A.

De legatario, qui non accepit legatum. T. 7. c. 1220. B. C.

An legatario heres teneatur, ut exhibeat veſtimenta, quæ ignorans conſumpſerit in funus. T. 7. c. 5192. D.

Legatario utrùm quina, aut quinque debeantur. T. 7. c. 5172. C.

De legatario incapace in totum. T. 7. c. 1168. D. pro parte. Ibid. C.

De legatario capace pro parte legati. Ibid. B.

Legatario ignoranti, an vendicatio adquiratur. T. 7. c. 1021. A.

Legatario onus impoſitum, eo repudiante, an in heredem transferatur. T. 7. c. 1056. A.

Legatario quando optio detur. T. 7. c. 5427. A. quando electio. Ibid. A.

Legatario qui advocatus adfuit, an querelâ inofficioſi excludatur. T. 7. c. 193. D.

Legatario quomodo ſubſtitui poſſit. T. 7. c. 1059. D. E.

Legatario ſi heres repræſentaverit, & præſtiterit pecuniam ante diem, an liberetur. T. 7. c. 1316. D.

Legatario, vivo teſtatore, mortuo, an legatum ejus apud heredem, & an cum onere fideicommiſſi remaneat. T. 7. c. 1345. A. B.

Legatario uno moriente, vivo teſtatore, an ejus pars fiat caduca, vel ad quem pertineat. T. 7. c. 1060. C.

Legatario uno victo, an hoc aliis noceat. T. 7. c. 192. A.

Legatario mortuo ante diem legati cedentem, legatum non tranſmitti in heredem legatarii. T. 7. c. 1189. A.

Legatario an detur actio furti. T. 7. c. 5020. D.

Legatario an noceat injuria facta ſcripto heredi. T. 7. c. 1042. A.

Legatario, aut heredi neceſſitas probandi an incumbat. T. 7. c. 874. C. D.

Legatario conditio impoſita ab inſtituto, an eidem legatario videatur impoſita a ſubſtituto. T. 7. c. 1013. C.

Legatario heres rem legatam immunem an præſtare debeat. T. 7. c. 1024. D.

Legatario an accedat tempus, quo teſtator poſſedit. T. 8. c. 278. A. an tempus, quo poſt teſtatorem heres poſſedit. Ibid. A. B.

Legatario mortuo pendente conditione, an legatum ad heredem ejus transferatur. T. 8. c. 375. B.

Legatario an tempus teſtatoris prodeſſe poſſit. T. 8. c. 278. B.

De legatario, qui ſit ſervus fiſci. T. 9. c. 882. C.

De legatario conjuncto, & disjuncto. T. 9. c. 905. B.

In legatario, & herede capacitas exigitur utroque tempore, tam teſtamenti, quàm mortis, T. 10. c. 476. D.

Legatario in quemlibet caſum an poſſit ſubſtitui. T. 10. c. 506. D.

Legatario ſuccedens in legato, quod & ſibi legatum eſt, an petat eandem rem duplici actione. T. 10. c. 759. A.

A legatario an ſemper fideicommiſſum poſſit relinqui. Tom. 10. c. 1052. A.

A legatario fideicommitti an poſſit. T. 10. c. 1052. E.

A legatario pari ratione fideicommiſſum, non legatum poteſt relinqui. T. 10. c. 1054. C.

Legatariorum conjunctorum alii ſunt conjuncti re, & verbis, alii re tantùm. T. 7. c. 1155. D. quomodo differant inter ſe, Ibid. D.

Inter legatarios disjunctos jus accreſcendi non eſt. T. 6. c. 209. C.

Legatarios ignorantes etiam fideicommiſſis adſtringi, & obligari. T. 7. c. 1240. D. ignorantes adquirunt legata. Ibid. D.

Legatarium agnitio non obligat. T. 1. c. 1255. C.

Legatarium inter, & ſtatuliberum differentia. T. 4. c. 608. A.

Ad legatarium non pertinet litis periculum, niſi dolo ejus, aut culpâ lis perierit. T. 4. c. 583. A.

Inter legatarium, & ſtatuliberum quæ eſt differentia. T. 4. c. 608. B.

Legatarium calumniari quid ſit. T. 7. c. 1103. E.

Legatarium incapacem non facit conditio legato adſcripta. T. 7. c. 1096. C.

Legatarium ſemel tantùm optare, optione legatâ. T. 7. c. 1443. C. D.

Legatarium uti Falcidiâ ex perſona heredis. T. 7. c. 1327. C.

In legatarium ut onera tranſeunt. T. 7. c. 1229. E.

Legatarium inter, & creditorem differentia. T. 10. c. 515. E.

Legatarius fideicommiſſum relinquere poteſt. T. 1. c. 1350. A.

Legatarius aut legatum exigit, aut omittit. Ibid. A.

Legatarius incapax quando excluditur. T. 1. c. 1260. A.

Legatarius partem legati repudiare non poteſt. T. 1. c. 425. D.

Legatarius quando heredi ſcripto præfertur. T. 3. c. 293. E.

Legatarius ſi ſervum locaverit, heredi jus nullum eſt, quamvis ſit ſervi dominus. T. 3. c. 409. D.

Legatarius, a quo fideicommiſſum relictum eſt, fideicommiſſo deficiente poſt mortem teſtatoris, heredi ſcripto præfertur. T. 3. c. 293. E.

Legatarius anteponitur fiſco. T. 3. c. 294. B.

Legatarius ullum negotium propriè dici non poteſt geſſiſſe cum herede, vel defuncto. T. 1. c. 223. A.

Legatarius partiarius. T. 1. c. 343. A.

An legatarius, cujus legatum interiit, cogatur reſtituere pœnam ei, qui pœnâ ſemel functus eſt. T. 4. c. 233. E.

An legatarius oneratus fideicommiſſo detrahat Falcidiam. T. 4. c. 221. D.

An legatarius quoque ſacris obligetur. T. 4. c. 42. B.

Legatarius Falcidiam non exercet. T. 4. c. 602. C.

Legatarius, oblatâ cautione mucianâ, an legatum conſequatur. T. 4. c. 483. D.

Legatarius eſt, ſucceſſor rei, heres verò eſt ſucceſſor juris. T. 4. c. 913. C.

Legatarius, a quo fideicommiſſum relictum eſt, quatenus fideicommiſſario teneatur. T. 4. c. 582. C.

Legatarius, & heres in quo differunt. T. 4. c. 584. E.

Legatarius ſi moram facit in præſtando fideicommiſſo, an fideicommiſſum apud legatarium remaneat. T. 4. c. 225. C. D.

Legatarius non habet petitionem rerum legatarum, quas furatus eſt. T. 4. c. 1249. A.

Legatarius qua actione adversùs heredem, ædes legatas altiùs tollere volentem, agere poſſit. T. 5. c. 639. C. D.

Legatarius non eſt ſucceſſor univerſitatis. T. 5. c. 558. D.

Legatarius conditionalis rectè mittitur in poſſeſſionem bonorum. T. 5. c. 923. E.

Legatarius conditionalis non eſt creditor, & cur. Ibid. B.

Legatarius an teneatur de locatione a teſtatore facta. Tom. 5. c. 565. A.

Legatarius minuere poteſt fideicommiſſum, quod a ſe relictum eſt, quando heres minuit legatum jure Falcidiæ. T. 6. c. 294. D.

Legatarius, cui per vindicationem legatum relictum eſt, poteſt agere rei vindicatione, vel in perſonam actione ex teſtamento. Tom. 6. c. 229. A. B.

Legatarius repellit a ſe legatum, quod repudiat. Tom. 6. c. 372. D.

Legatarius conditionalis non differt ab herede conditionali. T. 6. c. 431. B.

Legatarius, pendente conditione defunctus, nihil in heredem ſuum transmittit. T. 8. c. 373. B.

Legatarius an ultra vires legati fideicommiſſo onerari poſſit. T. 6. c. 269. E.

Legatarius agit in heredem, ut heres agat in promiſſorem. T. 6. c. 229. E.

Legatarius an poſſit expellere inquilinum. T. 7. c. 1087. A.

Legatarius an poſſit Falcidiam inducere in fideicommiſſo annuo a ſe relicto. T. 7. c. 1327. C.

Legatarius an præferatur heredi in percipienda ea mercede, qua ſervus operas ſuas legatas alii locaverat. T. 7. c. 1339. C.

Legatarius an rei legatæ dominus ſit ante aditam hereditatem. T. 7. c. 1435. D.

Legatarius an ſumptus refectionis ædium legatarum heredi reficere debeat. T. 7. c. 1048. B. C.

Legatarius an tantùm rei, vel etiam juris, & actionis ſucceſſor ſit. T. 7. c. 1020. B.

Legatarius an transferat legatum ad heredem ſuum. T. 7. c. 964. D.

Legatarius an ultra vires legati fideicommiſſo obligetur. T. 7. c. 1068. D.

Legatarius an utatur Falcidiâ. T. 7. c. 979. D.

Legatarius, cui legatæ ſunt operæ, ſi moriatur, an legatum operarum transmittat ad heredem ſuum. T. 7. c. 1339. E.

Legatarius, cui optio data eſt, quando, & quibus præſentibus optare debeat. T. 7. c. 969. C.

Legatarius, cui pars bonorum legata eſt, an ex ſingulis rebus partem accipere poſſit, vel debeat? T. 7. c. 1008. B.

Legatarius, cui uſusfructus legatus ſit, ut partem ejus alii cederet, an partem ſumptuum neceſſariorum, quos fecerit, per retentionem fideicommiſſi ſibi ſervare, vel a fideicommiſſario repetere poſſit. T. 7. c. 1372. E.

Legatarius cum morietur, uſusfructus inutiliter legatur, ſervitus non item. T. 7. c. 1341. E.

Legatarius, defunctum ſcientem legaſſe, probare debet. T. 7. c. 877. B.

Legatarius fundi an poſſit expellere colonum. T. 7. c. 1087. A.

Legatarius in actione falſi an amittat legatum. T. 7. c. 219. D.

Legatarius in percipiendo legato, ſub modo relicto, quomodo caveat. T. 7. c. 1330. B.

Legatarius in petendo legato an debeat præſtare culpam. Tom. 7. c. 1075. C.

Legatarius uſusfructus omnium bonorum an onus æris alieni agnoſcere debeat. T. 7. c. 1383. B.

Legatarius partiarius an habeatur pro herede. T. 7. c. 934. E.

Legatarius partiarius quando quis vocetur. T. 7. c. 1104. B. C.

Legatarius partiarius quis dicatur. Ibid. B. C.

Legatarius, per quem ſtat, quominus fideicommiſſum præſtet, an perdat legatum. T. 7. c. 1067. C.

Legatarius quando videatur legati dominium adquiſiviſſe. T. 7. c. 1019. E.

Legatarius, qui heredi rem legatam per vim extorſit, quomodo te-

aca-

Digitized by Google

neatur. T. 7. c. 960. B.
Legatarius quomodo legatum adquirat. T. 7. c. 951. C.
Legatarius re, & verbis conjunctus an præferatur re conjuncto in jure accreſcendi. T. 7. c. 997. C.
Legatarius re tantum conjunctus an præferatur cæteris legatariis ejuſdem rei in jure accreſcendo, ſi unus ex iis deficiat. Ibid. E.
Legatarius rem ex cauſa lucrativa ita nactus, ut eam retinere non poſſit, eà amiſsà, actione ex teſtamento eam petere poteſt. T. 7. c. 1062. A.
Legatarius rem ſibi ſub conditione legatam ſi emerit, & rurſus alienaverit, an exiſtente conditione rem, vel pretium ejus petere poſſit. T. 7. c. 1034. C. D.
Legatarius ſervum purè legatum rogatus manumittere, an poſſit alio fideicommiſſo oneſari. T. 7. c. 1069. C.
Legatarius ſi arborem exſciderit, & ea emiſerit radice ſtolones, an eæ etiam pertineant ad legatarium. T. 7. c. 1058. A.
Legatarius ſi acetum elegerit, vini electione datâ, an electio conſumatur. T. 7. c. 1429. B.
Legatarius ſi convicium aliquod grande jactaverit in teſtatorem, an legatum adimatur. T. 7. c. 1489. A. an locus ſit fiſco. Ibid. A.
Legatarins ſi moram fecerit in vino admetiendo ſibi, an legatum ei pereat. T. 7. c. 1448. C.
Legatarius ſi invitis heredidus rei legatæ poſſeſſionem apprehendat, an fructus heredibus ſint reſtituendi, T. 7. c. 1353. A.
Legatarius ſi invitis heredibus legatum apprehendat, & heredi quid interſit, an teneatur heredi ad reſtitutionem. T. 7. c. 1353. B.
Legatarius ſi moriatur, vivo milite, an legatum remaneat apud heredem. T. 7. c. 1056. B.
Legatarius ſi ſciens rem alienam legaverit, legatum valet; ſi ignorans, non valet. T. 7. c. 877. B.
Legatarius ſi teſtatori ſtatus controverſiam fecerit, an legatum auferatur. T. 7. c. 1489. A.
Legatarius ſi victus fuerit, an noceat cæteris. T. 7. c. 1041. B.
Legatarius ut rem obtineat ſine controverſia, an heres præſtare debeat. T. 7. c. 1035. A. B.
Legatarius ut videatur rem ex cauſa lucrativa adquiſiiſſe, quæ requirantur. T. 7. c. 1062. A. B.
Legatarius an admittatur ad legatum, ſi conditio legati defeciſſe videatur. T. 7. c. 1044. D.
Legatarius an cogatur ſtare locationi a teſtatore factæ. Tom. 7. c. 1407. E.
Legatarius an fideicommiſſario imputare poſſit Falcidiam, quam paſſus eſt. T. 7. c. 1327. E. & c. 1328. A.
Legatarius an fideicommiſſo, & cautione onerari poſſit. Tom. 7. c. 1063. A.
Legatarius an fideicommiſſum præſtet extra ordinem. Tom. 7. c. 1067. C.
Legatarius an fideicommiſſum præſtare cogatur. T. 7. c. 1075. C.
Legatarius an habeat beneficium legis Falcidiæ, Tom. 7. c. 957. D.
Legatarius an legatum optionis tranſmittat ad heredem. T. 7. c. 1428. A.B.
Legatarius an patiatur Falcidiam. T. 7. c. 1326. E.
Legatarius an poſſit eligere, quam legati cauſam amplecti velit. T. 7. c. 987. B. C.
Legatarius non habet rei alienæ vindicationem. T. 7. c. 542. D.
Legatarius conditionalis, & ſtipulator conditionalis in quo differunt. T. 7. c. 652. C.
Legatarius Falcidiâ non utitur, etiamſi partiarius ſit. Tom. 7. c. 1237. C.
Legatarius certis caſibus obligabatur ſacris defuncti, ſicut heres. T. 7. c. 1230. D.
Legatarius partiarius, & heres quomodo onera hereditaria inter ſe deducunt. T. 7. c. 1305. D.
Legatarius qui deceſſit poſt mortem teſtatoris ante apertas tabulas, non tranſmittit legatum heredi, ſed legatum fit caducum lege Papia. T. 7. c. 1389. A.
Legatarius menſæ, T. 7. c. 1252. C.
Legatarius ſi nolit agere communi dividundo, poteſt uti vindicatione incertæ partis, T. 7. c. 589. E.
Legatarius partiarius. T. 7. c. 1304. B. C.
Legararius habet vindicationem legati, aut portionis, quæ remanet. T. 7. c. 590. A.
Legatarius, qui nihil accepit, qui omiſit legatum, fideicommiſſario non tenetur, T. 7. c. 1220. B. C.
Legatarius ſi non totum legatum rogatus ſit reſtituere fideicommiſſario, & omittat legatum, partis actionem cogitur cedere fideicommiſſario. T. 7. c. 1220. D.
Legatarius poteſt petere arbitrum communi dividundo. Tom. 7. c. 589. D. arbiter conſtituet partem heredi, & legatario. Ibid. E.
Legatarius eatenus obligatur fideicommiſſario, quatenus ad eum pervenit ex legato. T. 7. c. 1225. E.
Legatarius conditionalis an mitti poſſit in poſſeſſionem bonorum hereditariorum cautionis vice. T. 8. c. 373. E.
Legatarius ſi moriatur ante apertas tabulas; vel antequam conditio legati exſiſtat, an legatum fiat caducum. T. 8. c. 27. C.
Legatarius an plus habeat, quàm is, qui heres eſt ex bonorum poſſeſſione contra tabulas. T. 8. c. 66. E.
Legatarius moriens, pendente conditione legati, heredi ſuo nihil relinquit. T. 9. c. 894. E.
Legatarius an poſſit expellere conductorem ædium. T. 9. c. 408. A.
Sive legatarius, ſive ſtipulator fuerit incapax, indiſtinctè verum eſt, æſtimationem non deberi. T. 10. c. 307. A.
Legatarius an habeat actionem furti ex veteri contrectatione. T. 10. c. 166. E.
Legatarius ſucceſſor eſt rei tantùm, non juris, non actionis. Ibid. E.
Legatarius nec dominus eſt, nec poſſeſſor. T. 10. c. 568. A.
Legatarius qua ratione teneatur fideicommiſſario. T. 10. c. 1057. E.
Legatarius nullum in legato damnum facere intelligitur. T. 10. c. 1087. A.
Legatarum rerum dominium adquirunt ignorantes, vel agnitione, vel traditione. T. 4. c. 1146. B.
Legatarum rerum dominium an heres aditione adquirat. Tom. 7. c. 404. C.
Legati Cæſaris qui dicuntur. T. 5. c. 20. E.
Legati habentur Sancti: unde illud Homeri, [illegible]. T. 3. c. 299. C.
Legati, & ſtipulationis differentia. T. 1. c. 1203. E. & c. 1353. E.
Legati appellatione ſæpiſſime fideicommiſſum ſignificari, fideicommiſſi verò legatum nunquam. T. 3. c. 103. D.
Legati conditio, verbis modalibus concepta, facit fideicommiſſum. T. 3. c. 410. D.
Legati cauſa lucrativa quæ. T. 1. c. 1342. D.
In legati ceſſione alia ratio uſusfructus, quàm proprietatis eſt. T. 1. c. 749. A.
Ex legati modo eſt fideicommiſſi petitio. T. 3. c. 410. B.
Legati conditio non retrotrahitur. T. 1. c. 1490. B.
Legati cedere diem quid eſt. T. 4. c. 472. C.
Legati dies cedit a morte teſtatoris. T. 4. c. 497. A. uſusfructus verò cedit ab aditione hereditatis. Ibid. A.
Legati conditio ſemel defecta, vel oblata, nunquam reſumitur. T. 4. c. 1191. D.
Legati jus per damnationem optimum eſt. T. 4. c. 1196. C. hac ratione quoque jus fideicommiſſi optimum dici poteſt, Ibid. C.
Legati petitio non eſt, quod nominatim debetur, retentio tamen

ejus eſt. T. 4. c. 893. C.

Legati productio eſt jus accreſcendi. T. 4. c. 800. B.

Legati vocantur Proprætores apud Græcos. T. 4. c. 831. E. quomodo Dio vocat legatos. Ibid. E.

Legati propriè qui ſunt. Tom. 4. c. 642. C. D. hi ubi conveniendi. Ibid. D.

Legati Præſidi dantur a Senatu, & a Principe. T. 4. c. 832. D. E.

Legati Cæſaris, legati Imperatoris, & legati Auguſti vocantur Præſides. T. 4. c. 831. D.

Legati Cæſaris qui ſuns. Tom. 4. c. 831. B.

Legati actio dividi non poteſt. T. 6. c. 229. C.

Legati conditionem non mutat teſtatoris æſtimatio. T. 6. c. 252. A.

Legati Provinciales Romam profecti ad comitatum Principis, ſive reipublicæ causâ. T. 6. c. 5. A.

Legati iniquitas, ſive modus certis perſonis, juſtis decretis temperatur. T. 6. c. 157. E.

Legati, ſervo legato relicti, dies non cedit ante aditam teſtatoris hereditatem. T. 6. c. 252. A.

Legati conditio. T. 6. c. 208. C. D. & c. 258. A.

Legati genere dotem a patre filiæ rectè conſtitui poſſe. Tom. 6. c. 486. D.

In legati cauſa Prætor dat judicem, qui cognoſcat, non ipſemet cognoſcit de legato. T. 6. c. 249. B.

Legati dies quando cedit ex mortis teſtatoris tempore. T. 6. c. 254. E.

Legati, ſervo alii legato relicti, diem cedere non mortis teſtatoris tempore, ſed aditæ hereditatis. T. 6. c. 255. B.

Legati duas cauſas in eandem rem, & eundem hominem concurrere non poſſe. T. 6. c. 432. C.

Legati adquiſitio, non legati datio perimit ſtatuliberatem. T. 6. c. 214. C.

Legati, a patria ſua in urbem miſſi, ſe negotiis alienis, vel privatis interponere non poſſuns, ne avocentur a munere publico. T. 6. c. 510. A.

Legati, quamdiu legatione utuntur, negotiis alienis, vel propriis interponere ſe nequeunt. Tom. 6. c. 525. B.

Legati ademptio nihil valet, ſi obſcura ſit, & dubia. T. 7. c. 1058. C.

Legati agnitio retrotrahitur ad diem aditæ hereditatis. Tom. 7. c. 973. D.

Legati alii relicti cauſam an mutare poſſis diviſio inter alioa facta. T. 7. c. 1367. C.

Legati beneficium an transferatur in fideicommiſſum. T. 7. c. 533. C.

Legati ceſſionem eſſe legati nondum percepti ad heredes tranſmiſſionem. T. 7. c. 1360. D.

Legati ceſſionis effectus qui ſint. Ibid. C.

Legati conditio an deſeciſſe videatur, ſi per legatarium non ſtat, quominus eam capleat. Tom. 7. c. 1324. C.

Legati conditionalis dies quando cedat. T. 7. c. 1361. C.

Legati conditionem an mutet teſtatoris æſtimatio, ſi legis Falcidiæ rationem habere oporteat. T. 7. c. 1058. E.

Legati definitio Juſtiniani. Tom. 7. c. 959. D.

Legati diem cedere, legatum deferri, legatum adquiri diverſa ſunt. T. 7. c. 972. E.

Legati dies quandu cedat. Tom. 7. c. 964. E.

Legati dies ſervo legato relicti quando cedat. T. 7. c. 1435. A.

Legasi dies quando utiliter cedat. T. 7. c. 449. D.

Legati dies unus, legatum unum, legati una forma quando ſit. T. 8. c. 987. A.

Legati domum revocare an, & quando poſſint. T. 7. c. 131. E. & c. 132. A. & ſeq.

Legati exſiſtentia non poteſt ſuſpendi. T. 7. c. 450. A.

Legati hominis electio ſi detur heredi, an liberetur dando peſſimum. T. 7. c. 991. C.

Legati in annos ſingulos relicti, ſingulis annis ſingularum penſionum naſci actiones. T. 7. c. 1303. D.

Legati in diem quando dies cedat. T. 7. c. 1361. C.

Legasi in diem, vel ſub conditione relicti fructus percepti an heredibus imputentur in Falcidiam. T. 7. c. 1504. C.

Legati nomen interdum generaliter pro fideicommiſſo, & donatione mortis causâ accipi. T. 7. c. 959. A.

Legati nullis, quàm publicis, negotiis implicantur. T. 7. c. 132. B.

Legati onus ex reditu prædiorum an ſequatur emptorem prædiorum. T. 7. c. 1325. E.

Legati qua actione Romæ experiri poſſint. T. 7. c. 132. B.

Legati repudiatio an liberet heredem actione ex teſtamenso. T. 7. c. 807. B. C.

Legati repudiatio, quæ non ſit tempore congruo, an valeat, T. 7. c. 1442. D.

Legati repudiatio, quæ ſit, antequam conditio exſtiterit, an valeat. Ibid. D.

Legati Proconſulis non tam ex mandato Proconſulis, quàm proprio jure juriſdictionem habent. T. 7. c. 59. B.

Legati ſoluti repetitionem an heres habeat ob cautionem non præſtitam. T. 7. c. 1330. B.

Legati ſoluti repetitionem an heres habeat legatario modum legato adſcriptum non adimplente. Ibid. B.

Legati ſub disjunctione dies quando cedas. T. 7. c. 969. B.

Legati tranſlationem quæ inducunt. T. 7. c. 1014. E.

Legati, vel fideicommiſſi in diem, vel ſub conditione relicti nomine cautio præſtari debet. Tom. 7. c. 946. A. an, & a quo ea cautio remitti poſſit. Ibid. B.

Legati unius dies an pro parte cedere poſſit. T. 7. c. 975. E.

Legati adquiſiti repudiatio inanis eſt. T. 7. c. 1131. C.

De legati augmento. T. 7. c. 1507. A.

Legati definitio cur non initio libri primi de legatis ponitur. Tom. 7. c. 1161. B.

Legati dies quando cedit. Tom. 7. c. 1189. A.

An legati dies utiliter cedat, ſi debiti dies vivo teſtatore exſtiterit. T. 7. c. 1271. A.

Quæ jure legati non valent, valent jure fideicommiſſi. T. 7. c. 1143. D.

De legati pro parte capace. T. 7. 1168. B. & ſeq.

Legati ſunt provinciales, vel municipales Romæ miſſi, vel in ſacrum comitatum. T. 7. c. 155. A.

Legati vocabulum unde deductum. T. 7. c. 1160. D.

Legati puri dies quomodo cedat. T. 8. c. 1000. B.

Legati causâ ſiquid mihi aliquo anno dare debeas, an tibi liberum ſit, quolibet die ejus anni dare. T. 8. c. 384. B. C. an tecum ex ea cauſa agere poſſim, antequam is annus exierit. Ibid. C. antequàm annus exierit, ſi ſolveris, an habeas indebiti condictionem. Ibid. C.

Legati incapax, cui legetur, an ſit indignus parte mediâ pro præmio delationis, & cur. T. 8. c. 432. A.

Legati obligatio an extinguatur, ſi vivo teſtatore mihi res aliena legata donata ſit. T. 8. c. 345. B.

Legati partem qui capere non poteſt, an faciat partem. T. 8. c. 472. A.

Legati ſpecies quædam, quæ dicitur partitio. T. 7. c. 993. E.

Legati ſervandi causâ qui mittitur in poſſeſſionem, an poſſideat. T. 8. c. 270. D.

Legati nomine quæ ſignificentur. T. 8. c. 550. C.

Legati datio, vel repetitio confirmat donationem. T. 9. c. 491. A.

Legati, vel fideicommiſſi dies quando cedat. T. 9. c. 907. D. E. & ſeq.

Legati fructus quando cedunt. T. 9. c. 514. D. & ſeq.

Legati appellatione in lege Papia contineri etiam fideicommiſſum, & donationem causâ mortis. T. 9. c. 879. D.

Legati proviſione decretum eſt, ut momenti, & proprietatis causâ

Digitized by Google

in uno,eodemque judicio ventiletur. T. 9. c. 118. E. & c. 119. A.

Legati emolumentum oihil aliud eſt, quàm legatum. T. 10. c. 286. C.

Legati nomine an veniat fideicommiſſum in legibus duodecim Tabularum, vel in lege Falcidia. T. 10. e. 594. B.

Legati amplectendi, vel repudiandi causâ ao minor poſſit reſtitui. T. 10. e. 903. D.

Legati cauſa ubinam diſceptetur. T. 10. c. 926. E. & e. 927. A.

Legati quædam definitiones. T. 10. e. 1054. E.

Actio legati per damnationem ex inficiatione duplatur. Tom. 10. c. 1070. D.

Legati nomine an contineantur libertates. T. 10. e. 1128. D.

Legati Proconſulum, quibus mandata eſt juriſdictio, an poſſint judices dare, & unde hoc habeant. T. 10. e. 386. E. & c. 387. A.

Legati Proconſulis poſſunt eognoſcere de ſuſpectis tutoribus, non ex mandato, ſed ex legis ſententia. T. 10. c. 400. B.

Legati Proconſulis non eliguntur judicio Proconſulis, ſed leguntur a republica. T. 10. e. 579. C.

Legati Proconſulum an jus habeant dandi judices. T. 10. c. 793. E.

Quot legati adjungantur Procooſulibus. T. 10. e. 849. C.

Legati peregrinarum gentium de quibus debeant portorium. T. 10. c. 1037. C.

Legatio libera quæ ſit. T. 3. e. 239. D.

Legatio publiea eſt munus perſonale, & noo patrimoniale. T. 4. c. 866. C.

Legatio ſatiſdatione impeditur. T. 7. c. 133. B.

Differentia una inter eos, qui pro civitate ſua, & eos, qui pro Principe legatione funguntur. T. 3. e. 549. B. C.

Legatione functis biennii vacatio datur. T. 2. e. 738. D. & c. 766. A.

Ante legationem, & non in ipſa legatione cauſa conſtitutæ pecuniæ incipere debet. T. 4. c. 72. A.

Legationes ſunt juris gentium. T. 1. e. 921. A.

Legationis munus eſt perſonale, & legatorum immunitates. Tom. 2. c. 765. C.

Legationis officio ſungens, pro eivitate ſua ſuo nomine cauſam aliquam, vel litem inſtituere, aut deſendere, pupilli tamen ſui nomine poſſit. T. 6. c. 514. B.

Legationum decreta quomodo fiunt, & inſinuantur. T. 2. c. 766. E. & c. 767. A.

Legatis avibus, an anſeres, phaſiani, gallinæ, & aviaria debeantur. T. 1. c. 436. E. & e. 437. C.

In legatis eujus ſit electio. Tom. 1. c. 342. C. D.

Legatis, vel fideicommiſſis aut eauſa inſeritur, aut modus, aut eonditio. T. 2. c. 417. C.

Legatis modum impoſuit lex Furia, Voconia, & Falcidia. Tom. 1. e. 813. D.

In legatis poſterior voluntas potior eſt priore. T. 3. e. 393. E.

In legatis exigitur eapacitas. T. 1. c. 1260. A.

De legatis præſtandis contra tabulas. T. 1. c. 821. A.

De legatis duæ eonſultationes. T. 1. e. 655. A. & c. 667. D. E.

In legatis noviſſimæ ſcripturæ obſervandæ. T. 1. c. 655. A. & e. 680. E.

De legatis, & eorum jure. Tom. 1. c. 423. E.

De legatis non contribuendis a pupillo, & pupilli ſubſtituto relictis. T. 3. c. 111. B. C.

Legatis mobilibus aurum, vel argentum non debetur. Tom. 1. c. 433. E.

Legatis onerari non poteſt heres ſupra dodrantem bonorum. T. 4. c. 590. B.

In legatis ſervi perſona inſpicitur. T. 4. c. 411. E.

In legatis an locum habeat ſubſtitutio, T. 4. c. 434. E.

Legatis ſervis non continentur ſervi pignori aeeepti. T. 4. c. 1123. D.

In legatis tempus ſpectatur, quo dies eorum cedit. T. 4. c. 413. C.

In quibus legatis regula Catoniana locum habet. T. 4. e. 1445. B.

Legatis comparantur donationes causâ mortis. T. 4. c. 1143. D.

In legatis minuendis tantùm lex Falcidia locum habet, quæ hereditatem abſumunt ſupra dodrantem. T. 4. c. 60. C.

Ex legatis quarta, quæ per legem Falcidiam deducitur, an differat a quarta, quæ per Senatus conſultum Pegaſianum, ſeu Trebellianum ex fideicommiſſis deducitur. T. 4. e. 909. B. C. D.

Legatis prædiis non continentur dotes prædiorum. T. 4. e. 1119. E.

Cum legatis æs alienum confundi non debet. T. 4. c. 764. A.

Legatis prædiis non continentur prædia pignori accepta. Tom. 4. e. 1123. D.

Legatis rebus omnibus, in domo exſiſtentibus, an videantur legatæ cautiones debitorum, & emptiones ſervorum. T. 4. c. 1137. A.

In legatis tempus, quo dies eedit, ſpectatur. T. 4. c. 413. C.

Legatis equis fetos poſt mortem editi tantùm debentur. Tom. 4. e. 132. E.

De legatis operis ſervorum. T. 5. e. 1195. D. E.

In legatis conditionalibs quod tempus ſpectatur. T. 5. c. 923. B.

Io legatis obſervatur mutationis ſpecierum diſtinctio. T. 5. c. 425. E.

In legatis præſtandis quæ obſervanda ſint. T. 5. c. 781. A. & ſeqq.

Io legatis lex Falcidia an locum habeat. T. 6. e. 404. B. & ſeq.

Legatis jus eſſe revocandi domum, revocandi forum, *de demander leur renuoy*, cum conveniebantur coram a magiſtratibus urbanis, quia nullam adversùs eos juriſdictionem habebant. T. 6. c. 5. A.

De legatis incertis perſonis relictis. T. 6. c. 257. B.

In legatis noviſſima conditio ſpectanda, ultimaque ſcriptura. T. 6. c. 130. D.

De legatis. T. 6. c. 217. C. D. & ſeqq. & T. 9. c. 811. B. C. & ſeqq.

De legatis, quæ ab initio inutilia ſunt, & pro non ſcriptis habentur. T. 6. c. 441. B.

De legatis cognoſcit judex datus a Prætore urbano, vel Præſide, non Prætor, vel Præſes. T. 6. c. 583. C.

In legatis rebus an contineantur actiones. T. 7. c. 1376. D.

Legatis rebus, eujus ſit electio, heredis, an legatarii. Tom. 7. e. 990. C.

Legatis villis, vel agris ſeparatim, alterum alteri cedere. Tom. 7. e. 1380. A.

Legatis alimentis, an etiam videatur aqua legata. Tom. 7. c. 431. A.

Legatis a ſubſtituto repetitis, ſi pupillus heres non exſtiterit, an repetitio valeat. T. 7. c. 1043. C.

Legatis alieui eoquis, alteri textoribus, cui illi, qui ſunt coqui, & textores debentur. Tom. 7. c. 1019. B.

Legatis alicui generaliter veſtimentis, alteri ſpecialiter muliebribus veſtibus, ao hic genus deroget ſpeciei. T. 7. c. 1446. D.

Legatis alicui textoribus præter vernas, alteri vernis præter textores, cui illi, qui ſunt & vernæ, & textores debeantur. Tom. 7. e. 1018. C.

Legatis alicui vernis, alteri textoribus, eui illi, qui ſunt & vernæ, & textores aſſignabuntur. Ibid. B.

Legatis ancillis eum liberis, an etiam debeantur liberi, ubi non ſunt ancillæ. T. 7. e. 1042. E.

Legatis an noceant ſupervacua. T. 7. c. 1354. A.

Legatis annuis, ab initio cujuſque anni legatum peti, & in heredem traoſmitti poſſe. T. 7. c. 1347. A.

Legatis clauſula fideicommiſſorum apponitur. T. 7. e. 959. A.

Legatis decem millibus uni ex libertis, quem heres eligeret, ſi neminem elegerit, an legatum omnibus libertis debeatur. T. 7. c. 1355. D.

Lega.is

Legatis minutis per legem Falcidiam, an minuatur etiam fideicommiſſum a legatario relictum. T. 7. c. 1087. E. & c. 1088. A.

Legatis omnibus, quæ in domo ſunt, an contineantur promercalia. T. 7. c. 1371. D. & ſeq.

Legatis pluribus, an unum peti, alterum rejici poſſit. T. 7. c. 975. E.

Legatis pluribus, an unius dies poſſit cedere. Ibid. E.

In legatis plus valet ſcriptura, in fideicommiſſis plus valet mens. T. 7. c. 505. A.

In legatis verborum ſolennitates obſervantur. Ibid. A.

De legatis libri trea Digeſtorum ex quibus Juriſconſultorum libris confecti ſunt. T. 7. c. 1161. C. D. de qua materia tractant. Ibid. C. D.

De legatis conditionalibus. T. 7. c. 1136. C. eorum dies quando cedit. Ibid. C.

De legatis cur tres libri a Juſtiniano conſcripti ſunt in compilatione Digeſtorum. T. 7. c. 1561. C. & quomodo dividantur. Ibid. C. D.

De legatis relictis Auguſto, Auguſtæve. T. 7. c. 1189. A. B. in his an lex caducaria locum habeat. Ibid. A. B. C.

De legatis conjunctis. T. 7. c. 1163. D. & ſeq.

Legatis eibariis, non videntur veſtiaria legata, Tom. 7. c. 560. D.

Pro legatis habentur præceptiones, retentiones, deductiones, & acceptiones. T. 7. c. 1236. A. B.

Legatis omnibus mobilibus quæ contineantur. Tom. 7. c. 1277. C.

Legatis exceptis, perſonis certis relictis, teſtamentum reſcindi petitâ bonorum poſſeſſione contra tabulas. T. 8. c. 62. C. D.

Legatis iis, quæ juncta, fixaque ſunt, an æſtimatio eorum debeatur. T. 7. c. 1027. D. item an legatia iis legatum convaleſcat, ſi poſt teſtamentum vivo teſtatore ſeparata ſint ab ædibus. Ibid. D.

De legatis, quæ ut indignis auferuntur. T. 9. c. 817. D. E.

De legatis annuis. T. 9. c. 814. E. & ſeqq.

De legatis aliment is ſub conditione. T. 9. c. 815. D.

De legatis annuia, quæ privato homini relinquuntur. T. 9. c. 907. E. & c. 908. A. ejus morte finiuntur. Ibid. c. 907. E.

De legatis conditionibus inſertis. T. 9. c. 857. E. & ſeqq.

De legatis, & fideicommiſſis communia. Tom. 9. c. 847. A. & ſeqq.

Legatia comparantur donationes causâ mortis. Tom. 9. c. 1357. B. C.

De legatis, quæ purè relinquuntur, vel io diem certum. Tom. 9. c. 890. E. & ſeq.

De legatis, quæ in diem, vel purè relicta ſunt. T. 9. c. 878. B. C. & ſeq. quando cedunt. Ibid. E.

In legatis ſpectatur tempua, quo dies enrum cedit; in ſtipulationibus tempus, quo contrabuotur. T. 10. c. 356. D.

Io legatis heres præſtat etiam leviſſimam culpam. Tom. 10. c. 492. D.

Ex legatis, & fideicommiſſis Falcidia an poſſit ſervari. Tom. 10. c. 517. A.

Legativum quid. T. 7. c. 1159. B.

Legato dominium adquiritur ex 12. Tabulis. T. 2. c. 411. B.

Legato ſundo, non debentur legatario fructus, ex eo percepti vivo teſtatore. T. 1. c. 431. C.

Legato continetur, quod legatum eſt, aut quod intelligitur eſſe legatum. T. 3. c. 405. B.

Legato auro, an aurea debeantur emblemata. T. 3. c. 159. B. C.

Legato vioo, amphoræ, & cadi debentur. T. 3. c. 51. D.

De legato auro, & argento pleraque notata. T. 3. c. 270. A. B.

Pro legato uſucapere. T. 5. c. 1147. A.

De legato rei alienæ loci duo ſecundùm jus vetus explicandi. T. 3. c. 419. A.

De legato a præsbytero filiæ ſuæ ſpuriæ relicto conſultatio. T. 1. c. 651. E.

Legato ineſt repræſentationis commodum. T. 4. c. 412. C.

In legato plus eſſe poteſt vel ſummâ, vel tempore, aut conditione. T. 4. c. 1192. B.

Legato fundi inſtrumento, debentur quoque pecora, ſtercorandi fundi causâ parata. T. 4. c. 894. E. an veſtis cedat, & medicamenta. Ibid. c. 1136. A.

In legato non eſt quantitas, ſed obligatio. T. 4. c. 494. E.

In legato ao quia non intelligator repetiiſſe conditionem emancipationis. T. 4. c. 1128. B.

Legato chartarum an libri contineantur. T. 4. c. 1114. C.

Legato quando juriſdictionem mandat Proconſul. T. 4. c. 7. D.

In legato idem jus non eſt, quod in hereditate. T. 4. c. 225. D.

Legato cur officit teſtatoris error. T. 4. c. 535. D.

Ex legato ſpeciali qui rem petit, potior eſt in jure, quàm qui ex generali legato petit. T. 4. c. 803. A.

Legato equitio, fetus ante moram editi debentur. T. 4. c. 132. E.

A legato an repellatur, ſi exheredatus egit adversùs unum ex heredibus. T. 4. c. 117. C.

Legato fondi inſtrumento an debeatur pecus, quod in eo ſundo eſt. T. 4. c. 894. D. quando legato cedit, inſtrumento non. Ibid. D.

Legato domus an hortus vicinus contineatur. T. 4. c. 1115. A.

Legatn domua inſtructæ an contineantur menſæ eboreæ; item libri, quos ibi babuit ſtudiorum ſuorum causâ. T. 4. c. 1136. D.

Legato fuodo inſtructo cum omni inſtrumento, an debeantur venationis inſtrumenta, ſi quæſtus fundi maximè conſiſtat in venatione, T. 4. c. 894. A.

Legato fundo inſtructo, non tantùm debetur inſtrumentum fundi, ſed & inſtrumentum patrisfamilias, vel matrisfamilias. T. 4. c. 1132. B. C.

Legato peculii an ſervos peculiaris contineatur. Tom. 4. c. 1122. B.

Legato familiæ quæ continentur. T. 5. c. 1199. B.

Legato virorum pueri continentur. Ibid. C.

Legato gregia quæ cootinentur. Ibid. D. E.

Legato ſervorum, aut puerorum quæ continentur. T. 5. c. 1199. B.

Legato mulierum etiam virgines cootineri. Ibid. C.

De legato annuo, & menſtruo. T. 5. c. 1195. A.

De legato uſufructu. T. 5. c. 1192. A. B. & c. 1194. E. & c. 1195. A. & ſeq.

De legato, quod expreſsè, vel tacitè fit. T. 5. c. 1191. A. & ſeq.

Legato Proconſulis ampliora jura conſtitutionibus principum dantur, quàm aliis, quibus mandata eſt juriſdictio. T. 5. c. 21. A.

Legato Proconſulis quæ poteſtas detur. T. 5. c. 20. E.

Legato mandari juriſdictio debet. T. 5. c. 20. D.

Uſucapio pro legato quando procedat. T. 5. c. 749. B. C.

De legato penu. T. 6. c. 430. C. D.

De legato per damnationem relicto. T. 6. c. 223. E. & c. 227. A. E. & c. 231. C.

Quæ legato adſcripta eſt conditio, ſcindi oon poteſt. T. 6. c. 301. A.

De legato relicto ſervo alii legato. T. 6. c. 254. D.

Legato indignus eſt, qui teſtamentum, in quo legatum ei relictum eſt, impugnat. T. 6. c. 156. E.

De legato uſufructu. T. 6. c. 235. B. C. & ſeqq.

Pro legato titulus eſt lucrativus. T. 6. c. 219. C.

Legato generaliter homine, electionem eſſe legatarii, quem velit petere. T. 6. c. 369. B.

De legato teſtamento relicto ei, qui in hoſtium poteſtate eſt. T. 6. c. 436. B.

De legato, cui dies appoſita non eſt, uxori relicto. T. 6. c. 430. C.

De legato a debitore creditoris relicto conditione præpoſitâ. T. 6. c. 225. C.

Legato annuo ex fructu prædii, an uſus-

uſusfructus legatus videatur. T. 6. c. 574. C.
Legato fundo, collegiis relicto, an contineantur etiam ea, quæ in diem mortis teſtatoris in eo fuiſſent. T. 6. c. 744. D.
Legato alicui fundo, adjecto, ut pro parte habeat, an legatarius habeat niſi partem. T. 7. c. 1017. C.
Legato an noceat demonſtratio neceſſaria. T. 7. c. 1054. B.
Legato an noceat ſcriptura ſupervacua. Ibid. B.
Legato certo pondere auri, quod teſtator habet in armario, corpus certum legari videtur. T. 7. c. 1017. B.
Legato chirographo; vel nomine, quid legatum videatur. T. 7. c. 1031. E.
Legato deminuto per Falcidiam, minui etiam pro rata fideicommiſſum relictum. T. 7. c. 1070. B.
Legato dotis impoſitum fideicommiſſum an valeat. T. 7. c. 1408. C. D.
Legato ei relicto, qui indignus eſt, an ſit etiam indignus præmio delationis. T. 7. c. 1478. E.
Legato, & hereditate in eandem perſonam concurrente, an legatum infirmetur. T. 7. c. 1009. A. B.
Legato fundo, aut ædibus, an etiam contineantur actiones, quas defunctus habuit. T. 7. c. 1376. D.
Legato homine, aut pro eo decem, an unum ſit legatum, & an dividi poſſit. T. 7. c. 976. E.
Legato homine generaliter, ſi teſtator electionem heredibus dederit, eos in unum, quem legatario dent, conſentire debere; aut ſi diſſentiant, eos legatario ex teſtamento teneri. Tom. 7. c. 1437. D.
Legato homine generaliter, unum hominem, unam rem, unam ſpeciem eſſe in legato. T. 7. c. 1434. B. non genus, aut totum corpus. Ibid. B.
Legato homine, ſi teſtator electionem heredibus dederit, & illi in eligendo ſervo diſſentiant, an ſorte rem dirimere poſſint. T. 7. c. 1438. B.
Legato nomine debitoris duobus disjunctim, an intelligatur ſingulis ſolidum relictum. T. 7. c. 1015. A.
Legato optionis an contineatur liber, cui præſens libertas data eſt. T. 7. c. 1436. E.
Legato omni vino cum vaſis, an etiam illud, quod in cadis, vel amphoris nondum eſt, debeatur. T. 7. c. 1042. E.
Legato vino, an vaſa quoque vinaria legata videantur. T. 7. c. 1447. E.
Legato vino, an acetum contineatur legato. T. 7. c. 1445. C.
Legato vivo, an vaſa ſequantur legatarium. T. 7. c. 1451. D. E.
Legato ſpecialiter ſi ſubjiciatur genus, an ſpecies modum faciat ſubjecto generi. T. 7. c. 1459. D.
Legato uſufructu areæ, & ei impoſito ædificio, an aliquid debeatur. T. 7. c. 1006. D.
Legato fundo ſine inſtrumento, dolia infixa debentur. T. 7. c. 710. E.
Legato an contineantur ſervi lecticarii, puellæ ornatrices. T. 7. c. 1158. C.
Legato bigæ, trigæ, & quadrigæ quæ continentur. T. 7. c. 1178. A.
Legato quæ accedunt, & quæ non accedunt. Ibid. A.
Legato bove, qui poſtea mortuus eſt, neque corium, neque caro debetur. T. 7. c. 1176. E. nec debetur æſtimatio animalis. Ibid. E.
In legato quæ ſanctitas obſervanda. T. 7. c. 28. E.
Legato conditio adſcripta an reddat legatarium incapacem. T. 7. c. 1096. C.
De legato collato in tempus mortis heredis. T. 7. c. 1111. C.
De legato homine. Tom. 7. c. 541. E.
De legato per damnationem uni ex libertis relicto, vel fideicommiſſo. T. 7. c. 1118. B. C.
De legato inutili, quia non eſt adſcripta certa ſumma. T. 7. c. 1133. D.
De legato relicto pro dote. T. 7. c. 527. E. & c. 528. A.
De legato damnationis. Tom. 7. c. 1095. B. D.
De legato relicto ab omnibus heredibus. T. 7. c. 1140. A.
De legato rei, quæ eſt apud hoſtes. T. 7. c. 531. A. B.
De legato relicto ei, cui debemus aliquid compenſandi animo. T. 7. c. 1242. B.
De legato nomine debitoris. T. 7. c. 1175. A.
De legato homine generaliter. T. 7. c. 1199. C.
De legato militiæ. T. 7. c. 1125. A.
De legato in tempus liberorum. T. 7. c. 1182. D.
De legato relicto familiæ. T. 7. c. 1138. A.
De legato relicto ſervo proprio ſine libertate. T. 7. c. 1108. C. eſt inutile. Ibid. C.
De legato rei alienæ. T. 7. c. 1025. A. B.
De legato repudiato. T. 7. c. 648. C.
De legato nomine. T. 7. c. 1179. E.
De legato nomine duobus disjunctim. T. 7. c. 1112. A.
In legato duplex vitium. T. 7. c. 1124. B.
Legato indignis relicto, an dimidiam partem ferant, ſi fiſco illud prodiderint. T. 8. c. 432. A.
Legato ſervo villico cum filiis ſuis, videturne legaſſe nepotes villici. T. 8. c. 551. A.
De legato, aut fideicommiſſo viro; aut mulieri relicto ſub conditione viduitatis, aut cælibatus. T. 9. c. 834. B. & ſeq.
De legato ita relicto, cum morietur heres, vel cum morietur legatarius. T. 9. c. 1263. B. C.
De legato an liceat tranſigere, non inſpecto teſtamento. Tom. 10. c. 391. A.
A legato Proconſulis appellatur Proconſul. T. 10. c. 94. D.
In legato transfuſio, translatio, & ſub conditione ademptio, idem ſunt, quod in obligatione novatio. T. 10. c. 487. D. & c. 496. C.
Legatorum formulæ variæ. T. 1. c. 339. B.
Legatorum quando dies cedat. T. 1. c. 341. B. & c. 817. A.
Legatorum ceſſionis effectus. T. 1. c. 817. B.
Legatorum & fideicommiſſorum communia. T. 2. c. 416. C.
Legatorum ademptio, translatio firma eſt. T. 1. c. 137. B.
Legatorum, & fideicommiſſorum in quartæ deductionem jus idem eſſe. T. 3. c. 197. A. B.
Legatorum ſtipulatio eſt una. T. 1. c. 1183. B.
Legatorum ſtipulationem non præſtari poſt litem de legato conteſtatam. T. 3. c. 430. A.
Legatorum perperam ſolutorum repetio non eſt. Tom. 1. c. 341. C.
Legatorum ſervandorum cauſa ut cavetur. T. 1. c. 818. A. B.
Legatorum conditiones, demonſtrationes, cauſæ, & modi. T. 1. c. 812. C.
Legatorum perſonales actiones ignorantibus adquiri. T. 1. c. 1046. D.
Legatorum variorum titulus. T. [illegible] c. 809. C.
Legatorum diſpenſatores, ſeu teſtamentorum exſequutores. T. 1. c. 1272. B.
Legatorum diei proferendæ vulgaris modus, ſeu clauſula. T. 1. c. 1352. A.
De legatorum contributione a pupillo ex aſſe inſtituto, & a ſubſtituto relictorum. T. 3. c. 109. A.
Legatorum actiones perſonales etiam ignorantibus legatariis adquiruntur. T. 4. c. 1444. D.
Legatorum, & ſtipulationum comparatio eſt frequentiſſima. T. 4. c. 61. B.
Legatorum, fideicommiſſorum, & legis Falcidiæ antequam ratio ineatur, priùs omne æs alienum defuncti deduci debet. Tom. 4. c. 1174. C.
Legatorum ratio quando ſeparatur, & quando confunditur. T. [illegible] T. 4. c. 768. D. & c. 771. B.
Legatorum cautio quibus ſit præſtan-

Digitized by Google

ſtanda T. 4. c. 709. B. C.

Legatorum diviſio teſtamento relictorum cui mandatur, præſens, & momentaria cura mandatur, T. 4. c. 1124. D.

Legatorum emolumentum adquirunt ignorantes ex teſtamento. T. 4. c. 1146. B.

Inter legatorum genera olim erat differentia, & quæ, Tom. 4. c. 440. E.

Hodie ea eſt ſublata ex conſtitutione Juſtiniani Imperatoris, Ibid. E.

Legatorum uſuræ, Vide, Uſuræ.

An legatorum, vel fideicommiſſorum fructus præſtentur ex die mortis ante moram. T. 4. c. 132. C.

Legatorum onus ab herede relictorum tranſit in fideicommiſſarium, T. 4. c. 221. E. & c. 222. A.

Legatorum, quæ purè relicta ſunt, dies cedit ex mortis teſtatoris tempore; eorum verò, quæ ſub conditione relicta ſunt, dies cedit, cum conditio exſtiterit, T. 4. c. 1445. A. B.

Legatorum, & æris alieni differentia quæ. T. 4. c. 764. B.

De legatorum ſtipulatione, & ſatiſdatione. T. 5. c. 865. A.

Legatorum præſtatio ſoli fideicommiſſario Trebelliano incumbit, non heredi, Ibid. B.

In legatorum computatione deducitur inprimis æs alienum, quod defunctus debuit. T. 5. c. 781. A.

Legatorum diſpenſator, Tom. 6. c. 172. A.

Legatorum genera diſtinguenda. T. 6. c. 227. D.

De legatorum ademptione, T. 6. c. 215. D.

Legatorum purè relictorum quando cedit dies. T. 6. c. 234. C.

De legatorum præſtandorum cautione ante diem, T. 6. c. 364. A.

Legatorum nomine etiam inſtitutiones heredum complectimur, & libertates teſtamento relictas, T. 6. c. 382. C.

Legatorum alia ratio, alia contractuum. T. 6. c. 92. C.

Legatorum ademptio quando, & quibus fieri poſſit. T. 7. c. 992. D. & ſeq. an nudâ voluntate fieri poſſit. Ibid. c. 993. C.

Legatorum ambiguitatem ſolvi ex comparatione rerum legatarum. T. 7. c. 1461. E.

Legatorum annuorum ſervandorum causâ an, & quomodo pignus conſtitui poſſit. T. 7. c. 1308. D. E.

Legatorum conditiones, quæ viduitatem injungunt, an remittantur. T. 7. c. 945. B.

Legatorum diem proferendi vulgaris clauſula quæ fuerit. T. 7. c. 1411. B.

Legatorum dies quando cedat. T. 7. c. 1019. D.

Legatorum diſpenſator cui, quomodo, & quando cavere debeat. T. 7. c. 1074. A.

Legatorum diſpenſatori an actio competat, qua petat legata. T. 7. c. 1073. D.

Legatorum, & fideicommiſſorum tot eſſe differentias, quot teſtamentorum, & codicillorum. T. 7. c. 958. E.

Legatorum genera quot, & quæ ſint, & quæ actiones ſingulorum nomine competant, T. 7. c. 960. D. E.

Hodie ex conſtitutione Juſtiniani hæc permixta ſunt. Ibid. c. 961. B.

Legatorum genus quod optimum fuerit. T. 8. c. 47. A.

Legatorum munus in quibus conſiſtit, T. 7. c. 29. C.

Legatorum nomine an pignus teſtamento conſtitui poſſit, T. 7. c. 1308. D.

Legatorum nomine an variæ actiones dentur, T. 7. c. 961. C.

Legatorum nomine cautio an teſtamento heredibus remitti poſſit, T. 7. c. 1045. A.

Legatorum obligatio an differri poſſit, Ibid. C.

Legatorum onera ſolus fideicommiſſarius agnoſcit, T. 7. c. 133. D.

Legatorum repetitio a pupilli ſubſtituto facta an valeat, ſi pupillus heres exſtiterit. T. 7. c. 1043. D.

Legatorum, vel fideicommiſſorum actiones an differantur obtentu judicii de hereditate, Tom. 7. c. 219. C.

Legatorum, vel fideicommiſſorum causâ cautio ubi exigitur. T. 7. c. 152. E.

Legatorum verba formalia an ſublata ſint. T. 7. c. 961. D.

In legatorum actione uſuræ veniunt ex mora officio judicis. T. 7. c. 652. C.

Legatorum erant certæ formulæ, hodie nullæ ſunt, T. 7. c. 506. A.

Legatorum ceſſio, Vide, Ceſſio legatorum.

Legatorum omnium hodie una eſt natura, T. 7. c. 1099. B.

Legatorum formulæ quædam, & clauſulæ. T. 7. c. 1156. B.

Legatorum delatio. Vide, Delatio legatorum.

Legatorum dies quando cedit, T. 7. c. 1135. A.

Legatorum, vel fideicommiſſorum præſtandorum mora quando fit, T. 7. c. 1278. A.

Quot legatorum genera, T. 8. c. 989. D.

Legatorum differentiæ quot, & quæ. T. 8. c. 994. B. & ſeq.

Legatorum diverſa genera. T. 8. c. 1001. A.

Legatorum conſervandorum causâ miſſio in poſſeſſionem an dicatur bonorum poſſeſſio. T. 8. c. 113. C.

Legatorum actionem ignoranti adquiri. T. 8. c. 750. D. eorum nomine non poteſt legatarius uti variis actionibus. Ibid. c. 775. C. D.

De legatorum cauſa. T. 9. c. 854. D. E. & ſeq. de modo. Ibid. c. 856. B. & ſeq. de conditione. Ibid. c. 857. E. & ſeq.

De legatorum, aut fideicommiſſorum uſuris, & fructibus. T. 9. c. 860. E. & c. 861. A. & ſeq.

Legatorum quorundam diem non cedere a morte teſtatoris, ſed ab aditione hereditatis. Tom. 9. c. 891. A.

Legatorum formula vetus. T. 9. c. 1263. C.

Legatorum priorum per errorem ſolutorum hodie non eſt condictio. T. 9. c. 222. D.

Legatorum dies non cedebat ante apertas tabulas. T. 9. c. 788. E.

Legatorum per errorem ſolutorum, vel perperam, condictionem eſſe, T. 9. c. 225. C. D.

Legatorum dies cedere ſtatim a morte teſtatoris, & cur. T. 9. c. 891. D. E.

De legatorum ſervandorum causâ ſatiſdatione, T. 9. c. 909. A. & ſeq.

Legatorum dies non cedere, neque tranſmitti, vivo teſtatore. T. 9. c. 887. E. & c. 888. A.

Legatorum dies a teſtatore prorogata quomodo debeat intelligi. T. 10. c. 90. B.

Inter genera legatorum, & actiones differentia, T. 10. c. 408. D.

In actione legatorum, quamvis non ſit bonæ fidei, generaliter eſt conſtitutum, uſuras venire ex mora heredis. T. 10. c. 833. B.

Legatorum dies cedit a morte teſtatoris. T. 10. c. 1091. E.

Legatorum diviſio an poſſit mandari. T. 10. c. 1120. A.

Legatorum varia genera jure veteri, & novo. T. 10. c. 1137. B. C.

Legatorum uſuræ debentur ex mora, T. 10. c. 1264. C.

Legatos mittit Cæſar in provincias, T. 4. c. 831. D.

Legatum quid, T. 1. c. 339. B. & c. 804. C. & Tom. 9. c. 811. C. a fideicommiſſo ſecernitur. T. 1. c. 804. C.

Legatum quid a donatione mortis causâ diſtet. T. 3. c. 283. D. E.

Legatum a teſtamento non ſeparatur, nec alium oneratur, quàm heredem. T. 1. c. 804. D.

Legatum conditionale non cedit, antequam exſiſtat conditio. T. 1. c. 1203. E.

Legatum rei peculiaris non valere, ſervo relictum ab extraneo, T. 3. c. 488. E. & c. 489. A.

Legatum partis non ſingulas continet partes: T. 3. c. 405. C.

Legatum, defuncto relictum in tempus liberorum, ad poſtumum tranſmittitur. T. 1. c. 1019. B.

Legatum valet in arbitrium legatarii

rii collatâ conditione : T. 1. c. c. 1175. D.
Legatum in ea re conſiſtit, quæ ſolvi poteſt. T. 3. c. 405. B.
Si, quod uni legatum eſt, plurium interſit, an omnes ſint legatarii, omnibuſque legati competat petitio. T. 3. c. 410. E.
Legatum Proconſulis habere propriam juriſdictionem. T. 3. c. 179. C.
Legatum ſolvens heres pupillo furioſo, & prodigo liberatur. T. 3. c. 189. D.
Legatum delegatum, & legatum adquiſitum longè inter ſe diſtant. T. 3. c. 65. C.
Legatum incapaci relictum pro non ſcripto eſt. Tom. 2. c. 1152. E.
Legatum, & ſtipulatio ſunt μονόκλευρα. T. 1. c. 1175. D.
Legatum extraneo tantùm dari poteſt. T. 1. c. 340. D.
Legatum quomodo adimi poteſt. T. 1. c. 341. A. B.
Legatum, niſi rei certæ ſit, & ad certam perſonam deferatur, nullius momenti eſt. T. 1. c. 425. E.
Legatum nullâ culpâ heredis intercidit. Ibid. C.
Legatum quando fit caducum. T. 1. c. 490. D.
Legatum per codicillos ſine teſtamento dimiſſum non valere. T. 1. c. 644. E.
Legatum inſtructi, & inſtrumenti. T. 1. c. 807. D.
Legatum alium non onerat, quàm heredem. T. 1. c. 804. D.
Legatum valet, in arbitrium legatarii collatâ conditione. T. 1. c. 1175. D.
Legatum, quod in plenum heredis arbitrium confertur, non valet. Ibid. A.
Legatum invito non adquiritur, niſi ſuo, vel neceſſario, nec hereditas, nec bonorum poſſeſſio, nec adſignatio liberti, quæ quodammodo quaſi legatum eſt liberti. T. 1. c. 1208. A. B.
Legatum alimentorum morte legatarii finitur. Tom. 1. c. 1277. C.
Legatum inutile duplici ratione. T. 1. c. 1289. E.
Legatum qui ſibi adſcripſerit, legis Corneliæ pœnâ tenetur. T. 1. c. 1288. E. & c. 1289. B.
Legatum infirmat utilis datio libertatis. T. 1. c. 1346. C.
Legatum omiſſum apud heredem remanet ſine onere fideicommiſſi. T. 1. c. 1350. A.
Legatum causâ pœnæ uno caſu jure veteri valet. Tom. 1. c. 1339. E.
Legatum purum, & legatum præſens differunt. Tom. 1. c. 1352. A.
Legatum demonſtratio falſa non vitiat. T. 1. c. 1347. D.
Multum intereſt, utrùm quid debeatur, ut legatum, an ut donatio. T. 1. c. 1378. C.
Legatum, quod repudiatur, apud heredem remanere cum onere fideicommiſſariæ libertatis. T. 1. c. 1475. B.
Legatum heredi eſt onus, legatario lucrum. T. 1. c. 1444. A. B.
Legatum nullum falſa qualitas ſine ſubſtantia facit. T. 1. c. 1347. D.
Legatum hominis, orationis compendio, ſingulos continet homines. T. 3. c. 405. B.
Legatum hominis valet, etiamſi nulli ſint in hereditate ſervi. T. 1. c. 1344. C.
Legatum domus, vel fundi non valet, ſi nulla domus, vel nullus fundus in hereditate ſit. Ibid. C.
Legatum morte finitur. T. 1. c. 1173. E.
Legatum pœnæ causâ. Tom. 2. c. 414. D.
Legatum incapaci relictum differt ab eo, quod indigno relinquitur. T. 1. c. 812. A.
Legatum augetur, vel minuitur his verbis, *Hoc amplius*. T. 3. c. 215. D. E.
Legatum ſervo proprio relictum ſub appellatione liberti non valet, hereditas valet. T. 3. c. 513. D.
Legatum quid ſit. T. 4. c. 520. E.
Legatum eſt delibatio hereditatis teſtatoris, non ex bonis alienis. T. 4. c. 1219. B.
Legatum habitationis libertis relictum finitur morte eorum, & cur. T. 4. c. 947. A.
Legatum inſtructi plenius eſt, quàm inſtrumenti. T. 4. c. 1132. C.
Legatum liberationis acceptilatione perimitur. T. 4. c. 1106. C.
Legatum conditionale non tranſmittitur. T. 4. c. 712. C.
Legatum dotis Falcidiâ non minuitur. T. 4. c. 349. C.
Legatum eſt delibatio hereditatis. T. 4. c. 372. D.
Legatum eſt in genere liberalitatis. T. 4. c. 520. C. neceſſaria electio non eſt liberalitas. Ibid. C.
Legatum eſt inutile, ſi debitor leget, quod debet, niſi plus in legato, quàm in debito ſit. Tom. 4. c. 441. E.
Legatum eſt lucrum, quod ſine alterius damno obvenit, uſucapio verò cum damno alterius. T. 4. c. 342. B.
Legatum habitationis in facto magis, quàm in jure conſiſtit. T. 4. c. 502. A.
Legatum in diem certam non habetur pro puro, & cur. Tom. 4. c. 385. E.
Legatum non eſt, quod neceſſitate relinquitur. T. 4. c. 520. C.
Legatum patrono relictum fideicommiſſo onerari poteſt. Tom. 4. c. 328. A. eſt diſtinguendum. Ibid. A.
Legatum, quod ab initio inutile eſt, ex poſtfacto non convaleſcit. T. 4. c. 385. A.
Legatum, ſub modo relictum, purum eſt. T. 4. c. 464. C.
Legatum qui ſciens acceperit, prohibetur inofficioſum dicere, & cur. T. 4. c. 117. D.
Legatum purum proprium diem non habet, & continetur vulgari clauſulâ; legatum præſens proprium diem habet, & non continetur vulgari clauſulâ. T. 4. c. 672. C. D.
Legatum non extinguit falſa demonſtratio, nec facit. T. 4. c. 495. C.
Legatum an ſit antiquius manumiſſione ſervi, an verò manumiſſio legato antiquior. Tom. 4. c. 1181. C. quæ hic eſt Accurſii diſtinctio. Ibid. D.
Legatum an ex imperfecta ſcriptura debeatur. T. 4. c. 1164. B.
Legatum a legatario relinqui non poteſt. T. 4. c. 582. C.
Legatum non vitiatur falsâ demonſtratione. T. 4. c. 1105. B.
Legatum an debeat omittere, qui omittit hereditatem paternam. T. 4. c. 459. C.
Legatum ſervitutis quibus caſibus intercidit, ſi filius nolit ſervitutem cedere. T. 4. c. 1103. A.
Legatum conditionale non efficit tacita conditio. Tom. 4. c. 500. E.
Legatum omne eſt inutile, cujus dies legatario vivo non cedit. T. 4. c. 804. E.
Legatum non vitiat falſa cauſa. T. 4. c. 492. E. & c. 493. A.
Legatum facit inutile error. T. 4. c. 534. A.
Legatum, & ſtipulatio in quo differunt. T. 4. c. 412. D.
Legatum contrahit generis verbum. T. 4. c. 409. B.
Legatum, niſi certæ rei ſit, nullius eſt momenti. Tom. 4. c. 1178. B.
Legatum non continetur nomine hereditatis T. 4. c. 913. B.
Legatum prædii faciliùs adimitur, quàm legatum pecuniæ. T. 4. c. 1210. A. pecunia ſemper ineſt hereditati. Ibid. A. non quidem eadem ſpecies pecuniæ, ſed quantitas pecuniæ, ſumma, poteſtas, facultas. Ibid. A.
Legatum prædium inſtructum. Vide, Inſtructum prædium legatum.
Inter legatum equorum, & legatum equitii differentia quæ eſt. T. 4. c. 1099. B. ratio hujus differentiæ quæ. Ibid. B. ſic inter legatum ovium, & legatum gregis ovium quid diſcriminis. Ibid. C.
Inter legatum, & libertatem differentia quæ eſt. Tom. 4. c. 608. B.
Legatum uſusfructus videtur eſſe in cauſa caduci. T. 4. c. 413. A.
Legatum uſus. Vide, Uſus.
Legatum equitii, aut familiæ unum

eſt legatum, quod ſcindi non poteſt. T. 5. c. 1200. A.
Legatum pœnæ causâ relictum non valet. T. 5. c. 1191. D.
Legatum contrahit generis verbum, dividit, diſcinditque verbum ſpecici. T. 5. c. 1200. A. Vide, Genus.
Legatum annuum quando perimitur, & quando non perimitur. T. 5. c. 1195. B. C.
Legatum uſusfructus io quo diſtat a legato relicto in annos, aut menſes ſingulos. T. 5. c. 1194. E. & c. 1195. A.
Legatum, & ſubſtitutio in quo diſferunt. T. 5. c. 1158. D.
Legatum a debitore id, quod debet, creditori factum, an ſit validum. T. 5. c. 1070. D. E.
Legatum annuum quando conditionale fiat. T. 5. c. 1134. B. C.
Legatum, fideicommiſſum, & mortis causâ capio quomodo differant. T. 5. c. 633. D.
Legatum quid. T. 5. c. 692. E. & T. 6. c. 1095. E.
Legatum vindemiæ, legatum meſſis. T. 5. c. 864. A.
Legatum collatum ad diem. T. 5. c. 848. C.
Legatum captatorium. T. 5. c. 1055. E.
Legatum quando unum eſt; non autem plura. T. 5. c. 865. C. D.
Legatum inutile efficitur; ſi annus ſupervenerit vivo teſtatore. T. 5. c. 1071. E. & c. 1072. A.
Legatum inutile eſt, quando id legatur, quod in rerum natura non eſt, nec ſperatur futurum. T. 5. c. 654. A.
Legatum prædii dotalis an; & quatenus valeat. T. 5. c. 558. D.
Legatum quando refertur ad tempus mortis teſtatoris. T. 5. c. 750. A.
Legatum quid ſit. Tom. 5. c. 749. B.
Legatum ſi io diem relictum ſit, ſimili modo, atque io puris, dies cedit. T. 5. c. 781. B.
Legatum uſusfructus an unum legatum ſit. T. 5. c. 788. C.
Legatum rei alienæ quando valeat. T. 6. c. 1043. E.
Legatum Epiſcopo relictum ut valeat. Tom. 6. c. 1045. C. D. & ſeq.
Legatum pro redemptione animæ relictum Eccleſiæ parochiali ut debeatur. Ibid. B.
Legatum rei alienæ valet, ſiquis ſciens, alienam eam eſſe, legaverit. T. 6. c. 348. B.
Legatum inutile eſt, ſiquis rem meam mihi legaverit. Tom. 6. c. 232. E.
Legatum ſub conditione. Tom. 6. c. 172. C.
Legatum unum ſcindi non poteſt. T. 6. c. 229. C.
Legatum per vindicationem. T. 6. c. 27. A. & c. 229. A. B.
Legatum plerumque lucroſum eſt, non utique ſemper. T. 6. c. 493. C.
Legatum conditionale non ſtatim ſub conditione debetur, atque adeo nec interim tranſmittitur mortuo legatario in heredem ejus. T. 6. c. 365. B.
Legatum liberalitas eſt. Tom. 6. c. 370. E.
Legatum relictum per damnationem. T. 6. c. 217. C. D.
Legatum non eſt portio hereditatis, ſed delibatio hereditatis. T. 6. c. 411. A.
Legatum legatarii morte finiri, ſicut legatum uſusfructus. T. 6. c. 456. A.
Legatum ſtatim legatarii non fit, capectanda eſt mors teſtatoris. T. 6. c. 117. B.
Legatum adquiritur agnitione. T. 6. c. 202. E.
Unum legatum ſcindi non poteſt, partim agnoſci, partim repudiari. T. 6. c. 209. A. B.
Legatum repetitur cum ſua cauſa. T. 6. c. 481. B.
Legatum perimitur, ſi prior exſtiterit conditio ſtatulibertatis. T. 6. c. 214. B. C.
Legatum quomodo accreſcat inter collegatarios. T. 6. c. 243. B. & ſeq.
Legatum pendebit, conditione ſubſtitutionis pendente. T. 6. c. 200. A.
Legatum ſervo delatum dominus repudiare poteſt. T. 6. c. 232. C.
Legatum non vitiat demonſtratio falſa. T. 6. c. 218. A.
Legatum vitiat conditio falſa, quæ non exſiſtit. T. 6. c. 218. A.
Legatum relictum in annos ſingulos non unum eſt legatum, ſed plura. T. 6. c. 262. A.
Legatum conjunctim relictum quando non accreſcit. Tom. 6. c. 226. E. & c. 227. A.
Legatum pro non ſcripto habetur, quod teſtamentarius ſibi, vel ei, quem in poteſtate habet, ſuâ manu, dictante teſtatore, adſcripſit; & ſimiliter hereditas, quam ſibi adſcribit, pro non ſcripta habetur. T. 6. c. 437. B. C.
Ubi legatum non ſcinditur, neque conditio ſcinditur; & contra ubi legatum ſcinditur, & conditio quoque ſcinditur. T. 6. c. 301. C.
Legatum poteſt minuere heres jure Falcidiæ. T. 6. c. 294. C. D.
Legatum repellit a ſe heres, quod non ſe debere contendit, quod ademptum eſſe dicit, aut nullum. T. 6. c. 372. D. E.
Legatum optionis eſt conditionale. T. 6. c. 216. A.
Legatum an valeat, ſi debitor fidejuſſorem ſuum, qui pro eo intervenerat apud creditorem, vel fœnetatorem, ab herede ſuo liberari juberet obligatione fidejuſſoria. T. 6. c. 256. E.
Legatum, & venditio in quo differunt. Tom. 6. c. 92. C.
Legatum eſt gratuitum. Ibid. C.
Legatum optionis non tranſmittitur ad heredem legatarii, niſi legatarius optaverit. T. 6. c. 430. B.
Legatum rei alienæ valet, & ex eo vel res, vel æſtimatio præſtatur. T. 6. c. 219. A.
Legatum, & donatio causâ mortis in quo differunt. T. 6. c. 115. B.
Legatum optionis conditionale eſt. T. 6. c. 430. B.
Legatum utile, & inutile, & de eo quod impletur ante aditam hereditatem. T. 6. c. 251. B.
Legatum, & heredis inſtitutio in quo differunt. T. 6. c. 562. A.
Legatum inimicitiâ ſuperveniente extinguitur. T. 6. c. 740. A.
Legatum pecuniæ debitæ, quod debitor creditori reliquit, & legatum pignoris creditori itidem relictum quid. T. 6. c. 532. C. D.
Legatum olim latinia tantùm verbis relinquebatur. T. 6. c. 742. A.
Legatum valere non poteſt, niſi cui datum ſit, intelligatur. Tom. 6. c. 669. B.
Legatum a legatario heredi an relinqui poſſit. T. 7. c. 1002. D.
Legatum a quibus relinqui poſſit. T. 7. c. 959. C.
Legatum a ſemetipſo heredi an dari, vel adimi poſſit. Tom. 7. c. 1002. C.
Legatum ab herede heredis an relinqui poſſit. T. 7. c. 959. C.
Legatum ab initio inutile, ex poſtfacto non conveleſcit, regula Catoniana. T. 7. c. 985. D. & T. 8. c. 677. B. & c. 765. A.
Legatum ab omnibus heredibus, nullius nomine expreſſo, relictum a quo debeatur. T. 7. c. 967. E. & c. 968. A.
Legatum alicui in ſingulos annos relictum an ad heredem tranſmittatur. T. 7. c. 1301. B. & ſeq. ſingulis annis conditio legatarii inſpicitur. Ibid. C.
Legatum alienæ rei an valeat. T. 7. c. 1381. B.
Legatum alienæ, vel communis rei an valeat. T. 7. c. 1367. A.
Legatum an abſumat æs alienum. T. 7. c. 1376. C.
Legatum an amittat filius, qui repudiat hereditatem. T. 7. c. 1065. B.
Legatum an a morte teſtatoriſs, vel ab adita hereditate adquiratur. T. 7. c. 973. C.
Legatum an adquiratur, ſi legatarius conditionem legati expleverit. T. 7. c. 972. E.
Legatum an adquiratur adimpletione conditionis. T. 7. c. 951. C.
Legatum an conſiſtere poſſit in inſtrumento, fundo alienato a teſtatore ſine inſtrumento. Tom. 7. c. 1019. C.

Lega-

Legatum an cuiquam a ſemetipſo dari poſſit. T. 7. c. 1002. C.
Legatum an extinguat conditio, quæ non impletur. T. 7. c. 970. A.
Legatum an, & quando diminutionem, & augmentum recipiat. T. 7. c. 974. A.
Legatum an extinguatur, ſi ex officio ſervus tranſeat ad artificium. T. 7. c. 976. B.
Legatum an extinguatur rei legatæ permutatione. T. 7. c. 1031. B.
Legatum an extinguatur, ſi ſervus ex artificio tranſeat ad officium. T. 7. c. 976. B.
Legatum an faciat conditionale conditio tacita, ſi heres adierit. T. 7. c. 1302. B.
Legatum an faciat conditionale tacita conditio, ſi legatarius vivat. Ibid. A.
Legatum an faciat inutile difficultas præſtationis. T. 7. c. 1025. C.
Legatum an in arbitrium alienum conferri poſſit. T. 7. c. 1029. C.
Legatum an in extranei heredis, vel legatarii vonluntatem conferri poſſit. Ibid. A.
Legatum an minuat exceptio ejus, quod non eſt in rerum natura. T. 7. c. 1053. A.
Legatum an petere poſſit jure hereditario is, qui ſuo nomine egit de inofficioſo, T. 7. c. 205. C.
Legatum an peti poſſit niſi ab eo, qui adierit. T. 7. c. 964. D.
Legatum an perdat arrogator, ſi cœptam litem de inofficioſo arrogatarii nomine exſequutus fuerit. T. 7. c. 205. A.
Legatum an perimat lucrativa adquiſitio. T. 7. c. 1061. D.
Legatum an perimat ſtatulibertas. T. 7. c. 1050. B.
Legatum an perimatur, ſiquis nactus id fuerit ex cauſa lucrativa. T. 7. c. 1061. B.
Legatum an præſtari debeat ſine onere. T. 7. c. 1376. C.
Legatum an quælibet impoſſibilis conditio vitiet. T. 7. c. 984. B.
Legatum an ignoranti adquiratur. T. 7. c. 973. D.
Legatum an ſit donatio cauſâ mortis teſtamento relicta. Tom. 7. c. 958. B.
Legatum an inutile ſit harum rerum, quæ pondere, numero, menſurâ conſtant, niſi adſcribatur quantitas. T. 7. c. 1446. B.
Legatum an ſit inutile, quantitate non adjectâ. Ibid. B.
Legatum an ſit inutile, ſi legetur id, quod non eſt in rerum natura. T. 7. c. 1053. A.
Legatum an ſit inutile, ſi teſtator juſſerit, heredem triduo poſt mortem ſuam ſolvere ibi, quò ob temporis anguſtiam perveniri non poſſit. T. 7. c. 984. B.
Legatum an ſolâ agnitione adquiratur. T. 7. c. 973. C.
Legatum an ſtatim deberi incipiat a morte teſtatoris, & an mortuo legatario ad heredem tranſmittatur. T. 7. c. 1360. C. D.
Legatum an tempore finiatur. T. 7. c. 1046. C.
Legatum an valeat relictum incapaci tempore teſtamenti, & capaci tempore mortis. T. 7. c. 1475. D.
Legatum an valeat, ſi legetur illi, qui eſt apud hoſtes. Tom. 7. c. 1070. B. item ſi ibi deceſſerit. Ibid. B.
Legatum an valeat, ſiquis alicui leget nummos, quos ei debet, ac poſtea ei nihil debeat. T. 7. c. 1054. A.
Legatum an valeat, ſiquis alicui leget, quod alter ſibi debeat. Ibid. A.
Legatum an valeat, ſiquis debitori leget id, quod ſibi debeat. T. 7. c. 1053. D.
Legatum an valeat, ſiquis alteri leget nummos, quos in Arca habet, & arca inanis fuerit. T. 7. c. 1054 C.
Legatum an valeat ſiquis debitori ſuo leget id, quod debet. T. 7. c. 1053. D.
Legatum an valeat, ſiquis nomen debitoris leget. Ibid. C.
Legatum an valeat, ſiquis uxori dotem leget, quam nullam accepit. Ibid. E.
Legatum an videatur tacitè ademptum, ortis capitalibus inimicitiis inter teſtatorem, & legatarium. T. 7. c. 1488. E.
Legatum an vitiet falſa demonſtratio. T. 7. c. 970. A.
Legatum an vitiet impoſſibilis conditio. T. 7. c. 1423. E.
Legatum an vitient errores nominis, vel artificii. T. 7. c. 1476. E.
Legatum an vitietur per falſam, & ſuperfluam demonſtrationem. T. 7. c. 1401. B.
Legatum an uni ex heredibus a coherede relinqui poſſit. T. 7. c. 1001. E.
Legatum an utile ſit, ſi per damnationem legentur tritici modii centum. Tom. 7. c. 1453. B. qui ſinguli modii pendeant pondo centum. Ibid. B. an æſtimatio ejus debeatur. Ibid. B.
Legatum an utile ſit, ſi centum legentur, & det centum. T. 7. c. 1063. B.
Legatum an utile ſit, ſiquis debita creditori leget. Tom. 7. c. 1039. D.
Legatum annuum, adminiſtrandorum negotiorum cauſâ relictum, an minuatur minuto labore. T. 7. c. 1310. B.
Legatum annuum civitati relictum an finiatur ſpatio centum annorum, æquè ac uſusfructus. T. 7. c. 1345. B.
Legatum annuum ſi ſit tot amphorarum, aut pro iis decem, an legatarius pro primo anno amphoras, ſecundo decem petere, & ſic ſubinde variare poſſit. T. 7. c. 977. C.
Legatum ante heredis inſtitutionem an relinqui poſſit. T. 7. c. 959. C.
Legatum, aut fideicommiſſum ex teſtamento an petere poſſit is, qui illud reſcindere conatus eſt. T. 7. c. 185. E.
Legatum centum librarum olei an unum ſit. T. 7. c. 976. D. an dividi poſſit. Ibid. D.
Legatum centum, quæ in arca ſunt, aut quæ ille apud me depoſuit, an valeat, ſi nihil ſit in arca, ſi nihil apud me depoſitum ſit. T. 7. c. 1398. D.
Legatum certæ perſonæ, annuâ bimâ, trimâ die relictum, eſt unum tribus penſionibus diviſum, T. 7. c. 1299. B.
Legatum certum, herede adeunte, an transferatur ad heredem. T. 7. c. 964. D.
Legatum codicillis teſtamento non confirmatis relictum an valeat. T. 7. c. 1320. A.
Legatum conditionale an ad heredem tranſmittatur. T. 7. c. 439. C. & c. 934. C.
Legatum conditionale an deminutionem, & augmentum recipiat, T. 7. c. 974. A. B.
Legatum conditionale an tranſmittatur ad heredem. T. 7. c. 439. C. D. & c. 934. C.
Legatum conditionale remedio cautionis Mutianæ repræſentatur, antequam conditio extiterit. T. 7. c. 1337. A.
Legatum conditionale, vel in diem incertum ante conditionem, vel diem repudiari utiliter non poteſt. T. 7. c. 1442. C.
Legatum contumeliæ potiùs cauſâ, quàm honoris relictum, an valeat, & pro ſcripto habeatur. T. 7. c. 1044. B. C.
Legatum corporis ubi peti poſſit. T. 7. c. 1297. E.
Legatum integrum ejus anni, quo vitâ deceſſit is, cui quid legatum eſt in annos ſingulos, an ad heredem ejus pertineat. T. 7. c. 1308. A.
Legatum, cujus heres non habet commercium, an valeat. T. 7. c. 1026. A.
Legatum, cujus legatarius non habet commercium, an utile ſit. T. 7. c. 1025. D.
Legatum damnationis an accreſcere poſſit cæteris. T. 7. c. 1003. A.
Legatum delatum poteſt repudiari, adquiſitum non poteſt repudiari. T. 7. c. 973. A.
Legatum domus in area an conſiſtat, ſi domus combuſta ſit. T. 7. c. 1006. C.
Legatum dotis quæ contineat. T. 7. c. 1398. D.
Legatum dotis a nuru acceptæ, filio exheredato relictum, an, & quando

ĉo utile ſit; & valeat? T. 7. c. 1417. E. & c. 1418. A.
Legatum Eccleſiaſticis, an Eccleſiæ debeatur. T. 7. c. 1462. D.
Legatum eſt hereditatis ſolius delibatio. T. 7. c. 957. D.
Legatum eſt honor ſicut hereditas. T. 7. c. 1044. B.
Legatum, & fideicommiſſum, & donationes causâ mortis honores ſunt. T. 7. c. 180. B.
Legatum ex qua lege modum accipiat. T. 7. c. 958. B.
Legatum ex inſtitutione inutile, an ex ſubſtitutione valere poſſit. T. 7. c. 1005. C.
Legatum ex teſtamento agnoſcens an poſſit agere querelâ inofficioſi. T. 7. c. 204. A.
Legatum filiabus relictum, an etiam poſthumæ relictum videatur. T. 7. c. 1001. C.
Legatum filio relictum quando non adquiratur patri. T. 7. c. 1485. A.
Legatum ſi generaliter relictum ſit, an electio ſit legatarii. T. 7. c. 390. C.
Legatum generaliter relictum an ſit purum. T. 7. c. 958. E. item an transferatur ad heredes. Ibid. E.
Legatum generaliter relictum an comparetur legato optionis. Ibid. E.
Legatum generaliter relictum an ſit conditionale, ſi ſervus legetur generaliter: etiamſi moriatur legatarius, antequam eligat ſervum, legatum tranſmittit ad heredem. T. 7. c. 1428. B.
Legatum græcè ſcriptum an valeat. T. 7. c. 958. A.
Legatum gregis an augeatur acceſſione capitum. T. 7. c. 1006. B. an minuatur morte veterum. Ibid. B. ſi grex ad unum bovem redierit, an vindicari poſſit. Ibid. B.
Legatum heres an perdat, ſi non cœptam litem de inofficioſo a defuncto inchoaverit, & non obtinuerit. T. 7. c. 205. B.
Legatum heres heredi an debere poſſit. T. 7. c. 1002. A.
Legatum hominis an tranſmittatur ad heredem. T. 7. c. 1443. A.
Legatum hominis generaliter relicti an valeat. T. 7. c. 989. C.
Legatum idem homo dare, & accipere non poteſt. T. 7. c. 1439. E.
Legatum *illud, aut illud utrùm elegeris*, an tranſmittatur ad heredem legatarii. Tom. 7. c. 1432. C.
Legatum *illud, aut illum utrùm elegeris legatarius*, an tranſmittatur ad heredem. Ibid. C.
Legatum in annos ſingulos, alimentorum vice relictum, quando finiatur. T. 7. c. 1307. C. D.
Simile eſſe uſufructui. Ibid. D.
Legatum in annos ſingulos quando cedat. T. 7. c. 1308. A.
Legatum in annos ſingulos an finiatur capitis deminutione. T. 7. c. 1307. D. an magis conſiſtat in facto, quàm in jure. Ibid. E.
Legatum in annos ſingulos an repeti poſſit. Ibid. E.
Legatum in annos ſingulos Eccleſiæ, civitati, vel collegio relictum, æternum & ſempiternum eſt. T. 7. c. 1308. B.
Legatum in annos ſingulos, ſi legatarius vivo teſtatore deceſſerit, an ſit in cauſa caduci, & ad fiſcum pertineat. Ibid. B.
Legatum in arbitrio heredis poſitum an valeat. Tom. 7. c. 1300. D.
Legatum incerti hominis an valeat. T. 7. c. 989. B.
Legatum, niſi certæ rei ſit, nullius momenti eſt. T. 7. c. 989. B.
Legatum incertæ rei, vel quantitatis non valet. T. 7. c. 1311. C.
Legatum incertis perſonis an relinqui poſſit. T. 7. c. 1462. C.
Legatum in diem certum relictum an a conditionali legato diſtet. T. 7. c. c. 1351. B.
Legatum indigno aufertur, & fiſco vindicatur, & quis cenſeatur indignus. T. 7. c. 188. C. D.
Legatum in quo conſiſtat, & ex quo pendeat. 7. c. 957. E.
Legatum inter, & poteſtatem an diſtinctio ſit. T. 7. c. 68. C.
Legatum non defertur, niſi ex die aditæ hereditatis. T. 7. c. 1392. A.
Legatum noviſſimum primam ceſſionem confirmat. T. 7. c. 449. D.
Legatum octo lecticariorum, aut pro iis certæ ſummæ, an unum legatum ſit, an dividi poſſit, an partem ex lecticariis, partem ex ſumma ſumere poſſit. Tom. 7. c. c. 976. D.
Legatum optionis an repudiari poſſit. T. 7. c. 1442. D.
Legatom optionis an tranſmittatur ad heredem. T. 7. c. 1443. A.
Legatum optionis conditionale an habeatur pro puro. T. 7. c. 1430. E. & c. 1431. A.
Legatum optionis ſemper fuit conditionale ante Juſtinianum. T. 7. c. 1432. C.
Legatum optionis ſervi an conſumat electio domini, cui per ſervum ea adquiſita eſt. Tom. 7. c. 1433. D. E.
Legatum optionis ſervi an perimatur datione ſtatulibertatis. Ibid. A.
Legatum optionis an ſit conditionale. T. 7. c. 1428. A.
Legatum parentibus, vel liberis relictum an debeatur, ſi mortis tempore teſtatoris parentes, aut liberi non fuerint. T. 7. c. 1475. B. C.
Legatum patri a filio herede inſtituto relictum; an imputetur in Falcidiam. T. 7. c. 1009. D.
Legatum petenti qui adfuit advocatus, an repellatur a querela. T. 7. c. 1485. E.
Legatum purum an deminutionem, & augmentum recipiat. Tom. 7. c. 974. C.
Legatum quando poſt teſtamentum & minui, & augeri poteſt. T. 7. c. 971. B. id deminutionem, & augmentum recipit. Ibid. B.
Legatum per damnationem an valeat, ſi res legata mortis tempore teſtatoris alienata fuerit. Tom. 7. c. 970. D.
Legatum per vindicationem an valeat, ſi res legata mortis tempore teſtatoris alienata fuerit. Ibid. C.
Legatum peti debet, ubi major pars hereditatis eſt. T. 7. c. 152. A.
Legatum poſt teſtamentum ante mortem teſtatoris an & minui, & augeri poſſit. T. 7. c. 971. B.
Legatum purè relictum ſervo proprio, datâ libertate ſub conditione, an utile ſit, & valeat. T. 7. c. 1440. C. D.
Legatum quando adquiratur. T. 7. c. 972. E.
Legatum quando ſit corpus, quando quantitas, diligenter conſiderandum. T. 7. c. 1017. A. B.
Legatum quando pro actione in perſonam deſeratur, actione in rem. T. 7. c. 1420. E.
Legatum quaſi debitum relictum; an ſit inutile. T. 7. c. 880. E.
Legatum quaſi proprium, ſi non proprium ſit, an debeatur. T. 7. c. 881. B.
Legatum qui accepit, an poſſit agere de teſtamento falſo, vel injuſto. T. 7. c. 193. A.
Legatum qui accepit, an repellatur ab accuſatione falſi. T. 7. c. 1483. E.
Legatum qui accepit, an poſſit ſe excuſare a tutela, & poſtea teſtamentum inofficioſum dicere. T. 7. c. 1481. E.
Legatum qui accepit, an poſſit falſum probare teſtamentum. T. 8. c. 61. D.
Legatum qui accepit, an prohibeatur poſtea teſtamentum injuſtum dicere. T. 7. c. 1484. A.
Legatum qui accepit, an repellatur a bonorum poſſeſſione. T. 7. c. 1483. A.
Legatum qui accepit; & poſtea teſtamentum falſum, aut injuſtum dicat, an retineat legatum. T. 7. c. 1484. C.
Legatum qui accepit, ignorans teſtamentum falſum, an poſſit poſtea teſtamentum falſum dicere. T. 7. c. 1482. E.
Legatum qui acceperit nomine defuncti, cui heres exſtitit, an poſſit poſtea ſuo nomine agere de inofficioſo. T. 7. c. 1485. E.
Legatum qui accepit, ut id alii reſtitue-

ſtitueret; an poſtea is poſſit ſuo nomine agere de inofficioſo, T.7. c. 193. C.
Legatum quibus verbis relinquatur. T. 7. c. 958. A.
Legatum quid ſit, & ejus definitio. Ibid. A.
Legatum quomodo ab uno ex heredibus nominatim, vel ab omnibus heredibus, nullius nomine expreſſo, relinquatur. T. 7. c.967. E.
Legatum quomodo cedere dicatur. T. 7. c. 1360. D.
Legatum, quod aufertur tutori, quaſi indigno, an applicetur fiſco, T. 8. c. 151. D.
Legatum, quod fuit ab initio inutile, an ex poſtfacto convaleſcat, T. 7. c. 985. D.
Legatum, quod legatario, qui celavit tabulas teſtamenti in fraudem heredum, aufertur, an remaneat apud heredem, Tom. 7. c. 1477. D.
Legatum, quod mihi delatum non eſt, inutiliter repudio. Tom. 7. c. 1442. A. B.
Legatum, quod morte legatarii, vivo teſtatore deficit, an fiſco vindicetur, T. 7. c. 1056. A.
Legatum, quod tutori excuſanti ſe aufertur, an remaneat apud heredem, T. 7. c. 1477. D.
Legatum reditus quid diſtet a legato uſusfructus. T. 7. c. 1385. A.
Legatum rei alienæ an valeat. T.7. c. 1046. D. E. item rei pignori obligatæ. Ibid. D. E.
Legatum rei meæ an convaleſcat, ſi poſtea mea eſſe deſierit, T. 7. c. 1017. E.
Legatum relictum illis, qui teſtamentum ſignaverint, an utile ſit. T. 7. c. 1474. B.
Legatum relictum nomini familiæ, an ii tantùm invitentur, qui fuerint ex nomine mortis tempore teſtatoris, T. 7. c. 1475. C.
Legatum, relictum ſervo legato, cedere ab adita hereditate extraneo ſcripto, aut a morte teſtatoris ſuo ſcripto. T. 7. c. 1074. B. C.
Legatum relictum uni ex heredibus præſtari officio judicis familiæ erciſcundæ, T. 7. c. 1003. D.
Legatum ſecundùm legem Falcidiam an onus ſit. T. 7. c. 957. C.
Legatum ſemper lucroſum eſſe, T. 7. c. 955. D.
Legatum relictum ſervo alieno an poſſit adimi ejus domino, T. 7. c. 972. A.
Legatum ſervo alieno poſt mortem domini adquiritur hereditati, T. 7. c. 1049. D.
Legatum, ſervo alieno relictum, ut valeat, quæ requirantur, T. 7. c. 985. A.
Legatum, ſervo legato relictum, non cedit a morte, ſed ab adita hereditate, T. 7. c. 1049. E.
Legatum, ſervo proprio abſque libertate relictum, an pro non ſcripto habeatur, T. 7. c. 995. B.
Legatum, ſervo relictum, dominus an poſſit repudiare, T. 7. c.971. E. & domini repudiatio an ſervo noceat. Ibid. E.
Legatum, ſervo proprio relictum ſine libertate, an valeat, Tom. 7. c. 1437. A.
Legatum ſervo relictum non valet ex perſona domini, ſed ſervi. T. 7. c. 985. A.
Legatum ſicui aliquid ſit teſtamento, & codicillis, an videatur duplicatum legatum, T. 7. c. 874. B.
Legatum ſi detur, deinde adimatur, pro non dato haberi. T. 7. c. 987. B.
Legatum ſi detur, vel adimatur ſub diverſis conditionibus, earum noviſſima ſpectanda. Ibid. B.
Legatum ſi legatarius repudiaverit, in quem transferatur. Tom. 7. c. 1056. A.
Legatum ſiquis ſervo communi adſcripſerit, quæritur, cui debeatur. T.7. c. 994. D.
Legatum ſi ſit ab impubere ſub conditione, & purè a ſubſtituto ejus, an hæc repetitio ex perſona ſubſtituti valeat. T. 7. c. 1043. D.
Legatum ſi ſit alicui in ſingulos annos, plura legata eſſe, & primi anni purum, ſequentium conditionale. T. 7. c. 1301. B.
Legatum ſi ſit domino, & ſit rogatus ſervum manumittere, ſi accuſaverit teſtamentum, an ejus factum noceat ſervo, Tom. 7. c. 1485. A. B.
Legatum ſi ſit duobus, utrive eorum, an altero mortuo, totum ad ſuperſtitem pertineat, Tom. 7. c. 1060. C.
Legatum ſi ſit matri, ſi a liberis non deceſſerit, an locus ſit cautioni Mutianæ. T. 7. c. 945. D.
Legatum ſi ſit ſervo communi, nec legatum habeatur pro non ſcripto, utrùm uno ex dominis repudiante, alteri domino totum accreſcat, T. 7. c. 994. E.
Legatum ſi ſit uni & eidem genus, poſtea ſpecies, an ſpecies deroget generi, T. 7. c. 1459. D.
Legatum ſi ſit uni genus, alteri ſpecies, tunc ſpecies derogat generi. T. 7. c. 1459. D.
Legatum ſpeciale an, & quando deroget generali, Tom. 7. c. 1018. D.
Legatum, ſub conditione non faciendi aliquid relictum, quando, & qua cautione præſtetur, Tom.7. c. 944. D. E.
Legatum tacitè adimi poſſe. T. 7. c. 947. E.
Legatum tacitè ſequi jura, ſine quibus illud uſui eſſe non poteſt. T. 7. c. 1388. C.
Legatum tacitè ſibi relictum confitenti quod non poteſt capere, quod præmium detur. T. 7. c. 1478. C.
Legatum teſtamento mihi relictum an perdam, ſi jure hereditario cœptam a filio exheredato litem de inofficioſo exſequutus fuero. T. 7. c. 204. E. & c. 205. A.
Legatum teſtamento relictum an perdat is, qui de inofficioſo in totum, vel pro parte egit, nec obtinuit, T. 7. c. 188. C.
Legatum tutori ademptum an applicetur fiſco, vel remaneat apud pupillum. T. 7. c. 1077. A.
Legatum ubi, & quo loco heres præſtare debeat. T. 7. c. 1036. C. D.
Legatum, vel fideicommiſſum an a ſubſtituto exheredati relinqui poſſit, T. 7. c. 900. C. D. E.
Legatum, vel fideicommiſſum ubi peti oporteat. Tom. 7. c. 151. C.
Legatum vel teſtamento, vel codicillis relinqui, T. 7. c. 962. D.
Legatum vindicationis peti actione in rem, fideicommiſſum perſequutione in perſonam. T. 7. c. 1388. D.
Legatum uni, & alteri, qui non eſt in rerum natura, relictum, an totum uni debeatur. T. 7. c. 995. A. B.
Legatum unum pro parte adquiri, & pro parte repudiari non poteſt, T. 7. c. 975. E.
Legatum unum an ſit, ſi legetur illud, aut illud. T. 7. c. 976. D.
Legatum annuum quando videatur eſſe relictum, Tom. 7. c. 1318. B.
Legatum uſusfructus a proprietatis legato quomodo diſtet. Tom. 7. c. 1007. B.
Legatum uſusfructus ab uſufructuario an convaleſcere poſſit. T. 7. c. 1008. C.
Legatum uſusfructus fundi ſequitur via ad fundum. Tom. 4. c. 1388. B. C.
Legatum, quod legatarius repudiavit, id videtur heredis factum retro aditione. T. 7. c. 1136. B.
Legatum per vindicationem, & per damnationem qua in re neceſſariò ſeparari debent. Tom. 7. c. 1109. B.
Legatum damnationis, & vindicationis in quo differunt. Tom. 7. c. 1110. B.
Legatum eſt donatio teſtamento relicta. T. 7. c. 1159. A. eſt liberalitas defuncti mera. Ibid. c. 1159. A.
Legatum aliud eſt, aliud legativum. Ibid. A.
Unum legatum ſcindi non poſſe. T. 7. c. 1163. D.
Unum legatum eſt, ſi una res legetur uni. Ibid. D.
Legatum teſtator ſolos augere poteſt, ut minuere, & extenuare,
vel

Digitized by Google

vel in totum adimere, Tom. 7. c. 1163. A.
Legatum, quod repudiatur, apud heredem remanet ſine onere fideicommiſſariæ libertatis. Tom. 7. c. 1094. A.
Legatum, quod repudiatur, & legatum, quod habetur pro non ſcripto, in quo diſtant. Ibid. C.
Legatum relinquitur aut per vindicationem, aut per damnationem. Ibid. E. aut ſinendi modo, aut per præceptionem, aut per fideicommiſſum. Ibid. E.
Legatum violare eſt contra jus gentium. T. 7. c. 28. D.
Legatum quando non tranſmittitur heredi. T. 7. c. 1189. A.
Legatum quando fit caducum. Ibid. A. quandò non fit caducum. Ibid. A.
Legatum tutori, teſtamento dato, relictum quando a tutore amittitur. T. 7. c. 1232. B.
Legatum inutiliter repudiari, antequam delatum ſit. T. 7. c. 1392. A.
Legatum vindicationis, & legatum damnationis in quo differunt. T. 7. c. 1233. E.
Legatum unum ſcindi non poteſt. T. 7. c. 1234. A.
Legatum quarum rerum non valet. T. 7. c. 645. E.
Legatum græcè relinqui non poterat. T. 7. c. 1144. D.
Legatum filiis relictum, & filiabus debetur. T. 7. c. 1173. B.
Legatum rei alienæ conſiſtit in corpore potiùs, quàm in æſtimatione. T. 7. c. 1125. E.
Legatum quibus verbis proponitur. T. 7. c. 1095. A.
Legatum non ſolet eſſe damnoſum. T. 7. c. 1452. D.
Legatum qua in re redigitur ad exemplum fideicommiſſi. T. 7. c. 1111. D.
Legatum an relinqui poſſit a patre, vel domino heredis inſtituti. T. 7. c. 1191. E.
Legatum unum pro parte ſcindi non poteſt, nec diviſionem admittit. T. 7. c. 1092. B. non licet partem repudiare, partem agnoſcere. Ibid. E.
Legatum inutile eſt, cum non eſt adſcripta certa ſumma. Tom. 7. c. 1133. D.
Legatum per vindicationem unde hoc nomen habet. T. 7. c. 225. B.
Legatum relinquitur verbis directis, id eſt, imperativis, civilibus, & legitimis. T. 7. c. 1159. B.
Legatum adquiritur hereditati, quaſi perſonæ defuncti. T. 7. c. 1188. E.
Legatum partitionis. T. 7. c. 1104. C.
Legatum caducum quando fit. T. 7. c. 1169. E.
Legatum non corrumpit error in nomine. T. 7. c. 244. E.
Legatum ſub conditione, vel in diem certum, ante conditionem, vel ante diem repudiari non poteſt. T. 7. c. 1173. E. & c. 1174. A.
Legatum pecuniæ valere, etiamſi pecunia non ſit in hereditate. T. 7. c. 1111. A.
Legatum dotis continet actionem de dote. T. 7. c. 1167. D.
Legatum an augeatur adjectione. T. 7. c. 1107. B.
Legatum nullum deberi filiæ, quod relictum non eſt: nam dixit, ſe legaturum. T. 7. c. 1142. C.
Legatum uſusfructus. T. 7. c. 1131. E. redit ad heredem. Ibid. E.
Legatum rei alienæ, & legatum rei heredis propriæ in quo differunt. T. 7. c. 1208. B.
Legatum non valet ex tacita voluntate. T. 7. c. 338. C.
Legatum tranſmittitur ad heredem, etiamſi nondum agnitum ſit, modò legatarius deceſſerit poſt diem legati cedentem. T. 7. c. 1225. A.
Legatum libertatis dationi comparatur. T. 7. c. 1099. B.
Legatum quando ſcindi poteſt propter fideicommiſſarium. Tom. 7. c. 1220. D.
Legatum an poſſit conferri in arbitrium alterius. Tom. 7. c. 1088. D.
Legatum, delatum ſervo, dominum repudiare poſſe. T. 7. c. 1146. D.
Legatum duplex eſt, conditionale, & purum. T. 7. c. 1118. E.
Legatum quando unum eſt, & quando ſunt plura, hoc ad legem Falcidiam pertinet. T. 7. c. 1092. C.
Legatum quando non debetur. T. 7. c. 1142. C.
Legatum an falſa demonſtratione perimatur. T. 8. c. 992. E.
Legatum quid ſit. T. 8. c. 989. D.
Legatum an vitiet falſa cauſa, vel demonſtratio. T. 8. c. 75. D.
Legatum operarum ſervi quando finiatur. T. 8. c. 94. D.
Legatum quando non conſervetur liberis, & parentibus, teſtamento reſciſſo per bonorum poſſeſſionem contra tabulas. Tom. 8. c. 61. A.
Legatum qui agnovit, an poſſit ſe excuſare a tutela. T. 8. c. 151. D.
Legatum qui accepit, an poſſit petere bonorum poſſeſſionem contra tabulas. T. 8. c. 61. D.
Legatum qui accepit, poteſt falſum probare teſtamentum. Tom. 8. c. 61. D.
Legatum ſi ſit alicui ſub conditione 10. dandorum, ſi petita ſit bonorum poſſeſſio, an heredi ſcripto, vel præterito ea 10. debeantur. T. 8. c. 76. A. B.
Legatum inter, & ſtipulationem conditionalem differentia quoad ceſſionis diem. Tom. 8. c. 632. E.
Legatum, & venditio quoad vaſa vinaria differunt. Tom. 8. c. 629. A. B.
Legatum an videatur capere is, qui totum alii adminiſtravit. Tom. 8. c. 750. A.
Legatum nepoti an conſervetur, ſi prægnante uxore filius emancipatus fuerit, & bonorum poſſeſſionem contra tabulas petierit. T. 8. c. 59. D. E. & c. 60. A.
Legatum ex lege Papia, quod jure antiquo haberetur pro non ſcripto, caducum fit. T. 9. c. 883. C.
Legatum ſcindi non poteſt. T. 9 c. 902. B.
Legatum quomodo petebatur. T. 9. c. 847. B.
Legatum in quo diſtat a fideicommiſſo. T. 9. c. 816. E.
Legatum annuum, & legatum uſusfructus in quo differunt. T. 9. c. 814. E. & c. 815. A. B.
Legatum annuum præſtitum triennio continuo, in futurum etiam perpetuò debet præſtari. Tom. 9. c. 249. A.
Legatum non agnitum tranſmittitur in heredem, ſi modò dies ejus ceſſerit. T. 9. c. 908. B.
Legatum eſt imperativa voluntas, directa voluntas. Tom. 9. c. 811. C.
Legatum relictum poſt mortem heredis, vel legatarii, aut pridie, quàm moreretur heres, vel legatarius, non valebat. T. 9. c. 1263. C.
Legatum variè definitur. Tom. 9. c. 1114. C.
Legatum mortuo relictum pro non ſcripto eſt. Tom. 9. c. 883. C. in cauſa caduca non eſt. Ibid. C.
Legatum inutile eſt, ſi fructus legetur ſine uſu. Tom. 9. c. 223. E.
Legatum ereptorium. T. 9. c. 797. B.
Legatum per vindicationem tranſmitti ad heredem legatarii, etiamſi legatarius nondum conſtituerit ad ſe pertinere. T. 9. c. 891. A.
Legatum captatorium. Tom. 9. c. 882. A.
Legatum donationis petebatur tantùm per actionem in perſonam. T. 9. c. 817. C.
Legatum unum ſcindi non poteſt. T. 9. c. 785. E. propter fideicommiſſarium, cui rogatus eſt reſtituere, ſcindi poteſt. Ibid. E.
Legatum per vindicationem, & legatum per damnationem in quo differunt. T. 9. c. 898. A.
Legatum incertum facit incerta conditio, vel dies. T. 9. c. 893. D.
Legatum eſt honos. T. 9. c. 895. B.
Legatum præſtatur ab herede inſtituto

Digitized by Google

tuto, qui adiit hereditatem. T.9. c. 811. E.

Legatum annuum eſt ſimile uſufructui. T. 9. c. 814. E.

Legatum, relictum in annos decem, oon deberi initio cujuſque anni, ſed noviſſimo die annorum decem. T. 9. c. 908. A.

Legatum rei litigioſæ magis io æſtimatione, quàm in corpore conſiſtit. T. 9. c. 1249. C.

Legatum, & fideicommiſſum in quo differunt. T. 9. c. 837. E.& ſeq. & in quo conveniunt. Ibid. E. & ſeq.

Legatum non potuit olim relinqui ad tempus. T. 9. c. 821. B. C.& cur. Ibid. C.

Legatum optionis comparatur legato hereditatis delatæ ſervo. T.9. c. 1073. D.

Legatum ſcindi non poteſt. T. 9. c. 775. E, & c.776. A. & honor defuncti eſt. Ibid. A.

Legatum conditionale ſtatim vires non accipit, ſed poſtquam conditio exſtitit. T. 9. c. 35. A.

Legatum pœnæ causâ relictum an valeat. T. 9. c. 836. A. & ſeq.

Legatum, filiabus teſtamento relictum, an etiam poſtumæ relictum videatur. T. 10. c. 146. C.

Legatum verò poſtumæ relictum, an reliquis filiabus relictum videatur. Ibid. C.

Legatum, quod non eſt relictum dotis nomine, an imputetur io dotem. T. 10. c. 202. B.

Legatum, filiæ relictum dotis nomine, an poſſit conferri fratribus. T. 10. c. 206. D.

Legatum, in quo non plus eſt, quàm in dote, filiæ lucro an poſſit cedere. Ibid. E.

Legatum militiæ an ſervo licitè relinquatur. T. 10. c. 306. C.

Legatum an valeat ex perſona poſſeſſoris, ſi libero homini bonâ fide poſſeſſo res ſua legetur. T. 10. c. 356. B.

Legatum non interit, ſi res ad ſua principia redire poteſt. Tom. 10. c. 407. A.

Legatum uſusfructus pecuniæ an ſit certum, vel incertum. Ibid. C.

Legatum cautionis an ſit certum, vel incertum. Ibid. C.

Legatum adimit teſtator, legatarius repudiat. Tom. 10. c. 471. E.

Ad legatum relictum nomine familiæ ii ſoli vocantur, qui ſunt ex ejus nomine mortis tempore. T. 10. c. 476. D.

Legatum eſt inutile, ſi voluntas defuncti nullis argumentis demonſtretur. T. 10. c. 473. A.

Legatum qui falſum dixit, an repellatur a legato. T. 10. c. 479. C.

Legatum qui accipit, ſi poſt id tempus inofficioſum dicat teſtamentum, an audiatur. T. 10. c. 479. C.D.

Legatum qui petit, defuncti nomine, an ſuo prohibeatur petere. T. 10. c. 480. B.

Legatum ut debeatur, conditionem impleri neceſſe eſt. T. 10. c. 483. E.

Legatum id tantùm an videatur, quod ſupereſt, deducto eo, quod legatarius dedit conditionis implendæ causâ. T. 10. c. 488. E.

Legatum eſt, ſi retinere, præcipere, deducere jubeatur heres. T. 10. c. 489. E.

Legatum generaliter relictum an rectè comparetur legato optionis. T. 10. c. 510. E.

Legatum relictum ſub conditione impoſſibili an valeat. Tom. 10. c. 529. D.

Legatum utile eſt, ſi legatarius habeat commercium rei, licèt heres non habeat. T. 10. c. 533. C.

Legatum penus transfunditur in legatum pœnæ. T. 10. c. 547. B.

Legatum inter, & ſtipulationem an ſit differentia. T. 10. c. 562. A.

Legatum an adquiratur ſtatim ab adita hereditate. T. 10. c. 567. C.

Legatum nonſuſtinet vicem defuncti, nec eſt nomen juris. T. 10. c. 687. A.

Legatum ſicui ſit amplius, quàm capere poſſit, quid fiet. T. 10. c. 803. C.

Legatum quomodo fiat caducum. T. 10. c. 834. B.

Legatum, aut fideicommiſſum, quod quis reliquit in redemptionem captivorum, qui defert, an debeat formidare delatoris nomen. T. 10. c. 883. D.

Legatum an teſtamento, an codicillis dari poſſit. T. 10. c. 1054. C.

Legatum, & fideicommiſſum idem nequit petere a ſemetipſo. T. 10. c. 1058. C.

Legatum ſi ſub conditione pluribus relictum ſit, uno non adeunte, para legati an adeunti debeatur. T. 10. c. 1059. B. C.

Legatum an poſſit poni in aliena voluntate. T. 10. c. 1061. D.

Legatum an nudâ voluntate adimatur. T. 10. c. 1063. C.

Legatum per damnationem, & vindicationem. T. 10. c. 1068. D.

Legatum ſi uni ſæpius ſit, an unum, vel plura ſint legata. T. 10. c. 1075. A.

Legatum, per conjunctionem disjunctivam expreſſum, quale cenſeatur. T. 10. c. 1077. E. & c. 1078. A.

Legatum filiæ in teſtamento factum non revocatur per legatum patri factum in codicillis. T. 10. c. 1080. B.

Legatum a ſeipſo relictum non valet. T. 10. c. 1093. D.

Legatum quomodo tranſmittatur in heredem. T. 10. c. 1094. A. & ſeq.

Legatum an poſſit eſſe detrimentoſum. T. 10. c. 1098. A.

Legatum ſpeciale an minuat generale. T. 10. c. 1114. D.

Legatum inutiliter relinquebatur ante Juſtinianum, ſecus fideicommiſſum. T. 10. c. 1119. D.

Legatum omne, quod ad minimum quid redigi poteſt, nullum eſt. T. 10. c. 1120. B.

Legatum filio familias relictum, cum ſui juris erit, an valeat. T. 10. c. 1122. B.

Legatum incertæ rei non valet. T. 10. c. 1128. A.

Legatum unum ſcindi nequit, nec pro parte repudiari. T. 10. c. 1135. C.

Per legatum, & per fideicommiſſum quid relinquere frequens erat, & cur id fieret. T. 10. c. 1164. C.

Legatum an utiliter relinquatur ab exheredato. T. 10. c. 1167. E.

Legatum an valeat, ſi legetur res litigioſa. T. 10. c. 1156. A.

Legatur inutiliter poſt mortem legatarii, aut heredis. T. 3. c. 136. A.

Legatur inutiliter poſtumo alieno. T. 1. c. 133. D.

Legatur utiliter uſusfructus infantis, furioſi, vel ægrotantis, ſi infans creverit, furioſus reſipuerit, vel ægrotans convaluerit. T. 1. c. 426. D.

Legatur inutiliter ſervis vernis. T. 3. c. 270. D.

Cur non legatur rectè ſervo alieno via ad fundū domini. T. 4. c. 412. D.

Si mihi legatur res mea, legatum eſt inutile, aliquando utile eſt. T. 4. c. 453. C.

Legatur fruſtra, quod cui purè debetur; quod verò ſub conditione debetur, rectè legatur. T. 4. c. 412. C.

Non legatur uſusfructus veſtimentorum, ſicut pecuniæ. T. 4. c. 565. D.

Legatur inutiliter domino res ſua. T. 6. c. 226. E.

Utrùm legentur ſpecies certæ, ſive corpora certa, eorumve uſusfructus, an genera. T. 6. c. 237. E.

Legatur inutiliter ſervo ſine libertate. T. 6. c. 702. A.

Legatur inutiliter ſine libertate ſervo proprio. T. 7. c. 1438. D.

Legatur inutiliter incertæ perſonæ. T. 7. c. 1075. A.

Legatur ſub conditione utiliter. T. 7. c. 939. A.

Legatur inutiliter domino res ſua, ſervo ejus rectè legatur. T. 7. c. 985. B.

Quando inutiliter legatur. T. 8. c. 993. C.

Legatus Proconſulis propriam habet juriſdictionem. T. 3. c. 179. C.

Legatus ſervus periculo heredis & vivit, & deterior fit, ſi heres moram fecerit. T. 1. c. 1348. A.

Legatus Cæſaris quir. T. 4. c. 831. B.

Legatus fundus inſtructus latiùs patet, quàm inſtrumenti legatum. T. 4. c. 1180. C. quæ continentur inſtructo. Ibid. C.

Legatur Proconſulis. T. 4. c. 10. B. Vide, Proconſul.

Legatus Proconſulis tutorem dare poteſt, non ex mandato, ſed ſpecialiter ex oratione D. Marci. T. 4. c. 9. E.

Legatus Proconſulis voluntariam juriſdictionem non habet, & cur. T. 4. c. 8. A. B. caſus ſingularis hic qualis. Ibid. C.

Legatus alius eſt a Proconſule, alius

judex datus ab eo, qui dedit. T. 4. c. 7. C.

Legatus reipublicæ cauſâ an ſuum negotium ſimul gerere poſſit. T. 5. c. 189. C.

Legatus an omnes actiones reipublicæ ſuſcipere cogatur. T. 6. c. 525. C.

Legatus uſusfructus an videatur, annuo legato ex fructu prædii. T. 6. c. 574. C.

Legatus an adire hereditatem ſuſpectam cogatur. T. 7. c. 133. D.

Legatus an excuſetur teſtimonium dicere. T. 7. c. 885. E.

Legatus ea lege propriam juriſdictionem habet. T. 7. c. 55. B.

Legatus nihil proprium habet, niſi mandatam juriſdictionem. Ibid. B.

Legatus Proconſulis an propriam poteſtatem habeat. T. 7. c. 68. C.

Legatus Proconſulis qualem juriſdictionem habeat. T. 7. c. 82. E. & c. 83. A.

Legatus Proconſulis quando de ſuſpecto tutore cognoſcere poſſit. T. 7. c. 55. A.

Legatus Proconſulis non tam mandatam, quàm & propriam juriſdictionem habet. T. 7. c. 82. D.

Legatus Proconſulis quam juriſdictionem gerit. T. 7. c. 128. E.

Legatus tempore legationis an, & quando conveniri poſſit. T. 7. c. 131. B. & ſeq.

Legatus tempore legationis hereditatem ſi adierit, an hereditariis actionibus teneatur. T. 7. c. 132. E.

Legatus tempore legationis contrahens, an conveniri, & eo tempore ſe ſoluturum conſtituens, an domum revocare poſſit. Ibid. C.

Legatus tempore legationis an contrahere poſſit. Ibid. B.

Legatus homo generaliter an rectè ſolvatur voluntate, aut ratihabitione legatarii. T. 7. c. 960. C.

Legatus ſicui homo fuiſſet, & per legatarium ſtetiſſet, quo minus Stichum, cum heres tradere volebat, acciperet, mortuo Sticho, exceptio doli mali heredi proderit. T. 7. c. 1053. D. E.

Legatus ſi ſit alienus ſervus, & dominus eum ante moram heredis manumiſerit, an ſervus debeatur. T. 7. c. 1017. E.

Legatus ſi ſit fundus dominans, an imponenda ſit ſervitus ab herede in legatarii gratiam. Tom. 7. c. 404. B.

Legatus ſi ſit homo, an legatum valeat, ſi nullam familiam teſtator reliquerit. T. 7. c. 1445. A.

Legatus ſi ſit homo purè, & generaliter, an legatarii ſit electio. T. 7. c. 1433. D.

Legatus ſi ſit partus futurus ancillæ, & legatarius eam emerit, & apud eum et pepererit, an partus ad eum videatur perveniſſe ex cauſa lucrativa, & an ideo ceſſet actio ex teſtamento. T. 7. c. 1052. D.

Legatus ſi ſit ſervus alienus, & ante moram mortuus ſit, an aliquid debeatur. T. 7. c. 1025. B.

Legatus uſusfructus in annos decem quando debetur. T. 9. c. 908. B.

Legatus Proconſulis an aliquid proprium habeat. T. 10. c. 94. C.

Legatus Proconſulis ſuo quodam jure potiùs, quàm jure Proconſulis jus dicit. T. 10. c. 94. D.

Legatus an habeat juriſdictionem propriam, antequam ei mandetur. T. 10. c. 383. D.

Legatus Proconſulis an majorem animadverſionem habeat. T. 10. c. 383. E. & c. 665. D.

Legatus Cæſaris eſt Præſes provinciæ. T. 10. c. 733. E.

Legatus Proconſulis reos majorum criminum remittit ad Proconſulem. T. 10. c. 858. A.

Legatus ad hoſtes miſſus an poſſit teſtari. T. 10. c. 1046. D.

Si legaverit quis teſtamento ita, *Titio fundum, & ejuſdem fundi uſumfructum do, lego*, non poteſt Titius & fundum, & uſumfructum vendicare. T. 6. c. 436. C. D.

Legaverit ſiquis uxori viatoria lateralia, & quidquid in eis conditum erit, an ea debeantur, quæ mortis tempore continerentur. T. 7. c. 971. C. D.

Legaverit ſiquis rem ſibi legatam, an legatum utile ſit. Tom. 7. c. 1030. E. & c. 1031. A.

Legavi fundum excepto ædificio, quod volui remanere apud heredem; qua exceptione non adjectâ, qui fundum legat, idest agrum legat totum cum ædificio, cum villa. T. 6. c. 210. E.

Legavi Titio fundum ſub conditione, ſi heredi decem dederit. T. 6. c. 212. D.

Utrùm legentur ſpecies certæ, ſive corpora certa, eorumve uſusfructus, an genera. T. 6. c. 237. E.

Multum intereſt, certus nummorum numerus legetur, an certum nummorum corpus. T. 1. c. 1347. A.

Multum intereſt, certus ſervus legetur, an generaliter incertus. T. 1. c. 1443. D. E.

Quid ſi legetur ſæpe eadem quantitas. T. 4. c. 441. A.

Si legetur fundus, aut ejuſdem fundi uſusfructus, an poſſim eligere uſumfructum. T. 4. c. 499. A.

Si illud, aut illud legetur, an unum ſit legatum, vel duo, & utrumque ſit in obligatione. T. 4. c. 497. E. quid propriè debetur. Ibid. c. 498. A.

An legetur inutiliter domino res ſua. T. 6. c. 226. E.

Si legetur res conjunctim, vel disjunctim. T. 9. c. 897. C. & ſeq.

Legio eſt peditum, vexillatio equitum. T. 1. c. 1082. B. & T. 4. c. 374. C.

Legio ſuccedit militi, qui inteſtatus decedit. T. 4. c. 374. C.

Legiones comitatenſes. T. 2. c. 956. A.

A legionibus numeri ſeparantur. T. 2. c. 759. E.

Legitima pars ab inteſtato debetur. T. 1. c. 120. A.

Legitima debet eſſe pura. T. 2. c. 1061. B.

Legitima portio naturâ liberis debetur, & Falcidia quælibet. T. 4. c. 930. B.

Legitima portio quæ, & quanta eſt. T. 4. c. 898. A. ſecundus quid haberet, ab inteſtato concurrente fratre. Ibid. B.

Legitima hereditas propriè redire dicitur, quia ad eandem familiam recurrit. T. 4. c. 541. D.

Legitima quæ dicitur. T. 4. c. 327. B.

Legitima, ſeu quarta, quæ excludit querelam, deſcendit ex lege Glicia, & non ex conſtitutione D. Marci. T. 4. c. 365. B. C.

Legitima. Vide, Quarta.

Legitima portio cuinam debeatur. T. 5. c. 385. D.

Legitima quo titulo patrono relinqui debeat. T. 5. c. 1025. B.

Legitima non debetur patrono, cum filius liberti heres extitit. T. 6. c. 175. A.

Legitima portio debita filio æs alienum dicitur, ſive χρέος. T. 8. c. 458. B.

Legitima filiis debetur eorum bonorum tantùm, quæ morientis fuerunt. T. 9. c. 525. E.

Legitima præmia quæ dicuntur. T. 9. c. 1143. B.

Legitima oratio quæ. Vide, Oratio.

Legitima tempora inſtruendæ accuſationis adversùs adulterum quæ ſunt. T. 9. c. 14. D.

Legitima, cui debetur, debet relinqui purè, & ſine onere ullo, & gravamine, deductis ſemper libertatibus teſtamento relictis. T. 9. c. 638. D. E.

Legitima non modò onus æris alieni in ſe non recipit, ſed nec aliud quodcumque. T. 10. c. 202. C.

Legitima ſucceſſio interdum præfertur, etiamſi ſit teſtamentum. T. 10. c. 771. C.

Legitimâ an poſſit pater fraudare liberos. T. 10. c. 804. B.

Legitimæ portionis modus. T. 2. c. 1058. B.

Legitimæ perſonæ an ſimili modo ad jura ſucceſſionis legitimæ ab inteſtato vocentur, ſecundùm ſui gradus prærogativam. T. 1. c. 161. A. B.

Legitimæ actiones. Vide, Actiones legitimæ.

Legitimæ uſuræ. Vide, Uſuræ.

Legitimæ portionis, & Falcidiæ alia, atque alia conditio quomodo ſit. T. 5. c. 385. D.

Legitimandi filios naturales quatuor modi. T. 2. c. 1115. B. & ſeq.

De in legitimam imputatione conſultatio. T. 1. c. 969. D.

In legitimam olim non imputabatur dos, vel donatio propter nuptias. T. 1. c. 670. B.

In

In legitimam non imputatur donatio directa, quæ non fit propter nuptias. T. 9. c. 523. A.
Quæ in legitimam computantur, ea veniunt in collationem. T. 9. c. 696. E.
Quodcumque in legitimam imputatur, confertur. T. 9. c. 523. B.
In legitimam, imputationes. Ibid. A. B.
Legitimi qui ſunt. T. 1. c. 826. E. & T. 8. c. 183. E. & c. 184. C. & c. 1028. D. & c. 1029. A. B. & T. 10. c. 775. A. & ſeq.
Legitimi tutores qui ſunt, & qui teſtamentarii. T. 4. c. 308. B.
Legitimi actus anin totom vitientur, qui recipiunt diem, vel conditionem expreſsè, non etiam qui tacitè. T. 4. c. 745. C.
Legitimi actus peraguntur ſolennibus verbis, & teſtibus præſentibus. T. 4. c. 745. D.
Legitimi magiſtratus abdicatio, teſte Ulpiano, non valet. T. 4. c. 830. B.
Legitimi proximiores vocantur ad hereditatem. T. 6. c. 185. A.
Legitimi heredes qui. T. 8. c. 640. D.
Legitimi poſt liberos vocantur ad inteſtatorum ſucceſſionem. T. 8. c. 183. D. E.
Legitimi heredes ſi impleant probationem de mutata teſtatoris voluntate, ab inteſtato bonorum poſſeſſionem accipient cum re. T. 8. c. 170. C. D. & ſeq.
Legitimi non exſiſtunt heredes, ſed fiunt aditione. T. 8. c. 197. E.
Legitimi an etiam ſint conſanguinei. T. 8. c. 184. C.
Legitimi jure civili vocantur. T. 8. c. 197. C.
Legitimi ſunt quidam; qui nec cognati, nec agnati ſunt, utputa patroni. T. 8. c. 186. A.
Legitimis adnumerantur etiam liberi ſui. T. 1. c. 826. E.
De legitimis heredibus. Tom. 6. c. 395. E. & c. 396. A. & ſeq. & T. 9. c. 919. A. & ſeq.
De legitimis hereditatibus. Tom. 6. c. 397. D.
In legitimis heredibus an porrigatur ſucceſſorium edictum. T. 9. c. 669. A.
Legitimis liberis, & ex filia nepotibus ab inteſtato venientibus. T. 9. c. 910. B & ſeq.
Legitimis proximioribus defertur unde legitimi. T. 10. c. 776. B.
Legitimorum nomine qui contineantur. T. 8. c. 183. E. & c. 185. B.
Legitimorum gradus in ſeptem gradus dividitur. T. 8. c. 198. E.
Legitimum eſt æquitas conſtituta. T. 7. c. 9. A.
Legitimum, & juſtum in quo differunt. T. 7. c. 9. A. & T. 9. c. 55. B.
Legitimum, ordinarium, ſolenne, idem eſt. T. 9. c. 1143. B.
Legitimus tutor. Vide, Tutor.
Legitimus, & juſtus heres in quo differunt ſecundùm Apulejum. T. 4. c. 729. D.
Legitimus tutor tutelâ legitimâ cedere poteſt in jure, abdicare ſe nequit. T. 4. c. 831. B.
Legitimus factus ad actus ſpirituales, ſeu Eccleſiaſticos, etiam ad actus ſeculares legitimus factus videtur. T. 6. c. 1137. E.
Lego verbum eſt vindicationis verbum. T. 6. c. 211. E.
Lego tibi rem tuam inutiliter, ſi purè lego; utiliter rem tuam tibi lego, ſi eam lego ſub conditione aliqua. T. 7. c. 1120. B.
Legumen quid ſit, & quid contineatur ſub nomine leguminum. T. 5. c. 679. B.
Lenam ingenuus uxorem ducere nequit. T. 1. c. 322. D.
Lenitas verbi triſtitiam rei mitigat. T. 4. c. 899. D.
Leno non eſt, niſi qui pretium accipit pro comperto ſtupro, ſive adulterio. T. 4. c. 1494. B.
Leno ſi retentionem dotis non habet, poteſtne agere de moribus. T. 4. c. 282. B.
Leno pro adultero ſumitur, & cur. T. 9. c. 1398. D.
Lenocinia, & proſtibula lege ſublata. T. 2. c. 826. B.
Lenocinii allegatio onerat maritum, ſed non exonerat uxorem: quandoque uterque punitur. T. 4. c. 282. C.
Lenocinii pœnâ is tenetur eâdem, qua tenentur adulteri, qui uxorem criminis manifeſtam, vel deprehenſam in ipſa turpitudine detinet, vel damnatam adulterii ducit, vel reducit. T. 9. c. 1418. C.
Lenocinii mariti, & adulterii mulieris eadem eſt pœna, lege Juliâ conſtitata. T. 9. c. 1398. B.
Lenocinium eâdem lege, & pœnâ, qua adulterium coercetur. T. 3. c. 574. D.
Reus adulterii factus a marito, an ei poſtea lenocinium objicere poſſit. Ibid. C.
Lenocinium in viro punitur, adulterium in uxore. Tom. 9. c. 1398. C.
Lenocinium mariti coercetur eâdem pœnâ, qua adulterium. T. 9. c. 1363. E.
Lenocinium mariti an lege Juliâ puniatur. T. 10. c. 5. A.
Lenones ipſo jure ſunt infames, & quid a productoribus differant. T. 1. c. 1006. E. & T. 2. c. 1054. B.
Lenonum genera, & pœnæ. T. 2. c. 826. A. B. C.
Leo Philoſophus *Βαϲιλικῶν* eſt auctor. T. 3. c. 143. B.
Leonina ſocietas hominum aliquorum quænam appelletur. T. 5. c. 480. D.
Leporis nomen an ſit verbum ſiculum, vel latinum. T. 7. c. 626. A.
Lepra differt ab impetigine. T. 6. c. 1105. E.
Lepra ſuperveniens matrimonium non diſſolvit. Ibid. B. clericum à clericatus ordine non removet, ſed a functione tantùm, & adminiſtratione. Ibid. D.
Lepra nunquam corripit eum, qui ſibi exſecuit virilitatem. T. 9. c. 706. A.
Leproſi cur tranſportanei dicantur. T. 6. c. 1105. B.
Lettres de Marque. T. 9. c. 1327. E.
Levamentum pro *velamentum*. T. 1. c. 217. C.
Levare manus, & offerre quid ſit. T. 9. c. 1262. E.
Leucarum quænam ratio apud Gallos. T. 6. c. 790. C. D. quomodo metiendæ. Ibid. D.
Leudes, ſive leodes, *leaux, ou loyaux*. T. 2. c. 1178. A.
Leudum, ideſt, feudum. Ibid. B.
Cum leviro non eſt connubium. T. 9. c. 447. B.
Levitici liber vocatur ab Hebræis *Vocavit*. T. 10. c. 164. C. D.
Lex quid. T. 1. c. 10. B. & c. 772. A.
Lex pro edicto. T. 1. c. 414. D.
Lex eſt pactio, quæ contractui ex continenti adjicitur. T. 1. c. 772. A.
Lex eſt mutus Prætor. T. 2. c. 1053. E.
Lex quid a judice differt. T. 2. c. 1069. D.
Lex in futurum, non in præteritum fertur. Ibid. D.
Lex rogatur, aut abrogatur, aut derogatur, aut ſubrogatur. T. 1. c. 305. C.
Lex 12. Tabularum, ne privilegia irrogentur. T. 3. c. 428. E.
Lex prima tribunicia. T. 1. c. 893. C.
Lex regia qualis ſit. Ibid. E.
Lex Athenienſium cum quonam jure concordat. T. 3. c. 620. D.
Lex Aquilia utrùm libero homine occiſo, aut vulnerato locum habeat. T. 3. c. 622. B.
Lex Vellea qualis fuerit. T. 1. c. 1073. C.
Lex Hoſtilia qualis. T. 3. c. 326. C.
Lex Cornelia injuriarum actionem introduxit. T. 1. c. 245. A. B.
Lex Cornelia teſtamentaria. T. 1. c. 292. E.
Lex de pecuniis, & teſtamentis falſis. T. 1. c. 293. A.
Lex commiſſoria de emptione, & venditione. T. 1. c. 771. E.
Lex Rhodia cur ſic appellata. T. 1. c. 765. A.
Lex Salica unde, & quando cœpit, & quid a lege Francica differt. T. 2. c. 1186. E.
Lex Norbana, Peducæa, Poppæa. T. 3. c. 400. E.
Lex Hortenſia, Horatia. T. 1. c. 10. B. C.
Lex Caninia lata Auguſti temporibus. T. 1. c. 20. D.

Lex Atinia. T. 1. c. 82. C.
Lex Julia, & Plaucia. Ibid. C.
Lex Julia de adulteriis. Tom. 1. c. 291. C.
Lex Julia de ambitu. T. 1. c. 594. A.
Lex Julia de repetundis. T. 1. c. 594. A. B.
Lex Falcidia eſt de legatis. T. 1. c. 116. E.
Lea Voconia. T. 1. c. 137. E. & c. 138. A.
Lex Furia teſtamentaria. T. 1. c. 305. B.
Lex Papia Popæa. T. 1. c. 323. C.
Lex Junia. T. 1. c. 318. E.
Lex Menſia. T. 1. c. 311. D.
Lex Claudia. T. 1. c. 318. A.
Lex Attilia. Ibid. C.
Lex Julia de maritandis ordinibus. Ibid. E.
Lex Julia de nuptiis ſenatorum, & libertinarum a Juſtiniano ſublata eſt. T. 1. c. 322. D. E.
Lex Peſulania, vel Solonia. T. 1. c. 377. A.
Lex Julia de vigeſima hereditatum. T. 1. c. 450. D.
Lex Vectilibia, ſeu Vectii Vibicini. T. 1. c. 838. C.
Lex Pompeja de parricidiis. T. 1. c. 592. C. & c. 507. C.
Lex Julia majeſtatis. T. 1. c. 591. C. & T. 1. c. 589. A.
Lea Lætoria an vetet minorem 25. annis ſtipulari. Tom. 3. c. 561. D.
Lex Lætoria minoribus circumſcriptis ſubvenit. Tom. 1. c. 985. D.
Lex *aliena*, de cognitione liberalis cauſæ. T. 3. c. 552. A.
Lex Julia inhibet alienationem fundi dotalis, Atinia rei furtivæ. T. 1. c. 1136. B.
Lex Julia ſcripta eſt de fundo dotali, ſed pertinet ad ædes. T. 2. c. 338. E.
Lex Julia miſcella. T. 2. c. 1081. C.
Lex Cornelia nummaria. T. 1. c. 606. A.
Lex Conradi de beneficiis. T. 1. c. 1287. C.
Lex Aquilia, Aquilio tribuno rogante lata. T. 1. c. 541. D.
Lex Cornelia de ſicariis. Tom. 1. c. 292. A.
Lex Ælia Sentia in fraudem creditorum datam libertatem ipſo jure irritam facit. T. 4. c. 1372. B. de dote judicium bonæ fidei eſt. Ibid. C. res mobilis data in dotem alienari poteſt. Ibid. C. alienatio eſt dominii mutatio. Ibid. D.
Lex, & judex in quo differunt. T. 4. c. 49. A.
Lex 1. *§. incidit. ad Senatuſconſult. Turpil.* obſtat leg. *ob hæc. de his, qui not. infam.* T. 4. c. 841. C.
Lex Julia ferrum dedit patri adulterii ulciſcendi cauſâ, non ſtupri. T. 4. c. 1486. D.
Lex non eſt, niſi conjuncta ſit neceſſitati. T. 4. c. 30. C.
Lex ſi poteſtatem teſtandi non dederit, nec privatus dabit. T. 4. c. 372. B.
Lex regulæ derogat. T. 4. c. 1283. D.
Lex 1. *ff. de crimine ſtellionatus* in quibus cauſis procedit. T. 4. c. 845. A.
Lex Rhodia in nauticis quæſtionibus eſt ſequenda, & quatenus. T. 4. c. 1413. D.
Ubi lex non diſtinguit, nec nos diſtinguere debemus. T. 4. c. 615. E. ſed adſcripto ſtare, niſi aliud mens legis ſuadeat. Ibid. C.
Lex, quæ vetat rem alienare litigioſam, eſt imperfecta. T. 4. c. 151. A.
Lex 12. Tabularum eſt, ut æs alienum defuncti dividatur inter heredes pro hereditariis portionibus. T. 4. c. 572. E.
Lea Cornelia perpetuum Prætoris edictum fecit. Tom. 4. c. 1173. A.
Lex Julia peculatus olim tantùm erat de pecunia Populi Romani, poſtea eam Imperatores id cujuſcumque civitatis pecuniam porrexerunt. T. 4. c. 843. D.
Lex *legatus*. 10. *ff. de offic. Præſid.* loquitur de magiſtratu, non de Principe. T. 4. c. 831. A.
Lex obligat, ouda conventio verò non obligat. T. 4. c. 839. B.
Lex Rhemmia coercet calumniatores, qui in judicio publico calumniati ſunt. T. 4. c. 1473. B. C. eos non facit inteſtabiles. Ibid. C.
Lex *unic. de via publica* eſt de curatoribus viarum publicarum, ſive, ut Varro ait, de Viocuris. T. 4. c. 1503. D. Græci eos a'γυ- ο'μους nominant. Ibid. D.
Lex commiſſoria eſt pactum, quod venditoris causâ adjicitur emptioni venditioni. Tom. 4. c. 969. D.
Lex Cornelia, quæ ab initio erat de falſis teſtamentis, poſtea porrecta fuit ad omnia inſtrumenta falſa. T. 4. c. 1479. C.
Lex Falcidia heredis causâ lata eſt. Tom. 4. c. 1219. E. & c. 1355. C.
Lex Falcidia in teſtamento militis ceſſat. T. 4. c. 1469. A.
Lex Falcidia locum habet in donationibus mortis causâ, in donationibus inter vivos non. T. 4. c. 1371. A. B.
Lex Fuſia Caninia quando locum habet, & quando non. T. 4. c. 1380. B. C.
Lex græca, qua proponitur frater fratri legaſſe digitum aquæ, & cur. T. 4. c. 896. B. & jus illud aquæ eſt perſonale. Ibid. B. C. ratio hujus quæ. Ibid. B. C.
Lex quid eſt. Tom. 4. c. 1414. A.
Lex eſt conſuetudo ſcripta, & conſuetudo eſt lex non ſcripta. Ibid. A. B.
Lex 12. Tabularum tutoris dationem permittit patri tantùm filium habenti in poteſtate. T. 4. c. 1005. C.
Lex 22. *de appellat.* pertinet ad eam partem tituli, quæ eſt de relationibus, & non ad illam, quæ de appellationibus, & cur. T. 4. c. 912. B.
Lex (inquit Euripides) eſt vincere ſemper reum paribus ſententus. T. 4. c. 1559. A. B.
Lex 81. *ff. de furt.* & lex 4. *§. ult. ff. ad l. Jul. peculatus* planè diverſa proponunt, & non contraria, & cur. T. 4. c. 843. C. D. ſententia Alciati dudum hic eſt exploſa. Ibid. E.
Lex 15. *de ritu nuptiarum* agit de nuptiis prohibitis ratione affinitatis. T. 4. c. 975. B. ſententia hujus legis quæ. Ibid. C.
Lex *Julia de adulteriis*, niſi certo modo divortium factum ſit, pro infecto habet. T. 4. c. 1471. B.
Lex Julia de adulteriis patri poteſtatem facit cum adultero occidendi filiam, quam in poteſtate habet. T. 4. c. 991. D.
Lex Julia eſt multiplex, cæteræ verò leges ſingulares. T. 4. c. 844. B.
Quoties lex nihil excipit, nec nos excipere debemus. T. 4. c. 615. C.
Lex Cincia certum modum impoſuit donationibus, nec permiſit donare in infinitum, exceptis certis quibuſdam perſonis. T. 4. c. 788. A.
Hæc lex Cincia pertinet tantùm ad meras donationes, non ad remunerationes inæſtimabilis beneficii. Ibid. E.
Lex Cincia donationes certis caſibus prohibuit, aut eis modum impoſuit. T. 4. c. 651. B.
Quæ & lex muneralis dicebatur. Ibid. C.
Lex dedit magiſtratibus municipalibus jus dandi tutores. Tom. 4. c. 33. E.
Lex eſt coercitio delictorum. T. 4. c. 241. E.
Lex Falcidia ceſſat in militari teſtamento. T. 4. c. 765. E.
Lex Falcidia locum habet in teſtamento pagani. T. 4. c. 765. E.
Lex Falcidia locum habet tantùm in legatis minuendis, quæ hereditatem abſumerent ſupra dodrantem. T. 4. c. 60. C.
Lex Gabinia lata fuit de verſura non de uſura. T. 4. c. 46. C.
Lex potior eſt conſuetudine. T. 4. c. 45. D.
Lex omnis eſt publica. Tom. 4. c. 503. B.
Lex, quæ dat jus patri dandi tutoris, non dedit etiam jus dandi curatoris in teſtamento. T. 4. c. 545. A. cur ventri datur curator, non tutor. Ibid. A.

Lex

Lex ſola dominum facit, Prætor poſſeſſorem tantùm vice domini. T. 5. c. 7. D.

Lex 12. Tabularum confirmat legitimas hereditates ejus, qui apud hoſtes vitâ functus eſt. T. 5. c. 626. E.

Lex non patitur, ut alicui invito ſuus heres agnaſcatur. Tom. 5. c. 542. A.

Lex Julia de dote quando, & quibus caſibus ceſſare dicatur. T. 5. c. 557. E.

Lex Julia repetundarum ad quos magiſtratus pertineat. Tom. 5. c. 734. B.

Lex in jure pro pactione interdum accipitur. T. 5. c. 661. C.

Lex Falcidia quando locum habeat. T. 5. c. 782. D. E. & quando a teſtatore prohiberi poſſit. Ibid. c. 783. C.

Lex Falcidia pars eſt juris publici. T. 5. c. 515. D.

Lèx de juriſdictione non pertinet ad magiſtratus Provinciales, & quare. T. 5. c. 2. B.

Lex Julia in omni re immobili, non autem mobili in dotem data locum habet. T. 5. c. 557. C.

Lex Julia repetundarum quarumnam rerum venditionem, aut donationem prohibeat. Tom. 5. c. 734. C.

Lex Scribonia quænam ſit. Tom. 5. c. 735. A. B.

Lex ait, adſeſſorem quandam uniuſcuiſque judicis portionem eſſe. T. 5. c. 34. E.

Lex publica quomodo differat a lege privata, ſecundùm jus canonicum. T. 6. c. 1067. D.

Lex Cincia modum donationibus imponit. T. 6. c. 1038. C.

Lex Ælia Sentia adverſùs libertates a debitore ſervis ſuis datas in fraudem creditorum, ut ipſo jure non valeant. Tom. 6. c. 335. E.

Lex 3. *de reg. caton.* emendata. T. 6. c. 192. B.

Lex Cincia donationibus omnibus certum modum impoſuit. T. 6. c. 403. D. lex muneralis ea ratione dicitur a Plauto. Ibid. D. E.

Lex Cornelia teſtamentaria. Tom. 6. c. 293. E. hæc lex confirmat teſtamenta fictione. Ibid. E. Vide, Fictio.

Lex Cornelia facit, ut teſtamentum rumpatur, ſi teſtator deceſſerit in captivitate poſt editionem, mortemque poſtumi præteriti. T. 6. c. 419. A.

Lex Cornelia ſervum neceſſarium heredem facit, perinde atque ſi dominus vitâ deceſſiſſet paullo ante, quàm caperetur ab hoſtibus. T. 6. c. 294. B.

Lex Falcidia legare non permittit ultra dodrantem. T. 6. c. 405. C.

Lex Falcidia non patitur, ut ſupra miſſis oneretur heres. Tom. 6. c. 207. B.

dodrantem legatis, & fideicom-

Lex Falcidia locum habet in donationibus causâ mortis. Tom. 6. c. 404. A. locum etiam habet in legatis. Ibid. B. & ſeq.

Lex Falcidia. Vide, Falcidia.

Lex Julia eſt lex caducaria. Tom. 6. c. 271. C.

Lex perennis, ſilti quæ cunctos jubet ad vadimonia mortis. T. 6. c. 305. C.

Lex Rhodia eſt lex de damno illato, aut de damno, quod quis ſuſtinuit. T. 6. c. 448. A. B.

Lex Cincia quem modum impoſuerit donationibus. Tom. 6. c. 688. E.

Lex eſt mutus magiſtratus. Tom. 7. c. 324. C.

Lex etiamſi dicat omne, ſemper tamen excipitur aliquid. T. 7. c. 83. C.

Lex quod admittit in teſtamentis, an admittat propterea in contractibus. T. 7. c. 949. D.

Lex *quinque pedum*. *Cod. finium regundorum* explicatur. T. 7. c. 471. D. E.

Lex 7. *finium regundorum* a nemine adhuc intellecta. T. 7. c. 480. E. ejus ſententia quæ. Ibid. E.

Lex annua vocatur edictum Prætoris. T. 8. c. 192. A.

Lex ad jus Pontificium ſpectans. T. 8. c. 519. C.

Lex cenſoria quæ. T. 8. c. 625. B.

Lex Falcidia pertinet ad eos, qui apud hoſtes moriuntur. Tom. 8. c. 484. C.

Lex de magiſtris faciendis. T. 8. c. 532. C.

Lex Falcidia an ad teſtamentum ejus, qui apud hoſtes deceſſit, pertineat. T. 8. c. 484. C.

Lex interdum ſumitur pro conſtitutione, interdum pro edicto Prætoris, interdum pro Senatuſconſulto. *Vide*, Conſtitutio.

Lex Cornelia ad hereditatem ejus, qui deceſſit apud hoſtes, vocat eos, qui vocarentur quaſi agnati, vel conſanguinei, ſi in civitate deceſſiſſet. Tom. 8. c. 184. D. E. confirmat hereditatem inteſtati. *Ibid.* E.

Lex de maritandis ordinibus. T. 8. c. 228. A.

Lèx an plus valeat, quàm conſuetudo. Tom. 9. c. 127. B.

Lex 9. *de vectigalibus, & commiſſis* reſtituta. T. 9. c. 400. C.

Lex, & ſententia in quo differunt. T. 9. c. 1084. E.

Lex omnis pactum nudum eſt. T. 9. c. 68. E.

Lex *Pompeja de parricidiis*. T. 9. c. 1435. B. C. D.

Lex municipalis inſcribitur, ſecundùm quam honoribus fungi oportet. T. 9. c. 131. B.

Lex in quo diſtat a Judice. T. 9. c. 907. B.

Lex cenſoria unde. T. 9. c. 399. A.

Lex venditionis, quam venditor imponit emptori. T. 9. c. 391. A. & ſeqq.

Lex commiſſoria quæ. T. 9. c. 298. A.

Lex Voconia coercuit fœminarum hereditates. T. 9. c. 922. D.

Lex de futuris ſtatuit, Judex de præteritis. T. 9. c. 112. B. & c. 907. B.

Lex Cincia quomodo intelligenda. T. 9. c. 1342. B.

Lex 1. Cod. de duobus reis ſtipulandi, & promittendi omnino delenda eſt. T. 9. c. 1275. D.

Lex commiſſaria quomodo fit. T. 9. c. 388. C.

Lex *filiæ. Cod. ſolut. matrim.* differentiam facit inter dotem, & peculium filiæ. T. 9. c. 541. C.

Lex *quinavicenaria* apud Plautum eſt lex Lætoria. Tom. 9. c. 1257 E.

Lex Rhodia. T. 9. c. 348. B. C.

Lex Lætoria vetat, minorem 25. annis ſtipulari, quomodo intelligitur. T. 9. c. 1257. D.

Lex Julia, & Papia prohibuit, cœlibem quidquam capere ex aliorum teſtamentis, niſi poſt mortem teſtatoris *intra* centeſimum diem matrimonium contraheret, præter quàm ex teſtamentis cognatorum. T. 9. c. 1358. C.

Lex Voconia ponit, mulieri pluſquam ſemiſſem bonorum relinqui non poſſe, Tom. 9. c. 1344. E.

Lex commiſſoria non eſt improbata in venditionibus, & cur. T. 9. c. 1240. C. cur improbata eſt in pignoribus. Ibid. C.

Lex Julia, & Papia voluit, orbum ex alienis teſtamentis non plus capere eorum, quæ ſibi relinquerentur, quàm ſemiſſem. T. 9. c. 1358. D.

Lex Apuleja de læſa majeſtate. T. 9. c. 1383. B.

Lex Julia majeſtatis. Ibid. B.

Lex Cornelia de læſa majeſtate. Ibid. B.

Lex Julia caducaria cur plurativo numero dicitur Leges Juliæ. T. 9. c. 878. A.

Lex Viſcellia tuetur dignitatem, & privilegia ingenuorum, dum punit libertinos, qui honores ſolis ingenuis deferendos uſurpant, & adminiſtrant, vel qui ſe gerunt pro ingenuis cum ſint libertini. T. 9. c. 1439. C.

Lex Julia de fundo dotali ſcripta fuit. T. 9. c. 550. B.

Lex oblivionis, Tom. 9. c. 1475. C.

Lex Regia dat civibus Romanis poteſtatem vitæ, neciſque in filios. T. 9. c. 1308. C.

Lex Pompeja pro parricidio habet cædem cognatorum ex tranſverſo, & affinium, & patronorum, & conjugis uxoris, ſeu mariti. T. 9. c. 1436. B. C.

Lex

Lex Cornelia nummaria, ſeu de falſa moneta. T. 9. c. 1449. A. B. & ſeqq.
Lex Cornelia teſtamentaria ſic dicta, quia fuit de falſis teſtamentis. T. 9. c. 1439. E.
Lex Fabia de plagiariis. T. 9. c. 1438. E.
Lex de ſodalitiis. T. 9. c. 1455. C. pacata ſeditione parcitur multitudini. Ibid. C.
Lex Salica. T. 9. c. 420. E.
Lex Julia repetundarum. Tom. 9. c. 1453. A. B. & ſeq.
Lex Petronia jungitur Senatuſconſulto Turpilliano. T. 9. c. 1476. D.
Lex commiſſoria quid. T. 9. c. 543. B.
Lex Cincia. Vide, Cincia lex.
Lex Fabia tuetur ingenuos homines, quos plagiarii celant, & diſtrahunt. T. 9. c. 1439. B. C.
Lex Papia quid prohibet. Vide, Lex Julia.
Lex Falcidia non pertinet ad teſtamentum militis. Tom. 9. c. 701. D.
Lex 6. *de tranſactionibus* malè poſita eſt ſub hoc titulo, nam pertinet ad titulum *quemadmodum teſtamenta aperiantur*. T. 9. c. 187. C.
Lex Licinia, & lex Mucia de civibus regundis: leges item Licinia & Junia, Julia & Titia, Cæcilia & Didia an ſint actu diverſæ leges. T. 10. c. 4. E.
Lex dat etiam privato criminum punitionem, & cognitionem, quæ ei forté contigerit. Tom. 10. c. 862. E.
Legis Aquiliæ primum caput. T. 1. c. 238. E.
Legis Aquiliæ ſecundum caput. T. 1. c. 241. A.
Legis Aquiliæ tertium caput. Ibid. A.
Legis Falcidiæ ratio in ſingulis heredibus ponenda. T. 1. c. 138. E.
Legis commiſſoriæ pactum. Tom. 2. c. 1301. A.
Primus L. Piſo de repetundis legem tulit. T. 1. c. 294. C.
Legis Juliæ pœna. T. 1. c. 343. B.
Legis vox eſt præco, legum manus eſt carnifex. T. 2. c. 1112. A.
Legis nomine populi, & plebis ſcita ſignificari. T. 1. c. 725. B.
Legis duritiem Princeps ſolos emendare poteſt. T. 2. c. 1230. A. B.
Legis rigor omnia reſcindit. T. 1. c. 1315. E.
Legis mentem, non verba, & legis conditionem, non legem judex ſpectare debet. T. 2. c. 1230. B.
Legis Juliæ de vi privata, & publica pœna. T. 1. c. 293. B.
Legis Juliæ peculatus pœna. Ibid. C.
Legis Fabiæ de plagiariis pœna. T. 1. c. 294. A.
Legis Juliæ de ambitu pœna. Ibid. A.
Legis Juliæ repetundarum pœna. Ibid. A.
Legis Juliæ de annona pœna. Ibid. A.
Legis Juliæ majeſtatis pœna. T. 1. c. 291. C.
Legis Juliæ de adulteriis pœna. Ibid. C.
Legis actiones, ideſt, legitimæ actiones. T. 1. c. 894. E.
Legis Corneliæ de falſis pœna. T. 1. c. 292. E.
Legis Pompejæ de parricidiis pœna. Ibid. C.
Legis an habeat vigorem, quod Principi placet. T. 1. c. 10. E.
Legis eſt augere, & producere vim, & ſignificationem verborum. T. 4. c. 913. E.
Legis Fabiæ de plagio in provinciis Præſidum cognitio eſt. Tom. 4. c. 1415. B. procurator Cæſaris quando videtur fungi partibus Præſidis. Ibid. B.
Legis 49. *ff. de petit. hered.* quæſtio quæ eſt. T. 4. c. 73. B.
Legis Juliæ de divortiis quis fuit auctor. T. 4. c. 1476. A.
Legis Juliæ beneficium eſt bonorum ceſſio, quod debitores liberat moleſtiâ carceris. T. 4. c. 234.
Legis 36. *ff. de jure fiſci* ſententia quæ eſt. T. 4. c. 965. C.
Legis 40. *ff. de pactis. §. poſt diviſionem*, ſententia quæ. T. 4. c. 839. C. & ſententia *§. pater, qui dotem*, ejuſdem legis quæ. Ibid. E.
Legis 8. *ff. de ſerv. exportand.* explicatio. T. 4. c. 664. C. D.
Legis Corneliæ fictio. Vide, Fictio.
Legis *ſi fit. §. 1. ff. de legat. 1.* explicatio. T. 4. c. 494. D.
Legis *ſi debitor 45. §. in fideicommiſſariis. ff. de fideicommiſſar. libertat.* ſententia. C. 4. c. 328. C.
Legis actiones ſpecialiter mandari non poſſunt. T. 4. c. 9. C.
Legis 22. *ff. de legat. præſt.* ſpecies quæ eſt. T. 4. c. 1035. E.
Legis 81. *de furt. & legis 4. §. ult. ff. ad l. jul. pecul.* repugnantia quæ. T. 4. c. 843. C. D.
Legis 4. *§. ult. ad leg. jul. peculat.* & legis 81. *de furt.* repugnantia quæ. Ibid. C. D.
Legis 1. *ff. de jur. aureor. annulor.* ſpecies facti qualis. T. 4. c. 842. D.
Legis *centurio 27. ff. de militar. teſtament.* ſpecies quæ eſt. Tom. 4. c. 1072. C.
Legis Falcidiæ antequam ratio ineatur, priùs omne æs alienum defuncti deduci debet. Tom. 4. c. 1174. C.
Quod in legis albo eſt, eſt potentius, quàm quod in teſtamento. T. 4. c. 1245. E.
Legis *filiis 5. Cod. de inoff. teſtam.* intellectus quis eſt. T. 4. c. 1090. B.
Legis *conſultiſſima: C. de teſtam. §. ex imperfecto*, intellectus quis. T. 4. c. 1073. C.
Legis *Neſennius. ff. ad leg. Falcid.* explicatio. T. 4. c. 1049. A.
Legis *filio. ff. ad leg. Falcid.* explicatio. T. 4. c. 1049. D. E.
Legis *filium. Cod. famil. erciſcund.* explicatio. T. 4. c. 1050. C. D.
Legis *ſi unquam. Cod. de revocand. donat.* explicatio. T. 4. c. 840. C.
Legis 40. *§. pater, qui dotem. ff. de pactis* explicatio. Tom. 4. c. 839. E.
Legis *qui habebat. ff. de vulgar. & pupill. ſubſtitut.* explicatio. T. 4. c. 1062. C.
Legis *mulier. ff. qui potior. in pignore habeatur*, ſpeciei explicatio. T. 4. c. 1288. E.
Legis *cum pater. 77. de legat. 2.* explicatio. T. 4. c. 1142. A. & ſeqq.
Legis 81. *ff. de furt.* facti ſpecies quæ. T. 4. c. 843. C.
Legis actio unde originem trahat. T. 5. c. 682. D.
Legis actionem qui habere dicatur. Ibid. D.
Legis proprium eſt heredem facere. T. 5. c. 1088. B.
Legis Rhodiæ de jactu ratio quæ ſit. T. 5. c. 532. E.
Legis poteſtas major eſt, quàm judicis. T. 5. c. 152. B.
Legis 1. *§. vir uxori. de dot. prælegat.* & *l. quia autem de jure dot.* explicatio. T. 5. c. 398. B.
L. 1. 3. & 5. *mandat.* quæ ſit ſententia. T. 5. c. 460. E.
L. 2. *quando de pecul. act. annalis ſit*, explicatur. T. 5. c. 444. A.
L. 11. *de alim. & cib. legat.* dubium explicat auctor. T. 5. c. 1078. C. D.
L. 5. *§. 1. de exercit. act.* unde. & ex quo loco explicanda. T. 5. c. 430. D.
L. 2. *de reb. credit.* explicatio. T. 5. c. 389. E. & ſeq.
L. 1. *de ſepulcr. violat.* explicatur, per leg. 1. *ad L. Jul. pecul.* T. 5. c. 387. A.
L. 1. *§. ſi penſio. de migrando*, explicatiùs ab auctore redditur. Tom. 5. c. 526. B.
L. 1. & leg. *ſi pater dotem. §. 1. de pact. dotal.* explicatio. T. 5. c. 398. C.
L. 8. *de act. tribut.* explicatur. T. 5. c. 435. E.
L. 2. *de reb. cred.* eſt vexata ab omnibus interpretibus. T. 5. c. 390. C.
L. 8. *§. ult. de precario*, explicatur. T. 5. c. 416. E. & c. 417. A.
L. 4. *§. cum dominus. de noxal. action.* obſtare videtur l. 1. *ſi fam. furt. fec. dic.* T. 5. c. 42. C. D. & ſeq.
L. 2. *§. ſi mater. ad Senatuſconſ. Tertull.* dubium ſenſum auctor ſuſtulit. T. 5. c. 161. B.
In l. 8. *§. ſi ita res. de pericul. & comm. rei vendit.* proponitur caſus, quo venditio conditionalis perfecta eſſe intelligitur, etiamſi conditio impleta non fuerit. T. 5. c. 514. A. B.
L. 4. *de noxal. action.* obſtare videtur

Digitized by Google

tur L. *ſciendum in princ. ad l. Aquil.* & *L. 6. §. is autem. ſi fam. furt. feciſ. dic.* de ſcientia domini in delictis ſervorum agentes. Tom. 5. c. 41. B. C.

L. 5. & 7. *de eo, quod certo loco*, & L. 27. *de condict. indeb.* explicantur. T. 5. c. 402. D. & ſeq.

L. 8. *locat. conduct.* auctor diligentiori retractatione examinandam cenſet. T. 5. c. 520. C. D.

L. 8. *de conſtit. pecun.* vera ſententia. T. 5. c. 406. E. & c. 407. A.

L. 9. *de conſtit. pecun.* explicatur. Ibid. c. 407. A.

L. 10. & 13. *de conſtit. pecun.* de duobus reis ſtipulandi, & credendi explicantur. T. 5. c. 407. A. B. & ſeq.

L. 10. *ad exhibendum* expoſitio. T. 5. c. 373. D. E.

L. 11. *de relig. & ſumpt. fun.* explicatur. T. 5. c. 389. B.

L. 12. & L. 13. *ad exhibendum*, quæ pugnare videntur, conciliantur. T. 5. c. 376. E.

L. 12. *ad exhibendum* expoſitio. T. 5. 375. E. & c. 376. A. & ſeq.

L. 6. *de excuſat. tut.* explicatur. T. 5. c. 427. A.

L. 12. Tabularum vult, heredes teneri pro portionibus hereditariis, non ſingulos in ſolidum. T. 5. c. 428. E.

L. 53. *depoſiti*, intellectus difficilis. T. 5. c. 452. D. E. & c. 453. A. & ſeq.

L. 65. §. *ult. pro ſocio*, caſus recenſetur, quo maritus dotem præcipuo jure ſibi præcipit in judicio communi dividundo officio judicis. T. 5. c. 492. E.

L. 65. §. *Labeo. pro ſocio*, Joannes malè intelligit. T. 5. c. 486. C.

L. 15. §. *ult. de fidejuſſor.* explicatur, & objectio quædam ex ea diluitur. T. 5. c. 1099. B.

L. 11. *de aqua pluv. arcend. §. officium*, corrigit auctor. T. 5. c. 676. B. C.

L. 17. *de conſtitut. pecun.* caſus longâ ſerie enumeratur, & explicatur. T. 5. c. 410. B. & ſeqq.

L. 19. *de in rem verſo*, brevis, at explicatu difficilis. T. 5. c. 982. C. & ſeqq.

L. 20. *de pecul.* explicatur. Tom. 5. c. 441. A. & ſeqq.

L. 21. *de contrah. empt.* auctor diſtortum locum reſtituit ad L. 34. *eod.* T. 5. c. 505. C.

L. 22. *mandati*, anceps quæſtio, & quæ variè ab interpretibus arbitrata eſt. T. 5. c. 462. C.

L. 22. §. *ſi mandaverim. ff. mandati*, verba tam obſcura ſunt, ut ab interpretibus non intelligantur. T. 5. c. 470. A.

L. 22. §. *ſi mandaverim*, verus ſenſus. Ibid. A.

L. 24. *de petit. hered.* explicatio. T. 5. c. 264. B.

L. 24. *locat. conduct.* verba Budæus aliter, ſed perperam legit. T. 5. c. 524. B. C.

L. 27. *in fin. de adimend. legat.* & *L. quæ res. §. aream. de ſolut.* explicantur. T. 5. c. 838. D. E.

L. 24. *locat. conduct.* ex tribus quæſtionibus, quas tractat, prima ab interpretibus malè accepta eſt. T. 5. c. 524. B.

L. 31. *de manumiſſis teſtamento*, quomodo intelligenda. Tom. 5. c. 376. D.

L. 37. *in fine. de rei vindic.* aut L. *domum. Cod. eod.* explicatio. Tom. 5. c. 274. C.

L. 70. *ff. pro ſocio*, corrigitur. T. 5. c. 479. A.

L. 76. *de verb. obligat.* verus, & genuinus ſenſus qui ſit. Tom. 5. c. 238. E. & c. 239. A.

L. 109. *de reg. jur.* opponitur. L. *Corn. ad l. Corneliam de falſ.* T. 5. c. 93. B. C.

L. 138. *de reg. jur.* quid contineat, & quò reſpiciat. Tom. 5. c. 384. D.

L. 4. *de auro, & argent. legat.* cauſam poſſeſſionis pro legato dilucidè explicat. T. 5. c. 749. E.

L. *ſi ei nuptura*, & L. 1. §. *an poteſt. de conſtitut. pecun.* & L. 26. §. *ſi centum. de condictione indebiti* explicatio, & cum L. *penult. Cod. de conſtituta pecunia* collatio. T. 5. c. 396. E. & c. 397. A.

L. *qui a ſervo. de obligat. & action.* explicatio. T. 5. c. 879. B.

L. *pecuniam. de reb. creditis*, quæ obſcura aliàs, & intricata eſt, dilucidè ab auctore explicatur. T. 5. c. 825. C.

L. *penult. §. ſed hæc ſuper illis. Cod. de præſcriptione 30. annorum*, verus ſenſus. T. 5. c. 417. D.

L. *illud. de option. legat.* explicatio. T. 5. c. 239. B.

L. *eos. Cod. de uſuris*, explicatio, & & obligatio ex ea diluitur. T. 5. c. 992. E.

L. *penult. de cap. minut.* ex L. 6. & *ult. de alim. & cib. legat.* explicatio. T. 5. c. 1079. A. B.

L. *penult. de pactis*, explicatur. T. 5. c. 389. C.

L. *penult. quando fiſc. vel priv.* apertè refellit Bartolum in quæſtione, an debitor principalis, priuſquam hypothecariâ agatur, excuti debeat. T. 5. c. 424. D.

L. *Mutius. de rei vindicat.* brevis expoſitio. Tom. 5. c. 379. C.

L. *intra utile tempus. ff. de minoribus*, explicatio, & cum L. *Papinianus. §. ult. de minor.* collatio. T. 5. c. 375. B.

L. *Julia* de fundo dotali inæſtimato intelligenda eſt. Tom. 5. c. 557. B.

L. *ult. Cod. ubi in rem actio*, explicatur ab auctore. T. 5. c. 283. B.

L. *ultim. pro ſuo*, infinitos poſſeſſionum titulos recenſet. Tom. 5. c. 717. A. B.

L. *ultim. de pactis* pugnare videtur, ſed auctor controverſiam ſuſtulit. T. 5. c. 75. C.

L. *ſi ut certo. §. nunc videndum. commod.* L. *rogaſti. de præſcriptis verbis* explicat, & illuſtrat. T. 5. c. 451. B.

L. *ſi a reo. de fidejuſſoribus*, ſententia refertur, & explicatur. T. 5. c. 408. A.

L. *ſi divortio 21. de verb. oblig.* explicatio. T. 5. c. 398. B.

Legis Æliæ Sentiæ capita plura. T. 6. c. 419. E. & ſeq. & c. 424. A & ſeq. capita hujus legis abrogata quæ. Ibid. c. 426. C.

Legis Aquiliæ actio. Vide, Actio legis Aquiliæ.

Legis Corneliæ fictio. Vide, Fictio.

In legis Falcidiæ ratione ineunda. T. 6. c. 406. D.

Legis virtus quæ eſt. T. 7. c. 7. D. & T. 8. c. 647. A.

Legis actiones quænam dicantur. T. 8. c. 1100. A. quid ſignificent. Ibid. C.

Legis, & rogationis differentia. T. 8. c. 599. D.

Legis actio, & actus legitimus idem. T. 8. c. 798. B.

Legis Aquiliæ actione quis teneatur. T. 8. c. 827. D. & c. 828. D.

Legis Juliæ durities ab Imperatoribus moderata. Tom. 8. c. 809. A.

Legis Juliæ de vi privata pœna quæ. T. 9. c. 1428. D.

Legis Juliæ de vi publica pœna quæ eſt. T. 9. c. 1429. A.

Legis 2. *ff. de condict. ſine cauſa* ſpecies. T. 9. c. 220. D.

Legis Papiæ caducariæ latæ cauſa quæ fuit. T. 9. c. 872. E.

Legis alienæ mentio fit apud Dionem in Veſpaſiano. T. 9. c. 1169. C.

Legis commiſſoriæ pactum. T. 9. c. 1240. A.

Legis beneficio renunciare poſſumus. T. 9. c. 375. A.

Legis Corneliæ teſtamentariæ pœna quæ. T. 9. c. 1440. C.

Legis Petroniæ pœna eſt infamia, quam accuſator incurrit, cum non perficit accuſationem intra legitimum tempus. T. 9. c. 1476. C.

Legis Corneliæ fictio. Tom. 9. c. 1318. D. & ſeq.

Legis actiones explentur, & expediuntur per noſmetipſos, non per alios. T. 9. c. 939. B.

An legis actio mandetur a Præſide, vel detur a lege. T. 10. c. 93. D.

An legis actionem habeant magiſtratus municipales. Tom. 10. c. 93. D.

Juriſdictionem lex dat, non mandat. Ibid. D. & legis actionem ſimiliter. Ibid. D.

Legis actio, quæ magiſtratui municipali competit, ſine mandato competit. Ibid. E.

Legis actio neque datur, neque mandatur ullo modo a Præſide. Ibid. D. E.

Legis

Legis actionem nemo habet ex mandato magiſtractus, T. 10. c. 94. E.

Legis qualitas per principia oſtenditur. T. 10. c. 564. C.

Legis non eſt provocatio. T. 10. c. 594. E.

Legis actionem noo habebant omnes omnium municipiorum magiſtratus. T. 10. c. 872. B.

Legis actio, quæ eſt apud magiſtratum municipalem, an ſit apud deſenſorem plebis. Ibid. C.

Legi annuariæ tot anni diminuuntur, quot quis habet liberos, T. 4. c. 860. C.

Legi Falcidiæ locus eſt in donationibus mortis causâ, exemplo legatorum, auctoritate D. Severi, T. 4. c. 1144. A.

Legi, quam veoditor indixit, an emptor ſtare teneatur. T. 5. c. 680. B.

Legem pro edicto ſumi, T. 1. c. 414. D.

Ad legem Juliam de adulteriis coërcendis. T. 1. c. 873. A.

Ad legem Juliam majeſtatis. T. 1. c. 872. D. E.

Ad legem Juliam de vi publica. T. 1. c. 873. C. de vi privata. Ibid. D.

Legem rei ſuæ dicere cujuſnam ſit. T. 3. c. 683. D.

Legem conſenſus expreſſus, & literatus facit. T. 3. c. 402. B.

Ad legem Corneliam de ſicariis, & veneficis, T. 1. c. 504. D. & c. 873. E.

Ad legem Pompejam de parricidiis. T. 1. c. 507. C.

Ad legem Corneliam teſtamentariam. T. 1. c. 508. A.

Legem dat contractibus conventio. T. 4. c. 682. A.

Legem abrogat conſuetudo. T. 4. c. 45. E.

Legem cum dicimus, 12. Tabularum leges dicimus. T. 5. c. 51. A.

Legem ſuæ rei dicere quilibet poteſt. T. 5. c. 555. D.

Ad L. 27. *de pactis* auctor difficilem quæſtionem diſcuſſit. T. 5. c. 54. D. & ſeq.

Legem 18. *de negot. geſt.* difficillimam, ab interpretibus magis obſcuratam, quàm explicatam, diſcutit auctor, & declarat, T. 5. c. 128. A.

Ad *legem* 1. *de ſepulcr. violat.* reſpondetur ex L. 1. *ad leg. Jul. peculatus*, & L. 5. *ad leg. Jul. de vi publ.* T. 5. c. 387. A.

Legem dicere an plus ſit, quàm jus paciſci. T. 6. c. 527. A.

Legem duram interpretatione mollire ſolius eſt Principis. T. 8. c. 787. D.

Legem Dei confundere, corrumpere, & offendere eſt ſacrilegium. T. 9. c. 1455. A.

Ad legem Fabiam de plagiariis. T. 9. c. 1438. E.

Ad legem Juliam de vi publica, ſeu privata. T. 9. c. 1428. D. E. & ſeq.

Ad legem Juliam majeſtatis. T. 9. c. 1393. D. E. & ſeq.

Ad legem Juliam de adulteriis, & ſtupro, Tom. 9. c. 1397. A. & ſeq.

Ad legem Juliam de ambitu, T. 9. c. 1451. E. & ſeq.

Circa legem Papiam Senatuſconſulta facta, T. 9. c. 879. B. C. & ſeq.

Ad legem Corneliam de ſicariis, T. 9. c. 1434. D. E. & ſeq.

Inter legem 14. *de legat.* 3. & l. 22. *de cond. & dem.* quodnam ſit diſſidium. T. 10. c. 15. B.

Legem quo caſu faciat Princeps ex judiciis particularibus, quæ reddidit. T. 10. c. 832. B.

Legem ao poſſit vincere conſuetudo. T. 10. c. 1266. A.

De lege Cornelia de falſis, & de S. C. Liboniano. T. 1. c. 874. B.

De lege Fabia de plagiariis, T. 1. c. 875. D.

De lege Julia ambitus. Ibid. C.

De lege Pompeja de parricidiis. T. 1. c. 874. A.

De lege commiſſoria. T. 1. c. 771. E.

In lege Falcidia patrimonii quantitas mortis tempore ſpectatur, T. 1. c. 139. A.

In lege Falcidia utrùm æs alienum ante deducatur, quàm funeris impenſa, & pretia ſervorum manumiſſorum. Ibid. D.

Lege Corneliâ teſtamentariâ qui teneantur. T. 1. c. 508. A. B.

De lege Julia repetundarum. T. 1. 874. C. D.

Lege Juliâ de annona qui teneantur. T. 1. c. 875. A.

Lege obligari non tantùm eum, qui contra, ſed & qui ſecundum legis præceptum facit, T. 3. c. 496. A. B.

De lege Glicia, T. 3. c. 39. C. D. & c. 400. B. C.

Sine lege non licet nobis quid ampliare, vel procudere. Tom. 4. c. 1215. A.

Lege agere eſt commune reorum, & judicum. T. 4. c. 747. B.

Lege Juliâ, & Papiâ ſinguli anni per ſingulos liberos remittuntur, T. 4. c. 860. C.

Lege Juliâ crimen adulterii capitale non fuit, T. 4. c. 1496. B. poſtea conſtitutionibus noviſſimis Theodoſiani Codicis demum factum fuit capitale hoc crimen. Ibid. B.

Lege Julia de adulteriis cavetur, ne dotale prædium maritus invitâ uxore alienet. T. 4. c. 1471. B.

Lege Corneliâ de falſis quomodo quis tenetur. T. 4. c. 15. D.

Lege quæ dantur, ea mandatâ, juriſdictione non contineri conſtat. T. 4. c. 12. D.

Lege quæ nominatim dantur, mandari non poſſunt. T. 4. c. 8. A.

Lege Voconiâ maſculorum hereditas jure agnationis non pertinet ad fœminas ultra conſanguinitatem. T. 4. c. 792. E. & c. 793. A. item hac lege Voconiâ non licet fœminam heredem ſcribere, ne filiam quidem unicam. Ibid. B.

Lege Juliâ repetundarum quæ res uſucapi prohibeantur. T. 5. c. 734. C.

Lege non refragante pignori dare quid ſit. T. 5. c. 421. A.

Lege Voconiâ mulierum hereditates coarctatæ ſunt. T. 5. c. 385. A.

In L. 27. *de pact.* multa, ac varia, & explicatu difficilia proponuntur, quæ adverſari videntur, & multum moleſtiæ omnibus interpretibus exhibent, T. 5. c. 67. E. & c. 68. A.

Lege Æliâ Sentiâ cautum, ut qui ſolvendo non eſt, non poſſit in ſuo teſtamentu, niſi unum ex ſervis manumittere, ſimul & heredem inſtituere, qui neceſſarius heres ei exſiſtat, & creditoribus reſpondeat. T. 6. c. 419. E. & c. 420. A. & ſeqq.

De lege Aquilia. T. 6. c. 443. E. & c. 444. A. & ſeqq.

De lege Cornelia de falſis, & qui eâ lege tenentur. T. 6. c. 448. E.

Lege Cornelia pater fingitur vitâ deceſſiſſe, antequam poſtumus naſceretur. T. 6. c. 418. E.

Lege Juliâ, & Papiâ remittitur viduitatis conditio. T. 6. c. 247. B.

De lege Rhodia, & eo, qui navis levandæ causâ jacturam rerum ſuarum fecit. T. 6. c. 460. A.

Ex lege Scribonia ſervitus non poteſt uſucapi. T. 6. c. 37. A.

Lege eâdem quiſque conveniatur, quam ſibi tribui poſtulavit. T. 7. c. 103. D.

Leges omnes, quæ ſunt ex libris definitionum, non ſunt regulæ, ſed notæ potiùs ad regulas, vel amplificationes, vel exceptiones. T. 4. c. 1423. A. explicatio definitionis legis. Ibid. A.

Lege Papia quantum fiſco ex hereditate vindicatur. T. 9. c. 880. B.

Lege promulgata novarum tabularum debitores eſſe deſinunt. T. 7. c. 814. C.

Ex lege quæ habemus, non mandamus; quæ jure noſtro habemus, quòd ſumus magiſtratus, ea rectè mandamus, T. 7. c. 55. E. & c. 56. A.

Lege quæ dantur, in alium non transferri. T. 8. c. 792. E.

In lege aquilia qui contineantur, & qui S. C. Syllaniano. T. 8. c. 645. B.

De lege Fuſia Caninia tollenda. T. 9. c. 948. D. E.

Lege agitur in ſervis vindictâ manumittendis. T. 9. c. 942. B.

Ex lege Lætoria exceptio. T. 9. c. 1248. B.

Lege Rhemmiâ calumniatores puniebantur. T. 9. c. 1478. A.

Lege

Lege agere nemo poteſt alieno nomine. T. 9. c. 939. B.

De lege Julia miſcella tollenda. T. 9. c. 834. B. & ſeqq.

De lege commiſſoria in pignoribus reſcindenda, & de pactis pignorum. T. 9. c. 1239. D. & ſeq.

A lege Lætoria dicta eſt ætas legitima. T. 9. c. 1557. E.

Lege datur & cognitio, & animadverſio publici criminis. T. 10. c. 862. C.

Leges caducariæ odioſæ. T. 3. c. 449. D. E.

Leges nauticas a Rhodiis Romani ſumpſerunt. T. 1. c. 385. D.

Leges edictales, generales, reſcripta generalia. T. 1. c. 50. A. B.

Leges teſtamentariæ plurea. T. 1. c. 1039. E.

Leges publicæ, ideſt, judicia publica. T. 3. c. 114. A.

Leges fugitivæ multæ ſunt in libris a Juſtiniano collectis. T. 3. c. 84. D. E.

Leges curiatæ. T. 1. c. 891. B.

Leges Juliæ judiciariæ ab Auguſto latæ ſunt, qnas & edicta Macrobius vocat. Tom. 3. c. 161. A.

Leges cum dicimus, per eminentiam duodecim Tabularum dicimus. T. 2. c. 567. B.

Leges, Plebiſcita, Senatuſconſulta, Edicta, Conſtitutiones aliud non habent, quàm commune nomen. T. 1. c. 895. C.

Leges in tabulas eboreas præſcriptæ pro roſtris. T. 1. c. 893. A. B.

Leges plurea latæ de Conſulari imperio. T. 1. c. 899. A. B.

Leges de ſingulis an in præſens tempus ferri poſſint. Tom. 3. c. 429. B.

Leges quænam ad præterita trahantur. T. 2. c. 1069. D.

Contra leges pacta conventa non valent. T. 4. c. 11. E.

Leges mutare non poteſt privati hominis voluntas. T. 4. c. 372. E.

Leges naturæ ignorare non licet. T. 4. c. 1432. D.

Legea caducariæ an locum habeant in uſufructu legato. T. 4. c. 423. B.

Leges caducariæ non pertinent ad libertates. T. 4. c. 597. E.

Leges non tantùm contractus ſervant, ſed & leges contractuum. T. 4. c. 248. C.

Leges publicorum judiciorum quæ. T. 4. c. 844. B.

Leges Romanæ ſanciunt, paternâ hereditate decidere eos, qui interfecti necem non vindicant, quod & in Gallia receptum eſt. T. 4. c. 1388. A.

Leges de negotiis nauticis latæ complures, & illæ vetuſtiſſimæ non ſolùm, ſed & novæ quædam. T. 5. c. 530. C.

Leges diſcrepare videntur, nec tamen ſunt contrariæ. T. 5. c. 972. A. B.

Legea perjuria puniunt, quæ per caput, fortunam, genium, aut ſalutem Principis fiunt. T. 5. c. 153. B.

Legea nauticæ a civitate Rhodienſi primùm repetitæ ſunt. T. 5. c. 530. B. C.

Leges quæ fortiores ſint. T. 5. c. 975. B.

Leges abrogantur non tantùm ſuffragio legislatorum, ſed etiam tacito omnium conſenſu per deſuetudinem, & conſuetudinem contrariam. T. 6. c. 454. C.

Leges caducariæ jus accreſcendi abrogaverunt, ut fiſcum vocarent ad portiones vacantea. T. 6. c. 188. E.

Leges ſeculi, diſſentiente filio, ſub ejus nomine ſponſalia fieri non permittunt. T. 6. c. 613. C.

Leges priorea plerumque trahuntur ad poſteriores. T. 6. c. 591. D.

An leges nomine earum rerum dent exceptiones, quarum actiones non ſunt. T. 6. c. 533. C.

Legea caducariæ. Vide, Caduca.

Legea generatim conſcribi ſolent. T. 6. c. 451. D.

Legea Juliæ, & Papiæ, quæ ſunt leges caducariæ, abrogabant jus accreſcendi, ut fiſcum vocarent in portiones vacantes. T. 6. c. 188. E.

Legea annuæ appellantur edicta Prætorum. T. 6. c. 1. B.

Leges nihil introducunt ſine ratione aliqua. T. 7. c. 169. E.

Qui contra leges mercatur, malâ fide emit. T. 7. c. 374. E.

Leges ſanctæ ſunt, non omnes, ſed quæ pœnâ aliquâ ſancitæ ſunt. T. 7. c. 7. B.

Leges cur ſanctæ dicantur. Ibid. B.

Leges non ſanctæ quæ dicantur. Ibid. B.

Leges olim ſpecialiter ſacræ, ſacratiſſimæ, ſacratæ dicebantur duobus modia. T. 7. c. 8. C.

Leges non ſunt privatæ, ſed communes. T. 8. c. 901. B.

Legea caducariæ cur ſic dictæ. T. 8. c. 591. D.

Legea novæ Julia, & Papia. T. 8. c. 587. E.

Legea plerumque aliquæ inter ſe aptæ, & colligatæ. T. 8. c. 535. B.

Leges tam ſcelus, quàm ſceleris voluntatem puniunt. T. 8. c. 640. B.

Leges teſtamentariæ. T. 8. c. 576. A.

Leges de jure fiſci, & populi. T. 9. c. 906. D.

Leges ſpectandæ in lite. Tom. 9. c. 127. A.

Legea morientibus minua permittunt, quàm viventibus, & cur. T. 9. c. 1354. C.

Leges nunquam fingunt, quod rerum natura non fert. T. 9. c. 546. D.

Leges, & de pactis, quæ fiunt contra leges. Tom. 9. c. 55. E. & c. 54. A. & ſeqq. quæ ſunt. Ibid. A.

Leges, quæ dant, vel quæ negant condictionem indebiti, quomodo accipiendæ ſunt. Tom. 9. c. 168. E.

Leges mutari, aboleri, & abrogari per deſuetudinem. T. 9. c. 1328. C.

Leges non poſſunt omnia exprimere, pleraque ſupplenda nobis relinquunt ex aliis legibus. T. 9. c. 476. C.

Leges Papiæ cur numero plurativo dicuntur, quamvis fuerit una lex Papia. T. 9. c. 878. A.

Leges dormire dicuntur, cum exoleſcere incipiunt. Tom. 9. c. 1412. D.

Leges Juliæ ſunt mitiores conſtitutionibus. T. 9. c. 1432. B.

Legea promulgabantur trinundino. T. 9. c. 1380. B.

Leges mittunt Principes ad ſummos magiſtratus, quibus reſpondent quæſtionibus, poſtulationibus, interrogationibus, conſultationibus advocatorum. T. 9. c. 1270. A. B.

Leges a latorum gentilitio nomine nomen accipere ſolent. T. 10. c. 10. B.

Leges novæ quænam ſint appellatæ, *l. ult. de leg. Caton.* T. 10. c. 14. E.

Leges ignorare nulli Romanorum olim licebat, & puniebantur, qui per ignorantiam juris peccabant. T. 10. c. 381. B.

Leges, & mores bonæ fidei judicia faciunt, non certa naturalis ratio, T. 10. c. 449. B.

Leges, quæ ſunt de condictione indebiti, exigunt errorem facti. T. 10. c. 470. C.

Leges non favent lucrum captantibus, ſed damnum vitantibus. T. 10. c. 759. A.

Legea publicæ, & generalea quænam ſint. T. 10. c. 831. E.

Leges principum an ſint generales. T. 10. c. 831. C.

Leges generales quænam ſint. Ibid. D.

Leges noviſſimæ emendant leges vetuſtiores. Ibid. D.

Leges omnes, quæ in corpus juris referuntur, ferè generales ſunt, paucæ ſpecialea. Ibid. E.

Leges poſſunt nuncupari orationes ad Senatum. T. 10. c. 833. B.

Contra leges, vel quæ in fraudem legum fiunt, ipſo jure nulla ſunt. Ibid. C.

Leges futuris negotiis formam debent ſtatuere; non præteritis. Ibid. C.

Leges, pro quibuſdam ſcriptæ, contra eos an valeant. Ibid. C.

Leges Julia, & Papia cur dicantur

caducariæ, in rem fiſci factæ, & per ſe odioſæ. T. 10. c. 834. A. B.
Leges dictare, & precibus reſpondere præcipuum Quæſtoris munus fuit. T. 10. c. 845. C.
In leges an peccet, qui condemnat reum in certam quantitatem, in ea uſuras uſurarum accumulando. T. 10. c. 1233. D.
In leges quibus caſibus pronuntiet judex. Ibid. D. E.
Legum 12. Tabularum appellatio unde. T. 1. c. 893. B.
Legum cuſtos, & armarium eſt Quæſtor juſtitiæ. T. 2. c. 667. B.
Legum proponendarum formula, unde de plano rectè legi poſſit. T. 3. c. 184. D.
Legum Romanarum non eſt vilis auctoritas, ſed uſum non vincunt, aut mores. T. 2. c. 1229. B. C.
Legum fictio veritate potentior eſt. T. 4. c. 785. B.
Legum claves ſunt tituli, ſive ſcripturæ. T. 4. c. 1122. D.
Legum animus, & medulla eſt ratio, quæ æquum, & bonum tuetur. T. 4. c. 875. C.
Legum, & juris ſcientiam præſtare debet adſeſſor. T. 5. c. 34. E.
Legum omnium ratio reddi non poteſt. T. 6. c. 379. D.
Legum vis in quibus poſita. T. 8. c. 808. E.
Legum juſſa tacito conſenſu populi obliterari. T. 9. c. 876. B.
Legum variæ appellationes. T. 10. c. 832. A.
Legibus Rhodiis dicebat Antonius mare regi, quatenus eis nulla legum ſuarum adverſatur: idem Galli de Romanorum jure ſtatuunt. T. 1. c. 385. E.
Legibus Principes ſoluti, attamen legibus vivunt. T. 1. c. 118. B.
Legibus obtemperare convenit eum, qui leges facit. T. 1. c. 448. E.
De legibus annariis. T. 3. c. 505. A. B.
Legibus mitior ſententis, aut durior videtur eſſe corrupta. Tom. 4. c. 849. D.
Legibus dantur exceptiones, ſeu paragraphæ earum rerum, quarum nullæ proditæ ſunt actiones. T. 4. c. 549. B.
Legibus pacta præſtabiliora ſunt, licèt hiſce non obſervantur, ſed edictis Prætorum tantùm. T. 4. c. 248. B. quædam pacta legibus obſervantur. Ibid. B.
A legibus, ſive canonibus appellatio fruſtra interponitur. T. 6. c. 942. B.
Legibus, aut Senatusconſultis comprehendi non poſſunt omnes articuli, omnes caſus, & omnes cauſæ, ſive ſpecies ſigillatim. T. 6. c. 90. E.
Legibus improbatæ conventiones, aut ſtipulationes inutiles ſunt. T. 6. c. 491. A. B.
Legibus comprehendi, & definiri omnia non poſſe, ſed generatim tantùm. T. 6. c. 451. C. D.
Legibus ſuis an teneatur Princeps. T. 7. c. 31. E.
Legibus ſuis Populus tenetur. Ibid. E. tenetur ex legibus Principis, perinde ac ſuis. Ibid. E.
Legibus ſolutus eſt Princeps. T. 7. c. 1189. C.
Legibus an ſolutus ſit Princeps. T. 7. c. 31. E.
Legibus obtemperantes, quandoque legibus obligamur, & quomodo. T. 8. c. 386. B.
Ex legibus actiones quæ ſunt. T. 9. c. 237. C.
Legibus datur facultas teſtandi de pecunia ſua. T. 10. c. 803. A.
Levir. T. 8. c. 214. B.
Leviſſimæ conditiones. Vide, Conditiones.
Libellaria. T. 2. c. 1201. A. B.
Libellaria aliud eſt, aliud precaria, aliud uſusfructus, aliud emphyteuſis, & aliud feudum. T. 2. c. 1208. B.
Libellaria in perpetuum fit ſemper. T. 2. c. 1201. B.
In libellariis ſuccedere filias. T. 2. c. 1269. E.
Libellarium jus quod eſt. T. 7. c. 383. A.
Libellarius contractus quis. T. 2. c. 1200. E. & Tom. 9. c. 418. C.
Libellarius contractus in quo diſtet a jure emphyteutico. Tom. 9. c. 417. D. & ſeq.
Libellarius contractus rectè vocatur emphyteuticus, ſed novus. T. 10. c. 744. B.
Libelli repudii formula. T. 2. c. 1072. C. D. & quibus ex cauſis viro in uxorem permittitur, iiſdem in virum uxori. Ibid. c. 1073. B. & ſeq.
Libelli dimiſſorii, libelli appellatorii. T. 1. c. 881. C.
Libelli famoſi. Tom. 1. c. 867. C. D.
Libelli datione, & reſcriptione, perinde atque litis conteſtatione actiones tempore perituræ in tutum rediguntur. T. 2. c. 55. C.
Libelli qui ſint. T. 2. c. 102. D.
Libelli inſcriptione reus poſtulatur. T. 4. c. 819. C.
Libelli refutatorii. Vide, Refutatorii libelli.
Libelli dimiſſorii dicuntur Apoſtoli. T. 9. c. 1105. C. & c. 1108. D.
Libelli litigatoris ſubſcriptio non eſt ſententia. T. 9. c. 1099. D.
Libelli oblati Præfecto prætorio, & aliis magiſtratibus, an eandem vim habeant, quàm ii, qui ſunt oblati Principi. T. 10. c. 838. D. E.
De libellis famoſis. T. 9. c. 1464. C.
Libellis famoſis fit injuria. Ibid. C.
De libellis appellatoriis plura. T. 10. c. 794. D. E.
Libellorum famoſorum auctores ut coercendi. T. 1. c. 475. B.
Libellorum nomen latiùs patet, quàm precum. T. 2. c. 102. D. & T. 10. c. 882. A.
Libellorum famoſorum ſcriptores an inteſtabiles. Tom. 8. c. 1092. A.
Per libellum res non poteſt expediri, ubi decreto opus eſt. T. 9. c. 1099. E. per libellum fit ſententia, & legitur. Ibid. D.
Libellus didaſcalicus *requeſte civile, & propoſition d'erreur.* Tom. 1. c. 527. E.
Libellus conventionis. T. 2. c. 1100. C.
Libellus reſponſionis. T. 2. c. 1100. D.
Libellus unus in cauſa communi ſufficit. T. 1. c. 517. A.
Libellus inanis eſt ſine reſcripto. T. 2. c. 55. C.
Libellus aliud eſt, aliud epiſtola. T. 9. c. 1099. D.
Libellus eſt oratio Principis recitata in Senatu per Quæſtorem. T. 9. 151. E.
Libellus propoſiti erroris, & ejus origo in foro civili quæ. T. 9. c. 1057. B.
Libellus civilis, vulgo *requeſte civile*. T. 9. c. 1057. B. ejus origo in foro civili quæ. Ibid. B.
Libellus conventionis etiamſi ſit incertus, ſententia tamen debet eſſe certa. T. 9. c. 1072. E.
Libellus accuſationis, libellus accuſatorius, libellus delationis, T. 9. c. 1418. D.
Libellus precum, Principi datus, pro litis conteſtatione habetur, ſi modò ad eum reſcripſerit Princeps. T. 10. c. 838. D.
Libellus querelæ, & proteſtationis cui, & quando detur. Tom. 10. c. 838. E.
Liber homo, qui furtum fecit, ei addicitur, cui furtum factum eſt. T. 3. c. 263. B.
Liber homo pejorare ſtatum, & meliorem facere poteſt. T. 1. c. 396. B.
Liber homo ſui juris eſt, non tamen in bonis ſuis, vel dominus membrorum ſuorum. Tom. 1. c. 1354. D.
Liber ſtatim ſit infans expoſitus a domino, & ſervus in adverſa valetudine domo ejectus. T. 2. c. 1162. E. & c. 1163. A.
Liber ſuâ ſponte reipublicæ actum gerere poteſt, non invitus, quia ſervile officium id eſt. Tom. 2. c. 823. B.
Liber invitus actum gerere ne cogatur. T. 2. c. 822. E.
Liber poſt annos eſſe juſſus, poſt biennium liber fiat. T. 1. c. 541. A.
Liber homo dicitur is, qui non eſt obæratus. T. 4. c. 379. D.
Liber homo præſens in crimine capitali per alium defendi non poteſt. ſervus verò præſens poteſt. T. 4. c. 1481. C. ex edicto Domitiani

ſeriæ,

feriæ ; & hilaritates, & abolitiones non pertinent ad ſervos. Ibid. E. ſed tantùm ad liberos homines. Ibid. c. 1482. A. lex Julia indifferenter utitur adulterii, & ſtupri nominibus, & quaodo. Ibid. c. 1484. D.

Liber ſingularis Papiniani de adulteriis fuit tantum de exercitione publici judicii. T. 4. c. 1471. C. claſſici, aſſiduique teſtes, qui dicuntur. Ibid. c. 1472. B.

Liber homo alteri inutiliter emit. T. 4. c. 917. C.

Liber qui ex teſtamento fieri dicatur in jure. Tom. 4. c. 1198. D.

Liber homn alteri inutiliter ſtipulatur. T. 4. c. 917. E.

Liber homo an poſſit in cujuſquam patrimonio, & pecunia eſſe. T. 5. c. 377. A.

Liber homo, qui diſſimulato ſtatu ſuo, dolo malo ſe venire paſſus, poſtea in libertatem proclamavit, & ſe ab emptore evicit, qua pœnâ afficiatur. T. 5. c. 682. E. & c. 683. A.

Liber homo io jure quinam dicatur. T. 5. c. 165. C.

Liber homo an a ſciente fruſtra ematur. T. 5. c. 506. E.

Liber homo ob æs alienum pignori dari non poteſt. T. 6. c. 1032. A. B. niſi ob redemptionis pretium. Ibid. B.

Liber cenſualis plenam fidem facit. T. 6. c. 917. D.

An liber fiat ſervus pro derelicto habitus. T. 6. c. 140. E.

Liber homo, qui bonâ fide ſerviebat, ſi pecuniam certam dederit pro capite, ut manumitteretur, quamvis manumiſſus fuerat cognitâ, & probatâ judici conditione ſuâ, pecuniam quaſi ob rem datam, re non ſequutâ an condicere poſſit. Tom. 6. c. 59. E.

Liber homo, qui bonâ fide ſervit, ex duabus tantùm cauſis adquirit. Tom. 6. c. 477. E. & c. 478. A.

Liber homo, bonâ fide poſſeſſus, duplicis juris peculium habet. T. 6. c. 16. B.

Ut liber ſit partim, & partim ſervus natura non patitur. Tom. 6. c. 470. D.

Liber homo a ſciente emi poteſt. T. 7. c. 692. A.

Liber homo naturâ nnn poteſt vendi. T. 7. c. 691. C.

Liber homo exemptus eſt a commercio hominum. Ibid. C.

Liber homo an alteri emere, ſtipulari, paciſci poſſit. Tom. 7. c. 443. E. & c. 444. A.

Liber quod non poteſt ſibi adquirere, nec ſervus domino adquirere. T. 7. c. 985. B.

Liber an fieri poſſit ante aditam hereditatem. T. 7. c. 1435. B. an legati dies utiliter apud eum cedere poſſit. Ibid. B.

Liber homo pro ſervo venit ſciens. T. 8. c. 545. C.

Liber ſextus decretalium. Vide, Sextus.

Liber nonus codicis a Juſtiniaoo vocatur terribilis, & cur. Tom. 9. c. 1361. E.

Liber non poteſt videri jure Quiritium, qui onn eſt civis. Tom. 9. c. 537. D.

Liber homo non poteſt eſſe in dominio alterius. Tom. 9. c. 1137. E.

Liber homo, & mulier libera in quo differunt. T. 9. c. 994. C.

Libar homo dedit tibi pecuniam eâ lege, ut filias ſuas manumitteres, quas habes in poteſtate; non manumittis, competit condictio ob rem dati, vel præſcriptis verbis. T. 9. c. 234. B.

Liber homo bonâ fide poſſeſſus, ſi ex re poſſeſſoris, vel ex ſuis operis rem ſuam ſtipulatus ſit, ſtipulatio valet, & poſſeſſori obligatio adquiritur. T. 10. c. 356. B. C.

Libera ſi conceperit, & ancilla facta pepererit, liberum parit. T. 1. c. 402. E.

Libera, idest, ingenua. Tom. 5. c. 28. A.

Libera res liberum prædium dicitur, non tantùm quæ ſervitutem non debet, ſed etiam quæ non eſt pignorata. Tom. 4. c. 178. E. is, qui eſt tempore prior, potior erit jure pignoris. Ibid. c. 179. A.

Libera perſona utrùm miniſterium nobis tantummodo in adquiſitione præſtet. T. 5. c. 408. B. C. an nobis actionem adquirat. Ibid. c. 116. C.

Liberale judiciom an differatur, donec actum ſit de hereditate. T. 7. c. 218. D.

De liberali cauſa. T. 1. c. 457. A. & T. 6. c. 300. A. & T. 9. c. 978. D. E. & ſeqq.

In liberali cauſa vindiciæ dantur ſecundùm libertatem. T. 3. c. 524. D.

Liberali judicio an præjudicium fieri poſſit. T. 5. c. 685. D.

De liberali cauſa compromiſſum fieri nnn poteſt. Tom. 8. c. 714. A.

De liberali cauſa cognitio. Tom. 9. c. 1159. C.

Liberalia judicia, ſi non conteſtetur actio inofficioſi, nno differuntur. T. 7. c. 218. B.

Liberalis lis ordinata, & cœpta dicitur. T. 3. c. 524. E.

Liberalis nemo exſiſtit in neceſſitatibus. T. 4. c. 520. C.

Liberalis, benignuſque officium gratuitum, caritatem, & amicitiam gratuitam, non fructum ſequitur. T. 5. c. 459. B.

Liberalis amarè exigendus non eſt. T. 10. c. 1230. C.

Liberalitas eſt perpetuæ benignitatis conſtantia. T. 1. c. 723. B.

Liberalitas genus eſt, & continet ſub ſe legatum. T. 4. c. 520. C.

Liberalitas non eſt largitio, quæ fit de alieno. T. 4. c. 521. B.

Liberalitas non eſt neceſſaria electio. T. 4. c. 520. C.

Liberalitas non eſt, nec beneficium, quod neceſſitate fit. Ibid. B.

Liberalitas, vel affectio propenſior in unum, quàm in alterum, nemini vitio verti debet. T. 6. c. 347. B.

Liberalitas non eſt vitium, aut culpa. Ibid. B.

Liberalitas, quæ donatio dicitur. T. 6. c. 116. E.

Liberalitas, quæ fit a conjugibus filios habentibus, dum iterum nubunt. T. 9. c. 460. B. & ſeqq.

Ex liberalitate ſua quis damnum ferre non debet. Tom. 5. c. 488. B.

Liberalitates principales. Tom. 7. c. 1138. E.

Liberalitates Principis inſinuatione non indigent. T. 9. c. 534. B.

Si liberalitatis imperialis ſocius ſine herede deceſſerit. T. 2. c. 669. B.

In liberalitatis genere eſt legatum. T. 4. c. 520. C.

Liberalitatis modus ex adoleſcentis bonis in adoleſcentis, non in tutoris voluntate poſitus ſit. T. 5. c. 582. B.

Per liberam perſonam quo caſu adquiratur actio. T. 10. c. 973. E.

Per liberam perſonam adquiritur actio ex mutuo, & promutoo. T. 10. c. 629. A.

Liberamur per pactum jure prætorio. T. 9. c. 50. A.

Liberamur ſolutione jure civili. Ibid. A.

Liberandi verbum non ſemper jus ſignificat. T. 10. c. 553. C. & c. 559. D.

Ad liberandum ſumus proniores. T. 10. c. 563. A.

Liberare ſeipſum nemo poteſt, ſine conſenſu creditoris. T. 9. c. 40. B.

Liberari ipſo jure, vel exceptione quid ſit, & explicatur multis legibus, & exemplis. T. 5. c. 409. D.

Liberatio ex reſolutione contingit. T. 1. c. 862. B.

Liberatio cui contigit ex ſolutione, is non habet condictionem indebiti. T. 4. c. 128. A.

Liberatio cur ſit res incorporalis, & incerta. T. 5. c. 457. A.

Liberatio rei non eſt liberatio perſonæ. T. 6. c. 75. A.

Liberatio nulla ei contingit, ubi indebiti ſoluti repetitio eſt, ſive condictio. T. 6. c. 379. C.

Liberatio. Vide, Solutio.

Liberatio non poteſt relinqui ad tempus, etſi legetur ad tempus, legatarius non liberatur. Tom. 7. c. 1155. B.

Liberatio in quibus caſibus non contingat. T. 8. c. 1051. A.
Liberatio an poſſit legari debitori. T. 8. c. 991. A.
Libetatio ex ſolutione ſequitur. T. 9. c. 1285. C.
Liberatio eſt juris, ſolutio eſt facti. Ibid. D.
Liberatio, & ſolutio in quo differunt. Ibid. D.
Liberatione legatâ, utrùm augeantur bona debitoria. T. 5. c. 1130. C.
De liberatione legata. T. 7. c. 562. C.
Libetationem parit tes reddita, tes data parit obligationem. T. 4. c. 996. C.
Liberationes incerti condicuntur. T. 7. c. 743. B.
De liberatinnibus, & ſolutionibus. T. 9. c. 1284. D. E. & ſeqq.
Liberationis verbum ad obligationem refertur. T. 2. c. 824. A.
Liberationis legatæ effectus. T. 1. c. 809. E.
Liberationis argumentum eſt chirographi redditio. T. 6. c. 226. C.
Liberationum duo ſunt genera. T. 4. c. 228. C.
Quicumque liberatur, rectè ſolvit. T. 4. c. 128. A.
Liberatur, qui rectè ſolvit. T. 6. c. 352. A.
Liberatus accepto, ut debitoris nomen delegaret, ſi fidem contractus non impleat, quomodo teneatur. T. 7. c. 847. B. C.
Liberatus quis ſit, cum quæritur, juriſconſultos debere faciliores eſſe ad liberationem. Tom. 8. c. 382. D.
Liberi ſunt vel ingenui, aut libertini. T. 1. c. 14. A.
Liberi olim adquitebant patri ſine ulla diſtinctione. T. 1. c. 92. B.
Liberi quomodo ſint in poteſtate patentum. T. 1. c. 22. B. C.
Liberi an agant de inofficioſo teſtamento. T. 1. c. 118. C.
Liberi ad bona matrum inteſtatatum admittanturne Senatuſconſulto Orphitiano. T. 1. c. 167. C.
Liberi vulgò quæſiti an ad matris hereditatem ex Senatuſconſulto Orphitiano admitti debeant. T. 1. c. 168. B.
Liberi homines nullo tempore adquiruntur. T. 1. c. 82. B.
Liberi naturales a ſpuriis differunt. T. 2. c. 342. A. B.
Liberi naturales qui. T. 2. c. 341. E.
Liberi ad obſequia paterna meritis provocandi, non pactionibus adſtringendi. T. 1. c. 450. A.
Liberi in conditione poſiti, videntur eſſe in diſpoſitione, ex opinione Doctorum. T. 1. c. 680. C. & c. 684. A.
Liberi, & poſtumi heredes inſtituantur, vel exheredentur. T. 1. c. 1053. B.
Liberi ut inſtituendi, vel exheredandi. T. 1. c. 1053. B.
Liberi omnes appellatione filiorum intelliguntur. T. 1. c. 1020. C.
Liberi, qui ſine manumiſſione fiunt. T. 1. c. 839. E.
Liberi non ſunt, qui contra humani generis formam procreantur. T. 1. c. 458. A.
Liberi aut in poteſtate, aut emancipati ſunt. T. 3. c. 60. B.
Liberi, qui non ſunt ſui, nec ſunt agnati. T. 3. c. 93. B.
Liberi ex concubinatu nati ut ſui, & legitimi fiunt. T. 2. c. 1051. B.
Liberi a parentibus lugeri debent. T. 4. c. 30. B. C.
Liberi hominis nulla eſt æſtimatio. T. 4. c. 756. B.
Liberi in bello amiſſi quando pro ſuperſtitibus habentur. Tom. 4. c. 863. B.
Liberi naturales fideicommiſſarium quando excludunt. T. 4. c. 1214. C.
Liberi lugendi ſunt ſecundùm pietatis rationem. T. 4. c. 30. C.
Liberi defuncti excludunt parentes, & cur. T. 4. c. 782. B.
Liberi, & parentes petunt poſſeſſionem bonorum intra annum, agnati intra centum dies. T. 4. c. 346. B. C.
Liberi illegitimi temerè non ſunt faciendi legitimi. T. 4. c. 550. E.
Liberi, qui parentibus heredes non exſtiterunt, cur illos lugent. T. 4. c. 30. A.
Tempus luctus quod. Ibid. B.
Liberi heredes ſcripti an dimidiam dotis partem retinere poſſint, quæritur. T. 4. c. 840. A.
Liberi libertorum an ad fideicommiſſum vocentur. T. 4. c. 1170. B.
Liberi non debent eſſe deterioris conditionis, quàm liberorum liberi. T. 4. c. 1215. A.
Liberi commentitii ſunt adoptivi. T. 4. c. 1087. A.
Liberi in conditione poſiti, non ſunt in diſpoſitione. T. 4. c. 1071. B.
Liberi ſunt nexus inter virum, & uxorem. T. 4. c. 1436. C.
Liberi. Vide, Filius.
Liberi hominis caſum futurum ad ſervitutem exſpectare nefas eſt. T. 5. c. 507. A.
Liberi ſunt onera matrimonii, quæ ſuſtinet pater, non mater. T. 5. c. 883. C.
Liberi, & nepotes ex altero filio, quibus portionibus veniant ad hereditatem, ſive ad bonorum poſſeſſionem. T. 5. c. 606. A.
Liberi an prohibere poſſint, ne dos profectitia redeat ad patrem. T. 5. c. 553. B. C.
Liberi arrogati familiam mutant, & in arrogatoris poteſtatem tranſeunt. T. 5. c. 159. A.
Liberi homines rei poſtulati in quo differunt a ſervis reis poſtulatis. T. 5. c. 1185. C. & ſeq.
Liberi ex adulterio procreati a parentibus alendi. T. 6. c. 1104. E.
Liberi procreati ex clandeſtino, & illicito matrimonio ſunt illegitimi, nec excuſantur propter ignorantiam parentum. T. 6. c. 1088. E. ſecus, ſi clandeſtinum matrimonium non fuerit. Ibid. c. 1089. A.
Liberi an matris conditionem ſequantur. T. 6. c. 1107. C. D.
Liberi ex adulterio ſuſcepti non fiunt legitimi per ſubſequens matrimonium. T. 6. c. 1132. C.
Liberi ex ſolenni matrimonio ſuſcepti legitimi ſunt, licèt poſtea per cauſam cognationis, vel aliam ob cauſam diſſolutum ſit matrimonium. Ibid. D.
Liberi hominis nulla poſſeſſio civilis eſt. T. 6. c. 310. D.
Liberi ſuſcepti ex concubinatu an legitimentur per ſubſequens matrimonium. T. 6. c. 544. C.
Liberi, ſilentio exheredari patris militis teſtamento, an repellantur a paternis bonis. Tom. 6. c. 565. E.
Liberi, quibus ſubſtituitur, an ſint in poteſtate tempore mortis, & facti teſtamenti. T. 7. c. 903. D.
Liberi, qui ſunt in conditione, non ſunt in diſpoſitione. T. 7. c. 1080. D. E.
Liberi rogati hereditatis ſuperfluum fratribus ſuis reſtituere. T. 7. c. 1510. C.
Liberi, rogati reſtituere, an cavere debeant de fideicommiſſo. Ibid. D.
Liberi ſi hereditatem rogati ſint reſtituere, & Falcidia non ſufficiat doti, vel donationi propter nuptias, an poſſint ex fideicommiſſo ſupplere. T. 7. c. 1509. B.
Liberi ſi ſint excluſi ab unde liberi, poſſunt venire ad unde legitimi, & hac parte neglecta ſupereſt eis unde cognati. T. 8. c. 132. E.
Liberi an ſint ſui, an emancipati, an referat aliquid. T. 7. c. 206. B. C. in ſucceſſione, & petitione hereditatis. Ibid. C.
Liberi cum emancipato patre quomodo conjungantur in ſucceſſione avi, item in querela de inofficioſo. T. 7. c. 205. D. E.
Liberi exheredati quam partem capiant jure legati, vel fideicommiſſi. T. 7. c. 1505. C.
Liberi in querela inofficioſi quomodo cum patre emancipato concurrant. T. 7. c. 206. A.
Liberi inſtituti quam partem capiant jure teſtamenti ex lege Falcidia. T. 7. c. 1505. C. in eam partem an fructus, & quos imputent. Ibid. C.
Liberi, parentes, fratres quando querelà inofficioſi excludantur. T. 7. c. 181. E.
Liberi patronorum quando jura patrona-

Digitized by Google

tronatus amittunt. T. 7. c. 125. E.
Liberi pattonorum, & patroni in quo diſtant. T. 7. c. 126. A.
Liberi homines non ceduntur flagellis, loris, ſed fuſtibus, ſive virgis. T. 7. c. 126. E.
Liberi vetantur patentes, in quorum poteſtate ſunt, in jus vocare. T. 7. c. 129. B.
Unde liberi. T. 8. c. 161. C. & ſeq.
An liberi homines vindicari poſſint. T. 7. c. 228. B.
Libeti cæteri, & filius differunt; T. 7. c. 903. E.
Liberi hominis vindicatio quid ſit. T. 7. c. 228. B.
Libeti naturales patroni, quos pattonus dedit in adoptionem, a liberto paterno in jus vocati non poſſunt. T. 7. c. 125. B.
Liberi in adoptionem dati in numetum liberorum patri naturali non computantur. Ibid. C.
Liberi, amiſsâ bonorum poſſeſſione unde libeti, an poſſint venire ex inferioribus partibus. Tom. 8. c. 179. E.
Libeti ſui ſunt etiam legitimi. T. 8. c. 183. E.
Libeti quibus modis deſioant eſſe in poteſtate parentum. Tom. 8. c. 913. E.
An liberi naturales poſſint cogete parentes de ſua poteſlate eos dimittete. T. 8. c. 914. C.
Liberi an adquirere parentibus poſſint. T. 8. c. 957. E. & c. 958. A.
Liberi an inter ſe differant. T. 8. c. 895. B.
Liberi non ſolùm filii, ſed & nepotes, & alii deinceps. T. 8. c. 564 E.
Liberi, qui repudiarunt, vel omiſerunt bonorum poſſeſſionem contra tabulas, an partem faciant aliis petentibus. T. 8. c. 45. D.
Liberi qui veniant ex parte unde legitimi. T. 8. c. 132. E.
Liberi, ſub conditione inſtituti, an eâ defectâ admittantur ad ſucceſſionem. T. 8. c. 34. E.
Liberi adoptivi, in adoptionem ruttſus dati, an habeant bonorum poſſeſſionem contra tabulas. T. 8. c. 44. B.
Liberi adoptivi præteriti an petere poſſint bonorum poſſeſſionem contra tabulas. Ibid. A. B.
Liberi adoptati, reſciſsâ adoptione per emancipationem, an admittantur ad bonorum poſſeſſionem contra tabulas patris natutalis. T. 8. c. 31. A.
Liberi an admittantur ad bonorum poſſeſſionem contra tabulas fœminarum. T. 8. c. 36. A.
Liberi an conferant ea, quæ parentes dedere adipiſcendæ dignitatis gratiâ. T. 8. c. 91. B.
Liberi an invicem conferant donationem ſimplicem. T. 8. c. 90. D.
Liberi uno caſu poſſunt agere actione famosâ in parentes. T. 8. c. 162. C.
Liberi an præteriti dicantur, ſi eis legata, vel fideicommiſſa relicta ſint. T. 8. c. 24. B.
Liberi an ſint nominatim exheredandi. T. 8. c. 34. C. D. an poſſint ſilentio exheredari. Ibid. C.
Liberi certo, & puro jure ſunt exheredandi. T. 8. c. 42. A.
Liberi emancipati an emancipatis conferant bona profectitia. T. 8. c. 90. B.
Liberi emancipati ingrati an redigantur in poteſtatem pattis. T. 8. c. 151. A.
Liberi emancipati quæ bona conferant petitâ bonorum poſſeſſione. T. 8. c. 100. D.
Liberi exheredati an per præteritus admittantur ad bonorum poſſeſſionem contra tabulas. Tom. 8. c. 33. B.
Liberi in adoptionem dati quomodo conferant. T. 8. c. 89. B.
Liberi, in ad optinnem dati, an admittantur contra tabulas patris naturalis. Ibid. B.
Liberi in adoptionem dati retinent originem oaturalem, quantum ad honores, & muneta. T. 8. c. 30. E.
Liberi liberti an excludant patronum ab hereditate liberti. T. 8. c. 155. C.
Liberi libetti an patronum excludant a bonorum poſſeſſione contra tabulas. T. 8. c. 157. E.
Liberi milites an obſequia debeant parentibus utriuſque ſexus. T. 8. c. 160. A.
Liberi naturales ao petere poſſint bonorum poſſeſſionem contta tabulas. T. 8. c. 43. D.
Liberi naturales emancipati ſui eſſe deſinunt, ſed non liberi. T. 8. c. 24. E. an eis detur bonorum poſſeſſio contra tabulas. Ibid. c. 25. A.
Liberi præteriti quando dicantur. T. 8. c. 24. B.
Liberi præteriti, qui excluſi ſunt, an poſſint reſtitui in integrum. T. 8. c. 138. B. ſi non ſint reſtituti, an ſcripti rem obtineant. Ibid. B.
Liberi quæ bona conferant. T. 8. c. 90. B.
Liberi qui inſtitui heredes jure non poſſunt contra tabulas. T. 8. c. 32. A.
Liberi, qui non poſſunt babere contra tabulas, an partem faciant. T. 8. c. 46. D.
Libeti, quibus bonorum poſſeſſio non competit, & quibus competit. T. 8. c. 190. D.
Liberi defuncti parentibus defuncti omnimodo, & omni jure præferuntut. T. 8. c. c. 180. B.
Liberi, qui nunquam fuerunt in familia, præteriti habent bonorum poſſeſſionem contra tabulas, & ab inteſtato unde liberi. Tum. 8. c. 175. E.
Liberi, qui non ſunt in noſtra poteſtate, non poſſunt vocare parentes in jus. T. 9. c. 22. D.
Liberi quot modis exeunt poteſtate parentum. T. 8. c. 376. E.
Liberi emancipati non ſunt legitimi ſucceſſores. T. 9. c. 653. A.
Liberi, & poſtumi in quo differunt. T. 9. c. 764. D. & ſeqq.
Liberi emancipati invicem non confetunt, cum ſimul veniunt ad bona inteſlati patris. Tom. 9. c. 689. B.
Liberi coloni alii ſunt, alii ſervi coloni. T. 9. c. 974. C.
Liberi ſequuntur matres, T. 9. c. 551. B.
Liberi non debent alienati a patribus quovis modo. T. 9. c. 371. A.
Liberi præteriti qui dicuntur. T. 9. c. 761. C.
Liberi apud quem morari, vel educari debeant, divortio facto. T. 9. c. 550. D. E.
Liberi dicuntur filii, etiamſi non ſint uno amplius. T. 9. c. 868. D.
Libeti natutales qui dicuotur. T. 9. 555. B.
Liberi pro omnibus deſcendentibus. T. 9. c. 665. E.
Liberi. Vide, Filii.
Liberi hominis emptio contrahitur, ſi ab ignorante ematur. T. 10. c. 1002. E.
Qui liberi non ſunt, cives non ſunt. T. 10. c. 123. B.
Liberi libertorum an ſibi invicem ſuccedant, patrono excluſo. T. 10. c. 361. B.
Liberi ſui liberis item ſuis, mortuo parente, ſunt tutnres legitimi agnationis jure. T. 10. c. 707. E.
Liberi exheredati an conjungantur in bonorum poſſeſſione petenda. T. 10. c. 773. A.
Liberi vulgo quæſiti aviæ maternæ ao ſuccedant. T. 10. c. 780. A.
Liberi facilè reſtituuntur adversùs matres, ſi ſecundas nuptias contraxerint. T. 10. c. 906. A.
Liberi Senatorum ſunt clariſſimi. T. 10. c. 929. D.
De liberis, & poſtumis heredibus inſtituendis, vel exheredandis. T. 1. c. 797. D. & c. 1053. A. B. & ſeqq.
Liberis, qui in poteſtate noſtra ſunt, ſi fiat injuria, noſtra intereſt vindicare. T. 1. c. 472. B.
De liberis agnoſcendis. Tom. 1. c. 405. D. E.
De liberis naturalibus conſultatio. T. 1. c. 700. E.
Liberis dignitas integra manet, etiamſi pater, a quo eam dignitatem habent, eâ dignitate exciderit. T. 4. c. 972. A.
Liberis damnatorum an ſervetur jus patronatus quod habuit, qui damnatus eſt capitali judicio. T. 4. c. 27. D.
In liberis hominibus pœnæ interpretatione molliendæ ſunt, in

ſervis

ſervis exaſperandæ ; Tom. 4. c. 1409. B. C.

Liberis extraneis, ideſt, emancipatis cur actio utilis ex ſtipulatione, quam parentes pro illis fecerunt, detur. T. 5. c. 59. D. E.

Liberis in quem caſum, & quomodo ſubſtituere poſſimus. T. 7. c. 900. C.

Liberis emancipatis præteritis dari bonorum poſſeſſionem contra tabulas. T. 7. c. 921. D.

Liberis in adoptionem datis, & præteritis an detur bonorum poſſeſſio contra tabulas. T. 8. c. 78. D.

Liberis in petenda Carboniana bonorum poſſeſſione quod tempus detur. T. 8. c. 130. B.

Liberis naturalibus emancipatis an detur bonorum poſſeſſio contra tabulas. T. 8. c. 24. E.

Liberis præteritis an poſſeſſio bonorum contra tabulas teſtamenti detur. T. 8. c. 19. D.

Liberis præteritis an detur querela contra teſtamentum militis. T. 8. c. 148. E.

Liberis omnibus an detur unde liberi. T. 8. c. 175. E.

Liberis omnibus in infinitum ſuo ordine dari bonorum poſſeſſionem contra tabulas. T. 8. c. 24. B.

Liberis præteritis quomodo ſubveniatur. T. 8. c. 132. D.

Liberis quæ adoptio noceat in petenda bonorum poſſeſſione contra tabulas. T. 8. c. 31. D.

Liberis, qui petierint bonorum poſſeſſionem contra tabulas, an conſerventur legata. T. 8. c. 64. C. an auferantur fideicommiſſa. Ibid. C.

Liberis quibuslibet an detur unde liberi. T. 8. c. 175. E.

Liberis quod tempus præſtitutum ſit petendæ bonorum poſſeſſionis. T. 8. c. 13. A.

Liberis præteritis an detur bonorum poſſeſſio contra tabulas. T. 8. c. 24. A. & c. 32. E.

Liberis ſcriptis heredibus an detur bonorum poſſeſſio contra tabulas. T. 8. c. 32. E.

Liberis ſcriptis an detur poſſeſſio bonorum contra tabulas per præteritos. T. 8. c. 33. A.

Liberis ſcriptis ſub conditione an detur bonnrum poſſeſſio contra tabulas. Ibid. D.

Liberis ſuis non tantùm dari ab inteſtato unde liberi, ſed & unde legitimi. T. 8. c. 132. D. E. an omiſsâ unâ ſuccedant ex altera. Ibid. E.

Liberis ad petendam bonorum poſſeſſionem edictalem quod tempus detur. T. 8. c. 130. B.

Liberis adoptivis emancipatis an detur bonorum poſſeſſio contra tabulas. T. 8. c. 24. E.

Liberis an detur bonnrum poſſeſſio contra tabulas, ſi nullus heres exſiſtat. T. 8. c. 9. C.

Liberis an magis hereditas debeatur, quàm parcutibus. T. 8. c. 180. B. C.

Liberis in adoptionem datis an detur bonorum poſſeſſio contra tabulas. T. 8. c. 30. C.

Liberis ſuis præteritis tam adoptivis, quàm naturalibus bonorum poſſeſſio contra tabulas datur. Ibid. C.

Liberis defuncti datur bonorum poſſeſſio ex prima parte edicti de ſucceſſionibus ab inteſtato. T. 8. c. 183. B.

De liberis alendis. T. 9. c. 550. D. E.

De liberis libertorum. T. 9. c. 645. E. & ſeq.

De liberis præteritis, vel exheredatis. T. 9. c. 760. E. & c. 761. A. & ſeqq.

De liberis ingratis. T. 9. c. 1317. C. D.

De liberis legitimis ab inteſtato venientibus. T. 9. c. 910. B. & ſeqq.

De liberis hominibus, qui quæſtioni ſubjici poſſunt, vel non. T. 9. c. 1469. E. & c. 1470. A. & ſeq.

De liberis naturalibus, & matribus eorum, & ex quibus cauſis juſti efficiantur. T. 9. c. 552. B. & ſeqq

De liberis deducendis. Vide, Interdictum.

De liberis exhibendis. Vide, Interdictum.

Liberis natura non taxavit certam partem. T. 10. c. 492. B.

Ex liberis duobus emancipatis, uno præterito, altero exheredato quid fiet. T. 10. c. 772. E.

Liberis potius debetur parentum hereditas, quam liberorum parentibus. T. 10. c. 774. C.

Liberis, & parentibus, nec non & cæteris omnibus quodnam tempus detur ad petendam bonnrum poſſeſſionem. T. 10. c. 784. B.

Interdictum de liberis exhibendis eſt præparatorium interdicti de liberis dueendis. T. tn. c. 947. B.

De libero homine exhibendo interdictum exhibitorium. T. 1. c. 855. C.

Libero homini, civique Romano libera eſt teſtamenti factio. T. 4. c. 1165. E.

Libero homini an poſſit legari via ad fundum alienum. T. 4. c. 412. B. teſtamenti factio ſeparanda eſt a rebus ſingulis. Ibid. B.

Libero homini non temerè vincula injiciuntur. Vide, Vincula.

De libero homine vendito. T. 6. c. c. 392. C. D.

De libero homine exhibendo interdictum. T. 7. c. 228. B.

De libero homine exhibendo. Vide, Interdictum.

Liberorum numerus excuſat. T. 1. c. 51. E.

Liberorum nomine qui ſignificantur. T. 1. c. 798. A.

Liberorum nomen eſt naturale, ſuorum civile. T. 1. c. 826. E.

Liberorum numerus ab oneribus non excuſat. T. 2. c. 753. D.

Liberorum alii patres famibas, alii filii familias. T. 1. c. 726. B. C.

Liberorum nomen nepotes comprehendere. T. 1. c. 700. A.

Liberorum jus quando habet mater. T. 1. c. 457. D.

Liberorum inſtituendorum vel exheredandorum magna differentia inter filium, & filiam, cæteroſque liberos. T. 1. c. 1053. B.

De liberorum ſuitate novella conſtitutio. T. 2. c. 1115. B.

Liberorum loco quæ perſonæ habentur in jure. Tom. 3. c. 230. D.

Liberorum appellatione an naturales contineantur. T. 4. c. 1157. A. & eſt quæſtio voluntatis, ſeu facti, non juris, quæ in æſtimatione judicis eſt, non Juriſconſulti; in diſquiſitione Rhetoris, non Juriſconſulti. Ibid. A.

Liberorum numerus an excuſet a muneribus civilibus. Tom. 4. c. 863. B.

Liberorum numerus utrùm excuſet a Sacerdotio provinciæ. T. 4. c. 864. A. B.

Liberorum rriitm; aut quatuor quodnam ſit jus, & quandonam excuſet a tutela. T. 5. c. 1044. D.

Liberorum corporum, aut annulorum liberorum hominum an fiat æſtimatio. T. 5. c. 536. C.

Liberorum ſtatus conſervatur, etiam ſi matrimonium inceſtui commixtum irritum ſit. Tom. 6. c. 1089. A.

Liberorum alii legitimi naſcuntur, alii legitimi fiunt, & quomodo. T. 6. c. 1132. A.

Liberorum locum an obtineant alumni. T. 6. c. 737. B.

Liberorum appellatione an contineantur naturales. T. 7. c. 1249. E.

Liberorum cuſtodia eſt ex jure naturali. T. 7. c. 21. C.

Liberorum jus definitur. T. 8. c. 1034. A.

Liberorum appellatione qui contineantur. T. 8. c. 531. A. B. & c. 564. E.

In liberorum linea eodem jure cenſentur adoptivi, & naturales. T. 8. c. 167. E.

Liberorum appellatione omnes deſcendentes continentur. T. 8. c. 564. E.

Liberorum appellatio ubi ſufficit, non neceſſe eſt ſingulis nominibus uti. T. 8. c. 565. A.

Liberorum hominum genera duo. T. 8. c. 614. E.

Liberorum nomen ſtrictè acceptum. T. 8. c. 531. B.

Liberorum nomine præmia. T. 8. c. 585. A.

In liberorum linea duæ regulæ obſer-

Digitized by Google

ſervandæ, & quæ ſunt. T. 9. c. 911. E.
De liberorum emancipationibus. T. 9. c. 1314. D. E. & ſeq.
Liberorum nomen comprehendit eriam nepotes. T. 9. c. 501. D.
De liberorum jure. T. 9. c. 1361. B. C.
Liberorum in gradu proximior non excludit ulteriorem. T. 10. c. 779. A.
Liberos, morte patris, ſui juris fieri ſine capitis deminutione. T. 2. c. 1119. B.
Liberos non perringit nota patri aſperſa. T. 4. c. 972. B.
Inter liberos filium, & filiam quæ differentiæ fuerunt olim ante Juſtinianum. T. 4. c. 1064. B.
Per liberos ſingulos remittuntur ſinguli anni ex lege Julia, & Papia. T. 4. c. 860. C.
Inter liberos homines, & ſervos quo ad crimen adulterii, ex l. Julia, differentia quæ. T. 4. c. 1480. E.
Per liberos remittuntur anni ex lege Papia. T. 4. c. 860. C.
Liberos quot quis habet, tot etiam legi annuariæ dimittuntur anni. T. 4. c. 860. C.
Liberos homines, & ingenuos flagellis afficere, flagellis cædere, quanta ſit injuria. T. 5. c. 752. E.
Liberos legitimos facit venia, ſeu permiſſio Eccleſiæ. T. 6. c. 1135. D.
Liberos factos, ſeu manumiſſos ſervos deſinimus poſſidere. Tom. 6. c. 310. D. E.
Per liberos homines bonâ fide poſſeſſos adquirimus omni ex cauſa, iiſdem etiam modis, quibus per ſervos noſtros adquirimus. T. 6. c. 322. D.
Erga liberos parentum affectione nulla major eſt. T. 6. c. 527. B.
Liberos dicunt juris auctores numero plurali, & cum de uno tantùm loquuntur. T. 8. c. 332. C.
Erga liberos pietas, educatio, cura eſt ea jure naturali. T. 7. c. 21. C.
Inter liberos non vocantur adrogati, & adoptati. T. 8. c. 167. E.
Liberos etiam non ſuos, qui tamen ſui futuri erant, præteritos invitari ad bonorum poſſeſſionem contra tabulas, vel ab inteſtato unde liberi. T. 8. c. 175. E.
Ob liberos ante divortium paciſcimur quodlibet. T. 9. c. 504. B.
Liberos dici uſque ad trinepotes. T. 9. c. 467. C.
Propter liberos erat retentio ſextarum, vel quintarum ex dote alendorum liberorum cauſâ. T. 9. c. 550. D.
De his, qui liberos, vel parentes occiderunt. T. 9. c. 1436. B. C.
Liberos homines non compelli, quaſi principales debitores, ſervire creditoribus ob æs alienum. T. 9. c. 246. D. E.
Liberum caput qui dicitur. T. 4. c. 306. B.
Liberum eſſe, & in libertate eſſe diverſa ſunt, T. 8. c. 270. E.
Liberum hominem an ſcientes poſſidere poſſimus. T. 8. c. 288. C. & c. 293. D.
Liberum facit nuda voluntas principis. T. 9. c. 1068. D.
Qui liberum ſe eſſe contendit, actor eſt. T. 9. c. 270. B.
Liberta uxor patroni, ſi ab eo invito deceſſerit, an poſſit alii nubere. T. 7. c. 1492. C. an poſſit ſe alii in concubinatum dare. Ibid. C.
Libertæ filius an vocetur ad rem perſequendam, quam teſtator vetuit alienari de nomine familiæ. T. 7. c. 1081. E. & c. 1082. A.
Libertas jure naturali conſtituitur. T. 1. c. 13. B.
Libertas quid. T. 1. c. 13. A.
Libertas eſt inæſtimabilis. T. 1. c. 1475. E.
Libertas non datur ad tempus. T. 3. c. 156. B.
Libertas pro parte adquiri non poteſt. T. 1. c. 1211. B.
Libertas prædii non adquiri, neque ſervitus remitti pro parte poteſt. T. 1. c. 1368. B.
Libertas ut teſtamento relinquitur. T. 1. c. 465. E.
Libertas teſtamento data an adimi poſſit. Tom. 1. c. 1090. A. & c. 1346. C.
Libertas ex teſtamento falſo repræſentata, vel præſtita non revocatur. T. 3. c. 238. B.
Libertas inutilis inſtitutionem non vitiat. T. 1. c. 1101. A.
Libertas pecuniâ reparari non poteſt. T. 1. c. 1241. C.
Libertas, quæ ſemel competiit, reſtitui, repeti, & revocari non poteſt, ac ne pretium quidem ejus, quoniam inæſtimabilis res eſt. T. 3. c. 416. D.
Libertas directò dari poteſt. T. 1. c. 308. D.
Libertas per fideicommiſſum dari poteſt. Ibid. E.
Libertas, fideicommiſſo data, facto heredis non mutatur. Tom. 1. c. c. 463. C.
Libertas fideicommiſſaria eſt quaſi ſtatulibertas. Tom. 3. c. 426. E.
Libertas in jure cedi poteſt, quòd ſit rei incorporalis. T. 1. c. 327. D.
Libertas juſta eſt civitas Romana. T. 1. c. 463. C.
Libertas dari, & adimi poteſt teſtamento, & codicillis. Tom. 1. c. 309. A.
Libertas ceſſitia quæ ſit. T. 1. c. 329. B.
Libertas publicam tutelam meretur. T. 1. c. 468. E.
Libertas quibus modis revocatur. T. 1. c. 335. D.
Libertas alienatione revocatur, redemptione convaleſcit. T. 1. c. 1093. C.
Libertas uſusfructus non uſucapitur. T. 1. c. 1137. D.
Libertas invito non datur filio, invito ſervo datur. T. 1. c. 1208. C. D.
Libertas ut adimi poteſt. T. 1. c. 1090. A. & c. 1346. C.
Libertas alieno ſervo relicta nullius eſt momenti. T. 1. c. 1345. E.
Libertas juſta teſtamento dari poteſt. T. 1. c. 306. C.
Libertas fideicommiſſaria teſtamento relicta a minore 20. ann. valet. T. 2. c. 446. B. directa non valet. Ibid. B.
Libertas fideicommiſſaria, an directa competat, aut debeatur ſervo proprio tutori dato filio impuberi ſine libertate. T. 3. c. 513. E. c. 514. A.
Libertas juſta non iteratur: juſta adoptio non iteratur, & generaliter actus legitimi non iterantur, veluti aditio, & ſervi optio. T. 3. c. 171. B.
Libertas per ſpeciem fideicommiſſi relicta quænam dicatur. T. 1. c. 188. D.
Libertas ſervo per fideicommiſſum an dari poſſit. T. 1. c. 146. A.
Libertas quandonam directò dari videatur. Ibid. C.
Libertas pœnæ nomine dari an poſſit. T. 1. c. 136. D.
Libertas inæſtimabilis. Tom. 1. c. 19. E.
Libertas causâ pœnæ non rectè datur, nec adimitur. T. 1. c. 1338. E.
Libertas ruſticorum prædiorum ſervitutum non uſucapitur. Tom. 1. c. 378. B.
Libertas data ſervo fideicommiſſo valet, legato non item. Tom. 2. c. 1090. A.
Libertas efficacior eſt legato. T. 4. c. 410. B.
Libertas eſt individua, nec pro parte præſtari poteſt. T. 4. c. 513. B.
Libertas data in fraudem creditorum ipſo jure irrita eſt. Tom. 4. c. 1372. B.
Libertas directa quando dari videtur. T. 4. c. 1198. D.
Libertas an ſit ſervo repræſentanda ex cauſa fideicommiſſi ſuſpensâ cognitione maleficii. Tom. 4. c. 1249. A.
Libertas ſcindi non poteſt, & eſt individua. T. 4. c. 1305. E.
Libertas nulla eſt cum ſervo. T. 4. c. 882. E.
Libertas ſtatuliberis quomodo derelinquitur. T. 4. c. 51. E.
Libertas fideicommiſſaria. Tom. 4. c. 52. A.
Libertas, & legatum in quo differunt. T. 4. c. 608. E.
Libertas undenam publica res dicatur, & libertatis publica tutela. T. 5. c. 376. D.
Libertas res inæſtimabilis, & ſine

pretio pretioſa : T. 5. c. 30. D.
Libertas ſervitutum urbanarum cur uſucapi poſſit, ruſticarum verò non item. T. 5. c. 735. C.
Libertas an ad tempus dari poſſit. T. 5. c. 848. B. & c. 1093. C.
Libertas directa, & fideicommiſſaria in quibuſnam differant, & an alieno ſervo utraque, aut alterutra dari poſſit. Tom. 5. c. 681. B.
Libertas an pro parte præſtari poſſit. T. 5. c. 821. E.
Libertas in quo diſtet ab hereditate. T. 5. c. 1093. E.
Libertas ſub conditione relicta. T. 6. c. 214. B.
Libertas an adimi poſſit eodem teſtamento, quo data eſt. Tom. 6. c. 191. E.
Libertas juſta, & plena quæ eſt. T. 6. c. 304. D.
Libertas, quæ ſine vindicta per filium impoſita eſt ſervo, nullius momenti eſt. T. 6. c. 295. D.
Libertas directa codicillis data. T. 6. c. 260. B.
Libertas purè dari poteſt ſervo heredis per fideicommiſſum. T. 6. c. 304. C.
Libertas ſemel data non poteſt revocari, nec pretium ejus repeti, quod nullum eſt: libertas enim eſt res inæſtimabilis. T. 6. c. 297. B.
Libertas, quæ ſemel competit, per reſtitutionem in integrum revocari non poteſt. T. 6. c. 21. A.
Libertas quando nullius momenti eſt. T. 6. c. 297. A.
Libertas res eſt inæſtimabilis, res ſine pretio, & ideo nec fideicommiſſo, nec computationi ſubjecta eſt. T. 6. c. 270. C. non poteſt conferri libertas cum fideicommiſſo pecuniario. Ibid. C.
Libertas non valet, quæ teſtamento data eſt, ex quo nemo heres exſtitit. T. 6. c. 197. C.
Libertas alieno ſervo an dari poſſit. T. 7. c. 1476. A.
Libertas an detur a ſemetipſo. T. 7. c. 1002. C.
Libertas an fideicommiſſo onerari poſſit. T. 7. c. 1069. B.
Libertas non videtur relicta, ſi alimenta ancillæ relicta ſint. T. 7. c. 882. A.
Libertas data ſervo a debitore fiſci in fraudem fiſci an valeat. T. 7. c. 1470. B.
Libertas data ſervo, pendente conditione fideicommiſſi, an valeat. T. 7. c. 1509. A.
Libertas data teſtamento adimi an poſſit. Tom. 7. c. 1032. D.
Libertas fideicommiſſaria an relinqui poſſit a ſervi legati domino eidem ſervo. T. 7. c. 1485. C.
Libertas in fraudem creditorum data an valeat. T. 7. c. 1032. E.
Libertas in obſcuris valet, non legatum. Ibid. D.
Libertas in quibus caſibus plus valeat legato. T. 7. c. 920. E. & c. 921. A.
Libertas ſemel conceſſa an revocari poſſit. T. 7. c. 1060. B.
Libertas ſervitutum quomodo uſucapiatur. T. 7. c. 410. D.
Libertas eſt ex jure naturali. T. 7. c. 18. A.
Libertas juris naturalis eſt. T. 7. c. 691. C.
Libertas an poſſit dari ſub demonſtratione certa. Tom. 7. c. 647. B.
Libertas quando non debetur. T. 7. c. 1142. C.
Libertas dari quando non poteſt ſervo alieno directis verbis, an precariis poſſit. T. 7. c. 1099. B. C.
Libertas ſi data ſit, an cedat a morte, vel ab adita hereditate. T. 7. c. 1476. A.
Libertas ſi data ſit ſub diverſis conditionibus, non noviſſimam, ſed leviſſimam ſpectari. T. 7. c. 987. D.
Libertas ſi detur ſervo per legatum, vel fideicommiſſum, conjuncta ſcriptura, an ſervi ſit electio, quam velit. Ibid. C.
Libertas ſi directò data ſit, an utrumque tempus teſtamenti, & aditionis ſpectetur, T. 7. c. 1476. A.
Libertas ſtatuta an perimatur venditione ſervi. Tom. 7. c. 940. B.
Libertas ſub conditione non faciendi aliquid an relinqui poſſit. T. 7. c. 944. D. E.
Libertas an per fideicommiſſum ſervo dari poſſit. T. 8. c. 1010. A.
Libertas an ſervo adimi poſſit. T. 8. c. 974. B.
An ademptio ejus poſt manumiſſionem vana ſit. Ibid. D.
Libertas in diem mortis legata an valeat. T. 8. c. 92. E.
Libertas de plano datur ambulante Prætore. T. 8. c. 794. A.
Libertas omnibus rebus favorabilior. Tom. 8. c. 713. E. & c. 822. E. & c. 823. A. & c. 872. A.
Libertas res inæſtimabilis eſt. T. 8. c. 709. A. & c. 816. B. C. & c. 869. B.
Libertas data in fraudem creditorum nulla. T. 8. c. 492. B.
Libertas data non revocatur. T. 9. c. 382. D.
Libertas præſtita nunquam revocatur. T. 9. c. 479. B.
Libertas publicè data pro præmio judicii. Tom. 9. c. 971. B. & ſeq.
Libertas data quando non valet. T. 9. c. 961. C. D. & ſeqq.
Libertas, quæ ſemel competiit adita hereditate, vel ſuo herede exſiſtente, ſtatim ipſo jure a morte teſtatoris; quæ libertas etiam competiit ſtatim, non revocatur. T. 9. c. 947. B.
Libertas publicam tutelam meretur. T. 9. c. 1300. D.
Libertas teſtandi. T. 9. c. 94. A. B. Vide, Teſtandi libertas.
Libertas vindictâ data a domino adimi non poteſt, niſi ex cauſa ingratitudinis. T. 9. c. 947. D.
Libertas non præſcribitur. Tom. 9. c. 1034. D.
Libertas olim data teſtamento ab ipſo teſtatore adimi non potuit. T. 9. c. 947. C. D.
Libertas non juſta quæ eſt. Tom. 9. c. 973. C.
Libertas an invito dari poſſit. T. 9. c. 948. C.
Libertas directa, & fideicommiſſaria in quo differunt. Tom. 9. c. 946. C.
Libertas, & tutela in quo differunt. T. 9. c. 554. D.
Libertas, & quod nihil difficilius revocatur, quàm ea. T. 9. c. 947. C.
Libertas potior eſt legato. Tom. 10. c. 15. A.
Quibus libertas fideicommiſſaria debetur, ii poſſint torqueri. T. 10. c. 26. E.
Libertas relicta ſervo, qui heres ſcriptus non eſt, an poſſit adimi. T. 10. c. 209. E.
Libertas an adimatur a coherede. T. 10. c. 211. C.
Libertas quomodo dabatur a teſtatoribus, his, quos, cum eſſent minores 30. annis, cives Romanos fieri cupiebant. T. 10. c. 453. B.
Libertas fideicommiſſaria in quo ſit directa, quomodo competat ſecundùm Græcos. T. 10. c. 492. D.
Libertas comparatur legato. T. 10. c. 508. C.
Libertas competit poſt pœnitentiam, ſi emptor, & venditor deceſſerint ſine herede. T. 10. c. 510. D.
Libertas nominatim relinquenda erat ex lege Fuſia. T. 10. c. 688. E. & c. 689. A.
Libertas olim triplex. T. 10. c. 831. C.
Libertas ſemel data ex alia cauſa revocari non poteſt. Tom. 10. c. 1014. B.
Libertatis cauſa potior eſt, quàm fiſci. T. 1. c. 189. E.
Libertatis cauſa commodo pecuniario an præferenda. Tom. 1. c. 188. E.
Libertatis datio per Procuratorem fieri non poteſt. T. 3. c. 435. D.
De libertatis ademptione. Tom. 1. c. 839. B.
In libertatis nomine legum auctores ſæpius errare contingit. Tom. 1. c. 335. E.
Libertatis dies cedit ab adita hereditate. T. 4. c. 387. C.

Liberta-

Libertatis ſavore jure veteri tempus editionis tantùm ſpectatur, hodie verò tempus conceptionis. T. 4. c. 1382. C.
Libertatis auxilium potentius eſt, quàm manus injectionis. Tom. 4. c. 1271. A.
Libertatis fideicommiſſum. Vide, Fideicommiſſum.
Libertatis ex die datio in quo diſſerat a datione hereditatis. T. 4. c. 1440. E.
Libertatis cauſa publica eſt. T. 5. c. 578. C.
Libertatis gratiâ quandonam actio injuriæ competat. T. 5. c. 110. B.
Libertatis, & ſtatulibertatis dies non cedit ante aditam hereditatem. T. 6. c. 216. C.
Libertatis nudo nomine libertas directa intelligitur. T. 6. c. 261. B.
Libertatis publica tutela eſt. T. 6. c. 392. C.
Libertatis uſucapio an ſit continua. T. 7. c. 411. A.
In libertatis uſucapione conjungi tempora inter emptorem, & venditorem. T. 7. c. 427. A.
Libertatis datio an legatum infirmet. T. 7. c. 1032. E. quando nulla ſit. Ibid. E.
Libertatis dationem an conditio impoſſibilis impediat. T. 7. c. 984. E.
Libertatis in poſſeſſione qui eſt, non probat; qui eam petit, in cujus poſſeſſione non eſt, probat. T. 7. c. 871. C.
Libertatis judicium, lite conteſtata de inoſſicioſo, an differatur. T. 7. c. 217. C.
Libertatis purè datæ dies quando cedat. T. 7. c. 1433. B.
Libertatis ſtatutæ dies quando cedat. Ibid. B.
Libertatis cauſâ cuinam addici bona poſſint. T. 8. c. 1043. E.
Libertatis, & neceſſitudinis infinita eſt æſtimatio. T. 8. c. 731. B. & c. 816. C. & c. 843. A. & c. 883. B.
Libertatis quoties dubia interpretatio eſt, quomodo reſpondendum. T. 8. c. 669. C. & c. 755. C. & c. 853. D.
Libertatis adſertio quid. Tom. 9. c. 983. D. E.
Libertatis eripiendæ filiis nunquam jus habuerunt patres. Tom. 9. c. 1309. E. filios occidere licuit, libertatem eis eripere non licuit Ibid. D.
Libertatis actus trahit ad ſe factum ſervitutis. T. 9. c. 252. A.
Libertatis publica eſt tutela, & publica cauſa. T. 9. c. 1310. A.
Libertatis auctor eſt Adrianus. T. 10. c. 661. B.
Libertatis ſavor ſuperat favorem ætatis. T. 10. c. 897. C.
Libertatis datio præmatura non facit legatum inutile. Tom. 10. c. 1089. D.
Libertatis, & legatorum ſervis relictorum dies cedit ab adita hereditate. T. 10. c. 1091. E.
Libertati media tempora non nocent. T. 1. c. 403. A.
Libertati plus ſavetur, quàm ætati. T. 1. c. 996. C.
Libertati ſavere cur nemo prohibendus ſit. T. 5. c. 377. A.
Libertati ſavendum in obſcura voluntate. T. 7. c. 1460. E.
Libertati non ſunt ſimiles ſervitutes prædiorum legatæ teſtamento. T. 7. c. 1227. B.
Ut libertati proficiat præſcriptio longi temporis, quæ requiruntur. T. 9. c. 992. C.
Libertati majores plurimùm ſaviſſe, & plus libertati pepercisse, quàm vitæ. T. 9. c. 1309. E.
Libertatem fideicommiſſariam aſſumens, directam non abrogat. T. 3. c. 514. B.
Ad libertatem quibus proclamare non licet. T. 1. c. 841. B. C.
Libertatem retinent in perpetuum damnati, & civitatem amittunt. T. 1. c. 499. E. & c. 500. A.
Contra libertatem dare quid ſit. T. 3. c. 157. E.
Libertatem fideicommiſſariam qui abnuit, non continuò abnuere directam. T. 4. c. 1005. B.
In libertatem qui aliquem vindicaturus eſt, an ei detur actio ad exhibendum. T. 5. c. 376. C.
Libertatem defendere quare maximè cuilibet ſit conceſſum. T. 5. c. 792. B.
Libertatem adipiſci poteſt ſervos de peculio ſuo. T. 6. c. 303. A.
Libertatem rectè dari ſub conditione. T. 6. c. 297. A.
Libertatem ſiquis teſtamento acceperit ſub conditione, ſi rationes reddiderit, debet pro hereditaria parte heredibus reliqua ſolvere, etiamſi nomina quorundam heredum ſint in conditione poſita. T. 7. c. 39. E. & c. 40. A.
Libertatem an uſucapere poſſit is, qui precario jus impetravit. T. 7. c. 426. D. E.
Libertatem probare debet, qui ſe in eam aſſerere velit. T. 7. c. 870. D.
Libertatem non eſſe redimendam pretio alimentorum. Tom. 9. c. 1325. C.
In libertatem adſertio iterari poteſt. T. 9. c. 983. A.
Ad libertatem qui non poſſunt pervenire. T. 9. c. 969. C. & ſeq.
Libertatem auferri non poſſe. T. 9. c. 754. C.
Qui libertatem meruit, & de ejus peculio. T. 9. c. 993. A.
In libertatem adſertio iterabatur ab eodem ter, quaterve. Tom. 9. c. 984. A.
Ad libertatem proclamatio nullo tempore extinguitur. Tom. 9. c. 992. C.
Ad libertatem quibus proclamare non licet, & de rebus eorum, qui ad libertatem proclamare non prohibentur. T. 9. c. 987. A. & ſeq.
Libertatem pro quibus cauſis ſervi in præmium accipiunt. Tom. 9. c. 971. A. & ſeqq.
Libertatem competere quid ſit. T. 9. c. 891. B.
Adverſùs libertatem minor an poſſit reſtitui. Tom. 10. c. 898. D. E.
Libertate plenâ cives Romani fruuntur. T. 3. c. 91. D.
De libertate data ſervo communi ab uno ex dominis ſub conditione, ſi 10. dederit, non adjecto, cui daret. T. 6. c. 302. D. & ſeq.
Libertate ancillæ legatâ, *ſi primum maſculum pepererit*, maſculum & fœminam peperit incertum eſt, uter prior natus ſit. T. 7. c. 1469. D.
De libertate fideicommiſſaria. T. 7. c. 1227. E.
Pro libertate præſcriptio longi temporis plurimum facit. Tom. 9. c. 992. C.
De libertate dedititia tollenda. T. 9. c. 955. E. & ſeq.
De libertate latina tollenda, & per certos modos in civitatem Romanam transfuſa. T. 9. c. 957. B. C. & ſeqq.
Libertate ademptâ, an & hereditas adempta videatur. T. 10. c. 211. C. D.
Pro libertate lata ſententia an ſemper prævaleat. Tom. 10. c. 1234. B.
Libertates datæ ſunt nominatim. T. 1. c. 1346. C.
Libertates datæ in fraudem patroni ipſo jure nullæ ſunt. T. 1. c. 414. D.
Libertates relinquuntur verbis directis. T. 1. c. 1037. A.
Libertates fideicommiſſariæ. T. 1. c. 838. D. E.
Libertates ab adita hereditate cedunt. T. 3. c. 91. C.
Libertates in fraudem datæ nullæ ſunt. T. 3. c. 213. C.
Libertates in fraudem patroni, vel creditorum factæ non valent. T. 1. c. 1258. C.
Libertates quando ſunt irritæ, quando non. T. 4. c. 1040. C.
Libertates, quæ ſervis teſtamento matris datæ ſunt, an irritæ conſtituantur. T. 4. c. 1102. B. C.
Libertates fideicommiſſariæ. Vide, Fideicommiſſariæ libertates.
Libertates cedunt ab adita hereditate, regula verò Catoniana pertinet tantùm ad ea, quæ a morte teſtatoris cedunt. T. 4. c. 1122. C.
Libertates directæ a teſtatore dantur: legata verò præſtantur ab herede. T. 4. c. 1033. B. ratio quæ eſt. Ibid. B.
Libertates teſtamento datæ an etiam poſt aditam hereditatem ſuſpendantur. T. 4. c. 1107. E. & c. 1108. A.

Libertates. Vide, Regula Catoniana.
Libertates datæ in fraudem nullæ ſunt. T. 5. c. 1171. B.
Libertates confirmat teſtamentum pupillare. T. 6. c. 177. C.
Libertates teſtamento relictas conſervat Prætor. Tom. 6. c. 205. B.
Libertates ſervitutum. Vide, Servitus.
Libertates fideicommiſſariæ inutiles quæ. T. 6. c. 422. A.
Libertates directas datas in fraudem creditorum nullas eſſe. Tom. 6. c. 421. E.
Libertates. Vide, Manumiſſiones.
Libertates directæ, ſeu fideicommiſſariæ malà fide datæ, revocantur a creditoribus actione Paulianâ. T. 6. c. 328. A. & c. 335. E.
Libertatea fideicommiſſariæ infirmantur per æs alienum, quarum præſtatio heredi incumbit, nec ad eam adigitur, antequam perſolutum ſit omne æs alienum defuncti. T. 6. c. 336. B.
Libertates directæ non infirmantur per æs alienum defuncti, ſed competunt ſtatim, atque adita eſt hereditas ipſo jure, niſi teſtator, cum eas dedit, conſilium inierit fraudandorum creditorum, quo caſu infirmantur. Ibid. B. C.
Libertates in priori inſtitutione utriuſque, & eodem teſtamanto directo datæ ſtatim competunt. T. 6. c. 407. B.
Libertates directæ non præſtantur ab herede, ſed a teſtatore ſolo. Ibid. C.
Libertates competunt, legata præſtantur. Ibid. B.
Libertates non dari in fraudem creditorum, vel patronorum. T. 6. c. 420. B. & ſeq.
Libertates ex teſtamento datæ an competant, & fideicommiſſariæ debeantur. T. 6. c. 681. D.
Libertates a die aditæ hereditatis demum vires accipere. T. 7. c. 1435. B.
Libertatea datæ in fraudem patroni nullæ ſunt. T. 7. c. 184. A.
Libertates ex falſis codicillis præſtitæ an revocentur. T. 7. c. 191. C.
Libertates redemptæ pecuniâ an valeant, teſtamento per querelam inofficioſi reſciſſo, Ibid. A. B.
Libertates intercidere quid. T. 7. c. 1227. B.
Libertates teſtamento relictæ cedunt ab adita hereditate. T. 7. c. 1231. A.
Libertates dare, aut relinquere qui non poſſint. T. 8. c. 898. C. & ſeq.
Libertates datæ in fraudem creditorum nullæ ſunt. T. 8. c. 801. E.
Libertates, & legata differunt. T. 8. c. 562. E.
Libertates aditâ hereditate an competant, ſi petita ſit bonorum poſſeſſio. T. 8. c. 68. D.
Libertates an competant, ſi querelâ inofficioſi teſtamentum reſciſſum ſit. Ibid. D.
Libertates an valeant, teſtamento reſciſſo per bonorum poſſeſſionem contra tabulas. T. 8. c. 58. C. an valeant, eo reſciſſo per querelam. Ibid. B.
Libertates non competere, pendente lite hereditatis. T. 9. c. 182. E. & c. 183. A. & ſeq.
Libertates fideicommiſſariæ, & directæ teſtamento relictæ in quo differunt. T. 9. c. 892. A. B.
Libertates datæ in fraudem creditorum ab eo, qui ſolvendo non eſt, vel in fraudem patronorum a liberto, nullas eſſe. T. 9. c. 967. A. B.
Libertates directæ competunt ipſo jure. T. 9. c. 182. E. fideicommiſſariæ libertates præſtantur, & deberi dicuntur. Ibid. E.
Libertates directæ poſt annum competunt. T. 9. c. 183. B.
Libertates quando competunt. T. 9. c. 891. B.
Libertates pœnæ causâ relictæ an valeant. T. 9. c. 836. B. C.
Ad libertates fideicommiſſarias an pertineat lex Fuſia Caninia. T. 9. 949. A.
An libertatea minuant legitimam portionem liberorum, & patroni. T. 9. c. 638. B.
Libertates directæ, & fideicommiſſariæ, & ea, quæ ſunt communia inter eas. T. 9. c. 952. E.
Libertates cedunt ab adita hereditate, non a morte. T. 10. c. 477. E.
Libertates an ſeparentur a legatis. T. 10. c. 59. C.
Libertates quibus temporibus cedant. T. 10. c. 508. B.
Libertates an valeant, ubi injuſtum eſt teſtamentum. T. 10. c. 899. C.
Libertatum teſtamento relictarum dies quando cedit. T. 4. c. 1107. B.
In libertatum directarum datione leviſſima conditio ſpectatur. T. 6. c. 130. D.
In libertatibus cur Mucianæ cautioni non ſit locus. T. 3. c. 415. D.
In libertatibus cur non remittitur jurisjurandi conditio. Tom. 3. c. 375. A.
In libertatibus non poteſt intervenire Falcidia. T. 4. c. 1033. B.
In libertatibus an locum habeas regula Catoniana, quæ vetat convaleſcere ea, quæ ab initio inutilia ſunt. T. 4. c. 1122. C.
In libertatibus fideicommiſſariis ultima ſcriptura ſpectanda. T. 6. c. 130. D.
Libertatibus conditiones inſertæ. T. 9. c. 857. E. & c. 858. A. & ſeq.
De libertatibus fideicommiſſariis. T. 9. c. 949. E. 950. A. & ſeq.
De libertatibus datis incertis perſonis. T. 9. c. 863. C. & ſeq.
De libertatibus conſervandis. T. 9. c. 947. B.
Libertatibus in fideicommiſſariis noviſſima ſemper ſpectatur ſcriptura. D. 10. c. 508. A.
Libertatibus directis plus favetur, quàm fideicommiſſariis. T. 10. c. 508. A.
Liberti adſignatio fit quibuſcumque verbis. T. 1. c. 1037. A.
Liberti in decurionum ordinem conſcribi non poſſunt, niſi impetrato jure aureorum annulorum. T. 2. c. 725. A.
Liberti adſignatio non adquiritur invito. T. 1. c. 1208. A. B.
In bonis liberti quis prior eſt jure. T. 1. c. 413. D.
Liberti natalibus omnes ipſo jure reſtituuntur. T. 2. c. 725. B.
Liberti in decurionum ordinem conſcribi non poſſunt, libertinorum filii poſſunt. Ibid. A.
Liberti nec volentes audiuntur adverſus patronos, vel patronorum liberos. T. 4. c. 1478. D.
Liberti ut ingrati, & donatarii extra ordinem coercentur. T. 5. c. 635. A. B.
Liberti, qui natalibus reſtituti ſunt, prorſus ingenui ſunt; non ii, qui aureo tantum annulo, aut facultate geſtandi annuli donati ſunt. T. 5. c. 636. C. difficiliùs torquentur ingenui, quàm libertini. Ibid. C.
Liberti orcini quinam dicantur. T. 6. c. 737. B.
Ad liberti hereditatem proximum quemque vocari in ſolidum, in aſſem. T. 6. c. 185. B.
Liberti filius ſuus, vel emancipatus præfertur patrono. T. 6. c. 174. E.
Liberti patronis neceſſariò debent honorem, reverentiam, pietatem, obſequium. T. 6. c. 619. E.
Liberti an ſiat ex nomine, & familia patroni. T. 7. c. 1081. D.
Liberti libertorum an etiam ad fideicommiſſum agnatorum vocentur. Ibid. E.
Liberti ſi invicem in legato ſubſtituti ſint, illorumque noviſſimo morienti alius ſubſtitutus ſit, fideicommiſſum non ab herede, ſed a libertis relictum videri. T. 7. c. 1378. D. E.
Ex liberti bonis patrono debetur triens. T. 7. c. 1129. B.
Liberti præſtabant liberis patroni, aut parentibus legata, aut fideicommiſſa ſupra ſemiſſem. Ibid. D.
Liberti an poſſint agere actione famoſa in parentes. T. 8. c. 160. B. C.
Liberti centenarii qui ſint. T. 8. c. 556. B.
Liberti ſucceſſionem qui ſperat, ejuſdem impuberis tutelam gerit. T. 4. c. 319. C.
Liberti ingrati an redigantur in ſervitutem. T. 8. c. 150. E.
Liberti milites an obſequia debeant patronis. T. 8. c. 160. A.
Liberti appellatio. T. 8. c. 606. E.

Liberti patronos accuſare non poſſunt, nec eorum heredes. T. 9. c. 1374. A.

Liberti aſſumebant nomen patroni. T. 9. c. 664. A.

Ad liberti bona qui non poteſt venire ot patronus, an poſſit venire ot patroni filius. Tom. 10. c. 303. D.

Liberti an poſſint interrogari in patronorum filios, vel nepotes. T. 10. c. 637. B.

Liberti ingrati etiam ſi militent, in ſervitutem revocantur. T. 10. c. 678. E.

Ad liberti paterni ſucceſſionem quinam vocentur. Tom. 10. c. 773. B.

Liberti de quibos obligentur ex jurejurando. Tom. 10. c. 950. D. E.

Liberti latini Juliani. T. 9. c. 951. E.

Liberti contractus non poteſt eſſe vetuſtior, quàm operarum. T. 10. 960. E.

Liberti aſſignatio valet ſine teſtibus. T. 10. c. 1052. C.

Liberti vernæ quinam ſint. T. 10. c. 1106. E.

Libertinæ conditionis miles. T. 5. c. 1047. C.

Libertinas Senatores in uxores ducere nequeunt. T. 1. c. 322. E.

Libertini fiunt manumiſſione. T. 2. c. 1052. A. B.

Libertini cives Romani etiam in urbanas tribus referebantur. T. 3. c. 174. E.

Libertini quinam propriè ſint. T. 1. c. 15. C.

Libertini perrarò torquentur: ono tantùm caſu torqueri poſſunt. T. 5. c. 636. C.

Libertini filio emancipato ſub conditione inſtituto, patronus quando ei præfertur. Tom. 6. c. 174. A. B.

Libertini dicuntur naſci, & cur. T. 7. c. 21. E.

Libertini quinam propriè ſint. T. 8. c. 896. C.

An libertini manumiſſione efficiantur, qui ex injuſta ſervitute manumiſſi ſunt. T. 8. c. 897. B.

Libertini, & ingenui in quo differunt in ſucceſſione. T. 8. c. 161. E.

Libertini non habent cognatos, & agnatos. T. 8. c. 163. A.

Libertini qui dicuntur. T. 9. c. 639. B. & c. 642. F.

Libertini plerumque habent nomen a manicipio manumiſſi. T. 9. c. 964. A.

Libertini, qui a Principe natalibus reſtituti ſunt, obſequia non debent. T. 9. c. 647. C.

Libertini omnes ingenui ſunt hodie. T. 9. c. 976. C.

Libertini patris poteſtas in filios eadem eſt, quàm poteſtas patris ingenui. T. 9. c. 1310. D.

Libertini ingrati erga patronum quomodo puniantur. T. 10. c. 689. A. B.

De libertinis, qui ſe gerunt pro ingenuis. T. 9. c. 1439. C.

Libertinis olim licebat cauſas agere. T. 10. c. 879. D.

In libertinitate eſſe videtor, qui dolo malo ſe gerit pro ingenuo. T. 9. c. 270. A.

Libertinorum ſtatus quotuplex. T. 1. c. 16. C.

Libertinorum genera quot. T. 3. c. 91. D.

De libertinorum conditione ſublata. Ibid. D.

Libertinorum ſucceſſio pars eſt juris patronatus omnium maxima, & operæ quoque libertorom officiales. T. 6. c. 148. C.

Libertinorum ſtatus olim tripertitus. T. 8. c. 896. E.

Ad libertinorum ſucceſſionem qoi vocantur. T. 8. c. 162. E.

In libertinorum ſucceſſinne legitimi, & cognati vocantur uſque ad quintum gradum. Ibid. E.

Libertinorum filii ſunt ingenui, non libertini. T. 9. c. 647. A.

Libertinos nunquam in equeſtrem locum redigi. T. 3. c. 174. E.

Libertinum facit manumiſſio. T. 4. c. 1199. D. E.

Libertinum hominem natalibus non reſtituit Princeps, invito patrono. T. 9. c. 647. D.

Libertinus penè habetur pro ſervo. T. 1. c. 710. B.

Libertinus propter patronum a muneribus non excuſatur civilibus. T. 2. c. 761. C.

Libertinus fit manumiſſione. T. 4. c. 1598. E.

Libertinus filius quis dicatur. T. 7. c. 956. E.

Libertinus imaginem, non ſtatum ingenuitatis habet. T. 9. c. 647. E.

De libertis univerſitatum. T. 1. c. 825. D. E.

Libertis ſuis ſi teſtator reliquerit ſingulis annuos denarios 12. ſub hac conditione, *ſi ab uxoris ſuæ latere non recederent*, an fideicommiſſum eis debeatur, ſi juſta cauſa recedendi eis ſit. T. 7. c. 1314. E. & c. 1315. A.

De libertis, & eorum liberis. T. 9. c. 645. E.

De libertis civitatum, quorum artificio, & operis reſpublica utebatur. T. 9. c. 615. E. & c. 616. A. & ſeq.

De libertis privatorum, quorum artificio, & operis reſpublica utebatur. T. 9. c. 615. E. & c. 616. A. & ſeq.

A libertis alienatio facta in fraudem patroni. T. 9. c. 639. E. & c. 640. A. & ſeq.

Liberto an liceat patronum ſuum teſtamento præterire. T. 5. c. 178. A.

Liberto patroni famam laceſſere non temerè conceditur. T. 4. c. 818. D.

Liberto patria quæ. Tom. 4. c. 852. A.

Liberto, quem dominus ſponte manumiſit, privilegium excuſationis aufertur. T. 4. c. 313. B.

De liberto alieno, quem quis detinet, quænam actio competat. T. 5. c. 377. D.

Liberto, qui promiſit diurnas operas, & ſex horis tantùm antemeridianis præſto fuit, vel pomeridianis, an liberatio contingat. T. 7. c. 1198. D.

Liberto quomodo patronus ſuccedat. T. 7. c. 869. C. D.

Liberto centenario mortuo, quæ pars bonorum ejus patrono debeatur. T. 8. c. 67. D. & c. 156. C.

Liberto quæ auferantur actione ingrati. T. 8. c. 150. D.

Liberto ſine liberis, & ab inteſtato mortuo, an frater, an patronus ſuccedebat. Tom. 10. c. 361. C. D.

Liberto ſemper ſancta, & honeſta videri debet perſona patroni. T. 10. c. 905. D.

Libertorum poſſeſſione excluduntur rei capitalis damnati. T. 1. c. 1316. D.

Libertorum ſucceſſio quomodo dividitur inter plures patronos. T. 5. c. 594. E.

Libertorum tria genera. Tom. 1. c 305. A.

Libertorum hereditas in capita, non in ſtirpes dividitur. T. 1. c. 414. A. B.

Libertorum filii clariſſimam adipiſci dignitatem non prohibentur T. 2. c. 889. B.

Libertorum poſſeſſio. T. 1. c. 825. A.

Libertorum operæ. Tom. 1. c. 824. D.

Libertorum ſucceſſio, & adſignatio. T. 1. c. 178. A. & c. 181. A.

Libertorum jus quod. T. 4. c. 319. B. C.

Libertorum liberi an ad fideicommiſſum vocentur. T. 4. c. 1170. B.

Libertorum operæ officiales ſunt pars juris patronatus. T. 6. c. 148. C.

Libertorum, & libertarum tutela ad quos pertineat. T. 8. c. 918. D. E.

Libertorum ſucceſſiones. T. 8. c. 1038. B. & ſeq. & adſignationes. Ibid. c. 1039. E.

Libertorum appellatione quinam contineantur. T. 8. c. 565. E.

Libertorum appellatione quinam contineantur, valde intereſt ſcire. T. 8. c. 501. E.

De libertorum bonis. T. 9. c. 635. D. & ſeq.

De libertorum obſequiis, & eorum liberis. T. 9. c. 645. E. & c. 646. A. & ſeq.

De libertorum operis. T. 9. c. 631. D. & ſeq.

Libertorum appellatione an contineantur liberti libertorum. T. 10. c. 1105. C.
Libertos facit manumiſſio. T. 2. e. c. 1052. A. B.
Libertos etiam vetnas appellari. T. 3. c. 270. D.
Libertos ingratos in ſervitutem non revocari poſſe. T. 3. c. 288. D.
Per libertum dabant libellum Principi. T. 3. c. 210. A.
Per libertum rei defenſionem mittebant, aut recitabant. Ibid. B.
Per libertum heredes teſtamenta recitabant. Ibid. A.
Libertum adſignare ſimpliciter aliud eſt, aliud adſignare alimentorum cauſâ. T. 4. c. 1379. C.
Libertum qui adquiſivit, locupletior non eſt factus. T. 4. c. 1197. C.
Libertum perducere quid ſit. T. 7. c. 25. B.
Libertum habenti in venditorem non competere pretii repetitionem. T. 7. c. 846. A. B.
Inter libertum, & patronum differentia. T. 9. c. 23. D.
Libertus Charonianus quanam formâ dictus fuerit a Theuphilo. T. 1. c. 309. B.
Libertus originem ſequitur patroni. T. 2. c. 734. D. E.
Libertus patroni, patronæve liberis tutor eſſe cogitur. T. 1. c. 407. D.
Libertus, qui patronam, filiamve patroni duxerit uxorem, metalli pœnâ coercendus. T. 1. c. 397. E.
Libertus da dedititiorum numero nullius certæ civitatis civis eſt. T. 1. c. 1041. B.
Libertus, qui anulorum jus obtinuit, pro ingenuo habetur. Tom. 1. c. 1013. A.
Libertus egentem patronum alere cogendus. T. 1. c. 412. D. E.
Libertus Orcinus. T. 1. c. 146. B. C. & c. 1523. D. E. & T. 5. e. 613. E. & T. 6. c. 210. C. & T. 7. c. 1403. E. & T. 9. c. 183. C. & c. 715. A. & c. 945. E.
Libertus Charonianus. T. 1. c. 309. B. & T. 9. c. 183. C. & c. 945. E.
Libertus dicitur conjunctus patroni liberis. T. 3. c. 594. E.
Libertus an poſſit patronum jure mariti accuſare. T. 4. c. 818. D.
Libertus an liberam teſtandi factionem habeat. T. 4. c. 372. A.
Libertus Orcinus dicitur libertus familiæ, non eſt libertus heredis, non eſt libertus defuncti. T. 4. c. 268. C.
Libertus patrono obligatur ad præſtandas operas. T. 4. c. 189. C. invitus non debet operas. Ibid. D.
Libertus patronum præterire non poteſt. T. 4. c. 371. E. an juri publico derogabitur, ſi patronus liberto liberam teſtandi facultatem concedat. Ibid. c. 372. A.
Libertus Orcinus eſt libertus familiæ nullius viventis, ſeu Plutonis libertus. T. 4. c. 52. E.
Libertus an urgere poſſit patronum adversùs libertum, accuſationem inſtituentem, ut crimen exſequatur. T. 4. c. 835. E.
Si libertus minus expendat in exſtructionem monumenti, quid juris. T. 4. c. 877. C.
An libertus vivente herede poſſit petere proprietatem fundi ex cauſa fideicommiſſi. T. 4. c. 538. E.
Libertus Orcinus nullius eſt. T. 4. c. 1197. B.
Libertus, qui ſine venia edicti prætorii patronum in jus vocaverit, qua actione patrono tenetur. T. 4. c. 835. D.
Libertus clariſſimi viri num a cæteris muneribus civilibus, tanquam a tutela, immunitatem habeat. T. 4. c. 852. B.
Libertus non excuſatur a perſonalibus muneribus reipublicæ patriæ ſuæ propter operas, quas patrono debet. T. 4. c. 852. A.
Libertus patriæ, & patrono ſervire debet. Ibid. A.
Libertus, qui jus aureorum annulorum impetravit, poſtea ad ingenuitatem proclamavit, num iſte ad libertinitatem redigi poſſit. T. 4. c. 843. A. B.
Libertus, qui tutelam filiorum Senatoris gerit, an ſit immunis a tutelis, & a cæteris muneribus civilibus. T. 4. c. 852. B. C. item nec iſte, qui jus annuli aurei impetravit, immunitatem habet, & cur. Ibid. C.
Libertus retorquens crimen in patronum, accuſator non eſt, & patronua deſiderans calumniæ punitur, & cur. T. 4. c. 836. A.
Libertus Senatoris, qui negotia ejus omnia procurat, an a tutelis excuſetur. T. 4. c. 852. B. hoc Senatuſconſultum ſtrictiùs accipitur. Ibid. B.
Libertus operas faciens undenam ſumptus ad vitæ neceſſitatem adquirat, & quiſnam eos ſuppeditare ipſi debeat. Tom. 5. c. 593. D E.
Libertus dominum ab occiſoribus non defendens, & periculo non eximens, Italiâ deportatur. T. 5. c. 636. D.
Libertus, vel filius manumiſſus, vivo manumiſſore, an in paganis liberam teſtamenti factionem habeat. T. 5. c. 1046. D.
Libertus quod ſciens, prudenſque indebitum ſolvit, actione Favianâ repetit patronus. Tom. 5. c. 625. D.
Libertus ſi patroni vitam appetierit, quomodo puniatur. T. 5. c. 636. A.
Libertus Acheronticus, ſive Orcinus quando fiat. Tom. 5. c. 624. B.
Libertus, & alius quilibet operas edens, alendus. T. 6. c. 603. B. C.
Libertus Orcinua nullius viventis eſt libertus. T. 6. c. 740. E.
Libertus curatoris puellæ an poſſit eam uxorem ducere. T. 6. c. 544. A.
Libertus ad officium, & remunerationem quaſi jure naturali obligatur, T. 6. c. 348. E.
Libertus minor 25. annis ſi filio familias pecunias crediderit, ſuccurri ei debet Senatuſconſulto Macedoniano, cauſa cognita. T. 6. c. 181. B.
Libertus, qui legatum, vel fideicommiſſum liberto reliquit. T. 6. c. 175. A. B.
Libertus ſi conjunctum patronum, & extraneum heredes inſtituerit ex ſemiſſe, quid erit. T. 6. c. 173. D.
Libertus filii non rectè dicitur, patris eſt libertus. T. 6. c. 183. B. contra qui patris eſt libertus, rectè dicitur filii libertus. Ibid. B.
Libertus Orcinua. Vide, Orcinua libertus.
Libertus patronum, jure mariti, adulterii accuſare poteſt. T. 7. c. 126. E.
Libertus aliquando plus patrono debet, quàm patri filius. T. 7. c. 22. B.
Libertus quæ debeat patrono. Ibid. B. C.
Libertus alienus jure non poteſt adrogari, & cur. T. 7. c. 123. E. nec conſentiente quidem patrono. Ibid. c. 124. A.
Libertus natalibus reſtitutus a Principe. T. 7. c. 124. B.
Libertus, & libertinus an differant. T. 7. c. 27. C.
Libertus non poteſt eſſe ſine patrono, Ibid. C.
Libertus ſi in libertinitatem petatur, ultro onus probandi ſuſcipere poteſt. T. 7. c. 870. E.
Libertus orcinua, cui dominus peculium legavit, an conveniri poſſit a creditoribus hereditariis. T. 7. c. 1403. D. E.
Libertus, qui vocavit patronum in jus, an incidat in pœnam. T. 7. c. 891. D.
Libertus, an patronus probare debeat, cum de jure patronatus quæritur. T. 7. c. 870. E.
Libertus an ingratus ſit, qui invito patrono aliquam negotiationem exercet. Tom. 8. c. 151. B.
Libertus, qui recuſat tutelam liberorum patroni, an ingratus ſit. Ibid. B.
Libertus adrogatione patroni non mutat patronum. T. 8. c. 606. C.
Libertus ſiquæ alienaverit, an alienatio valeat. T. 8. c. 156. C.
Libertus an poſſit agere de dolo, vel injuriarum cum patrono. T. 8. c. 160. D.
Libertus an poſſit agere cum patrono ſine venia. T. 8. c. 161. A.

Liber-

Libertus liberti mei qualis. Tom. 8. c. 565. E.
Libertus proprius alius, alius paternus. T. 8. c. 562. E. & c. 567. A.
Libertus eſt aliquando ſine patrono. T. 9. c. 637. E.
Libertus civitatis nullum alium habet patronum, quàm civitatem, aut rempublicam, non ſingulos cives. T. 9. c. 964. A.
Libertus orcinus nullius eſt libertus. T. 10. c. 142. A.
Libertus punitur, ſi patronum capitis accuſet. Tom. 10. c. 480. E.
Libertus minor 25. annis captus calliditate patroni, an ei detur actio in patronum. Tom. 10. c. 617. A.
Libertus non poſtulat reſtitutionem natalium ſine conſenſu patroni. T. 10. c. 837. D. E.
Libertus naturaliter, & civiliter obligatur ex jurejurando. T. 10. c. 951. B.
Liberum dicitur, quod æri alieno non eſt obnoxium. T. 5. c. 1031. C.
Libido fœminarum ſob Tiberio gravibus decretis correpta fuit. T. 4. c. 1490. A. verba Suetonii in Tiberio quæ. Ibid. A. non omnis mulier vulgaris eſt infamis. Ibid. B.
Libidinoſæ mulieres hodie magis maritum, imò fratrem, quàm patrem verentur. T. 4. c. 1487. A. domus accipitur pro qualibet habitatione. Ibid. c. 1489. D.
Libonianum Senatuſconſultum. Vide, Senatuſconſultum Libonianum.
Libra auri antiquis, hodie marca dicitur. T. 2. c. 1335. E.
Libra panis. T. 5. c. 397. C.
Libra farris vinctis debitoribus dabatur. T. 8. c. 525. C. D.
Libra auri. T. 9. c. 346. C.
Libra auri uoi fuit olim pluris, quàm libra ſerici. T. 9. c. 369. A.
Liberalis ſexſtarius. T. 7. c. 630. B.
Librarii a tutelis non excuſantur. T. 1. c. 1024. D.
Librarii caducorum. T. 8. c. 230. B.
Librarii error non vitiat ſtipulationem. T. 8. c. 705. E. & c. 810. B.
Libratores. T. 2. c. 767. C.
Libræ frumenti non ſunt. Tom. 7. c. 631. B.
Libri fundo inſtructo legato continentur. T. 1. c. 432. C.
An libri contineantur legato chartarum. T. 4. c. 1114. C.
Libri, quos teſtator habuit ſtudiorum ſuorum cauſâ, an contineantur legato domus inſtructæ. T. 4. c. 1136. D.
Libri an debeantur, chartis legatis. T. 7. c. 967. B.
Libri veneficiorum, & maleficiorum comburi debent. T. 9. c. 1437. D.
Libri improbatæ lectionis qui. Ibid. D.
Libri ſacri ſua nomina ſumunt a primis verbis, a quibus incipiuntur. T. 9. c. 1145. C.
Libri ſtudioſorum pignori obligari non poſſunt. T. 9. c. 1208. C. D.
Libri qualitas per principia oſtenditur. T. 10. c. 164. C.
Libripens cur ſic vocatus. Tom. 3. c. 177. A.
De libris Ægyptiorum artem eorum admirabilem continentibus. T. 3. c. 161. E. & c. 162. A.
Librorum appellatione quæ continentur. T. 1. c. 439. C.
Librorum apotheca an debeatur, inſtructâ domo legatâ. Tom. 4. c. 1135. A.
Libros an filii conferant. Tom. 8. c. 91. D.
Ne liceat, ſi facit exceptio, ibi neceſſe eſt licere, ubi non eſt exceptum. T. 4. c. 991. B.
Licent palam pleraque, quæ clam non licerent. Tom. 4. c. 1494. E.
Licent multa in jure tacitè, quæ expreſsè non licent. T. 4. c. 372. B.
Licent pleraque ex continenti, quæ non licerent poſt temporis tractum. T. 4. c. 116. D. E.
Licent pleraque tacitè, quæ expreſſim non liceut. Tom. 7. c. 1358. A. B.
Licentia nimia temporis brevitate conſtringitur. Tom. 2. c. 1237. C.
Licentia judicis dandi eſt pars juriſdictionis. T. 4. c. 6. E.
Non licere dicitur, quod lege aliqua exceptum, & vetitum eſt. T. 3. c. 581. E. & c. 582. A.
Licere quid dicatur. T. 7. c. 1358. A.
Licere habere quid ſignificet. T. 10. c. 763. A.
Licere eſt pretium adjicere. Tom. 4. c. 149. C.
Lichni ſunt candelabra, vel lucernæ parietibus hærentes. Tom. 8. c. 653. E.
Lictor eſt ſubmotor. T. 7. c. 70. E.
Lieutenant de province, Præſes Provinciæ. T. 8. c. 587. C.
Ligius vaſallus quis propriè. T. 2. c. 1311. D.
Ligna ædium venditarum ad quem pertineant. T. 7. c. 781. E.
Ligna olim appendi ſolebant. T. 7. c. 1312. D. hodie fit Avenione. Ibid. D.
Ligna ſole cocta, & amurcâ conſperſa fumum non faciunt. T. 10. c. 1124. A.
Lignager ſur lignager n'à point de retenue. T. 2. c. 1274. A.
Lignorum appellatione continentur quæcumque ſunt parata comburendi cauſâ, ſi modò proprio nomine non appellentur. Tom. 4. c. 591. D. virgæ, nuclei, carbones, etiamſi comburendi cauſâ habeantur, non continentur lignorum appellatione. Ibid. E.
Lignum pro tabulis. T. 3. c. 306. B. C.
Lignum pro chyrogrspho: T. 10. c. 497. E.
Limes quid propriè dicatur. T. 8. c. 913. D. E.
Limites ſunt in agris limitatis, qui populo iter præbent. T. 3. c. 32. A.
Limites in modum agri non cedunt. Ibid. A.
Limites tranſverſi, & limites lineaarii quomodo dividuntur. T. 8. c. 218. C. D.
Limites. Vide, Fines.
Limites ſunt, quibus Romanæ Provinciæ ſeparantur ab agris hoſtium. T. 10. c. 724. A.
Limitibus præſunt rectores Provinciarum, vel duces limitum. Ibid. B.
Limitrophes. T. 9. c. 419. E.
Limitum in ſuas ſpecies diviſio. T. 3. c. 32. A.
De limitum agrorum poſitione. T. 3. c. 253. E.
Linarii curſores. T. 2. c. 768. E.
Linea duplex, recta, & tranſverſa. T. 1. c. 460. D.
Linea margaritorum. T. 3. c. 194. D.
Linea pluribus gradibus conſtat. T. 1. c. 661. D. E.
Linea jacens quid. T. 1. c. 1094. C.
Lineæ ſuperiores, inferiores, & tranſverſæ. T. 8. c. 218. C. D.
Lineæ rectæ affinium duæ conſtituuntur. T. 8. c. 210. A.
Linearii limites quomodo dividuntur. T. 8. c. 218. C.
Linearum veſtium uſus frequens in Oriente propter æſtus fervorem. T. 2. c. 798. C.
Lines, aut lenes quæ dicantur. T. 3. c. 141. E. & c. 269. A.
Uti *lingua nuncupaſſit* in 11. Tabulis quid ſignificet. Tom. 7. c. 1160. C.
Lingua juris quænam eſſe debeat. T. 8. c. 1050. B.
Liniſarii, linifices, & lintearii. T. 2. c. 796. C.
Lintearii, non linteones. Tom. 2. c. 746. D.
Λειπομαρτύριον. Tom. 3. c. 224. E.
Λείψανα, λείψυδρα. T. 6. c. 141. D. E.
Lis criminalis jurejurando non deciditur. T. 1. c. 381. C. D.
Lis pecuniaria jurejurando, aut teſtibus, aut inſtrumentis deciditur. T. 1. c. 496. A.
Lis non moritur homine mortuo, de quo agebatur. T. 3. c. 243. D.

Lis

Lis non eſt, niſi inter duos. Tom. 3. c. 660. E.
Lis mori dicitor. T. 2. c. 995. D.
Lis, & controverſia. T. 2. c. 98. A.
Lis fiſcalis intra ſex menſes terminanda, lis Reipublicæ intra trieonium. T. 3. c. 41. D.
Lis an ad exitom perduci poſſit, niſi utráque parte præſente. T. 4. c. 875. A.
Lis a conteſtatione incipit. Tom. 4. c. 366. E.
Lis eſt res in judicium deducta. Ibid. E.
An lis ſit conteſtanda cum tutore, qui in jus vocatus eſt T. 5. c. 74. A.
Lis colluſoria non eſt lis. Tom. 4. c. 570. B.
Lis æſtimatur jurejurando actoris etiam immenſo pretio, ot tulerit libido actoris. Tom. 5. c. 381. B.
Lis quæ dicitur. T. 5. c. 867. B.
Lis, & controverſia in quo differunt. T. 5. c. 867. B. & T. 7. c. 216. C. & T. 8. c. 519. B.
Lis inanis. T. 5. c. 867. A.
Lis quando, & quam ob cauſam creſcere dicatur. Tom. 5. c. 905. A.
Lis de dote cum parentibns, in quorum poteſtate ſunt, an a liberis haberi poſſit. T. 5. c. 1022. C. D.
Lis, & controverſia Sabinianorum, & Proculejanorum, quam ex *§. ſi poſt judicium. l. 12. ad exhibendum*, habebant, dirimitur. Tom. 5. c. 379. E. & c. 380. A.
Lis nulla eſt, nbi partes actoris a defenſoris, ſeu rei partibua non diſtinguuntor. T. 5. c. 118. E. & c. 119. A.
Lis quandonam dicator mori. T. 5. c. 829. B. C.
Lis mota inter Epiſcopum Pariſienſem, & Abbatem S. Genuelæ ob Parochiam S. Stephani de Moute. T. 6. c. 827. B.
Lis, vel cauſa quando ordinari dicitur. T. 6. c. 300. A.
Lis minnitur materia litis, cumqoe inſtituta lis eſt de toto, particolatim oblata ſolutione, vel reſtitutione, redigitur ad partem, quæ non offertur. T. 6. c. 330. C.
Lis ubi non eſt, oec ſententia. T. 7. c. 248. A.
Lis quid. T. 7. c. 615. E. & T. 8. c. 519. A.
Lis in quibus judiciis æſtimatur in ſimplum. T. 7. c. 511. B.
Lis quando mortua eſt, & qoando mortua non eſt. Tom. 7. c. 266. E.
Lis, inchoata a muliere ante nuptias apud competenteni judicem, an transferatur in forum viri. T. 7. c. 70. C.
Lis inter patrem, & filium an, quando, & in qoibus cauſis eſſe poſſit. T. 7. c. 136. D.
Lis ante conteſtationem non eſt. T. 8. c. 519. A.
Lis propriè de pecuniariis actionibus. Ibid. B.
Lis finitur ſententiâ, ſi appellatione ſuſpenſa non ſit, vel retractione. Tom. 9. c. 290. E. & c. 291. A.
Lis de ſtatu poteſt iterari. Tom. 9. c. 1048. E. & c. 1049. A. B.
Lis quando intelligitur finita tranſactione. T. 9. c. 105. D.
Lis cum olim inſtituebatur ex reſcripto aliquo Principis, debebat intervenire ſolenois denunciatio, & editio reſcripti, dabanturque certa tempora ad denunciandum. T. 9. c. 132. A.
Lis propria non eſt, niſi quæ conteſtata eſt. T. 9. c. 11. A.
Lis non moritur mortuo eo, qui appellavit. T. 9. c. 1123. A.
Lis de cauſis criminalibus dicitur. T. 9. c. 11. B.
An lis ex lite naſcatur. T. 9. c. 243. C.
Lis novo jure eſt peragenda in biennium a die litis conteſtatæ. T. 9. c. 11. B.
Lis civilis quo tempore finitur, ſive perimitur. Tom. 9. c. 127. E. & c. 128. A.
Lis conteſtata, & vadimonium, & cremodicium a multia confuoduntur. T. 9. c. 135. A.
Lis, antequam in judicium veniatur non eſt, ſed controverſia. T. 9. c. 185. E.
Lis perempta poſt triennium an poſſit prorogari conſenſu partium. T. 9. c. 132. C.
Lis quando deſeri videtur. Tom. 9. c. 47. A.
Lis conteſtata aliud eſt, aliud vadimonium. Tom. 9. c. 135. A. B.
Lis, vel cauſa quando finitur. T. 9. c. 47. D. Vide, Cauſa.
Lis, & res in quo differunt. T. 9. c. 222. D.
Lia quibus perſonis ordinetur. T. 9. c. 123. A.
Lis noo dicitur, niſi ſit conteſtata. T. 9. c. 135. D.
Lis eſt res in jodicium deducta. T. 9. c. 10. E. accipitur pro actione. Ibid. E. in qoo differat ab actione. Ibid. E.
Lis mortua nulla res eſt; Tom. 9. c. 132. E.
Lis mortoa quando dicitur; T. 9. c. 1113. C.
Lis nulla eſt cum eo, qui eſt in noſtra poteſtate. Tom. 9. c. 170. C.
Lis ordinata quando dicitur. T. 9. c. 981. A.
Lis liberalis cauſæ quando ordinatur. Tom. 9. c. 980. E. & c. 981. A.
Lis non eſt, aotequam conteſtetur, ſed controverſia. Tom. 9. c. 156. D.
Lis finita jurejurando an prætextu perjurii retractari poſſit. Tom. 9. c. 186. C.
Lis an ultra triennium proferri poſſit. T. 9. c. 132. C. & ſeq.
Lis quando finitur. T. 9. c. 105. B.
Lis inter patrem, & filiumfamilias jure ordinario nulla eſt, extra ordinem ſæpe lis eſt. T. 10. c. 399. B.
Lis non retractatur, antequam de provocatione pronuntiatum ſit. T. 10. c. 613. B.
Lis an ſit conteſtata, ſi ſimplex poſtulatio celebrata ſit. T. 10. c. 874. E.
Lis nulla eſt, vel actio, quæ non indigeat probatione. Tom. 10. c. 965. A.
Lia finem accipit, & judicii, & tranſactioois jure. T. 10. c. 989. B.
Lia extinguitur, nec poteſt reviviſcere, quoties ſententia dicitur ex edicto peremptorio. Tom. 10. c. 1256. B.
Lis non eſt ſine adverſario. T. 10. c. 903. B.
Litis conteſtatio eſt initium judicii. T. 1. c. 744. D.
Litis incertior eſt, quàm hereditatis cauſa. Tom. 1. c. 535. B.
Litia causâ Imperatorem heredem inſtitui invidioſum eſt. T. 1. c. c. 491. D.
In litis medio ne formæ ſacræ fiant. T. 2. c. 1138. C.
Litis conteſtatio quid. T. 2. c. 150. C. D. & T. 3. c. 232. B.
De litis capitibus dividendis conſtitutio. T. 3. c. 330. B.
De litis inſtrumentis edicta. T. 3. c. 266. A.
Litis metus, vel comminatio rem litigioſam non facit. Tom. 2. c. 1138. C.
Litia conteſtatione actio perpetuatur. T. 3. c. 529. B.
Litis alienæ nemo eſt idoneus defenſor ſine ſatiſdatione judicatum ſolvi. T. 4. c. 205. C.
Litis initium cujus quiſque fecit, ejus etiam eventum excipiat. T. 4. c. 875. D.
Litis æſtimator eſt judex. T. 4. c. 316. B.
Litis contumacia damno coercetur. T. 4. c. 875. C.
Litis conteſtatione electio conſumitur, & cur. Tom. 4. c. 194. B.
Litis conteſtatio, & petitio idem eſt in jure. Ibid. B.
Litis periculum ad legatarinm non pertinet, niſi dolo ejus, aut culpâ lis perierit. Tom. 4. c. 583. A. ſi verò dolus, & culpa abſit, periculum litis ad fideicommiſſum ſpectat. Ibid. A.
Litis æſtimationem abſtoliſſe qnid eſt. T. 4. c. 451. C.
Litis procuratorem tutor facere non poteſt ante litem conteſtatam. T. 4. c. 879. B.
Litis æſtimatio eſt ſimilis venditioni

Digitized by Google

ni emptioni. Tom. 4. c. 1341. E.
Litis æſtimatione a poſſeſſore domino litis oblatâ, an uſucapio impleri poſſit. T. 5. c. 747. B.
Litis conteſtatione quaſi contrahitur, & poſt litis conteſtationem quaſi ex contractu transfertur judicium in heredem in ſolidum. T. 5. c. 688. B.
Litis conteſtatio omnia, quæ poſt eam ſequuntur, complectitur. T. 5. c. 920. E.
Litis æſtimatio eſt ſimilis emptioni. T. 5. c. 726. C.
Litis æſtimatio in partes an dividi poſſit. T. 5. c. 673. D.
Litis conteſtatio in quibus a nuntiatione novi operis differat. T. 5. c. 657. E.
Litis conteſtatio obligat. T. 5. c. 448. C.
Litis conteſtatione procurator dominus litis factus eſt. T. 5. c. 53. B. & c. 125. E.
Litis, ſive rei æſtimatio emptioni ſimilis eſt. T. 5. c. 747. C.
Litis conteſtatio initium judicii. T. 6. c. 803. C.
Litis conteſtatio quomodo fiat. T. 6. c. 796. C.
Litis conteſtatio in cauſa legati fit apud judicem datum, non apud Prætorem. T. 6. c. 583. C.
Litis conteſtatione non interrumpitur uſucapio. T. 6. c. 6. C.
Litis conteſtatio. Vide, Conteſtatio litis.
Litis conteſtatione etiam pœnalis actio tranſmittitur ad heredem. T. 6. c. 7. D.
Litis impenſæ. T. 6. c. 384. D. Vide, Impenſæ litis.
Litis ordinatio ſequitur litis conteſtationem. T. 6. c. 300. B.
Litis ordinatio litis præparatio eſt. Ibid. B. poſt litem conteſtatam in reſtitutionem venire fructus fundi petiti, vel petitæ ſervitutis, vel exſtantes, vel præceptos, vel omnes, ſi is, unde petitur, ſit malefidei poſſeſſor. Tom. 6. c. 474 A.
Litis conteſtatæ tempus in quibus judiciis ſpectatur. T. 6. c. 615. A.
Poſt litis conteſtationem interdum mutari, & emendari actio poteſt. T. 7. c. 245. B.
Litis conteſtatæ, & rei judicatæ idem tempus non eſt. Tom. 7. c. 615. A.
De litis conteſtatione. Tom. 7. c. 265. B. de re petita, quæ ſuo facto interiit poſt litem conteſtatam ſine dolo, & culpa poſſeſſoris, vel quæ interiit dolo, vel culpâ poſſeſſoris. Ibid. B. & ſeq.
Litis conteſtatione cauſa noſtra deterior non fit. Tom. 8. c. 807. D.
Litis conteſtatio facit, ut actiones, quæ tempore, & morte pereunt, in heredem tranſmittantur. T. 8. c. 808. A.
Litis causâ donata an fiſcus admittat. T. 8. c. 441. D.
Litis conteſtatio quid. T. 9. c. 113. A.
Litis ſumma genera quatuor. T. 9. c. 131. B.
Litis conteſtatio, & editio in quo differunt. T. 9. c. 14. B.
De litis ſumptibus debet aliquid ſtatuere judex; ſi nihil ſtatuerit, quid fiet. T. 9. c. 1088. A.
Litis impenſarum condemnationem facere non tantùm debet judex, ſed etiam detrimentum omne. T. 9. c. 1087. C.
Litis conteſtatio de ſorte non perimit, nec conſumit litem de uſuris. T. 9. c. 113. C.
Litis conteſtatione actio temporaria perpetuatur. T. 9. c. 114. E. interrumpitur præſcriptio, & uſucapio, ait Juſtinianus, non uſucapio vetus. Ibid. E.
Litis conteſtatio quæ, & quando eſt. T. 9. c. 11. A. & ſeq.
Litis conteſtationem quæ præcedunt. T. 9. c. 129. E.
Litis dominus quis dicitur. Tom. 9. c. 1065. E.
Litis inſtrumenta edere debet, qui acturus eſt, priuſquam ad judicem eatur. T. 9. c. 1. A.
Litis inſtrumenta. T. 9. c. 282. E.
Litis conteſtatione videtur res novari. T. 9. c. 113. D.
Litis finis ſors eſt, & controverſias potentiorum dirimit. Tom. 9. c. 852. C.
Litis conteſtatio, & inſcriptio in crimen in quo differunt. Tom. 9. c. 129. E. & c. 130. A.
Litis teſtimonia. T. 9. c. 281. A. & c. 282. E. Vide, Teſtimonia litis.
Litis conteſtatio, & editio actionis in quo differunt. Tom. 9. c. 11 E.
Litis futuræ condictiones, & denunciationes ſolennes. Vide, Condictiones.
Litis conteſtatio eſt principium judicii, non in jus vocatio. T. 9. c. 113. A.
Litis conteſtatio perpetuat actionem temporariam, aut quæ morte rei erat peritura. Tom. 10. c. 838. D.
Pro litis conteſtatione quando habeatur libellus Principi oblatus. Ibid. E.
Litis conteſtatio nihil aliud eſt, quàm factorum narratio. T. 10. c. 858. E.
Litis movendæ quæ olim erant ambages. T. 10. c. 875. A.
Litis conſortes quinam ſint. T. 10. c. 944. B. C.
Litis conteſtatio, quæ tenuit defunctum, an teneat heredem. T. 10. c. 962. D.
Litis conteſtatio quid ſit. T. 10. c. 1088. D.
Litis conteſtationem imitatur denuntiatio, & controverſia. T. 10. c. 1231. B.
Liti qui ſe obtulit, quaſi poſſeſſor, ſi condemnatus ſit, & litis æſtimationem præſliterit, an ſalva ſit actio adversùs verum poſſeſſorem. T. 7. c. 248. D.
Liti ſe offerre quis videtur. T. 7. c. 247. C.
Liti renunciare quando videtur actor. T. 9. c. 47. A.
Liti qui renunciat, tacitè pactus videtur, ne amplius eo genere actionis experiatur. T. 9. c. 47. B.
Liti ſe offerre quidnam ſit. T. 10. c. 513. E.
Liti alienæ adeſſe, & etiamſi non egerit, appellare an poſſit is, cujus intereſt. T. 10. c. 1256. A.
Litem in perniciem privatorum fiſco donari non oportet. T. 1. c. 491. C.
Poſt litem cum reo conteſtatam defenſor interveniens ultro, an ſit condemnandus. T. 4. c. 876. B.
In litem ſumptus facti. Vide, Sumptus in litem.
Litem addicito præſentibus ambobus. T. 4. c. 882. B.
Poſt litem conteſtatam nulla differentia eſt inter bonæ fidei, & malæ fidei poſſeſſorem, ſecus verò ante litis conteſtationem. T. 4. c. 125. B. & c. 130. E.
Poſt litem conteſtatam pares poſſeſſores ſunt. T. 4. c. 130. E.
Poſt litem conteſtatam integrum non eſt mutare actionem, niſi magna ex cauſa. T. 4. c. 905. E.
Poſt litem conteſtatam incipiunt omnes malæ fidei poſſeſſores eſſe, etiam qui ab initio bonâ fide poſſederunt. T. 4. c. 888. B.
Litem qui conteſtatur, damnari ſolet. T. 4. c. 875. D.
Litem conteſtari pro alio eſt judicium ſuſcipere pro alio, & quaſi expromittere; expromittere verò eſt debitum ſuſcipere pro alio. T. 4. c. 238. E. & c. 239. A.
Litem præparare, & ordinare paria ſunt. T. 5. c. 686. C.
Litem de inofficioſo teſtamento, etſi regulariter poſtea non admittatur ad movendam eandem litem, admittitur tamen ex juſta cauſa. T. 6. c. 518. B.
Litem conteſtari cum reo, & adverſario ſuo quilibet poteſt, qui modò jus ſpeciale revocandi domum non habeat. T. 6. c. 509. A.
Poſt litem conteſtatam reus præſtat dolum, & culpam. T. 3. c. 314. E.
Poſt litem conteſtatam multum intereſt, utrùm quis dolo, aut culpâ poſſidere deſierit rem, de qua agere velit. T. 7. c. 334. B.
Litem conteſtari qui non cogitur, nec jurare cogitur. T. 7. c. 132. D. E.
Litem donatam an fiſcus ſuſcipiat.

T. 8. c. 441. D.
Litem ſuam facere quid ſit. T. 7. c. 106. B.
Litem conteſtatione perpetuari quid ſit. T. 9. c. 1117. B.
Litem qui deſerit, et is, qui liti non adſuit, differunt. T. 9. c. 1046. E.
Ad litem datur tutor, vel curator ad defendendum puberem, vel impuberem. T. 9. c. 584. C. et ſeq.
Litem non perire poſt peremptionem inſtantiæ. T. 9. c. 49. A.
Litem criminalem præcedit inſcriptio. T. 9. c. 11. B.
Litem præcedit conventio, et admonitio extrajudicialis. Ibidem B.
De in litem dando tutore, vel curatore. T. 9. c. 584. C. et ſeq.
Litem ſuam facere judex dicitur, cum ab adverſario in eum vertitur tota lis. T. 10. c. 401. A.
Litem nemo invitus ſubit ex pacto, at ex ſtipulatu invitus quis ſubit litem. T. 10. c. 709. E.
Litem inter, et controverſiam differentia. T. 10. c. 877. C. D.
Litem æternam non poteſt ſuſcipere, qui eſt in reatu. Tom. 10. c. 883. A.
Litem mandat actor procuratori, non dat. T. 10. c. 915. C.
Litem dat judex. Ibid. C.
Litem qui cœpit, eam debet peragere, niſi velit incidere in calumniam. T. 10. c. 920. E.
Litem perficit conteſtatio. T. 10. c. 996. E.
Ante litem conteſtatam non veniunt fructus conſumpti. T. 10. c. 1231. C.
Litem inter conteſtatam, et actionem differentia. T. 10. c. 610. A.
Lite conteſtatâ, utrùm ab actione diſcedere liceat. T. 5. c. 305. D.
Lite pendente, unus ex pluribus, qui agebant familiæ erciſcundæ, vel communi dividundo, vel finium regundorum deceſſit, pluribus heredibus relictis, an auctus videatur numerus litigantium. T. 7. c. 564. A.
In lite ambitioſa ſcripta non ſunt ſpectanda, ſed ſpectandæ leges, ſpectandi mores. T. 9. c. 127. A.
A lite non deſiſtit, qui differt. T. 9. c. 49. C.
Ex lite, quam intendit tutor, vel curator minoris nomine, ſi condemnetur, minorem conveniri actione judicati, non tutorem, vel curatorem. T. 9. c. 576. B. C.
Lite conteſtatâ de ſorte tantùm, an ſuperſit petitio uſurarum. T. 10. c. 618. C.
Lite pendente, vel poſt definitivam ſententiam an liceat Imperatori ſupplicare. T. 10. c. 839. B. C.
Lite finitâ, an valeat tranſactio. T. 10. c. 877. D.
Lite tranſlatâ in potentiorem, potentior, & qui ei ceſſit, puniuntur. T. 10. c. 885. D. ad Præſidem Provinciæ hæc cauſa revolvitur. Ibid. D. E.
Lites ad publica munera pertinentes intra tres menſes finiendæ. T. 2. c. 648. A. B.
Lites multo plures ſunt inter conſortes, quàm inter diſſortes, & cur. T. 4. c. 1163. B.
Lites breviter terminandæ. T. 9. c. 127. C. & E.
Lites ſæpe inchoantur ex reſcripto Principis extra ordinem, vel ex ſententia, interlocutione, vel commonitione judicis. Tom. 9. c. 1153. E.
Lites criminales quo tempore finiuntur. T. 9. c. 128. A.
Lites duæ ſunt, cum de hereditate agitur. T. 9. c. 174. A.
Lites fiſcales intra quod tempus terminandæ. T. 9. c. 130. C. civiles intra quod tempus. Ibid. C.
Lites protelare quid. T. 9. c. 128. A.
Lites finitæ cognitione judicis. T. 9. c. 186. C.
Lites finitas non reſtitui prætexto novorum inſtrumentorum. Ibid. C. D.
De litium finibus. T. 1. c. 475. E.
Litium concinnatores, & redemptores. T. 3. c. 513. A.
Litium finiendarum tria genera. T. 2. c. 1123. C.
De litium expenſis conſtitutio Zenonis. T. 3. c. 329. A.
Litium finis eſt judicatum. T. 1. c. 1009. A.
Litium Procurator. Vide, Procurator.
De litium expenſis, T. 9. c. 1086. A. & ſeq.
Litium redemptores. T. 9. c. 368. B.
In litibus ſtatutum erat lege Papiniani Tribuni plebis deponere certum numerum aſſium. T. 7. c. 2213. D.
Litaniæ Λιταί. T. 2. c. 1147. C.
Litaniæ ſunt preces publicæ. T. 10. c. 825. A.
Litaniæ quid. T. 6. c. 926. C.
Literæ, & Epiſtolæ quid inter ſe diſſideant. T. 1. c. 803. E.
Literæ Tabellionis ipſo defuncto comparandæ. T. 2. c. 1097. B.
Literæ Cancellariæ comparantur cum bonorum poſſeſſionibus. T. 5. c. 601. A.
Literæ non ſunt eædem apud omnes. T. 7. c. 966. B.
Literæ, & Epiſtolæ in quo differant. T. 7. c. 1144. E.
Literæ ſingulares. T. 9. c. 1100. A.
Literæ dimiſſoriæ. T. 9. c. 1105. B. C.
Literæ, quæ mittuntur a judice abſentibus, ut veniant, & liti ſubſiſtant. T. 9. c. 133. C. D.
Literæ, quæ frontibus calumniatorum inurebantur. T. 9. c. 1478. A. B.
Literarum ſingularum antiquorum Romanorum notæ. T. 3. c. 361. A. & c. 362. A.
Literarum obligatio quænam ſit. T. 8. c. 1066. D.
Literarum, tranſpoſitiones in Pandectis Florentinis. T. 7. c. 381. A. & T. 8. c. 604. C.
Literarum comparationes. Vide, Comparationes literarum. Vide, Collationes ſcripturarum.
Literarum trajectiones frequentiſſimæ in Pandectis Florentinis. T. 9. c. 892. E. & c. 893. A.
Literarum obligatio unde procedit. T. 9. c. 70. C.
Literarum collatores qui erant. T. 9. c. 289. B.
Literati variis ex cauſis audiendi, & loquendi facultatem amittunt. T. 1. c. 104. E.
Literatorum privilegium. T. 6. c. 999. D.
Literatura omnium virtutum maxima. T. 3. c. 611. D.
De literis dimiſſoriis. Tom. 10. c. 517. D.
Literis non contrahitur ſtipulatio. T. 4. c. 829. B.
Literis inverſis multa eſſe ſcripta in Pandectis. T. 7. c. 381. A.
Literis brevibus deſcripta ſententia an valeat. T. 10. c. 1250. D.
Litigandi gratis privilegium quibus datum. T. 7. c. 103. D.
Litigantibus judicem dare eſt juriſdictionis. T. 7. c. 53. B.
Ex litigantium conſenſu eum fieri judicem competentem, qui ex ordine eſt incompetens, dummodo juriſdictionem habeat. T. 7. c. 129. C.
Litigantium temerè pœna quænam ſit. T. 8. c. 1129. D.
Litigantium temeritas quomodo coercenda a judice. T. 9. c. 1087. E.
Litigare inofficiosè quid ſit. T. 5. c. 881. B.
Litigare velle, & ſub quo judice utrùm prius ſit. T. 7. c. 149. C.
Litigator præſens jurat præſente judice. T. 1. c. 1147. E.
Litigator temerarius an, & quando condemnetur ſumptuum nomine. T. 7. c. 167. B.
Litigator legitimus qui ſit. T. 10. c. 920. A.
Litigatoris inofficioſi pœna quæ. T. 5. c. 881. A.
Litigatoris unius abſentia Dei præſentiâ ſuppletur. T. 9. c. 138. B.
Litigatoris intereſt potiùs admitti appellationem, quàm relationem permitti. T. 10. c. 792. B.
Litigatorem legitimum, ut & judicem legitimum eſſe oportet, ut lata valeat ſententia. T. 10. c. 920. A.
[illegible] qui ſint, & quod eorum officium. Tom. 2. c. 1048. B.

Liti-

Litigatores olim jurabant. T. 2. c. 1147. D.
Litigatorum voluntas an poſſit efficere, ut judex litem proferat ultra triennium. T. 9. c. 132. C.
Ex litigatorum voluntate a Prætore, vel Præſide is datur judex, quem volunt. T. 10. c. 1232. B.
Litigioſa res quæ dicatur. T. 2. c. c. 551. A. B.
Litigioſa res alii dari poteſt tranſactionir, vel diviſionis cauſâ, vel in cauſam dotir, aut ſponſalium. T. 2. c. 1138. B.
Rer litigioſa rectè relinquitur in teſtamento, vel codicillir. T. 9. c. 1249. D.
Res litigioſa poteſt ad alium tranſferri ex cauſa tranſactionis, & diviſionis rerum hereditariarum factæ inter coheredes. Ibid. D.
Res litigioſa an poſſit donari, vendi, pignerari. T. 10. c. 395. C. D. & c. 434. C.
Litigioſa res apud quem deponitur, in eum datur actio depoſiti. T. 10. c. 953. C.
Litigioſa rei nec vendi, nec pignerari poteſt. T. 10. c. 1023. B.
Litigioſæ rei alienatio, vel pigneratio non valet. T. 2. c. 1137. D.
Litigioſæ rei dedicatio non fit inanir. T. 2. c. 1138. A.
Litigioſæ rei emptio nulla eſt. T. 9. c. 159. B. C.
Litigioſam rem ſola denuntiatio non facit. T. 2. c. 1138. B.
Litigioſam rem lex quæ vetat alienari, aliàs eſt perfecta, aliàs imperfecta. T. 4. c. 151. A.
Litigioſam rem qui ſciens emit, incidit in pœnam litigioſi, ignorans non item. T. 7. c. 889. B.
Rem litigioſam in alium transferri poſſe ex dotir cauſa, vel donationis propter nuptias. Tom. 9. c. 1249. E.
Litigioſi exceptio. Vide, Exceptio litigioſi.
Litigioſi nomine quid continetur. T. 9. c. 1248. D.
De litigioſis. T. 1. c. 859. A. & T. 9. c. 1248. D. & ſeq.
Lituras teſtamento vitii nihil adferre. T. 1. c. 1085. E.
Λειτουργία, ideſt miſſa, ut fieri, & celebrari ſolet. T. 2. c. 1045. B. C.
Littora cuſtodiuntur. T. 2. c. 979. C.
Littora publica eſſe, quomodo accipiendum. T. 8. c. 556. B.
Littorum uſur communir, ſicut maris. T. 1. c. 59. A.
Littorum uſur publicus eſt; & juris gentium. T. 1. c. 60. D.
Littur an debeat in modum agri computari. T. 7. c. 715. B. & an videatur accedere fundo. Ibid. B.
Littus èſt, qua fluctus ſe eludit. T. 10. c. 592. E.
Λιθοφορία. T. 2. c. 1041. E.
Loca ſacra religio commercio hominum eximit. T. 4. c. 255. E.
Loca religioſa in judicium non deducuntur. T. 6. c. 659. B.
Loca ſacra, & religioſa pertinent ad religionem. T. 7. c. 692. B. non poſſunt legari res ſacræ. Ibid. B. non poſſunt quoque in ſtipulationem deduci. Ibid. B. non poſſunt emi. Ibid. B.
Loca ſacra, & religioſa, & publica, & liberi homines, ſi fuerint venditi, non poſſunt adquiri emptori. T. 7. c. 693. A.
Loca ſacra, religioſa, publica, liberos homines ſi quis emerit, etiamſi emptio non teneat, ex empto tamen actio competit. T. 7. c. 693. A.
Loca venerabilia quænam ſint. T. 8. c. 1114. D.
Loca ſacra, & loca religioſa in jure an ſemper pro eodem ſumantur. T. 10. c. 368. B.
Locantur, quorum eſt uſus aliquis. T. 7. c. 862. C.
Locare quid. T. 3. c. 204. B. C.
Locare averſione. Ibid. C.
Locare navem aliud eſt, aliud exercere. T. 4. c. 128. D.
Locare idem, quod ad *firmam dare*. T. 6. c. 1027. A.
Locare in plures annos prædia Eccleſiæ permittitur. T. 7. c. 640. D.
Locare in plures annos, id eſt, in plures, quàm in quinquennium. Ibid. C.
Locare non nummo, ſed partibus quid ſit. T. 10. c. 447. D.
Locarium. T. 3. c. 389. D.
Qui locac, fruitur habitatione percipiendo mercedem. T. 4. c. 501. E.
Qui locat rem ſuam, utendam dat. T. 9. c. 292. D.
Locatarum ædium penſio quando pendebatur. T. 9. c. 407. E.
Locati pretii, & mercedis nomine promiſcuè auctores utuntur. T. 5. c. 424. E.
Locati quir non teneatur. Tom. 8. c. 776. A.
Locatio quid. T. 1. c. 213. E. & & T. 2. c. 306. E.
Locatio, & conductio proxima emptioni, & venditioni. Tom. 1. c. 213. E.
Locatio, & conductio quamnam familiaritatem inter ſe habeant. T. 1. c. 214. E.
Locatio, & conductio contrahuntur, ſi merces conſtituta ſit. T. 1. c. 213. E.
Locatio, & conductio ſunt juris gentium. T. 1. c. 1238. E.
Locatio, & conductio, emptio, & venditio inter ſe familiaritatem habent. T. 3. c. 358. E.
Locatio, & conductio proxima eſt emptioni, & venditioni. T. 3. c. 227. E.
Locatio, & conductio eſt negotium ἀντίστροφον emptioni, & venditioni. T. 1. c. 773. C.
Locatio rei ſuæ non valet. Tom. 2. c. 1128. E.
Locatio rei privatæ Principis Palatinis fieri non debet. Tom. 2. c. 881. B.
Locatio quælibet fit ad tempur. T. 3. c. 427. C.
Locatio, & conductio pœnitentiâ renovatur. T. 2. c. 1186. B.
Locatio prædiorum civilium, vel fiſcalium. T. 2. c. 878. B.
Locatio ſine certo pretio nulla eſt. T. 1. c. 1194. E.
Locatio eſt, ſi interveniat mercer; & pretium operæ. T. 4. c. 940. E.
Locatio dominium mutare non ſolet. T. 4. c. 509. E.
Locatio eſt, ſi interveniat merces, & pretium operæ, non ſi interveniat modicum ſalarium honoris gratiâ. T. 4. c. 940. E.
Omnir locatio fit ad tempus, ſervitus verò non. T. 4. c. 567. A.
Locatio, & conductio ſine pecunia numerata non conſiſtit. T. 4. c. 42. E.
Locatio non eſt ſine pretio certo, depoſiti verò ſubſtantia ſine æſtimatione conſiſtit. T. 4. c. 267. A. B.
Locatio conductio quid ſit, quomodo contrahatur, & cujus juris eſſe dicatur. T. 5. c. 522. E.
Locatio an ſemper mutet dominium. T. 5. c. 667. A.
Locatio in quinquennium an ſit alienatio. A. 5. c. 563. C.
Locatio rei alienæ an poſſit fieri bonâ fide. T. 5. c. 520. A.
Locatio an tranſeat in heredem locatoris. T. 5. c. 564. E.
Locatio quid a donatione differat. T. 5. c. 521. B. C.
Locatio conductio dominium non ſolet mutare. T. 5. c. 522. B.
Locatio conductio quandonam claudicare dicatur. T. 5. c. 521. D.
Locatio conductio an certâ conditione, ſicut & depoſitum, & commodatum, in nummis fieri poſſit. T. 5. c. 391. B.
Locatio dominium non probat. T. 6. c. 879. B. nec civilem poſſeſſionem. Ibid. B.
Locatio, & conductio vulgaris nullum jur tribuit conductori in rem ipſam, parit tantùm conductori actionem in perſonam. T. 7. c. 377. C. D.
Locatio, & conductio ſimplex non eſt alienatio. Ibid. D.
Locatio cum partiario colono non contrahitur, ſed ſocietar. T. 7. c. 850. C.
Locatio, & conductio oritur ex do, ut facias. T. 7. c. 838. B.
Locatio fit mercede, non partibus rei. T. 7. c. 850. C.
Locatio prædiorum publicorum fiebat in quinquennium. T. 7. c. 640. C. D.
Locatio conductio eſt ſpecies commercii. T. 7. c. 35. A.
Locatio quomodo contrahatur. T. 10. c. 447. D.

Locatio conductio; T. 8. c. 471. B.
Locatio vectigalium. T. 8. c. 625. B.
Locatio conductio an valeat, ſi quis precario rogaverit ante, deinde conduxerit. T. 8. c. 270. C.
Locatio dicitur emptio. T. 9. c. 63. C. affinis eſt venditioni. Ibid. D.
Locatio operarum ad certum tempus. T. 9. c. 412. E.
Locatio, & emphyteuſis in quo differunt. T. 9. c. 416. E. & c. 417. A.
Locatio quaſi emptio eſt. T. 9. c. 374. D.
Locatio ſine ſcriptis facta valet. T. 9. c. 412. E.
Locatio quando reſcindi, & quando non poteſt. T. 9. c. 374. D.
Locatio horreorum. T. 9. c. 405. A.
Locatio quid. T. 9. c. 73. B. & c. 337. D. & T. 10. c. 1043. B.
Locatio omnis incipit a verbo *do*, non a verbo *facio*. T. 10. c. 41. E.
Locatio dominium non mutat, ideſt, locator non tranſfert dominium in conductorem. Tom. 10. c. 42. A.
Locatio eſt, quoties aliquid faciendum datur. Ibid. C.
Locatio, & conductio an ſint unus, vel plures contractus. T. 10. c. 45. E.
Locatio contrahitur non tantùm certo pecuniæ numero, ſed & earum rerum, quæ pondere certo, & menſurâ certâ conſtant. T. 10. c. 437. D.
Locatio contrahitur non tantùm certo pecuniæ numero, ſed & earum rerum, quæ pondere, numero, & menſurâ coſtant. T. 10. c. 666. D.
Locatio, & emptio aliquando claudicant. T. 10. c. 1043. D.
Locatio dominium non immutat. T. 10. c. 1127. C.
Locationis, & conductionis differentia, & jus. T. 1. c. 213. E. & c. 214. A. & ſeq.
Locationis, & fœnoris differentia. T. 3. c. 227. C.
Locationis vinculum eſt arra. T. 3. c. 308. D.
Locationis, & commodati comparatio. T. 1. c. 1447. A. B.
In locationis contractu locatorem venditorem appellamus, & conductorem emptorem. T. 7. c. 1290. E. & c. 1291. A.
Locationis, & conductionis nominibus an promiſcuè uti liceat. T. 10. c. 41. C.
De locationis, & conductionis contractibus. T. 10. c. 1043. B.
Locationi rectè comparari negotium do, ut facias. T. 7. c. 831. D.
Locationi venditoris an, & quando emptor ſtare teneatur. T. 7. c. 856. D. & ſeq.
Locationem venditionem appellari. T. 3. c. 227. E.
Locationem feciſſe non videntur, aut videri poſſunt emptor, & mulier, & legatarius, & proprietarius, & eorum plerumque intereſt non ſervari locationem a venditore, vel marito, vel teſtatore, vel uſufructuario factam. T. 5. c. 565. A.
Locationem proprietatis an heres locatoris ſervare omnimodo teneatur. T. 5. c. 564. C. D.
Locationem veteres vocabant venditionem. T. 7. c. 1291. A.
Locationem veteres appellaſſe venditionem, & conductionem emptionem. T. 7. c. 1325. D.
Locationem conductionem nullam eſſe, ſi error intervenìat. T. 8. c. 390. B. C.
Locationem factam nummo uno haberi inſtar donationis. T. 8. c. 271. C.
Locationem inter, & emptionem differentiæ. T. 10. c. 1044. A. B.
In locationem arra non intervenit. T. 3. c. 104. E.
Locatione in quinquennium factâ, an conductor coloniam, vel ædes conductas deſerere poſſit ante finem quinquennii, & qua ex cauſa. T. 5. c. 526. D.
In locatione an arbitrium profuſum, aut arbitrium ex æquo requiratur. T. 5. c. 524. D.
In locatione, & conductione promiſcuè utimur emptionis verbo. T. 7. c. 1290. E.
In locatione fidem contractus maximè ſervandam. T. 9. c. 412. D.
In locatione conſtituuntur plures rei debendi. Ibid. B.
In locatione an ſit reſtitutio, ut in venditione. T. 9. c. 374. D.
In locatione, & conductione quomodo ſit locus legi 2. *C. de reſcindenda vend.* T. 10. c. 197. B.
Locatione contractâ res eadem redditur, contracto fænore non redditur eadem. T. 10. c. 462. C.
Locationes Cenſorum olim dicebantur venditiones. T. 3. c. 227. E. & T. 7. c. 825. C. & T. 10. c. 38. C.
Locationes in luſtrum fiebant, T. 1. c. 215. C.
Ad locationes edictum ædilitium pertinere. T. 3. c. 358. E.
Locationes rerum Eccleſiaſticarum annos 30. non excedant. T. 1. 548. A.
Locationes omnes quandonam per ſingula luſtra, id eſt, per quinquennium fierent. T. 5. c. 563. C.
Locationes, quæ fiunt in modicum tempus, & hæ, quæ fiunt in longum tempus, quæ ſint. T. 7. c. 377. A. & ſeq.
Locationes ſolebant fieri in quinquennium. T. 7. c. 377. A.
Locationes publicorum vectigalium fiebant olim in quinquennium a Cenſoribus, hodie in triennium. T. 10. c. 580. E.
In locationibus publicorum operum quid obſervetur, vel tacitè etiam. T. 5. c. 524. B.
De locationibus in quinquennium. T. 5. c. 525. E.
In locationibus, & venditionibus an fiſcus, & reſpublica differant. T. 6. c. 513. B.
De locato, & conducto. Tom. 1. c. 396. B. & T. 9. c. 406. B. & A. & ſeq.
Actio ex locato conducto an detur ex parte locâtoris, an ex parte conductoris. T. 10. c. 46. C.
Actio ex locato, & actio ex conducto ſæpe ſumuntur utralibet pro altera. T. 10. c. 768. D. E.
Locator, & conductor quid. T. 1. c. 773. C.
Locator, vel is, cui locator reſiſtere poteſt, ſi conductorem fundo locato frui prohibeat, hoc caſu quæ actio conductori datur. T. 1. c. 1481. B. C. & c. 1483. A.
Locator, etiamſi ſine dolo, vel culpâ ſuâ domus evicta ſit, quid præſtare conductori tenetur, Tom. 1. c. 1484. D.
Locator modò dat pretium, modò conductor. T. 3. c. 104. E.
Locator, qui domum demolitus eſt reficiendi causâ, in quid conductori tenetur, T. 1. c. 1483. C. D.
Locator eſt *is*, qui dedit aliquid fruendum, vel faciendum, eſtque definitio Cujacii. T. 4. c. 175. B.
Locator eſt is, qui mercedem accipit, ut dominus ædium, ſi ædes locaverit. *Ibid. B.*
Locator quandonam damnetur in ſolidum ſine ulla deductione intereſſe. T. 5. c. 527. B. C.
Locator ſi colono uſumfructum fundi legaverit, quanam actione uti poſſit colonus, T. 5. c. 529. A. B.
Locator quibus caſibus conductorem expellere poſſit ante impletum tempus conductionis, T. 6. c. 1027. E.
Locator, & emptor qui differant, T. 7. c. 700. B. C.
Locator an poſſidere poſſit per colonum, qui adhuc ſit pupillus, & conduxit ſine tutoris auctoritate, T. 8. c. 296. B. C.
Locator quiſnam ſit. T. 5. c. 522. D. & T. 10. c. 42. C. & c. 1044. B.
Locator quid conductori præſtare debet, ſi rem alienam locaverit, & ea evicta ſit a domino, ſi ſciens locaverit. T. 9. c. 410. D.
Locator poſtquam præſtitit conductori, ut fundo frueretur, ſi fundus perierit caſu majore, an teneatur ex conducto mercedem remittere, aut quam prorogavit reddere. T. 10. c. 47. E.
Locator nec dominium habet, nec poſſeſſionem, T. 10. c. 518. A.
Locator, & emphyteuta Eccleſiaſticus poſt biennii ceſſationem a canonis ſolutione poteſt expelli. T. 10. c. 668. D.

Lo-

Locatoris, & conductoris nominum differentia. T. 3. c. 43. E. & c. 684. D.
Locatoris eſt dare, conductoris accipere. T. 4. c. 175. B. exemplum habes in magiſtro navis, et domino navis. Ibid. B. C.
Locatoris, et conductoris definitionem ſcire quare multum interſit, T. 5. c. 522. D.
Locatori, et conductori an, et quomodo ſubveniatur. T. 10. c. 197. E.
Locatori, non conductori datur reſciſſio. T. 10. c. 1043. C. D.
Locatorem oportet præſtare conductori frui licere. T. 1. c. 1483. A.
Loci adjectio, quaſi temporis eſt adjectio. T. 3. c. 410. A.
De loci ſervatoribus. T. 3. c. 67. A. B.
Loci ſacri, vel religioſi emptio nulla eſt, et cur. T. 4. c. 944. D. E.
Loci ſacri nulla eſt venditio. T. 4. c. 945. E.
Loci publici quare nullus intelligatur eſſe dominus. T. 5. c. 660. B.
Loci, quem mare, aut flumen occupavit, an poſſeſſio amittatur. T. 5. c. 716. A.
Loci corpus an ſit dominii ipſius, cui ſervitus debetur. Tom. 7. c. 452. C.
Locis ſacris, vel publicis venditis, deceptus a venditore an habeat actionem ex empto. T. 1. c. 213. C.
De locis, & itineribus publicis interdictum. T. 5. c. 850. A.
De locis religioſis. T. 1. c. 758. A.
Loco ineſſe tempus. T. 1. c. 1280. B.
De loco, quo quis ſolvere ſe obligavit. T. 6. c. 462. A.
Loco ſecundo ſcriptus coheres eſt. T. 7. c. 898. C.
De loco quæſtio. T. 7. c. 471. E.
Alio loco non judicatur res, quàm quo eſt conteſtata. T. 10. c. 753. E.
De loco quoties quæritur, non diſtinguitur inter locum, quo lis conteſtatur, et ubi lis judicatur. T. 10. c. 402. B.
Locorum intervalla quomodo metiantur Græci, Latini, Itali. T. 8. c. 482. E.
Locos nominamus ſecundùm ordinem ſucceſſionis. T. 7. c. 898. D.
Locum ſacrum qui facit, an is alienare locum dicatur. T. 4. c. 449. B.
Locum religioſum quæ perſonæ facere non poſſunt. T. 4. c. 564. C.
Locum in inſtitutione quomodo accipi oporteat. T. 7. c. 898. C.
Locum religioſum, vel ſacrum an ſcientes poſſidere poſſimus. T. 8. c. 293. D.
Locuples quid ſit propriè, & qua ratione cavere debeat. Tom. 5. c. 94. A.
Locuples an ſatiſdet. T. 5. c. 656. E.
An locuplès factus videatur, qui rem, quam habuit, in pecuniam, aliamve rem convertit, licet eam rem, vel pecuniam poſtea diſperdiderit. T. 6. c. 420. D.
Locuples cautionem an præſtet. T. 8. c. 535. D. E.
Locupletari me ex re tua æquum natura non eſt. Tom. 1. c. 1260. E.
Locupletes, & aſſidui, qui poſſident bona immobilia, non ſatiſdant. T. 6. c. 45. E.
Locupletes non ſatiſdant. Tom. 9. c. 182. C.
Locupletes qui dicuntur. Ibid. C.
Locupletior factus non eſt, qui libertum adquiſierit. T. 4. c. 1197. C. & T. 8. c. 715. C. D. & c. 824. D. & c. 873. A.
Locupletior qui ſemel factus eſt ante litem conteſtatam, an videatur fuiſſe locupletior eſſe. T. 6. c. [illegible]. D. E.
Locupletiſſimus quiſque an ſemper intelligatur ſatis idoneus. T. 5. c. 657. A.
Locus publicus quid. T. 1. c. 850. C.
Locus ſextus honoratior. Tom. 2. c. 444. E.
Locus ſacer, eſſe definit victoriâ non ruina ædificii, fitque profanus victoriâ. T. 4. c. 944. E. quod Marcus Tullius libro de ſignis, & Virgilius 12. Æneid. reſtantur. Ibid. E. & c. 945. A.
Falcidiæ locus non eſt invito teſtatore. T. 4. c. 267. C.
Locus non occupatur religione. T. 4. c. 565. C. ſummum jus eſt jus ſtrictum, & ſumma æquitas eſt ſumma ratio. Ibid. E. & c. 166 A. quæ ratio e duabus ſummis rationibus videtur potior. Ibid. c. 165. E.
Locus purus quis eſt, item religioſus locus quis. T. 4. c. 165. A.
Locus ſacer, aut religioſus an transferatur per venditionem in emptorem. T. 4. c. 255. D. licèt cedere poſſit in modum agri. Ibid. D.
Locus religioſus. Vide, Sepulcrum.
Locus, & ſpecies certa loci, vel rei in judicium delatæ an exprimi debeant. T. 5. c. 99. D. & ſeq.
Locus monumenti puri quare vendi poſſit. T. 5. c. 389. A. B.
Locus vulneris an poſſit augere atrocitatem delicti. T. 5. c. 755. C.
Locus purus quiſnam dicatur propriè. T. 5. c. 388. E.
Locus religioſus, T. 5. c. 924. D.
Locus religioſus quando fit. T. 5. c. 925. E.
Locus profanus quando fit. T. 5. c. 926. D.
Locus an poſſit facere inſtitorem. T. 5. c. 431. A. B.
Locus religioſus, licèt ſolus ſpecialiter vendi non poſſit, cum univerſitate tamen, cum fundo toto vendi poteſt. Tom. 6. c. 659. C. D.
Locus non facit prædium urbanum. T. 7. c. 477. C.
Locus ſacer, & religioſus an vendi poſſint. T. 7. c. 692. B. C.
Locus publicus quis ſit. T. 7. c. 398. D.
Locus publicus. T. 8. c. 556. A. & ſeq.
Locus quid. T. 8. c. 534. E.
Locus illatione mortui religioſus fit. T. 8. c. 293. D.
Locus, & tempus pretii varietatem afferunt. T. 10. c. 753. C.
Locuſtarum examina inter ſegetum calamitates numerari. Tom. 3. c. 448. C.
Locuſtarum edacitas, aut pernicies a Plinio vocatur ira Dei. T. 10. c. 666. C.
Lodicula. T. 3. c. 369. E.
Logiſtæ curatores ſunt, & patres reipublicæ. T. 2. c. 772. A.
Logographi qui ſint, & quæ eorum privilegia. Tom. 2. c. 770. D.
Logotheta quis dicatur. Tom. 2. c. 1551. E.
Longa præſtatio tacitam pactionem inducit. T. 4. c. 749. B.
Quæ ſit longa conſuetudo. T. 9. c. 1325. C. & ſeq.
Longævus pro ſene, necdum mortuo. T. 10. c. 142. B.
Longi temporis præſcriptio quomodo continuetur. Tom. 5. c. 812. A.
Longi temporis poſſeſſio. Vide, Poſſeſſio.
Longi temporis definitio quæ. T. 9. c. 613. B.
Longi temporis præſcriptio. Vide, Præſcriptio.
In Longobardia qui ſummi ordines. T. 8. c. 646. E.
Longum tempus, longave conſuetudo quonam tempore æſtimetur. T. 5. c. 662. A.
Longum tempus quid. Tom. 7. c. 397. A.
Longum tempus dicitur 30. annis. T. 9. c. 1325. D.
Qui loqui apertiùs potuerunt, nec loquuti ſunt, hi decipere voluerunt. T. 4. c. 104. E.
Loquitur obſcurè, qui quod dixerit non apparet; ambiguè loquitur, qui ſi verum loquitur, non apparet. T. 4. c. 105. A.
Qui loquitur obſcurè, in eo dolus eſt, ut in eo, qui ambiguè loquitur. Ibid. A.
Loquitur perfuſoriè, qui rem totam non aperit, ſed reticet aliquid. Ibid. A.
Lora quod genus potionis. T. 3. c. 319. C.
Loricarum fabricæ. T. 2. c. 1122. D.
Loris, flagellis, flagris non cæduntur liberi homines, ſed fuſtibus, ſive virgis. Tom. 7. c. 126. E.

Lots, & venter. T. 9. c. 457. D.
Lucas Penna errorum, & ineptiaſum amaxarius ingens. Tom. 2. c. 799. C.
Lucii Senatuſconſulta ut plurimum vera. T. 6. c. 961. C. D.
Lucius Lentulus juriſconſultus primus codicillus introduxit. T. 1. c. 147. A.
Lucius vir ſapiens, Chriſtianus repente factus. T. 3. c. 33. E.
Lucra, & damna poſt mortem teſtatoris illata ſuſtinet heres. T. 4. c. 201. B. ſecus in nominibur factis deteriotibus, ſeu melioribus. Ibid. C.
Lucra, quæ obtingunt poſt mortem, ad ſolum heredem pertinent. Ibid. B.
Lucra primarum nuptiarum liberis primi matrimonii, lucra ſecundarum nuptiarum liberis ſecundi matrimonii tanquam paterna ſervantur. T. 9. c. 460. C.
Lucra nuptialia ſervantur liberis cujuſcumque matrimonii. Ibid. C.
Lucra primarum nuptiarum, viduitatem ſervante matre, ſervantur ſolis liberis prioris matrimonii; ita ſecundarum nuptiarum lucra, viduitatem ſervante matre, nec adſpirante ad tertias, cedunt ſolis liberis ſecundarum nuptiarum. T. 9. c. 451. B.
Lucra nuptialia. T. 9. c. 461. C. & ſeq.
Lucra inſperata, & adventitia utrùm & in rem noſtram verti propriè dicantur, T. 5. c. 151. E.
Lucratio inſperata, & adventitia in bonis noſtris. Ibid. E.
Lucrativa, & onetoſa cauſa. Vide, Cauſa lucrativa.
Lucrativa non eſt cauſa dotis. T. 6. c. 435. A. B.
Lucrativa non eſt cauſa emptionis, aut cauſa crediti. Ibid. A.
Lucrativa cauſa cum non lucrativa concurrere poteſt. Ibid. B.
Lucrativa cauſa cum alia lucrativa cauſa concurrere non poteſt. Ibid. B.
Lucrativa eſt cauſa conſolidationis. T. 6. c. 210. A.
Lucrativa cauſa, & non lucrativa in quo differunt. T. 9. c. 1022. B. & c. 1135. E.
Quaſi qui rem habet ex lucrativa cauſa, &c. T. 9. c. 1293. C.
Lucrativâ cauſâ qui rem habet, utatur acceſſione temporis, quo poſſedit auctor ſuus. T. 9. c. 1022. B.
Lucrativæ cauſæ duæ in eandem rem concurrere non poſſunt, in eandem quantitatem poſſunt. T. 3. c. 404. B.
Lucrativæ duæ cauſæ in eandem rem, & perſonam eandem concurrere non poſſunt. Tom. 4. c. 441. C.
Lucrativæ duæ cauſæ in eundem hominem, & eandem rem concurrete non poſſunt. Tom. 4. c. 1152. A.
Lucrativæ duæ res in eandem perſonam, ut in eandem rem, concurrere non poſſunt. T. 4. c. 617. A.
Rei lucrativæ poſſeſſores ſunt legatarii, & fidcicommiſſarii. T. 4. c. 1151. C.
Duæ lucrativæ cauſæ in eandem rem, & eundem creditorem concurrere non poſſunt. T. 6. c. 354. D. & c. 370. D.
Lucrativæ duæ cauſæ concurrere poſſunt in eundem hominem, & duas diverſas res, T. 6. c. 522. A.
Lucrativæ cauſæ duæ in eandem rem, & eundem hominem concurrere non poſſe. T. 7. c. 77ᵗ. C.
Luctativæ cauſæ duæ [illegible] in eandem rem concurrere poſſunt, T. 7. c. 1016. C.
Lucrativæ duæ cauſæ in eandem rem concurrere non poſſunt. T. 7. c. 1522. D.
Lucrativæ duæ cauſæ in eandem perſonam, & in eandem rem an poſſint concurrere. T. 10. c. 759. A.
Lucrativas duas cauſas in eandem rem, & in eundem hominem concurrere non poſſe. Tom. 6. c. 218. D. in quibus locum habet. Ibid. E.
Lucrativas cauſas duas in eandem perſonam concurrere non poſſe, T. 7. c. 1074. D.
Lucrativi tituli, T. 2. c. 731. D. & c. 733. B.
Lucrativi tituli qui ſunt, Tom. 6 c. 219. C.
De lucrativis duabus cauſis, T. 6. c. 435. C.
Lucrativorum onus, T. 2. c. 733. A.
A lucrativorum deſcriptione immunes eſſe Eccleſias, quid ſit. T. 10. c. 816. E.
Lucri intercepti in judiciis arbitrariis habetur ratio. T. 1. c. 1280. B.
Lucri ſpecies eſt uſucapio, Vide, Uſucapio.
Lucri faciendi cauſa cum damno alterius auxilium reſtitutionis non datur. T. 4. c. 342. C.
Lucri, & damni compenſatio quando, & in quo locum habeat, T. 5. c. 917. D. & ſeq.
Lucri creditoris, & debitoris moræ quando, & quæ ratio habeatur. T. 5. c. 919. C. D.
Lucri, vel acceſſionis ſpecies eſt, ſi non decrevit, quod decreſcere potuit. T. 7. c. 1455. B.
Lucri cauſâ utriuſque quotiens ratio vertitur, is præferendus eſt, cujus in lucrum cauſa tempore præcedit. T. 8. c. 707. A. & c. 812. B. C. & c. 868. A.
In lucris error juris non prodeſt. T. 4. c. 1431. B.
In lucris nec maſculis, nec fœminis jus ignorantibus ſuccurritur, in damnis verò ſuccurritur. T. 4. c. 508. A.
In lucris jus non ſolet ſubvenire. T. 4. c. 503. E.
In lucris, ſive compendiis mulieri non prodeſt juris ignorantia. T. 8. c. 234. D.
In lucris interceptis, quotiens noſtra intereſt, loquimur affirmativè. T. 10. c. 749. D. E.
De lucro qui certat, an potior ſit eo, qui de damno certat. T. 4. c. 1279. A.
De lucro, & damno ſocietatis, T. 7. c. 580. B.
De lucro duorum cum quæritur, potiorem eſſe poſſeſſorem, T. 8. c. 812. C.
De lucro cum quæritur duorum, melior eſt cauſa poſſidentis. T. 8. c. 678. A. & c. 707. A.
In lucro vix ulli unquam ſubvenitur, qui contempſerit juriſconſultum. T. 9. c. 651. A.
Lucrorum duo ſunt genera, unum, quod abſque damno alterius; alterum, quod cum damno alterius obvenit. T. 5. c. 167. C. D.
Lucrum quid. T. 1. c. 1468. A. & T. 4. c. 504. B. & T. 10. c. 1074. D.
Lucrum eſt pietatis nomine ſumptum facere. T. 2. c. 1034. C.
Lucrum, vel damnum non ex eventu notatur, T. 1. c. 1460. C.
Lucrum, & damnum inter ſocios communicatur. T. 1. c. 393. D.
Lucrum ſibi parare ſub beneficii ſpecie non eſt honeſtum. Tom. 1. c. 1468. A.
Lucrum exttatium. T. 1. c. 1482. A.
Lucrum ab eo, quod intereſt, ſeparatur. T. 1. c. 1481. A.
Lucrum magnum ferat, qui magnum adit periculum, Tom. 1. c. 1408. C.
Lucrum nemo facere debet ex aliena jactura. T. 4. c. 891. B.
Lucrum eſt dare beneficium amico, inire gratiam alienam, gerere negotia aliena. T. 4. c. 260. E.
Lucrum eſt, quod ex alieno mihi obvenit ſine ullo opere meo, T. 4. c. 504. B.
Lucrum inhoneſtum peſtori reſtitui an æquum ſit. T. 5. c. 265. D.
Lucrum interceptum damni ſpecies quædam eſt. T. 5. c. 870. A.
Lucrum, & quæſtus an conjungenda ſint in contractu ſocietatis. T. 5. c. 480. A. B.
Lucrum captare ex damno alieno dolus eſt. T. 6. c. 137. D.
Lucrum eſt donatio, quæ extrinſecùs accedit. T. 7. c. 1468. B.
Lucrum omne auferendum eſt poſſeſſori ſive bonæ fidei, ſive malæ fidei, T. 7. c. 304. B.
Lucrum ex qua perſona quis capit, ejus factum præſtare debet. T. 8. c. 724. B. & c. 836. A. & c. 877. A.

Lu-

Lucrum ceſſans, vel damnum emergens. T. 9. c. 1075. C.

Lucrum luctuoſum quale. T. 9. c. 470. C. triſte. Ibid. C. duræ ſortunæ ſolatium. Ibid. C.

Lucrum quo caſu in venditione fundi compenſetur cum damno. T. 10. c. 751. D. E.

Lucrum omne an veniat in actione ex empto. T. 10. c. 754. C.

Lucrum turpe eſt, quod etiam ad innocentes ex alieno ſcelere pervenit. T. 10. c. 962. C.

Lucrum non facere in re lucrativa non venit in æſtimationem ejus, quod intereſt. Tom. 10. c. 1087. C.

De luctu mulierum. T. 2. c. 1075. D. & T. 3. c. 159. E.

Luctu, vel furore qui mortem ſibi conſciverit, an ejus teſtamentum valeat. T. 4. c. 374. B. C.

In luctu quis modus præſcribitur. T. 4. c. 30. C.

De luctu parentum, & liberorum, & cognatorum, & an lugeri debeant. T. 5. c. 103. A. & ſeq.

Luctu indigni quidam mariti, & qui ſunt. Tom. 9. c. 452. A. B.

Luctui peragendo definierant decem menſes mulieribus. Tom. 1. c. 532. C.

Luctui fœminarum quinam primi annum definiere. Tom. 10. c. 11. B. C.

Luctui peragendo fœminis olim conſtituti decem menſes. T. 10. c. 672. B.

Luctuoſa, & triſtis hereditas cur ſic appellata. T. 8. c. 180. C.

Luctum pietas exigit ab omni cognatione, & agnatione. Tom. 4. c. 30. C.

Luctus fœminæ ob maritum defunctum quamdiu continuandus. T. 2. c. 1075. D.

Luctus indicitur non tantùm propter turbationem ſanguinis, ſed & propter reverentiam mariti. T. 1. c. 539. E.

Luctus vel eſt πένθος, vel πένθιμον. Ibid. E.

Luctus ſignum actus maritalis ratio. T. 3. c. 613. D.

Luctus maritorum an impedimento eſſe nuptiis debeat. Ibid. E.

Luctus mulieris in marito lugendo qualis eſſe debeat. T. 3. c. 613. D.

Luctus tempus quale eſſe oporteat. Ibid. D.

Quod genus luctus requiritur a cognatis, & agnatis. T. 4. c. 30. D. E.

Luctus eſt dolor vel amiſſæ uxoris, vel amiſſi viri. Tom. 4. c. 374. B.

Luctus defuncti variis nominibus effertur, & quibuſnam. Tom. 4. c. 29. C.

Luctus nomen dierum ſpatio celebratur. T. 4. c. 29. E. hic mos a Chriſtianis non obſervatur. Ibid. E.

Luctus, qui ab herede deſideratur, in quibus conſiſtit. Ibid. D.

Luctus ſponſi nullus eſt, & cur. T. 5. c. 92. C.

Luctus mulieris, defuncto marito, in quo conſiſtat. Ibid. C.

Intra annum luctus nubens mulier fit infamis. T. 7. c. 891. C.

Luctus religionem nullam debet vir uxori. T. 9. c. 452. A.

Luctus quando minuitur, finiturque. T. 9. c. 455. D.

Luctus minutio non conſiſtit in licentia nubendi, ſed in poſitu atri, & lugubris habitus. Ibid. E.

Luctus dignorum, & luctus indignorum. T. 10. c. 392. A.

Ludi prohibiti, vel permiſſi. T. 2. c. 184. E. & c. 185. A.

Ludi, qui vocabantur ciliſtræ. T. 9. c. 248. E.

Ludiera cruenta penitus tollenda. T. 2. c. 832. D. E.

De ludis juris ſtudioſis interdictis. T. 3. c. 147. A.

Ludorum publicorum expenſæ. T. 2. c. 827. B. C.

Ludorum quinque genera legibus non vetita. T. 10. c. 948. B.

In ludum damnatio. T. 3. c. 368. A.

Ludos duplex, gladistorius, & venatorius. T. 1. c. 459. D.

Luere, reluere, repignerare. T. 2. c. 547. E. & c. 548. A.

Luere eſt verbum 12. tabularum, pro quo dicunt reluere, & repignerare. T. 9. c. 1237. B.

Lugdunenſi ſupercilio Præfectus. T. 10. c. 820. D.

Lugendi ſunt parentes, liberi, agnati, cognati ſecundùm pietatis rationem. T. 4. c. 30. C. ſecus facientes non carent notâ, infamiâ. Ibid. D.

Lugendi ſunt parentes annum integrum, ſed non neceſſariò integrum annum, & lugendi ſunt a liberis, etiamſi ſint exheredati a patre, vel præteriti a matre. T. 4. c. 29. E. & c. 30. A.

Lugendi non ſunt capite damnati. T. 9. c. 452. A. B.

Lugendi ſunt parentes, & liberi, & agnati, & cognati. T. 9. c. 455. B. huic luctui non eſt præſcriptum certum tempus. Ibid. B. hic luctus non eſt impedimento nuptiis. Ibid. B. hic luctus differt a luctu, quem mulier ſuperſtes perſolvere debet marito defuncto. Ibid. B.

Olim qui lugebat, abſtinere debebat a conviciis, ornamentis, & alba veſte. T. 10. c. 613. D.

Lugebitur is, qui in bello cecidit, etſi corpus ejus non compareat. T. 4. c. 31. D.

Propinqui non lugent capite damnatum. T. 2. c. 1075. E.

Cur lugent liberi parentes, quibus heredes non exſtiterunt. T. 4. c. 30. A.

Lugentes quibus rebus abſtinere debent. T. 1. c. 382. A.

Lugeo a λύζω, quod eſt ſingultio, unde Ovidius, & Ariſtoteles. T. 4. c. 30. D.

Inter lugere, & elugere differentia quæ. T. 4. c. 31. A. item plus eſt evincere, quàm vincere, et plus eſt exigere, quàm agere. Ibid. A.

Lugere debet defunctum heres extraneus. T. 4. c. 28. B. C.

Lugere, et elugere in quo differunt. T. 9. c. 456. C.

Lugeri debent liberi a parentibus. T. 4. c. 30. B. C.

Lugeri debent parentes, et liberi, imò generaliter cognati, et agnati. Ibid. C.

Non luget maritus uxorem. T. 5. c. 92. C.

Non luget vir uxorem. Tom. 9. c. 452. A.

Lugubrea veſtes, quando deponere liceat. Tom. 9. c. 455. A. et ſeq.

A lugubri ſtructura quæ aliena ſunt. T. 9. c. 1174. B. C.

De luitione pignoris. T. 9. c. 1235. E.

Lumen eſt, ut cælum videatur; proſpectus, ut terra, vel mare. T. 4. c. 97. C.

Lumen, et proſpectus in quo differunt. T. 7. c. 408. C. & Tom. 9. c. 1181. E. & Tom. 10. c. 409. B. & c. 1182. E.

Lumina balneorum, & thermarum. T. 2. c. 783. B.

Lumina, et feneſtræ an differant. T. 5. c. 903. D.

Lumina. Vide, Servitus.

Lumina futura an etiam concedi poſſint. T. 7. c. 421. D.

Lumina quis mutare dicatur. T. 7. c. 415. D.

Lumina uti nunc ſunt, ut ita ſint, ſi conſtituatur, an videatur actum de futuris. T. 7. c. 421. E.

Luminibus an viridaria obſtent. T. 7. c. 413. E.

Luminibus ne officiatur, et ne proſpectui officiatur, quomodo differunt. T. 7. c. 408. A.

Luminibus ne officiatur, quid ſit. T. 7. c. 415. D.

Luminibus ne officiatur, quomodo conſtitui poſſit. Tom. 7. c. 421. D.

Luminibus ne officiatur, ſervitutem debens an arborem ponere poſſit. T. 7. c. 413. E.

Luminibus ne officiatur, ſervitutem debens an ædificare poſſit. T. 7. c. 408. E.

Luminibus viridaria obſtant. T. 7. c. 413. E.

Luminis immittendi jus in ædes, vel cavædium vicini qui non habet, aperto pariete communi, nullo jure feneſtras mittere poteſt. T. 6. c. 518. D.

Luminis ſervitutem debens an ædes ſuas deprimere poſſit. Tom. 7. c. 414. A.
Luminis ſervitutem debens an ſolem auferre poſſit. T. 7. c. 413. E. & c. 414. A.
Luminis immittendi, et recipiendi idem jus eſt. T. 7. c. 408. D. E.
Luminum ſervitus niſi imponatur, non licere feneſtrar immittere in vicini ædes. T. 7. c. 428. E.
Luminum ſervitus quæ ſit. T. 7. c. 408. D.
Luminum ſervitutem debens an prohibeatur in ſuo ædificare. Ibid. E.
Luminum ſervitutem inter, & ne luminibus officiatur, quæ differentia ſit. Ibid. D.
Lupinis poſitis an liceat ludere. T. 10. c. 948. C.
Lurco, & lurcoſos. T. 3. c. 303. B.
Luſca imago, vulgo *image porphile*, quæ. T. 9. c. 1198. D.
Luſcus quis dicitur. Ibid. D.
Luſcus vitioſus eſt. Ibid. C.
Luſoria minatio. T. 5. c. 867. A.
Luſoriæ minæ quæ dicuntur. Ibid. A.
Luſoriæ minæ. T. 6. c. 249. D.
In luſtra ſingula ſolebant vectigalia privata, & publica locari. T. 7. c. 377. A.
Luſtramentum quid ſit. T. 13. c. 447. E.
Luſtrationis agrorum formula. T. 3. c. 224. E.
Luſtricus dies quid. T. 9. c. 1360. D.
Luſtrum conditum an retrotrahatur. T. 9. c. 683. B. C.
Luſtrum conditum quid. Ibid. B.
Luxuria eſt omnis diſſolutio morum. T. 2. c. 1165. D.
Luxuria exiſtimata eſt habere, quod poteſt totum perire. T. 3. c. 272. E.

M

MAcarii quinam apud Donatiſtas. T. 10. c. 829. B.
Macedoniæ Proconſul. T. 4. c. 832. C.
Macedoniani exceptioni renuntiare non poteſt filius familias. T. 9. c. 321. E.
Macedoniani. T. 10. c. 814. B.
Macedoniani, & Vellejani Senatuſconſulti ſententia an ſit opponenda ante ſententiam. T. 10. c. 1231. E.
Macedonianum Senatuſconſultum; Vide, Senatuſconſultum.
Macedonianum, & Vellejanum in quo conveniunt, & in quo non conveniunt. T. 9. c. 321. D. E.
Macedonianum Senatusconſultum ad quos pertineat. T. 10. c. 979. E.
Quid habeat commune cum Senatusconſulto Vellejano. T. 10. c. 980. C. D.
Maceria vetuſta ferundo oneri par non eſt. T. 10. c. 114. E.
Maceries eſt paries ex puro cæmento, ſive arenato, & calce. T. 4. c. 147. D.
Macheræ parvæ permittuntur privatis, quia non ſunt arma bellica. T. 2. c. 1123. A.
Machilda pro Launachilda. T. 2. c. 1242. D.
Machiones, unde nomen Gallicum *macon*. T. 6. c. 744. D.
Macon nomen Gallicum unde deductum. Ibid. D.
Macrinus Imperator juris peritiſſimus decrevit abolere omnes Principum conſtitutiones, ut ex jure ageretur, non ex reſcriptis. T. 4. c. 27. C.
Magiam qui exercent, & conſcii, & qui magiæ libros apud ſe habent, ſummo ſunt afficiendi ſupplicio. T. 1. c. 506. D. E.
Magicæ artes prohibentur. T. 9. c. 1437. A. & ſeq.
Magicis artibus dediti ſunt plerumque violatores ſepulcrorum. T. 9. c. 1437. E.
Magis ſpectatur id, quod in veritate eſt, quàm quod eſt in exiſtimatione mentis. T. 4. c. 504. D.
Magis articulus, & ejus vis. T. 5. c. 394. A.
Magis dictio dupliciter accipitur, electivè, & comparativè. T. 7. c. 970. B.
Magiſter cenſus. T. 2. c. 912. A.
Magiſter fiſci, vel æris. T. 2. c. 645. A.
Magiſter officiorum. T. 2. c. 67. C.
Magiſter officiorum Comes etiam dicitur. T. 2. c. 941. D.
Magiſter officiorum eſt fabricenſium judex. T. 2. c. 802. A.
Magiſter officiorum, gallicè *Prævoſt de l'hoſtel*, & quod ejus munus. T. 2. c. 898. E.
Magiſter militum. T. 2. c. 1085. A.
Magiſter navis *mercenis*. Tom. 1. c. 764. E.
Magiſter navis quis ſit. Tom. 5. c. 427. D.
Magiſter ſocietatis quis ſit. T. 5. c. 491. E.
Magiſter olim jure ordinario cœpit appellari, jure extraordinario curator. T. 8. c. 533. A.
Magiſter quis. T. 8. c. 532. D.
Magiſter cenſus habet jus actorum publicorum conficiendorum. T. 9. c. 714. E. & c. 715. A. et c. 788. D.
Magiſter navis quomodo a Græcis vocatur. Tom. 9. c. 304. B. navicularius vocatur. Ibid. B.
Magiſter officiorum frater chariſſimus auguſtorum appellabatur. T. 10. c. 853. C.
Magiſteriani interpretes. Tom. 2. c. 1123. C.
Magiſteriani literarum peritiſſimi erant, edebant omnia acta, et excipiebant, conferebantque ſcripturam cum ſcriptura. T. 9. c. 289. B.
Magiſteriani unde ſic dicti. T. 10. c. 930. B.
Magiſterium præſentale. Tom. 2. c. 959. B.
Magiſtri equitum an ſint magiſtratus. T. 1. c. 900. C.
Magiſtri ſcriniorum, memoriæ, epiſtolarum. T. 2. c. 905. C.
Magiſtri ſcriniorum munerum perſonalium excuſationem habent. T. 2. c. 905. B. & ſeq. & eorum dignitas. Ibid. B. & ſeq.
Magiſtri literarum ab onere metatorum liberantur. T. 2. c. 975. A. B.
Magiſtri ſtudiorum ordinis decreto conſtitui debent, qui bonis moribus prædici ſint. T. 2. c. 756. D. E.
Magiſtri artium liberalium a civilibus muneribus excuſantur, non eorum filii. T. 2. c. 713. C. & c. 744. E.
Magiſtri duo militum præſentialium. T. 2. c. 959. B.
Magiſtri pedanei. T. 8. c. 794. B.
Magiſtri militum. T. 9. c. 414. D.
Magiſtri officiorum. Ibid. D.
Magiſtri cenſus. T. 9. c. 714. E. et. c. 715. A. et c. 788. D.
Magiſtri militum dignitas, et poteſtas. T. 10. c. 844. D.
Sub magiſtri officiorum juriſdictione quinam erant. T. 10. c. 846. D.
De officio magiſtri officiorum. Ibid. B. et ſeq.
Magiſtri officiorum cum Quæſtore comparatio. Ibid. B.
Magiſtri officiorum dignitas an temporalis, an continua. Ibid. B. C.
Magiſtrianus timor. T. 5. c. 141. C.
Magiſtros militum Conſtantinus primus fecit. T. 2. c. 64. D.
Magiſtros militum poſſe judicandi officio ſungi inter militares viros. T. 9. c. 150. C.
Magiſtratus quid. T. 1. c. 724. B.
Magiſtratus frequentiſſimè pro duumviris. T. 1. c. 796. A.
Magiſtratus ea, quæ ſunt juriſdictionis, imperiive mixti mandare poteſt; quæ verò lege, aut Senatuſconſulto ei data ſunt, non item. T. 1. c. 933. B. C.
Magiſtratus ſeparantur ab his, qui extra ordinem jus dicunt. T. 1. c. 730. E.
Magiſtratus, qui appellantem necarit, vel torſerit, lege Julia de vi damnandus. T. 1. c. 511. C.
Magiſtratus eſt, qui juriſdictionem habet. T. 4. c. 834. C.
Magiſtratus Princeps non eſt, nec juriſdictionem habet, ſed cognitionem extraordinariam. T. 4. c. 831. A.
Magiſtratus tutorem dare non poteſt, niſi lege nominatim concedente. T. 4. c. 9. E.
Magiſtratus, cui nihil nominatim denegatur, omnia habet. T. 4. c. 53. D.

Ma-

Magiſtratus, & reus lege agere dicuntur. T. 4. c. 747. B. Vide, Lege agere.

Magiſtratus hodie a Principe creatur. T. 4. c. 9. A.

Magiſtratus quinquennalis fuit in Urbe Cenſor. T. 4. c. 869. C.

Magiſtratus non eſt judex quæſtionis, ſicut nec judex datus. T. 4. c. 11. A. B.

Magiſtratus municipalis quis eſt. T. 4. c. 36. B.

Magiſtratus quis municipalis pro qua parte conveniatur, & quo ordine. T. 4. c. 32. D.

Magiſtratus municipalis annuus eſt. T. 4. c. 36. A.

Magiſtratus municipalis. Vide, Municipalis.

Magiſtratus legitimi abdicatio non valet. T. 4. c. 830. B.

Magiſtratus municipalis officium eſt individuum, commune, & mutuum. T. 4. c. 36. D. E.

Magiſtratus, & Prætor Urbanus, & Provincialis quomodo differant. T. 5. c. 734. B.

Magiſtratus juriſdictionem prorogat. T. 5. c. 3. D.

Magiſtratus municipalis quid ex officio præſtet, & quid minus præſtare poſſit. T. 5. c. 4. D. E.

Magiſtratus municipalis in adminiſtratione reipublicæ levem culpam præſtare tenetur. Tom. 5. c. 10. D.

Magiſtratus municipalis non de quacumque re, vel ſumma jus dicere poterat, ſed tantùm de minori. T. 5. c. 3. C.

Magiſtratus, qui poteſtatem ſuam non defendit, imminuti magiſtratus, veluti majeſtatis reus fit. T. 5. c. 11. E.

Magiſtratus, ſive judex, & adſeſſor in quo differunt. T. 5. c. 34. E.

Magiſtratus municipalis non poteſt reſtituere in integrum. T. 5. c. 5. A. hoc reſervatur majori poteſtati. Ibid. A.

Magiſtratus municipalis non poteſt mittere in poſſeſſionem ejus rei, ex qua damnum timetur. Ibid. A. B.

Magiſtratus ubi, & cur tutoribus comparetur. T. 5. c. 1099. E.

Magiſtratus an injuriam ſibi factam ulciſci poſſit. Tom. 6. c. 773. D.

Magiſtratus, qui de Incidente quæſtione cognovit, de qua principaliter cognoſcere non poterat, de ea nominatim, & ſpecialiter pronuntiare non debet. T. 6. c. 25. C.

Magiſtratus an uxori, liberis, libertis, & cæteris, quos ſecum habet, jus dicere poſſit. T. 7. c. 65. A.

Magiſtratus cui defertur, an ei etiam deferatur omnis juriſdictio. T. 7. c. 74. B.

Magiſtratus eo die, quo privatus futurus eſt, an judicem dare poſſit. T. 7. c. 68. E.

Magiſtratus ea, quæ ſunt imperii, quo jure habeat. T. 7. c. 71. C.

Magiſtratus cognoſcit ſuo jure. T. 7. c. 58. C.

Magiſtratus in majus, aut par imperium habentem, an imperium, aut juriſdictionem habet. Tom. 7. c. 95. A.

Magiſtratus juriſdictionem habet, judex non item. Tom. 7. c. 166. E.

Magiſtratus jus iniquum dicens ei, qui jus iniquum impetravit an, incidat in edictum. T. 7. c. 110. C.

Magiſtratus jus iniquum ſuggeſtione aſſeſſoris ſi dixerit, uter eorum teneatur. T. 7. c. 106. C.

Magiſtratus magiſtratum an facere poſſit. T. 7. c. 81. E.

Magiſtratus municipalis an exſequi poſſit ea, quæ magis ſunt imperii, quàm juriſdictionis. Tom. 7. c. 78. E.

Magiſtratus municipalis an merum imperium habeat. T. 7. c. 93. B. C.

Magiſtratus municipalis an, quando, & qua actione in ipſo magiſtratu conveniri poſſit. Ibid. A.

Magiſtratus municipalis, & omnes, quibus publicè juriſdictio eſt, mulctæ dictionem habent. T. 7. c. 57. D. E.

Magiſtratus municipalis habet juriſdictionem ſimplicem, & quæ ea ſit. T. 7. c. 56. C.

Magiſtratus municipalis pignoris capionem, & tutoris dationem an habeat. T. 7. c. 74. E. & c. 75. A.

Magiſtratus municipalis quando teneatur L. Aquiliâ, & cur. T. 7. c. 57. C.

Magiſtratus municipalis quæ habeat meri imperii, & quæ non, & cur. T. 7. c. 57. B. C.

Magiſtratus non juriſdictionem, ſed judicem dare cogitur. Tom. 7. c. 85. C.

Magiſtratus poteſt jubere, judicare eum, qui minus imperium habet. T. 7. c. 95. B.

Magiſtratus quæ lege ſpecialiter, & non jure ſuo conceſſa ſibi habeat. T. 7. c. 82. A. F.

Magiſtratus quæ non habet proprio jure, ſed ſpeciali legis indulgentiâ, non poteſt transferre, exceptâ cognitione de ſuſpectis tutoribus. T. 7. c. 60. C.

Magiſtratus quid ſit. T. 7. c. 90. E.

Magiſtratus quiſque territorium ſuum in jure dicundo non excedat. T. 7. c. 99. F.

Magiſtratus quod lege ſpecialiter conceſſum ſibi habet, an alii mandare poſſit. T. 7. c. 82. A. B.

Magiſtratus ſi dolo, vel culpâ fecerit, ut pupillo minus idoneè caveretur, quomodo teneatur. T. 7. c. 873. D.

Magiſtratus vel omnem juriſdictionem, vel unam rem tantùm alii mandare poteſt. T. 7. c. 97. A.

Magiſtratus ut juriſdictionem ſuam alteri mandare poſſit, quo jure comparatum ſit. Tom. 7. c. 80. D.

Magiſtratus quilibet poſtulari poteſt crimine repetundarum. T. 7. c. 156. B.

Magiſtratus eſt lex loquens. T. 7. c. 324. C.

Magiſtratus ſi malè judicaverit, an teneatur ei, qui litem perdiderit. T. 8. c. 332. A. B.

Magiſtratus municipalis nominator vocatur, & cur. T. 9. c. 1194. B.

Magiſtratus municipalis jus coercendi inobedientes, & contumaces habet captis pignoribus. Ibid. B. C.

Magiſtratus, qui merum imperium non habet, nec patriâ interdicere poteſt. T. 9. c. 1069. E.

Magiſtratus militaris non habet poteſtatem judicis dandi, niſi inter milites, vel actorem privatum, & reum militem. Tom. 9. c. 1082. C. D.

Magiſtratus ſine lege nullam pœnam infligere poteſt. Tom. 9. c. 588. D.

Magiſtratus competens, & quis incompetens. T. 9. c. 1081. D.

Magiſtratus eſt, qui juriſdictionem habet. T. 9. c. 125. A.

Magiſtratus urbanus, & provincialis, & judex datus a Principe in quo differunt. Ibid. A. B.

Magiſtratus a reis ſumere turpiter mutuam pecuniam. T. 9. c. 207. B.

Magiſtratus mandat juriſdictionem, non dat. T. 10. c. 93. D.

Cognitionem verò dat, non mandat. Ibid. D.

Magiſtratus municipalis, ſi ei non pareatur, pignora capere poteſt. T. 10. c. 385. B.

Magiſtratus urbanus judices dare quo ſenſu dicatur. T. 10. c. 386. A.

Magiſtratus nundinis an poſſit manumittere, judiciumque addicere. T. 10. c. 402. D.

Magiſtratus non omnis habet ea, quæ ſunt mixti imperii. T. 10. c. 584. D.

Magiſtratus quo caſu cogatur opinionis ſuæ exemplum litigatoribus exponere. T. 10. c. 792. C.

Magiſtratus eſt is, cui reſpublica gerenda committitur. Tom. 10. c. 865. B.

Magiſtratus municipalis an cognoſcat de reſtitutione in integrum. T. 10. c. 909. A.

Magiſtratus, qui dedit judices, eſt judex competens. T. 10. c. 1234. A.

In magiſtratus nominatorem quomodo actio datur. Vide, Nominator

nator. Vide, Collega; Fidejuſſor.
Magiſtratus fidejuſſor, nominator. Vide, Fidejuſſor. Vide, Nominator magiſtratus.
Magiſtratus judex datus. Vide, Judex.
Magiſtratus annui ſunt Proconſules. T. 4. c. 832. E.
Magiſtratus proprium eſt intelligere, ſe gerere perſonam civitatis. T. 5. c. 11. E.
Magiſtratus imprudentia non punitur, adſeſſor ejus, ſive conſiliarius punitur, & cur. T. 5. c. 34. D.
Magiſtratus jure quæcumque competunt, mandari poſſunt. T. 7. c. 78. E. & c. 79. A.
Magiſtratus officium malè confundi cum juriſdictione. Tom. 7. c. 79. B.
Magiſtratus officium ſæpe juriſdictionis nomine ſignificari. T. 7. c. 71. B.
Magiſtratus quales viri creabantur. T. 7. c. 105. E.
Magiſtratus vires quæ ſint, T. 7. c. 74. C.
Magiſtratus vis omnis compoſita eſt ex juriſdictione, & imperio. T. 7. c. 75. C.
Magiſtratus vis propria, compoſita eſt ex imperio, & juriſdictione. T. 7. c. 56. C.
Magiſtratus eſt ſtatuere, an ſua ſit juriſdictio, cum præſcriptio fori opponitur. T. 9. c. 1083. B.
Magiſtratus juriſdictionis pars eſt judicis dandi poteſtas. Tom. 9. c. 1082. C.
Magiſtratus eſt judicem ſacere, non privatorum hominum. Ibid. E.
Magiſtratus quando ſinguli tenentur in ſolidum. T. 9. c. 111. B. C.
In magiſtratus municipales, qui tutores, vel curatores dederunt, vel nominaverunt, miſſis nominibus ad Præſidem, eſt actio utilis in factum. T. 9. c. 614. B.
Magiſtratus poteſtas in quo conſiſtat. T. 10. c. 861. D.
Quæ magiſtratui competunt, aut quæ jure magiſtratus competunt, quæ ſit diviſio inter ea. Tom. 4. c. 9. A. B.
Magiſtratui qui ſolidum ſolvit, cum duo eſſent magiſtratus, datur actio utilis adversùs collegam, pro quo ſolvit. Tom. 4. c. 39. C.
Magiſtratui, reipublicæ causâ abſenti, actiones tempore amiſſæ quare non reſtituuntur. Tom. 5. c. 166. A.
Magiſtratui municipali munus imponi non poteſt. T. 5. c. 1175. B.
An magiſtratui adversùs magiſtratum eadem actio detur. Tom. 6. c. 10. B.
Magiſtratui extra territorium, & de re, vel quantitate majori, quàm ei lege liceat, jus dicenti non obtemperans an puniatur. T. 7. c. 99. C.
Magiſtratui juriſdictionem ſuam defendere pœnali judicio an liceat. T. 7. c. 74. D.
Magiſtratui modica caſtigatio non eſt deneganda. T. 7. c. 93. D. ſed tamen in liberos eſt. Ibid. D.
Magiſtratui municipali extra territorium, & ultra modum in territorio jus dicenti an parcatur. T. 7. c. 70. D.
Magiſtratui quæ conceſſa videantur. T. 7. c. 74. B. C.
Magiſtratui quæ proprio jure competant. T. 7. c. 59. B.
Magiſtratui municipali miſſio in poſſeſſionem non competit ſine mandato. T. 10. c. 93. E.
Magiſtratui ſi ſors obtigerit, dederitque cognitionem publici judicii, ea non competit ei propter juriſdictionem ſuam, ut juriſdictionis ſuæ, ſed legis beneficio, ſimul ac fortis ductæ ex lege. T. 10. c. 862. E.
Magiſtratui dolus, ſed non imperitia imputatur. T. 10. c. 867. B. C.
Magiſtratum qui emptis comitiis ambiunt, in inſulam deportandi. T. 1. c. 514. E. & c. 515. A.
Inter magiſtratum municipalem, & magiſtratum urbanum, vel provincialem quid diſcriminis. T. 4. c. 305. B. C.
Ad magiſtratum quæ pertinent, ſeparantur a rebus, quæ ſunt Principis. T. 4. c. 831. A.
Magiſtratum municipalem induum vitatu gerens filiusſamilias, in cæteris omnibus cauſis pro patre familias habetur, & tenetur in ſolidum. T. 5. c. 10. E.
Magiſtratum eſſe plus eſt, quàm judicem, & cur. T. 7. c. 166 E.
Magiſtratum ſacere quid ſit, & quis poſſit. T. 7. c. 81. D. E.
Magiſtratum jus dicere, non judicare, judices datos e contra. T. 7. c. 90. E.
Magiſtratum municipalem habere juriſdictionem uſque ad certam ſummam. T. 7. c. 57. D.
Magiſtratum municipalem jus vitæ, neciſque non habere. Tom. 7. c. 93. B.
Magiſtratum non poſſe in jus vocari, & magiſtratui in magiſtratum non poſſe jus dici diverſa ſunt. T. 7. c. 69. A.
Magiſtratum non omnem de qualibet ſumma, & quantitate jus dicere poſſe. T. 7. c. 91. C. D.
Magiſtratum olim inducere juris erat extraordinarii. T. 10. c. 918. E.
In magiſtratu quamdiu quis eſt, invitus judicium non patitur. T. 4. c. 6. E.
Pro magiſtratu qui fidejuſſit, certaque pignora dedit, qua actione is conveniri poſſit. T. 4. c. 871. A. B.
De magiſtrato, non de Principe loquitur lex *legatus* 20. *D. de aſſ. præſid.* T. 4. c. 831. A.
In magiſtratu municipali officium utriuſque & nominatoris, & collegæ eſt individuum, & commune. T. 4. c. 845. D. E.
Magiſtratu abdicare ſe conantem prohibere poſſe ſenatum, teſtatur Livius. T. 4. c. 830. C.
Magiſtratu mortuo, qui judicem dedit, an judex maneat. T. 7. c. 84. D.
Magiſtratus municipales tutelæ causâ conveniuntur, item ſcribæ, vel officiales. T. 1. c. 795. E. & c. 796. A.
Magiſtratus minores dicuntur *ἀστυνόμοι*, Ædiles *ἀγορανόμοι*, & quæ eorum differentia. Tom. 4. c. 1504. A.
Magiſtratus municipales ſunt ſeparandi ab iis, qui munus publicum gerunt. T. 4. c. 38. C.
Magiſtratus, & judices cur adſeſſores ſibi in jurejurando optent. T. 5. c. 34. E.
Magiſtratus ex quo genere hominum deligantur. Ibid. E.
Magiſtratus neque profitentur, neque præſtare debent ſcientiam juris. Ibid. E.
Magiſtratus municipales dictionem mulctæ habent. Tom. 5. c. 12. A.
Magiſtratus quinqueonio durat, neque abſque venia Principis deponi poteſt, T. 5. c. 893. A.
Magiſtratus municipales non ante, quàm tutores omnes excuſſi ſint, conveniri poſſunt. T. 6. c. 554. E.
Magiſtratus municipales non dant tutores, niſi juſſu, & mandatu Præſidis Provinciæ. Ibid. C.
Magiſtratus municipales ſunt collegæ. T. 6. c. 10. D. eorum commune eſt periculum, & commune officium. Ibid. D. E.
Magiſtratus urbani, qui nullam juriſdictionem habebant adversùs legatos. T. 6. c. 5. A.
Magiſtratus aut majores ſunt, aut minores. T. 6. c. 494. E.
Magiſtratus majores ſunt Conſules, Prætores, Cenſores, Ædiles Curules, & in Provinciis Præſides; Ibid. E.
Magiſtratus minores ſunt Ædiles plebis in Urbe, aut Duumviri in Provinciis. Ibid. E.
Magiſtratus an omnes ſuam juriſdictionem ad effectum perducere poſſint. T. 7. c. 75. D.
Magiſtratus annui erant. Tom. 7. c. 156. E.
Magiſtratus minores quæ exſequi poſſint. T. 7. c. 71. E.
Magiſtratus municipales imperium non habent, juriſdictionem habent. T. 7. c. 53. C.
Magiſtratus municipales judicem dare non poſſe. T. 7. c. 55. E.
Magiſtratus municipales quouſque

jus

Digitized by Google

jus dicere poſſint. Tom. 7. c.66. C.
Magiſtratus non omnes tutoris dationem habent. T. 7. c. 53. D.
Magiſtratus omnes an poſſint exſequi ea, quæ magis ſunt imperil, quàm juriſdictionis. T.7. c. 75.D.
Magiſtratus omnes juriſdictionem, ſed non omnes tribunal habere. T. 7. c. 90. E.
Magiſtratus quam juriſdictionem mandent. T. 7. e. 60. B.
Magiſlatus quibus cauſis judiees dent, & eos dandi lieentiam habeant. T. 7. c. 85. D.
Magiſtratus quod habent more majorum, ſuo jure habent, & quæ eo jure habeant. Tom. 7. c. 60. A.
Magiſtratus ſoli juriſdictionem habent. T. 7. c. 55. C.
Magiſtratus ſoli, non tamen omnes imperium mixtum habent. Ibid. D.
Magiſtratus urbani qun jure, quomodo, & cui juriſdictionem ſuam mandare poſſint. T. 7. c. 81. C. D.
Magiſtratus urbani quodcumqoe more majorum habent, ſuo jure habent. T. 7. e. 56. A.
Magiſtratus urbani eur judicedent. Ibid. D.
Magiſtratus majores, & minores, qui olim dicebantur. T. 7. e. 156. C.
Magiſtratus munieipales in ipſo magiſtratu conveniri poterant. T. 7. e. 156. B.
Magiſtratus munieipales quàm latè in juriſdictione. T. 8. e. 478.C.
Magiſtratus, minores qui dicuntur, quod imperium habent, eorumqoe notæ quæ ſint. T. 7. e. 116. D. E.
Magiſtratus, majores qui dicuntur, quod imperium habent, eorumqoe notæ quæ ſint. Ibid. B.
Magiſtratus, qui tribunali præſunt. T. 7. c. 128. E.
Magiſtratua qui non gerunt, ſed aliquam juriſdictionem habent. Ibid. E.
Magiſtratus urbani, & magiſtratus provinciales quamdiu magiſtratu funguntur, non poſſunt vocari in jus. T. 7. c. 116. B.
Magiſtratus quo anno gerunt magiſtratum, propriam actionem non introducunt, perſequendo, vel fugiendo. T. 7. c. 156. A.
Magiſtratus omnes eur merum imperium non habeant. Tom. 8. c. 792. D.
Magiſtratus municipales, qui dederunt tutores, vel qui eavere pupillo non curaverunt, ſinguli tenentur in ſolidum actione in factum, ſi tutores non ſint ſolvendo. T. 9. c. 57. A.
Magiſtratus nulli erant olim perpetui. T. 9. c. 1117. E. & e.1118. A.
Magiſtratus urbani judieem dant propter vim imperii, & magiſtratus provinciales dant judicem legis auctoritate. Tom. 9. e.121. E.
Magiſtratus an recuſari poſſint. T. 9. c. 149. E.
Magiſtratus municipales plerumque erant duo, inſtar Conſulum urbis, & ob id dicuntur Duumviri. T.9. c.1120. B. municipales cur ſic appellati. Ibid. B.
Magiſtratus municipales juriſdictionem habent ſine imperio. T. 9. e. 144. E.
Magiſtratus eelerrimè lites terminare debent. T. 9. c. 127. E.
An magiſtratus municipales legis actionem habeant, nec ne. T. 10. c. 93. D.
Magiſtratus Populi Romani, & provinciales ſoli poſſunt addicere. T. 10. c. 398. D.
Magiſtratus urbani quo jure dant judices. T. 10. e. 400. B.
Magiſtratus munieipales an habeant jus pignoris eapiendi. T. 10. c. 701. B.
Magiſtratus omnes fuerunt annui, excepto Cenſurio. T. 10. e. 728. B.
Magiſtratus, qni non poterant ultra certam ſummam jus dieere. T. 10. c. 795. C. & ſeq.
Magiſtratus non ſunt propriè, qui ordinarii non ſunt. T. 10. c.855. C.
Magiſtratus omnes Romæ erant temporales. T. 10. c. 865. B.
Magiſtratus municipales. Tom. 10. e.871. C. unde ſumebantur. Ibid. D.
Magiſtratus municipales, qui ſunt ſine imperio, non reſtituunt. T. 10. c. 890. B.
Magiſtratus delati a majoribus etiam ignaris legum, & juris. Tom. 10. c. 1149. D.
Magiſtratuum furta, & rapinæ, quæ repetundarum appellantur, ut coercenda. T. 1. c. 874. D.
Magiſtratuum municipalium, ſive Duumvirorum juriſdictio quàm arcta, & exigua. T. 5. e. 5. D.
Magiſtratuum cognitio quatuor generum. T. 8. c. 583. A.
Magiſtratuum ereatio ad quem pertineat. T. 7. e. 74. B. & c. 84. D.
Magiſtratuum tria genera. T. 10. e. 586. E.
Magiſtratuum ereatio pertinet ad curam Principis. T. 10. e. 831. E.
Magiſtratuum edicta non minorem obtinent legis auctoritatem, quàm leges, edicta, reſponſa. T. 10. e. 842. C.
Magiſtratibus reverentia debita in quo conſiſtit. T. 1. e. 1016. D.
De magiſtratibus injuriâ affectis. T. 5. e. 11. E.
Magiſtratibus ſpecialiter quæ legibus competant. Tom. 7. e. 54. A.
Magiſtratibus quæ denegentur. T. 7. e. 57. A.
Magiſtratibus municipalibus quæ mandari poſſint. Tom. 7. c. 56. A.
Magiſtratibus omnibus an liceat pœnali judicio juriſdictionem ſuam defendere. T. 7. c. 113. B.
Magiſtratibus provincialibus, quæ competant. T. 7. e. 56. A. B.
Magiſtratibus urbanis quæ competant proprio jure. Ibid. A.
De magiſtratibus conveniendis. T. 9. c. 614. A.
A magiſtratibus nequid detur ſuffragii nomine, vel ſuffragatoribus. T. 9. c. 216. E.
Magiſtratibus municipalibus an liceat legis actionem, quam habent, aliis mandare. T. 10. e. 94. C.
Solis magiſtratibus Populi Romani, aut Præſidibus, qui eos dederunt, competit pignoris capio. T. 10. c. 503. D. & c. 514. B.
Magiſtratus ſolos judicem dare poſſe, & jubere judicare, hoc eſt, jubere judicem datum judicio operam dare. T. 7. c. 94. A.
Magna eapitis diminutio in maximam, & mediam dividitur. T. T. 5. e. 160. B.
Magna negligenria lata eulpa eſt. T. 8. e. 633. C.
Magnum opus facilius ruit, T. 5. c. 643. D.
Majeſtas pulſata ubi defenditur, nulla dignitas a tormentis exeipitur. T. 1. c. 514. D.
Majeſtas prætoria, & juris publici auctoritas acriter vindieanda eſt. T. 7. e. 89. C.
De Majeſtate judicium duplex. T. 1. c. 514. B.
De Majeſtate læſa tres ſunt leges; lex Julia, lex Cornelia, & lex Apuleja. T. 9. e. 1383. B. an iis omnibus legibus reus læſæ Majeſtatis deferri poſſit. Ibid. B.
Majeſtatis læſæ, & perduellionis crimina quid differant. T. 1. e. 872. E.
Majeſtatis reus quibus pœnis afficiendus, T. 1. c. 514. C.
Majeſtatis immioutæ Prætoris gravior eſt cauſa, vel imminutæ libertatis privati hominis, quàm damni pecuniarii. T. 7. c. 90. C.
Majeſtatis crimen fit facto, & dicto. T. 10. c. 722. B.
Major ſexagenario ducere minorem quinquagenariâ poteſt. Tom. 1. e. 550. E.
Major pars, major numerus ſententiarum, vel æqualis. Tom. 1. c. 930. E. & c. 931. A. B.
Major obligatio tollit minorem. T. 4. c. 673. E.
Major pœna. Vide, Pœna.
Major 25. annis ſi mandatu minoris negotium geſſerit, & læſus fuerit, qua actione damnum ſuum petere poſſit. T. 5. e. 155. E.
Major diei pars quot horis con-

ſtet. T. 5. c. 16. C.
Major eſt poteſtas legis, quàm judicis. T. 5. c. 152. B.
Major pars intelligitur, non tantùm ex numero, ſed etiam ex dignitate perſonarum. T. 6. c. 1018. C.
Major obligatio tollit minorem. T. 6. c. 329. B.
Major 20. annis, paſſus ſe venundari, an poſſit proclamare ad libertatem adverſus emptorem. T. 7. c. 890. C.
Major, vel æqualis adiens ſuâ ſponte minorem magiſtratum manumittendi causâ, an minuat majeſtatem ſuam. T. 7. c. 69. E.
Major pars diei, & noctis quæ. T. 8. c. 482. A.
Si maior factus alienationem factam ſine decreto ratam habuerit. T. 9. c. 613. C. & ſeq.
Si major effectus res, quas minor egit, facto, vel ſilentio comprobaverit, adversùs hoc in integrum reſtitui fruſtra deſiderat. T. 1. c. 369. B.
Major vis. Vide, Caſus majores.
Major ſi minori, vel majori heres exſtitit, quomodo reſtituatur. T. 10. c. 912. A. B.
A majori ad minus valet argumentum tantùm ad negandum, T. 4. c. 1405. D.
Majori ſummæ minor ineſt. T. 6. c. 366. D.
Majori trimo, ſeu filio alimenta decernuntur, & cœtera onera remedio extraordinario per magiſtratum. T. 9. c. 1307. A.
Majorem 25. annis veriſimilius eſt non eſſe lapſum, ſi induſtrius appareat. T. 5. c. 137. B.
Majorem ſe eſſe quibus probare quis poſſit. T. 7. c. 875. A. B.
Majorem ſe eſſe probare debet, qui res ſuas a curatoribus vult recipere. T. 7. c. 875. A. B.
A majore ad minus argumentum in contractu meri imperii an valeat. T. 7. c. 54. C.
Majores fructus dicuntur dupli fructus, qui in reſtitutionem veniunt. T. 4. c. 131. D.
Majores cur in integrum non reſtituantur. T. 5. c. 889. C.
Majores ordines qui. T. 6. c. 969. B.
Majores magiſtratus. Vide, Magiſtratus.
Majores qui dicuntur. T. 7. c. 119. A.
Majores uſuræ. Vide, Uſuræ majores.
Majores judices. Vide, Judices.
Majores quibus ex cauſis in integrum reſtituantur. T. 10. c. 912. D.
Non omnium, quæ a majoribus tradita ſunt, rationem reddi poſſe. T. 3. c. 202. A. & c. 495. A.
Majoribus in quibus ſuccurritur. T. 5. c. 202. B.
Majoribus lactum ignorantibus ſubvenitur. T. 10. c. 899. C.
Majoribus 25. annis quibus caſibus competat reſtitutio in integrum. T. 10. c. 910. C.
Majume quid. T. 2. c. 833. C.
Mala ratio eſt, qua ſervi ſe mandant emi ab extero. T. 3. c. 382. D.
Mala fides non eſt ſcientia ſola rei alienæ, aut fideicommiſſi. T. 4. c. 1207. A.
Malà fide qui poſſidere deſiit, poſſidere videtur. T. 4. c. 184. E. alia eſt ratio fundi, alia pecuniæ, alia venditionis, alia mutui, vel ſolutionis. Ibid. c. 185. B. ratio differentiæ quæ, Ibid. C.
Mala fides ſuperveniens an uſucapionem interrumpat. T. 5. c. 747. A.
Mala fides unde probetur. T. 5. c. 147. E.
Mala fides ſummum vitium poſſeſſionis eſt. T. 5. c. 743. C.
Mala fides defuncti nocet heredi, licèt bonâ fide poſſideat. T. 9. c. 1000. E.
Mala fides quid ſit. T. 9. c. 1033. B.
Mala fides, & dolus malus in quo differùnt. T. 9. c. 1302. E.
Mala fides quomodo probatur. Ibid. E.
Non omnis malæ fidei poſſeſſor eſt fur, licèt prædo vocetur. T. 4. c. 130. B.
A malæ fidei poſſeſſore fructus conſumpti condici poſſint; an tum quoque uſuræ veniant? T. 4. c. 133. D.
Malæ fidei poſſeſſor non tantùm invaſor eſt, ſed & prædo. T. 4. c. 889. B.
Malæ fidei poſſeſſor non uſucapit. c. 4. c. 631. B.
Malæ fidei poſſeſſor culpam, & caſum fortuitum præſtare debet. T. 4. c. 921. D. E.
Malæ fidei poſſeſſor fructus cum ipſa re præſtat. T. 4. c. 1332. A.
Malæ fidei poſſeſſor omnes fructus quocumque tempore reſtituit. T. 4. c. 1375. C. perceptos verò poſt litem motam omnes poſſeſſores pares ſunt, quantum attinet ad fructuum reſtituendorum cauſam. Ibid. C.
Malæ fidei poſſeſſor, Vide, Poſſeſſor.
Malæ fidei poſſeſſor quid adquirat per liberum hominem, & ſervum alienum. T. 5. c. 698. A.
Malæ fidei poſſeſſori nihil prodeſſe præſcriptionem 30. vel 40. annorum. T. 6. c. 913. D.
Malæ fidei emptor eſt, qui cum procuratore a domino conſtituto ad fundum vendendum colluſit, & eum præmio corrupit, quo viliùs venderet. T. 6. c. 321. D.
Malæ fidei poſſeſſor fructus ſuos non facit ex fundo alieno, etiamſi eos dominus non ſeverit. T. 6. c. 32. D.
Malæ fidei poſſeſſor quam retentionem, & repetitionem expenſarum factarum in rem alienam habet per exceptionem doli mali, quas temerè fecit in rem; quam ſciebat alienam. T. 6. c. 13. C.
Malæ fidei poſſeſſori, ſi rem per errorem domino reſtituerit ſine retentione ſumptuum, non quidem competit certi condictio, ſed tantùm condictio incerti. Ibid. C. D.
Malæ fidei poſſeſſor prædo vocatur. T. 6. c. 378. E. Vide, Prædo.
Malæ fidei emptor quis ſit. T. 7. c. 703. A.
Malæ fidei negotiatores qui dicuntur. T. 9. c. 1033. D. E.
Malæ fidei emptio non eſt emptio. T. 9. c. 243. C.
Malæ fidei poſſeſſori præſcriptio 30. annorum neceſſaria. T. 9. c. 243. A.
Malæ fidei debitori eſt neceſſaria præſcriptio 40. annorum. Ibid. A.
Malæ fidei poſſeſſores omnes fieri non ſtatim poſt litem, ſed & poſt controverſiam motam, & rem in judicium deductam. T. 9. c. 156. E.
Malæ fidei poſſeſſor in quo differat a bonæ fidei poſſeſſore. Tom. 9. c. 152. B. & c. 155. A.
Non omnis malæ fidei poſſeſſor fur eſt, niſi rem contrectaverit. T. 9. c. 239. B.
Malæ fidei poſſeſſori fructus conſumpti condicuntur, quaſi ſine cauſa, vel injuſta cauſa percepti. Ibid. A.
Male petere in libris noſtris eſt plus petere, vel ſummâ, vel causâ, vel tempore, vel loco. T. 4. c. 77. A. ſic malè agere. Ibid. A.
Malè agere, aut petere, & nihil agere, quomodo differunt. T. 5. c. 50. A.
Malè emere, & bene emere quid ſit. T. 5. c. 472. D.
Male petitur, quod plus tempore, vel ſummâ petitur. T. 5. c. 49. E.
Malè emere quid ſignificet. T. 5. c. 472. D.
Non maledicendum mortuis. T. 9. c. 643. D.
Maledictum qui ingeſſerit, famoſus efficitur, & is, cujus ope, conſiliove factum eſſe dicitur. T. 1. c. 475. C.
Maledictum ab injuria proceſſum in Principem veniâ donandum eſt. T. 9. c. 1393. C. D.
Si quis maledixerit Imperatori. Ibid. B.
Maleficarum artium crimen. T. 9. c. 1470. E.
Maleficia privata diſceptantur apud recuperatores, ſeu judices privatos. T. 7. c. 653. A.
Maleficia innumera eſſe. Ibid. B.
Ob maleficia, quorum non eſt certum nomen, introducta eſt actio de dolo. Ibid. B.
Maleficia alia ordinaria, alia extraordinaria. Ibid. A.
Maleficia publica diſceptabantur apud magiſtratum. T. 7. c. 653. A.

Maleficiatus quis dicatur. Tom. 6. c. 1127. B.
Maleficii nomine non tantùm dolum, ſed etiam culpam contineri. T. 8. c. 327. D.
Maleficii inſcripti actio dicitur ſtellionatus. T. 9. c. 116. D.
In maleficiis ſpectatur voluntas, non exitus. T. 1. c. 505. B.
In maleficio ratihabitio mandato comparatur. T. 8. c. 724. E. & c. 785. C. & c. 836. D. & c. 877. C.
Maleficiorum differentiæ. Tom. 1. c. 229. B.
Maleficium non purgatur oblatione, nec reſtitutione rei furtivæ. T. 4. c. 241. B.
Maleficium non purgat oblatio. Ibid. D.
Maleficium inſcriptum. T. 7. c. 653. B. Vide, Stellionatus.
Maleficium quid propriè ſit. T. 8. c. 1093. A.
Maleficium an ſit, quod fit per jocum. T. 8. c. 327. C.
De maleficis, & mathematicis, & cæteris ſimilibus. T. 9. c. 1436. E.
Maleficorum appellatio. Tom. 2. c. 600. A.
Maleficorum nomen latiſſimè patet. T. 9. c. 1437. C.
Maleficorum appellatione etiam venefici, aut venenarii continentur, qui veneficiis, votis, diris, devotionibus defigunt alios, qui fingunt cereas imagines hominis necandi causâ, aut cruciandi. Ibid. B.
Maleficus indemnatus impune non interficiendus. T. 3. c. 97. A. B.
Malitas. T. 1. c. 960. E.
Malitia mala, ideſt, dolus malus. T. 1. c. 972. E.
Malitia, & dolus an differant. T. 5. c. 890. A.
Malitia quando ætatem ſupplet, quid juris obtinet. Ibid. A.
Malitia quo caſu ſuppleat ætatem. T. 10. c. 906. C.
Malitiarum omnium everriculum eſt actio de dolo. T. 7. c. 653. B.
Malo more. T. 1. c. 962. B.
Malum infinitum eſt. T. 7. c. 653. B.
Malus pars navis. T. 8. c. 651. B.
Mambour. T. 2. c. 1236. E.
Manalis fons apud veteres quid ſit. T. 5. c. 673. B.
Manceps carceris, manceps ſutrinæ, manceps divinitatis, & mancipes pro publicanis. T. 2. c. 807. B.
Manceps quis eſt. T. 4. c. 1280. E.
Mancipare nummo ſeſtertio. T. 3. c. 561. A.
Mancipati nomen in malam partem accipi. T. 1. c. 336. C.
Mancipatio quid, quot modis fit, & inter quos habet locum. Tom. 1. c. 327. A. B.
Mancipatio niſi per procurationem fieri non poteſt. T. 3. c. 435. D. E.
Mancipatio an ſit actus legitimus. T. 3. c. 435. D. & T. 5. c. 479. C.
Mancipatio non recipit conditionem, & cur. T. 5. c. 479. C.
Mancipatio rei alienæ aliud eſt, aliud traditio. T. 7. c. 565. D.
Mancipatio diem, vel conditionem non recipit. T. 8. c. 699. A. & c. 799. C. & T. 9. c. 360. C.
Mancipatio eſt venditio imaginaria. T. 8. c. 388. C.
Mancipatio an poſſit fieri ſub conditione. T. 8. c. 799. C. & T. 10. c. 995. C.
Mancipatio tacita. T. 9. c. 360. C.
In mancipationibus, & acceptilationibus ſymbolum ſunt æs, & libra, in manumiſſionibus alapa. T. 4. c. 747. D. E.
Mancipes publicani. T. 2. c. 992. B.
Mancipes curſus publici mutationum. Ibid. B.
Mancipes, & quod publicani dicuntur mancipes. T. 9. c. 399. D.
Mancipes quinam ſint. T. 10. c. 38. C. & c. 663. D.
Mancipi quæ res ſunt, & quæ non. T. 1. c. 327. A.
Res mancipi quæ ſunt. T. 9. c. 1001. A.
Mancipi, & nec mancipi differentia ſublata. T. 9. c. 1002. E.
Res nec mancipi quæ ſunt. Tom. 9. c. 1001. C.
Mancipia quare appellentur ſervi, & undenam iſta appellatio. T. 1. c. 13. C.
Mancipia nihil aliud ſunt, quàm civitates. T. 1. c. 1024. A.
Mancipia rerum mobilium appellatione contineri. T. 3. c. 396. E.
Mancipia ruſtica eſſe veluti membra rerum immobilium. Tom. 2. c. 1042. A.
In mancipia vaga ſine domino manus injectio fiſco competit. T. 2. c. 835. D.
Mancipia textrinæ qui occultaverit, ut mulctandus. T. 2. c. 794. A.
Mancipia bina, quæ ex hereditate paterna reſervata ſunt, diviſa non videntur, ſed omnium communia permanent. T. 6. c. 586. B.
Mancipia venalitia quæ dicantur. T. 7. c. 955. D.
Mancipia ruſtica immobilibus rebus adnumerantur. Tom. 9. c. 469. C.
Mancipia pars fundorum ſunt. T. 9. c. 510. D.
Mancipia ruſtica pars juris, & fundi. T. 9. c. 2020. A.
Mancipia ne proſtituantur, ad officium præfecti urbi pertinet providere. T. 10. c. 661. B.
Mancipia Chriſtiana olim interdicta Judæis, Hæreticis, & Paganis. T. 10. c. 829. D. E.
Mancipiis hereditariis, quæ reus poſſidebat, poſt litem conteſtatam demortuis ſine dolo, & culpa poſſeſſoris, an eorum periculum pertineat ad poſſeſſorem. T. 5. c. 276. A.
De mancipiis civitatum, quorum artificio, & operis reſpublica utebatur, de libertis, mancipiiſque privatorum. T. 9. c. 615. B. & ſeq.
Mancipio non dari rem alienam. T. 1. c. 1474. B.
Mancipiorum venalium vectigal quintæ, aut viceſimæ remiſſum a Nerone. T. 5. c. 1018. E.
Mancipiorum operæ in fructu ſunt. T. 6. c. 35. B.
Mancipiorum venditionibus quæ pactiones adjiciuntur. Tom. 9. c. 391. A. & ſeq.
Mancipium quid. T. 2. c. 328. C.
Mancipium Chriſtianum Hæreticus, Judæus, vel Paganus habere non poteſt. T. 2. c. 45. B.
Mancipium quominus traderetur, ſi per emptorem ſteterit, arbiter cibaria emptori imputabit. T. 7. c. 804. B.
Si mancipium fuerit alienatum, ut manumittatur, vel contra. T. 9. c. 393. E.
Si mancipium ita venierit, ne proſtituatur. T. 9. c. 392. C. & ſeq.
Mancipium ſi ita fuerit alienatum, ut manumittatur, vel contra, quid ſequetur. T. 10. c. 1028. D. & ſeq.
Mandans non videtur permittere, ut quicquam agat in fraudem ſuam. T. 6. c. 711. E.
Mandantis cauſa an melior fieri poſſit. T. 5. c. 459. C.
An mandantis tantùm gratia interveniat mandatum. T. 8. c. 1074. D. an aliquando evaneſcat. Ibid. c. 1075. C.
Mandare, & imperare. T. 2. c. 263. A.
Mandare, & inſtigare in quo differunt. T. 4. c. 841. B.
Mandare eſt delegare non minus, quàm vice ſua alium reum creditori dare. T. 4. c. 932. D.
Mandare, cedere, & exhibere in jure idem eſt. Tom. 4. c. 23. B.
Mandare juriſdictionem quid eſt. T. 4. c. 5. A.
Mandare eſt verbum precarium ſignificans idem, quod rogare. T. 5. 433. A.
Mandare eſt transferre. T. 6. c. 4. B.
Mandare qui juriſdictionem poſſunt. T. 7. c. 81. D.
Mandare quid ſit. T. 9. c. 1276. E.
Mandare aliud eſt, aliud dare. T. 10. c. 93. D.
Mandari non poſſunt quæ lege nominatim dantur. T. 4. c. 8. A.
Nec mandari, nec mandatu Præſidis tutor dari uſquam dicitur. T. 10. c. 93. E.
Qui mandat ſolvi, ipſe ſolvere videtur; & qui mandat accipi, & ipſe accipere videtur. T. 4. c. 733. A.
Mandata Principum, quæ præſidi-

bus dantur. T. 2. c. 1055. E.
Mandata juriſdictio. Vide, Juriſdictio mandata.
Mandatâ juriſdictione ea transferuntur in eum, cui mandata eſt, quæ jure magiſtratus competunt. T. 4. c. 9. A.
Mandata juriſdictio finitur morte mandantis. T. 5. c. 473. C.
Mandata reſtringenda. T. 6. c. 1004. B.
Cui mandata eſt juriſdictio, non poteſt mandare alteri. Tom. 9. c. 121. C. poteſt tamen judicem dare. Ibid. C.
Mandata quidnam ſint. Tom. 10. c. 478. E.
Mandata ſecreta Principis an valeant. T. 10. c. 835. A.
Mandatario non præcipimus. T. 5. c. 467. D.
Quod a mandatario bonâ fide geſtum eſt poſt revocationem mandati, ex æquo, & bono ratum habetur. T. 6. c. 1095. B.
Mandatario quid imputatur. T. 9. c. 359. A.
Mandatarius conſequitur cibaria empti ſervi. Tom. 5. c. 476. D.
Mandatarius cibaria, & mercedem doctrinæ actione mandati contrariâ conſequitur. Ibid. D.
Mandatarius etiam leviſſimam culpam præſtare debet. T. 7. c. 845. A.
Mandatarius quod gerit poſt mortem domini, an ratum habeatur. T. 8. c. 298. C.
Mandatarius agere poteſt ante ſolutionem, ſi mandator labatur facultatibus. T. 9. c. 359. A.
Mandatarius multis caſibus adverſùs mandatorem agere poteſt, antequam quicquam præſtiterit. Ibid. C.
Mandatarius qui dicitur. T. 9. c. 358. E.
Mandatarius, vel procurator, qui quid ſolvit ex mandato, id repetit contrariâ actione mandati. Ibid. D.
Mandatarius pecuniæ periculum non agnoſcit. T. 9. c. 212. D.
Mandatarius mercenarius eſſe non poteſt, ſalararius eſſe poteſt. T. 10. c. 438. B.
Mandatarius an omnibus caſibus agat mandati, antequam quicquam præſtiterit. Ibid. E.
Mandati negotio quibus cauſis renuntiari poteſt. T. 1. c. 393. A. B.
Mandati forma ſervanda. Tom. 3. c. 356. B.
Mandati vis non minor eſt, quàm ratihabitionis. T. 4. c. 194. A.
Mandati cauſa nihil commune habet cum cauſa ſalarii. Tom. 4. c. 940. B.
Ex mandati cauſa uſuræ petuntur. T. 4. c. 966. B.
Mandati actio. Vide, Actio mandati.
Mandati taciti minor vis non eſt, quàm expreſſi. T. 4. c. 208. C.
Mandati actio inter præſentes ut plurimum accidit. T. 5. c. 471. A. & ſeq.
Mandati fines temerè egredi non licet. T. 5. c. 459. E.
De mandati actione. T. 6. c. 79. A. & ſeq.
Mandati actio non naſcitur ex negotio geſto. T. 6. c. 14. D.
Mandati actio. T. 6. c. 87. B. & ſeq.
Mandati actio ex mutuo conſenſu oritur, & ex conventione. T. 6. c. 14. D.
Mandati natura quæ ſit. T. 7. c. 832. D.
Mandati fines diligenter cuſtodiendi. T. 7. c. 720. C.
Mandati actio quandonam ſit. T. 8. c. 1076. A.
Mandati, vel contra. T. 9. c. 354. E. ſignificatur duplicem eſſe actionem, contrariam, quæ datur procuratori, & directam, quæ datur mandatori. Ibid. E.
Mandati alieni ignorantiam non poteſt obtendere, qui ex mandato agit. T. 10. c. 435. B.
Actiones mandati, & negotiorum geſtorum ſæpiſsime de eadem re dantur. T. 10. c. 520. C.
Mandati, & negotiorum geſtorum actiones ſæpiſſime eidem dantur, ita ut ſit in arbitrio actoris, qua experiri velit. T. 10. c. 601. A.
Mandati damnati an prohibeantur teſtimonium ferre. T. 10. c. 606. C.
Mandati genera duo. T. 10. c. 991. C.
Mandato morte ſoluto, duobus caſibus durat actio mandati. T. 1. c. 1467. D.
Mandato finito obligatio non finitur. T. 4. c. 20. B.
Mandato comparatur ratihabitio. T. 4. c. 339. B.
Mandato conſtituitur procurator. T. 4. c. 940. D.
Mandato illicito quis obtemperare non teneatur. T. 4. c. 654. B.
Mandato finito morte mandatarii, jus vendendi rem heres non habet. T. 4. c. 1161. B.
Mandato quæ ſint contraria. T. 5. c. 459. A.
Mandato quæ minùs conveniant. T. 5. c. 458. B.
De mandato generali, & de mandato ſpeciali. T. 5. c. 1176. D. & ſeq.
Mandato comparatur ratihabitio. T. 6. c. 372. A.
Mandato non ſemper comparatur ratihabitio. T. 6. c. 17. E.
Mandato generali an comprehendatur tranſactio. T. 9. c. 193. B.
An ſine mandato poſſit agere magiſtratus municipalis. T. 10. c. 93. D.
Mandato finito, an procurator cauſas appellationis cogatur perſequi, an verò judicium transferatur in dominum verum. T. 10. c. 797. E. & c. 798. A.
Qui ſine mandato ad alienum negotium accedit, non ante aſtringitur ullo vinculo, quàm gerere cœperit. T. 10. c. 888. E. & c. 889. A.
Sine mandato an poſſit quis agere alieno nomine. T. 10. c. 945. E.
Mandator obligatur ex contractu juris gentium. T. 2. c. 1037. B.
Mandator quid. T. 1. c. 861. C.
Mandator a creditore conventus an habeat actionem propriam. T. 1. c. 936. E.
Quod mandator, aut fidejuſſor ſolvit, debitor principalis refundere debet. T. 4. c. 100. A. B.
Mandator homicidii æquè, ac percuſſor puniendus. T. 5. c. 635. A. B.
Mandator cædis, & qui cædem fecit, perinde puniuntur, ut homicidæ. T. 9. c. 1376. E.
Mandator, qui ſolvit, an habeat actionem adverſùs commandatorem. T. 10. c. 561. E.
Mandator mercedem non recipit, vel quodcumque mercedis loco, ſalarium tamen recipit. T. 10. c. 650. E.
Mandator an poſſit appellari ab eo, cui mandata eſt juriſdictio. T. 10. c. 794. A.
Mandator, & mandatarius quinam ſint. T. 10. c. 885. A.
Mandatoris reſtitutio an reum liberet. T. 1. c. 369. E.
Mandatoris opera non fungitur, qui exhortatur. T. 4. c. 841. A. B.
Mandatoris, & calumniatoris an eadem ſit pœna, eademque infamia, ſicut mandatoris, & homicidæ. T. 4. c. 841. B.
Mandatori res adquiritur ex voluntate ementis, & vendentis. T. 10. c. 1015. C.
Mandatorem ſi non eligat creditor, ſed pignora, & minoris diſtrahat, an poſſit reliquum, quod creditori deeſt, a mandatore petere. T. 4. c. 941. D.
Mandatorem dare mulieri maritus, qui dotem accipit, non cogitur dotis ſervandæ cautâ, & reddendæ ſoluto matrimonio. T. 9. c. 544. B. & ſeq.
Mandatores cædis, perinde ut homicidæ, puniuntur. T. 1. c. 505. D.
Inter mandatores quo pacto obligatio dividitur. T. 1. c. 580. A.
Mandatores ſinguli in ſolidum tenentur, non pro virilibus portionibus. T. 4. c. 957. D.
Mandatores liberantur novatione voluntariâ, non etiam neceſſariâ. T. 4. c. 965. B.
Mandatores affines ſunt fidejuſſoribus. T. 9. c. 1275. E.
Mandatores quod jus habent commune cum fidejuſſoribus. T. 9. c. 1278. C. & ſeq.
Ad mandatores, vel fidejuſſores extenduntur defenſiones, vel exceptiones,

ptiones, quibus reus principalis eſt munitus. T. 9. c. 1268. B.

Mandatores ſunt, quorum mandato quis pecuniam credit, aut fidejubet. T. 10. c. 713. E.

De mandatorum jure. T. 1. c. 393. A. & ſeq.

De mandatoribus; T. 2. c. 1034. E.

Mandatoribus, & fidejuſſoribus leges variis modis opitulantur. T. 9. c. 1279. C.

De mandatoribus, & fidejuſſoribus. T. 1. c. 861. B.

Mandatoris conditio aliquando melior fieri poteſt. T. 5. c. 460. D.

Mandatu legati Cæſaris, qui jus dicit, quo nomine appelletur. T. 5. c. 20. E. & c. 21. A.

Mandatu alicujus aliquid, licèt iniquum, poſtulans a magiſtratu, an excuſetur, & quare. Tom. 7. c. 114. C.

Mandatu alicujus majeſtatem jus dicentis contemnens, aut vim faciens, aut hominem occidens, an excuſetur. Ibid. C.

Mandatum quid ſit. T. 1. c. 262. E.

Mandatum, & juſſum in quo diſcrepant. T. 1. c. 1387. A.

Mandatum quot modis contrahitur. T. 1. c. 219. B.

Mandatum contra bonos mores an poſſit eſſe obligatorium. T. 1. c. 220. B.

Mandatum quot, & quibus modis poſſit revocari. Ibid. D.

Mandatum non ſuſcipere an cuilibet liberum ſit, vel non ſit. T. 1. c. 221. B.

Mandatum & in diem differri, & ſub conditione fieri poteſt. Ibid. C.

Mandatum an debeat eſſe gratuitum, aut in aliam negotii formam cadere. Ibid. C.

Mandatum perficiunt hæc duo verba, *roga*, & *recipio*, citra ſtipulationem. T. 2. c. 262. E. & T. 5. c. 458. B.

Mandatum cum amicis contrahitur T. 1. c. 1265. C.

Mandatum hereditatis adeundæ nullum eſt. T. 1. c. 1316. E.

Mandatum quibus modis reſolvitur, & finitur. T. 1. c. 1422. C. D. & T. 3. c. 47. A.

Mandatum omne pœnitentiâ finitur. T. 1. c. 1316. D. E.

Mandatum extinguitur voluntate finitâ. Ibid. D.

Mandatum mandatoris morte finitur, T. 1. c. 1274. B. & c. 1466. A.

Mandatum, niſi gratuitum, eſt nullum. T. 4. c. 940. D. & T. 6. c. 61. A.

Mandatum omne extinguitur morte mandatarii, re integrâ. T. 4. c. 5. E.

Mandatum quærendi mariti ſi pater filiæ dederit, & illa optaverit, atque ita junxerit ſibi aliquem matrimonio, an nuptiis conſenſiſſe pater videatur. T. 4. c. 976. E.

Mandatum finitur morte mandantis. T. 4. c. 1149. B. ſic juſſum morte jubentis. Ibid. B. & ceſſitia tutela morte cedentis. Ibid. B.

Mandatum etiam tacito conſenſu contrahitur. T. 4. c. 396. D.

Mandatum juriſdictionis finitur morte mandantis, ſecus in datione judicis, ſed ea durat. T. 4. c. 7. A.

Mandatum oritur ex his verbis, *rogo*, & *mando*. T. 4. c. 81. A.

Mandatum ſuſcipere eſt voluntatis, conſummare, ſeu explere neceſſitatis. T. 4. c. 12. A.

Mandatum quibus verbis perficitur. T. 4. c. 956. E.

Mandatum. Vide verbum *Oro*, vel *Rogo*.

Mandatum quandoque licèt interveniat, actionem tamen non producit. T. 5. c. 464. B. C.

Mandatum quibus conditionibus contrahitur. T. 5. c. 458. D. E.

Mandatum quomodo perficitur. Ibid. B.

Mandatum originem ex officio, & amicitia trahit. Tom. 5. c. 458. E. & c. 459. A.

Mandatum etiam conſiſtit in rem propriam mandatoris. T. 5. c. 467. B.

Mandatum eſt contractus bonæ fidei. T. 5. c. 468. D.

Mandatum ſalarium, ſive honorarium recipit; mercedem, ſeu pretium operæ non recipit. T. 5. c. 459. A. B.

Mandatum an morte domini finiatur, & quando. Tom. 5. c. 104. D.

Mandatum finitur, re integrâ, morte mandatoris, quæ obtinet non tantùm in mandato negotii cujuſque, ſed etiam in mandato juriſdictionis. Tom. 5. c. 20. B.

Mandatum minimum qui excedit, aliud agere videtur. T. 5. c. 460. A.

Mandatum rei turpis nullum eſt. T. 5. c. 468. D.

Mandatum quando finitur. T. 5. c. 433. D.

Mandatum quomodo contrahitur. T. 5. c. 458. B.

Mandatum quomodo fit, & inter quos. Ibid. A.

Mandatum revocari poteſt re integrâ. T. 6. c. 1095. B.

Mandatum facit verbum *oro*, vel *rogo*. T. 6. c. 403. A.

Mandatum morte mandatoris finire non poteſt, quod mandator contulit in tempus mortis ſuæ. T. 6. c. 403. D.

Mandatum finitur morte mandantis. T. 6. c. 295. C.

Mandatum, quod confertur in ſervum noſtrum, aut in eum, quem exiſtimamus eſſe ſervum noſtrum, non eſt propriè mandatum, ſed imperium. T. 6. c. 14. E.

Quale mandatum non eſt precarium. Ibid. E.

Mandatum ſolo conſenſu etiam inter abſentes per nuntium, vel per epiſtolam contrahitur. T. 6. c. 493. C.

Mandatum alienum an quis exſequi debeat ſuis ſumptibus. T. 7. c. 844. C.

Mandatum an debeat eſſe gratuitum. Ibid. C.

Mandatum aliquando eſt conſilium. T. 7. c. 1259. A.

Mandatum rei flagitioſæ nullum eſt. T. 7. c. 706. E.

Mandatum ex officio originem trahit. T. 7. c. 844. D.

Mandatum ex pacto naturam ſuam non nihil mutare poſſe. Ibid. E.

Mandatum ex pacto recipere poteſt depoſiti, & cuſtodiæ legem. T. 7. c. 845. A.

Mandatum, quod fit mercedis loco, nihil recipit. Tom. 7. c. 849. D. ſalarium tamen, & remunerationem recipit. Ibid. D.

Mandatum quotuplex ſit, & an id quis ſuo ſumptu exſequatur. T. 7. c. 832. E.

Mandatum ſolvi morte mandatoris re integrâ, quando obtineat. T. 7. c. 84. C.

Mandatum voluntate mandatoris, re integrâ, an finiatur. T. 6. c. 61. A.

Mandatum quibus, & quot modis contrahitur. Tom. 8. c. 1074. C. D.

Mandatum an finiatur furore. T. 8. c. 19. A.

Mandatum nullum eſt rei turpis. T. 8. c. 392. C.

Mandatum quando valet, & quando eſt inutile. T. 9. c. 359. D.

Mandatum juriſdictionis quando finitur. T. 9. c. 357. A.

Mandatum ſuſcipere eſt voluntatis, neceſſitatis explere. T. 9. c. 243. D. de contractuum reſolutione. Ibid. C. D.

Mandatum pretium non recipit. T. 9. c. 349. B. præmium, vel ſalarium recipit. Ibid. B.

Mandatum finitur voluntate mandatarii, ſeu renuntiatione. T. 9. c. 357. A.

Mandatum generale quid. Tom. 9. c. 193. A. B.

Mandatum, & fidejuſſio non tollunt priorem obligationem. T. 9. c. 1282. B.

Mandatum, & juſſum in quo differunt. T. 9. c. 310. B.

Mandatum eſt origo delegationis. T. 9. c. 1282. E.

Mandatum explere eſt neceſſitatis, niſi opportunè renuntietur. T. 9. c. 243. E.

Mandatum morte mandatoris finitum eſſe videtur. T. 9. c. 241. A. non finitur, ſi heredem reliquerit, qui actionem exſequi potuit. Ibid. B.

Mandatum ſervi, qui ſe emi mandavit, an valeat. Tom. 9. c. 359. C.

Mandatum ſalarium recipit, non mercedem. T. 9. c. 355. B.

Manda-

Mandatum inter; & juſtum an aliquid interſit. Tom. 10. c. 94. B.
Mandatum generale eſt libera univerſorum, ſive omnium bonoſum, & negotiorum procuratio, & adminiſtratio. T. 10. c. 392. C.
An mandatum contrahatur, etiamſi intervenerit ſalarium. T. 10. c. 437. E.
Mandarum finitur morte, non actio mandati. T. 10. c. 441. D.
Mandatum ſolo conſenſu contrahitur. T. 10. c. 450. E.
Mandatum morte diſſolvitur; T. 10. c. 562. E.
Mandatum non finitur, domino poſt litem conteſtatam defuncto. T. 10. c. 614. A.
Mandatum non contrahitur cum advocato. T. 10. c. 885. A.
Mandatum actionis quid ſit. Ibid. B.
Mandatum ſuſcipere beneficii eſt, & puræ voluntatis, ſuſceptum adimplere neceſſitatis, Tom. 10. c. 888. E.
Mandatum qoomodo contrahatur, & quid ſit. T. 10. c. 988. D.
In mandatum recipiente procuratoris animus exigitur. Tom. 10. c. 989. C.
Mandatum eſt gratuitum, ſicot depoſitum. Ibid. D.
Is, qui mandavit actionem alteri, an eam experiri poſſit. T. 9. c. 357. A.
Mando verbum eſt precarium. T. 2. c. 263. A. & Tom. 7. c. 1259. A.
Mando eſt verbum fideicommiſſi, non directum. T. 4. c. 80. E. & c. 81. A.
Mando, rogo, volo, cupio, & peto, hæc verba ſunt precaria, non directa. T. 4. c. 515. A.
Mando aliud eſt, aliud *commendo*. T. 4. c. 536. E.
Mando eſt verbum fideicommiſſi, & precarium. T. 4. c. 1165. D. eſt quoque commune & conſulentis, & fideicommittentis, & procuratorem conſtituentis. Ibid. D.
Mando idem eſt, quod *rogo*. T. 6. c. 14. E.
Mando quid ſignificat, Tom. 10. c. 988. D.
Mangones non mercatores, ſed venaliciarios appellari. T. 9. c. 398. A.
Mangones qui dicuntur. Tom. 7. c. 1137. C.
Mangones num mercatores, & qui. T. 8. c. 541. E. & c. 542. A.
Mangones. T. 9. c. 398. B.
Manichæi. T. 2. c. 34. A.
Manichæi quare actionem injuriarum non habeant. T. 5. c. 756. D.
Manichæi inſigniores hæretici. T. 10. c. 825. B.
Manipularius quis dicitur, Tom. 9. c. 1453. B.
Manius Papirius Rex Sacrorum primus poſt Reges exactos. T. 1. c. 892. A.
Manni quænam fuerint animalia. T. 3. c. 307. D.
Manſionatici. T. 2. c. 1197. A.
Manſiones, ideſt diverſoria, Gallis *maiſons*. T. 2. c. 672. D.
Manſiones diverſæ, in quibus officia fiſcalia conſiſtunt, T. 9. c. 331. E. & c. 332. A.
Manſuarii. T. 2. c. 1196. E. & c. 1197. A.
Manſum. T. 7. c. 1144. C.
Manſus quid. T. 2. c. 1196. C.
Manticularii qua pœna afficiendi. T. 1. c. 869. D. E.
Mantiſſa. T. 2. c. 775. C.
Manualia juris. T. 3. c. 144. C.
Manus cur dicatur opponi juri, & legibus. T. 1. c. 891. C.
Manus, quæ lupi vocantur. T. 3. c. 381. A.
Manus injectio. T. 4. c. 1270. D. E.
Manus injectio quid. T. 5. c. 1000. D.
Manus injectio in ſervum venditum an, & cui competat. Ibid. A. B.
Manus in actione aquæ pluviæ arcendæ pro opere manufacto ſumitur. T. 5. c. 669. C.
Manus levare, & efferre quid ſit. T. 9. c. 1262. E.
Manus elatio, aut digitorum aliquot quid ſit. Ibid. E.
Manus injectio quid, & quomodo fit. T. 9. c. 392. D.
An qui manus amiſit, poſſit teſtamentntum facere, T. 10. c. 86. E.
Manus pro arte. T. 10. c. 588. C.
Manus injectio quibus, & in quos detur. T. 10. c. 516. D. & c. 1027. C.
In manum ſuam non poteſt quiſque alium quemvis recipere, qui ipſe in alia manu eſt. Tom. 4. c. 1485. C.
In manum viri convenire quid ſit. T. 5. c. 397. C.
Manum injicere eſt verbom juris. T. 5. c. 1000. D.
In manum convenire farre. T. 7. c. 631. B.
Manum qui conſerit ex jure, non videtur vim facere. T. 8. c. 782. C.
Manum opponere quid ſit. Tom. 10. c. 1175. B. C.
Manum conſerere in re civili quid ſit. T. 10. c. 938. A.
Manu conſerere ex jure quid ſit. T. 5. c. 800. D.
Manu quod fit, an habeat perpetuam cauſam. T. 7. c. 425. A.
Manu ſata an ſint fructus. Tom. 10. c. 1262. B.
Manumiſſa quandoque nubere poteſt. T. 5. c. 548. B.
Manumiſſio non eſt capitis deminutio. T. 3. c. 156. B.
Manumiſſio fit inter vivos, vel cauſâ mortis. Tom. 2, c. 443. B.
Manumiſſio per vindictam. Tom. 1. c. 837. D. & T. 2. c. 444. A. & ſeq.
Manumiſſio vindictâ legis actio eſt. T. 2. c. 444. A.
Manumiſſio eſt datio libertatis. T. 1. c. 15. C.
Manumiſſio teſtamentaria an differat ab ea, quæ per vindictam fit. T. 2. c. 446. B.
Manumiſſio multis modis procedit. T. 1. c. 15. E.
Manumiſſio ſervi inter vivos differt a teſtamentaria. T. 2. c. 465. B.
Manumiſſio quid a tutela diſtet. T. 3. c. 177. C.
Manumiſſio morti comparatur; T. 1. c. 1197. D.
Manumiſſio ingenuum non facit; reſtitutio ingenuum facit. T. 1. c. 457. A.
Manumiſſio ſola ingenuos facit. T. 2. c. 1052. B.
Manumiſſio per procuratorem non fit. T. 3. c. 177. D.
Manumiſſio per vindictam, & apud legatum. T. 3. c. 1. A. B.
Manumiſſio quibus perſonis prohibita. T. 1. c. 305. B. D.
Manumiſſio apud Francos olim; & ubi fiebat. T. 3. c. 92. C.
Manumiſſio quot, & quibus modis procedat. T. 1. c. 15. E.
Manumiſſio ſervi an ſit antiquior legato. T. 4. c. 1181. C.
Manumiſſio, quaſi natalis dies, quem municipem, ſeu civem facit. T. 4. c. 852. A.
Manumiſſio libertinum facit. T. 4. c. 1199. D. E.
Manumiſſio ſimilis eſt morti, & cur. T. 5. c. 838. D.
Manumiſſio contractus eſt, ſi fiat ſub conditione reſolutoria. T. 6. c. 1093. E.
Manumiſſio per epiſtolam fieri poteſt. T. 6. c. 1107. B. C.
Manumiſſio fiebat per epiſtolam, fiebat etiam inter amicos, vel convivii adhibitione, ſive per menſam. T. 6. c. 310. E.
Manumiſſio directa eſt. T. 7. c. 1159. C.
Manumiſſio quid. T. 7. c. 25. B.
Manumiſſio an fiat per procuratorem. T. 7. c. 69. C. & T. 8. c. 200. B.
Manumiſſio locari non ſolet, Tom. 7. c. 838. D.
Manumiſſio revocari noo poteſt: T. 7. c. 845. E.
Manumiſſio ſervi alieni nihil valet; T. 7. c. 798. E.
Manumiſſio quid, & quomodo manumittatur. Tom. 8. c. 895. C. quot, & quibus modis manumiſſio procedat. Ibid. D. a quibus manumitti ſoleant ſervi. Ibid. D.
Manumiſſio non reſtituit ingenuitati. T. 8. c. 663. D.
An omnis manumiſſio libertinum faciat. T. 9. c. 975. C.
Manumiſſio non poteſt fieri per procuratorem. T. 9. c. 939. B.

Manu-

Manumiſſio quomodo fit, & quibus modis. T. 9. c. 938. D. & ſeq.
Manumiſſio facta a fructuario nullius momenti erat. T. 9. c. 977. C.
Manumiſſio ſervi juſta eſt actus legitimus. T. 9. c. 566. D.
Manumiſſio ſervi alieni ipſo jure non valet. T. 9. c. 941. C.
Manumiſſio, quæ fit apud Conſulem, vel alium magiſtratum, in quo differat ab ea, quæ fit apud Principem. Ibid. C.
Manumiſſio vindictâ non eſt legis actio. T. 9. c. 943. B.
Manumiſſio eſt legis actio, ſive legitimus actus. T. 9. c. 939. A. peragitur ſolennibus verbis. Ibid. A. non iteratur. Ibid. A.
Manumiſſio ſervi alieni nullam conſtituit obligationem, quæ facta eſt directò. T. 9. c. 964. D.
Manumiſſio, quæ fit a non domino, nullius eſt momenti. Tom. 10. c. 282. B.
Manumiſſio quandoque comparatur morti. T. 10. c. 537. B.
Manumiſſio ſimilis eſt morti. T. 10. c. 1036. D.
Manumiſſionis definitio. Tom. 1. c. 837. C. D.
Manumiſſionis formula in lapide inciſa. T. 1. c. 16. A.
Manumiſſionis, & adoptionis differentia. T. 1. c. 1083. C.
Manumiſſionis etymon, & notatio. T. 3. c. 123. D.
In manomiſſionis inſtrumento ſi error eſt in nomine manumiſſi, an ſtatus ejus lædatur. T. 4. c. 65. B.
Manumiſſionis juſtæ cauſæ quænam ſint. T. 8. c. 899. A.
Manumiſſionis Chriſtianæ privilegia a Conſtantino conceſſa. T. 10. c. 831. C. D.
Manumiſſionem ſervi impedit pupillus, qui habet tacitam hypothecam. T. 9. c. 962. D. E.
Manomiſſionem ſervi non impedit tacita hypotheca. Ibid. D.
Manumiſſionem fieri vindictâ apud concilium Principis, fieri etiam apud Conſules. T. 9. c. 940. E.
Manumiſſione fiunt libertini. T. 2. c. 1052. A. B.
Manumiſſione ſervus incipit habere caput. T. 1. c. 1353. D.
Manumiſſinne teſtitutio plenior. T. 1. c. 1327. A.
Manumiſſione ſeparari perſonas, atque diſcerni. T. 1. c. 1507. B.
De manumiſſione per cenſum. T. 1. c. 305. B.
Manumiſſione finitur officium ſervi diſpenſatoris. T. 4. c. 934. B. officium verò inſtitoris non. Ibid. B.
Manumiſſione ſolâ quis inſtitor eſſe non deſinit. Ibid. A.
Manumiſſione inter vivos peractâ, an actiones contra debitores peculiares cedi poſſint. Tom. 5. c. 1085. A. B.
Manumiſſione non perimitur naturalis obligatio. T. 5. c. 130. C.
Manumiſſione dominus, & ſervus duæ perſonæ diſcretæ conſtituuntur. T. 7. c. 1434. A.
De manumiſſione teſtamentaria. T. 9. c. 944. A. & ſeq.
De manumiſſione apud concilium. T. 9. c. 938. D. & ſeq.
Manumiſſinnes apud quos magiſtratus fieri debent. Tom. 1. c. 404. E.
Manumiſſiones ipſo jure nullæ ſunt, quæ factæ ſunt conſilio fraudandorum creditorum. T. 6. c. 422. A.
Manumiſſiones. Vide, Libertates.
Manumiſſiones eſſe ex jure gentium. T. 7. c. 25. A. B. & ſeq.
Manumiſſiones quot in emancipationibus, & quot in adoptionibus numerentur. T. 8. c. 914 E.
Manumiſſiones, & alienationes in quo differunt. T. 9. c. 967. C.
Manumiſſiones ſervorum a reo an valeant. T. 9. c. 1396. C.
Manumiſſiones an fiant apud legatum Proconſulis vi mandatæ juriſdictionis. T. 10. c. 94. E.
Manumiſſiones an poſſint fieri apud magiſtratum municipalem. T. 10. c. 872. A. B.
Manumiſſionum ſymbola. Tom. 1. c. 1152. B.
Manumiſſionum jura. T. 1. c. 462. E.
De manumiſſionum ſolennibus, & manumiſſorum viceſima. T. 3. c. 122. C.
In manumiſſionibos expreſſa, integra, & libera exigitur voluntas. T. 3. c. 484. D.
De manumiſſionibus Novella conſtitutio. T. 2. c. 1127. A.
Manumiſſionibus modum impoſuit lex Caninia. Tom. 1. c. 813. D.
In manumiſſionibus ſymbolum eſt alapa. T. 4. c. 747. E.
De manumiſſionibus communia. T. 9. c. 976. E.
Manumiſſi inter amicos. Tom. 3. c. 522. D.
Manumiſſi teſtamento poſt legatarios, & fideicommiſſarios veniunt. T. 2. c. 1022. E.
Manumiſſi patroni originem ſequuntur. T. 1. c. 884. D.
Manumiſſi denariales, & chartularii qui ſint. T. 3. c. 92. B. C.
Manumiſſi teſtamento jure veteri, qui minores 30. annis erant, fiebant Latini, non cives Romani. T. 6. c. 304. D.
Manumiſſi teſtamento non accipiebant nomen heredis, ſed teſtatoris. T. 7. c. 1248. C.
Manumiſſi a non dominis. T. 9. c. 964. C. & ſeq.
Manumiſſi inter amicos, manumiſſi per epiſtolam, manumiſſi per menſam. T. 9. c. 951. D.
Manumiſſi omnes hodie ingenui ſunt. T. 9. c. 975. C.
Manumiſſi in teſtamento directò pileum ſtatim ſumere, ac funus præcedere ſolebant. T. 10. c. 688. D.
De manumiſſis ingenuis. T. 9. c. 973. B. & ſeq.
Qui non manumiſit, quibus caſibus pro patrono habetur. T. 7. c. 122. B.
Qui manumiſit, quando pro patrono non habetur. Ibid. B.
Qui manumiſit coactus, non intelligitur voluiſſe manumittere. T. 9. c. 795. D.
Manumiſſo ſervo, legatum peculii non extinguitur. T. 4. c. 1121. B.
De manumiſſo ſervo pignori dato. T. 9. c. 961. C. & ſeq.
De manumiſſo communi ſervo. T. 9. c. 959. C.
Manumiſſor utrùm quiritarius, an bonitarius ſit dominus, hodie non quæritur. T. 1. c. 17. C.
Manumiſſor pater. Vide, Pater.
Manumiſſor manumiſſionem, quam fecit, accedente jure dominii, quod non habuit, cum manumitteret, revocare non poteſt, ſicut nec venditor venditionem. T. 6. c. 630. A.
Manumiſſores patroni alii ſunt, alii patroni non manumiſſores. T. 5. c. 1189. E. & c. 1190. A.
Manumiſſori quæ reverentia debeatur. T. 5. c. 88. E.
Manumiſſos vindicta in ſervitutem nunquam revocari poſſe. T. 3. c. 288. C.
Manumiſſos recipere cognationem. T. 3. c. 92. C.
Manumiſſos ire, & habitare quò lubet. T. 3. c. 412. A.
Manumiſſos quoſdam eſſe, qui dicuntur ex voluntate domini in libertate morari. T. 9. c. 951. D.
Inter manumiſſum inter vivos, & manumiſſum teſtamento, quæ eſt differentia. T. 4. c. 1120. D. ratio hujus differentiæ quæ. Ibid. D. E.
Manumiſſum non ſequitur peculium. T. 7. c. 528. D.
Manumiſſum extraneo teneri actione furti ex ante facto. Tom. 9. c. 252. B. C.
Adverſùs manumiſſum ſervum an nulla ſit reſtitutio in integrum. T. 10. c. 281. E. & c. 282. A.
Quo caſu in manumiſſum ſervum competit actio ex dolo. T. 10. c. 282. A.
In manumiſſum nulla eſt manus injectio. T. 10. c. 1028. A.
Manumiſſum teſtamento, & manumiſſum inter vivos an peculium ſequatur. T. 10. c. 1120. E.
Manumiſſus directò ex teſtamento an fiat teſtatoris libertus. T. 1. c. 146. B.
Manumiſſus vindictâ ſervus minor 30. annorum non fit civis romanus, niſi apud Concilium cauſâ probatâ. T. 1. c. 305. D.
Manumiſſus patroni originem ſequitur.

tur. T. 2. c. 734. C.
Manumiſſus ex cauſa fideicommiſſi, cujus originem ſequitur, teſtatoriæ ne talem libertatem relinquentis, an heredis, vel legatarii, qui manumiſit. T. 4. c. 855. D.
Manumiſſus an poſt præſtitam libertatem heredi operas permittere cogatur, ut teſtator cavit. T. 4. c. 1246. C.
Manumiſſus ex bona fide tenetur de eo, quod geſſerit tempore ſervitutis. T. 5. c. 129. A.
Manumiſſus minor 30. annis fiebat Latinus. T. 7. c. 1477. A. major 30. annis fiebat Romanus. Ibid. A.
Manumiſſus ſervus a proprietario jure veteri non veniebat ad libertatem, ſed ſervus remanebat ſine domino. T. 9. c. 977. B. C.
Manumiſſus ſub conditione, vel in diem, eſt ſtatuliber. T. 9. c. 946. B.
Manumiſſus teſtamento, & vindictâ, ſi minor 30. annis, civis Romanus non fiebat. T. 10. c. 413. B.
Manumiſſus an recipiat cognationem, quam ſervitutis caſu amiſit. T. 10. c. 780. D.
Ne manumittatur in fraudem creditorum. T. 9. c. 965. E. & c. 966. A. & ſeq.
De manumittendis ſervis reipublicæ. T. 9. c. 963. A. & ſeq.
Manumittens ſervum hereditarium, nondum aditâ hereditate, etſi nihil agat, an aditâ hereditate libertas convaleſcat. Tom. 7. c. 952. E. & c. 953. A.
Manumittentis factum repræſentatur conditionis poteſtate. T. 10. c. 1029. A.
Manumittere poteſt filius familias juſſu patris, matris non poteſt. T. 1. c. 373. E.
Manumittere minorem 20. annis, vetat lex Ælia. Tom. 1. c. 840. A.
An manumittere ſervum pupilli tutor poſſit. T. 3. c. 416. E.
Manumittere quando poteſt mulier ſine tutoris auctoritate, & quando non. T. 3. c. 382. C.
Manumittere in fraudem creditorum quis dicatur. Tom. 1. c. 18. D.
Manumittere an poſſit minor 20. annis, niſi manumiſſionis juſtâ causâ probatâ. T. 1. c. 18. E.
Manomitrere non poſſunt pupillus, pupilla, & mulier, quæ eſt in tutela. T. 1. c. 306. A.
Manumittere non poteſt pupillus ex cauſa fideicommiſſi ſine tutoris auctoritate. Tom. 1. c. 465. C.
Manumittere apud aliquem, & conſilium manumittere volenti præbere, diverſa ſunt. T. 4. c. 10. D.
Manumittere non poteſt quis apud collegam. T. 4. c. 10. D.
Manumittere apud quem poſſumus. T. 5. c. 682. A.
Manumittere poteſt minor 20. annis vindictâ hunc, & illum ſervum causâ concilio approbatâ. T. 6. c. 296. A.
Manumittere in fraudem creditorum vetitum eſt. T. 7. c. 184. A.
Manumittere an cuicumque volenti liceat. T. 8. c. 898. C.
In fraudem creditorum manumittere quiſnam videatur. Ibid. E.
Domino minori viginti annis quomodo manumittere liceat. Ibid. E. & c. 899. A.
Qui manumittere non poſſunt. T. 9. c. 965. E. & c. 966. A. & ſeq.
Manumittere, & alienare in quo differunt. T. 9. c. 853. D. E.
Manumittere ſervum an poſſit minor 20. annis. Tom. 10. c. 539. C.
Manumitti cenſu, vindictâ, teſtamento. T. 1. c. 305. A.
Manumitti teſtamento nominatim ſervi poſſunt. T. 5. c. 465. D.
Manumitti invito domino ſervum noxæ deditum. T. 3. c. 367. B.
Manumitti an apud collegam poſſit. T. 3. c. 177. D.
Qui manumitti non poſſunt, poſſunt certis caſibus manumitti. T. 9. c. 971. A. & ſeqq.
Quos manumittimus, eos deſinimus poſſidere, etiamſi manumiſſio jure non valeat Tom. 6. c. 310. D. E.
Manumittitur certus ſervorum numeros per legem Fuſiam Caniniam. T. 1. c. 466. B. C.
Manuſpretium, ejuſque lectura. T. 8. c. 495. C.
Manzer quis, vel manzur, vel manſur. T. 6. c. 1139. B. C.
Mapalia, et impilia. T. 3. c. 121. E.
Marcas auri pro libris accipi. T. 2. c. 1335. D. E.
Marcellus fuit in conſilio Antonini Pii. T. 1. c. 1042. C.
Marcellus Juliano fuit adverſarius acerrimus. T. 7. c. 1180. D. E.
Marchia non dividenda. Tom. 2. c. 1323. C.
Marchia plerumque juxta mare poſita. T. 2. c. 1245. D.
Marchiæ ſunt regales. T. 2. c. 1325. E.
De marchiæ inveſtitura. Tom. 2. c. 1211. A.
Marchiones qui ſint, cur ita dicti, & quod eorum munus. T. 2. c. 1184. D. c. 1245. D.
Marchiones ſunt Regis Capitanei. T. 2. c. 1246. B.
D. Marci Evangeliſtæ prima apud Alexandriam Eccleſia. T. 2. c. 1038. A.
D. Marci conſtitutioni quando locus eſt. T. 4. c. 1247. D. quando hæc conſtitutio ceſſat. Ibid. E.
M. Tullii dictum, *Nihil tam abſurdi dici poſſe, quod non dicatur a quodam Philoſophorum*, idem meritò de DD. dici poſſe. T. 7. c. 1304. B.
Marcus Tullius inquit, *conſiſtere debuit uſura, quæ erat in edicto meo, deponere volebant*. Significat depoſitionem pecuniæ ſiſtere uſuram. T. 4. c. 902. A.
Marcus Philoſophus Impetator vacabat quotannis juri reddendo menſibus ſex, exemplo Auguſti, & Tiberii, aliorumque Imperatorum. T. 4. c. 489. E. inde Semeſtria dicti ſunt libri, & veluti codex Marcianus. Ibid. E.
Marcus Tullius. Vide, Cicero.
Marcus Antoninus adhuc puer Philoſophiæ operam dedit, & anno 12. Philoſophi habitum ſumpſit. T. 7. c. 1332. D. E.
Marcus Perpenna peregrinus pro cive Romano ad honorem conſulatus evectus fuit. T. 9. c. 1067. C.
Marcus Philoſophus dabat operam juri dicundo ſex menſibus quotannis. T. 10. c. 1028. E.
Mares extrahi de domo ſua poſſunt ab apparitore, non ab adverſario. T. 8. c. 527. D.
Mares a fœminis non diſtinguit lex Falcidia, quæ dat liberam poteſtatem quibuſque pecuniam ſuam, ſuaſque res legandi. T. 10. c. 803. A
Margarita æſtimata ſiquis vendenda dederit, & eæ perierint ante venditionem, quæritur, cujus detrimento perierint. T. 7. c. 853. D.
Margarita apud Plinium cenſita fuit in rebus mancipi. T. 20. c. 189. A.
Margaritæ in equorum ornamentis prohibitæ. T. 2. c. 804. B. & ſeq.
Margaritæ opes Orientis ſunt. T. 5. c. 926. A.
Margaritam æſtimatam ſiquis alteri dederit, ut venderet, & pretium ſibi reſtitueret, an ſit locatio conductio, vel venditio. Tom. 7. c. 853. B.
Margaritum rectiùs dicitur, quàm margarita. Ibid. B.
In mari qui me ante ædes ſuas piſcari prohibet, actione tenetur injuriarum. T. 3. c. 389. B.
In mari cuilibet ædificare licet. T. 1. c. 851. C.
In mari, vel ejus littore, in flumine, vel in ejus ripa ſiquis velit ædificare, an ſit opus nuntiatione. T. 10. c. 1179. D.
S. Mariæ natale. T. 2. c. 1328. E.
De maris proſpecto. T. 2. c. 1107. C.
De maris proſpectu regula generalis. T. 2. c. 1167. C.
Maria natura eſt imperare, fœminæ obſequi. T. 4. c. 792. D.
Maris, & fœminæ conjunctio eſt juris naturalis. T. 8. c. 758. C.
Maritalis honor, & effectio facit nuptias. T. 2. c. 1069. E.
Mariti ab uxoribus domini appellantur. T. 3. c. 70. A. B.
Mariti diuturna taciturnitas eſt pactio tacita. T. 4. c. 980. D. E.
Mariti jus. Vide, Jus.

Mariti de uxnre nullus luctus eſt. T. 5. c. 92. C.

Mariti abſentia, quantumlibet diuturna, fidem mulieris oon abſolvit. T. 6. c. 1070. A. certo nunrio opus eſt. Ibid. A.

Mariti domus domicilium eſt matrimonii. T. 6. c. 1061. D.

Mariti periculum eſt, dum cunctatur in exigenda dote. Tom. 6. c. 111. C.

Mariri culpâ divortio facto, propter liberos, pacto non poſſe deteriorem fieri conditionem dotis. T. 7. c. 1397. E.

Mariti culpæ an doli ratio habeatur in judicio dotis. T. 7. c. 1421. A.

Mariti locro an cedat dos, mortuâ io matrimonio uxore. T. 7. c. 1409. E.

Mariti patri dos debetur, quia ſuſtinet onera filii, & ourus. T. 7. c. 1424. A.

Mariti duarum ſororum non ſunt affines. Tom. 8. c. 211. C.

Mariti mora in reddenda dote. T. 9. c. 496. B. & ſeq.

Mariti qui ſunt elugendi, & qui non ſunt elugendi. T. 9. c. 452. A. B.

Ob mariti civile munus dos fiſco tenetur, & conſtante matrimonio eâ fruetur fiſcus, quaſi maritus T. 9. c. 248. C.

Mariti quidam luctu indigni. T. 9. c. 452. A.

Mariti jus quod eſt. T. 9. c. 1406. E.

Mariti bona pro dote mulieris non debent addici. T. 9. c. 548. C. & ſeq.

Patri cur liceat filiam deprehenſam in adulterio occidere, non marito. Tom. 4. c. 817. D. permiſſum eſt marito deprehenſum occidere ſimul cum adultera uno ictu. Ibid. c. 818. B.

Marito poſtponitur pater in accuſatione adulterii. T. 4. c. 1485. E.

Marito oon omnem adulterum occidere licet, quem in ipſo actu deprehendit, ſed infamem tantùm, T. 4. c. 1485. B.

Marito licet occidere deditum liberum hominem in adulterio uxoris deprehenſum. T. 4. c. 1467. C. liber homo, teſte Paolo, pignori, vel fiduciæ dari non poteſt. Ibid. D.

A marito factam locationem an mulier teneatur ſervare. T. 5. c. 565. A.

Marito ad inopiam vergente, quomodo conſulatur uxnri de dote annua. T. 5. c. 463. E.

Marito non licet ad monachiſmum tranſire citra uxoris conſenſum. T. 6. c. 1068. B.

Marito ad inopiam vergente dos non ſolvitur, niſi datis fidejuſſoribus ſaltem fidejuſſione juratoriâ. T. 6. c. 1149. D. E.

Marito aliquando creditur adversùs mulierem de eo conquerentem. T. 6. c. 1128. A.

Marito auferri lucrum dotis, ſi necem uxoris ſuæ non ultus fuerit. T. 8. c. 445. B.

Marito actiones multæ ſuppetunt ad retrahendas res donatas uxori. T. 9. c. 499. A.

Marito quando licet deprehenſum in adulterio occidere, & quando ei non licet. T. 9. c. 1403. B. & ſeq.

An marito liceat per legem Juliam in adulterio uxoris ſuæ deprehenſum, ſine judice, impune occidere. T. 9. c. 1402. C. & ſeq.

Marito quibus caſibus imputetur dos mulieris non ſoluta. T. 10. c. 1227. A.

Maritum defunctum quamdiu uxor lugere debet. T. 2. c. 1075. D.

Maritus an uxori ſuccedat in feudo. T. 2. c. 1251. A.

Maritus adulter repudio ab uxore ſeparari poteſt. Tom. 2. c. 1073. B. C.

Maritus qua pœnâ coerceetur ob calumniam, ſi falsò mulierem adulterii ream poſtulaverit. Ibid. B.

Maritus uxori curator datus an ſe poſſit excuſara. Tom. 1. c. 55. A.

Maritus quando poſſit adulterum occidere. T. 1. c. 405. B. & ſeq.

Maritus tantùm oſculo putatur. T. 2. c. 315. D.

Maritus, qui uxorem in adulterio deprehenſam non ſtatim dimiſerit, lenocinii reus poſtulatur. T. 1. c. 405. E.

Maritus quo jure ſit dominus dotis. T. 3. c. 287. C.

Si maritus fundum dotalem vendiderit, poteſtne hæc venditio mulieri eſſe fraudi. T. 4. c. 1147. C.

Maritus an fundum in dotem datum pignori obligare poſſit. T. 4. c. 1330. C. D.

Maritus, & pater jus æquale habent in accuſatione adulterii quoad extraneos, inter ſe verò non. T. 4. c. 1485. D. E.

Quid ſi maritus uxorem aluerit ſuis ſumptibus, ſed eos ſuperat quantitas uſurarum promiſſarum, an promiſſor dotis reſiduum retinere debeat, ſi ſolutæ doris oſuræ fuerint: diſtinctio hic notanda. T. 4. c. 982. E. & c. 983. A.

Maritus ab accuſatione adulterii impune non deſiſtit. Tom. 4. c. 1399. B.

Maritus in Provincia centurio ſcripſit mulieri, ut ad ſe veniret in Provinciam, quæritur, an mulier de ſumptibus recipiendis cum viro agere poſſit. T. 4. c. 992. A. quæ actio hic datur. Ibid. A.

Maritus, qui uxorem, quam damnavit adulterii judicio publico, domum reduxit, an teneatur pœnâ legis Juliæ de pudicitia. T. 4. c. 977. B.

Maritus ſi ab accuſatione deſtiterit, pœnitentiâ ductus, uxorem reducere non prohibetur. Tom. 4. c. 977. B. C.

Maritus uxori mentecaptæ curator datur. T. 4. c. 1031. B.

Maritus filiusfamilias inconſulto patre adulterum domi ſuæ comprehenſum jure occidere poteſt. T. 4. c. 116. B.

Aliàs quemlibet occidere non licet. Ibid. B. ſunt quidam homines, quos in adulterio comprehenſos occidere licet. Ibid. B.

Maritus, qui uxorem in adulterio comprehenſam occidit, leviùs punitur. T. 4. c. 817. A. B. & ei remittitur pœna legis Corneliæ. Ibid. B.

Maritus quando uxori de evictione cavere debet. T. 5. c. 559. C.

Maritus creditor uxoris quando dicitur. T. 5. c. 828. A. B.

Maritus uxori in quantum de evictiooe teneatur. T. 5. c. 559. C.

Maritus ſi ſciverit, debitorem uxoris dotem promittentem non eſſe ſolvendo, periculum dotis meritò ſuſcipit. T. 5. c. 552. B. C.

Maritus vocatur dominus. Ibid. A.

Maritus, qui ſoluto matrimonio res dotales congruo loco, & tempore interpellatus non reſtituerit, tenetur ex mora, licèt culpam, aut dolum non admiſerit, ad omne periculum. Tom. 5. c. 563. A.

Maritus dotis reſtituendæ nomine cavere debet. T. 5. c. 563. B.

Maritus quis dicator propriè. T. 5. c. 552. A.

Maritus in rebus dotalibus uſufructuario æquiparatur. T. 5. c. 564. E.

Maritus non fructus ex fundo dotali, ſed etiam fundum ipſum locare poteſt. T. 5. c. 563. B. C.

Maritus in rebus dotalibus non ſolum dolum, ſed etiam culpam levem, ideſt, negligentiam, & injuriam præſtat. T. 5. c. 562. C.

Maritus aliam uxorem ducere non poteſt, antequam de morte uxoris certum nuntium acceperit. T. 6. c. 414. C. D.

Maritus quando culpâ caret, cum dotem non exegit. T. 6. c. 469. A.

Maritus an cum ſocero agere poſſit, ut ſalarium ſibi promiſſum exſolvat. T. 6. c. 705. D. E. & an eo nomine habeat maritus paraphernorum retentionem. Ibid. c. 706. A.

Maritus adulter incidit in pœnam Senatuſconſulti Tertylliani, non in pœnam legis Juliæ. Tom. 6. c. 600. A.

Maritus ſuperſtes a ſocero dotem petere non poteſt. T. 6. c. 625. A.

Maritus ſi donavit uxori inter vivos, non valet donatio; & quandoque quod donavit, revocari po-

teſt, T. 6. c. 116. B.
Msritus oihil videtur cepiſſe, qui quod cepit, retinere non poteſt. T. 6. c. 113. C.
Marisus jure mariti, intra 60. diea utilet ex die divortii numerandot, uaorem adulterii accuſare poteſt ſine calumniæ periculo. T. 6. c. 49. D.
Maritus uxorem dimittere non poteſt. T. 6. c. 1062. B. caput eſt mulieris. Ibid. C.
Maritus, cui pars lundi data eſt in dotem, toto fundo mulieri adjudicato, an totum fundum habiturus ſit in dotem. T. 7. c. 1368. D.
Maritus, & uaor ſi ſimul interierint, an prior videatur mulier deceſſiſſe, ut dotem maritus lucretur. T. 7. c. 1466. A.
Maritut ſi in dotem accepeait ab uxore res æſtimatat, magis pretium earum, quàm corpora ſpectantur. T. 7. c. 1420. D.
Maritus ſi ſummam dotis uxori legaverit ſub conditione, ſi omues res, quæ tabulis dotalibus continentur, heredi ſuo exhiberet, an legstum valeat, ſi quædam res tempore mortis mariti non ſint in rerum natura. T. 7. c. 1423. D. E.
Maritus ſi uxori ſimpliciter legsverit fundum, in quo dos conſiſtebat, mox generaliter eidem dotem prælegaverit, an lundus mulieri bis debeatur. T. 7. c. 1407. A.
Maritus ſi uxori præter id, quod a ſe vivo ea accipiebat, annui nomine legaverit centum alimentorum vice, an ea centum debeantur quot annis. T. 7. c. 1515. D.
Maritus uxori ſi legaverit quicquid ad ſe, vel in ſtipulationem dotis nomine pervenit, & duo ſint inſtrumenta dotalia, an utriuſque ſumma uaori debeatur. T. 7. c. 1426. E.
Maritus dotem retinere mortua uxore ſi convenerit, an dos reddenda ſit, ſi ſimul pereant. T. 7. c. 1467. C.
Maritus uxori ſi legaverit his verbis, *quæ dotis nomine acceperit ab ea*, ſi nihil acceperit in dotem, an legatum valeat. T. 7. c. 1417. A. B.
Maritus non poteſt detrahere marmora, & columnas ex diæta, quam in uxoris hortis fecit. T. 7. c. 716. C.
Maritus non deducit impenſas voluptuarias. T. 7. c. 301. D.
Maritus potuit revocare donationem pœnitentiá. T. 7. c. 1210. E. & c. 1211. A.
Maritus dominus dicitur, uxor domina. T. 7. c. 1323. A.
Masitus in poſſeſſione rei dotalis an utatur acceſſione temporit, quo uxor poſſedit. T. 8. c. 276. B. C.
Maritus, ſiquid in dotem impenderit, an repetere poſſit. Tom. 8. c. 104. A. B.
Maritus, Vide, Vir.
Maritus eſt dominus dotis. Tom. 9. c. 479. B. & c. 483. D.
Si maritus prior uaori, quæ ſecundò nupſit, dederit, vel reliquerit uſumfructum rerum ſuarum, quid erit. T. 9. c. 475. B. & ſeq.
Maritus quamdiu retinet uxorem, non poteſt accuſare adulterium. T. 9. c. 1405. D.
Maritus quando incidit in pœnam Senatuſconſulti Turpiliani. T. 9. c. 1407. A. B.
Maritus, qui dotem accipit, an ſit ſolus dominus, an & domina mulier. T. 9. c. 104. A.
Maritus ſocio eſt ſimilis in rebus dotalibus. T. 9. c. 362. A.
Maritus eſt plus, quàm fructuaiius in percipiendis fructibus dotis. T. 9. c. 512. B.
Maritus ſuſtinet onera matrimonii. T. 9. c. 479. C.
Maritus præſtat dolum, & culpam in rebus dotalibus. T. 9. c. 532. B. in paraphernis præſtat dolum, & diligentiam, ſi parapherna ei commiſſa ſint. Ibid. B. C.
Maritus quando lenocinii pœnâ tenetur. T. 9. c. 1418. C.
Maritus tacitam hypothecam habet pro dote promiſſa in bonis uxoris. T. 9. c. 493. A.
Msritus, qui deprehenſum nccavit, punitur, & cur. T. 9. c. 1150. D.
Maritus non tenetur pro uxore. T. 9. c. 248. D.
Maritus, qui arbores dejecit in fundo dotali, tenetur perinde, ac ſi fundum deteriorem fecerit. T. 10. c. 106. C.
Maritus per dotem conſequitur plenam fundi proprietatem. T. 10. c. 297. C. D.
Maritua sn ſit dominut dotis. Ibid. C.
Maritus non dicitur dominus ſimpliciter, ſed dominus dotis causá. T. 10. c. 298. A.
Idem, fundo dotali æſtimato, non dicitur emptor ſimpliciter, ſed emptor dotis csuſá. Ibid. A.
Maritus quo caſu lucretur dotem adventitiam. Tom. 10. c. 1050. D.
Msritus, conventus de dote ſoluto matrimonio, in qusntum ſacere poſſit, damnatur. T. 10. c. 1225. B.
Marmor in alieno loco effodere licet, domino loci ſolatio praſtito. T. 2. c. 792. A.
Marmor an ſit in fructu. Tom. 10. c. 106. D.
Marmora, vel colomnat ex urbe rus in aliquam poſſeſſionem transferre non licet. T. 7. c. 716. A. nec ea legare. Ibid. A. B.
Marmoreæ cruſtæ sn ædium emptorem ſequantur. Tom. 7. c. 781. E.
Marmore legato quid intelligatut. T. 10. c. 1115. C.
Marquæ jus. T. 2. c. 853. B. C.
Marſupium. T. 8. c. 572. C.
Martini opinio probata. Tom. 1. c. 260. A.
Martyres Chriſti ſæpe flagellis, aut fuſtibus, aut taureis debilitatos eſſe, in martyrologiis legitur. T. 5. c. 316. E.
Μάρτυρες qui græcè, dicuntur latinè Confeſſores. T. 10. c. 816. A.
Mas poteſt cxtrahi ob cauſam publici debiti. T. 10. c. 863. B.
Maſca. T. 2. c. 1200. A.
Maſculi effœminati fœminino vocabulo non continentur. Tom. 5. c. 1199. C.
Maſculina in jure bsbent intellectum muliebrium, ſecus muliebria. T. 10. c. 1125. B.
Maſculis jure prætorio plus tribuitur, quàm fœminis. Tom. 1. c. 351. B.
Maſſa, ſive villa. T. 7. c. 1144. C.
Maſſæ auri, vel argenti vindicatio. T. 7. c. 237. B.
Duæ maſſæ duorum dominorum ſi rediguntur in unam maſſam, conflata maſſa ex duobus erit pro indiviſo. T. 7. c. 595. C.
Maſſurius Sabinus in equeſtri ordine fuit, & primus publicè ſcripſit. T. 1. c. 913. C. D.
Maſtrucæ. T. 3. c. 272. E.
Mater ſemper certa. T. 2. c. 1066. B.
Mater filio ſuccedit quaſi legitima. T. 1. c. 457. D.
Mater quando jus liberorum habet. T. 1. c. 459. D.
Mater filiis vulgò quæſitis ſuccedit. T. 1. c. 460. A.
Mster poſt liberos vocatur ad inteſtati defuncti hereditstem. T. 2. c. 433. A.
Mater familjas. T. 1. c. 1063. B.
Mater familias, s matrona nihil differt. T. 3. c. 70. A.
Mater familiat dignitatis eſt nomen. T. 2. c. 1069. E.
Mater ſi tutores liberis non petierit, vel in locum remoti, vel excuſati intra annum petere neglexerit, a filiorum impuberum ſucceſſione repellitur. T. 1. c. 167. B.
Mater etiam ad bona filii vulgo quæſiti an ex Senatuſconſulto Tertylliano admittatur. Tom. 1. c. 168. B.
Mater nunquam poteſt eſſe incerta. T. 4. c. 1382. A.
Mater an negotia filii ſine patris conſenſu gerere poſſit. Tom. 4. c. 878. E.
Mster quomodo diſtat a tutoribus in adminiſtratione rerum filii. T. 4. c. 879. B.
Mater jure tutorem non dat. T. 4. c. 303. B.
Mater non poteſt filio impuberi teſtamento tutorem dare, & cur. T. 4. c. 543. E.
Mater fratrem cognatum excludit,

frater agnatus, ſeu conſanguineus excludit matrem. T. 4. c. 358. E.
Mater juris civilis eſt utilitas publica. T. 4. c. 1450. B.
Mater, cui in teſtamento patris adminiſtratio rerum filii eſt commiſſa, an debitorem filii liberare poſsit accipiendo pecuniam debitam. T. 4. c. 879. D.
Mater filio impuberi ſuo periculo actorem conſtituere non poteſt litium causâ, quod ſoli tutori, vel curatori permittitur. T. 4. c. 879. A.
Mater hodie legitimis tutoribus agnatis præſertur. T. 4. c. 1000 E.
Mater negotia filiæ ſuæ pupillæ geſſit ultro, & res ejus vendendas dedit argentariis; hi verò eas res juſſu matris vendiderunt, & pretium perſolverunt, quæritur, an matri rectè ſolverint, an jure ſint liberati, & qualis diſtinctio adhibenda. T. 4. c. 879. E.
Mater pupillo actorem conſtituere nequit, & cur. Tom. 4. c. 878. C.
Mater, tutelam filiorum affectans, priùs beneficio Senatuſconſulti Vellejani renunciare debet. T. 4. c. 1000. E.
Mater vidua quoque permanere debet, alioquin tutelâ removetur. T. 4. c. 1001. A.
Mater tutor num poſſit teſtamento a patre dari. Tom. 4. c. 878. D. E.
Mater adoptiva nulla eſſe poteſt. T. 5. c. 88. D.
Mater ſemper certa eſt, etiamſi vulgo conceperit. T. 5. c. 87. C. & T. 7. c. 119. D.
Mater ſi libera pronuntietur, filius ex ea natus an liber ſit. Tom. 5. c. 685. D.
Mater, & filius naturæ vocabula ſunt. T. 5. c. 160. E.
Mater eſt ſimilis ſolo, non ſolum ſimile matri. Tom. 6. c. 120. C.
Mater, & filia cum patre, & filio jure contrahunt matrimonium. T. 6. c. 590. C.
Mater ſolo, pater ſemini comparatur. T. 6. c. 32. E.
Mater filio ſuccedit. T. 8. c. 642. C.
Mater an poſſit facere pupillares tabulas filio. T. 7. c. 904. A.
Mater, & filius uno caſu ſe invicem in jus vocare non poſſunt ſine venia. T. 7. c. 125. D.
Mater an habeat querelam contra ſubſtitutionem pupillarem. T. 7. c. 178. A.
Mater an poſſit nominatim ſubſtitutionem pupillarem facere. T. 7. c. 904. A.
Mater an pupillariter ſubſtituere poſſit. T. 7. c. 934. A.
Mater an, & cur liberis teſtamentum facere poſſit. Tom. 7. c. 903. A. & ſeq.
Mater, & filius ſi ſimul moriantur, an videatur filius heres exſtitiſſe matri. T. 7. c. 1468. D.
Mater non poteſt agere de inofficioſo teſtamento patris. Tom. 7. c. 911. C. D.
Mater poteſt exheredare tacitè, pater non item. T. 7. c. 169. C.
Mater ſi pro filia dotem dederit, & ſtipulata ſit, eam ſibi reddi mortuâ in matrimonio filiâ, ſi ſimul perierint, an actio ex ſtipulatu detur heredibus matris. Tom. 7. c. 1467. B. C.
Mater præſertur venienti ex tacita pupillari ſubſtitutione. Tom. 7. c. 911. D.
Mater familias quæ. T. 8. c. 528. A.
Mater an filiæ bonorum poſſeſſionem adquirere poſſit. Tom. 8. c. 18. C.
Mater filio ſuccedit ex Tertylliano quaſi legitima, & datur ei bonorum poſſeſſio Unde legitimi. T. 8. c. 126. B. an ei preſeratur frater. Ibid. B.
Mater poſt liberos vocatur ad hereditatem filii inteſtati, tanquam heres legitima. T. 9. c. 913. C. & ſeq.
Si mater indemnitatem promiſit tutori pro pupillo, vel pupillo pro tutore. T. 9. c. 586. E.
Mater, quæ pro tutoribus filiorum ſuorum indemnitatem promiſit, non pertinet ad Senatuſconſulti beneficium. T. 9. c. 587. C.
Mater fructuaria bonorum, quæ habuit a priore marito liberis ſatiſdat de rebus mobilibus. T. 9. c. 470. E.
Mater ſemper eſt certa. T. 9. c. 552. E.
Mater an poſſit ex cauſa filium vendere. T. 9. c. 371. C.
Mater legitimis tutoribus præſertur. T. 9. c. 565. C.
Mater, quæ repetiit nuptias, liberis prioris matrimonii reſtituit uſumfructum. T. 9. c. 476. B.
Mater liberis ſuis tutores petere debet, & punitur, ſi non petierit. T. 9. c. 560. C. & ſeq. & c. 566. A.
Mater poteſtatem in filios non habet, T. 9. c. 1310. D. non habet jus familiæ. Ibid. D. ſuum heredem habere non poteſt. Ibid. c. 1312. C.
Mater non tenetur pro filio. T. 9. c. 248. E.
Mater ſi tutori pro tutore ſe obligaverit, non eſt interceſſio, ſi pro pupillo eſt interceſſio. T. 10. c. 433. C.
Mater filii libertini, & manumiſſi ex ſervitute, an poſſit ei ſuccedere. T. 10. c. 780. D.
Mater quomodo ſuccedit, vel non ſuccedit filiis. T. 10. c. 781. D.
Mater pro filio an poſſit conveniri. T. 10. c. 959. D. E. & c. 960. A.
Mater familias pubertate non veniat in ſuam tutelam. Tom. 10. c. 1122. D.
Materia, οὐσία, ideſt ſubſtantia. T. 1. c. 1177. C.
Materia, abeunte formâ, non ſimpliciter interit. T. 1. c. 1331. D.
Materia veſtimentorum ad luxuriam comparatorum. Tom. 3. c. 272. D. E.
In materia ſi diſſentiant contrahentes, nulla eſt emptio. Tom. 3. c. 27. D.
Materia, natura, ſubſtantia, qualitas idem poſſunt apud juris conditores, quoniam iis promiſcuè utuntur. T. 4. c. 393. D. E.
Materia ſi petatur, qualis deſignatio fieri debeat. Tom. 5. c. 100. B.
Materia quid. T. 8. c. 605. A. B.
Materia, ſubſtantia, qualitas pro eodem uſurpantur. T. 7. c. 696. D.
De materiæ confuſione. Tom. 7. c. 241. D.
Materiæ, ſubſtantiæ, οὐσίας, & qualitatis nominibus utimur promiſcuè. T. 3. c. 27. D.
Materiæ definitio. T. 1. c. 1177. C.
Materiam dupliciter appellari Stoicorum more. T. 1. c. 1331. D.
Mathematici, & vaticinatores quibus pœnis plectendi. T. 2. c. 504. D. E.
Mathematici quidam, homini ad vivendum datos eſſe 120. annos, quamvis non omnes eam ætatem attingant, judicarunt. Tom. 7. c. 1344. E.
Mathematici malefici, qui profitentur, ſe fata cujuſque noſſe, & natalitias ſiderum obſervationes. T. 9. c. 1437. C.
Mathematicis quæ dantur immunitates. T. 1. c. 1024. E.
Mathematicos qui de Principis, vel reipublicæ ſalutem conſulunt, ut puniendi. T. 1. c. 503. A.
Materna, & materni generis bona. T. 2. c. 437. C.
Materna bona cur patri adquiri non poſſint. T. 8. c. 959. C.
Materna maternis cedere, paterna paternis. Tom. 2. c. 435. E. & c. 1121. E. & T. 9. c. 924. A.
Materna bona filii pater non habet jus alienandi, vel diſtrahendi, vel pignerandi. T. 9. c. 930. D.
De maternis bonis, & materni generis. T. 9. c. 927. D. & ſeq.
Matertera quæ. T. 8. c. 1036. B.
Matertera eſt cognata. Tom. 8. c. 188. C.
Materteram uxorem ducere an liceat. T. 8. c. 904. B.
De matre, quæ iterum nupſit intra annum luctus, & quas pœnas incurrit. T. 9. c. 915. C. D.
De matre, quæ venit ad ſecundas nuptias. T. 9. c. 458. A. & ſeq.

Matrem ſequitur partos. Tom. 4. c. 157. C.
Extra matrem cæteræ mulieres ſunt parcæ. T. 5. c. 883. E.
Matrem filio tutorem jure dare non poſſe. T. 7. c. 1218. A. & c. 1232. C.
Matrem non poſſunt in jus vocare ſpurii ſine venia Prætoris. T. 8. c. 191. D.
Matrem excludunt liberi defuncti. T. 9. c. 913. C.
Matrem excludunt fratres jure veteri. T. 9. c. 458. C. jure novo ſuccedit cum fratribus. Ibid. C. jure noviſſimo etiam cum ſororibus ſuccedit tantùm in virilem. Ibid. C.
Matres tutelæ rationibus obnoxiæ ſunt, præſertim ſi iterum nubant. T. 2. c. 1163. C.
Matres familias, etiam in criminalibus cauſis, in carcerem non conjiciendæ. T. 8. c. 527. D.
Matres familias factæ an nubere poſſint ſine patris conſenſu. T. 8. c. 906. D.
Matres familias ab addictione, vinculis, vel nexu fuerunt ſemper immunes. T. 8. c. 527. C.
Matres ſequuntur liberi. Tom. 9. c. 552. B.
Matres familias ob publica tributa, vel functiones publicas, an poſſint extrahi e domo in forum. T. 10. c. 863. A.
Matri qua conditione pupillorum permittitur educatio. Tom. 3. c. 158. D.
Matri an hereditas filiorum inteſtatorum deferenda. T. 1. c. 164. B. C.
Matri quinam hodie ex jure præferantur. Ibid. E.
Matri cedunt partus. T. 6. c. 220. C.
Matri non præfertur veniens ex ſubſtitutione pupillari reciproca. T. 7. c. 912. B. C.
Matri ſemper videtur ſupervixiſſe filia. T. 7. c. 1457. C.
Matri ſuæ præfertur, qui venit ex ſubſtitutione vulgari expreſſa, vel tacita, quia nulla fit injuria matri. T. 7. c. 911. C. D.
Matri an præferatur frater conſanguineus in ſucceſſione filii. T. 8. c. 126. B.
Matri ſuæ qui ſtipulatur, an aliquid agat. T. 8. c. 339. E.
Matri an legatum ſervetur, teſtamento reſciſſo per bonorum poſſeſſionem contra tabulas, in quo filius præteritus erat. T. 8. c. 59. C. D.
De matribus naturalium liberorum. T. 9. c. 552. B. & ſeq.
Matricarii. T. 2. c. 1053. C.
Matricula quid ſit propriè. Tom. 2. c. 902. E.
Matriculæ quid. T. 6. c. 912. C.
Matricularii, vulgo *Marguilliers*. T. 1. c. 467. D.
Matrices fiſtulæ. T. 2. c. 828. B.
Matris hereditas non eſt in caſtrenſi peculio. T. 2. c. 960. B.
De matris familias, & matronæ appellationibus. T. 3. c. 70. A.
Matris judicium in datione tutoris. Vide, Judicium matris.
Matris officium aliud eſt, aliud verò tutoris. T. 4. c. 879. C.
Matris teſtamento libertates, quæ ſervis datæ ſunt, an irritæ conſtituantur. T. 4. c. 1102. B. C.
Matris origo an in partem patriæ computetur. T. 4. c. 857. B.
Matris conditio in ſervitute ſpectari debet, non autem conditio patris. T. 4. c. 1382. A. B.
In matris teſtamento an quoque legatæ ſint ſervitutes prædiorum, & ad id legatum in totum conſiſtat. T. 4. c. 1102. D.
Matris affectum ſuperare omnem affectum. T. 5. c. 883. E.
Matris exemplum in affectu erga liberos ad aviam transferendum eſt. Ibid. E.
Matris profeſſio de filio an veritati præjudicet. T. 7. c. 876. A. B.
Matris teſtamento præterito an detur querela inofficioſi. Tom. 7. c. 209. D.
Matris votum eſt ut prior liberis moriatur. T. 7. c. 945. E.
Si contra matris voluntatem tutor datus ſit. T. 9. c. 587. D.
Matris voluntas ſervatur a Prætore in dando tutore. Ibid. D.
Ad matris inteſtatæ hereditatem vocantur liberi tanquam legitimi. T. 9. c. 913. C. D.
Ad matris inteſtatæ legitimam hereditatem vocantur filii, excluſis omnibus agnatis matris. T. 9. c. 915. E.
De matris ſucceſſione ad hereditatem filii inteſtati. T. 9. c. 913. C.
Matris hereditatem ſi filius repudiaverit, an conſanguinei admittantur. T. 10. c. 786. D. quid, ſi ſit reſtitutus. Ibid. D.
Matrimonium quid. T. 1. c. 783. A. & T. 5. c. 540. E. & T. 8. c. 768. C. & c. 933. A. & T. 9. c. 428. C. & c. 440. C. & c. 447. C
Matrimonium, & contubernium in quo differunt. Tom. 1. c. 397. C.
Matrimonium juſtum quid. T. 1. c. 311. A.
Matrimonium immaturum quale ſit. T. 2. c. 1076. D.
Matrimonium eſt civile nomen. T. 1. c. 1455. B.
Matrimonium eſt contractus. T. 1. c. 1176. B.
Matrimonium redintegratum idem eſt matrimonium. T. 1. c. 1502. C.
Matrimonium impar. T. 1. c. 324. D.
Matrimonium inceſtum quis contrahere dicatur. Tom. 1. c. 311. C.
Matrimonium an clericis contrahere liceat. T. 2. c. 1037. E.
Matrimonium inter ſervos, & ſervas non eſſe, ſed contubernium. T. 2. c. 1072. B.
Matrimonium alienum corrumpere communi gentium jure damnatur. T. 2. c. 1050. B.
Matrimonium quibus cauſis diſſolvi poteſt. Tom. 2. c. 1070. B. & ſeq.
Matrimonium quatuor potiſſimùm cauſis diſſolvitur. T. 2. c. 1072. C.
Matrimonium ſolvitur morte, vel divortio. T. 3. c. 159. E.
Matrimonium bene concordans ſeparari a patre, Divus Pius prohibuit. T. 1. c. 482. D.
Matrimonium inter pupillam, & tutorem, & curatorem, liberoſque eorum interdicitur. Tom. 2. c. 321. B.
Matrimonium ratione potentatus prohibetur. T. 2. c. 322. B.
Matrimonium facit animi deſtinatio, ſive conſenſus nudus. T. 4. c. 1335. E.
In matrimonium ducere nemo debet, quam priùs adulterio polluit. Tom. 4. c. 1501. A. noviſſimi canones, hoc jus ſtrictius accipientes, non aliter matrimonium diſtrahi volunt. Ibid. B.
Matrimonium ſi ſolvatur divortio, an maritus cogatur actione ex ſtipulatu filio dotem reddere. T. 4. c. 1153. A.
Matrimonium perficitur conſenſu collato in præſens tempus, non in futurum, ut emptio impletur traditione, & numeratione, perficitur nudo ſoloque conſenſu, & ut venditio. T. 4. c. 1336. C.
Matrimonium non faciunt ſolæ tabulæ nuptiales. T. 4. c. 1335. E.
Poſt matrimonium renovatum ſtipulatio dotis, & uſurarum extinguitur. T. 4. c. 982. A.
Matrimonium ubi non eſt, ibi nec divortium. T. 4. c. 301. E. ubi matrimonium ceſſat, ibi & actio rerum amotarum, & cur. Ibid. E. judicium rerum amotarum ſolvitur, reconciliato matrimonio. Ibid. c. 302. A.
Matrimonium illicitum mares qui contraxerunt, & infames fiunt, & extra ordinem coercentur. T. 4. c. 1434. E.
Matrimonium contrahi non poteſt cum relicta patris uxoris ſuæ. T. 4. c. 976. A.
Matrimonium inter adulterum, & adulteram contractum non confirmatur. Tom. 4. c. 1501. C. diuturnitas temporis crimen non minuit, ſed auget, & multiplicitas prolis ita ſuſceptæ magis eorum crimen exaggerat. Tom. 4. c. 1501. C. D.
Matrimonium ſtatim ſolvi captivitate mariti, ante conſtitutiones Principum receptum erat. T. 4. c. 1502. D. niſi cum erat maritus patronus, captivitate patroni, ejuſdemque mariti non ſolvebatur matrimonium. Ibid. D.
Matrimonium. Vide, Connubium. Vide, Nuptiæ.

Matri-

Digitized by Google

Matrimonium eſt naturale nomen, quod a matre trahitur. Tom. 5. c. 540. E.

Matrimonium perpetuæ, & individuæ conſuetudinis vinculo contrahitur. T. 5. c. 556. D. ut contra, divortium eſt, quod fit animo perpetuæ diſſentionis. Ibid. D.

Matrimonium quomodo ſolvatur. Ibid. B.

Matrimonium facit benedictio. T. 6. c. 1054. D.

Matrimonium diſſolvitur ex cauſa cognationis. T. 6. c. 851. B.

Matrimonium, contra interdictum Epiſcopi contractum, irritum eſt. T. 6. c. 1092. A.

Poteſt tamen redintegrari Epiſcopi judicio. Ibid. B.

Matrimonium ſine auctoritate Eccleſiæ non conciliatur. Tom. 6. c. 1052. A.

Matrimonium vitiatur per conditionem contra ſubſtantiam matrimonii inſertam. T. 6. c. 1096. A. non autem per conditionem turpem, vel impoſſibilem. Ibid. C. D.

Matrimonium clandeſtinum dicitur tribus modis. Tom. 6. c. 1086. C.

Matrimonium prohibetur inter cognatos. uſque ad quintum gradum. T. 6. c. 1088. A.

Matrimonium ſolo conſenſu contrahitur. T. 6. c. 1066. E.

Matrimonium inceſtui commixtum irritum fit, ſed ſtatus liberorum conſervatur propter ignorantiam parentum. T. 6. c. 1089. A.

Matrimonium morte tantum diſſolvitur. T. 6. c. 1543. C.

Matrimonium præſumptum quid. T. 6. c. 1067. B.

Matrimonium impeditur per compaternitatem. Vide, Compaternitas.

Matrimonium poſt mortem conjugum impeti non poteſt. Tom. 6. c. 1136. C. aliquando tamen impeti poteſt. Ibid. C.

Matrimonium lepra ſuperveniens non dirimit, nec quivis morbus ſonticus, nec impedit. Tom. 6. c. 1105. C.

Matrimonium probat annulus pronubus. T. 6. c. 924. C.

Matrimonium accuſari non poteſt per tabellam, nec per procuratorem. T. 6. c. 1141. B. C.

Matrimonium ſine conſenſu parentum fieri non poteſt. Tom. 6. c. 1142. A.

Matrimonium an propter hæreſim ſolvi poſſit. Tom. 6. c. 1144. C.

Matrimonium diſſolvi alterutrius conjugis captivitate, vel qua alia contingente ſervitute. T. 6. c. 414. A.

Matrimonium contractum ab eo, qui officii cauſa in aliena provincia agit, vel militat, ſi poſt depoſitum officium conjuges in eadem voluntate perſeveraverint, & liberi inde nati juſti, & legitimi ſunt. Tom. 6. c. 544. C.

Matrimonium inter patrem, & filiam cum matre, & filio legitimum. T. 6. c. 590. C.

Matrimonium nomen naturale eſt, quod a matre trahitur, quæ ſola eſt natura certa. Vide, Nuptiæ.

Matrimonium non diſſolvi furore ſuperveniente alterutri. Tom. 6. c. 126. A.

Matrimonium liberum contrahere poteſt filius familias poſt triennium, patre capto ab hoſtibus. T. 6. c. 413. B.

Matrimonium ſine nuptiis eſſe poteſt. Ibid. D.

Matrimonium. Vide, Nuptiæ, Sponſalia.

Matrimonium an ſit cum concubina. T. 7. c. 1491. E. & c. 1492. A. item cum ſtupro cognita. Ibid. c. 1492. A.

Inter matrimonium, & ſponſalia definitam eſſe ætatem. Tom. 8. c. 562. D.

Matrimonium quando ſolvitur. T. 9. c. 505. A. & c. 537. C. & ſeq.

Matrimonium quomodo perficitur. T. 9. c. 428. B.

Matrimonium ſolvitur deportatione. T. 9. c. 537. C. & ſeq. ſuſpenditur captivitate. Ibid. c. 538. B.

Matrimonium, & contubernium in quo differunt. Tom. 9. c. 1421. B.

Matrimonium prius, & anterius dicitur, quod unum fuit, vel quod ſequutum non eſt aliud matrimonium. T. 9. c. 474. E.

Matrimonium impar, & injuſtum. Vide, Concubina, Concubinatus.

Matrimonium alienum fœdatur, & ſugillatur, extraneo accuſante adulterum manente matrimonio. T. 9. c. 1405. C.

Matrimonium poteſt eſſe ſine dote. T. 9. c. 541. D.

Matrimonium bene concordatum jus patriæ poteſtatis non poteſt turbare, ſponſalia poteſt. T. 9. c. 444. A.

Matrimonium, ideſt bona materna. T. 9. c. 927. E.

Matrimonium alienum corrumpere omni gentium jure damnatur. T. 9. c. 1411. D.

Matrimonium raptus ſcelere contractum damnatur. T. 9. c. 1433. B.

Matrimonium rectè contractum ex poſtfacto non vitiari. Tom. 9. c. 442. B.

Matrimonium, ideſt nudus conſenſus, quo contractum perfici conſtat, inducit, & creat conjunctionem maris, & fœminæ, ſimul ac coitionem corporum. T. 9. c. 440. C.

Matrimonium eſt ſocietas omnis vitæ, & fortunæ, ſive proſperæ, ſive adverſæ. Ibid. D.

Matrimonium, dotis datio, & divortium an ſint contractus. T. 10. c. 403. A.

Matrimonium an ſit cauſa adquirendi dominii dotis. Tom. 10. c. 298. A.

Matrimonium ſi ſit injuſtum, & vir, aut mulier heres inſtituatur, an hereditas cum effectu adiri poſſit, aut bonorum poſſeſſio peti cum re. Tom. 10. c. 481. D. E.

Matrimonium an ſit cum contubernali. Ibid. E. an cum concubina. Ibid. E.

Matrimonium, & divortium an ſtipulatione pœnali adſtringi poſſint. T. 10. c. 531. C.

Poſt matrimonium ſolutum rectè datur a marito uxori fidejuſſor dotis nomine. Tom. 10. c. 1226. C.

Matrimonii, & patrimonii differentia. T. 1. c. 57. D.

Matrimonii domicilium eſt domus viri. T. 2. c. 737. E.

Matrimonii verbo ſignificantur bona materna. T. 6. c. 520. E.

Matrimonii onera filium in poteſtate patris exſiſtentem poſt mortem patris ſequuntur. Tom. 7. c. 1402. A. B.

Matrimonii cauſa apud quem diſceptari debeat. Tom. 8. c. 120. D.

Matrimonii onera quæ ſunt. T. 9. c. 479. C. maritus ea ſuſtinet. Ibid. C.

Matrimonii perpetuitatem olim auſpicabantur pronubæ univiræ. Tom. 9. c. 478. E. & c. 479. A.

Matrimonio per divortium ſoluto, illius anni fructus quo pacto inter virum, & uxorem dividendi. T. 3. c. 405. E.

Matrimonio ſoluto morte mariti, an pecunia legata pro dote mulieri debeatur. Tom. 4. c. 1119. A. B.

Matrimonio renovato, tacita dos non renovatur. Tom. 4. c. 979. C.

In matrimonio contrahendo conſenſus, & auctoritas patris requiritur. T. 5. c. 540. C.

In matrimonio contrahendo pœna adjecta nihil operatur. Tom. 6. c. 1075. B. C.

Matrimonio conſummato, non licet uni ad monachiſmum tranſire abſque alterius conſenſu. T. 6. c. 1068. A.

In matrimonio hoc tantùm requiritur, ut qui contrahunt, intelligant quod agunt, & animi ſenſum exprimant quovis ſigno. T. 6. c. 1071. E. & c. 1072. A.

Matrimonio conſtante, nulla eſt actio de dote. T. 7. c. 1401. E.

Matrimonio morte mariti ſoluto an ſervetur pactum, ut liberis inter

terveniente ibus dos non reddatur uxori ſuperſtiti. T. 7. c.1397. E.
Matrimonio ſoluto morte viri, quando ceſſat actio de dote, T. 7. c. 1393. C.
Matrimonio ſoluto, ſi ſtipulatus ſit dotem reddi. Tom. 8. c. 650. C.
Matrimonio conſtante, an dos repeti poſſit. T. 8. c. 104. C.
Mattimonio conſtante, maritus non poteſt accuſare mores uxoris, quoa probat, dum retinet, T. 9. c.1405. B.
De matrimonio interdicto inter pupillam, & tutorem, ſeu curatorem, filioſque eorum. Tom. 9. c. 448. A. & ſeq.
De matrimonio corrupto, vel violato. T. 9. c. 1421. E.
De matrimonio quod ſit cum altero conjuncto deportato. Tom. 9. c. 537. C. D.
Legis 7. *ſoluto matrimonio*, nec non complurium ejuſdem legis paragraphorum ampla explicatio, T. 10. c. 168. D. & ſeq.
Matsimonio quotus annus fuerit neceſſarius. T. 10. c. 616. E.
Matrimonia eſſe debent libera, T. T. 1. c. 1176. B.
Matrimonia ſine voluntate patris jure non contrahuntur, ſed contracta non ſolvuntur, Tom. 1. c. 397. A.
Matrimonia pro bonis maternis, T. 1. c. 57. D. & Tom. 2. c. 437. B.
Matrimonia non concordantia non ſunt turbanda jure patriæ poteſtatis. T. 4. c. 1486. B.
Matrimonia inter paganos, & judæos contracta moribus ſuis non diſſolvuntur iis poſtea Chriſtianis effectis baptiſmo. Tom. 6. c. 1123. C.
Mattimonia vinculo pœnæ obſtringi & inhoneſtum eſt, & a bonis moribus alienum. T. 6. c. 590. D.
Mattimonia illicita variis ex cauſis contrahi. T. 7. c. 1480. A.
Matrimonia inhoneſta, T. 9. c.431. B. C.
Matsimonia libera eſſe debere tam in contrahendo, quàm in diſtrahendo. T. 9. c. 1272. C. D.
Matrimonia non debent contrahi, aut contracta retineri metu pœnæ, T. 10. c. 711. D.
Matrimoniorum interpellatores extra ordinem puniuntur, Tom. 1. c. 472. C. D.
Matrimoniorum cauſæ apud arbitros non diſceptandæ, ſed apud judices tantùm. T. 6. c. 1125. E.
In matrimoniis publica honeſtas ſervatur. T. 6. c. 1059. B.
Matrix Eccleſia quid, T. 6. c. 912. C.
Matronæ etiam dominæ dicuntur, T. 3. c. 70. A.
De matronæ, & matris familias appellationibus. T. 3. c. 69. E.
Matronis, ceu obſtetricibus, creditur, T. 6. c. 1129. A.
Matruelis quis. Tom. 1. c. 171. E.
Matula eſt in argento balneari. T. 3. c. 272. A.
Maximâ, aut mediâ capitis deminutione ſi debitor liberatus ſit, adversùs fiſcum datur creditoribus utilis actio in ſolidum. T. 5. c. 158. C.
Mauſoleum. T. 7. c. 593. C.
Mea res pignori mihi eſſe non poteſt. T. 4. c. 1289. B.
Mechanici qui, & eorum privilegia, T. 2. c. 769. D.
Media juriſprudentia quænam eſſe dicatur. T. 1. c. 506. A.
Media quoque capitis deminutio pleruмque morti comparatur. & quare. Vide, Capitis deminutio. Vide, Deminutio capitis.
Mediæ capitis deminutionis varia exempla. T. 5. c. 160. A.
Mediaſtini in urbe quinam fuere. T. 8. c. 1092. B.
Mediatores a Juſtiniano *μεσῖται*; T. 7. c. 130. A.
Medicam artem nequis ſervus, aut fœmina diſceret, lege prohibitum. T. 3. 501. E.
Medicamenta xn cedant inſtrumento fundi legato. T. 4. c. 1136. A.
Medicamenta mala, & venena ut differant. T. 7. c. 494. E.
Medici qui dicantur, T. 1. c. 434. B.
Medici a tutelis excuſantur, T. 1. c. 1024. B.
Medici militum munerum civilium immunitatem habent, Tom. 2. c. 755. B.
Medici circumforanei, vel circuitores, *περιοδευταί*, T. 1. c. 1024. B.
Medicis inſtrumento legato, quæ debeantur. T. 7. c. 1312. B.
Medicis decurionum decreto datur immunitas. T. 2. c. 744. E.
Ut medicis competat immunitas, exiguntur duo, Tom. 2. c. 755. E.
Medicus, qui medicamento ægrum occiderit, ut puniendus, T. 1. c. 507. A.
Medicus olim ipſemet conficiebat medicamenta, non, ut ſit hodie, ab alio confici imperabat. T. 4. c. 1178. E. hac de re mentionem facit Paulus 3. *ſent. tit. de legat.* Ibid. E.
Mediocris nomen quid. Tom. 1. c. 1476. C.
Mediocritas paupertati vicina. Ibid. C.
Mediterraneæ civitates. T. 2. c.672. E.
Mel frugum quid ſit, T. 7. c.1456. C.
Melancholiæ vitium an faciat, ut redhibitioni locus ſit, Tom. 7. c. 716. D.
Ex melle conſtat reditus fundi. T. 4. c. 894. C.
Mellis mixtura facit, ut vinum deſinat eſſe. T. 7. c. 1455. E.
Mellita quæ dicantur. Ibid. E.
Melloproximi ſacrorum ſcriniorum. T. 2. c. 916. A.
Meliorationes contineri in actione ex empto, quæ evictionis nomine datur in id, quod intereſt. T. 9. c. 1298. B.
De meliorationum alienatione. T. 9. c. 426. C. & ſeq.
Membra navis quæ. T. 8. c. 651. D. E.
Membrum pro cubiculo. T. 2. c. 974. D.
Memorabilia quæ ſunt. T. 1. c.910. C.
Memoria mortui, vel vivi quomodo poteſt damnari. T. 4. c. 1112. A. B.
Memoria Dantis poetæ damnata fuit poſt mortem, & quare. Ibid. A.
Memoria appellatus fuit locus, in quo Martyrum reliquiæ conditæ erant. T. 7. c. 1352. E.
Memoria quando, & quando non exſtet. T. 7. c. 881. D.
Memoriæ conſecrata eſt aaris. T. 1. c. 1152. A.
Memoriales non, niſi ex ſacra probatoria, recipiuntur. Tom. 2. c. 1006. D.
Memorialia utrùm ſeparentur a rei ſponſis. T. 1. c. 910. C.
Memoriam rerum judicatarum reſtare publicè intereſt. T. 10. c. 1240. B.
Menas, & Menodorus idem eſt. T. 7. c. 1324. B.
Menda in teſtamentis deeſſe cenſemus, T. 7. c. 984. B. C.
Mendacii pœna. T. 8. c. 516. D.
Mendacium eſt ſpecies doli mali. T. 4. c. 162. B.
Mendacium an, & quando corrigere liceat. T. 5. c. 234. C.
Mendacium dicere, & mentiri quid differant. T. 5. c. 916. A. B.
Mendacium qua actione punitur. Ibid. A. B.
Mendacium ſpecies eſt doli. T. 5. c. 294. E.
Mendacium non officit ei, qui mandatum exoriſit. T. 6. c. 998. C.
Mendici validi coercentur. T. 2. c. 1118. E.
Mendicis invalidis populares dabantur largitiones. T. 2. c. 814. D.
Mendum, & vitia quando voluntatem teſtatoris non vitiant. T. 4. c. 1071. A.
Mendum in l. 8. *qui, & a quibus manumiſſi.* corrigitur. T. 5. c. 161. B.
Mendum an ſit heredem inſtituere, exceptâ re certâ. T. 7. c. 341. A.
Menæchmus Plauti. T. 8. c. 525. E.
Mener, & *promener* voces Gallicæ undenam deductæ fuerint. T. 1. c. 738. B. C.
Mener verbum Gallicum unde deductum.

ductum. T. 7. c. 393. D.
Menevenſis Eccleſia in Vvallia. T. 6. c. 862. A. B.
Meniana quæ ſint. T. 3. c. 18. D. E.
Mens domini quando in uſucapione a ſervo facta intuenda ſit, T. 5. c. 743. A.B.
Mens dantis beneficium ſpectari debet. T. 4. c. 1003. C.
Mens contrahentium potior verbis. T. 4. c. 913. B.
Mens nulla eſt adeo nitida, quin depravari poſſit. T. 10. c.820.B.
Menſarii creditores. T. 7. c. 1252. D.
Menſæ delficæ. T. 3. c. 265. B. C.
Menſæ eboreæ an contineantur legato domus inſtructæ. T. 4. c. 1136. D.
Menſæ argentariæ fides publica eſt. T. 4. c. 923. B.
Menſæ legatarius. Tom. 7. c. 1252. C.
Menſæ inargentatæ an ſint in ſupellectili. T. 7. c. 956. E.
Menſæ ſcriptura non, ſed oratio obligationem facit. Tom. 8. c. 487. D.
Menſam ligneam coopertam argento, qui pro argentea emit, errat in materia. T. 3. c. 28. C.
Menſes varii in jure obſervandi. T. 1. c. 533. C. & ſeq.
Menſes utiles. T. 3. c. 38. C.
Menſes decem tempus pariendi legitimum. T. 6. c.621. B.
Menſes quomodo ſemper ſint accipiendi. T. 8. c. 814. A.
Menſes uſurarum parentes. T. 9. c. 339. B.
Menſis intercalaris ab Julio Cæſare ſublatus. T. 1. c. 1120. E.
Menſis pro 30. diebus. T. 1. c.530. B.
Menſis marcedonius quis, & cur ſic dictus. Vide, Mercedonius menſis.
Menſis intercalaris quot dierum. T. 8. c. 558. C.
Menſium 10. ſpatium legitimi partus. T. 9. c. 767. B.
Menſor frumentarius. T. 3. c.301. D.
Menſor ſi falſum modum renuntiaverit. T. 1. c. 757. C.
Menſores qui, & eorum munus. T. 2. c. 943. C. D.
Menſures portuenſes. T. 2. c. 692. B.
Menſores propriè terminare dicuntur. T. 7. c. 481. E.
Menſores frumentarii erant ſub cura Præfecti annonæ. Tom. 10. c. 856. A.
Menſorum ſententia eſt terminorum declaratio. T. 7. c. 481. E.
Menſorum artis non debent juriſperiti eſſe imperiti. T.7. c.477.D.E.
Menſtrua, vel annua ſicui legata ſint, quando petitionem eorum habeat. T. 7. c. 1320. D. E.
Menſtrua, vel annua ſicui legata ſint, primi menſis, vel anni legatum purum eſt, cæterorum conditionale. T. 7. c. 1321. A.
Menſtrua conſtitutio. T. 9. c. 329. D.
Menſura ad quid proſit in emptionibus. T. 5. c. 505. A.
Menſularii qui dicuntur. Tom. 9. c. 4. B.
De menſuris ſingularum civitatum. T. 2. 775. C.
Menſurni dicti quinam. Tom. 9. c. 821. B.
Mente nudâ poſſeſſio non adquiritur. T. 5. c. 706. E.
Menti vox ſubſervire debet, non mens voci. T. 7. c. 957. C.
Mentientibus non impertiuntur beneficia juris. T. 4. c. 325. D.
Mentiri, & mendacium dicere, an ſint idem. T. 7. c. 764. A.
Mentio. Vide, Commemoratio.
Qui mentitus eſt de artificio, vel peculio ſervi a ſe venditi, tenetur quanto minoris dumtaxat. T. 6. c. 99. B.
Mentum, ideſt commentum. T. 3. c. 235. D.
Meorum, & tuorum appellatione omnia jura continentur. Tom.8. c. 554. D.
Mercari quid. T. 2. c. 272. D.
Mercator, & vector uter ampliore in navi loco utatur. Tom. 5. c. 199. E.
Mercator. Vide, Negotiator, Emptor.
Mercatores qui. Tom. 2. c. 302. B.
Mercatores non dicuntur hi, qui vendunt ſervos. T. 7. c. 1137.C. quo nomine appellentur. Ibid. C.
Mercatores venalitii. T. 9. c. 398. A.
Mercatores peregrini non ſuſcipiuntur ſine voluntate Comitis commerciorum. T. 10. c. 654. B.
Mercatoribus quæ, & qualia licet arma circumferre. T. 2. c. 302. B.
De mercatoribus, & nundinis. T. 9. c. 397. E.
De mercatoribus, & commerciis. T. 9. c. 401. E.
Mercatorum, ſeu negotiatorum tria ſunt onera. T. 3. c. 472. B.
Mercatorum eſt in naufragio initium jactandarum mercium facere. T. 5. c. 534. B. C.
Mercatus ſunt regales. Tom. 2. c. 1325. E.
Mercaturæ lucrum, vel compendium non eſt prohibitum. T. 6. c. 1149. E.
Mercatus, vulgo *aſſemblées*, a nundinis differunt. T. 2. c. 298. C.
Mercatus ſeparantur a nundinis. T. 10. c. 1035. B.
Mercatrix non accipit turpiter mercedem ſtupri. T. 10. c. 955. D.
In merce cur exſpectatur evictio. T. 10. c. 449. D.
In mercedem mittere quid. Tom.3. c. 100. A.
Mercedem non eſſe ſalarium. T. 4. c. 940. C. D.
Qui mercedem accepit pro cuſtodia alicujus rei, is hujus periculum cuſtodiæ præſtat. T. 6. c. 5. D.
Mercedes operarum ſunt in fructu. T. 5. c. 425. B.
Mercedis, quæ in locatione, & conductione intervenit, appellationes variæ. T. 3. c. 104. E. & c. 105. A.
Mercedis ſymbola. T. 9. c. 1024. A.
Mercedonius menſis quis, & cur ſic dictus. T. 8. c. 558. C.
Mercem averſione conducere, ſive navem, quid ſit. T. 9. c. 304. B. C.
Mercenarii. T. 8. c. 522. C.
Mercenarii liberi. Tom. 9. c. 974. B.
In mercenarios ſervos noſtros jus non habemus. Ibid. B.
Mercenarios, quibus hodie utimur, eſſe ſervorum loco. Ibid. A.
Merces a venalibus ſeparantur, & mangones a mercatoribus. T. 1. c. 1287. C.
Merces in horreis, vel in area poſitæ pignori obligatæ ſunt. T. 3. c. 223. C.
Merces, & præmium quo differunt. T. 3. c. 104. E. & c. 105. A.
Merces interdum ſunt nummi. T. 4. c. 43. D. aliquando mercis vice fungitur pecunia. Ibid. D.
Merces non dicitur ſalarium. T. 4. c. 940. C. D.
Merces jactæ quanti æſtimantur. T. 5. c. 537. B.
Merces appellatur pretium. Tom.7. c. 1291. A. & T. 9. c. 63. D.
Merces illicitæ quæ ſint. Tom. 7. c. 1478. B. an fiſco vindicentur. Ibid. C. earum perſequutio an in heredem tranſeat. Ibid. C. an crimen hoc in heredem tranſmittatur. Ibid. C.
Merces illicitæ fiſco committuntur. T. 9. c. 400.A. merces licitæ improfeſſæ etiam fiſco committuntur. Ibid. A.
Merces illicitæ quænam ſint. T. 10. c. 478. C.
Merces an cedat in vicem pretii. T. 10. c. 47. B.
Merces illicitæ fiſco committuntur, & earum perſequutio in heredem tranſit. T. 10. c. 478. D.
Merces quomodo ſeparantur a venalibus. T. 10. c. 1034. C.
Merces quid ſit. T. 10. c. 1127. C.
Mercibus in ſcapham levandæ navis causâ injectis, ſcapha ſi ſalva fuerit, an aliis nave perdita contributionem debeat conferre. T. 5. c. 534. D. E.
Mercibus levandæ navis gratiâ in ſcapham injectis, ſi ſchapha perierit, an mercator contributionem petere poſſit. Ibid. E.
Mercimonium omne apud majores in permutatione conſtitiſſe. T.3. c. 327. A.

Digitized by Google

Mercis appellatione homines non contineri. T. 5. c. 1287. C.
Mercis appellatio propria. Tom. 8. c. 541. D.
Mercis variæ appellationes. T. 9. c. 406. C.
Mercium pro temporibus pretium variatur. Ibid. C.
Mercium domini, multum intereſt, merces vehendas locaverint, an navem, aut locum navis conduxerint. T. 5. c. 532. D.
Mercium elatarum vectigal fuit octava. T. 10. c. 654. D.
Mere, & *vimere* voces gallicæ, pro vi majore. T. 2. c. 712. D.
Meretrix. Vide, Focaria.
Meretrici bonis interdicitur. T. 1. c. 416. B.
Meretricem qui libidinis causâ rapuit, & celavit, furti actione tenetur. T. 5. c. 409. D.
In meretrice non vindicatur adulterium, vel ſtuprum. Tom. 9. c. 1424. A.
Meretrices, ſeu ſcorta quæ propriè ſint. T. 2. c. 1054. B.
Meri imperii definitio quæ. T. 4. c. 14. C.
Meri imperii quæ ſunt, ea lege dari oportet. T. 8. c. 694. E.
Meridiari poſt meridiem longis diebus etiam invito locatore an liceat iis, qui operas ſuas conduxerunt. T. 10. c. 499. C.
Benemeriti quibus modis dicontur. T. 4. c. 1566. E. & c. 1167. A.
De meritis quoties quæritur, quis benemeritus cenſeatur. T. 10. c. 1062. B. C.
Meritoria domus ſunt loca domus, quæ particulatim locari ſolent, & quænam ſint iſta loca. T. 4. c. 1114. E.
Benemeritus qui hodie eſt, poteſt cras malemereri. T. 4. c. 1165. D.
Mermonſtier, ideſt, majus monaſterium. T. 2. c. 712. D.
Meruiſſe videtur, qui non apparet offendiſſe. T. 1. c. 1260. C.
Merum imperium quid eſt. T. 4. c. 12. E. & c. 14. C. & c. 16. B.
Merum imperium aliud eſt, aliud exercitio publici judicii. Tom. 4. c. 51. C.
Merum imperium. Vide, Imperium merum.
Merum imperium lege datur. T. 8. c. 693. E.
Merx ſi condictione triticariâ petatur, æſtimatur tanti, quanti eo die, vel loco fuit, quo dari debuit. T. 1. c. 1287. B.
Merx peculiaris aliud eſt, aliud peculium. T. 4. c. 209. C. peculium aliud eſt, aliud ſervus peculiaris. Ibid. C.
Merx quid ſit. T. 10. c. 1127. C.
Merx, cujus causâ actione tributaria convenimur, rationis eſt, ut ad nos pertineat. T. 5. c. 435. C. D.
Merx, & pretium quomodo inter ſe differunt. T. 5. c. 497. B. & E.
Μεσῖται an in eadem cauſa teſtimonium dicere poſſint. T. 7. c. 884. C.
Meſſium feriæ ſolennes. Tom. 5. c. 12. D.
Meſſium, vel vindemiarum ferias in dicere cujus eſt. T. 8. c. 481. A.
Meſſius juriſconſultus quo tempore vixit. T. 3. c. 167. C.
Meſonautæ. T. 9. c. 304. D.
Μεταβολὴ ab habitu ad privationem eſt, ſed non a privatione ad habitum. T. 1. c. 1502. E.
Metallariorum duo genera. T. 2. c. 790. D.
Metallariorum, & metallorum jus, & procuratores. T. 2. c. 792. B.
Metallarium mutuum quomodo contrahatur. T. 8. c. 319. D.
Metalli pœna ultimi ſupplicii appellatione continetur. Tom. 3. c. 84. A.
Metalli pœna an gravior ſit, quàm pœna gladi. T. 5. c. 1160. C. D.
Metalli nomen generale eſt. T. 9. c. 1036. D.
An damnati in opus metalli ad tempus capite minuantur. Tom. 10 c. 122. E. & c. 123. A.
Ex metallo refugæ, & eorum pœna quæ. T. 5. c. 1161. A.
Metallorum in Illyrico fuit commercium. T. 2. c. 790. E.
In metallum damnatio non fit ad tempus. T. 3. c. 155. E.
In metallum damnatio eſt maxima capitis deminutio. T. 4. c. 1147. A.
In metallum damnatus jus eligendi amittit. Ibid. A.
In metallum damnatio. Tom. 5. c. 1160. C. D. Vide, Damnatio.
In metallum damnati ſtatim ſuam conditionem permutant. T. 8. c. 160. B.
Metallum publicum qui vitiavit, quibus legibus conveniri poteſt. T. 9. c. 1449. D.
In metallum damnatus eſt ſervus pœnæ, ſervus ſine domino. T. 9. c. 882. B.
An ſint idem damnatus in metallum, & damnatus in opus metalli. T. 10. c. 124. A.
In metallum, vel in opus metalli damnatus, an damnatorum in opus publicum appellatione contineatur. Ibid. C.
Metata, & metatores. T. 2. c. 972. C. D.
A metatorum onere qui excuſantur, & qui non. T. 2. c. 973. C.
Metatorum exactio quid ſit, & quinam ab ea eximantur. Tom. 10. c. 824. B. C.
Metaxa quid. T. 2. c. 795. A.
Metaxarii quinam ſint. Tom. 10. c. 701. E.
Metaxæ nomine quid ſignificatur. T. 9. c. 1199. D.
Metaxæ quinam ſint. Tom. 10. c. 737. A. B.
Metæci qui ſint, & eorum jus. T. 2. c. 644. B.
Metrocomiæ habitatoribus loca ſua ad extraneum non licere transferre. T. 2. c. 851. E.
Metrocomia quid ſit. Tom. 10. c. 998. C.
Metropoles quot ſunt, tot ſunt & Provinciæ. T. 10. c. 854. D.
Metropolis talis eſt inter urbes, qualis eſt inter vicos metrocomia. T. 2. c. 682. C.
Metropolitanus quis. T. 6. c. 1000. C. olim Archiepiſcopo inferior. Ibid. C.
Metu juſto extorta nullius eſſe momenti. T. 2. c. 1335. B.
Metu geſta eſſe debent irrita. T. 1. c. 639. C.
Metu, aut vi coactus. T. 6. c. 20. B.
Metu coactus qui promiſit, habet actionem quod metus causâ. T. 10. c. 710. B.
Metuiri, ſeu potiùs metutuiri, verbum antiquum. T. 9. c. 812. B.
Metum ex atrocitate facti probari convenit, dolum ex inſidiis perſpicuis. T. 7. c. 869. D.
De his, qui propter metum judicis non appellaverunt. T. 9. c. 1124. C.
Metum ex atrocitate facti probari convenit. T. 10. c. 615. B.
Metum non jactationibus, ſed atrocitate facti probari convenit. T. 10. c. 891. A.
Metus quid. Tom. 5. c. 741. C. & c. 959. E.
Metus eſt futurorum. T. 1. c. 972. A.
Metus verbo quid ſignificatur, & quæ ſubjecta ſunt ſub hoc. T. 1. c. 959. E. & c. 960. D.
Metus causâ actio a L. Octavio primùm propoſita. T. 1. c. 959. D.
Metus cognitionis non eſt juſtus metus. T. 1. c. 972. B.
Nihil tam bonæ fidei contrarium, quàm dolus, & metus. Tom. 1. c. 1186. C.
Metus exceptio. T. 1. c. 858. B.
Metus causâ quid geſtum dicatur. T. 1. c. 967. C.
Metus causâ actio eſt arbitraria. T. 1. c. 964. A.
Metus causâ actione res omnimodo continetur. T. 1. c. 967. E.
Actio quod metus causâ rei continet perſequutionem. T. 5. c. 963. D.
Metus causâ actio poſt annum non datur. T. 1. c. 967. A.
Metus. Vide, Verecundia.
Metus, aut vis illatæ atrocitas quomodo probatur. Tom. 5. c. 147. E.
Metus pro metu majoris malitatis. T. 5. c. 145. E.
Metus mortis, & verberum. Ibid. E.
Metus juſtus quis dicatur. Ibid. E.

Metus

Metus cauſâ quod promiſſum eſt, obligationem non parit. Tom. 5. c. 144. B.

Metus probatur ex atrocitate facti. T. 6. c. 1075. A. & T. 7. c. 869. D.

Metus quid ſit. T. 9. c. 29. E. & c. 1261. C. D.

Metus, dans cauſam contractui bonæ fidei, vitiat ipſo jure contractum. T. 9. c. 371. E.

Metus, dans cauſam contractui bonæ fidei, an faciat contractum ipſo jure nullum. Tom. 10. c. 277. A.

Metus omnis non ſufficit ad reſcindendum contractum, T. 10. c. 614. D.

Actio Quod metus cauſâ intra annum utilem datur in quadruplum. Tom. 10. c. 890. D. poſt annum datur in ſimplum cauſâ cognitâ. Ibid. E.

In actione Quod metus cauſâ reſtitutio ſit in integrum ex utraque parte. T. 10. c. 891. B.

Ut meum id fiat, quod alterius fuit, aliquid intercedere neceſſe eſt. T. 4. c. 1457. E.

Meum verbum demonſtrationem præſentis temporis continet, non futuri. T. 7. c. 1107. B.

Quod meum eſt jure gentium, id ex jure Quiritium meum eſt. T. 7. c. 229. D. quod noſtrum eſt jure Quiritium, id malè tuum dixeris. Ibid. D.

Meum an ſit, quod pro parte meum eſt. T. 7. c. 970. E.

Meum quomodo accipiendum ſit. T. 7. c. 942. D.

De migrando edictum exhibitorium, & prohibitorium. T. 1. c. 856. B.

Migrare. Vide, Emigrare.

Migrare quandonam dicantur inquilini. T. 8. c. 1109. A.

Miles Chriſti ſerviat Chriſto, milites ſeculi ſerviant ſeculo. T. 2. c. 1316. E.

Miles ordinarius. Tom. 2. c. 1069. B.

Miles, & paganus qua in re non differunt. T. 3. c. 351. D.

Miles gregarius, & tiro. T. 2. c. 972. B.

Miles ne ſibi vacet, vel aliena peragat obſequia. Tom. 2. c. 955. C.

Miles, qui hoſtibus prædandi facultatem dederit, exuratur vivus. T. 2. c. 954. C.

Miles ſi ruſticum de violata pace pulſaverit, ut puniendus. T. 2. c. 1328. A. B.

Miles ſi adverſùs militem duellum committere voluerit, quibus pœnis ſubjiciendus. Ibid. B.

Miles, qui ſine commeatu abfuerit; ut coercetur. Tom. 2. c. 978. B. C.

Miles veteranus completâ militiâ rurſus non fiat tiro. Ibid. D.

Miles jure ſuo rectè teſtatur, rite non teſtatur. T. 1. c. 1289. E. & c. 1290. A.

Miles jus civile ignorare poteſt. T. 1. c. 1006. C. D.

Miles feudum non amittit, niſi ex certa culpa. Tom. 2. c. 1218. A.

Miles quot modis ſuum amittat beneficium. T. 2. c. 1219. B.

Miles, & filius familias pro patribus familias habentur in caſtrenſi peculio, decreto, & conſtitutionibus Divi Adriani. T. 4. c. 315. B.

Miles plura teſtamenta facere poteſt. T. 4. c. 511. C. D.

Miles, qui ſine cauſa ſe vulneravit, nec necavit, capite punitur. T. 4. c. 374. E. qui ſibi non pepercit, multo minus alii parcit. Ibid. E.

Miles teſtamentum facere voluit jure communi, nec fecit, fecit quidem, ſed non ſervato jure communi, an valeat teſtamentum jure militari. T. 4. c. 361. C.

Miles pro parte teſtatus, & pro parte inteſtatus decedere an poſſit. T. 5. c. 1047. C.

Miles libertinæ conditionis. Ibid. C.

Miles excuſatur a tutela. T. 6. c. 633. D.

Miles an poſſit puberi, vel extraneo ſubſtituere in ſecundum caſum. T. 7. c. 912. C.

Miles captus ab hoſtibus an teſtari poſſit. T. 7. c. 963. A.

Miles cui, & in quem caſum ſubſtituere poſſit. Tom. 7. c. 900. D.

Miles pro parte an filio teſtari poſſit. T. 7. c. 902. C.

Miles pro parte impuberi ſubſtituere, & filio teſtamentum facere poteſt, etiamſi non faciat. T. 7. c. 917. B.

Miles ſi ſubſtituerit puberi verbis directis, valet ſubſtitutio, quaſi precaria fideicommiſſi jure. T. 7. c. 914. A.

Miles, & paganus differunt in ſubſtitutionibus. T. 7. c. 912. C.

Miles an poſſit pro parte inteſtatus decedere. T. 8. c. c. 975. A.

Miles jure militari rectè teſtatur, non autem rite. T. 8. c. 41. E.

Miles libertus, qui aliquid commiſerit in patronum, quomodo puniatur. T. 8. c. 160. A.

Miles olim citatus, qui non ad delectum reſponderat, in ſervitutem redigebatur, & vendebantur bona ejus. T. 9. c. 235. A.

Miles ſine juriſconſulto quoquomodo teſtamentum facit, valet. T. 9. c. 699. C.

Miles præſumitur tantùm ſubſtitui ſe vulgariter communi verbo, *vos invicem ſubſtituo*. T. 9. c. 739. B.

Miles gregarius quis dicitur. T. 9. c. 1453. B.

Miles quis dicitur. T. 9. c. 604. E.

Miles mercenarius quomodo olim appellatus. T. 10. c. 37. E.

Miles factus poſt litem conteſtatam an poſſit revocare forum. T. 10. c. 583. B.

Miles deſertor ſi mortuus fuerit, crimen extinguitur. Tom. 10. c. 722. A.

Tam miles, quàm paganus feuda tenere poteſt. T. 10. c. 744. A.

Filius miles an ea, quæ pater, cui heres extitit, cum eſſet in militia, geſſit, reſcindere poſſit. T. 10. c. 910. E. & c. 911. A.

Miles, & mercator regulariter quis non poteſt eſſe. T. 10. c. 930. D.

Miles ſolet appellari devotiſſimus. T. 10. c. 932. D.

Miles poteſt relinquere fideicommiſſum deportato. Tom. 10. c. 1057. A.

Miles damnatus an habeat teſtamenti factionem. T. 10. c. 1076. C.

Miliarenſes qui ſint. T. 2. c. 937. E.

Miliatium quod genus vaſis. T. 3.

Militans in urbe an pro abſente reipublicæ cauſâ habeatur. T. 5. c. 169. C.

Militant negotiatores, negotiantur milites, quo ſenſu dictum. T. 10. c. 741. C.

Militantes in aliena Provincia, vel magiſtratum gerentes contra mandata Principum faciunt, ſi ex Provincia uxores ducant. T. 6. c. 544. B. C.

Militantes, aliàs magiſteriani, ubi conveniantur, & quænam ſint eorum privilegia. T. 10. c. 930. A. B.

Militantes quibus caſibus non utantur præſcriptione fori. Ibid. B.

Militantium in ſacro palatio privilegia. T. 2. c. 943. E.

Militantium nomen quæ contineat. T. 2. c. 163. A. B.

Militantium commune. Tom. 9. c. 1200. A.

Militantium ſchola. Vide, Schola militantium.

Militare teſtamentum. Vide, Teſtamentum.

Militares viri curas civiles arripere prohibentur. T. 2. c. 956. C.

Militares homines poſſe judicandi officio fungi inter militares viros. T. 9. c. 150. C.

Militares judices quinam ſint. T. 10. c. 859. E.

Militari jure an teſtari poſſit, qui eſt relatus in matriculas militares. T. 8. c. 149. C.

Militaria jura. T. 2. c. 953. A. & ſeq.

Militaribus ingeniis ſubtilitatem deeſſe. T. 1. c. 100. E.

Militaribus vitis nihil ſit commune cum curiis. T. 2. c. 715. B.

Militaribus ingeniis plerique credunt ſubtilitatem deeſſe. T. 9. c. 699. C.

Ex militaribus judicibus alii ſunt inferiores, alii ſunt ſuperiores. T. 10. c. 860. B.

De militaris annonæ erogstione. T. 2. c. 961. B.
Militaris ſtolæ jus, atque gladii Præſides habuerunt. T. 4. c. 833. A.
Militaris teſtamenti privilegia. T. 8. c. 964. E. c. 965. A. & ſeq.
Militaris annona. T. 9. c. 369. C.
Militarium veſtium canon. T. 2. c. 971. B.
Militarium ordinum diviſio. Tom. 10. c. 860. B.
Milite capite damnato, ſeu inteſtato defuncto, ad bona caſtrenſia fiſcum non vocari, ſed fiſco anteponi agnatos uſque ad quintùm dumtaxat gradum. T. 4. c. 1399. E. & c. 1400. A. B.
A milite hereditas poteſt per exheredationem adimi, & quidem ſola, ſalvis legatis, fideicommiſſis, & cæteris omnibus, quæ in teſtamento ſcripta ſunt. T. 10. c. 210. A. B.
Militem cauſaria miſſio non infamat, ignominioſa infamat. T. 2. c. 954. B.
In militem exaſperatur crimen. T. 2. c. 1087. C.
Militem fieri per probatoriam tantùm Principis. T. 2. c. 957. A.
Milites qui dicuntur. T. 2. c. 395. C. & T. 9. c. 702. C.
Milites a ſignis, & ſtationibus ſolitis non diſcedant. Tom. 2. c. 954. E.
Milites annonas in dies ſingulos accipiant, & qui in mora fuerint, eas amittant. T. 2. c. 952. D.
Milites ob adverſam valetudinem militiâ non ſolvuntur. T. 2. c. 954. A.
Milites ne privatis negotiis occupentur. T. 2. c. 1140. A.
Milites ignominiâ miſſi, ſunt infames, & honorum incapaces. T. 2. c. 953. D.
Milites dimiſſi non temerè reſtituuntur. T. 2. c. 954. A.
Milites urbaniciani, & prætoriani. T. 1. c. 1031. E.
Milites caſtellani, & limitanei. T. 2. c. 861. B.
Milites claſſici. T. 2. c. 805. C.
Milites extraordinarii, & evocati. T. 3. c. 172. A.
Milites pro annonis non exigant pretia. T. 2. c. 963. A.
Milites venatores non eſſe munificos. T. 2. c. 746. C.
Milites deſertores, & eorum occultatores ut puniendi. T. 2. c. 979. D. E.
Milites an poſſint eſſe procuratores. T. 1. c. 280. C. D.
Milites filiifamilias an teſtamentum facere poſſint de eo, quod in caſtris adquiſierunt. T. 1. c. 102. E.
Milites veterani poſt miſſionem an jure communi teſtari debeant. T. 1. c. 101. D.
In milites animadverſio ei eſt, cui jus gladii. T. 4. c. 833. A.
Milites ordinarii, & gregarii qui dicuntur. T. 4. c. 831. D.
Milites magis arma, quàm jura ſcire præſumuntur. T. 4. c. 510. A.
Milites præſumptione ſunt ignari juris. Ibid. A.
Milites dicuntur, qui ſunt in numeros relati, & in expeditione degunt, *enrollez*. Tom. 4. c. 511. E.
Milites munifices, principales, & beneficiarii quomodo differant. T. 5. c. 133. B.
Milites Alexandrini unde dicti. T. 6. c. 1072. C.
Milites an ignorantia juris ſemper excuſet. T. 7. c. 894. C.
Milites ordinarii qui dicuntur. T. 7. c. 129. A. B.
Milites an poſſint accuſare, vel rem fiſcalem deferre. T. 8. c. 437. E. & c. 438. A.
Milites principales qui. Tom. 8. c. 499. C.
Milites poſſe pro parte teſtari, & pro parte non. T. 8. c. 662. D. E.
Milites an excuſentur a tutela. T. 9. c. 605. A.
Milites ſtationarii qui dicuntur, & eorum officium. T. 9. c. 1377. B.
Milites, & pagani in quo differunt in teſtamentis. T. 9. c. 699. A. & ſeq.
Milites inviti deducebantur ad militiam. T. 9. c. 235. A. interdum ædes ejus, aut villæ diruebantur ob contumaciam. Ibid. B.
Milites erant vigiles. T. 9. c. 1164. C.
Milites, qui negotiantur, militiâ privari debent. Tom. 9. c. 402. D.
Milites etiamſi non faciant inventarium, non tenentur ſupra vires hereditatis. T. 9. c. 784. A.
Milites abſunt reipublicæ causâ. T. 9. c. 607. B.
Milites, qui vicena ſtipendia meruerunt, in perpetuum excuſantur a tutelis. Ibid. E.
Milites ſcholares qui. T. 9. c. 414. D.
Milites gregarii qui dicuntur. T. 9. c. 937. C.
Milites facilè reſtituuntur in integrum adversùs præſcriptionem longi temporis. Tom. 9. c. 1031 C.
Milites non poſſe procurare aliena negotia. T. 9. c. 233. C.
Milites procurare res alienas non debent, nec conducere. T. 9. c. 414. C.
Milites ſupernumerarii, dicti ſcholares. T. 10. c. 741. B.
Milites limitanei quo jure agros olim tenebant. T. 10. c. 744. A.
Milites appellati ab Imperatore in conſtitutionibus devotiſſimi. T. 10. c. 1040. A.
Ne militet quis in munerum civilium fraudem. T. 2. c. 949. A.
Militi, qui inteſtatus decedit ſine ullo ſucceſſore, ſuccedit legio; legio eſt peditum, vexillatio equitum. T. 4. c. 374. C.
Militi non eſt remiſſum, ut in ejus teſtamento ſcriptura captatoria valeat. T. 9. c. 701. D.
Militi cohortali mortuo, nullo herede relicto, cohortales ejuſdem Provinciæ ſuccedunt, excluſo fiſco. T. 9. c. 937. C.
Militi armato privilegium quale datur. T. 9. c. 1093. C. D.
Militia quid. T. 1. c. 990. C.
Militia eſt officium publicum. T. 1. c. 1388. B.
Militia non ſolvit patriam poteſtatem. T. 2. c. 960. D.
Militia quomodo ſolvitur. T. 2. c. 948. E.
Militia eſt in patrimonio noſtro, & emi poteſt, ſicut feudum, dignitas verò non. T. 4. c. 362. B.
Militia, ſive officium, quo fungitur is, cui cura eſt diſtribuendæ annonæ militaris. T. 7. c. 816. D. E.
Militia ſilentiariorum. Tom. 7. c. 816. D. & c. 1125. B.
Militia adjutorum Quæſtoris. T. 7. c. 816. D.
Militia interdum ſignificat adminiſtrationem, ſeu officium. T. 7. c. 816. D.
Militia eſt officium, vel adminiſtratio quædam civilis, aut palatina. Tom. 7. c. 816. D. & c. 1125. A. Στρατεῖαι interpretatur quaslibet adminiſtrationes civiles, Zonaras *Apoſt. can.* 82. Ibid. c. 816. D. & c. 1125. A. B
Militia, quæ non transfertur, an conferatur, ſi petatur bonorum poſſeſſio. T. 8. c. 94. B.
Militiâ obligatâ pignori, quæ intelligatur eſſe pignori. T. 9. c. 1200. B.
Militia pro officio palatino, officio civili. T. 9. c. 1199. E.
Militia adjutorum Quæſtoris quid. Ibid. E.
Militia non eſt dignitas. T. 10. c. 306. D.
Militia an veniat in collatione bonorum inter fratres. Ibid. D.
Militia quare non tranſmittatur ad heredes. T. 10. c. 702. A.
Militia ſeparatur a dignitate. T. 10. c. 741. C.
Militia quid ſit. T. 10. c. 1167. B. magis eſt in quantitate, quàm in corpore. Ibid. C.
Militiæ caſus. T. 1. c. 990. C. D.
Militiæ officia ſingula. T. 2. c. 926. C. D.
Militiæ an hypothecæ obligari poſſint. Tom. 2. c. 1101. E. & c. 1102. A.
Militiæ ſunt regales. T. 2. c. 1325. E. & c. 1326. A.
Militiæ ex caſu ſunt nullæ. T. 1. c. 990. C.
Militiæ caſus, ſive placitum ſcholæ. T. 1. c. 990. C. D. & T. 2. c. 1088. B.
Militiæ vendi non poſſunt. T. 2. c. 1102. A.

Mi-

Digitized by Google

Militiæ onus adjunctum eſt nobilitati. T. 4. c. 511. E.
Militiæ vendi poterant. T. 7. c. 816. E. & c. 1125. B.
Militiæ privilegium in ſubſtitutione quod ſit. T. 7. c. 815. D.
Militiæ, quæ legari poſſunt, & in heredes tranſmitti, vel in liberos, etiamſi non ſint heredes. T. 7. c. 816. E.
Militiæ legatum in eo; qui militiâ alienus eſt, non eſt omnino illicitum, & cur. T. 7. c. 1126. C.
Militiæ deſertæ crimen deferentibus quod præmium legibus promiſſum ſit. T. 8. c. 433. B.
Militiæ caſus, vulgo *la cheute de l'office vacant*. T. 9. c. 1200. A.
Militiæ officia. T. 9. c. 1199. E.
Militiæ nomine ſignificatur officium palatinum, quod quis exercet in palatio. T. 9. c. 697. B.
Militiæ caſus quis dicitur. Ibid. C.
Militiæ, ſive officia, quæ tranſmittuntur in heredes. T. 9. c. 1199. E. & c. 1200. A.
Militiæ legatum ſervo non relinquitur illicitè, & quare. T. 10. c. 306. C. D.
Militiæ caſus, & ejus æſtimatio imputatur in legitimam. T. 10. c. 679. E.
Militiæ palatinæ, civiles, inermes quænam ſint. T. 10. c. 702. A.
Non omnes militiæ erant venales. T. 10. c. 702. A. & c. 741. C.
Militiæ rationes, militiâ depoſitâ, ubinam reddantur. Tom. 10. c. 928. B. C.
Militiæ deſertorem an impune liceat occidere. T. 10. c. 932. D.
Militiam qui impleverint, quæ adipiſcuntur privilegia. T. 2. c. 760. C.
Militiam qui digitorum amputatione fugiunt, ut mulctandi. T. 3. c. 456. B. C.
De eo, qui militiam cum non habeat, militiam legat. T. 7. c. 1125. C.
Militiam detrectare, pretio dato, non eſt honeſtum. T. 9. c. 235. A.
Militibus dantur ſtipendia, ſive annonæ, donativa, auguſtatica, clavaria. T. 2. c. 953. B.
Militibus quæ præmia dabantur. T. 3. c. 253. D.
Militibus rerum alienarum conductio, & procuratio prohibentur. T. 2. c. 802. D.
Militibus dantur ſtipendia, ſive annonæ, ac donaria. T. 2. c. 953. B.
Militibus juris ignorantia prodeſt. T. 3. c. 138. A.
Militibus a novembri menſe novum datur vinum. T. 2. c. 963. E.
Militibus privilegium, quod datum eſt, conſtitutionibus Principum datum eſt. T. 4. c. 1043. E.
Militibus conceſſum eſt, quoquo modo velint, & quomodo poſſunt, teſtamentum facere; ita tamen, ut hoc ita ſubſequutum eſſe legitimis probationibus oſtendatur. T. 6. c. 560. E. & c. 561. A.
Militibus in expeditione alternis vinum, alternis acetum datum fuiſſe. T. 7. c. 1445. D.
Militibus qui agri aſſignabantur. T. 7. c. 481. C.
Militibus omnia licent in ſupremis voluntatibus. T. 9. c. 701. D.
De militibus fugitivis, militiæque deſertoribus. T. 9. c. 618. B.
Militibus permittitur ignorare jura publica non tantùm in damnis, ſed etiam in lucris, & compendiis. T. 9. c. 699. B.
Militibus poſt ſententiam datur ex ſententia Senatuſconſultorum peremptoriam opponere ex reſcripto Antonini. T. 10. c. 1217. E.
De militis fidelis culpis, & ſucceſſione. T. 2. c. 1215. B.
Militis familiâ quæ contineantur perſonæ. T. 2. c. 954. D.
Militis condemnati ſucceſſio ab inteſtato anguſtior eſt, quàm pagani in caſtrenſibus bonis. Tom. 1. c. 2082. C.
Militis, qui doloris impatientiâ, vel tædio vitæ mori maluit, an valeat teſtamentum. T. 4. c. 374. B. & ſeq.
Militis, & pagani differentia. T. 4. c. 1050. B.
In militis teſtamento vires hereditatis finiuntur aſſe, in paganis verò dodrante aſſis. T. 4. c. 766. A.
Militis quælibet voluntas teſtamentum perfectum eſt. T. 4. c. 375. D.
Militis teſtamentum ſolâ voluntate perficitur, in pagano ſolennitas exigitur. T. 4. c. 375. D.
Militis teſtamentum. Vide, Teſtamentum.
Militis privilegia in teſtamentis ordinandis quæ. T. 5. c. 1047. C. D.
Militis voluntas extrema pro juſta, & legitima eſt. T. 6. c. 561. E. & c. 562. A.
Militis teſtamenta rata ſunt quoquo modo facta. Tom. 8. c. 149. A.
Militis quælibet nuda voluntas de diviſione bonorum ſuorum pro juſto, & legitimo teſtamento eſt. T. 9. c. 699. A.
In militis funebri pompa quid obſervabatur. T. 9. c. 807. B.
De militis teſtamento. Tom. 9. c. 698. E. & c. 699. A. & ſeq.
Militum duo genera. T. 2. c. 1180. E.
Militum veteranorum immunitates, & eorum dignitas. T. 2. c. 980. E. & c. 981. A. B.
Militum pœnæ. T. 1. c. 515. C. D.
Militum Privilegia. T. 1. c. 884. A.
Militum ſucceſſio. T. 1. c. 828. C.
De militum tranſitu. T. 2. c. 1153. C.
De militum, qui in bello moriuntur, filiis. T. 2. c. 982. B.
Militum duæ hereditates, caſtrenſis & pagana; quas fecerunt conſtitutiones Principum. T. 4. c. 77. D.
In militum teſtamentis etiam habet locum regula, quæ vetat, partim hereditatem adiri, partim repudiari. T. 5. c. 1048. A.
Ad militum teſtamentum non pertinere jus accreſcendi. Tom. 5. c. 1047. D.
Militum alii principales, alii munifices. T. 8. c. 499. C.
Militum annonæ, ſalaria, & ſtipendia ex cauſa judicati non capiuntur, & cur. T. 9. c. 1093. B. C.
Militum appellatione qui contineantur. T. 9. c. 414. D.
Militum tribuni. Vide, Tribuni militum.
Militum arma pignori obligari non poſſe. T. 9. c. 1208. C.
Militum magiſtri. Vide, Magiſtri militum.
De militum cohortalium hereditatibus. T. 9. c. 936. B. & ſeq.
Militum imperitia militare induxit teſtamentum. Tom. 10. c. 682. A.
In militum teſtamentis an locum habeat lex Falcidia. Tom. 10. c. 805. A.
Militum reſtitutio tranſmittitur in heredem, etſi nondum petita ſit. T. 10. c. 910. C.
Militum, qui non videntur abeſſe reipublicæ cauſâ, duo ſunt genera. T. 10. c. 1035. C. D.
De militum delictis. T. 10. c. 1076. B. C.
Milium indicum, & quare ſic dictum. T. 10. c. 544. D.
Mille paſſus unde numerandi. T. 8. c. 482. E. & c. 483. A.
Millium quid. T. 8. c. 482. E.
Minæ luſoriæ. T. 6. c. 249. D.
Minare quid. T. 1. c. 378. B.
Minare verbum eſt agere, & ante ſe pellere, vulgo *mener*. Tom. 7. c. 393. D. Vide verbum gallicum *Pourmener*.
Minatio luſoria, minæ luſoriæ. T. 5. c. 867. A.
Minatus ſe alicui ex lege Cornelia falſum objecturum in libello Principi dato, an, ſi non objecerit, is in pœnam Senatuſconſulti Turpilliani incidat. T. 6. c. 516. C.
Minervæ digiti conſecrati. Tom. 1. c. 1152. A.
Minicii libri ſex. T. 6. c. 455. A.
Minicius Juriſconſultus. T. 3. c. 167. C.
Miniculator, vulgo *enlumineur*. T. 7. c. 302. E.
Minima capitis deminutio non intervertit tutelas, niſi eas, quæ agnatis deferuntur, quia deſinunt eſſe agnati per capitis deminutionem minimam. T. 5. c. 161. A.
Minimâ capitis deminutione omnia jura, omnes actiones, & omnes fortunæ arrogati cum ejus capite transferuntur in arrogatorem. T. 5. c. 161. D.

Minimâ capitis deminutione jura publica, jura civilia, officia civilia non intervertuntur. Tom. 5. c. 160. E. & c. 161. A.

Minimâ capitis deminutione ſublata actio, puta debitore familia mutato, ſalva civitate, & libertate, quod fit per adoptionem, vel ad rogationem, & conventionem in manum, vel emancipationem. T. 5. c. 157. E. actio, inquam, hoc genere amiſſa ex hoc edicto reſtituitur creditori in debitorem, perinde atque ſi debitor capite minutus non fuiſſet: & reſtituitur in ſolidum, vel in emancipatum causâ cognita in id tantùm, quod facere poteſt, ſecundùm id, quod eſt proditum in edicto, *quod cum eo, qui alien. poteſt*. Ibid. E.

Minimâ capitis deminutione non perit cognatio, agnatio perit. T. 8. c. 653. C. & c. 745. C.

Minimam capitis deminutionem adrogatus patitur, quia familiam mutat, ex ſua nimirum propria tranſeundo in alienam, & ex patrefamilias filiusfamilias fit. T. 5. c. 159. A.

Minimum in obſcuris ſequendum. T. 7. c. 1450. E.

Miniſteriani ſacræ veſtis juriſdictioni ſubjiciuntur officiorum magiſtri. T. 2. c. 941. C.

Miniſteria, ſive officia prætoris. T. 1. c. 57. B.

In miniſterio qui eſſe dicitur. T. 4. c. 409. C.

Miniſterium pro operis ſervorum. T. 2. c. 173. D.

Miniſterium, & habitatio an ab uſufructu differant. Ibid. D.

Miniſterium nihil aliud videtur eſſe, quàm uſusfructus ſervilis. T. 10. c. 938. E.

Miniſtra cauponæ in quo differat a domina cauponæ. T. 9. c. 1423. E.

Minor quomodo accipiatur. T. 3. c. 291. C.

Minor ſi repudiatam hereditatem adire velit, quo indiget beneficio. T. 1. c. 124. C.

Minor ad fidelitatem feudi non cogendus. T. 2. c. 1272. E.

Minor an adversùs minorem reſtituatur. T. 1. c. 997. A.

Minor adversùs judicatum reſtitui poteſt, licet per procuratorem legitime conſtitutum defenſus. T. 1. c. 1009. C.

Minor quibus cauſis reſtituitur adversùs ſententiam. T. 1. c. 995. E. & c. 996. A.

Minor invitus reſtitutione non utetur. T. 1. c. 1009. B.

Minor quibus modis in integrum reſtituatur. Tom. 1. c. 370. B. C.

Minor 25. annis adversùs rem judicatam in integrum reſtitui poteſt. T. 1. c. 950. B.

Minor 25. annis non eſt is, qui annum 25. agit, quantum ad honores pertinet. T. 1. c. 988. D.

Minor 20. annis manumittere non poteſt, niſi causâ apud conſilium probatâ. T. 1. c. 305. D. & c. 1209. D.

Minor reſtituitur adversùs dotem. T. 1. c. 995. B.

Minor pro pupillo. T. 1. c. 91. B.

Minor uno caſu ex ſuo contractu non reſtituitur, & quo. Tom. 1. c. 998. C.

Minor ineſt in majori, & non econtra. T. 4. c. 849. E.

Minor, & mulier in quo differunt. T. 4. c. 270. E. & c. 271. A.

Si minor prædia vendere non poteſt ſine decreto Prætoris, multo minus donare. T. 4. c. 1405. C.

Si minor 25. annis priùs adierit hereditatem, mox abſtentus ſit beneficio reſtitutionis in integrum, quid juris. T. 4. c. 914. D.

Minor 25. annis paulo minore pretio fundum ſuum rite vendidit curatore auctore, an is adversùs eam venditionem in integrum reſtitui poſſit quaſi deceptus. T. 4. c. 963. B.

Minor 25. annis in negotio circumſcriptus, & relegatus ex cauſa delicti, an reverſus ab exilio in integrum reſtitui poſſit. Tom. 4. c. 915. D. eadem ratio hic eſt, quæ in relegato. Ibid. E.

Minor 25. annis decurio fortè factus, accipit inter alios ſportulas decurionatus, in curia verò interim ſuffragium inter cæteros ferre nequit, niſi ad juſtam ætatem pervenerit. T. 4. c. 861. B.

Minor pœna. Vide, Pœna.

Minor. Vide, Adoleſcens. Vide, Pupillus.

Minor ſi in damno verſetur, beneficio reſtitutionis in integrum fortitur. T. 5. c. 156. A.

Minor cauſa majori præjudicium adferre non debet. T. 5. c. 225. A. B.

Minor in majorem, par in parem imperium an habeat. Tom. 5. c. 175. E.

Minor in numerum advocatorum adſcribi poteſt. Tom. 5. c. 157. B.

Minor 25. annis an adversùs libertatem ſervo per manumiſſionem collatam in integrum reſtitui, & manumiſſionem reſcindere poſſit. T. 5. c. 154. B. C.

Minor 25. annis ad adminiſtrandum procurator fieri poteſt. Tom. 5. c. 156. B.

Minor 25. annis in integrum reſtitui an poſſit adversùs ſententiam pro libertate. T. 5. c. 154. B. C.

Minor 24. annis, ſi cum filiofamilias majore contraxerit, poteſt in integrum reſtitui, ut magis ætatis ratio, quàm Senatuſconſulti Macedoniani habeatur. Tom. 6. c. 20. C. D.

Si minor 25. annis libertus filiofamilias pecunias crediderit, ſuccurri ei debet causâ cognitâ. T. 6. c. 181. B.

Minor. Vide, Reſtitutio.

Minor, per ignorantiam juris ſolvens, habet condictionem indebiti. T. 7. c. 893. C.

Minor 25. annis ad munera civilia an poſſit admitti. T. 7. c. 130. B.

Minor 25. annis an judex poſſit fieri, & cogi. Ibid. B.

Minor 25. annis an poſſit in criminalibus teſtimonium dicere. T. 7. c. 885. C.

Minor 25. annis ſi filiofamilias crediderit pecuniam, an creditum amittat. T. 7. c. 893. C.

Minor 25. annis ſi ſolverit indebitum per errorem juris, an detur ei condictio indebiti. Ibid. C.

Minor an poſſit adoptari a majore natu. T. 8. c. 909. D.

Minor 25. annis eſſe an intelligatur, qui attigit anni 25. noviſſimum diem. T. 8. c. 557. E.

Minor 25. annis quis. T. 8. c. 557. E.

Minor 25. annis eſſe an credatur, qui attigit anni 25. ſupremum diem non dum completi. Tom. 8. c. 335. A.

Minor 25. annis reſtitui poteſt adversùs momenti beneficium. T. 9. c. 1125. E.

Minor fruſtra pro alio fidejubet. T. 9. c. 262. E.

Minor 25. annis, & pupillus in quo differunt. Tom. 9. c. 1259. B.

Minor, qui petit reſtitutionem in integrum, ætatem probare debet. T. 9. c. 268. A.

Minor ex pluribus tutoribus, qui geſſerunt, unum eligere poteſt, a quo ſuum repetat, ceſſis eidem actionibus adversùs collegas. T. 9. c. 592. D.

Minor, qui ſe majorem dixerit, an poſſit quaſi minor reſtitui in integrum. T. 9. c. 98. A. B.

Minor 25. annis quando reſtituitur. T. 9. c. 374. C.

Minor in quibus ſit ſimilis ei, cui bonis interdictum eſt. Tom. 10. c. 52. D. E.

Minor 25. annis an in curiam legi, & ad civilia munera admitti poſſit. T. 10. c. 396. B.

Minor ex cauſa admiſſus in curiam ante 25. annum, non poteſt ferre ſuffragium, antequam illum attigerit. Ibid. B. C.

Minor 20. vel 25. annis ex partium conſenſu judex electus an poſſit cogi invitus judicare. Ibid. C.

Minor vigintiquinque annis an poſſit reſtitui adversùs dotem, vel promiſſionem dotis. T. 10. c. 894. D. & c. 900. A. B.

Minor an poſſit reſtitui adversùs venditionem pignorum. Tom. 10. c. 898. A. B.

Minor ob inultam cædem defuncti,

cui

cui heres exſtitit; an damnum faciat hereditatis, vel poſſit reſtitui. T. 10. c. 904. A. B.

Minor, qui dolo malo fecit, quo minus perciperet, videtur percepiſſe. T. 10. c. 909. D.

Minor ſi minori, vel majori heres exſtitit, quomodo reſtituatur. T. 10. c. 911. E. & c. 912. A.

Minor 25. annis an poſſit eſſe judex. T. 10. c. 1249. A.

Minoris ætatem plenâ pubertate moderatam eſſe Prætor ratus eſt ad prodeundum in forum. T. 5. c. 156. D.

Minoris ætatis cauſam potiorem eſſe, quàm Senatuſconſulti Macedoniani. T. 6. c. 20. C. D.

Minoris ætas probatur variis modis. T. 9. c. 268. A.

Minoris rem ſi quis comparaverit ignorans ſine decreto. Tom. 9. c. 612. E. & c. 613. A.

Minoris indefenſi ob ceſſationem tributorum bona an diſtrahantur. T. 10. c. 657. A.

Mioori actori jus ignoranti ſubvenitur. T. 3. c. 421. C.

Minori veniam ætatis ſolus Princeps dat. T. 4. c. 1019. C.

Minori maximè utilis ſit reſtitutio in integrum. T. 4. c. 904. C.

Minori decepto tantùm reſtitutio datur. T. 4. c. 962. C.

A minori ad majus argumentum tantùm valet ad affirmandum. T. 4. c. 1405. D.

Minori adversùs tutorem non competit reſtitutio in integrum, ſi ei alia actio ſit. Tom. 4. c. 903. E.

Minori 25. ex manumiſſione ioconſultò in ſervum collatâ, magnâ exſiſtente cauſâ, actio de dolo reſervatur de eo, quod intereſt. T. 5. c. 154. C.

Minori adversùs minorem reſtitutio in integrum non eſt. T. 6. c. 20. D.

Minori vigintiquinque annis quomodo, & quando datur reſtitutio. T. 10. c. 893. C. & ſeq.

Minori an ſuccurratur in delictis per reſtitutionem in integrum. T. 10. c. 901. A. B.

Minorem qui ſe dicit in petenda reſtitutione, utrùm ætatem probare debeat. Tom. 1. c. 1003. B.

Minorem 25. annis jus naturale non excuſat, nec fœminam. Tom. 4. c. 503. C.

Minorem 25. annis defenſionem, aut adminiſtrationem rei alienæ ſuſcipere poſſe, modò tantum non ſit minor 17. annis. T. 5. c. 156. B. & ſeq.

In minorem ceſſat Senatuſconſultum Macedonianum, ſi reſtitutus a Prætore fuerit. T. 6. c. 20. D.

Minorem 20. annis neque ſervum ſuum in ſolidum, neque ſervum ſuum ex parte manumittere poſſe, niſi vindictâ capiti ſervi impoſitâ apud Prætorem, vel Conſulem, vel Proconſulem, juſtâ cauſâ manumiſſionis approbatâ io conſilio Prætoris, vel Conſulis, vel Proconſulis. Tom. 6. c. 295. E. & c. 296. A.

Minorem 20. annis apud collegam cauſâ probatâ manumittere poſſe, apud ſe ſcilicet, non apud collegam. T. 6. c. 296. D.

Minorem 25. annis rectè ſtipulari ſine curatoris auctoritate. T. 9. c. 1257. C. & ſeq.

Minorem conveniri actione judicati, non tutorem, vel curatorem ex lite, quam intendit tutor, vel curator, minoris nomine. T. 9. c. 576. B. C.

Contra minorem an poſſit proferri ſententia ex edicto peremptorio. T. 10. c. 1243. D. E.

Pro minore ſi ex pluribus tutoribus, vel curatoribus omnes, vel unus agere, vel conveniri poſſit. T. 9. c. 577. B. C. & ſeq.

A minore 25. annis, etiamſi dolus abſit, variis ex cauſis venditio reſcinditur. Tom. 10. c. 656. A.

Cum minore 25. annis geſta auctore tutore, vel curatore, an reſcindantur. T. 10. c. 896. C.

Minore reſtituto adversùs expromiſſionem, creditori reſtituitur vetus actio in veterem debitorem, quam novatio peremerat. T. 10. c. 909. D.

Argumentum a minore ad majus an valeat ad affirmandum, vel ad negandum. T. 10. c. 1022. D.

Minores 25. annis ob atrociora delicta in integrum non reſtituuntur. T. 1. c. 358. D.

Minores 25. annis in curiam conſcribi non poſſunt, & vix ad munera civilia admittuntur. Tom. 2. c. 751. E.

Minores 25. annis an judices fieri poſſint. T. 2. c. 752. A.

Minores 25. annis decuriones creari ſolent, & cur. T. 4. c. 860. B. C.

Minores 25. annis, & mulieres in quibus quoad beneficium reſtitutionis in integrum differant. T. 5. c. 234. D.

Minores 25. annis, ante conſtitutiotionem leg. *ult. C. de legis. tutor.* etiam pupilli, erant legitimi tutores, jure ſcilicet, & nomine, non adminiſtratione. Tom. 5. c. 580. B.

Minores jurejurando non obſtringuntur. T. 6. c. 890. C.

Minores ordines qui. T. 6. c. 969. B. C.

Minores magiſtratus. Vide, Magiſtratus.

Minores qui dicuntur. Tom. 7. c. 119. E.

Minores adversùs præſcriptionem longi temporis ipſo jure tuti ſunt, ideſt non indigent reſtitutione in integrum, ſed adversùs præſcriptionem 30. annorum. T. 9. c. 1031. C.

Minores 20. annis an teſtes eſſe prohibeantur. T. 9. c. 277. B.

Minores qoando ex facto tutoris, vel curatoris agere, vel conveniri poſſunt. T. 9. c. 576. B. & ſeq.

Minores excuſantur a teſtimonio dicendo, impuberes prohibentur. T. 10. c. 457. B.

Minores jurati corporaliter ſe nullam controverſiam facturos emptori, qui ex eis emit aliquid, an illam venditionem poſſint reſcindere. T. 10. c. 897. D.

Quinam minores, & adversùs quos non poſſint reſtitui in integrum. T. 10. c. 905. C. & ſeq.

Minores legitimè defenſi, & damnati, an poſſint reſtitui. T. 10. c. 1243. E.

Minorum nomen commune pupillorum, & adoleſcentum. Tom. 1. c. 792. D.

Minorum jure reſpublica uti ſolet. T. 4. c. 1204. E.

Minorum bona ſine decreto, vel auctoritate magiſtratus non alienanda, vel obliganda. Tom. 9. c. 609. E. & c. 610. A. & ſeq. quando non opus eſt decreto. Ibid. c. 612. B.

Minorum res aut mobiles, aut immobiles. T. 9. c. 572. B.

De minorum prædiis, & aliis rebus ſine decreto non alienandis, vel obligandis. T. 9. c. 609. E. & c. 610. A. & ſeq. quando non opus eſt decreto. Ibid. c. 612. B.

Minorum jura melius eſt integra ſervari, quàm poſt vulnus inflictum remedia quærere. T. 10. c. 932. D.

An minoribus præſcriptio quinquennii noceat, & ao currat præſcriptio longi temporis. Tom. 1. c. 994. E.

Minoribus juris ignorantia prodeſt. T. 3. c. 138. A.

Minoribus temporales exceptiones non currunt. Tom. 1. c. 1003. A.

Minoribus non nocet exceptio temporalis, ſed ea, quæ tempore ipſo jure pereunt. Tom. 4. c. 67. B.

Minoribus 25. annis, lapſis, aut circumſcriptis dolo adverſarii, Prætor cauſâ cognitâ, ſe daturum pollicetur reſtitutionem, & adversùs quem. T. 5. c. 154. D.

Minoribus non debentur uſuræ extra reſtitutiones. T. 7. c. 1278. C.

Minoribus neceſſaria eſt tutoris auctoritas, non tantùm in civilibus, ſed etiam in criminalibus cauſis. T. 9. c. 602. C.

Minoribus præſcriptio quinquennii præſtituti innfficioſæ querelæ ao objiciatur. T. 10. c. 621. C.

Minoribus 25. annis nulla currit præſcriptio. T. 10. c. 692. A.

Minoribus jus ignorantibus ſuccurritur. T. 10. c. 899. C.

Minoribus 25. annis datum eſt; ut eis fiat mora ipſo jure, & ex ſola tarditate ſolutionis ſine interpellatione. T. 10. c. 904. C.
Minus eſt imperare, quàm jubere. T. 4. c. 536. C. verbum *commendo* an ſit precarium. Ibid. D.
Non minus erogari poteſt, quàm juſſit teſtator. Tom. 4. c. 877. C.
Minus ſolvit, qui tardiùs ſolvit. Tom. 5. c. 180. E. & Tom. 8. c. 493. B.
Minus particula tria ſignificat. T. 8. c. 493. B.
Minus propriè dici per abuſionem. T. 8. c. 490. E. & c. 491. A.
Argumentum a majori ad minus valet ad negandum. Tom. 10. c. 1022. D.
Minus quid ſignificet. Tom. 10. c. 589. C.
Minutio capitis triplex. Tom. 8. c. 746. D.
Miracula quæ. T. 6. c. 872. C. opera ſolius Dei, vel per ſe, vel per homines. Ibid. C. D.
Miſcella lex Julia. Tom. 9. c. 834. C.
Lex miſcella quid ſit, & unde ſic dicta. T. 10. c. 10. B. quare dicatur lex Satura. Ibid. C.
Miſcere ſe eſt hereditate jam adquiſitâ uti. T. 4. c. 1265. A.
Miſcere. T. 9. c. 919. B. Vide, Abſtinere ſe.
Qui miſcuit ſe bonis, & qui non miſcuit, in quo differunt, T. 4. c. 88. D.
Miſer nomen unde. T. 2. c. 156. A.
Miſerabiles perſonæ quænam ſint. T. 2. c. 156. A. & T. 10. c. 925. E. an iis perſonis liceat adverſarios ſuos impetrato reſcripto evocare in aulam Principis, licèt ipſæ non poſſint evocari. Tom. 2. c. 155. E. & c. 156. A. & T. 10. c. 925. E. & c. 926. A.
Miſeratio ſexus, vel ruſticitatis, vel ætatis, quandoque judicem perducit ad mediocrem pœnam. T. 4. c. 503. C.
Miſericordiæ genua conſecrata. T. 1. c. 1152. A.
Miſſa, ſeu λειτεγγία, ut celebrari ſolet. T. 2. c. 1045. B. C.
Miſſam de Spiritu Sancto Electorum adventu in Civitate *Franckforden.* decantari. T. 2. c. 1357. A. B.
Miſſas agere, vel facere, non dicere, non canere. T. 2. c. 1045. C.
Miſſarum ſolennia quoties in Imperatoris præſentia celebrantur, quid obſervandum. T. 2. c. 1371. A.
Miſſæ nomen unde ſumptum. T. 6. c. 992. B.
Miſſi, & exauctorati in quo differunt. T. 9. c. 1120. A.
Miſſilia, & derelicta quid diſcrepant. T. 1. c. 1145. D. & c. 1145. B.
Miſſilia Conſules in populum ſpargunt. T. 2. c. 1135. A.
Miſſio triplex. T. 2. c. 759. A.
Miſſio honeſta quæ ſit. Tom. 1. c. 1031. A.
Miſſio cauſaria eſt honeſta. Tom. 2. c. 759. B.
Miſſio in poſſeſſionem, ſeu in bona, eſt cautio communis pro prætorio pignore. T. 4. c. 1346. B. ea miſſio, ſive cautio pignoris, omnibus creditoribus prodeſt. Ibid. B. C.
Miſſio in poſſeſſionem eſt generalis poſſeſſio creditorum. Ibid. C.
Miſſio in poſſeſſionem bonorum quantum ſe extendat. Tom. 5. c. 784. E.
Miſſio in poſſeſſionem magis eſt imperii, quàm juriſdictionis. T. 5. c. 5. B.
Miſſio in bonorum poſſeſſionem, & bonorum poſſeſſio quomodo diſſerunt. T. 5. c. 1049. C.
Miſſio in poſſeſſionem bonorum quando inutilis videatur. T. 5. c. 773. C. D.
Miſſio militis quotuplex ſit. T. 5. c. 1053. D. E.
Miſſio in poſſeſſionem legatum non revocat ab officio ſuſceptæ prælegationis. T. 6. c. 5. C.
Miſſio in poſſeſſionem conſtituit pignus prætorium. T. 6. c. 323. A.
Miſſio in bonorum poſſeſſionem. T. 8. c. 492. D.
Miſſio ſequitur aperturam, & recitationem teſtamenti. Tom. 9. c. 791. D. & ſeq.
Miſſio prætorii pignoris quomodo procedat in actionibus debitorum. T. 9. c. 1221. A. B.
Miſſio in poſſeſſionem bonorum debitoris non ſolventis fit ex edicto, & decreto Prætoris. T. 9. c. 1210. D.
Miſſio in poſſeſſionem imitatur petitionem hereditatis, quæ eſt perpetua. T. 9. c. 793. A.
Miſſio in poſſeſſionem rerum debitarum fit ex decreto. Tom. 9. c. 1099. E.
Miſſio in poſſeſſionem magiſtratui municipali non competit ſine mandato. T. 10. c. 93. E.
Miſſionis ignominioſæ formula. T. 1. c. 1030. D. E.
De miſſione in poſſeſſionem, quæ fit ſententiæ judicis exſequendæ cauſâ. T. 9. c. 1056. C. hæc miſſio in poſſeſſionem numeratur etiam inter ſpecies poſſeſſionis. Ibid. C. ſæpe in jure poſſeſſio dicitur. Ibid. C.
De miſſione in rem tollenda. T. 9. c. 847. A. & ſeq.
De miſſione in poſſeſſionem. T. 9. c. 791. D. & ſeq.
In miſſione non viget privilegium temporis. T. 10. c. 705. B.
Miſſiones fiunt ex edictis. Ibid. A.
Miſſionum in poſſeſſionem cauſæ. T. 7. c. 609. E.
Mitis lapis. T. 8. c. 537. A.
Mitræ adnumerantur veſti. T. 3. c. 272. B.
Mithridates duas, & viginti linguas percalluit non minus, quàm ſi gentilis fuiſſet, teſte Gellio. T. 4. c. 81. C.
Mittendarii quinam propriè dicantur. T. 2. c. 688. D.
Mittendariorum certus numerus. T. 2. c. 938. B.
Mittere in negotium quid ſit. T. 3. c. 99. E. & c. 100. A.
Mitti in poſſeſſionem bonorum nomine debitoris ignominioſum erat. T. 9. c. 548. D.
Mittitur in poſſeſſionem heres ſcriptus per officiales judicis, per publicas perſonas. Tom. 9. c. 793. C.
Mixta obligatio naturalis. T. 9. c. 52. B.
Mixtæ actiones. Vide, Actiones mixtæ.
Mixti imperii eſt coercitio modica. T. 4. c. 15. C.
De mixtis actionibus. T. 7. c. 469. C.
Mixtum imperium quid eſt. T. 4. c. 12. D. & Tom. 8. c. 634. E.
Mixtum imperium. Vide, Imperium.
Mixtum imperium unde dictum. T. 5. c. 4. E.
Mixtum imperium cur mandetur. T. 8. c. 695. A.
Mobilia, quæ adhærent ædificio, quomodo poſſideantur. T. 1. c. 1129. D.
Mobilia nonniſi præſentia mancipari poſſunt. T. 1. c. 327. C.
Mobilia furto ſurripi, immobilia vi poſſideri poſſunt. Tom. 1. c. 1116. D.
Mobilia, & moventia in quo differunt. T. 8. c. 261. C. D.
Mobiles res quæ appellentur. Ibid. C. D.
Mobiles res an poſſideantur, ſi non ſub cuſtodia noſtra ſint. T. 8. c. 255. D.
Mobiles res minorum, & jus, quod de iis alienandis conſtitutum eſt. T. 9. c. 572. B.
Mobiles res, quæ ſunt admodum pretioſæ, ad res immobiles porriguntur. T. 9. c. 1157. C.
Mobilem rem perſequi non poteſt creditor actione hypothecariâ, ſi debitor eam vendiderit, vel alio modo ad extraneum pervenerit. T. 9. c. 1193. C.
Mobiles res an poſſint ſequeſtrari. T. 10. c. 792. B.
Mobilis res. Vide, Res mobilis.
Mobilis res, ſine pretio pretioſa, rei immobili comparatur. T. 6. c. 1036. E. & c. 1037. A. & hoc caſu ratio legis 2. *C. de reſcin. vend.* locum habet. Ibid. c. 1036. E.
Mobilis res, & immobilis in quo differunt. T. 9. c. 1193. C.

Mo-

Digitized by Google

Mobilium uſucapio triennio perficitur. T. 1. c. 1542. B.
Mobilium rerum appellatione res ſe moventes continentur. T. 4. c. 645. D.
Mobilium appellatione continentur etiam moventes, quæ per ſe moventur. T. 4. c. 621. C.
Mobilium rerum appellatione an continèantur animalia omnia. T. 8. c. 261. D.
Mobilium rerum cuſtodiæ omiſſio pro amiſſa poſſeſſione eſt. T. 8. c. 314. A.
Mobilium rerum, de quibus lis eſt, ſit ſequeſtratio. T. 9. c. 217. C.
Mobilium rerum ſequeſtratio cur fiat. T. 10. c. 628. B. C.
Mobilibus legatis, aurum, vel argentum non debetur. Tom. 1. c. 433. E.
De mobilibus rebus, quæ matri obvenerunt. T. 9. c. 470. A.
Modeſtini eurematica. T. 3. c. 354. D.
Modiationis calculus, & modiatio quid. T. 2. c. 790. B.
Modicum tempus, quod tempus interpretatur. T. 8. c. 145. E.
Modicum tempus. Vide, Tempus.
Modius iniquus ille eſt, qui modius non eſt. T. 10. c. 84. A.
Modus pro cauſa. T. 1. c. 1108. A.
Modus, ideſt, conditio. Tom. 1. c. 812. C.
Modus legati quis. T. 1. c. 812. C.
Modus an poſsit habere vim fideicommiſsi. T. 3. c. 655. E.
Modus, & conditio in quo differunt. T. 4. c. 457. D. & T. 7. c. 711. B.
Modus impletur poſt præſtationem legati, conditio verò ante. T. 4. c. 1246. C.
Modus contrahendæ obligationis pactum non eſt. T. 5. c. 82. C.
Modus ſtipulationibus adjectus quid operetur. T. 5. c. 850. E. & c. 851. A.
Modus pro domus, inverſis literis. T. 7. c. 381. A.
Modus civilis in legatis quis ſit. T. 10. c. 803. B.
Modus collatus in perſonam unius an pariat alteri legati, vel fideicommiſſi ſub eodem modo relicti petitionem. T. 10. c. 1072. E. & c. 1073. A.
Modi vocandi aliquem in jus quot, & qui ſint. T. 5. c. 9. A.
Sub modo relictum legatum purum eſt. T. 4. c. 464. C.
Pro modo rectè conditionem accipi. T. 6. c. 297. D.
Pro modo conditio accipitur ſæpiſſime. T. 6. c. 401. E.
In modo agri mentitus venditor qua actione convenitur. T. 10. c. 751. D. E.
Quibus modis extranei heredes adquirunt hereditatem. Tom. 4. c. 82. C.
Quibus modis obligatio civilis tollitur ipſo jure. T. 4. c. 728. B. C. hiſce quoque modis & naturalis obligatio tollitur. Ibid. B. C.
Molæ aquæ, aliæ publicæ, aliæ privatæ. T. 2. c. 832. A. B.
Molæ quid ſint, & an ſint in inſtrumento legato. T. 10. c. 1125. A.
Molem in mare jactare an cuique liceat. T. 7. c. 817. B.
Momenta interdicta quæ. T. 9. c. 1138. B. C.
Momentanea poſſeſsio cur ſic appellata. T. 9. c. 1104. D.
Momentaneæ poſſeſsiones quæ. T. 9. c. 1138. B. C.
Momentaria poſſeſſio. T. 3. c. 11. E. & c. 12. A.
Momentaria actio. Vide, Actio momenti.
Momentaria cauſa quænam ſit. T. 10. c. 920. B.
De momentariæ poſſeſſionis interdicto. T. 9. c. 1159. A. & ſeq.
Momenti cauſa duplex. T. 3. c. 50. A.
Momenti, & proprietatis cauſa quo ordine eſt agenda. Ibid. A. & ſeq.
Momenti beneficium. T. 3. c. 11. E & T. 9. c. 1125. B.
Momenti beneficium, ſeu momentaria poſſeſſio quid, & quomodo vocatur. T. 6. c. 938. D. E.
Momenti actio quæ eſt. T. 7. c. 155. E.
Momenti beneficium vocatur interdictum de exhibendis tabulis. T. 9. c. 1168. A.
Momenti tempora vigilibus dilata eſſe. T. 9. c. 1164. C.
Momenti beneficium quid. T. 9. c. 1104. D.
Momenti beneficium latiùs patet, quàm ut contineat tantùm cauſam recuperandæ poſſeſſionis: nam continet etiam generale interdictum cauſam apiſcendæ poſſeſſionis, & cauſam retinendæ poſſeſſionis. T. 9. c. 1160. A. B.
Momenti cauſa dicitur poſſeſſionis cauſa quælibet. Ibid. B.
Momenti tempora non ſervantur inter abſentes. Tom. 10. c. 658. B.
Momenti tempus quodnam ſit. T. 10. c. 857. D.
In momenti cauſa an ſervus admittatur. T. 10. c. 920. C.
Momenti nomine quid intelligitur. Ibid. C.
Momenti cauſa priùs diſceptatur, quàm cauſa proprietatis. T. 10. c. 921. B.
De momento priùs, & poſſeſſione cognoſcendum eſt, quàm de proprietate. T. 10. c. 618. C.
Momentum quot modis accipitur. T. 1. c. 522. A. & ſeq.
Momentum quid, & unde dictum. T. 3. c. 12. A.
Momentum moriendi vitæ potiùs, quàm morti tribui. T. 3. c. 81. E.
Momentum in jure horam ſignificat. T. 1. c. 1110. B.
Momentum dicitur omne interdictum, quod de poſſeſſione eſt. T. 9. c. 1125. A.
Momentum pro hora. Tom. 10. c. 394. D.
Mœniana quid ſint, & cur ita dicantur. T. 7. c. 405. E. & T. 10. c. 699. D. E.
Mœniana in urbe, & Provinciis an ſemper fuerit licitum extruere. Ibid. E.
Mœroris indicia. T. 3. c. 141. B.
Monachi qui. T. 2. c. 21. E.
Monachi quid a Clericis diſcrepant. T. 2. c. 1037. E.
Monachi non ſunt clerici, clerici tamen fieri poſſunt. T. 2. c. 1037. E.
Monachi, & Anachoretæ differunt. T. 2. c. 1038. D.
Monachi primi quales fuere. Ibid. A.
Monachi non habent Eccleſiam. Ibid. A.
Monachi ut, & ubi habitare debent. Ibid. B. C.
Monachi, niſi coram Epiſcopo, conveniri non poſſunt. T. 2. c. 1118. A.
Monachi olim propria bona, & teſtamenti factionem habuerunt. T. 2. c. 1039. A.
Monachi legitimarum hereditatum habent jus. Ibid. A.
Monachi quibus de rebus teſtari poſſunt. Ibid. A. B.
Monachi curiales, aut cohortales fieri poſſunt. T. 2. c. 1040. B.
Monachi cur ignaviæ ſectatores appellantur. T. 5. c. 963. D.
Monachi regulam B. Benedicti profitentes jurare prohibentur. T. 6. c. 894. E.
Monachi fidejubere prohibentur ſine conſenſu Abbatis, & Capituli, ac nec etiam mutuam pecuniam accipere. T. 6. c. 1035. B.
Monachi contra regularem diſciplinam ordinis ſui appellare non poſſunt. T. 6. c. 941. A.
Monachi quomodo a Canonicis regularibus differant. Tom. 6. c. 1099. D.
Monachi Clericorum numero non cenſentur. T. 6. c. 1097. D.
Monachi an heredes inſtitui, & an legari eis poſſit. T. 8. c. 5. B.
Monachi per vim eripiebant eum, qui ducebatur ab ſupplicium. T. 9. c. 1110. D.
Monachi, & alii nomine ejus, qui ad ſupplicium ducitur, invito eo, poſſunt appellationem interponere. Ibid. D.
Monachi ubinam debeant conveniri. T. 10. c. 605. B.
Monachi non ſunt clerici. Ibid. C.
Monachi propriè quinam ſint. T. 10. c. 820. B.
Monachis matrimonium contrahere non licet. T. 2. c. 1038. A.
Monachis Imperator Valens pertinaciter inſenſus. Tom. 2. c. 710. C.

Mona-

Monachis non licet conficere Chriſma, conſecrare altatia, & ordinare Cleticos. T. 6. c. 920. B. C.
Monachiſmo feudum amitti. T. 2. c. 1159. B.
Monachiſmo ſolvitur matrimonium. T. 2. c. 1039. B.
Monachiſmo ingratitudinem liberorum erga parentes deleri. T. 3. c. 350. D. E.
Monachiſmo ſolvitur matrimonium. Vide, Matrimonium.
Monachiſmus morti comparatut. T. 2. c. 1070. D. & T. 6. c. 1068. A. mortis imago. T. 6. c. 1070. E.
Monachiſmua non eſt capitia deminutio. T. 2. c. 1039. A. & T. 9. c. 1485. A.
Monachiſmus non aufert libertatem. T. 6. c. 892. B.
Monacho mortuo, nullo herede relicto, Monaſterium ei ſuccedit. T. 9. c. 938. B.
Monachorum tonſura. Tom. 2. c. 1039. D.
Monachorum bona tacito jure in monaſterium tranſeunt. T. 2. c. 1039. B.
Monachorum vera, & genuina deſcriptio quæ. T. 5. c. 963. D.
Monachorum munera ſunt munera in hamo. T. 5. c. 1055. E.
Monachorum acta Abbati nocere non poſſunt. T. 6. c. 771. E.
Monachotum privilegia. T. 10. c. 821. A.
Monachos ſine literis Epiſcopi in urbem non venire. T. 2. c. 1123. C.
Monachos ex uno monaſterio in aliud non tranſire, T. 2. c. 1034. C.
Ad monachos intetdum Eccleſiæ pleno jure pertiuent. T. 6. c. 1002. A.
Monachum Abbas obſidem dare poteſt. T. 6. c. 892. B.
Monachum non facit habitus, ſed profeſſio regularis. T. 6. c. 1042. E. & c. 1098. A.
Monachus quidquam proprium habere non poteſt. T. 6. c. 1093. E.
Monachus fidejuſſor dari non poteſt. T. 6. c. 892. B.
Monaſteria prima. T. 2. c. 1038. B.
Monaſteria plurima jure patronatus utuntur. T. 6. c. 992. C. D.
Monaſteriis conceſſa privilegia. T. 3. c. 6. D.
Monaſterium an ſit aliud, quàm aſceterium. T. 10. c. 820. B.
Monaſterium Gabiniæ Abbatiſſæ Sancti Gabinii, & Luxnrii, ut vulgo legitur in Martyrologio Sancti Gabinii, & Criſpi conditum in civitate Sardiniæ, quæ dicitur Turris. Tom. 6. c. 1043. D.
Moneta poteſtate, aut facultate aucta, vel diminuta, inſpiciendum, an in contractu æſtimatio numiſmatis facta fuerit, quæ ſit denariis, vel aſſibus. Tom. 5. c. 396. A. B.
Moneta quid propriè ſignificet. T. 5. c. 395. D.
De moneta falſa. T. 9. c. 1449. A. & ſeq.
Moneta non tantùm ſignificat pecuniam ſignatam, ſed etiam ſignum, aut notam. Tom. 10. c. 727. E.
Monetæ nomen multiplex. T. 2. c. 606. B.
Monetæ vultus Principis impreſſus. T. 3. c. 556. D. E.
Monetæ ſunt regales. T. 2. c. 1325. A. B.
Monetæ veteris, & novæ poteſtas. T. 2. c. 803. E.
Monetæ falſæ rei quibus pœnis afficiendi. T. 1. c. 492. C.
Monetæ falſæ delatoribua quod præmium legibus promiſſum ſit. T. 8. c. 433. B.
Monetæ nomen eſt multiplex. T. 9. c. 1449. B.
Monetæ publicæ circumciſio. T. 9. c. 1450. A. B.
Monetæ falſæ qui reum in judicium detulit, quod præmium habet. T. 9. c. 1451. A.
Monetæ falſæ reos accuſantibus pro præmio conceditur immunitas. T. 10. c. 727. E.
Monetales triumviri præerant æri, auro, argento flando, feriendo. T. 9. c. 1450. E.
Monetam privatis non licet flare, & ferire, ſed tantùm monetariis. Ibid. E.
Monetariæ, & ingenui proles conditionem ſequitur matris. T. 2. c. 795. E.
Monetarii qui, ac de eorum jure. T. 2. c. 792. D. E.
Monetario ne ingenua copuletur lege prohibetur. T. 2. c. 794. C.
Monetariorum certum, & numeroſum corpus fuit. T. 10. c. 727. E.
Monitio cenſuram præcedere debet. Tom. 6. c. 1058. E. & c. 1059. A.
Monitio præcedere debet excommunicationem. T. 6. c. 940. E. niſi quis ipſo facto inciderit in excommunicationem. Ibid. E.
Monitor cur debet eſſe unuſquiſque. T. 6. c. 19. A.
Monitores quinam propriè dicantur. T. 1. c. 429. B.
Monolores paragaudæ. Tom. 2. c. 798. A.
Μονομετρᾶν quid ſit. T. 3. c. 108. B.
Monopodia, & podia quid ſint. T. 3. c. c. 369. E.
Monopolia olim vetita. T. 2. c. 296. C. & T. 3. c. 274. B.
Monopolia Senatuſconſultis interdicta. T. 9. c. 397. B.
Monopolia veteribus Senatuſconſultis vetita. T. 10. c. 662. B.
Monopolia civitatibus, & rebus publicis licet exercere, privatis non licet. Ibid. B.
Monopolium quid. T. 2. c. 296. C. & T. 9. c. 397. B. C. & T. 10. c. 662. B. & c. 1032. C.
Monopolium privatis interdicitur. T. 9. c. 397. C.
Monopolium Tiberius in Senatu nominaturus veniam rogavit, quòd ſibi eſſet græco verbo utendum. T. 10. c. 1032. B. C.
Monſtra, ſive prodigia liberos non appellamus. T. 9. c. 765. A.
Monſtroſus partus num liber ſit. T. 8. c. 589. E. & c. 590. A.
Monſtrum mulier enixa, nihil proficit. T. 5. c. 458. A.
Monſtrum a moneo deductum. T. 4. c. 1484. E.
Monſtrum quid. T. 8. c. 911. E.
Montium proſpectus quibus caſibus vicino poteſt auferri. Tom. 4. c. 97. A.
Montis Peſſulani Epiſcopus olim Magalonenſis vocabatur. T. 6. c. 925. B.
Monumenta publica in agris ſculpta ſunt probationes finium. T. 4. c. 896. E. hæc monumenta omnia in cauſa finium potiora ſunt teſtibus. Ibid. 897. A.
Monumenta, & cenſus, & libros teſtibus potiora eſſe. T. 7. c. 873. A. B.
Monumenta publica, & finalia præſtare vicem terminorum. Ibid. B.
Monumenta publica eſſe potiora teſtibus. T. 9. c. 97. E.
Monumenta finalia quænam ſint. T. 10. c. 466. A.
Monumenta ſunt ſpecies terminorum. Ibid. A.
Monumenti appellatio varia eſt. T. 4. c. 256. E. & c. 257. A. accipitur abuſivè & pro ſepulcro. Ibid. c. 257. A.
Monumenti nomen jure veteri eſt multiplex. T. 4. c. 259. A. ſeparatio monumenti, & cenotaphii. Ibid. A.
Monumenti jus omnem heredem ſequitur, niſi aliter defunctus caverit. T. 4. c. 120. D.
Monumenti jus heredem ſequitur. T. 7. c. 823. C.
Monumento non facto, an pœna committatur, ſi heredibus juſta fuerit cauſa non faciendi. T. 7. c. 1324. C.
An monumento liceat imponere ſtatuas, vel alia ornamenta. T. 9. c. 1174. B.
Monumentum Papiniani. T. 4. c. 363. D.
Monumentum quid propriè. T. 4. c. 259. A. B. ſeparatur a cenotaphio. Ibid. A.
Monumentum heres qui facere juſſus eſt, uno caſu tenetur civili actione. T. 4. c. 120. D.
Ad monumentum extruendum, teſtator heredem rogat per fideicommiſſum, ut libertis ducenta daret, an, ſi quod ulterius expenderunt, ab herede recuperare poſ-

Digitized by Google

ſint actione negotiorum geſtorum. T. 4. c. 877. B. C.
Monumentum ſi juſſetit ſibi teſtator ab herediboa ſuis fieri ſub pœna, ſi eo defuncto nullum fecerint, an inciderint in pœnam. T. 7. c. 1324. B.
Monumentum pignori obligari non poteſt. T. 9. c. 1206. E.
Juxta monumentum, vel ſepulcrum non licet ædificare. Tom. 10. c. 716. D.
Mors quid, quando, & a quibus fiat. T. 1. c. 780. A. B.
Mora utrùm fiat re ipsâ in fiſco. T. 3. c. 657. A. B.
Mora quomodo in perſonam dicitur. T. 9. c. 928. C. D.
Mora rei fidejuſſori nocet. T. r. c. 5283. A.
Mora ex perſona fit. T. 1. c. 1498.
Mora rei obligationem producit, atque perpetuat. T. 1. c. 1179. A.
Mora rei non auget obligationem fidejuſſoria. T. 1. c. 1283. A.
Mora quando nec reo, nec fidejuſſori nocet. T. 1. c. 1196. E.
In mora non eſt, qui offert. T. 1. c. 1244. A.
Ex mora facta in manumittendo non fit transfuſio in ſtipulationem pœnalem. T. s. c. 1242. C.
Pro mora babetur aditio tardior. T. 1. c. 1335. A.
Mora eſt tardior præſtatio poſt aditionem. Ibid. A.
Mora non fit ex perſona debitoris, niſi tempeſtiva, & opportuna interpellatio, ut ex perſona creditoris, niſi opportuno tempore fiat oblatio. T. 1. c. 1197. A.
Mora purgari an poſſit. Tom. 1. c. 1225. B.
Mora propriè quæ eſt. T. 4. c. 47. C.
Mors, & conditio, quam adſert prolatio diei, quo fideicommiſſum ſolvatur, in quo differunt. T. 4. c. 1242. A. B.
Mora, & conditio in quo differunt. T. 4. c. 1445. C. & T. 7. c. 1111. E.
Mora conditione non ſuſpenditur. T. 4. c. 805. C. differentia eſt inter moram, & conditiooem. Ibid. C.
Mora emendatur, ſeu purgatur obligatione ejus, in quo præſtando moram traxit uſque ad litem conteſtatam. T. 4. c. 60. B.
Mors fit in perſonam, non in rem. T. 4. c. 47. C.
Mora contrahitur ex interpellatione. Ibid. C.
Mora non eſt maleficium, ſed culpa. T. 4. c. 241. C.
Mora quomodo definitur. Ibid. C.
Mora purgatur oblatione. Ibid. C.
Mora perſonæ cohæret, & fit in perſona tantùm. T. 4. c. 684. A.
Mora quibua modis finitur, purgatur, & conditio ſurtiva tollitur. T. 4. c. 240. E.
Mora unius ex reis promittendi non nocet alteri. T. 4. c. 684. A. quando alteri oocet. Ibid. E.
Mora ſua unicuique nocet, ac nocere debet. T. 4. c. 1213. B.
Mora oon ſuſpendit obligationem, ſed petitionem. T. 4. c. 1445. C.
Mora non eſt omnis tarda ſolutio. T. 4. c. 214. A
Mora eſt tarditas, quam creat interpellatio. Ibid. A.
Mora. Vide, Uſuræ.
Mora ad quod tempus noceat. T. 5. c. 796. B.
Morà a venditore in emptione commiſsâ, ad quid emptori ejus nomine teneatur. Tom. 5. c. 516. E.
Mora eſt injuſta dilatio ſolvendi, vel accipiendi, quod debetur. T. 5. c. 411. C.
Mora ex quo tempore æſtimetur, & quando commiſſa eſſe dicatur. Ibid. B.
Mora commiſſa emendari poteſt. Ibid. A.
Mors correi an correo noceat. T. 5. c. 939. C.
Mora fit ex ſolo die, qun ſolvi debuit, ex tempore tardæ ſolutionis, etiam antequam lis conteſtata ſit. T. 5. c. 409. B.
Mora in emptionibua cui noceat. T. 5. c. 508. A. B.
Mora mea, quæ adverſario meo non nocet, mihi etiam non nocet. T. 5. c. 528. A.
Mora paucorum dierum nihil ex obligatione minuit. Ibid. A.
Mora, qoa actio pœnalis cauſatur, qualis eſſe debeat. T. 5. c. 90. A. B.
Mora, quæ procuratori, ſeu mandatario meo, vel procuratori voluntario fit, mihi fieri intelligitur. T. 5. c. 169. A.
Mora rei an fidejuſſori noceat. T. 5. c. 975. E.
Mora cum probetur, & exigatur, ſufficit una interpellatio. T. 5. c. 566. D.
Mora quæ fit minoribua, & majoribus. T. 6. c. 579. C. D.
Ex mora quando uſuræ, & fructus legatorum aut fideicommiſſorum debentur. T. 6. c. 179. C. D.
Mora quando fit. Ibid. C.
Mora præſtandorum legatorum, vel fideicommiſſorum quando fit. T. 7. c. 1278. A. B.
Mora dandi, vel accipiendi neque debitori, neque creditori in re mutua prodeſt. Tom. 7. c. 740. C. D.
Mora quomodo fiat. T. 7. c. 1022. E.
Mora ſi fiat & per emptorem, & venditorem, quominus vinum tradatur, quia eorum moram feciſſe videatur, & cui nocere debeat. T. 7. c. 815. A.
Mora per alium fieri non videtur, niſi factum in ejus perſonam ſit collatum. T. 8. c. 773. C.
Mora ibi fieti non intelligitur, ubi nulla eſt actio. T. 8. c. 808. B.
Mora juris quibus modis purgatur. T. 9. c. 236. D. E.
Mora mariti in reddenda dote. T. 9. c. 496. A. B.
Mora ex die contracta an emendetur, debitore poſt diem offerente pecuniam debitam. T. 9. c. 1266. B.
Mora non fit in perſonam pupilli ſine auctoritate tutoris. T. 9. c. 195. B.
Mora fit in perſonam puberis ſine curatore. Ibid. B.
Ex mora quando venit id, quod intereſt. T. 9. c. 1074. D. E.
Ex mora venire uſuras pretii in actionem ex vendito. Tom. 9. c. 1076. B. C.
Etiamſi nulla mora intervenerit, operæ certæ, & in ſtipulationem deductæ cedunt. T. 10. c. 77. D. E.
Mora quieſcit inter tempora judicati poſt rem judicatam. T. 10. c. 436. E.
Mora quando demum fieri iotelligatur. T. 10. c. 492. A.
Mora fit jure ſingulari. T. 10. c. 509. B.
Mora eſt dilatio, ceſſatio, tarditss, procraſtinatio. T. 10. c. 532. A.
Mora fieri poteſt in non implendo pacto. T. 10. c. 601. C.
Mora fit & ante litem conteſtatam per interpellationem. T. 10. c. 685. D.
Mora propriè fit in perſonam, & eſt mora, quæ fit in rem. T. 10. c. 904. B. C.
En mora omne damnum patitur heres, ante moram fideicommiſſarius. T. 10. c. 1079. B.
Ex mora uſuræ veniunt tantùm in contractibus bonæ fidei. T. 10. c. 1230. C.
Mora quomodo debeatur. T. 10. c. 1262. A.
Mora moram eludit. Tom. 10. c. 1263. A. eſt injuſta tarditas. Ibid. A. ejus definitio. Ibid. B.
Moræ ratio unde ducitur. T. 2. c. 419. B.
Purgatio moræ tollit condictionem furtivam. T. 4. c. 241. E.
Moræ ſuæ pœnam unuſquiſque ſufferat. T. 4. c. 1213. B.
Moræ ſemel commiſſæ emendatio fit per oblationem. T. 5. c. 410. C.
Moræ definitio difficilis. T. 8. c. 761. B. qua ratione difficilis dicatur. Ibid. B.
Moræ definitionem eſſe difficilem. T. 9. c. 1074. D.
Moram utrùm faciat creditor, qui ante diem accipere recuſat. T. 3. c. 678. B. C.
Moram ſi creditor fecerit, utro minoris fuerit, condemnatio fiet. T. 1. c. 1472. E.
Ad moram creandam plures interpellationes requiri. T. 1. c. 1498. E.

Moram eſſe culpam. T. 1. c. 1469. D.
Moram ſemper facere intelligitur fur in re furtiva. T. 1. c. 1473. B.
Moram emendat oblatio pecuniæ. T. 1. c. 1503. E. & c. 1504. A.
Moram purgat oblatio. Tom. 4. c. 241. D.
Moram an poſt litem conteſtatam purgare liceat. Tom. 5. c. 855. B.
Moram facere is non videtur, qui ſine dolo malo ad judiciom provocat. T. 5. c. 567. E. & T. 6. c. 119. D.
Moram facere, vel non facere qui dicatur. Tom. 5. c. 567. D. E.
Poſt moram a debitore commiſſam debitori perire id, quod ex cauſa conditionis debetur, ſi pereat. T. 7. c. 640. E. & c. 641. A.
Moram facere, & obſtare conditioni differunt. T. 8. c. 773. C.
Moram debitor feciſſe non intelligitur, qui interpellatus eſt in non opportuno loco, & tempore. T. 9. c. 1083. C.
Poſt moram damna, & pericula quæ ſequuntur debitorem. T. 9. c. 495. B.
Moram emptor facit etiam non interpellatus. T. 9. c. 381. E.
Moram ſemper facere intelligitur fur ex tempore delicti, etiam ſine interpellatione. T. 9. c. 236. D.
Moram ſine tutore an faciat pupillus, T. 10. c. 532, B. & c. 537. A.
Poſt moram in actione ex ſtipulatu venit id, quod intereſt, ſiquis ſtipulatus ſit rem ſibi præſtari. T. 10. c. 752. E.
Morari, & habitare quid ſignificent. T. 10. c. 1095. D.
Morari quid ſit. T. 10. c. 1264 B.
Moratoria appellatio. Vide, Appellatio.
Moratoris utilitatem æſtimari abſurdum eſt. T. 1. c. 1282. D.
Morbi appellatio latior patet, quàm morbi ſontici. Tom. 5. c. 895. E.
Morbi, & vitii differentia quæ. T. 8. c. 563. A. B.
Morbi nomine ſignificatur etiam cæcitas, & ſurditas, & amiſſio vocis. T. 9. c. 607. E.
Morbi definitio a Galeno, Ibid. E. & c. 608. A.
Morbi quomodo definiantur a Medicis, T. 10. c. 940. B.
Qui morbo ſe excuſant a tutela, T. 9. c. 607. E.
Ob morbum an competat actio ex empto. T. 10. c. 750. C.
Io morbum, & curationem defuncti ſi quid quis conſumpſerit, quomodo repetat. T. 10. c. 950. A. B.
Morbus ſonticus litigatoris diem judicii differt, etiam invito judice. T. 3. c. 342. C.
Morbus patris non præſtat filio perſonalium munerum excuſationem. T. 2. c. 753. C. D.
Morbus, & vitium in quo differunt. T. 5. c. 1198. D.
Morbus comitialis. T. 5. c. 895. D.
Morbus perpetuus an a judicio impediat. Ibid. C.
Morbus temporalis quæ fieri permittat, & quæ impediat, Ibid. D.
Morbus ſonticus. T. 5. c. 895. C. qois dicitur. Ibid. E.
Morbus ſonticus impedit matrimonium. T. 6. c. 899. C. D.
Morbus matrimonium non dirimit. T. 6. c. 1127. B.
Morbus ſonticus, qui pendente judicio contingit, alterutri ex litigatoribus diem judicii differt, atque diffindit. T. 6. c. 27. B.
Morbus ſonticus quis morbus. Ibid. C.
Morbus ſonticus eſt febris, quæ perpetuò nocet, ut febris vehementior, ſive continua, non leviſſima febris. Ibid. C. D. Vide, Febris.
Morbus ſonticus dicitur dupliciter. T. 8. c. 570. C.
Morbus ſonticus quis. T. 8. c. 569. D. & ſeq.
Morem facit conſuetudo. T. 9. c. 1326. A.
Mores gravinres, vel leviores qui ſint. T. 1. c. 312. E. & c. 313. A.
Mures diuturni legem imitaotur. T. 1. c. 12. B.
An mores vincant Romanæ leges. T. 2. c. 1229. B.
Mores mulieris quomodo coerceantur, & quomodo mores mariti. T. 4. c. 280. E. & c. 281. A.
Mores mulieris aliter puniuntur, aliter mores viri. T. 4. c. 280. E.
Mores mulieris graviores qui. Ibid. E.
Mores mulieris leviores qui dicuntur. Ibid. E.
Mores conjugum graviores, graviora etiam eorum crimina, etiam adulteria, inter eas perſonas inſtituto judicio privato, ut non ea crimina ſuo nomine nuncupemus, ſed mores. T. 5. c. 569. E.
Ob mores graviores tantùm adulteria cenſebantur. Tom. 9. c. 499. C.
Mores. Vide, Actio de moribus.
Mores, & pacta, quæ fiunt contra bonos mores, quæ ſunt. T. 9. c. 55. C. D. & ſeq.
Mores ſpectandi io lite. T. 9. c. 127. A.
Mores boni, alii naturales, alii civiles. T. 9. c. 55. C.
Ob mores erat olim retentio ex dote. T. 9. c. 535. D.
Morganatica quid ſignificet. T. 10. c. 744. C.
Morganaticum jus quid. Tom. 1. c. 1181. C. D.
Morgangheba quid. T. 2. c. 1282. D.
Mori quando lis dicatur. Tom. 5. c. 829. B.
Moribus recepta manarunt ex diſputatione prudentium habita in auditoriis, & cognitionibus Principum, aut magiſtratuum. T. 1. c. 895. D.
Ex moribus Populi Romani pleraqoe in XII. tabulas translata. T. 1. c. 903. A.
De moribus poteſt oe agere leno, ſi retentionem dotis non habet. T. 4. c. 282. B.
Moribus fœmininis publica, ſive civilia munera, ſeu officia interdicta ſunt. T. 5. c. 447. D.
Moribus improbatæ conventiones, aut ſtipulationes inutiles ſunt. T. 6. c. 491. A. B.
Ex moribus malis bonæ leges natæ ſunt. T. 9. c. 317. D.
De moribus actio. Vide, Actio de moribus. Vide, Mores.
Moriendi momentum diſtinguitut a morte. T. 1. c. 1195. C.
Moriendi tempus ſemper in jure vitæ deputatur. Tom. 4. c. 345. B.
Mnriens mortiferè vulneratus ſi dixerit, ſe ab illo occiſum, non eſt ei temerè credendum. Tom. 5. c. 635. A.
Moriente filiofamilias, ubi manet peculium. T. 8. c. 615. A.
Morientes faciliùs relinquimus, quàm alienamus viventes. T. 9. c. 949. A.
Morienti, qui ſe ab alio occiſum dicit, an ciedendum. T. 6. c. 595. B. C.
Morienti ſine liberis, ſine agnatis, & ſine cognatis, quis ſuccedat. T. 10. c. 781. E.
Morientibus leges minus permittunt, quàm viventibus, & cor. T. 9. c. 1354. C.
Morientinm eſt relinquere, dare viventium potius eſt. T. 4. c. 517. C.
Morientium actus reſcindentia quæ. T. 8. c. 501. A.
Morientium ultima judicia certiora. T. 9. c. 85. C.
Cum morietur, & *cum mortuus fuerit* in legatis, & ſtipulationibus quomodo interpretantur. T. 9. c. 247. C.
Cum moriectur heres, fideicommiſſum relictum an valeat. Ibid. B. C.
Moris quæ ſunt, an veniant in judicium bonæ fidei. T. 10. c. 666. A.
Moritur quis plerumque ſine ſucceſſore. T. 10. c. 784. B.
Mors fatalis quid a morte violenta differt. T. 1. c. 971. C.
Mors ſæpe ex puerperio matribus illata, vel aliud periculum. T. 1. c. 165. D. E.
Mors alimentarii eſt liberatio ejus, a quo alimenta relicta ſunt.

Digitized by Google

T. 4. c. 1245. B.
Mors omnem ſocietatem ſolvit, nedum conjugalem. T. 4. c. 219. A.
Mors Senecæ fuit arbitraria per Neronem : T. 4. c. 15. A. Seneca dictus, quaſi ſeipſum necans. Ibid. A.
Mors. Vide; Nex.
Mors, interitusque ſubjecti ſumma mutatio eſt. Tom. 5. c. 426. C.
Mors hominis certa eſt, caſus autem fortuiti, & ruina ædium incerta. T. 5. c. 842. C.
Mors ſola matrimonium diſſolvere poteſt. T. 6. c. 1143. C.
Mors, & mortalitas in quo differunt. Vide, Mortalitas.
Si mors intervenerit pendente appellatione. T. 9. c. 1122. D. & ſeq.
Mors ejus, cui conceſſa eſt habitatio, an habitationem extinguat. T. 10. c. 939. A.
Mortalitas. T. 2. c. 587. B.
Mortalitas, & mors in quo differunt. T. 6. c. 118. A.
Mortalitas quid ſit. T. 9. c. 1394. B. C.
Mortalitatis nomine ſignificatur mors, quam fors, & conditio humana adfert, & mortalis hominum natura. Tom. 4. c. 1341. C.
Morte parentis an continuetur dominium. T. 1. c. 151. E.
Morte crimina extinguuntur. T. 4. c. 1341. B. C.
Morte ſibi adſcitâ nullum crimen extinguitur. Ibid. C.
An morte viri ſoluto matrimonio, pecunia legata pro dote mulieri debeatur. T. 4. c. 1119. A.
Morte rei crimen extinguitur. T. 4. c. 1391. C.
Morte hominis petiti non finitur lis propter periculum evictionis, ut ſciatur, an ſtipulatio ſit commiſſa evictionis nomine. T. 4. c. 1015. C.
Morte denuntiati nuntiatio novi operis non finitur, & quare. T. 5. c. 658. B.
Morte mandantis re integrâ ſolvitur mandatum. T. 5. c. 473. B.
Morte filii an extinguatur peculium. T. 5. c. 982. C. D.
Morte hominis petiti extinguitur judicium in rem. T. 5. c. 296. A.
Morte rei crimen perimi. Tom. 9. c. 1123. C.
Morte rei crimen, & pœnam, & cauſam bonorum rei confiſcandorum extingui. Tom. 9. c. 1391. E.
Morte accuſatoris accuſatio extinguitur. T. 9. c. 1391. E. crimen, & culpam non extingui. Ibid. E.
Le mort ſaiſit le vif. in Gallia. T. 9. c. 252. A.
Mort taillable, T. 9. c. 411. D.
Mortem qui ſibi conſciverit luctu, vel furore, an ejus teſtamentum valeat. T. 4. c. 374. B. C.
Si ſibi mortem turpiter conſcivit miles, vel paganus, cum habeat heredem, an bona ejus caduca fiant. T. 4. c. 373. C. D.
Mortem ſubire potiùs quis debet, quàm atrox delictum committere. T. 5. c. 92. E.
Mortem defuncti heres, qui non vindicat, amittit hereditatem. T. 7. c. 559. D.
Poſt mortem arguere de dolo, aut vi parentes, aut patronos non poſſumus. T. 9. c. 645. D.
De bonis eorum, qui mortem ſibi conſciverunt. Tom. 9. c. 1483. C. D.
Morti manumiſſio ſimilis eſt. T. 5. c. 838. D.
Morti comparatur proſcriptio bonorum debitoris. T. 9. c. 1127. B.
Mortis caſus ad deportationis caſum non trahitur. T. 1. c. 1237. D.
Mortis causâ capio non imputatur heredi in Falcidiam. T. 4. c. 908. E. & c. 909. A. hæc verba quomodo accipiuntur. Ibid. c. 908. E. & 909. A. duobus modis aliquid imputari in Falcidiam dicitur. Ibid. c. 909. A.
Mortis causâ capio quæ eſt. T. 4. c. 60. D. in mortis causâ capionibus lex Falcidia non habet locum. Ibid. D.
Mortis causâ capio quæ ſit, & dicatur. T. 5. c. 612. A.
Mortis causâ capio non eſt legatum. T. 5. c. 633. D.
Mortis causâ capio latiùs patet, quàm mortis causâ donatio. T. 6. c. 402. A.
Mortis causâ capiones non inſtar legatorum obtinent, & donationes causâ mortis. T. 6. c. 404. B.
Mortis teſtatoris tempus ſemper ſpectatur in Falcidiæ ratione. T. 6. c. 66. C.
Mortis causâ capio. Vide, Capio.
Mortis causâ capio accipitur generaliter, & ſpecialiter. Tom. 7. c. 1211. A.
Mortis causâ capio an imputetur in quartam legis Falcidiæ, vel legis Gliciæ, vel in Trebellianum. T. 7. c. 185. D. E.
Mortis causâ capio commune nomen eſt. T. 7. c. 1463. B. legata, & fideicommiſſa continet. Ibid.
Mortis causâ capio quomodo accipiatur, & an querelam inofficioſi teſtamenti excludat, & quando. T. 7. c. 185. A. B.
Mortis causâ donationem an agens de inofficioſo amittat. Tom. 7. c. 189. A.
Mortis causâ capi quid dicatur. T. 8. c. 76. A.
Mortis causâ capio an ſit legatum, fideicommiſſum, vel hereditas. T. 8. c. 75. E.
Mortis cauſa capiones quibus conſerventur, ſi petita ſit bonorum poſſeſſio contra tabulas a præterito. T. 8. c. 76. C.
Mortis causâ quod capitur, capitur ſine donatione. T. 8. c. 76. A.
Mortis nullum aliud ſolatium eſſe videtur, quàm voluntas ultra mortem. T. 9. c. 719. A.
Mortis causâ capio continet & hereditatem, & legatum, & donationem causâ mortis. Tom. 9. c. 1357. A.
De mortis causâ donationibus. T. 9. c. 1355. A. & ſeq.
Mortis causâ donationes ab inteſtato an ſint inſtar legatorum. T. 10. c. 506. E.
Caſus mortis an trahatur ad caſum deportationis. Tom. 10. c. 548. A.
Mortis fortuna communis, quibus ſit propria. T. 10. c. 611. D.
Ex mortis causâ capionibus an ſubducatur Falcidia. T. 10. c. 805. C.
Mortis causâ capio an ſubjiciatur fideicommiſſo, vel Falcidiæ. T. 10. c. 1051. B.
Mortis caſus trahitur ad caſum emancipationis. T. 10. c. 1119. C.
Mortuâ in matrimonio filiâ dos profectitia ad patrem redit. T. 5. c. 553. B. C.
Mortualis quando dicitur. T. 9. c. 132. E. & c. 1113. C. D.
Mortua res. T. 9. c. 132. E.
Mortui illatio locum religioſum facit, reliquiæ mortui in alium locum translatæ non faciunt locum religioſum. T. 4. c. 945. A.
Mortui corpus commendare terræ eſt deponere. Tom. 4. c. 213. A.
Mortui nulla defenſio eſt. Tom. 7. c. 165. D.
Mortui nati, nati eſſe non videntur. T. 8. c. 584. E.
Mortuis ſilicernium, obbam, & pollinctorem parari. Tom. 3. c. 301. D.
Mortuis duobus pariter, an videatur alter alteri ſupervixiſſe. T. 7. c. 1468. C.
Mortuis non maledicendum. T. 9. c. 645. D.
De mortuo inferendo. T. 1. c. 758. C.
De mortuo inferendo interdictum. Vide, Interdictum.
De mortuo inferendo interdictum datur domino proprietatis. T. 4. c. 165. A.
Mortuo bove, qui legatus eſt, neque corium, neque caro debetur. T. 7. c. 1176. E. nec debetur æſtimatio animalis. Ibid. E.
De mortuo homine, vel animali poſt litem conteſtatam ſine dolo, & culpa poſſeſſoris. T. 7. c. 265. B. & ſeq.
Mortuo eo, qui appellavit a ſententia in negotio civili, lis non moritur, ſed transfertur in heredem.

dem. T. 9. c. 1123. A.
De mortuo inſerendo, & ſepulcro ædificando. T. 10. c. 416. A.
Mortuorum bona vacantia ut ad fiſcum transferuntur. Tom. 2. c. 658. B.
Mortuorum damnatorum bona non honeſtè petuntur. T. 2. c. 656. C.
Mortuorum ante condemnationem bona fiſco non vindicari. T. 2. c. 647. D.
Mortuorum corpora qui injuriis afficiunt, ut puniendi. Tom. 2. c. 1104. E.
Mortuos intra urbes ſepelire vetuit Divus Adrianus. Tom. 4. c. 1232. E.
Mortuum in urbe ſepeliri lege vetitum. T. 3. c. 449. E. & c. 450. A.
Mortuum in locum purum inferens aut eximere eum, aut pretium loci præſtare actione in factum funeraria compellitur. Tom. 5. c. 386. D.
Mortuum inferre in locum purum an unus ex sociis invito altero poſſit. T. 7. c. 411. C.
Mortuum qui infert in alienum locum, non facit locum religioſum, & tenetur actione in factum. T. 7. c. 583. A. B. qui in communem locum infert mortuum qua actione tenetur. Ibid. B.
Mortuus, & mortui oſſa, & cineres quomodo intelligenda. T. 5. c. 924. D.
Mortuus poſtumus qui naſcitur, nunquam intelligitur in rebus humanis fuiſſe. Tom. 6. c. 429. C.
Mortuus obligationem in heredem an tranſmittat. T. 7. c. 165. E.
Si mortuus fuerit reus, vel accuſator. T. 9. c. 1391. E.
Mortuus an rectè condemnetur lite conteſtata. T. 10. c. 1245. A.
Morum præſumptio ducitur ex anteacta vita. T. 6. c. 887. A.
Morum mulieris coercitio ad maritum pertinet, non ad ejus heredem. T. 9. c. 499. D. E.
Morum publica coercitio non poteſt privatâ pactione tolli. Tom. 9. c. 498. B.
Mos unde priorem habuit originem. T. 2. c. 1231. C.
Mos inveteratus conſuetudinem fecit. Ibid. C.
Mos vetus inhumandorum mortuorum qui. T. 5. c. 983. C.
Mos extorquendi incivilis in metu ſpectatur. T. 5. c. 142. A.
Mos, & conſuetudo an differant. T. 7. c. 41. E. & c. 42. A.
Mos quid. Ibid. c. 42. A.
An mos ſit jus ſcriptum. Tom. 9. c. 125. B.
Mos judiciorum, ſeu ſtilus quis. T. 9. c. 92. A. B.
Motus, id eſt indignatio. Tom. 3. c. 379. E. & c. 380. A.
Motus ordine recuperare poteſt, niſi quis in ejus locum interim ſublectus ſit. T. 4. c. 849. A.
Motus corporis, & ejus definitio. T. 6. c. 27. C.
Moventia, & mobilia in quo differunt. T. 7. c. 1375. E. & T. 8. c. 261. C. D.
Moventia propriè accipi pro animalibus. T. 7. c. 1375. D.
Moventia quæ dicuntur. T. 7. c. 1376. D. & T. 8. c. 261. D.
Moventes. Vide, Mobilia.
Movere, id eſt agere. T. 2. c. 900. A.
Muciana cautio; a Quinto Mucio Scævola compoſita, quænam eſt. T. 4. c. 1109. E. cautionem Mucianam legatarii quomodo cavent. Ibid. c. 1110. B.
Muciana cautio in quibus locum habet, & in quibus non. Tom. 4. c. 1129. A.
Muciana cautio. T. 6. c. 172. C. Vide, Cautio Muciana.
Mulæ, alteri experiendæ datæ, ſi intra diem experimenti latrocinio perierint, cujus ſit detrimentum. T. 7. c. 858. C.
Mulas ſi quis alteri experiendas dederit, ut ſi diſplicuiſſent, in dies ſingulos certam mercedem pro uſu earum præſtaret, an ſit locatio. Ibid. B.
Mulcta irrogatur extra ordinem. T. 4. c. 284. B.
Mulcta, & pœna in quo differunt. T. 4. c. 14. C.
Mulcta cui irrogetur. T. 5. c. 12. C.
Mulcta ut evitetur, fidejuſſor judicio ſiſti dandus eſt. Ibid. E.
Mulcta nunquam aufert totum, ſed publicatio, ſive confiſcatio, ſive adjudicatio. Tom. 6. c. 613. C.
Mulcta omnis pœna eſt, ſed non contra. T. 7. c. 134. D.
Mulcta pecuniaria eſt, & arbitraria. Ibid. E.
Mulcta præjudicialis. T. 7. c. 231. B.
Mulcta an pœna ſit. T. 8. c. 585. A.
Mulcta, & pœna differunt. T. 8. c. 585. E. & c. 586. A.
Mulcta præjudicialis quæ ſit. T. 10. c. 789. A.
Mulcta intempeſtivæ appellationis clerici jure antiquo quibus debeatur. Tom. 10. c. 822. E. & c. 823. A.
Mulcta plerumque accedit fiſco. T. 10. c. 870. B.
Mulcta an infamet. Ibid. C.
Mulcta propriè quid ſit. Ibid. C.
Mulcta, quæ ſemel irrogata eſt, poteſt abrogari a ſuperiori judice, non ab eodem judice. Ibid. E.
Mulcta quomodo irrogatur. Ibid. E. & c. 871. A.
Mulcta olim fuit non pecuniæ, ſed pecoris, & armenti. T. 10. c. 871. A.
Mulctæ dictionem habet, qui publicum judicium exercet. Tom. 4. c. 14. A.
Mulctæ dictionem an judices omnes habeant. T. 5. c. 11. E. & c. 12. A.
Mulctæ dictionem qui magiſtratus habent. Ibid. c. 12. A.
Mulctæ an provocatio ſit. Tom. 7. c. 134. E. & c. 135. A.
Mulctæ dictio quibus competat, & quo jure. T. 7. c. 81. A. B.
Mulctæ dictionem qui habent. T. 7. c. 57. E. & c. 75. A.
Mulctæ dictio ad quorum juriſdictionem pertinet. T. 8. c. 478. E.
Mulctæ dictio juriſdictionis eſt. T. 10. c. 387. E.
Mulctæ dictionem qui judices habent. T. 10. c. 870. A.
Mulctæ infligendæ jus habet omnis, qui publicè judicium exercet. T. 10. c. 872. C.
Mulctam dicere quis poſſit. T. 7. c. 135. B.
Mulctam ſolus magiſtratus, pœnam irrogat quilibet. T. 7. c. 54. A.
Mulctam dicere pedaneis, & ſpecialibus judicibus interdum permiſſum eſt. T. 7. c. 135. E.
Mulctam dicunt magiſtratus urbanus, provincialis, municipalis. T. 8. c. 586. D.
Mulctam dicere tantùm hi poſſunt, qui ſunt ordinarii judices. T. 9. c. 1069. E.
Mulctam is poteſt dicere, cui adjudicatio data eſt. T. 10. c. 398. D.
Mulctam dicunt more majorum, id eſt ſuo jure, magiſtratus urbani. T. 10. c. 400. B.
Mulctarum non unus, idemque infligendarum modus ſervatur. T. 5. c. 12. A.
Mulctarum modus certus eſt a lege præſcriptus, intra quem judex poteſt mulctare, eum excedere non poteſt. T. 10. c. 594. D.
Mulier propriè non eſt homo. T. 3. c. 152. E.
Mulier ducenda ob ſolam prolis cauſam. T. 2. c. 1081. C. D.
Mulier poſt quinquageſimum annum non gignit. T. 1. c. 325. B.
Mulier, quæ abegit partum, vel abortum fecit, peperiſſe non videtur. T. 1. c. 459. B.
Mulier, quæ uno partu tres edidit filios, jus liberorum non conſequitur. T. 1. c. 457. E.
Mulier propter dotem habet tacitam hypothecam, niſi ſit hæretica. T. 2. c. 1137. B.
Mulier vidua domicilium retinet, quod habuit maritus. Tom. 2. c. 737. D.
Mulier an in judicio teſtis eſſe poſſit. T. 1. c. 1048. D.
Mulier, quæ in tutela eſt, manumittere non poteſt. T. 1. c. 306. A.
Mulier quando videatur intercedere. T. 1. c. 1297. D.

Mulier

Mulier jus civile ignorare poteſt, suj gentium non item. Tom. 1. c. 1006. C. D.

Mulier olim, ſi vinum bibiſſet, repudio a viro ſeparabatur. Tom. 2. c. 1073. B. C.

Mulier nomine dotis omnibus præfertur creditoribus. T. 2. c. 1131. A.

Mulier a marito repudiata an alteri nubere poſſit. T. 2. c. 1072. D.

Mulier poſt quinquennium adulterii accuſari non poteſt. Tom. 3. c. 98. B.

Mulier adultera in monaſterium detrudenda. T. 2. c. 1073. A.

Mulier gyneciaria. T. 2. c. 793. C.

Mulier, niſi ſeipſam, deferre non poteſt. T. 2. c. 659. A.

Mulier, quæ ſuam, vel ſuorum injuriam perſequitur, ſubſcribere non tenetur. T. 3. c. 575. A.

Mulier, & minor in quo differunt. T. 4. c. 270. E.

Mulier quomodo per matrimonium originem patria naturalis ſequi deſinit, & quomodo per adoptionem. T. 4. c. 856. B. C.

Mulier reduci dicitur, non quæ deprehenſa, vel damnata eſt, ſed quæ ſuſpecta dimiſſa eſt. T. 4. c. 1393. D.

Mulier an ex adulterio, quod in priore matrimonio admiſit, poſtquam ſecundo viro nupſit, accuſari queat. T. 4. c. 1394. A. B.

Mulier vi compreſſa adulterii accuſari nequit, nec ſtupri. Tom. 4. c. 1392. D. venia ſit tribus modis, vi, caſu, ignorantia. Ibid. D.

Mulier, non damnata adulterii, in judicio teſtis eſſe poteſt, in teſtamento non poteſt. T. 4. c. 1472. B.

Mulier ex mandato, ut procurator, litem alienam agere nequit, niſi in rem ſuam. T. 4. c. 879. C.

Mulier, damnata adulterii, in matrimonio citra lenocinii crimen retineri non poteſt. T. 4. c. 1394. D. damnata verò quaſi latronum ſocia impune retineri poteſt. Ibid. D.

Mulier in lege Falcidia de plagiariis ſuam, & ſuorum injuriam exſequi poteſt. T. 4. c. 1479. D. excipitur tantùm cauſa adulterii. Ibid. D.

Mulier 25. annis minor conſenſu curatoris dotem marito dedit, an poſſit hæc reſtitui adverſus dotem, ſi uſa eſt jure communi. T. 4. c. 952. E.

Mulier an adverſùs maritum, ſi conveniatur ex ſtipulatu, poſſit ſe tueri exceptione Senatuſconſulti Vellejani. Tom. 4. c. 937. D.

Quid intereſt, utrùm mulier dotem dederit, an extraneus pro muliere. T. 4. c. 999. C. D.

Mulier, quæ non poteſt eſſe teſtis in teſtamento, an poſſit in judicio. T. 4. c. 11. D.

Mulier quot partus edere plerumque poteſt. T. 4. c. 405. C. Picus Mirandula quid de eo in hymnis ſcribit. Ibid. C. Juriſconſulti ſeptenos partus tantùm genuiſſe mulieres prodiderunt. Ibid. C.

Si mulier intercedendi animo pro alia muliere dotem promiſerit, & forte res etiam ſuas viro eo nomine obligaverit, ex hac cauſa non adjuvatur Senatoſconſulto Vellejano. T. 4. c. 985. C.

Siquid mulier ſolviſſet, dediſſet poſt interitum mariti, cum ipſa fructus cepiſset, ad onus filiorum pertineret. T. 4. c. 1104. D.

Mulier a defuncto gravida relicta quo beneficio juris utatur. T. 5. c. 620. A.

Mulier duobus nupta eſſe non poteſt. T. 5. c. 549. B.

Mulier in pignore an, & quando remotioribus creditoribus præferatur. T. 5. c. 955. D.

Mulier quando ſervi nomine in ſolidum, & quando noxali actione teneatur. T. 5. c. 572. A. B.

Mulier invita rem marito vindicanti an reſtituere cogatur. Tom. 5. c. 694. D.

Mulier an teneatur ſervare locationem a marito factam. Tom. 5. c. 565. A.

Mulier ſi ſervum dotalem poſt moram accipere recuſaverit, quid juris. T. 5. c. 567. A.

Mulier per calumniam petens ſe mitti in poſſeſſionem bonorum defuncti, notatur, & laborat infamiâ. T. 5. c. 102. D.

Mulier quæque plures patrias habere poteſt. Tom. 5. c. 618. E. & c. 619. A.

Mulier quo caſu adverſùs maritum exceptione doli uti poſſit. T. 5. c. 828. B.

Mulier ſi abortum fecerit poſt mortem mariti, quo jure utatur, & an habitationem retinere poſſit. T. 5. c. 620. B. C.

Mulier ante concubitum potuit diſſentire, vel allegare diſſenſum, non poſt concubitum. Tom. 6. c. 1141. C. D.

Mulier procuratrix in judicio eſſe non poteſt. T. 6. c. 963. D.

Mulier antequam de morte viri abſentis certa fuerit, alii nubere non poteſt. Tom. 6. c. 1069. E.

Mulier judex non poteſt eſſe ex arbitrio. T. 6. c. 953. D. Illuſtriſſima domina poteſt. Ibid. D.

Mulier ex cauſa adulterii dimiſſa, judicio Eccleſiæ dotem, & dotalitium amittit. T. 6. c. 1147. E. & c. 1148. A.

Mulier in bonis mariti tacitam habet hypothecam dotis nomine. T. 6. c. 1033. A.

Mulier an videatur interceſſiſſe pro marito. Tom. 6. c. 706. E.

Mulier debet omne id, quod percepit ex re mariti, imputare in uſuras dotis, non in dotem, & in uſuras pro rata. T. 6. c. 623. A.

Mulier fidejubens pro alio liberatur Senatuſconſulto Vellejano. Tom. 6. c. 706. D. E. item ſi conſtituerit ſe ſoluturam pro alio. Ibid. E. item ſi rem ſuam pro alio pignori obligaverit. Ibid. E.

Mulier divortio facto ſi dotem a viro repetat, an cogatur vir eam mulieri reddere. Tom. 6. c. 545. E.

Mulier per epiſtolam an manumittere poſſit ſervum ſuum. Tom. 6. c. 311. A.

Mulier prægnans poſt divortium. Vide, Prægnans mulier.

Mulier nuptura debitori ſuo ſub hac disjunctione, ſive alternatione dotem dixit, *quod mibi debes, aut fundus ſempronianus meus doti tibi erit*, electio eſt mulieris, utrum malit. Tom. 6. c. 108. C. D.

Mulier ſi in ea opinione ſit, ut credat ſe pro dote obligatam, quicquid dotis nomine dederit, non repetit. Sublatâ enim falsâ opinione relinquitur pietatis cauſa, ex qua ſolutum repeti non poteſt. T. 6. c. 55. A. B.

Mulier an, & quando jure accuſare poſſit. T. 7. c. 893. E.

Mulier an poſſit dote defraudari propter liberos. Tom. 7. c. 1397. E.

Mulier an poſſit ſubſtituere pupillariter, vel exemplariter. Tom. 7. c. 938. C.

Mulier an poſſit teſtimonium dicere. T. 7. c. 885. C.

Mulier an præferatur in ratione dotis liberis communibus. Tom. 7. c. 1398. A.

Mulier major 50. annis olim nuptias contrahere prohibita. T. 7. c. 784. E.

Mulier major annis 50. pro ſterili habetur. Ibid. E.

Mulier quando domicilium mutet, & ſequatur domicilium, & forum mariti. T. 7. c. 98. A.

Mulier quomodo poſtumum habere poſſit. T. 7. c. 173. D.

Mulier ſiquid medico per fideicommiſſum reliquerit, quæ ei viva præſtare ſolita ſit, quid medico debeatur. T. 7. c. 1311. C.

Mulier ſi in diem expromiſerit pro alio, an interceſſio mulieris infirmetur ſtatim ex Senatuſconſulto Vellejano. Tom. 7. c. 1380. C.

Mulier ſi libertis legaverit ſimpliciter, quæ viva præſtabat, quid legato cedit. T. 7. c. 1312. A.

Mulier, ſi plus ſit in legato dotis,

quàm

quàm in ipſa dote ; an fideicommiſſo onerari poſſit. T. 7. c. 1426. A.
Mulier ſi ſciens ſe prægnantem non eſſe, perierit, ſe mitti in bonorum poſſeſſionem ventris nomine, an ſumptus re comperta ab ea repetantur. T. 8. c. 113. E. & c. 154. A.
Mulier nubens intra annum luctus, an infamis ſit, itemque qui eam duxit. T. 7. c. 891. C.
Mulier quibuſnam creditoribus præferatur. T. 8. c. 1116. E.
Mulier ad ſolennia adhiberi non poteſt. T. 8. c. 964. A.
Mulier an in exigenda dote præferatur omnibus creditoribus. T. 8. c. 105. A.
Mulier an poſſit, conſtante matrimonio, a marito dotem petere. T. 7. c. 1402. A.
Mulier ex quo tempore ob inopiam mariti dotem repetere poſſit. T. 8. c. 104. E.
Mulier ſi ſui juris ſit, an conferat dotem, ſi ſit maritus inops. T. 8. c. 105. B.
Mulier procuratrix, aut defenſatrix eſſe in judicio in rem alienam non poteſt. T. 8. c. 740. A.
Mulier nec docere poteſt, nec teſtis eſſe, neque fidem dicere, neque judicare. T. 8. c. 658. B.
Mulier an poſſit eſſe judex. T. 8. c. 739. C. an arbitrium ſuſcipiat. Ibid. c. 740. A.
Mulier non poteſt ab apparitoribus domo educi. Ibid. E.
Mulier remancipata quæ. T. 8. c. 599. C.
Mulier ventris nomine, per calumniam in poſſeſſionem miſſa, quæ dicatur. T. 8. c. 494. C. D.
Mulier heres inſtituta. Tom. 9. c. 495. A.
Mulier ingenua poteſt haberi in concubinatu. T. 9. c. 994. B.
Mulier prægnans non poteſt alii nubere, antequam pepererit, quando maritus eſt indignus luctu, & cur. T. 9. c. 451. A. B.
Mulier eſt privilegiaria inter creditores, ſi repetat dotem ſoluto matrimonio. T. 9. c. 1134. B.
Mulier, quæ intra tempus luctus alii nupſit, quibus pœnis coercetur. T. 9. c. 452. E. & ſeq.
Mulier renunciare poteſt Senatuſconſulto Vellejano. T. 9. c. 375. A.
Mulier fruſtra fidejubet. T. 9. c. 262. E.
Mulier apud quem judicem repetebat dotem ſoluto matrimonio. T. 9. c. 1072. C.
Mulier quando officio tutelæ fungi poteſt, T. 9. c. 563. B. & ſeq.
Mulier poteſt renunciare exceptioni Vellejani. T. 9. c. 321. E.
Mulier faciliùs ſe obligat, quàm donat, T. 9. c. 948. D.
Mulier non parcit exiſtimationi mariti mortui: nam ſi nullus heres ei exſiſtat, dotis ſervandæ cauſa mittitur in poſſeſſionem univerſorum bonorum, eaque diſtrahit nomine mariti, quod erat infame. T. 9. c. 548. E.
Mulier tranſit in poteſtatem viri conventione in manum. T. 9. c. 559. A.
Mulier eſt dotis domina. T. 9. c. 479. C. & c. 482. D.
Mulier plus commodi heredi ſuo non relinquit, quàm ipſa habuerit. T. 9. c. 496. C. ipſa non poteſt maritum convenire ultra, quàm facere poſſit, nec heredem ejus. Ibid. C.
Mulier rea adulterii facta poſt divortium ſervos manumittere non poteſt intra ſexaginta dies. T. 9. c. 1426. C.
Mulier, adulterii convicta, hodie totam dotem amittit, & donationem propter nuptias. Ibid. E.
Mulier in actionibus perſonalibus præfertur aliis creditoribus mariti, etiam antiquioribus. T. 9. c. 480. E.
Mulier, cujus culpâ divortium ſit, mulctatur dote totâ, & lucro nuptiali. T. 9. c. 500. C.
Mulier causâ dotis quod privilegium habet. T. 9. c. 1255. C.
Mulier ingenua, quæ conjungit ſe ſervo alieno. T. 9. c. 351. A.
Mulier jus familiæ, aut ſuum heredem habere non poteſt. T. 9. c. 1312. C.
Si mulier libera contra denunciationem meam miſceat ſe ſervo meo, ſerva ſit mea, & bona omnia ejus cum capite in me transferuntur genere quodam ſucceſſionis. T. 9. c. 926. B.
Si mulier ſtipulata eſt a marito partem dimidiam dotis reddi ei, cui ipſa vellet relinquere. Tom. 9. c. 1255. D.
An mulier habeat tacitam hypothecam dotis nomine. T. 9. c. 1134. D.
Mulier. Vide, Uxor.
Mulier ex legato patris tantùm conſequuta, quantum ei dotis nomine debetur a marito, qui patri dotem ſolvit, an aliquid lucri faciat. T. 10. c. 206. C.
Mulier an ſit domina rerum dotalium, an maritus. T. 10. c. 298. A. B.
Mulier, quæ ſuæ dotis conſervandæ causâ bona mariti perſequitur jure tacitæ hypothecæ, an præferatur prioribus omnibus creditoribus hypothecariis, etiam expreſſam, & manifeſtam hypothecam habentibus. T. 10. c. 318. D.
Mulier olim non habebat, niſi expreſſam hypothecam in bonis mariti. T. 10. c. 319. A.
Mulier concurrens cum privato antiquiore vincit, concurrens cum fiſco antiquiore vincitur. T. 10. c. 319. A.
Mulier an in gratiam dotis præferatur fiſco, ſi privatus ſit antiquior fiſco, & muliere; & fiſcus antiquior muliere, eo quòd mulier præferatur privato, cum ſcilicet agitur de bonis mariti diſtrahendis. T. 10. c. 319. A.
Mulier concurrens cum privato, & fiſco antiquioribus, quomodo, cum agitur de dote recuperanda in bonis mariti, vincat utrum qua. Ibid. A.
Mulier quo caſu, & qua conditione poſſit accuſare. T. 10. c. 575. D.
Mulier quomodo ſe eximat a fidejuſſione. T. 10. c. 632. E. & c. 633. A.
Mulier quo privilegio gaudeat in rebus mariti adverſus creditores. T. 10. c. 673. D.
Mulier an omnia ſua bona poſſit dare in dotem. T. 10. c. 900. B.
Mulier viripotens an veniat in ſuam tutelam. T. 10. c. 1122. C. D.
Mulier an poſſit nuntiare. T. 10. c. 1182. D.
Mulier ſi dotem promiſerit non imputatur marito. T. 10. c. 1227. A.
Mulier abſenti nubere poteſt, mulier abſens nubere non poteſt. T. 1. c. 397. D.
Muliebris prudentiæ celerior eſt curſus. T. 10. c. 907. C.
Mulieris venter per quinque inſpicitur obſtetrices. T. 1. c. 403. C.
Mulieris mores quomodo coerceantur, & quomodo mariti. T. 4. c. 280. E. & c. 281. A.
Mulieris mores aliter puniuntur, aliter mores viri. Vide, Mores.
Mulieris obligatio. Vide, Obligatio.
Mulieris patrimonium eſt dos. T. 5. c. 385. A.
Mulieris legatarii, proprietarii, & emptoris cauſa multum a pupilli, & tutoris cauſa differt in locatione ſervanda a venditore, vel marito, vel teſtatore, vel uſufructuario facta. T. 5. c. 565. A. B.
Mulieris imperitiæ in quibus caſibus venia datur. T. 6. c. 169. D.
Mulieris culpâ divortio facto, jure mulctatur dote mulier. T. 7. c. 1398. A.
Mulieris morte ſoluto matrimonio, an maritus ex pacto dotem integram retinere poſſit. Ibid. A.
Mulieris proprium eſt in domo ſe continere. T. 8. c. 658. D.
Mulieris morte crimen extinguitur. T. 9. c. 1426. D.
Pro mulieris dote bona mariti non debent addici. T. 9. c. 548. C. & ſeq.
Mulieris privilegium in repetitione dotis. T. 9. c. 478. C. & ſeq.
Mulieris dotem repetentis privilegium. T. 9. c. 1215. C. & ſeq.
Mulieris expromiſſione an tollatur naturalis obligatio, & pignus remaneat. T. 10. c. 434. D.
Mulieris interceſſione reſciſſa, creditori vetus actio reſtituitur. T. 10. c. 909. E.

Mu-

Mulieri ignorantia juris ignoſcitur. T. 3. c. 420. D. E.
Mulieri quando actio dotis recuperandæ naſcitur, & quando non. T. 4. c. 476. A. & ſeq. quid ſtatuit hic Accurſius. Ibid. c. 477. C. item Joannes Gloſſator. Ibid. C.
Mulieri vetuſtas temporis deductionem impenſarum adimere non poteſt. T. 4. c. 288. E.
Mulieri in petenda dote nil obeſt ignorantia juris. Tom. 4. c. 505. C.
Mulieri, & minori quando, & quibus caſibus ſuccurritur. T. 5. c. 202. B. C.
Mulieri, de frigiditate viri conquerenti, fides adhibenda. Tom. 6. c. 1118. A. B.
Mulieri prohibetur intra conſeptum altaris conſiſtere, vel altari ſervire, presbytero faciente ſacra. T. 6. c. 974. A.
Mulieri, quæ pro alio interceſſit animo novandi, non tantùm Senatuſconſulto Vellejano ſubvenitur, ſed etiam fidejuſſori mulieris. T. 6. c. 498. E.
Mulieri an tacitè ſint obligatæ res mariti pro paraphernis. T. 7. c. 1309. B.
Mulieri quantum lege Voconiâ relinqui potuerit. T. 7. c. 91. E. & c. 91. A.
Mulieri ſi legata ſint 50. donec nubat, an in ſingulos annos 50. relicta eſſe videantur, ac debeantur, donec nubat. T. 7. c. 1318. D.
Mulieri non prodeſt ignorantia juris in compendiis, ſive lucris. T. 8. c. 234. D.
Mulieri pluſquam ſemiſſem bonorum relinqui non poteſt lege Voconiâ. T. 9. c. 1344. E.
Mulieri nulla ex cauſa licet a viro divertere, viro licet. T. 9. c. 1397. D.
Mulieri danda actio rei uxoriæ, non extraneo. T. 9. c. 530. B.
Mulieri nullus poſcendi finis. T. 9. c. 533. B.
Mulieri etiam antiquiori, quoad bona mariti diſtrahenda, quiſnam creditor anteponatur. T. 10. c. 319. A.
Mulieri factum ignoranti, non jus, an detur petitio hereditatis, ſi legatum acceperit. T. 10. c. 480. A.
Mulieri, & prodigo bonis interdicitur. T. 10. c. 519. C.
L. *Mulieri. de condit. & demonſtr.* expoſitio. T. 10. c. 1137. D.
In mulierem an compromitti poſſit. T. 3. c. 375. B.
Mulierem an excuſet juris naturalis ignorantia. T. 4. c. 1495. D.
Adverſùs mulierem Procuratori agendo mandati, & muliere opponente exceptionem Senatuſconſulti Vellejani, an poſſit ſe tueri replicatione doli. T. 4. c. 206. E. & c. 207. A.
Qui mulierem funeravit ſuis ſumptibus, non pietatis causâ, ei datur actio funeraria de recuperandis ſumptibus in funus mulieris factis. T. 4. c. 925. C. hæc actio eſt prætoria, & privilegiata, & quando datur. Ibid. D.
Mulierem poſt quinquageſimum annum non gignere, Plinius, & Ariſtoteles affirmant. T. 5. c. 515. D.
Mulierem pro dote ante Juſtinianum non habuiſſe tacitam hypothecam. T. 7. c. 540. E.
Mulierem in adulterio deprehenſam ipſo facto infamiâ notari. T. 8. c. 446. E.
Mulierem, cui maritus rerum quarundam ſuarum plenam proprietatem dedit, vel donavit, vel reliquit, ſi poſt mortem ejus in ſecundum matrimonium convenerit, amittere earum rerum nudam proprietatem, & uſumfructum ſolum earum rerum retinere, proprietatem ſtatim a die ſecundi matrimonii adquiri liberis primi matrimonii. Tom. 9. c. 457. C. D.
Mulierem juris ignorantia excuſat. T. 10. c. 480. A.
De ea muliere, quæ cum audiſſet, abſentem virum vitâ eſſe functum, alii tunc nupſerit, quid ſit ſtatuendum, ſi prior fuerit reverſus, an teneatur Lege Juliâ. T. 4. c. 1501. A. B.
A muliere data dos, & dos ab extraneo data in quo differant. T. 4. c. 999. E.
De muliere, quæ convenitur a marito ex promiſſione dotis. T. 5. c. 2166. C.
De muliere cum marito de dote agente. T. 5. c. 1165. C.
Muliere empta, quæ virgo putabatur, an redhibitioni locus ſit. T. 7. c. 751. C. D.
De muliere, quæ ſtuprum committit cum ſervo proprio. T. 9. c. 1417. D.
De muliere, quæ ſine cauſa legitima divertit a marito. T. 9. c. 1425. E.
De muliere, quæ beneficio Principis aliquem adrogaverit. T. 9. c. 1312. C.
De muliere libera, quæ contra denunciationem domini ſe jungit ſervo alieno, capite minuitur, & fit ancilla ejus, cujus ſervus eſt. T. 9. c. 993. C.
Muliere in matrimonio mortuâ, dos a patre profecta, ſi pater non ſit, apud maritum an remaneat. T. 10. c. 332. B.
Cum muliere ejus Provinciæ, in qua quis officium gerit, an ſit connubium, vel concubinatus. T. 10. c. 482. C.
Mulieres jure naturali inſpecto dominæ ſunt dotis, & ſoluto matrimonio, aut inopiâ virorum contingente, jure civili actione hypothecariâ res dotales perſequuntur. T. 10. c. 704. C. D.
Mulieres honore, & genere maritorum nobilitantur. T. 2. c. 737. D.
Mulieres arbitras eſſe poſſe, judices non poſſe. T. 3. c. 375. C.
Mulieres a patrimonialibus muneribus non excuſantur. T. 2. c. 765. A.
Mulieres quot modis fiunt impudicæ. T. 2. c. 1098. C. D.
Mulieres prægnantes neque torqueri, neque damnari poſſunt. T. 1. c. 373. C.
Mulieres extraneæ, συνείσακται dictæ, quæ ſint. T. 3. c. 44. D.
Mulieres perſonalia quædam munera ſubire coguntur. T. 2. c. 754. D.
Mulieres an ad actionem ſuſpecti admittantur. T. 1. c. 55. E.
Mulieres admittuntur in quæſtionibus læſæ Majeſtatis, aliàs jus accuſandi non habentes. Tom. 4. c. 1376. A.
Mulieres libidinoſæ hodie magis maritum, imò fratrem, quàm patrem verentur. T. 4. c. 1487. A.
Mulieres olim de ſuis dotibus funerabantur, etiamſi alia bona haberent. T. 4. c. 926. B.
Mulieres quando utuntur beneficio Senatuſconſulti Vellejani, & quando non. T. 4. c. 935. E. & c. 936. A.
Mulieres quid non hodie poſt mortem viri artibus omnibus decipiunt? T. 4. c. 505. C.
Mulieres. Vide, Fœminæ.
Mulieres cæteræ extra matrem parcæ ſunt. T. 5. c. 883. E.
Mulieres olim in bonis præter dotem nil habebant, ne inſoleſcerent. T. 5. c. 385. A.
Mulieres infames eſſe Paulus juriſconſultus affirmat, ſi non elugent maritum tempore legitimo. T. 5. c. 92. B.
Mulieres olim diteſcere nolebant, ne inſoleſcerent. T. 5. c. 385. A.
Mulieres, quæ nobis liberorum loco ſunt, uxores ducere non poſſumus. T. 5. c. 549. D.
Mulieres etiam puberes erant in perpetua tutela. T. 5. c. 1189. D.
Mulieres olim viræ appellatæ. T. 5. c. 1199. C.
Mulieres in Eccleſia ordinari non poſſunt, ſicut mares. Tom. 6. c. 1043. A.
Mulieres teſtes adhiberi poſſunt adverſùs clericum. T. 6. c. 850. D.
Mulieres ſolent pecuniam ſumere ex arca mariti, inſcio marito. T. 6. c. 705. E.
Mulieres deſierunt in perpetua tutela eſſe ex lege Claudia. T. 6. c. 556. A.
Mulieres olim erant in perpetua tutela. T. 6. c. 311. A.
Mulieres quinque, ſeptem, & novem partus habere poſſunt uno utero. T. 6. c. 482. E. & c. 483. A. B.
Mulieres dotatas eſſe reipublicæ intereſt. T. 7. c. 1410. B. C.
Mulieres an ab accuſatione prohibeantur. T. 8. c. 436. B.

Mulieres an ſiſco deferre poſſint jus alienum, quaſi ad ſiſcum pertineat. Ibid. A.
Mulieres, etſi non alios, ſe tamen deferre poſſunt. Tom. 8. c. 435. C.
Mulieres non poſſunt fidejubere, conſtituere, expromittere. T. 8. c. 658. D.
Mulieres non poſſunt fungi officio argentariorum. Ibid. D. E. arbitrium non ſuſcipiunt. Ibid. E. removentur ab officiis publicis. Ibid. A. & ſeq.
Mulieres cur olim arrogare non potuerint. T. 8. c. 740. C.
Mulieres humiles, abjectæ & famoſæ quæ cenſentur. Tom. 9. c. 444. E.
Mulieres, quæ tranſmigrant in aliam familiam, obliviſcuntur liberos prioris matrimonii. T. 9. c. 457. E.
Mulieres veneficas, vel adulteras domo exigere licuit viro, liberis de ſinu ſublatis, clavibuſque ademptis. T. 9. c. 1397. D.
Mulieres nihil habebant in urbe Roma præter dotem, parapherna parciſſima. T. 9. c. 1215. E.
Mulieres, damnatæ in opus metalli ad tempus, an retineant libertatem. T. 10. c. 123. C.
Mulieres quo caſu, & qua ſumma bonorum excedente heredes inſtitui non poterant. T. 10. c. 485. B. C.
Mulieres ad accuſandum in re annonaria admittit Præfectus annonæ. T. 10. c. 855. D.
Mulieres an removeantur ab officio menſæ argentariæ. T. 10. c. 980. E.
Mulierum interceſſiones prohibentur. T. 1. c. 388. A. & duobus caſibus ipſo jure nullæ ſunt. Ibid. A.
De mulierum luctu. T. 3. c. 159. E.
Mulierum patrimonium olim conſiſtebat in dotibus. T. 4. c. 926. A.
Mulierum hereditates lege Voconiâ coarctatæ ſunt. T. 5. c. 385. A.
Mulierum legato etiam virgines contineri. T. 5. c. 1199. C.
Mulierum interceſſiones. T. 5. c. 448. C. Vide, Interceſſiones.
Mulierum interceſſiones improbantur Senatuſconſulto Vellejano. T. 6. c. 74. C. D.
Mulierum interceſſiones infirmat Senatuſconſultum Vellejanum. T. 6. c. 345. A.
Mulierum judicium non ſequimur ſine inquiſitione. T. 7. c. 1217. D.
Mulierum officium eſt domum curare, & liberos, T. 8. c. 659. A. & c. 740. B.
Mulierum interceſſio quibus caſibus non valet. T. 9. c. 320. C. D. c. 324. D.
Mulierum luctui lex præſcripſit certum tempus. Tom. 9. c. 452. A.
Mulierum mores graviores qui. T. 9. c. 499. C.
Mulieribus tutoris auctoritas neceſſaria. T. 3. c. 173. A.
Mulieribus, quæ pro aliis interceſſerunt, ſuccurritur exceptionis, replicationis, & conditionis ope. T. 1. c. 1294. C.
Mulieribus lugentibus viros decem menſes dati. Vide, Luctus, & lugere.
De mulieribus ſcenicis. Tom. 2. c. 1098. C.
Mulieribus intercedentibus in rem ſuam non ſuccurritur. Tom. 4. c. 937. E.
Mulieribus jus ignorantibus ſubveniri ſolet, ſed non in lucris. T. 4. c. 503. E. aliquando etiam ſubvenlri ſolet ruſticis non habentibus copiam juriſconſulti, quem conſulant. Ibid. E.
Mulieribus in quibus caſibus, & quam ab cauſam reſtitutio in integrum denegetur. T. 5. c. 234. D.
Mulieribus tunc ſuccurrendum, cum defenduntur, non ut faciliùs calumnientur. T. 5. c. 98. D.
Mulieribus, quæ contrahunt ſecundas nuptias, antequam priorem virum eluxerint, pœnæ indictæ. T. 9. c. 451. D.
De mulieribos liberis, quæ ſe ſervis alianis conjunxerunt, Senatuſconſultum Claudianum. T. 9. c. 1448. E.
De mulieribus inſtituendis plura. T. 10. c. 486. B. C.
Mulionem mutationibus deputatum qui ſollicitat, vel receptat, ut coercendus. T. 2. c. 992. A.
Muliones, & inſtitores ſervis urbanis continentur. T. 1. c. 436. C.
Mulomedicorum immunitates. T. 1. c. 767. C.
Mulorum verbum eſt ambiguum, nam & mulæ eo verbo ſignificari poſſunt. T. 6. c. 502. C.
Mulorum, vel mularum par ſi legetur, nihil intereſt, an duo muli, ſeu duæ mulæ. Tom. 7. c. 1177. E.
Mulſum, & œnomeli an pro eodem a juriſconſultis habeantur. T. 3. c. 714. A.
Mulſum quomodo fiat. Tom. 7. c. 1455. D. an vini nomine contineatur. Ibid. D.
Multa quid. T. 2. c. 90. B. C.
Multa minor ovis unius olim fuit, hodie aſſium decem. Tom. 3. c. 302. D.
Multa in jure tacitè licent, quæ expreſsè non licent. Tom. 4. c. 372. B. ſi lex poteſtatem teſtandi non dederit, nec privatus dabit. Ibid. B.
Multa fiunt inutiliter nominatim, quæ ſi verbis tegantur, utiliter fiunt. T. 7. c. 978. B.
Multæ dictionem, & pignoris capionem an habeant, qui judicationem habent. T. 2. c. 90. A.
Multam indicare. T. 3. c. 302. C.
Moltarum compendia ſunt regalia. T. 2. c. 1326. A.
Mundanum ſe eſſe dicebat Socrates. T. 9. c. 1023. A.
Mundualdi vox unde dicta. T. 6. c. 1120. D.
Mundo muliebri quænam adnumerantur. T. 3. c. 272. A.
Mundo muliebri legato quænam cedunt. T. 1. c. 438. C.
Mundus muliebris quis. T. 1. c. 809. C. D.
Mundus muliebris, & ornamentum muliebre differunt. Ibid. C. D.
Mundus ab ornamentis ſeparatur. T. 1. c. 438. E.
Mundus virilis nullus eſt. T. 10. c. 1166. B.
Muneta civilia, ſeu publica invitis injunguntur. T. 7. c. 94. A.
Municare pro communicare. T. 3. c. 235. D.
Municipales magiſtratus. Vide, Magiſtratus municipales.
Municipales magiſtratus ſunt annui. T. 4. c. 845. B.
Municipales magiſtratus dicuntur duumviri. T. 9. c. 1120. B.
Municipalis ordo tormentis eximitur. T. 2. c. 889. C.
Municipalis magiſtratus an habeat jus dandi tutoris. T. 4. c. 304. E.
Municipalis magiſtratus habuit juriſdictionem uſque ad certam ſummam. T. 7. c. 57. D.
Municipalis magiſtratus jus habet dicendæ mulctæ. T. 8. c. 586. D.
Municipalis lex. Vide, Lex municipalis.
Municeps qui dicitur. T. 4. c. 852. B.
Municipem origo propriè facit. T. 1. c. 884. D. & Tom. 2. c. 737. A.
Municipem, & curialem pro eodem accipi. T. 2. c. 860. E.
Municipem origo, manumiſſio, adoptio, aut adlectio facit. T. 8. c. 641. B.
Municipes quibus modis fiunt. T. 2. c. 737. A.
Municipes tria faciunt. T. 2. c. 734. A.
Municipes qui propriè vocantur. T. 1. c. 884. D.
Municipes originarii, & voluntarii. T. 2. c. 734. A.
Municipes intelliguntur ſcire, quod ſciunt hi, quibus eſt ſumma reipublicæ commiſſa. T. 3. c. 354. E.
Municipes an per ſervum ſuo nomine adquirere poſſint. Tom. 5. c. 704. C.
Municipes heredes inſtitui non poſſunt, & cur. T. 5. c. c. 703. E.
Municipes, & municipia, cives, & civitates an per ſe poſſeſſionem apprehendere poſſint. T. 5. c. 703. D.
Municipes quibus promiſcuè utuntur, ea nullo modo poſſidere dicuntur. T. 5. c. 704. A.
Municipes qui ſint, & dicantur. T. 5. c. 123. A.
Municipes an per ſe, vel per alios, & per quas perſonas, & quid ſibi adqui-

adquirere poſſint. T. 7. c. 392. D.
Municipes, quibus non ſolvitur vectigal, ideſt emphyteuma, retinebunt rem quaſi ſibi commiſſam. T. 7. c. 379. D.
Municipes tenentur actione ad exhibendum. T. 7. c. 614. C. D.
Muoicipes incertum corpus eſt, & univerſorum non idem animus. Ibid. D.
Municipes hodie inſtitui heredes poſſunt, olim non poterant, & cur. T. 7. c. 1200. E.
Municipes non obligabantur legibus Romanorum. T. 8. c. 499. B.
Municipes propriè qui ſint. T. 8. c. 641. B.
Municipes qui. Ibid. A. B. & c. 498. E. & c. 499. A.
Municipes unde dicti. Ibid. B.
Municipes an per ſe poſſidere poſſint. T. 8. c. 253. A. an per alium poſſint. Ibid. A.
Municipes an heredes inſtitui poſſint, & an ſuccedere poſſint. T. 8. c. 5. C. an ei legari poſſit. Ibid. C.
Municipia, & municipes cur heredes inſtitui non poſſunt. Tom. 1. c. 332. D.
Municipia hodie loco privatorum habentur. T. 5. c. 243. A.
Municipia quæ ſint propriè. T. 5. c. 650. C.
Municipia olim non poterant inſtitui heredes ex Senatuſconſultis. T. 7. c. 1200. E.
Municipia poſſidere per adminiſtratores licet, per ſe poſſidere non poſſunt. T. 7. c. 392. D.
Municipia incertis perſonis adnumerantur. T. 9. c. 863. D.
Municipibus quid conceſſum eſt, & quid non. T. 4. c. 397. A. B.
Cum municipibus teſtamenti factio olim non erat. T. 7. c. 614. D.
Municipiorum Conſules qui. T. 5. c. 1175. B.
Municipiorum bona privatorum eſſe intelliguntur. T. 5. c. 650. C.
Municipiorum ſingulorum ſunt magiſtratus muoicipales. T. 10. c. 386. E.
Municipum titulus correctus. T. 3. c. 245. B.
Municem fieri quid ſit, & ſignificet. T. 5. c. 688. C. D.
Munifices quomodo græcè quidam interpretari ſoleant. T. 5. c. 123. B.
Munifices qui dicuntur. Tom. 9. c. 1452. D. E.
Munificia. T. 5. c. 688. C.
Munificium, id eſt, vectigali obnoxium. Ibid. C.
Munire ſua prædia a vi torrentium aquarum ſapere eſt. T. 5. c. 666. A.
Munis res, ideſt, communis. T. 3. c. 235. D.
Munis quid ſignificat, & quid immunis. T. 9. c. 401. C.
Munus quid ſit. T. 2. c. 739. B. & T. 5. c. 1175. A.
Munus perſonale non licet adærare. T. 2. c. 747. B.
Munus publicum, & jus civile. T. 1. c. 1028. B. C.
Munus cogendarum angariarum. T. 2. c. 741. D.
Munus, donum, & xenium differunt. T. 3. c. 150. C.
Munus publicum ſi duobus injunctum ſit, quis priùs conveniendus. T. 4. c. 38. C.
Munus patrimonii, & munus poſſeſſionis idem eſt. T. 4. c. 853. E.
Munus aliquod quemadmodum ſuſcipimus, ita perſuo gl ſolemus. T. 4. c. 830. C.
Munus exigendi tributi patrimoniale eſt, & cur. T. 4. c. 854. B.
Munus exigendi tributi num habeatur inter ſordida munera. T. 4. c. 855. C.
Munus hoſpitis aliàs metatum dicitur. T. 4. c. 854. B.
Munus, & honor in quo differunt. T. 5. c. 1175. A.
Munus ſuſtinenti honor deferri poteſt. Ibid. A. B.
Munus publicum eſt tutela. T. 5. c. 161. A.
Munus Sitonæ quod eſt. T. 5. c. 178. A. & T. 6. c. 510. C.
Munus publicum an arbitro impedimento eſſe poſſit. T. 5. c. 178. A. B.
Munus quot modis dicatur. T. 5. c. 123. A.
Munus frumenti comparandi de pecunia publica perſonale eſt, non patrimoniale. T. 6. c. 510. C.
Munus interpretatur donum, & largitionem; munus gladiatorium, venationem. T. 7. c. 1132. E.
Munus neceſſarium, donum voluntarium quid propriè. Tom. 8. c. 619. D.
Munus publicum quid. T. 8. c. 739. D.
Munus tribus modis dicitur. T. 8. c. 499. B. C.
Munus quodcumque donum non dicitur. T. 8. c. 619. D.
Munus hamatum, viſcatum, ſpe eliciendi aliquid. T. 9. c. 234. A.
Munus patrimoniale quid ſit. T. 10. c. 751. A.
Muneris publici vacatio. Tom. 2. c. 744. C.
Muneris injuncti ſumptus ad omnes pertinet collegas. T. 2. c. 823. C.
Muneris ſub ſpecie, quod minùs exſequitur, nemo dicitur alterius muneris ſarcinà relevari. T. 10. c. 821. B.
Munere civili qui functus eſt, certi temporis vacationem habet. T. 2. c. 705. D.
De munere gratuito non eſt judicandum. T. 9. c. 1185. D.
Munera hamata, & viſcata. T. 1. c. 1103. E.
Ad munera perſonalia qui, & quales ſint nominandi. T. 2. c. 769. C.
Ad munera civilia nominationes ut fieri debent. T. 2. c. 716. A.
Munera civilia inter patrem, & filiumfamilias ſunt indiviſa. T. 2. c. 705. D.
Munera civilia per ordinem pro fortunarum modo ſuſtinenda ſunt. T. 2. c. 739. C.
Munera civilia iterare, vel continuare nemo cogitur. Tom. 2. c. 717. D.
Ad munera civilia minores 25. annis vix admitti poſſunt. Tom. 2. c. 752. B.
Munera reipublicæ quæ ſunt. T. 1. c. 1028. A.
Munera, quæ patrimoniis utilitatis publicæ gratià indicuntur, ab omnibus ſubeunda ſunt. Tom. 2. c. 739. D.
Munera patrimoniorum mulieres etiam ſuſtinere debent. Tom. 2. c. 741. A.
Munera civilia quemadmodum indicuntur. Ibid. C. D.
Munera corporalia, & pecuniaria quando remittuntur. Tom. 2. c. 739. E.
Munera alia ordinaria, alia extraordinaria. T. 4. c. 55. C.
Munera civilia etiam invitis injungi poſſunt. T. 4. c. 19. A.
Inter munera publica, & privata differentia quæ. T. 4. c. 1025. E.
Muneta ſordida non mandantur Decurionibus. T. 4. c. 855. C.
Munera, & honores non ornatioribus, ſed potioribus ſunt injungenda. T. 4. c. 866. E.
Munera patrimonialia duplicia ſunt, & quænam illa. Tom. 4. c. 854. A.
Munera monachorum, & ſtellionum ſunt munera hamata, ſeu viſcata. T. 5. c. 1055. E.
Munera nuptialia, aut nuptiales ſportulas tutor matri, aut ſorori pupilli mittere non tenetur. T. 5. c. 581. D.
Munera civilia, quæ fœminis interdicta ſunt, qualia ſint, & quomodo diſtinguantur. T. 5. c. 447. E.
Munera civilia fœminis interdicta. Ibid. E.
Munera civilia deſeruntur invitis. T. 6. c. 510. D.
Munera publica an invitis deſerantur. T. 7. c. 65. B.
Munera ſponſalitia quando redduntur, & quando non redduntur. T. 9. c. 435. A. & ſeq.
Munera ſponſalitia retineri ab ea, quæ non jure deſpondit. Tom. 9. c. 438. C. D.
Munera ſponſalitia. Vide, Sponſalia, Sponſalitia.
Munera ſponſalitia, nuptialia. T. 9. c. 440. A.
Muneralis lex unde nomen acceperit. T. 8. c. 894. C.
Munetum ſeminarium eſt curia. T. 2. c. 738. C.

Digitized by Google

Munerum varia genera. Tom. 1. c. 1028. A.
Munerum vacationem non habent infames. T. 2. c. 706. C.
Munerum, ſeu honorum diviſio, & enumeratio, & quid ſit munus. T. 1. c. 885. C. D.
Munerum vacatio a Principe eſt impetranda. T. 2. c. 705. D.
Munerum ſordidorum excuſatio ad heredem tranſire non poteſt. T. 2. c. 749. C. D.
De munerum excuſationibus. T. 2. c. 745. B.
Munerum civilium quædam ſunt patrimonialia, quædam corporalia, & quibus ſingula indicuntur. T. 4. c. 851. A.
Munerum vacatio, & excuſatio quibus publicanis datur. Tom. 4. c. 864. D.
Munerum civilium vacatio cui ſpecialiter conceſſa eſt, is non excuſatur a ſolennibus muneribus, indictionibus, functionibus. T. 4. c. 855. C. D.
A muneribus perſonalibus excuſat ætas 70. annorum. T. 2. c. 705. A.
A muneribus ſordidis qui excuſantur. T. 2. c. 748. E.
A muneribus ſordidis vindicantur Illuſtres. T. 2. c. 750. C.
A muneribus patrimonialibus qui excuſantur, & qui non. Tom. 2. c. 740. B. & ſeq.
Muneribus publicis originis tantummodo, vel domicilii cauſâ obligamur. T. 2. c. 735. D.
A muneribus civilibus qui non excuſantur. T. 2. c. 705. C.
Muneribus civilibus functis quanto tempore vacatio conceditur. T. 2. c. 738. D. E.
De muneribus inter patrem, & filium non continuandis, & de intervallis. Ibid. A. & ſeq.
De muneribus, atque donis. T. 3. c. 150. B.
Muneribus civilibus injungendis num ſola ratio poſſeſſionis idonea ſit citra ſpeciale privilegium a Principe datum. Tom. 4. c. 853. D.
A muneribus civilibus libertus clariſſimi viri immunitatem non habet, ſed tantùm a tutelis. Tom. 4. c. 852. B.
A muneribus perſonalibus reipublicæ, patriæ ſuæ, libertus non excuſatur propter operas, obſequia, vel miniſteria, quæ patrono ſuo debet. Ibid. A.
A quibus muneribus veterani excuſantur, & a quibus non. Tom. 4. c. 855. A. B.
A muneribus civilibus ætas quæ excuſatur. T. 4. c. 853. B.
In muneribus civilibus duo collegæ correi ſunt debendi, ſecus in magiſtratibus. T. 4. c. 859. A.
A quibus muneribus excuſentur Philoſophi, & a quibus non. T. 4. c. 865. E.
A muneribus, tutelisque conductores vectigalium an excuſentur T. 4. c. 864. C.
A muneribus civilibus quinque liberorum numerus in provinciis excuſat. T. 4. c. 863. B.
A muneribus civilibus quinam removeantur. Tom. 5. c. 447. E.
De muneribus gerendis cauſæ ad cujus agnitionem ſpectant. T. 8. c. 583. A.
De muneribus, & honoribus. T. 9. c. 131. B. C.
Qui a muneribus civilibus delatis, vel honoribus appellant, an alius eorum loco creetur. T. 10. c. 801. A.
Muneribus, & donationibus modum impoſuit lex Cincia, quæ Muneralis dicitur. T. 10. c. 1230. D.
Murci qui ſint, & ut mulctandi. T. 3. c. 456. B. C.
Murex conchyliorum genus. T. 2. c. 794. E.
Muries quid, & ex quo fit. T. 3. c. 298. D.
Muri cur ſancti dicuntur. T. 1. c. 62. D.
Murileguli, & conchylioleguli. T. 2. c. 795. D.
Murilegulo alterutro parente natus deterioris parentis conditionem ſequitur. T. 2. c. 797. A.
Muris fundos ſuos cingere non omnibus permittitur. T. 9. c. 1179. B.
Murorum ſanctitas an antiquior, quàm portarum. Tom. 1. c. 62. E.
Murorum reparationi tertia pars redditus civitatis cujuſque deputatur. T. 9. c. 1183. D. E.
Murum examina inter ſegetum calamitates numerari. T. 3. c. 448. C.
Muſarii, ſive muſivarii qui, & eorum privilegia. T. 2. c. 768. A. B.
Muſica ars eſt ingenua, & liberalis. T. 1. c. 1024. D.
Muſici a tutelis non excuſantur. Ibid. D.
Muſtum an vini nomine contineatur. T. 7. c. 1455. D.
Muſtum è vinea vendita ſi venditor emptorem non patiatur evehere, emptori quæ actio ſit. Tom. 7. c. 794. B.
Muſtum tria comprehendere. Ibid. C.
Mutari ſolet jus, ita ut nomina. Vide, Jus.
Nihil mutari ex antiquo ſine confuſione multarum rerum, & perturbatione populi. T. 9. c. 924. B.
Mutatio ſtatus cauſam periculi non mutat. T. 4. c. 934. A.
Mutatio perſonarum an rem mutare dicatur, ſive aliam, atque aliam rem faciat. T. 5. c. 954. D.
Mutatio, quæ rem auget. Tom. 5. c. 425. D.
Mutatio, quæ rem minuit. Ibid. D.
Quæ mutatio rei pignori datæ perimat pignus, vel non. Ibid. D.
Mutatio ſumma eſt mors, interituſque ſubjecti. Tom. 5. c. 426. C.
Mutatio voluntatis, ſive inconſtantia venditoris, an libertati officiat. T. 5. c. 680. D.
Mutatio familiæ capitis deminutio eſt. T. 5. c. 1154. C.
Mutatio dominii ſervitutem non mutat. T. 6. c. 516. B.
Mutatio voluntatis eſt pœnitentia; & contra, pœnitentia eſt mutatio voluntatis. T. 6. c. 287. B. C.
Mutatio perſonarum aliam, atque aliam rem facit. Tom. 6. c. 10. A.
Mutatio ſententiæ in docto homine quaſi inconſtantia cuiquam debet objici. T. 10. c. 137. E.
Mutatio quælibet mutat uſumfructum. T. 10. c. 1130. D.
Mutationis ſpecierum diſtinctio in legatis obſervatur. T. 5. c. 425. E.
Mutationis genera quomodo ſunt diſtinguenda. Ibid. D.
Mutatione rei extingui pignus videtur. Ibid. C.
De mutatione nominis. Tom. 9. c. 1451. C.
Mutationum diſtinctiones vix in uſufructu ſervantur. Tom. 5. c. 426. B.
Muti loco abſentium habentur. T. 1. c. 97. D.
Muti, ſurdi, & furioſi teſtamentum quando finiatur. Tom. 5. c. 1059. B. C.
Mutinenſium conſuetudo abrogata, qui concubitui nimium tribuebant. T. 6. c. 1092. C.
Mutua pecunia. Vide, Pecunia mutua.
Mutua vita data eſt. T. 5. c. 392. B.
Mutua ſtipulatio inter vicinos de damno infecto quando interponatur. T. 5. c. 651. E. & c. 652. A.
De mutua pecunia, ſive credita. T. 7. c. 655. C. & ſeq.
Mutuæ pecuniæ uſuræ non debentur ex pacto nudo, ſine vinculo ſtipulationis. T. 4. c. 953. D.
Mutuæ pecuniæ periculum, niſi aliud actum ſit, ad debitorem pertinere. T. 7. c. 635. E.
Mutuæ pecuniæ obligatio quomodo fit. T. 7. c. 655. C.
Mutuæ donationes. Vide, Donationes.
Mutuari an dicatur, quod commodato accipitur. T. 5. c. 392. C.
Mutuas petitiones ſæpe inſtitui apud eundem judicem. Tom. 9. c. 334. B.
Mutui definitio. Tom. 3. c. 324. A.

Mutui notatio vera. T. 3. c. 325. C.
Mutui dationes, ut hæc verba accipi debeant. Tom. 1. c. 1300. D.
Mutui non debentur uſuræ. T. 3. c. 214. E.
Mutui, & commodati quænam ſit differentia. T. 1. c. 192. E.
Mutui datio in quibuſnam rebus conſiſtat. T. 1. c. 191. E.
Mutui, & promutui eadem eſt ratio. T. 4. c. 927. B.
In mutui obligatione contrahenda non inſpicitur, in cujus rem, vel nomen pecunia accipiatur, & vertatur, ſed quis accipiat, & cujus contemplatione ea detur. T. 4. c. 1013. E.
Ex mutui cauſa nemo obligatur eâ actione, quæ ex mutuo naſcitur. T. 4. c. 873. A.
Mutui datio unde appellata. T. 5. c. 390. C. D.
Mutui datio appellata eſt ab eo, quod de meo tuum ſit. Tom. 5. c. 397. D.
Mutui nomen multiplex eſt. T. 5. c. 392. B.
Mutui dati dominium transfertur in accipientem; commodati, pignoris, depoſiti, locati, conducti non item. Tom. 5. c. 393. A.
In mutui datione oportet, dominum eſſe dantem. T. 5. c. 390. A.
Mutui vera definitio, genere, ſpecie, & differentiâ conſtans. Ibid. C.
Mutui actio, & actio calendarii differunt. T. 7. c. 625. C.
Mutui ſingularia præcepta quædam. T. 7. c. 657. B. & ſeq.
Mutui datio an conceſſa ſit ei, qui liberam peculii adminiſtrationem habet. T. 7. c. 661. D.
Mutui eſſe commodatum ad abuſum. T. 8. c. 319. E.
Mutui dationes quomodo accipiuntur. T. 9. c. 322. D.
Mutui indebiti ſolutio promutuum eſt. T. 9. c. 218. B.
Mutui obligationem non contrahunt ſervi, niſi pro modo peculii. T. 9. c. 311. A.
Mutui non dantur uſuræ, niſi deductæ ſunt in ſtipulationem. T. 9. c. 218. C.
Mutui, aut promutui extra caſum obligatio, aut actio nobis non adquiritur per liberam perſonam, retinetur quidem, & conſervatur. T. 10. c. 642. D.
Ex cauſa mutui an nobis adquiratur obligatio per liberam perſonam. T. 10. c. 979. B. C.
Mutui ea eſt natura, ut beneficio afficiat debitorem, qui accepit. T. 10. c. 984. B.
Ex mutuo debitæ pecuniæ periculum eſſe debitoris. T. 1. c. 1463. B.
In mutuo exigitur, ut quod datur, fiat accipientis. Tom. 3. c. 324. B.
In mutuo non res eadem, ſed ejuſdem generis reddi debet. Tom. 3. c. 325. C.
In mutuo, poſt moram, pecuniæ non debentur uſuræ, quia non ſunt deductæ in ſtipulatum. T. 4. c. 939. C.
Mutuo accepto vino non attenditur, an ſit auctum, an diminutum vini pretium. T. 5. c. 395. D.
Mutuo ſi in id agatur, ut quod datur ſtatim, & extemplo reddatur, res ridicula peragitur. T. 5. c. 397. B. C.
In mutuo nunquam quæritur de dolo, vel culpa, quia res conſumenda datur, non ſervanda, ut in commodato. T. 5. c. 416. B.
Ex mutuo conſenſu oritur mandati actio. T. 6. c. 14. D.
In mutuo pactum in continenti factum nihil prodeſſe ad acquirendam obligationem, præterquam in pecunia nautica. T. 7. c. 659. C.
De mutuo condictio. T. 7. c. 623. E.
Mutuo ſi data ſit res; an ea periculo ſit ejus, qui eam accepit. T. 8. c. 320. E.
Mutuo dare non poterant Præſides provinciarum tempore ſui officii. T. 9. c. 206. D. E. an poſſint ſumere mutuum. Ibid. 207. A.
Ex mutuo quomodo conſtituantur duo rei debendi. T. 9. c. 207. D.
Actioni ex mutuo adhæret propriè condictionis nomen. Tom. 10. c. 958. C.
Quæ ex mutuo datur actio, non habet aliud, quàm condictionis nomen. T. 10. c. 983. B. C.
Mutus an teſtamentum facere poſſit. T. 1. c. 104. C. D. & T. 6. c. 1071. E. & T. 7. c. 938. A. B. & T. 8. c. 968. C.
Mutus, ſurdus, furioſus ſtipulationem contrahere an poſſint. Tom. 1. c. 202. E. & c. 203. A.
Mutus, & ſurdus re, literis, & conſenſu obligari poſſunt, verbis non item. T. 1. c. 1152. C.
Mutus per ſe ſtipulationem contrahere non poteſt, per proprium ſervum poteſt. Tom. 1. c. 1153. A.
Mutus emere, & vendere poteſt, non autem furioſus. T. 1. c. 395. B.
Mutus in teſtamento teſtis eſſe non poteſt. T. 1. c. 330. C.
Mutus, & ſurdus olim familiæ emptores fieri non poterant. T. 3. c. 1089. B.
Mutus, & ſurdus ſervos manumittere poſſunt inter amicos, vel per epiſtolam. T. 1. c. 463. A.
Mutus an feudum retinere poſſit. T. 2. c. 1290. A.
An mutus, & ſurdus bonorum poſſeſſionem petere poſſint, & an eis dies petendæ poſſeſſionis cedant. Tom. 4. c. 396. B. quid de cæco. Ibid. E. quid cæcis conceſſum eſt, & quid non. Ibid. E. & c. 397. A. de municipibus quid ſentiendum. Ibid. c. 397. A.
Mutus, & ſurdus pro abſentibus, & ignorantibus habentur. T. 4. c. 1146. B.
Mutus hereditatem adire non poteſt, & quare. Tom. 4. c. 396. B. C.
Mutus, & ſurdus ab honoribus excuſantur, non a muneribus. T. 5. c. 1175. C.
Mutus an poſſit eſſe procurator. T. 5. c. 1177. D. Vide, Procurator.
Mutus, & ſurdus, ut matrimonium contrahere poſſunt, ita procuratores dari, & qua ratione hoc illis conceſſum. T. 5. c. 115. A. B.
Mutus an præſens eſſe dici poſſit T. 5. c. 909. E.
Mutus, & ſurdus donare non prohibentur, per traditionem ſcilicet, vel mancipationem, vel ceſſionem in jure, non per ſtipulationem. T. 6. c. 689. A.
Mutus ſi intellectum habet, poteſt videri reſpondere. T. 7. c. 714. C.
Mutus quare non poſſit ſtipulari, nec promittere. T. 8. c. 1057. C.
Mutus an fideicommiſſum relinquere poſſit. T. 7. c. 962. B. C.
Mutus an intervenire poſſit iis contractibus perficiendis, qui nudo conſenſu perficiuntur. T. 8. c. 383. B. an in contractibus, qui verbis perficiuntur, intervenire poſſit. Ibid. C.
Mutus an obligationem, vel ſtipulationem contrahere poſsit. T. 8. c. 324. B.
Mutus an tutor eſſe poſſit. T. 8. c. 383. C.
Mutus an in emptionibus, traditionibus, & ſimilibus contractibus obligari poſſit. T. 8. c. 387. A.
Mutus, & ſurdus quomodo poſſint obligari. T. 10. c. 525. A. B.
Mutuum eſt juris gentium. T. 1. c. 9. C. D.
Mutuum eſſe contractum. Tom. 1. c. 922. E.
Mutuum quid a proprio differt. T. 3. c. 325. B.
Mutuum quid a commodato diſtat. T. 1. c. 763. D.
Mutuum quibus in rebus conſiſtat, & quibus non. T. 3. c. 324. A.
Mutuum non contrahitur alienæ pecuniæ datione. Ibid. B.
Mutuum tacitum quid. T. 2. c. 659. C.
Mutuum conciliare ſolet conſumptio bona fide facta. T. 1. c. 1439. C. & c. 1465. D.
Mutuum undenam ita appellatum. T. 1. c. 192. A.

Mutuum quid eſt. T. 4. c. 184. A.
Mutuum propriè eſt commodatum ad abuſum. T. 4. c. 1136. C.
Mutuum eſt ſpecies alienationis. T. 5. c. 392. B.
Mutuum cum pupillo abſque tutoris auctoritate contractum non conſiſtit. T. 5. c. 415. D.
Mutuum eſt quodcumque habemus ad tempus. T. 5. c. 392. B.
Mutuum datur, non ut eandem ſpeciem creditor, quam dedit, ideſt, cujus dominum accipientem fecit, recipiat, ſed aliam ejuſdem generis. T. 5. c. 390. C.
Mutuum eſt creditum ſpeciale. T. 5. c. 398. A.
Mutuum in his ſolis rebus, quæ ſunt in abuſu, conſiſtere poteſt. T. 5. c. 391. A.
Mutuum eſt, quod conductori datur in anteceſſum. T. 5. c. 392. B.
Mutuum non eſt, ſi genus aliud recipimus, ut pro tritico vinum. T. 5. c. 390. C.
Mutuum, & creditum in quo differunt. T. 5. c. 399. A.
Mutuum in quibus rebus conſiſtit. T. 5. c. 392. D.
Mutuum vulgus appellat præſtitum. Ibid. D.
Mutuum pro commodato accipitur, & commodatum pro mutuo. Ibid. D. E.
Mutuum eſſe contractum. T. 5. c. 390. C.
Mutuum, & promutuum certi conditionem ſpecialem continent. Ibid. B.
Mutuum eſt quaſi commodatum ad abuſum. T. 5. c. 393. A.
Mutuum conſumptio conciliat. T. 5. c. 969. E.
Mutuum cur in cæteris rebus, quæ non in numero, pondere, vel menſura conſiſtunt, & æſtimantur, ſed corpore ſolo conſtant, non conſideretur, rationem reddit auctor probabilem. T. 5. c. 394. D.
Mutuum in rebus tantùm ſimilibus, non diſſimilibus conſiſtit. T. 5. c. 395. A.
Mutuum non eſt, niſi alienatio ſit. T. 6. c. 51. B.
Mutuum eſt credituum ſolubile, quod reddi, & reſolvi oportet. T. 6. c. 83. D.
Mutuum conſumptione convaleſcit, quod propter diſſenſum contrahentium ab initio non fuit mutuum. Ibid. B.
Mutuum, & donatio in quo differunt. Ibid. D.
Mutuum alienæ pecuniæ conſiſtit. T. 6. c. 360. A. B.
Mutuum damus non recepturi eandem pecuniam, ſed aliam tantam. T. 7. c. 626. C.
Mutuum non fieri, niſi dominium mutetur. T. 7. c. 633. A.
Mutuum eodem genere reddi oportere, quo datum eſt. T. 7. c. 626. C.
Mutuum eâdem bonitate reddendum, qua datum eſt. T. 7. c. 633. C.
Mutuum contractus eſt. Tom. 7. c. 624. E. & c. 625. A.
Mutuum re contrahitur. T. 7. c. 615. D.
Mutuum quid. T. 7. c. 624. B. propriè datur ad abuſum. Ibid. B. commodatum ad uſum. Ibid. B.
Mutuum ſpecies, creditum genus. T. 7. c. 631. E.
Mutuum voluntas nuda non efficit. T. 7. c. 658. E.
Mutuum an contrahi poſſit ſub conditione. T. 7. c. 647. E. & c. 648. A.
Mutuum an ſit verbum Siculum, an Latinum. T. 7. c. 625. E. & c. 626. A.
Mutuum conditionale, Tom. 7. c. 636. B.
Mutuum aliud eſt, aliud eſt fœnus. T. 7. c. 625. C.
Mutuum a mutatione nomen habet. Ibid. E.
Mutuum, & depoſitum differunt. T. 8. c. 319. C. & ſeq. & c. 616. A. B.
Mutuum in quibus rebus conſiſtit. T. 7. c. 631. E.
Mutuum cur ſic dicatur. T. 7. c. 625. B. eſt ſui naturâ gratuitum. Ibid. C.
Mutuum quando ambigitur eſſe, vel donatio. T. 7. c. 674. A. & ſeq. c. 678. A. & ſeq.
Mutuum, & creditum in quo differunt. T. 7. c. 631. E.
Mutuum non in corporibus, ſed in ſpeciebus conſiſtit. T. 7. c. 861. D.
Mutuum non contrahitur nudâ conventione, ſed traditione propriæ pecuniæ. T. 7. c. 857. A.
Mutuum nomen an mero jure ex omni contractu nudâ conventione fieri poſſit. Ibid. D.
Mutuum unde ita nominatum. T. 8. c. 1046. C.
Mutuum non adimit uſuram. T. 8. c. 576. B.
Mutuum vini, olei, frumenti, quomodo contrahatur. T. 8. c. 319. D.
Mutuum ab aliis contractibus, qui re contrahuntur, in quibus differat. T. 8. c. 320. D.
Mutuum eſt alienationis ſpecies. Ibid. B. an contrahatur datione alienæ rei. Ibid. B.
Mutuum in quibus conſiſtit, an eæ res dentur ad abuſum. T. 8. c. 319. D. E.
Mutuum fideicommiſſum inter fratres poteſt remitti pactione. T. 9. c. 29. A.
Qui mutuum dat, rem ſuam utendam dat. T. 9. c. 292. D.
Mutuum eſt contractus. Tom. 9. c. 218. C.
Mutuum non contrahitur pecuniæ alienæ datione. T. 9. c. 205. D.
Ut mutuum contrahatur, quid requiritur. T. 9. c. 1010. E.
Mutuum quid. Tom. 9. c. 73. B. & T. 10. c. 970. B.
Mutuum non conſiſtit de re aliena. T. 10. c. 416. D.
Mutuum an datione pecuniæ contrahatur. T. 10. c. 462. C.
Mutuum verum in quibus conſiſtat. T. 10. c. 970. B.
Mutuum an admittat uſuram. T. 10. c. 986. A.
Mutuum an ſit idem, quod fœnus. T. 10. c. 1262. A.
Mutuum an ſit ſemper voluntarium. T. 10. c. 1064. A.
Mutuum aliud eſt, aliud promutuum. T. 10. c. 1098. E.
Mutuus congreſſus, promercium, commercium. Tom. 7. c. 34. E.
Myrrina vaſa. T. 1. c. 435. B.
Myſteriis veris ſiqua caret Eccleſia, non eſt Eccleſia. T. 10. c. 815. E. & c. 816. A.

N

NAm pro *ſed*. T. 1. c. 75. E.
Nancitor verbum quid ſignificat. T. 3. c. 263. D.
Narbonenſis provincia *Gothia* olim vocabatur. T. 6. c. 1000. E.
Nardus Piſtica. T. 1. c. 1451. C.
Narratio, quæ fit in litis conteſtatione, quid ſit, & qualis eſſe debeat. T. 10. c. 921. B.
Naſcendi conditio infamem non facit, ſed ratio tantùm vitæ, & inſtituti eſt turpis, & nocens. T. 4. c. 860. A.
Naſci, & edi dicuntur abortivi. T. 5. c. 620. B.
Naſci poſſunt quinque, ſeptem, & novem poſtumi uno utero. T. 6. c. 482. E. & c. 483. A.
Qui naſci ſperantur, pro ſuperſtitibus habentur. T. 6. c. 427. C.
Naſci dicitur, qui in Chriſti nomine tingitur aquâ. T. 7. c. 21. E.
Naſci dicitur, qui adoptatur in alienam familiam. Ibid. E.
Naſci dicuntur, qui pro Chriſto patiuntur, & ex hac vita migrant. Ibid. E. & c. 22. A.
Naſci dicuntur, qui conſulatum adipiſcuntur. T. 7. c. 22. A.
Naſci dicuntur, qui ab exilio revertuntur. Ibid. A.
Naſcimur variis modis, & qui ſunt illi naſcendi modi, & quotuplices. T. 7. c. 21. E. & c. 22. A.
Non omnis naſcitur, qui utero exit. T. 4. c. 553. A.
Natales quando plus valent, quàm teſtes. T. 9. c. 274. C.
Natalibus omnes liberti ipſo jure reſtituuntur. T. 2. c. 725. B.
Natalibus reſtitutus nec obſequium, vel honorem debet, nec quaſi ingratus accuſari poteſt. Tom. 2. c. 1117. C.
Natalibus reſtituti meliore ſunt conditione, quàm annulo donati. T. 2. c. 725. A.
De natalibus reſtituendis. T. 1. c. 840. E. & T. 9. c. 647. C.
Natalibus non officit manumiſſio, nec

Digitized by Google

nec fuiſſe in ſervitute. Tom. 1. c. 15. A.
Natalibus reſtitutus libertus a Priocipe. T. 7. c. 124. B.
Natalibus libertinum non reſtituit Princeps, invito patrono. T. 9. c. 647. D.
Qui natalibus reſtituti ſunt a Principe, obſequia non debent. Ibid. C.
Natalis dies adoptionis. T. 7. c. 22. A.
Natalis dies Imperii. Ibid. A.
Natalis dies Sanctorum qui dicuntur. Ibid. A.
Minucius Natalis juriſconſultus temporibus Trajani. T. 10. c. 757. B.
Natalitia. T. 8. c. 619. B.
Natalitia gemma quæ ſit. Ibid. A.
Natalitium, quod eſt munus, dicitur quidem donum. Ibid. D.
Natalitius domini dies, dictos olim *Sol novus*. T. 10. c. 1232. E.
Natalium dignitas ſemel liberis quæſita, eis non aufertur ob patris caſum. T. 4. c. 971. E.
Natalium quæſtio ad forum Eccleſiaſticum pertinet. T. 6. c. 813. B.
Natalium cauſa ſpiritalis eſt. T. 6. c. 1135. B. C.
Natalium reſtitutio juriſpatronatus pleniſſima eſt abolitio. T. 9. c. 647. D.
Natalium reſtitutio jus ingenoitatis reſtituit. T. 9. c. 647. C. libertum omnimodo ingenuum facit, ut nec obſequia manumiſſori debeat. Ibid. C.
Nati non videotur, qui mortui naſcuntur. T. 1. c. 457. E.
Nati ſequuntur deteriorem conditionem parentis. T. 4. c. 1382. B.
Pro natis infantes vulgari ſermone accipiuntur. T. 4. c. 1180. D.
De iis, qui nati nobis extranei heredes futuri ſunt ex edicto Prætoris, non jure civili. Tom. 6. c. 427. D.
Nati poſt captivitatem, patri mor tuo apud hoſtes ſunt ſui heredes ex lege Cornelia. Tom. 8. c. 189. D.
Pro natis habentur, qui concepti ſunt. T. 6. c. 427. C.
Nato poſtumo conferri bona poſſunt, non nato non poſſunt. T. 5. c. 619. A. B.
Pro nato habetur in jure, qui in utero eſt. Ibid. B. quando pro nato non habetur. Ibid. B.
Natorum, & poſtumorum differentia. T. 1. c. 336. A.
Natura maris eſt imperare, fœminæ obſequi. T. 4. c. 792. D. in quibus cauſis melior conditio fœminarum videtur eſſe. Ibid. E.
Natura non patitur, ut idem ſit actor, & reus ex eadem cauſa. T. 4. c. 678. D.
Natura nihil facit fruſtra, nec homo prudens. T. 4. c. 262. C.
Natura auri noſcenda eſt, non facultas auri, Cicero *ad Attic.* ait. T. 5. c. 395. C.
Naturâ æquum eſt, nequis alienis ſpoliis ſuas augeat facultates. T. 5. c. 1091. E.
Natura, & jus gentium pro eodem accipiuntur. T. 5. c. 505. D.
Natura eſt communis omnium hominum. T. 5. c. 438. A.
Naturâ inferior ager ſuperiori ſervitutem debet, ut naturaliter ex ſuperiori aquam profluentem excipiat. T. 5. c. 661. D.
Natura non patitur, ut uterque ſit emptor, uterque venditor. T. 5. c. 500. A. B.
Natura, ſive ſubſtantia eſt temperatura auri, vel argenti, vulgo *l'alloy*. T. 5. c. 395. C.
Naturâ loci quod incommodi nobis in agro noſtro allatum eſt, id æquo animo ferre debemus. T. 5. c. 664. B.
Natura ſoli a ſeipſa mutari poteſt. T. 5. c. 665. B.
Natura rerum, hominum gratiâ, fructus innumeros comparavit. T. 5. c. 727. B.
Natura non patitur, ut quis partim ſit ſervus, partim liber. T. 6. c. 470. D.
Natura quid. T. 7. c. 16. C.
Natura vitæ uſuram dedit, tanquam pecuniæ, nullâ præſtitutâ die. T. 7. c. 626. B. C.
Natura, & naturalia jura unde ita dicantur. T. 8. c. 910. D.
Natura quis debeat. T. 8. c. 702. D. E.
Nihil natura, nec ars, nec vir ſapiens faciunt fruſtra. Tom. 10. c. 484. D.
Naturæ cauſa certa, & perpetua eſt. T. 3. c. 298. A.
Naturæ rerum nihil incertum eſt. T. 1. c. 196. E.
Naturæ, & artis perelegans comparatio. T. 1. c. 916. B. & c. 917. A.
Naturæ nomine jus naturale, vel gentium intelligi. T. 1. c. 1506. E.
Naturæ leges ignorare non licet. T. 4. c. 1432. D.
Naturæ vinculum pacto ſolvitur. T. 4. c. 729. E.
Naturæ vocabula ſont filius, & mater, cognatus etiam naturæ verbum eſt. T. 5. c. 160. E.
De naturæ jure. T. 7. c. 13. E. & c. 14. A. & ſeq.
Quod naturale eſt, jure civili non perimitur. T. 4. c. 502. B.
Naturale debitum peti nequit. T. 4. c. 500. B.
Naturale debitum neque ab alio, neque a ſeipſo exigi poteſt, nec debet. T. 5. c. 130. A.
Naturales liberi fideicommiſſarium quando excludunt. Tom. 4. c. 1214. C.
Naturales qui jam propriè dicantur, T. 8. c. 899. E. & c. 900. A.
Naturales quibus modis efficiantur legitimi. T. 8. c. 1015. C.
Naturales filii qui dicuntur. T. 8. c. 191. D.
Naturales, & adoptivi ao differant. T. 8. c. 165. B. C.
Naturales emancipari an nomen familiæ amittant. Vide, Emancipati.
Naturales liberi multipliciter accipiuntur. T. 9. c. 552. C.
Naturales liberi a ſpuriis liberis multum diſtant. T. 9. c. 553. A.
Naturales liberi quibus modis juſti efficiuntur. Ibid. C. D.
Naturales liberi quinam ſint. T. 10. c. 491. D.
Naturales liberi quid ex parentum ſucceſſione poſſint luciari. T. 10. c. 675. E. & c. 676. A.
Naturales filii, curiales facti, fiunt legitimi. T. 10. c. 675. E.
Naturales inter liberos, & ſpurios differentia. T. 10. c. 821. E. & c. 822. A.
De naturali foſſa actione aquæ pluviæ arcendæ agi non poteſt. T. 5. c. 665. D.
Naturalia jura quæ ſunt. T. 8. c. 190. B.
De naturalibus liberis. T. 1. c. 700. E.
De naturalibus emancipatis, & an veniant ad bonorum poſſeſſionem. T. 8. c. 165. C.
De naturalibus liberis, & matribus eorum, & ex quibus cauſis juſti efficiantur. T. 9. c. 552. B. & ſeq.
Naturalis obligatio quid eſt. T. 4. c. 727. E.
Naturalis obligatio tollitur multo pluribus modis, quàm civilis. T. 4. c. 728. B.
Naturalis filius, & adoptivus in quo differunt. T. 4. c. 808. A.
Naturalis juris ignorantia neminem excuſat. T. 4. c. 1495. D.
Naturalis filius qui dicatur. T. 5. c. 1006. C.
Naturalis poſſeſſio ſolo corpore conſiſtit. T. 5. c. 693. D.
Naturalis poſſeſſio ubi neceſſaria non eſt. Ibid. B. C.
Naturalis ratio nuptias non ſola impedit, niſi concurrat civilis. T. 5. c. 540. B.
Naturalis obligatio. Vide, Obligatio naturalis.
Naturalis poſſeſſio. Vide, Poſſeſſio.
Naturalis de teſtamento patris queri poteſt. Tom. 7. c. 211. C. D.
Naturalis poſſeſſio. T. 9. c. 1007. B. C. Vide, Poſſeſſio.
Naturalis filius quiſnam ſit. T. 10. c. 451. A.
Naturalis filius non poteſt fieri legitimus, niſi vocatis agnatis, quorum intereſt. T. 10. c. 837. E.
Naturalis pater quiſnam ſit. T. 10. c. 1118. D.
Naturaliter quod fit, perpetuum eſſe videtur. T. 3. c. 298. A.
Naturaliter quomodo intelligendum. T. 5. c. 522. E.

Natu-

Naturaliter poſſidere quid. T. 7. c. 607. E.
Naturaliter qui poſſident, & qui non poſſident. T. 7. c. 588. C.
Naturaliter quod adquiritur, per omnes adquiritur, non quod civiliter. T. 10. c. 286. A.
Naturaliter ſervus non prohibetur id ſibi a nobis adquirere, quod ab aliis nobis adquireret. Tom. 10. c. 285. C.
Natus, & prognatus in quo differunt. T. 1. c. 151. A.
Natus ex ingenuo, & colono, vel ancilla, matris conditionem ſequitur. T. 2. c. 875. B.
Natus ſeptimo menſe matri prodeſt. T. 1. c. 458. C.
Bia oatus quis dicatur. T. 7. c. 21. E. & c. 22. A.
Navarrorum Reges olim Duces fuerunt. T. 6. c. 943. C.
Naucleros nullam vim oportet ſuſtinere. T. 2. c. 783. C.
Nauclerus quis ſit. T. 10. c. 429. E.
Naufragii periculum pertinet ad locatores. T. 3. c. 191. A.
Naufragii periculum ſolus agnoſcit fiſcus, non poſſeſſores, qui ſemel ſuo munere functi ſunt annonâ collatâ, & in navem impoſitâ. T. 2. c. 789. C.
Naufragii tantùm periculum ſuſcipit creditor. T. 10. c. 462. C.
Naufragio facto, contributio non fit. T. 1. c. 386. B.
Naufragio an liberetur debitor certi corporis. T. 4. c. 952. D.
Naufragio demerſum ſiquid ſit in mare, vel flumen, qui id poſſidet an habeat pro derelicto. T. 8. c. 285. C. D.
Naufragiorum jus. T. 2. c. 788. A.
Naufragium non liberat debitorem creditæ pecuniæ. T. 4. c. 952. D.
Naufragium eſt caſus major. T. 9. c. 298. E.
Navem fluctibus vexatam levis jactura defendit. T. 1. c. 385. E.
Navem locare aliud eſt, aliud exercere. T. 4. c. 128. D.
Navem ædificatam ex aliena arbore ejus eſſe, cujus fuit arbor. T. 5. c. 379. C.
Navem captam ab hoſtibus, aut equum an poſſim legare. T. 7. c. 977. C.
De nave quæ navigando deterior facta eſt. T. 5. c. 533. D.
Nave laborante, ſiquis alienas merces in mare projecerit, ut ſuas ſervaret, quomodo teneatur. T. 7. c. 850. D. E.
Naves amnicæ. T. 2. c. 805. C.
Naves maritimas privatis habere licet. T. 2. c. 787. A.
Qui naves habere non poſſunt. T. 3. c. 163. A. B.
Navi annonâ publicâ onuſtæ qui privatum onus impoſuerit, publicè puniendus. T. 2. c. 787. E.
De navibus non excuſandis. T. 2. c. 787. A.
Pro navicella an debeatur portorium. T. 10. c. 1036. A.
Naviculam conchyliorum lectioni deputatam qui uſurpaverit, ut puniendus. T. 2. c. 774. D. E.
Navicularii, naucleri, navarchi, nautici, exercitores navium idem ſunt. Tom. 2. c. 788. E.
Navicularii, ſuſceptâ annonâ publicâ tranſvehendâ, ex ea negotiari vetantur. T. 2. c. 784. A.
Navicularii, qui aliquid deripuerint, ut puniendi. T. 2. c. 784. B.
Navicularii qui erant. T. 9. c. 936. C.
Navicularii qui dicuntur. T. 9. c. 605. A. excuſantur a tutela. Ibi. A.
Navicularii ſub cujus ſint cura, & an excuſentur a muneribus publicis. T. 10. c. 856. A. B.
Naviculario mortuo, nullo relicto herede, corpus naviculariorum, ex quo ipſe erat, ei ſuccedit remoto fiſco. T. 9. c. 936. C.
Naviculariorum periculum ad totum eorum corpus pertinet pro rata portione. T. 2. c. 790. B.
Naviculariorum prædiis, & eorum omnibus rebus. T. 2. c. 785. C.
Naviculariorum certum fuit in urbe corpus. T. 2. c. 783. D.
De naviculariorum hereditatibus. T. 9. c. 936. B. & ſeq.
Navicularius, qui urbis annonam aliò avertendo diſtraxit, capite damnandus. T. 2. c. 785. A.
Navicularius, qui publicas ſpecies vehit, naufragii caſum non præſtat. T. 2. c. 788. C.
Navicularius. Vide, Magiſter navis.
Navicularius, qui petit veniam ætatis, debet probare mores ſuos. T. 10. c. 856. B.
Navigationis opportunæ tempus. T. 2. c. 789. B.
Navis quæ ſint partes. Tom. 1. c. 942. C.
Navis uſusfructus quemadmodum extinguitur. T. 1. c. 1330. C.
Navis pars non ſunt tabulæ, remi, tranſtra, antennæ. T. 4. c. 618. F.
Navis partes quæ ſunt. T. 5. c. 81. D.
Navis magiſter quis dicatur. T. 5. c. 427. D.
Navis partes enumerantur. T. 5. c. 81. D.
Navis armamenta. T. 6. c. 448. B.
Navis legata, & poſt teſtamentum particulatim refecta, an peti poſſit. T. 7. c. 1008. E.
Navis legata ſi diſſoluta fuerit, an convaleſcat legatum, ſi poſt alia navis reficiatur. T. 7. c. 1009. A.
Navis pars eſt malus, artemo non eſt. T. 8. c. 651. B.
Navis exercitor an de damno, aut furto teneatur, quod in nave factum eſt. T. 8. c. 333. B. C.
Navis levandæ causâ, ſi quid projectum ſit in mare, vel flumen, qui id poſſidet, an habeat pro derelicto. T. 8. c. 286. C. D.
Navis magiſter. Vide, Magiſter navis.
Nauſlibuli unde confectum nomen. T. 3. c. 473. E.
Nauta oneris averſi actione tenetur. T. 3. c. 191. A.
Nautæ ex recepto cuſtodiæ plus tenentur, quam depoſitarii. T. 1. c. 744. B. C.
Nautæ qui dicuntur. T. 9. c. 304. B. C.
Nautæ accipiuntur pro exercitoribus, & naviculariis. Ibid. B.
Ex nautarum delicto, & ex quaſi delicto exercitoria actio in factum. Ibid. D.
Nautica verba ferè omnia a Græcis deſumpſit idiotiſmus noſter Gallicus. T. 6. c. 473. A. B.
Nautica pecunia. Vide, Pecunia nautica.
Nautica uſura. Vide, Uſura nautica.
Nauticæ pecuniæ creditor periculum ſuſcipit. T. 4. c. 952. E. & ſeq.
Nauticæ leges. Vide, Leges nauticæ.
Nauticæ pecuniæ periculum creditor ſuſcipit, & ideo ei maxima uſura debetur ex pacto. Tom. 7. c. 865. B.
Nauticarum pecuniarum duo genera. T. 1. c. 1241. A.
In nauticis quæſtionibus lex Rhodia quoque eſt ſequenda, & quatenus. T. 4. c. 1413. D.
De nautico fœnore. T. 1. c. 780. B. C. & T. 2. c. 255. D. & T. 7. c. 862. A. & ſeq. & T. 9. c. 348. A.
Nauticum fœnus quomodo contrahatur. T. 7. c. 865. C.
Nauticum fœnus. T. 9. c. 348. A. Vide, Fœnus nauticum.
De nautis Tiberinis. T. 2. c. 814. E.
Neapolitanum Regnum Rex Galliæ ſibi aliâ ratione vindicare nequit, quàm jure adoptionis. T. 4. c. 629. A.
Nebuloni vix unquam eſt ſincera fides. T. 5. c. 1417. B.
Qui necatus ſit veneno, an vi, clam, vel palam, quid intereſt. T. 4. c. 907. B.
Neceſſaria electio non eſt liberalitas. T. 4. c. 520. C.
Neceſſaria mora. Vide, Mora.
Neceſſaria novatio. Vide, Novatio.
Neceſſaria obtemperatio obligat, ut in ſervo herede inſtituto. T. 7. c. 654. C.
Neceſſariæ impenſæ. T. 8. c. 548. E. & T. 9. c. 502. D. E.
Neceſſarii in jure non dicuntur ſe pro herede gerere, aut adire, vel hereditatem cernere, ſicut & extranei non dicuntur ſe immiſcere. T. 4. c. 191. A.
Neceſſarii heredes qui ſunt. T. 4. c. 190. C. horum ſunt duo genera. Ibid. D.
Neceſſarii, & extranei heredes quomodo differant. Tom. 5. c. 875. B.
Neceſſarii heredes quare ita dicti. T. 8. c. 985. E.
Neceſſariis perſonis qui annumerentur. T. 5. c. 13. B.
Neceſſarium vectigal quid Paulus juriſconſultus nominet. Tom. 5. c. 632. C. D.

Neceſ-

Neceſſarium jusjurandum. Vide, Jusjuraodum neceſſarium.

Neceſſarium a Græcis accipitur pro eo, quod refertur in jure. T. 10. c. 418. E.

Neceſſarium quod eſt, an ſit utile. T. 10. c. 1181. B.

Neceſſarius heres ſi nondum ſe bonis immiſcuerit, violato ſepulcro hereditario, fracto, & dejecto, an poſſit agere ſepulcri violati. T. 4. c. 191. A. B.

Neceſſarius heres. Vide, Extraneus. Vide, Heres.

Neceſſarius heres ſervus. Vide, Servus. Vide, Heres.

Neceſſarius heres qui ſit, & quid in ſolutione æris alieni domini ſui præſtare debeat. Tom. 5. c. 763. D.

Neceſſarius heres quinam dicatur. T. 8. c. 985. D.

Neceſſe non eſt id fingere, ubi ſuppletione non eſt opus. Tom. 4. c. 159. E.

Neceſsitas eſt vis voluntati contraria. T. 1. c. 1483. C.

Neceſſitas jus conſtituit. Tom. 1. c. 725. C.

Neceſſitas juris eſt obligatio. T. 4. c. 100. D. & c. 727. E.

Neceſſitas juris. T. 6. c. 3. D. E.

Neceſſitas. Vide, Voluntas.

Neceſſitas probandi. Vide, Probandi neceſſitas.

Neceſſitas venditorem in majorem fraudem inducit, quàm emptorem. T. 10. c. 192. A.

Neceſſitatis verbo ſignificatur obligatio. T. 4. c. 520. D.

Neceſſitati poteſtas non eſt conjuncta. T. 4. c. 100. E.

Neceſſitati ſuccumbere cogimur. T. 5. c. 821. E.

Propter neceſſitatem rei familiaris nemo donat, ut ea ſe abſolvat, dum premitur. Tom. 4. c. 520. C.

Neceſſitate juris dicitur fieri venditio fidejuſſori, cum creditor ſuum aliter ab eo conſequi non poſſit. T. 4. c. 933. B.

Quod neceſſitate fit, non eſt beneficium, nec liberalitas. Tom. 4. c. 520. B.

Ex neceſſitate omnia æſtimamus, vel ex utilitate, vel ex voluptate, vel ex amænitate. Tom. 4. c. 895. C.

In neceſſitatibus nemo liberalis exſiſtit. T. 4. c. 520. C.

Neceſſitudinis jus eſt inæſtimabile. T. 1. c. 1475. E.

Neceſſitudinis æſtimatio infinita. T. 8. c. 709. B.

Neceſſitudo quid in jure. Tom. 1. c. 495. C.

Neceſſitudo perſonarum teſtimonium rei veræ plerumque corrumpit. T. 4. c. 1478. E.

Necem patris interfecti filii, qui non vindicant, paternâ hereditate decidunt. T. 4. c. 1388. A.

Necis per vim illatæ cauſa quid differat a cauſa veneni. Tom. 4. c. 908. A.

Nefariæ nuptiæ. Vide, Nuptiæ.

Nefas, ſeu infas, quid veteribus dictum fuerit. Tom. 5. c. 838. A.

Nefaſti dies. T. 1. c. 404. D.

Negantia pleraque ſunt, quorum probatio, ſeu ratio exigitur. T. 9. c. 264. A.

Negantia ſunt multa, quorum probatio exigitur. Tom. 10. c. 683. A.

Negantis nulla eſt probatio. T. 6. c. 1074. E.

Negantis ratione naturali non eſt probatio. T. 7. c. 867. D.

Negatio, aut affirmatio in præſens, aut præteritum tempus concepta ſecundùm Dialecticos ſtatim vera, aut falſa eſt. T. 4. c. 1426. C.

Negatio minoris ſummæ majorem complectitur. T. 5. c. 80. A.

An negatio ſit exceptio, an ſit ulla ejus probatio. T. 5. c. 815. E.

Negitionis nolla ſubeſt cauſa, nulla directa probatio. T. 6. c. 848. B. ex circumſtantiis probari poteſt. Ibid. B.

Negarionem imitatur taciturnitas, non confeſſionem. Tom. 4. c. 162. D.

Pro negatione non habetur taciturnitas. T. 5. c. 758. C.

Negationes duæ in hiſce libris frequenter ponuntur pro una negatione. T. 4. c. 712. C.

Negationes multæ ſunt, quæ effectu affirmationes ſunt. Tom. 10. c. 636. C.

Negatoria actio. Vide, Actio.

Negatoria actio eſt reipsa confeſſoria. T. 10. c. 1196. B.

Negligentia fœda quæ. Tom. 1. c. 1118. E.

Negligentia unius creditoris vigiliis, & ſedulitati reliquorum officere non debet. T. 5. c. 769. B.

Negligentia magna, culpa eſt. T. 8. c. 633. C.

Negligentia, aut fraus vitio vertitur, non paupertas. Tom. 9. c. 584. A.

Negligentiæ accuſatoris pœna quæ. T. 9. c. 1476. B. C.

Negligentiæ noſtræ quæ nobis adnumerantur. T. 9. c. 1197. E. & c. 1198. A.

Negligere, & omittere cuſtodiam aliud eſt, aliud negligere, & omittere poſſeſſionem. Tom. 4. c. 650. D.

Negotia filii, matri teſtamento patris commiſſa, quæ mater agere poteſt, & quæ non. T. 4. c. 878. E. & c. 879. A.

Negotia, quæ perficiuntur nudo conſenſu. T. 6. c. 462. A. B.

Negotia ſunt plura, quàm vocabula. T. 4. c. 174. C.

Ad negotia aliena qui accedit ex neceſſitate officii, & amicus voluntarius, qui ultro ſuſcipit aliena negotia gerenda, quomodo differunt. T. 4. c. 1009. D.

Negotia hereditaria urgeotia, quæ. T. 4. c. 907. D.

Negotia cujus geſſi ignorans, quæ actio ei competat. T. 4. c. 873. E.

Negotia aliena gerens uſuras præſtare cogitur, & cujus nempe pecuniæ. T. 4. c. 876. E. & c. 877. A.

Negotia aliena gerenda qui ſuſcipit, quàm cautè quis verſari in iis debeat. T. 5. c. 124. D. E.

Negotia gratuita ſunt mandatum, & commodatum. T. 5. c. 419. B.

Negotia aliena gerere volens in pecunia fœnori collocanda, eum imitari debet, cujus ipſa eſt, ne ſterilem illam, & vacuam inveniat. T. 5. c. 132. D.

Negotia hereditaria gerens quas cautiones exigere debeat a legatariis. T. 5. c. 136. A. B.

Negotia non ſolùm viventis, ſed etiam mortui, ideſt, hereditaria jacente hereditate geri poſſunt, & quæ actio ultro citroque datur. T. 5. c. 124. C.

Negotia pupilli, & heredis gerens, quæ adquirat, & quam actionem habeat. T. 5. c. 133. D. E.

Negotia nudo conſenſu obligationem quæ conſtituant. Tom. 7. c. 828. C.

Ea rantùm negotia nudo conſenſu obligationem conſtituunt, quæ legitimum nomen habent. T. 10. c. 449. E.

Negotiari cautiùs diſce, ait Tiberius. T. 4. c. 380. D.

Negotiatio reſtituta. T. 3. c. 1. A.

Negotiatio venalitiaria. Tom. 1. c. 216. D.

Negotiationis compendium eſt extra emptionem, vel extra conductionem. T. 1. c. 1481. E.

Negotiationem exercere non poſſe nobiliores natalibus, & honoraros, & ditiores patrimooio. T. 9. c. 402. C.

Negotiationes quæ olim fuerint illicitæ. T. 8. c. 151. B. C.

Negotiatores Imperatori deſervientes a muneribus excuſantur. T. 2. c. 746. D.

Negotiatores nec civilem, nec armatam militiam habere poſſunt. T. 2. c. 952. E.

Negotiatores, ne modum excedant, Epiſcopi curare debent. Tom. 2. c. 781. B. C.

Negotiatores malæ fidei qui dicuntur. T. 9. c. 1033. E.

Negotiatores diſtinguendi ab his, qui patrimonio ditiores, vel honoribus clariores ſunt. Tom. 9. c. 402. C. D.

Nagotiatores ne inter ſe conjurent, & paciſcantur, ne minoris merces, quàm ſtatuerint, diſtrahant. T. 9. c. 397. D.

Nego.

Negotiatores frumentarii an fuerint ſub cura Præfecti annonæ. T. 10. c. 856. C.
Negotiatores quinam ſint. T. 10. c. 1125. D.
De negotiatoribus, qui pecunias mutuas accipiunt, & pignori opponunt, quæ ex iis pecuniis comparatæ ſunt. T. 9. c. 1199. C. D.
Negotiatorum tria ſunt onera. T. 3. c. 472. B.
Negotiatorum conventio de non pluris vendendo certas merces an ſit licita. T. 10. c. 1032. E. & c. 1033. A.
Negotii ſi non ſit nomen proprium, qualis ſit actio, quæ datur ex eo negotio. Tom. 10. c. 1040. E.
In negotiis Sempronii gerendis, aliquis negotium quoque Titii geſſit ignorans, quæritur, an Sempronio teneatur ille actione negotiorum geſtorum, non tantum Sempronii, ſed etiam Titii negotii nomine. Tom. 4. c. 873. D.
In negotiis geſtis id ſolum ſpectamus, quod geſtum eſt. Tom. 6. c. 14. D. E.
Ex negotiis quædam inter ignorantes non rectè contrahuntur, inter ſcientes rectè. T. 8. c. 584. A. & c. 776. B.
Ex negotiis geſtis in rem actio non eſt, ſed in perſonam. Tom. 10. c. 890. C.
Ex negotio exſiſtit obligatio civilis, & naturalis. Tom. 5. c. 74. A.
Ex negotio non competit actio mandati. T. 6. c. 14. D.
Ex negotio alieno geſto quot, & quænam dentur actiones. T. 10. c. 889. E.
Ex negotio, quod nomine vacat, an detur actio civilis. Tom. 10. c. 1041. A.
Negotiorum geſtor dolum, & omnem culpam præſtat. T. 1. c. 362. E.
Negotiorum geſtori minoris ætatis in integrum reſtitutio datur, licèt dominus major ſit. T. 1. c. 368. E.
Negotiorum geſtor alienare non poteſt. T. 4. c. 879. D.
Negotiorum geſtor non tantùm dolum, ſed & culpam præſtare tenetur. T. 4. c. 921. D.
Negotiorum geſtor pecuniæ debitæ uſuras debet ob cauſam adminiſtrationis, quam percepit, aut percipere potuit. T. 4. c. 876. E.
Negotiorum geſtor ſine mandato procuratori eſt adſimilis. T. 4. c. 940. E.
Negotiorum geſtor, & tutor in quo differunt. Tom. 4. c. 879. D.
Negotiorum geſtor rem alienare non poteſt. Ibid. D.
A negotiorum geſtore rationes purgandæ ſunt apud judicem decimo quoque die. Tom. 4. c. 876. E. & c. 877. A.
Negotiorum geſtori, ſive Procuratori comparatur actor, ſervus, ſive diſpenſator. T. 5. c. 136. C.
Negotiorum geſtor pupilli, vel ſervi in initiis novæ condendæ familiæ non eſt urgendus ad ſolutionem in ſolidum ex edicto prætorio. T. 5. c. 126. D.
Negotiorum geſtorum actio competit ei, qui captivi negotia in civitate, aut extra eam exſiſtens geſſit. T. 5. c. 133. D.
Negotiorum geſtorum actio inter abſentes contingit. T. 5. c. 471. B.
Negotiorum alienorum geſtores an vim majorem, aut aliud quid præſtare teneantur. T. 5. c. 125. E.
In negotiorum geſtione, cujus temporis conditio ſpectetur. T. 5. c. 126. B.
Negotiorum geſtor cur abſque ceſſione actionis de furto agere non poſſit. T. 5. c. 587. B. C.
Negotiorum geſtorum defuncti actio cui, & quando, & pro quibus negotiis competat. Tom. 5. c. 383. C. & ſeq.
Negotiorum geſtores dolum, & culpam leviſſimam præſtare tenentur. T. 5. c. 125. E.
Negotiorum geſtor indebitum an repetere poſſit. T. 5. 259. B. C.
Negotiorum geſtores quomodo a M. Tullio appellentur. Tom. 5. c. 123. C.
Negotiorum geſtores qui dicantur. T. 5. c. 123. C.
De negotiorum alienorum adminiſtratione ex mandato, vel ſine mandato. T. 5. c. 1162. B.
Negotiorum geſtio eſt quaſi contractus, in quo exitus rei, ſive effectus ſpectatur potiùs, quàm initium. T. 6. c. 14. D.
Negotiorum geſtorum actio. Ibid. D. Vide, Actio negotiorum geſtorum.
Negotiorum geſtorum actio cui datur, & cui denegatur in impenſis in re communi factis. T. 7. c. 580. E. & ſeq.
Negotiorum adminiſtrator, a negotiis ex juſta cauſa remotus, an annua præteriti temporis ex cauſa fideicommiſſi petere poſſit. T. 7. c. 1314. E.
Negotiorum geſtorum actio quibus, & adversùs quos detur. T. 7. c. 875. A. B.
Negotiorum alienorum adminiſtrationem ſine mandatu ſuſcipere, an delictum, vel culpa ſit. Tom. 8. c. 329. B.
Negotiorum conventus illiciti. T. 9. c. 397. B. C.
Actio directa negotiorum geſtorum ex quo detur. T. 10. c. 889. A. B.
Actio negotiorum geſtorum contraria an detur tantùm voluntario Procuratori. T. 10. c. 889. A.
Negotiorum geſtorum actio non accedit obligationi de dote. T. 10. c. 1231. D.
Negotium do, ut des, nomine caret. T. 1. c. 773. E. & c. 774. A.
Negotium commune quibuſdam abſentibus agi poteſt, ſi præſentes rem ratam dominum habiturum cavere ſint parati. Tom. 1. c. 641. E.
In negotium mittere quid ſit, & a negotio dimittere. Tom. 3. c. 99. E. & c. 100. A.
Negotium nullum contrahitur inter pupillum, & tutorem. T. 1. c. 222. D.
Negotium quid propriè ſit, & quid connotet. T. 3. c. 673. B.
Negotium alienum, quod quis ſemel ſuſceperit, vel ultro, vel ex mandato, impune deſeri nequit. T. 5. c. 419. B.
Negotium defuncti gerens, nullius negotium gerere dicitur. T. 5. c. 383. E.
Negotium ſuum ex mandato alieno gerens actionem quandoque in mandatorem habet. T. 5. c. 454. C.
Negotium nullum contrahitur inter ſtipulantem, & promittentem, nec ullum inter ſtipulantem, & extraneum, qui ſtipulanti non reſpondet. Tom. 6. c. 350. D.
Negotium peculiare eſt negotium partis, vel domini. T. 6. c. 15. B.
Negotium facio, ut des, nullam habere ſimilitudinem cum negotiis civilibus, ideoque ex eo non datur actio præſcriptis verbis. T. 7. c. 851. B.
Negotium gerere non eſt maleficium exhibere. T. 8. c. 800. C.
Qui negotium pro tutore geſſit. T. 9. c. 586. B. C.
Negotium bonæ fidei dolo, & fraude contractum, an ſit ipſo jure nullum. T. 10. c. 277. B.
Negotium pro lite ſumitur. T. 10. c. 400. A.
Nema ſericum. T. 2. c. 795. A. B.
Nema, & metaxa quid ſignificent. T. 10. c. 505. E.
Nemeſiaci. T. 3. c. 311. E.
Neminem eſſe idoneum defenſorem ſine ſatiſdatione. T. 5. c. 1184. E.
Neminem ſibi ipſi cauſam, id eſt, *titulum poſſeſſionis mutare poſſe*, certiſſima juris regula eſt. T. 5. c. 716. D.
Neminem ſibi ipſi cauſam, ſive titulum poſſeſſionis mutare poſſe. T. 6. c. 313. A.
Neminem eſſe idoneum defenſorem rei alienæ ſine ſatiſdatione. T. 6. c. 514. C.
Neminem rem ſuam condicere, niſi furi, regula juris eſt. T. 7. c. 638. C. & cur. Ibid. C.
Nemini damnum dat, injuriamve facit,

ſacit, qui jure publico utitur. T. 5. c. 646. D.
Nemini res ſua ſervire poteſt. T. 6. c. 699. B.
Nemo in patria ſua Præſidi adſidere poteſt, & cur. T. 4. c. 834. D. E. verba Caſſiodori quæ hic. Ibid. c. 835. B.
Nemo invitus alteri donat. T. 4. c. 1370. C.
Nemo invitus de domo ſua extrahi debet, ut io jus vocetur: ſatis eſt, denuntiationem fieri ad domum. T. 4. c. 1394. C.
Nemo poteſt obligare rem alienam, in qua nihil juris habet. T. 4. c. 1282. D.
Nemo rem, vel jus heredis ſui non rectè legat. T. 4. c. 1218. E.
Nemo ſub ſpecie muneris, quod minùs exſequitur, alterius muneris oneribus relevari debet. T. 4. c. 866. B.
Nemo alteri utiliter paciſcitur, niſi ei, in cujus poteſtate eſt, T. 4. c. 840. A.
Nemo alteri utiliter ſtipulari poteſt, quomodo hoc ſit intelligendum. T. 4. c. 1337. C.
Nemo ex aliena jactura lucrum facere debet. Tum. 4. c. 891. B.
Nemo ex cauſa mutui obligatur ex actione, quæ ex mutuo naſcitur. T. 4. c. 873. A.
Nemo fœminæ pecunias eredere debet incertus animi muliebris. T. 4. c. 936. D.
Nemo idoneus videtur eſſe defenſor litis alienæ ſine ſatiſdatione. T. 4. c. 1296. D.
Nemo actum legitimum alieno nomine exſequi, aut peragere poteſt. T. 5. c. 1093. B.
Nemo alterius rei locuples, & idoneus defenſor abſque ſatiſdatione intelligitur. Tom. 5. c. 653. E.
Nemo rem ſuam futuram in eum caſum, quo ſua ſit, utiliter ſtipulatur. T. 5. c. 861. A.
Nemo rem ſuam ſibi dari purè ſtipulatur rectè, & cur. Ibid. A.
Nemo debet onerari ſupervacuâ cautione. T. 5. c. 647. C.
Nemo cogitur id facere, cujus effectus nullus futurus eſt. T. 5. c. 577. A.
Nemo facilè pro eo fidejubet, qui vergit ad inopiam. T. 5. c. 463. C.
Nemo fidejubere poteſt ſuo nomine. T. 5. c. 413. D.
Nemo idem duobus ſeparatim ſolvere compellitur. T. 5. c. 650. D.
Nemo invitus emancipatur. T. 5. c. 1509. A.
Nemo invitus rem alienam defendere cogitur. T. 5. c. 63. B.
Nemo invitus utile judicium patitur. T. 5. c. 669. A.
Nemo, niſi miles ſit, poteſt mori, ut pro parte teſtatus, pro parte inteſtatus exſiſtat. T. 5. c. 900. E.
Nemo prohibendus eſt libertati lavere. T. 5. c. 377. A.
Nemo prohibetur, quod conduxit, alii locare. T. 5. c. 525. C.
Nemo, quod ſuum eſt, uſucapit. T. 5. c. 729. A.
Nemo rem ſuam uſucapit. Tom. 5. c. 747. D.
Nemo ſanus præſumitur indebitum ſolviſſe, ſicut nec projicere nemo exiſtimatur, quod ſuum eſt. T. 5. c. 964. B. C.
Nemo abſens, qui ſe reipublicæ munus editurum pollicitus eſt, obligatur ad editionem muneris, quia apud rempublicam ipſam fieri pollicitatio debet. T. 6. c. 631. E.
Nemo, alieno nomine, lege agere poteſt. T. 7. c. 69. D.
Nemo plus juris in alium transfert, quàm ipſe habet. T. 7. c. 704. A.
Nepos Opiter qois apud veteres dicebatur. T. 1. c. 122. E. & c. 123. A.
Nepos, & filius in hereditatem concurrere non poſſunt. Tom. 5. c. 1266. E.
Nepos jure civili exheredari poteſt. T. 1. c. 1054. B.
Nepos, ſi filius præcedat, non eſt ſuus, ſed agnatus. T. 4. c. 781. C.
Nepos ex filio adoptivo natus, in familia adoptiva ſuſceptus, utrùm avi naturalis originem ſequatur, quæritur. T. 4. c. 856. B.
Si nepos intra trigeſimum annum ætatis vitâ deceſſit, relictis liberis, & patruo ſuperſtite, an patruo fideicommiſſum debeatur. T. 4. c. 1253. D.
Nepos emancipatus, ex filio emancipato procreatus, nihil retinet ex bonis propriis, ſed omnia confert. T. 5. c. 617. A. B.
Nepos, qui exheredato filio vocatur ad hereditatem avi, ex teſtamento ejuſdem avi, avo ſuus, & neceſſarius heres exſiſtit. T. 6. c. 180. B.
Nepos aviæ quomodo ſuccedat. T. 7. c. 172. A.
Nepos cum patruo quomodo avo ſuccedat. T. 7. c. 209. A. B.
Nepos exheredatus impubes an pendente lite inofficioſi alatur ex facultatibus. Ibid. B.
Nepos inſtitutus quomodo cum emancipato patre conjungatur. T. 7. c. 215. E.
Nepos an conjungatur patri, vel emancipato, vel in adoptionem dato, in hereditate avi. Tom. 8. c. 108. B. C.
Nepos ex filio emancipato ſuſceptus, ſi ſit præteritus, an admittatur ad bonorum poſſeſſionem contra tabulas. T. 8. c. 36. A.
Nepos ex uno filio an ſimul cum patruo admittatur ad bonorum poſſeſſionem contra tabulas. T. 8. c. 24. C.
Nepos emancipatus ab adoptivo avo an admittatur contra tabulas avi naturalis. Tom. 8. c. 40. D. E.
Nepos emancipatus an jungatur patri ſuo emancipato in petenda bonorum poſſeſſione contra tabulas. T. 8. c. 78. D.
Nepos filii emancipati, qui dedit ſe arrogandum, an admittatur contra tabulas avi naturalis. T. 8. c. 53. D.
Nepos in adoptionem datus, vel ſuſceptus in adoptiva familia, an jungatur patri ſuo emancipato in petenda bonorum poſſeſſione contra tabulas. T. 8. c. 78. D.
Nepos in adoptionem datus, vel emancipatus, & ſcriptus, an conjungatur patri, qui in poteſtate emancipatus eſt. Tom. 8. c. 50. C.
Nepos in poteſtate retentus an excludat filium emancipatum, petitâ bonorum poſſeſſione contra tabulas. T. 8. c. 107. E.
Nepos inſtitutus ſub conditione caſuali an pendente eâ poſſit petere bonorum poſſeſſionem contra tabulas. T. 8. c. 34. B. C.
Nepos ſi conjungatur patri emancipato in petenda contra tabulas, quis eorum legata præſtet. T. 8. c. 110. A.
Nepos ſuſceptus in adoptiva familia an admittatur ad bonorum poſſeſſionem contra tabulas avi naturalis. T. 8. c. 40. D.
Nepos quo caſu poſſit eſſe ſuus heres avo. Tom. 10. c. 774. A.
Nepotis præteritione quando teſtamentum rumpatur. Tom. 7. c. 904. E. & c. 905. A.
Nepoti bonorum poſſeſſio unde liberi datur. T. 3. c. 93. A. B.
Nepoti exheredato an detur querela adversùs patruum. T. 7. c. 209. A. B.
Nepoti impuberi exheredato an detur Carboniana bonorum poſſeſſio. Ibid. B.
Nepotes nomine liberorum comprehendi. T. 1. c. 700. A.
Nepotes filii nomine ſignificari. T. 6. c. 440. E.
Nepotes ex filiis avo ſuccedunt in ſtirpes. T. 7. c. 581. B. C.
Nepotes ſi ſint, & patruus, quomodo ſibi invicem conferant. T. 8. c. 102. E. & c. 103. A.
Nepotes an cum patruo admittantur ad bonorum poſſeſſionem, & an partes viriles fiant. T. 8. c. 26. A.
Nepotes ex filia an avo materno ſuccedant cum avunculis, & materteris. T. 8. c. 103. D.
Nepotes ex filia an patruo dotem conferre debeant, item avunculis. Ibid. D.
Nepotes ſi plures ſint ex filio emancipato, an fiant viriles. T. 8. c. 107. E.
Nepotes ex filia quomodo ſuccedant avo materno cum avunculis.

lis. T. 8. c. 103. D. an dotem conferant. Ibid. E.
Per nepotes avo adquiri potuit hereditas citra juſſum jure prætorio. T. 9. c. 170. A.
Nepotes exheredati an conjunguntur cum emancipatis. T. 10. c. 773. A.
Nepotum appellatione an contineantur pronepotes, conſultatio. T. 1. c. 690. D. E.
Nepotibus, & cæteris in patriam poteſtatem non recaſuris utiliter an ſubſtitui poſſit. T. 7. c. 904. D.
De nepotibus ex filio ab inteſtato venientibus. Tom. 9. c. 911. C. D.
Neptem uxorem ducere an liceat. T. 8. c. 904. A.
Neptes ex filio, vel filia, an conferant dotem, vel donationem propter nuptias matris ſuæ. Ibid. E.
Neratii Priſci ſententia de cautione Mutiana comprobata fuit conſtitutione Divi Pii. T. 7. c. 1208. C. item ſententia de vendendis bonis ejus, qui latitat, adversùs actionem in rem. Ibid. C.
Neratii ſententia de prædiis ruſticis exploſa. T. 7. c. 477. C.
Neratius Priſcus quis fuerit. T. 6. c. 601. B.
Neratius floruit Trajani temporibus T. 7. c. 1208. C.
Nero anno XI. ætatis fuit traditus in diſciplinam Annæo Senecæ. T. 7. c. 1332. D.
Nero Imperator. Vide, Claudius Nero.
In nervum, & in compedes judicati a creditoribus ducuntur. T. 8. c. 535. B.
In nervum non eunt omnes. Ibid. C.
In nervum ibant olim debitores, tanquam ſervi, jubente creditore. T. 9. c. 1391. D.
Nervus carcer. T. 8. c. 535. C.
Neſcire id, quod omnes ſciunt, eſt lata culpa, magna negligentia. T. 4. c. 503. B.
Neſcire, quod ſciunt omnes, nimia negligentia eſt. T. 8. c. 633. D.
Neſtoriani, ſive Simoniani. T. 10. c. 814. A.
Nexum Varro dixit eſſe, quod nec ſuum ſit, quod quis alii nexu mancipavit. T. 5. c. 397. D.
Nexus, & mancipium, vel mancipatio. T. 2. c. 470. C.
Nexus quid ſit. T. 9. c. 1002. B. C.
Nicæa Bithyniæ metropolis. T. 2. c. 878. A.
Niconis nomen reſtitutum. T. 3. c. 6. D. E.
Nihilominus, ideſt, nullo modo. T. 1. c. 1141. F.
Nihil ſcire eſt planè neſcire factum, T. 4. c. 1042. B.
Nihilominus ubi accipiendum ſit pro *nullo modo*. T. 7. c. 946. C.
Nihil neminem habere quid ſit. T. 8. c. 646. A.
Nili miracula, & fluenta. T. 9. c. 1465. B.
Nili inundatio agros feraciores facit in Ægypto. T. 9. c. 1054. D.
De Nili aggeribus non rumpendis. T. 9. c. 1465. A.
Nilum Ægyptii Deum eſſe fingunt, & Cœli æmulum. T. 10. c. 730. C.
Nilus fœtifer & fœtiferam Ægyptum facit. T. 6. c. 483. B.
Nilus totam Ægyptum ſemel in anno inundat, & oblimat. T. 10. c. 730. C.
Niſi corrigit interdum. Tom. 1. c. 925. B. C.
Nives inſolitæ eſt caſus major. T. 9. c. 298. E.
Nobiles qui ſint. T. 2. c. 1245. D.
Nobiles ſunt filii ex patre nobili, & matre plebeja. T. 2. c. 1282. E.
Nobiles qui ſunt. T. 4. c. 511. E. quid opus eſt ad comparandam nobilitatem. Ibid. E.
Nobiles, & Principes viri, & in Galliis Præſides provinciarum, arma magis, quàm jura tractare ſolent. T. 5. c. 34. E. & c. 35. A.
Nobiles, & Principes civitatum, ex militaribus viris in magiſtratum aſſumuntur. T. 5. c. 34. E.
Nobiles non ſunt milites, niſi quandiu in expeditione ſunt occupati, & teſtamenta eorum ad privilegium militum non pertinent. T. 9. c. 702. C. D.
Nobiliores natalibus non poſſe negotiationem exercere. T. 9. c. 402. C. D.
Si nobilis det ſe in adoptionem plebejo, an deſinat eſſe nobilis, an mutet genus. T. 4. c. 811. A.
An nobilis fiat ignobilis, qui adoptatur a nobili. T. 4. c. 809. A.
Nobiliſſimorum, vel Cæſaris appellatione liberos ſuos Principes honeſtabant. T. 10. c. 886.
Nobilitas ex genere dicitur *la verge ennoblit*. T. 1. c. 705. D. E.
Nobilitas an per adoptionem adquiratur. T. 4. c. 805. A.
Nobilitas eſt virtus generis. Tom. 6. c. 898. C.
Nobilitati adjunctum eſt onus militiæ. T. 4. c. 512. A.
Nobilitati adnexum eſt onus militiæ. T. 9. c. 702. D.
Nobilitatem extinguit infamia. T. 9. c. 455. C.
Nobilium eſt proprium donare. T. 6. c. 1036. C.
Nobis non licet ſine lege quid ampliare, vel procudere. Tom. 4. c. 1215. A.
Nocentem qui abſolverit pecunia, judex ut puniendus. Tom. 1. c. 498. B.
Nocentes puniri publica utilitas exigit. T. 7. c. 846. D.
Nocentium peccata nota eſſe oportet. T. 8. c. 524. C.
Nocere, & non prodeſſe diverſa ſunt. T. 3. c. 137. C.
Nocere debet unicuique mora ſua. T. 4. c. 1213. B.
Nocere non debet alteri unius conſenſus. T. 4. c. 18. B.
Nocere, & nocere poſſe in tractatu de aqua pluvia arcenda, paria ſunt. T. 5. c. 662. E.
Nocere bifariam accipitur, & quomodo. T. 7. c. 890. E. & c. 891. A.
Nocere propriè quid ſit. T. 10. c. 468. E.
Nocere non debet alteri, quod inter alios actum eſt. Tom. 10. c. 1152. A.
Nocet unicuique mora ſua. Tom. 4. c. 1213. B.
Nodoſi dicuntur juriſconſulti, & cur. T. 7. c. 1203. B.
Nodoſi juriſconſulti cur ſic appellati. T. 9. c. 492. B.
Nodus eo modo ſolvitur, quo nexus eſt. T. 5. c. 56. D.
Nolle eſt hujus, qui poteſt velle. T. 3. c. 445. A.
Nolle, & non velle diverſa ſunt. T. 3. c. 137. C.
Nolle qui poteſt, ejus eſt non velle. T. 7. c. 409. E.
Non nolle ejus, qui poteſt velle, Ibid. E.
Nomen adire. T. 3. c. 178. D.
Nomen falſum qui ſibi impoſuerit, lege Cornelià coercendus. T. 1. c. 510. C.
Nomen non idoneum hereditatem auget ex eventu. T. 4. c. 200. D.
Nomen mutat adrogatio. Vide, Adrogatio.
Nomen bonum facit creditor. T. 5. c. 474. A.
Nomen idoneum, & bonum. T. 5. c. 552. C.
Nomen eſt jus, ideſt, obligatio actio. T. 5. c. 17. B.
Nomen ſi in injuria illata adjectum ſit, non ſolùm publico judicio locus eſt, ſed etiam privatam cauſam læſus agere poteſt, & injuriam ulciſci. T. 5. c. 754. A. B.
Nomen bonorum mutat mutatio perſonarum, vel mutatio ſtatus, T. 6. c. 570. C.
Nomen debitoris ſi a noviſſimo curatore probatum eſt, fruſtra tutor de eo convenitur. T. 6. c. 626. E.
Nomen eſt obligatio. T. 6. c. 235. A.
Nomen gentilium latius eſt, quàm agnatorum. T. 7. c. 867. C.
Nomen non potuit legari, niſi per damnationem. T. 7. c. 1112. B.
Nomen eſt generale verbum. T. 8. c. 485. B.
Nomen patroni aſſumebant liberti. T. 9. c. 964. A.
Nomen ſervile aſſumebant ſervi. T. 9. c. 973. D. E.
De iis, qui ſibi nomen mutant, quique novum ſibi nomen imponunt dolo malo, quo quid alienum intercipiant, vel poſſideant. T. 9. c. 1451. C.
Nomen pueris parvulis imponi ſolebat nono die. T. 9. c. 1360. D.

No-

Nomen ſolius Principis operi publico præſcribitur, vel ejus, cujus pecuniæ factum eſt. T. 9. c. 1183. C. D.

Nomen alienum tabulis venditionis inſcribere frequens erat. T. 10. c. 1016. E.

Nomen qui legat, legat jus. T. 10. c. 1053. D.

Nomen qui legat, obligationem tantùm legat, non ſummam. T. 10. c. 1082. D.

Nomina hodie non ſunt in uſu. T. 1. c. 209. A.

Nomina ſignificandorum hominum gratiâ reperta ſunt. T. 1. c. 134. D.

Nomina in jure alia ſunt naturalia, alia civilia. T. 1. c. 1456. B.

Nomina pleraque etymologiæ non habent proprietatem. Tom. 3. c. 324. E.

Nomina mutari ſolent ita, ut jus. T. 4. c. 170. E.

Nomina probare eſt periculum eorum agnoſcere. T. 4. c. 51. D.

Nomina an accipiantur tam pro uſuris, quàm pro ſortibus. T. 4. c. 1228. C.

Nomina conditionalia veniunt in collationem. T. 5. c. 615. A.

Nomina conditionalia, nomina pura. T. 5. c. 614. C. D.

Nomina, & obligationes in jure, non in corpore conſiſtunt. T. 5. c. 15. E. & c. 17. A.

Nomina debitorum ſub generali hypotheca debitoris continentur. T. 5. c. 424. A.

Nomina hominum, aut rerum ſignificandarum causâ reperta ſunt. T. 5. c. 401. A.

Nomina collectiva, ſive generalia. T. 5. c. 1198. E.

Nomina non communicantur ſine ceſſione actionum. T. 6. c. 64. E.

Nomina continentur rerum appellatione. T. 7. c. 491. A.

Nomina non veniunt in familiæ erciſcundæ judicio. T. 7. c. 495. E.

Nomina ſunt cautiones. Ibid. E.

Nomina imponebantur maribus nono die, fœminis octavo; prænomina alio die, maribus ſumptâ togâ virili, ideſt, anno 17. ſumpto tirocinio, fœminis contractis nuptiis. T. 7. c. 1182. D. E.

Nomina inter coheredes, & ſocios ipſo jure diviſa ſunt. Tom. 7. c. 577. C.

Nomina non ſunt res corporales. Ibid. B.

Nomina quæ dicuntur. T. 7. c. 491. B.

Nomina diviſa ſunt pro hereditariis portionibus. Ibid. B.

Nomina certa quæ dicuntur. T. 7. c. 645. D.

Nomina ad quid reperta ſunt. T. 8. c. 992. E.

Nomina graduum ſunt naturalia, quædam civilia. T. 8. c. 190. B.

Nomina ſeparantur a rebus mobilibus, ſeu moventibus, & ab immobilibus. T. 8. c. 555. B. C.

Nomina non ſunt in poteſtate ſervorum, ſed liberorum hominum. T. 9. c. 1451. D.

Nomina bonorum, nomina ſubſtantiæ non ſunt temerè commutanda. T. 9. c. 983. A.

Nomina Cæſarum, & Auguſti quo tempore diviſa fuerunt. T. 9. c. 1470. E. & c. 1471. A.

Nomina, vulgo *obligationes activæ*, & *paſſivæ*. T. 9. c. 1241. D.

Nomina patris, & patroni ſunt ſancta. T. 9. c. 645. C. colenda religione multâ. Ibid. C.

Nomina certa, & incerta quæ. T. 9. c. 317. D. E.

Nomina ſua inſtrumentis plerique inſcribi nolunt, licèt reverâ ipſi ſint, qui præſentes contrahunt. T. 9. c. 1270. C. D.

Nomina de legionaria militia. T. 9. c. 1452. E.

Nomina an capiantur ex cauſa judicati. T. 9. c. 242. B.

Nomina ſunt cautiones. T. 9. c. 531. E.

Nomina ſæpe inter ſe commutantur. T. 10. c. 463. C.

Nomina ſua plerique nolunt publicari. T. 10. c. 659. B.

Nomina non communicantur inter ſocios, donec invicem cedantur. T. 10. c. 999. C.

Nomina inter, & corporalia duæ differentiæ. T. 10. c. 1223. E. & c. 1224. A.

Nominalia quid. T. 9. c. 1360. D. dies luſtricus. Ibid. D.

Nominare, & creare idem eſt. T. 9. c. 938. A.

Nominatim quæ exprimi requirantur. T. 5. c. 401. E.

Nominatim, & ſpecialiter multa non valent, quæ utiliter tacitè fiunt. T. 6. c. 25. C.

Nominatim quid, quandoque ſignificet. T. 10. c. 555. A.

Nominatio, creatio, datio, ordinatio, in jure idem eſt. Tom. 4. c. 1014. D. E.

Nominatio in jure paſſim dicitur creatio, & nominator dicitur creator. T. 4. c. 37. D.

Nominatio pro collatione accipitur. T. 6. c. 1002. A.

Nominatio, & cenſus. Tom. 9. c. 270. D.

Nominatiu, imò nec accuſatio, non facit, ut magis pro confeſſo habeatur, qui accuſatorem corrupit. T. 10. c. 227. A.

Nominatione, & cenſu ſervum liberum fieri. T. 9. c. 270. D. filius alienus noſter non fit nominatione, & cenſu. Ibid. D.

Nominationem ad munera civilia Duumviri faciunt. T. 2. c. 704. D.

Nominationem oportet confirmari judicio præſidum. Ibid. D.

Nominationes ad munera civilia ut fieri debent ſine decreto publico. T. 2. c. 716. A.

A nominationibus an poſſit appellari. T. 10. c. 789. B.

Nominationum forma vacillare non debet. T. 2. c. 715. E.

Nominator, & fidejuſſor quid diſtent. T. 2. c. 821. A.

Nominator, ideſt, creator. Tom. 2. c. 822. B. C.

Nominator fidejuſſori comparatur duplici ratione. T. 4. c. 39. E.

Nominator magiſtratus, qui ſolidum pro nominato ſolvit, utilem actionem non habet adversùs ſuum collegam, qui eundem etiam magiſtratum nominavit. Ibid. E.

Nominator eſt quaſi fidejuſſor. T. 4. c. 37. E. ſunt quidam, qui *ſubvades* dicuntur. Ibid. c. 38. A.

Nominator convenitur poſt fidejuſſorem. T. 4. c. 845. D.

Nominator ratione ſuæ fidei quomodo tenetur, & quomodo collega. Ibid. D. E.

Nominator an fidejuſſori comparetur. T. 4. c. 846. A.

Nominator. Vide, Collega.

Nominator vocatur magiſtratus municipalis, & cur. T. 9. c. 1194. B.

Nominatori ſolidum ſolventi non datur actio utilis adversùs ſuum collegam, & quare. T. 4. c. 846. A. & ſeq.

Cum nominatore major eſt ratio agendi, quàm cum collega quodam. T. 4. c. 38. A.

In nominatorem magiſtratus quomodo actio datur, ſi is non fuerit idoneus, & quando talis conveniendus. T. 4. c. 845. B. & ſeq.

An in nominatorem ejus, qui rem geſſit, priùs detur actio, quàm in collegam, qui non geſſit. T. 4. c. 37. E.

An in nominatorem magiſtratus, qui geſſit rem, reddenda priùs actio ſit, quàm in collegam, qui eam rem non geſſit. Ibid. D.

In nominatorem qui agit, rem perſequitur: qui in collegam, pœnam negligentiæ ſuæ, & culpæ. T. 4. c. 38. B.

Nominatores ſunt indices. T. 3. c. 155. B.

Nominatores, vel fidejuſſores non ſunt priùs conveniendi, & excutiendi, quàm rei principales. T. 4. c. 850. D.

Nominatores magiſtratuum, qui ſucceſſores ſuo periculo nominant, reſpondiſſe intelliguntur. Tom. 4. c. 859. C. unde Galli, *Ie reſpons, ie ſay bon pour toy*. Ibid. C.

Nominatores an habeant jus pignoris capiendi. T. 10. c. 701. B.

Nominatores creatores dicuntur. T. 10. c. 702. D.

De nominatorum periculo. T. 2 820. B.

Nominatus magiſtratus priùs conveniendus eſt, quàm nominator. T. 4. c. 852. D.

Nominatus an habeatur pro confeſſo. T. 10. c. 226. E.

Qui nominaverit, an fidei ratione conveniatur. T. 8. c. 846. B.

Nominis loco eſt demonſtratio certa. T. 1. c. 1345. A.
Nominis error non nocet. T. 1. c. 5185. A.
Nominis mutatio prohibita. T. 2. c. 607. A.
Nominis uſura non debetur, niſi ex cautione, ideſt, ſtipulatione. T. 4. c. 438. B.
Nominis venditor quia dicatur. T. 5. c. 997. C.
Nominis definitio. T. 7. c. 2. C.
Nominis appellatione etiam res ſignificatur. T. 8. c. 484. D.
De nominis mutatione. Tom. 9. c. 5451. C. D.
De nominibus paternis, quid obſervandum. T. 4. c. 5038. E.
De nominibus in familiæ erciſcundæ actione agitur. T. 7. c. 491. A. & ſeq.
De nominibus graduum, & affinium. T. 8. c. 209. B. & ſeq.
Nominibus pro hominibus ſæpe a librariis erratum. T. 9. c. 318. A.
Nomine alieno lege agere nemo poteſt. T. 4. c. 8. A. & c. 747. B.
Nomine abſentis an cogi poſſit heres adire, & reſtituere. T. 4. c. 593. D.
De nomine inter duos quæſtio ob hereditatem ex teſtamento delatam. T. 5. c. 858. B.
Nomine evictionis cautio quomodo præſtari debeat. T. 5. c. 501. D.
Nomine debitoris vendito, qualis debitor eſſe debeat. T. 5. c. 519. A. B.
Nomine ejus, qui non eſt, non poteſt agi quicquam. T. 7. c. 84. C.
Pro nomine demonſtratiu eſt. T. 7. c. 647. A.
De nomine legato duobus disjunctim. T. 7. c. 5112. A.
Nomine proprio nihil refert res demonſtretur, an antonomaſio. T. 7. c. 647. A. B. an digito. Ibid. B.
De nomine legato. T. 7. c. 1179. E. & c. 1180. A. & ſeq.
De nomine debitoris legato. T. 7. c. 5175. A.
Ex nomine argumenta ducunt juriſconſulti. T. 7. c. 2. C.
Nominum periculum in jure pertinet ad eum, qui fecit, ſi ea non ſint idonea, vel ſi culpâ ejus facta ſint deteriora, dum non ſatis maturè interpellavit. T. 4. c. 55. C. novus tutor ea nomina ſuſcipere cogitur a priore tutore, vel curatore, etiamſi ea nomina improbet, ſed non cogitur ea probare. Ibid. C.
Nominum periculum ad quem propriè pertinet. T. 4. c. 1225. C.
Nominum numerus eſt finitus, rerum infinitus. T. 4. c. 174. C.
Nominum nuncupatio inter heredes, vel legatarios, vel fideicommiſſarios æquales partes facit. T. 5. c. 402. A.
In nominum originibus deducendis Stoici licentiores, & inepti fuerunt. T. 7. c. 625. D.
Nominum duo eſſe genera; & quæ illa ſint. T. 7. c. 956. B.
Nominum diviſio non fit per judicium communi dividundo. T. 7. c. 577. B.
Nominum hereditariorum ut diviſio fit ipſo jure, non per arbitrum, ita etiam nominum communium ipſo jure. Ibid. C.
Nominum diviſio. T. 9. c. 5241. D.
Nominum diviſio eſt juris. T. 9. c. 50. C.
Nonariæ, ſive nonæ. T. 6. c. 1099. E.
Non debitor quis dicatur. T. 5. c. 456. D.
Non jam, vel *jam non* an ſumi poſſit pro *nondum*. T. 10. c. 340. E.
Non jure aliquid fieri, & non fieri paria ſunt. T. 5. c. 605. E.
Nongentorum appellatio quæ. T. 3. c. 629. E.
Non omne quod licet, honeſtum eſt. T. 3. c. 700. D.
Non omne, quod ſtatim debetur, & peti ſtatim poteſt. T. 4. c. 1445. C.
Non omnis fidejuſſio, aut expromiſſio eſt interceſſio, & quare. T. 4. c. 937. E.
Nonnæ nomen vetuſtiſſimum eſt. T. 9. c. 5432. C. pro virginibus accipitur. Ibid. C.
Non negatur ſolvendo eſſe, qui pro parte ſolvit. T. 8. c. 571. D.
Non niſi causâ cognitâ aliquid alicui permittere quid ſit. Tom. 5. c. 39. E.
Noſocomi qui ſint. T. 2. c. 25. E. & Tom. 10. c. 820. B.
Non ſolventis bona diſtrahuntur, & poſſidentur a creditoribus ex edicto. T. 8. c. 571. D.
Quod noſtrum eſt, ampliùs noſtrum fieri non poteſt. T. 4. c. 630. D.
Nota patri aſperſa non pertingit liberos. T. 4. c. 972. B.
Notæ literarum ſingularum Romanorum antiquorum. T. 3. c. 361. A.
Notæ non ſunt literæ, ſed quædam dictionum compendia. T. 3. c. 58. D.
Notæ dicuntur formulæ ſcriptæ literis ſingulariis. T. 6. c. 561. D.
Notæ non ſunt literæ. Ibid. C. ſecundùm eas Prætor non dat bonorum poſſeſſionem ſecundùm tabulas. Ibid. C.
Notæ quid ſint. T. 8. c. 10. D.
Notæ epiſtolarum ſunt ſiglæ tempore Juſtiniani. Ibid. D.
Notarii cur ita dicantur. Tom. 3. c. 362. A.
Notarii ſecretorum. T. 2. c. 901. B.
Notarii, & librarii. T. 1. c. 1024. E.
Notarii olim omnia propriâ manu ſcribebant. T. 6. c. 879. E.
Notarii nomen eſt ſervile nomen, eſt munus ſervi privati hominis. T. 9. c. 1214. B.
Notarii quinam ſint. T. 10. c. 703. B.
Notarios inter, & ſingularios differentis. T. 10. c. 867. E.
Notati, & famoſi quid inter ſe diſcrepent. T. 2. c. 887. A.
Nothi filii ſpurii, qui vulgo legitimè quæſiti non ſunt. T. 1. c. 310. E.
Nothi quid juris habent in parentum bonis. T. 3. c. 518. C.
Nothi an poſſint capere ex teſtamento, & ab inteſtato. T. 7. c. 1491. E. an eis alimenta debeantur. Ibid. E.
Nothi qui dicuntur. T. 9. c. 555. B.
Nothis non datur bonorum poſſeſſio contra tabulas, nec unde liberi, & cur. T. 8. c. 565. A. datur unde legitimi in ſucceſſione matris. Ibid. A.
Nothis quod datur, nulli datum videtur, & quare. T. 10. c. 482. C.
Nothorum definitio. T. 3. c. 158. C.
Nothorum nomen latinè exprimi nequit. T. 2. c. 5051. B.
Nothorum, & ſpuriorum diſcrimen. Ibid. B.
Nothos hodie nullos eſſe. Tom. 3. c. 519. B.
Notio quid ſit, & ſignificet. T. 7. c. 73. A.
Notio eſt genus, juriſdictio ſpecies. T. 8. c. 560. B.
Notio quid comprehendat. T. 10. c. 924. D.
Notionis nomen latiùs patet, quàm juriſdictionis. T. 7. c. 58. C. & T. 10. c. 513. E.
Notionis nomen quomodo accipiendum. T. 7. c. 58. C.
Notionis verbum latiùs patet, quàm juriſdictionis. T. 8. c. 560. B.
Notionis verbum generaliter accipitur, & comprehendit tam juriſdictionem, quæ jure magiſtratus competit, quàm cognitionem, quæ judicibus datis ſola competit. T. 8. c. 560. B.
Notionis nomen quid complectatur. T. 7. c. 73. A. & Tom. 10. c. 593. A.
Notiones ſunt a natura, & nomina ſunt ab inſtitutis hominum. T. 7. c. 966. B.
Notis maxima ex parte conſtabant juris formulæ ante Conſtantinum. T. 10. c. 5250. D.
Notitia pro inventario. T. 2. c. 659. A.
Notitiam ædificiorum habere, vulgo *cognoiſtre les eſtres de la maiſon*. T. 7. c. 497. B.
Notoria quid. T. 3. c. 58. E.
In iis, quæ notoria ſunt, nec rigor, vel ordo juris obſervatur, nec probatio, vel accuſatio neceſſaria eſt. T. 6. c. 952. B.
Notoria probationem non requirere. T. 6. c. 876. B.
Notoriæ, ſive notariæ quæ dicuntur. T. 9. c. 5377. A.
Notoriæ proximæ, & affines ſunt accuſationibus. Ibid. A.
In notoriis appellatio non admittitur. T. 6. c. 956. B.
De notoriis, ſive notiſſis apparitorum Præſidis provinciæ. T. 9. c. 1375. E. & c. 1377. A.

Noto-

Notorium probatione non indiget. T. 6. c. 1115. A.

Nova jura ſemper reſtrictiùs accipiuntur. T. 9. c. 1262. B.

Novale ſi factum ſit ex ſilva, an alius fundus eſſe intelligatur. T. 5. c. 820. A.

Novalia quid. T. 6. c. 839. C.

Novalia ad Eccleſiam pertinentia. T. 6. c. 1020. C. & c. 1041. D.

Novalia in emphyteuſim dari poſſunt. T. 6. c. 1020. C.

Novalis terra quid. T. 8. c. 515. A.

Novalis ager quis dicatur. Ibid. B.

Novalis ager quis ſit, T. 10. c. 589. B.

Novandi animo qui ſtipulator ſub conditione, non fit novatio ſtatim, ſed tunc demum, cum conditio extiterit. T. 6. c. 355. B.

Novare qui poſſint. T. 5. c. 832. E. pupillus, quamvis paterfamilias ſit, ſine tutoris auctoritate non poteſt novare obligationem. Ibid. c. 833. A.

Novari ſolebat obligatio, vel in verborum obligationem, vel in obligationem nominum. T. 1. c. 861. D.

Novari res videtur litis conteſtatione. T. 9. c. 113. D.

Novarum tabularum lege promulgatâ, omnes ære alieno ſolvebantur. T. 7. c. 814. C.

Non novat obligationem fidejuſſio. T. 4. c. 870. A.

Novata priori obligatione per rem judicatam non novari hypothecariam, non fidejuſſoriam, non uſurarum, quæ in judicium non venerunt, & cur. T. 9. c. 114. D.

Novatio quid. T. 1. c. 861. D. & T. 4. c. 202. E.

Novatio civilis eſt. T. 1. c. 225. C.

Novatio, & delegatio priorem obligationem perimit. T. 2. c. 555. E.

Novatio voluntaria eſt ſtipulationis veteris, vel alterius obligationis veteris in novam ſtipulationem translatio, atque confuſio. T. 2. c. 556. A.

Novatio per quos fit. T. 1. c. 484. D. E.

Novatio legitimus modus obligationis ſolvendæ. T. 1. c. 837. E.

Novatio quomodo fiat. Tom. 1. c. 943. B.

Novatio, & delegatio per ſtipulationem fit, & voluntaria eſt, & cur. T. 2. c. 556. A.

Novatio obligationis an extinguat fructuum perſequutionem. T. 3. c. 512. D.

Novatio neceſſaria, & voluntaria. T. 2. c. 555. A.

Novatio voluntaria quatuor modis fit. Tom. 2. c. 556. D. & T. 9. c. 1283. D.

Novatio, et acceptilatio, ſimilis ſolutioni eſt. T. 3. c. 639. C. D.

Novatio quandonam dicatur fieri. T. 1. c. 227. B.

Novatio non extinguit fructuum perſequutionem, qui ante ſunt, vel poſtea percepti, uſurarum verò perſequutionem extinguit, & cur. T. 3. c. 512. D. & T. 4. c. 671. D.

Novatio fit duobus modis. T. 4. c. 63. E.

Novatio eſt alia neceſſaria, alia voluntaria. T. 4. c. 202. C.

Novatio eſt in aliud nomen, & alium ſtatum prioris obligationis tranſlatio. T. 4. c. 242. D.

Novatio fit expromiſſione, non fidejuſſione. T. 4. c. 269. C.

Novatio vera eſt expromiſſio. T. 4. c. 238. A.

Novatio, & oblatio nuda in quo differunt. Tom. 4. c. 243. A.

Novatio quomodo, & per quas perſonas perficiatur. T. 5. c. 832. E.

Novatio aut voluntaria, aut neceſſaria eſt. T. 5. c. 765. D.

Novatio propriè non fit, niſi exiſtente conditione poſterioris ſtipulationis. T. 6. c. 361. C.

Nulla novatio hodie fit, niſi id dictum ſit nominatim, ut novatio fiat ex conſtitutione Juſtiniani. T. 6. c. 354. B. C.

Novatio quandonam fiebat inter veteres. T. 8. c. 1078. E.

Novatio non fit, nec recepto, nec conſtituto. T. 9. c. 261. A.

Novatio obligationis. T. 9. c. 208. C. D.

Novatio, & delegatio in quo differunt. T. 9. c. 38. E.

Novatio voluntaria quid. T. 9. c. 1282. D.

Novatio, & delegatio tollunt priorem obligationem. Ibid. B.

Novatio voluntaria principalis obligationis novat acceſſiones omnes, novatio neceſſaria non novat. T. 9. c. 114. D.

Novatio neceſſaria non perimit pignus. Tom. 9. c. 1227. C. cur dicitur neceſſaria novatio. Ibid. C.

Novatio voluntaria, & novatio neceſſaria in quo differunt. T. 9. c. 1227. D. E.

Novatio non fit pendente judicio, finito fit. T. 9. c. 115. C. D.

Novatio fit judicato, judicio non fit novatio. T. 9. c. 115. C.

Novatio, & litis conteſtatio differunt. T. 9. c. 113. E.

Novatio eſt modus tollendæ obligationis. T. 9. c. 50. B.

Novatio fit judicio damnato debitore. T. 9. c. 1227. C.

Novatio extinguit priorem obligationem. T. 9. c. 1095. E.

Novatio eſt mutatio debitoris, vel cauſæ debendi. T. 9. c. 91. C.

Novatio an fiat interventu ſervi. T. 10. c. 390. C.

Novatio olim ex ſola mente contrahentium fiebat. T. 10. c. 538. E.

Novatio ut fiat per ſervum, aut filium familias, juſſus, aut ratihabitio patris, vel domini exigitur. T. 10. c. 558. C.

Novatio quomodo fiat, & quo differat a delegatione. T. 10. c. 716. C.

Novatio in cauſa lucrativa fit, in non lucrativa non fit. T. 10. c. 769. D.

Novationis tempore uſuræ currere deſinunt. T. 4. c. 671. D.

Novationis ſummus effectus eſt, ut priorem obligationem perimat, & poſteriorem introducat. T. 6. c. 371. E.

Novationi faciendæ ſufficiebat olim ſolus animus, & tacita voluntas, nec erat opus voluntate expreſſa; hodie tamen ex conſtitutione Juſtiniani Imperatoris neceſſe eſt exprimi ſpecialiter, & nominatim novationis cauſâ ſtipulationem poſteriorem interponi. Ibid. D.

Poſt novationem obligationis uſuræ non currunt. T. 4. c. 965. A.

Inter novationem, & oblationem differentia quæ. T. 4. c. 243. A.

Inter novationem voluntariam, & neceſſariam differentia quæ eſt. T. 4. c. 202. C. & c. 965. A. & T. 5. c. 766. D. & T. 9. c. 1096. A. & c. 1227. D. E.

Novationem fieri judicato, & condemnatione, non judicio. T. 9. c. 115. B. C.

Novationem non facit mutatio rei. T. 9. c. 91. C.

Novatione voluntariâ perimitur ſtipulatio pœnalis, non etiam neceſſaria. T. 4. c. 965. B. C.

Novatione voluntariâ liberantur pignora, & hypothecæ, non etiam neceſſariâ. Ibid. B.

Novatione voluntariâ fidejuſſores liberantur, non autem neceſſariâ. Ibid. B.

Novatione voluntariâ mandatores liberantur, non autem neceſſariâ. Ibid. B.

Novatione factâ non omnino perimitur obligatio. T. 4. c. 1106. C.

Novatione factâ non perimitur legatum liberationis. Ibid. C.

Novatione factâ an creditor obligationem mutare cogatur. T. 4. c. 876. D.

Novatione tollitur obligatio. T. 4. c. 658. C.

In novatione facienda ante conſtitutionem Juſtiniani ſolus ſufficiebat novandi animus. Tom. 6. c. 354. C.

De novatione a legatario facta cum herede. Tom. 7. c. 1230. D.

Novatione voluntariâ factâ per ſtipulationem tacitè & pignora, & fidejuſſores liberantur. T. 9. c. 1096. A.

Novatione neceſſariâ, re principali tantùm judicatâ, nec pignora, nec fidejuſſores liberantur. Ibid. A.

Novatione factâ uſuræ non currunt. T. 9. c. 113. D.

Novatione voluntariâ pignus, quod prior debitor dederit, nec repetitum eſt, perimitur. Tom. 9. c. 1227. C.

Nova-

Novatione tollitur obligatio: T. 10. c. 524. A. B.
Novatione factâ uſuræ non currunt, lite conteſtatâ currunt. T. 10. c. 543. E.
De novationibus, & delegationibus. T. 1. c. 861. C. D. & T. 2. c. 555. E. & T. 9. c. 2282. B. & ſeq.
Novellæ conſtitutiones cur ſic appellatæ, & quando editæ. T. 2. c. 1017. B.
Novellæ 9. *de Teſtibus* ſenſus qui. T. 5. c. 964. A.
Novellæ. Vide, Conſtitutiones novæ.
Novellam quartam Juſtiniani Bartulus malè non recipit. Tom. 5. c. 424. D.
Novellarum ſententiæ in pandectas a Triboniano relatæ. T. 1. c. 3. D.
De novellarum Juſtiniani interprete veteri. T. 3. c. 218. A.
Novellarum titulorum novusindex. T. 2. c. 1018. A. & ſeq.
Novellas Juſtiniani, quæ ſunt fuſiores,& copioſiores, Accurſius ſemper nominat authenticas, *l'original*, non novellas. Tom. 9. c. 473. D.
Novellas Accurſius cum citat, ſemper intelligit Julianum anteceſſorem, qui novellas Juſtiniani latinè, & breviter expoſuit. Ibid. D.
De novellis Leonis Philoſophi, & ad eaſdem emendationes quædam. Tom. 3. c. 504. C. D. & ſeq.
Novendial pro novem diebus apud veteres Latinos. Tom. 1. c. 527. B.
Novendialia celebrata ab Adriano in honorem Plautinæ uxoris Trajani. T. 7. c. 1189. C. D.
Noverca quà causa habetur loco parentis. T. 3. c. 230. D.
Noverca dedit patri meo fundum in dotem eo pacto, ut ipſa creditoribus ſuis, quibus fundus ille ſimul, & omnia prædia pignori obligata erant, ſolveret uſuras. T. 9. c. 81. D.
Novercam uxorem ducere an liceat. T. 8. c. 904. C.
Novercam ducere pudor vetat. T. 9. c. 445. E.
Novi operis nuntiatio, ſive denuntiatio. Vide, Nuntiatio. Vide, Denuntiatio.
De novi operis nuntiatione: T. 6. c. 291. B. & ſeq.
Novi operis nuntiatio ſimilis eſt vindicationi rei corporalis. T. 7. c. 456. C.
Novi operis nuntiatio quando, quibus, & adversùs quos competat. T. 7. c. 456. B.
Noviſſimæ conditiones. Vide, Conditiones.
Novum jus reſtrictiùs eſt accipiendum, non ampliandum. Tom. 4. c. 1356. E.
Novum non eſt, ut quod alius ſolvit, alius repetat. T. 4. c. 1074. C.
Novum edictum. Vide, Edictum novum.
Novum opus qui nuntiare poſſint. T. 7. c. 451. C.
Novum opus, quod Prætor facere prohibuit, qui fecit, tenetur actione, quod adversùs edictum factum ſit. T. 7. c. 654. A.
Novum jus ultra ſuos fines extendere non licet. Tom. 9. c. 763. E.
Nox naturalis quot horis conſtat. T. 1. c. 524. A.
Nox amica furibus, inimica paſtoribus. T. 5. c. 584. C.
Noxa quid. T. 1. c. 269. D.
Noxa pro peccato. Ibid. D.
Noxa caput ſequitur. T. 1. c. 409. B. C. & T. 5. c. 91. C. & T. 9. c. 252. B. & T. 10. c. 961. A.
Una noxa eſt, quæ eſt unius ſervi. T. 5. c. 925. E.
Noxæ deditum ſervum invito domino manumitti. T. 3. c. 365. D. E.
Noxæ deditio liberum hominem non nectit jure pignoris, aut fiduciæ. T. 4. c. 1467. D.
Noxæ deditio inanis eſt, quæ actorem dominum non facit. T. 5. c. 97. D.
Noxæ ſi dominus ſervum alii ex poſteriore noxa dediderit, hoc facto non liberari ſervum, quo minus noxæ dedatur ob priorem noxam, ſi pro eo non offeratur æſtimatio damni. T. 5. c. 95. A.
Noxæ dedere, vel damnum ſarcire. T. 7. c. 593. E.
Noxæ, ſive noxiæ generale nomen eſt, quod ſcinditur in delictum, & crimen. T. 8. c. 607. E.
Noxæ ſeparantur a capitalibus criminibus. T. 8. c. 608. A.
Noxæ dabatur ſtatuliber. Tom. 9. c. 43. B. C.
Noxæ olim dedebantur liberi homines, & ſervi. T. 9. c. 42. E. & c. 43. A.
Noxæ deditionis nullum judicium eſt. T. 10. c. 945. A. B.
Noxales actiones unde prodierint. T. 8. c. 1120. B. quibus rebus conſtitutæ. Ibid. C.
Noxales actiones eſſe perpetuas. T. 9. c. 313. C.
Noxales actiones ſolæ caput ſequuntur. T. 8. c. 1120. C. & T. 9. c. 252. C. & T. 10. c. 425. C.
Noxales actiones quænam ſint, & an ſint in rem, vel in perſonam. T. 10. c. 945. E. & c. 945. A.
Noxales actiones quo caſu dentur, & quo caſu ceſſent in dominum. T. 10. c. 946. C. D. E.
Noxali actione agere non poteſt is, qui tenetur actione noxali ſervi nomine. T. 5. c. 441. A.
Noxali actione ſervi nomine cum domino acturo ad æſtimationem damni datur actio ad exhibendum. T. 5. c. 376. C.
Noxali judicio acturo datur actio ad exhibendum ſervum, ſcilicet noxium. T. 6. c. 45. D.
In noxali actione ſervus, qui noxam nocuit, a domino detur in noxam. T. 7. c. 511. A.
Noxalis actio morte extinguitur. T. 1. c. 752. C.
Noxalis actio poſterior perimitur; etiamſi cæterorum, qui anteegerunt, vel agere potuerunt, cauſa ſit vetuſtior. T. 5. c. 95. B.
Noxalis actio, & actio prætoria; ſive honoraria in quo differunt. T. 5. c. 234. B.
Noxalis actio pertinet tantùm ad noxas privatas. T. 6. c. 8. A.
Noxalis actio ex delicto filiifamilias nulla eſt in patrem. T. 6. c. 497. E.
Noxalis actio quæ eſt. T. 6. c. 45. B. ea vel eſt civilis, quæ propriè noxalis appellatur, vel prætoria, ſive honoraria, quæ civilis actionis ſuccedanea eſt. Ibid. B.
Noxalis actio. Vide, Actio noxalis.
Noxalis actio nulla competit in liberis hominibus. T. 9. c. 46. A. B.
In noxam dedere quid. Tom. 1. c. 752. C.
Noxam ſarcire quid. Ibid. C.
Noxia frivolaria. T. 4. c. 994. B.
Noxia an idem nomen, quod noxa; & quid ſit. Tom. 8. c. 1120. B.
Noxiæ privatæ ſunt quatuor. T. 8. c. 607. E.
Noxiæ appellatione omne delictum continetur. T. 8. c. 647. D. & c. 1121. A.
Noxii quomodo ad ſupplicium ducebantur. T. 9. c. 1389. A.
Noxius ſervus ſi venditus ſit, ad quid venditor emptori teneatur. T. 5. c. 636. E.
Nubens vidua intra annum luctus, infamis eſt, itemque is, qui eam ſciens duxit. T. 7. c. 891. C.
Nubentes, citra parentum conſenſum, an exheredari poſſint. T. 2. c. 2053. B.
Nubentis mulieris intra tempus luctus pœnæ quinque. T. 9. c. 452. E. & ſeq.
De ſecundò nubentium electione; & ſucceſſoribus earum, & de uſufructu donationum propter nuptias, & aliis capitulis. Tom. 2. c. 1029. A. B. & ſeq.
Nubere melius eſt, quàm uri. T. 6. c. 217. E.
Nuclei, etiamſi comburendi causâ habeantur, non continentur lignorum appellatione. Tom. 4. c. 591. E.
Nuda pactio obligationem tollere, ſeu mutare non poteſt. Tom. 4. c. 683. C.
Nuda ratio non facit donationem. T. 4. c. 787. A.
Nuda proprietas, vel plena redit ad fi-

Digitized by Google

ad fiſcum ex ſuis cauſis, oſusfructus nudus nunquam. Tom. 4. c. 1434. E.
Nuda voluntas teſtamentum irritum non facit. Tom. 4. c. 1075. A.
Nuda voluntas non perficit teſtamentum, nec evertit. Ibid. A.
Nuda voluntas, & tacita fideicommiſſum facit. T. 4. c. 536. E.
Nuda obligatio naturalis. Tom. 9. c. 51. D.
Nuda pollicitatio dotis. Tom. 9. c. 27. B.
Nudum nomen heredis an teſtamentum corroboret. T. 4. c. 83. B.
Nudum præceptum nullius eſt momenti. T. 4. c. 541. D.
Nudum pactum. T. 9. c. 27. B. nudi definitio. Ibid. B.
Nudum pactum. Vide, Pactum.
Nudus conſenſus obligationem parit, traditio exſequitur, & cur. T. 5. c. 649. A.
Nudus proprietarius fundi, totum eum fundum ſuum eſſe rectè vindicat, etiamſi uſusfructus alienus ſit. T. 8. c. 505. A.
Nudus conſenſus. T. 9. c. 430. A.
Nugax, & nugas promiſcue dicebant veteres. Tom. 6. c. 396. B.
Nulla res eſt, cujus poſſeſſionem poſſis adipiſci, niſi concurrat corpus, & animus, id eſt, apprehenſio rei, & affectio poſſidendæ rei. T. 4. c. 625. C.
Nullius rei nulla debitio eſt. T. 6. c. 355. C.
Quod nullum eſt, an poſſit rumpi. T. 10. c. 1004. A.
Nullus articulus non rejicit ſemper quemcumque. T. 9. c. 1042. E.
Numerarii ſunt officiales, qui numeros agunt. Tom. 2. c. 686. D.
Numerarii quid a tabulariis diſtant. T. 2. c. 776. D. E.
Numerarii, qui ſunt in officio Præſidum, & Conſularium, conditionales ſunt. T. 2. c. 983. D.
Numerarii, qui rectoribus parent, triennales ſunt. Tom. 2. c. 986. E.
Numerarii ne ruſticos ad obſequium vocent. T. 2. c. 851. D.
De numerariis, actuariis, & chartulariis, & adjutoribus, ſcriniariis, & exceptoribus ſedis excelſæ, cæterorumque judicum tam civilium, quàm criminalium. T. 2. c. 983. B. C. & ſeq.
Non numeratæ pecuniæ exceptionem, vel replicationem obſtare non tantùm chirographo creditæ pecuniæ, ſed etiam cautioni, vel donationi pignoris. T. 9. c. 1237. D.
Numeratio non tantùm creditum, ſed ſolutum ſignificat. Tom. 4. c. 728. D.
Non omnis numeratio confeſtim obligationem parit. T. 6. c. 53. E.
Si numeratio pecuniæ ſequuta non fuerit conventionem pignoris. C. 9. c. 1237. D.
Numeratio non debet excedere mandatum. T. 10. c. 715. B.
Numerationis verbo mutuum ſignificatur. T. 7. c. 647. E. ſi abſit numeratio, neque puræ, neque ſub conditione mutuum contrahitur. Ibid. E.
Numeratione expletur obligationis ſubſtantia. T. 5. c. 948. A.
Quod numerato datur, & numerato ſolvi debet, non quidem in ſpecie, ſed in nummorum genere eodem. T. 5. c. 396. D.
Numeri, id eſt, vexillationes a legionibus ſeparantur. T. 2. c. 759. E.
Numeri Pythagorei quam vim habeant. T. 1. c. 458. C.
Numeri proportionales. Tom. 10. c. 176. A.
Numeri ſunt militum. Tom. 10. c. 667. D.
Sub numero plurativo, ſi ſine liberis, teſtator etiam ſingularem comprehendit. T. 4. c. 1189. E.
Numerorum appellatio. T. 2. c. 759. E.
Numerorum notæ in l. *Thais. D. de fidei-comm. lib.* emendatæ. T. 3. c. 25. A. B. C.
Numerorum notæ facilè corrumpuntur. T. 6. c. 379. A.
Numerorum liber vocatur ab Hebreis *Loquutus eſt*. Tom. 10. c. 164. C. D.
Numerum dualem non habent Latini, pluralis pro duali eſt. T. 6. c. 297. D.
Numerum perficiunt duo. T. 9. c. 1395. C.
Numerus rerum eſt infinitus, nominum verò finitus. T. 4. c. 174. C. plura ſunt negotia, quàm vocabula. Ibid. C.
Numerus annorum ab optima indole non exigitur. T. 4. c. 861. B.
Numerus quinque liberorum an excuſet a muneribus civilibus, & quomodo. T. 4. c. 863. B.
Numerus quinque liberorum utrùm excuſet a ſacerdotio provinciæ. T. 4. c. 864. B.
Numerus nummorum in ſolutione facienda ſatis non eſt, ſed qualitas prius ſpectanda eſt. T. 5. c. 395. B.
Numerus liberorum a tutela excuſat. T. 8. c. 564. D.
Numerus ſingularis in re odioſa non porrigitur ad numerum multitudinis. T. 8. c. 114. D.
Numerus dici non poteſt unum. T. 9. c. 1395. C.
De numiſmatis veteris poteſtate. T. 2. c. 803. A. B.
Nummaria lex Cornelia. Tom. 9. c. 1449. A. & ſeq.
Nummarii, id eſt, lucri avidi. T. 2. c. 1013. D.
Nummi jura non ſunt. T. 1. c. 75. D.
Nummi ſtagnei. T. 3. c. 297. B.
Nummi peregrini, ut olim, ita hodie mercis loco ſunt. Tom. 4. c. 43. D.
Nummi integri ſunt, qui nondum ſunt conſumpti. T. 4. c. 185. C.
Nummi quando conſumpti dicuntur. T. 3. c. 379. B. & T. 4. c. 184. D.
Nummi ſi non iidem ipſi, ſed alii ejuſdem valoris redditi ſint, non vitiatur contractus mutui. T. 5. c. 391. A. B.
Nummi aſſiduâ permutatione deperire videntur. Ibid. A.
Nummi, qui ex arca frumentaria dantur piſtoribus ad coemptionem frumenti, qui non ſolebant iis dari, niſi poſt coemptionem, dicuntur mutuo dari, quia dantur in anteceſſum, ſive promutuo. T. 5. c. 392. B. C.
Nummi æſtimatio publica eſt, non privata. T. 5. c. 498. B.
Nummi, qui mutuo dati ſunt, in vicem datorum ſuccedunt. Tom. 5. c. 400. E. & c. 401. A.
Nummi Cajani appellatio unde. T. 5. c. 1183. C.
Nummi nunquam ſignificantur argenti, vel auri nomine. Tom. 6. c. 493. A.
Nummi æſtimatio eſt perpetua. T. 7. c. 686. A.
Nummi poſſunt publicè mutari, at privatus non poteſt. Tom. 7. c. 966. C.
Nummi ſi generaliter legentur, nullum eſt legatum. T. 7. c. 989. E.
Nummi Philippei victoriati. T. 7. c. 646. A.
Nummi aſperi qui dicuntur. T. 9. c. 1199. D.
Nummi peragrini, mercis loco habentur, & venduntur. T. 10. c. 726. E. & c. 727. A.
Nummi an argento facto, vel infecto computantur. T. 10. c. 1129. D.
Nummis emuntur res, non rebus, alioquin permutatio exſiſtit. T. 5. c. 497. E.
Nummis extantibus an fidejuſſor teneatur. T. 5. c. 1114. E.
Nummis, qui in arca ſunt, legatis, an corpus videatur legatum. T. 7. c. 1017. B.
Nummis legatis in obſcuro, quales debeantur. T. 7. c. 1042. C.
De nummis legatis, & non inventis in hereditate, an debeantur. T. 7. c. 1510. C. D.
De nummis peculiaribus creditis. T. 7. c. 661. B.
De nummis filiofamilias mutuo, aut fœnori datis. T. 9. c. 317. B. & ſeq.
Nummorum certa æſtimatio eſt, non arbitraria, ſicut cæterarum rerum omnium. T. 5. c. 400. B. C.

Num-

Digitized by Google

Nummorum uſus qui, qualis, & quantus. T. 5. c. 390. E. & c. 391. A.

Nummorum corpora in emptione venditione, aliiſque contractibus ſpectantur, ſed nummos in emptione venditione venditoris fieri oportet. Tom. 5. c. 501. B.

Nummorum reproborum aliquis uſus eſt, & ideo non reſcindendi ſunt a creditore, qui eos recipit a debitore, ſed reddendi. T. 6. c. 452. C.

Nummorum certus numerus legari debet, alioqui non valet legatum. T. 7. c. 646. B.

Nummorum corpora communi genere continentur, non ſpecie. T. 7. c. 629. B.

Nummorum certo numero legato, non adjectâ qualitate nummorum, an in heredis arbitrio ſit, quod genus nummorum præſtare velit. T. 7. c. 1451. D. E.

Nummorum qualitas cur ſit incerta, & varietas nummorum infinita. T. 7. c. 1451. D.

Nummorum legatum eſt incertum. T. 8. c. 682. B.

Nummorum non eſt uſus, ſed abuſus. T. 9. c. 337. D.

Nummos aureos, vel argenteos qui adulteravit, lege Corneliâ tenetur. T. 1. c. 508. B.

Nummos mutuos dans eâ lege, ut non reddantur, licèt dixerit, ſe mutuos nummos dare, mutuam ſorte gratiam captare videtur. T. 5. c. 392. B.

Nummos ſiquis ex alterius manu excuſſerit, ut caderent in flumen, aut mare, quomodo teneatur. T. 7. c. 851. C.

Nummos ſiquis ex alterius manu excuſſerit, ut alius auferret, qua actione teneatur. Ibid. C.

Nummos qui debet, quantitatem debet, non corpora. Tom. 10. c. 561. B.

Nummos probos vultu Principum ſignatos qui reprobant, tenentur lege Corneliâ nummaria. T. 10. c. 737. C.

Nummularii pecuniam probant. T. 1. c. 1503. C.

Nummulariis, aut argentariis ex pacto nudo, perinde atque ex ſtipulatione, uſuræ debentur. T. 5. c. 45. D.

Nummulario, non ex fide verſanti pecunias, manus amputandæ. T. 3. c. 174. B.

De nummulario, qui abjectâ menſâ argentar à, quam habuit in foro, foro ceſſit, & ſolum vertit. T. 6. c. 328. D. E.

Nummus unus venditionis non eſt pretium. T. 1. c. 1145. A.

Nummus in emptione eſt menſura rerum longe certior, & verior, quàm in permutatione res. T. 5. c. 498. A.

Nummus rem venditam ſemper facit æqualem. Ibid. A.

Nummus unus an pretium ſit. T. 8. c. 271. B. C.

Nummus non eſt pretium, ſed imago pretii. T. 9. c. 1315. C.

Nummus aſper quis dicitur. T. 9. c. 1450. A.

Nunc articulus, præſens tempus ſignificat, T. 9. c. 1165. D.

Nunciandi jus qui habeant. T. 7. c. 563. B.

Nunciatio, quæ ſit juris noſtri conſervandi causâ, non acquirendi. T. 9. c. 316. B.

Per nuncium nobis parari actionem. Ibid. B.

Nuncupatio filii filium non facit, ſed natura tantùm, vel adoptio ſolennis, T. 6. c. 639. E.

Nundinæ non ſunt feriæ. Tom. 1. c. 887. B. C, & T. 2. c. 298. A. B.

Nundinæ quid ſint Græcis, & Latinis. T. 10. c. 662. C.

Nundinæ quidnam ſint. Tom. 10. c. 1034. A.

Nundinariæ epulæ, T. 3. c. 100. A.

Nundinarum exercendarum jus decennio amittitur. T. 1. c. 545. D.

Nundinarum definitio, & earum jus. T. 1. c. 887. B. C. & T. 2. c. 298. A. B.

Nundinarum dies antiquitus erant feriati. T. 9. c. 397. E.

Nundinarum dies olim nefaſti, poſtmodum faſti. Tom. 10. c. 662. C.

Nundinas ſine permiſſu Principis, & in agro ſuo inſtituere non licet. T. 7. c. 1324. D.

De nundinis, & mercatoribus. T. 9. c. 397. E.

Nuntiare eſt prohibere. Tom. 6. c. 291. B.

Nuntiare, & prohibere an idem ſit. T. 8. c. 551. B.

Nuntiare an poſſit emptor prædii ante ejus traditionem. Tom. 10. c. 1180. C.

Nuntiare an poſſit, qui habet ſervitutem ruſticam, vel urbanam. T. 10. c. 1181. C.

Nuntiari quibus perſonis debeat. Tom. 10. c. 1184. E. & c. 1185. A.

De eo, qui nuntiat novum opus vicino ædificanti, aut molienti ædificationem. Tom. 9. c. 1182. A.

Nuntiat, qui habet dominium, ſervitutem, & vindicationem utilem. T. 10. c. 1181. A.

Nuntiatio operis novi ſtatim vim ſuam exercet, & inhibet opus. T. 1. c. 1517. A.

Nuntiatio operis novi poſſeſſori adversùs poſſeſſorem non permittitur. Ibid. B.

Nuntiatio novi operis alia eſt in rem, alia in perſonam. Tom. 4. c. 94. D.

Nuntiatio operis in perſonam, ſi non poſſit fieri in perſonam, ut ſi reperiri non poſſit, fit ad domum ejus libello ad poſtem fixo. Ibid. E.

Nuntiatio an ſine juſſu Prætoris pacto remitti poſſit. T. 4. c. 22. C.

Nuntiatio novi operis permittitur ipſo jure, hoc eſt, ex edicto Prætoris. T. 4. c. 93. D.

Nuntiatio operis fit in rem præſentem ex jure veteri. T. 4. c. 94. D. imò etiam in ignorantem fit nuntiatio operis. Ibid. D.

Nuntiatio. Vide, Ædes.

Nontiatio alienatione prædii ſoi finitur. T. 5. c. 657. D.

Nuntiatio novi operis an in heredem tranſeat. Ibid. E.

Nuntiatio, & litis conteſtatio quomodo differant. Ibid. E.

Nuntiatio novi operis non perſonæ, ſed operi fit. Tom. 5. c. 658. B.

Nuntiatio novi operis aut jure, aut injuriâ fit. Tom. 5. c. 656. B.

Nuntiatio novi operis morte, ſicut & alienatione finitur, & extinguitur. T. 5. c. 657. D. E.

Nuntiatio novi operis, ſicut & vindicatio olim in re præſenti facta eſt. T. 5. c. 373. E.

Nuntiatio novi operis & ſcienti, & neſcienti, quive in eo loco nihil juris habet, fieri poteſt. T. 5. c. 658. B.

Nontiatio novi operis cui, & adversùs quos detur. T. 7. c. 458. C. D.

Nuntiatio novi operis fit in rem, non in perſonam. T. 7. c. 585. A.

Nuntiatio novi operis an teneat, etiamſi jus nuntiandi non fuerit. T. 10. c. 256. B.

Nuntiatio non tenet, quam fecit, qui jus nuntiandi non habuit, quamvis noceat, & effectum habeat, ſi opus inhibeat, nec contemni poſſit. Ibid. B.

Nuntiatio quomodo remittatur utiliter, vel inutiliter. Tom. 10. c. 259. E. & c. 260. A.

Nuntiatio novi operis an ſit remedium ſubſidiarium. Tom. 10. c. 1175. D. & ſeq.

Nuntiatio an fiat adversùs furioſos. T. 10. c. 1177. A.

Nuntiatio fit operi, non perſonæ. Ibid. B.

Nuntiatio quibus ex cauſis fiat T. 10. c. 1179. E. & c. 1180. A

Nuotiatio in quid fiat. Tom. 10. c. 1183. A.

Nuntiatio an poſſit fieri in foro. T. 10. c. 1184. A.

Nuntiatio an rectè fiat uni ex dominis communibus loci, in quo fit opus. T. 10. c. 1184. C.

Nuntiatio novi operis imitatur actionem. T. 10. c. 1185. A.

Nuntiatio an poſſit fieri ei, qui reficit rivum, vel cloacam purgat. Ibid. C.

Nuntia-

Nuntiatio quando fiat. Tom. 10. c. 1191. D.
Nuntiatio nova an ſit neceſſaria novo rei ſucceſſori. Tom. 10. c. 1193. A.
Nuntiatio novi operis in quo diſtat ab actione civili. Tom. 10. c. 1194. E.
Nuntiationis ex cauſa an teneatur quilibet poſſeſſor illius loci, in quo nuntiatum eſt novum opus. T. 10. c. 1177. B.
Nuntiationis cauſæ tres. Tom. 10. c. 1578. E.
Nuntiationis novi operis diverſæ ſpecies. T. 10. c. 1183. A. & ſeq.
Nuntiationis effectus quis ſit. T. 10. c. 1186. C. & c. 1192. E.
Per nuntiationem novi operis ſiquid ſocius ædificet, an ſit jus prohibendi. T. 4. c. 152. C. D.
Nuntiationem novi operis qui habeant. T. 5. c. 654. C. D.
De nuntiatione operis novi. T. 1. c. 830. E.
De nuntiatione novi operis edictum. T. 4. c. 93. D. Vide, Edictum de novi operis nuntiatione.
De nuntiatione novi operis in communi ædificio. Tom. 7. c. 585. A.
De nuntiatione novi operis plura. T. 10. c. 1170. B. & ſeq.
In nuntiatione novi operis an cauſa conventionis libello ſit exprimenda. T. 10. c. 1172. C. & ſeq.
De nuntiatione novi operis an valeat privatorum conventio ſine Prætore. Tom. 10. c. 1177. E. & c. 1178. A.
Nuntiatorem inter, & nuntiatum differentia. T. 10. c. 1193. A.
Nuntiatori an detur aliquod interdictum prohibitorium. Tom. 10. c. 1197. E. an nuntiato. Ibid. E. & c. 1198. A.
Per nuntium an rectè emamus. T. 10. c. 1016. B. C.
Nuntius fungitur epiſtolæ vice, T. 1. c. 919. B. & Tom. 2. c. 275. D.
Nuntius, ideſt, nuntiatio. Tom. 2. c. 275. D. E.
Nuntius miniſter eſt tantùm negotii, quod contrahentes tractant. T. 5. c. 408. C.
Nuntius nihil aliud eſt, quàm epiſtola loquens. Ibid. C.
Nuntius, aut epiſtola quid præſtare ſoleat. Ibid. C. D.
Nuntius, & procurator in quo differunt. T. 9. c. 316. B. C.
Nuntius non contrahit cum venditore. T. 9. c. 385. C.
Nuntius fungitur vice epiſtolæ. T. 10. c. 1016. B.
Nuntius eſt epiſtola loquens. T. 9. c. 385. C. & T. 10. c. 1016. C.
Conditio *ſi non nupſeris*, an remittatur lege Papiâ. Tom. 10. c. 4. D. quomodo ſit remiſſa & uxori, & mulieri extraneæ. Ibid. c. 15. D.
Nupta eſſe eadem duobus non poteſt. T. 1. c. 26. A.
Nupta, vox ambigua. T. 1. c. 693. E.
Nupta. Vide, Mulier.
Nupta, & ſponſa in quo differunt. T. 5. c. 1170. C. D.
Nupta non impeditur, quo minus cum priore marito de dote experiatur. T. 6. c. 110. C.
Nupta ſecundo viro ante denuntiationem adulterii rea eſt. Tom. 6. c. 448. D.
Nuptalitium. T. 8. c. 618. E.
Nuptiæ quæ ſint. T. 1. c. 782. E. & T. 2. c. 317. B.
Nuptiæ fiunt inter abſentes. T. 1. c. 783. A.
Nuptiæ nudo conſenſu conſtituuntur, & hypothecis comparantur. T. 1. c. 782. E. & c. 783. A.
Nuptiæ juſtæ inter quos contrahi nequeunt. T. 3. c. 432. B.
Nuptiæ injuſtæ quæ ſint. Tom. 3. c. 60. B.
Nuptiæ collocatæ quæ ſint. Tom. 3. c. 307. C.
Nuptiæ ſecundæ dupliciter dicuntur. T. 2. c. 1082. D.
Nuptiæ ſecundæ ut ſolvi poſſunt. T. 2. c. 1071. B. C.
Nuptiæ furtivæ, & clandeſtinæ damnantur. T. 3. c. 152. C.
Nuptiæ pœnâ conſtringi non poſſunt. T. 1. c. 1228. C.
Nuptiæ inceſtæ ſunt, quæ naturâ prohibitæ ſunt. T. 2. c. 319. E. & c. 320. A. & c. 1049. C.
Nuptiæ nudo conſenſu perficiuntur. T. 2. c. 317. A.
Nuptiæ pro commixtione corporum, vel celebritate, vel feſtivitate. Ibid. B.
Nuptiæ quædam hodie permiſſæ, quæ olim prohibitæ. Tom. 2. c. 317. B.
Nuptiæ impares. Tom. 2. c. 320. A.
Nuptiæ ſerviles. Ibid. A. B.
Nuptiæ ex reſcripto prohibitæ. T. 2. c. 322. C.
Nuptiæ conſobrinæ olim ex reſcripto permiſſæ. Ibid. C.
Nuptiæ ſecundæ quaſi illicitæ ſunt. T. 2. c. 323. C.
Nuptiæ juſtæ quænam propriè dicantur. T. 1. c. 23. A. B.
Nuptiæ immaturæ. T. 2. c. 1082. D.
Nuptiæ contra mandata contradictæ. T. 2. c. 1049. C.
Nuptiæ vetitæ, vel permiſſæ clericis. T. 2. c. 22. D.
Nuptiæ fieri palàm teſte populo debent. T. 3. c. 152. C.
Nuptiæ tranſverſo limite quouſque prohibentur. T. 4. c. 976. B. C. jure pontificio uſque ad quartum gradum prohibitio extenditur. Ibid. C.
Nuptiæ inceſtæ confirmari non ſolent. T. 4. c. 278. B. & c. 1501. D.
Nuptiæ hodie decreto Innocentii in primo tantùm genere affinitatis prohibentur, non in ſecundo, vel tertio. T. 4. c. 975. D. tria affinitatis genera ſunt. Ibid. D.
Nuptiæ an injuſtæ ſint, quæ fiunt invito patre. Tom. 4. c. 285. C.
Nuptiæ, quæ ignorante patre, cujus in poteſtate eſt vir, aut mulier, fiunt, non ſunt juſtæ. Tom. 4. c. 262. E. ubi non ſunt nuptiæ, ibi neque dos. Ibid. E.
Nuptiæ conſobrinorum jure Civili licitæ ſunt. Tom. 4. c. 1071. C.
Nuptiæ inter tutorem, & pupillam prohibitæ. T. 4. c. 1433. A. B.
Nuptiæ. Vide, Matrimonium.
Nuptiæ conſiſtere non poſſunt, niſi conſentiant ii, qui contrahunt, & ii, in quorum poteſtate ſunt qui nuptias contrahunt. T. 5. c. 539. E. & c. 540. A.
Nuptiæ inter adoptivos prohibitæ ſunt. T. 5. c. 546. A. B.
Nuptiæ nudâ voluntate perficiuntur, concubitu implentur. Tom. 5. c. 648. E.
Nuptiæ inutiles an habeantur pro ſponſalibus. T. 5. c. 82. D.
Nuptiæ non rectè contractæ an diſſolvi, & quo caſu non poſſint. T. 5. c. 5039. A. B.
Nuptiæ ſolius avi auctoritate inter nepotes, & neptes ex altero filio contrahi poſſunt. T. 5. c. 542. C.
Nuptiæ, & ſponſalia in quo differunt. T. 5. c. 1169. B. & ſeq. multa inter ſe communia habent. Ibid. B.
Nuptiæ immaturæ quæ. Tom. 5. c. 1170. B.
Nuptiæ poſſunt contrahi intra gradus prohibitos ex indulgentia Summi Pontificis. T. 6. c. 1524. C.
Nuptiæ novâ voluntate, vel ratihabitione conciliantur. Tom. 6. c. 1082. B.
Nuptiæ ſecundæ permittuntur potiùs, quàm probantur. Tom. 6. c. 1150. D. ideo ſine benedictione celebrantur. Ibid. D. E.
Nuptiæ non quolibet anni tempore celebrandæ, ſeu conſummandæ. T. 6. c. 811. B. & ſeq.
Nuptiæ inter filios duorum compatrum an conſiſtere poſſint. T. 6. c. 1110. A.
Nuptiæ invitæ nullæ ſunt. Tom. 6. c. 1070. C. ſed convaleſcunt novo conſenſu, vel tacito. Ibid. C.
Nuptiæ ſponſalium perfectio eſt. T. 6. c. 1052. A.
Nuptiæ invitæ difficiles, & incertos exitus pariunt. T. 6. c. 1063. D.
Nuptiæ juſtæ non ſunt cum minore annis 12. quæ ætas non eſt juſta ad nuptias contrahendas. T. 6. c. 536. B.
Nuptiæ ſine conſenſu patris contractæ injuſtæ dicuntur, ſed ta-

men non diſſolvuntur. Tom. 6. c. 101. E.

Nuptiæ ſine matrimonio eſſe non poſſunt. T. 6. c. 413. D. Vide, Matrimonium.

Nuptiæ & connubium civilia ſunt nomina, atque ita fit, ut non ſint nuptiæ civili jure, ſit tamen matrimonium jure naturali. Ibid. D.

Nuptiæ juſtæ quæ dicantur, & quæ injuſtæ. T. 6. c. 101. C. & ſeq.

Nuptiæ juſtæ quæ. T. 7. c. 14. C.

Nuptiæ an poſſint inter abſentes conſtitui. T. 7. c. 897. D.

Nuptiæ dimiſſæ a marito uxoris an interdicantur ei, quem maritus ſuſpectum habuit. T. 7. c. 1490. C.

Nuptiæ juſtæ non ſunt, niſi fiant liberorum procreandorum cauſâ. T. 7. c. 784. E.

Nuptiæ ſi ſint illicitæ, an donata, legata, & dos quaſi indignis auferantur. T. 7. c. 1480. C. D.

Nuptiæ quid. T. 8. c. 903. D. inter quos contrahi poſſint. Ibid. D. & ſeq.

Nuptiæ an poſſint inter abſentes contrahi. T. 7. c. 897. A.

Nuptiæ quibus gradibus prohibentur, & quibus non prohibentur. T. 8. c. 216. C. & ſeq.

Nuptiæ factæ jure gentium cum deportato, vel deportata conjuge an valeant. T. 9. c. 537. C.

Nuptiæ immaturæ quibus pœnis plectuntur. T. 9. c. 451. E. & c. 453. A. & ſeq.

Nuptiæ prohibitæ ſtupra ſunt, non nuptiæ, & earum multi effectus. T. 9. c. 441. D.

Nuptiæ quibus perſonis, & cum quibus perſonis probibitæ ſunt. Ibid. D.

Nuptiæ quæ ſunt permiſſæ, & quæ prohibitæ. Tom. 9. c. 441. A. & ſeq.

Nuptiæ ſi ex reſcripto Principis petantur. T. 9. c. 451. A.

Nuptiæ perficiuntur nudo conſenſu, implentur concubitu. Tom. 9. c. 1334. B.

Nuptiæ juſtæ quæ ſunt, Tom. 9. c. 431. E.

Nuptiæ, ſicut ſponſalia, hodie nudo conſenſu contrahuntur, T. 9. c. 429. B.

Nuptiæ inceſtæ, & inutiles quæ ſunt. T. 9. c. 444. B. & ſeq.

Nuptiæ permittuntur cum conſobrina. T. 9. c. 441. B. permittuntur etiam inter diſpares ordinis, dignitatis, honeſtatiſque perſonas. Ibid. B.

Nuptiæ conſiſtere poſſunt ſine dote. T. 9. c. 1215. E.

Nuptiæ nefariæ quæ. T. 9. c. 445. A.

Nuptiæ, & ſponſalia in quo differunt. T. 9. c. 432. D.

Nuptiæ inter quos poſſunt contrahi. T. 9. c. 431. D. E.

Nuptiæ immaturæ quæ dicuntur. T. 9. c. 451. E.

Nuptiæ nefariæ ſunt, quæ inceſtæ ſunt jure gentium. T. 9. c. 445. A.

Nuptiæ turpes: T. 9. c. 444. D.

Nuptiæ quæ prohibentur ratione potentatus. T. 9. c. 438. D.

Nuptiæ in Oriente prohibitæ fuerunt uſque ad ſextum gradum. T. 9. c. 730. D.

Nuptiæ non poſſunt contrahi, vel reconciliari ſine conſenſu patris, & auctoritate. T. 9. c. 442. C. D. non poſſunt ſolo diſſenſu patris diſſolvi, ſponſalia poſſunt. Ibid. c. 444. A.

Nuptiæ quid. T. 9. c. 428. C. & c. 447. C. D.

Nuptiæ an poſſint inter abſentes conſtitui. T. 10. c. 391. D. E. & c. 471. B.

Nuptiæ quomodo Clericis olim vetitæ, & quomodo conceſſæ. T. 10. c. 821. D. E.

Nuptiarum vinculum eſt arra. T. 3. c. 308. C.

Nuptiarum tria vitia, T. 3. c. 152. C. D.

Nuptiarum ſecundarum mulctandarum rationes. T. 2. c. 1080. C. D.

Nuptiarum inceſtarum pœna. T. 2. c. 1050. C.

Nuptiarum definitio, T. 2. c. 317. B.

Nuptiarum inceſtarum indulgentia. T. 2. c. 1160. A.

Nuptiarum inceſtarum quæ ſit pœna. T. 2. c. 1050. B. & ſeq.

Nuptiarum alienarum ſollicitatores extra ordinem puniuntur. T. 1. c. 472. C. D.

De nuptiarum jure. T. 1. c. 397. A.

De nuptiarum ſolutione. Tom. 2. c. 1069. D.

Nuptiarum prohibitio latiùs patet jure civili, quàm pontificio. T. 4. c. 976. C. D.

Nuptiarum prohibitio eſt extendenda potiùs, quàm coanguſtanda, T. 4. c. 813. C.

Nuptiarum poteſtas omnis in patre eſt, qui eum, eamve in poteſtate habet. T. 5. c. 540. A. B.

Nuptiarum prohibitio ex cauſa affinitatis uſque ad quartum gradum extenditur. T. 6. c. 1121. C.

Nuptiarum fidem facit inſtrumentum publicum. T. 6. c. 887. E.

Favore nuptiarum teſtimonium de auditione recipitur. T. 6. c. 1142. D. cognati, & affines admittuntur. Ibid. D.

Nuptiarum non omnis poteſtas in patre eſt, T. 6. c. 101. E.

Nuptiarum prohibitio non eſt argumentum affinitatis. Tom. 8. c. 211. B.

Nuptiarum ſolennitas, & pompa. T. 9. c. 441. C.

Nuptiarum interceſſores, ſive conciliatores. T. 9. c. 437. C. Vide Proxenetici.

Nuptiarum ſecundarum viris nulla vacatio fuit conceſſa, ut fœminis, quæ elugere debent virum, viduæ permanentes ſpatio anni. T. 9. c. 1359. E.

Nuptiarum inutilium cauſæ. T. 9. c. 444. C. D.

Nuptiarum alienarum corruptores, & ſollicitatores quomodo puniuntur, etiamſi effectu potiri non potuerunt. T. 9. c. 450. C.

Nuptiarum definitio quæ. T. 9. c. 428. C.

Nuptias ſecundas permiſit potiùs, quàm probavit Eccleſia. T. 2. c. 1030. E.

Nuptias ſine conſenſu patris contrahere non licet. T. 1. c. 397. A.

Nuptias an faciant tabulæ. T. 3. c. 609. B.

Nuptias inceſtas bruta quædam abhorrere. T. 2. c. 1049. C.

Nuptias inceſtas contrahentium bona ſunt fiſci. T. 2. c. 1325. B.

Nuptias illicitas clam contrahere gravius eſt, quàm palàm. T. 2. c. 1025. A. B.

Nuptias alienæ uxoris appetere turpe. T. 1. c. 1050. C.

Nuptias facit maritalis honor, & affectio. T. 2. c. 1069. E.

Nuptias non contrahunt illuſtres viri ſine dotalibus inſtrumentis. T. 2. c. 1070. A.

Nuptias inter ſervos, & ſervas non eſſe, ſed contubernium. T. 2. c. 1072. B.

Nuptias facit ſolus conſenſus, & deductio in domum viri. T. 4. c. 982. C.

Nuptias ſolus animus facit, implentur concubitu. T. 4. c. 1336. B.

Nuptias juſtas an privigni inter ſe contrahere poſſint. T. 4. c. 977. D.

Nuptias non facit ſola deductio in domum mariti, nec ſola dotis promiſſio ſponſalia. T. 4. c. 265. B.

Nuptias cum ſororis filia concedebat jus vetus, jure noviſſimo meritò abrogatum eſt. Tom. 5. c. 548. B. C.

Ad nuptias juſtas quæ requirantur. T. 5. c. 539. E. & c. 540. A. & ſeq.

Nuptias contrahere poſſunt ſurdi, muti, & cæci. T. 6. c. 1071. E.

Nuptias a patre factas non valere, diſſentiente filiâ familias. T. 6. c. 101. C.

Nuptias binas qui eodem tempore conſtitutas habuit infamiâ notatur. T. 7. c. 897. A.

Poſt nuptias hæc verba ut accipiuntur. T. 7. c. 632. C.

Ad nuptias contrahendas tutoris auctoritas neceſſaria. Tom. 9. c. 442. D.

Ad nuptias contrahendas tutorem habenti tutor dari poteſt. T. 10. c. 801. A.

De nuptiis ſecundis. T. 2. c. 323. C. & c. 1069. D.

A quorum nuptiis abſtinendum. T. 1. c. 24. B.

De

De nuptiis inceſtis. T. 3. c. 210. E.
In nuptiis jus gentium potiſſimùm ſpectari. T. 2. c. 1072. A.
De nuptiis contra mandata contractis. T. 3. c. 6. B.
De nuptiis parentum injuſſu contractis. T. 3. c. 60. B.
De nuptiis novella Conſtitutio. T. 2. c. 1115. B. & ſeq.
Nuptiis junguntur duæ cognationes, ſicut duo tigna glutine. T. 4. c. 977. E. & c. 978. A.
De nuptiis prohibitis ratione affinitatis agit lex 15. *ff. de ritu nupt.* T. 4. c. 975. B.
Nuptiis an videatur conſenſiſſe pater, qui dedit filiæ mandatum quærendi mariti. T. 4. c. 975. E.
In nuptiis ſcientia, & patientia patris exigitur. T. 4. c. 262. E.
In nuptiis contrahendis jus naturale inſpicitur, quod eſt jus gentium. T. 4. c. 1449. E.
In nuptiis contrahendis non tam ſpectatur, quid licet, quam quid decet. T. 4. c. 976. D.
In nuptiis naturale jus, & pudor inſpici debet, & vel ſola honeſtatis ratio eſt idonea ſecundùm noſtrum Cujacium. T. 4. c. 976. D.
In nuptiis contrahendis conſenſus, & auctoritas patris requiritur. T. 5. c. 540. B. C.
In nuptiis, & ſponſalibus contrahendis patria poteſtas non omnia poteſt, nec ſola ſufficit. T. 6. c. 101. D. an taciturnitas liberorum pro adſenſu ſit. Ibid. D.
Nuptiis non ſequutis, fructus rei in dotem datæ condici poſſe omnes, etiam eos, qui percepti ſunt ante litem conteſtatam. T. 6. c. 104. E.
Sine nuptiis dos eſſe non poteſt. T. 6. c. 486. C.
Nuptiis improbatis, an videantur improbata ſponſalia. T. 7. c. 1480. D.
Nuptiis contrahendis quot anni ſint conſtituti. T. 8. c. 905. E. & c. 906. A. B.
De nuptiis. T. 1. c. 23. A. & ſeq. & c. 397. A. & T. 2. c. 317. A. & T. 8. c. 903. C D. & ſeq. & T. 9. c. 440. B. & ſeq. & T. 10. c. 670. E.
De ſecundis nuptiis. T. 9. c. 451. D. & ſeq.
In nuptiis definitam eſſe ætatem. T. 9. c. 432. E.
In nuptiis non exiguntur dotalia inſtrumenta, neque ritus ſolennes, niſi inter perſonas illuſtres. T. 9. c. 441. C.
De nuptiis ſecundis edictum Franciſci II. Galliæ Regis. T. 9. c. 456. B. C. hoc edicto coercetur liberalitas fœminarum, & virorum liberos habentium, in ſecundas nuptias eneuntium. Ibid. B. & ſeq.
De nuptiis in quibuſdam affinitatis gradibus vetitis. T. 10. c. 671. B.
In nuptiis mos quidam olim obſervatus. T. 10. c. 672. C.
Nuptiales tabulæ. Vide, Tabulæ nuptiales.
Nuptialia lucra quomodo parens alienare poteſt. Tom. 2. c. 1074. E. & c. 1075. A.
Nuptialia munera, aut nuptiales ſportulas tutor matri, aut ſorori pupilli mittere non tenetur. T. 5. c. 581. D.
Nuptialia lucra per præſumptionem ad filios pertinere, licèt heredes non extiterint. T. 7. c. 1470. B. C.
Nuptialis ſportula. T. 8. c. 619. A.
De nuptialibus lucris novella Conſtitutio. T. 2. c. 1132. C.
Nurum uxorem ducere an liceat. T. 8. c. 904. C.
Nurus cur non dicitur materfamilias. T. 1. c. 1063. B.
Nurus appellatione quid contineatur. T. 8. c. 69. B. & c. 530. D. E. Vide, Gradus affinitatis.
Nurus. T. 8. c. 210. A.
Nurus omni tempore non agit contra ſocerum in ſolidum. T. 10. c. 1225. E.
Nutricem veteres matrem dixerunt. T. 1. c. 483. C.
Nutu ſolo pleraque conſiſtunt. T. 1. c. 1153. E.
Nutu conſiſtunt pacta, & contractus, qui ſolo conſenſu contrahuntur. T. 10. c. 524. C.
Nutu relinqui fideicommiſſum quomodo intelligendum. T. 10. c. 1052. C.
Nutu quomodo relinquatur fideicommiſſum. T. 10. c. 1074. A.
Nutus ſignificatio eſt voluntatis. T. 1. c. 1153. D.
Nutus an fideicommiſſum faciat annuendo tempore mortis. T. 4. c. 536. E. & c. 537. A.
Nutus pro ſermone in mutis eſt. T. c. 8. 387. A.
Nutus eſt plus, quàm tacitus conſenſus. T. 7. c. 654. E.
Nyctoſtrategus, vel Nycteparchus quis, & quod ejus officium. T. 2. c. 1052. D.
Nymphæa ſunt ædes publicæ, in quibus celebrant nuptias, qui ædibus carent ad choreas capacibus. T. 2. c. 829. A.

O

OAſes duas fuiſſe. T. 3. c. 210. C.
Oaſis inſula culicibus, & muſcis, mortis cauſam hominibus deferentibus, infeſta. Ibid. C.
Ob pro *ad*, & pro *circum*. T. 3. c. 175. D.
Obba, vel obua quid. T. 3. c. 301. C.
Ob cauſam quando detur, & competat actio. T. 5. c. 1007. B.
Ob cauſam dari quid dicamus. T. 7. c. 835. B. ob rem dari quid ſit. Ibid. A. B.
Ob dolum æſtimatio ipſius actoris etiam in immenſum conceſſa eſt. T. 5. c. 562. E.
Objectio Accurſii ex *l. 1. §. ſi penſio. de migrando* contra *l. 24. §. ſi domus locat.* ſolvitur. Tom. 5. c. 526. A.
Objectio Accurſii ex *l. 2. C. de bon. proſc.* & *l. 22. §. ii, cujus. mandat.* diluitur. T. 5. c. 468. C.
Objectio Accurſii ex *l. 3. §. ſed ſi ſub conditione. de bonor. poſſeſſion. contra tabulas* ex *l. 18. eod. tit.* diluitur. T. 5. c. 605. E.
Objectio Accurſii ex *l. 6. §. ſi quis ita. de neg. geſt.* contra *§. penult. l. 22. D. mandati*. Tom. 5. c. 471. D.
Objectio Accurſii ex *l. ultim. de curat. bon. dand.* contra *§. pen. l. 22. mandati* conciliatur. Ibid. B.
Objectio Accurſii ex *l. licet. §. ea obligatio. de procurat.* contra *l. 22. mandati* ſolvitur. T. 5. c. 464. D.
Objectio, & reſponſio ad dubium de vocabulis *bonum*, & *optimum* ortum. T. 5. c. 401. B. C.
Objectio Accurſii ex *l. ſi is, apud quem. depoſiti* contra *l. 19. §. ult. de negot. geſt.* reſolvitur. T. 5. c. 134. C.
Objectio ex *l. 1. C. de furt.* contra *l. 22 §. qui eadem. mandati* perperam fit. T. 5. c. 469. A. B.
Objectio ex *l. 3. §. ſi quis duobus, de admin. tut.* contra *l. ſi fuerit. de reb. dub.* diluitur, & explicatur. T. 5. c. 1034. B.
Objectio *l. 3. quis ordo in bon. poſſ. ſerv.* contra *l. 7. §. ult. de bon. poſſ.* reſolvitur. T. 5. c. 630. C.
Objectio ex *l. 4. C. de pœnis*, & *l. 5. §. penult. de ſtatu hominum* contra *l. 4.* in *metallum de ſententiam paſſis, & reſtitutis.* T. 5. c. 1131. A.
Objectio ex *l. 4. C. de contrah. empt.* diſſolvitur. T. 5. c. 708. B. C.
Objectio ex *l. 5. de except. doli* contra *l. pecuniam. de reb. cred.* conciliatur, & luculenter explicatur. T. 5. c. 825. C.
Objectio ex *l. 5.* & *l. 7. de condict. furt.* explicatur. T. 5. c. 573. A.
Objectio ex *l. cum quidam. de uſur.* contra *l. 40. ſi cert. petat*, explicatur. T. 5. c. 929. D. E.
Objectio ex *l. 8. de adquir. vel omit. poſſeſſ.* in qua ferè ævum interpretes conſumpſerunt, facillimè reſolvitur, & explicatur. T. 5. c. 710. D. E.
Objectio ex *l. 10. de condict. cauſ. dat.* contra *l. 43. de jur. dot.* reſolvitur, & explicatur. T. 5. c. 551. B.
Objectio ex *l. 11. de tut, & curat dat.* contra *l. 15. de tutor. & curat. dat.* retexitur. T. 5. c. 27. C.
Objectio ex *l. 13. §. ſi Stichum. de acceptilat.* ſolvitur. Tom. 5. c. 80. C.
Objectio ex *l. 25. §. item quæritur. de damno infecto* contra *l. 9. §. ultim. eod.* tollitur. T. 5. c. 642. D.
Objectio ex *l. 27. de pact.* & *l. ſi rem. §. ſi duo. de novat.* & *l. ſi duo. de recept.* & *l. in duobus. de jurejur.*

reſolvitur, leges propoſitæ explicantur, & antinomia conciliatur acutiſſimè. T. 5. c. 67. E. & c.68. A.

Objectio ex *l. 29. de pecul.* ſolvitur. T. 5. c. 441. C.

Objectio ex *l. præſcriptio. §. ult. de uſurpat. & uſucap.* explicatur. T. 5. c. 693. D.

Objectio ex *l. in rem. §. 1. de compenſat.* contra *l. 26. §. ſi is, qui.* T. 5. c. 474. E.

Objectio ex *l. Julianus. ſiquis omiſſ. cauſ. teſt.* ſolvitur. T. 5. c. 1129. C.

Objectio ex *l. atquin. 19. §. cum me. de neg. geſt.* contra *l. 2. §. tutor. & §. ſequen. pro emptore.* T. 5. c. 742. D.

Objectio ex *l. ſi opera. de dol. except.* explicatur. T. 5. c. 974. A.

Objectio ex *l. 20. de dolo* diluitur. T. 5. c. 445. A.

Objectio ex *l. 2. de fidejuſſor. & §. an in pupillum, l. 3. depoſiti,* & *l. 1. §. ult. commodati* ſolvitur. T. 5. c. 416. B.

Objectio ex *l. 35. §. ult. de procurat.* contra *l. 43. §. ult. eod.* conciliatur. T. 5. c. 117. D.

Objectio ex *l. ſi donatæ. de don. inter vir. & uxor.* explicatur. T. 5. c. 302. D.

Objectio ex *l. ſi ſervus. de evict.* & *l. ſi quis tibi. C. eod.* diluitur, & explanatur. T. 5. c. 285. C.

Objectio ex *l. juſto. §. & ſi poſſeſſ. de adquir. vel omitt. poſſeſſ.* reſolvitur. T. 5. c. 727. D.

Objectio ex *l. heres. §. ult. de petit. heredit.* contra *l. 86. de reg. jur.* refellitur. T. 5. c. 1051. E.

Objectio ex *l. 12. mandati* contra *l. 26. §. ſi is, qui. eod. tit.* ſolvitur. T. 5. c. 474. D.

Objectio ex *l. ſi mandatu. in fin. mandati* reſolvitur. T. 5. c. 111. E.

Objectio ex *l. non poteſt. de judic.* retexitur. T. 5. c. 920. D.

Objectio ex *§. 1. inſtit. de curator. l. 3. §. pen. de tutor.* & *l. 1. C. qui petant. tut.* retexitur. T. 5. c. 116. A.

Objectio ex *l. is, qui ex ſtipulatu de obligat. & action.* explicatur, & tollitur. T. 5. c. 798. D.

Objectio ex *l. ſi fundus. §. ſi rer. de pignor.* contra *l. 18. §. pen. eod. tit.* ſolvitur, & conciliatur. T. 5. c. 425. C.

Objectio *l. ult. Cod. de evict. ex l. filium. de lib. cauſ.* facta explicatur, & veritas ejus aſtruitur. T. 5. c. 945. D.

Objectio ex *l. & quæ non dum. §. 1. de pign.* explicatur. T. 5. c. 944. C.

Objectio ex *l. duobus. de lib. cauſ.* explanatur. T. 5. c. 210. E.

Objectio ex *l. inde Neratius. §. ſi dolo. ad l. aquiliam* ſolvitur. T. 5. c. 574. C.

Objectio ex *l. ſi quis major. Cod. de tranſact.* perſpicuè explicatur, & reſolvitur. T. 5. c. 882. A.

Objectio ex *l. inter ſtipulantem. §. ſi ſtipulante. de verborum obligat.* diſſolvitur. Tom. 5. c. 841. D.

Objectio ex *l. pen. ſi famil. furt. feciſſe dic.* reſolvitur, & explicatur. T. 5. c. 588. E.

Objectio ex *l. ſi fur,* & *l. 12. §. pen. de uſufructu* retexitur, & declaratur. T. 5. c. 902. D.

Objectio ex *l. rogaſti. in fin. de præſcript. verb.* explicatur, & ſpecie facti propoſitâ declaratur. T. 5. c. 450. C.

Objectio ex *l. proinde. §. 1. de ſtipulat. ſerv.* diluitur, & explicatur. T. 5. c. 1112. C.

Objectio ex *l. ſi a ſponſo. C. de don. ante nuptias* reſolvitur, & explicatur. T. 5. c. 885. D.

Objectio ex *l. in traditionibus 48. de pactis* contra *l. 17. eod.* tollitur, & explicantur rationes diverſitatis. T. 5. c. 55. A.

Objectio trium legum, quæ *§. ſi ſervus. l. 3. de adquir. vel amittend. poſſeſſ.* accidit, acutiſſimè diſſolvitur. T. 5. c. 712. E.

Objectio *l. 1. §. ſervus. Cod. de quæſt.* & *l. 11. etiam ſi. eod.* in, quibus de tortura ſervorum controvertitur, refellitur. Tom. 5. c. 893. C.

Objectio *l. quidam §. ſi quis filium, ad Senatuſconſultum Trebellianum* contra *l. 34. de religioſis, & ſumpt. funerum,* & *l. 11. de manumiſſ.* ſolvitur. Tom. 5. c. 798. C.

Objectio *l. defunctus de procurat.* explicatur. T. 5. c. 985. D.

Objectio, ſeu contrarium ex *l. 2. de jurejur.* contra *l. 8. eod.* tollitur. T. 5. c. 214. E.

Objectionem ex *l. 3. Cod. de adquir. vel amitt. poſſeſſ.* ſolvit auctor. T. 5. c. 695. B.

Objectionem ex *l. electio. §. ult. de noxal. action.* contra *l. 1. §. ſi dominus. ſi quis aliqu. teſt. probib.* dijudicat, & ſolvit auctor. T. 5. c. 631. B.

Objectioni ex *l. 4. de novat.* ab Accurſio factæ reſpondet auctor. T. 5. c. 515. A.

Oblata repudiare, adquiſita derelinquere, vel alienare poſſumus. T. 7. c. 963. B.

Oblatio tempore, & opportuno loco facta quos habet effectus. T. 1. c. 1503. E.

Oblatio ſola uſurarum curſum nunquam impedit. Tom. 1. c. 1240. B.

Oblatio eas ſiſtit uſuras, quæ ex mora currunt, non ex ſtipulatione. T. 1. c. 1244. A.

Oblatio debet fieri congruo loco, & tempore. T. 1. c. 578. C.

Oblatio purgat culpam veluti moram, ſed non maleficium. T. 4. c. 241. D.

Oblatio nuda non liberat furem condictione furtivâ, vel alium debitorem, antequam res interierit. T. 4. c. 242. A.

Oblatio, & novatio in quo differunt. T. 4. c. 242. E. & c. 243. A.

Oblatio heredis moram, & periculum transfert in legatarium. T. 6. c. 224. A.

Oblatio, aut quicquid pro oblatione eſt, purgat moram. T. 10. c. 540. C.

Oblatio ſola an liberet. T. 10. c. 545. D.

Oblatio ſola quæ non efficit, depoſitio etiam ſola non efficit. T. 10. c. 646. E.

Oblatio an emphyteuticarium liberet a præſtatione canonis præteriti, vel a periculo dejectionis. T. 10. c. 668. D. E.

Oblatio, & obſignatio pretii per emptorem an inhibeat curſum uſurarum. T. 10. c. 768. A.

De oblatione, & depoſitione pecuniæ, & aliis articulis Conſultatio. T. 1. c. 706. B. C.

Oblatione rei debitæ purgatur, & extinguitur mora. T. 5. c. 566. E.

Inter oblationem nudam, & novationem quæ eſt differentia. T. 4. c. 243. A.

Oblationis nudæ quinam ſint effectus. T. 1. c. 1212. E.

Oblationis genera duo ſunt, & quæ. T. 4. c. 241. E.

Oblativum aurum. Tom. 2. c. 892. D.

Obligamur certis modis, certis liberamur. T. 1. c. 917. A.

Obligans ſe pro alio, ac dicens fidejubeo, fidejuſſor eſt. T. 1. c. 380. A.

Obligantur puberes ſine curatoribus ſuis. Tom. 4. c. 400. A.

Obligare nemo poteſt rem alienam, in qua nihil juris habet. T. 4. c. 1282. D.

Obligare pignori ſolius domini eſt. T. 4. c. 1283. A.

Obligari poſſunt mutus, & ſurdus re, & literis, & conſenſu. T. 1. c. 1152. C.

Obligari ne aliquis poſſit, quod recepturus ſit ab alio, quod præſtiterit. T. 3. c. 789. C.

Obligari lege non tantùm eum, qui contra, ſed & qui ſecundùm legis præceptum facit. Tom. 3. c. 495. A.

Obligari rogando non poteſt, cui nihil datur. T. 4. c. 544. B.

Obligari qui poſſint, & qui minùs. T. 5. c. 831. C. D. & ſeq.

An obligari poſſint puberes ex ſtipulatu ſine curatoribus ſuis. T. 10. c. 86. D.

Obligari poteſt, quod alienari poteſt. T. 10. c. 455. D.

Obligari ex ſtipulatione mutus, & ſurdus non poſſunt. T. 6. c. 689. A.

Digitized by Google

Obligatio verborum nobis per ſervum adquiri poteſt. T. 3. c. 136. A.

Obligatio per liberam perſonam alteri non adquiritur, niſi certi condictio ea mutuo, vel pro mutuo, & pigneratitia ex ea cauſa, qua neceſſarii uſus ratione receptum eſt, ut per procuratorem poſſeſſio adquiratur. T. 1. c. 1192. C.

Obligatio alia eſt, quæ fit ſtipulatione, alia, quæ nominibus. T. 1. c. 931. C.

Obligatio omnis pro contractu habetur. T. 1. c. 9. D.

Obligatio uno verbo *ſpondeo* contrahitur. T. 1. c. 197. D. E.

Obligatio generalis alternatæ per omnia ſimilis. T. 1. c. 940. C.

Obligatio perſonalis dividitur, hypothecaria non item. Tom. 2. c. 548. B.

Obligatio verborum, & acceptilatio non fit inter abſentes. Tom. 3. c. 135. E.

Obligatio literarum. T. 1. c. 209. A.

Obligatio quot modis contrahitur. T. 1. c. 934. C.

Obligatio omnis pro contractu. T. 1. c. 9. D.

Obligatio quot modis differtur. T. 3. c. 409. E.

Obligatio ex die differri poteſt, ex die finiri non poteſt. Tom. 1. c. 1202. D.

Obligatio propriè actinnem parit. T. 1. c. 1246. E.

Obligatio ut inter fideiuſſores dividitur. T. 1. c. 380. A. B.

Obligatio ex teſtamento civilis eſt. T. 3. c. 429. E.

Obligatio, quæ a defuncto, vel in defunctum cœpit, inter heredeanceſſariò dividitur. Tom. 1. c. 943. E.

Obligatio, quæ in defunctum cœpit, in omnes heredes pro ſua portione cumpetit. Ibid. E.

Obligatiu per quas perſonas nobis adquiritur. Tom. 1. c. 224. A. & quibus modis tollitur. Ibid. c. 225. B.

Obligatin non adquiritur, ſed crediti condictio. T. 1. c. 95. B.

Obligatio perſonalis dividitur, prædiorum non item. T. 2. c. 671. B.

Obligatio ambulatoria. T. 1. c. 215. D.

Obligatio mutua ex contractu naſcitur. T. 3. c. 135. D.

Obligatio quid. T. 1. c. 191. B.

Obligatio an nobis ſolùm adquiratur per eas perſonas, quæ in poteſtate noſtra ſunt, T. 1. c. 224. A.

Obligatio per liberos homines duabus ex cauſis nobis adquiritur, ideſt, ex operibus, & ex re noſtra. Ibid. D.

Obligatio fiebat olim ex ſcriptura, ſeu nominibus. Tom. 1. c. 209. A.

Obligatio quandonam re contrahatur. T. 1. c. 91. E.

Obligatio ex delicto cum capite ambulat. T. 1. c. 1450. B.

Obligatio principalis non tollit fidejuſſoriam. T. 3. c. 430. E.

Obligatio ex conditionali contractu non naſcitur, antequam exſtiterit conditio. T. 1. c. 1489. E.

Obligatio ex perſuaſione non naſcitur, niſi dolus malus intervenerit. T. 1. c. 1295. D.

Obligatio peculiaris ſequitur peculium. Tom. 1. c. 1417. C. & c. 1509. C. D.

Obligatio dotis eſſe videtur in peculio filii. T. 1. c. 1454. D.

Obligatio naturalis duplex. T. 1. c. 1247. A.

Obligatio ſi naturaliter ſit individua, ſinguli in ſolidum tenentur. T. 1. c. 1156. E.

Obligatio principalis major eſt, & plenior. T. 4. c. 828. D.

Obligatio omnis ſolvitur per acceptilationem. T. 1. c. 862. E.

Obligatio certis modis contrahitur. T. 1. c. 917. A.

Obligatio naturalis juſto pacto tollitur. T. 1. c. 360. E. & c. 361. A.

Obligatio major tollit minorem. T. 1. c. 1398. C. & T. 4. c. 828. D.

Obligatio acceptilatione, ſolutione, & novatione finitur. Tom. 1. c. 225. B. & ſeq.

Obligatio nulla naſcitur inter dominum, & eum, qui in ejus poteſtate eſt. T. 1. c. 270. D.

Obligatio pro contractu quænam dicatur. T. 1. c. 280. C.

Obligatio an novatione tollatur. T. 1. c. 227. A.

Obligatio an naſcatur ex conventione ſupervacua. T. 1. c. 219. C.

Obligatio an nominibus contrahatur ſine ſtipulatione. T. 3. c. 537. E. & c. 638. A.

Obligatio an tollatur ſolutione, vel acceptilatione. T. 1. c. 225. C.

Obligatio fidejuſſoris an poſſit eſſe in pendenti. T. 1. c. 208. C.

Obligatio, vel conventio utrùm exſequutionem habeat forenſem citra judicis ſententiam paratam. T. 4. c. 838. C.

Obligatio ſtipulatione adquiritur, liberatio verò acceptilatione. T. 4. c. 996. C.

Obligatio generalis quæ eſt. T. 4. c. 1282. A.

Obligatio quid diſtat a poſſeſſione. T. 4. c. 1459. A. B.

Obligatio non finitur mandato finito. T. 4. c. 20. B.

Obligatio impoſſibilium nulla eſt. T. 4. c. 594. B.

Obligatio, & cautio eſt incerta. T. 4. c. 548. A.

Omnis obligatio ſolutione ejus, quod debetur, ſolvitur. T. 4. c. 228. B. duo ſunt genera liberationum. Ibid. C.

Obligatin naturalis tollitur ipſo jure aliis modis, quibus civilis obligatio non tollitur. T. 4. c. 729. A.

An obligatio tollatur pactione nuda, an tempore, vel conditione. T. 4. c. 141. E. & c. 142. A.

Obligatio major tollit minorem. T. 4. c. 673. E.

Obligatio civilis, & naturalis ex contractibus naſcitur, ex pactis obligatio naturalis tantùm. T. 4. c. 248. A.

Obligatio generalis pignoris, & obligatio ſpecialis in quo differunt. T. 4. c. 1282. A.

Obligatio per quam perſonam alicui adquiritur. Tom. 4. c. 171. A.

Obligatio principalis ab acceſſoria ſeparari debet. T. 4. c. 230. A.

Obligatio propriè non eſt, cui non eſt adjuncta neceſſitas. Tom. 4. c. 727. E.

Obligatio tollitur novatione. T. 4. c. 668. C.

Obligatio tutoris, qui tutelam geſſit, quomodo dividitur per tempora. T. 4. c. 311. B.

Obligatio civilis quibus modis tollitur ipſo jure. T. 4. c. 728. B. C. hiſce quoque modis & naturalis obligatio tollitur. Ibid. C.

Obligatio tollitur ſolutione ejus, quod debetur. Ibid. C.

Obligatio confunditur, ſi creditor adeat hereditatem debitoris. T. 4. c. 828. B. C.

Obligatio ſignificatur neceſſitatis verbo. T. 4. c. 520. D.

Obligatio non naſcitur ex pacto, nec ullam neceſſitatem habet pactum. T. 4. c. 520. D.

Obligatio mulieris, quæ interceſſit pro alio, perimitur exceptione Senatuſconſulti Vellejani. Tom. 4. c. 724. D.

Obligatio operarum amittitur capitis minutione. Tom. 4. c. 455. B.

Obligatio uſus, & uſusfructus amittitur morte legatarii. Ibid. B.

Obligatio civilis quid eſt. T. 4. c. 727. E.

Obligatio eodem modo ſolvitur quo adquiritur. Tom. 4. c. 627. A.

Obligatio eſt juris neceſſitas. T. 4. c. 100. D. & 727. E.

Obligatio eſt nulla, quæ non adſtringit. Ibid. E.

Obligatio fidejuſſoris extinguitur confuſione. T. 4. c. 673. D.

Obligatio minuit bona noſtra, æris alieni liberatio verò auget. T. 4. c. 588. D.

Obligatio naturalis quæ eſt. T. 4. c. 727. E.

Obligatio civilis quæ eſt. Ibid. E.

Obligatio nulla eſt, quæ neceſſitate contrahentem non adſtringit. T. 4. c. 1453. C.

In remediis prætoriis, quibus obliga-

tio

Digitized by Google

tio tollitur, factum; in civilibus verò jus verſatur. T. 4. c. 142. B.

Obligatio naturalis. Vide, Naturalis obligatio.

Obligatio augetur, vel minuitur certis ex cauſis, & quibus. T. 5. c. 424. E.

Obligatio collata in diem præſens eſt, conditionalis non eſt præſens. T. 5. c. 413. B.

Obligatio conditionalis eâdem conditione ſuſpenditur, qua principalis, donec conditio extiterit. T. 5. c. 412. C. D.

Obligatio, & pignus quomodo, & in quo differunt. T. 5. c. 422. A.

Obligatio, & poſſeſſio quomodo ſolvitur. T. 5. c. 801. B. & ſeq.

Obligatio inanis eſt, quæ exceptione perpetuâ perimi poteſt. T. 5. c. 456. D.

Obligatio eodem modo diſſolvitur, quo contrahitur. Tom. 5. c. 801. E.

Obligatio civilis non naſcitur ex jurejurando. T. 5. c. 1112. E.

Obligatio diſſolvitur pacto. T. 5. c. 73. E.

Obligatio quo tempore tollitur. T. 5. c. 848. D.

Obligatio, dominium, & poſſeſſio invicem comparantur. T. 5. c. 801. E.

Obligatio conſtituta in diem eſt præſens, non actio, non petitio. T. 5. c. 405. B.

Obligatio interitu rei interire non poteſt, ſed perpetuatur potiùs. T. 5. c. 568. A.

Obligatio eſt parens actionis, & naſcitur ultro, citroque. Tom. 5. c. 111. B. C.

Obligatio mandati ad tempus collata, an tempore perimatur: caſus ſingularis recenſetur. T. 5. c. 849. B.

Obligatio naturalis ipſo jure perimitur. T. 5. c. 74. A.

Obligatio omnis contrariâ conventione tollitur, & finitur. T. 5. c. 144. E.

Obligatio pura quæ dicitur. T. 5. c. 847. C.

Obligatio quomodo conſtituatur, & tollatur. T. 5. c. 848. E.

Obligatio ſemel ſublata, & extincta, ipſo jure reſtitui non poteſt. T. 5. c. 76. A.

Obligatio ubi non conſiſtit, ibi nec acceptilatio tenet. Tom. 5. c. 80. D.

Obligatio unde naſcitur. Tom. 5. c. 832. B.

Obligatio ex ſocietate deſcendens durat etiam poſt mortem ſocii, & heredem ejus tenet. Tom. 5. c. 152. A.

Obligatio operis faciendi, quæ ſit, & quæ ejus vis. Tom. 5. c. 857. B.

Obligatio quomodo ſolvitur. T. 5. c. 975. C.

Obligatio perſonalis recipit incrementum. T. 5. c. 821. A.

Obligatio quando claudere dicatur, T. 5. c. 507. B.

Obligatio mandati inter dominum, & procuratorem contrahitur. T. 5. c. 111. B. C.

Obligatio tempore ſolo non tollitur. T. 6. c. 1071. C. ſtatim vires accipit, etiamſi fuerit ſub conditione contracta. Ibid. C.

Obligatio tollitur confuſione. T. 6. c. 480. E.

Obligatio hominis, qui deſiit eſſe in rebus humanis, commutatur in obligationem pretii. Tum. 6. c. 57. A. B.

Obligatio ipſo jure non tollitur dictione dotis. T. 6. c. 108. E.

Obligatio heredum plenior, uberiorque eſt, quàm defunctorum. T. 6. c. 81. B.

Obligatio naturalis non tollitur re judicatâ, abſolutoque debitore. T. 6. c. 77. A.

Obligatio propria fidejuſſores ſingulos obligat. T. 6. c. 10. D.

Obligatio pigneratitia quando tollitur, & quando non. Tom. 6. c. 76. E. & c. 77. A.

Obligatio quantitatis numero dividitur. T. 6. c. 152. C.

Obligatio eſt juris vinculum, non facti. T. 6. c. 259. B.

Obligatio non poteſt conferri in tertiam, nec in extraneam perſonam. T. 6. c. 148. E. ſolutio poteſt. Ibid. E.

Obligatio ubi nulla eſt, adjectio quoque nulla eſt. T. 6. c. 362. A.

Obligatio ubi eſt inutilis, inutilis quoque adjectio, vel acceſſio. T. 6. c. 350. A.

Obligatio communis quæ dicitur. T. 6. c. 373. E. & c. 374. A.

Obligatio rei alia eſt, alia obligatio perſonæ. T. 6. c. 76. A.

Obligatio individua, & communis ſingulos collegas obligat. T. 6. c. 10. E.

Obligatio tollitur confuſione. Vide, Confuſio.

Obligatio major tollit minorem, plenior exiliorem. T. 6. c. 329. B.

Obligatio naturalis non dicitur propriè obligatio. T. 6. c. 367 B.

Obligatio peculiaris ſequitur peculium. T. 6. c. 262. E.

Obligatio pœnæ non diſſolvitur, niſi ſorte omni ſolutâ. Tom. 6. c. 94. C.

Obligatio mandati tempore non extinguitur. T. 6. c. 530. C.

Obligatio non naſcitur ex epiſtola, ſed ex cauſa tantùm in epiſtola expreſſa, veluti depoſiti. T. 6. c. 530. D.

Obligatio ubi nulla eſt, ibi etiam nulla liberatio eſt. T. 6. c. 671. E.

Obligatio certis modis contrahitur, & diſſolvitur. T. 8. c. 770. C.

ex delicto contrario modo non ſolvitur. Ibid. c. 771. B.

Obligatio non adſtringit neceſſitate contrahentes. T. 7. c. 695. A.

Obligatio ut valeat, oportet, ut vinculum ſit. Ibid. A.

Obligatio naturalis inhibet condictionem indebiti. T. 7. c. 110. A.

Obligatio omnis quando pro contractu habetur. T. 7. c. 164. E.

Obligatio pigneratitia an tollatur confuſis perſonis debitoris, & creditoris. T. 7. c. 517. C.

Obligatio ſemel nata ex die, vel conditione ſuſpendi, ſed finiri non poteſt. T. 7. c. 1046. A.

Obligatio ſemel perfecta, & conſtituta quomodo finitur. Tom. 7. c. 1045. E.

Obligatio, vel actio per procuratorem an nobis adquiratur. T. 7. c. 777. C.

Obligatio an naſcatur ex jurejurando. T. 7. c. 949. C.

Obligatio an pacto tolli, item an tempore vel conditione finiri poſſit. T. 7. c. 1045. E.

Obligatio dotalis an ſequatur dotem. T. 7. c. 1404. A.

Obligatio fidejuſſoria an perſonalis ſit. T. 7. c. 517. B.

Obligatio an tollatur, confuſis perſonis debitoris, & creditoris. T. 1. c. 1415. B. & T. 7. c. 517. B.

Obligatio literarum, quæ eſt juris gentium. T. 7. c. 36. B.

Obligatio non conſtituitur ad tempus. T. 7. c. 1155. B. conſtituta tamen proficit ad exceptionem. Ibid. B.

Obligatio civilis, & naturalis in quo differunt. T. 7. c. 516. B. C.

Obligatio ſervitutis ejus eſt generis, ut neque in petitione, neque in ſolutione diviſionem recipiat. T. 7. c. 538. D.

Obligatio aut re fit, aut verbis, aut conſenſu. T. 7. c. 676. A.

Obligatio mater eſt condictionis. T. 7. c. 649. B.

Obligatio præſens opponitur obligationi in diem. T. 7. c. 652. A.

Obligatio civilis inter quos contrahitur. T. 7. c. 516. A.

Obligatio naturalis inter quos contrahitur. Ibid. B.

Obligatio in perſonam per confuſionem & civili, & naturali jure conſtituitur. T. 7. c. 517. C.

Obligatio pigneratitia non tollitur confuſione, quæ realis eſt, non perſonalis. Ibid. C.

Obligatio eſt mater actionis. T. 7. c. 649. B. non eſt ſine actione, non magis, quàm mater ſine filio. Ibid. c. 651. E.

Obligatio pertinet ad condictionem incerti. T. 7. c. 645. D.

Obligatio tollitur confuſione. T. 7. c. 1105. E.

Obligatio, quæ fit literis, incognita

Digitized by Google

gnita Pandectis, Tom. 7. c. 676. A.

Obligatio nulla eſt, quæ non aſtringit neceſſitate contrahentes. T. 7. c. 1203. B.

Obligatio quid propriè ſit. T. 8. c. 1046. A. plures obligationum diviſiones. Ibid. A. B. quibus modis re contrahatur obligatio. Ibid. B. C.

Per quas perſonas nobis obligatio adquiritur. T. 8. c. 1077. C.

Quibus modis obligatio tollitur. T. 8. c. 1078. A.

Obligatio, & contractus differunt. T. 8. c. 500. C.

Obligatio, & ſolutio ſub eodem genere quaſi contraria. Tom. 8. c. 574. D.

Obligatio an a procuratore adquiratur. T. 8. c. 312. D.

Obligatio an ad diem contrahi poſſit. T. 8. c. 375. D.

Obligatio an alteri per liberam perſonam adquiri poſſit. Tom. 8. c. 339. E.

Obligatio an fieri poſſit ſub conditione hac, ſi volam. T. 8. c. 335. D. E.

Obligatio nominum quomodo contrahitur. T. 8. c. 371. D.

Obligatio omnis an contrahentes neceſſitate obſtringat. Tom. 8. c. 317. C.

Obligatio perſonalis quæ ſit. T. 8. c. 237. A.

Obligatio, quæ contrahitur mutui datione, an ex contractu naſci dicatur. T. 8. c. 323. A.

Obligatio quæ naſcatur ex geſtu negotiorum abſentis, aut ignorantis, aut inviti. T. 8. c. 328. C.

Obligatio, quæ non cœpit a defuncto, vel contra defunctum, an poſſit incipere ab herede, vel contra heredem. T. 8. c. 92. C.

Obligatio quando naſcitur ex culpa, T. 8. c. 331. B.

Obligatio quibus modis amittitur. T. 8. c. 281. B.

Obligatio re contrahitur ex contractu. T. 8. c. 319. C.

Obligatio realis quæ ſit. Tom. 8. c. 237. A.

Obligatio ſemel contracta, vel conſtituta an tempore poſſit finiri. T. 8. c. 376. C.

Obligatio ſi conferatur in diem certum, an ſtatim ex ea agi poſſit, atque is dies venit. T. 8. c. 334. A.

Obligatio verbis quomodo contrahitur. T. 8. c. 322. D.

Obligatio verborum an conſiſtat non mutato dominio. Tom. 8. c. 326. D.

Obligatio an pariat actionem in rem. T. 8. c. 316. B.

Obligatio an per procuratorem adquiratur. T. 8. c. 251. E.

Obligatio an tempore finiatur, vel perimatur. T. 8. c. 376. D.

Obligatio an, & quomodo ſub modo fieri poſſit. T. 8. c. 377. D.

Obligatio an ex conditione, vel die conſtitui poſſit, & an ad diem, vel conditionem poſſit. Tom. 8. c. 375. D. & ſeq.

Obligatio an valeat, quæ neceſſitate non adſtringit. T. 8. c. 335. E.

Obligatio civilis non omnis naturalis eſt. T. 8. c. 239. E.

Obligatio conditionalis ex contractu obligatio eſt. T. 8. c. 377. C.

Obligatio ex actu dicitur quoque de contractu. T. 8. c. 329. A.

Obligatio ex die contracta quomodo ab obligatione contracta ad diem diſtet. T. 8. c. 375. D.

Obligatio ex maleficio dicitur ex contractu. T. 8. c. 329. A.

Obligatio ex mutuo quibus compleatur. T. 8. c. 326. D.

Obligatio ex ſtipulatu an per quemlibet adquiratur. T. 8. c. 339. E.

Obligatio in quibus cauſis nudo conſenſu, vel nutu, vel geſtu ſolo perficiatur. T. 8. c. 386. E. & c. 387. A.

Obligatio naturalis an pariat actionem. T. 8. c. 338. D.

Obligatio quæ jure naturali conſiſtit, facilius reſtituitur, quàm quæ nullo jure conſiſtit. T. 9. c. 1247. E.

Obligatio empti venditi eſt juris gentium. T. 9. c. 1258. C.

Obligatio verborum eſt juris civilis, & ſolennitatem juris deſiderat. Ibid. C.

Obligatio pignoris nudo pacto, vel expreſſo, vel tacito remitti, atque diſſolvi poteſt. Tom. 9. c. 1226. A.

Obligatio conſenſu contracta an tollatur pacto. T. 9. c. 71. E. & c. 72. A.

Obligatio naturalis non perit litis conteſtatione, & ſequuta condemnatione ſortis tantùm. Tom. 9. c. 114. E.

Obligatio naturalis ubi manet, fidejuſſor non liberatur, non pignus. Ibid. E. & c. 115. A.

Obligatio civilis pacto non tollitur ipſo jure. T. 9. c. 53. B. quomodo tollitur. Ibid. B.

Obligatio adquiritur certis modis, & tollitur, non nudis pactis. T. 9. c. 85. A.

Obligatio dotis quomodo contrahitur. T. 9. c. 477. A. & ſeq.

Obligatio an finiatur tempore. T. 9. c. 823. E.

Obligatio naturalis an per pactum tollatur ipſo jure. Tom. 9. c. 53. A.

Obligatio prior tollitur novatione, & delegatione. T. 9. c. 1282. B. C.

Obligatio tollitur ſolutione, & liberatione. Tom. 9. c. 1284. D. E.

Obligatio, & alienatio fundi dotalis in quo differunt. T. 9. c. 527. C. & ſeq.

Obligatio naturalis, ut jurejurando, ita pacto tollitur. Tom. 9. c. 75. C. ut pacto, ita jurejurando naſcitur naturalis obligatio. Ibid. C.

Obligatio naturalis quibus exceptionibus expungitur. Tom. 9. c. 333. D.

Obligatio naſcitur, ex indicatione temerè facta. Tom. 9. c. 1183. C.

Prior obligatio perimitur re judicatâ. T. 9. c. 116. D.

Obligatio literarum. T. 9. c. 70. C.

An obligatio ſemel nata denaſci, tolli, & interire poſſit; & hereditas ſemel data adimi ao poſſit. T. 10. c. 210. E.

Obligatio naturalis, ex cauſa creditæ peculiaria pecuniæ quæſita fratri adversùs fratrem, an patri, in cujus poteſtate ſunt ambo, adquiratur. T. 10. c. 85. C.

Obligatio juris gentium an poſſit quæri domino jure poteſtatis. T. 10. c. 285. D. E.

Obligatio naturalis, vel civilis patri ex filio, & domino ex ſervo an adquiratur. Ibid. D. E.

Obligatio civilis contracta inter filium, & extraneum, in quo diſſerat ab ea, quæ contracta eſt inter fratrem, & fratrem, aut ſervum, & conſervum reſpectu patris, & domini. T. 10. c. 286. B.

Obligatio fidejuſſoris, quem pater dedit filio, ceſſare videtur, nec patri adquiri, quamdiu pater apud filium manere peculium patitur. T. 10. c. 286. B.

Obligatio naturalis tollitur jurejurando. T. 10. c. 419. E.

Obligatio naturalis an tollatur mulieris expromiſſione. T. 10. c. 434. D.

Obligatio quibus modis tollitur. T. 10. c. 524. B.

Obligatio quo caſu dividua ſit, quo caſu individua. T. 10. c. 537. D.

Obligatio differtur ex loco, die, & tempore. T. 10. c. 539. A.

Obligatio pignoris realis eſt. T. 10. c. 557. C.

Obligatio major minorem abſumit. T. 10. c. 715. C.

Obligatio quibus, & quot modis ſolvitur. T. 10. c. 716. B.

Obligatio naturalis naſcitur hodie ex pacto, & ex jurejurando, & convenienter ex ea fidejuſſor tenetur. T. 10. c. 951. A.

Obligatio eſt mater actionis. T. 10. c. 958. D.

Obligatio efficax non naſcitur ex negotio contracto dolo malo. T. 10. c. 958. E. & c. 959. A.

Obligatio, quæ non cœpit a defuncto, vel contra defunctum, an a perſona heredis, vel contra heredem poſſit incipere. T. 10. c. 959.

c. 959. C. Vide; Defunctorum lites.
Obligatio an naſcatur ex jurejurando. T. 10. c. 1248. E.
Obligationis elegans definitio. T. 5. c. 860. A.
Obligationis, & liberationis eadem eſt origo. T. 1. c. 1155. C.
Obligationis quatuor ſpecies, & quibus modis ipſa contrahitur. T. 1. c. 191. D.
Obligationis duo genera, & eorum ex adjunctis, & cauſis explicatio. T. 1. c. 1416. D. E.
Obligationis verborum tres ſunt modi, liberationis unus. T. 1. c. 942. D.
Obligationis alternæ; & generalis differentia. T. 1. c. 941. A.
Obligationis inutilis eſt adjectio; non contra. T. 1. c. 1227. A. B.
Obligationis confuſionem duobus modis fieri. T. 1. c. 1508. E.
Obligationis fidejuſſoriæ ſperandæ ab obligatione pignoris nulla ratio eſt. T. 1. c. 1413. E.
Obligationis fidejuſſoriæ conſumptio argumentum eſt conſumptæ naturalis obligationis. Tom. 1. c. 1508. C.
Obligationis exſequendæ quatuor ſpecies. T. 1. c. 1222. C. D.
Obligationis utilis pars per inutilem non vitiatur. T. 1. c. 1227. A.
Obligationis tollendæ ſumma eſt ſolutio. T. 2. c. 557. D.
Obligationis naturalis effectus. T. 1. c. 1507. A.
Obligationis tollendæ modi. T. 1. c. 225. B.
Obligationis verborum quænam ſint ſolennes voces. Tom. 3. c. 638. B.
Obligationis contractæ onere ex cauſa venditionis an procurator depoſito officio relevetur. T. 4. c. 870. B.
Poſt obligationis novationem quando uſuræ currunt. T. 4. c. 965. A.
Obligationis ſubſtantia expletur numeratione. T. 5. c. 948. A.
Obligationis individuæ qualis exſequutio ſit. T. 5. c. 856. E.
Obligationis naturalis quæ vis, & efficacia ſit. T. 5. c. 817. E.
Obligationis empti venditi exſequutio, ſumma contractus perfectio, & abſolutio eſt. T. 5. c. 649. A.
Obligationis confuſio. Vide, Confuſio.
Obligationis, & actionis verbum promiſcuum. T. 8. c. 764. D.
Obligationis confuſio quoties fiat. T. 7. c. 1506. B.
Obligationis tollendæ certos modos eſſe. T. 7. c. 1330. E.
Obligationis latius eſt, quàm contractuum nomen. Tom. 7. c. 35. C.
Obligationis ſubſtantia expletur numeratione. T. 7. c. 676. C.
Obligationis ſubſtantia in quo conſiſtit. Ibid. B. C.
Obligationis, quæ ex conſenſu fit, ſubſtantia in quo conſiſtit. Ibid. B.
Obligationis cauſa quomodo mutatur. T. 8. c. 763. E.
Obligationis contrahendæ, & tollendæ qui ſint modi. Tom. 8. c. 376. C. D.
Obligationis definitio; Tom. 8. c. 316. E.
Obligationis naturalis an fidejuſſor accipi poſſit. T. 8. c. 338. E. ejus obligationis duo genera eſſe. Ibid. E.
Obligationis vim an habeat commemoratio pecuniæ ab eodem debitæ in cautione aliqua facta. T. 8. c. 358. A.
Obligationis vinculum an eodem modo ſolvatur, quo quæri ſolet. T. 8. c. 258. A.
Obligationis vis propria, & effectus quis ſit. T. 8. c. 385. D. E.
Obligationis cujuſvis producendæ, & tollendæ eadem eſt cauſa. T. 9. c. 220. C.
Obligationis contrahendæ ſunt certi modi, & certi tollendæ; tempus non eſt inter modos. T. 9. c. 821. E.
Obligationis naturalis an ſervus ſit capax. T. 9. c. 252. E.
Obligationis tollendæ quinam ſint modi legitimi. Tom. 10. c. 210. E.
Obligationis emolumentum nihil aliud eſt, quam obligatio. T. 10. c. 286. D.
Obligationis inutilis eſt inutilis adjectio. T. 10. c. 553. C.
Obligationi cum certum tempus, certuſve dies additur, niſi eo tempore, vel die præterito agi non poteſt. T. 4. c. 1461. A.
Obligationi cum dies, vel tempus inſeritur, quid agendum. T. 5. c. 847. D.
Obligationi bonæ fidei tacitè inſunt omnes exceptiones, hoc eſt, ſupplentur officio judicis. T. 5. c. 409. E.
Obligationi naturali fidejuſſorem accedere poſſe, qui naturaliter tantùm debere poteſt, non civiliter. T. 6. c. 365. C.
Obligationi in diem adjungi debet obligatio, cui locus ineſt. T. 8. c. 377. A.
Obligationi ſi inſeratur acceſſio perſonæ, & rei ſimul, an utraque ſint in ſolutione. Tom. 8. c. 378. E. & c. 379. A.
Obligationi naturali accedere poteſt fidejuſſor. T. 9 c. 75. C.
Obligationem fidejuſſoriam non tolli, ſi debitori heres exſtiterit fidejuſſor. T. 3. c. 430. C. D.
Obligationem eſſe nullam, quæ non obſtringit neceſſitate. T. 1. c. 860. B.
Obligationem qualemcumque per filiumfamilias adquiri patri, & in atomo. T. 1. c. 1507. B.
Obligationem naturalem; & perſonalem confuſione tolli, pigneratitiam non item. T. 1. c. 1508. E.
Obligationem perpetuat culpa debitoris. T. 5. c. 1225. B.
Obligationem rei mora producit; atque perpetuat. T. 1. c. 1179. A.
Obligationem pignoris confuſio non tollit. T. 4. c. 828. E.
Obligationem ſuſpendit conditio; T. 4. c. 1445. C. mora non ſuſpendit. Ibid. C.
Obligationem parit res data, reddita verò liberationem. Tom. 4. c. 996. C.
Obligationem civilem ipſo jure tollit omne, quod pro ſolutione cedit, non jusjurandum. Tom. 4. c. 730. B.
Inter obligationem perſonalem; & obligationem hypothecariam differentia magna eſt. T. 4. c. 183. A.
Inter obligationem perſonalem; & obligationem hypothecariam differentia quæ eſt. Ibid. A.
Obligationem tollere, ſeu mutare non poteſt pactio nuda. T. 4. c. 683. C.
Obligationem conditio ſuſpendit; T. 4. c. 827. B. conditio confertur in futurum tempus, non in præſens, aut præteritum tempus, quod Martianus Capella vocat *exſtans*, *& raptum*, præſens ſcilicet *exſtans*, præteritum *raptum*, futurum verò *inſtans* nominat. Ibid. C.
Obligationem contrahere in diem; & ad diem quomodo differunt. T. 5. c. 848. A.
Obligationem totam quando quis remiſiſſe dicatur. Tom. 5. c. 81. B.
Obligationem totam quis remiſiſſe dicatur. Ibid. B.
Obligationem quomodo exſequimur. T. 5. c. 856. D.
Obligationem totam ſolvit acceptilatio unius correi. T. 6. c. 155. D.
Obligationem non poſſe conſtitui ad tempus. T. 6. c. 352. E.
Obligationem non parit confeſtim omnis numeratio. T. 6. c. 53. E.
Obligationem peculiarem ſervus qui novat citra voluntatem domini, adjicit potiùs obligationem obligationi, quàm priſtinam novat. T. 6. c. 85. C.
Obligationem aut civili, aut naturali jure conſtitui. T. 7. c. 516. A.
Obligationem nullam adquirunt hi, qui nummos alienos mutuos dant. T. 7. c. 663. A.
Obligationem an dies, aut conditio tollere poſſit, aut inducere. T. 7. c. 386. A.
Obligationem non naſci ex nuda conventione. T. 7. c. 97. C.
Obligationem priſtinam an novatio juſſu Præſidis facta perimat. T. 7.

Digitized by Google

T. 7. c. 1331. A.

Obligationem an conditio conſtituat, vel extinguat. T. 8. c. 377. C. D.

Obligationem an finiat dies noviſſimus cœptus, ſed nondum completus in actionibus temporalibus. T. 8. c. 333. E. & c. 334. A.

Obligationem an ſibi, vel alteri adquirat, qui ſtipulatur alteri. T. 8. c. 339. E.

Obligationem an pariat indebiti ſolutio. T. 8. c. 330. C. D. an ex ea naſcatur condictio indebiti. Ibid. E.

Obligatinnem an ſibi adquirat, qui emit alteri. T. 8. c. 340. A.

Obligationem novam quæ leges ſæpe inducant. T. 8. c. 386. A. B.

Obligationem nullam naſci ex contractibus imaginariis. Tom. 8. c. 388. B. C.

Obligationem ſi lex introducit, niſi nominatim caverit, ut ſolâ ea actione utamur, etiam veteres eo nomine actiones competere. T. 8. c. 363. D. E.

Obligationem ſtrictam an judex dilatare, vel coarctare poſſit. T. 8. c. 322. A.

Obligationem tantùm certo jure civili tolli. Tom. 8. c. 378. A.

Obligationem, vel liberationem an quis extraneo adquirere poſſit. T. 8. c. 340. B.

Obligationem an nudum pactum pariat, vel tollat. T. 8. c. 258. B.

Obligationem naturalem parit pactum. T. 9. c. 51. D.

Obligationem priorem non tollunt fidejuſſio, & mandatum. T. 9. c. 1282. B. novatio, & delegatio tollunt. Ibid. B.

Obligationem parit pactum, vel contractus. T. 9. c. 295. C.

Obligationem confirmare, & conſtituere partis ſolotio, aut certi temporis præſtatio. T. 9. c. 249. A.

Obligationem an conſtituat diuturna præſtatio, quæ non fuit ab initio. Vide, Præſtatio.

Obligationem non novat obligatio. T. 9. c. 208. D.

Obligationem civilem non naſci, ſed naturalem ex cōtractibus, qui conſenſu contrahuntur. T. 9. c. 71. E.

Obligationem, quæ non cœpit a defuncto, vel contra defunctum, ab herede, vel contra heredem incipere non poſſe, regula juris antiqui. T. 9. c. 247. B.

Obligationem pignoris per liberam perſonam nobis non adquiri. T. 9. c. 1195. C.

Obligationem naturalem non tollit, nec parit res judicata. Tom. 9. c. 220. C.

Obligationem ſortis debitæ creſcere ab ea, quæ creditor, cui fundus pignori traditus eſt, fundi nomine contulit ad munitinnem, & reparationem viarum publicarum. T. 9. c. 1190. C. D.

Obligationem perpetuat rei præſtandæ mora. T. 10. c. 1079. C.

Obligatione generali quæ contineantur. T. 1. c. 483. A.

Obligatione naturali non tenetur pupillus, quia animi judicio caret. T. 1. c. 227. D.

Obligatione principali extinctâ, hypothecariam non remanere. T. 3. c. 444. E.

Obligatione immunis eſt donator. T. 4. c. 890. C.

In obligatione, & petitione eſt, quod eſt in conventione. T. 4. c. 63. B.

Ex obligatione naturali, qua pupillus tenetur, actio non naſcitur. T. 4. c. 501. A.

In obligatione mutui contrahenda non inſpicitur in cujus rem, vel nomen pecunia accipiatur, & vertatur, ſed quis accipiat, & cujus contemplatione ea detur. T. 4. c. 1013. E.

Obligatione principali contractâ obſervatur tempus dati, vel conventi pignoris. T. 4. c. 180. C.

Sine obligatione ſolutio eſſe nequit. T. 4. c. 732. A.

In obligatione non omne, quod in judicium accedere poteſt, eſt. T. 4. c. 100. D.

Obligatione principali ſublatâ, manet acceſſoria. T. 5. c. 413. E.

Obligatione omnium bonorum an veniat ancilla, quam quis in concubinatu habet, & liberi naturales contineantur. T. 5. c. 809. C.

Ex obligatione naturali petitio, vel actio nulla eſt. T. 6. c. 367. B.

Obligatione perſonali ſublatâ, an maneat hypothecaria. Tom. 7. c. 1507. C. D. E.

Obligatione principali confuſione ſublatâ, an fidejuſſoria, & pigneratitia obligatio tollatur. Ibid. B. C.

Obligatione principali ſublatâ 30. annorum præſcriptione, an tollatur etiam uſurarum obligatio. Ibid. D.

In obligatione, quæ in petitione diviſionem recipit, in ſolutione non recipit. T. 7. c. 540. A. B.

De obligatione, quæ ſtatim vires accipit. T. 7. c. 676. E.

De obligatione, quæ ſtatim non obligat. T. 7. c. 677. A.

De obligatione, quæ fit jure honorario. T. 7. c. 653. E. de ea, quæ fit jure civili. Ibid. c. 654. A.

Obligatione ſeipſum liberare nemo poteſt ſine conſenſu creditoris. T. 9. c. 40. B.

An quodcumque eſt in obligatione, ſit etiam in petitione. Tom. 10. c. 69. D.

Obligatione principali non conſiſtente, an ſequela ejus locum habeat. T. 10. c. 131. D.

Quod in obligatione eſt novatio, hoc in legato eſt tranſlatio, & ſub conditione ademptio. T. 10. c. 487. D.

Obligationes, quæ ex delicto naſcuntur. T. 1. c. 229. A.

Obligationes quaſi ex delicto. Tom. 1. c. 246. C.

Obligationes inter res numerantur incertas. T. 1. c. 1213. E.

Obligationes actionum ex delicto venientium cum capite ambulant. T. 1. c. 1450. B.

Obligationes dandi, & faciendi differunt. T. 1. c. 1284. E.

Obligationes quaſi ex contractu. T. 1. c. 221. D. E.

Obligationes conſenſu contractæ an voluntate diſſolvantur. T. 1. c. 228. C. D.

Obligationes an omnino diſſolvantur pacto convento. Tom. 1. c. 278. C.

Obligationes μονόπλευραι, & δίπλευραι. T. 1. c. 210. B.

Obligationes an etiam inter abſentes contrahantur per epiſtolam, vel nuntium. T. 1. c. 209. E.

Obligationes viriles quæ vocentur. T. 4. c. 269. C. D.

Obligationes bonæ fidei, contrario conſenſu ſublatæ, pacto novo reſtitui non poſſunt. Tom. 5. c. 76. B.

Obligationes, & actiones, quæ naturalem præſtationem habent, an in capitis deminutionem veniant. T. 5. c. 161. D.

Obligationes, & actiones activæ ſunt, & paſſivæ. T. 5. c. 158. C.

Obligationes naturales non pariunt actionem. T. 5. c. 161. E.

Obligationes, quæ ſolo conſenſu fiunt, ab iis, quæ verbis fiunt propriis, & ſolennibus, diſtinguuntur. T. 5. c. 46. B.

Ut obligationes, ita liberationes, quia ſunt res incorporales, & incertæ, incerti condicuntur. T. 6. c. 399. E.

Obligationes naturales dicuntur dupliciter. T. 6. c. 367. A.

Obligationes & actiones veniunt in familiæ erciſcundæ judicio. T. 7. c. 495. E.

Obligationes dividuæ dividuntur inter heredes pro hereditariis portionibus. Tom. 7. c. 536. A.

Obligationes duæ in ejoſdem perſona de eadem re an concurrere poſſint. T. 7. c. 748. D.

Obligationes duæ ſi ſint in eadem perſona, una principalis, altera acceſſoria, principalis acceſſoriam, minorem major tollit. T. 7. c. 749. D.

Obligationes perſonales cui, & adversùs quem dentur. Tom. 7. c. 490. D.

Obligationes aut ſunt dividuæ, aut individuæ. T. 7. c. 536. A.

Obligationes individuas an recipiat familiæ erciſcundæ judicium. Ibid. D.

Obligationes, quæ deſcendunt ex maleficio, quadripartitæ ſunt. T. 7. c. 652. E. & c. 653. A.

Obligationes quæ inſtitutæ ſunt jure gentium. T. 7. c. 35. C. D.

Obligationes activas, vel paſſivas eſſe, & quæ illæ ſint. T. 7. c. 748. D.
Obligationes omnes contrario conſenſu tolluntur. T. 7. c. 694. C. præter mandatum. Ibid. C.
Obligationes quaſi ex contractu quænam dicantur. T. 8. c. 1076. C. & ſeq.
Obligationes ex delicto, ſeu maleficio, quæ dicantur. Tom. 8. c. 1079. C.
Obligationes quaſi ex delicto quænam eſſe dicantur. Tom. 8. c. 1092. C. & ſeq.
Obligationes quæ ſint, quæ naſcuntur ex quaſi maleficio. Tom. 8. c. 331. B.
Obligationes an duæ ſint, ſi navem non feceris, centum dari. T. 8. c. 379. C. utrùm exiſtens conditio poſterioris obligationis tollat priorem. Ibid. C.
Obligationes an fiant conſenſu. T. 8. c. 324. E. an naſcantur ex contractu. Ibid. E.
Obligationes ex conſenſu an ſubſtantiam capiant. T. 8. c. 326. B. C.
Obligationes ex contractu quotuplices ſint. T. 8. c. 319. C.
Obligationes ex maleficio quot, & quæ dentur. T. 8. c. 327. D. in quibus conſiſtant. Ibid. D. in eis ſumma quæſtionis in quo conſiſtat. Ibid. E.
Obligationes naturales ſolo æquitatis vinculo ſuſtineri, non jure civili. T. 8. c. 338. D. quæ æſtimentur ex. Ibid. D.
Obligationes omnes, aut naturales, aut civiles eſſe. Tom. 8. c. 338. C. D. civiles etiam naturales eſſe, ſed non ſemper contra. Ibid. D.
Obligationes, quæ conſenſu perficiuntur, an verborum, vel ſcripturæ ſolennitatem requirant. T. 8. c. 325. B. an inter abſentes contrahi poſſint. Ibid. C.
Obligationes, quæ contrahuntur ſolo conſenſu. Tom. 8. c. 324. D.
Obligationes, quæ ex conſenſu fiunt an corpus aliquod, vel ſervitutem noſtram faciant. T. 8. c. 326. B. C. an dominium transferant. Ibid. C.
Obligationet, quæ re, aut verbis, aut nominibus contrahuntur, an conſenſum deſiderent, Tom. 8. c. 327. A.
Obligationes, quæ ſolo conſenſu fiunt, quid diſtent a cæteris, quæ non magis conſenſu, quàm re, aut verbis, aut nominibus fiunt, & contrahuntur. Tom. 8. c. 325. D. E.
Obligationes quomodo dividuntur, T. 8. c. 385. D. E.
Obligationes quomodo in diem contrahuntur. Tom. 8. c. 375. D.
Obligationes re contractæ an conſiſtant in his, ut aliquid noſtrum fiat. T. 8. c. 326. D.
Obligationes verbis contractæ pariunt actiones ſtrictas, conſenſu contractæ pariunt actiones bonæ fidei. T. 8. c. 326. A.
Obligationes ſunt inventæ, ut unuſquiſque ſibi adquirat, quod ſua intereſt. T. 8. c. 339. E.
Obligationes ex contractu, aut re contrahuntur, aut verbis, aut conſenſu. T. 8. c. 319. A.
Obligationes ſunt vincula. Tom. 9. c. 1250. D.
Obligationes involuntariæ quænam ſint. T. 10. c. 502. D.
De obligationum novationibus. T. 1. c. 861. D.
Obligationum ſumma diviſio. T. 1. c. 191. C.
Obligationum plures cauſæ diverſæ aliquando unà tolluntur ſolutione. T. 1. c. 1423. E.
Obligationum conſtituendarum cauſæ quæ, & quot ſint. Tom. 5. c. 847. C.
Obligationum conſequendarum genera quot ſint, Tom. 5. c. 856. D.
Obligationum acceſſio, quæ eſt tertia cauſa, cujus acceſſio dicatur. T. 5. c. 851. C.
Obligationum, ſive cautionum, ſive nominum conditio quæ. T. 6. c. 64. E.
Obligationum diviſio multiplex traditur, T. 7. c. 653. C.
Obligationum ex contractu quadrigæ ſunt, res, verba, literæ, conſenſus. T. 7. c. 651. A.
Obligationum aliæ dicuntur contrahi conſenſu, aliæ verbis, aliæ literis. T. 7. c. 41. A.
Obligationum conſtituendarum modi. T. 7. c. 651. A. qui modi in deſuetudinem abierunt. Ibid. A.
Obligationum, quæ purè conceptæ non ſunt, quatuor cauſas eſſe, T. 8. c. 375. B. D.
Obligationum ſpecies quæ ſint ex contractu. T. 8. c. 385. E. & c. 386. A.
Obligationum ſpecies recenſentur. T. 8. c. 385. E. & c. 385. A. & ſeq.
Obligationum ſpecies varias eſſe, T. 8. c. 316. D.
Obligationum vires quæ ſint, T. 8. c. 357. B.
Obligationum civilium effectus quis ſit. T. 8. c. 338. D. naturalium effectus quis ſit. Ibid. D.
Obligationum ex variis cauſarum figuris contractarum ſpecies quæ ſint. T. 8. c. 328. C. D.
Obligationum genera ſubtiliùs explicantur. T. 8. c. 385. E.
Obligationum vincula, T. 9. c. 492. B.
Obligationibus quotiens dies non apponitur. die præſenti pecunia debetur. T. 1. c. 1193. D.
In verborum obligationibus an alius ſtipuletur, alius promittat. T. 1. c. 210. A.
Obligationibus disjunctivis electio eſt debitoris. T. 6. c. 108. D.
In obligationibus, quæ conſenſu fiunt, nulla verborum proprietas deſideratur. T. 7. c. 654. D.
De obligationibus individuis quæſtio. Tom. 7. c. 536. A. & ſeq.
De obligationibus dividuis. Ibid. A.
De obligationibus aliæ ſunt quaſi ex contractu, aliæ ex maleficio, aliæ quaſi ex maleficio, an etiam ex iis omnibus certi condictio competat. T. 7. c. 652. D.
De obligationibus, quæ ſolutione, vel petitione, vel alterutro, id eſt, vel petitione tantùm, vel ſolutione tantùm, diviſionem non recipiunt. T. 7. c. 536. A. & ſeq.
In obligationibus, in quibus dies non ponitur, præſenti die debetur. T. 8. c. 751. A.
De obligationibus, quæ plerumque ſunt pleniores in heredem, quàm in defunctum. T. 9. c. 248. A.
De obligationibus, & actionibus. T. 9. c. 239. E. & ſeq.
In obligationibus dandi facilè eſt admiſſum, ut qui dare debet, omnimodo cogatur dare, T. 10. c. 749. A.
In obligationibus faciendi ſuccedit obligatio in id, quod intereſt. T. 10. c. 752. E.
Obligatur quilibet eorum pro collega ſuo, quia licèt duo ſint, tamen unus eſt magiſtratus. T. 4. c. 845. C.
Obligatur pater, vel dominus ex juſſo. T. 9. c. 214. B.
Obligatus nemo eſſe poteſt eidem pro eodem ipſo. T. 6. c. 394. A.
Obligatus an ſit naturaliter, qui fidejuſſorem dedit interpoſito jurejurando. T. 10. c. 951. A.
Quo quis ſe obligavit ad ſolvendum aliquid, eo loco contraxiſſe videtur, etiamſi alibi contraxerit, & ratione contractus eo loco conveniri, & exigi poteſt, ſine metu præſcriptionis fori. T. 6. c. 462. A.
Obligentorne etiam ignorantes ii, quorum negotia geſta fuerint. T. 1. c. 222. A.
Obligenturne aliqui quaſi ex maleficio. T. 1. c. 246. C.
Obligenturne ex conſilio. T. 1. c. 250. A.
An obligetur naturaliter ſervus. T. 3. c. 501. B.
An obligetur alius pro alio promittens daturum eum, vel facturum. T. 10. c. 534. E.
Oblivisci affectuum, & officiorum dementia eſt. Tom. 4. c. 363. D.
Ob rem actio quando dari dicetur. T. 5. c. 1007. B.

Cbro-

Digitized by Google

Obrogare quomodo explicatur . T. 1. c. 307. A.

Obryza , ideſt , ſolidi autei . T. 2. c. 804. A.

Obtyza quot conſtat uociis . T. 2. c. 791. B.

Obſcura , aut ambigua venditori , aut locatori potiùs nocere , quàm emptori , aut conductori . T. 4. c. 104. D.

Omnis obſcuta , aut ambigua tatio tendicula eſt, quæ ei, qui tendit, potiùs fraudi eſſe debet . Ibid. E.

Obſcura & inumbrata quies furioſi venditoris an emptori oocent . T. 5. c. 745. A.

Obſcura eſt creditotis voluntas,qui non expreſſit , totam obligationem tulli, an minui velit . T. 5. c. 81. B.

Obſcura pro oon ſcriptis habentur. T. 7. c. 1459. C.

Obſcura,quæ ſolvi non poſſunt, pro non ſctiptis babentur . Ibid. B. C.

Obſcuta vatiis modis deciduntut . T. 8. c. 819. D.

In obſcura voluntate manumittentis ſavendum eſt libertati . T. 8. c. 731. D. & c. 843. C. & c.883. D.

Obſcurè loquitur quis , ſi quod dixerit , non apparet ; ambiguè loquitur , ſi utrum dixerit , non apparet . T. 4. c. 505. A.

Obſcurè qui loquitur, in eo dolus eſt , ut io eo , qui ambiguè. Ibid. A.

Obſcurè qui loquitut, ſallendi cauſa id facere videtur, & ab eo dolus non abeſt . T. 7. c. 701. A.

In obſcutis inſpiciendum quid io quavis regione frequentatur . T. 5. c. 137. A.

In obſcutis quid ſequamut . T. 8. c. 770. A.

In obſcuris intetpretatio fit adverſùs loquentem . T. 7. c. 702. A.

In obſcuris quod minimum eſt , ſequendum . T. 7. c. 993. D. & T.8. c. 770. A. & T. 10. c. 2075. A.

In obſcuris inſpici ſolet , quod vetiſimilius eſt, aut plerumque fieri ſolet . T. 8. c. 711. C. D. & c. 819. D. & c. 870. E.

Obſcutitas differt ab ambiguitate . T. 6. c. 501. A.

Obſcuritas , & ambiguitas in quo differunt. Ibid. A.

Obſcuritas pactionis cui nocet . T. 7. c. 701. A.

Obſcuritas verborum cui nocet . Ibid. A.

Obſcutitas pacti nocet potiùs venditori , quàm emptori . Tom. 7. c. 700. E. & c. 701. A.

Obſcuritatis explicandæ varii modi . T. 8. c. 729. A. & c. 841. A.

De obſcuritatibus , quæ occurrunt in teſtamentis . Tom. 6. c. 257. B.

In obſcuro procliviores ſumus ad liberandum , quàm ad obligandum . T. 5. c. 81. B.

In obſcuro potiùs favere debemus condicenti indebitum , quàm reo contendenti ſibi donatum eſſe. T. 8. c. 774. B.

Obſcurum,& ambiguum io quo differunt . T. 1. c. 945. B. & T. 6. c. 501. A.

Cum aliquid obſcurum eſt,id eſt ininſpiciendum , quod veriſimilius, & quod plerumque fieri ſolet. T. 5. c. 137. A.

Obſcurum eſt, ſi quæratur,quid dictum ſit. T. 6. c. 340. D.

Non omne obſcurum ambiguum eſt . T. 6. c. 501. B.

Obſcurum quid . T. 8. c. 672. E. & c. 761. B.

Obſequi natura fœminæ eſt , maris imperare . T. 4. c. 792. D.

Obſequia perſonalia , & patrimonialia. T. 4. c. 851. A.

Obſeqoia quæ parentibus, & patriæ debemus. T. 7. c. 21. C.

Obſequia quæ dicuntut. Tom. 9. c. 644. C.

Obſequia non debent libertini , qui a Principe natalibus reſtituti ſunt. T. 9. c. 647. C.

Obſequia non præſtantis pœnæ qoæ. T.9. c.645. E. & c.646. A. & ſeq.

Obſequia jure naturali æquè debentur parentibus, & patronis. T. 9. c. 644. C.

Obſequia pro muneribus , & tributionibus. T. 10. c. 700. E.

Obſequii nomine quæ veniaot . T. 1. c. 824. B.

In obſequiis quæ ſint. T. 9. c. 644. D. E.

Ab obſequiis ſeparantur officia, ſive operæ. T. 9. c. 644. C.

De obſequiis libertorom , & eorum liberis . Tom. 9. c. 645. E. & c. 646. A. & ſeq.

De obſequiis patronis præſtandis . T. 9. c. 644. B. & ſeq.

Obſequiorum nulla petitio eſt, quæ ſit edicto prætoris propolita . T. 9. c. 644. D.

Obſequium tuſticani nullum præſtent. T. 2. c. 851. A.

Obſequium , ut filius reſtituat hereditatem, meritis promerendum, non pactionibus . Tom. 9. c. 97. A.

Obſequium , quod debetur parentibus,& patronis,quod eſt. T. 9. c. 645. C.

Obſequium , & officium , & pietas in quo differunt . T. 9. c. 561. A.

Obſides teſtamentum facete non poſſunt. T. 1. c. 1044. E.

Obſignare, & adſignare idem eſt. T. 6. c. 267. E. ſubſcribere plus eſt, quàm obſignare . Ibid. c. 268. A.

Obſignatio ſolennis ut fieri debet . T. 1. c. 1504. B.

Obſignatio eſt pro ſolutione . T. 4. c. 241. E.

Obſigoatio neceſſaria eſt, & pro ſolutione habetur ; oblatio non eſt ſufficiens . T. 4. c. 50. B.

Obſignatio bonorum non eſt publicatio. T. 9. c. 1123. E.

Obſonatores quinam ſint . T. 10. c. c. 1125. E.

Obſtat *l. 1. §. incidit , ad Senatuſconſult. Turpilt.* legi *ob hac de his , qui not. inſam.* T. 4. c. 841. B. C.

Obſtetrices aotiquos non babuiſſe ; & cur. T. 3. c. 501. E.

Obſtetrices medicæ vocabantur olim. T. 1. c. 404. A.

De obſtetricibus quædam . T. 1. c. 403. D. E.

Obſtetricibus fides babetur , cum quæritur, an aliqua prægnans ſit, necne. T. 1. c. 403. D. E. & T. 3. c. 502. B.

Obſtetricis , & adſtetricis differentia. T. 8. c. 645. C.

Obſtetrix , quæ partum alienum attulit , ut ſupponi poſſit , ſummo ſupplicio eſt afficienda . T. 1. c. 404. A.

Obtemperatio neceſſaria obligat,ut in ſervo berede inſtituto. T. 7. c. 654. C.

Obtinere , id eſt, retinere . T. 3. c. 516. D.

Obtinere, id eſt, obniti . Tom. 2. c. 980. B.

Obtioere plus eſt, quàm tenere. T. 4. c. 1274. A.

Obvagulatio quid . Tom. 8. c. 534. B.

Obvagulatum ito quid . Ibid. B. C.

Obvaricator quis dicatur . T. 3. c. 250. E. & T. 8. c. 631. C.

Obvenire dicitut , quod deſertur , nondum adquiſitum eſt . T. 1. c. 218. A.

Ob vim , metumve illatum judicio publico criminaliter ex *l. Julia de adulter.* agi poteſt . T. 5. c. 142. A.

Occaſio aliud eſt, aliud cauſa. T. 4. c. 659. A.

Occaſio adjuvat conſilium . T. 5. c. 476. B.

Occaſio emancipati præteriti non debet inſtitutum lucro afficere . T. 5. c. 610. D.

Occaſio bomines in delictum trahit. T. 5. c. 476. B.

Occaſio eſt anima actionum. Ibid. B.

Occaſio nec eſt cauſa , nec principium. T. 7. c. 353. B.

Occaſio circumſtat cauſam. Ibid. B.

Occaſio damni babetur pro cauſa , pro principio , pro damoo . Ibid. B.

Occaſio non eſt cauſa , ſed circumſtat cauſam. T. 9. c. 101. C.

Occaſio , & cauſa in quo differunt . T. 9. c. 1436. A.

Occaſio aliud eſt , aliud cauſa . T. 9. c. 995. E.

Occaſionem rapimus , quæ præbet benignius reſponſum. Tom. 4. c. 989. D.

Occaſiooem juris nemo ad compendium ſuum cum detrimento al-

terius trahere debet. T. 5. c. 51. E.
Occaſiooem rapiendam, quæ benignius reſponſum præbet. T. 8. c. 382. E.
Occentaſſit quid. T. 8. c. 523. E.
Occaſus pro occaſione. Tom. 5. c. 476. B.
Occidere propriè eſt gladio. T. 5. c. 240. B.
De his, qui occiderunt parentes, vel liberos. T. 9. c. 1436. B. C.
Occiſo ſuis manibus domino, de ejus familia quæſtio non eſt habenda. T. 1. c. 421. C.
Occiſus quis dicatur. Ibid. A. B.
De his, qui occultaverunt latrones, vel aliis criminibus reos. T. 9. c. 1465. D.
Occupaotis melior conditio eſt. T. 5. c. 981. D. ſed non adversùs fiſcum. Ibid. E.
Occupantis melior eſt conditio eo caſu, quo pluribus agere licet eodem judicio. T. 5. c. 442. C.
Occupantis quæ res fieri dicantur. T. 5. c. 693. A.
Occupantis cauſa melior. T. 8. c. 765. E.
Occupantis melior eſt conditio, ſi plures ſint creditores. T. 10. c. 1224. C. & donatarii. Ibid. c. 1228. B.
Occupatorii agri qui. Tom. 7. c. 481. B. eorum conditio quæ. Ibid. B.
Occupatorii agri. T. 9. c. 1005. A.
Octava, octavarii. Tom. 2. c. 299. D.
Octava promercalium vectigal. T. 10. c. 1002. C.
Octavam agere quid. T. 10. c. 810. B.
Octaveni ſententia exiſtimantis, plura facta pro uno habenda, ab auctore refellitur. T. 5. c. 34. B.
Odenatus Palmyrenorum Rex, vel decurio, tyrannidem exercuit cum Zenobia uxore ſub Galieno, & Laberiano Imperatoribus. T. 10. c. 689. E.
Odia reſtringuntur. T. 5. c. 817. E.
Odio fœneratorum quæ juris remedia conceſſa ſint. Ibid. C. D.
Odio creditorum multa Senatuſconſulto Macedoniano in cauſa nummorum, filiis familias creditorum ſeveriis ſunt introducta, & recepta. T. 5. c. 440. C.
Quod odio creditoris comparatum eſt, id ita reſtringitur, ut tollat civilem tantùm obligationem. T. 5. c. 817. E.
Odioſa non ſunt producenda ad benigniora. T. 10. c. 1132. C.
Odioſæ actiones non reſtituuntur. T. 4. c. 68. A.
Ob odium quicquid ſit, ſit & ob pœnam. T. 10. c. 956. C.
Odoacer Tyrannus Occidentis imperium invaſit Zenone imperante. T. 3. c. 70. D.
Oeconomi Eccleſiæ quinam ſint. T. 10. c. 816. C. & c. 820. C.
Oeconomia eſt monarchia quædam. T. 1. c. 1063. C.
Oeconomos Eccleſiæ quales eſſe oportet. T. 2. c. 1034. D.
Oeconomus quis. T. 8. c. 603. B.
Oenomeli an ſit aliqua ſpecies vini. T. 3. c. 713. E.
Oenomeli an idem ſit, quod mulſum. Ibid. c. 714. A.
Offendere legem Dei eſt ſacrilegium. T. 9. c. 1455. A.
Offerendi jus priori creditori an posterior creditor habeat, & ei, qui a priore creditore emerit. T. 4. c. 900. B.
Offerendi jus non habet Chirographarius creditor hypothecario creditori, ut in ejus locum ſuccedat, vel hypothecam habeat. T. 9. c. 1214. E.
Offerendi jus habet poſterior creditor hypothecarius priori creditori hypothecario, ut ſibi confirmet, & corroboret ſuum pignus. Ibid. E.
Offerre interpretatur *dare velle*. T. 6. c. 353. D.
Offerre ſe liti quid ſit. T. 7. c. 247. C.
Office de chauffecire. T. 9. c. 697. B.
Officia cohortalia. T. 2. c. 688. E. & c. 689. A. & ſeq.
Officia palatina. T. 2. c. 688. B. C.
Officia ſingula militiæ. Tom. 2. c. 926. C.
Officia rectorum provincialium. T. 2. 999. D. E.
Officia in provinciis erant perpetua. T. 2. c. 1129. B.
Officia ſeparari ab obſequiis. T. 2. c. 381. A.
Officia civilia onera bonoratiora ſunt, quàm ſimpliciter dicuntur onera. T. 5. c. 123. B.
Officia civilia onera & ipſa dicuntur. Ibid. B.
Officia prima Deo debemus, ſecunda patriæ, tertia parentibus. T. 7. c. 21. A.
Officia virilia quæ ſunt. T. 8. c. 658. A. & ſeq.
Officia, ſive operæ ſeparantur ab obſequiis. T. 9. c. 644. C.
Officia aliquando appellari obſequia. Ibid. C.
Officia quibus debentur, & quibus non debentur. Ibid. D. E.
Officia militiæ poterant vendi jure fiſci, & jure licito. T. 9. c. 697. B.
Officia quæ in collationem veniunt, & quæ non veoiunt. Ibid. B. C. D.
Officia, ſive militiæ. T. 9. c. 1199. E.
Officia, ſive militiæ, quæ tranſmittuntur in heredes. Ibid. E. & c. 1200. A.
Officiales Præſidum pœnæ ſpecie in curiam non damnantur. T. 2. c. 714. A.
Officiales Præſidibus longè ſunt inferiores. T. 3. c. 102. D.
Officiales numerarii. T. 2. c. 686. D.
Officiales, qui ſine auctoritate alicujus judicati bona occupant, vel deſcribunt, vel obſignant, ut puniendi. T. 1. c. 491. C.
Officiales qui. T. 6. c. 1005. E.
Tres officiales diverſorum in Eccleſia Pariſienſi admittuntur. T. 6. c. 989. B.
Officiales Archidiaconorum Lutetiæ juriſdictione funguntur. Ibid. B.
Officiales operæ. Vide, Operæ officiales.
Officiales prohibentur emere in provincia. T. 7. c. 720. A.
Officiales magiſtrorum an jure militari teſtari poſſint. Tom. 8. c. 149. B.
Officiales Præſidum Provinciarum. T. 9. c. 206. E.
Officiales Procuratoris ſummæ rei. T. 9. c. 377. B.
Officiales rectoris Provinciæ. Ibid. B.
Officiales operæ. T. 9. c. 633. C. & ſeq.
Officiales operæ an poſſint promitti alteri, quàm patrono. T. 10. c. 554. A.
Officiales Procuratoris ſummæ rei ſunt Cæſariani. T. 10. c. 657. B.
Officiales Rectoris provinciæ ſunt Cohortales. T. 10. c. 657. B.
Officialis, quo loci officium gerit, nihil poteſt emere. Tom. 10. c. 456. A. an mutuam pecuniam poſſit dare. Ibid. A.
Officialis an appellare poſſit a ſententia judicis, qua condemnatus eſt, quòd in officio ſuo deliquerit. T. 10. c. 800. D. an abſens damnari poſſit. Ibid. D.
Officialibus operis indignum eſt hominem ingenuum aſtringi. T. 9. c. 643. B.
Ab officialibus operis quænam aliæ, & quare ſeparentur. T. 10. c. 553. E.
Ex officialibus ſuis dabantur judici, quos haberet pro domeſticis protectoribus, vel ſecretorum cuſtodibus. T. 10. c. 868. C.
Officialium filii ſequuntur militiam patris. T. 2. c. 982. B. C.
Officialium primates quinam ſint. T. 10. c. 864. D.
Officii præſtatio facilior, quàm præſtatio pecuniæ. T. 6. c. 150. C.
Officii latior eſt ſignificatio, quàm juriſdictionis. T. 10. c. 861. B.
Officiis promerendæ ſunt hereditates, non actionibus. Tom. 9. c. 94. B.
De iis, qui ex officio, quod adminiſtraverint, conveniuntur. T. 2. c. 823. D. E.
Officio argentarii, ſive trapezitæ, quid incumbit. T. 4. c. 923. A. B.
Ab officio qui removetur ob inertiam, & ſimplicitatem, non fit infa-

Digitized by Google

infamis, ſecus qui ob dolum. T. 4. c. 324. C.
Officio mereri oportet alienas hereditates, non ſtipulatione, vel conditione. T. 6. c. 491. A.
De officio judicis in familiæ erciſcundæ actione. T. 7. c. 493. A. B.
De officio judicis, & adversùs quem hæc actio competat: & quod attinet ad officium judicis, T. 7. c. 254. B. & ſeq.
De officio judicis ſententia generalis. T. 7. c. 543. D.
Officiorum Principes ne ruſticos ad obſequium vocent. T. 2. c. 851. D.
Officiorum, & affectuum obliviſci dementia eſt. T. 4. c. 363. D.
Officiorum publicorum adminiſtratores. Vide, Adminiſtratores.
Officiorum publicorum ſignificatio latè patet. T. 8. c. 658. A.
Officiorum alii Principes, alii Primates. T. 10. c. 864. D.
Officiorum materia quænam ſit. T. 10. c. 935. A.
Officium, ideſt, ὀφέγμα. Tom. 3. c. 302. D.
Officium rationale. T. 2. c. 680. D.
Officium publicum cuiquam damno, vel compendio eſſe non debet. T. 1. c. 2388. B.
Officium magiſterianæ poteſtatis. T. 2. c. 997. B.
Officium ſuum nemini debet eſſe damnoſum. T. 1. c. 1446. D.
Officium individuum. T. 4. c. 845. E.
Officium judicis tantùm proficit, quantum ſtipulatio. T. 4. c. 214 B.
Officium magiſtratus municipalis eſt individuum, commune, & mutuum. T. 4. c. 36. C.
Officium procuratoris quàm diſtet ab officio advocatorum. T. 4. c. 940. D.
Officium virile eſt tutela. T. 4. c. 1000. D. decreto, & conceſſu Principis eſt quoque officium muliebre. Ibid. D.
Officium publicum eſt tutela. T. 5. c. 161. A.
Officium arbitri quando, & quomodo ſolvatur, aut finiatur. T. 5. c. 186. C.
Officium inſtitoris quando, & quomodo finiatur. T. 5. c. 433. D.
Officium judicis, & exceptio doli quomodo differant. T. 5. c. 297. B.
Officium magiſtratus latiùs patet, quàm juriſdictio. T. 5. c. 15. C.
Officium, & artificium in quo differunt. T. 7. c. 976. B.
Officium, ſive militia. T. 7. c. 816. D. Vide, Militia.
Officium latius patet, quàm juriſdictio. T. 7. c. 79. B.
Officium aliud eſt, quàm juriſdictio. T. 7. c. 79. B.
Officium amico qui exhibet, lucro ei, vel compendio eſſe non debet. T. 7. c. 844. C.
Officium artificio mutatur, at non contra. T. 7. c. 976. B.
Officium juſdicentis dicitur officium juriſdictionis. T. 7. c. 53. A. & officium juriſdicundi. Ibid. A.
Officium juſdicentis quæ contineat. Ibid. B.
Officium juſdicentis latè patet. Ibid. B. non ita latè patet juriſdictio. Ibid. B.
Officium juſdicentis quid differat a jurisdictione. Ibid. A.
Officium adminiſtrare quis dicatur. T. 7. c. 713. E.
Officium adminiſtraos in provincia prohibetur emere. T. 7. c. 714. A.
Officium, & obſequium, & pietas in quo differunt. T. 9. c. 561. A.
Ad officium judicis pertinet explorare ea, per quæ probetur quanti ſit in bonis. T. 9. c. 6. C.
Officium qui gerunt, eo loci emere prohibentur, & quomodo ementes plectantur. T. 10. c. 416. A. & c. 614. E.
Officium judicis latiùs patet, quàm juriſdictio. T. 10. c. 861. B. & c. 924. D.
Officium pro officialibus dicitur. T. 10. c. 705. C.
Οἴκοθεν ὁ μάρτυς, proverbium quo modo interpretandum. T. 1. c. 1050. D.
Olle. T. 3. c. 311. D.
Olea immatura an ſit in fructu. T. 7. c. 1386. C.
Olea immatura majoris redditus eſt, quàm matura. Ibid. C. qui in alieno oliveto eam decerpſerit, quomodo teneatur. Ibid. D.
Olea ſi vapulet, vel quatiatur perticâ, marceſcit, & minus olei fert. Ibid. D.
Olea an ad fructuarium pertineat. T. 8. c. 514. C.
Oleo, vino, ovibus, aut frumento ad numerum, aut menſuram venditis, ad quem periculum pertineat. T. 5. c. 508. A.
Oleo certâ quantitate legato, non adjectâ qualitate, an in heredis arbitrio ſit, cujus generis oleum præſtare velit. T. 7. c. 1451. B. C.
Oleo legato, an omne oleum debeatur legatario, quod teſtator habuit. Ibid. C.
Oleo legato, non adſcriptâ quantitate, vel ſi nullum oleum teſtator habuerit, an utile ſit legatum. Ibid. C.
Oleum ſemper legari, aut venire ad pondus. T. 7. c. 1452. B.
Oleum exportari non debet. T. 9. c. 369. E.
Oloberæ veſtes, vel oloveræ. T. 9. c. 369. B.
Oloſericæ veſtes. Ibid. B.
Omiſſa commemoratio prioris debiti an alicui nocere poſſit. T. 4. c. 579. A.
Omiſſio inſtrumenti emphyteutici an noceat. T. 10. c. 668. C.
Omittendi, & repudiandi diſcrimen. T. 1. c. 1000. E. & c. 1001. A.
Omittere, & amittere quo diſcrepant. T. 1. c. 801. E.
Omittere eſt tempore excludi. T. 1. c. 801. E. & c. 802. A. & T. 7. c. 886. E.
Omittere, ideſt, ſilentio exheredare. T. 1. c. 108. E.
Omittere actionem quid ſit. T. 1. c. 1005. B.
Omittere propriè eſt tempore excludi, ſcripto tempore ſubmoveri. T. 4. c. 66. D. & c. 346. E.
Omittere aliud eſt, aliud amittere. T. 7. c. 1123. C.
Omittere eſt ſpecies, amittere eſt genus. T. 7. c. 886. E.
Omittere bonorum poſſeſſionem, vel hereditatem, in jure eſt ab ea tempore excludi. Tom. 10. c. 342. C.
Omittere hereditatem quid ſit. T. 10. c. 903. C.
An qui omittit hereditatem paternam, omittere etiam debeat legatum. T. 4. c. 469. C.
Omne, & totum in quo differunt. T. 4. c. 227. E. & c. 228. A.
Non omne, quod in judiciis accidere poteſt, arbitrio judicis quoque debetur, & eſt in obligatione. T. 4. c. 100. D.
Omne qui dicit, nihil excipit. T. 4. c. 803. B. genus non derogat generi. Ibid. B. nec ſpecies ſpeciei derogat. Ibid. B. ſpecies generi derogat, non genus ſpeciei. Ibid. C.
Omne, quod pro ſolutione cedit, tollit civilem obligationem ipſo jure, non jusjurandum. T. 4. c. 730. B.
Per omne æs alienum teſtatoris quid intelligatur. T. 10. c. 810. B.
Omnes de tribus dicentur. T. 8. c. 522. E.
Omnia eſſe Principis, ut intelligendum. T. 7. c. 34. B.
Omnis pars pro incerto. T. 8. c. 505. E.
Omnium appellatione comprehenduntur etiam pater, & filius. T. 4. c. 1067. D.
Omnium nomine, id eſt, ſingulorum. T. 6. c. 257. D.
Omnibus annis, ideſt, ſingulis annis. Ibid. C.
Omnimodo particula ambigua. T. 7. c. 644. B. C.
Onera tria curationum. Tom. 1. c. 1021. A.
Tria onera tutelarum an a quarta præbeant excuſationem. T. 4. c. 1030. A.
Onera alia ſunt creditorum, quæ dividuntur inter heredem, & fideicommiſſarium pro dodrante, vel quadrante; alia verò onera legatariorum, & fideicommiſſariorum non dividuntur, ſed ſolida tranſeunt in fideicommiſſa-
rium

Digitized by Google

rium Trebellianum. T. 4. c. 137. B.
Onera hereditaria. Vide. Hereditaria onera.
Onera ut tranſeunt in legatarium. T. 7. c. 1229. A. E.
Onera hereditatis ſunt æris alieni loco, ut impenſa funeris. T. 7. c. 1106. C.
Onera hereditaria continentur nomine hereditatis. T. 7. c. 1228. E.
Onera matrimonii quæ ſunt. T. 9. c. 479. C, maritus ea ſuſtinet. Ibid. C.
Onera ſucceſſionis omnia agnoſcit fiſcus, quæ non ſubirent legitimi. T. 10. c. 500. B.
Ob onera utilia, quorum nomine perſequutio eſt, non vindicatio, ceſſat actio de evictione. T. 10. c. 534. A.
Onerari nemo debet ſupervacuâ cautione. T. 5. c. 547. C. & T. 7. c. 547. B. C.
Onerata portio. Vide, Portio.
In onere quod obtinet, obtinet etiam in lucro. T. 10. c. 783. D.
Oneri publico ſarcinam privatam nequis imponat. T. 2. c. 787. D. E.
Oneris averſi actio. T. 3. c. 191. A.
Oneris ferundi actio negatoria, quando, & cui competat. T. 7. c. 458. E. & c. 459. A.
In oneris ferundi actionem an etiam veniant fructus. Tom. 7. c. 458. B.
De oneris ferundi jure quæ actio competat. T. 7. c. 457. A.
Oneris ferundi refectio ad quem pertineat. Ibid. C.
Oneris ferendi ſervitus quid a cæteris diſſet. Ibid. C. D. item an ſit jus perſonale, vel reale, & an ſequatur rem, vel perſonam. Ibid. B.
De oneris ferendi ſervitute actionum quis ſit exitus. T. 7. c. 458. E.
Oneris ferendi ſervitutem debens qua ſtructura, & forma parietem reficere debeat. Ibid. A.
Oneris ferendi ſervitutem debens qua de re cavere debeat, & quid fiat, ſi non caveat. T. 7. c. 459. B. C.
Oneris ferendi ſpecialis eſt ſervitus, & quod proprium ejus ſit. T. 7. c. 427. C.
Actio oneris averſi. T. 10. c. 447. E.
Non onero, quem non honoro. T. 6. c. 271. C.
Onerosa cauſa. Vide, cauſa lucrativa, & oneroſa.
Onus avertere quid. T. 3. c. 192. A.
Onus legatorum ab herede relictorum tranſit in fideicommiſſarium. T. 4. c. 221. E. & c. 222. A.
Onus probandi ei incumbit, qui dicit ſe genus, vel gentem habere. T. 4. c. 80. B.
Onus, ſive incommodum quem ſequitur, eum ſequi debet & commodum. T. 5. c. 611. E.
Onus probandi. Vide, Probandi neceſſitas.
Onus matrimonii, quod ſequitur patrem etiam poſt divortium, eſt alere liberos. T. 9. c. 502. C.
Onus an ſemper ſequatur commodum. T. 10. c. 1053. A.
Opera imperfecta pro nihilo computantur. T. 1. c. 1199. A.
Opera publica. T. 1. c. 887. A.
Opera alicujus pro pecunia valet. T. 1. c. 217. A.
Opera in actu conſiſtit, nec ante in rerum natura eſt, quàm ſi præſtetur. T. 5. c. 24. A. B.
Opera malorum hominum qui utitur, an culpam præſtare teneatur. T. 5. c. 199. B.
Opera in facto conſiſtit. T. 6. c. 359. D.
Opera uſuarii ſervi locare non poteſt uſuarius. T. 6. c. 241. C.
Opera locari ſolet, non liberale officium. T. 7. c. 838. D.
Opera publica fiunt vel ſumptu privato ex liberalitate, vel ſumptu publico. T. 9. c. 1183. C.
Opera locari ſolet, non liberale officium, ut manumiſſio. T. 10. c. 451. B.
Opera, vel ejus pretium poteſt in ſocietate ſuperare, vel ſaltem æquare pecuniam. T. 10. c. 994. D.
Operæ libertorum quæ ſint. T. 1. c. 824. D. & T. 2. c. 381. A.
Operæ per legatum datæ morte legatarii non finiuntur. Tom. 1. c. 805. B.
Operæ liberi hominis legari poſſunt. Ibid. C.
Operæ ſervorum officiales adrogatione pereunt. T. 1. c. 187. B.
Operæ jure civili non debentur, niſi juratæ, & promiſſæ. T. 2. c. 381. A.
Operæ officiales quid. T. 1. c. 187. B.
Operæ pictoriæ, & fabriles ab officialibus ſeparantur. Ibid. D.
Operæ hærent perſonæ ſervi. T. 3. c. 555. E.
Operæ ſervorum uſumfructum imitantur, & eo plurimum diſtant. T. 1. c. 749. D. ad uſum magis, quàm ad uſumfructum accedunt. Ibid. c. 750. A.
Operæ, Gallicè *corvèer*. Tom. 2. c. 690. E.
Operæ non utendo amittuntur. T. 4. c. 456. C.
Operæ ſunt diurnum officium. T. 4. c. 954. D.
Operæ, ſeu artis pretium eſt levamentum. T. 4. c. 958. C.
Operæ liberto edi debent eo loco, ubi patronus moratur, ſumptu, & vecturâ patroni. T. 5. c. 594. D.
Operæ ancillæ, vel ſervi ſunt in fructu. T. 5. c. 425. B.
Operæ juratæ. T. 5. c. 593. C.
Operæ diviſionem non recipiunt, pro parte peti, ſolvi, præſtari non poſſunt. T. 5. c. 592. E.
Operæ diviſionem non recipiunt. Ibid. E.
Operæ eorum, qui bonâ fide poſſidentur, cui debentur. T. 5. c. 697. E.
Operæ ſervorum uſui comparantur. T. 5. c. 592. E.
Operæ, quæ honeſtè, & abſque periculo vitæ peti poſſunt, præſtari debent. T. 5. c. 593. B.
Operæ uſumfructum imitantur, & tamen individuæ ſunt. T. 5. c. 1195. D.
Operæ ſervi legati, & uſusfructus ſervi legati in quo differunt. Ibid. D.
Operæ infantis inutiliter legantur. T. 5. c. 1196. A.
Operæ, quæ in ſtipulationem deducuntur, non ſunt, ſed intelliguntur tanquam res incorporeæ, non ſunt in rerum natura, ſed futuræ, quandoque eas patronus indixerit. T. 6. c. 152. A.
Operæ fabriles, pictoriæ, & aliæ quæcumque certi generis operæ ſtatim deberi incipiunt ex die ſtipulationis purè interpoſitæ, quamvis ſtatim peti non poſſint. T. 6. c. 349. B.
Operæ, & fructus in idem jus recidunt. T. 6. c. 33. B.
Operæ mancipiorum in fructu ſunt. Ibid. B.
Operæ fabriles, vel pictoriæ in quo differunt ab operis officialibus. T. 6. c. 149. B. C. & c. 150. D. E.
Operæ certæ ſunt, quarum in ſtipulationibus ſpecies, & quantitas exprimitur certa. T. 6. c. 348. D.
Operæ incertæ ſunt, quæ officiales operæ dicuntur, quas ſoli patrono libertus debere, & reddere poteſt, & debet ex ſtipulatione, vel ex jurejurando. Ibid. E.
Operæ incertæ ſunt officiales operæ, quia non exprimitur certa earum ſpecies, vel quantitas, ſed generaliter libertatis causâ promittit libertus, juratve, ſe operas daturum patrono, operas quaſcumque, quas modò præſtare poſſit, quandoque popoſcerit. T. 6. c. 349. A.
Operæ libertorum, quæ patronis debentur. T. 6. c. 148. B. C. & ſeq.
Operæ quodammodo ex re noſtra ſunt. T. 6. c. 461. E.
Operæ officiales dicuntur, quæ officii causâ patronis naturâ debentur jure civili ex ſtipulatione, vel ex jurejurando ob præſtitam libertatem, T. 6. c. 148. C.
Operæ officiales ſoli patrono deberi poſſunt. T. 6. c. 359. D. & T. 7. c. 1338. D.
Operæ certæ, vel incertæ ſunt. T. 6. c. 348. D.
Operæ quo jure debentur. T. 8. c. 805. C.

Ope-

Digitized by Google

Operæ ſervi non amittuntur capicis deminutione legatarii, vel oon utendo; uſusfructus amittitur. T. 7. c. 1338. E.
Operæ noo cohærent perſonæ ejus, cui debeotur, perſonæ legatarii, ſed perſonæ ſervi, quamdiu igitur is ſervus manet, manent & operæ, quas debec, & debentur legatario, vel heredi ejus. Tom. 7. c. 1340. A.
Operæ legari poſſunc non tantùm ſervi, ſed etiam liberi hominis. Ibid. B.
Operæ an conſiſtant iu actu ejus, cui debentur. T. 7. c. 1339. A.
Operæ diurnæ ſervi hereditarii ſi legatæ ſint, & eas heres non a mane præſliterit, an totius diei nomine teneatur. T. 7. c. 1298. C. D.
Operæ officiales præſtantur patrono. T. 7. c. 861. B.
Operæ ſervi legatæ an imitentur uſumfructum ſervi, T. 7. c. 1338. B.
Operæ ſervi legatæ quid diſtent ab uſuſructu ſervi. Ibid. B.
Operæ ſervi ſunt individuæ, ſicut uſus. Ibid. C. ſunc quaſi proprium jus ſejunctum ab uſu, & uſuſructu. Ibid. C.
Operæ ſolutæ non poſſint repeti, nec tantundem operarum, T. 7. c. 861. B.
Operæ diurnæ non dividuntur in horas. T. 8. c. 480. C.
Operæ officiales in quo conſiſtant. T. 8. c. 159. B. an pacrono debeantur. Ibid. B.
Operæ fabriles quæ dicuntur. T. 9. c. 634. A.
Operæ officiales quæ ſunt. Ibid. A. qui eas debent. Ibid. A.
Operæ ſunt diurna officia, quæ libertus præſenti patronn jurat, vel promittit libertatis causâ. T. 9. c. 631. D. non debentur, niſi promiſſæ, vel juratæ ſint. Ibid. E.
Operæ ſocietate, veluti quodam dominio ſervi conjunguntur. T. 9. c. 1192. B.
Operæ alienæ inutiliter promittuntur. T. 9. c. 1269. A.
Operæ legatæ non perimuntur capitis deminutione legatarii, ve non utendo. T. 9. c. 1192. C.
Operæ, ſive officia ſeparantur ab obſequiis. T. 9. c. 644. C.
Operæ certæ, in ſtipulationem deductæ, ex die interpoſitæ ſtipulacionis cedunt, etiamſi nulla mora intervenerit. T. 10. c. 77. D.
Cum operæ officiales ſunt indictæ, tunc incipit actio. Tom. 10. c. 78. A.
Operæ officiales promitti non poſſunt, niſi patrono. T. 10. c. 554 A.
Operæ libertorum quare dicuntur officiales. T. 10. c. 553. E.
Operæ officiales non debentur in diem, ſed tunc incipiunt deberi, cum peti cœperint. T. 10. c. 669. B.
Operam dare cur dicuntur judices. T. 3. c. 134. B.
Operarii Cyziceni. T. 2. c. 830. C. D.
Operarum officialiom, & fabrilium differentia. T. 3. c. 493. D. E.
Operarum præbitio a Provincialibus non expetenda. T. 2. c. 690. D. E.
Operarum obligatio. Vide, Obligatio.
Operarum mercedes ſunt in froctu. T. 5. c. 425. B.
Operarum legato plus continetur, quàm legato uſusfructus ſervi. T. 5. c. 595. A.
Operarum libertorum petitio an in heredes, & quando cranſeat. T. 5. c. 877. E. & c. 878. A.
De operarum ſtipulatione. Tom. 6. c. 349. C. D.
Operarum diviſio inter patronos. T. 6. c. 148. B. C. & ſeq.
Operarum officialium præſtatio, officii præſtatio eſt. T. 6. c. 149. D.
Operarum fabrilium præſtatio, quaſi pecuniæ præſtatio eſt, non officii. Ibid. D.
Operarum obligatio an diminutionem, & augmentum recipiat. T. 7. c. 971. B.
Operarum præſtitarum æſtimatio condici poteſt. T. 7. c. 861. B. C.
Operarum cauſa an ſeparata ſit ab obſequiis. T. 8. c. 159. B. C.
Operarum officialium exactio quando extinguitur. T. 9. c. 634. C. & ſeq.
Operarum obligatio qnomodo dividatur. T. 10. c. 1199. B.
Opera ſervi locare aliud eſt, aliud ex operis ſervi mercedem capere. T. 3. c. 409. C.
Operas alienas promitti. Tom. 3. c. 135. A.
Inter operas, & uſumfructum, uſumque differentia quæ. T. 4. c. 454. E. & c. 455. A. & ſeq.
Operas alienas promitci poſſe. T. 6. c. 150. E.
Operas locans in annos, ſi vitâ deceſſerit, an tranſmittat. T. 7. c. 1302. E.
Operas ſervi ſui ſiquis dederit, ut mutuæ operæ ſervi alieni ſibi præſtarentur, quæ actio ſit. T. 7. c. 861. B.
Operas ſervi legatas cedere debere, non ex die aditæ hereditatis, ſed ex die petitionis. T. 7. c. 1342. E.
Operas ſervi legatas non eſſe præſtandas, vel edendas ab adita hereditate, ut uſumfructum ſervi, ſed edendas eas eſſe ex die petitionis, ſive legatarius eas petat, ſive heres ejus, edendas eſſe ex die, quo indicuntur, imperantur, petuntur, & cur. Tom. 7. c. 1343. B.
Operas præteritas petere poſſunt creditores, qui diſtrahunt bona debitoris. T. 9. c. 632. C.
Operas inter, & alias res differentia. T. 10. c. 536. D.
Operatio vitalis eſt accidens. T. 10. c. 215. B.
De opere reſtituendo an plures, qui nunciant, debeant ſtipulari. T. 10. c. 1199. B.
Operi publico præſcribitur nomen ſolius Principis. T. 9. c. 1183. C. vel ejus, cujus pecuniâ factum eſt. Ibid. D.
De operibus publicis. Vide, Interdictum.
Operis novi nuntiatio. Tom. 1. c. 830. E. & c. 1516. E. & c. 1517. A.
Operis novi nuntiatio ut fit moribus Galliæ. Tom. 1. c. 1517. A.
Pro operis, & ex operis differentia quæ. T. 4. c. 456. B.
Novi operis nunciatio alia in rem eſt, alia in perſonam. T. 4. c. 94. D.
Operis nuntiatio. Vide, Nuntiatio.
In operis a liberto patrono præſtandis duo genera ſumptuum ineſſe. T. 5. c. 594. D. quis eos ſumptus præſtare debet. Ibid. C. D.
De operis ſervi legati. T. 5. c. 1195. D. & T. 7. c. 1338. B.
Operis inſtitutio, ſicut & reſtitutio, eſt actus individuus. T. 5. c. 843. B.
Operis reſtitutio individua eſt. T. 5. 673. C.
Operis novi nuntiatio. T. 6. c. 291. B. & ſeq.
Operis ſervi legatis, neque uſum, neque uſumfructum in eo legato eſſe videtur. T. 7. c. 1338. B. C.
De operis officialibus. Tom. 9. c. 1268. E.
De operis ſervorum legatis. T. 9. c. 1192. C.
Operis exſequutio inhibetur per nunciationem, quamvis inutilem, donec remiſſio facta ſit, aut præſtita ſatiſdatio vice remiſſionis. T. 10. c. 259. E.
Operum publicorum reipublicæ curatores tenentur ab opere abſoluto uſque in annos 15. Tom. 9. c. 1183. A.
Operum publicorum rationes, ne Præſides provinciarum excuciant. T. 9. c. 1185. B.
Opilio quis ſit. T. 10. c. 1124. E.
Opinari eſt dubitantis. T. 9. c. 738. A.
Opinatores, & eorum officium. T. 2. c. 680. E. & c. 681. A. & ſeq.
Opinatorum munus. T. 2. c. 964. A. & c. 970. D. E.
Opinio heredis opinionem defuncti non excludit. T. 3. c. 236. A.
Opinio uti potior eſt, in illis agitur de errore juris. Tom. 7. c. 894. D.
Opinio judicis deferenda ad Principem

pem

Digitized by Google

pem per conſultationem, intra quæ tempora debeat edi. T. 10. c. 791. C. D.
In opinione non tam eſt, quàm in re. T. 4. c. 504. D.
Opiniones juriſconſultorum. T. 4. c. 534. C. Vide, Conſtitutiones Principum.
Opiniones interpretum admittit uſus. T. 4. c. 837. D.
Opinionum Pegaſi, & Sabini differentia magna eſt a Papiniano compoſita. T. 4. c. 61. A. B. C.
Opiſthographum quid ſit. Tom. 8, c. 134. E.
Oportebit verbum. T. 8. c. 486 A.
Oportere verbi poteſtas. T. 8. c. 518. C. D.
Oportet verbum præſens tempus ſignificat. T. 1. c. 226. E.
Oportet quod tempus in ſtipulationibus, & in judiciis deſignet. T. 5. c. 921. B. C.
Oportet utrumque, præſens, & futurum denotat. T. 8. c. 486. A.
Oppida, quæ conſilium publicum, & magiſtratum ſuum non habent, eſſe præfecturas. T. 3. c. 314. D.
Oppida mulctantur auri 30. libris. T. 2. c. 1335. E.
Oppidanus ſermo diſtinguitur ab urbano. T. 8. c. 649. D.
Oppidum unde deductum. Ibid. D.
Oppidum unde appellatur. Ibid. D.
Oppoſitio ex *l. 5. §. ult. de exercit. action.* contra *l. 20. de pecul.* diluitur. T. 5. c. 442. A.
Oppoſitio *l. ſi quis ſeparatim. §. ult. de appell.* contra *l. 22. de except. rei judic.* retexitur. Tom. 5. c. 455. E.
Optari an poſſit ſtatuliber, ſi conditio ſtatulibertatis defecerit, antequam legatarius optarit. T. 7. c. 1433. A.
Uti optimus, maximuſque eſt. T. 1. c. 431. B.
Optimus maximus quis fundus dicatur. T. 8. c. 554. C.
Optimus ſponſor eſt in ſolo. T. 8. c. 573. B.
Optio quis dicatur, & cur creetur. T. 2. c. 681. C.
Optio quid ab electione differt. T. 1. c. 807. B.
Optio eſt erogator militaris annonæ. T. 2. c. 687. B.
Optio militum quo fungitur officio. T. 2. c. 1153. C.
Optio ſimplex, & electio quantum differunt. T. 3. c. 672. B.
Optio quomodo amittatur. T. 5. c. 374. D.
Optio ſervi cui legata eſt, an is ad exhibitionem totius familiæ teſtatoris agere poſſit. Ibid. B.
Optio ſervi cui legata eſt, an ad exhibendum agere poſſit, ut tota familia teſtatoris ei exhibeatur. T. 5. c. 374. B.
Optio ſervi teſtamento relicta quo tempore facienda. Ibid. C.
Optio cui datur hominis legati, an poſſit optimum eligere. Tom. 7. c. 969. A.
Optio unius ſervi generaliter legati. T. 7. c. 553. B.
Optio cum legatur, ſpecies legatur, non genus. T. 7. c. 1434. B.
Optio eſt actus legitimus, qui non poteſt peragi, niſi vocato, & præſente herede. T. 7. c. 1443. B.
Optio, & electio utrumque nomen idem eſt. T. 7. c. 968. B.
Optio qualis actus ſit. Tom. 7. c. 1427. A.
Optio quomodo detur. Tom. 7. c. 969. B.
Optio quomodo legatario detur. T. 7. c. 1427. A.
Optio rerum depoſitarum ſi legata ſit, an legatarius actione ad exhibendum agere poſſit cum herede, vel depoſitario. T. 7. c. 1432. A. B.
Optio ſervi cui legata eſt, ſi ſtatuliberum non legitimè elegerit, an electio conſumatur. Tom. 7. c. 1428. D.
Optio legata quomodo legitimè fieri debeat. Ibid. D.
Optio legati quando, & quibus præſentibus fieri debeat. Tom. 7. c. 969. B. C.
Optio ſervi cui data eſt, & alter, cui ſervus legatus eſt, an in eandem perſonam concurrere poſſint. T. 7. c. 1434. B.
Optio ſervi ſi duobus legata ſit, noviſſimi optio ſuperiorem confirmat. T. 7. c. 1431. E.
Optio duorum ſervorum cum Titio data ſit, reliqui Mævio legati ſint, ceſſante primo in electione, reliquorum appellatione omnes ad Mævium pertinent. T. 7. c. 1441. E.
Optio ſi data ſit, ſemel tantùm optandum. T. 7. c. 970. A.
Optio ſi detur per legatum, exigimus, ut utroque tempore res, quæ optatur, teſtatoris fuerit. Ibid. D.
Optio, vel electio datur legatario per vindicationem. T. 7. c. 968. B.
Optio utrùm tacite, vel nominatim relinquatur, quantum interſit. T. 8. c. 1092. C.
Optio ſervi inter legitimos actus numeratur. T. 9. c. 939. B. non poteſt iterari, vel retractari. Ibid. D.
Cui optio relicta eſt; an optimum poſſit optare. T. 10. c. 394. A.
Optionis verbum conditionem facit. T. 1. c. 132. E.
Optionis legatum, Vide, Legatum optionis.
Optionis legatum eſt conditionale, & fuit ſemper ante Juſtinianum, T. 7. c. 1432. C.
Optionis conditio ſi ſemel optando impleta ſit, an ejus, quod optaverit, repudiatio ſit. T. 7. c. 1442. D.
Optionis legatæ dies quando cedit. T. 7. c. 1434. C.
Optionis legatum quando cedit. T. 7. c. 969. B. ejus conditio quæ ſit. Ibid. B.
Optionis ſervi legatum an perimatur datione ſtatulibertatis. T. 7. c. 1433. A.
Optionis verbum conditionem facit. T. 7. c. 1432. C.
Optionis legatum. T. 8. c. 992. A.
Optionis legatum comparatur legato hereditatis delatæ ſervo. T. 9. c. 1073. D.
Optioni jungitur actuarius, qui ſubſcribendarius. Tom. 2. c. 687. B.
Optionem ſervi inter, & ſervum legatum differentia. T. 3. c. 671. D. E.
Optione legatâ, cujus ſit electio. T. 5. c. 638. D.
Optione tempore amiſsâ, ad quid heres teneatur. T. 5. c. 374. D.
Optione ſervi legata, heres neminem ex ſervis teſtatoris defuncti interim manumittere poteſt, ita ut ad libertatem ſtatim perveniat. T. 7. c. 1441. B.
Optione legatâ, legatarius ſemel dumtaxat optare poteſt. Tom. 7. c. 1443. C. D.
Optione legatâ a teſtatore rerum apud Titium depoſitarum, legatarius actione ad exhibendum in id, quod intereſt, agere poteſt, vel cum depoſitario, vel cum herede. T. 7. c. 1432. A. B.
Optione datâ ſervi, vel cujuſque rei, unam rem tantùm eſſe in legato. T. 7. c. 1434. B.
Optione legatâ alicus rei, ſi heres non omnes res exhibuerit, & legatarius elegerit, an electio conſumpta ſit. T. 7. c. 1429. C.
Optione legatâ intra certum tempus, ſi legatarius ſemel optaverit, an mutare voluntatem poſſit. T. 7. c. 1431. C.
Optione ſervi legatâ, an a Prætore tempus decerni poſſit, intra quod optet legatarius. T. 7. c. 1440. E.
Optione, vel electione unius ſervi legatâ per vindicationem. T. 7. c. 1427. D. E.
Optione legatâ, an non niſi ſemel optio fieri poſſit. T. 7. c. 1428. C.
De optione legata. T. 7. c. 1427. A. & ſeq.
Optione ſervorum legatâ, quod eligere liceat. T. 7. c. 1427. E.
De optione legata ſervi, vel alterius rei. T. 9. c. 851. C. & ſeq.
Optiones dicuntur auxilia fœderatorum. T. 2. c. 681. D.
Optiones, ideſt, carceribus præpoſiti. T. 1. c. 872. D.
Optiones carcerum. Ibid. D.
Optiones ſunt fœderatorum. T. 10. c. 667. D.
Optionum inter milites inferior eſt gradus. T. 3. c. 160. E.
Opto eſt fideicommiſſi verbum. T. 4. c. 536. C.
Opum nomine propriè continentur prædia tantùm, quæ ſolo continen-

Digitized by Google

tinentur. T. 4. c. 851. B.
Opus individuum quod dicatur. T. 5. c. 843. A.
Opus plerumque materiam ſuperat. T. 8. c. 495. B.
Opus quid ſignificet. T. 8. c. 485. A.
Opus ſtructile quid. T. 8. c. 650. E.
Opus publicum perpetuum quid aufert. T. 9. c. 1480. E.
Opus publicum temporarium quid aufert. Ibid. E.
In opus publicum perpetuum damnati an capite minuantur. T. 10. c. 123. E.
Opus novum prohibere, & nuntiare an ſint idem. T. 10. c. 1195. D.
Orario conjuncta utrùm poſſit accipi pro disjuncta in teſtamentis, & ſtipularioo ibus. T. 3. c. 665. B.
Oratio ambigua. Vide, Ambigua oratio.
Oratio D. Marci, & Commodi prohibet nuprias inter tutorem, filiumque turoris, & pupillam, & quare. Tom. 4. c. 1433. A. B. C. ratio tamen omnino neceſſaria non eſt, ſed probabilis tantùm. Ibid. C.
Oratio ſoluta quando pro disjuncta, aut ſeparata accipitur. Tom. 5. c. 776. C.
Orario ambigua in emptinne, & venditione contra venditorem interpretanda, qui eam protulit. & cur. T. 5. c. 505. C.
Oratio univerſalis tota eſt ſalſa, ſi quid in ea ſit ſalſi. T. 3. c. 116. B. & T. 6. c. 506. A. & T. 7. c. 1472. A.
Oratio particularis tota eſt vera, ſiquid in ea ſit veri. T. 3. c. 116. B. & T. 6. c. 506. A. & Tom. 7. c. 1472. C.
Oratio oniverſalis quæ eſt. T. 6. c. 506. A.
Oratio particularis quæ eſt. Ibid. A.
Oratio indefinita neceſſariò accipitur pro particulari. T. 7. c. 1382. C. pro univerſali non neceſſariò. Ibid. C.
Oratio indefinita accipitur pro univerſali, ſed non utique neceſſariò ſemper. Ibid. B.
Oratio legitima, quam Dominus noſter compoſuit. T. 9. c. 1143. C. ceteræ orationes extraordinariæ ſunt. Ibid. C.
Oratio Juſtiniani ad Senatum. T. 9. c. 781. A.
Oratio vocatur edictum. Tom. 10. c. 699. C.
Orationis brevitas. Vide, Brevitas.
Orationis diverſa genera. T. 10. c. 475. B. C.
Orationem indefinitam accipi pro univerſali. T. 7. c. 1445. E.
Orationem Imperatoris habitam in Senatu de decernenda re aliqua ſtatim ſequebatur Senatuſconſultum. T. 9. c. 533. A.
Orationes, quæ adverſæ ſunt, ſimul veræ eſſe non poſſunt, ut omni heres debet defendere mortem defuncti. T. 7. c. 1472. A.
Orationes contradicentes, ſive diſparatæ, quæ ſint. Ibid. C. an ſimul veræ, vel falſæ eſſe poſſint. Ibid. C.
Orationes ſubalternæ quæ ſint. Ibid. D.
Orationes ſubcontrariæ quæ ſint. Ibid. B. an ſimul veræ, vel falſæ eſſe poſſint. Ibid. B.
Orationes Principum quænam fuerint. T. 8. c. 981. D.
Orationes Principum ad Senatum factæ. T. 9. c. 772. D.
Orationes Principum quidnam ſint. T. 10. c. 832. B.
Orationes Principis dictæ etiam libelli, & libri. T. 10. c. 846. A.
Orationum duarum contrariarum an una ſemper ſit falſa, & altera vera. T. 3. c. 116. A.
Orationum contrariarum tria eſſe genera, T. 7. c. 1471. E.
Orationum contrariarum contraria ſunt genera. T. 10. c. 475. B.
In orationibus ambiguis maximè ſententia ſpectanda eſt ejus, qui eas protuliſſet. T. 8. c. 705. C. & c. 810. E. & c. 867. D.
Oratores donum, & munus capere prohibentur. T. 3. c. 550. D.
Orarorum grex. T. 3. c. 113. A.
Orbis ſolſtitialis. T. 5. c. 395. B.
Orbitas quomodo interpretatur. T. 9. c. 875. A.
Orbus deceſſiſſe non videtur, qui prægnantem reliquit uxorem. T. 1. c. 1019. B.
Orbus ex alienis teſtamentis lege Papiâ non poterat plus capere eorum, quæ ſibi relinquebantur, quàm ſemiſſem. T. 9. c. 1358. D.
Orbus ſemiſſem tantùm capit, non omne legatum. Tom. 9. c. 1359. B.
Orcinæ ſcrobes. T. 1. c. 1523. D.
Orcini Senatores qui dicuntur. T. 6. c. 489. A.
Orcini liberti qui dicuntur. T. 6. c. 488. E. & c. 740. E.
Orcino liberto ſi peculium legatum ſit, & ſolutum, obligatio peculiaris eum tenet, non heredem teſtatoris, qui penes ſe peculium habere deſiit, dum id ex legati cauſa orcino liberto perſolvit. T. 6. c. 262. E. & c. 263. A.
Orcinus libertus. T. 4. c. 52. E. Vide, Libertus orcinus.
Orcinus libertus quis dicatur. T. 5. c. 383. E. & T. 5. c. 488. E. & T. 9. c. 945. E.
Orcinus libertus nullum alium patronum demonſtrare poteſt, quàm orcum. T. 6. c. 488. E.
Orcinus libertus nullius viventis eſt libertus. T. 6. c. 740. E. & T. 7. c. 1188. A. & T. 10. c. 142. A.
Orcinus libertus, & charonianus. T. 9. c. 183. C.
Quem orcus ademit, nullus eſt. T. 4. c. 1197. B.
In ordinanda lite adhibentur juriſconſulti, & advocati. Tom. 9. c. 982. E.
Ordinare litem aliud, aliud litem conteſtari. T. 2. c. 182. C.
Ordinare litem quid ſit. T. 10. c. 945. B.
Ordinaria judicia. T. 4. c. 1447. E.
Ordinaria judicia. Vide, Judicia.
Ordinaria cum ſervo actio nulla eſt. T. 5. c. 31. E. & c. 32. A.
Ordinariæ, & extraordinariæ actiones quænam ſint. T. 10. c. 715. A.
Ordinarii judices qui dicuntur. T. 7. c. 129. A. & T. 9. c. 1063. C. Vide, Judices ordinarii.
Ordinarii milites, qui dicuntur. T. 7. c. 129. B. Vide, Milites ordinarii.
Ordinarii judices, & ordinaria judicia. T. 10. c. 605. B.
Ordinarii judices ſunt clariſſimi. T. 10. c. 609. C.
Ordinarium, & legitimum idem ſemper eſt. T. 5. c. 800. D.
Ordinarium jus. Tom. 6. c. 583. C. Vide, Jus ordinarium.
Ordinarium in libris juris quid denotet. T. 8. c. 1045. D.
Ordinarium, ſolenne, & legitimum idem eſt. D. 9. c. 1143. B.
Ordinarius ordinariorum Summus Pontifex dicitur. T. 6. c. 935. D.
Ordinatio, datio, creatio, nominatio in jure idem. T. 4. c. 1014. D. E.
Ordinatio clerici non fit ſine titulo, vel beneficio, T. 6. c. 987. C. olim ſine titulo facta nulla erat. Ibid. D. quod intelligendum de ſuperioris ordinis Clericis. Ibid. E.
Ordinatio clericorum in literas redacta. T. 6. c. 794. B.
Ordinatio ad Clericos, conſecratio ad Epiſcopos pertinet. Vide, Conſecratio.
Ordinatio litis eſt litis præparatio. T. 6. c. 300. B.
Ordo eſt merum jus. T. 2. c. 1195. A.
Ordo juris in judiciis extraordinariis non obſervatur. Tom. 4. c. 1447. E.
Ordo inter contemporales non eſt. T. 5. c. 427. A.
Ordo qui in compilatione juris a Triboniano obſervatus ſit. T. 5. c. 204. A.
Ordo artis eſt priùs definire nomen, quàm rem. T. 5. c. 584. B.
Ordo advocatorum, qui pro aliis poſtulant, ſeminarium dignitatis eſt. T. 5. c. 34. C.
Ordo fratrum humiliatorum in Lombardia ortus. T. 6. c. 824. B. Lucio III. Summo Pontifice reprobatus. Ibid. B.
Ordo ſcripturæ non mutat cauſam juris, & voluntatis. T. 6. c. 279. A.
Ordinis ambitioſa decreta reprobantur. T. 2. c. 745. A.
Ordinem commodiorem lib. 6. & 7. edi-

7. edicti Pauli oſtendit auctor. T. 5. c. 100. E. & c. 101. A.
Ordinem juris remittere, aut abolere non intelliguntur reſcripta Principis. T. 9. c. 1154. A. & c. 1155. E. & c. 1163. E.
Ordine motus recuperare poteſt, niſi quis in ejus locum interim ſubjectus ſit. D. 4. c. 849. A.
Ordine licet hodie agere, vel extra ordinem, quia omnia judicia hodie ſunt extraordinaria. T. 4. c. 656. C.
Ab ordine juris nunquam temerè eſt diſcedendum. T. 9. c. 1189. E.
De ordine cognitionum. T. 9. c. 988. E.
Ad ſacros ordines ſpurii promoveri non poſſunt. T. 6. c. 1139. C.
Ordinum alii majores, alii minores qui ſint. T. 6. c. 959. B. C.
Organarii quales fuerint. T. 2. c. 745. A.
Orichalcum ſcribendum, non aurichalcum. T. 7. c. 713. D.
Originales, vel originarii qui ſint. T. 2. c. 734 A.
Originarii ad civilia munera vocantur. Ibid. B.
Origo municipes facit. T. 2. c. 737. A.
Origo ingenuum facit, manumiſſio verò libertinum. T. 4. c. 1199. D.
Origo non ſolùm civem facit, ſed & adoptio. T. 4. c. 851. D. E.
Origo patris naturalis patriam facit. T. 4. c. 857. D.
Origo, & cauſa actionis legatorum ex voluntate defuncti proficiſcitur. T. 5. c. 164. A.
Origo emendi, vendendique unde ſit. T. 5. c. 496. E.
Origo eſt verbum juris, quo ſignificatur titulus dominii. T. 9. c. 302. C.
Originis nomine quæ contineantur. T. 2. c. 734. A.
Originis jus non mutatur. T. 2. c. 734. E. & c. 735. A.
Originis appellatione locus paternæ originis notandus eſt, non natale ſolum, in quo quis naſcitur. T. 4. c. 857. D.
Origini arborem finalem cedere. T. 7. c. 596. A.
Origine propriâ neminem poſſe ſuâ eximi voluntate. T. 2. c. 734. E.
Origines nominum ſtudioſè exquiſiverunt Stoici. T. 7. c. 2. B.
Oris reverentia, & dignitas. T. 4. 860. E. quæ. Ibid. E. indolis. Ibid. E.
Oriundus, & ortus differunt. T. 8. c. 618. A.
Ornamenta conſularia. T. 2. c. 894. B.
Ornamenta muliebria, & ornamenta virilia. T. 1. c. 438. D. E. & c. 809. C. D.
Ornamenta, & inſtrumenta, & partes alicujus rei, in quo differunt. T. 4. c. 1133. A. & ſeq.
Ornamenta Ædiles quid vocent. T. 8. c. 544. C.
Ornamentis legatis quæ cedunt. T. 1. c. 438. D.
Quibus ornamentis utebantur ſenatores, quibus milites. T. 8. c. 562. B.
Ornamentorum nomine quæ veniant. T. 3. c. 272. B.
Ornamentum, ideſt, ſacrum ærarium. T. 2. c. 703. B.
Ornatrices. T. 3. c. 308. A.
Ornatrices puellæ. T. 7. c. 1158. C.
Ornatus, & cultus differunt. T. 1. c. 438. E.
Ornatus legata non ſequitur, niſi nominatim dictus. T. 4. c. 899. A. exemplum Accurſii in pullo, & equa. Ibid. A.
Ornatus urbium magnæ curæ veteribus fuit. T. 7. c. 715. E.
Oro verbum. Vide verbum Oro.
Oro verbum mandatum facit. T. 6. c. 403. A.
Oro verbum eſt mandati. T. 10. c. 988. D.
Orphanotrophia. T. 2. c. 1041. E.
Orphanotrophi qui ſint. T. 2. c. 21. D. & T. 10. c. 819. D.
Orphanotrophio privilegia conceſſa. T. 3. c. 6. D.
Orphanotrophus quis dicatur. T. 8. c. 1114. D.
Orphelin nomen Gallicum. T. 9. c. 588. E.
Orphitianum Senatuſconſultum quo tempore, & ad quid latum. T. 8. c. 1034. C. D.
Oſculum, quod interveniebat ante nuptias. T. 5. c. 885. D.
Oſſa mortui, & cineres ſunt corporis combuſti reliquiæ. Tom. 5. c. 924. D.
Oſſium conditorium eſt oſſuarium. Ibid. E.
Oſſuarium. T. 3. c. 293. B.
Oſſuarium ſepulcrum appellatur. T. 5. c. 924. E.
Oſtentorum genera duo. T. 8. c. 520. B.
Oſtenſum, monſtrum, prodigium, portentum ſunt ſynonima. T. 10. c. 589. D.
Oſtiarius textor. T. 3. c. 229. B.
Oſtiarius. T. 4. c. 409. C.
Oves, & pecudes in quo differunt. T. 5. c. 1199. D.
Oves cogere quid ſit. T. 7. c. 347. A.
Ovibus legatis agni non continentur. T. 1. c. 435. D.
Ovibus, aut pecudibus legatis, quæ continentur. T. 5. c. 1199. D.
Ovibus legatis an debeantur agni. T. 10. c. 1124. C.
Ovium, vel porcorum abigeus quomodo fiat. T. 7. c. 1006. C. an unus bos abigeum faciat. Ibid. B.
Oxygarum exportari non debet. T. 9. c. 369. E.

P

PAbula, & annonæ. Tom. 2. c. 647. A.
Pabula jumentorum, quæ vulgo dictitant capita. T. 10. c. 858. E.
Pabula jumentorum, & paleæ an contineantur legato domus. T. 10. c. 1163. E.
Pacare creditorem quid ſit. T. 6. c. 12. D.
Nemo alteri paciſcitur rectè. T. 6. c. 61. C.
Paciſcatur quis partem quid refert, an quantitatem parti parem. T. 4. c. 941. B. in hoc nulla eſt differentia. Ibid. B.
Peciſcendi inter abſentes modi. T. 1. c. 919. B.
Paciſci contra beneficium Ædilium licet. T. 1. c. 943. D.
Paciſci alteri nemo poteſt. T. 1. c. 919. B. & c. 935. A.
Paciſci de crimine non capitali turpe eſt. T. 3. c. 582. B.
Paciſci poſſumus de his rebus, de quibus tranſigere licet. T. 1. c. 360. A.
Paciſci non licet de adulterio. T. 1. c. 360. B. & Tom. 9. c. 1262. A.
Paciſci de re nondum judicata poſſumus, donandi, aut decidendi causâ; de re judicata paciſci donationis causâ poſſumus, decidendi causâ non poſſumus, niſi ſi lis adhuc ſubeſſe poteſt. Tom. 1. c. 351. A.
Paciſci contra bonos mores, vel leges non poſſumus. T. 1. c. 642. C.
Paciſci contra ædilitium edictum eſt juri publico derogare. T. 4. c. 22. E.
Paciſci alteri nemo poteſt utiliter, niſi ei, in cujus poteſtate eſt. T. 4. c. 840. A.
Paciſci creditores cum heredibus defuncti debitoris de certa debiti parte an poſſint. T. 5. c. 785. C. D.
Paciſci cur, & quibus poſſumus, vel non. T. 5. c. 57. A.
Paciſci extra jus, & confiteri in jure paria ſunt. T. 5. c. 91. E.
Paciſci poſſumus de nondum delatis. T. 7. c. 1442. C.
Paciſci an liceat contra jus publicum. T. 7. c. 725. A.
Paciſci an liceat contra regionis conſuetudinem. Tom. 7. c. 725. A.
Paciſci non poteſt is, cui mandata eſt actio, vel defenſio. T. 9. c. 107. E.
Paciſci licet de crimine capitali. T. 9. c. 1262. A.
Paciſci alteri nemo poteſt, quomodo hoc intelligitur. T. 9. c. 1273. A.
Paciſci diminuendi causâ non poteſt adminiſtrator rerum civitatis. T. 9. c. 107. E.
Paciſci licet de raptu. Tom. 9. c. 1262. B.
Paciſci, & quod cavere ponitur pro paciſci. T. 9. c. 65. C.
Paciſci nemo poteſt de re judicata. T. 9. c. 65. E.
Paciſci non licet de re litigioſa, & dubia, de qua tranſigere non licet. T. 10. c. 612. B.
Paciſci an poſſimus utiliter alteri. T. 10.

T. 10. c. 1103. C. & c. 1104. B.
Is paciſcitur, qui legem commiſſoriam dicit. T. 10. c. 642. C.
Paciſcor inutiliter, ne mecum agatur furti. T. 9. c. 498. B.
Pacit pro *paciſcatur*. T. 5. c. 50. E.
Paco antiquum verbum. T. 1. c. 244. E.
Pactio, & pactum nihil differunt. T. 1. c. 917. C.
Pactio nuda, ſive pactum nudum cur ſic dicitur. T. 1. 917. C.
Pactio commiſſoria. T. 2. c. 1225. C.
Pactio pacis an una, vel multiplex pactio ſit. T. 3. c. 708. B.
Pactio per omnia an ſit ſimilis ſolutioni. T. 3. c. 639. E.
Pactio quæ actionem de furto perimit. T. 4. c. 248. C.
An pactio unius, ut ſi unus pactus ſit de non petenda pecunia, noceat alteri. T. 4. c. 684. A.
Pactio nuda obligationem tollere, ſeu mutare non poteſt. Tom. 4. c. 683. C.
Pactio alterius, ſive conſenſio alteri nocere non poteſt. T. 4. c. 1258. B.
Pactio venditioni aſcripta, ſi ſit obſcura, aut ambigua, venditori, qui eam pactionem condixit, potius nocet, quàm emptori. Tom. 4. c. 104. D.
Pactio defuncti quibus proſit. T. 5. c. 986. D.
Pactio patrum cum filiabus facta, ut ſolâ dote contentæ, nullum ad bona paterna regreſſum haberent, jure civili improbatur. T. 5. c. 385. B.
Pactio, ne culpa præſtetur, in commodato valet. T. 5. c. 418. C.
Pactio quid pariat, & producat. T. 5. c. 817. B.
Pactio ſolutioni ſimilis non eſt, nec legitimus modus diſſolvendæ obligationis eſſe poteſt. T. 5. c. 71. A.
Pactio contra naturam contractus adjecta vitiat contractum. T. 6. c. 1095. E.
Pactio nuda tantùm operatur apud Chriſtianos, quantum jusjurandum. Vide, Jusjurandum.
Pactio adhibita contra ſubſtantiam matrimonii vitiat matrimonium. T. 6. c. 1096. A.
Pactio de evictione non præſtanda an excuſet dolum. T. 7. c. 756. B.
Pactio obſcura, vel ambigua an venditori, vel locatori noceat. T. 7. c. 416. B.
Pactio, ut vicinus aliquid faciat, jus perſonæ adquirit, non prædio. T. 7. c. 401. A.
Pactio. Vide, Pactum.
Pactio omnis verſatur in facto. T. 9. c. 31. C.
Pactio appoſita ſtipulationi ex continenti. T. 9. c. 87. C.
Pactio ineſt tranſactioni quaſi genus. T. 9. c. 24. D. nomen, & definitionem dat tranſactioni. Ibid. D.
Pactio non fit ſolennibus verbis. T. 9. c. 75. E.
Pactio genus eſt, tranſactio ſpecies. T. 9. c. 25. E.
Pactio format contractum. T. 9. c. 41. D.
Pactio de æſtimatione fundi in dotem dati. T. 9. c. 81. D. E. & ſeq.
Pactio non facit ingenuum, ſervum, aut libertinum. T. 9. c. 975. D.
Pactio ante divortium, ne agatur ob res amotas, non valet. T. 9. c. 498. B.
Pactio, & contractus tollunt naturalem, & civilem obligationem. T. 9. c. 113. E.
Pactio inter duos facta leges in univerſum abolere non poteſt. T. 9. c. 57. C.
Pactio cum poſſeſſore alienæ hereditatis non prodeſt ei, qui poſtea vicerit. T. 9. c. 108. C.
Pactio a voluntate eſt ſeparanda. T. 9. c. 30. C.
Pactio rata eſt ſine actis, & inſtrumentis. T. 9. c. 104. E.
Pactio quæ dicitur fiducia. T. 9. c. 298. A.
Pactio de individuo vinculo communionis ſeverior eſt propter diſcordias, quas excitat communio. T. 10. c. 414. D.
Pactio contractus naturam poteſt excedere, at illi contraria eſſe non poteſt. T. 10. c. 518. E.
Pactio, qua procurator paciſcitur ex eventu futuræ litis, improbatur. T. 10. c. 989. E.
Pactio etiam ex intervallo facta proficit ad libertatem. Tom. 10. c. 661. B.
Pactio non valet contra naturam precarii. T. 10. c. 995. A. B.
Pactio non dicitur lex, niſi quæ contractui adjicitur. Tom. 10. c. 1232. D.
Pactionis tacitæ argumentum eſt diuturna acceptio uſurarum totius pecuniæ. T. 4. c. 839. C.
Pactionis ſpecies ſunt tranſactio, lex, paa. T. 9. c. 26. C.
Pactione nudâ non transfertur dominium. T. 1. c. 1463. C.
Ex pactione nuda non ſemper naſcitur actio. T. 4. c. 917. D.
An pactione nudâ tollatur obligatio. T. 4. c. 541. E.
Pactione tollitur actio injuriarum. T. 9. c. 106. D. tollitur etiam querela inofficioſi. Ibid. D.
Pro pactione eſt jusjurandum. T. 9. c. 196. B.
Pactione nudâ teſtandi libertas non amittitur. T. 9. c. 94. A.
Pactionem ambiguam in emptione, & venditione venditori nocere. T. 5. c. 505. C.
Pactionem nullam eſſe, quæ impugnat jus publicum. T. 9. c. 687. D.
Pactiones, quæ contractibus apponuntur, plerumque ſunt ſupervacaneæ. T. 1. c. 657. A.
Pactiones, quæ in ſervorum venditionibus adjici ſolent. Tom. 1. c. 772. E.
Pactiones, quæ ab initio lege aliquâ confirmantur, ut obligationem, & actionem pariant, aut tollant ipſo jure. T. 5. c. 50. D.
Pactiones ſociorum ſervantur a judice communi dividundo. T. 7. c. 576. A.
Pactiones quæ, & cur dicantur leges. T. 7. c. 387. E.
Pactiones illicitæ ſunt inutiles. T. 9. c. 498. B.
Pactiones de mutua ſucceſſione, an admittantur. T. 9. c. 96. A. & ſeq. admitti conſtat in feudis pactiones de ſuccedendo, & non ſuccedendo. Ibid c. 97. B.
Pactiones, quæ fiunt donandi animo. T. 9. c. 24. E.
Pactiones eſſe ſervandas inter dominum, & emphyteuticarium factas ſuper omnibus capitulis, & ſpecialiter ſuper caſibus fortuitis. T. 9. c. 421. C. D. & ſeq.
Pactiones, quæ fiunt tranſigendi animo. T. 9. c. 24. D.
Pactiones tacito conſenſu fiunt. T. 9. c. 36. C. fiunt tacito conſenſu inter abſentes. Ibid. C.
Pactiones non ſunt confundendæ cum contractibus. T. 9. c. 26. D.
Pactiones ſunt conventiones, quæ nomine proprio, & causâ vacant. T. 9. c. 26. D.
Pactiones contractum formant, & actionem. T. 10. c. 1024. C. ex iis dicuntur leges, & conditiones. Ibid. D.
Pactiones, quæ adjiciuntur ex intervallo, non valent, nec proficiunt ad agendum. T. 10. c. 1024. E.
Pactiones, quæ in venditionibus mancipiorum addi ſolent. T. 10. c. 1027. A. B.
De pactionibus, quæ adjiciuntur venditionibus mancipiorum. T. 9. c. 391. A. & ſeq.
Pactionibus actiones non abolentur præter injuriarum actionem, & querelam inofficioſi teſtamenti. T. 9. c. c. 106. D.
Pactionibus debitorum, creditorum petitio nec tolli, nec mutari poteſt. T. 9. c. 108. E. & ſeq.
De pactionibus illicitis artificum, negotiatorum, & balneatorum. T. 9. c. 397. C. D.
Pactionum varia, & plura genera. T. 10. c. 1024. C.
Pacta exceptiones pariunt. T. 1. c. 922. C.
Pacta ſunt conventiones. Tom. 1. c. 922. C.
Pacta omnia ſunt juris gentium. T. 1. c. 921. C.
Pacta, & pactiones contractus nuſquam appellantur. Tom. 1. c. 917. D.
Pacta non fiunt verbis ſolennibus. T. 1. c. 1151. D.
Pacta ab invitis contra leges facta vim nullam habere.

T. 1. c. 659. C.
Pacta naturali, & prætorio jure ſervantur. T. 1. c. 915. A.
Pacta, quæ conſenſu contrahuntur, interrogante ſi quis adnuat, ſunt ad agendum utilia. Tom. 1. c. 1154. A.
Pacta facti, non juris. T. 1. c. 943. E.
Pacta conventa. T. 1. c. 915. A.
Pacta variis ea cauſis fiunt. T. 1. c. 947. D.
Pacta inter abſentes, & a mutis, & ſurdis rectè fiunt. T. 1. c. 204. B.
Pacta donandi cauſâ, niſi de re certa, non fiunt. T. 1. c. 947. D.
Pacta hypothecarum, & pignorum. T. 1. c. 775. D.
Pacta in rem quibus proſunt. T. 1. c. 936. C.
Pacta, quæ poſt emptionem ex intervallo fiunt, adjiciunt aliquid emptioni, vel detrahunt. T. 3. c. 412. D.
Pacta cur nuda, aut conventa appellentur. T. 1. c. 917. D.
Pacta dotalia. T. 1. c. 783. D.
Pacta cur dicuntur nuda. Tom. 4. c. 248. A.
Pacta, & convanta. T. 4. c. 247. E.
Pacta in continenti facta cur ad actionem proficiunt. T. 4. c. 248. E.
Pacta in continenti facta ſtipulationi inſunt. Tom. 4. c. 992. E. & c. 993. A.
Quæ pacta dicuntur fieri in continenti, an quæ ſtatim in ipſo negotio fiunt. T. 4. c. 249. A.
Pacta quæ valent ad exceptionem, & non ad actionem. Tom. 4. c. 250. C.
Pacta, teſte Cicerone, juſta juri præſtant. T. 4. c. 1313. D.
Pacta contra leges conventa non valent. T. 4. c. 22. E.
Pacta præſtabiliora ſunt legibus, licèt hiſce non obſerventur, ſed edictis Prætorum tantùm. T. 4. c. 248. B.
Quædam pacta legibus obſervantur, & quæ. T. 4. c. 248. B.
Pacta, quæ fiunt ex intervallo, an quid emptioni adjiciunt, vel detrahunt. T. 4. c. 250. A.
Pacta adjecta contractibus ſtricti juris incontinenti inſunt ex parte rei, non actoria. Tom. 5. c. 55. B.
Pacta adjecta bonæ fidei contractibus ipſo jure non tantùm minuunt, ſed etiam augent obligationem, & inſunt ex utraque parte, actoris, & rei. Ibid. B.
Pacta deſiderant operam, & allegationem, puta exceptionem, aut replicationem ejus, ad quem ea res pertinet. T. 5. c. 74. D.
Pacta dolo malo facta, nec Prætor, nec judex ſervat. Tom. 5. c. 79. A.
Pacta tantùm juſta ſervantur. T. 5. c. 78. E.
Pacta dicuntur exceptiones. T. 5. c. 997. B.
Pacta dotalia, ut & reliqua omnia, ſervanda. T. 5. c. 553. C.
Pacta dotalia quomodo fiunt. Ibid. C.
Pacta juri præſtant. T. 5. c. 75. A.
Pacta juſta ſervanda ſunt. Tom. 5. c. 78. E.
Pacta plerumque in pecunia non debita fiunt. T. 5. c. 405. E.
Pacta, quæ non ſervanda ſint. T. 5. c. 77. C. & ſeq.
Pacta, quæ turpem cauſam continent, non valent. T. 5. c. 77. C.
Pacta verbis quibuſcumque fieri etiam poſſunt. T. 5. c. 48. A.
Pacta, ut alia omnia, licèt dotalia, aut nudâ voluntate contrahentium reguntur, aut jure, & legibus. T. 5. c. 554. A. B.
Pacta futuræ ſucceſſionis, pacta nefariæ ſpei jure civili improbantur. T. 6. c. 1007. B.
Pacta adjecta diviſioni rerum an utilia ſint ad agendum. Tom. 7. c. 440. E.
Pacta contractui dant legem, & formam. T. 7. c. 845. A.
Pacta ex continenti adjecta dant legem contractui, & actionem contractus formant. T. 7. c. 849. B.
Pacta quæ tantùm forment, pariantque actionem. T. 8. c. 761. A.
Pacta vulgaria in jus commune tranſeunt. T. 8. c. 803. D.
Pacta, & pacta conventa idem ſignificant. T. 7. c. 725. C.
Pacta, quæ fiunt ex intervallo. T. 9. c. 87. A. B. & ſeq.
Pacta actionem non pariunt. T. 9. c. 59. C.
Pacta noviſſima ſervari oportere, tam juris, quàm ipſius rei æquitas poſtulat. T. 9. c. 83. E. & c. 84. A. & ſeq.
Pacta ſupervacua multa fiunt. T. 9. c. 1190. D.
Pacta, quæ ſunt de adminiculis contractui adjiciunt. T. 9. c. 90. C.
Pacta juſta ab injuſtis differre. T. 9. c. 58. B.
Pacta, quæ fiunt contra Edicta, Senatuſconſulta, Plebiſcita. T. 9. c. 56. C. D. & ſeq.
Pacta injuſta, vel turpia nullam vim habent. T. 9. c. 58. D.
Pacta in univerſum non poſſunt tollere jus publicum, tamen inter paciſcentes rata ſunt. Tom. 9. c. 57. E.
Pacta, quæ contractibus adjiciuntur, propriè appellantur leges, & cur. T. 9. c. 66. D.
Pacta, quæ fiunt ex intervallo, aut ſunt ex adminiculis contractus, aut de natura contractus. T. 9. c. 89. B.
Pacta ſervaturum pollicetur Prætor in edicto de pactis. T. 9. c. 66. E.
Pacta, quæ fiunt contra leges, conſtitutiones, aut bonos mores, fiunt tribus, aut quatuor modis. T. 9. c. 55. D. & ſeq.
Pacta juſta eſſe, quæ non continentur ſcripturâ. T. 9. c. 97. C.
Pacta non ſunt juris. T. 9. c. 50. C.
Pacta contra leges, & conſtitutiones non valent. T. 9. c. 58. A.
Pacta, quæ contra bonos mores, leges, conſtitutioneſque fiunt, nullam vim habere, neque jure civili, neque prætorio, neque naturali jure. T. 9. c. 54. A. & ſeq. nec actionem, vel obligationem ullam pariunt, nec exceptionem. Ibid. A.
Pacta ſolent formare contractus, & actionem ex contractu, ſolentque dare legem contractui, & perinde efficiunt, ut certa contractuum forma non poſſit conſtitui, quoniam eam quiſque contractus habet formam, quam accepit ex pactis. Tom. 9. c. 530. A.
Pacta juſta quæ dicuntur. Tom. 9. c. 54. A.
Pacta juſta nudis non ſunt adverſa. Ibid. B.
Pacta Prætor ſervare, cuſtodire, ſequi, ſæpe dicitur. T. 9. c. 54. B.
Pacta, quæ ſunt de adminiculis, ſunt extra naturam contractus. T. 9. c. 89. E.
Pacta alia ſunt legitima, alia non legitima. T. 9. c. 54. B.
Pacta ſunt facti, non juris. T. 10. c. 390. C.
Pacta mutant formas contractuum. T. 10. c. 455. B. & c. 673. B.
Pacta ultro citroque formant actionem ex empto, & vendito. T. 10. c. 658. B.
Pacta, quæ initio contractus ex continenti adjiciuntur, formam, & legem dant contractui. T. 10. c. 673. B.
Pacta plerumque ſunt ſupervacua. T. 10. c. 766. A.
Pacta ex continenti contractibus adjecta, formant conventionem. T. 10. c. 769. C.
Pacti definitiones, & ejuſdem etymon. T. 2. c. 738. A. & c. 917. C.
Pacti, atque ſtipulationis diſcrimen. T. 2. c. 929. A. B.
Pacti, & conſtituti differentia. T. 2. c. 935. B. C.
Pacti conventi quæ ſint vires. T. 2. c. 926. C.
Pacti ſolatium. T. 3. c. 362. C.
Pacti exceptio actioni bonæ fidei ineſt. T. 4. c. 250. B.
Pacti contrarium eſt contractus. T. 4. c. 728. B.
Pacti exceptio ſtipulationi ineſt. T. 4. c. 273. D.
Pacti taciti exceptio utrùm creditoribus obſit. T. 4. c. 839. B.

Pacti

Digitized by Google

Pacti in rem exemplum quale. T. 4. c. 836. D.
Pacti in perſonam exemplum quale. Ibid. D.
Pacti taciti eadem vis eſt, quæ expreſſi. T. 4. c. 980. E.
Pacti exceptione repellitur creditor, ſi pecuniam petat. Tom. 5. c. 138. E.
Pacti exceptiones nihil proſunt, niſi opponantur, & allegentur. T. 5. c. 512. D.
Pacti exceptiones ſtrictis judiciis non inſunt. Ibid. D.
Pacti exceptio per eos, quos bonâ fide poſſidemus, nobis adquiritur. T. 5. c. 61. C.
Pacti obligatio quando nulla eſt. T. 5. c. 60. E.
Pacti nudi definitio. T. 7. c. 846. D.
Pacti exceptioni cur addatur exceptio doli. T. 7. c. 385. C.
Pacti exceptio ineſt bonæ fidei judicio. T. 9. c. 375. B. C.
Pacti legitimi vis quæ. T. 9. c. 54. C. D.
Pacti conventi exceptio. Tom. 9. c. 51. A. B.
Pacti taciti exemplum. T. 9. c. 36. B. C. & ſeq.
Pacti vires quæ. T. 9. c. 58. D. E.
Pacti nudi nulla eſt obligatio. T. 9. c. 208. D.
Pacti, & contractus vis non eſt eadem. T. 9. c. 70. E.
Pacti exceptio. Vide, Exceptio.
Pacti vis hæc eſt, ut pariat exceptionem. T. 9. c. 51. B.
Pacti complures definitiones. T. 10. c. 389. D. E.
Pacti, vel pactionis nomine an comprehendantur etiam contractus. T. 10. c. 876. B.
Pacti rectiſſima definitio. Tom. 10. c. 877. B.
Pacti nomen latiùs patet, quàm tranſactionis. Ibid. D.
Pacti cum jurejurando frequens eſt comparatio. Tom. 10. c. 950. E.
Ex pactis in Cives Romanos actio non datur. T. 1. c. 928. C.
Pactis nudis rerum dominia non transferuntur. T. 1. c. 1107. C.
De pactis dotalibus Conſultatio. T. 1. c. 693. C. D.
Pactis leges mutari non poſſunt. T. 1. c. 916. B.
Ex pactis naturalis obligatio naſcitur. T. 1. c. 915. A.
Pactis privatorum jus proprium lædi poſſe, jus alienum non item. T. 1. c. 949. B.
De pactis inter virum, & uxorem. T. 1. c. 400. C. D.
Ex pactis jure civili non dantur actiones. T. 1. c. 1383. E.
De pactis inter emptorem, & venditorem compoſitis. Tom. 2. c. 288. C. D.
Pactis privatorum an jus proprium lædi poſſit, an alienum. T. 1. c. 949. B.
Ex pactis non datur actio, ex contractibus verò datur. Tom. 4. c. 728. A. contrarium pacti eſt contractus. Ibid. B.
Ex pactis obligatio naturalis tantùm naſcitur. T. 4. c. 248. A.
Pactis privatorum mutari nequit jus publicum. T. 4. c. 20. C. D. & T. 9. c. 58. A.
In pactis factum verſari, in ſtipulatione jus. T. 8. c. 767. C.
Pactis nudis non transferuntur dominia rerum, ſed traditionibus, & uſucapionibus. T. 9. c. 101. A. B. & ſeq.
De pactis conventis tam ſuper dote, quàm ſuper donatione ante nuptias, & paraphernis. Tom. 2. c. 329. D. E. & T. 9. c. 529. E. & c. 530. A. & ſeq.
Pactis omnibus ſtipulatio ſubjici debet, ut ex ſtipulatu actio naſci poſſit. T. 9. c. 70. C.
De pactis, quæ fiunt inter dominum, & paſtorem in dividendis pecorum fœtibus. T. 9. c. 62. C. D.
De pactis, quæ fiunt in ſocietate. T. 9. c. 62. E. & c. 63. A.
In pactis jus non contineri, ſed factum. T. 9. c. 51. B.
Ex pactis dotalibus alia utilia, alia inutilia. T. 9. c. 530. C.
De pactis pignorum, & de lege commiſſoria in pignoribus reſcindenda. Tom. 9. c. 1239. D. E.
De pactis ſuper donatione ante nuptias. T. 9. c. 531. A.
De pactis ſuper paraphernis. T. 9. c. 531. B. C.
De pactis. Tom. 9. c. 24. A. B. & ſeq.
De pactis juſtis, vel injuſtis, quæ fieri ſolent in contrahendis pignoribus. T. 9. c. 1239. D.
De pactis inter emptorem, & venditorem compoſitis. T. 9. c. 388. C. D. & ſeq.
Pactis ſæpe dirimuntur lites, atque definiuntur, & extinguuntur ſtipulationes judicio ulti extortæ ab adverſario in jus vocatis. T. 10. c. 875. E. & c. 876. A.
Ex pacto datur exceptio, vel replicatio, & formatur actio contractus. T. 1. c. 738. B.
Pacto tranſactionis non tollitur exactio judicati. Tom. 1. c. 642. D.
Pacto non tollitur actio, niſi aquiliana ſubjiciatur ſtipulatio, & acceptilatio. T. 1. c. 360. D, & c. 955. B. C.
Pacto non amittitur agnatio, vel cognatio. T. 1. c. 944. C.
Pacto quomodo reſciſſo pœna ex ſtipulatu repeti poteſt. T. 1. c. 360. C.
Pacto fieri poteſt, quod & teſtamento. T. 1. c. 947. A.
Pacto ſolo actio non tollitur. T. 1. c. 360. D.
De pacto legis commiſſoriæ. T. 2. c. 1301. A.
De pacto nudo. T. 3. c. 308. B. C.
Ex pacto nudo non naſcitur actio. T. 4. c. 63. A. & c. 992. A. & c. 1454. D.
Ex pacto exceptio datur, non actio. T. 4. c. 1280. A.
Ex pacto nudo debentur uſuræ pecuniæ depoſitæ. T. 4. c. 966. C.
Ex pacto nudo actio non naſcitur. T. 4. c. 683. E. an unius pactio, ut ſi unus pactus ſit de non petenda pecunia, noceat alteri. Ibid. c. 684. A.
Ex pacto nudo obligatio non naſcitur, vel tollitur. T. 4. c. 956. A.
Ex pacto naſcitur actio hypothecaria ipſo jure. T. 4. c. 1294. E.
Pacto ſolvitur vinculum naturæ. T. 4. c. 729. E.
Pacto convento in emptione, & venditione ſiquid exceptum ſit, an ſervari oporteat. T. 5. c. 997. A.
Pacto ipſo jure tollitur actio. T. 5. c. 78. A.
Pacto neque tollitur, neque naſcitur obligatio. T. 5. c. 138. E.
Ex pacto neque naſci, neque renaſci poteſt actio injuriarum. T. 5. c. 76. A.
Pacto tollitur omnis obligatio, etiam quæ verbis non eſt contracta. T. 5. c. 82. B.
Pacto effici non poteſt, ne emptor in monumentum, quod emit, inferat, quos volet. T. 5. c. 389. B.
Pacto inſerto in emptione, ne alii, quàm mihi fundum vendas, ad quid venditor emptori teneatur. T. 5. c. 518. A.
Pacto etiam per exceptionem obligationis cauſæ mutantur. Tom. 8. c. 764. A.
Ex pacto nudo jure ſingulari obligatio naſcitur. T. 8. c. 325. A.
Ex pacto tranſactionis causâ facto datur exceptio, non actio. T. 9. c. 105. A.
Ex pacto nudo non naſcitur actio. T. 9. c. 1256. A.
Ex pacto ſolo non eſt actio, ſed ex pacto, quod eſt licitum ex jurejurando. T. 9. c. 688. C.
Ex pacto eſt actio, quod lege juvatur. T. 9. c. 237. D.
Ex pacto de pignore naſcitur obligatio. T. 9. c. 295. B.
Ex pacto nudo actio non eſt, niſi ſubjecta ſit ſtipulatio. T. 9. c. 65. C.
Pacto non tollitur civilis obligatio ipſo jure. T. 9. c. 53. B.
Pacto furti actio tollitur ipſo jure, non condictio furtiva. Tom. 9. c. 55. A.
Pacto conſtituitur pignus. Tom. 9. c. 295. A. B.
Pacto non valente, non valet ſtipulatio pœnalis, quæ pacto ſervando ſubjicitur. T. 9. c. 65. D.

Ex

Ex pacto nudo actio non datur. T. 9. c. 68. D.
Ex pacto naturalis obligatio naſcitur . T. 9. c. 51. D.
Ex pacto nudo actio non eſt , niſi ſubjecta ſit ſtipulatio . Tom. 9. c. 65. C.
Pacto revendendi poteſt agi ex vendito , & præſcriptis quoque verbis . T. 10. c. 453. B.
Pacto an finiatur obligatio . T. 10. c. 524. B.
Pacto commiſſorio debitori non adimitur pignoratitia. Tom. 10. c. 640. C.
Pacto non videtur mutari dominium, quod nunquam translatum eſt . T. 10. c. 660. B.
Ex pacto convento datur actio ex vendito . T. 10. c. 769. B. C.
Ex pacto an ſit actio . T. 10. c.876. C.
Ex pacto nudo nulla naſcitur obligatio civilis . T. 10. c. 878. B.
Pacto nudo non reſcinditur venditio, niſi reſcindantur cætera venditionis, quæ ſequuta ſunt , & reſtituantur in integrum . T. 10. c. 1008. C.
Ex pacto nudo actio non oritur , T. 10. c. 1251. E.
Pactorum ſtipulatio cur non ſit una. T. 1. c. 1183. B.
Pactorum diviſio exemplis declaratur . T. 5. c. 75. A.
Pactum arrale quodnam propriè dicatur . T. 3. c. 309. A.
Pactum omne an generaliter ſit nudum , etiam legitimum . Ibid. A.
Pactum tria ſignificat . T. 1. c.929. A.
Pactum, pactionem , depectionem , placitum & conventum idem eſſe. T. 1. c. 917. C.
Pactum obligationem,liberationem, actionem , vel exceptionem jure legitimo non parit . T. 1. c.916. A.
Pactum a contractu ſeparatur.T. 3. c. 36. B.
Pactum genus eſt , tranſactio ſpecies . T. 1. c. 738. A.
Pactum neque nomen , neque cauſam habet . T. 3. c. 36. B.
Pactum legitimum contractus non eſt . T. 1. c. 923. A.
Pactum juri præſtat . T. 1. c. 916. B.
Pactum qua ratione dicitur vulgare . T. 3. c. 102. E.
Pactum quid. T. 1. c. 916. B. & T. 2. c. 96. B.
Pactum & conventum , pactum & condictum , pactum & conſenſus . T. 1. c. 917. C.
Pactum in rem , in perſonam. T. 1. c. 928. C.
Pactum cur nudum, conventum. T. 3. c. 36. B.
Pactum pro canone . T. 2. c. 1145. D.
Pactum poſteriore pacto diſſolvitur . T. 1. c. 360. C.
Pactio , ne de inofficioſo agatur , querelam non excludit . Tom. 1. c. 450. A.
Pactum diviſionis bonorum plerumque fit tranſactionis causâ . T. 1. c. 944. D.
Pactum quando ſit in perſonam , & quando in rem . T. 1. c. 928. C.
Pactum in perſonam ad alium non pertinet , quia nec ad heredem . T. 1. c. 937. C.
Pactum poſt rem judicatam an ſervari oporteat . Tom. 1. c. 361. A.;
Pactum adjectum mandato obligat. T. 1. c. 1488. A.
Pactum adjectum emptioni obligat ex continenti , ſtipulationi adjectum non item. T. 3. c. 277. E.
Pactum venditoris hereditatis an emptori noceat. T. 1. c. 956. B.
Pactum alio pacto diſſolvitur. T. 1. c. 642. B.
Pactum quando feudi ſucceſſioni non obſtat . Tom. 2. c. 1298. A. B.
Pactum tutoris pupillo prodeſt . T. 1. c. 943. A.
Pactum donandi causâ factum ex mera liberalitate conſtat . T. 1. c. 948. D.
Pactum juſtum nihil aliud eſt,quàm nudum . T. 1. c. 917. E.
Pactum legitimum actionem parit. T. 1. c. 926. B.
Pactum ex intervallo interpoſitum an contractum , vel actionem formet. Ibid. D. pactum ex continenti appoſitum actionem , vel contractum format. Ibid. E.
Pactum in rem generale dicitur. T. 3. c. 512. A.
Pactum in rem prodeſt emptori,non in perſonam. Ibid. A.
Pactum rei fidejuſſori prodeſt. T. 1. c. 936. C.
Pactum diviſionis bonorum . T. 1. c. 944. D.
Pactum , quo debitum remittitur , vel eſt in rem,vel perſonam.T. 3. c. 512. A.
Pactum nudum de uſuris præſtandis impoſitum nullius eſt momenti . T. 1. c. 391. E.
Pactum inter Francos , & Saxones ſacramento ſuper arma , ut eis mos erat , jurantibus firmatum eſt. T. 2. c. 1193. C.
Pactum eſt ſpecies conventionis. T. 4. c. 247. E.
Pactum quid eſt . T. 4. c. 247. D. E.
An pactum unius ex reis debendi proſit alteri, vel noceat . T. 4. c. 683. E. an alter culpam utique præſtabit,maximè ſi ſocii fuerint. Ibid. E.
Pactum omne eſt nudum , aut ſanè non eſt pactum , ſed contractus . T. 4. c. 252. E.
Pactum nudum non parit obligationem,ſed exceptionem, imò format actionem . T. 4. c. 253. A.
Pactum eſt conventio , ex qua difficile eſt dare actionem ; datur namque nunquam . T. 4. c. 728. B.
An pactum unius ex reis debendi noceat alteri . Tom. 4. c. 683. E.
Pactum in continenti factum ſtipulationi ineſt . Tom. 4. c. 275. C.
Pactum non conſiſtit in fine placiti; ſed datione ſumit effectum. T. 4. c. 252. C.
Pactum nullam habet neceſſitatem ; nec ex eo obligatio naſcitur . T. 4. c. 520. D.
Pactum proficit ad contractum. T. 4. c. 252. B.
Pactum in continenti factum actionem format in bonæ fidei contractibus,non in ſtipulationibus . T. 4. c. 992. E.
Pactum in perſonam an debitoris heredi proſit, & cur . Tom. 4. c. 836. B.
Pactum in rem an heredi debitoris proſit,& cur. Ibid. B.
Pactum in rem emptori prodeſt, ad quem ea res tranſit . Tom. 4. c. 836. B.
Pactum nudâ oblatione non tranſit ſed datione tantùm . Tom. 4. c. 1279. D.
Pactum,quo pecunia debita remittitur, quomodo in rem concipiatur, & quomodo in perſonam.T. 4. c. 835. A. B.
Pactum non parit obligationem,niſi legitimum ſit , & certis caſibus . T. 5. c. 415. A.
Pactum nudúm eſt conventio, quæ proprium , & legitimum nomen non habet , Tom. 5. c. 1006. C. D.
Pactum arrarum exit in contractum , factâ traditione arrarum . T. 5. c. 76. B.
Pactum a ſtipulatione multum diſtat. T. 5. c. 74. B.
Pactum aut generale , aut perſonale eſt. T. 5. c. 64. D.
Pactum contra jus, & mores Romanæ civitatis quod, & quale . T. 5. c. 77. D.
Pactum debitoris fidejuſſori prodeſt , T. 5. c. 65. A.
Pactum dotale quo tempore fieri debeat . T. 5. c. 1020. C. D.
Pactum , & jusjurandum quomodo differant . T. 5. c. 221. D.
Pactum fidejuſſoris reo non prodeſt; T. 5. c. 221. C.
Pactum in perſonam unius ex reis debendi, etiamſi ſocii ſint, alteri non prodeſt. T. 5. c. 66. D.
Pactum in rem magis æſtimatur ex mente conventientium , quàm ex verbis . T. 5. c. 64. D.
Pactum in rem prodeſt non tantùm debitori , qui id fecit, ſed etiam omnibus,quorum intereſt , obligationem diſſolvi. Ibid. D.
Pactum juſtum quod ſit , T. 5. 79. A.
Pactum , niſi ſit legitimum , non diſ-

Digitized by Google

diſſolvit obligationem. T. 5. c. 73. E.
Pactum, ne petatur intra annum, cui noceat, vel proſit. T. 5. c. 75. C.
Pactum novum tranſit in proprium nomen contractus. Tom. 5. c. 76. B.
Pactum non parit obligationem. T. 5. c. 415. A.
Pactum pro ea tantùm conventione ſumitur, quæ nomine vacat. T. 5. c. 47. E.
Pactum qua de re non valet, nec quoque jusjurandum. Tom. 5. c. 78. C.
Pactum ex utraque parte ineſt emptioni, & venditioni. T. 5. c. 934. C.
Pactum, quod ab initio non valet, ex poſtfacto convaleſcere non poteſt. T. 5. c. 58. A. B.
Pactum, quod defunctus fecit, an. & quando proſit, vel noceat. T. 5. c. 60. D.
Pactum quod, & quando nullius momenti ſit. T. 5. c. 77. C.
Pactum rei, ne a ſe petatur, prodeſt fidejuſſori. Tom. 5. c. 73. B.
Pactum ſtipulationi ſubjectum, incontinenti ineſſe ex parte rei debendi, ut ei ipſo jure proficiat, non etiam ut præbeat crediturí actionem ex ſtipulatu, vel præſcriptis verbis, quod poſtremò ex hac lege nullo modo colligi poteſt. T. 5. c. 933. C.
Pactum, turpitudinem continens, improbum, & contra bonos mores eſſe dicitur. T. 5. c. 77. C.
Pactum quomodo ſolvitur. T. 5. c. 56. D.
Pactum a filio pro patre interpoſitum, cum perſona filii coarctatur, patri prodeſſe non poteſt, niſi quamdiu advixerit filius. T. 5. c. 61. D.
Pactum contra bonos mores nullius momenti eſt. T. 5. c. 77. C.
Pactum, conventionem utilitati publicæ repugnantem continens, non ſervandum. Ibid. C.
Pactum emptoris, & venditoris etiam fidejuſſuri prodeſt. T. 5. c. 515. C.
Pactum an ſit in rem, aut in perſonam. T. 5. c. 57. A.
Pactum ex lege commiſſoria in contractu locationis conductionis intervenire poteſt, & quando. T. 5. c. 521. D.
Pactum, in perſonam debitoris principalis conceptum, fidejuſſori non prodeſt. T. 5. c. 66. D.
Pactum juſtum, & legitimum non eſt idem. T. 5. c. 78. E.
Pactum originem ſumit a reo principali. T. 5. c. 73. D.
Pactum quanto pluris, aut minoris in dute an locum habeat. T. 5. c. 555. A.
Pactum contra jus publicum quale ſit. T. 6. c. 787. D.
Pactum perſonale ſit, an reale. T. 5. c. 123. E.
Pactum fidejuſſoris perſonale non prodeſt debitori. T. 6. c. 231. A.
Pactum fidejuſſoris reo principali non prodeſt, quia eſt perſonale. T. 6. c. 54. E.
Pactum juſtum eſſe ſi convenerit inter locatorem, & conductorem, ut ſiquid vi majore accidiſſet, id conductor locatori præſtaret. T. 6. c. 100. D.
Pactum nos alteri obligare. T. 7. c. 1445. C. repudiationem non. Ibid. C.
Pactum ex continenti adjectum contractui bonæ fidei formare ipſam actionem. T. 7. c. 787. B.
Pactum ab initio factum tam tollit actionem bonæ fidei, quàm ſtrictam. T. 8. c. 754. C.
Pactum in rem quando videatur eſſe, & quando in perſonam. T. 7. c. 875. A.
Pactum nudum qualis conventio ſit. T. 7. c. 846. E.
Pactum omne nudum eſſe. T. 7. c. 846. E.
Pactum perfici duorum, pluriumve conſenſu, repudiationem unius voluntate. T. 7. c. 1442. C.
Pactum ſi obſcurum ſit, an fiat interpretatio adversùs venditorem. T. 7. c. 416. B.
Pactum in rem cui proſit. T. 8. c. 1054. B.
Pactum cur hypothecariam actionem producat. T. 8. c. 771. A. ex intervallo factum non format bonæ fidei actionem. Ibid. c. 764. C.
Pactum fieri non poteſt, ne dolus præſtetur. T. 8. c. 761. A.
Pactum ex intervallo factum non valet, niſi exceptione. T. 8. c. 764. C.
Pactum tollere naturalem obligationem. T. 8. c. 790. B.
Pactum an ſit modus contrahendæ, vel diſtrahendæ obligationis. T. 8. c. 376. D.
Pactum nudum, an obligationem pariat, vel tollat. T. 8. c. 258. B.
Pactum arrale, & pactum, & contractus eſt. T. 9. c. 285. C.
Pactum nudum non parit actionem. Ibid. D.
Pactum an jurejurando veſtiatur. T. 9. c. 75. A.
Pactum eſſe efficaciſſimum, cui ſubditum eſt jusjurandum. Ibid. B.
Pactum dolo factum irritum eſt. T. 9. c. 65. D. ſubjecta ſtipulatio manet irrita. Ibid. D.
Pactum tacitum. T. 9. c. 340. D. E.
Pactum, & pollicitatio in quo differunt. T. 9. c. 1256. A.
Pactum, & pactio utrumque dicitur. T. 9. c. 25. A.
Pactum de furto. T. 9. c. 54. D.
Pactum a pactione poteſt deduci, quemadmodum donum a donatione. T. 9. c. 26. A.
Pactum juſtum quid. T. 9. c. 1239. D.
Pactum quod cohæret contractui, nudum dicitur. T. 9. c. 27. B.
Pactum nudum lex eſt. T. 9. c. 68. E.
Pactum arrale. T. 9. c. 27. E. & c. 285. B. C.
Pactum omne eſſe nudum. T. 9. c. 28. A.
Pactum non veſtitur re, literis, verbis, conſenſu. T. 9. c. 27. E.
Pactum filiifamilias, factum diminuendi animo, non nocere patri. T. 9. c. 107. E.
Pactum omne eſt nudum, & ejus definitio. T. 9. c. 27. B.
Pactum nudum literis non veſtiri. T. 9. c. 70. C.
Pactum, quod cohæret contractui. T. 9. c. 59. D.
Pactum, & pollicitatio in quo differunt. T. 9. c. 74. B.
Pactum prius non tolli per poſterius ipſo jure. T. 9. c. 53. C.
Pactum de injuriis. T. 9. c. 54. C.
Per pactum liberamur jure prætorio. T. 9. c. 50. A.
Ut pactum non parit actionem, ita non poteſt abolere actionem. T. 9. c. 506. D.
Pactum diviſionis. T. 9. c. 285. C.
Pactum nullum poteſt eſſe, quod non ſit nudum. T. 9. c. 54. C.
Pactum prius poſteriori diſſolvitur. T. 9. c. 85. B.
Pactum nudum non nunquam parit actionem. T. 9. c. 69. E.
Pactum utile quid. T. 9. c. 530. D.
Pactum eſt ſpecies conventionis. T. 9. c. 26. C.
Pactum factum cum falſo herede, vel putativo, de non petendo legato, non prodeſt vero heredi. T. 9. c. 108. B. C.
Pactum nudum non veſtiri inter alias perſonas, ſed inter eaſdem perſonas. T. 9. c. 69. B.
Pactum veſtiri jurejurando quid ſit. T. 9. c. 76. C.
Pactum nudum diviſionis. T. 9. c. 77. E.
Pactum an tollat obligationem conſenſu contractam. T. 9. c. 72. C.
Pactum veſtitum nullum eſt. T. 9. c. 69. D.
Pactum a pollicitatione in quo diſtet. T. 9. c. 75. A.
Pactum ad novum contractum proficit. T. 9. c. 285. C.
Pactum tutoris, & curatoris an noceat pupillo, & adulto. T. 9. c. 107. A. B.
Pactum variè definitur. T. 9. c. 26. E.
Pactum expreſſè, vel tacitè. T. 9. c. 1200. D.
Pactum ſucceſſorium. T. 9. c. 109. E.
Pactum an pacto abſumatur. T. 9. c. 53. C.
Pactum legis commiſſoriæ. T. 9. c. 1540. A.
Pactum quid. T. 9. c. 77. A. & c. 1256. A.
Pactum nudum quid. T. 9. c. 76. E.

Omne

Omne pactum poſteriore pacto diſſolvitur, non ipſo jure. T. 9. c. 1226. C.
Pactum emptioni adjectum ex continenti obligat. T. 9. c. 88. E. & 89. A.
Pactum contractibus adjectum lex eſt. T. 9. c. 65. D.
Pactum in quo diſtat a conventione. T. 9. c. 27. A. B.
Pactum, & tranſactio de furto, & injuriis eſt permiſſa. T. 9. c. 197. B.
Pactum, quod eſt contra naturam contractus, dicitur non valere. T. 9. c. 836. C.
Pactum cum alio factum, aliis non prodeſt. T. 9. c. 108. B.
Pactum, & contractus an idem ſint. T. 10. c. 390. C.
Pactum, & contractus, ut idem vocetur, nun eſt novum. T. 10. c. 442. C.
Pactum eſt conventio, cui res non acceſſit. T. 10. c. 451. A.
Pactum in rem heredi prodeſt, pactum in perſonam non prodeſt, in dubio præſumitur eſſe in rem. T. 10. c. 465. E.
Pactum adjectum ex continenti ſtipulationi non ineſt ex parte actoris. T. 10. 551. D.
Pactum an ſufficiat in iis rebus, quæ menſura conſtant, ut oleo, vino, frumento. T. 10. c. 646. D.
Pactum inter, & pactionem an ſit differentia. T. 10. c. 875. B.
Pactum, quod apponitur contractui, format actionem contractus, & dicitur lex. Ibid. C.
Pactum omne nudum eſt. Ibid. E.
Pactum poteſt eſſe liberalitas. T. 10. c. 877. E.
Pactum adjectum ex continenti tantum valet, quantum ſtipulatio. T. 10. c. 1027. A.
Pactum an poſſit reſcindere venditionem perfectam. Tom. 10. c. 1014. E.
Pactum arrale non parit propriam actionem. T. 10. c. 1015. A.
Pagani teſtamentum pertinet ad jus civile, militis verò teſtamentum eſt juris gentium. T. 4. c. 375. D.
Pagani, ſi verſentur in hoſtico, & in procinctu, an jure militari teſtari poſſint. T. 8. c. 149. A. B. ſi evaſerint, an teſtamentum valeat. Ibid. B.
Pagani, & milites in quo differunt in teſtamentis. T. 9. c. 699. A. & ſeq.
Paganis interdicta mancipii Chriſtiani poſſeſſio. T. 10. c. 829. D. E.
Paganis an ſit propoſitum capitale ſupplicium. T. 10. c. 830. D.
A pagano an poſſit adimi hereditas, ut a milite. T. 10. c. 210. A. B.
Paganorum ſacrificia, & templa prohibita. T. 2. c. 46. B.
Paganorum matrimonia poſt baptiſma quomodo rata habeantur. T. 6. c. 1145. A. & ſeq.
Paganorum conditio deterior, quàm Judæorum. T. 10. c. 830. D.
Inter paganum, & militem quæ eſt differentia. T. 4. c. 1060. B.
Paganum peculium. Vide, Peculium.
Paganum non poſſe pro parte teſtatum, & pro parte inteſtatum decedere. T. 8. c. 745. E.
Paganus codicillis jure hereditatem non dat, vel adimit verbis directis. T. 4. c. 1073. A. ſecus in milite. Ibid. A. Bartolus patrem paganum liberis facientem teſtamentum exæquat militi. Ibid. B. negat Angelus Peruſinus Ibid. B.
Paganus curatorem jure non dat filio impuberi, vel puberi, ſicut nec Centurio. T. 4. c. 1043. D.
Paganus an poſſit puberi, vel extraneo ſubſtituere in ſecundum caſum. T. 7. c. 912. C.
Paganus, & miles differunt in ſubſtitutionibus. Ibid. C.
Paganus quis apud Juriſconſultos. T. 8. c. 966. B. C.
Pagenſes, ſeu κωμῆται. T. 2. c. 1302. A.
Pagi nomine ſignificatur Univerſitas civitatum. T. 9. c. 736. D.
Pagi ſocietas, aut communio. Vide, Societas, aut Communio.
Pagorum appellatio latiùs patet. T. 4. c. 1175. D.
In quatuor pagos dividitur Helvetia apud Cæſarem. Ibid. D.
Pagus ſignificat Provinciam, vulgo *Pays*. T. 9. c. 736. D.
Pagus, & vicus in quo differunt. Ibid. D.
Palàm magiſtratum ambire licet, non clam. T. 4. c. 1494. E.
Palàm quod fit, bonâ fide fieri videtur. T. 5. c. 509. B.
Palàm a *coram* differt. T. 8. c. 630. E.
Palàm quid ſignificet. T. 8. c. 515. E. & T. 10. c. 589. C.
Palatia in civitatibus conſuetis ſunt regalia. T. 2. c. 1325. B.
Palatia ne privatorum uſibus deſerviant. T. 2. c. 884. A.
Palatini in litibus non reſpondeant urbi Præfecto. T. 2. c. 939. B.
Palatini qui. T. 9. c. 140. B.
Palatini emere vetantur res privatas Principis, cum eas adminiſtrent. T. 10. c. 656. E.
Palatini ſemper appellantur apparitores Comitis theſaurorum, ſeu ſacrarum largitionum, & rerum privatarum. Ibid. E.
Palatini largitionales, & privatiani. T. 10. c. 848. C.
Palatini palàm poſſunt emere res privatas Principis. T. 10. c. 1007. D.
Palatinorum nomen generale, eorum genera, officia, & privilegia. T. 2. c. 934. E.
Palatinorum dignitas, & privilegia. T. 2. c. 944. C. D.
De palatinorum omnium caſtrenſe peculio. T. 2. c. 947. D.
Palatinorum cœtui nequis ſocietur ſine adnotatione Principis. T. 2. c. 938. C.
Palatium pro Palatinis dicitur. T. 10. c. 705. C.
Palca unde dicta. T. 6. c. 1078. D.
Palæmon. Vide, Quintus Rhemmius Palæmon.
Pali junguntur vineis. T. 7. c. 611. E.
Pali, vineæ causâ parati, an fundi ſint. T. 7. c. 782. C.
Pali quid. T. 8. c. 513. B.
De paludibus, & paſcuis ad alium ſtatum tranſlatis. T. 9. c. 1054. C. D. & ſeq.
Pallium quid ſit. T. 8. c. 526. C. & T. 10. c. 590. A.
Pancarpum. T. 2. c. 1136. B.
Pandecta eſt omnium contractuum ſtipulatio. T. 4. c. 389. A.
Pandectæ. T. 1. c. 721. A.
Pandectæ quando confectæ. T. 1. c. 6. B.
Pandectæ an priores Inſtitutionibus. T. 8. c. 892. B.
Pandectæ, leges peculiariter dictæ. T. 8. c. 966. D.
Pandectæ ex quibus libris ſint confectæ. T. 10. c. 836. A.
Pandectæ penè integrè pertinent ad actiones, & ad ea, quæ ſunt loco actionum. T. 10. c. 1169. C.
Pandectæ ſunt refertiſſimæ reſcriptis ſine conſtitutionibus. T. 10. c. 1246. A.
Pandectarum imperfectarum judicium. T. 3. 153. C. & ſeq.
Pandectarum Florentinarum editio eſt divinum munus. Tom. 4. c. 1459. E.
Pandectarum opifices non habebant omnes juriſconſultorum libros integros. T. 8. c. 488. A.
In Pandectis nullos eſſe generales titulos. T. 3. c. 186. D. E.
In Pandectis multa eſſe inverſo ordine a librariis poſita, necdum reſtituta. T. 3. c. 22. B. C.
Panem ſignificari verbo farinæ. T. 5. c. 397. C.
Panem appendi ſolere. Ibid. C.
Panes civiles, qui & congiarii nomine ſignificantur. T. 3. c. 608. D.
Panes civiles ſcholis a Conſtantino dati. T. 2. c. 813. E.
Panes palatini. T. 2. c. 812. D.
Panes gradiles. T. 2. c. 691. E. & T. 9. c. 469. C.
Panes civiles. T. 9. c. 469. C.
Panes certi quotis diebus. Ibid. C.
Panis libra. T. 5. c. 397. C. & T. 7. c. 631. B.
Panis farreus. T. 5. c. 397. C.
Panis ſiligeneus. T. 6. c. 10. B.
Panis ſimilagineus. Ibid. C.
Panis datus in pondus an eat in creditum. T. 7. c. 631. B.
Panis buccellatus. T. 10. c. 741. D.
Panis auro ſollicitius penſatur. T. 10. c. 856. D.
Pannicularia damnati hodie cedunt ſpeculatori. T. 8. c. 572. C.
Pantametabolorum hominum genere nihil fraudulentius, nihil iniquius. T. 3. c. 274. A.

Pantapolæ. Ibid. A.
Pantheram ſiquis emerit,& nihil ceperit,nihil pertinet ad emptorem, & tamen pretium præſtare debet venditori actione ex vendito. T. 5. c. 500. A.
Pantomimi qui fuerint. Tom. 7. c. 808. E.
Panucla. T. 3. c. 299. E. & c. 300. A.
Papæ nomen uſus,& auctoritas Eccleſiæ fecit proprium ſummi Pontificis. T. 6. c. 966. E.
Paparum nomen olim commune erat omnium Clericorum. T. 6. c. 965. E.
Papia lex. Vide, Lex Julia,& Papia.
Lex Papia decimaria cur ſic appellata. T. 9. c. 1360. D.
Papiers des comptes particuliers,comme les memoires, fidem non faciunt. T. 9. c. 1072. A.
Papiniani obſcura valde quædam explicatur ratio. T. 3. c. 405. A.
Papiniani monumentum. T. 4. c. 363. D.
Papiniani epitheta, ejuſque laudes, & ornamenta quæ. T. 4. c. 3. B.
Papiniani ſcripta. Vide, Scripta Papiniani.
Papiniani ſcriptura in *l. 1. §. item adquirimus. de adquirenda, vel omittenda poſſeſſiona* imperfecta, & ſupplenda. T. 5. c. 696. E.
Papinianiſtæ olim dicebantur auditores juris, eique feſtum diem celebrabant. T. 4. c. 3. E. & c. 4. A.
Papinianiſtæ vocantur a Juſtiniano, qui libris Digeſtorum 20. 21. & 22. operam dant, & cur. T. 9. c. 203. A.
Papiniano amicum eſt priſca verba ſæpius aduti. T. 3. c. 702. D.
Papinianum aliquando variaſſe, & ſententiam mutaſſe. T. 3. c. 52. C.
Papinianus Juriſconſultus, Severi Imperatoris magiſter libellorum. T. 3. c. 167. D.
Papinianus comparatus cum Divo Paulo a Divo Hieronymo, dum divinum jus cum humano confert. T. 4. c. 4. A.
Papinianus occiſus eſt juſſu Antonini Caracallæ, & cur. T. 4. c. 55. E.
Papinianus eſt aſylum juris. T. 4. c. 4. B.
Papinianus de verbo *dari* ſcripſit, non tantùm ſignificare effectum transferendi dominii, ſed & factum nudum ſine effectu. T. 4. c. 660. E. & c. 661. A.
Papinianus præterea libros duos ſpeciales ſcripſit de adulteriis, & Græcâ linguâ librum ſingularem *ἀστυνομικοῦ*, qui eſt de officio Ædilium plebis. Tom. 4. c. 4. D.
Papinianus ſcribit de verbo *facere*, eo ſignificari non tantùm factum, ſed etiam jus. T. 4. c. 660. E. credere etiam eſt facere. Ibid. E.
Papinianus ſcripſit 37. libros diverſarum quæſtionum, & diverſorum reſponſorum libros 19. T. 4. c. 4. C. ſcripſit & 2. libros definitionum. Ibid. C.
Papinianus in libris quæſtionum ſaltem difficiles, & arduas quæſtiones tractat, & cur. T. 4. c. 829. C. reſponſa verò pleraque facillima. Ibid. c. 830. A.
Papinianus quali munere in quæſtionibus fungitur, & contra in reſponſis. T. 4. c. 829. C.
Quid Papinianus vocat cautionem communem. T. 4. c. 1345. B.
Papinianus in libris quæſtionum Doctoris, in libris reſponſorum Jureconſulti munere fungitur. T. 4. c. 829. C.
Papinianus in Reſponſis non diſputat, præſentibus reſpondet, abſentibus verò reſcribit. T. 4. c. 829. B.
Papinianus ſcripſit duos libros de adulteriis, & librum quoque ſingularem de adulteriis. T. 4. c. 1471. A. quid inter hos interſit. Ibid. B.
Papinianus auxit, & locupletavit jus civile, hæc laus ei ab omnibus tribuitur. Tom. 4. c. 957. E.
Papinianus conſtitutionem Marci, & Commodi porrexit etiam ad ſervos eâ lege donatos, quod poſtea Imperator Alexander comprobavit. T. 4. c. 1255. D.
Papinianus definitiones vocavit regulas juris, & ſententias generales. T. 4. c. 1421. A.
Papinianus familiæ vinculum vocat patriam poteſtatem. T. 4. c. 1265. B.
Papinianus in *L. ob hæc. 20. de his. qui not. infam.* ſaltem agit de nudo inſtigatore. T. 4. c. 841. A. B. C.
Papinianus inter fratres mitiore verbo *jurgii*, quàm *litis*, uti mavult; tanquam inter vicinos, & inter maritos jurgium potiùs eſſe dicitur, quàm lis. Tom. 4. c. 899. C.
Papinianus libros ſuos regularum quomodo inchoavit. Tom. 4. c. 1448. D.
Papinianus multa nobis ſubintelligenda, & ſubaudienda reliquit, & plus habet in receſſu, quàm in fronte, ut eſt comprehenſione rerum brevis. Tom. 4. c. 930. A.
Papinianus. Vide, Æmilius Papinianus.
Papinianus quomodo Juriſconſultis cæteris prælatus. T. 10. c. 836. A. B.
Paponi non omnino adhibenda fides. T. 6. c. 961. C.
Parabaptiſmata Donatiſtarum damnata. T. 2. c. 1088. D.
Parabolani quales in Eccleſia miniſtri. T. 2. c. 1033. D.
Parabolani medici quinam ſint. T. 10. c. 820. C.
Parafredi. T. 2. c. 988. A.
Paragaudarum uſus privatis interdictus. T. 2. c. 798. A.
Paragium. T. 2. c. 1246. E.
Paragraphæ. Vide, Exceptiones.
Paragraphi *ſi mandaverim*, *l. 22. mandati* ſenſum difficilem auctor ſtudet reddere facilem. Tom. 5. c. 469. C.
In paragraphi *ſæpius*, & paragraphi *ſi poſt judicium,ad exhibendum*, quæſtione ſe medium interpoſuit Paulus. T. 5. c. 379. A. & c. 380. B.
Paragraphus *creditum*, L. 2. *de reb. credit.* explicatur. T. 5. c. 398. A.
Paragraphus *fugitivus*, *L. 22. mandati* valde illuſtrat L. *cum fundus. §. 1. de rebus credit.* Tom. 5. c. 470. D.
Paragraphus *Labeo autem* L. 15. *pro ſocio* ita obſcurus eſt, ut nemo interpretum auſus ſit eum attingere, ſed ab auctore explicatur. T. 5. c. 485. C. D.
Paragraphus *ſi in rem*, & paragraphus *in heredem*, L. 15. *pro ſocio* conciliantur. T. 5. c. 483. E.
Paramonarii quinam dicantur. T. 2. c. 22. C. T. 10. c. 820. E.
Παραδιάζευξιν quid ſit. T. 10. c. 684. A.
Παραφετάσματα quid ſit. Ibid. A.
Parangariarum præſtationes ſunt regales. T. 2. c. 1325. B.
Parangariæ quænam ſint. T. 2. c. 751. A.
A parangariis expeditionis tempore excuſari neminem. Ibid. A. B.
De parangariis, & angariis. T. 2. c. 987. C. D.
Paranymphi qui. T. 6. c. 1086. D.
Parapeſſia. T. 2. c. 534. A.
Parapeſſia quæ ſunt. T. 9. c. 1182. E. & c. 1183. A.
Parapetaſia. T. 2. c. 534. A.
Parapherna ob civile munus, vel honorem mariti non tenentur. T. 2. c. 706. B.
Parapherna bona. T. 6. c. 48. D. & T. 9. c. 483. E. Vide, Bona parapherna.
Parapherna parciſſima habebant mulieres in urbe Roma. Tom. 9. c. 1215. E.
Parapherna quæ. T. 9. c. 483. E.
Parapſides inter vaſa numerantur. T. 3. c. 571. F.
Paratitlici juris ſectatores quinam ſint. T. 10. c. 105. E.
Paraveredi. T. 2. c. 749. A.
Qui ſibi non parcit, multo minus alii parcit. T. 4. c. 374. E.
Parcitas in teſtamento laudanda. T. 9. c. 807. B.
Parendum patriæ, & parentibus. T. 7. c. 21. A.
Parens maſculus, & agnatus de dotis promiſſione filiæ facta tenetur. T. 5. c. 550. D.
Parens manumiſſor ſimilis eſt patrono. T. 8. c. 146. C. D.

Pareos an poſſit furioſo extraneum ſubſtituere. T. 7. c. 938. C.
Parens ſi inſtitutus ſit ex debita portione, & adierit, an præſtet legata pro portione. T. 8. c. 147. E.
Parentis, filiique legitimi faciendi vetus ratio. T. 3. c. 432. B. & ſeq.
Unius parentis ſcientia non nocet liberis, ſed ſcientia utriuſque tantùm. T. 6. c. 1089. C.
Parentis appellatione quid contineatur. T. 8. c. 530. D.
Parenti cum vivo, tum mortuo honorem deberi. T. 9. c. 643. E.
Parentes, & liberi adversùs ſe invicem ad teſtimonium non admittendi. T. 1. c. 495. B.
Parentes an poſſint filiis facere teſtamentum. T. 1. c. 113. D.
Parentes an poſſint ſine cauſa plerumque filios exheredare, vel omittere. T. 1. c. 118. C.
Parentes defuncti excluduntur a liberis, & cur. T. 4. c. 782. B.
Parentes lugendi ſunt ſecundùm pietatis rationem. T. 4. c. 30. C.
Parentes amiciſſimos, & fideliſſimos tutores liberis ſuis eligere debent. T. 4. c. 1007. C.
Parentes, & liberi lugentur, imò generaliter cognati, & agnati. T. 4. c. 30. C.
Parentes, & liberi petunt poſſeſſionem bonorum intra annum, agnati intra 100. dies. Tom. 4. c. 346. B.
Parentes Papiniani quid eo mortuo inſcripſerunt monumento. T. 4. c. 365. D.
Parentes ſunt lugendi annum integrum, non quidem neceſſariò, & a liberis etiam exheredatis, vel præteritis. T. 4. c. 29. E. & c. 30. A.
Parentes, liberi, agnati, & cognati, ab uxoribus in edicto propoſito tempore lugeri debent. Tom. 5. c. 103. A. B.
Parentes quos in jus vocare liceat. T. 5. c. 88. B. C.
In parentes, & patronos cur non palàm de dolo, ſed in factum agatur. T. 5. c. 258. E.
Parentes utplurimum pro cognatis accipiuntur. T. 6. c. 1074. C.
In parentes liberis actio turpis, & famoſa non datur. T. 6. c. 90. A. ſolet agi in eos in factum, non in perſonam. Ibid. A.
Parentes an cujuslibet ſexus, vel gradus poſſint manumittere per filios. T. 8. c. 154. D.
Parentes an poſſint a liberis conveniri actione famoſâ, vel actione, quæ ſit in ſpeciem turpis. T. 8. c. 160. C.
Parentes an poſſint ad ſucceſſionem ingenuorum vocari. T. 8. c. 162. E.
De his, qui parentes, vel liberos occiderunt. T. 9. c. 1436. B. C.
Parentes poſt mortem arguere re, dolo, aut vi non poſſumus. T. 9. c. 645. D.
Parentes an in jus vocari, & duci poſſint. T. 9. c. 22. B.
Parentes pro omnibus aſcendentibus. T. 9. c. 662. E.
Parentes dici uſque ad tritavum. T. 9. c. 467. C.
In parentes furti actio non eſt, etiamſi nobis furtum fecerunt. T. 9. c. 620. D.
Parentes filiis an ſint heredes extranei? T. 10. c. 784. D.
Pareotes, & patroni non deducunt æs alienum, quod ex ſimili cauſa debetur in computatione ejus, quod facere poſſunt. Tom. 10. c. 1229. D.
Parentes inter, & liberos hoc præcipuum erat, quod obligabantur invicem, non tantùm ſi donare promiſiſſent, ſed etiam ex alia cauſa. T. 10. c. 1230. B.
Parentum loco quæ perſonæ habeantur in jure. T. 3. c. 230. D.
Parentum amor an major, quàm liberorum. T. 5. c. 974. E.
Parentum conſenſum non ſolùm in nuptiis, ſed etiam in ſponſalibus neceſſariò exigi, manifeſtum eſt. T. 5. c. 541. B.
Parentum teſtimonium rejiciendum. T. 6. c. 855. B.
Parentum eſt liberos offerre monaſterio. T. 6. c. 959. D.
Parentum affectione erga liberos nulla major eſt. T. 6. c. 527. B.
De parentum tutela. T. 8. c. 919. A.
Parentibus judicium operarum in liberos non eſt. T. 1. c. 824. D.
Parentibus quæ obſequia præſtanda. Ibid. B.
Parentibus omnibus ſervanda una, & æqualis reverentia eſt. T. 4. c. 1338. B.
Parentibus omnibus debetur reverentia. T. 4. c. 1007. D.
Parentibus præteritis an etiam, & quando detur querela inofficioſi teſtamenti. T. 7. c. 195. C.
Parentibus an honor debeatur, ſi interveniant pro aliis. Tom. 8. c. 160. E.
Parentibus manumiſſoribus an detur bonorum poſſeſſio contra tabulas liberorum emancipatorum. T. 8. c. 145. D.
Parentibus quod tempus præſtitutum ſit petendæ bonorum poſſeſſioni. T. 8. c. 13. B.
De parentibus alendis. Tom. 9. c. 550. D. E.
De parentibus utriuſque ſexus iterum nubentibus. T. 9. c. 463. A. B. & ſeq.
Cum parentibus, vel cum patronis geſta a minori an reſcindantur. T. 10. c. 905. D. & ſeq.
Parere penſioni quid ſit. Tom. 6. c. 535. E.
Parete quid. T. 9. c. 58. E.
In re pari melior eſt cauſa poſſeſſoris. T. 4. c. 152. E.
In re pari, ut ſit potior cauſa prohibentis, ſtricta ratio eſt. T. 4. c. 165. C.
In pari delicto onerari potiùs petitor debet, quàm alter. Tom. 5. c. 89. E.
In pari cauſa meliorem eſſe conditionem poſſidentis. T. 6. c. 35. A.
In pari cauſa melior eſt cauſa poſſidentis. T. 10. c. 937. D.
Paria ſunt hæc in jure, ſcire, aut ſcire debere. T. 4. c. 667. B.
Paria ſunt, ſciens, & ſcire debens. T. 4. c. 949. A.
Paria delicta mutuâ compenſatione tolluntur. T. 4. c. 282. A. B.
Paria ſunt in jure, ſive quis ſcierit, ſive ſcire potuerit; & idem eſſe, poſſe, & debere ſcire. Tom. 4. d. 205. C. D.
Paria ſunt ejicere aliquem de poſſeſſione, & primo aditu, veſtibuloque prohibere. T. 5. c. 652. C. D.
Paria ſunt ſcire; aut ſcire debere; exiſtimare, aut exiſtimare debere; timere, & timere debere. T. 6. c. 318. C.
Pariationes quidnam ſint. T. 10. c. 1162. D.
Pariator quid ſit. T. 1. c. 1515. C.
Pariendi tempus legitimum quod eſt. T. 6. c. 621. B.
Patientiam pro *patientiam*. T. 3. c. 4. B.
Paries pars non eſt ædificii. T. 1. c. 942. C.
Paries communis ut ædificari debet. T. 1. c. 487. B.
Paries cœcus quis ſit. Tom. 3. c. 19. C. & T. 10. c. 409. B.
Paries directus quid eſt. Tom. 4. c. 154. B.
Paries intergerinus eſt, qui duo ædificia diſterminat. T. 4. c. 152. A. B.
Paries vicinus quando vitium facere dicatur. T. 5. c. 651. C.
Paries cæcus eſt, qui feneſtras non habet, ſecundùm Virgilium. T. 6. c. 518. E.
Paries cœcus, paries apertus, paries communis. Ibid. E.
Paries communis ab uno ex ſociis refectus quanti æſtimetur. T. 7. c. 411. D.
Paries intergerinus quis dicatur. T. 7. c. 1393. D.
Paries quando communis cenſeatur. T. 7. c. 411. B.
Paries reficiendus a quo fulciri debeat. T. 7. c. 459. D.
Paries quid. T. 8. c. 598. D.
Parietibus rivum uſufructuarius imponere non poteſt. T. 3. c. 21. D.
Paris hiſtrio, pantomimus celeberrimus. T. 9. c. 982. A. manumiſſus a Domitia amita Neronis. Ibid. B.
Parochiarum reditus ab Epiſcopo diſſipari, ſeu partiri non debent. T. 6. c. 1001. E.
Parochiarum diviſio religioſè obſervanda. T. 6. c. 1016. E.
Parricida fuit Antoninus Caracalla, cujus juſſu Papinianus eſt occiſus,

Digitized by Google

ciſus; dum parricidium excuſare nolebat. T. 4. c. 16. A.
Parricida non tantùm is eſt, qui parentem occidit, ſed is etiam, qui hominem liberum. Tom. 10. c. 726. B.
Parricidarum pœnæ. T. 8. c. 1132. A. B.
Parricidæ lege Pompejâ coercendi. T. 1. c. 874. A. B.
Parricidæ olim aut beſtiis objiciebantur, aut vivi comburebantur. T. 10. c. 726. B.
Parricidii manifeſti reus non puniebatur, niſi ultro confiteretur, nec confeſſio extorquebarur tormentis. T. 9. c. 1436. D.
De parricidiis lex Pompeja. T. 9. c. 1436. B.
Parricidium in quas perſonas committi dicatur, & ut puniatur. T. 1. c. 507. C. D.
Parricidium non tam facilè excuſatur, quàm ſit. T. 4. c. 16. A. alterum parricidium eſt (inquit Papinianus ad Antoninum Caracallam) accuſare innocentem occiſum. Ibid. A. B.
Parricidium propriè inter quos committirur. T. 9. c. 1436. C.
Parricidium homicidii ſpecies atrocior. T. 1. c. 874. B.
Pars non eſt genus. T. 3. c. 405. D.
Pars fundi quælibet fundus eſt. T. 1. c. 1129. C.
Pars pro diviſo, & partes pro indiviſo quæ ſint. T. 1. c. 1132. D.
Pars ædium maxima eſt ſolum. T. 4. c. 1201. B.
Pars domus an ſint ſtatuæ affixæ. T. 4. c. 1133. C.
Pars eſt ædium prothyrus. Tom. 4. c. 1134. B. C.
Pars non eſt genus, vel generale, vel ſpeciale. T. 4. c. 449. A.
Pars juris eſt judicatum. Tom. 4. c. 394. D.
Pars juriſdictionis mandari poteſt. T. 4. c. 6. A.
Pars etiam continetur appellatione rei. T. 5. c. 869. D. E.
Pars rei continetur in hac ſtipulatione, rem ſalvam fore. Ibid. E.
Pars an, & quando rei, cujus pars eſt, accreſcere poſſit. Tom. 5. c. 820. B. C.
Pars ædium an area ſit. Tom. 5. c. 1121. A.
Pars parti an, & quando accreſcere poſſit. T. 5. c. 820. B. C.
Pars domus, aut navis quid dicatur. T. 5. c. 81. D.
Pars, & totum an differant. T. 5. c. 1180. E. & c. 1181. A. & ſeq.
An pars pro derelicto, & pro indiviſo haberi poſſit. T. 5. c. 1180. E.
Pars proprietatis accreſcit parti. T. 6. c. 442. E.
Pars hominis non eſt homo; pars pecuniæ pecunia eſt. Tom. 6. c. 369. D.
Pars ulla rei cujusquam non poteſt verè æſtimari, niſi totâ re æſtimatâ, totâ re judicatâ. T. 6. c. 485. B.
Pars pecuniæ pars eſt quantitatis promiſſæ, & debitæ, ſicut pars rei certæ pars eſt ipſius rei. T. 6. c. 374. C.
Si pars hereditatis petatur, quomodo hoc intelligitur. T. 6. c. 40. C. D.
Pars alia eſt pro diviſo; alia pro indiviſo. T. 7. c. 251. C.
Pars pro diviſo certis finibus continetur, & ſibi ipſi quoddam totum eſt. Ibid. C.
Pars pro indiviſo quid ſit. Ibid. D.
Pars pro indiviſo, & pars pro diviſo in quo differunt. Ibid. C. D. & ſeq.
Pars incerta quæ dicatur. T. 8. c. 254. B.
Pars pro indiviſo eſt totum quoddam potiùs, quàm pars. Tom. 8. c. 506. A.
Pars, & ſpecies an idem ſint. T. 8. c. 505. A.
Pars poſterior conventionis ampliat priorem. T. 8. c. 582. B. C.
Pars appellatione rei etiam continetur. T. 8. c. 543. C. D.
Pars debiti tanta eſt, quanta eſt pars coheredum. T. 9. c. 255. E.
Pars hodie pro *rapſodiæ* in Pandectis Florentinis, literarum trajectione. T. 9. c. 892. E. & c. 893. A.
Pars tertia Pandectarum non tota de rebus tractat, ſed tantùm primus titulus tertiæ partis de rebus tractat. T. 9. c. 203. A.
Pars prima Digeſtorum cur habeat propriam appellationem τῶν πρώτων, ſecunda tem de *judiciis*, tertia de *rebus*, cæteræ verò partes Digeſtorum non habeant propriam appellationem, ſed *ſinguli libri ſingulares* dicuntur. T. 9. c. 204. C. D.
Pars, & res inter ſe differunt. T. 9. c. 1484. D.
Pars hereditaria. Tom. 9. c. 255. D.
Pars, quæ accedit jure inſtitutionis, ſemper confunditur; pars verò adveniens jure adcreſcendi cum illo non confunditur. Tom. 10. c. 489. C.
Pars major judicum quænam ſit. T. 10. c. 1236. A.
In partis nomine nullum eſt orationis compendium. T. 3. c. 405. D.
Particularis oratio. Vide, Oratio.
Partis æſtimatio ſæpe ad exiguum pretium reducitur. T. 6. c. 485. B. faciliùs emptor totius, quàm emptor partis invenitur. Ibid. B.
Partis appellatione dimidia ſignificatur. T. 6. c. 198. C.
Partis ſecundæ Digeſtorum libri omnes de judiciis vocantur, etſi non ſint de judiciis, & tur. T. 7. c. 128. B. C.
Partis tertiæ Digeſtorum libri omnes cur de rebus creditis appellentur. Ibid. B. C.
Partis incertæ vindicatio ex juſta cauſa. T. 7. c. 589. E.
Partis alienæ pignus non contrahitur. T. 7. c. 584. A.
Partem qui improbat, non ſtatim & totum improbat. T. 4. c. 1086. A.
Qui partem ſuam ſolvit, an rectè conveniatur in partem reſiduam. T. 4. c. 960. B.
Inter partem ſimpliciter legatam, & hominem ſimpliciter legatum differentia Papiniani quæ. T. 4. c. 445. E. & c. 446. A. & c. 448. A. B. aliud eſt contineri, aliud conſiſtere. Ibid. c. 448. C. inter totum & genus, & inter partem & ſpeciem differentia quæ. Ibid. E.
Qui partem aufert heredi ſcripto; an pro ea parte legatariis teneatur. T. 4. c. 1171. D.
Partem ſæpe facit, qui partem non capit, nec fert. T. 7. c. 1379. D.
Partem terræ terram eſſe, & partem aquæ aquam eſſe, & partem fundi fundum eſſe. T. 7. c. 1366. E.
Si partem ſuam debiti ſolverit, vel acceperit unus ex pluribus heredibus creditoris, vel debitoris. T. 9. c. 1237. B. C.
Partem meam quo caſu poſſim emere. T. 10. c. 950. A.
Parte principali quod conſtat, & parte ſecundariâ conſtat. T. 4. c. 762. C.
In parte plerumque idem juris eſt, quod in toto, ſive univerſo. T. 5. c. 1180. B.
Partes pro titulis. T. 1. c. 721. B.
Partes domus tantùm ſunt ſolum, & ſuperficies. T. 4. c. 618. E.
Inter partes alicujus rei, & ornamenta, & inſtrumenta, differentia quæ eſt. T. 4. c. 1133. E.
Partes Digeſtorum ſeptem eſſe. T. 7. c. 127. E.
Partes Centumvirales. Tom. 7. c. 1226. D.
Partes diſſimilares. T. 8. c. 651. E.
Partes ſimilares. Ibid. E.
Partes petentium quando non adcreſcunt petentibus. T. 9. c. 652. A. B. & ſeq.
Partium permutatio rerum communionem diſcernit. Tom. 4. c. 1151. E.
Partium conſenſus an poſſit efficere, ut liceat litem proferre ultra triennium. T. 9. c. 132. C.
Partium merita cauſarum adſertione panduntur. T. 9. c. 1164. D.
Partium ſupplementa. T. 9. c. 1107. C.
Partium ſolutio an poſſit fieri in diverſis. T. 10. c. 563. D.
Ex partibus diſparibus inſtituti, & ſubſtituti. T. 6. c. 476. D.
De partibus bonorum inter emancipatos, & liberos faciendis. T. 6. c. 160. A. & ſeq.
Partiaria pecora. Vide, Pecora partiaria.

Partiarii coloni qui dicuntur. T. 4. c. 918. B.

Partiario legatario quæ portio adſcribi queat. T. 8. c. 602. B. C.

Partiarius legatarius. T. 1. c. 343. A.

Partiarius colonus, vulgo *meſtayer*. T. 5. c. 272. E. domino præſtare debet partem fructuum, de qua convenit, non deductis impenſis. Ibid. E.

Partiarius legatarius. T. 7. c. 994. A. & T. 8. c. 602. B. C.

Partiarius legatarius. Vide, Legatarius.

Partiarius redemptor. Vide, Politor.

Partiarius colonus. T. 9. c. 63. E.

Parthicarii Imperatori deſervientes a muneribus civilibus excuſantur. T. 2. c. 746. D.

Particeps quis dicitur. T. 7. c. 5550. D.

Particeps quid. T. 8. c. 895. C. quid ſi non participes pretium. Ibid. C.

Particula *dumtaxat* denotat excluſionem. T. 4. c. 895. C.

Particulares duæ an ſimul poſſint eſſe veræ. T. 7. c. 5473. A.

Partiri non poſſunt res communes, niſi conſentiant omnes. T. 7. c. 589. C.

Partitio, & diviſio quomodo differunt. T. 5. c. 492. B.

Partitio quæ ſpecies legati ſit. T. 5. c. 142. A. & T. 7. c. 993. E.

Partitionis nomen, ejuſque ſignificatum. T. 8. c. 602. A. B.

Malè partarum divitiarum ſuſpicio. T. 9. c. 593. B.

De partu pignoris, & omni cauſa. T. 9. c. 1224. C. & ſeq.

Parsum efficere non videtur venter abactus, vel aborſus. T. 5. c. 459. B.

Partum matris emptione contineri. T. 7. c. 1223. A.

Partum a fure uſucapi non poſſe. T. 7. c. 370. D. E. a bonæ fidei emptore poteſt uſucapi. Ibid. E. & c. 371. A.

Partum ſi mihi vendideris ex ancilla, & illa major 50. annis, vel ſterilis ſit, teneris mihi ex empto. T. 7. c. 784. D.

Partus non eſt in fructu. T. 5. c. 427. A.

Partus, menſe ſeptimo editi, maturi videntur. Tom. 1. c. 458. C. & c. 537. E.

Partus, qui membrorum humanorum officia ampliavit, an poſſit matri prodeſſe. T. 1. c. 458. C.

Partus ſuppoſiti quæſtio morte non finitur. T. 2. 647. D. E.

Partus uſucapi non poteſt. T. 1. c. 5114. A.

Partus eſt liber, ſi mater libera conceperit, licèt ancilla pepererit. T. 1. c. 402. E.

Partus ancillæ furtivæ an uſucapi poſſit. T. 5. c. 5154. A. & T. 9. c. 998. A.

Quot partus gignere poteſt mulier. T. 4. c. 405. C.

Partus ancillarum, & fructus prædiorum in quo differunt. T. 4. c. 551. E.

Partus ancillarum intelligitur emptus, ancillâ emptâ. T. 4. c. 5560. A.

Partus ancillarum dotalium dicuntur eſſe portio dotis. Ibid. B.

Partus ancillæ hodie non eſt in fructu. T. 4. c. 987. A.

Partus ancillarum in fructibus, vel reditibus non computantur. T. 4. c. 1235. E.

Partus hominis non intelliguntur in fructu eſſe. T. 4. c. 1098. E.

Partus ſequitur jus fructuum, licèt non ſit in fructibus. Tom. 4. c. 1236. C.

Partus nondum editus non rectè dicitur eſſe pars ancillæ. T. 4. c. 551. E.

Partus, antequam edatur, eſt portio mulieris. T. 4. c. 552. C.

Partus hodie non eſt in fructu. Ibid. D. non omnis, qui exit utero, naſcitur. Ibid. c. 553. A.

Partus ſeparantur a fructibus. T. 4. c. 135. B. & c. 552. D.

Partus ſequitur matrem. T. 4. c. 557. C.

Partus an ſit in fructu. Tom. 5. c. 727. B.

Partus alienarum ancillarum, vel alienorum pecorum an uſucapi poſſit. T. 5. c. 722. E. & c. 723. A.

Partus ancillæ furtivæ an pars ſit, T. 5. c. 727. A.

Partus ancillæ non eſt in fructu, ſed operæ ancillæ, vel ſervi. T. 5. c. 425. B.

Partus an pars ancillæ dicatur. T. 5. c. 840. C. D.

Partus editus ante litem conteſtatam an in reſtitutionem veniat. T. 5. c. 919. E.

Partus emptorem ancillæ an ſequatur. T. 5. c. 840. D.

Partus, & fœtus pecorum quid differant. T. 5. c. 728. B.

Partus plerumque multi teſtes, conceptionis nulli. T. 5. c. 87. E.

Partus, ex illegitimo matrimonio editus, an matrem ſequatur. T. 5. c. 685. D. E.

Partus ancillarum augent familiam. T. 5. c. 1199. D.

Partus non eſt in fructu. T. 5. c. 727. B. & T. 7. c. 501. D. & T. 8. c. 506. D.

Partus ancillarum, editi ante diem fideicommiſſi cedentem, fideicommiſſo non continetur. Tom. 6. c. 577. B. C.

Partus ancillarum eodem jure cenſetur, quo & matres. Tom. 6. c. 535. D.

Partus ancillarum non ſunt in fructu, & reditu. T. 6. c. 577. C.

Partus matrem ſequitur, non patrem. T. 6. c. 32. E.

Partus quinque, ſeptem, & novem habere poſſunt mulieres uno utero. T. 6. c. 483. A.

Partus matri cèdunt. T. 6. c. 220. C.

Partus editus poſt divortium. Vide, Prægnans mulier.

Partus ancillæ furtivæ non eſt furtivus. T. 6. c. 312. D.

Partus ſunt teſtes, & inſpectores certi. T. 7. c. 159. E.

Partus eſt acceſſio matris. T. 7. c. 5223. C.

Partus an ſit pars ancillæ. T. 7. c. 5062. D.

Partus ancillæ an pertineat ad fructuarium. T. 7. c. 888. D.

Partus non eſt pars ancillæ. T. 8. c. 652. A.

Partus an ſit pars rei furtivæ. T. 8. c. 506. D.

Partus ſubjecti accuſatio an ſit publica. T. 8. c. 524. D. quibus competat. Ibid. D.

Partus ſubjecti mater rea poſtulata, ſi cauſam obtinuerit, an adhuc ſuperſit ſtatus quæſtio. T. 8. c. 125. E. & c. 126. A.

Partus an in reſtitutione fideicommiſſi ſint. T. 9. c. 557. E.

Partus duplici de ſemine conſtat. T. 9. c. 922. E.

Parsus ſuppoſiti accuſatio an poſſit differri. Tom. 9. c. 5441. E. & ſeq.

Partus ancillarum non eſt in fructu, nec in reditu. T. 9. c. 513. B.

Partus, fructus, & reditos an differant. T. 9. c. 557. D.

Partus ſuppoſitus. Vide, Suppoſitus.

Partus ancillæ *pigneratæ*, qui eduntur, vel naſcuntur apud debitorem, vel heredem ejus, tacitè pignori eſſe creduntur. T. 9. c. 5224. E.

Partus, & fructus veniunt in hereditatis petitionem. T. 9. c. 557. A.

Partus legitimi ſpatium decem menſium. T. 9. c. 767. B.

Partus pignoris creditor non imputat in uſuras, vel ſortem, & cur. T. 9. c. 5224. D.

Cum partus editus eſt, ſeu cum ea res, ex qua pura ſtipulatio dilationem accipit, præſtari poteſt, tunc incipit actio. T. 10. c. 77. E.

Partus ex ancilla furtiva conceptus apud furem, vel conceptus, antequam ancilla ſurriperetur, editos verò apud bonæ fidei emptorem, an poſſit uſucapi. T. 10. c. 99. D. E.

Partus cum non ſit in fructu, bonæ fidei emptori, quamvis apud eum edatur, non adquiritur. T. 10. c. 100. A.

Partus antequam edatur, an ſit homo, vel animal. T. 10. c. 567. A.

Partus non tenetur pignori, niſi id nominatim convenerit. T. 10. c. 702. B.

Partus mulieris an ſit in fructu. T. 10. c. 1118. C.

Partus an veniant ex cauſa donationis.

Digitized by Google

tionis. T. 10. c. 1230. C.
Partus an ſit fructus. Tom. 10. c. 1202. C.
Parvuli dicuntur eſſe intra 25. ætatis annum. T. 5. c. 869. D.
Paſcendi jus an ſit jus prædii, an hominis. T. 7. c. 431. B.
Paſchali die laxantur carceres. T. 10. c. 954. B.
Paſcua ſylva quid. T. 8. c. 512. D. E.
De paſcuis publicis, vel privatis. T. 2. c. 865. C.
De paſcuis, & paludibus ad alium ſtatum translatis. T. 9. c. 1054. C. D. & ſeq.
Paſſerum agmina inter ſegetum calamitates numerari. Tom. 3. c. 448. C.
In paſſiva ſignificatione ſumitur aliquando verbum confitendi. T. 10. c. 1253. B.
Paſſum an ſit ſpecies vini. Tom. 3. c. 714. E.
Paſtionis annuæ commodum de ſylva cædua ad fructuarium pertinet. T. 8. c. 512. E.
Paſtori ſi quis ad tempus paſcenda pecora dat, eo pacto, ut fœtus pecorum fiant communes inter dominum, & paſtorem certis portionibus, cum eo contrahitur ſocietas, non locatio. Tom. 9. c. 65. C. & ſeq.
Paſtoribus inimica eſt nox, amica furibus. T. 5. c. 584. C.
De paſtu pecoris actio in actionem communi dividundo non venit ſecundùm naturam ſuam. T. 7. c. 598. E.
Paſtus pecoris non eſt damnum, vel pauperies. T. 7. c. 851. E.
Pater & filius unum, & ambo quaſi unus. T. 3. c. 417. A.
Quod ſcit pater, filius ſcire non videtur. T. 3. c. 396. A.
Pater non tenetur ex pœnali cauſa. T. 3. c. 190. B.
Pater tenetur poſt condemnationem mortuo, aut vivo filio, vel poſt litis conteſtationem mortuo filio. Ibid. B.
Pater pro emancipatis filiis non tenetur. T. 2. c. 763. C.
Pater ex filii contractibus tenetur de peculio. T. 5. c. 1196. C.
Pater filium indemnatum, quem in poteſtate habet, interficere non poteſt. T. 3. c. 97. A.
Pater captus ab hoſtibus deſinit habere filios in poteſtate, reverſus ſua jura recipit. T. 1. c. 404. B.
Pater, qui filiam proſtituit, patriam amittit poteſtatem. T. 2. c. 826. B.
Pater filium in privatis negotiis judicem habere poteſt. T. 1. c. 1278. C.
Pater vendere, vel alienare ſanguinolentum altellum poteſt. T. 2. c. 576. B. C.
Pater civitatis. T. 2. c. 743. B.
Paterfamilias, dominus, & heres quid diſcrepant. T. 3. c. 269. B. C. D.
Pater in occidenda filia, cur jus præcipuum habeat, non maritus. T. 4. c. 1486. E.
An pater querelam inofficioſi, quam filius præparavit, exſequi poſſit. T. 4. c. 515. C.
Pater, & heres in quo differunt. T. 4. c. 686. D.
An pater ob res amotas de peculio teneatur. T. 5. c. 300. D.
An pater præteritus a filio emancipato admittatur ad querelam inofficioſi poſt liberos. Tom. 4. c. 362. D.
Pater dotem a nuru acceptam an filio exheredato rectè leget. T. 4. c. 475. A. quem onus matrimonii ſequitur, eum & dos ſequi debet. Ibid. C.
Pater dotem, quam ſemel filiæfamilias conſtituit, ei auferre, vel minuere non poteſt, niſi uno caſu. T. 4. c. 379. A.
Pater nomine filii querelam inofficioſi inſtituere non poteſt invito filio, ſecus in aliis actionibus. T. 4. c. 154. D.
Pater ob tutelam geſtam a filio familias an teneatur de peculio, & de in rem verſo. T. 4. c. 236. E.
Si pater dedit filiæ mandatum quærendi mariti, & ita junxit ſibi aliquem matrimonio, an nuptiis conſenſiſſe videatur. T. 4. c. 976. E.
Si pater, vel quis alius, qui viro dotem promiſit pro milite, non promiſerit quoque uſuras, an uſuræ dotis viro debeantur. T. 4. c. 982. D.
Pater, & filius in quo differunt in querela inofficioſi. Tom. 4. c. 363. E.
Pater quando filium emancipare cogitur, & quando non. T. 4. c. 313. D.
Pater an inſtitoriâ actione teneatur, ſi pro filio fidejuſſerit apud creditorem, qui filio inſtitori mercium causâ credidit. T. 4. c. 934. C. D.
Pater debet dotem filiæ, tanquam æs alienum. Tom. 4. c. 983. D.
Pater, & filius in jure pro una perſona habentur. Tom. 4. c. 859. B.
Pater, & maritus jus æquale habent in accuſatione adulterii quoad extraneos, inter ſe verò non. T. 4. c. 1485. D. E. marito poſtponitur in accuſatione adulterii. Ibid. E.
Pater ex contractu filii, quem tabernæ propoſuit, tenetur. T. 4. c. 934. C.
Pater inter filios ſi aliquid indiviſum reliquit, quomodo id inter eos dividendum. T. 4. c. 898. D. hæc quæſtio qualis. Ibid. D.
Pater magiſtratui, vel decurionatui filiifamilias non conſentiens, utrùm obligetur pro filio in id, quod reipublicæ abeſt. T. 4. c. 865. A. B.
Pater, qui filio creato decurione appellat, num cauſam ad ſe pertinere oſtendat. Ibid. C.
Pater ſervum ſuum rectè manumittit, non tantùm per filiumfamilias, ſed & per filium emancipatum. T. 4. c. 1008. A.
Pater tutorem, vel curatorem teſtamento dare matrem non poteſt. Tom. 4. c. 878. D.
Pater an, & quomodo filio obligari poſſit. T. 5. c. 1153. C. D.
Pater, vel dominus an ultra peculii quantitatem teneatur. Tom. 5. c. 1019. B.
Pater an liberis alimenta præſtare cogatur. T. 5. c. 883. B.
Pater ex conſenſu, quo magiſtratum filiifamilias approbavit, tanquam fidejuſſor in ſolidum pro eo Reipublicæ tenetur. T. 5. c. 11. A.
Pater conſtituens ſe ſoluturum pro filiofamilias, aut dominus pro ſervo, tenetur peculio tenus. T. 5. c. 413. B.
Pater eſt, quem nuptiæ demonſtrant. T. 5. c. 88. C. mater ſemper eſt certa, etiamſi vulgo conceperit. Ibid. C.
Pater filio ex cauſa caſtrenſis peculii an ſtipulari poſſit. Tom. 5. c. 1107. C.
Paterſamilias qui ſit, & dicatur. T. 5. c. 831. D.
Pater nobis non ſolùm agnatus, ſed & cognatus eſt. Tom. 5. c. 544. D.
Pater, qui patitur, filiumfamilias intra tempora luctus viduam ducere, & uno, eodemque tempore bina ſponſalia, binas nuptias contrahere, crimen admittit, & infamiam incurrit. Tom. 5. c. 93. A.
Pater de rebus filiifamilias, quæ in peculio caſtrenſi ſunt, & aliis paganis filii bonis an actionem patiatur. T. 5. c. 62. C.
Pater cur teneatur actione ad exhibendum de rebus filiifamilias. Ibid. D.
Pater quando ex mora filii, & qua actione conveniri poſſit. T. 5. c. 568. B. C.
Pater naturalis quis dicitur. T. 5. c. 87. E.
Pater quas filias dotare teneatur. T. 5. c. 445. A. B.
Pater, tanquam defenſor filii ſui, in ſolidum actionem pati non poteſt, at de peculio, vel de in rem verſo conveniri poſſe conſtat. T. 5. c. 61. E.
Pater naturalis ſemper pro manumiſſore habetur, pro patrono. T. 5. c. 1184. A.
Pater, qui in emancipatione filiifamilias manumiſſor exſtiterat, in quo differebat jure antiquo a patre, qui in tali emancipatione manumiſſor non exſtiterat. T. 5. c. 1183.

c. 1583. A.

Pater familias ſupra quantitatem patrimonii obligatur, Tom. 5. c. 439. C.

Pater non eſt heres filiifamilias. T. 6. c. 74. B.

Pater ſemini, mater ſolo comparatur. T. 6. c. 32. E.

Pater non eſt idoneus defenſor filii, cum filii nomine ſuſcepit actionem injuriarum ſine ſatiſdatione judicatum ſolvi, T. 6. c. 325. D.

Pater quatenus mihi teneatur actione negotiorum geſtorum. T. 6. c. 15. A.

Pater in ſolidum obligatur, ſi ratum habuerit, quod filius geſſit, & juſſo comparatur. Ibid. E.

Pater, qui ex filiifamilias contractu jure prætorio creditori peculiari heres extiterit, & eâ hereditate venditâ alteri, caverit emptori, tantum ex ſtipulatu præſtare debet emptori, quantum fuit in peculio filii venditionis tempore. Tom. 6. c. 66. B. C.

Pater civiliter filiofamilias debitor eſſe non poteſt. Tom. 6. c. 398. E.

Pater ſi falſo exiſtimans ſe filiæ ſuæ debitorem eſſe, dotem promiſiſſet, obligabitur. Tom. 6. c. 109. A.

Pater filium duplici præſtatione dotis onerare nequit. T. 6. c. 675. A.

Pater dotis nomine legatam pecuniam præſtare, & marito dotem reſtituere tenetur, ſi per errorem ſocero dotem gener reſtituerit, non adjunctâ perſonâ filiæ. T. 6. c. 674. D. E.

Pater non eſt defenſor filii abſentis. T. 6. c. 514. C.

Pater acceptis literis filii, ſtatim, niſi velit eo nomine teneri, actum filii improbare, & teſtationem, ſive proteſtationem contrariæ voluntatis interponere debet. T. 6. c. 526. A. B.

Pater poteſt vendere filium propter inopiam victus. Tom. 7. c. c. 692. A.

Pater per filiumfamilias delatam bonorum poſſeſſionem repudiare non poteſt. T. 8. c. 201. B.

Pater ſpuriis non ſuccedit. Tom. 8. c. 191. C.

Pater non poteſt eſſe ſine filio. T. 7. c. 27. D.

Pater is tantùm eſt, quem nuptiæ demonſtrant, vel concubinatus. T. 7. c. 119. D. E. extra nuptias pater eſt incertus. Ibid. E.

Pater ſi filiæ domum legaverit, & ad eam jus tranſeundi per alias domos hereditarias, an ſit jus perſonale, vel prædii. T. 7. c. 1395. A. an filiæ marito idem jus præſtetur. Ibid. A. an filia illud jus ad filios tranſmittat. Ibid. C.

Pater ſi filiis ſubſtitutionem reciprocam fecerit, & eorum noviſſimo mortuo extraneum; mortuo uno, an fratres, vel extraneus ſuccedat. T. 7. c. 925. B.

Pater ſi filio ita leget, cum erit annorum 14. ei annuâ, bimâ, trimâ die heres meus 30. dato, an legatum ſit conditionale, & in diem. T. 7. c. 1039. C.

Pater ſi nihil filio reliquerit, nullum ab eo fideicommiſſum relinqui poteſt. T. 7. c. 901. C.

Pater ſi pro filia ſtipulanti marito dotem promiſit, an mortuo patre, maritus adversùs heredes ſoceri ex ſtipulatu agere poſſit. T. 7. c. 1051. D.

Pater ſi velit, an debeat uno contextu, & iiſdem teſtibus ſibi, & filio impuberi facere teſtamentum, T. 7. c. 921. B.

Pater, vel dominus, qui rogatus eſt hereditatem reſtituere ſibi per ſervum quæſitam, an poſſit uti legis Falcidiæ beneficio, Tom. 7. c. 979. C.

Pater ex teſtamento uxoris legatum agnoſcens, an poſſit filiifamilias præteriti nomine agere de inofficioſo, Tom. 7. c. 204. A.

Pater filio impuberi ſi ita legaverit, cum erit 14. annorum, quando intelligitur eſſe 14. annorum, utrùm cum attigerit, an verò cum expleverit. T. 7. c. 1038. E. item an annus cœptus pro completo habeatur. Ibid. c. 1039. A.

Pater in cauſa filii an jus dicere poſſit. T. 7. c. 65. D.

Pater filio furioſo an poſſit facere teſtamentum per ſubſtitutionem. T. 7. c. 938. A.

Pater impuberi filio quomodo ſubſtituere poſſit. Tom. 7. c. 899. B.

Pater liberis exheredatis quonam modo ſubſtituere poſſit. Tom. 7. c. 900. C.

Pater libertinus ſi cum filio moriatur, an videatur libertus ſupervixiſſe. T. 7. c. 1468. D.

Pater naturalis an de filii in adoptionem dati teſtamento queri poſſit. T. 7. c. 212. A.

Pater nomine filii agens querelâ inofficioſi, an repellatur a legato ſibi relicto. Tom. 7. c. 204. D. E.

Pater poſtumum ſuum neceſſarium heredem facere poteſt pupillo. T. 7. c. 907. A.

Pater poteſt ſibi per ſcripturam teſtamentum facere, vel contra. T. 7. c. 907. A.

Pater, quos ſibi neceſſarios heredes facere poteſt, eoſdem & filio impuberi ſubſtituendo neceſſarios facere an poſſit. T. 7. c. 907. A.

Pater rogatus filio hereditatem reſtituere, an utatur Falcidiâ. T. 7. c. 980. C.

Pater ſi accuſaverit teſtamentum; an ejus factum noceat filio. T. 7. c. 1484. E. & c. 1485. A.

Pater an poſſit imponere ſervitutem filiifamilias caſtrenſi prædio. T. 7. c. 383. C.

Pater an poſſit bonis pupilli item exheredato ſubſtituere. Tom. 7. c. 917. A.

Pater an poſſit liberis ſubſtituere. T. 7. c. 902. B.

Pater an poſſit muto teſtamentum facere. T. 7. c. 938. A.

Pater an poſſit petere bonorum poſſeſſionem filio majori infante. T. 8. c. 22. B.

Pater an poſſit ſervum caſtrenſem filiifamilias legare. T. 7. c. 1030. C.

Pater an poſſit precariò ſubſtituere filio impuberi, Tom. 7. c. 935. B.

Pater an poſſit ſurdo teſtamentum facere. T. 7. c. 938. B.

Pater ſi filio impuberi ita leget, cum erit 14. annorum, an legatum ſit conditionale, & an moriente legatario tranſmittatur ad heredem. T. 7. c. 1039. B.

Pater an videatur prædium donaſſe filio, ſi filii nomine in cenſum tulerit. T. 7. c. c. 1470. C.

Pater cui, quando, & quatenus teſtamentum facere poſſit. Tom. 7. c. 177. C.

Pater cui, & quando ſubſtituere poſſit. Ibid. C.

Pater, & filius ſi ſimul moriantur; an videatur filius ſupervixiſſe. T. 7. c. 1468. C.

Pater, & plures filiifamilias pro uno habentur in omnibus negotiis. T. 7. c. 89. C.

Pater ab inteſtato ſuccedens filiofamilias militi, an utatur beneficio Falcidiæ, ſi fideicommiſſum relictum ſit. T. 7. c. 979. C. D.

Pater an de cauſa criminali filii poſſit cognoſcere. Tom. 7. c. 65. E.

Pater an de re uxoris, aut liberti, aut domeſtici jus dicere poſſit. T. 7. c. 91. A.

Pater an filii familias operas locare, vel alii gratis utendas concedere poſſit. T. 7. c. 1340. C.

Pater an invito filio poſſit agere querelâ inofficioſi. T. 7. c. 176. C.

Pater aliud eſt, aliud paterfamilias. T. 8. c. 621. D.

Pater non tenetur merâ actione pœnali, niſi de in rem verſo. T. 8. c. 784. A.

Pater ſi deceſſerit ante petitam poſſeſſionem bonorum, an admittatur nepos ad eam poſſeſſionem contra tabulas. Tom. 8. c. 52. B.

Pater ſi filio aliquid donaverit, deinde pater deceſſerit, an filius ea poſſit uſucapere a patre. T. 8. c. 106. D.

Pa-

Digitized by Google

Pater ſi ſe dederit in adoptionem, an filius admittatur ad bonorum poſſeſſionem contra tabulas iſtius patris. T. 8. c. 31. D.

Pater ſi teſtamentum fecerit, in quo filium præteriit, deinde filius, & pater deportati ſint; filio poſtea reſtituto non patre, filius ab inteſtato veniet, T. 8. c. 27. D. E.

Pater familias furioſus, item ignorans, & invitus, an ex contractibus obligetur. T. 8. c. 374. E. & c. 375. A.

Pater familias ut obligari poſſit, quæ requirantur. T. 8. c. 374. B. C.

Pater, qui ſe in adoptionem dedit, ſi deceſſerit mortuo patre adoptivo; deinde filium præterierit, an filio detur bonorum poſſeſſio contra tabulas. T. 8. c. 31. D.

Pater an noxali actione teneatur, ſi filius ſeorſim habitarit, & e cœnaculo filii dejectum, vel effuſum quid fuerit. T. 8. c. 333. D.

Pater an poſſit infanti bonorum poſſeſſionem petere. T. 8. c. 12. B.

Pater, cujus filio gravis mulcta dicta ob delictum, an legitimam repræſentare debeat, qua poſſit judicatos filius ſatisfacere. T. 8. c. 94. E.

Pater duos filios habens impuberes, ſi ſubſtituerit ſupremo morienti, & uterque frater ſimul perierit, an ſubſtitutus utrique ſuccedat. T. 8. c. 144. B. C.

Pater quando incidit in pœnam Senatuſconſulti Turpiliani. T. 9. c. 1407. B. C.

Pater propriè eſt, quem juſtæ nuptiæ demonſtrant. T. 9. c. 553. A.

Pater, qui tacet, conſentit. T. 9. c. 306. E.

Pater fiduciarius quis dicitur. T. 9. c. 558. B.

An pater teneatur de peculio noxaliter. T. 9. c. 312. A.

Pater tenetur in ſolidum, non quidem pupillo, ſed reipublicæ, ſeu curiæ. T. 9. c. 307. A.

Pater, qui filium vendidit, tenetur lege Fabiá de plagiariis, T. 9. c. 979. E.

Pater impuberis nomine non tenetur de peculio, niſi ſit res verſa in peculium. T. 9. c. 311. D.

Pater, & extraneus dans dotem pro muliere in quo differunt. T. 9. c. 525. C.

Pater quando obligatur, & quando non obligatur. T. 9. c. 309. A. & ſeq.

Pater jure poteſtatis poterat vendere liberos ex 12. tabulis, hodie non niſi alimentorum cauſa. T. 9. c. 371. C.

Pater fructuarius bonorum, quæ habuit a priore uxore, non ſatiſdat liberis. T. 9. c. 472. E.

Pater dotis filiæ nomine datæ dominus non eſt. T. 10. c. 202. D. Vide, Dos.

Pater filio obligatur naturaliter. T. 10. c. 286. A.

Pater ſi teneretur de peculio, pro qua quantitate teneretur. T. 10. c. 400. E.

Pater in re filii an poſſit judicare. T. 10. c. 403. an jus dicere poſſit. Ibid. B.

Pater filiis tutorem quomodo debeat inſtituere. T. 10. c. 590. D.

Pater pro filio familias fidejubere an poſſit. T. 10. c. 681. C.

Pater an poſſit repudiare bonorum poſſeſſionem filio delatam. T. 10. c. 785. D.

Pater an poſſit interdicere liberis deductionem Falcidiæ. T. 10. c. 801. B.

Paterna paternis, materna maternis deferri. T. 2. c. 1121. E.

Paterna, & materna bona. T. 1. c. 657. D. E.

Paterna paternis, materna maternis cedere. T. 1. c. 557. E. & T. 2. c. 435. E.

Paterna hereditate decidere eos, qui patris interfecti necem non vindicant. T. 4. c. 1388. A.

Paterna bona quæ cenſentur. T. 9. c. 462. B.

Paterna bona, matre in ſecundas nuptias convolante, quomodo perveniant, vel non perveniant ad liberos prioris matrimonii. T. 10. c. 833. C. D.

Paternam auctoritatem non utique ſemper conſervare neceſſe eſt. T. 7. c. 1305. D.

De paternis nominibus quid obſervandum. T. 4. c. 1008. E.

Paterno amori nullus eſt ſimilis, nullus major affectus. T. 4. c. 304. A.

Paternum officium eſt, non maternum dotem filiæ familias conſtituere. T. 6. c. 109. B.

Pati videtur, qui cum prohibere poteſt, non prohibet. T. 5. c. 93. B.

Pati, & non facere diverſa ſunt. T. 7. c. 401. A.

Patientia in ſervitutibus eſt pro traditione. T. 4. c. 787. B.

Patientia, ſive conniventia pro juſſu eſt. T. 5. c. 41. D.

Patientia mandato comparatur, ut & ratihabitio. T. 10. c. 651. B.

A patre, vel domino heredis legari non potuit, at fideicommitti potuit. T. 4. c. 220. B.

An a patre, vel domino, qui hereditatem, vel legatum adquiſivit per filiumfamilias, vel per ſervum jure poteſtatis, fideicommiſſum relinqui poſſit. T. 4. c. 223. B.

Patre, & filio ſimul in eadem nave mortuo, uter eorum ſupervixiſſe videatur. T. 7. c. 195. D.

Patre manumiſſore præterito duplici jure defertur ſucceſſio. T. 7. c. 197. B.

Patre emancipato repudiante, an ejus portio ſolis nepotibus ex eo natis accreſcat. T. 8. c. 108. A.

De patre, qui venit ad ſecundas nuptias. T. 9. c. 452. C.

Patrem in feudo filii non ſuccedere. T. 2. c. 1308. A.

Patrem ad filii bona tantùm miſerationis ratio, filium verò ad patris hereditatem commune votum vocat, vel ſolatii ratio. T. 4. c. 353. C.

Patrem inteſtatum an Centumviri facere poſſint. T. 5. c. 897. A.

Patrem ſtipulantem pecuniam dari filio familias, vel filiæ familias, ſibi adquirere obligationem, quamvis non ſibi, ſed filio ſtipulatus ſit, & ex ea ſtipulatione agere poſſe. T. 9. c. 1253. A.

Patrem non habere jus alienandi, vel diſtrahendi, vel pignorandi bona materna filii. T. 9. c. 930. D.

Patrem non teneri ex contractu filii emancipati, nec etiam ex filii familias contractu tenetur ultra peculii quantitatem, niſi juſſu patris fuerit contractum a filio. T. 9. c. 249. D.

Patres, qui filios ſuos vendunt, ſtatui ingenuitatis eorum non præjudicant. T. 1. c. 467. A.

Patres civitatum quarum rerum curam habent. T. 2. c. 1122. D.

Patres civitatum olim habebant curam operum publicorum omnium. T. 4. c. 1503. D.

Patres plerumque olim filias ſuas exheredarunt, aut nuptui eas collocaturi, pacti ſunt, ut dote contentæ, nullum ad bona paterna regreſſum haberent. T. 5. c. 385. A. B.

Patres civitatum qui fuerint. T. 7. c. 72. A.

Patres familias, & privati homines tutoris dationem habent. T. 7. c. 53. C.

Patres familias in quibus olim juriſperitos adhibuerint. T. 8. c. 14. D.

Patres familias qui ſint. T. 8. c. 374. C.

Patres familias cur hoc nomine vocantur, non domini. T. 8. c. 183. C.

Patres familias ſoli intellati eſſe poſſunt. T. 10. c. 776. E.

Patres ſuos Princeps ſolos patricios ſolet appellare. T. 10. c. 851. B.

Patres imperii, & patres provinciarum dicebantur Præfecti prætorio. Ibid. C.

Patri filium qualiter olim vendere licebat. T. 1. c. 467. B.

Patri præterito quemadmodum ſubveniatur. T. 3. c. 207. E.

Patri, vel domino heredis inſtituti, aut legatarii fideicommitti poteſt. T. 4. c. 220. B. legari non. Ibid. B.

Patri ferrum dedit lex Julia adulterii tantùm ulciſcendi cauſa, non ſtupri. T. 4. c. 1485. D.

Patri nota aſperſa non pertingit filium, vel filiam. T. 4. c. 972. B.

Patri poteſtatem facit lex Julia *de adulteriis* cum adultero occidendi filiam, quam in poteſtate habet. T. 4. c. 991. D.

Pa;

Digitized by Google

Patri cur liceat filiam deprehenſam in adulterio occidere, non marito. T. 4. c. 817. D.

Patri conſervandæ dotis onus, & officium incumbit. T. 5. c. 555. D.

Patri an detur querela inofficioſi teſtamenti in bona pagana. T. 5. c. 1046. E.

Patri manumiſſori præterito duplici jure filii hereditas defertur. T. 6. c. 189. E.

Patri dos data, in cujus poteſtate maritus eſt. T. 6. c. 125. A.

Patri a filio familias herede inſtituto an utiliter legetur. T. 7. c. 1009. A.

Patri a filio quantum relinqui oporteat. T. 7. c. 196. E.

Patri an liceat impune filio facere convitium. T. 7. c. 1044. C.

Patri præterito a filio an, & quando bonorum poſſeſſio contra tabulas detur. T. 7. c. 196. E.

Patri non ſuccedunt ſpurii, & cur. T. 8. c. 191. C.

Patri an actiones adversùs filium dari, & cedi poſſint. T. 8. c. 335. C.

Patri emancipato an jungatur nepos, in poteſtate avi retentus, in admittenda contra tabulas petitione. T. 8. c. 77. C.

Patri ſuo in adoptionem datus an ſit in aliena familia, & an habeat bonorum poſſeſſionem contra tabulas avi ſui. T. 8. c. 31. C.

Patri debet filius pietatem, & obſequium, non officium. T. 9. c. 643. B.

Patri ejus, qui beneficio ætatis in integrum reſtitutus eſt, an detur, aut proſit reſtitutio in integrum. T. 10. c. 896. C.

Patri an detur querela inofficioſi teſtamenti. T. 10. c. 934. B.

Patria duplex. T. 1. c. 1026. A. & T. 3. c. 399. D.

Patria poteſtas eſt inæſtimabilis. T. 1. c. 1475. E. & T. 9. c. 1323. D.

Patria carior eſſe debet, quàm noſmetipſi. T. 2. c. 660. C.

Patria poteſtas eſt juris civilis. T. 1. c. 38. E. & Tom. 10. c. 285. D.

Patria poteſtas certis modis adquiritur. T. 1. c. 917. A.

Patria poteſtas quid. T. 2. c. 563. D. & T. 8. c. 634. E.

Patria poteſtas certis modis reſolvitur. T. 2. c. 565. B. C.

In patria poteſtate ſunt liberi. T. 1. c. 311. A.

Patria poteſtas quibus modis tollitur. T. 1. c. 316. E.

Patria poteſtas captivitate ſuſpenditur potiùs, quàm ſolvitur. T. 1. c. 404. B.

Patriâ poteſtate ſolvuntur Flamines Diales, aut Veſtales. T. 1. c. 317. B.

Patria poteſtas ſolvitur patriciatu. T. 2. c. 895. E.

De patria poteſtate. T. 2. c. 563. B. C. & T. 3. c. 149. A. B.

Patria domicilii in jure magis ſpectatur, quàm originis. T. 4. c. 643. A.

Patria poteſtas in pietate conſiſtit. T. 4. c. 314. A.

Patria a patre dicitur, non a matre. T. 4. c. 857. A.

Patria a patre ducitur; & ſicut pater alius eſt naturalis, alius civilis, qui adoptatus eſt, ita patria ipſi duplex. T. 4. c. 851. E.

Patria dicitur a patre, & non a matre, excepto ſpeciali privilegio dato. T. 4. c. 857. A. verſus poetæ Virgilii hic qui. Ibid. B.

Patria non eſt omne natale ſolum, ſed natale ſolum patris. T. 4. c. 855. B.

Patria poteſtas eſt inæſtimabilis, & res ſancta. T. 4. c. 1257. C.

Patria communis eſt Roma. T. 4. c. 642. D.

Patria germana, ſive originalis. T. 5. c. 619. A.

Patria adſcititia. Ibid. A.

Patria mariti eſt patria uxoris. Ibid. A.

Patria adoptatoris eſt patria adoptati, vel adoptatæ. Ibid. A.

Patria patroni eſt patria liberti, vel libertæ. Ibid. A.

Patriâ poteſtate quomodo filius abſolvebatur. Tom. 5. c. 1183. C. D.

Patria duplex eſt, una originis, altera domicilii. T. 7. c. 49. E.

Patria poteſtas ceſſat, cum pater captus eſt ab hoſtibus. Tom. 9. c. 1318. D.

Patria poteſtas in filios. T. 9. c. 371. A. B. C.

Patriâ interdicere non poteſt magiſtratus, qui non habet merum imperium. T. 9. c. 1069. E.

Patria poteſtas adquiritur non tantùm beneficio naturæ, & procreationis ex juſtis nuptiis, ſed etiam beneficio adoptionis, Tom. 9. c. 1310. E.

Patria poteſtas non adquiritur adoptione duobus caſibus. T. 9. c. 1312. C.

Patria poteſtas eſt quaſi proprietas, quam patres jure civili habent in liberos ſuos juſtè procreatos. T. 9. c. 1305. E. hoc jus eſt proprium civium Romanorum. Ibid. E.

Patria poteſtas in liberos qualis olim erat. T. 9. c. 1309. D.

Patriâ interdicere. Tom. 9. c. 1069. D. E.

Patria poteſtas in pietate, non in atrocitate conſiſtit. Tom. 9. c. 1309. A.

De patria poteſtate. T. 9. c. 1305. C. D. & ſeq.

De patria poteſtate reſolvenda. T. 9. c. 1314. E. & c. 1315. A. & ſeq. reſolvitur variis modis, ſed certis tantùm. Ibid. c. 1314. E.

Patria poteſtas leniori vocabolo dicta eſt pietas. T. 10. c. 573. E.

In patria ſua an quis Rector fieri, aut Præſes poſſit. T. 10. c. 854. D.

Patriæ ſuæ cauſam qui agit, quæ nobis omnibus carior eſſe debet, quàm noſmetipſi, delatorum numero non habetur; & ideo ſi non obtinuerit, infamiâ non notatur. T. 2. c. 660. C.

Patriæ poteſtatis jus moribus receptum, tamen l. 12. Tabularum adſcribitur. T. 1. c. 799. E.

Patriæ poteſtatis jus olim multiplex. T. 1. c. 467. B.

De patriæ poteſtatis ſolutione conſtitutio Novella. T. 2. c. 1119. A. B.

Patriæ poteſtatis vinculum. Vide; Vinculum.

Patriæ poteſtatis jus in iis, quæ ad cauſam, juſve publicum pertinent, non ſpectatur. T. 5. c. 121. A.

Patriæ poteſtatis jus, ſicut & jus patronatus, eſt inæſtimabile. T. 7. c. 846. A.

Patriæ poteſtatis jus eſt inæſtimabile. T. 7. c. 808. C.

Patriæ nomen ambiguum, alia eſt originis, alia domicilii. T. 9. c. 709. A.

Patriæ poteſtatis aliæ partes. T. 9. c. 1310. B.

Patriam qui vitant, ſunt impii. T. 2. c. 733. E.

Patriam poteſtatem amittit, qui filium a partu recentem projicit inhumaniter, & quodammodo ad mortem exponit. T. 9. c. 1323. B.

Patriarcha, & Archiepiſcopus idem. T. 2. c. 1049. B.

Patriarchæ quot olim fuerint. T. 6. c. 1000. D.

Patriarchicum privilegium a Metropolitano privilegio ſeparatur. T. 2. c. 16. E.

Patrias plures habere poteſt mulier, & quæ ſint illæ patriæ. T. 5. c. 618. E. & c. 619. A.

De patribus deſpondentibus filios, & filias. T. 9. c. 430. B. C.

De patribus civitatum. T. 9. c. 1185. A. B.

Patriciatus dignitas patriam ſolvit poteſtatem. T. 2. c. 895. E.

Patriciatus codicillos ut vir Illuſtris accipere poſſit. etiamſi conſulatum, aut præfecturam non geſſerit, ſtatuit Juſtinianus. T. 10. c. 740. E.

Patricii ſunt ſuper illuſtres. T. 10. c. 851. B.

Duo patrimonia unius hominis non ſunt. T. 4. c. 753. E.

Patrimoniale ab emphyteutico differt, ut ſpecies a genere. T. 10. c. 740. A.

Patrimoniales fundi. T. 2. c. 863. C. & T. 9. c. 1037. A.

Patrimonii diviſio inter liberos fit quacumque ſcriptura. Tom. 2. c. 1067. A.

Patrimonii quod in corpus verſum eſt, id non diminui videtur. T. 4. c. 1141. B.

Quod

Quod in corpus patrimonii retinetur, non videtur abſumptum. T. 4. c. 588. D.
Patrimonii verbo ſignificantur bona paterna. T. 6. c. 520. D. E.
Patrimonii quantitas tempore mortis computatur in ponenda Falcidia. T. 7. c. 1458. C.
In patrimonio noſtra eſt militia, ſicut & ſeudum, & emi poteſt. T. 4. c. 362. B.
Ex patrimonio fit peculium. T. 6. c. 570. C.
Patrimonium eſt civile nomen. T. 1. c. 1456. B.
Patrimonium aliud privatum, aliud ſacrum. T. 2. c. 863. C.
Patrimonium paterna, matrimonium materna bona ſignificat. T. 1. c. 57. D.
Patrimonium privatum, vel ſacrum. T. 2. c. 72. A.
Patrimonium quotuplex eſt. T. 4. c. 258. C.
Patrimonium filiæ ſtatim fit, quod ci in dotem datur. T. 4. c. 893. A.
Patrimonium mulierum olim conſiſtebat in dotibus. T. 4. c. 925. A.
Patrimonium mulieris eſt dos. T. 5. c. 385. A.
Patrimonium ejus, qui reipublicæ causá abſuit, non videtur deminutum. T. 6. c. 49. B.
Patrimonium an contineat jura, vel cauſas patrimonii. T. 8. c. 4. A.
Patrimonium Principis duplex eſt. T. 10. c. 848. E.
Patrimonium eſt nomen civile, peculium eſt nomen naturale. T. 10. c. 975. C.
Patrimonium dicitur, deducto ære alieno. T. 10. c. 1098. B.
Patris ſcientia non nocet filio. T. 3. c. 395. D.
Patris taciturnitas, ſcientia, patientia non obligat eum in ſolidum. T. 1. c. 1385. A.
Patris caſus, aut morbus filio non præſtat perſonalium munerum excuſationem. Tom. 2. c. 753. C. D.
Patris fraudem coargui non eſt honeſtum, ne poſt mortem quidem. T. 1. c. 710. A.
Patris familias gratius nomen, quàm domini eſt. T. 1. c. 1248. A.
Patris familias nomine in eadem familia unus tantùm appellari poteſt. T. 1. c. 1063. C.
Patris jus, quod eſt jus fructuarii, majus eſt, quàm jus heredis onerati fideicommiſſo. Tom. 4. c. 1231. E.
Patris jus eſt perpetuarium, jus verò heredis plerumque temporarium. Ibid. E.
Patris adoptivi finitâ poteſtate, nullum ex priſtino veſtigium retinetur. T. 4. c. 807. E. quæ differentia eſt inter adoptivum, & naturalem filium. Ibid. c. 808. A.
Patris conſenſus in nuptiis. Vide, Conſenſus patris.
Patris taciturnitas pro voluntate habetur. T. 4. c. 236. B. & T. 8. c. 279. A.
Patris naturalis origo patriam facit. T. 4. c. 857. D.
Patris judicium in datione tutoris. Vide, Judicium patris.
Patris electio quandoque pro ſatiſdatione eſt. Tom. 4. c. 1244. A.
Patris ſcientia. Vide, Scientia.
Patris ſcientia, & patientia in nuptiis exigitur. T. 4. c. 262. E.
Patris victoria filio exheredato proficit, patri non proficit. T. 4. c. 884. C.
Patris ſacrum. T. 5. c. 548. D.
Patris familias prudentis eſt, maximè ſi longinquo abſuturus ſit, relinquere domi rerum, & litium ſuarum omnium procuratorem. T. 5. c. 121. C. D.
Patris jusjurandum quando filio proſit, vel non. Tom. 5. c. 72. B.
Patris poteſtas Clericatu non ſolvitur. T. 6. c. 1040. C.
Patris, & filii appellatione quid continetur. Tom. 6. c. 439. D. E.
Patris ratihabitio quando efficax eſt. T. 6. c. 15. E.
Patris obligationem non reſolvi, qui pro filiaſamiliis dotem promiſit, quòd eam poſtea emanciparit. T. 6. c. 105. B.
Patris voluntas exigitur, non tantùm in conſtituendis primis nuptiis, ſed etiam in ſecundis. T. 6. c. 103. A.
Patris, & filii perſona an eadem ſemper cenſeatur. Tom. 7. c. 66. A.
Patris judicium impugnantes, ex quo illud deficit, nihil ex eo conſequi poſſe. Tom. 7. c. 921. E. repelli a ſubſtitutione pupillari. Ibid. E.
Patris ſcientia an noceat filiæ. T. 7. c. 890. D.
Patris ſcientia filio ignoranti non nocet; & contra, patris ignorantia filio non prodeſt in petenda bonorum poſſeſſione. Tom. 7. c. 889. A.
Patris naturalis una tantùm demonſtratio eſt, & probatio. Tom. 7. c. 119. E.
Patris perſona filio honeſta, & ſancta eſſe debet. T. 7. c. 21. E. & c. 127. B.
Patris vox dicitur vox filii, & retrorſum, vox filii vox patris. T. 7. c. 19. E.
Patris furore ſuperveniente, an liberi ejus poteſtate exeant. Tom. 8. c. 376. E.
Patris appellatione quid ſignificatur. T. 8. c. 552. B.
Patris, & domini diſcrimen quod. T. 8. c. 201. B.
Patris ſcientia ignoranti filio non nocet. T. 8. c. 12. E.
Patri juſti nomen denegatur patri naturali, quia & filio naturali non ſuccedit. T. 9. c. 553. A.
Patris conſenſus intervenire debet in contrahendis nuptiis filiorum, vel filiarum. T. 9. c. 430. B.
Patris perſona ſancta. T. 9. c. 1315. D.
Patris officium eſt dotem filiæ conſtituere, & conſervare. Tom. 9. c. 485. D.
Patris captivitas non in plenum ſolvit patriam poteſtatem, quamdiu vivit pater, propter jus poſtliminii. T. 9. c. 1318. E.
Ad patris ſucceſſiones quos natura vocat. T. 9. c. 1147. B.
Patris jus quod eſt. T. 9. c. 1406. E.
Patris, & patroni nomina ſancta ſunt. T. 9. c. 645. C.
Patris vox tanquam vox filii eſt. T. 9. c. 1253. B.
Patris conſenſu filius factus decurio. T. 9. c. 306. E.
Patrium jus. T. 5. c. 1045. E.
Patrocinii gratiâ quod poſſidetur, verè non poſſidetur. T. 2. c. 682. C.
Patrocinii nomine ſignificatur procuratio, non advocatio. T. 10. c. 885. C.
Patrona humani generis dicitur præſcriptio 30. annorum. T. 9. c. 793. A. & c. 1029. C. D.
Qui patronatum, vel libertum nanciſcitur, non oneratur fideicommiſſo. T. 10. c. 1052. C.
Patronatus jus multiplex. Tom. 2. c. 381. E.
Patronatus jus eſt inæſtimabile. T. 1. c. 1475. E. & T. 6. c. 270. C.
Patronatus jus minimâ capitis deminutione non perit. Tom. 1. c. 320. C.
Patronatus jura per eminentiam appellari jura ſuccedendi in bonis libertorum. T. 2. c. 381. E.
De patronatus jure quædam. T. 3. c. 288. A.
Patronatus jura quæ. T. 4. c. 329. C.
Patronatus jus. Vide, Jus patronatus.
Patronatus jus in heredes tranſmittitur. Tom. 6. c. 928. A. pignori dari poteſt, & locari cum fundo. Ibid. A.
Patronatus jus cui competat. T. 6. c. 768. A.
Patronatus eſſe commoda innumera. T. 7. c. 846. A.
Patronatus jure quam partem auferat Falcidia. Tom. 7. c. 1327. C.
Patronatus juris multa eſſe commoda. T. 7. c. 1069. C. ejus nulla eſt æſtimatio. Ibid. C. non onerari poteſt. Ibid. C.
Patronatus jus qua ex cauſa patroni non amittunt. Tom. 7. c. 126. A.
Patronatus jus eſt jus inæſtimabile,

ſicut jus patriæ poteſtatis. T. 7. c. 838. C. & c. 846. A.
Patronatus jus an amittatur, ſi filius patroni libertum paternum accuſaverit. T. 8. c. 153. C.
Patronatus jus an amittatur, ſi patronus obligaverit libertum ad mercedem operarum. Tom. 8. c. 152. E.
Patronatus jus an amittatur, ſi patronus libertum accuſaverit. T. 8. c. 153. D.
Patronatus jus an amittatur, ſi patronus libertum, vel libertam obligaverit viduitati. T. 8. c. 152. B.
Patronatus jus an amittatur, ſi patronus ſit rei capitalis damnatus, nec reſtitutus. T. 8. c. 153. C.
Patronatus jus an individuum ſit. T. 8. c. 159. A.
Patronatus jus an minuatur, ſi libertus ſolutus fuerit ipſo jure operarum obligatione. Tom. 8. c. 153. B.
Patronatus jus eſt varium, & multiplex. T. 8. c. 150. B. quæ illius jura ſint. Ibid. C.
Patronatus jus quales liberi patroni habeant. T. 8. c. 155. A.
Patronatus jus quibus modis perimatur. T. 9. c. 635. B.
De patronatus jure. T. 9. c. 635. D. E. & ſeq.
Juris patronatus partes. T. 9. c. 615. D.
Patronatus, & libertas an ſint in bonis. T. 10. c. 1052. B.
In patroni fraudem ſiquid factum ſit. T. 1. c. 826. A.
Patroni ſolebant liberis pecuniam utendam dare. Tom. 1. c. 947. C.
Patroni major dignatio, quàm procuratoris. T. 5. c. 1176. A.
Patroni, & liberti in quo differunt. T. 5. c. 1170. E. & c. 1171. A.
Patroni alii ſunt manumiſſores, alii patroni non manumiſſores. T. 5. c. 1189. E.
Patroni jus ſuccedendi in bona libertorum, omnium maximum patronorum jus eſt. T. 6. c. 138.
An patroni filius poſſit omittere hereditatem patris, & amplecti hereditatem liberti paterni. T. 6. c. 179. B.
Patroni tutor, vel curator impune in jus vocari poteſt ſine venia, imò & patroni defenſor. T. 7. c. 127. B.
Patroni, & liberi patronorum in quo diſtant. T. 7. c. 126. A.
Patroni, patronæve in jus vocari non poſſunt. T. 7. c. 118. D.
Patroni adrogatione libertus an mutet patronum. T. 8. c. 605. C.
Patroni filius, qui accuſavit libertum paternum capitis, an perdat bonorum poſſeſſionem contra tabulas liberti. T. 7. c. 1486. D.
Patroni appellatione an patrona contineatur. T. 8. c. 606. E.
Patroni libertas ad quos perveniſſe videbitur. T. 8. c. 606. D.
Patroni jus quumodo adquiratur, vel amittatur. T. 8. c. 150. D.
Patroni præteriti portioni an accreſcat portio heredis ſcripti, qui hereditatem omiſit. Tom. 8. c. 9. E.
Patroni liberis, aut parentibus liberti præſtabant legata, aut fideicommiſſa ſupra ſemiſſem, non ſupra quadrantem. T. 7. c. 1129. D.
Patroni, qui manumiſerunt ſervos, ſi fuerint a liberis præteriti, an habeant contra tabulas liberorum emancipatorum. T. 8. c. 145. E.
Patroni an in jus vocari, & duci poſſint. T. 9. c. 22. B.
Patroni, & patris nomina ſunt ſancta. T. 9. c. 645. C.
Patroni filio, quæ pars competebat olim in bonis liberti ab inteſtato, & ſine liberis mortui. Tom. 10. c. 361. D.
Patroni perſona non erit honeſta, ſi turpitudo patroni ſit manifeſta. T. 10. c. 905. E.
Patronis non perit bonorum poſſeſſio unde legitimi, adoptione, vel minimâ capitis deminutione. T. 6. c. 184. C.
Patronis diſſentientibus libertini x libertinis adoptari non poſſunt. T. 7. c. 124. A.
Patronis datur actio Fabiana, & Calviſiana. T. 9. c. 639. E. & c. 640. A. & ſeq.
Patronis quæ obſequia præſtanda ſunt. T. 9 c. 644. B. & ſeq.
Patrono legatum relictum fideicommiſſo onerari poteſt. T. 4. c. 328. A.
Patrono præterito datur bonorum poſſeſſio contra tabulas liberti. T. 5. c. 624. E.
Patrono legatum, vel fideicommiſſum relictum, quod ſufficit explendæ portioni legitimæ, debitæ verecundiæ patronali, patronum repellit a bonorum poſſeſſione contra tabulas. Tom. 6. c. 173. B.
Patrono præterito teſtamento liberti dari poteſt contra tabulas bonorum poſſeſſio. T. 6. c. 481. D.
Patrono non deberi legitimam, cum filius liberti heres extitit. T. 6. c. 175. A.
Patrono filium liberti præferri ſuum, vel emancipatum. Tom. 6. c. 174. E.
Patrono an certa portio ex bonis liberti debeatur. T. 7. c. 869. B.
Patrono pars debita an excludat querelam inofficioſi. T. 7. c. 207. A. B.
Patrono quæ pars debeatur ex bonis liberti. T. 7. c. 1327. B.
Patrono reverentia ſemper habenda. T. 7. c. 127. B.
Patrono an noceat facti ignorantia. T. 7. c. 1270. B.
Pro patrono quando non habetur, qui manumiſit. Tom. 7. c. 122. B.
Patrono an auferatur debita pars, ſi non vindicavit mortem liberti. T. 7. c. 1494. B.
Patrono an debeantur operæ a liberto. T. 8. c. 159. C.
Patrono an debeantur obſequia a liberto, & ejus filio. Ibid. C.
Patrono an detur ab inteſtato bonorum poſſeſſio unde legitimi. T. 8. c. 150. C.
Patrono an detur actio, vel querela ingrati. Ibid. C.
Patrono an detur bonorum poſſeſſio contra tabulas liberti. T. 8. c. 9. A. an detur omium bonorum. Ibid. A. an detur ſi nullus heres exſiſtat. Ibid. B.
Patrono defuncti nihil honoris debent extranei heredes liberti. T. 8. c. 159. D.
Patrono an liceat liberto imponere operas, donum, munus. T. 8. c. 150. C.
Patrono an, & apud quem detur actio ingrati adversùs libertum. Ibid. D.
Patrono inſtituto ex debita parte ſine dilatione, & conditione, an detur bonorum poſſeſſio contra tabulas. T. 8. c. 157. A.
Patrono præterito an debitæ partis bonorum poſſeſſio contra tabulas detur. T. 8. c. 156. E.
Patrono quando detur Faviana, vel Calviſiana. Tom. 8. c. 150. C.
Patronorum liberi, & parentes accipiuntur utriuſque ſexus. T. 7. c. 125. A. in jus vocari non debent ſine venia. Ibid. B.
Patronorum jura in libertos qua lege adaucta. T. 8. c. 1038. C.
Patronorum interventoribus an idem honor, qui patronis, habeatur. T. 8. c. 160. E.
In patronos libertis actio turpis, & famoſa non datur; at ex cauſis famoſis ſolet agi in eos in factum, non in perſonam. T. 6. c. 90. A.
Patronos etiam eſſe legitimos heredes. T. 7. c. 1078. C.
In patronos quæ actio non datur. T. 7. c. 126. B.
Patronos inter, & advocatos fuit olim differentia. T. 10. c. 879. E.
Patronum poteſt habere ingenuus T. 7. c. 124. C.
Patronum an excludant ab hereditate liberti liberi liberti. T. 8. c. 154. C.
Patronum an naturales liberi liberti excludant a bonorum poſſeſſione contra tabulas. T. 8. c. 157. E.
Patronum an poſſit libertus in jus vocare. T. 8. c. 159. C.
Inter patronum, & libertum differentia. T. 9. c. 23. D.
Patronum inter, & clientem magna fuit olim neceſſitudo. T. 10.

Digitized by Google

10. c. 715. D.
Patronus, & patrona differunt. T. 1. c. 352. A.
Patronus etiam is eſt, qui ex cauſa fideicommiſſi manumiſit. T. 2. c. 734. C.
Patronus fiſci. T. 2. c. 665. D.
Patronus quomodo ad hereditatem liberti vocatur, Tom. 1. c. 178. A.
Patronus ſi libertum criminis capitalis reum fecerit apud Præſidem, & libertus Præſidem ſæpius interpellat, veniam non precatus, an videatur in edictum Prætoris committere, quod ſine venia ſæpius eum interpellet. T. 4. c. 835. D. E.
Patronus liberti impuberis eſt tutor legitimus. T. 4. c. 307. A.
Patronus præteritus, & filius præteritus in quo differunt. T. 4. c. 327. B.
Ut patronus utrùm quis veniat, an ut patroni filius, quæ eſt differentia. T. 4. c. 357. A.
Patronus. Vide, Libertus.
Patronus a ſucceſſione liberti, aut bonorum poſſeſſione, quando excludatur, T. 5. c. 624. C. D.
Patronus fiſci an poſſit emere rem fiſcalem. T. 5. c. 741. E.
Patronus heres inſtitutus an cogi poſſit adire hereditatem liberti. T. 6. c. 287. A.
Patronus quando juspatronatus amittit. T. 6. c. 424. A. & ſeq.
Patronus præteritus quando admittitur ad partis debitæ bonorum poſſeſſionem contra Sempronium fideicommiſſarium. T. 6. c. 175. A.
Patronus conjunctim inſtitutus heres cum extraneo. T. 6. c. 173. D.
Patronus quando præfertur filio libertini emancipato, ſub conditione inſtituto. T. 6. c. 174. A. B. C.
Patronos ſi petat operas officiales, probare debet, ſe eſſe patronum. T. 7. c. 871. C.
Patronus teſtamentum liberti falſum dicens, nec obtinens, an poſſit tranſire ad bonorum poſſeſſionem contra tabulas. T. 7. c. 187. D. E.
Patronus heres inſtitutus eſt ex portione debita. T. 7. c. 1129. E.
Patronus non eſt, qui maximam, aut mediam capitis deminutionem ſubiit. T. 7. c. 123. B.
Patronus quis dicitur. T. 7. c. 120. D.
Patronus non poteſt in jus vocari ſine venia. T. 7. c. 231. A.
Patronus in eadem cauſa an teſtimonium dicere poſſit. Tom. 7. c. 884. C.
Patronus in præjudicio an probet. T. 7. c. 871. C.
Patronus probare debet, libertum in fraudem ſuam aliquid dediſſe, ut partem in fraudem dati poſſit avocare. T. 7. c. 869. B. C.
Patronus præteritus teſtamento liberti an habeat bonorum poſſeſſionem contra tabulas. T. 7. c. 187. D. E.
Patronus ſi liberto partem quinquageſimam ex reditu prædiorum legaverit, & heredes prædia vendiderint, an ei heredes quinquageſimam partem uſurarum pecuniæ ex venditione redactæ, vel uſurarum ejus pecuniæ, quæ ex conſuetudine in ea regione frequentantur, debeant legatario præſtare. T. 7. c. 1325. E. & c. 1326. A.
Patronus an is omnino ſit, qui juraverit ſe eſſe patronum, delato jurejurando a liberto. Tom. 8. c. 155. D.
Patronus an repellatur a bonorum poſſeſſione, ſi impoſuerit liberto operas, & dona. T. 8. c. 153. A.
Patronus an repellatur ab hereditate, ſi liberto operas vendiderit. Ibid. A.
Patronus an repellatur ab hereditate, ſi exegerit pecuniam initio libertatis promiſſam. Ibid. B.
Patronus an ſit omnino, qui ſententiâ judicis patronus pronuntiatus eſt. T. 8. c. 155. D.
Patronus præteritus ſi petierit contra tabulas, an præſtet legata. T. 8. c. 148. A.
Patronus ſi libertis ſuis legaverit fundum, ita ut invicem ſuccederent, & eorum noviſſimè mortuo ſuccederet reſpublica, fideicommiſſum reipublicæ relictum videri a libertis, non ab herede. T. 7. c. 1378. B. C.
Patronus, & libertus donis mutuis ſe afficiebant. Tom. 9. c. 32. A.
Patronus ex debita portione heres inſtitutus, & coactus adire, an reſtituere teneatur. T. 10. c. 341. E.
Patrueles quinam ſint. T. 1. c. 172. A.
Patruelis frater. Vide, Frater patruelis.
Patrum fulmen exheredatio, & abdicatio. T. 9. c. 762. A.
Patrum ſcelera in crimine læſæ majeſtatis luuntur filiorum pœnis, & cur. T. 9. c. 1396. A.
Patruus meus mihi agnatus, & cognatus eſt, avunculus tantùm cognatus eſt, non agnatus. T. 4. c. 1091. B.
Patruus patris locum obtinet. T. 6. c. 751. D.
Patruus inceſtas nuptias cum filia fratris non contrahit. Tom. 5. c. 548. C.
Patruus impuberis an contra ſubſtitutionem pupillarem poſſit movere querelam. T. 7. c. 178. B.
Patruus eſt frater patris. Tom. 8. c. 1036. B.
Patruus eſt agnatus. T. 8. c. 188. C.
De Pauli tribus decretorum libris. T. 3. c. 42. D. E.
Pauliana actio dicitur in factum. T. 8. c. 800. C.
Pauliana actio. Vide, Utilis.
Pauliana actio. Vide, Actio Pauliana
Pauliana actio in quo differat ab actione in factum. T. 8. c. 1108. A.
Paulianâ actione quis teneatur. T. 8. c. 699. D. & c. 800. B.
Pauliana actio. T. 9. c. 1135. A. B. & ſeq. quando non datur. Ibid. c. 1136. B.
Paulianæ actioni quandonam ſit locus, & in quo differat a Fabiana. T. 8. c. 1109. C.
A Paulo Juriſconſulto facilè, & libenter diſſidet Ulpianus etiam Juriſconſultus. T. 10. c. 77. D.
Paulus Verginius. T. 5. c. 911. A.
Paulus, & Ulpianus aſſeſſores Papiniani præfecti prætorio fuerunt. T. 5. c. 927. E.
Paulus ex eorum numero fuit, qui *erciſcundi* dicuntur, id eſt, quibus mediam viam ſequi, amicum, & familiare eſt. T. 5. c. 380. E.
Paulus in L. 3. & L. 11. *ad Senatuſconſultum Vellejanum* duos caſus recenſet, quibus Senatuſconſultum Vellejanum interceſſiones fœminarum non reſcindit. Tom. 5. c. 448. C.
Paulus in fine L. 1. *ad Senatuſconſultum Vellejanum*, ait, qui ſuppoſuit mulierem, ut pro ſe mutuam pecuniam acciperet ab alio, magis mulierem decepit, quàm creditorem. Ibid. B.
Paulus Juriſconſultus, quid eſſet *in jus vocare*, non rectè definivit, aut ſanè perperam definivit. T. 5. c. 86. D.
Paulus Juriſconſultus cum ait, utilitatem petitori eſſe conſervandam, quomodo intelligendus. Tom. 5. c. 374. D.
Paulus Juriſconſultus dat actionem in factum ex tertio edicto in id, quod intereſt adversùs eum, qui quem prohibet mortuum inferre in locum, vel monumentum ſuum. T. 5. c. 389. A.
Paulus Juriſconſultus reſpicit ad id, quod plerumque fit. T. 5. c. 394. C.
Paulus Juriſconſultus ſingularem locum de aliena materia, & ſpecie ex ea facta notat L. 12. §. 2. *ad exhibendum*. Tom. 5. c. 378. D.
Paulus Juriſconſultus quid intelligat per ſpeciem. T. 5. c. 400. C.
Paulus Juriſconſultus jusjurandum, quod exigitur propter calumniam, ſeparavit a jurejurando propter rem. T. 5. c. 45. B.
Paulus pacavit diſſidium, quod erat inter auctores. Tom. 5. c. 380. D.
Paulus Juriſconſultus novâ dicendi formâ *repetere* pro *petere*, ideſt *vindicare* uſurpavit. Tom. 5. c. 387. E.
Paulus ubi ordinem perpetui edicti ſequutus ſit. Tom. 5. c. 812. C.

Paulus a Papiniano diſſentit. T. 7. c. 1272. A.
Paulus *libro 75. ad edictum* agit de ſtipulationibus. Tom. 7. c. 1092. A.
Pavonum, & columbarum an feræ ſit natura. Tom. 1. c. 64. B.
Pavonum natura quænam ſit. T. 8. c. 930. B.
Pauper vix ſatiſdationem præſtare poteſt, T. 1. c. 53. B.
Pauper, & egenus quomodo differunt. T. 8. c. 765. C.
Pauper quiſnam ſit. T. 10. c. 1230. A.
Pauperes ab accuſationibus repelli, T. 3. c. 504. B.
Pauperes qui dicantur, & an teſtimonium dicere poſſint: T. 7. c. 884. B.
Pauperes, & poſitos in neceſſitate adjuvare verus eſt cultus Chriſtiani Epiſcopi. T. 10. c. 822. E.
Pauperibus mulcta irrogatur in cauſis Eccleſiaſticis. T. 10. c. 870. B.
Pauperiem ſi quadrupes fecerit: T. 1. c. 271. B.
Pauperiem ſi quadrupes feciſſe dicatur, T. 8. c. 1121. D. E.
Pauperies quid. T. 1. c. 271. C.
Pauperies quid. T. 8. c. 1121. E. & c. 1122. A. de pauperie actioni locus eſt, etiamſi beſtiæ pauperiem fecerint. Ibid. C.
De pauperie ex 12. Tabulis actione beſtiæ non continentur. T. 8. c. 1089. A.
Paupertas extrema munerum civilium vacationem præſtat. T. 2. c. 754. E.
Paupertas tutoris, vel curatoris vitio non vertitur. T. 9. c. 584. A.
Paupertatem qui ſimulat, ſuccifis vitibus, vel arboribus, quo declinet fidem cenſuum, ut puniendus, T. 2. c. 854. A. B.
Paupertati vicina mediocritas. T. 1. c. 1476. C.
Paupertatis definitio ad 50. millia ſeſtertium in ingenuis, in libertinis ad 30. millia ſeſtertium. T. 3. c. 560. B.
Pavureté n'eſt pas vice, comme l'on, proverbium Gallicum, T. 9. c. 584. A.
Pax eſt juris gentium. T. 1. c. 921. A.
Pax pactionibus conficitur. T. 1. c. 917. C.
Pax dicitur, quod pacto fiat. T. 5. c. 50. C.
Pax eſt ſpecies pacti, quam inter ſe Duces paciſcuntur, finiendi belli cauſâ. T. 9. c. 25. C.
Pacis etymon. T. 1. c. 917. C.
Pacis violatores ut puniendi. T. 2. c. 1327. C.
De pacis violatoribus conſtitutio Friderici. T. 2. c. 1331. C. D.
De pace tenenda conſtitutio Friderici. T. 2. c. 1326. C. D.
In pace non eſt poſtliminium, ſed in bello tantum. T. 9. c. 26. B.
Payer dictio Gallica unde derivatur. T. 6. c. 535. E.
Peccare qui non vetat, cum poſſit, jubet, vel peccat ipſemet potius. T. 6. c. 552. B.
Plus peccat, qui facit, quàm qui non facit. T. 4. c. 1018. E.
Peccata nocentium nota eſſe & oportet, & expedit. T. 5. c. 756. B.
Peccata nocentium nota eſſe expedit. T. 8. c. 524. C.
Peccatum omne actionem eſſe, Stoicorum ſententia vera non eſt. T. 1. c. 1213. E.
Peccatum omne in actione eſſe, Stoici dicunt. T. 8. c. 822. E.
Pecora paſcendi causâ parata, ut ex eis fructus capiatur. Tom. 2. c. 1151. A.
Pecora ſtercorandi fundi causâ parata debentur inſtrumento fundi legato. T. 4. c. 894. E.
Pecora, quæ immittuntur in paſcua publica, inſcripta fiſco committi. T. 9. c. 400. A.
Pecora partiaria. T. 9. c. 62. C. & ſeq.
Pecoris ad aquam appulſus aliàs perſonalis, aliàs realis ſervitus eſt. T. 7. c. 1024. C.
Pecoris morboſi venditor, ſi contagione illius totus grex perierit, an æſtimationem gregis præſtare cogatur. T. 7. c. 750. A. B.
Pecoris nudus uſus ſi alicui legatus ſit, quomodo eo uti debeat. T. 7. c. 1058. B.
De pecoris noxalis paſtu. T. 7. c. 598. E.
Pecorum appellatione quæ continentur. T. 1. c. 436. C.
Pecorum fœtus ſunt in fructu. T. 5. c. 425. B. & c. 728. B.
Pecorum appellatione quænam contineantur. T. 10. c. 1126. A. B.
Pecten quid ſit. T. 10. c. 662. B.
Pecuarii. T. 2. c. 785. C.
Pecudes, & oves in quo differunt. T. 5. c. 1199. D.
Pecudes de quibuſnam animalibus dicantur. T. 8. c. 1088. E.
Pecudibus, aut ovibus legatis quæ contineantur. T. 5. c. 1199. D.
Pecudum numero quænam eſſe dicuntur. T. 1. c. 239. B.
Pecudum appellatione an etiam ſues contineantur. Ibid. B.
Peculatus quid. T. 1. c. 875. B.
Peculatus actio morte non finitur. T. 2. c. 647. D.
Peculatus crimen tantùm intenditur in furem pecuniæ publicæ populi Romani. T. 4. c. 843. C.
Peculatus ex lege Julia olim tantùm erat de pecunia populi Romani, poſtea eam legem Imperatores ad cujuſcumque civitatis pecuniam porrexerunt. Ibid. D.
Peculatus lex 4. §. *ult. D. ad l. Jul. peculatus*, & lex 81. *D. de furtis* planè diverſa proponunt, & non contraria. Ibid. C. D. E.
Peculatus crimen eſt crimen captarum pecuniarum. T. 9. c. 1454. C.
Primen peculatus quodnam ſit. T. 10. c. 729. A.
Peculia in bonis patris, vel domini an computentur. Tom. 1. c. 103. B.
Peculia ſi ſeperata ſint inter coheredes, qua actione, aut quo remedio illis ſubveniatur. T. 5. c. 441. C. D.
Peculia extingui non tantùm morte filiarumfamilias, ſed etiam morte patris, & confundi ceteris bonis paternis. T. 7. c. 517. D.
Peculiarem rem quinam non poſſunt alienare. T. 7. c. 661. C.
Peculiares res ſervi donare, & perdere non poſſunt; ſed vendere, permutare, novare, exigere, tranſigere, ſolvere poſſunt. T. 9. c. 44. C.
De peculiaribus nummis creditis. T. 7. c. 661. B.
In peculiaribus rebus omnia poſſunt & ſervi, & filii familias. T. 9. c. 44. B.
Peculiaris obligationis onus ſequi peculium ubicumque ſit. T. 1. c. 1509. C.
Peculii nomen juris intellectum habet. T. 1. c. 1509. A.
Peculii nomen non modò emolumenta, ſed etiam onera comprehendit. Ibid. A.
Peculii definitio, & ejuſdem actio, T. 1. c. 767. D. & c. 1453. C.
Peculii onus qua viâ in legatarium transfertur. T. 1. c. 1510. B.
Peculii actio ex maleficio non venit. T. 1. c. 1473. C.
Peculii nomine quid, ſeu quantum pater, idemque heres teſtatori ſuo debuerit; & quo tempore ſpectamus quantum in peculio fuerit. T. 4. c. 199. C.
Peculii nomen in jure ubi eſt, ſemper adeſt nodus, vel ſcrupulus aliquis. T. 4. c. 196. C.
Peculii vindicatio. T. 6. c. 433. E.
Qui peculii ſui ſervus rem aliquam amoverit furandi animo, furtum non facit. T. 6. c. 144. D.
Peculii obligatio ſequitur peculium. T. 7. c. 1404. A.
Peculii ſingula corpora an minuantur per æs alienum, quod domino debetur. T. 7. c. 1416. B.
Peculii conceſſio finitur morte patris. T. 7. c. 1253. B.
Peculii filiifamilias ſpecies duæ ſunt. T. 8. c. 6. B.
In peculii jure nemo patre potior eſt. T. 9. c. 919. D.
Peculii nomen congruit tantùm ſervo homini. T. 9. c. 983. A.
Peculii definitio. T. 10. c. 431. E.
Peculii totius dominium habet ipſo jure pater. T. 10. c. 583. E.
Qui eſt in peculio, vicarius dicitur, id eſt, ſervi ſervus. T. 1. c. 1456. A.

De

De peculio non tantùm tenetur pater, vel dominus ex perſona filiifamilias, vel ſervi, ſed etiam de in rem verſo. T. 1. c. 1458. E.
De peculio legato. T. 1. c. 808. B. C.
Ex peculio an deducatur, quod debet ſervus vicario ſuo. T. 1. c. 267. B.
De peculio caſtrenſi militum, & præfectianorum. T. 2. c. 959. E.
Peculio legato an ſervus peculiaris contineatur. T. 4. c. 1122. B.
De peculio actio. Vide, Actio de peculio.
In peculio quod tempus ſpectandum ſit, an tempus mortis, vel aditionis. T. 4. c. 201. B.
De peculio an pater teneatur ob res amotas. T. 4. c. 300. D.
De peculio quod dat heredi ſtatuliber, imputatur in Falcidiam. T. 4. c. 909. A.
De peculio agit, qui agit de in rem verſo, ſed non contra. Tom. 4. c. 237. E.
De peculio ſi agatur ſtricto judicio, & nihil ſit in eo rei judicatæ tempore, an dominus de futuro peculii incremento cavere debeat. T. 4. c. 273. B.
Ex peculio ſit patrimonium. T. 6. c. 570. C.
Ex peculio duobus modis fieri deductionem. T. 6. c. 66. A.
De peculio ſuo ſe redimere ſervus poteſt. T. 6. c. 77. E.
De peculio actio annalis eſt. T. 6. c. 74. C.
De peculio ſervi agere poteſt fructuarius cum proprietario, ſiquid amplius fructuario debeatur, quàm quod ſit in peculio ad ſe pertinente. T. 6. c. 68. E.
In peculio ſervi inſtitoris computatur pretium, quod eidem ſervo dominus debet naturaliter ex cauſa emptionis venditionis. T. 6. c. 58. E.
De peculio actio in dominum eſt, ubi ſervus obligatur naturaliter. T. 6. c. 467. E.
De peculio dominus conventus id deducit, quod ſervi nomine obligatus eſt, & etiam quod ſolvit pro ſervo. T. 6. c. 65. A.
De peculio ſervi communis unus ex ſociis conventus in ſolidum, deducit etiam ſolidum, quod ſibi, & ſocio debetur. T. 6. c. 71. B.
De peculio conventus dominus, quod ſervus exegit a debitore domini, deducitur, ſi modò dominus id ratum habeat. T. 6. c. 65. D.
De peculio ſervi quando emptor, & venditor ſervi ſimul tenentur. T. 6. c. 67. C. D.
De peculio tenetur is, qui uſumfructum in ſervo, vel uſum habet, alio habente proprietatem. T. 6. c. 68. C.
De peculio ſuo ſervus ſe redimere, & libertatem adipiſci poteſt. T. 6. c. 303. A.
De peculio ſervi communis venditi. T. 6. c. 67. D. de deductione ejus quod ſervus debet. Ibid. c. 68. A.
De peculio non eſſe actionem in adrogatorem. D. 6. c. 439. A.
In peculio continentur ſervi vicarii. T. 8. c. 604. B.
De peculio cum dominus convenitur, plerumque effugere poteſt ſolutionem pecuniæ. T. 7. c. 591. B.
Actione de peculio rectè convenitur pater, etiamſi nihil ſit in peculio. T. 7. c. 614. E.
Peculio a patre filio ſemel permiſſo, filiumfamilias poſſe patri in furorem prolapſo adquirere non modò poſſeſſionem, ſed & uſucapiendi cauſam. T. 8. c. 243. E.
De peculio actio. Vide, Actio de peculio.
De peculio ejus, qui libertatem meruit. T. 9. c. 993. A. B.
De peculio ſervi quando dominos obligatur, & quando non. T. 9. c. 123. A. & ſeq.
In actione de peculio ſpectatur, quantum ſit in peculio rei judicatæ tempore. T. 10. c. 400. E.
Actioni de peculio ineſt actio de in rem verſo. T. 10. c. 975. D. E.
Actio de peculio quo caſu ſit utilis, & efficax ex contractu ſervi adversùs dominum. Ibid. B.
Peculium eſt naturale nomen. T. 1. c. 1456. B.
Peculium homini prorſus eſſe ſimile. T. 1. c. 1510. C.
Peculium adventitium. T. 1. c. 93. B.
Peculium eſt veluti ſervi patrimonium. T. 1. c. 1456. B.
Peculium filii non tantùm eſt, quod pater ei dedit, vel conceſſit, ſed etiam, quod ipſe ſuâ parſimoniâ paravit. T. 1. c. 1453. C.
Peculium qua ratione ſervo, vel filio prælegari dicitur. Tom. 3. c. 103. D.
Peculium vicarii eſt in ordinarii peculio, non contra. Tom. 1. c. 1456. E.
Peculium paganum jure antiquo in bonis eſt patris. T. 1. c. 92. E.
Peculium caſtrenſe quid ſit. T. 1. c. 884. B.
Peculium caſtrenſe ſcriniarii, exceptores, & cæteri præfectiani habent. T. 2. c. 961. A.
Peculium caſtrenſe filii proprium eſt jure pleno. Tom. 2. c. 960. D.
Peculium eſt ſimile homini, id eſt, ſervo, cujus peculium eſt. T. 1. c. 1510. C.
Peculium caſtrenſe, filio familias mortuo, adquiritur patri. T. 2. c. 960. E.
Peculium caſtrenſe omnium palatinorum. T. 2. c. 947. D.
Peculium quibus modis extinguitur. T. 1. c. 768. A.
Peculium ademptione extinguitur. T. 1. c. 768. A.
Peculium eſt veluti patrimonium filiorum, filiarumque, vel ſervorum. T. 1. c. 254. B.
Peculium quomodo intelligendum. T. 1. c. 257. B.
Peculium profectitium, & adventitium. T. 1. c. 93. A. B.
Peculium, & merx peculiaris an ſint idem. T. 1. c. 268. C.
Peculium paganum, & caſtrenſe in quo differunt. T. 4. c. 378. D.
Peculium paganum eſt quaſi patrimonium. T. 4. c. 379. B.
Peculium paganum, & caſtrenſe in quo differunt. T. 4. c. 806. C. D.
In peculium, vel in dotem ſiquid quid filiæfamilias detur, quid intereſt. T. 4. c. 893. A.
Peculium morte filii familias extinguitur. T. 4. c. 301. C.
Peculium acceſſionem, & deceſſionem recipit. T. 4. c. 409. B.
Peculium caſtrenſe, vel quaſi caſtrenſe filiufamilias habeat. T. 4. c. 1216. C.
Peculium aliud eſt, aliud merx peculiaris. T. 4. c. 209. C.
Peculium intelligitur deducto eo, quod domino debetur. T. 4. c. 209. C.
Inter peculium paganum, & peculium caſtrenſe quæ eſt notanda differentia. T. 4. c. 378. D.
Peculium caſtrenſe. Vide, Caſtrenſe peculium.
Peculium ſi deminutum ſit, tempus mortis ſpectatur; ſi auctum, tempus aditionis. T. 4. c. 201. B.
Peculium eſt quaſi patrimonium ſervi. T. 4. c. 911. A.
Peculium filii profectitium eſt, res patris, hoc eſt, in bonis, in patrimonio patris. T. 4. c. 929. D.
Peculium mulieris eſt res extra dotem. T. 4. c. 1337. E. ut paraphernа. Ibid. B.
Peculium non ſequitur legatum, aut venditum ſervum, niſi nominatim legetur. T. 4. c. 899. A.
In peculium quod filiæ datur, interdum ei a patre auferri poteſt, & quando. T. 4. c. 853. B. hoc ab heredibus peti non poteſt, ſed retineri, & cur. Ibid. B. C.
Peculium eſt quaſi patrimonium ſervi, aut filiifamilias. T. 5. c. 399. B.
Peculium eſt acceſſio ſervi. T. 5. c. 436. E.
Peculium quando ex conſtituto patris, aut domini minui dicatur. T. 5. c. 413. B. C. D.
Peculium ſi commune fuerit, ſufficit actio pro ſocio, vel communi dividundo. T. 5. c. 441. D.
Peculium ſi minuatur univerſum, perit actio de peculio. Tom. 5. c. 413. D.
Peculium duplicis juris habet liber homo bona fide poſſeſſus. T. 6. c. 16. B.
Peculium dicitur eſſe quaſi patrimo-

Digitized by Google

monium ſervi, T. 6. c. 144. D.
Peculium ſervi ſui dominus quiſque poſſidet civiliter, ut dominus; ſervus naturaliter. Ibid. C. D.
Peculium duplicis juris qui ſervi habere poſſunt. T. 6. c. 359. E.
Peculium extinguitur morte ſervi. T. 6. c. 261. C.
Peculium filii, vel ſervi, peculium patris, vel domini eſt, ſive pars ſui patrimonii, bonorumve ſuorum. T. 6. c. 15. B.
Peculium ſervorum in bonis dominorum eſt, ſicut filiorum familias in bonis parentum eſt. T. 6. c. 308. E.
Peculium univerſum ſervi ubicumque ſit, velut patrimonium ſervi intuetur. T. 6. c. 68. D.
Peculium dicitur, quod dominus ipſe ſeparavit, rationes ſuas a ſervi rationibus diſcernens. T. 6. c. 308. E.
Peculium ſervi communis quo caſu ad alterum ex dominis ſolùm pertineat. T. 6. c. 64. C. D.
Peculium, & hereditas nomen eſt univerſi juris. T. 6. c. 608. A.
Peculium intelligitur, deducto, quod domino debetur, vel conſervis, vel liberis domini. T. 7. c. 590. B.
Peculium legatum an dividi poſſit. T. 7. c. 1092. B.
Peculium manumiſſum non ſequitur. T. 7. c. 528. D.
Peculium, deducto alieno ære dominico, legatario debetur. T. 7. c. 1422. A.
Peculium poteſt eſſe acceſſio ſervi. Ibid. A.
Peculium eſt acceſſio ſervi. T. 7. c. 1386. A.
Peculium aliud eſt, aliud merx peculiaris. T. 7. c. 1422. A.
Peculium filii familias caſtrenſe an ad patrem pertineat jure dominii. T. 7. c. 1030. D.
Peculium filii familias proprium eſt. T. 7. c. 137. A.
Peculium, id eſt, jus peculii. T. 8. c. 785. C.
Peculium eſt quaſi proprium patrimonium ſervi, vel filii familias. T. 7. c. 651. B.
Peculium ſi ſit legatum. Tom. 8. c. 991. E.
Peculium ſuum quaſi caſtrenſe an emancipatus conferat. T. 8. c. 95. B.
Peculium paganum an ſit in bonis patris. T. 8. c. 959. B.
Peculium profectitium an liberi invicem conferant. T. 8. c. 90. D.
Peculium an ex quolibet titulo augeatur. T. 8. c. 309. C.
Peculium caſtrenſe quis conferat, & cur. T. 8. c. 95. B. C.
Peculium eſt eorum, qui alieni juris ſunt. T. 8. c. 615. C.
Peculium caſtrenſe an adquiratur patri. T. 8. c. 95. C.
Peculium filium familiæ per ſervum, vel naturaliter poſſidetur, non civiliter. T. 8. c. 312. B.
Peculium caſtrenſe adnumeratur bonis. T. 8. c. 615. A.
Peculium ut Græci definiunt. Ibid. C.
Peculium ubi manet, moriente filio familias. Ibid. A.
Peculium ſequitur obligatio peculiaris. T. 9. c. 519. D.
Peculium caſtrenſe non confertur. T. 9. c. 682. B. & c. 692. C. non venit in judicium familiæ erciſcundæ. Ibid. c. 692. C.
Peculium quid. T. 9. c. 311. B. & c. 522. B.
Peculium quibus modis extinguitur. T. 9. c. 313. B.
Peculium ſervi ſeparatur a domini ſubſtantia. T. 9. c. 44. B.
Peculium ſervi eſt quaſi patrimonium ſervi. Ibid. B.
Peculium non intelligitur, niſi eo deducto, quod domino debetur. T. 9. c. 310. D. tenetur directò ſervi nomine, utiliter aliorum nomine. Ibid. D.
Peculium poteſt adimi nudâ voluntate. T. 9. c. 522. A.
Peculium ſolet accedere in venditione ſervi, niſi excipiatur. T. 10. c. 767. A.
Peculium ſervi minuere, quod ſervus domino debet, vel liberis domini, vel conſervis, quomodo accipiendum. T. 10. c. 809. A.
Peculium aliud paganum, aliud caſtrenſe. T. 10. c. 830. E.
Peculium non ſequitur emptorem ſervi, niſi ita nominatim convenit. T. 10. c. 1012. E.
Peculium licèt non ſequatur ſervum venditum, tamen quod ex ejus peculio pervenit ad emptorem, venit in actione ex vendito. T. 10. c. 1013. C.
Peculium eſt acceſſio ſervi. T. 10. c. 1262. C.
Pecunia res eſt mutabilis; & facilè augetur, & minuitur. Tom. 3. c. 670. A.
Pecunia non eſt hereditas, ſed ſucceſſio. T. 1. c. 75. D.
Pecunia ex re mea an ſit mea. T. 1. c. 1263. B.
Pecunia conſignata quæ dicatur. T. 1. c. 1503. C.
Pecunia ærofa. T. 1. c. 1503. E. Vide, Ærofa pecunia.
Pecunia creditâ olim ſtipulari licebat uſuram centeſimam. T. 2. c. 1087. B.
Pecunia nautica modum non habet ullum. T. 1. c. 1482. B.
Pecunia trajectitia, ſive nautica quæ eſt. T. 1. c. 1407. A.
De pecunia conſtituta. Tom. 1. c. 383. A.
Pecuniâ certâ legatâ non corpora nummorum ſpectantur, ſed quantitas. T. 4. c. 1126. C.
Pecunia non ſemper fungitur vice pretii, ſed etiam mercis. T. 4. c. 43. D. item nummi interdum merces ſunt. Ibid. D.
Pecunia ſola eſt in obligatione, vel præſtatione. T. 4. c. 60. B.
Pecunia valet quantitate, non corpore, & ſubſtantiâ. T. 4. c. 186. A.
Pecunia legata pro dote, an mulieri debeatur morte mariti ſoluto matrimonio. T. 4. c. 1119. A.
Pecunia cum dicitur nautica, trajectitia, vel maritima, ea dicitur, quæ periculo fœneratoris mutua datur. T. 4. c. 953. A.
Pecunia naturaliter pecuniam non generat. T. 4. c. 918. B.
Pecunia petitur ab eo, cui credita eſt, quamvis illa ad alium aliquo modo pervenerit. T. 4. c. 944. A. hoc jus tantùm in argentariis ſociis conſuetudine receptum eſt, Ibid. A.
Is, cujus pecuniâ domus empta eſt, an habeat in ea domo tacitam hypothecam. T. 4. c. 1262. E.
Quid de pupilli pecunia ex Conſtitutione D. Severi, & Antonini. T. 4. c. 1263. B.
Pecunia quaſi debita pupillo, ſoluta per errorem tutori nomine pupilli, quid ſit. T. 4. c. 927. B. C.
In pecunia apud argentarios depoſita, quæ ratio habetur depoſitariorum poſt privilegia, & quæ ante privilegia. T. 4. c. 210. A. B. C.
Pecunia ad quid mutua detur. T. 5. c. 138. C.
Pecunia interveniente, res ad locationem, & conductionem reſpicit. T. 5. c. 457. E.
Pecunia certi condictione reperitur, liberatio condictione incerti. T. 5. c. 457. A.
Pecunia numerata eſt res certa. T. 5. c. 457. A.
Pecunia in quovis turpitudinis negotio tanquam decipula eſt. T. 5. c. 478. C.
Pecunia numerata certa cur ſequeſtrari nequeat. T. 5. c. 26. C.
Pecunia quocumque loco repeti poteſt, etiamſi non fiat mentio ſolutionis factæ certo loco, quaſi eo loco dari debeat. T. 5. c. 405. B.
Pecunia quam ob cauſam commodetur. T. 5. c. 138. C.
Pecunia depoſita redditur ſine uſuris. T. 6. c. 527. D.
De pecunia debita, quam procurator exegit, cum mandatum non haberet. T. 6. c. 385. E.
Pecunia eſt modus conſtituendæ æqualitatis. T. 6. c. 484. E.
Pecunia accepta ad materias vendendas ſub pœna certa, ſi quis deceſſerit partim datis materiis, an heredes & in uſuras, & in pœnam conveniri poſſint. T. 7. c. 811. C. D.
Pecunia an diminuatur cum labore. T. 7. c. 1310. B.
Pecunia an mutuo dari tacitè poſſit ſine fraude. T. 7. c. 1071. C.
Pecunia an ſine mandato poſſit alieno nomine exigi. T. 7. c. 844. B.
Pecunia certa annua in habitatio-

nem relictæ, quo die; quoque anno locatori præſtanda ſit. T. 7. c. 1347. A. an ab initio cujuſque anni legati dies cedat. Ibid. B.
Pecunia otioſa, ſterilis, vel vacua quæ dicatur. T. 7. c. 860. D. E.
Pecunia propriè ſolvi, res verò tradi dicitur. T. 7. c. 792. E.
Pecunia, & fundus in quo differunt. T. 7. c. 1111. A.
Pecunia, quæ eſt in dote, an minuatur per impenſas neceſſariò factas in prædia dotalia. T. 7. c. 1408. E.
Pecunia res eſt mutabilis, quæ facilè minuitur. T. 7. c. 1416. A.
Pecunia quid propriè ſignificat. T. 7. c. 988. B.
Pecunia omnis reſiduorum appellatione continetur. T. 7. c. 1442. A.
Pecunia an diviſionem, & deminutionem recipiat. T. 7. c. 1310. B.
Pecunia facilè minuitur per pecuniam, id eſt, per pecuniarum impenſam. T. 7. c. 1408. E.
Pecunia legata, & non inventa in hereditate an debeatur. T. 7. c. 1110. C. D.
De pecunia credita præcepta quædam ſingularia. T. 7. c. 667. B. C. & ſeq.
Pecunia an ſoluta ſibi videatur, ſi creditor debitorem, pecuniam præſentem ſolvere paratum, & offerentem juſſerit alii dare. T. 8. c. 252. C.
Pecunia publica quæ appellatur. T. 8. c. 440. C.
Pecunia intelligitur eſſe in hereditate, etiamſi nulli ſint ſacculi in ipſa hereditate. Tom. 8. c. 553. B.
Pecunia cui numerata eſt pro altero, alterum non teneri. Tom. 9. c. 214. A. B.
Pecunia inventa in hereditate a bonæ fidei, vel malæ fidei poſſeſſore. T. 9. c. 155. C.
Pecuniâ mutuâ ſumptâ, pro ea vinum condici poſſe, ſi reddendi vini ſtipulatio ſit ſubjecta. T. 9. c. 212. C.
Pecunia proba quæ dicitur. Tom. 9. c. 1450. A.
Pecunia repenſatrix. T. 9. c. 1292. E.
Pecunia ærosa quæ eſt. Tom. 9. c. 1449. C.
Pecunia in anteceſſum data, Galli dicunt *avancer*. T. 9. c. 68. C.
Pecunia terreſtris periculo caret. T. 9. c. 348. B.
Pecunia caduca. T. 9. c. 230. D. Vide, Caduca pecunia.
Pecuniâ meâ ab alio creditâ meo nomine, & accepto pignore, mihi ipſo jure adquirebatur obligatio principalis, non obligatio pignoris. T. 9. c. 1195. E.
In pecunia centeſima eſt uſura. T. 9. c. 338. C.
De pecunia pupillari fœneranda, & deponenda. T. 9. c. 569. A. B. & ſeq.
De pecunia non numerata. T. 9. c. 326. E. & c. 327. A. & ſeq.
Pecunia numerata condictione triticariâ non petitur. T. 10. c. 149. D. E.
Pecunia gratuita quænam ſit. T. 10. c. 456. C.
Pecunia trajectitia quænam ſit. T. T. 10. c. 462. C.
Pecuniæ non eſt uſus, ſed abuſus, quoniam utendo perit. Ibid. C.
In pecunia nautica periculi pretium exigitur, impletâ, ſeu exſiſtente conditione. T. 10. c. 463. B.
Pecunia chirographaria quænam ſit. T. 10. c. 706. A.
Pecuniâ certâ numeratâ triplex datur condictio. T. 10. c. 709. B. C.
Pecunia ſoluta quo caſu, & quomodo repeti poſſit ab appellante. T. 10. c. 798. B. C.
Pecunia valet pro quantitate. T. 10. c. 953. A.
Pecunia conſtituta quid ſit. T. 10. c. 963. D.
Pecunia fœnebris quomodo dividatur. T. 10. c. 983. A.
Pecunia ſi detur, an permutatio ſit, ut invicem res detur. T. 10. c. 1041. D.
Pecunia an debeatur actione depoſiti. T. 10. c. 1104. C.
Pecunia depoſita an poſſit capi pignori. T. 10. c. 1223. D.
De pecunia numerata. Tom. 10. c. 980. E.
De pecunia conſtituta. T. 10. c. 963. B. C.
Pecuniaria pœna non cadit in ſervos. T. 10. c. 745. A.
Pecuniaria actio quibus in cauſis locum habeat. T. 10. c. 946. A.
Cujus pecuniariter, & peculiariter intereſt, quomodo differant. T. 5. c. 376. E. & c. 377. A.
Pecuniariter intereſſe quid dicatur. T. 5. c. 377. A.
Pecuniæ una, & certa æſtimatio eſt. T. 1. c. 1280. E.
Pecuniæ nauticæ quodcumque accedit, nullum habet modum. T. 1. c. 1408. C.
Pecuniæ trajectitiæ an pœna peti poſſit. T. 1. c. 1409. C.
De pecuniæ conſtitutæ reis. T. 2. c. 1034. E.
Pecuniæ reditus eſt uſura. Tom. 1. c. 1485. E.
De pecuniæ debitæ oblatione, ac depoſitione Conſultatio. Tom. 1. c. 706. B. C.
Pecuniæ publicæ decoctor ut puniendus. T. 2. c. 714. C.
Pecuniæ depoſitio ſignificat ſiſtere uſuram. T. 4. c. 902. A.
Ejus pecuniæ, quæ eſt trajecta in provinciam, an periculum pertineat ad tutorem poſtea conſtitutum rebus Italicis. T. 4. c. 1017. A.
Pecuniæ depoſitæ uſus non eſt, ſed cuſtodia tantùm. Tom. 4. c. 211. E.
Pecuniæ creditæ actio utilis competit militi ſine ceſſione. Tom. 4. c. 919. D.
Pecuniæ creditæ uſuræ non debentur ex pacto nudo ſine ſtipulatione. T. 4. c. 966. C.
Pecuniæ conſtitutæ cauſa. Vide, Cauſa conſtitutæ pecuniæ.
Pecuniæ creditæ, & condictionis indebiti eadem eſt ratio. T. 4. c. 927. B.
Pecuniæ ſtudioſi non ſunt veri Philoſophi. T. 4. c. 855. A.
Pecuniæ depoſitæ uſuræ etiam ex pacto nudo debentur. Tom. 4. c. 955. C.
Pecuniæ legatum difficiliùs adimitur, quàm legatum prædii. T. 4. c. 1210. A.
Pecuniæ creditæ uſuræ non debentur ſine ſtipulatione. Tom. 5. c. 45. D.
Pecuniæ præſtatio dividua eſt. T. 5. c. 675. B.
Pecuniæ debitæ cum re corporali inæſtimata, quam exegit, compenſatio non eſt. T. 5. c. 424. A.
Pecuniæ ſignificatio ad quid refertur. T. 5. c. 29. B.
Pecuniæ numeratæ certa quantitas deſtrictè petitur certi condictione, non æſtimatio ejus. Tom. 5. c. 400. C.
Pecuniæ præſtatio non tam facilis eſt, quàm officii. T. 6. c. 150. C.
Pecuniæ creditæ conditio duplex. T. 6. c. 83. A.
Pecuniæ illecebris decipimur. T. 6. c. 492. E.
Pecuniæ in uſu non conſiſtunt, quoniam utendo conſumuntur. T. 7. c. 862. C.
Pecuniæ nauticæ ſunt periculo creditoris, aliæ pecuniæ periculo ſunt debitoris. Ibid. B.
Pecuniæ nomine etiam corpora contineri. T. 7. c. 988. C.
Pecuniæ trajectitiæ quæ ſunt. T. 7. c. 862. B.
Pecuniæ debitæ legatum creditori relictum an inutile ſit. Tom. 7. c. 1398. D.
Pecuniæ, & nominum uſusfructus an legari, & conſtitui poſſit. T. 7. c. 1358. D.
Pecuniæ creditæ ad diem non ſolutæ ſtipulatio in duplum quomodo intelligatur. Tom. 7. c. 778. A.
Pecuniæ creditæ condictione agens, quæ probare debeat. Tom. 7. c. 877. D.
Pecuniæ creditæ nulla ſpecialis actio eſt. T. 7. c. 170. B.
Pecuniæ appellatione contineri homines. T. 7. c. 1137. C.
Pecuniæ trajectitiæ qua lege, & quomodo credantur. Tom. 7. c. 862. B.
Pecuniæ uſura non eſt, quòd utendo conſumitur. T. 7. c. 626. D.

Digitized by Google

Pecuniæ depoſitæ nomine an condictio competat. T. 7. c. 639. E.
Pecuniæ uſus non eſt, ſed abuſus. T. 7. c. 626. D.
Pecuniæ uſu, & uſufructu legato, quando proprietas ejus legata videatur. T. 7. c. 1369. D.
Pecuniæ appellatione res omnes continentur. T. 8. c. 639. B.
Pecuniæ verbum. T. 8. c. 611. E.
Pecuniæ verbum complectitur mobilia & immobilia, corporalia & incorporalia. Tom. 8. c. 639. C.
Pecuniæ verbum non tam latè patet, ac rei verbum. Ibid. B.
Pecuniæ verbum non tantùm nummos, ſed & corpora ſignificat. Ibid. B.
Pecuniæ verbum pro nummis. T. 8. c. 557. C.
Pecuniæ numeratæ mutuum quomodo contrahatur. T. 8. c. 319 D.
Pecuniæ reconditæ ſub terra poſſeſſio an amittatur, ſi eum, qui depoſuit, oblivio loci ceperit. T. 8. c. 308. E.
Pecuniæ ſub terra depoſitæ poſſeſſio an amittatur, ſi fundum ſciat, ubi illam depoſuerat, Ibid. E.
Pecuniæ debitæ ab eodem ex alia cauſa vetuſtiore commemoratio omiſſa in cautione nova, pacti, aut liberationis vim non habeat. T. 8. c. 358. B.
Pecuniæ uſusfructus vix receptus. T. 9. c. 4. A.
Pecuniæ creditæ actio. T. 9. c. 256. C. & ſeq.
Si pecuniæ numeratio ſequuta non fuerit conventionem pignoris. T. 9. c. 1237. D. E.
Pecuniæ non numeratæ exceptio. T. 9. c. 97. C. D.
Pecuniæ non numeratæ exceptio conteſtatione perpetuatur. T. 9. c. 327. A.
Pecuniæ non numeratæ exceptio. T. 9. c. 253. C. D.
Pecuniæ ſequeſtratio. T. 9. c. 217. B.
Pecuniæ nauticæ periculum ad creditorem pertinet ex conventione in ſolidum. T. 9. c. 348. C.
Pecuniæ publicæ furtum coercetur lege Juliâ. T. 9. c. 1454. E.
Pecuniæ non numeratæ exceptionem, vel replicationem obſtare non tantum chirographo creditæ pecuniæ, ſed etiam cautioni, vel dationi pignoris. T. 9. c. 1237. D.
Pecuniæ non numeratæ exceptio. Vide, Exceptio.
Pecuniæ non ſolutæ exceptio. Vide, Exceptio.
Pecuniæ mutuæ periculum ad debitorem pertinere. T. 9. c. 212. D.
Pecuniæ periculum non agnoſcunt commodatarius, depoſitarius, & mandatarius. Ibid. D.
Pecuniæ debitæ priori creditori offerendæ jus. T. 9. c. 1042. A. præſcriptione tollitur hoc jus. Ibid. A.
Pecuniæ alienæ datione mutuum non contrahitur. T. 9. c. 205. D.
Pecuniæ verbo omnes res continentur. T. 9. c. 261. C.
De pecuniæ depoſitione inventæ in bonis pupilli, vel adulti, aut refectæ ex venditione fructuum, vel rerum mobilium. T. 9. c. 569. D. E.
De pecuniæ non numeratæ exceptione. T. 9. c. 326. E. & c. 327. A. & ſeq.
Pecuniæ veniunt tantùm in conſtitutum. T. 9. c. 250. B.
Pecuniæ hereditariæ veniunt in petitionem hereditatis officio judicis. T. 10. c. 404. B.
Pecuniæ uſusfructus an ſit ſeparandus ab uſufructu aliarum rerum, T. 10. c. 407. C.
Pecuniæ, & rei debitio diſſimilis eſt. T. 10. c. 449. D.
Pecuniæ nomen pertinet ad, id quod noſtrum eſt. Tom. 10. c. 486. E.
Pecuniæ ejuſdem qui habent eundem reum, & fidejuſſorem, an poſſint eundem convenire, diviſâ actione partim rei, partim fidejuſſoris nomine. Tom. 10. c. 554. D.
Pecuniæ creditæ judicium eſt ſtrictum. T. 10. c. 560. C.
Pecuniæ verbum an latiſſimè accipiatur. T. 10. c. 598. B.
Pecuniæ, quam quis aleâ vicit, an ſit petitio. T. 10. c. 948. D.
Pecuniæ mutuæ condictio an nobis adquiratur per liberam perſonam. T. 10. c. 979. B.
Pecuniæ numeratio non facit dominum, ſed traditio. T. 10. c. 1017. B.
Pecuniæ conſtitutæ actio eſt acceſſoria. T. 10. c. 1231. D.
Pecuniæ mediterraneæ, & nauticæ cujus periculo, an creditoris, an debitoris ſuſcipiantur. T. 10. c. 1260. D.
Pecuniam otioſam negotiorum geſtor pati non debet. T. 1. c. 363. B.
Pecuniam fœnebrem qui ex publicis rationibus ſumpſerit, in quadruplum tenetur. T. a. c. 654. D.
Pecuniam mutuam unus ex ſociis accipit, an ex ea cauſa alter ſocius ſit obligatus. Tom. 4. c. 943. D.
Pecuniam mutuam qui credidit ſuo periculo, non poteſt ſibi paciſci infinitas uſuras, ſed uſuram centeſimam tantum ex conſtitutione Juſtiniani. T. 4. c. 953. B. C. opinio Accurſii de duodecimo menſe exploditur. Ibid. C.
Pecuniam accepiſſe is videtur, qui pro pecunia rem aliquam accepit. T. 5. c. 138. B.
Pecuniam qui credit ſciens luxurioſo adoleſcenti, protinus ſcorto daturo, creditum amittit. T. 6. c. 461. A.
Pecuniam rectè conſtitui pro alio per epiſtolam. T. 6. c. 57. B.
Pecuniam, apud ſe depoſitam alicujus gratiâ, ſi quis non reddat, qua actione teneatur. T. 7. c. 855. D.
Pecuniam interdum accipi pro æſtimatione. T. 7. c. 1375. D.
Pecuniam qui acceperunt ob teſtimonium, quomodo teneantur, & an fiant infames. T. 7. c. 885. B.
Pecuniam ſi do, ut rem accipiam, emptio venditio contrahitur, ex qua naſcitur ultro citroque actio empti, & venditi. T. 7. c. 835. C.
Pecuniam ſi do, ut rem accipiam, hoc negotium non pertinet ad actionem præſcriptis verbis. Tom. 7. c. 827. E.
Pecuniam redactam ex re vendita ſi quis velit retinere quaſi mutuam, an ſit mutuum. Tom. 7. c. 857. C.
Pecuniam indebitam qui cavit, habere condictionem indebiti. T. 7. c. 879. D.
Pecuniam ſiquis alterum jubeat accipere a debitore ſuo, eâque uti quaſi creditâ, an ſit mutuum. T. 7. c. 857. C.
Pecuniam mutuam accipiens pupillus an obligetur. T. 8. c. 390. E.
Pecuniam exegiſſe quis videatur. T. 8. c. 615. C.
Pecuniam mutuam a reis turpiter ſumere magiſtratus. T. 9. c. 207. B.
Pecuniam mutuam qui ſumere non poſſunt, & qui poſſunt. Ibid. C.
Si pecuniam mutuam geſtor noſter ſumpſerit, an ex mutuo teneamur. T. 9. c. 314. A.
Pecuniam mutuam, neque gratuitam, dare non poſſe Præſides provinciarum, vel Procuratores Cæſaris in provinciis tempore ſui officii. T. 9. c. 205. D. apparitores, & officiales eorum mutuam pecuniam poſſunt dare. Ibid. E.
Pecuniam alienam qui credidit, an mutuum contrahat. T. 9. c. 205. D.
Pecuniam accipi ſolitam fuiſſe per argentarium duobus modis. T. 9. c. 4. B.
Pecuniam non numeratam qui allegat, id allegare debet intra biennium. T. 9. c. 236. B. qui allegat, ſe promiſiſſe ob turpem cauſam, id poteſt allegare perpetuò. Ibid. B.
Pecuniam mutuam qui ſumpſit ſuo, vel alieno nomine, condictione teneri. T. 9. c. 213. A.
Pecuniam eſſe nervos negotiorum. T. 9. c. 575. B.
Ob pecuniam chirographariam pignus

gnus teneri. T. 9. c. 1227. A. B. & ſeq.
Pecuniam qui accepit, de ea tenetur, etiamſi eam ſibi non ſumſerit. T. 10. c. 627. D.
Pecuniam cum dicimus, dicimus ſummam, vel quantitatem. T. 10. c. 760. A.
Pecunias communes ſi ſocius locavit ſuo nomine, & uſuras percepit, eas communicabit. Tom. 4. c. 127. A.
Pecuniarum ex alia cauſa debitarum commemorationem in chirographo vim obligationis non habere. T. 7. c. 882. B.
De pecuniarum diviſione, & ſubminiſtratione redactarum ex reditu ante diviſionem hereditatis. T. 7. c. 529. D.
Pecuniarum captarum crimen. T. 9. c. 1454. C.
De pecuniis civitatum. Tom. 2. c. 1165. E.
De pecuniis repetundis. Tom. 1. c. 294. B.
Pecus, quod in fundo eſt, an debeatur inſtrumento fundi legato. T. 4. c. 894. D.
Pecus aberrans an poſſidere deſinam. T. 5. c. 714. B.
Pecus, quod cuſtodiâ noſtrâ evaſerit, an poſſidere deſinam. Ibid. B.
Pecus, quod paſtori paſcendum in commune quærendis fœtibus datur. T. 9. c. 62. C. D.
Pedagogi. T. 4. c. 409. D.
Pedamenta junguntur vineis. T. 7. c. 611. E.
Pedamenta inter quæ numerantur. T. 8. c. 513. D.
Pedamenta ex ſylva cædua ſumere fructuario licet. Ibid. B.
Pedamentorum qualia genera. Ibid. B.
Pedanei judices. Tom. 1. c. 1036. C.
Pedanei judices quinam ſint. T. 8. c. 794. B. & T. 10. c. 918. B.
Pedanei magiſtri. T. 8. c. 794. B.
Pedanei judices cognitionem tantùm habent, non tribunal. T. 9. c. 22. A.
Pedanei judices an mulctæ dictionem habeant. T. 10. c. 399. A.
Pedanei judices cognitionem habent, non juriſdictionem, nec exſequutionem ſuæ ſententiæ. T. 10. c. 918. C. Vide, Judices pedanei.
Pedaneus judex non poteſt ſententiam remittere, ſine Principis auctoritate. T. 10. c. 1243. B. C.
Pedatica qualia vectigalia. Tom. 2. c. 1325. E.
Pedem ſtruere quid ſit. T. 3. c. 281. D. & T. 10. c. 1027. C.
Pedem ſtruit, quid Servio Sulpitio ſignificet. T. 8. c. 646. C.
Pedibus 10. circa aquam venditis, an eos intelligamus, cum lacus crevit; an verò cum in eo ſtatu eſt lacus, in quo fuit, cum venderetur. T. 7. c. 724. B. C.
Pediſſequi. T. 4. c. 409. D.
Pedules faſciæ. T. 3. c. 121. E.
Pegaſi ſententiæ quando locus eſt, quando Sabini. T. 4. c. 61. A.
Pegaſi, & Sabini opiniouum differentia a Papiniano compoſita. Ibid. A. B.
Pegaſus cujuſnam tempore Præfectus urbi fuerit. Tom. 1. c. 914. C.
Pejerare non videtur pupillus, quòd ſciens fallere non videatur. T. 3. c. 13. C.
Pejerare eſt perperam jurare. T. 4. c. 339. A.
Pejerare per Deum, & pejerare per ſalutem Principis. T. 9. c. 188. A.
Qui pejerat per Principem, caſtigatur; qui per Deum, non item. Ibid. C.
Si pejeratum ſit per Principem, ipſe Princeps eſt vindex; ſi per Deum, Deus. Tom. 3. c. 38. E.
Πέλαγος, & πελαγισμὸς quid differunt. T. 1. c. 539. E.
Pelles, quibus involvuntur veſtimenta, an in ſupellectile ſint. T. 3. c. 265. E.
Pelles veſtis appellatione continentur. T. 8. c. 522. D.
Pelliones a muneribus civilibus excuſantur. T. 2. c. 767. C.
Pelves in ſupellectile eſſe dicuntur. T. 3. c. 271. C.
Penaria cella, non penuaria. T. 3. c. 281. B.
Pendant d'une bourſe artemo eſt. T. c. 652. B.
Pendens non eſt pro eo, quaſi ſit. T. 8. c. 729. C. & c. 841. B. & c. 881. D.
Pendente conditione in emptione appoſitâ, ſi res omnino perierit, cui periiſſe dicatur. T. 5. c. 513. C.
Pendente conditione, quod emptor ſolverit pretii nomine, quomodo condicere poſſit. Ibid. E.
Pendente judicio, aut quod quis forſitan temerè inſtituit, nondum finito, mutare actionem licet. T. 5. c. 378. C.
Si pendente appellatione mors intervenerit. T. 9. c. 1122. D. E. & ſeq.
Penes te quid propriè ſit. Tom. 1. c. 1129. D.
Penes, & *apud* ſynonima. Tom. 8. c. 538. B. C.
Penes nos, & apud nos quid differant. T. 8. c. 538. B.
Penſatio, vel permutatio pro datione, aut ſolutione eſt. T. 5. c. 685. A.
Penſatio tacita quæ eſt. Tom. 7. c. 1204. D.
Penſationem tacitam fieri ratione doli exceptionis quid. Tom. 3. c. 423. A.
Penſio quibus de rebus dici ſolet. T. 3. c. 105. A.
Penſio utrùm ſit dividenda inter proprietarium, & fructuarium pro rata anni, an heredi fructuarii debeatur integra. Tom. 4. c. 294. A.
Penſio prædiorum ruſticorum etiam pro fructibus accipitur. Tom. 4. c. 1227. C.
Penſio quid ſit. T. 5. c. 395. C.
Penſio, id eſt, ſalarium. T. 5. c. 647. E.
Penſio annuâ, bimâ, trimâ die. T. 6. c. 122. E.
Penſio an differat a reditu. Tom. 8. c. 1071. A.
Penſio annua. T. 9. c. 418. E.
De penſionibus quinquennii locato. T. 5. c. 525. E.
Penſionibus ſolvendis calendæ Juliæ ſolennes erant, ut & Martiæ. T. 10. c. 457. A.
Penſionis remiſſio colono interdum datur propter ſterilitatem anni. T. 4. c. 1005. B.
Penſione, ſpectatione, numero debitum ſolvitur. T. 5. c. 395. C.
An penſiones ſint in fructu urbanorum prædiorum, ſicut ruſticorum. T. 4. c. 292. D.
Penſiones prædiorum ruſticorum, & urbanorum an pro fructibus accipiantur. T. 4. c. 1227. C.
Penſiones prædiorum ſunt in fructu. T. 5. c. 425. B.
Penſiones plures emptorem exonerant. T. 5. c. 505. D.
Penſiones plures heredem exonerant. Ibid. D.
Penſiones ſi in legato certæ quantitatis, veluti triginta, alicui relicto annuâ, bimâ, trimâ die, non ſint expreſſæ, quæ debeantur. T. 7. c. 1299. E.
Penſiones, & uſuræ differunt. T. 8. c. 576. D.
Penſiones prædiorum urbanorum in fructibus numerantur, item ruſticorum. T. 9. c. 512. E.
Inter penſiones prædiorum locatorum, & penſiones operarum, vecturarum, & naulorum an ſit aliqua differentia. Tom. 10. c. 184. B.
Penſionum ſolutio præſumptionem inducit. T. 9. c. 249. C.
Si penſitationes propter publicas venditio celebrata fuerit. T. 9. c. 376. D. E.
Pentelnres paragaudæ. T. 2. c. 798. A.
Penu legato, an vinum contineatur. T. 7. c. 1446. D.
Penu poculentâ legatâ, an vaſa contineantur. T. 7. c. 1447. E.
Penu alii legato, alii vino, an legato penu vinum contineatur. T. 7. c. 1446. D.
In penu quæ res ſunt. Tom. 7. c. 1157. D.
Penu legatâ quid debeatur. T. 10. c. 1123. B.
Penula quod veſtimenti genus. T. 3. c. 360. B.
Penum cui legatum ſit, an etiam vinum debeatur. T. 7. c. 1018. E.
Penum qui legat, an omnem penum legaſſe videatur. Tom. 7. c. 1446. E.

Nnn Pe-

Penus quid. T. 1. c. 808. D.
Penus eſt omne id, quod elui, potuique eſt, & cellarium vocatur. T. 4. c. 59. E.
Penus eſt in præſtatione. Tom. 6. c. 430. C. Falcidiæ non ſubjicitur. Ibid. D.
Penus an ſit in ſupellectili. Tom. 7. c. 966. E.
Penus eſt vox trium generum, ut ſpecus. T. 7. c. 1445. E.
Penus eſt abuſus. Tom. 7. c. 1157. D.
Penus in urbe, an urbana legetur, multum intereſt. T. 8. c. 603. A B.
Penus facilè dari poteſt. Tom. 10. c. 547. B.
Peperiſſe aliud, aliud habuiſſe filios. T. 8. c. 589. A.
Per, & ex in quo differunt. Vide, *Ex*.
Per ſe ſuo nomine quod quis non poteſt, neque per alium. T. 4. c. 875. E.
Peræquator quis dicitur. Tom. 9. c. 178. E.
A peræquatore prædium accipere. Ibid. E.
Peræquatores qui ſint; & eorum officium. T. 2. c. 853. C. D.
Peræquatores a dominis deſerta prædia aliis tradere ſolent. T. 2. c. 855. A.
Peræquatores ob culpam, vel gratiam damnati fiunt infames. T. 2. c. 855. C.
Perceptio fructuum inchoat adquiſitionem fructuum, conſumptio corroborat, atque confirmat. T. 5. c. 729. A. B.
Perceptio fructuum, & fœtuum, quoniam ſunt in fructu, an bonæ fidei emptori plenum jus tribuat. Ibid. A.
Percipere plus, quàm cogere. T. 3. c. 327. C.
Percipere non tam eſt, quàm cogere. T. 7. c. 347. A.
Percuſſor certus qui ſit, & dicatur. T. 5. c. 635. B.
Perdifficilia ſunt habenda perinde, ac ſi effici non poſſint. Tom. 4. c. 401. A.
Perditæ rei poſſeſſio an amittatur. T. 8. c. 290. A.
Perditum an habeatur pro derelicto. T. 8. c. 285. D. & c. 290. A.
Perditum quid. T. 8. c. 488. D.
Perdonare quid. T. 8. c. 604. D.
Perducere, & perferre in quo differunt. T. 7. c. 619. B.
Perductum nomen. T. 1. c. 1085. D.
Perduellio quid. T. 1. c. 872. E.
Perduellionis, & majeſtatis læſæ crimina quid diſtent. Ibid. E.
Ante perduellionis crimen contractum donationes factæ. T. 4. c. 1341. B.
Perduellionis reus. Vide, Reus perduellionis.
Perduellionis crimen. Vide, Crimen.
Per errorem dati cujus repetitio eſt, ejus conſulto dati donatio eſt. T. 5. c. 625. E. & T. 8. c. 686. E. & c. 779. E.
Peregri, & peregrè diſſident. T. 1. c. 112. A.
Peregrinari qui dicantur. Tom. 5. c. 487. A.
Peregrinatio neceſſaria quæ dicatur. T. 5. c. 485. E.
Peregrinatio, & peregrinitas differunt. T. 5. c. 485. E.
Peregrinationem accipit pro ea, quæ religionis causâ, veluti ad Sanctum Jacobum, inſtituitur. T. 5. c. 487. A.
Peregrini jus togæ non habent. T. 1. c. 1044. E.
Peregrini qui fiunt. T. 5. c. 160. D.
Peregrini, nec ſi redeant, jure poſtliminii civitati reſtituuntur. Ibid. C.
Peregrini, & advenæ inſtitui heredes non poſſunt. T. 9. c. 719. C.
Peregrini bona in ærarium rediguntur. T. 10. c. 1037. C.
Peregrini, peregrinorumve filii an ſint ſervi. T. 10. c. 123. B.
Peregrinis erant olim conſtituta Xenodochia. T. 10. c. 820. C.
Peregrinitas an morti comparetur. T. 9. c. 882. C.
Peregrinitas aliud eſt, aliud peregrinatio. T. 3. c. 680. B. & T. 5. c. 486. E.
Peregrino opponitur civis Romanus. T. 6. c. 584. D.
Cum peregrino teſtamenti factio non eſt. T. 10. c. 1056. E.
Peregrinorum, & advenarum bona vacantia. T. 9. c. 907. A. B.
Peregrinus quis dicatur. Tom. 1. c. 335. A.
Peregrinus fit is, cui aquâ, & igni interdictum eſt. T. 10. c. 1048. B.
Peregrinus nec legatum, nec hereditatem, nec fideicommiſſum capere poteſt. T. 10. c. 1055. E. & c. 1057. A.
Peremptio inſtantiæ. T. 9. c. 48. A. Vide, Inſtantia.
Peremptoria exceptio etſi dicatur opponi ante ſententiam, innumeris tamen caſibus opponitur poſt ſententiam. T. 4. c. 904. E.
Peremptoria exceptio quandocumque opponi poteſt ante rem judicatam. T. 6. c. 45. C.
Peremptoria exceptio opponi poteſt quovis tempore, modò ante ſententiam. T. 10. c. 636. B. & c. 1227. D. & c. 1231. E.
Peremptoriæ, & perpetuæ exceptiones quænam dicantur. T. 8. c. 1126. E.
Peremptoriæ exceptiones. Vide, Exceptiones.
Peremptorium morte ſolvitur. T. 10. c. 1246. A.
Perfecti, & imperfecti dominii quis cenſus. T. 5. c. 902. E.
De perfectiſſimatus dignitate. T. 2. c. 938. B. C.
Perfectiſſimi, & eminentiſſimi. T. 3. c. 589. C.
Perfectiſſimi qui dicti fuerint. T. 5. c. 94. D.
Perfectum delictum purgat pœna, imperfectum pœnitentia. T. 5. c. 89. B.
Perferre eſt vincere. T. 7. c. 1226. A.
Perferre accuſationem quid ſit. T. 9. c. 800. E.
Perferre cauſam. T. 9. c. 801. A.
Perficere emptionem aliud eſt, aliud implere. T. 4. c. 245. D.
Perficere an id teneatur, quod quis facere cœpit reipublicæ causâ. T. 4. c. 1192. A.
Perficere, & implere contractum quomodo differat. T. 5. c. 948. B.
Perfidiâ vaſallus amittit feudum. T. 2. c. 1198. E.
De perfidia, & rationibus conferendis quibus actionibus cognoſcatur. T. 5. c. 153. D.
Perfidia creſcit in depoſito. T. 9. c. 352. E.
Perfidia in depoſito maximè vindicatur. T. 10. c. 986. E.
Perfidiæ nomine in conſtitutionibus ſæpe intelligitur hæreſis. T. 10. c. 815. C. D.
Perfugium ſanctum eſt domus. T. 5. c. 85. E.
Perfuſoriæ aſſertiones. Tom. 1. c. 1035. B. & T. 9. c. 984. A. Vide, Aſſertiones.
Perfuſoriè loquitur, qui rem totam non aperit, ſed reticet aliquid. T. 4. c. 105. A. B.
Perfuſorium eſt, quod dicis causâ pronuntiatur, non admodum liquido. T. 6. c. 340. D.
Pergula quid ſit. T. 3. c. 305. A. & T. 7. c. 145. A.
Pergulæ magiſtrales quæ dicuntur. T. 7. c. 145. B.
Pericula rei venditæ cujus ſint. T. 10. c. 1009. E.
Periculi nomine quid ſignificetur in contractu venditionis. Ibid. D.
De periculo tutorum, & curatorum. T. 9. c. 575. C. D.
De periculo adminiſtrationis tutelæ, quod aliquando mater ſuſcepit, promittendo indemnitatem, & ſecuritatem pupillo filio ſuo, vel tutori ejus ex cauſa tutelæ, vel curæ. T. 9. c. 586. E.
Periculoſa eſt omnis definitio. T. 4. c. 4. C.
Periculoſæ juris regulæ. Tom. 4. c. 671. A.
Periculoſæ ſunt omnes ſententiæ juris. Ibid. E.
Periculum ad debitorem pertinere etiam ſine pacto. T. 1. c. 1463. A.
Periculum qui adit magnum, magnum ferat lucrum. T. 1. c. 1408. C.
Periculum, ideſt, index, libellus. T. 3. c. 130. D.
Periculum rei venditæ an ad emptores pertineat, tametſi adhuc res em-

emptori tradita non ſit, cum ſine ſcriptura ſit venditio. Tom. 1. c. 212. C.
Periculum, idest, caſum majorem præſtare non tenetur inſpector. T. 4. c. 177. D.
Periculum litis ad legatarium non pertinet. Vide, Litis periculum.
Periculum creditæ pecuniæ regulariter ad debitorem pertinet, qui mutuam pecuniam accepit. T. 4. c. 952. D.
Periculum nominati ſucceſſoris utrùm fidejuſſorem nominantis obliget. Tom. 4. c. 858. E. & c. 859. A.
Periculum nominum ad quem propriè pertinet. T. 4. c. 1225. C.
Periculum rerum æſtimatarum pertinet ad virum, etiamſi atterantur uſu uxoris. Tom. 4. c. 986. D.
Periculum rerum per fideicommiſſum relictarum ex tempore moræ an pertineat ad heredem fruſtratorem. T. 4. c. 1204. C.
Periculum, & commodum rei venditæ ad quem ſpectet. Tom. 5. c. 507. D.
Periculum cuſtodiæ an, & quando ad vectorem ſpectet. T. 5. c. 198. C.D.
Periculum nominis quis ſuſcipiat. T. 5. c. 454. C.
Periculum rei poſt conditionem impletam ad emptorem pertinet. T. 5. c. 513. B.
Periculum rerum hereditariarum an, & quando ad gerentem negotia hereditatis pertineat. T. 5. c. 124. D. E. & c. 125. A. B.
Periculum malè adminiſtratæ tutelæ etiam ad honorarios, & notitiæ causâ datos tutores pertinet. T. 6. c. 549. C.
Periculum mariti eſt, dum cunctatur in exigenda dote. Tom. 6. c. 110. D. E.
Periculum eſt accipientis in mutuo, non dantis; in depoſito dantis eſt periculum, non accipientis. T. 7. c. 636. A.
Periculum ex contractibus depoſiti, vel commodati nunquam præſtatur. T. 7. c. 859. A.
Periculum ſignificare libellum, in quo ſententia ſcripta eſt. T. 9. c. 1062. C.
Periculum appellat Cicero parvum ſuum poema *de Mari*. Ibid. D.
Periculum nauticæ pecuniæ, naufragii, incendii ad quem pertinet. T. 9. c. 348. C. D.
Periculum adminiſtrationis an finiatur pubertate, ſicut tutela. T. 9. c. 588. A.
Periculum, & commodum rei venditæ. T. 9. c. 379. A. & ſeq.
Periculum ſignificat libellum, inſtrumentum, documentum. T. 9. c. 267. E.
Periculum curæ, vel tutelæ ſemper cum adminiſtratione ambulat. T. 9. c. 575. A.
Periculum in actionem pigneratitiam non venit, niſi ita convenerit. T. 9. c. 298. D.
Periculum, idest, pila lapidea, in qua conſcribitur ſententia judicum, ut innoteſcat præſentibus, & poſteris. T. 9. c. 1062. D.
Periculum in nullis contractibus præſtatur, niſi ita convenerit. T. 9. c. 294. D.
Periculum an præſtet commodatarius. Ibid. D.
Periculum nomen generale eſt, & comprehendit damnum, quod contigit dolo, culpâ, vel facto. Tom. 10. c. 454. D. & c. 567. E.
Periculum unde dictum. T. 10. c. 454. D. & c. 567. E.
Periculum quid ſit in jure. T. 10. c. 694. B.
Periculum non ſpectat emptorem, niſi poſt perfectam venditionem. T. 10. c. 1012. A.
Siquid perierit ex dolo communi, vel lata culpa, quæ proxima ſemper dolo eſt, quid ſtatuendum; item ſi quid culpâ levi, aut leviſſimâ perierit. T. 4. c. 34. E. & c. 35. A.
Si res perierit ante venditionem, an venditio conſiſtat, & an contractus ex utraque parte impleri debeat. T. 4. c. 245. C.
Periiſſe quid dicatur. T. 8. c. 488. D.
Perimere, & elidere idem eſt. T. 9. c. 58. D.
Perimitur omne jus poſt annos 30. T. 10. c. 1233. E.
Periti eſt habere in promptu regulas, & definitiones tum rerum, tum etiam nominum. T. 4. c. 20. C.
Perjuria per Deum facta homines impunita relinquunt. Tom. 5. c. 153. B.
Perjuria puniunt leges, ſiquæ facta ſunt per caput, fortunam, genium, aut ſalutem Principis, non quæ per Deum. Ibid. B.
Perjurii pœna quæ eſt. T. 1. c. 984. D. & T. 4. c. 182. A. & Tom. 9. c. 188. E.
Perjurii pœna eſt ultio divina, ſi per Deum; vel pœna corporalis, fuſtium ſcilicet, ſi per Principem pejeratum ſit. T. 5. c. 153. B.
Perjurii cauſa ante noviſſimas conſtitutiones non infamabat. T. 9. c. 188. C.
Perjurii Deum ſolum eſſe vindicem, niſi per Principem juratum ſit. T. 9. c. 189. C. D.
Ex perjurio cur crimen ſtellionatus non contrahitur. T. 4. c. 182. A.
Perjurio pœnam conſtitutam noviſſimis conſtitutionibus. T. 9. c. 189. D.
De perjurio puniendo nulla lex fuit. T. 9. c. 188. D.
Perjurium eſt plus, quàm falſum, cui tamen nullum legibus crimen proditum eſt, nulla accuſatio, & nulla pœna. T. 3. c. 374. E. & c. 375. A.
Perjurium a falſo in jure ſeparatur. T. 4. c. 181. E.
Perjurium eſt plus, quàm falſum. Ibid. E.
Perjurium an magiſtratus punire poſſit. T. 9. c. 188. D.
Permilitare quid. T. 8. c. 604. D.
Permiſſum eſt provocato ſe defendere, vitamque ſuam, & ſalutem tueri. T. 4. c. 836. A.
Permiſſi pro *remiſſi*. T. 1. c. 945. C.
Permutatio, & emptio differunt. T. 2. c. 303. D.
Permutatio eſt mutatio dominii. Ibid. D.
Permutatio eſt juris gentium. T. 2. c. 305. A.
Permutatio emptioni, & venditioni ſimilis eſt, & rebus fit. T. 2. c. 303. D.
Permutatio temporaria utrùm jus provinciæ innovet. T. 3. c. 690. D.
Permutatio aliud eſt, aliud emptio, & venditio. T. 1. c. 212. A.
Permutatio propria an ſit ſpecies contractus. Ibid. A. B.
Permutatio eſt ſimilis emptioni. T. 4. c. 704. E.
Permutatio partium rerum communionem diſcernit. Tom. 4. c. 1151. E.
Permutatio temporaria an jus provinciæ innovare poſſit. T. 4. c. 834. A.
Permutatio, & contractus do, ut des, paria ſunt. T. 5. c. 391. C.
Permutatio eſt, cum in contrahendo id agitur, ut non eandem ſpeciem, idemve genus, ſed ut aliud genus recipiamus, nempe pro tritico vinum, vel oleum. T. 5. c. 391. B. C.
Permutatio ex re tradita initium præbet obligationi. T. 5. c. 503. E. & T. 7. c. 828. C.
Permutatio non eſt emptio. T. 5. c. 391. C.
Permutatio eſt vicina, proxima, & ſimilis emptioni venditioni. T. 5. c. 500. B.
Permutatio aliud eſt, aliud emptio. T. 5. c. 499. C.
Permutatio ex traditione rei ſuæ obligationi initium præbet, non ex traditione rei alienæ. T. 5. c. 1008. C.
Permutatio rerum emptio venditio eſt. T. 5. c. 498. E.
Permutatio re contrahitur, non conſenſu nudo. T. 5. c. 503. E.
Permutatio, & emptio in quo differunt. T. 5. c. 501. A.
Permutatio non ex conſenſu nudo; ſed ex re tradita initium obligationi præbet. T. 5. c. 504. B.
Permutatio quid. T. 7. c. 627. A.
Permutatio an ex traditione rei ſuæ, vel alienæ obligationi præbeat initium. T. 7. c. 836. C.
Permutatio contrahitur ita, do, ut

des, re, ſpecie, & corpore certo interveniente ex utraque parte. T. 7. c. 838. C.
Permutatio,& emptio venditio quot modis differant. T. 7. c. 837. A. B.
Permutatio. in quibus cum emptione ſimilitudioem habeat. T. 7. c. 828. D.
Permutatio non eſt proprium nomen, ſed commune. T. 7. c. 836. E.
Permutatio nihil aliud eſt, quàm dominii mutatio. T. 7. c. 627. A.
Permutatio temporaria jus provinciæ non innovat. T. 8. c. 714. A. & c. 823. A. & c. 872. C.
Permutatio quomodo fit. T. 9. c. 404. A.
Permutatio, & emptio in quo differunt. T. 9. c. 404. A.
Permutatio rerum vicina eſt emptioni, & venditioni. T. 9. c. 403. E.
Permutatio fit rebus. T. 9. c. 404. A. fit ſine pretio. Ibid. c. 405. D.
Permutatio dicitur vicem emptionis obtinere. T. 10. c. 1040. B.
Permutatio eſt contractus innominatus. Ibid. E.
Permutatio aliud eſt, aliud placitum permutationis. Tom. 10. c. 1042. B.
Permutationis contractus longè vetuſtior eſt emptione, & venditione. T. 5. c. 497. D.
Permutationis placitum obligationem non parit. T. 7. c. 828. C.
Permutationis nomen non eſt proprium, ſed commune. T. 10. c. c. 1040. E.
Permutationem an contrahat, qui rem alienam dat. T. 3. c. 681. A. B.
Permutationem corpora non recipiunt. T. 4. c. 102. C.
Do,ut des,permutatiunem eſſe. T. 5. c. 391. C.
Permutationem inter, & emptionem plures differentiæ. Tom. 10. c. 1041. A. & ſeq.
In permutatione apud majores omne conſtitiſſe mercimonium. T. 3. c. 327. A.
In permutatione debentur laudimia. T. 9. c. 427. E.
De permutatione rerum. T. 9. c. 403. E. & ſeq.
Ex permutatione duplex actio datur. Tom. 9. c. 404. E. eligam, quam malim. Ibid. E.
In permutatione an ſit reſtitutio in integrum,ſi fraus in permutando inciderit. T. 9. c. 374. E.
In permutatione an ſit locus L. 2. *Cod. de reſcind. venditione.* T. 10. c. 197. A.
In permutatione noo poteſt conſtitui, quid ſit pretium, quid merx. T. 10. c. 449. D.
Ex permutatione originem duxit emptio, venditio. Tom. 10. c. 1040. B.
Perperam accipere eſt intercipere, & perperam jurare eſt pejerare. T. 4. c. 339. A.
Perperam, & perperus, & ejus ſignificatio. T. 9. c. 1270. E.
Perperam ſcripta valent, contra legem ſcripta ſunt pro non ſcriptis. T. 10. c. 472. B.
P.rpetuari quid. T. 9. c. 1117. B.
Perpetuarii conductores. Vide, Conductores.
Perpetuarii differunt ab emphyteuticariis. T. 10. c. 608. C.
Perpetui edicti ordo ſervatur in libris Pauli. T. 5. c. 433. B.
Perpetuum ut accipi debet. T. 3. c. 298. A.
Perpetuum dicitur tantùm comparatione temporarii; generale verò comparatione ſpecialis,vel ſingularis. T. 4. c. 1173. A.
Perpetuum Prætoris edictum fecit lex Cornelia. Ibid. A.
Perpetuum non eſt, quod dicitur, actione furti agere omnem, cujus intereſt rem furto ſubreptam non eſſe. T. 5. c. 587. D.
Perpetuum eſt in jure,ut actiones directæ,quæ cedenti competunt, cedantur, utiles etiam ſine ceſſione competant. T. 5. c. 510. E.
Perſæ pro barbaris habiti apud Romanos. T. 10. c. 664. B.
Perſequutio quid eſt. T. 4. c. 1447. B.
Perſequutio dicitur tantùm de extraordinariis actionibus. Ibid. B.
Perſequutio rei eſt extra pœnam. T. 4. c. 333. D.
Perſequutio eſt extraordinaria, actio eſt in perſonam, & petitio eſt in rem. T. 4. c. 740. B.
Perſequutio paſſim in jure exſequutio dicitur. T. 4. c. 1447. D.
An perſequutio fideicommiſſi competat familiæ,quòd extero fundus ſit alienatus. T. 4. c. 542. D.
Perſequutio eſt in rem, & in perſonam. T. 8. c. 612. D.
Perſequutio duplex. Ibid. E.
De perſequutione portionis debitæ liberis conſultatio. T. 1. c. 709. A. B.
In perſequutione,& diſtractione fundi Tuſculani, duobus obligati,an poſteriori prior potior ſit. T. 4. c. 1291. C.
Perſequutiones an ſint actiones, an formulæ. T. 8. c. 1100. E. & c. 1101. A. in quibus differant ab actionibus. Ibid. A.
Perſequutiones extraordinariæ an deſcendant ad heredem. T. 3. c. 648. E.
Perſequendæ rei cauſâ quænam videantur actiones. T. 8. c. 1096. B.
Perſequendæ pœnæ. Ibid. C.
Perſequi videtur & qui ſatis accepit. T. 3. c. 700. B.
Perſequi pro *conſequi*. Ibid. C.
Perſequi videri & eum, qui ſatis accepit. T. 8. c. 533. D.
Perſequi videtur quid. Ibid. E.
Perſequutus pro *conſequutus*. T. 1. c. 68. E.
Perſona domeſtica æſtimatur non ex cognatione, vel contubernio, ſed ex vinculo poteſtatis. T. 5. c. 121. A.
Perſona libera nobis nihil, præter poſſeſſionem, adquirit. T. 5. c. 73. C.
Perſona rei ſpectatur in exitu, non in exordio litis. T. 6. c. 46. E.
Perſona capientis in pleriſque cauſis ſpectatur, omiſsâ interpoſitâ perſonâ. T. 7. c. 1405. A.
Perſonæ miſerabiles. T. 2. c. 156. A.
Perſonæ jus poteſt eſſe qualibet ſervitus. T. 4. c. 896. A.
Perſonæ contrahentium obligantur, res ipſa invito domino non obligatur. T. 5. c. 422. A.
Perſonæ egregiæ cum jurare debent, ad earum domum mittitur. T. 5. c. 94. C.
Perſonæ, quæ ſine mandato nomine alieno agere poſſint. Tom. 5. c. 122. A.
Perſonæ,quibus reverentia, aut religione obſtricti ſumus, quæ ſint T. 5. c. 547. A. B.
Perſonæ, quæ intercedunt, in quo differant. T. 5. c. 1165. B. C.
Perſonæ, quæ obligatæ ſunt non in ſolidum,ſed in id dumtaxat,quod facere poſſunt, coveniri,& condemnari poſſunt. Ibid. B.
Perſonæ incertæ an dari poſſit conditionis implendæ cauſâ. T. 7. c. 1463. C.
Perſonæ pares, & impares in ſubſtitutione qui fiot. T. 7. c. 911. E.
Perſonæ inſtitutæ impares ſunt, & invicem ſubſtitutæ. Ibid. E.
Perſonæ,quæ cohærent, an heredem ſequantur. T. 8. c. 94. C.
Ea, quæ perſonæ cohærent, transferri, tranſmitti, cooferri non poſſunt. Ibid. B.
Perſonæ, & inſtrumeota quid communicent. T. 8. c. 560. C.
Perſonæ, quæ præſentes eſſe dici non poſſunt. T. 8. c. 824. C.
Perſonæ,ex quibus judicium conſtat, quæ. T. 9. c. 147. E.
Perſonæ incertæ electio. Vide, Incertæ perſonæ electio.
Decem perſonæ, quibus fiſcus poſtponitur, & quæ ſuot illæ decem perſonæ. T. 9. c. 453. E. & c. 454. A.
Perſonæ,quæ in id tantùm,quod facere poſſuot, damnaotur. T. 10. c. 1224. B.
Perſonale beneficium ſequitur vicarium, non acceſſorem, & ſucceſſorem. T. 10. c. 1226. B.
Perſonales ſervitutes. Vide, Servitus.
Perſooales actiones. T. 9. c. 254. D.
In perſonali actione prior non præfertur poſteriori. T. 10. c. 1228. E.
Perſonalis actio. Vide, Actio perſonalis.

Per-

Perſonalia obſequia qui ſolvunt, item qui patrimonialia. Tom. 4. c. 851. A.

Perſonalia jura cum perſona extinguuntur. T. 7. c. 430. C.

Perſonalia jura, quæ perſonæ cohæreot, non ſunt in bonis. T. 8. c. 94. B.

Perſonalia beneficia Principis non trahi in exemplum. T. 9. c. 781 D.

Perſonalix quæque hærent perſonæ, & cum ea extinguuntur. T. 10. c. 1053. D.

In perſonam fit mora, non in rem. T. 4. c. 47. C. Vide, Mora.

In perſonam actio. Vide, Actio in perſonam.

In perſonam actio qualis ſit, & quomodu inſtituatur, T. 8. c. 1103. C. D.

Solæ in perſonam actiones ſunt hereditariæ. T. 10. c. 951. E.

Perſonarum non ſpectatur numerus, ſed ætas, & patrimonia. T. 1. c. 1021. D.

Perſonxrum circumſtantiæ in operis præſtandis obſervari debent, & quæ. T. 5. c. 593. D.

Perſonarum, quarum negotium gerendum ſuſcipimus, qualitas, & initium temporis geſtionis obſervandum eſt. T. 5. c. 126. A. B. & ſeq.

Perſonarum, quibus reverentia naturalis debetur, an certam memoriam habere teneamur. T. 5. c. 547. A.

Perſonarum differentia. Tom. 5. c. 1165. B. C.

Perſonarum mutatio aliam, atque aliam rem facit. T. 5. c. 455. B. C. D. & c. 954. D. & Tum. 6. c. 10. A.

Perſonarum confuſio non mutat cauſam rerum. T. 7. c. 517. C.

Perlonarum de jure diviſio. T. 8. c. 895. A.

Perſonarum diviſio inter eas, quæ ſui juris ſunt, & eas, quæ alieno juri ſubjectæ ſunt. T. 8. c. 901. D.

Perſonarum diviſiones plures. T. 8. c. 1103. C.

De perſonarum jure. T. 8. c. 894. E.

De perſonarum alternatione. T. 9. c. 828. B. & ſeq.

De perſonarum illuſtrium, & clariſſimarum tutoribus, vel curatoribus. T. 9. c. 561. E. & c. 562. A. & ſeq.

Perſonas, ex quarum roſtris aqua ſalire ſolet, Tullius, & Silanus interpretati ſunt. T. 3. c. 399. E.

Perſonas quaſdam eſſe, quæ ab alienis teſtamentis nihil, aut ſolidum capere oon poſſunt. T. 7. c. 930. D.

Perſonas ſegregat honor, & amicitia, quas inter ſe confundit civilis ratio. T. 8. c. 346. A.

De perſunis, quæ in familiæ erciſcundæ judicium veniunt. T. 7. c. 484. C. & ſeq.

Perſonis incertis quæ adnumerantur. T. 9. c. 863. D.

Perſuadere eſt rogare ſibi parere. T. 8. c. 777. D.

Non perſuaſum habeo, dicitur in re ambigua. T. 6. c. 82. E.

Pertica triſtis dicitur a Propertio diſtractio bonorum patris ſub haſta præconis. T. 4. c. 196. E.

Pertica triſtis. T. 9. c. 1092. E.

Perticæ junguntur vineis. T. 7. c. c. 611. E.

Perticæ tranſverſæ. T. 8. c. 513. D.

Perticales ſalices. T. 6. c. 574. B.

Pertinentes qui ſunt. T. 2. c. 314. B.

Pertinere pro *redere* malè interpretatum. T. 7. c. 1174. B.

Pertinere pro *deferri.* Ibid. B.

Pertinere verbum quid. Tom. 8. c. 614. C. Vide, Pervenire.

Pervenire, & *pertinere*, & eorum verborum varia ſignificatio. T. 4. c. 555. B.

Pervenire verbum cum effectu accipitur in ſtipulationibus emptæ, & venditæ hereditatis. T. 7. c. 1105. A.

Pervenire. T. 8. c. 606. A.

Pervenire verbum quamnam ſignificationem habet. T. 10. c. 1095. E.

Perveniſſe quid in lege *ſi verò, §. de bis. ſolut. matrim.* T. 8. c. 594. D.

Pervides verbum, quo utimur in re clariſſima. T. 9. c. 313. E.

Peſtibilis fundus. T. 3. c. 473. E. & T. 10. c. 1030. C.

Peſtibularum nomine quid ſignificatur. T. 10. c. 1030. C.

Peſtibulæ quid ſint. T. 3. c. 473. E. & T. 9. c. 395. D. & T. 10. c. 662. A.

Peſtilens locus odore ſolo ſæpe fit. T. 3. c. 473. E.

Plus petendi periculum incurrimus, & cauſam perdimus. T. 1. c. 643. A.

Petens contra voluntatem defuncti an exceptione doli mali repellatur. T. 6. c. 620. D.

Petere, ideſt, vindicare. T. 1. c. 1134. B.

Plus petere, vel minus petere quis dicatur. T. 1. c. 1281. C.

Petere quid. T. 1. c. 935. C.

Petere male, vel agere, & nihil agere. quantum differant. T. 3. c. 636. B. C.

Malè petere in libris noſtris eſt plus petere, vel ſummá, vel causâ, vel tempere, vel loco. T. 4. c. 77. A.

Petere plus. Vide, Plus petere.

Petere idem eſt, ac quod ſuum eſt, vindicare. T. 5. c. 918. E.

Petere eſt verbum condictionum, non vindicationum. T. 7. c. 376. A.

Petere propriè quid ſignificet. T. 7. c. 1297. D.

Petere alteri nemo poteſt, niſi qui cognitor factus eſt. T. 9. c. 1163. A.

Quod peti poteſt, id tantùm propriè debetur. T. 4. c. 500. B.

An peti ſtatim poſſit, quod ſtatim debetur. T. 4. c. 1445. C.

Quod peti poteſt, etiam poteſt compenſari. T. 4. c. 577. D.

Quæ peti poſſunt, & dividi poſſunt. T. 6. c. 42. C.

Peti confeſtim debet non omne, quod debetur. T. 7. c. 1360. D.

An peti poſſit omne, quod ceſſit, quodve debetur. T. 10. c. 77. E.

Peti res noſtras exſtantes, repeti conſumptas. T. 5. c. 387. E.

Qui plus petit in judicio, quo caſu causâ cadat. T. 10. c. 922. B. C.

Petita pro petitionibus. T. 2. c. 566. A.

Petitio, & retentio. T. 3. c. 636. B.

Petitio hereditatis eſt bonæ fidei. T. 1. c. 259. B.

Petitio in ſervitutem non iteratur. T. 1. c. 841. C.

Petitio hereditatis generalis differt a querela inofficioſi teſtamenti. T. 2. c. 170. B.

Petitio hereditatis an tranſmittatur ad heredem. T. 1. c. 375. E. & c. 376. A.

Petitio quid eſt. T. 4. c. 1447. B.

Petitio hereditatis. Vide, Hereditatis petitio.

Petitio infertur in rem, quæ & petitoria actio dicitur; perſequutio in rem, vel in perſonam. T. 4. c. 1447. B.

Petitio cui datur, multo magis retentio. T. 4. c. 548. E.

Petitio eſt in rem, actio in perſonam, perſequutio eſt extraordinaria. T. 4. c. 740. B.

Petitio hereditatis adversùs quem datur. T. 4. c. 121. D.

Petitio hereditatis ad heredem non tranſmittitur, niſi adita ſit hereditas. T. 4. c. 367. D. modi adquirendæ hereditatis ſunt, aditio, cretio, petitio bonorum poſſeſſionis. Ibid. D.

Petitio improba eſt, quam intendit heres contra judicium defuncti. T. 4. c. 693. D.

Petitio, & litis conteſtatio idem eſt in jure. T. 4. c. 194. B.

Petitio hereditatis eſt actio bonæ fidei. T. 4. c. 889. A.

Petitio non eſt legati, quod nominatim non debetur, retentio tamen ejus eſt. T. 4. c. 893. C.

Petitio hereditatis formatur ex perſona actoris, non ex perſona rei. T. 5. c. 13. E.

Petitio hereditatis datur etiam adversùs eum, qui rem minimam ex hereditate poſſidet pro herede. Ibid. D.

Petitio, vel repetitio ejus, quod naturâ debetur, nulla eſt, etiamſi jure civili non debeatur. Tom. 5. c. 477. D.

Petitio hereditatis naturam actionis de peculio aſſumit. T. 5. c. 269. C.

Petitio hereditatis, & actio quod metus causâ quomodo differat. T. 5. c. 888. B.

Petitio hereditatis anno poſt mortem, aut manumiſſionem ſervi finitur. T. 5. c. 269. C.

Petitio hereditatis quo tempore per-

inu-

imitur. T. 5. c. 1179. C.

Petitio legatorum adversùs heredes pro partibus hereditariis competit: nec pro his, qui ſolvendo non ſunt, onerari coheredes oportet. T. 6. c. 667. E. & c. 668. A.

Petitio, vel actio nulla eſt ex obligatione naturali. T. 6. c. 367. B.

Petitio hereditatis eſt bonæ fidei judicium. T. 6. c. 30. C.

Petitio bereditatis non eſt de dividenda hereditate, ſed de reſtituendæ cuique heredi parte ſua pro indiviſo, vel heredi ex aſſe de reſtituendo aſſe. T. 6. c. 40. D.

Petitio hereditatis quomodo in heredem tranſmitti poſſit. T. 7. c. 175. D.

Petitio bonorum poſſeſſionis contra tabulas an rumpat paternum, & pupillare teſtameotum. Tom 7. c. 922. B.

Petitio hereditatis an, & quando detur poſſeſſori. T. 7. c. 217. E. & c. 218. A.

Petitio hereditatis de inofficioſo eſt reſciſſoria. T. 7. c. 170. C.

Petitio hereditatis de inofficioſo teſtamento adversùs quos detur, T. 7. c. 213. A.

Petitio hereditatis de inofficioſo, & petitio hereditatis ex aliis cauſis quid differant, & quibus dentur, & adversùs quos. Tom. 7. c. 170. D. E.

Petitio hereditatis eſt in rem. T. 7. c. 212. E.

Petitio bereditatis de inofficioſo teſtamento non tantùm natisdatur, ſed etiam poſtumis. T. 7. c. 171. B.

Petitio heceditatis in quem detur. T. 7. c. 221. E.

Petitio mutua, & compenſatio idem an ſint. T. 7. c. 67. B.

Petitio bereditatis de inoſſicioſo. T. 8. c. 982. A.

Petitio hereditatis adversùs poſſeſſorem ejus hereditatis datur. T. 9. c. 151. A.

Petitio quid ſignificat. Tom. 9. c. 150. D.

Petitio hereditatis, & actio in rem ſpecialis in quo differunt. T. 9. c. 171. C. & ſeq.

Petitio hereditatis non differt a rei vindicatiooe ſpeciali. Tom. 9. c. 157. B.

Petitio hereditatis de inofficioſo eſt reſciſſoria. T. 9. c. 173. C.

Petitio hereditatis eſt querela inoſficioſi teſtamenti. Ibid. C.

Petitio hereditatis. Vide, Hereditas.

Petitio hereditatis tollitur præſcriptione 30. annorum. T. 9. c. 793. A.

Petitio actoris. Vide, Actoris petitio. Libellus conventioois *adjournement libellè*.

Petitio hereditatis eſt perpetua. T. 9. c. 650. D.

Petitio bereditatis conſiſtere non poteſt intec eum, qui poſſidet pro emptore, & inter eum, qui petit hereditatem. T. 9. c. 158. B.

Petitio hereditatis non poteſt eſſe, niſi inter eos, qui de hereditate invicem controverſaotur. Ibid. B.

Petitio hereditatis, & interdictum quorum booorum in quo differunt. T. 9. c. 1147. C.

Petitio hereditatis eſt bonæ fidei. T. 9. c. 159. E.

Petitio quandoque exactionem ſignificat. Tom. 10. c. 553. D. & c. 716. A.

Petitio propriè infertur in rem, actio in perſonam. T. 10. c. 999. A.

Petitio quo jure ſumitur pro quæſtione proprietatis. T. 10. c. 920. D.

Petitio hereditatis eſt mixta in rem, & in perſonam. Tom. 10. c. 941. C.

Petitionis, vel bereditatis dies. Vide, Hereditatis dies.

Petitioni improbæ opponitur exceptio doli mali. Tom. 4. c. 693. D.

Petitioni hereditatis duæ ſunt actiones, & quæ ſint. T. 5. c. 1179. D.

Petitioni hereditatis quibus caſibus locus ſit. Tom. 9. c. 151. B.

Inter petitionem hereditatis, & ſpecialem in rem actionem quatuor differentiæ. T. 3. c. 251. D.

In petitionem hereditatis quid veniat. T. 3. c. 431. A.

Petitionem, & obligationem conditio ſuſpendit. T. 4. c. 1445. C. mora ſuſpendit petitionem, non obligationem. Ibid. C.

Inter petitionem hereditatis, & condictionem differentia quæ. T. 4. c. 889. A.

Petitionem is non habet, qui tantùm retentionem habet. Tom. 4. c. 990. C.

In petitionem hereditatis venit, quod ſervus ſub cooditione dandæ, vel reddendæ pecuniæ, teſtamento manumiſſus de peculio heredibus dedit. T. 6. c. 40. B.

Per petitionem hereditatis non poſſumus conſequi id, quod familiæ erciſcundæ judicio conſequimur, ut a communiooe diſcedamus. Ibid. C. D.

Inter petitionem hereditatis, & actionem familiæ erciſcundæ differentia. Ibid. D.

In petitionem hereditatis bona fides non patitur, ut pœna veniat, in quam ex caſu crevit actio, quæ ab initio ſimplaris tantùm erat. T. 6. c. 30. C.

In petitionem hereditatis indiviſa non veniunt, ut dividaotur. T. 6. c. 42. C.

In petitionem hereditatis venire mancipia, vel pecora, quæ poſſeſſor emit ex pecunia hereditatis: vel corpora ipſa, ſcilicet mancipiorum, aut pecorum, ſi hereditatis interfuit ea emi, vel pretium eorum, quod ſumpſit ex hereditate, ſi poſſeſſor ea ſui caoſa emit, vel ſi hereditati neceſſaria non fuerint. Tom. 6. c. 30. B.

Petitiooem inter, & repetitionem differentia. T. 10. c. 507. B.

Petitione ſortis ceſſante, ceſſat quoque uſurarum petitio. Tom. 4. c. 982. A.

In petitione eſt, quod eſt in conditione. T. 4. c. 63. A.

In petitione eſt fideicommiſſum; non in vindicatione. Tom. 4. c. 488. D.

Petitione hereditatis inſtitutâ; ſi poſt litem conteſtatam mancipia hereditaria, quæ reos poſſidebat, vel jumenta, aut pecora demortua ſint ſine dolo, & culpa poſſeſſoris, an eorum periculum ad poſſeſſorem pertineat. T. 5. c. 276. A.

De petitione hereditatis. Tom. 2. c. 170. A. B. & T. 9. c. 150. D. E. & ſeq.

Petitione hereditatis qui agit, negat poſſeſſorem heredem eſſe ulla ex parte, vel negat heredem eſſe ex aſſe. T. 6. c. 40. E.

De petitione hereditatis factum Senatuſconſultum. T. 9. c. 151. C. D. & ſeq.

In petitione hereditatis quæ rea veniunt. T. 9. c. 159. E. & c. 160. A. & ſeq.

Petitione hereditatis utili beredem emptoris teneri. Tom. 9. c. 163. C.

De petitione hereditatis. Tom. 9. c. 271. A. qui eâ agit contra heredem ſcriptum, probare debet vitia teſtamenti. Ibid. A.

Petitione hereditatis eum teneri, qui pro herede, vel pro poſſeſſore poſſidet. T. 9. c. 157. E. & ſeq.

In petitiòne hereditatis veniunt fructus omnes quocumque tempore percepti. Tom. 9. c. 159. C. D.

Petitione hereditatis an poſſit agi cum eo, qui emit bereditatem a fiſco. T. 10. c. 692. D.

Petitiones mutuas ſæpe inſtitui apud judicem. Tom. 9. c. 334. B.

Petitiones hereditatis, ſpecialis, & generalis, adversùs quos dentur. T. 10. c. 936. A.

De plus petitionibus. T. 3. c. 183. D. E.

De plus petitionibus conſtitutiones Zenonis, & Juſtiniani. Tom. 3. c. 345. A. B.

De petitionibus bonorum ſublatis. T. 2. c. 666. A. & ſeq.

De petitionibus mutuis. Tom. 2. c. 1129. D.

Quæ ſunt in petitionibus, actionibus,

bus,

bus, & perſequutionibus,in bonis connumerantur. T. 4. c. 1447. C.

De petitionibus hereditatum judicabant Centumviri. T. 9. c. 177. E.

Petitor ſi provocat, fructus in cauſa depoſiti eſſe non poſſunt. T. 1. c. 518. E.

Petitor eſt, qui agit in rem; actor, qui agit in perſonam. Tom. 3. c. 183. A.

Petitor, aut poſſeſſor hereditatis an poſſit conveniri a creditoribus hereditariis. T. 4. c. 75. A.

Petitor hereditatis an ex cauſa poſſit in rem agere, T. 4. c. 74. C.

Petitor quis dicitur. Ibid. B.

Petitor an citra metum exceptionis agere poſſit actione in rem. T. 4. c. 74. E.

Petitor hereditatis an poſſit interim agere cum his, qui res hereditarias occupaverunt, id eſt, res ſingulas vindicare, quas alii poſſident. T. 4. c. 74. B. C.

Petitoris cauſa eſt durior, poſſeſſoris melior. Tom. 4. c. 278. D.

Petitoris deterior eſt conditio, rei eſt melior. T. 5. c. 139. A.

Petitori ut in hereditatis vindicatione, ſic in ſingularum rerum vindicatione onus incumbit probandi. T. 3. c. 183. B.

Petitoria actio. Tom. 4. c. 1447. B.

Petitur plus quatuor modis. T. 1. c. 262. B. & c. 371. A. & T. 6. c. 814. B.

Peto, *rogo*, *volo*, *mando*, hæc verba ſunt precaria, non directa. T. 4. c. 515. A.

Petoritum vehiculi genus. Tom. 9. c. 531. B.

Petronas frater Auguſtæ, verberibus publicè cæſus, quòd altiùs ædes tollendo officeret luminibus ædium cujuſdam mulieris. T. 10. c. 940. E.

Divus Petrus primicerius Apoſtolorum appellatus eſt. T. 2. c. 901. A. & T. 10. c. 867. E.

Pharmaca quæ promiſcui uſus ſunt. T. 7. c. 494. E.

Philantropoi. T. 3. c. 309. D.

Philantropum. T. 2. c. 312. E.

Philippus Auguſtus judæos regno Franciæ exegit. Tom. 6. c. 942. B.

Philoſophi ſunt rari. T. 1. c. 1025. E.

Philoſophi munerum civilium vacationem non habent. Tom. 2. c. 757. A.

Philoſophi a quibus muneribus excuſentur, & a quibus non. T. 4. c. 865. E.

Veri philoſophi pecuniæ ſtudioſi non ſunt. T. 4. c. 866. A.

Philoſophi differentiam faciunt inter totum, & omne; dicentes, totum quantitatis nomen eſſe, omne numeri; vel totum in ſingulis agnoſci, omne in multis. Tom. 4. c. 227. E. & c. 228. A.

Philoſophia univerſa tantùm præcepta regendæ Reipublicæ nos docet, nec attingit ſingula quæque. T. 1. c. 1351. B. C.

Philoſophia a muneribus patrimonialibus non excuſat. Tom. 2. c. 740. C.

Philoſophiæ præceptorum immunitates. T. 2. c. 757. E.

Philoſophiæ, & juris peritia deſiderabatur in magiſtro officiorum. T. 10. c. 845. C.

Philoſophorum inquilini qui ſint. T. 3. c. 182. B.

Philoſophos a tutelis vacare. T. 1. c. 1025. D.

Phoenicarchia. T. 1. c. 1027. B.

Piaculum qui contrahit. Tom. 3. c. 614. B.

Picariæ quænam ſint, & quales. T. 2. c. 1326. B.

Picariæ quid. T. 8. c. 498. D.

Picariarum reditus ſunt regales. T. 2. c. 1326. B.

Pictores pro *putatores*. Tom. 8. c. 537. E.

Pictoris, & piſtoris inſtrumenta. T. 1. c. 434. C.

Pictorum privilegia. T. 2. c. 767. B.

Picturæ ingenui ab onere metatorum excuſantur. T. 2. c. 975. B.

Picturæ in pariete communi quanti æſtimentur. Tom. 7. c. 415. B.

Pietas exigit luctum ab omni cognatione, & agnatione. Tom. 4. c. 30. C. lex non eſt, niſi conjuncta ſit neceſſitati. Ibid. C.

Pietas paterni nominis exigit, dotem filiæ conſtitui. T. 4. c. 826. A.

Pietas naturalis patrem obligat præſtandis alimentis, imò & præſtandæ doti. Tom. 5. c. 883. B.

Pietas parentum erga liberos dicitur, & patria poteſtas. Tom. 7. c. 870. C.

Pietas, & officium, & obſequium in quo differunt. T. 9. c. 561. A.

Pietas eſt gratuita, & officium ſequitur, non fructum. Tom. 9. c. 1325. B.

Pietatis nomine ſumptum facere eſt lucrum. T. 2. c. 1034. C.

Pietatis gratius nomen, quàm poteſtatis. T. 1. c. 1248. A. & T. 8. c. 183. B. C.

Pietatis vocabulum gratius eſt, quàm poteſtatis. Tom. 4. c. 314. A.

Pietatis causâ data an repeti poſſint. T. 5. c. 883. B.

Pietatis causâ ſolutum, etiamſi non debeatur, repeti non poteſt. T. 6. c. 55. A. B.

Pietatis gratiâ quodcumque ſit pro alio, ejus non eſſe repetitionem. T. 9. c. 1322. D.

Piget, & pudet in quo differunt. T. 3. c. 312. D.

Res pignerata, quam debitor ſubripuit, an ſit furtiva. Tom. 10. c. 248. A.

Pigneratio rei litigioſæ non valet. T. 2. c. 1137. D.

Pignerationes, quæ dicuntur præſaliæ, & repræſaliæ. T. 9. c. 250. C.

Pignerationes illicitæ, eum vicanus pro convicano teneretur, olim pleriſque in locis uſurpatæ. Ibid. A. B.

Pigneratitia actio. Vide, Actio pigneratitia.

Pigneratitia actio, antequam nata ſit, præſcriptione tolli non poteſt. T. 1. c. 1523. B.

De pigneratitia actione. Tom. 9. c. 294. E. & c. 295. A. & ſeq.

Pigneratitia actio non tantùm de pignore datur, ſed & de hypotheca. T. 10. c. 640. C.

Pigneratitia actio nullâ præſcriptione tolli poteſt, antequam nata ſit: non naſcitur autem, antequam debitor pignus repigneravit. Ibid. D.

A pigneratitia ad hypothecariam an bonum ſit argumentum. T. 10. c. 703. A.

Pigneratitia actio quænam ſit. T. 10. c. 1254. B.

Pigneratitiam actionem de pignore recuperando, quæ debitori competit, non perimi præſcriptione longi temporis. T. 9. c. 1043. A.

Qui pigneravit duobus in ſolidum rem eandem diverſis temporibus, an falſi crimine teneatur. T. 3. c. 374. D.

Pignora qualiter contrahantur, ac de eorum pactis. T. 1. c. 775. A. B.

Pignora debitoris ſi creditor ſine auctoritate judicis abduxerit, violentiæ crimen admittit. Tom. 1. c. 592. C. D.

Pignora, bonorum alienatione vetitâ, excipiuntur. Tom. 3. c. 124. B.

Pignora tributorum non ſolutorum causâ capiuntur, & diſtrahuntur. T. 2. c. 685. A.

Pignora, id eſt, filii. T. 2. c. 705. B.

Pignora ſi creditor eligat, non autem mandatorem, & minoris ea pignora diſtrahat, an poſſit reliquum, quod credito deeſt, a mandatore petere. T. 4. c. 941. D.

Pignora ſi non ſufficiunt utrique, an jus omnium pignorum primùm pertineat ad venditorem, an verò ad eum tantùm pro rata illius anni. T. 4. c. 105. E. an interpretatio fiat adversùs venditorem, qui legem dixit. Ibid. E.

Pignora curatoris an capi poſſint. T. 4. c. 1024. E.

Pigno-

Pignora, & hypothecæ liberantur voluntaria nuvatione facta, non etiam neceſſariâ. T. 4. c. 965. B.
Pignora confringere quid ſit, & dicatur. T. 5. c. 174. E.
Pignora nomioum tueri Prætoris eſt. T. 5. c. 424. B.
Pignora non finiri, non ſolvi, non liberari, niſi omnino debito ſoluto, & teneri, vel ſi unus tantum nummus reſideat ex ſorte, qui ſolutus non ſit. T. 6. c. 330. C.
Pignora ſequelæ, & acceſſiones ſunt principalium obligationum. T. 6. c. 714. A.
Pignora obligata pro penſionibus ædium. T. 9. c. 1203. A.
Pignora traditione cunſtituuntur. T. 9. c. 1430. D.
Pignora liberantur compenſatione. T. 9. c. 335. D.
Pignora condemnati capta poſt quod tempus diſtrahuntur in foro ſub haſta. T. 9. c. 1092. C.D. & ſeq.
Pignora a creditore diſtrahi poſſunt contra obnuntiationem, vel prohibitionem debitoris, ſi debitor non ſolvat omnem pecuniam, vel obſignet omnem, atque deponat. T. 9. c. 1233. C.
Pignora per apparitores in cauſam judicati capiebantur, & ab iis vendebantur. T. 10. c. 694. D.
Pignora inter, & venditionem quoad legem commiſſoriam differentia. T. 10. c. 1025. D.
Pignorari non poteſt liber homo. T. 7. c. 30. A.
De pignetata re a deſuocto; T. 7. c. 545. E. & c. 546. A.
Pignuratæ rei periculum ad quem pertinere debeat. T. 8. c. 320. E. & c. 321. A.
Pignoratam rem ſi debitor a creditore redimat, quaſi ſuæ reiemptor, actione ex vendito non tenetur, & omnia in integro ſunt creditori. T. 6. c. 91. B. C.
Pignoratio ſervi alieni nihil valet. T. 7. c. 798. A.
Pignoratitia actio quomodo debitori detur. T. 4. c. 928. B.
Pignoratitia actio quæ ſit. Tom. 5. c. 1105. E.
Pignoratitia obligatio quo genere noo tollitur. T. 6. c. 77. A.
Pignoratitia actio duplex eſt, alia in rem, alia in perſonam. T. 7. c. 545. D.
Pignnratitia actio in perſonam quæ eſt. T. 7. c. 546. E. eſt duplex, alia directa, alia contraria. Ibid. E.
De pignoratitia actione. Tom. 10. c. 972. A. B.
De pignorato fundo ab uno ex ſociis. T. 7. c. 584. A.
Pignoris cauſam non perimit uſucapio. T. 1. c. 1521. E.
Pignoris, & hypothecæ differentia. T. 1. c. 253. A.
Pignoris poſſeſſio ſola tranſit in creditorem. T. 2. c. 1225. D.
Pignoris poſſeſſiooem habet creditor. T. 1. c. 1134. D.
Pignoris ſpecialis major eſt vis, quàm generalis. T. 3. c. 508. D
Pignoris luendi jus, quod debitori competit, nullo tempore perimitur. T. 2. c. 481. C.
Pignoris venditionem debitor impedire non poteſt. T. 2. c. 546. B. C. & T. 9. c. 1233. C. D.
De pignoris luitione. T. 2. c. 547. C.
De pignoris remiſſione a muliere facta conſultatio. T. 1. c. 665. B. C.
Pignoris duo genera. T. 1. c. 775. D & T. 8. c. 770. E. & T. 9. c. 295. A. B.
De pignoris partu. T. 2. c. 542. E.
Pignoris jure non tenetur fœtus, vel partus ejus rei, quæ pignori data eſt. T. 1. c. 385. A.
Pignoris remiſſio exceptionis jure reſolvit pignus. T. 1. c. 1301. D.
Pignoris cauſa eſt individua. T. 4. c. 182. D. & c. 928. C. & T. 7. c. 540. B. & c. 767. D. & c. 1365. D. & T. 9. c. 1040. A.
Pignoris cauſa inæqualis inæqualem imputationem exigit. T. 4. c. 1324. B.
Pignoris jure potior erit, qui eſt tempore prior. T. 4. c. 179. A.
Pignoris cauſa dominium non mutat. T. 4. c. 1315. D.
Pignoris jus in fundo firmius eſt, quàm in fructibus. T. 4. c. 1287. E. & c. 1288. A.
Pignoris datio intercessionem facit. T. 4. c. 1290. D.
Pignoris ſumma quæ dicitur. T. 4. c. 232. E.
An pignoris jure, re evictâ, poſſit uterque heredum conveniri ab emprore ex ſtipularione interpoſita oomine evictionis. Tom. 4. c. 182. E.
Pignoris cautio, ſive miſſio omnibus creditoribus prodeſt. Tom. 4. c. 1345. B.
In pignoris venditione, quæ fit ex pacto, creditor ſuum negotium gerit, non debitoris. T. 4. c. 932. C.
A pignoris actione non recedit invitus, quam habet in venditorem pignoris. Ibid. B.
Pignoris venditione perimitur pignoris cauſa jure creditoris facta. T. 4. c. 900. B.
Pignoris obligationem conſuſio non tollit. T. 4. c. 828. E.
Pignoris remiſſio non eſt donatio. T. 4. c. 651. B.
Pignoris jus non poteſt quæri uſucapione, nec jus uſusfructus, nec jus ſervitutis, nec jus hereditatis. T. 4. c. 637. E.
Pignoris jus. Vide; Jus pignoris.
Pignoris cauſa cauſam naturalis obligationis conſervat. Tom. 5. c. 992. C.
Pignoris cauſa an dividua ſit. T. 5. c. 859. D.
Pignoris cauſâ non extinctâ, competit nihilominus actio furti de pignore furto ſublato. Tom. 5. c. 591. A.
Pignoris jus an poſteriorem creditorem ſequatur. T. 5. c. 951. A.
Pignoris poſſeſſio an apud debitorem ſit. T. 5. c. 878. C.
Pignoris dominium quando debitor adquirit. T. 5. c. 1187. B.
Pignoris datione non intelligitur interrumpi uſucapio. T. 6. c. 84. C.
Pignoris emptionem in perſona debitoris non conſiſtere. Tom. 6. c. 91. D.
Pignoris cauſam eſſe individuam, ut & uſurarum. T. 6. c. 330. C. & c. 648. E. & c. 649. A.
Pignoris genus fiducia. Tom. 7. c. 626. E.
Pignoris inſtrumentum poteſt fieri inter conſentientes prælatâ die. T. 7. c. 883. A.
Pignnris vindicatio perſonam non obligat. T. 7. c. 546. D.
Pignoris jus an dominus ea ſequi poſſit. T. 7. c. 379. E.
Pignoris die prælatâ, inſtrumento inter debitorem, & creditorem conſcripto, an debitor teneatur falſi nomine aliis creditoribus. T. 7. c. 883. A.
Pignoris capio a quibus rebus incipere debeat. T. 8. c. 647. A.
Pignoris contrahendi qui mos fuerit. T. 7. c. 1382. E.
Pignoris datione an rite cœpta uſucapio interrumpatur, vel interpelletur. T. 8. c. 301. B.
Pignoris alienatione factâ ſine conſenſu creditoris, pignus non perimitur. T. 9. c. 1192. D.
Pignoris diſtractio non impeditur; niſi debitor luat pignus in ſolidum ſolutâ omni pecuniâ. T. 9. c. 1235. E.
In pignoris perſequutinne prior creditor hypothecarius potior habetur. T. 9. c. 1209. D. & ſeq.
Pignoris dominum eum non fieri, qui pro debitore animo negotiorum geſtorum ſolutâ pecuniâ, & uſuris pignus liberavit. Tom. 9. c. 1198. C.
Pignoris retentio pro uſuris. T. 9. c. 338. E.
Pignoris retentionem, & perſequutionem creditori competere ob pecuniam hypothecariam. Tom. 9. c. 1228. A.
Pignoris diſtractionem impedit nuda oblatio. T. 9. c. 1232. B.
De pignnris poſſeſſione. Tom. 9. c. 1008. A.
De pignoris retentione, & perſequutione. T. 9. c. 1228. A.
Pignoris evictionem creditorem non debere. T. 9. c. 1303. B. C. & ſeq.
Pignoris luendi jus, quod debitori competit, an præſcriptione 40. annorum tollatur, an triginta anni ſufficiant. T. 9. c. 1042. B.
Pignoris depoſitum. T. 9. c. 350. A. Vide, Depoſitum.
Pignoris obligatio nudo pacto; vel expreſſo, vel tacito remitti, atque diſſolvi poteſt. T. 9. c. 1226. A.

Si pignoris conventionem numeratiu pecuniæ ſequuta non fuerit. T. 9. c. 1237. D. E.
Ut pignoris venditio a creditore facta valeat, multa deſiderautur. T. 9. c. 232. A.
In pignoris venditione quæ obſervanda ſunt. Tom. 9. c. 1193. D.
De pignoris capione. T. 9. c. 242. B.
De pignoris remiſſione. Tom. 9. c. 325. C. & c. 1226. A. B. & ſeq.
De pignoris partu, & omni cauſa. T. 9. c. 1224. C. D. & ſeq.
De pignoris luitione. T. 9. c. 1235. E. & ſeq.
Pignoris luitio an tollatur præſcriptione triennii. Tom. 9. c. 301. D.
Pignoris luendi jus eſt perpetuum. T. 9. c. 1042. E.
Pignoris lege ſi id actum ſit, ut ſi ad diem pecunia ſoluta non ſit, creditori liceat pignus diſtrahere, hoc pacto non adimitur debitori actio pigneratitia adversùs creditorem. T. 9. c. 297. D.
Pignoris jus eſt, ut omnem pecuniam ſolutam eſſe oporteat, antequam pignus ex ulla parte ſolvatur. T. 9. c. 1040. A.
In pignoris cauſa priorem creditorem eſſe potiorem poſteriori. T. 9. c. 1042. A.
Pignoris cauſa. Vide, Cauſa pignoris.
Pignoris obligationem per liberam perſonam nobis non adquiri. T. 9. c. 1195. C.
Pignoris obligationem non contrahuot ſervi, niſi pro modo peculii. T. 9. c. 311. A.
Pignoris fructus an in debitum impotentur. T. 9. c. 296. A.
Pignoris uſucapio conveotionem non extinguit. Tom. 9. c. 1191. A.
Pignoris vindicatio ad quem extenditur. T. 9. c. 1301. B. C.
Pignoris remiſſio. Vide, Remiſſio pignoris.
Pignoris partus. Vide, Partus pignoris.
Pignoris cauſa a domioio ſeparata eſt. T. 10. c. 248. E.
Pignoris capiendi jus an ſit municipalibus magiſtratibus. Tom. 10. c. 503. D. & c. 514. B.
Pignoris liberandi jus præſcriptione an tollatur. Tom. 10. c. 693. C.
Pignoris capiendi jus ſolis magiſtratibus Populi Romani competit. T. 10. c. 701. B.
Pignoris captionem an habeat magiſtratus municipalis. Tom. 10. c. 872. C.
Jure pignoris non dominus dominum facit. T. 10. c. 970. A.
Pignoris nomen civile eſt. T. 10. c. 972. D.
Pignoris obligatio, & actio hypothecaria ex qua cauſa nobis adquirantur. T. 10. c. 979. B.
Pignoris corporalis capionem ſequitur diſtractio. T. 10. c. 1224. A.
Io pignoris perſequutione debitor ſuperatur a creditore. T. 10. c. 1253. E.
Pignori quæ res obligari poſſunt, vel non, & qualiter pignus contrahitur. T. 2. c. 537. C. D.
Pignori quæ res obligari noo poſſunt. T. 1. c. 777. A.
Pignori prædia, veſtes, & vaſa Eccleſiæ ſpecialiter obligari non poſſunt. T. 2. c. 1044. C.
Pignori ſervus datus ſi creditori furtum fecerit, an debitor teneatur. T. 1. c. 1442. D.
Pignori non eſt fœtus, vel partus, niſi hoc inter contrahentes convenerit. T. 1. c. 385. A.
Pignori obligare ſolius domini eſt. T. 4. c. 1283. A.
Pignori obligari poteſt uſusfructus tam a domino proprietatis, quàm ab uſufructuario. T. 4. c. 1329. D.
Pignori, vel fiduciæ dari non poteſt liber homo. T. 4. c. 1467. D.
Pignori accepta prædia non continentur legatis prædiis. Tom. 4. c. 1123. D.
Pignori mibi eſſe non poteſt res mea. T. 4. c. 1289. B.
Pignori cum ſylva obligata eſt, quæ obligata intelligantur. Tom. 5. c. 425. C.
Pignuri obligatæ rei an legatum valeat. T. 7. c. 1047. A. quis eam luere debeat. Ibid. A.
Pignori obligata res legata ſi diſtracta fuerit a creditore, an heres æſtimationem ejus legatario præſtare debeat. Ibid. A.
Pignori res obligata an per fideicommiſſum, & damnationem relinqui poſſit. T. 7. c. 1046. D.
Pignori eſſe res invectas in horreum, ſi conductoris ſint. T. 7. c. 609. B.
Pignori incumbere meſius eſt, quàm in perſonam agere. T. 8. c. 673. C. & c. 762. C.
Pignori obligari non poſſunt ſervitutes. T. 9. c. 1204. A.
Pignori opponuntur quæcumque jura, & quæcumque res incorporales. Ibid. D.
De pignori dato ſervo manumiſſo. T. 9. c. 961. C. D. & ſeq.
Pignori intelligitur eſſe obligata militia. T. 9. c. 1200. B.
Pignori obligatis rebus pluribus, & unius pignore remiſſo, alias res in obligatione manere. Tom. 9. c. 325. D.
Si pignori data ſit commuois res. T. 9. c. 1220. D. E.
Pignori eſſe non poteſt liber homo jure civili. T. 9. c. 1198. D.
Si pignori obligavi bona mea ſimpliciter, intelligor obligaſſe non tantùm præſentia, ſed futura. T. 9. c. 1202. E. & c. 1209. A.
Pignori non capiuntur ex cauſa judicati annonæ, ſalaria, & ſtipendia militum, & cur. Tom. 9. c. 1093. B.
Quæ pignori res obligari poſſunt, vel non. T. 9. c. 1206. D. E. & ſeq.
Si pignori aliena res data ſit. T. 9. c. 1203. A. B. & ſeq.
Quod non poteſt pignori dari per traditionem, de eo non poteſt conveniri, ut hypotheca ſit. T. 10. c. 1023. A.
Ex pignore percepti fructus in ſortem imputantur. T. 3. c. 320. C.
De pignore prætorio. T. 2. c. 541. B. & T. 3. c. 132. D. E.
In pignore plus eſt cautionis, & ſecuritatis, quàm in perſona. T. 4. c. 1294. E.
In pignore, quod filius emit ex re patris, ſive ex peculio profectirio, patronus jure bonorum poſſeſſionis contra tabulas an habeat partem dominii, quæritur. T. 4. c. 930. B. ratio quæ. Ibid. C.
In pignore quod, & quale ſir jus priorum, & poſteriorum creditorum. T. 5. c. 950. D. E. & ſeq.
In pignore uſucapio non interrumpitur rogatione precarii. T. 6. c. 86. A.
Pignore, vel hypothecâ a creditore venditâ ſub pacto revendendi, & redimendi, poſſe creditorem pignus redimere, ſed non etiam debitorem, cui nec creditor paciſci potuit. T. 6. c. 61. C.
In pignore prior eſt potior. T. 7. c. 365. D.
De pignore prætorio, & ut in actionibus etiam debitorum miſſio prætorii pignoris procedat. T. 9. c. 1221. A. B. & ſeq.
De pignore conventionali. Ibid. c. 1221. B.
Si pignore vendito agatur. T. 9. c. 1234. A. B. & ſeq.
In pignore qui potiores habentur. T. 9. c. 1209. C. D. & ſeq.
De pignore rei mobilis non eſt actio hypothecaria ex nudo pacto moribus noſtris. T. 9. c. 1041. D.
De pignore dato nullâ mentione factâ diſtrahendi, vel non diſtrahendi. T. 9. c. 1194. A.
De pignure uſucapto. Tom. 9. c. 1191. A. B.
De pignore, quod initio fuerat contractum nudo pacto, an detur actio pigneratitia. T. 10. c. 972. D.
Pignorum capio ſufficit, nec vincula, aut tormenta ſunt adhibenda. T. 2. c. 685. B.
Pignorum datio in vicem ſatiſdationis eſt. T. 5. c. 796. D.
Pignorum an alia ſit cauſa, & alia fidejuſſoris. T. 6. c. 630. E.
Pignorum diſtractio, non ſolvente

debitore, eſt pignorum extrema linea. T. 9. c. 1229. E.
Pignorum captio nec eſt infamia, nec injuria. T. 9. c. 1127. C. D. proſcriptio, & diſtractio bonorum debitoris infert infamiam. Ibid. C.
Pignorum poſſeſſores potiores ſunt. T. 9. c. 244. C.
De pignorum pactis, & de lege commiſſoria in pignoribus reſcindenda. T. 9. c. 1239. D. E.
De pignorum evictione. Vide, Evictio pignorum.
De pignorum diſtractione. Tom. 9. c. 1219. E. & ſeq.
Pignorum retentio non eſt, niſi poſt biennium. T. 10. c. 449. A.
In pignoribus diſtrahendis creditor bonâ fide verſetur. T. 2. c. 546. D.
Pignoribus plus eſſe cavere, quàm fidejuſſoribus. T. 8. c. 673. C. & c. 752. D.
De pignoribus, & hypothecis. T. 9. c. 1185. A. B. & ſeq.
In pignoribus lex commiſſoria eſt improbata, & cur. Tom. 9. c. 1240. C.
Pignoribus captis magiſtratus municipalis contumaces, & inobedientes jus coercendi habet. T. 9. c. 1194. B. C.
In pignoribus diſtrahendis creditor ſinceriter, & bonâ fide debet verſari. T. 9. c. 1234. A.
Pignoribus ſi pro te cavero, habebit hypothecariam. T. 10. c. 651. A.
De pignoribus obligatis locatione prædii urbani, vel ruſtici. T. 10. c. 1044. D. E.
Pignus quid. T. 1. c. 764. B. & T. 2. c. 235. E. & T. 8. c. 647. A. & T. 9. c. 295. E.
Pignus ut ab hypotheca differt. T. 2. c. 535. A.
Pignus aliud eſt, aliud hypotheca, aliud fiducia, & aliud [illegible]. T. 2. c. 1208. B.
Pignus prætorium conſtituit in poſſeſſionem miſſio. T. 1. c. 1141. D.
Pignus rei alienæ non valere. T. 1. c. 1491. D. & T. 8. c. 614. C.
Pignus rei alienæ convaleſcit adquiſitione dominii, T. 1. c. 1491. E.
Pignus re eâdem reddi debet. T. 3. c. 315. C.
Pignus aut prætorium, aut conventionale, & quid habeant commune. T. 1. c. 1142. D.
Pignus prætorium quid. Tom. 3. c. 132. D.
Pignus manifeſtarium, & tacitum. T. 2. c. 536. A.
Pignus in cauſa judicati factum. T. 2. c. 542. A.
Pignus creditor pignori obligare poteſt. T. 2. c. 542. C.
Pignus perimitur novatâ debiti obligatione. T. 2. c. 544. B.
Pignus perimitur diſtractione pignoris factâ a creditore. Tom. 2. c. 545. C.
Pignus quibus modis contrahitur. T. 1. c. 920. A.
Pignus conditione pendente rectè contrahitur, nec invito creditore ſolvi poteſt. T. 1. c. 1489. E. & c. 1490. A.
Pignus propriè poſſidet creditor, non debitor. T. 1. c. 1401. D.
Pignus propriè creditæ pecuniæ vinculum. T. 3. c. 308. D.
Pignus debitor creditori vendere poteſt, fiduciam non poteſt. T. 1. c. 390. D.
Pignus cur creditor poſſidet. T. 1. c. 946. D.
Pignus venire in poteſtatem creditoris hodie non neceſſe eſt. T. 1. c. 1138. E.
Pignus ſimpliciter acceptum creditor diſtrahere non poteſt, niſi ter denuntiaverit debitori ſuo. T. 1. c. 384. D. E.
Pignus debitor ſi ſubtrahit, tenetur furti. T. 1. c. 410. C.
Pignus ſi minoris vendiderit creditor, reſidui petitio creditori ſupereſt. T. 1. c. 390. B.
Pignus eſt inutile, quod alii vendi non poteſt. T. 3. c. 427. E. & c. 428. A.
Pignus propter ſortem chirographariam retineri poteſt, propter uſuras chirographarias non item. T. 3. c. 131. D. E.
Pignus idem ſi duobus fuerit oblatum, quid juris. T. 1. c. 391. D.
Pignus quibus modis ſolvitur. T. 1. c. 777. E.
Pignus ipſo jure redditio reſolvit. T. 1. c. 1301. D.
Pignus a debitore ſubreptum uſucapi poteſt, hypotheca non item. T. 1. c. 1115. C.
Pignus debitoris, & creditoris gratiâ datur. T. 1. c. 193. D.
Pignus an finiatur rei pigneratæ mutatione. T. 3. c. 677. B.
Pignus non mutatur, nec perimitur uſucapione. Tom. 4. c. 637. B.
Pignus rei alienæ non eſt. Tom. 4. c. 1282. E.
Pignus an liberetur principali reo deportato. T. 4. c. 228. D.
Pignus prætorium a conventionali quid differt. T. 4. c. 1275. E. quando inter ſe conveniunt. Ibid. c. 1276. B.
Pignus vendere non cogitur creditor invitus. T. 4. c. 933. A.
Pignus & fidejuſſorem qui accepit, quando pignus, & quando fidejuſſorem convenire poteſt. T. 4. c. 961. E.
Pignus, vel uſusfructus non perimitur, nec mutatur uſucapione. T. 4. c. 637. B.
Pignus prætorium conſtituitur, quando creditores mittuntur in poſſeſſionem bonorum debitoris. A. 4. c. 1275. D.
Pignus contrahitur non tantùm traditione, ſed etiam nudâ conventione. T. 4. c. 178. C.
Pignus obligationem præcedere poteſt, ſicut fidejuſſio. T. 4. c. 180. B.
Creditor primus vendendo pignus etiam ſecundi creditoris pignus perimit; conſentiendo autem vendenti debitori pignus ſecundi non perimit. T. 4. c. 952. C.
Pignus, quod alii vendi nequit, inutile eſt. T. 4. c. 567. C.
Pignus rei alienæ non valet, convaleſcit tamen adquiſitione dominii. T. 4. c. 95. D.
Pignus eſt ſequela principalis obligationis, ut fidejuſſor. Tom. 4. c. 180. B.
Pignus ſemper manet in dominio debitoris. T. 4. c. 930. C.
Pignus rerum mobilium triennii præſcriptio perimit. Tom. 4. c. 1287. D.
An pignus teneatur in uſuras uſurarum, quas priori auditori ſolvit debitor. T. 4. c. 970. C.
Si pignus venditum ſit a creditore ſuo jure, & debitor ab eo minoris emerit, quid. T. 4. c. 928. C. D.
Pignus ſi ſubreptum ſit creditori, actio furti datur ei non tantùm adverſùs extraneum, ſed & adverſùs debitorem dominum rei furtivæ. T. 4. c. 231. D.
Pignus a creditore alii creditori ſuo pignori obligari poteſt. Tom. 4. c. 930. E. ratio hujus quæ. Ibid. c. 931. A.
Pignus inane eſt, cujus nulla eſt actio. T. 4. c. 1285. D.
Pignus rei alienæ eſt nullum. T. 4. c. 1290. D. & T. 7. c. 609. B.
Pignus ſubreptum a debitore. Vide, Debitor.
Pignus prætorium conſtituitur in rem. T. 5. c. 772. E.
Pignus remiſſum videtur cautione principali reddita. T. 5. c. 48. D.
Pignus convaleſcere quando dicatur. T. 5. c. 945. E.
Pignus qua ex cauſa revocari poſſit. T. 5. c. 811. D.
Pignus eſt acceſſio principalis obligationis. T. 5. c. 48. D.
Pignus inutile eſt, quod emptionem, & venditionem non recipit, quod diſtrahere mihi non licet. T. 5. c. 810. C. D.
Pignus in re mea non mutat dominium. T. 5. c. 466. E.
Pignus prætorium, & conventionale quomodo differunt. T. 5. c. 811. C.
Pignus pro parte liberari an poſſit. T. 5. c. 859. D.
Pignus qua actione vindicetur. T. 5. c. 374. A.
Pignus quando creditor vendit voluntate debitoris, ideſt, ex pacto. T. 5. c. 961. B.
Pignus rei alienæ an valeat. T. 5. c. 947. B.

Pignus pignori an dari poſſit . T. 5. c. 956. C.
Pignus quod utile , & quod inutilo eſt . T. 5. c. 810. D.
Pignus an ſine traditione conſtitui poſſit . T. 5. c. 730. B.
Pignus tacitum faciliùs tollitus , quàm obligatio priocipalis . T. 5. c. 527. A.
Pignus rei ſuæ conſiſterc non poteſt . T. 6. c. 307. B.
Pignus contrahitus nudâ conventione , nudo pacto , jure prætorio . T. 6. c. 315. D.
Pignus rei ſuæ in perſona domini non conſiſtit . Tom. 6. c. 316. B.
Pignus prætorium non perimitur impletâ uſucapione ab herede . T. 6. c. 323. A.
Pignus prætorium quale . Ibid. A. miſſio io polleſſionem conſtituit pignus prætorium . Ibid. A.
Pignus duobus modis contrahi poteſt , nudo conſenſu , & re . T. 6. c. 233. A.
Pignus non mutat dominium . T. 6 c. 29. D.
Pignus libesatur jurejurando . T. 6. c. 76. D. E.
Pignus creditos re verâ ſolus poſſidet , debitor omnino non poſſidet . T. 6. c. 84. C.
Pignus ſi creditor acceperit , & amiſerit ejus poſſeſſionem , quid fiet . T. 6. c. 57. D. E.
Pignus traditum a debitore creditori ſi debitor ſubripiat ante ſolutionem , actione furti teneetur. Tom. 6. c. 145. E. & c. 146. A.
Pignus non conſtituit ſola deſtinatio , ſed conventio tantùm , vel traditio . T. 5. c. 537. D.
Pignus quandonam contrahatus utiliter. Ibid. C.
Pignus in pecunia conſiſtere poteſt. T. 7. c. 626. D.
Pignus eſt creditum . T. 7. c. 631. E.
Pignus , ſive hypotheca teſtamento poteſt conſtitui . T. 7. c. 540. D. E.
Pignus an valeat ex teſtamento , item an ejus cauſa maneat ſuperato herede debitoris . Tom. 7. c. 1042. A.
Pignus in ſolidum obligatum eſt, ſi vel nummus unus reſideat . T. 7. c. 1355. C.
Pignus naturale quod vocatus . T. 7. c. 1030. B.
Pignus nullum eſt, ſi tempore conventionis non fuit in bonis debitoris . T. 7. c. 877. C.
Pignus prætorium in quibus conſtituitur . T. 7. c. 1309. B.
Pignus rei alienæ an convaleſcat , ſi is , qui rem alienam pigneravit , domino heres extiterit. Tom. 7. c. 811. B.
Pignus non diſſolvitur , niſi ſolutâ totâ pecuniâ . T. 7. c. 1365. C. D.
Pignus , ſi nummus unus ſolutioni deſit , non liberatur . Tom. 7. c. 767. D.
Pignus teſtamento an rectè conſtituatur legatorum nomine . T. 7. c. 1308. D.
Pignus totum obligatum manet , etiamſi unus nummus ſolutioni deſit . T. 7. c. 767. D.
Pignus,quod traditinne conſtituitur, poſſidetur a creditore , hypotheca non poſſidetur . T. 7. c. 609. B.
Pignus ; & dominium nihil habent commune . T. 7. c. 584. B.
Pignus non poſſe liberari pso parte. T. 7. c. 1365. C.
Pignus nudo pacto contrahitur, non eodem diſſolvitur . T. 8. c. 679. C. & c. 770. E.
Pignus tantùm ſecuritatis causâ datur . T. 8. c. 777. A.
Pignus an contrahatur re , aut nudo conſenſu . T. 8. c. 324. E.
Pignus an dominium mutet . T. 8. c. 320. B.
Pignus cur detur . Tom. 8. c. 322. C
Pignus cur non additur contractibus , ex quibus ſolo conſenſu obligationes fiunt . Tom. 8. c. 324. E.
Pignus in quibus rebus conſiſtit . T. 8. c. 319. C.
Pignus an debitor poſſidese intelligatur , cujus poſſeſſionem ceſſit creditori . T. 8. c. 286. B.
Pignus pignorari poteſt a creditore. T. 8. c. 614. D.
Pignus propriè in qua re ſit . T. 8. c. 647. A.
Pignus unde deducitur . Tom. 8. c. 647. A.
Pignus prætorium maxime diſtat a conventionali. Tom. 9. c. 1211. B.
Pignus prætorium ſequitur jus , & conditionem perſonalis actionis , non etiam conventionale . Ibid. B.
Pignus poteſt setineri ob chirographariam ſortem , non ob chirographariam uſuram . T. 9. c. 338. D. E.
Pignus inutile eſt , quod creditor diſtrahere non poteſt , aut cujus non ſit emptorem inventurus . T. 9. c. 1204. B.
Pignus licèt teneat creditor , id tamen ſibi non poſſidet, ſed illud debitor poſſidet pes eum . T. 9. c. 1193. A.
Pignus quando poteſt repeti . Ibid. A.
Pignus prætorium quo genere conſtituitur. Tom. 9. c. 139. E. & c. 1127. A. & c. 1210. E.
Pignus judiciale quomodo conſtituitur. T. c. 1211. B. differt a pignore prætorio . Ibid. C.
Pignus non confirmat oblatio ſola , & nuda . T. 9. c. 1198. E.
Pignus ſolvi non tantùm ſoluto debito , ſed eo etiam oblato , & depoſito . T. 9. c. 302. D.
Pignus , & fidejuſſor in quo diſferunt . T. 9. c. 544. E.
Pignus aut re conſtituitur , aut pacto . T. 9. c. 295. A.
Pignus ſemel remiſſum nunquam reſtituitus , niſi novo pacto . T. 9. c. 1226. E. & c. 1227. A.
Pignus non tantùm remiſſione perimitus , ſed etiam novatâ debiti obligatione . T. 9. c. 1227. A. B.
Pignus non liberatur , ſi vel unus nummus tantùm ſuperſit ex ſorte, qui debeatus . Tom. 9. c. 1190. E.
Si pignus captum ſit in cauſa judicati . Tom. 9. c. 1222. C. D. & ſeq.
Pignus in cauſa rei judicatæ captum in quo differt a pignore prætoſio . T. 9. c. 1222. D. E.
Pignus , vel hypotheca in quibus cauſis tacitè contrahitur . T. 9. c. 1200. D. E. & ſeq.
Si pignus pignori datum ſit . T. 9. c. 1223. E. & c. 1224. A.
Pignus rei alienæ non conſiſtit . T. 9. c. 1203. B. C. & c. 1224. B.
Pignus debitoris gratiâ contrahitus . T. 9. c. 1197. C.
Pignus remiſſione, & novatione voluntasiâ perimitur . T. 9. c. 1227. C.
Pignus diſtractione rectè facta a creditore , cui pignus jure obligatum ſit , perimitur . Tom. 9. c. 1229. E. & ſeq.
Pignus tueri ob chirographariam pecuniam . T. 9. c. 1227. A. B. & ſeq.
Pignus non eſt pignus , niſi quandoque diſtrahi poſſit . Tom. 9. c. 1231. B.
Pignus, quod creditor datum habet gignori , obligare poteſt creditori ſuo . T. 9. c. 1223. E.
Pignus non perimitur uſucapione . T. 9. c. 1192. D.
Pignus re , & pignus conſenſu contractum differunt. T. 9. c. 1193. C.
Pignus , & commodatum in quo differunt . Tom. 9. c. 1197. D. E.
Pignus qualiter contrahitus . T. 9. c. 1208. E.
Pignus , & hypotheca nihil inter ſe differunt . T. 9. c. 1185. C. D. & c. 1286. A.
An pignus ob turpem cauſam contrahatur . T. 9. c. 236. B.
Pignus , & hypotheca quando non differunt . Tom. 9. c. 961. C. D.
Pignus nullâ ſocietate dominin, proprietative conjungitur . Tom. 9. c. 1192. B.
Pignus non tantùm expreſſim contrahitur , quod appellatur manifeſtarium pignus , ſed contrahitur etiam tacitè ex juſta præſumptione . T. 9. c. 1200. D.
Pignus pacto contrahitur . Ibid. D.

Pignus naturale. T. 9. c. 1198. D.
Pignus depoſitum dicitur apud creditorem. T. 9. c. 295. A.
Pignus qnod pacto conſtituitur, non deponitur, & hypotheca dicitur proprié. T. 9. c. 295. B. & T. 10. c. 428. A. B.
Pignus in debitum non imputatur. T. 9. c. 296. A.
Si pignus vendiderit antiquior creditor. T. 9. c. 1220. A. B.
Pignus ſibi addicere non poteſt creditor, & cur. T. 9. c. 1238. B.
Pignus contractus eſt. Tom. 10. c. 389. B.
Pignus, quod eſt obligatum in ſortem, quomodo tacitè cenſeatur in uſuras. T. 10. c. 428. B.
Pignus an ſit bonæ fidei. Tom. 10. c. 531. E.
Pignus ob turpem cauſam non contrahitur, ut nec fidejuſſor rectè datur. T. 10. c. 630. C.
Pignus ſibi obligatnm uxur an viro remittere poſſit. T. 10. c. 643. C.
Pignus prætorium quodnam ſit. T. 10. c. 705. A.
Pignus traditione conſtituitur. T. 10. c. 972. A. an ſit contractus. Ibid. B.
Pignus rei alienæ convaleſcit adquiſitione dominii. Tom. 10. c. 1020. D.
Pignus inutile eſt, quod alii diſtrahi non poteſt ſui conſequendi cauſa. T. 10. e. 1023. E.
Pignus quomodo liberatur. T. 10. c. 1053. E.
Pignus eſt acceſſio ſortis. T. 10. c. 1097. C.
Pila lapidea quid. T. 9. c. 1052. D.
Pilatus procurator in Syria. T. 2. c. 85. C. & T. 3. c. 549. B.
Pilatus an fuerit procurator Cæſaris in Syria. T. 10. c. 95. B. & c. 931. B.
Pilatus legatus dicitor a Lactantio. T. 10. c. 95. D.
Pilenta quæ ſunt. T. 3. c. 381. C.
De pilei impoſitione. T. 3. c. 73. C. D.
Pilei impoſitione ſervi fiebant liberi. T. 9. c. 945. C.
Piratæ qui ſint. T. 5. c. 537. A.
Piſcandi jus commune. Tom. 1. c. 1137. E.
Piſcandi jus ubinam nmnibus cnmmune. T. 8. c. 929. A. & c. 935. B.
Piſcari in alieno lacu, ſtagnove jure Romano licet. T. 3. c. 89. D. E.
Piſcari in mari ante ædes ſuas qui me prohibet, actione tenetur injuriarum. T. 3. c. 389. B.
Piſcari an liceat in diverticulo fluminis. T. 7. c. 437. B.
Piſcari an liceat in flumine publico. Ibid. B.
Piſcari an liceat in piſcina, vel lacu alieno. Ibid. B.
Piſcatio thynnaria. T. 3. c. 702. A. & T. 5. c. 807. A.
Piſcationum reditus ſunt regales. T. 2. c. 1325. B.
Piſces, qui ſunt in lacu, vel ſtagno non ſequuotur emptorem fundi; ſecus, qui in piſcinas a nobis conjecti ſunt. T. 5. c. 715. D.
Piſces præcipuè ali aquâ dulci, etiam in medio mari. Tom. 7. c. 813. C.
Piſces, qui ſunt in piſcina ædium venditarum, vel fundi venditi, ædium, vel fundi non eſſe. T. 7. c. 780. C.
Piſces cujuſnam ſint. T. 8. c. 929. D.
Piſcina. T. 5. c. 715. E.
Piſcinam qui emerit, an etiam piſces emiſſe videatur. T. 8. c. 262 D.
Piſcium poſſeſſio qualis ſit. T. 5. c. 715. D.
Piſcium mutuum contrahi poſſe Varro 3. *de re ruſtica*. Tom. 5. c. 397. C.
Piſtures erant ſervi conditionales. T. 9. c. 1214. C.
Piſtores, & fundi dotales ſub cujus cura magiſtratus olim fuerint. T. 10. c. 856. D.
De piſtoribus, & catabolenſibus. T. 3. c. 459. C.
Piſtorum in Urbe fuit certum corpus. T. 2. c. 807. A. & T. 3. c. 459 C.
Piſtorum per officinas diſcurrebat Præfectus annonæ, & monditiam panis exigebat. T. 10. c. 856. D
Pittacia quæ proprié ſint. Tom. 1. c. 530. B. & T. 2. c. 962. C. & T. 10. c. 741. E.
Pix foſſilis. T. 2. c. 1326. B.
Placet eſt verbum ſolenne in ſententiis judicum. T. 6. c. 734. A.
Placitum Principis lex eſt. Tom. 4. c. 847. E.
Placitum commune militantium. T. 9. c. 1200. A.
Plaga, & ejus interpretatio quæ. T. 9. c. 1138. C.
Plagiarii, lavernæ, & fraganæ. T. 2. c. 602. C.
Plagiarii qui dicuntur. Tom. 9. c. 1439. A. B.
De plagiariis lex Cornelia, & Fabia. T. 9. c. 1438. E.
Plagiarius ab uxore ſeparari poteſt. T. 2. c. 1073. D.
Plagiarius dicitur ſuppreſſor. T. 10. c. 726. D.
Plagii pœna quænam ſit, & quanta. T. 5. c. 681. D.
Plagium quid. T. 1. c. 875. E. & T. 2. c. 602. C. & T. 9. c. 1456. D.
Plagium fit ſine furto. T. 9. c. 1456. C.
Plagium eſt venditio civis Romani. T. 9. c. 1438. E.
Plagium a patre commiſſum. T. 9. c. 979. E.
Plagium arguere, ubi dolus malus abeſt, non niſi maligni calumniatoris eſt. T. 10. c. 218. C.
Plagium eſt crimen ſuppreſſi hominis. T. 10. e. 726. D.
Planaria interpellatio, planarii conflictus. T. 2. c. 789. E. & c. 790. A.
Plangianum Senatuſconſultum. Vide, Senatuſconſultum Plangianum.
Unde de plano rectè legi poſſit. T. 3. c. 184. C.
De plano jus dicentem non ſtetiſſe, ſed ſediſſe. T. 8. c. 236. A.
Planta quo jure retineri poſſit. T. 8. c. 940. B. C.
Plautus dicit modò *reſolvere*, modò *rem ſolvere*: ſic DD. ajunt *rem præſtare*, & *repræſtare*, ideſt, ſolvere. T. 4. c. 235. C.
Plebani de Piſis oppido Lucæ vicino. T. 6. c. 1039. B.
Ex plebe Principes aſſumebant homines litteratos, per quos recitarent in Senatu orationes, epiſtolas, libellos, placita ſua. T. 10. c. 845. E.
Plebeis non dabatur aditus in Senatum. T. 10. e. 845. E.
Plebejorum diviſio apud Romanos. T. 8. c. 636. D.
Plebejus potius evehere, quàm Senatores, animus ſemper fuit Principibus. T. 10. c. 842. D.
De iis, qui plebem audent colligere contra rempublicam. Tom. 9. c. 1455. C.
Plebis, & civitatum defenſores quinam erant Romæ, & in municipiis. T. 10. c. 609. D.
Plebiſcita an leges dicantur. T. 10. c. 485. A.
Plebiſcitum quidnam propriè ſit. T. 8. c. 893. C. in quo differat plebs a populo. Ibid. C.
Plebs opprimitur indebitis immunitatibus. T. 10. c. 816. E.
Plegiarii qui. T. 6. c. 897. C.
Plena pubertas. T. 5. c. 156. D.
Plena vacatio eſt, cum conceditur vacatio militiæ, muneriſque. T. 8. c. 499. C.
Pleni dominii pars eſt uſusfructus. T. 8. c. 505. C.
Pleniſſimè in L. 2. *ad Senatuſconſultum Vellejanum*. T. 5. c. 447. B.
Pleraque palàm licent, quæ clam non licerent. T. 4. c. 1494. E. qui errat, non contemnit jus. Ibid. c. 1495. B.
Pleraque ex continenti licent, quæ non licerent poſt temporis tractum. T. 4. c. 116. D. E.
Pleraque ſunt generaliter vera, quæ ſumpta ſpecialiter falſa ſunt, & contra. T. 4. c. 449. E. quid eſt abſtuliſſe litis æſtimationem. Ibid. c. 451. C.
Plerumque quodcumque peti poteſt, etiam compenſari poteſt. T. 4. c. 577. D. aliquando & quæ peti non poſſunt, ſaltem compenſari poſſunt. Ibid. D. quandoque

doque ea, quæ peti poſſunt, compenſari nequeunt. Ibid. E.
Plinius ſcribit, vaſorum defectu ſæpe vina effuſa fuiſſe. Tom. 7. c. 1455. B.
Plumarii qui ſunt. T. 2. c. 768. C. D.
Plumbatæ quod verberum genus. T. 2. c. 678. E.
Plumbatura non facit confuſionem. T. 1. c. 68. A.
Plumbatura, & ferruminatio in quo differunt. T. 7. c. 606. D.
Plumbum eſt ædium. T. 8. c. 652. D.
Plumbum ſequitur emptorem ædium. Ibid. D.
Plura ſunt genera vindicationum. T. 5. c. 374. A.
Pluralitas beneficiorum inhibetur. T. 6. c. 988. A. niſi ex diſpenſatione ſummi Pontificis. Ibid. D.
Pluralitas beneficiorum quo caſu admittenda. T. 6. c. 999. D.
Sub plurativo numero, ſi ſine liberis, teſtator etiam ſingularem comprehendit, quod & uſus loquendi admittit. T. 4. c. 1189. E. & c. 1190. A.
Plurativus caſus dualem complectitur. T. 9. c. 488. D.
Plures fidejuſſores unius tutoris beneficium diviſionis non habent. T. 4. c. 322. D. E. excepto uno caſu. Ibid. c. 323. A. ratio differentiæ quæ. Ibid. B. C.
Plures tutores beneficium diviſionis habent exceptis quibuſdam caſibus. T. 4. c. 322. A. B. ratio differentiæ quæ. Ibid. c. 323. B. C.
Plures eandem rem eidem præſtare, æquitas non patitur. T. 5. c. 805. D. E.
Plures cum in unam ſummam condemnantur, an ſit una ſententia. T. 10. c. 796. B. C.
Plurimum quid ſit. T. 10. c. 761. C.
Actio, quæ datur in quod pluris intereſt, an ſit pœnalis. T. 10. c. 130. E.
Plurium facta plures pœnas exigunt. T. 10. c. 746. D.
Plus petitur quatuor modis. T. 1. c. 262. B. & c. 371. A.
Plus petens cauſâ cadebat. Ibid. A.
De plus petitionibus conſtitutiones Zenonis, & Juſtiniani. Tom. 3. c. 345. A. B.
Plus juris nemo in alium transferre poteſt, quàm ipſe habet. T. 4. c. 7. D. & T. 9. c. c. 472. D.
Plus cautionis eſt in re, quàm in perſona. T. 4. c. 334. B.
Plus eſt donare habitationem, quàm locare. T. 4. c. 501. E.
Plus eſt eſſe dominum, quàm patrem. T. 4. c. 400. C.
Plus eſt exigere, quàm agere. T. 4. c. 550. C.
Plus eſt inducere nomen heredis, quàm dicere. T. 4. c. 417. B.
Plus eſt facere, quàm dicere. Ibid. C.
Plus eſt in re, quàm in opinione. T. 4. c. 504. D.
Plus petitur multis modis, & qui ſunt hi modi. Tom. 4. c. 77. A.
Plus petitur, cum malè agitur. Ibid. A.
Non plus eſſe debet in ſtipulatione, quæ novat cauſam emptionis, quàm in judicio empti, aut venditi: minus poteſt eſſe. T. 4. c. 668. D.
Plus habitationi ineſſe videtur, quàm uſui nudo. T. 4. c. 502. A.
Plus petere videtur, qui præmaturè petit. T. 4. c. 679. C.
Plus actum, minus dictum intelligitur. T. 4. c. 990. E.
Plus eſt cautionis, & ſecuritatis in re, ſeu pignore, quàm in perſona. T. 4. c. 1294. E.
Plus eſt in ære alieno, quàm in quæſtu. T. 4. c. 1103. E.
Plus peccat qui facit, quàm qui non facit. T. 4. c. 1018. E.
Plus eſt reſtituere, quàm exhibere. T. 5. c. 165. A.
An plus ſit in æſtimatione, quàm in re; aut plus ſit in re, quàm in æſtimatione. Tom. 5. c. 745. B.
An plus valeat quod eſt in opinione, quàm quod eſt in re. Ibid. B.
Plus valet, quod in veritate eſt, quàm quod eſt in exiſtimatione ejus. T. 6. c. 14. C.
Plus, minuſve. T. 8. c. 618. D.
Plus quid ſignificat. T. 8. c. 493. B.
Plus petendi periculum nullum eſt in actionibus incertis. Tom. 9. c. 493. E.
Plus valere quod agitur, quàm quod ſimulatè concipitur. T. 9. c. 291. D.
Plutei lignei, quibus præſepiuntur parietes, ædium emptorem anſequantur. T. 7. c. 782. A.
Pluvia. Vide, Aqua.
Poculum abortionis, aut amatorium qui dant, quibus pœnis afficiendi. T. 1. c. 506. B.
Poculum ſiquis in mare projecerit quaſi ſuum, qua actione teneatur. T. 7. c. 851. B.
Podagricus a muneribus civilibus non excuſatur. Tom. 2. c. 705. C.
Podagricus a perſonalibus non excuſatur muneribus. T. 2. c. 753. B.
Podia, & monopodia. T. 3. c. 369. E.
Pœna illegitima eſt inediâ necari. T. 3. c. 418. D.
Pœna deteriorem, non meliorem ejus, qui punitur, conditionem facit. T. 2. c. 714. A.
Pœna pro ultione, & vindicta. T. 1. c. 1005. A.
Pœna perſæpe demitur, non culpa. T. 1. c. 879. B.
Pœna extraordinaria. T. 1. c. 504. A.
Pœna canina, pœna ſervilis. T. 3. c. 312. E.
Pœna legis Juliæ quænam. T. 1. c. 323. B.
Pœna rapti quænam conſtituatur. T. 1. c. 237. A.
Pœna deſertionis. T. 3. c. 261. C.
De pœna compromiſſi. T. 1. c. 659. B.
Pœna eorum, qui ultimo ſupplicio damnati ſunt, non eſt differenda. T. 3. c. 591. E.
Pœna committitur ex die ſolo, etiamſi debetor non interpellatur. T. 1. c. 1215. E.
Pœna metalli ultimi ſupplicii appellatione non continetur. T. 3. c. 84. A.
Pœna injuriarum, quæ honoraria appellatur, in judiciis frequentatur. T. 1. c. 244. C.
Pœna injuriarum ex leg. XII. Tabularum. Ibid. C.
Pœna operis publici. T. 4. c. 1405. E.
Pœna actionis furti eſt mera pœna, non commixta reiperſequutioni, perſequutio rei eſt extra pœnam. T. 4. c. 333. D.
Pœna capitis quæ eſt. T. 4. c. 55. E.
Pœna major, & minor in quo differunt. T. 4. c. 849. C.
Pœna ſolius legis eſt jure ordinario, damnatio verò judicis eſt. T. 4. c. 848. C.
Pœna ſi a judice mitior indicta ſit ei, cui lex graviorem pœnam inflixit, an is infamiâ notetur. T. 4. c. 848. C.
Pœna augetur refugæ pœnæ. Ibid. E.
Pœna legitima eſt falſi, perjurii verò nulla. T. 4. c. 182. A.
Pœna legis Juliæ infames fœminæ non tenentur. T. 4. c. 1489. E.
Pœna privatorum, aut publicorum judiciorum, quæ ex maleficiis naſcuntur, qualis eſt. T. 4. c. 844. C.
Pœna ſtellionatus non eſt legitima, nec crimen ordinarium. Ibid. A.
Pœna criminibus non imponitur arbitrio judicis, ſed lege conſtituitur. T. 4. c. 849. C.
Pœna fiſcalis eſt poſt creditores. T. 4. c. 1278. E.
Pœna irrogatur lege, mulcta verò extra ordinem. T. 4. c. 284. B.
Pœna non eſt exaggeranda, aut amplianda, ſed potiùs minuenda, & mollienda. T. 4. c. 24. D.
Pœna, quæ ſemel eſt penſa, nuſquam reſtituitur. T. 4. c. 298. E.
Pœna ſemel commiſſa emendari non poteſt. T. 4. c. 241. C.
Pœna ſemel ſoluta repeti non poteſt. Ibid. C.
Pœna unius non debet eſſe præmium alterius. T. 4. c. 420. B.
Pœna ſimilis utroſque comitari debet, quos par facinus coinquinat, & æquat. T. 4. c. 851. C.
Pœna graviore videtur cum reo tranſactum de fama. T. 4. c. 848. D.
In pœna ſeparari non debent, qui in culpa junguntur. T. 4. c. 851. C.

An

An pœna fiſco debeatur ex contractu privati. T. 4. c. 882. A.
Pœnâ, aut crimine jus naturale neminem excuſat, ſi crimen ſit atrociùs. T. 4. c. 503. C.
In pœna evitanda quando privilegium vires ſuas exercet. T. 4. c. 1028. A.
Pœna id tantùm plectitur, quod effectum habuit. T. 4. c. 151. A.
Pœna an eadem ſit mandatoris, & calumniatoris, ſicut mandatoris, & homicidæ. T. 4. c. 841. B.
Pœnâ ſemel commiſsâ ob contumaciam, non ſolvitur compromiſſum. T. 5. c. 194. E.
Pœnâ compromiſſi quandonam quis teneatur, & quando non. T. 5. c. 180. B. C
Pœna deſertionis quænam ſit, quandonam, & quibuſnam de rebus committatur. T. 5. c. 254. D.
Pœna eſt, quæ extra rem infligitur. T. 5. c. 854. C.
Pœna in arbitrium compromitti quando dicatur. Tom. 5. c. 177. B. C.
Pœnâ conventâ intra contrahentes hoc agitur, ut ſtricto jure remagant. T. 5. c. 410. C.
Pœna improbitati propoſita eſt. T. 5. c. 421. C.
Pœna non admittentis miſſum in poſſeſſionem quænam ſit. T. 5. c. 923. A.
Pœna nihil habet commune cum eo, quod intereſt, id eſt, cum re, ex ſtipulatione pœnali agit etiam is, cujus non intereſt. Tom. 5. c. 389. C.
Pœnâ quadrupli dominus ex facto ſervi quomodo liberetur. T. 5. c. 751.
Pœnâ capitali damnatis ne invideamus quotidiana alimenta, humanitatis ratio exigit. T. 5. c. 1079. D.
Pœnâ, non pœnitentiâ purgatur crimen perfectum. T. 5. c. 92. A.
Pœna inficiationis multum diſtat a pœna vis illatæ poſſeſſori. T. 6. c. 397. E.
Pœna deſertionis, quam exegit poſſeſſor, aut exigere poteſt. T. 6. c. 398. A.
Pœna dupli. Ibid. B.
Pœna tardiùs ſoluti pretii, Ibid. B.
Pœna reticentiæ a Juriſconſultis conſtituta quæ. T. 6. c. 99. A.
Pœna Senatuſconſulti Syllaniani. T. 6. c. 595. A.
Pœna in matrimonio contrahendo adjecta nullius eſt momenti. T. 6. c. 1075. C.
Pœna indicta adversùs eum, qui viventis beneficium impetrat. T. 6. c. 1006. D.
Pœna indicta adversùs Sacerdotes, qui interfuerunt clandeſtino matrimonio contrahendo. T. 6. c. 1089. D.
Pœna illiciti congreſſus. T. 6. c. 1084. D.
A pœna legitima an appellare liceat. T. 6. c. 933. C.
Pœna legis Fabiæ erat pecuniaria. T. 7. c. 597. B.
Pœna quæ tranſeat in heredem. T. 7. c. 101. B.
Pœna quid. T. 8. c. 585. E.
Pœna latiſſimè accipitur. T. 8. c. 680. C. & c. 771. E.
Pœna ſemel commiſſa an deſinat deberi. T. 8. c. 330. D.
Pœna calumniæ quæ eſt. T. 8. c. 631. E.
Pœna ſine fraude eſſe non poteſt. T. 8. c. 585. E.
Pœna legitima quæ. T. 9. c. 1152. D.
Pœna legis Juliæ de vi privata quæ. T. 9. c. 1428. D.
Pœna legis Juliæ de vi publica. T. 9. c. 1429. A.
Pœna ejus, qui venditat ſententiam judicis litigatori convento certo pretio. T. 9. c. 1376. C. D.
Pœna cœlibatus major eſt, quàm orbitatis. T. 9. c. 1358. D.
Pœna perjurii. Vide, Perjurium.
Pœna eſt a lege. T. 9. c. 188. D.
A pœna non appellatur. Ibid. D.
Pœna judicum, qui moram judiciis adferunt. T. 9. c. 140. B.
Pœna cur imponitur. T. 9. c. 1478. E.
Pœna non tam ad delictum, quàm ad exemplum pertinet. T. 9. c. 1479. A.
Pœna non præſtanti obſequia quæ. T. 9. c. 645. E. & ſeq.
Pœna eſt æſtimatio delicti. T. 9. c. 1478. E. vel ſupplicium peccati. Ibid. E.
Pœna compromiſſi. T. 9. c. 145. A.
Pœna vocatur id, quod intereſt. T. 5. c. 1075. E.
Pœnâ dupli, tripli, & quadrupli qui teneantur. T. 9. c. 1157. A. B.
Pœna quæ infertur ei, cujus intereſt, ut uſura, & quanti intereſt, quod propter moram exigitur, & præſtatur officio judicis. T. 9. c. 1076. D.
Omnis pœna capitalis differebatur in diem decimum. T. 9. c. 1480. A.
Pœna ex cauſa compromiſſi. T. 9. c. 123. C. D.
Pœna quæ accuſatori irrogatur, qui non peregit litem criminalem intra tempus legitimum. T. 9. c. 1476. C.
Pœna conſtituta ei, qui it ad inficias. T. 9. c. 222. D.
Pœna quomodo definitur. T. 9. c. 1391. B.
Pœna contumacis. T. 9. c. 134. D. E.
Pœna tentantis interdictum matrimonium. T. 9. c. 450. B. C.
Pœna advocatorum, qui moram judiciis adferunt. T. 9. c. 141. E.
Pœna eſt quidquid ultra ſortem, & rem principalem exigitur. T. 9. c. 1076. D.
Pœna contemptæ, & deſertæ promiſſionis judicio ſiſtendi cauſâ factæ. T. 9. c. 21. A:
Pœna, Vide, Uſura.
A pœna hodie appellari poteſt, cum olim non poſſet. T. 9. c. 1143. C.
De pœna judicis, qui malè judicavit. T. 9. c. 1083. D. E.
De pœna adulterii. T. 9. c. 1411. E. & ſeq.
Pœna in conventionem deducta rectè ab eo intelligitur, cujus nihil intereſt. T. 9. c. 1076. C.
Pœna, quæ continetur actione legis Aquiliæ, pœna eſt ex parte actoris, & ex parte rei. Tom. 10. c. 131. A.
Pœna, quod ſimplo accedit rei coercendi gratiâ. Ibid. B.
Pœna humana eſt, ſi per Principem pejeratum ſit, non ſi per Deum. T. 10. c. 394. C.
Pœna eſt genus, mulcta ſpecies. T. 10. c. 594. C.
Pœna a mulcta diſtat. Tom. 10. c. 794. B.
Pœna an inſit condictioni furtivæ. T. 10. c. 956. E.
Pœna depenſa a debitore pro ſubreo pro pignore an imputetur a creditore. Tom. 10., c. 956. E. & c. 957. A.
Pœnæ definitio. T. 1. c. 877. B. & T. 2. c. 626. D.
Pœnæ aut ſummæ ſunt, aut mediocres, aut minimæ, & quæ ſint. T. 1. c. 499. B. & ſeq.
Pœnæ molliendæ, & reſtringendæ. T. 1. c. 1449. D.
Pœnæ fiſcalis perſequutio creditoribus poſtponitur. T. 2. c. 655. B.
Pœnæ olim certæ erant, & legitimæ, nunc arbitrariæ. T. 2. c. 626. E.
Pœnæ modus legitimus in caſibus certis. T. 1. c. 736. E. & c. 737. A.
Pœnæ nomine inutiliter legabatur, & adimebatur, vel transferebatur. T. 1. c. 136. B.
Pœnæ nomine legari videtur, quod heredis causâ coercendi relinquitur. Ibid. C.
Pœnæ nummariæ pauperibus graviores. T. 1. c. 244. E.
Pœnæ irrogatio eſt legis, non juriſdictionis. T. 4. c. 25. E.
Pœnæ obnoxia non eſt fati celeritas, ſed conſcientia criminis. T. 4. c. 374. A.
A pœnæ cauſa ſeparatur cauſa reſtitutionis. T. 4. c. 916. A.
Pœnæ ſervi qui fiunt. T. 4. c. 15. E.
Pœnæ omnes hodie ſunt extraordinariæ. T. 4. c. 26. B.
Pœnæ interpretatione molliendæ ſunt in liberis hominibus, in ſervis exaſperandæ. T. 4. c. 1409. B. C.
Pœnæ cauſa an individua ſit. T. 5. c. 857. C.
Pœnæ ſunt remedia delictorum. T. 5. c. 32. E.
Pœnæ pecuniariæ ſubjicitur is, qui in alienum ſepulcrum, quò jus ei non fuit inferre, mortuum intulit.

Digitized by Google

lit. T. 5. c. 386. D.
Pœnæ quæ poſſeſſori obveniunt per hæreditatem, vel propter hereditatem ipſam. T. 6. c. 398. B.
Pœnæ obligatio non diſſolvitur, niſi forte omni ſolutâ. T. 6. c. 94. C.
Pœnæ cauſa eſt individua. T. 6. c. 94. C. & c. 540. D. & T. 7. c. 540. B.
Pœnæ omnes arbitrariæ ſunt. T. 6. c. 933. C.
Pœnæ irrogatio non eſt juriſdictionis, ſed legis. T. 7. c. 136. A. & T. 10. c. 594. D.
Pœnæ provocatio an ſit. T. 7. c. 135. A.
Pœnæ obligatio an forte universâ præſtitâ diſſolvatur. T. 7. c. 811. E.
Pœnæ, quæ depenſæ ſunt, repeti non ſolent. T. 8. c. 776. D.
Pœnæ ſervus. Vide, Servus pœnæ.
Pœnæ mulieris, quæ intra tempus luctus alii nupſit. T. 9. c. 452. E. & ſeq.
Pœnæ, etiamſi ſint legitimæ, & receptæ, non tamen omnibus judicibus eas irrogare licet indiſtinctè. T. 9. c. 1481. A.
Pœnæ divortiorum. T. 9. c. 1272. D. E.
Pœnæ cœlibatus, & orbitatis ex lege Julia, & Papia. T. 9. c. 1358. B. & ſeq.
Pœnæ ſemel remiſſæ a præſtatione non liberatur, qui ſe fallit poſt eam. T. 10. c. 388. C.
Pœnæ an ſit provocatio. T. 10. c. 594. E.
Pœnale judicium quid. T. 5. c. 89. C. D.
Pœnalem actionem meram nuſquam dari in heredem. T. 9. c. 258. C.
Pœnales actiones, quæ pœnæ nomine concipiuntur, brevitate temporis conſtinguntur. T. 5. c. 771. B.
Pœnales actiones quænam dicantur. T. 8. c. 1095. E. Vide, Actiones mixtæ, pœnales.
Pœnales actiones an in heredem transſeant. T. 10. c. 401. B.
De pœnali ſtipulatione committenda. T. 9. c. 1254. C. & ſeq.
Ex pœnali ſtipulatione actio an utilis ſit. T. 9. c. 65. C.
Ex pœnali cauſa pater non tenetur de peculio. T. 10. c. 400. E.
Pœnali judicio an poſſit juriſdictionem ſuam tueri magiſtratus municipalis. T. 10. c. 872. C.
Pœnalia judicia ſemel accepta in heredes tranſmitti poſſunt. T. 8. c. 728. C. & c. 880. D.
Pœnalibus in cauſis benigniùs interpretandum eſt. T. 5. c. 800. E.
In pœnalibus judiciis & ætati, & imprudentiæ ſuccurritur. T. 5. c. 89. C.
In pœnalibus cauſis benigniora ſunt præferenda. T. 8. c. 782. D.
Ex pœnalibus cauſis pater non tenetur de peculio. T. 8. c. 783. E.
Pœnalis ſtipulatio an novet priorem conventionem. Tom. 8. c. 380. A.
Pœnalis ſtipulatio judicio ſiſti. T. 9. c. 21. A.
Pœnalis ſtipulatio. T. 9. c. 1280. B. C. Vide, Stipulatio.
Pœnam cogitationis non eſſe. T. 3. c. 207. C. D.
Ad pœnam mediocrem quandoque judicem perducit miſeratio ſexus, vel ruſticitatis, vel ætatis. T. 4. c. 503. C.
Pœnam turpem ſequi crimen turpe æquum eſt. T. 4. c. 847. D.
Pœnam moræ ſuæ quilibet ſufferat. T. 4. c. 1213. B.
An pœnam reſtituere ei, qui pœnâ ſemel functus eſt, cogatur legatarius, cujus legatum interiit. T. 4. c. 233. E.
In pœnam S. C. Turpilliani an incidat is, qui accuſationem extraordinariam deſerit. T. 4. c. 852. A.
Inter pœnam, & mulctam differentia quæ. T. 4. c. 14. C.
Pœnam legitimam judex nec augere, nec minuere poteſt. T. 4. c. 849. D.
Pœnam infamiæ quis exſequitur. Ibid. B.
Pœnam furti, & injuriarum timere publicè expedit. Tom. 5. c. 78. A.
Pœnam ſemel commiſſam an debitor effugere poſſit. T. 5. c. 411. B.
Pœnam qualem habeat mandatarius, qui non quamprimum, & opportunè mandatori mandatum renuntiavit. T. 5. c. 472. B. C.
Pœnam, in quam non incidit, remitti an ſit opus. T. 5. c. 881. C.
Pœnam irrogare qui poſſint. T. 7. c. 135. E.
Pœnam etiam privatus irrogat. T. 8. c. 586. D.
Pœnam petere cui permitti debeat. T. 8. c. 725. C. & c. 837. A. B. & c. 878. C.
Pœnam inter, & mulctam an ſit differentia. T. 8. c. 586. A.
Pœnam parem exigit omnis culpa, aut certè minorem potiùs, quàm majorem, humanitatis hanc eſſe legem. T. 9. c. 1077. A.
Pœnam olim ſuis ſententiis judices non exprimebant, & cur. T. 9. c. 1479. B.
Pœnam poteſt petere, qui in eam non incidit. T. 10. c. 243. C.
Pœnam an poſſit irrogare, qui magiſtratus non eſt. T. 10. c. 862. C.
Pœnarum varia genera. Tom. 3. c. 174. B.
De pœnarum omni genere eleganter Galenus. Ibid. C.
Pœnarum interdictarum genera quædam. T. 3. c. 417. D.
Pœnarum eodem jure tria genera, pœna pecuniæ trajectitiæ, compromiſſi, & commiſſi. T. 1. c. 1412. B.
Pœnarum compendia ſunt regalia. T. 2. c. 1325. B.
Pœnarum eccleſiaſticarum duo genera. T. 2. c. 1092. A.
De pœnarum refugis. T. 3. c. 162. A.
De pœnarum modo. T. 3. c. 480. C.
Pœnarum tria genera. T. 8. c. 586. A.
Inter pœnarum genera quædam reprobantur. T. 9. c. 1480. C.
Pœnas plures plura remedia exigunt. T. 5. c. 32. E.
Pœnas eas tantùm exigi naturæ congruum eſt, quæ cum competenti moderamine proferuntur. 9. c. 1076. E.
Pœnas criminum olim in uſu deſiiſſe. T. 9. c. 1143. C.
De pœnis cœlibatus infirmandis, & orbitatis. T. 9. c. 1358. B. & ſeq.
De pœnis. T. 9. c. 1478. D. E. & ſeq.
Pœnitenti datur venia. Tom. 2. c. 1057. C.
Pœnitentia pleraque emendat, efficitque, ut nunquam facta videantur. T. 1. c. 1409. E.
Pœnitentia, ſeu variatio an admittatur, poſito verbo extenſivo *voles*. T. 4. c. 196. A.
Pœnitentiâ non purgatur crimen perfectum, ſed pœna. T. 5. c. 92. A.
Pœnitentia eſt mutatio voluntatis. T. 6. c. 287. C.
Pœnitentia nulla eſt, quam correctio nulla conſequitur. T. 6. c. 1117. C.
Pœnitentia procul dubio confitenti, & pœnitenti injungenda eſt. Ibid. B.
Ex pœnitentia condictio. T. 9. c. 230. A.
Pœnitentia non abolet crimen apoſtatarum. T. 10. c. 826. C.
Pœnitentia regulariter non emendat crimen. T. 10. c. 826. D.
Pœnitentia nemo oocens eſſe deſinit. Ibid. D.
Pœnitentiæ portus eſt erroris cognitio & conſilii mutatio. T. 6. c. 940. D.
Pœnitentiæ facta proteſtatio a venditore ex continenti, an reſcindat emptionem. T. 10. c. 1008. A.
Pœnitentiam, & dolorem quæ nnn afferunt, non videtur quis invitus feciſſe. T. 7. c. 893. E.
Poeta quando dicitur, uec additur nomen, quis ſubaudiatur apud Græcos & quis apud Latinos. T. 8. c. 893. B.
Poetæ nullâ immunitatis prærogativâ juvantur. T. 2. c. 755. D.
Poetæ Dantis memoria damnata poſt mortem. T. 4. c. 1112. A.
Polia. T. 5. c. 1198. E.
Polimenta dicebant teſticulos porcorum, cum eos caſtrabant. T. 9. c. 63. B.
Polire agros, polire ſegetes quid ſit. Ibid. B.
Politor κηπουρ. T. 1. c. 214. B.
Politor, qui ſuſcepit agrum poliendum in commune quærendis fructibus, a Catone redemptor partiarius dicitur. T. 9. c. 63. C.
Pollicitatio ſolennibus non fit verbis, & ideo, quæ ex ea naſcitur obligatio, non eſt verborum obligatio. Tom. 2. c. 1151. D. & c. 1152. A.

Pol-

Digitized by Google

Pollicitatio nunquam deſinit; vel tranſit in contractum. T. 3. c. 561. E. & c. 562. A.
Pollicitatin, & pactum in quo differunt. T. 1. c. 887. D. & T. 9. c. 74. B. & ſeq. & c. 1256. A. B.
Pollicitatio quid ſit. T. 1. c. 887. D. & T. 9. c. 1256. A.
Pollicitatio donationis. T. 9. c. 74. E. & c. 75. A.
Pollicitatio non fit ſolennibus verbis. T. 9. c. 75. E.
Pollicitationis ſpecies eſt votum. T. 1. c. 887. E. & T. 9. c. 75. A.
Ex pollicitatione nuda nulla naſcitur actio. T. 1. c. 491. D.
Ex pollicitatione nuda, & pacto non ſemper naſcitur actio. T. 9. c. 1257. A.
Ex pollicitatione duobus caſibus eſt actio, ex pollicitatione dotis, & ex pollicitatione facta reipublicæ. T. 9. c. 1185. C.
Pollicitatione an contrahatur verborum obligatio. T. 10. c. 524. E.
Ex pollicitatione nuda nec Princeps ipſe agere poteſt. T. 10. c. 1110. D.
Pollincere, & pollinctor quid ſignificet. T. 3. c. 37. D.
Pollinctorem parari mortuis. T. 3. c. 301. D.
Pollucere, & polliceri ſunt vocabula affinia. T. 9. c. 75. A.
Pollucere eſt vovere Diis. Ibid. A.
Pollucere eſt vovere; & vota dicuntur pollicitationes, ſeu polluctatinnes. T. 10. c. 586. C.
Polonia ex Imperio pendet. T. 2. c. 1188. B.
Polyptici an ſint chirographa, vel apochæ. T. 3. c. 105. B.
Poma decerpuntur, defecatur fœnum, aut frumentum. T. 6. c. 239. A.
Pomaria in ædificiis conſtituta urbana prædia ſunt. T. 6. c. 30. A.
Pomatum quid ſit. T. 7. c. 1456. D. an vini appellatione contineatur. Ibid. D.
Pomerium, & ſuburbia in quo differunt. T. 4. c. 259. E.
Pomerium quid. T. 4. c. 833. B.
Pomis quæ adnumerentur. Tom. 7. c. 1458. E.
Pompa equorum. T. 7. c. 117. D.
Pompejus privatus vixit cum imperio conſulari. T. 10. c. 594. E. & c. 852. C.
Pondera ſingularum civitatum. T. 2. c. 775. C.
Pondera iniqua, & falſa commodans qua actione teneatur. T. 5. c. 150. D.
Pondera majora ſi emptor adhibuit, quibus ſibi oleum appenderetur, quomodo, & qua actione teneatur. T. 7. c. 801. C. D. e contra ſi venditor minora pondera adhibuerit, quomodo teneatur. Ibid. D.
Ponderatores. T. 2. c. 778. B.
Pondere auri, vel argenti legato, an quantitas, vel corpus videatur legatum. T. 7. c. 1017. B.
De ponderibus librum ſcripſit Quintus Rhemmius Palæmon. T. 4. c. 1473. B. C.
Pondus, & numerus mutuam functionem recipiunt. T. 7. c. 1323. C.
Pondus pro pondere ex mutuo redditur. T. 7. c. 861. D.
Pons ſupra alienum rivum an extrui poſſit. T. 5. c. 673. A.
Pons an ſuper rivum alienum ædificari poſſit. T. 7. c. 436. C.
Romanum Pontificem magis reverebatur Juſtinianus, quàm Epiphanium Pontificem Conſtantinopoleos. T. 10. c. 815. C.
Pontifices votum incertæ pecuniæ non valere cenſent. T. 4. c. 943. B.
Pontifices Romani multos errores in decreta ſua tranſtulerunt, a quibus in mores, & regionum conſuetudines poſtmodum tranſlati hodie conſpiciuntur plerique. T. 5. c. 157. A.
Pontifices an iidem Principes. T. 8. c. 936. A.
Pontificium jus multum diſcrepat a jure civili in computatione graduum cognationis. T. 6. c. 1118. C.
Pontificum leges circa juſta funerum, & ſepulcra. T. 8. c. 519. D.
Populare tantùm eſt ad aliquid, nempe ad publicam utilitatem pertinet. T. 1. c. 539. B.
Populares qui ſint. Tom. 3. c. 411. C.
Populares actiones. T. 9. c. 259. A. Vide, Actinnes populares.
Popularis actio civilis eſt, non criminalis. T. 5. c. 110. C.
Popularis actio quæ ſit, & quare ſic dicatur. Ibid. C. eà qui convenitur, procuratorem poteſt dare ad defendendum; qui verò eam actionem movet, ei non licet procuratorem dare ad agendum. Ibid. C. D.
Popularis annona. T. 9. c. 369. C.
Populares qui ſint, & eorum cura cui olim commiſſa. Tom. 10. c. 844. C.
Populi ſcitum, quod plus eſt, quàm ſcitum plebis. Tom. 8. c. 646. D.
Populi jus quod ſit, & dicatur. T. 8. c. 393. A.
Populi jus aliud eſt, aliud fiſci. Ibid. A.
Populi fuit leges ferre, & perferre, creare magiſtratus, bella indicere, hodie ſunt Principis. Tom. 9. c. 906. E.
Populi jus omne translatum eſt in Principem. Ibid. D. E.
Populus Romanus quo tempore rei nauticæ operam dare cœperit. T. 5. c. 530. B.
Populus Romanus quinto quoque anno cenſebatur. T. 7. c. 73. E.
Porca præcidanea quid eſt. Tom. 4. c. 29. A. Philippus Melanchthon aliquando uſus eſt hac lege, & eam accomodavit moribus ſuæ patriæ. Ibid. B.
Porcinarii urbis æternæ. Tom. 2. c. 807. C.
Porcus cum ore humano. Tom. 8. c. 520. C.
Portari quid. T. 8. c. 537. C. D.
Porticus publicæ. T. 9. c. 1182. C. & ſeq.
Portio virilis eſt portio rata, non æqualis. T. 4. c. 33. A.
Portio onerata ſi accedat oneratæ; ſi exhauſta exhauſtæ, quid juris. T. 4. c. 774. C. quid ſi onerata portio accedat oneratæ in totum, quo caſu Falcidia intervenit. Ibid. C.
Portio debita fideicommiſſo onerari non poteſt. T. 4. c. 328. A.
Portio legitima. Vide, Legitima portio.
Portio debita verecundiæ patronali hodie eſt tertia pars bonorum, ante Juſtinianum fuit dimidia para bonorum. T. 5. c. 595. D.
Portio univerſitati adæquatur. T. 5. c. 1180. B.
Portio hereditaria rei vindicatione non petitur. T. 10. c. 314. C.
Portin debita patrono, an fideicommiſſo poſſit onerari. Tom. 10. c. 341. E.
Portio deficiens coheredis, eo repudiante, an accreſcat coheredi cum ſuo onere. T. 10. c. 1049. E.
Portio deficiens an accreſcat invitis. T. 10. c. 1155. B. C. & ſeq. an accreſcat cum onere, cui accreſcit. Ibid. c. 1156. C. D. pro qua parte accreſcat coheredibus, vel collegatariis. Ibid. c. 1157. B. C.
Portionis hereditatis emolumentum nihil aliud eſt, quàm portio hereditatis. T. 10. c. 286. C. D.
Portionis, quæ adcrevit heredi, an ſit opus fideicommiſſario novâ reſtitutione poſt reſtitutam hereditatem. T. 10. c. 314. D.
Portioni portionem adcreſcere, veluti alluvionem. T. 3. c. 338. E.
In portionem hereditariam quæ imputentur filiis, & quæ non imputentur. T. 7. c. 526. C. D.
Portionem coheredis coheredi adcreſcere tacito jure. Tom. 9. c. 903. A.
Portione oneratâ accedente, integræ contributioni locum non eſſe. T. 3. c. 434. A.
De portione congrua vicario danda. T. 6. c. 941. E.
De portione hereditatis legata. T. 9. c. 817. D. E.
Portiones, quæ domino de ſervo competunt, a judice, ſeu recuperatore æſtimantur. T. 5. c. 634. A.
Inter portiones ex pluribus ſociis dari poteſt actio communi dividundo. T. 7. c. 589. B.

Portio-

Portiones tollationum quomodo fiant, ſi petita ſit bonorum poſſeſſio contra tabulas. T. 8. c. 81. B. & ſeq.

Portiones viriles. Vide, Viriles portiones.

De portionom duarum deductione. T. 3. c. 195. E.

De portionibus coheredum conſultatio. T. 1. c. 689. E.

Portoriis ſublatis, ſequitur, ut tributorum abolitio poſtuletur. T. 3. c. 152. B.

Portorium vectigalium pars eſt minima, quæ cenſu non continentur. Ibid. B.

Portuenſes menſores. T. 2. c. 695. B.

Ob portum, idest, ad domum. T. 3. c. 175. D.

In portu, flumioibuſque jus piſcandi commune eſt omnibus. Tom. 1. c. 59. C. & c. 1137. E.

Pottuum proprietas eſt populi. T. 1. c. 59. C.

Portus etiam ſtatio dicitur. T. 3. c. 55. A.

Portus ſunt regales. T. 2. c. 1355. A.

Portus, & Flumina publica ſunt. T. 8. c. 928. D.

Portus quid. T. 8. c. 534. A.

Portus domum ſignificat. Ibid. B.

Poſitiones duas eſſe juris, quid ſit, & quomodo accipiendum. Tom. 8. c. 573. A. B.

Poſitivi juris quærenda ratio non eſt. T. 4. c. 814. A.

Poſitivum jus. Vide, Jus poſitivum.

Poſſe, & *debere* verbis auctores noſtri promiſcuè utuntur. Tom. 4. c. 72. D.

Poſſe, & debere ſcire idem eſt. T. 4. c. 506. D.

Verbo *poſſe* certiſſima juris principia concipiuntur. T. 10. c. 86. E.

Poſſediſſe majore parte anni quis videatur. T. 8. c. 598. A.

Poſſeſſa res vi, aut clam an uſucapi poſſit. T. 8. c. 267. D.

Poſſeſſio quid, & quot modis adquiratur, vel amittatur. T. 1. c. 843. B. C. & T. 2. c. 475. A. & ſeq.

Poſſeſſio duplex. T. 2. c. 475. E. & T. 3. c. 242. B.

Poſſeſſio longi temporis, lite omiſſa, nullius momenti eſt. T. 1. c. 1141. B.

Poſſeſſio civilis ut a poſſeſſione naturali differt. T. 1. c. 1133. A.

Poſſeſſio bonam fidem non exigit. T. 1. c. 1139. B.

Poſſeſſio penes poſſeſſorem remanet, ſi petitor non ſatiſdet. T. 1. c. 371. B.

Poſſeſſio rei immobilis ſine vi expeditiùs nanciſcitur, quàm mobilis ſine furto. T. 1. c. 83. E.

Poſſeſſio quibus modis, & per quas perſonas nobis adquisitur, T. 1. c. 469. B. C. D.

Poſſeſſio rerum quomodo ſine traditione naturali nobis adquiratur. T. 3. c. 90. B. C.

Poſſeſſio nudo animo retinetur, nudo aoimo amittitur, nudo animo non adquiritur. T. 1. c. 469. C.

Poſſeſſio civilis, naturalis, corporalis. T. 1. c. 94. D.

Poſſeſſio ab uſu diſtat. T. 1. c. 843. B. & T. 5. c. 695. D.

Poſſeſſio naturalis non tantùm facti, ſed & juris eſt. Tom. 3. c. 525. E.

Poſſeſſio adquiritur per liberam perſonam. T. 2. c. 472. D. E.

Poſſeſſio amittitur ſolo corpore duobus caſibus. Tom. 2. c. 473. A.

Poſſeſſio quomodo per procuratorem nobis adquiritur. Tom. 1. c. 1153. D.

Poſſeſſio civilis adquiritur etiam ignoranti. T. 1. c. 95. B.

Poſſeſſio, quæ vi, aut clam poſſeſſa eſt, injuſta eſt. Tom. 1. c. 1124. C.

Poſſeſſio precaria juſta eſt. Tom. 1. c. 1124. C.

Poſſeſſio rei vi poſſeſſæ an præſcriptione 30. annorum defendatur. T. 3. c. 263. E.

Poſſeſſio bonorum a quo magiſtratu detur. T. 3. c. 98. D. E.

Poſſeſſio bonorum quibus perſonis, & quot modis datur. Tom. 1. c. 348. B. C.

Poſſeſſio bonorum aut cum re, aut ſine re datur. T. 1. c. 349. A.

Poſſeſſio bonorum quibus non competit. T. 1. c. 828. D.

Poſſeſſio bonorum poſt diem centeſimum rata haberi non poteſt. T. 1. c. 1327. E.

Poſſeſſio bonorum quibus denegatur. T. 1. c. 1326. D.

Poſſeſſio bonorum contra tabulas reſcindit tabulas paternas, non pupillares. T. 1. c. 821. A.

Poſſeſſio bonorum contra lignum. T. 3. c. 305. B.

Poſſeſſio adquiritur ex omni cauſa per ſervum, vel filium domino, vel patri ignoranti, non tamen ex omni cauſa uſucapionis occaſio ignoranti præbetur. T. 3. c. 694. B.

Poſſeſſio bonorum non datur contra tabulas heredibus inſtitutis. T. 1. c. 414. A.

Poſſeſſio bonorum contra tabulas filio præterito datur, ſive ſcriptus heres adierit, ſive noo adierit. T. 1. c. 1318. D.

Poſſeſſio bonorum Carboniana quando datur. T. 1. c. 1355. B.

Poſſeſſio bonorum per alium agnoſci poteſt, etiam ſine mandato. T. 1. c. 1358. A.

Poſſeſſio longi temporis eſt facti, uſucapio juris. T. 1. c. 1141. B.

Poſſeſſio an interpelletur, mortuo colono, per quem fondum poſſidebam. T. 1. c. 1402. B.

Poſſeſſio longi temporis colonum non facit. T. 2. c. 842. C.

Poſſeſſio, ſeu traditio facti potiùs, quàm juris eſt. T. 1. c. 487. E.

Poſſeſſio eſt facti potiùs, quàm animi. T. 1. c. 1317. D. & T. 8. c. 661. C. D. & c. 744. B.

Poſſeſſio defuncti juſta quo caſu heredi nihil prodeſt. T. 1. c. 1400. B.

Poſſeſſio defuncti confeſtim ſucceſſorem ſequitur ſine facto moribus Galliæ. T. 1. c. 681. A. B.

Poſſeſſio longi temporis non re tantùm, ſed etiam lite interrumpitur. T. 1. c. 1141. B.

Poſſeſſio momentaria. T. 3. c. 11. E.

Poſſeſſio vacua. T. 1. c. 1116. A.

Poſſeſſio fœnea. T. 2. c. 1046. A.

Poſſeſſio juſta creditoris eſt. T. 1. c. 1126. E. & c. 1127. A.

Poſſeſſio ſine poſſeſſiooe non conſiſtit. T. 4. c. 68. E.

Poſſeſſio adquiritur nobis animo, & corpore. T. 4. c. 625. C.

Poſſeſſio a quaſi poſſeſſione quid differt. T. 4. c. 70. A.

Poſſeſſio bonorum Carboniana finitur pubertate. T. 4. c. 360. B. præſumptio Carboniani ædicti quæ eſt. Ibid. C.

Poſſeſſio bonorum contra tabulas habetur jure bonorum poſſeſſionis ſecundùm tabulas, & econtra. T. 4. c. 378. C.

Poſſeſſio parit actionem in rem adverſario. T. 4. c. 654. D.

Poſſeſsio eſt res incerta, cum ſit incorporalis. T. 4. c. 669. B. incorporalia ſunt incerta. Ibid. B. qui ſtipulatur, rem tradi, nudum factum ſtipulatur; qui ſtipulatur, vacuam poſſeſzionem tradi, nnn ſtipulatur nudum factum, ſed ſtipulatur rei cauſam. Ibid. B. C.

Poſſeſſio re verà eſt uſus rei. T. 4. c. 68. D.

Poſſeſſio nudâ voluntate amittitur, domioium non item. T. 4. c. 205. B.

Poſſeſſio, & poſſeſſor bonorum. Vide, Bonorum poſſeſſor, & Bonorum poſſeſſio.

Poſſeſſio quo caſu amittitur ſolo corpore. T. 4. c. 626. C.

Poſſeſſio aliud eſt, aliud uſusfructus. T. 4. c. 1096. A.

Poſſeſsio bonorum contra tabulas. Vide, Bonorum poſſeſſio.

Poſſeſſio quarundam rerum ſolo animo nobis adquiritur. Tom. 4. c. 625. C.

Poſſeſſio æſtivorum, & hybernorum ſaltuum an nudo animo retioeatur. T. 4. c. 1456. C. D.

Poſſeſſio plurimum juris habere dicitur. T. 4. c. 69. C. permixta eſt ex utroque, ex jure, & ex corpore, ſeu facto poſſeſſoris, ſed magis ex facto poſſeſſoris. Ibid. C.

Poſſeſſio bonorum, aut cum re, aut ſine re datur. T. 4. c. 1089. C. ita Divus Ambroſius hac de re *Epiſt.* 9. Ibid. C.

Poſſeſſio bonorum Carboniana quæ, & qualis. T. 4. c. 887. B. & T. 6. c. 128. A.

Poſſeſſio bonorum dominium tribuit. T. 4. c. 930. C.

Digitized by Google

Poſſeſſio magis eſt ſacti; quàm juris. T. 4. c. 69. D.

Poſſeſſio bonorum contra tabulas, quam patronus accepit, an ſit cum re, & quomodo. Tom. 4. c. 378. B.

Poſſeſſio & ſcienti, & volenti per ſervum adquiritur. T. 4. c. 624. D.

Poſſeſſio regulariter adquiritur ſcienti. T. 4. c. 622. D.

Poſſeſſio rerum quid diſtat a bonorum poſſeſſione. T. 4. c. 69. C.

Poſſeſſio utrùm ſacti, an juris ſit. Ibid. D. cui mandata eſt juriſdictio quid diſtet ab eo, qui judex datur. T. 4. c. 6. E.

Poſſeſſio initium ſumit a facto, vel corpore, id eſt, a naturali apprehenſione. T. 4. c. 69. C.

Poſſeſſio, & dominium in quo diſferunt. T. 4. c. 143. E. & c. 624. E. & c. 1457. D.

Poſſeſſio aliud eſt, aliud cuſtodia. T. 4. c. 650. D.

Poſſeſſio bonorum per procuratorem peti poteſt etiam ignorante inſtituto, & ſine ejus mandato. T. 4. c. 1077. A.

Poſſeſſio domus ſola, quæ in aliena civitate comparatur, domicilium non facit. T. 4. c. 854. C.

Poſſeſſio per procuratorem adquiritur, etiam nobis ignorantibus, ſi eam apprehendit noſtro nomine. T. 4. c. 1458. E.

Poſſeſſio quid diſtat ab obligatione. T. 4. c. 1459. A.B. obligationes, & actiones an per procuratorem adquirantur. Ibid. B.

Poſſeſſio rerum donatarum jure conſtituta eſt apud donatarios, non apud heredes, & cur. Tom. 4. c. 1145. D.

Poſſeſſio ſola per ſe neque civem, neque incolam facit. Tom. 4. c. 854. C.

Poſſeſſio, ut non adquiritur niſi corpore, & animo, ita non amittitur niſi corpore, & animo. T. 4. c. 1457. C. D. quid Joannes gloſſator ſentiat, quem & Græci interpretes ſequuntur in amittenda poſſeſſione. Ibid. D.

Poſſeſſio, & proprietas permiſceri non debent. T. 4. c. 656. C.

Poſſeſſio rei non amittitur propter infirmitatem memoriæ. Tom. 4. c. 622. B.

Poſſeſſio ſemper amittitur ſolo animo, quæ tamen non amittitur ſolo corpore, niſi certis, & pauciſſimis caſibus. Tom. 4. c. 626. D.

Poſſeſſio quænam juſta, quænam injuſta eſſe dicatur. T. 5. c. 717. E.

Poſſeſſio adverſarii petitori parit actionem ad exhibendum. T. 5. c. 415. E.

Poſſeſſio eodem modo amittitur, quo etiam adquiritur. Tom. 5. c. 801. E.

Poſſeſſio bonorum intra quod tempus petenda eſt. Tom. 5. c. 628. A.

Poſſeſſio ſæpiſſime accipitur pro uſucapione. T. 5. c. 760. C.

Poſſeſſio bonorum decretalis. T. 5. c. 602. C. & c. 621. B.

Poſſeſſio bonorum edictalis. T. 5. c. 602. C. & c. 627. E.

Poſſeſſio unde dicta ſit. Tom. 5. c. 692. B. C. & T. 9. c. 1005. C. & c. 1006. D.

Poſſeſſio quid ſit. Tom. 5. c. 692. E. & T. 8. c. 237. A. & ſeq. & c. 238. E. & c. 548. C. & c. 572. E. & T. 9. c. 103. E. & c. 1004. A. & ſeq.

Poſſeſſio, dominium, & obligatio invicem comparantur. Tom. 5. c. 801. E.

Poſſeſſio non adquiritur niſi corpore, & animo. Tom. 5. c. 694. E.

Poſſeſſio non adquiritur niſi certo judicio, certo ſenſu, & intellectu. Ibid. E. infans poſſeſſionem adquirere non poteſt ſine auctoritate tutoris, & cur. Ibid. E.

Poſſeſſio injuſta nulla eſt civilis, ſed naturalis tantùm. T. 5. c. 718. B.

Poſſeſſio naturalis in quo conſiſtit. T. 5. c. 653. D.

Poſſeſſio naturalis in quonam a civili differt. Ibid. D. E.

Poſſeſſio naturalis quænam ſit. T. 5. c. 692. D. & c. 693. E.

Poſſeſſio civilis quænam ſit. T. 5. c. 693. E. & T. 6. c. 313. B. & T. 8. c. 239. D.

Poſſeſſio per procuratorem etiam ignorante adquirere poſſunt, & cur. T. 5. c. 704. B.

Poſſeſſio per eos, quos in poteſtate habemus, an, & quomodo adquiratur. T. 5. c. 695. C.

Poſſeſſio quomodo, & per quos adquiritur. T. 5. c. 694. D. E. & ſeq.

Poſſeſſio naturalis a donatore, ſive marito, ſive uxore transfertur in donatarium. Tom. 5. c. 559. A.

Poſſeſſio quando, & quo jure cœperit. T. 5. c. 693. A.

Poſſeſſio piſcium quæ ſit. T. 5. c. 715. D.

Poſſeſſio an ignorantibus per alios adquiri poſſit. T. 5. c. 695. C.D.

Poſſeſſio non adquiritur ſolo animo, quia naturali apprehenſione opus eſt. T. 5. c. 710. A.

Poſſeſſio ſolo animo retineri, & amitti poteſt. T. 5. c. 710. D.

Poſſeſſio bonorum debitoris quibus ex cauſis conceſſa, & quomodo fiat. T. 5. c. 750. C.

Poſſeſſio bonorum auctoritate judicis poſſidendorum unde proficiſcatur. Ibid. D.

Poſſeſſio bonorum debitoris creditori rei ſervandæ cauſâ ex edicto Prætoris permiſſa eſt. Ibid. C.

Poſſeſſio civilis fit ſemper animo, & cogitatione domini. T. 5. c. 559. A.

Poſſeſſio ferarum beſtiarum quomodo retinetur. T. 5. c. 715. C.

Poſſeſſio fundi corporalis quomodo fieri debet. T. 5. c. 706. C.

Poſſeſſio malo more, malâ ratione comparata, valida non eſt. T. 5. c. 731. E.

Poſſeſſio brutorum quoque animalium, omiſsâ cuſtodiâ, vel neglectâ cuſtodiâ eorum animalium, confeſtim amittitur, ut & cæterarum rerum mobilium, quæ animâ carent. T. 5. c. 715. B. C.

Poſſeſſio ſine tactu, & corporali apprehenſione non adquiritur. T. 5. c. 706. A. B.

Poſſeſſio vicaria quænam dicitur. T. 5. c. 622. B. C.

Poſſeſſio ſervi vitioſa utrùm domino noceat. T. 5. c. 727. D.

Poſſeſſio a dominio quantum, & quomodo diſtet. T. 5. c. 707. E. & c. 708. A. & c. 710. A. B.

Poſſeſſio bonorum contra tabulas quamdiu filio dari poteſt, heres ſcriptus quodammodo debitor non eſt. T. 6. c. 23. E. & c. 24. B.

Poſſeſſio bonorum contra tabulas dari poteſt intra annum. T. 6. c. 24. B.

Poſſeſſio naturalis nunquam eſt ſine jure. T. 6. c. 313. B.

Poſſeſſio longi temporis interrumpitur litis conteſtatione. T. 6. c. 6. C. interrumpitur & controverſiâ motâ. Ibid. C.

Poſſeſſio legitimi temporis parit uſucapionem, quæ itaque procedit nec interpellatur, vel amittitur a poſſeſſore per litis conteſtationem. Ibid. C.

Poſſeſſio longi, vel longævi temporis quomodo differt ab uſucapione. Ibid. B. C.

Poſſeſſio juſta, & injuſta ejuſdem rei concurrere non poteſt. T. 6. c. 337. E.

Poſſeſſio longi temporis poſt litem conteſtatam retro in præteritum æſtimatur. T. 6. c. 6. C.

Poſſeſſio res facti eſt, quæ ſine corpore non conſiſtit. Tom. 6. c. 140. C.

Poſſeſſio bonorum per matrem, vel aliam quamcumque fœminam alii non adquiritur, quod nec jure fieri poteſt, ſed per Prætorem potiùs, & ideo ſcientia Prætoris requiritur. T. 6. c. 562. E.

Poſſeſſio ejuſdem rei apud duos in ſolidum eſſe non poteſt. T. 6. c. 846. E.

Poſſeſſio duobus in ſolidum competere poteſt diverſo modo. T. 6. c. 847. A. ſcilicet uni civiliter, alteri naturaliter. Ibid. A.

Poſſeſſio eſt res temporalis, res ſecularis. T. 6. c. 1133. E. & c. 1134. A. cujus cognitio ad judicem ſecularem pertinet. Ibid. A.

Poſſeſſio corporalis pro naturali aliquo jure ſubnixa. T. 6. c. 905. D. E.

Poſſeſſio nihil habet commune cum jure.

jure ; T. 6. c. 995. D.
Poſſeſſio momentaria unde dicatur. T. 6. c. 815. A.
Poſſeſſio beneficii per alium adquiritur. T. 6. c. 997. A. B.
Poſſeſſio amittitur ſolo animo. T. 6. c. 820. D. & Tom. 8. c. 237. C.
Poſſeſſio non transfertur in actorem propter contumaciam rei, niſi poſt aunum. T. 6. e. 801. E.
Pnſſeſſio emptori quando a venditore tradita videatur. Tom. 7. c. 737. C.
Poſſeſſio non admittit conſortem in ſolidum. T. 7. c. 290. A.
Poſſeſſio pertinet ad condictionem incerti. T. 7. c. 645. D.
Poſſeſſio eſt ſine poſſeſſione ; T. 7. c. 335. A.
Poſſeſſio incerti condicitur. T. 7. c. 650. E.
Poſſeſſio an ſit ex his, quæ taogi non poſſunt. T. 7. c. 639. B.
Poſſeſſio vindicatur interdicto, non actione. T. 7. c. 349. A.
Poſſeſſio eſt cauſa actionis in rem. T. 7. c. 247. B.
Poſſeſſio, & ejus ethymon ; T. 7. c. 1260. E.
Poſſeſſio precaria an dominium rei transferat in emptorem. T. 7. c. 776. B.
Poſſeſſio precaria emptori conceſſa avocari poteſt. Tom. 7. c. 737. C.
Poſſeſſio quando precario conceda tur. Ibid. C.
Poſſeſſio vacua quæ ſit. Tom. 7. e. 404. E.
Poſſeſſin bonorum ſemel agnoſcenda eſt. T. 7. c. 969. D.
Poſſeſſio per quem adquiritur. T. 8. c. 240. C. & ſeq.
Poſſeſſio a proprietate in quibus differt. T. 8. c. 256. A. B.
Poſſeſſio ædium ruinoſarum an amittatur, ſi earum dominus nolit cavere damni infecti. T. 8. c. 293. E.
Poſſeſſio bonorum cuique datur. T. 8. c. 186. A.
Poſſeſſio bonorum edictalis ſeparanda a decretali. T. 8. c. 234. E.
Poſſeſſio bonorum contra tabulas quibus datur. T. 8. c. 173. D. E.
Poſſeſſio bonorum contra tabulas non datur nothis, nec Unde liberi, & cur. T. 8. c. 165. A. datur Unde legitimi in ſucceſſione matris. Ibid. A.
Poſſeſſio precaria an vitioſa ſit. T. 8. c. 276. E. & e. 277. A. an accedat poſſeſſioni ejus, qui precario conceſſit. Ibid. A.
Poſſeſſio precaria juſta eſt. T. 8. c. 274. E.
Poſſeſſio, quæ vitioſa non eſt, an accedat vitioſæ cum effectu. T. 8. c. 275. A. vitioſa an cum re, & effectu accedat poſſeſſioni, quæ vitioſa non eſt. Ibid. A.
Poſſeſſio quando ſeparata eſſe dicatur a proprietate, ſive dominio. T. 8. c. 314. C.
Poſſeſſio duplex eſt, naturalis, & civilis. T. 8. c. 239. D.
Poſſeſſio ſine poſſeſſione conſiſtere non poteſt. T. 8. c. 238. A.
Poſſeſſio rei an amittatur, ſi eam conduxero a domino, vel precario dominum rogavero, ut in ejus poſſeſſione eſſem. Tom. 8. c. 294. B. C.
Poſſeſſio rei, a viro uxori donatæ, an uxori adquiratur. T. 8. c. 241. B. C. an amiſſam recuperare poſſit. Ibid. C.
Poſſeſſio rei corporalis an ſit dividua. T. 8. c. 254. A.
Poſſeſſio rei dotalis recipitur ab uxore ſoluto matrimonio morte mariti. T. 8. c. 277. A.
Poſſeſſio rei immobilis an amittatur ſi nobis peregrè profectis deſierit eſſe in præſentia noſtra, in oculis noſtris. Tom. 8. c. 261. D.
Poſſeſſio rei ſubreptæ, vel ereptæ an amittatur. T. 8. c. 294. B.
Poſſeſsio rei venditæ recipitur a venditore, cum redhibetur. T. 8. c. 277. A.
Poſſeſsio rerum mobilium an amittatur, ſi deſierint eſſe ſub cuſtodia. Tom. 8. c. 273. D. an dominium earum amittatur. Ibid. D.
Poſſeſsio rerum immobilium an ſolo animo retineatur, ſi deſierint eſſe ſub cuſtodia noſtra. T. 8. c. 273. D. rerum in flumen demerſarum, aut flumine inundatarum poſſeſsio an amittatur. Ibid. c. 274. A. an dominium earum amittatur. Ibid. A. B.
Poſſeſsio ſemel quæſita an animo ſolo retineri poſsit. T. 8. c. 259. A.
Poſſeſsio ſi translata ſit in pupillum præſtitâ cautione & ſatiſdatione, an adverſarius probare debeat. T. 8. c. 133. C.
Poſſeſsio ſolo animo amitti, deponi, & mutari poteſt. Tom. 8. c. 241. E.
Poſſeſsio venditoris quomodo conjungatur poſſeſsioni emptoris, vel contra, redhibitâ re venditâ. T. 8. c. 274. C. D.
Poſſeſsio vitioſa an proſit adversùs extraneum in interdicto Uti poſſidetis. T. 8. c. 315. B. C.
Poſſeſsio bonorum captivi defuncti apud hoſtes an detur. T. 8. c. 6. B.
Poſſeſsio bonorum duplex eſt contra tabulas, & ſecundùm tabulas. T. 8. c. 138. A. utra prior ſit ordine edicti. Ibid. A.
Poſſeſſio bonorum ſecundum tabulas ut competat, quæ requirantur. T. 8. c. 135. A.
Poſſeſſio civilis eſt juris magis, quàm facti. T. 8. c. 312. B. naturalis magis facti, quàm juris. Ibid. B.
Poſſeſſio clandeſtina quæ ſit. T. 8. c. 267. D. & c. 306. B. an rei ſuæ eſſe poſſit. Ibid. c. 306. C. an interrumpat uſucapionem bonâ fide inchoatam. Ibid. c. 268. A.
Poſſeſſio debet adquiri non tantùm manu, ſive attactu, vel pede, ſed etiam ſiquid intercedat, quod tantundem præſtet. Tom. 8. c. 283. B.
Poſſeſſio ejus loci, quem mare, vel flumen occupavit, an amittatur. T. 8. c. 263. A.
Poſſeſſio ejus rei, quam ex cauſa peculii ad nos pertinentis ſervus, vel filius alienus adquiſierit, an nobis adquiratur. T. 8. c. 244. C.
Poſſeſsio emptoris an accedat venditori, redhibitâ re venditâ. T. 8 c. 274. C.
Poſſeſſio faciliùs amittitur, quàm dominium. T. 8. c. 281. B. faciliùs adquiritur. Ibid. B.
Poſſeſſio injuſta, quoad ejus fieri poteſt, coarctatur, & coanguſtatur. T. 8. c. 283. E. ſtrictiùs accipitur, quàm juſta. Ibid. D.
Poſſeſſio longi temporis an proficiat adversùs actionem hypothecariam, vel vindicationem uſusfructus. T. 8. c. 307. E.
Poſſeſſio mobilis rei ab ignoranti intervertatur. T. 8. c. 310. D.
Poſſeſſio naturalis rei donatæ a marito uxori an inanis ſit. T. 8. c. 242. B.
Poſſeſſio naturalis in facto conſiſtit. T. 8. c. 241. D.
Poſſeſſio naturalis quæ ſit. T. 8. c. 239. D. quonam jure nitatur. Ibid. e. 304. C. D.
Poſſeſſio non adquiritur ſine animo, & voluntate adipiſcendi eam. T. 8. c. 299. B.
Poſſeſſio per cuſtodem retinetur. T. 8. c. 314. B.
Poſſeſſio præſens quæ dicatur. T. 8. e. 353. E.
Poſſeſſio adquiritur animo, & corpore. T. 8. c. 237. C. & c. 253. C. D.
Poſſeſſio an adquiratur emptori erranti per procuratorem non errantem. T. 8. c. 299. E.
Poſſeſſio an adquiratur emptori, ſi emptor emendo erraverit in corpore, procurator verò ejus accipiendo non erraverit. Tom. 8. c. 300. A.
Poſſeſſio an adquiratur ipſo jure ſine naturali apprehenſione. T. 8. c. 287. C. an ipſo jure tranſeat a defuncto ad heredem. Ibid. C.
Poſſeſſio an adquiratur per furioſum, vel impuberem. Tom. 8. c. 247. B.
Poſſeſſio an per furioſum rectè petatur, aut quæratur. T. 8. c. 18. E.
Poſſeſſio an adquiratur per ſervum, aut filium alienum. T. 8. c. 244. C.
Poſſeſſio an adquiratur per ſervum, aut filium, qui in poteſtate eſt. T. 8. c. 243. B.
Poſſeſſio an adquiratur per ſervum com-

communem. T. 8. c. 246. B.
Poſſeſſio an adquiratur per ſervum fructuarium. Ibid. D.
Poſſeſſio an amittatur nudo animo, nuda voluntate. Tom, 8. c. 294. A.
Poſſeſſio an amittatur nudo pacto, nudo animo, nudâ voluntate. T. 8. c. 281. B.
Poſſeſſio an amittatur, ſi quod poſſidebamus, in aliam ſpeciem translatum ſit. T. 8. c. 294. B.
Poſſeſſio an eodem genere amittatur, quo adquiritur. T. 8. c. 258. A.
Poſſeſſio an per filium, aut ſervum proprium, vel communem, per ſervum fructuarium, per filium, aut ſervum alienum, aut liberum hominem bonâ fide poſſeſſum adquiratur. T. 8. c. 247. B.
Poſſeſſio an, & quomodo adquiratur per procuratorem. T. 8. c. 251. D.
Poſſeſſio an ex plurimis cauſis contingere poſſit. Tom. 8. c. 256. B.
Poſſeſſio an ignoranti adquiratur. T. 8. c. 247. D.
Poſſeſſio an ignoranti per procuratorem adquiratur. T. 8. c. 312. C. an ex ea poſſeſſione uſucapio competat. Ibid. C.
Poſſeſſio an ignoranti per quemcumque adquiratur. T. 8. c. 309. B. an ſolo animo amittatur. Ibid. D.
Poſſeſſio an ignorantibus nobis intereat. Ibid. E.
Poſſeſſio an interrumpatur per ſequeſtrationem. T. 8. c. 304. B.
Poſſeſſio an interrumpatur morte coloni, per quem poſſidebamus. T. 8. c. 305. C.
Poſſeſſio an nobis ignorantibus per ſervum adquiratur. T. 8. c. 289. A.
Poſſeſſio an per quemlibet volentibus adquiratur. Tom. 8. c. 244. E.
Poſſeſſio an per quemlibet volentibus nobis poſſidere adquiratur volentibus, vel ratum habentibus. T. 8. c. 269. E.
Poſſeſſio an per ſe ſolo animo amittatur. T. 8. c. 258. B.
Poſſeſſio an per ſe ſolo animo, vel ſolo corpore adquiratur. T. 8. c. 299. B.
Poſſeſſio an ſolo animo retineatur. T. 8. c. 258. B.
Poſſeſſio an ſolo animo adquiratur. T. 8. c. 154. D. quarum rerum ſolo animo adquiratur. Ibid. c. 313. D.
Poſſeſſio an animo, vel corpore adquiratur, vel amittatur. T. 8. c. 269. C.
Poſſeſſio an ſolo animo, ſolâ ſuſpicione, vel opinione amittatur. T. 8. c. 262. A.
Poſſeſſio an transferatur in adverſarium, ſi non caveat heres. T. 8. c. 133. C.
Poſſeſſio an transferatur in emancipatum, ſi caveat ſuo. Ibid. B.
Poſſeſſio bonorum an adquiratur per alios eam petentes noſtro nomine. T. 8. c. 6. C. D. an per procuratorem adquiri poſſit. Ibid. D.
Poſſeſſio non tam eſt corporis, quàm juris. T. 8. c. 655. A.
Poſſeſſio bonorum ſervitute interrumpitur, non abſentiâ, aut vinculis. T. 8. c. 821. A.
Poſſeſſio bonorum petendæ tempora an cedant ignoranti. T. 8. c. 14. A. ſed ignorantia duplex eſt, facti, & juris, Ibid. A. hæc ignorantia facti prodeſt, ut, ſi quis ignoret eum deceſsiſse, cujus bonorum poſſeſſio defertur. Ibid. A.
Poſſeſſio eſt res incorporalis, quæ cerni, aut tangi non poteſt. T. 9. c. 1004. E.
Poſſeſſio interdum accipitur pro corpore ipſo, quod poſsidetur. T. 9. c. 1005. A.
Poſſeſſio rerum hereditariarum non adquiritur adeundo, niſi eas apprehenderit. Tom. 9. c. 1458. D.
Poſſeſſio eſt cauſa actionis in rem. T. 9. c. 13. C, D. parit dominium. Ibid. E.
Poſſeſſio bonorum contra tabulas, quam Prætor pollicetur liberis, datur liberis naturalibus ſuis, vel emancipatis, non etiam in adoptionem datis. T. 9. c. 659. A.
Poſſeſſio teſtatoris non tantùm heredi accedit, ſed heredi heredis, & deinceps in infinitum. T. 9. c. 724. D.
Poſſeſſio heredis, & defuncti continuatur in Gallia, *le mort ſaiſit le vif*. T. 9. c. 252. A. & c. 1041. A. B.
Poſſeſſio momentanea cur ſic appellatur. T. 9. c. 1104. D.
Poſſeſſio civilis juris eſt, & facti. T. 9. c. 1007. A.
Poſſeſſio bonorum non tribuit dominium. T. 9. c. 1130. A.
Poſſeſſio bonorum, & bonorum poſſeſſio in quo differunt. T. 9. c. 1130. A.
Poſſeſſio & dominium in quo differant, & in quo non differant. T. 9. c. 103. E.
Poſſeſſio, quæ corpore conſiſtit, naturalis, & corporalis dicitur. T. 9. c. 1007. B.
Poſſeſſio fructuarii, quæ naturalis tantùm eſt, dicitur plurimum ex jure mutuari. Ibid. B.
Poſſeſſio bonorum debitoris, vel datur creditoribus ex ceſſione ſui debitoris, vel ex edicto Prætoris, per Prætorem ipſum, aut Præſidem. T. 9. c. 1129. B.
Poſſeſſio creditoris, quæ prodeſt debitori ad præſcriptionem, ei nocere non debet, quominus in rem agat, vel rem ipſam luat. T. 9. c. 302. B.
Poſſeſſio omnium bonorum datur vel ex ceſſione judicati, ſive debitoris, vel ex edicto, auctore Prætore, vel Præſide, judicati, ſive debiti ſervandi cauſâ. T. 9. c. 1129. A.
Poſſeſſio adquiritur ignoranti. T. 9. c. 1009. D. E.
Poſſeſſio nulla hominem ex libertate, vel ingenuitate perducit ad ſervitutem. T. 9. c. 973. D. non etiam mutatio nominis. Ibid. D.
Poſſeſſio quomodo nobis adquiritur. T. 9. c. 314. D. & ſeq.
Poſſeſſio bonorum ex edicto datur in rem, non in perſonam. T. 9. c. 1130. C.
Poſſeſſio an per liberam perſonam adquiratur. T. 9. c. 1009. C. D. & ſeq.
Poſſeſſio non adquiritur verbo, aut ſcriptura ſola, ſed re ipsâ, facto ipſo. T. 9. c. 1012. A.
Poſſeſſio non adquiritur, niſi quæ vacua eſt, & libera. Ibid. B.
Poſſeſſio, & uſucapio in quo differunt. T. 9. c. 1009. A. B.
Poſseſſio non tranſit in heredem; antequam eam apprehenderit ſuo corpore, vel corpore ſuorum. T. 9. c. 1041. B.
Poſseſſio a defuncto continuatur in heredem qualemcumque in Gallia. Ibid. A.
Poſseſſio incerta eſt, quæ per alluvionem adcrevit, & cur. T. 9. c. 1056. A.
Poſseſſio civilis interrumpitur litis conteſtatione. Tom. 9. c. 1009. B.
Poſseſſio per procuratorem adquiritur. T. 10. c. 297. B. an & proprietas. Ibid. B.
Poſſeſſio bonorum accepta non poteſt omitti. T. 10. c. 341. B.
Poſſeſſio eſt uſus quidam rei. T. 10. c. 594. A.
Poſſeſſio non omnino ut adquiritur, ita etiam amittitur. Tom. 10. c. 602. D.
Poſſeſſio perturbata celeriter debet reformari. T. 10. c. 920. B.
Poſſeſſio actionem in rem parit adverſario. T. 10. c. 927. C.
Poſseſſio transfertur in petitorem, ſi nolente poſseſsore ſatiſdare, paratus ſit petitor ſatiſdare. T. 10. c. 937. D.
Poſseſſio quomodo adquiritur. T. 10. c. 979. C.
Poſseſſio rei lucrativæ ipsâ juris ratione repellitur ab actione evictionis. T. 10. c. 1086. E.
Poſseſſionis tres ſpecies, & earum differentiæ. T. 1. c. 94. D.
Poſseſſionis, ac dominii differentia. T. 1. c. 1423. D.
Poſseſſionis dominus alius eſt, alius uſusfructus. T. 3. c. 269. C.
Poſseſſionis cauſam nemo ſibi mutare poteſt. T. 2. c. 473. B.
Poſseſſionis plures eſse cauſas, uſucapionis unam. T. 1. c. 1109. E.
Poſseſſionis reciperandæ, & apiſcen-

ſcendæ interdicta duplicia. T. 3. c. 95. A.

Poſteſſionis retinendæ duo ſunt interdicta. T. 1. c. 478. C.

Poſseſſionis vindicationes. T. 1. c. 746. D.

Poſseſſionis adeptio pupillum non obligat. T. 1. c. 1317. E.

Poſseſſionis initium quale eſt, ſive juſtum, ſive injuſtum, talis & poſeſſio eſt omnis, quantum ad uſucapionem pertinet, & interdictum. T. 1. c. 1403. C.

Poſteſſionis ratio alia eſt, alia uſucapionis. T. 1. c. 1399. C.

Poſseſſionis honorum agnitio quid ab hereditatis aditione diſtat. T. 1. c. 1328. A.

Poſſeſſionis cauſæ bonorum rei ſervandæ cauſa. T. 3. c. 285. B.

Poſſeſſionis vitium. T. 4. c. 1459. D. Vide, Vitium poſſeſſionis.

Poſſeſſionis titulum nemo ſibi ipſi mutare poteſt. T. 4. c. 124. A.

Sola ratio poſſeſſionis muneribus civilibus injungendis num idonea ſit citra ſpeciale privilegium a Principe datum. T. 4. c. 853. D. Accurſius de quibus muneribus hanc ſententiam intelligit. Ibid. D.

Poſſeſſionis adquirendæ alia eſt ratio, alia adquirendi dominii, & alia ratio amittendæ poſſeſſionis, alia amittendi dominii. T. 4. c. 205. B.

Poſſeſſionis bonorum petitio eſt modus adquirendæ hereditatis. T. 4. c. 357. D.

Poſſeſſionis cauſam nemo ſibi ipſi mutare poteſt. Tom. 4. c. 124. A. & c. 653. D.

Poſſeſſionis cauſæ, & tituli quotuplicer ſunt. T. 5. c. 708. A.

Poſſeſſionis, & obligationis eadem ratio eſt. Ibid. C.

Poſſeſſinnis effectus quis. Ibid. C.

Poſſeſſionis naturalis effectus quis. T. 5. c. 559. B.

Poſſeſſioniz apprehenſio magis eſt facti, quàm juris. T. 5. c. 695. A.

Poſſeſſinnis vindicatio quomodo inſtituatur. T. 5. c. 374. A.

Poſſeſſioniz an ſemper furtum fiat. T. 5. c. 585. B.

Poſſeſſionis ordinariæ beneficium perpetuum eſt. T. 6. c. 165. A.

Poſſeſſionis Carbonianæ beneficium temporarium eſt, quia finitur pubertate. Ibid. A.

Poſſeſſionis rogatio eſt, non proprietatis. T. 5. c. 84. C.

Poſſeſſionis cauſa prius caſequenda, quàm cauſa proprietatis. T. 6. c. 781. A.

Poſſeſſionis traditæ argumentum eſt præſtatio penſionis, T. 6. c. 823. C.

Poſſeſſionis argumentum eſt crucis impoſitio. T. 6. c. 826. C.

Poſſeſſionis petendæ tempora quæ ſint. T. 7. c. 885. D. eſſe utilia, non continua. Ibid. D.

Poſſeſſionis vacuæ appellatione quid ſignificetur. T. 7. c. 738. D.

Poſſeſſionis bonnrum jus a quo, & quando introductum fuerit. T. 8. c. 1040. B. C.

Quinam ſint illius poſſeſſionis gradus. Ibid. E.

Poſſeſſionis cauſa an ſeparata ſit ab uſufructu. T. 8. c. 314. C. an eum quis ſibi ipſi mutare poſſit. Ibid. c. 284. B.

Poſſeſſionis finitâ quæſtione, an agatur de proprietate. T. 8. c. 133. C.

Poſſeſſionis initium juſtum eſſe, ſatis eſt, ut uſucapio procedat. T. 8. c. 306. A.

Poſſeſſionis memoriam an reſolutio aboleat. T. 8. c. 274. C. D.

Poſſeſſionis nanciſcendæ origo ſpectanda eſt. T. 8. c. 269. A.

Poſſeſſionis pro herede titulum bifariam, aut trifariam accipi. T. 8. c. 285. B.

Poſſeſſionis qualitatem, quam non habemus, an in alium transferre poſſimus. Ibid. D.

Poſſeſſionis titulum, vel cauſam an quis ſibi ipſi mutare poſſit. T. 8. c. 264. A.

Poſſeſſionis vindicatio nulla prodita eſt jure civili. T. 9. c. 1166. B.

Poſſeſſionis cauſa eſt titulus, quo poſſidemus. T. 9. c. 1015. D.

Poſſeſſionis cauſa eſt poſſeſſio. T. 9. c. 1006. A.

Poſſeſſionis cauſam nemo ſibi ipſi, ideſt, per ſe ſolum mutare poteſt. T. 9. c. 1015. D.

Poſſeſſionis adipiſcendæ interdicta quæ. T. 9. c. 1145. B. quibus competunt. Ibid. B.

Poſſeſſionis adipiſcendæ interdicta non ſunt in uſu, ſed retinendæ tantùm, & redintegrandæ, ſive reciperandæ. T. 9. c. 1148. E.

Poſſeſſionis reciperandæ interdicta. T. 9. c. 1148. D. & ſeq.

Poſſeſſionis vindicatio. Tom. 9. c. 129. C.

Poſſeſſionis titulus. T. 9. c. 164. D. Vide, Titulus poſſeſſinnis.

De poſſeſsionis momentariæ interdicto. T. 9. c. 1159. A. B.

Poſſeſſionis momentariæ interdictum non ſemper comprehendit cauſam interdicti Unde vi. T. 9. c. 1159. B.

Poſſeſſionis titulus poteſt duplicari. T. 9. c. 164. E.

Poſſeſſionis plures titulos eſſe poſſe. Ibid. E.

Poſteſſionis dominium. Tom. 9. c. 265. D.

Poſſeſſionis reformatio, & reſtitutio. T. 9. c. 1104. D.

Poſſeſſionis ſuæ titulum dicere cogitur reus, unde eam rem habeat. T. 9. c. 176. C. in vindicationibus non cogitur. Ibid. D. nec in rei vindicatione. Ibid. E.

Poſſeſſionis cauſa quælibet dicitor cauſa momenti. T. 9. c. 1160. B.

Poſſeſſionis condictio eſt incerti. T. 9. c. 219. B.

Poſſeſſionis translatio eſt clavium traditio. T. 9. c. 1459. C.

Poſſeſſionis beneficium redintegrandæ poſſeſſionis unde ducitur. T. 9. c. 1153. C. D.

Poſſeſſionis qui furrum facit, & rei furtum facit. Tom. 10. c. 248. A.

Poſseſſionis adipiſcendæ vel reciperandæ cauſa nobis eſt momenti cauſa. T. 10. c. 875. B.

Poſseſſionis interverſio facit furem. T. 10. c. 988. B.

Poſſeſſioni an videatur renuntiaſſe, qui rem vindicavit. T. 8. c. 272. C.

Poſſeſſioni non renuntiandæ, ſed avocandæ vindicatio comparata eſt. Ibid. C.

Poſseſſionem poſſidere, ſtipulationem ſtipulari. T. 1. c. 1128. D.

In poſseſſionem rerum hereditariarum miſſio. T. 2. c. 407. D.

Ad poſteſſionem bonorum petendam centum dies dantur utiles. T. 1. c. 534. A.

Poſseſſionem bonorum qui petiit ſecundùm tabulas, duobus caſibus non caret emolumento bonorum poſseſſionis contra tabulas. T. 1. c. 1319. D.

Poſseſſionem adeptus an is videatur, qui ita nactus eſt, ut eam retinere non poſſit. T. 3. c. 696. C. D.

In poſseſſionem quibus ex cauſis eatur. T. 1. c. 846. D.

Poſseſſionem avocat actio hypothecaria. T. 1. c. 1521. E.

Poſseſſionem prius eſse reſtituendam, quàm de principali agatur cauſa. T. 2. c. 1307. B.C.

Poſseſſionem mihi per vim ereptam confeſtim vi repetere poſsum, non ex intervallo. T. 3. c. 126. D.

Poſseſſionem hereditatis, non bonorum poſseſſionem dixiſse veteres. T. 3 c. 99. C.

Poſseſſionem via adimit. T. 1. c. 1401. C.

Poſseſſionem non amittit ignorans. T. 4. c. 628. C.

Poſſeſſionem non adquirit ignorans, præter quam uno caſu. Ibid. C.

Poſseſſinnem rei mobilis etiam ignorans amittit. T. 4. c. 649. C.

Poſseſſionem ſuam ex jure Quiritium nemo vindicare audet in legitimis actionibus, ſed ad interdictum venit Uti poſſidetis, vel Utrubi. T. 4. c. 655. A.

Poſseſſionem ſignificat, non proprietatem, qui ſtipulatur rem tradi. T. 4. c. 668. A.

Poſseſſionem vacuam tradi, & rem tradi in quo differunt. Ibid. E.

Nulla res eſt, cujus poſseſſionem poſſit adipiſci, niſi concurrat corpus, & animus, ideſt, apprehenſio rei, & affectio poſſidendæ rei, ſed adquiritur quidem poſseſſio animo

mo taotùm noſtro, & corpore noſtro, vel alieno. T. 4. c. 625. C.
In poſſeſſionem rerum hereditariarum an mitti poſſit filia unà cum fratribus coheredibus ſuis, quæ onerata eſt fideicommiſſo reſtituendæ fratribus portionis ſuæ hereditariæ. T. 4. c. 5131. C. D.
Poſſeſſiooem bonorum petunt parentes, & liberi intra annum, agnati intra centum dies. T. 4. c. 346. B. C.
Poſſeſſionem amitti animo ſolo, id veriſſimum eſt in ea poſſeſſione, quam per noſmetipſos poſſidemus; non etiam in ea, quam poſſidemus per alios; veluti per ſervum, per colonum, per inquilinum, per procuratorem: hanc enim poſſeſſionem retinemus, non amittimus. T. 5. c. 715. A. B.
Poſſeſſionem non amitti hoc ſolo, quòd ſervus, vel colonus, per quos corpore poſſidebam, deceſſerint, vel diſceſſerint; ſed ſi alii fundum tradiderint, ſi alii fundum vendiderint, & tradiderint, tum poſreſſionem amitti, & uſucapionem interpellari. T. 5. c. 752. A.
Poſreſſionem ejus loci amitti, & quidem videri amitti animò, quem mare, aut flomeo occupavit. T. 5. c. 716. A.
In poſſeſſionem miſſio poſſeſſorem non facit, ſed cuſtodiam tantùm opponit rebus. Tom. 5. c. 718. D.
Poſſeſſionem non tantùm amitti inundatione, ſed & dominium. T. 5. c. 716. B.
Poſſeſſionem eſse uſum quendam rei, uſum quendam agri, vel ædificii. T. 5. c. 962. E.
Si dominus poſreſſionem rei furtivæ nactus ſit eo modo, qoo ab eo avelli non poſſit, ideſt, ex juſta cauſa, in L. Attinia in poteſtatem domini eam rem rediiſse, aut veniſse videri. T. 5. c. 726. B.
Poſſeſſionem naturalem nihil aliod eſse, quàm detentionem rei. T. 5. c. 692. D.
Poſſeſſionem amittimus animo noſtro, libero ſcilicet, aut vi. T. 5. c. 752. C.
Poſſeſſionem adeptus non videtur, cui ea avelli poteſt. Tom. 5. c. 735. A.
Poſſeſſionem retinere intelligimus, donec aut ooſtrà voluntate diſceſſerimus, aut vi dejecti fuerimus. T. 5. c. 752. B.
Poſſeſſionem nactus non videtur is, qui ita nactus eſt, ut eam retinere non poſſit. T. 5. c. 725. B.
Poſreſſionem naturalem eſse uſum quendam rei, uſum, ideſt, κατοχὴν, κατοχήν. T. 5. c. 692. D.
Poſſeſsionem natoralem, quæ facti eſt, ideſt, quæ actu, & corpore conſiſtit, conſtitutio juris civilir infirmare, & infectam facere non poteſt. T. 5. c. 694. B.
Poſſeſsionem nobis adquiri per eos, quos in poteſtate habemur, puta per ſervum, aut per filiumfamilias. T. 5. c. 695. C.
Poſſeſrionem ſioe poſſeſsione non conſiſtere. T. 5. c. 696. B.
Poſſeſsionem non adquiri ſolo animo, quia naturali apprehenſione opur eſt. T. 5. c. 710. A. amitti ſolo aoimo, & affectione ſolà. Ibid. A.
Poſſeſsionem retioeri animo, ſive ſervus, vel colonus, per quos corpore poſſidebam, diſceſſerint, ſive deceſſeriot. T. 5. c. 715. C.
Poſſeſsionem naturalem, ſive corporalem a Græcis vocari κατοχὴν, detentionem, vel ut noſtri auctores loquuntur, deteotationem. T. 5. c. 692. D.
Poſſeſsionem longi temporis omiſsâ lite ineſſicacem eſſe. T. 7. c. 460. D.
In poſſeſrionem mittere ex decreto eſt imperii. T. 7. c. 53. B.
Poſſeſsionem ſuarum rerum an capti ab hoſtibus amittant. T. 8. c. 288. B. an eam poſtliminio reverſi recipiant. Ibid. B.
Poſſeſrionem a proprietate ſeparatam eſſe. T. 8. c. 272. B.
Poſſeſsionem adquirere an poſſit infans tutore auctore. Tom. 8. c. 297. D.
Poſſeſsionem adquiri corporis quodam genere, impoſito rebus cuſtode. T. 8. c. 314. A.
Poſſeſrionem alienam accedere propriæ poſſeſsioni. T. 8. c. 278. D. tempus alienum proprio tempori. Ibid. D.
Poſſeſsionem amitti multis modis. T. 8. c. 293. D.
Poſſeſsionem an adquirat errans in nomine. T. 8. c. 299. D. an errans in corpore. Ibid. D. an adquirat procurator nobir eam adquirere volentibus. Ibid. c. 282. B. an adqoirere poſsint hi, quorum temporir interjecti quiete intervallatur furor. Ibid. E. an amittamus capite deminuti. Ibid. c. 294. A. an animo retineamur in ſaltibos hibernis, & æſtivis. Ibid. c. 260. C.
Poſſeſsionem corpore; & actu apprehendere non eſt neceſſe, ſed etiam ocolis, & effectu. T. 8. c. 252. C. ejus plures ſpecier. Ibid. C.
Poſſeſsionem vitioſam non accedere vitioſæ, vel contra. T. 8. c. 278. D.
Poſſeſsionem an ignorantes adquiramor. T. 8. c. 310. A.
Poſſeſrionem an pupillus per ſervum adquirat. T. 8. c. 147. C.
Poſſeſsionem an pupillus ſine tutoris auctoritate adquirere, vel amittere poſſit. Tom. 8. c. 291. C.
Poſſeſrionem an retineam, ſi colonus fundum meum alit locaverit. T. 8. c. 295. C.
Poſſeſsionem non videtur adeptus is, qui ita eam nactur eſt, ut eam retinere non poſſit. T. 8. c. 286. E. clandeſtinam poſſeſſionem qui per vim retinet, vi poſſidere non videtur, ſed clam. Ibid. c. 269. A.
Poſſeſsionem eodem modo amitti, quo & adquiritur, an uſquequaque verum ſit. T. 8. c. 269. C.
Poſſeſsionem ejus rei, cujus ipſi non habemus poſſeſsionem, nos alii tradere poſſe. T. 8. c. 285. B.
Poſſeſrionem ingredienti prohibere Prætorem vim fieri plus eſt, quàm jubere reſtitui poſſeſsionem. T. 8. c. 315. A.
Poſſeſrionem non accedere, niſi poſſidenti. T. 8. c. 278. D.
Poſſeſſionem omnem civilem naturalem eſſe, at noo contra. T. 8. c. 239. E.
Poſſeſſionem quando per noſmetipſos adquiramus, vel adipiſcamur, vel nanciſcamur. T. 8. c. 240. B. C.
Poſſeſſionem rei immobilis an ignorantes amittamus. T. 8. c. 263. D.
Poſſeſſionem rei mobilis an ignoranter amittamus. T. 8. c. 263. C. & c. 350. A.
Poſſeſſionem rerum hereditariarom an aditio hereditatis in heredem tranſferat. T. 8. c. 287. B. ſibi alieno nomine traditam, alii etiam ignoranti adquirere poſſit. Ibid. c. 282. C.
Poſſeſſionem cauſam eſſe vindicationis. T. 9. c. 13. D.
De eo, qui poſſeſſionem per vim invaſerit, ejecto poſſeſſore. T. 9. c. 1156. C. D. & ſeq. tenetur in duplum. Ibid. c. 1157. A.
Poſſeſſionem rei nobis adquiri, licèt in inſtrumento emptionis non ſit comprehenſum, traditam poſſeſſionem fuiſſe. T. 9. c. 1012. A.
Qui ad poſſeſſionem bonorum admitti poſſunt, & intra quod tempus. T. 9. c. 648. A. & ſeq.
Poſſeſſionem abſentir non eſſe perturbandam ſub ſpecie ſola reſcripti, aut interloquutionis judicis. T. 9. c. 1164. D.
Poſſeſſionem adquiri corpore, & animo. T. 9. c. 1012. D. E. & ſeq. retinetur ſolo animo. Ibid. c. 1014. D.
In poſſeſſionem quemadmodum heres ſcriptus mittatur. T. 9. c. 791. C. D. & ſeq.
Is, qui poſſeſſionem, quam alius tenet, ad ſe pertinere putat, de ea re agere vel civiliter, vel criminaliter poteſt, & debet. T. 9. c. 1430. C. & ſeq.
In poſſeſſionem miſſio. Tom. 9. c. 1056. C. Vide, Miſſio in poſſeſſionem.
In bonorum poſſeſſionem mitti debitorir nomine, ignominioſum erat. T. 9. c. 548. D.
Poſſeſſionem nobir adquiri omnium rerum per liberam perſonam, quæ

Digitized by Google

non eſt in noſtra poteſtate,& per ſervum alienum . T. 9. c. 1009. D. & ſeq.
Poſſeſſionem non amittit dominus coloni facto . T. 9. c. 1018. B.
Poſſeſſionem bonorum qui accepit, an poſtea poſſit eam omittere. T. 10. c. 342. C.
Poſſeſſionem interpellat incidens mala fides longi , aut longævi temporis. T. 10. c. 691. D.
Poſſeſſionem vacuam tradere eſt facti . T. 10. c. 752. C.
Poſſeſſione bonorum contra tabulas aditio hereditatis deterior. T. 1. c. 1320. B.
Ab eo, qui poſſeſſione ſpoliatus eſt , per interdictum, vel actionem ex cauſa interdicti poſtulatur poſſeſſio momentaria. T. 3. c. 12. A.
Qui poſſeſſione armatis hominibus aliquem dejecerit, lege Juliâ de vi tenetur. T. 1. c. 512. A.
Pro poſſeſſione eſt dolus . T. 4. c. 890. A. & T. 5. c. 164. B.
In poſſeſſione eſse aliud eſt , aliud poſſidere . T. 4. c. 1275. E.
Sine poſſeſſione non procedit uſucapio. T. 4. c. 342. C.
De poſſeſſione interdicta quædam . T. 4. c. 165. B.
Sine poſſeſſione poſſeſſio non conſiſtit . T. 4. c. 68. E.
Sine poſſeſſione uſucapio contingere non poteſt. Ibid. B.
Sine poſſeſſione non conſiſtit uſucapio . T. 4. c. 69. A.
A bonorum poſſeſſione an differat hereditas . T. 6. c. 570. A.
De poſſeſſione bonorum ſecundùm tabulas.Tom.6. c. 188. C. D.. & ſeq.
De poſſeſſione, an de proprietate priùs judicandum ſit . Tom. 7. c. 163. B.
De poſſeſſione, & vindicatione partis . T. 7. c. 251. C.
De poſſeſſione ex juſta cauſa . T. 7. c. 587. C.
De poſſeſſione ex cauſa juriſjurandi . Ibid. B.
In poſſeſſione eſse aliud eſt , aliud juberi poſſidere . Tom. 7. c. 578. D.
Poſſeſſione cedere eſt tradere , & nolle poſſidere . Tom. 8. c. 252. A.
Poſſeſſione qui dejectus eſt vi, poſſeſſionem ipſam habere videtur . T. 8. c. 280. C.
Poſſeſſione uti an alter poſſit , ſalvâ alteri poſſeſſione rei. T. 8. c. 314. D.
In poſſeſſione qui dicantur eſse , & tamen non poſſident. T. 8. c. 270. E.
De poſſeſſione per vim occupatâ a creditoribus, ſui crediti ſervandi causâ . T. 9. c. 1430. C. & ſeq. an lege Juliâ de vi teneantur creditores. Ibid. c. 1430. D.
Si de poſſeſſione momentaria appellatum fuerit. T. 9. c. 1125. A.
De poſſeſſione bonorum contra tabulas liberti , quæ patronis, vel liberis eorum datur . Tom. 9. c. 661. A. & ſeq.
De poſſeſſione bonorum ſecundùm tabulas. T. 9. c. 656. B. & ſeq.
De poſſeſſione bonorum contra tabulas , quam Prætor liberis pollicetur . T. 9. c. 659. A. B. & ſeq.
De poſſeſſione aliena, quam quis per vim , vel alio modo occupat , & aufert abſente poſſeſſore . T. 9. c. 1162. C. & ſeq.
De poſſeſſione bonorum repudianda. T. 9. c. 676. A. & ſeq.
De poſſeſſione olim apud Prætorem agebatur, de proprietate apud pedaneum judicem . T. 9. c. 1144. A.
De poſſeſſione adquirenda , & retinenda . T. 9. c. 1004. A. & ſeq.
De poſſeſſione occupata abſente domino . T. 9. c. 1162. E. & ſeq.
De poſſeſſione eſt vindicatio per interdictum Uti poſſidentis , vel Utrubi. T. 10. c. 933. A.
Poſſeſſiones bonorum contra tabulas , & ſecundùm tabulas quibus dantur. T. 1. c. 348. B. C.
Poſſeſſiones donare dempto canone: relevare tributis : transferre in aliud jus, aliamve functionem, veluti ex patrimoniali jure in privatum , vel ex una præſtatione in aliam , ſunt beneficia Principum. T. 2. c. 697. E.
Poſſeſſiones rei privatæ Principis ne locentur Palatinis . T. 2. c. 881. B.
Poſſeſſiones divinæ viæ inſtruendæ , vel ſternendæ immunitatem non habent. T. 2. c. 883. A.
Poſſeſſiones duas injuſtas concurrere non poſse . T. 6. c. 337. E.
Poſſeſſiones bonorum ex teſtamento quot , & quæ ſint . T. 8. c. 234. D.
Poſſeſſiones duæ unius rei an in ſolidum eſse,& concurrere poſsint . T. 8. c. 269. B.
Poſſeſſiones pleraſque eſse ſine re . T. 8. c. 9. D.
Poſſeſſiones momentariæ cur ſic appellantur . T. 9. c. 1138. C.
In poſſeſſionibus quis ordo ſervetur. T. 1. c. 819. A.
Poſſeſſionum actores quinam olim erant . T. 3. c. 203. B.
Poſſeſſionum acceſſiones . T. 1. c. 857. E.
Poſſeſſionum onera . T. 2. c. 671. C.
Poſſeſſionum duarum continuationem eſse , & acceſſionem, & conjunctionem . T. 8. c. 278. D.
Poſſeſſionum acceſſio an detur marito , vel uxori in poſſeſſione rei dotalis . T. 8. c. 276. B. C.
Poſſeſſionum acceſſio an ſit inter heredem , & defunctum , vel inter emptorem, & venditorem. T. 8. c. 275. D.
Poſſeſſionum acceſſio eſt conjunctio poſſeſſionum poſſeſſarum . T. 8. c. 274. B.
Poſſeſſionum tempus quomodo inter emptorem , & venditorem continuetur . T. 8. c. 274. D.
Poſſeſſionum tria vitia vi, clam, precario . T. 9. c. 1150. A.
Poſſeſſor ſolus eſt dominus. T. 3. c. 243. C.
Poſſeſſor hereditatis pretia rerum , quas dolo alienavit , cum uſuris præſtare cogendus eſt . T. 1. c. 375. D.
Poſſeſſor quotiens appellat , fructus ſequeſtro deponuntur . T. 1. c. 518. E.
Poſſeſſor rei alienæ duplos fructus reddit . T. 1. c. 486. A.
Poſſeſſor rei alienæ generaliter ex eo tantùm die fructus præſtat, quo res in judicium deducta eſt . T. 3. c. 128. A.
Poſſeſſor potior eſt in pari cauſa. T. 1. c. 371. B. & T. 8. c. 133. B.
Poſſeſſor ſi verus non fuerit heres ; ei legatum ſervus non adquirit . T. 1. c. 1293. C.
Poſſeſſor malæ fidei fructus ſuos facit . T. 1. c. 1401. A.
Poſſeſſor bonæ fidei fructus facit ſuos . T. 1. c. 1398. E.
Poſſeſſor malæ fidei de fructibus percipiendis ſemper tenetur . T. 2. c. 655. A.
Poſſeſſor malæ fidei quos fructus reputare petitori debet. Tom. 3. c. 251. B.
Poſſeſſor malæ fidei ſi puerum alienum erudierit, evicto puero, ejus impenſæ deductio poſſeſſori dabitur . T. 3. c. 249. C.
Poſſeſſor malæ fidei ante litem conteſtatam tenetur. ſi conſumpſerit, & poſt litem , ſi res naturaliter interierit . T. 1. c. 970. E.
Poſſeſſor malæ fidei condictionem cedere non poteſt , quam non habet . T. 1. c. 1425. D.
Poſſeſſor ſi fraudationis causâ latitet, ne in jus vocetur,& boni viri arbitratu non defendatur . T. 1. c. 846. D. E.
Poſſeſſor dejectus quia videtur . T. 1. c. 480. C.
Poſſeſſor juris eſt omnis debitor. T. 4. c. 121. D.
Poſſeſſor malæ fidei. Vide, Malæ fidei poſſeſſor .
Poſſeſſor bonæ fidei . Vide, Bonæ fidei poſſeſſor .
Poſſeſſor bonæ fidei num præſtet fructus perceptos ante litem conteſtatam, niſi quatenus ex iis locupletior factus eſt . T. 4. c. 888. C. & utrùm uſuras præſtet . Ibid. C.
Poſſeſſor , aut petitor hereditatis an poſſint conveniri a creditoribus hereditariis . T. 4. c. 75. A.
Si poſſeſſor bonæ fidei poſt litem conteſtatam ſine dolo , & ſine culpa rem poſſidere deſierit , an abſolvatur. T. 4. c. 318. C. quid dicendum in poſſeſſore malæ fidei. Ibid. D.
Poſſeſſor bonorum loco heredis eſt . T. 4. c. 913. A.

Poſ-

Poſſeſſor malæ fidei non uſocapit. T. 4. c. 631. B.
Poſſeſsor bonæ fidei in jure plerumque pro domino habetur. T. 4. c. 203. C.
Poſseſsor malæ fidei, qui pecuniam non exercuit, cur uſuraa non præſtet, & tameo malæ fidei poſſeſsor, qui vecturas non exercuit, vecturas præſtet. Tom. 4. c. 126. C.
Poſſeſſor malæ fidei tenetur de fructibus percipiendis, de uſuris percipiendis non tenetur. T. 4. c. 671. E.
Poſſeſſor bonæ fidei quos fructus petitori hereditatis reſtituere tenetur. T. 4. c. 886. E.
Poſſeſſor ex quonam tempore eorum bonorum fructus fiſco reſtituere debeat, utrùm ex die, quo prior lis mota & conteſtata eſt, in qua delator, ſive accuſator fiſci nomine non obtinuit; an ex die cœptæ poſterioris litis, in qua accuſator, ſive delator obtiouit. T. 4. c. 1374. E.
Poſſeſſor hereditatis, quæ ad alium pertinebat, pecuniam hereditariam alii credidit, eamque certâ die ſibi ſolvi, & quò tardiùs ſibi ſolveretur, ejus ſibi uſuras dari ſtipulatus eſt: quæritur, an electionem habeat verus heres, utrùm ſortem dumtaxat, ideſt, pecuniam ereditam accipere velit, ſi eam poſſeſſor perceperit; aut ſi non perceperit, utrùm ſibi cedi velit ſortis tantùm repetitionem periculo poſſeſſoris, an verò ſortis, & uſurarum. T. 5. c. 266. A. B.
Poſſeſsor malæ fidei tenetur petitione hereditatis ad ſervum reſtituendum, vel ejus æſtimationem, quem injuriâ occidir. T. 5. c. 270. C.
Poſſeſſor bonæ fidei an melioris conditionis ſit, quàm prædo, aur malæ fidei poſſeſſor. T. 5. c. 266. B. C.
Poſſeſſor prior, qui vi expulſus eſt poſſeſſione, quam longiſſimo tempore poſſederat, pro domino habetur. T. 5. c. 417. E.
Poſſeſſor bonorum ſimilis heredi eſt, non heres. T. 6. c. 154. B.
Poſſeſſor bonæ fidei fructus ante litem perceptos ſuos facit. T. 7. c. 1493. A.
Poſſeſſor ſi rem arbitrio judicis non reſtituat, manu militari res ei auſertur. T. 7. c. 733. E.
Poſſeſſor malæ fidei an fructuum ao te litem perceptornm, & venditorum pretia, & uſuras præſtet poſt litem. Ibid. A.
Poſſeſſor malæ fidei, & poſſeſſor bonæ fidei in quo differuot. T. 7. c. 296. D.
Poſſeſſor, cum quo agitur rei vindicatione, in fructus damnatur. T. 8. c. 695. E. & c. 794. E.
Poſſeſſor in pari cauſa potior haberi debet. Tom. 8. c. 678. A. & c. 716. A. & c. 768. D. & c. 825. D. & c. 873. C.
Poſſeſſor an cogi poſſit titulum poſſeſſionis ſuæ edere. T. 8. c. 443. A. an alter poſſit eſſe nudus poſſeſſor, alter fructuarius ejuſdem rei, Ibid. c. 314. C.
Poſſeſſor bonæ fidei an uſucapione dominium adquirat, qui agit poſtremum diem temporis ad uſucapiendum lege definiti. T. 8. c. 334. D.
Poſſeſſor incertus quis eſt. T. 8. c. 254. C. & c. 291. D.
Poſſeſsor, qui delatorem in cauſis fiſcalibus corrupit datâ pecuniâ, an pro confeſſo, vel convicto habeatur. Tom. 8. c. 446. C. D.
Poſſeſsor, qui delatus eſt in fiſcum, an compellatur titulum poſseſſionis ſuæ edere. T. 8. c. 442. E. & c. 443. A.
Poſseſsor rei alienæ, conducendo eam a domino, an deſinat ſibi poſſidere. T. 8. c. 291. E. an incipiat poſſidere domino. Ibid. E.
Poſseſsor rei, ſi rem, quam poſſidet, conducat a domino, deſinit poſſidere, & dominum poſseſsorem facit. T. 8. c. 286. A.
Si poſseſsor bonorum nemo ſit, fiſcus vocatur. Tom. 8. c. 206. A.
Poſseſsor, qui noſtro nomine poſſidet, ſi dejectus de poſseſſione ſit, an nos dejecti videamur. T. 8. c. 270. A. an nobis interdictum competat Unde vi, Ibid. A.
Poſseſsor bonæ fidei eſt (quod eſt, juſtè poſſidere) is, qui auctore judice comparavit. T. 8. c. 271. D.
Poſseſsor violentus non eſt omnis invaſor. T. 9. c. 1154. D.
Poſseſsor pro herede. Vide, Pro herede poſſidere.
Poſseſsor hereditatis quoſcumque juſtos ſumptus, quos fecit de ſuo propter onera hereditaria, compenſat. T. 9. c. 166. D.
Poſseſsor pro emptore. Vide, Pro emptore poſſidere.
Poſſeſſor hereditatis, qui creditoribus hereditariis ſolvit ſuo nomine, non hereditario. T. 9. c. 168. C. & ſeq.
Poſſeſſor an cogatur proferre titulum ſuæ poſſeſſionis in rei vindicatione. Tom. 9. c. 264. D. & ſeq.
Prior poſſeſſor, licèt malâ fide poſſederit, in cauſa poſſeſſionis præfertur domino, vel creditori. T. 9. c. 1046. C.
Poſſeſſor hereditatis id, quod indebitum ſolvit, reputar petitori hereditatis. T. 9. c. 167. C. D.
Quod poſſeſſor hereditatis de ſuo creditoribus hereditariis ſolvit, id compenſatur. T. 9. c. 167. B. C.
Poſſeſſor habet jos poſſeſſionis, & per conſequeos eſt dominus poſſeſſionis. T. 10. c. 297. D.
Poſſeſſor rei fiſcalis, qui præſcriptione ſecurus ſit adversùs fiſcum, & adversùs competitorem. T. 10. c. 902. B.
Poſseſsor cui nuntiatum eſt novum opus, quomodo ex poſseſsore fiat non poſseſsor. Tom. 10. c. 1195. C.
Poſseſsoriæ actiones quæ dicuntur. T. 9. c. 648. C.
De poſseſsoria hereditatis petitione. T. 1. c. 746. A.
Poſseſsorii edicti pars prima quæ. T. 6. c. 153. C.
Poſseſsoris ſcientia cœptam bonâ fide poſseſſionem, nec intermiſsam, non interrumpit. T. 1. c. 1185. B.
Poſseſsoris conditio melior eſt in pari cauſa. Tom. 4. c. 1075. C. D.
Poſseſsoris melior cauſa eſt in re pari. T. 4. c. 152. E.
Poſseſsoris bona fides exigitur in uſocapione. T. 4. c. 631. B.
Poſseſsoris ſemper melior cauſa eſt in jure. T. 4. c. 278. E.
Poſseſsoris cauſa melior eſt, durior petitoris: petitoris verò non eſt potior, niſi is occupaverit. Ibid. E.
Poſseſsoris cauſa ſemper eſt potior; etiamſi non occupaverit prior. T. 8. c. 769. C. D.
Poſseſsoris cauſa in pari delicto melior eſt. Tom. 8. c. 725. C. & c. 837. A.
Poſseſsori cuilibet prodeſt 30. annorum præſcriptio. Tom. 3. c. 264. B.
Poſseſsori Carboniano an detur poſseſsoria hereditatis petitio. T. 8. c. 129. D.
Poſseſsori, & petitori an Carboniana detur. T. 8. c. 133. A.
Poſseſsori hereditatis tenetur verus heres actione negotiorum geſtorum, cum de ſuo ſolvit, ſi non utatur reputatiooe. Tom. 9. c. 168. B.
Poſseſsori, qui interdicto vicit, non incumbit onus probandi, ſed petitori. T. 9. c. 1137. B.
Poſseſsori bonæ fidei ex re ejus adquiritur, quod ſibi liber homo adquirere noo poteſt. T. 10. c. 357. A.
Poſseſsorem eſse aliud eſt, aliud eſſe in poſseſſione. T. 3. c. 243. A.
Apud poſseſsorem lite pendente bona remanent. Tom. 2. c. 645. E.
In poſseſsorem rei datur actio in rem. T. 7. c. 247. B.
Poſseſsorem bonæ fidei eſse, quod eſt juſte poſſidere. T. 8. c. 271. D.
Poſseſsorem an faciat epiſtola, qua quis declarat, ſe alii tradidiſse, quod non tradit. T. 8. c. 311. D.
Poſseſsorem fundi, vel alterius rei,

qui precario rogat dominum, ut in fundo ſit, deſinere poſſidere. T. 8. c. 286. A.
Poſseſsorem, qui vi dejecit, quomodo punitur. T. 9. c. 1151. A.
Poſseſsorem hereditatis id, quod ſolvit, reputaturum petitori hereditatis, & ex retentione rerum hereditariarum ſibi ſatisfacturum. T. 9. c. 167. C. D.
Poſseſsore convento liberatur is, qui poſseſſionem amiſit. T. 4. c. 738. D.
Pro poſseſsore poſſidere quis dicitur. T. 4. c. 121. C.
Pro poſseſsore ſimpliciter poſſidet fur, & prædo, qui nullam poteſt dicere cauſam poſseſſionis. T. 9. c. 257. E.
Pro poſseſsore poſſidere. T. 9. c. 172. D.
Pro poſseſsore qui poſſidet. T. 9. c. 1145. C.
Poſſeſſores, capitationes debitas non ſolventes, dominio prædiorum excidunt. T. 2. c. 682. D.
Poſſeſſores duo an ejuſdem rei in ſolidum eſse poſſint. T. 3. c. 241. D. E. & T. 8. c. 256. E.
Poſſeſſores, & emphyteuticarii differunt. T. 2. c. 856. E.
Poſſeſſores, ideſt, emptores, T. 3. c. 4. A.
Poſseſſores bonæ fidei, & malæ fidei in quibus differunt, & in quibus non. T. 4. c. 1386. B. & ſeq.
Poſſeſſores omnes poſt litem conteſtatam ſunt prædones. T. 4. c. 130. E.
Poſſeſſores, vel domini unius rei non poſsunt eſse pro ſolido duo, vel plures. T. 5. c. 697. C.
Poſſeſſores qui viam publicam muniunt. T. 5. c. 874. B.
Poſſeſſores in pari cauſa potiores eſſe. T. 7. c. 451. C.
Poſſeſſores ſucceſsores honorarii qui. T. 7. c. 490. A. B.
Duo poſſeſſores, vel domini an eſse poſsint ejuſdem rei, & quomodo. T. 7. c. 251. C.
Poſſeſſores pignorum. T. 9. c. 244. C.
Poſſeſſores in civitatibus quinam ſint. T. 10. c. 859. B.
Poſſeſſorum actores qui ſint. T. 3. c. 203. B.
Poſſeſſorio judicio qui victus eſt, in petitorio judicio actoris partibus fungi debet. T. 8. c. 300. D.
De poſſeſſorio judicio. T. 9. c. 1165. A. & ſeq.
Poſſeſſorium judicium cum criminali quidquam commune non habet. T. 3. c. 123. D.
Poſſeſſorium cum petitorio aliquando cumulatur, T. 6. c. 815. C. D.
Poſſeſſorium judicium. Tom. 9. c. 1247. A.
Poſſibilis, & impoſſibilis conditio quæ ſit. T. 1. c. 418. B. C.
Qui poſſidebat pro herede, cum non eſset heres, fundum hereditarium, dejectus eſt vi de poſseſſione, an verus heres fundum ab eo recte petat. T. 4. c. 118. E.
Poſſidendæ ejus rei, quam ignoramus ubi ſit, an habeamus animum. T. 8. c. 262. A.
Poſſidendi juſtam cauſam qui habent, & qui non. T. 7. c. 588. B. C.
Poſſidendi juſtam cauſam qui habent, inter eos datur utilis communii dividundi actio. Tom. 7. c. 587. C.
De poſſidendis rebus auctoritate judicis. T. 1. c. 846. E.
De poſſidendis bonis auctoritate judicis, ſeu venundandis. T. 9. c. 1129. A. & ſeq.
Ex poſſidendorum bonorum priſco ordine quot, & quanta exoleverunt. T. 5. c. 784. B.
Poſſidens nomine alieno non eſt poſſeſſor ſimpliciter, vel abſolutè. T. 6. c. 802. A.
Poſſidentis meliorem eſſe conditionem in pari cauſa. T. 6. c. 35. A.
Poſſidentis cauſa melior eſt, cum de lucro duorum quæritur. T. 8. c. 678. A. & c. 768. D.
Quod poſſideo, non ſtatim uſucapio. T. 1. c. 1499. A.
Quod poſſideo meo nomine, an poſſim ſolo animo poſſidere alieno nomine. T. 8. c. 281. E.
Poſſidere eſt ſibi habere. Tom. 3. c. 243. B. C.
Poſſidere, ac tenere in quo diſtant. T. 1. c. 1453. D.
Poſſidere pro emptore, pro herede, pro poſſeſſore, pro donato, pro derelicto, pro legato, pro dote, & pro ſuo. T. 1. c. 844. B. & ſeq.
Poſſidere aliud eſt, aliud alieno nomine poſſidere. Tom. 3. c. 526. A.
Poſſidere precario quis dicatur. T. 1. c. 481. D.
Poſſidere naturaliter qui dicuntur. T. 3. c. 525. E. & c. 526. A. B. C. & T. 7. c. 607. E. & c. 608. A.
Poſſidere quid. Tom. 2. c. 472. B.
Poſſidere pro alieno qui dicuntur, T. 1. c. 1123. A.
Poſſidere vitioſè quis dicatur. T. 1. c. 854. B.
Poſſidere clam an videar, qui ſervum meum emptori bonæ fidei clam abduxi. T. 1. c. 1403. E.
Poſſidere commodius eſt, quàm petere. T. 1. c. 284. A.
Poſſidere pro herede videtur, qui putat, ſe heredem eſſe. Tom. 1. c. 283. C.
Poſſidere pro poſſeſſore. Ibid. C.
Poſsidere pro ſuo aliud eſt, aliud pro ſuo uſucapere. T. 1. c. 1149. B.
Poſsidere animo quid eſt. Tom. 4. c. 626. B.
Poſsidere aliud eſt, aliud in poſſeſſione eſſe. T. 4. c. 1275. E.
Poſsidere aliquid is intelligitur, qui dolo malo poſsidere deſiit. T. 4. c. 890. A.
Poſsidere ſibi non poteſt is, qui ab hoſtibus, vel ab aliis poſsidetur. T. 4. c. 68. B.
Poſsidere pro ſuo, & poſsidere pro emptore in quo diſtinguunt. T. 5. c. 708. B.
Poſsidere eſt commune verbum. T. 5. c. 699. A.
Poſsidere res, vel adquirere poſſeſſionem per eos, quos non poſsidemus, novum, & inauditum non eſt. T. 5. c. 699. A.
Poſsidere commodius eſt, quàm alio poſsidente petere. T. 6. c. 256. D.
Qui poſsidere deſiit, fingitur aliquando poſsidere. T. 6. c. 308. A.
Poſsidere juſſus Romæ, an in poſſeſsionem mitti poſsit in altera provincia. T. 7. c. 153. A.
Poſsidere pro poſſeſſore qui dicuntur. T. 7. c. 918. C. D.
Poſsidere civiliter quis dicitur. T. 7. c. 607. E. & c. 608. A.
Poſsidere melius eſt, quàm in rem agere. T. 7. c. 289. D.
Poſsidere naturaliter quid ſit. T. 8. c. 269. B. & c. 960. E.
Poſſidere civiliter quid ſit, T. 8. c. 269. B.
Poſsidere an deſinam rem mihi furto ſubreptam. T. 8. c. 263. C. an deſinam poſſidere vas, quod eſt in domo mea, ſed ignoro ubi ſit. Ibid. c. 262. A.
Poſsidere an deſinamus ſolo animo. T. 8. c. 282. D.
Poſsidere an deſinat, qui ea mente poſſeſsionem alii tradidit, ut poſtea ei reſtituatur. T. 8. c. 281. B. C.
Poſsidere an poſsimus animo alieno. T. 8. c. 260. E. an poſsimus eandem rem ex plurimis cauſis. Ibid. c. 255. E. & c. 256. A. an poſsideamus liberum hominem, vel res ejus, ſi eum vinxerimus, & in poteſtatem noſtram redegerimus. c. 288. C. D. E. an poſsimus per amicum, Ibid. c. 306. D.
Poſsidere an videamur feras, quæ in ſylvis noſtris vagantur. T. 8. c. 262. C. an videamur piſces, qui in ſtagno ſunt. Ibid. C.
Poſsidere an videatur is, a quo poſſeſsio avocari poteſt. Tom. 8. c. 287. A. an videatur, qui jure familiaritatis amici fundum ingreditur. Ibid. c. 306. D.
Poſsidere animo rem immobilem an deſinamus, etiamſi fortè nobis peregre profectis non ſit ea in præſentia noſtra, in oculis noſtris. T. 8. c. 261. D.
Poſsidere clam qui dicatur. T. 8. c. 267. C.
Poſsidere cui volumus, an ejus voluntas requiratur, vel ſcientia. T. 8. c. 245. A.
Poſsidere malâ fide aliud eſt, aliud injuſte poſsidere. Tom. 8. c. 274. E.
Poſsidere malâ fide tribus potiſſimùm

mûm modis. Ibid.D. qui illi ſint. Ibid. D.
Poſsidere naturaliter qui videatur. T. 8. c. 271. D.
Poſsidere, poſſeſſorem eſſe, & in poſſeſsione eſſe diverſa ſunt. T. 8. c. 270. D. & Tom. 9. c. 974. D.
Poſsidere juſtè, id eſt, bonæ fidei poſſeſſorem eſſe. Tom. 8. c. 271. D.
Poſsidere pro ſurtivo, & pro rapto an pro poſſeſſore poſsidere ſit. T. 8. c. 267. A.
Poſsidere ab alio vi, aut clam, quod ſuum eſt, an quiſquam videatur, T. 8. c. 268. C.
Poſsidere aliud eſt, aliud eſſe in poſſeſsione. T. 9. c. 549. D.
Poſsidere quid ſit. T. 9. c. 1005. D. & T. 10. c. 829. E.
Poſsidere qui deſiit, an invitus teneatur actione in rem. Tom. 10. c. 913. E.
Poſsideri corporalia, non incorporalia, T. 5. c. 692. E.
Poſsideri non poteſt hereditas, quæ jacet, quæ nondum heredem habet. T. 6. c. 140. C.
Poſsideri an poſsit incerta pars rei. T. 8. c. 254. B. C. an poſsit pars pro indiviſo, Ibid. D.
Poſsideri poſsunt, quæ corporalia ſunt. T. 8. c. 253. B. C.
Qui poſsidet pro alieno, aut pro poſſeſſore, uſurapere non poteſt. T. 1. c. 1123. A.
Qui poſsidet pro ſuo, uſucapere poteſt. Ibid. A.
Quaſi poſsidet potiùs, quàm poſsidet. T. 3. c. 525. E.
Poſſidet nemo ſeipſum, ſed alterum. T. 1. c. 1456. C.
Non poſſidet propriè creditor. T. 1. c. 1126. E.
Poſſidet ad unam cauſam debitor per creditorem. T. 1. c. 1401. D. E.
Non omnis, qui poſſidet, etiam uſucapit. T. 1. c. 1139. B.
Poſſidet is, cujus nomine poſſidetur, T. 6. c. 919. A.
Poſſidet juſtè, qui auctore Prætore poſſidet. T. 8. c. 271. C. qui ita poſſidet, uſucapere poteſt. Ibid. D.
Adversùs eum, qui poſſidet ex nulla juſta cauſa feudum alienum, domino dari rei vindicationem cum effectu. Tom. 9. c. 1016. D.
Poſſidetur res corporalis, quaſi poſſidetur res incorporalis. T. 2. c. 1234. E.
Poſt condemnationem nullum eſt officium judicis. T. 4. c. 572. A.
Poſteave quid ſonat. T. 5. c. 167. A.
Poſterior creditor habet jus offerendi priori creditori, non etiam jus offerendi ei, qui a priore creditore emerit. Tom. 4. c. 900. B.
Poſterior creditor non habet jus offerendi ſimplici emptori, cui prior creditor ſuà ſponte pignus vendidit jure conventionis. T. 4. c. 901. B.
Poſterior creditor habet jus offerendi emptori pignoris cauſâ, cui ſcilicet prior creditor pignus vendidit, cum cogeretur pignus in eum transferre. T. 4. c. 901. C. & quæ hujus ratio. Ibid. C.
Poſterior actus trahit ad ſe priorem, & uterque deducitur in actionem negotiorum geſtorum. T. 5. c. 130. E.
Poſterior procurator datus quando priorem excludat. T. 5. c. 106. E.
Poſterior ſcriptura in teſtamentis an potior ſit priore. T. 7. c. 1113. C.
Poſterior dies intercalatur, non prior. T. 8. c. 558. A.
Poſteriores leges an, & quando ad priores trahantur. T. 5. c. 972. D.
Poſteriores voluntates, conventiones, contractus, poſteriora judicia, poſterior ſcriptura. T. 9. c. 84. A. & ſeq.
Poſteriori creditori non eſt jus auferendi pignus emptori. T. 4. c. 900. D.
Poſterioris mandati quando ratio non habeatur. T. 5. c. 111. E.
Poſteriorum appellatione quinam contineantur. T. 1. c. 798. A.
Poſterius quod eſt, potentius eſt, quàm quod priùs actum eſt. T. 8. c. 270. D.
Poſterius cui licet, non ſemper licet primum. T. 10. c. 1180. B.
Poſteri ejus, a quo feudum originem cœpit, ſoli ſemper ſuccedunt. T. 2. c. 1187. E.
Poſterorum appellatione continentur liberi in infinitum. T. 10. c. 1131. E.
Poſtes on les appelle en cour d'Egliſe, & ita qui vulgo dicuntur *les poſtes*, ſunt apoſtoli, ſive libelli dimiſſorii. T. 6. c. 691. D.
Poſtliminia ſunt juris gentium. T. 1. c. 911. A.
Poſtliminii fictionem non prodeſſe. T. 1. c. 1126. C.
Poſtliminii jus a jure belli ſeparatur. T. 3. c. 95. B.
De poſtliminii jure. T. 3. c. 313. D.
Poſtliminii jure an captu, reverſo ab hoſtibus, reſtituatur uſucapio, ut fingatur medio tempore poſſediſſe. T. 4. c. 68. B.
Poſtliminii ſpes hoc facit, quam ſemper noſtri auctores habent pro certiſſima, propterea quod poſita eſt in virtute Populi Romani, ſi quis ſit raptus ab hoſtibus, eum exiſtimat mox recuperaturum. T. 5. c. 624. E.
Poſtliminii ſpes facit, ut actio de peculio non finiatur anno, ſed duret quamdiu ſervus poſtliminio reverti poteſt. T. 5. c. 444. D.
Poſtliminii jus eſt juris gentium. T. 8. c. 27. A. ejus ſpes nunquam fruſtratur. Ibid. B.
Poſtliminii fictio. T. 9. c. 1318. D. & ſeq. Vide, Fictio.
De poſtliminio reverſis, & redemptis ab hoſtibus. T. 1. c. 883. D. & T. 9. c. 1318. C. D. & ſeq.
Poſtliminium quid. T. 1. c. 883. D. E. & T. 9. c. 1319. A.
Poſtliminium non habet homo liber tranſfuga. T. 3. c. 313. D.
Poſtliminium unde ſit deductum. T. 1. c. 33. C.
Poſtliminium an in pace, vel induciis ſit. T. 3. c. 708. B.
Poſtliminium quid, & unde dictum. T. 8. c. 913. D.
Poſtliminium habet conceptus, & editus apud hoſtes, licèt ipſe captus non fuerit. T. 9. c. 1319. D.
Poſt nuptias quomodo intelligendum. T. 5. c. 398. B. C.
Poſt nuptias contractas dos rectè datur, vel promittitur, etiamſi nihil aliud præterea ſequatur. Ibid. D.
Poſtula, puſtula, & puſula idem. T. 3. c. 191. B.
Poſtulandi officium impropriè tam civile, quàm publicum dici. T. 8. c. 658. C. & c. 739. D.
De poſtulando. T. 1. c. 739. B. & T. 2. c. 99. A.
Poſtulare quid. Tom. 1. c. 739. B.
Poſtulare qui poſſint, & qui prohibentur. T. 5. c. 90. C. D.
Poſtulare qui poſſit, & in qua Provincia. T. 5. c. 3. A.
Poſtulare iniquum non eſt turpe. T. 7. c. 108. A.
Poſtulare reum abſentem etiam lite non conteſtatâ olim moris erat, quod eſt recipi inter reos poſtulare. T. 9. c. 1415. E.
Poſtulare reum aliud eſt, aliud judicium exercere. Ibid. E.
Poſtulare quibus licet pro ſe, vel pro aliis, T. 10. c. 879. D.
Poſtulatio aliud eſt, aliud accuſatio. T. 9. c. 1415. E.
Poſtulatio ſimplex, quæ fit ex una tantùm parte, non eſt litis conteſtatio. T. 10. c. 922. A.
Poſtulationis nomen latiſſimè patet. T. 2. c. 99. A.
Poſtulatum pro puſulatum, vel puſtulatum. T. 10. c. 448. A.
Poſtuma an filiarum appellatione contineatur. Tom. 7. c. 1001. B. item an legatum filiabus relictum ad eam pertineat, Ibid. C. exheredari poteſt inter cæteros, cum adjectione tamen legati. Ibid. C.
Poſtumæ fœminini ſexus ante Juſtinianum inter cæteros exheredari poterant poſtumi nominatim. T. 3. c. 626. B.
Poſtumæ ſi legentur 100. deinde pluribus natis poſtumis, an ſingulis tantundem legatum videatur. T. 7. c. 1001. D.
Poſtumare, poſtumatum, & poſtumum Tertullianus dixit in libro *de reſurrectione carnis*. T. 3. c. 59. E.
Poſtumi definitio, & etymon, Ibid. D.

Poſtu-

Digitized by Google

Poſtumi agnaſci dicuntur. T. 2. c. 716. D.

Poſtumi, qui poſt mortem ſui naſcuntur, ex jure antiquo; qui poſt teſtamentum, ex lege Vellea inſtitui poſſunt. T. 1. c. 1068. D.

Poſtumi agnatio teſtamentum rumpit. T. 1. c. 1307. D.

Poſtumi liberi ſuorum heredum numero ſunt. T. 1. c. 333. C.

Poſtumi alieni, ideſt, qui ſui non naſcuntur, jure civili inſtitui non poſſunt, licèt agnati ſint, vel cognati, jure prætorio inſtitui poſſunt. T. 1. c. 1068. D.

Poſtumi liberi, vel heredes inſtitui, vel exheredari debent. Tom. 1. c. 106. A. B.

Poſtumi de inofficioſo teſtamento agere poſſunt. T. 1. c. 119. C.

Poſtumi verbum. T. 3. c. 59. C.

Poſtumi alii ſui, alii Aquiliani, alii Velleani, alii Juliani. T. 1. c. 105. D. E.

Poſtumi veri quinam propriè. T. 1. c. 1056. E. & T. 3. c. 59. D.

Poſtumi a liberis ſuperſtitibus differunt quatuor modis. Tom. 2. c. 403. C.

Poſtumi præteritio pro exheredatione habetur. T. 4. c. 1074. E.

Pnſtumi præteriti agnatione teſtamentum rumpitur. T. 4. c. 402. C.

Poſtumi, ſi fortè mortui naſcantur, nunquam intelliguntur in rebus humanis fuiſſe. T. 6. c. 429. C.

Poſtumi præteriti agnatione teſtamentum omnino rumpi. T. 6. c. 190. D.

Poſtumi quinque naſci poſſunt uno utero. T. 6. c. 482. E.

Poſtumi cognati qui ſint. T. 7. c. 172. B.

Poſtumi exheredati an, quando, & quorum teſtamentum inofficioſum dicere poſſint. T. 7. c. 171. A. B. & ſeq.

Poſtumi quomodo ſuccedere poſſint. T. 7. c. 172. C.

Poſtumi ſui in quotuplici differentia. T. 8. c. 971. A.

Poſtumi alieni definitio. T. 8. c. 1002. D.

An poſtumi alieni heredes inſtitui poſſint. Ibid. E.

Poſtumi alieni mittuntur in poſſeſſionem unde legitimi, & unde cognati. T. 8. c. 119. B. C.

Poſtumi qui ſint, & dicantur, T. 8. c. 113. A. B. appellantur poſteriores. Ibid. B.

Poſtumi exheredandi nominatim. T. 8. c. 601. E.

Poſtumi, & liberi in quo differunt. T. 9. c. 764. D. & ſeq.

Poſtumi incertis perſonis adnumerantur. T. 9. c. 863. D.

Poſtumi educantur, naſcuntur, agnaſcuntur defuncto. T. 10. c. 142. A.

Poſtumi exheredatio ipſo jure nulla eſt, nec de inofficioſo queri neceſſe eſt. T. 10. c. 621. E.

De poſtumis heredibus inſtituendis, vel exheredandis. Tom. 1. c. 797. D. & c. 1053. A. B. & ſeq. & Tom. 2. c. 403. B. C. & Tom. 9. c. 764. C. D. & ſeq.

Poſtumis non natis, liberis non natis, an ſervi, quos manumitti juſſit teſtator ſub conditione, cum liberi ad pubertatem perveniſſent, confeſtim petere fideicommiſſariam libertatem poſſint ab extraneo primo gradu inſtituto, & a ſubſtituto; nec exſpectare cogantur id tempus, quo ſi nati eſſent liberi, pubertatem attigiſſent. T. 6. c. 621. D.

Poſtumis, & natis datur petitio hereditatis de inofficioſo teſtamento. T. 7. c. 171. B.

In poſtumis nepotibus, ex filio emancipato poſt emancipationem filii conceptis, malè exemplum Accurſius ponit. T. 7. c. 171. E.

Poſtumis an detur querela de inofficioſo. T. 8. c. 984. C.

Poſtumis an collatio bonorum fiat. T. 8. c. 80. D.

Poſtumo alieno inutiliter legabatur. T. 1. c. 133. D.

Poſtumo hereditates legitimæ reſtituuntur. T. 1. c. 1019. C.

Poſtumo nullum elogium adſcribi poteſt. T. 1. c. 1057. C. & T. 10. c. 681. D.

Poſtumo præterito, bonorum poſſeſſio contra tabulas a quo, & quando peti poteſt. T. 5. c. 602. A.

Poſtumo præterito teſtamento patris, & filio emancipato herede ſcripto, non tantùm poſtumo, cum editus fuerit, ſed etiam filio heredi ſcripto competit bonorum poſſeſſio contra tabulas, quaſi commiſſo edicto per poſtumum, ideſt, quaſi per poſtumum patefactâ viâ heredi ſcripto ad petendam bonorum poſſeſſionem contra tabulas. T. 6. c. 163. C. D.

De poſtumo, poſtumave, qui, quæve ex uxore ſua naſcitur poſt mortem ſuam intra decem menſes. T. 6. c. 621. B.

Poſtumo alieno exheredato rectè datur querela inofficioſi. T. 7. c. 173. B.

Poſtumo an noceant merita patris. T. 7. c. 174. A.

Poſtnmo non nato, an poſſit interim emancipatus bonorum poſſeſſionem contra tabulas petere. T. 8. c. 36. D.

Poſtumo certâ ſummâ legatâ, pluribus natis, an legatum multiplicetur. T. 7. c. 1001. E. & alii ſi legentur centum, pluribus natis, an debeantur niſi una centum. Ibid. D. E.

Poſtumo ſi legentur centum, pluribus natis, an tantundem ſingulis debeatur. Ibid. E.

Poſtumo an, & quando conferatur bonorum poſſeſſio contra tabulas. T. 8. c. 100. B.

Poſtumorum loco qui ſunt. T. 1. c. 106. C.

Poſtumorum acceptiones quatuor. T. 1. c. 106. D. E.

Poſtumorum, & natorum differentia. T. 1. c. 336. A.

Poſtumorum inſtitutio. Ibid. A. & c. 420. C.

Poſtumorum ſumma diviſio. T. 1. c. 1071. C.

Poſtumorum genera quæ ſint. T. 8. c. 16. B.

Poſtumorum diverſa genera. T. 10. c. 145. E.

Poſtumos extraneos, vel alienos jus civile non novit, nec ſunt heredes futuri. T. 6. c. 427. D.

Poſtumum opus commentaria Cujacii in libros Quæſtionum intitulantur. T. 4. c. 1.

Poſtumum corporis quid ſit apud Tertullianum. T. 10. c. 146. A.

Poſtumus alienus quis. T. 1. c. 133. D.

Poſtumus ut a filio differt. T. 1. c. 1304. E. & c. 1305. A.

Poſtumus inſtituendus, aut exheredandus. T. 1. c. 1304. E.

Poſtumus, & poſtuma in quo differunt. T. 3. c. 626. B. & T. 7. c. 1001. C.

Poſtumus, qui inſtitutus eſt ex jure antiquo, non videtur inſtitutus ex lege Vellea, & contra. T. 1. c. 420. C.

Poſtumus alienus an heres inſtitui poſſit. T. 1. c. 134. C.

Poſtumus an contineatur filii, vel filiæ appellatione. Tom. 1. c. 37. B.

Poſtumus quando exheredari poteſt. T. 4. c. 404. C.

Poſtumus omnis an heres inſtitui poſſit. T. 5. c. 623. B.

Poſtumus, ſive qui in utero eſt, an pro nato habeatur in jure. T. 5. c. 619. B. quandonam pro non nato habeatur. Ibid. B.

Poſtumus nondum natus ad bonorum poſſeſſionem an, & quando admittatur, ut bona conferre poſſit. Ibid. A.

Poſtumus poteſt queri de teſtamento matris. T. 7. c. 173. D.

Poſtumus inofficioſum teſtamentum poteſt dicere. T. 7. c. 171. B.

Poſtumus alienus non poteſt inſtitui jure civili, ſed prætorio. T. 7. c. 173. B. poteſt etiam ab inteſtato ſuccedere. Ibid. B.

Poſtumus non cogitur manumittere & cur. T. 7. c. 1228. B.

Poſtumus eſt is, qui poſt mortem teſtatoris naſcitur. T. 7. c. 173. D.

Poſtumus alienus an ſit bonorum poſſeſſor, & heres ab inteſtato. T. 7. c. 1088. B.

Poſtumus an ſemper pro nato habeatur. T. 8. c. 16. C.

Poſtumus exheredatus an rumpat teſtamentum. Tom. 7. c. 1001. C.

Poſtumus alienus an heres inſtitui poſſit. T. 8. c. 992. E. inutiliter ei legabatur. Ibid. D.

Poſtumus agnatus an alienus ſit. T. 8. c. 119. B.
Poſtumus alienus qui ſit. T. 8. c. 15. B. C. an utiliter inſtituatur. Ibid. C. an ei detur bonorum poſſeſſio ſecundùm tabulas. Ibid. C.
Poſtumus an poſſit exheredari ſub conditione. T. 8. c. 114. D. an poſſit inſtitui ſub omni conditione. Ibid. D.
Poſtumus, & venter an idem ſint. T. 8. c. 113. A.
Poſtumus extraneus an mittatur in poſſeſſionem. T. 8. c. 119. C.
Poſtumus extraneus an poſſit inſtitui. Ibid. C. extraneus, vel alienus quis ſit. Ibid. B.
Poſtumus alienus jure civili inſtitui non potuit, jure prætorio inſtitui potuit, & admitti ad bonorum poſſeſſionem ſecundùm tabulas, non etiam adire hereditatem jure civili. T. 9. c. 864. E. & c. 865. A.
Poſtumus pluribus modis poteſt intelligi. Tom. 10. c. 245. D. E.
Poſtumus pro ſero, vel pro poſtremo. T. 10. c. 146. A.
Poſtumus vivo patre natus aliud eſt, quàm filius. T. 10. c. 215. C.
Poſtumus non ſemper eſt pro nato. T. 10. c. 383. A. & c. 473. C.
Poſtumus numeratur inter incertas perſonas, quia in rerum natura non eſt. T. 10. c. 473. C.
Poſtumus alienus olim ab inteſtato ſuccedere potuit, ſi agnatus eſſet, aut legitimus. Ibid. D.
Poſtumus alienus jure civili inſtitui non potuit, prætorio potuit. T. 10. c. 473. C.
Poſtumus ſuus, & poſtumus alienus quinam ſint. Ibid. D.
Omnis nimia potentia ſaluberrima brevitate conſtringitur. T. 4. c. c. 746. A.
Potentiores an poſſint omnes cauſas orare. T. 2. c. 105. D.
Potentiores cauſam orare pro quolibet & adversùs quemlibet poſſunt, ſed non procuratorio nomine agere. Ibid. D.
Potentiores, & eorum definitio quæ. T. 9. c. 1052. A.
Potentiori ſiquis fundum vendiderit in odium vicini, qua actione conveniatur. T. 5. c. 668. B.
Potentioris nomine qui abutitur in lite, cauſâ cadit, ſi ſit juſta; ſi injuſta, plumbatis cæſus damnatur in metallum. T. 10. c. 886. D.
Potentius (inquit Quintilianus) eſt, quod in albo legis, quàm quod in teſtamento. Tom. 4. c. 1246. E.
Potentius eſt, quod poſterius, quàm quod priùs actum eſt. T. 8. c. 270. D.
Poteſt verbum quando accipiatur pro *debet*. T. 7. c. 153. D.
Poteſt verbum latæ ſignificationis. T. 8. c. 578. B.
Poteſtas patria in pietate conſiſtit. T. 4. c. 314. A.
Poteſtas neceſſitati non eſt conjuncta. T. 4. c. 100. E.
Poteſtas patria eſt res inæſtimabilis. Tom. 4. c. 1089. B. & c. 1187. E.
Poteſtas judicis. Vide, Judex.
Poteſtas legis an major ſit, quàm judicis. T. 5. c. 152. B.
Poteſtas gladii, jus gladii, jus ferri, & ferrum eſt eadem. T. 7. c. 77. A.
Poteſtas publica quæ ſit. T. 7. c. 58. B.
Poteſtas parentum in liberos quanta. T. 8. c. 903. A. B.
Poteſtas patria. Vide, Patria poteſtas.
Poteſtas in filios eſt juris civilis, non juris gentium. T. 9. c. 1306. A.
Poteſtas in ſervos eſt juris gentium. Ibid. A.
Poteſtas tutorum, vel curatorum in alienandis rebus minorum. T. 9. c. 572. A. & ſeq.
Poteſtas libertini patris in filios. T. 9. c. 1310. D.
Poteſtas vitæ, neciſque civium Romanorum in ſervos, & liberos juſtè procreatos. T. 9. c. 1306. A. & c. 1308. C.
Poteſtas, & dominium diſtant. T. 9. c. 1168. A.
Poteſtas patria dicitur in pietate conſiſtere. T. 10. c. 498. D.
Poteſtas domini eſt juris gentium. T. 10. c. 285. D.
Poteſtas patria eſt juris civilis. Ibid. D.
Poteſtas patria alio vocabulo dicitur pietas. T. 10. c. 498. D.
Poteſtatis jus cauſam improbandæ donationis præſtat. T. 4. c. 995. D.
Poteſtatis jus cauſam inhibendæ donationis præſtat. T. 4. c. 994. E.
Poteſtatis vocabulum indifferenter accipitur. T. 4. c. 16. C.
Poteſtatis jus exheredatione non tollitur, ſed jus filii tantùm, ſive jus ſui heredis. T. 4. c. 995. C.
Poteſtatis jus, vinculum poteſtatis unam perſonam facit, patris, & filii, vel filiæ. T. 4. c. 994. D.
Poteſtatis patriæ vinculum. Vide, Vinculum.
Poteſtatis vinculum hoc facit, ut duo pro uno habeantur. Tom. 6. c. 295. C.
De plenitudine poteſtatis poteſt Summus Pontifex ſupra jus diſpenſare. T. 6. c. 1007. D.
Poteſtatis verbum quid ſignificat in perſona ſervorum. Tom. 8. c. 634. D.
Poteſtatis vinculum unam familiam, unum corpus, & quaſi unum hominem facit. T. 7. c. 89. B. C.
Poteſtatis jus quibus modis ſolvitur, C. 8. c. 912. E.
Poteſtatis verbum in perſona liberorum quid ſignificat. T. 8. c. 634. E. in poteſtate qui dicantur. Ibid. D.
Poteſtatis jus, quod in liberos habemus, proprium eſt civium Romanorum. T. 8. c. 903. A.
Poteſtatis verbum in perſona magiſtratus quid ſignificat. T. 8. c. 634. D.
Poteſtatis vinculum unius vocis, & unius perſonæ intellectum inducit. T. 9. c. 1253. B.
Poteſtativa conditio. T. 5. c. 859. E. & T. 9. c. 895. B. Vide, Conditio poteſtativa.
Poteſtativa conditio trahi poteſt in longum tempus. T. 6. c. 481. C.
Poteſtativæ conditiones quæ ſunt. T. 4. c. 1212. E.
In poteſtate avi qui fuit, & nunquam fuit in poteſtate patris ſui, an is debeat alteri, qui fuit in poteſtate patris ſui, bona propria conferre. T. 4. c. 1037. B.
Poteſtate patris adoptivi finitâ, nullum ex priſtino veſtigium retinetur. T. 4. c. 807. E.
De poteſtate, & vi inveteratæ conſuetudinis. T. 6. c. 453. A.
In poteſtate qui ſunt, his jure non dantur tutores. T. 9. c. 169. E.
Poteſtatem in filios non habet mater. T. 9. c. 1310. D.
Potior qui nominari non poteſt. T. 1. c. 407. C.
Potior eſt cauſa veri domini, quàm bonæ fidei poſſeſſoris. T. 4. c. 271. D.
Potior eſt vindicatio directa, quàm prætoria. T. 4. c. 271. D.
Potior an ſit in jure, qui prior eſt tempore. T. 5. c. 772. E.
Potior eſt jure pignoris, qui prior eſt creditor tempore, regula locum habet non tantùm in pignore conventionali, ſed etiam in pignore prætorio. T. 9. c. 1210. C. D.
Potiores qui nominare non poſſint. T. 1. c. 407. C.
Qui potiores in pignore habentur; T. 2. c. 538. C. & T. 9. c. 1209. C. D. & ſeq. & T. 10. c. 703. D.
In potioribus facultates potiùs ſpectantur, quàm generis propinquitas. T. 1. c. 407. B.
De potioribus ad tutelam nominandis. Ibid. A.
Practica forenſis Imberti commendata. Tom. 9. c. 1148. E. & c. 1149. A.
Pragmatica quid, & ut fiat. T. 2. c. 58. A.
Pragmatica quid ſit. T. 10. c. 841. A.
Pragmaticæ fiant ad preces civitatum, vel provinciarum, vel ſeniniorum, vel officiorum, vel cujuſcumque corporis, vel univerſitatis. T. 2. c. 58. B.
Pragmaticæ ſanctiones unde originem duxere. T. 10. c. 841. B.
Pragmaticæ fiunt ſæpiſſime ad relationem, & ſuggeſtionem judicum. Ibid. D.
Pragmatici notati. T. 9. c. 295. C.
Prata provincialium, & rei privatæ Principis, perniciosum eſt, militum moleſtiâ fatigari. T. 2. c. 863. A.
Præbenda exercitus conducere quid. T. 3. c. 40. C.

Præ-

Præbenda an dividi poſſit. Vide, Beneficium.
Præbendæ oomine quid intelligatur. T.6. c.979. E.
Præbendæ a dignitatibus differunt. T. 6. c. 986. C.
Præbendæ, & Canonicatus differentia. T.6. c. 985. E. & c. 986. A.
Præbendarii panes abſentibus oon reſervantur. T. 6. c. 983. D.
Præbendarii Canonici. T. 6. c.986. A.
Præbendarum collatio Regi nonnunquam competit. T. 6. c. 1003. B.
Præbendarnm numerus a Capitulo augeri poteſt. T. 6. c. 996. B.
Præbendarum quædam aliæ ſacerdotales, aliæ non ſacerdotales. T. 6. c. 866. D.
De præbendis, & dignitatibus. T.6. c. 985. D. & ſeq.
Præcedentia plerumque ex conſequentibus reſtringuntur, & explicantur. T. 7. c. 718. B.
Præceptio fit beneficio actionis. T. 4. c. 541. C.
Præceptio retentionem imitatur. T. 4. c. 990. C.
Præceptio dotis. Vide, Dotis præceptio.
Præceptio propriè quid ſit. T. 10. c. 1161. B.
Præceptum nudum nullius eſt momenti. T. 4. c. 541. D.
Preceptum, & interloquutio judicis an idem ſint. Tom. 5. c. 194. B.
Præceptum impoſsibile Judicis an ſit nullius momenti. T. 6. c. 596. B. C.
Præceptum, juſsio, & interloquutio Judici, idem ſunt. Tom. 10. c. 1239. D. an poſſint revocari. Ibid. D.
Præcinctia quæ dicantur. Tom: 8. c. 526. B.
Præcipere, & retinere in quo differunt. T. 4. c. 541. C.
Præcipuum, & prælegatum, T. 1. c. 341. C.
Præcipuum vox eſt propria juriſconſultorum. T. 6. c. 43. A.
Præciſa pro præſciſſa. T. 8. c. 515. A.
Præcisè non cavetur de quadrupede, ſed de ea tantùm, quæ pecudum numero eſt. T. 1. c.239. B.
Præco vox legis dicitur, & vox judicis. T. 2. c. 1112. A. & T. 3. c. 198. E.
Præconis elogium. T. 3. c. 198. E.
Πραῖδα vox latina a Græcis retinetur. T. 1. c. 542. C. D.
Præda aliquando in publicum redigebatur. T. 3. c. 545. D.
Præda quid eſt. T. 4. c. 905. B.
Prædatura eſt caſus fortuitus. T.4. c. 177. A.
Prædia urbana, & ruſtica quomodo diſtinguantur. T. 1. c. 76. E. & c. 750. D.
Prædia urbana utrùm omnia dicantur ædificia. T. 1. c. 76. D.
Prædia meritoria. Vide, Meritoria prædia.
Prædia tributoria, vel ſtipendiaria quæ vocantur. T. 1. c. 73. C.
Prædia fullonica, & meritoria quænam appellantur, Tom. 3. c. 664. C.
Prædia donationis propter nuptias ne conſentiente quidem muliere alienentur, vel obligentur. T.2. c. 1105. C. D.
Prædia vectigalia, tributaria, & ſtipendiaria uſucapi non poſſunt, ſed longo tempore adquiri. T. 1. c. 1118. A. & Tom. 7. c. 396. C.
Prædia deſerta quomodo a domino ſuſceptoribus addicuntur. T. 2. c. 859. D.
Prædia, vaſa, veſtes Eccleſiæ pignori, vel hypothecæ ſpecialiter obligari non poſſunt. T. 2. c. 1044. C.
Prædia Eccleſiaſtica ut, & quaodo alienari poſſunt. T. 2. c. 1094. C.
Prædia Eccleſiaſtica æris alieni cauſâ vendi poſſunt, & ἀντιχρήσεως lege pignerari, & in ſolutum dari. T. 2. c. 1044. E.
Prædia minorum ſine Prætoris, vel Præſidis decreto alienari non poſſunt. T. 4. c. 10. E. hoc eſt ex oratione Severi. Ibid. E.
Prædia publica, vel fiſcalia Senatores, vel Decuriones conducere non poſſunt. T. 4. c. 861. D.
Prædia urbana ſunt horti, & pomaria in ædificiis conſtituta. T. 6. c. 30. A.
Cum prædia urbana, & ruſtica negligentiâ poſſeſſorum pejora ſunt facta: veluti quia vineæ, pomaria, horti, extra conſuetudinem patrisfamilias defuncti culta ſunt: litis æſtimationem earum rerum, quanto pejores ſint factæ, poſſeſſores pati debent. Tom. 6. c. 29. D. E.
Prædia dotalia an minuantur corporaliter per impenſas neceſſariò factas. T. 7. c. 1415. C.
Prædia urbana a ruſticis quomodo definiantur. T. 7. c. 432. A.
Prædia quoniam alia ſunt urbana, alia ruſtica, ideo ſervitutum aliæ ſunt urbanæ, aliæ ruſticæ. T. 7. c. 380. D.
Prædia ſtipendiaria, & tributaria, quæ. T.8. c. 931. D. an differant ab Italicis. Ibid. C. D.
Prædia alia libera, alia ſerva, T.8. c. 552. C.
Prædia ruſtica, & ſuburbana, non autem urbana ante Conſtantinum alienari vetabantur. T. 8. c. 623. B.
Prædia urbana quæ. Ibid. C. D.
Prædia minorum, & jus, quod de his alienandis conſtitutum eſt. T. 9. c. 572. B. & ſeq.
Prædia Provincialia uſucapi poſſunt. T. 9. c. 1019. A.
Prædia ſuperficiaria uſucapi poſſunt. T. 9. c. 1019. B.
Prædia civitatum ſola dicuntur vectigalia. T. 10. c. 405. D.
Olim & ſola dabantur in emphyteuſin. Ibid. D.
Prædia videtur pater donare filio, ſi ejus nomine ea in cenſum deferat. T. 10. c. 718. E.
Prædia an poſſint emere urbani magiſtratus. T. 10. c. 869. B.
Prædia libera nulla ſunt, quæ non dicare oporteat in cenſum, & ſubſignare apud Cenſorem. Tom. 10. c. 1009. A.
Prædia minorum an poſſint vendi, vel obligari ſine decreto. T. 10. c. 1023. B.
Prædialia jura ſequi quemlibet poſſeſſorem. T. 7. c. 430. C.
Prædiales ſervitutes, ſive prædii. Vide, Servitus.
Prædiatores qui ſint, T. 3. c. 132. C.
Prædicatum ſine ſubjecto eſſe noo poteſt. T. 1. c. 1329. C.
Prædii legatum facilius adimitur; quàm legatum pecuniæ. Tom. 4. c. 1210. A.
Prædii inſtrumento continetur tantùm inſtrumentum, qood prædii gratiâ comparatum eſt. Tom. 4. c. 1133. B.
Prædii appellatio quænam complectatur. T. 5. c. 557. C.
Prædii noo eſt finitio certa, & naturalis. T. 7. c. 646. D.
Prædii jus quæ contineat. T. 8. c. 236. D. E.
De prædiis curialium ſine decreto non alienandis. T.2. c. 725. D.E.
De prædiis diverſis urbanis, & ruſticis templorum, & civitatum, & omni reditu civili. T.2. c.876. C. D. & ſeq.
De prædiis tamiacis, & de his, qui ex colonis dominicis, aliiſque liberæ conditionis procreantur, T. 2. c. 875. D. E.
De prædiis Eccleſiaſticis, Tom. 2. c. 883. A.
Prædiis imponi poſſunt ſervitutes, non tantùm ob utilitatem, ſed etiam ob amœnitatem. T.7. c.389. B.
Prædiis legatis, legato prædiorum non contineri ἐνθῆκαι, ſive dotes prædiorum. T. 4. c. 1119. E.
Prædiis legatis non continentur prædia pignori accepta. Tom. 4. c. 1123. D.
De prædiis, & aliis rebus minorum ſine decreto non alienandis, vel obligandis. T. 2. c. 372. E. & T. 9. c. 609. E. & c. 610. A. & ſeq. quando non opus eſt decreto. T. 2. c. 373. E. & T. 9. c. 612. B. C.
Prædiis ſuis, vel alienis titulos imponere nomine Principis, vel ſacrarum neceſſitudinum nomine, ſine judicis auctoritate non licet. T. 10. c. 886. E.
Prædio inſtructo legato continentur etiam ſervi ruſtici, vel urbani, ſi inſtructum prædium urbanum lega-

legatum ſit. T. 4. c. 1133. C.
Prædio inſtructo legato continetur & inſtrumentum prædii, & domini, quo inſtructior eſt in eo prædio, quodve in eo prædio habet uſus ſui cauſâ. T. 4. c. 1133. B. C.
Prædio communi ab uno ex ſociis pro parte indiviſa imponi, vel adquiri ſervitus non poteſt. Tom. 7. c. 389. D.
Prædio vendito, an ſequatur ſepulcrum, vel monumentum, quod eſt in eo prædio. T. 10. c. 949. E.
Prædiorum urbanorum; & ruſticorum communia. T. 1. c. 751. C.
Prædiorum urbanorum, & ruſticorum jura ſunt mancipi. Tom. 1. c. 327. A.
Prædiorum ruſticorum jura quæ ſunt. T. 1. c. 76. A.
Prædiorum urbanorum ſervitutes quæ ſunt. Ibid. D.
De prædiorum urbanorum ſervitutibus. T. 1. c. 750. D.
De prædiorum ruſticorum ſervitutibus. T. 1. c. 751. A.
Prædiorum obligatio inter heredes non dividitur. T. 2. c. 671. B.
Prædiorum vendendorum lex. T. 3. c. 384. D.
De prædiorum civilium, vel fiſcalium locatione, ſive rei privatæ, vel dominicæ. T. 2. c. 878. B. C. & ſeq.
De prædiorum ſterilium ad fertiles impoſitione, T. 2. c. 1167. D.
De prædiorum reipublicæ conductoribus. T. 2. c. 857. D. E.
Prædiorum onera. T. 2. c. 671. B.
Prædiorum ruſticorum, & urbanorum ſervitutes. Vide, Servitutes.
Prædiorum ruſticorum, & urbanorum penſiones an pro fructibus accipiantur. T. 4. c. 1227. C.
Prædiorum penſiones an ſint in fructu. T. 5. c. 425. B.
Prædiorum omnium urbanorum, & ruſticorum ſervitutes vel in ſuperficie conſiſtere, vel in ſolo. T. 5. c. 306. E.
Prædiorum urbanorum ſervitus cur pignori non obligari, ruſticorum verò prædiorum optimè poſſit. T. 5. c. 810. A. B.
Prædiorum qualitates. T. 6. c. 39. D.
De prædiorum ſervitutibus. T. 6. c. 290. C. & ſeq.
Prædiorum urbanorum, & ruſticorum ſervitutes. T. 6. c. 36. D. & ſeq.
Prædiorum mercedes in fructu non eſſe, ſed loco fructuum accipi. T. 7. c. 770. B.
Prædiorum multa ſunt onera. T. 7. c. 1024. D. ea onera quis agnoſcat. Ibid. D.
Prædiorum jura ſunt conditiones, & qualitates prædiorum. Tom. 7. c. 381. B.
Inter prædiorum ſervitutum jura quæ numerantur. T. 7. c. 381. B.
Prædiorum qualitates an uſucapiantur. T. 7. c. 396. B.
Prædiorum ruſticorum jura quando prædialia ſint, & quando perſonalia. T. 7. c. 430. C.
Prædiorum ſervitutes an conſtitui poſſint inter prædia longè diſſita. T. 7. c. 1313. D.
Prædiorum ruſticorum jura quænam ſint. T. 8. c. 942. C. prædiorum urbanorum ſervitutes. Ibid. C.
Prædiorum dominis ſolis dari iter, vel actus. Tom. 7. c. 1057. E. & c. 1058. A.
Prædiorum jura an poſſideantur. T. 8. c. 253. C.
Prædiorum ſervitutes an præſcriptione longi temporis adquiri poſſint. T. 9. c. 1019. B.
Prædiorum onus duplex. Tom. 9. c. 417. C.
Prædiorum jura ſunt ipſa prædia. T. 10. c. 592. D.
Prædiorum genera quomodo diſtinguantur. T. 10. c. 1178. B.
Prædium quando uſucapitur, cum ſua cauſa, & conditione, & qualitate uſucapitur. T. 1. c. 1119. B.
Prædium vendi, donarive non poſſe receptis colonis. T. 2. c. 835. C.
Prædium aliud dicitur dominans, aliud ſerviens. T. 4. c. 140. C. D. & T. 7. c. 389. E.
Prædium inſtructum legatum. Vide, Inſtructum prædium legatum.
Prædium liberum. Vide, Libera res.
Prædium pupillare. Vide, Pupillare prædium.
Prædium dotale an ad legatarium mariti teſtamento transferri poſſit, T. 5. c. 558. D.
Prædium dotale an, & quando alienari poſsit. T. 5. c. 558. C.
Prædium dominans quodnam dicatur. T. 5. c. 306. E.
Prædium ruſticum, & urbanum. T. 6. c. 458. E. & c. 459. A. B.
Prædium urbanum eſt area: qui ruri dicitur ager, non area. T. 6. c. 458. E.
Prædium commune ſervire an poſſit proprio, vel contra. Tom. 7. c. 445. E.
Prædium ſi mihi pretio certo, & ut aliquid facerem, vendideris, an actio ex empto, & actio ex ſtipulatu tibi competat. T. 7. c. 795. E. & c. 796. A. an ex utraque lucrum facias. Ibid. A.
Prædium ſuum ſiquis alteri creditori ſuo obligandum dederit, & officii ejus certam mercedem pactus eſt, an ſit locatio. Tom. 7. c. 857. D.
Prædium emphyteuticum inter vivos alienari poteſt. T. 8. c. 638. C.
Prædium feudale inter vivos non poteſt alienari. Ibid. C.
Prædium commune eſt agri, & poſſeſſionis. T. 8. c. 573. B.
Prædium. Vide, Fundus.
Prædium emphyteuticum. Tom. 9. c. 415. B. C.
Prædium civitatis non poteſt uſucapi. T. 9. c. 416. B.
Prædium patrimoniale. T. 9. c. 415. B.
Prædium a peræquatore accipere. T. 9. c. 178. E.
Prædium vectigale. Tom. 9. c. 415. B.
Prædium, quod officialis comparavit contra prohibitionem legis, quo caſu fiſco vindicetur. T. 10. c. 891. C. D.
Prædium commune, cujus pars jure pignoris eſt obligata, an poſſit legari. T. 10. c. 1126. C.
Prædium pupilli an poſſit dari pignori. T. 10. c. 1223. C.
Prædo ex eo die, quo rem alienam invaſit, præſtat fructus, non tantùm, quos vel inboneſtè percepit, ſed & quos vetus poſſeſſor boneſtè percipere potuit. Tom. 3. c. 128. A.
Prædo civile debitum non deducere poteſt. T. 3. c. 431. D.
Prædo fidejuſſor non eſt. Tom. 4. c. 921. E.
Prædo imperitus non eſt. Ibid. E.
Prædo eſt quicumque malæ fidei poſſeſſor, non invaſor tantùm. T. 4. c. 889. B.
Prædo, ideſt, malæ fidei poſſeſſor eſt, qui invaſit bona, quæ ſciebat ad ſe non pertinere. Tom. 5. c. 270. D.
Prædo non debet eſſe melioris conditionis, quàm bonæ fidei poſſeſſor, T. 5. c. 271. B.
Prædo quomodo differat a bonæ fidei poſſeſſore. T. 5. c. 272. D.
Prædo dicitur omnis malæ fidei poſſeſſor, non invaſor tantùm, omnis impudens poſſeſſor. T. 6. c. 378. E.
Prædo non eſt, qui pretium numerat de ſuo. T. 8. c. 824. D.
Prædo accipitur pro omni malæ fidei poſſeſſore. T. 8. c. 267. A.
Prædo quis ſit. T. 8. c. 824. D.
Prædo non tantùm tenetur interdicto Unde vi, ut reſtituat poſſeſſionem, & omnem cauſam, ſed etiam pœnâ legitimâ, id eſt legibus Juliis ſtatutâ. T. 9. c. 1152. D.
Prædo non eſt, qui clam poſsidet, ſed prædo eſt, qui vi poſſidet. T. 10. c. 414. C. D.
Prædo, vel malæ fidei poſſeſſor non habet deductionem, vel compenſationem ſui crediti naturalis, aut civilis. T. 10. c. 982. C.
Prædones. Vide, Poſſeſſores. Vide, Malæ fidei poſſeſſores.
Prædoni non procedit uſucapio. T. 5. c. 797. D.
Prædoni, & poſſeſſori bonæ fidei omne lucrum aufertur. Tom. 8. c. 715. E.
Prædoni omne lucrum aufertur in peti-

petitione bonorum. T. 8. c. 825. B.
Prædonis, & bonæ fidei poſſeſſoris diſcrimen. T. 3. c. 251. B. C.
Prædonis nomine quinam in jure noſtro contineantur. T. 5. c. 797. B.
De Præfecti urbi quibuſdam officiis. T. 3. c. 361. B.
De Præfecti prætorio Africæ officio, & omni ejuſdem diœceſeos ſtatu. T. 2. c. 62. A. & T. 10. c. 843. B. C.
Præfecti prætorio forma. Tom. 2. c. 1570. C.
De Præfecti urbi officio. Tom. 1. c. 728. D. & T. 2. c. 62. D. & T. 10. c. 844. A.
A Præfecti prætorio ſententia non appellatur. T. 2. c. 1143. A.
De Præfecti vigilum officio. T. 1. c. 730. D. E. & T. 2. c. 80. C. & T. 10. c. 857. A. B.
De Præfecti annonæ officio. T. 2. c. 79. D.
Præfecti ærarii. Tom. 1. c. 1089. A.
Præfecti prætorio dicebantur Patres Imperii, & Provinciarum. T. 2. c. 60. C.
Præfecti prætorio duo. Ibid. D.
De Præfecti prætorio officio. T. 1. c. 728. A. B.
De Præfecti Auguſtalis officio. T. 1. c. 731. C. & T. 2. c. 73. D. & T. 10. c. 819. E.
Præfecti ærarii erant judices rerum fiſcalium. T. 4. c. 417. D.
Præfecti urbis poteſtas quantum ſe extendat. T. 5. c. 2. A.
Præfecti prætorio olim non erant perpetui. T. 9. c. 1118. A.
Præfecti prætorio ſunt majores magiſtratus poſt Principem. Tom. 9. c. 1056. C. ab eorum ſententiis non poteſt appellari. Ibid. D.
Præfecti nomen mutatum in nomen Comitis. T. 10. c. 847. C.
Præfecti ærarii erat fiſco delata vel agnoſcere, vel repudiare. T. 10. c. 508. E.
Præfecti annonæ, & Præfecti vigilum ſunt extraordinarii magiſtratus. T. 10. c. 855. B.
Præfecti annonæ juriſdictio an videatur eſſe pars juriſdictionis Præfecti urbi. T. 10. c. 856. D.
Præfecti prætorio gerunt apicem omnium honorum. T. 10. c. 837. C.
Præfecti prætorio an ſenatores, an plebeji. T. 10. c. 842. D.
Præfecti prætorio unde nomen, & dignitatem traxerunt. Ibid. E.
Præfecti prætorio plures arbitrio Principum inſtituti. T. 10. c. 843. E.
Præfecti urbi imperium erat intra centeſimum miliare. Tom. 10. c. 383. C.
Præfecti urbi, & magiſtri militum præfectoriæ quodammodo poteſtati ſunt pares. T. 10. c. 844. A.
Præfectiani, palatini, vel alii apparitores in provincias miſſi exigendi causa, intra annum peragant exactionem, & judici ſuo, qui miſit, renuncient, quod egeſint. T. 2. c. 1008. E.
Præfectiani, ideſt, apparitores Præfecti prætorio. T. 2. c. 995. D.
Præfectiani præfecti prætorio parent. T. 2. c. 1059. A.
Præfectiani quinam ſint. Tom. 1. c. 102. C.
Præfectiani peculium habent caſtrenſe. T. 2. c. 959. E.
Præfectiani literarum peritiſſimi erant, edebant omnia acta, & excipiebant, conferebantque ſcripturam cum ſcriptura. Tom. 9. c. 289. B.
Præfectiano mortuo, nullo herede relicto, in ejus ſucceſſione præfertur fiſco arca PP. T. 9. c. 938. B.
Præfectianus publici, vel privati negotii. T. 2. c. 1004. D.
Præfectianus dicitur apparitor Præfecti prætorio. T. 9. c. 938. B.
De præfectis prætorio, ſive urbis, & magiſtris militum in dignitatibus exæquandis. T. 2. c. 896. B. & ſeq.
A Præfecto annonæ quis appelletur. T. 10. c. 856. E.
De Præfectorum prætorio officio Orientis, & Illyrici. T. 2. c. 60. C. & T. 10. c. 842. B.
Præfectorum ærarii munus. Tom. 1. c. 307. E.
De Præfectorum prætorio ſententiis. T. 9. c. 1056. C. D.
Præfectorum prætorio generalia edicta vocabantur formæ. Tom. 10. c. 715. E.
Præfectorum prætorio dignitas, & auctoritas luculenter enarrata. T. 10. c. 842. B. C.
Formæ Præfectorum prætorio quomodo pro legibus eſſe debeant. T. 10. c. 843. A.
Præfectorum prætorio qui vices agunt, an habeant juriſdictionem propriam. Tom. 10. c. 850. E.
Præfectum urbi Auguſtus inſtituit. T. 2. c. 62. E. & c. 63. A.
Ad Præfectum urbi remittet Prætor, ſi res exigit graviorem animadverſionem. T. 10. c. 569. D. E.
Præfecturam vicariam agere quinam dicantur. T. 10. c. 850. D.
Præfecturas a coloniis, municipiis, conciliabulis, & aliis quibuſdam fuiſſe ſeparatas. T. 3. c. 314. D.
Præfectus orbi quis vocatur. T. 1. c. 907. D.
Præfectus annonæ, & vigilum. Ibid. D.
Præfectus prætorio quis, & ejus officium. T. 1. c. 728. B.
Præfectus urbi omnes alios antecedit. T. 2. c. 1107. A.
Præfectus auguſtalis quis. Tom. 1. c. 731. C. & T. 2. c. 73. D.
Præfectus vigilum ex equeſtri creabatur ordine. T. 2. c. 1053. B.
Præfectus prætorio rerum ſummam obtinet, & vice ſacrâ judicat. T. 1. c. 999. B.
Præfectus urbi quis, & ejus officium. T. 1. c. 728. D.
Præfectus prætorio Africæ, & Italiæ. T. 2. c. 62. A. C.
Præfectus Ægypti. Tom. 1. c. 731. C. & T. 2. c. 73. E.
Præfectus urbi. T. 2. c. 62. D.
Præfectus vigilum jus atrociter verberandi habet, jus vero gladii non, & cur. T. 4. c. 14. D.
Præfectus annonæ jus gladii beneficio ſpeciali habuit. T. 7. c. 59. B.
Præfectus urbi jus gladii quomodo habuerit. Tom. 7. c. 59. C. quando merum imperium habeat. Ibid. c. 94. B. tutoris dationem habet. Ibid. c. 53. C.
Præfectus vigilum merum imperium non habuit. T. 9. c. 406. B.
Præfectus urbi dicitur accipere imaginem principalis diſceptationis. T. 9. c. 1109. D.
Præfectus prætorio ſolus vice ſacrâ judicat. Ibid. E. cæteri per imaginem. Ibid. E.
Præfectus prætorio apex omnium magiſtratuum eſt. T. 9. c. 1280. E.
Præfectus annonæ per apparitorem ſuum exigit frumentariam penſionem debitam urbi Romæ. T. 10. c. 855. D.
Præfectus auguſtalis quis ſit, & unde ſic dictus. T. 10. c. 849. E. ex quo ordine ſumptus. Ibid. E.
Præfectus prætorio ſolus verè judicat vice ſacrâ. T. 10. c. 608. D. ab eo an appellare liceat. Ibid. D. & c. 800. E.
Præfectus prætorio Orientis, & Illyrici ſub Juſtiniano. Tom. 10. c. 842. B. C.
Præfectus prætorio Africæ a Juſtiniano inſtitutus. T. 10. c. 843. C.
Præfectus prætorio ſolus habet jus dicendæ ſupremæ multæ. T. 10. c. 870. B.
Præfectus vigilum ſpectabilis appellatur, & tamen noviſſimus inter clariſſimos ponitur. T. 10. c. 857. A.
Præfectus vigilum de criminibus capitalibus cognitionem habet, non coercitionem. T. 10. c. 857. E.
Præfectus vigilum eſt cuſtos urbis nocturnus. T. 10. c. 857. B.
Præfectus urbi inſulam non aſſignat, quia nullam habet. T. 10. c. 383. C.
Præferre diem, & referre quid. T. 3. c. 62. C.
Prægnans mulier poſt divortium ſi partum poſtea editum a marito agnoſci velit, denuntiare marito debet. T. 6. c. 128. C.
Prægnans mulier. Vide, Mulier prægnans.
Prægnantes neque torqueri, neque damna-

damnari poſſunt. T. 1. c. 373. C.
Prægnax, & *prægnas* pro *prægnans* promiſcuè dicebant veteres. T. 6. c. 396. B.
Præjudicare eſt parare exceptionem, vel actionem contrariam, T. 10. c. 797. A.
Præjudicare eſt parere exceptionem, vel actionem judicati. T. 10. c. 1252. B.
Præjudicia dicuntur interloqutiones, quæ interveniunt in litibus, & cauſis. T. 7. c. 235. B.
Præjudicia utrùm propriè actiones ſint. T. 8. c. 1510. C.
Præjudicia propriè non ſunt actiones. T. 9. c. 129. B.
Præjudiciales actiones. Tom. 5. c. 687. C. D. & T. 8. c. 1095. E. & T. 9. c. 268. D. E. Vide, Actiones præjudiciales.
Præjudiciales exceptiones. T. 9. c. c. 269. D. E. Vide, Exceptiones præjudiciales.
Præjudiciales actiones quo tempore dirimendæ. T. 9. c. 129. A.
Præjudicialis actio. T. 6. c. 300. A. & T. 7. c. 230. E. & T. 9. c. 1305. D. Vide, Actio præjudicialis.
Præjudicialis mulcta cur ſic appelletur. T. 7. c. 235. B.
Præjudicii nomine actio, & exceptio præjudicialis ſignificatur. T. 3. c. 135. B.
Ab præjudicii, quàm præjudicialis actionis nomen latiùs pateat. T. 8. c. 1152. A.
In præjudiciis actor ſit, qui ex libertate in ſervitutem agit. T. 9. c. 269. E.
In præjudiciis non apponitur clauſula condemnationis. T. 9. c. 982. A.
A præjudiciis an poſſit appellari. T. 10. c. 789. A. & c. 791. B. & 796. D.
Præjudicio ſiquis pronuntiatus ſit patronus eſſe, licèt re verâ patronus non ſit, pro patrono eſt. T. 7. c. 125. A.
De præjudicio perrarò agitur, quin de hereditate agatur. T. 7. c. 231. A.
De præjudicio, T. 7. c. 228. B. & ſeq.
A præjudicio non appellari, ideſt, ab interloquutione. T. 7. c. 235. B.
De præjudicio, ideſt, de actione præjudiciali, de partu, ſeu filio agnoſcendo. T. 9. c. 1306. D.
De præjudicio, quo pater filium in ſua poteſtate eſſe adſerit. T. 9. 1305. D. E.
De præjudicio, quo pater filium ſuum eſſe petit. T. 9. c. 1305. B. C.
Præjudiciorum ſpecies, & de præjudiciis quæſtiones. T. 8. c. 1515. A. B. C.
Præjudicium quid. T. 1. c. 787. B. & T. 2. c. 459. E.
Præjudicium quantum diſſet a judicio. T. 5. c. 456. A.
Præjudicium interdum fit publico judicio per privatum judicium, T. 5. c. 573. E.
Præjudicium grande: Judicium non facere, præjudicium facere. T. 6. c. 130. A.
Præjudicium, ſive præjudicialis actio. T. 7. c. 230. E.
Præjudicium propoſitum eſt edicto Prætoris, quo pater cogitur filium agnoſcere, qui probatur eſſe filius ejus. T. 9. c. 1306. E.
Præjudicium facit privatum judicium publico. T. 9. c. 1456. A.
Præjudicium triplex eſt. T. 9. c. 268. E.
Præjudicium non adſert res inter alios judicata. T. 9. c. 283. C.
Præjudicium civile. T. 9. c. 979. D.
Præjudicium eſt quicquid judex loquitur. T. 10. c. 791. C.
Prælati officium eſt, non ut obliget, ſed ut liberet capitulum, & allevet. T. 6. c. 1035. D.
Prælatus tenetur ex contractu antecesſoris ſui. Ibid. C.
Prælegare quid propriè. T. 3. c. 103. D.
Prælegare eſt præter hereditatem dare. T. 4. c. 473. D.
Prælegare quid ſignificet. T. 10. c. 1098. E.
Prælegari dicitur dos. T. 1. c. 806. D. & c. 1352. C.
Prælegari verbo utimur. Tom. 7. c. 1457. E. & c. 1458. A.
Prælegari de quo dicatur. T. 10. c. 1562. B.
Prælegata Falcidiæ ſubjiciuntur. T. 4. c. 1365. E.
Prælegata heredi indigno an fiſcus teneatur præſtare. T. 4. c. 418. B.
Prælegata an veniant in actionem familiæ erciſcundæ. T. 7. c. 961. C.
Prælegata quænam legata appellari poſſint. Tom. 8. c. 999. E. & c. 1000. A.
Prælegata ſumuntur ex eo, quod ſupereſt deducto ære alieno. T. 9. c. 105. B. ſæpe plura ſunt. Ibid. B
Prælegati nomen unde, Tom. 1. c. 1352. C.
Prælegati jus, ejuſque conditio quæ eſt. T. 4. c. 1365. D.
Prælegati natura quæ eſt. T. 4. c. 418. C.
Prælegati petitio non aufertur emancipato repudiatione hereditatis paternæ. T. 6. c. 150. C.
Prælegationem, & relegationem ſæpe dicunt auctores noſtri pro relegato, & prælegato, Tom. 1. c. 1352. D.
Ex prælegatis Falcidia retinetur. T. 4. c. 1086. D.
Prælegato quæ contineantur, & quæ non contineantur. T. 7. c. 1277. A.
Prælegatum, & præcipuum. T. 5. c. 341. C.
An prælegatum præſtetur, ſi heredi auferatur hereditas, ut indigno, quòd necem defuncti ultus non ſit. T. 4. c. 419. A.
Prælegatum integrum eſt ſolidum, intactum, illibatum, ſine imminutione Falcidiæ, quod univerſum dicitur. T. 4. c. 1050. C.
Prælegatum capitur partim jure legati, partim jure hereditario. T. 6. c. 735. E.
Præmia delatorum. T. 2. c. 659. E.
Præmia emerita. T. 9. c. 1520. A.
Præmia legitima. T. 9. c. 1143. B.
Præmia, quæ dantur Athletis pro victoria, an poſſint pignori obligari. T. 10. c. 703. B.
Præmiorum ſacri certaminis ſpes pignori obligari non poteſt. T. 9. c. 1206. E. & c. 1207. A.
Præmium emancipationis quod eſt. T. 9. c. 931. B.
Prænomina quo anno maribus, & fœminis imponebantur. T. 7. c. 1182. D.
Præpoſiti ſacri cubiculi. T. 2. c. 897. A.
Præpoſiti horreorum fide, & periculo nominatorum creantur. T. 2. c. 773. B.
Præpoſiti laborum. T. 2. c. 745. D.
Præpoſitio villici non obligat dominum inſolidum, ſed quæſtuaria tantùm præpoſitio. T. 5. c. 430. C.
Præpoſitio in actionibus exercitoriâ, & inſtitoriâ juſſui comparatur. T. 4. c. 435. A.
Præpoſitorum appellatio generalis. T. 2. c. 745. D.
Præpoſitus eſt miſſus comitis, aut vicarius. T. 2. c. 1224. E.
Prærogativam ſpecialem ſuffragiis qui habent, aliis præferri debent. T. 4. c. 862. E.
Præſaliæ. *droit de marque, repreſailles*. T. 9. c. 250. C. D.
Præſcriptio longi temporis quibus non objicitur. Tom. 2. c. 477. C. D.
Præſcriptio longi temporis ubi locum habet. T. 5. c. 469. E.
Præſcriptio longæ poſſeſſionis quibus in rebus locum habet. T. 2. c. 1042. A.
Præſcriptio tricennii. T. 1. c. 548. B. & T. 3. c. 235. A.
Præſcriptio quinquennii non nocet minoribus. T. 1. c. 994. E.
Præſcriptio longi temporis quibus in cauſis ceſſat. T. 2. c. 477. A.
Præſcriptio longi temporis excludit non tantùm in rem, ſed etiam hypothecariam actionem. T. 2. c. 477. E. & c. 478. A.
Præſcriptio longi temporis minoribus non currit. T. 1. c. 994. E.
Præſcriptio quadriennii. T. 2. c. 478. C.
Præſcriptio tricennii intra Gallias neſcita fuit ante Valentinianum. T. 3. c. 527. D.
Præſcriptio non prodeſt non poſſidenti. T. 3. c. 528. C.
Præſcriptio plurimum exceptio eſt. T. 1.

Digitized by Google

T. 1. c. 81. E.

Præſcriptio, & uſucapio. T. 1. c. 84. A.

Præſcriptio longi temporis, alienante malæ fidei poſſeſſore, hodie ceſſat. T. 1. c. 85. D.

Præſcriptio nihil aliud eſt, quàm exceptio. T. 1. 521. A.

Præſcriptio, ſive poſſeſſio longi temporis litis conteſtatione interrumpitur. T. 2. c. 475. A.

Præſcriptio centum annorum. T. 1. c. 551. A.

Præſcriptio longi temporis non datur ad obtinenda loca publica juris gentium. T. 4. c. 1274. A. unde Servius hoc loco. Ibid. C.

Præſcriptio quinquennii ignoranti non officit. T. 4. c. 1272. B. ſecus in longi temporis præſcriptione. Ibid. C.

Præſcriptio triennii etiam pignus rerum mobilium perimit. T. 4. c. 1287. D.

Præſcriptio 30. annorum an temporibus Pauli Juriſconſulti jam introducta eſſet. T. 5. c. 465. D.

Præſcriptio unius diei. T. 6. c. 522. E.

Præſcriptio triennii introducta primùm in patre capto ab hoſtibus, deinde porrecta ad patrem abſentem conſtitutione Juſtiniani. T. 6. c. 413. C.

Præſcriptio temporis non nocet ei, qui reipublicæ causâ abfuit. T. 6. c. 50. A.

Præſcriptio 30. vel 40. annorum malæ fidei poſſeſſori nihil prodeſt. T. 6. c. 913. D.

Præſcriptio triginta annorum Epiſcopis prodeſt. T. 6. c. 913. B.

Præſcriptio uſurpatione interrumpitur. T. 6. c. 918. C. D.

Præſcriptio locum non habet in iis, quæ ratione viſitationis Epiſcopis penduntur. Vide, Procurationes.

Præſcriptio ſex menſium non habet locum in iis Eccleſiis, in quibus multiplex, varius, & incertus eſt numerus præbendarum. T. 6. c. 1011. D. ſed locum habet tantùm in Eccleſiis, in quibus certus, & definitus eſt præbendarum numerus. Ibid. D.

Præſcriptio centum annorum a quo introducta. T. 6. c. 917. A.

Præſcriptio litis conteſtatione interrumpitur. T. 6. c. 801. B.

Præſcriptio fori initio litis opponenda eſt. T. 7. c. 152. B.

Præſcriptio, & exceptio idem eſt. T. 8. c. 566. A. ſed proprie præſcriptio eſt exceptio peremptoria, quæ rem, de qua agitur, perimit, quæ litem omnem extinguit. Ibid. B.

Præſcriptio non tam eſt lis, quàm perimit litem. Ibid. B.

Præſcriptio tricennii inventa ab Imperatore Theodoſio. T. 9. c. 301. D.

Præſcriptio longi temporis quomodo interrumpitur. T. 9. c. 1051. E. & c. 1052. A.

Præſcriptio fori eſt exceptio dilatoria. T. 9. c. 147. D.

Præſcriptio rei judicatæ. T. 9. c. 116. C.

Præſcriptio longi temporis plurimum facit pro libertate. T. 9. c. 992. C.

Nulla præſcriptio temporis ullo jure currit adversùs minores, exceptâ præſcriptione 30. vel 40. annorum. T. 9. c. 1025. D.

Præſcriptio ſine titulo non currit. T. 9. c. 172. D.

Præſcriptio longi temporis pertinet ad actiones in rem, quæ ſunt de proprietate rei, non ad actiones in perſonam, quæ ſunt de debito rei. T. 9. c. 1024. B.

Præſcriptio 30. annorum perimit omnia. T. 9. c. 793. A. dicitur peremptoria. Ibid. A.

Præſcriptio longi temporis in quibus cauſis ceſſat. T. 9. c. 1023. E.

Præſcriptio longi temporis, ideſt, 10. annorum inter præſentes, & 20. inter abſentes. T. 9. c. 1022. D. & c. 1029. B.

Præſcriptio ſi opponatur adversùs creditorem. Tom. 9. c. 1025. E.

Præſcriptio longi temporis perimit actionem hypothecariam. T. 9. c. 1026. A. B.

Præſcriptio longi temporis non procedit ſine poſſeſſione civili. T. 9. c. 1024. E.

Præſcriptio 30. annorum vocatur a Caſſiodoro patrona generis humani. T. 1. c. 548. E. & T. 9. c. 793. A. & c. 1019. C. D.

Præſcriptio 30. annorum unde proficiſcitur. T. 9. c. 1029. B.

Præſcriptio longi temporis differt a præſcriptione 30. annorum. T. 9. c. 1031. B.

Præſcriptio 30. annorum opponi poteſt nonniſi ex ſingulis annis, quibus ſingulis actio naſcitur. T. 9. c. 286. E.

Præſcriptio 30. annorum non pertinet ad actionem finium regundorum. T. 9. c. 1031. D.

Præſcriptio 40. annorum ſuccedit præſcriptioni 30. annorum. T. 9. c. 1035. D. quibus caſibus locum non habet præſcriptio 30. annorum, locus eſt præſcriptioni 40. annorum. Ibid. E.

Præſcriptio fori objicitur ante litem conteſtatam, ſetò poſt litem conteſtatam. T. 9. c. 1083. A.

Præſcriptio, & exceptio non differunt. T. 9. c. 1241. C.

Præſcriptio ſi opponatur adversùs creditorem. Tom. 9. c. 1025. E.

Præſcriptio longi temporis interrumpitur litis conteſtatione. T. 9. c. 1020. E.

Præſcriptio peremptoria non opponitur poſt ſententiam, T. 10. c. 607. D.

Præſcriptio triennalis interrumpitur conventione exſequutoris, & libelli admonitione. T. 10. c. 608. B.

Præſcriptio longi temporis an currat in minores. T. 10. c. 617. B.

Præſcriptio viginti annorum ſervatur in iis cauſis, in quibus nunciatio fit ad fiſcum. T. 10. c. 662. E.

Præſcriptio temporis quomodo interrumpatur. T. 10. c. 839. A.

Præſcriptio nihil officit reipublicæ causa abſentibus. T. 10. c. 857. D.

Præſcriptio triginta, vel quadraginta annorum ſola currit adversùs minores. T. 10. c. 905. A.

Præſcriptio fori opponenda eſt ante litem conteſtatam, vel tempore litis conteſtandæ. T. 10. c. 924. C.

Præſcriptionis 30. annorum auctor quis. T. 3. c. 264. A. & T. 6. c. 913. B. E.

Præſcriptionis centum annorum difficilis, imò impoſſibilis probatio. T. 6. c. 917. B.

Præſcriptionis nomen duobus modis accipitur. T. 6. c. 912. A.

Præſcriptionis 40. annorum auctor fuit Anaſtaſius. Tom. 9. c. 1035. E.

Præſcriptionis 30. annorum auctor fuit Theodoſius Magnus. T. 9. c. 1029. B.

Præſcriptionis, & tranſactionis eandem definitionem eſſe. T. 9. c. 1245. A.

De præſcriptionis interruptione. T. 9. c. 1051. E. & ſeq.

Præſcriptioni longi temporis quod obſtat vitium, vel ex perſona eſt, vel ex re. T. 3. c. 263. E.

Præſcriptioni longi temporis ubi locus non eſt, ſubjicitur præſcriptio longiſſimi temporis. Tom. 9. c. 1029. B.

Præſcriptionem inter, & translationem differentia. Tum. 3. c. 534. E.

Ad præſcriptionem rerum eccleſiaſticarum bona fides, & juſtus titulus requiruntur. T. 6. c. 919. C.

In præſcriptionem 100. annorum non numerantur tempora ſchiſmatum Eccleſiæ. T. 6. c. 918. A.

Præſcriptionem 30. annorum interpellari tantùm per conventionem exſequutoris, & libellum conventionis. T. 9. c. 1030. E.

Præſcriptionem tricennii pertinere tantùm ad actiones, quæ olim erant perpetuæ, & immortales. T. 9. c. 1032. A. pertinere tantùm ad eas actiones, quæ olim durabant in infinitum, vel deinceps nullæ ſint actiones perpetuæ, æternæ, immortales. Ibid. B.

Præſcriptionem temporalem adquirere non poteſt conductor. T. 9. c. 1035. A.

Præſcriptionem 30. annorum neſcitam fuiſſe intra Gallias ante Valentinianum collegam Theodoſii junioris. T. 9. c. 1030. D.

Præſcriptionem longi temporis ceſſare,

ſare, ſi dominus agat reivindicatione adverſus colonum, qui ab eo fundum conduxit. T. 9. c. 1023. E.
Præſcriptionem temporalem opponi uſurarum annuæ præſtationi. T. 9. c. 287. A.
Præſcriptionem longiſſimi temporis introduxit Theodoſius. T. 9. c. 173. D.
Præſcriptionem longi temporis non objici iis, qui juvantur reſtitutione in integrum. T. 9. c. 1025. A.
Præſcriptionem longi temporis ceſſare adverſùs vindicationem rerum privatarum Principis, & rerum juris templorum. T. 9. c. 1028. C.
Præſcriptionem longi temporis ceſſare adverſus vindicationem rerum dominicarum, vel rerum, quæ pertinent ad ſacra templa. T. 9. c. 1028. C. D.
Præſcriptionem fori non opponi poſt litem conteſtatam. T. 9. c. 1083. A.
Præſcriptionem longi temporis non interrumpit omnis mala fides ſuperveniens. T. 9. c. 1021. D.
Præſcriptionem longi temporis non opponi agenti in perſonam. T. 9. c. 1025. D.
Præſcriptionem prætoriam eſſe annalem. T. 9. c. 1031. A.
Præſcriptione 30. annorum ſubmovebatur tam ſciens, quàm ignorans. T. 2. c. 1243. D.
Præſcriptione an adquiratur feudum. T. 2. c. 1309. A.
Præſcriptione longi temporis dominium non adquiritur. T. 2. c. 474. E.
Præſcriptione 30. annorum an poſſeſſio rei vi poſſeſſæ defendatur. T. 3. c. 263. E.
Præſcriptione 30. annorum an tollantur actiones perſonales. T. 5. c. 455. C.
Præſcriptione 40. annorum finitur omnis quæſtio. T. 9. c. 992. E. quod non obtinet in colono adſcriptitio. Ibid. E.
In præſcriptione temporis non computatur minor ætas. T. 9. c. 613. A.
Præſcriptione 20. annorum tollitur actio in rem, non in perſonam. T. 9. c. 1038. A.
De præſcriptione longi temporis, quæ pro libertate, & non adverſus libertatem opponitur. T. 9. c. 992. B. C.
De præſcriptione quadriennii. T. 9. c. 1026. C. D.
In præſcriptione 40. annorum requiritur poſſeſſio continua. T. 9. c. 1039. A.
Præſcriptione fori oppoſitâ, judex ſtatuit, an forum ſuum partibus ſit competens, necne. T. 9. c. 1083. B.
De præſcriptione 30. vel 40. annorum. T. 9. c. 1029. A. B. & ſeq.
Præſcriptione quinqueonii crimeo, quod adultero objicitur, tollitur. T. 9. c. 1405. A.
Præſcriptione 30. vel 40. annorum non poteſt ſe tueri conductor adverſùs dominum agentem in rem. T. 9. c. 302. B.
De præſcriptione longi temporis. T. 9. c. 1059. A. & ſeq.
Præſcriptione longi temporis tollitur tantùm actio in rem. T. 10. c. 890. C.
Præſcriptiones temporales. T. 1. c. 857. E.
Præſcriptiones temporum eſſe compoſitas contra deſides, & negligentes, juris ſui contemptores. T. 9. c. 1054. A.
Præſcriptiones temporales per ſe eſſe odioſas. Ibid. A.
Præſcriptiones nocent negligentibus, non diligentibus: in dormientibus deſidies, non in vigilantibus. Ibid. A.
Præſcriptionum varia genera. T. 2. c. 521. A.
Præſcriptionum tempora obſervanda quæ. T. 9. c. 1043. B. & ſeq.
De præſcriptionibus temporalibus diverſis, & de acceſſionibus poſſeſſionum. T. 1. c. 857. E.
In præſcriptionibus tempora computari ex die, quo agi poterat. T. 9. c. 1043. B.
De præſcriptionibus, & earum interruptionibus. Tom. 9. c. 1049. C. D. & ſeq.
De præſcriptionibus, ſeu exceptionibus. T. 9. c. 1049. C. D. & ſeq.
De præſcriptionibus, ſeu exceptionibus, quæ ſolent objici accuſatoribus adulterii. T. 9. c. 1422. D.
De præſcriptionibus, ſive exceptionibus, quibus actiones civiles excludi poſſunt, & ſolent. T. 9. c. 1240. D. & ſeq.
In præſcriptionibus temporalibus an proſint, qui iteraverit cautionem. T. 10. c. 922. D.
Præſcriptis verbis actio. Vide, Actio præſcriptis verbis.
Præſcriptis verbis actio ſemper concluditur in id, quod intereſt, dari, ſeu fieri, quod convenit. T. 4. c. 958. D.
Præſcriptis verbis actio an naſcatur ex articulo facio, ut des. T. 7. c. 841. D. actio cur ſic vocetur. Ibid. c. 823. A. eſt ex articulo facio, ut facias. Ibid. c. 845. D. datur ex precario. Ibid. c. 823. D. ex quibus contractibus detur. Ibid. c. 823. A.
Præſcriptis verbis actio eſt comparata ad exemplum civilis. T. 7. c. 824. B.
Præſcriptis verbis actio ex articulo do, ut des, ſimilis eſt actioni ex empto vendito. T. 7. c. 840. D. ex articulo do, ut facias, ſimilis actioni ex locato conducto. Ibid. D. ex articulo facio, ut facias, ſimilis mandati actioni. Ibid. D.
Præſcriptis verbis actio ex do, ut facias, ſtricta eſt, non bonæ fidei, ut ex do, ut des. T. 7. c. 841. C. non datur, niſi ex contractu. Ibid. c. 822. E. non datur ex articulo facio, ut des. Ibid. c. 830. E. oritur ex articulis do, ut des, do, ut facias, facio, ut facias; ſed non ex facio, ut des. Ibid. c. 841. D. ſimilis eſt civili, & directæ actioni ſuum habenti nomen. Ibid. c. 840. D.
Præſcriptis verbis actionem eſſe in ſcientem, & ignorantem. T. 7. c. 830. D. etiam appellari propriam. Ibid. c. 823. D.
Præſcriptis verbis actiones ex quibus contractibus dentur. T. 7. c. 842. B.
De præſcriptis verbis actione, & rerum permutatione. T. 9. c. 403. E. & c. 404. A. & ſeq.
Præſcriptis verbis actio. Tom. 9. c. 64. D. & c. 68. A. & c. 69. A. eſt utilis non directa. Ibid. c. 69. A.
Præſcriptum, & translatum in quo differunt. T. 9. c. 1245. A.
Præſens alienatione non mutatur. T. 1. c. 743. B. qui præſens eſt, & tacet, dum ſocius in re communi facit aliquid, an invitus ſit. T. 4. c. 153. A.
Præſens res. Vide, Res præſens.
Præſens in judiciis quiþam intelligatur. T. 5. c. 206. D.
Præſens actor ſi abſentis defenſorem apud cognatos, & alios nullum inveniat, teſtatione coram teſtibus factâ, audiendus eſt, ſi is in integrum reſtitutionem petat. T. 5. c. 568. D. E.
Præſens quinam habeatur. T. 5. c. 96. D.
Præſens haberi debet, qui abſens eſt ſtudiorum causâ. T. 6. c. 981. D.
Præſentale magiſterium quodnam appelletur. T. 2. c. 959. B.
Præſentalium militum magiſtri duo. Ibid. B.
Inter præſentem, & tacentem & inter prohibentem, vel abſentem quæ differentia eſt. T. 4. c. 153. A. B.
Præſente ambobus litem addicito. T. 4. c. 882. B.
Præſentes ſoli, & non abſentes ſtipulationem rectè contrahunt. T. 5. c. 869. C. D.
Præſentes dicuntur puberes, vel pupilli adjunctâ tutoris præſentiâ, & auctoritate, & homines ſanæ mentis. T. 6. c. 22. C.
Præſentes, & abſentes qui dicantur. T. 9. c. 1022. D.
In re præſenti quibus caſibus convenire oporteat. Tom. 3. c. 99. B. C.
Præſentia judicis neceſſaria non eſt in addicendo judice. T. 4. c. 70. D.
Præſentia, & præterita omnia in rerum natura ſunt certa, non etiam

etiam ſutura: T. 4. c. 1426. D.
Præſentia, & ſigillum pro conſenſu non habentur. T. 4. c. 2169. A.
Præſentia rei magis, quàm actoris neceſſaria eſt. T. 4. c. 1391. D.E.
Præſentià utriuſque adverſarii in judicio opus eſt, non voce. T. 5. c. 126. C.
Præſentia in judicio an poſſit eſſe pro voce. Ibid. C.
Præſentiam omnium, ad quos res pertinet, judicatum rite exigit. T. 4. c. 882. C.
Præſentibus cæteris, aliquibus abſentibus, an judex officio ſuo fungi, & ſententiam dicere poſſit. T. 4. c. 882. C.
Furioſi ſine curatoris auctoritate an pro præſentibus habeantur. T. 6. c. 22. C.
Præſentis conſenſus an requiratur in procuratorio negotio. T. 5. c. 215. E.
Præſentium tantùm ſunt verba, nec inter abſentes fieri poſſunt. T. 4. c. 1273. D.
Præa unde dicatur. T. 2. c. 555. C.
Præſes, qui opinatorem ultra annum potrahit, in duplum damnatur. T. 2. c. 682. A.
Præſes de crimine, procurator de bonis cognoſcit. T. 1. c. 497. B.
Præſes deportare non poteſt, ſed deportandum adnotare. T. 2. c. 629. D. E.
Præſes non poteſt eſſe in ea provincia, ex qua quis originem ducit. T. 1. c. 491. A. B.
Præſes Antiochiæ, ſive Syriæ primæ. T. 3. c. 207. A.
Præſes provinciæ tribuere vacationem munerum non poteſt. T. 2. c. 706. D.
Præſes provinciæ ex eadem provincia uxorem ducere non poteſt, ſponſalia contrahere non prohibetur. T. 3. c. 102. A.
Præſes provinciæ mulierem iſtius provinciæ uxorem ducere prohibetur, & cur. T. 4. c. 857. E. & c. 858. A. diſtinctio hic quæ. Ibid. B.
Præſes provinciæ abdicando ſe non deſinit eſſe præſes. T. 4. c. 830. B.
Præſes provinciæ ſi, antequam cognoverit adveniſſe ſucceſſorem, manumiſerit, vel tutorem dederit, quid ſtatuendum, & quid, poſtquam cognoverit adventum. T. 4. c. 833. D.
Præſes ſibi adſeſſores optare poteſt, legati autem ei dantur a ſenatu. T. 4. c. 832. D.
Præſes a Proconſule quid diſtet. T. 4. c. 831. C. & c. 832. E.
Præſes aliquo pollulante jus iniquum dicens, uter eorum teneatur. T. 7. c. 101. D. an judicem poſſit dare in eum diem, quo eſt magiſtratu abiturus. Ibid. c. 156. E. cognoſcens de majore, an etiam de minore quantitate cognoſcere poſſit. Ibid. c. 67. C.
Præſes provinciæ, an de commodato, vel mutuo cognoſcere poſſit. T. 7. c. 67. B.
Præſes provinciæ an libertis, & comitibus jus dicere poſſit. T. 7. c. 65. C.
Præſes ſi ſit in proxima civitate, ſi non longè abſit, eum, cui competit bonorum poſſeſſio, ad eum venire debere, alioquin tempora labi. T. 8. c. 481. C.
Præſes de quibus ſolus cognoſcere poteſt. T. 8. c. 583. B.
Præſes quando liberum arbitrium habet ſuſcipiendæ cognitionis, vel judicis dandi. T. 8. c. 584. B.
Præſes provinciæ in eum, qui ejuſdem provinciæ non eſt, ex interdicto non poteſt cognoſcere. T. 9. c. 1141. E. & c. 1142. A.
Præſes quilibet an habuerit merum imperium. T. 10. c. 608. E. & c. 665. D.
Præſes in eum, qui non eſt ſuæ provinciæ, de quibus non cognoſcat. T. 10. c. 620. D.
Præſes an mutuam pecuniam poſſit accipere. T. 10. c. 627. D.
Præſes an poſſit in metallum damnare. T. 10. c. 720. D.
Præſes provinciæ eam tantùm inſulam aſſignare poteſt, quam ſub ſe habet. T. 10. c. 793. B.
Præſes in provincia fungitur vice omnium magiſtratuum, qui ſunt in Urbe. T. 10. c. 855. C.
Præſes provinciæ habet jus gladii, jus deportandi non habet, nec jus confiſcandi bona reorum. T. 10. c. 1022. E.
Præſidatus honore nullus fungitur in ea provincia, unde originem ſumpſit, ſine peculiari conceſſione Principis. T. 10. c. 854. E.
Præſidis nomen generale eſt, & ſignificat etiam Proconſulem. T. 2. c. 731. D.
Præſidis nomen non eſt indignum ſenatore, quamquam nomen ipſum Præſidis ſit infimi hominis gradus. T. 4. c. 831. C. D.
Præſidis partibus quando videtur fungi Procurator Cæſaris. T. 4. c. 1415. B.
Præſidis nomen indifferenter accipitur, & quomodo. T. 4. c. 831. C.
Præſidis copia. T. 8. c. 481. B.
Ad Præſidis cognitionem pertinet cauſa ſtatus, & ingenuitatis. T. 9. c. 194. C. non poteſt delegari. Ibid. C.
Præſidis nomen generale eſt, & quid ſub illius ſignificatione continetur. T. 10. c. 95. C.
Præſidis vice qui fungitur, ea omnia poteſt, quæ Præſes ipſe, & quæcumque pertinent ad juriſdictionem, vel officium Judicis, ſeu Præſidis. T. 10. c. 866. C.
Ut Præſidi ſuſpecto adjungatur Epiſcopus in audiendis litibus. T. 2. c. 1123. B.
Præſidi dantur legati a Senatu, & a Principe. T. 4. c. 832. D. E.
In præſidem invidia gravior eſt, cum officia pulſantur. T. 2. c. 712. D.
Præſide defuncto, an heredibus ejus ſalarium reſidui temporis debeatur. T. 4. c. 973. B. an porrigatur ad omnes ſalariarios, quod de Doctoribus juris cenſet Accurſius. Ibid. C.
A Præſide legis actio neque datur, neque mandatur ullo modo, aut delegatur magiſtratui municipali, vel alii. T. 10. c. 93. D. E.
Præſides qui ſint, & eorum officium. T. 1. c. 731. D.
Præſides ordinarii qui propriè. T. 2. c. 671. E.
Præſides legati Cæſaris. Tom. 2. c. 1048. A.
Præſides in paganis in omnibus cauſis juriſdictionem habent. T. 2. c. 1047. E.
Præſides provinciarum, qui cum ducibus paciſcuntur, ut coercendi. T. 2. c. 1154. A.
Præſides magiſtratu finito dies 50. in provincia commorentur, actiones provincialium excepturi. T. 1. c. 531. A. & T. 2. c. 1048. A.
Præſides ne λόγοι dent in longius tempus, quàm dierum 30. T. 2. c. 1056. C.
Præſides nullos ſibi vicarios conſtituant. T. 2. c. 1152. A.
Præſides in quibus diſtant a Proconſulibus. T. 4. c. 831. E.
Præſides ſunt perpetui. Ibid. E.
Præſides ex Equitibus Romanis ſumebantur, & cur. T. 4. c. 833. A.
Præſides jus ſtolæ militaris, atque jus gladii habuerunt. Ibid. A.
Præſides vocantur legati Cæſaris. T. 4. c. 831. D.
Præſides a Principe mittebantur in provincias. Ibid. D.
Præſides dicuntur judices ordinarii, milites gregarii, & manipulares. Ibid. D.
Præſides quando inſignia ſumunt, & imperium deponunt. Tom. 4. c. 833. D. E.
Præſides ſex faſces habuerunt, verùm de Proconſulibus dubitatur, an plures haberent. T. 4. c. 832. B.
Præſides ſtatim, atque cognoverunt veniſſe ſucceſſores, vel provincia exceſſerunt, privati fiunt, ac deponunt imperium. Tom. 4. c. 833. D.
Præſides provinciarum ſuo jure judicis dationem non habent. T. 5. c. 21. A.
Præſides provinciarum anno magiſtratus ſui (ſunt enim annui) alium convenire, vel ab alio conveniri in judicio non poſſunt, poſt annum poſſunt. T. 6. c. 515. C. D.
Præſides quales fuerint. T. 7. c. 101. D. quo loco fuerint. Ibid. c. 81. C.

Præſides provinciarum ſtatuere, aut indicere ferias meſſium, vel vindemiarum, non ſcilicet magiſtratus municipales. T. 8. c. 485. A.

Præſides exſequuntur decreta, ſententiaſque judicum. T. 9. c. 194. C.

Ne Præſides provinciarum excutiant rationes operarum publicarum, quod faciebant plerumque lucri ſtudio, ubi non erat neceſſe, ferentes ex ſingulis ſolidis ſiliquam unam pro pretio curæ, & operæ. T. 9. c. 1585. B.

Præſides provinciarum, vel procuratores Cæſaris in provinciis exercere non poſſe fœnus tempore ſui officii. T. 9. c. 206. D. eos non poſſe pecuniam mutuam, neque gratuitam dare. Ibid. D.

Præſides an habeant jus deportandi; T. 10. c. 384. A.

Præſides provinciarum jus relegandi, non verò deportandi habent. T. 10. c. 793. A. an poſſint de decurionibus, ideſt, curiarum municipalium ſenatoribus, & eorum liberis ſumere ſupplicium. Ibid. B.

Præſides provinciarum an jus habeant dandi judices. Tom. 10. c. 793. D.

Præſides provinciarum ſub cura, & juriſdictione Præfectorum prætorio. T. 10. c. 843. B.

Præſidibus provinciarum uxorem habere non licet. T. 3. c. 163. B.

Præſidibus junguntur defenſores. T. 2. c. 1126. C.

Præſidibus Princeps dat mandata. T. 2. c. 1055. D.

De Præſidibus, ut depoſito magiſtratu 50. dies maneant in provincia, ſive militarem, ſive civilem geſſerint adminiſtrationem. T. 2. c. 1129. A. B.

De Præſidibus Armeniæ, Tom. 2. c. 1086. C.

Præſidibus jus fuit animadvertendi in facinoroſos homines, & accingendi ſe gladio, & jus animadvertendi in milites. T. 4. c. 833. A.

Præſidibus provincialibus nominatim injungitur cauſarum cognitio literis, vel mandatis, vel formis a Principe datis. Tom. 8. c. 582. E.

Præſidibus cognitionem injungere legitimum eſt, non ordinarium. Ibid. E. niſi lege fuerit injuncta cognitio Præſidibus, vel alii magiſtratui, Præſes judicem dabit, non etiam ipſe cognoſcet. Ibid. c. 583. A.

Præſidibus provinciarum injungitur cognitio ſuſpecti tutoris, vel curatoris. T. 8. c. 583. A.

Præſidium interpretatur peculium, T. 7. c. 1277. C.

Præſidum appellatio generalis. T. 2. c. 1045. A.

Præſtandane ſint omnia, quæ in emptione venditione dicuntur. T. 7. c. 712. A. B.

Præſtare, & compenſare differunt. T. 3. c. 688. A.

Præſtare poſſeſſionem eſt tradere, T. 1. c. 1527. E. & c. 1528. A.

Præſtare eſt facere. T. 4. c. 965. C.

Præſtare pro *mutuum dare* poſterioris ætatis auctores ſæpiſſime dixerunt. T. 5. c. 392. E.

Præſtare in idiotiſmo commune eſt mutui, & commodati. Ibid. E.

Præſtare interpretatur eſſe *tradere*. T. 7. c. 750. D.

Præſtare aliud eſt, aliud exhibere. T. 9. c. 837. D.

Præſtare etiam ſignificat *dare*. T. 10. c. 759. E.

Præſtari quod convenit, in actionem ex empto deducitur. T. 7. c. 750. A.

Præſtatio longa tacitam pactionem inducit. T. 4. c. 749. B.

Præſtatio vectigalis. Vide, Vectigal.

Præſtatio penſionis argumentum eſt traditæ poſſeſſionis. T. 6. c. 823. C.

Præſtatio propter difficultatem ſuſpenditur. T. 7. c. 820. B.

Præſtatio diuturna, vel partis præſtatio obligationem non conſtituit, vel actionem, quæ non fuit ab initio, T. 9. c. 340. E. pactum inducit tacitum. Ibid. c. 341. A.

Præſtatio annua uſurarum. Vide, Uſurarum præſtatio.

Præſtatio longi temporis præſumptionem facit in re dubia, de qua erat lis apud Imperatorem. T. 9. c. 249. B.

Præſtatio longi temporis in re dubia præſumptionem inducit. T. 10. c. 461. A.

Ex præſtatione tacitum pactum inducitur. T. 9. c. 340. E.

Præſtationes ejus rei, quæ apud hoſtes eſt, in actionem familiæ erciſcundæ veniunt. T. 7. c. 531. A.

De præſtationibus earum rerum, quæ veniunt in actionem familiæ erciſcundæ. Ibid. A. B. & ſeq.

De præſtationibus perſonalibus. T. 7. c. 576. A.

Præſtationis difficultas an vitiet emptionem, vel ſtipulationem. T. 7. c. 820. B.

Præſtationis difficultas non vitiat ſtipulationem. T. 7. c. 537. E.

Præſtationum annuarum proprium verbum eſt acceptare. Tom. 4. c. 1183. C.

Præſtitui nunquam dicitur ſalarium, ſed tempus tanquam præſtitui dicitur. T. 4. c. 972. E.

Præſumere plus eſt, quàm ſuſpicari, & plus quàm putare. Tom. 7. c. 1425. C.

Præſumptio levis in cauſa non ſufficit emptionis. Tom. 1. c. 1406. A.

Præſumptio uno tantùm caſu pro legatario facit. T. 3. c. 403. E.

A quo præſumptio ſtat, ei non facile probare incumbit. Tom. 4. c. 441. B.

Præſumptio morum ducitur ex anteacta vita. T. 6. c. 887. A.

Præſumptio aliud eſt, aliud ſuſpicio. T. 6. c. 857. B. C.

Præſumptio juris probationem non exigit. T. 6. c. 885. B.

Præſumptio contra quem incumbit, in eum transfertur onus probandi. T. 10. c. 509. A.

Præſumptio an poſſit auferre commodum poſſeſſionis. T. 10. c. 636. A.

Præſumptio ubi facit ex una parte, probatio incumbit ex alia, T. 10. c. 1063. C.

Præſumptionis, probationis, & fictionis diſcrimen. T. 5. c. 972. A.

Præſumptioni ſæpenumero opponitur probatio. T. 6. c. 885. C.

Præſumptionem ſignificat verbum *videri*, quemadmodum particula *quaſi*. T. 4. c. 579. B.

Præſumptiones quæ ſint. Tom. 1. c. 785. A.

Præſumptiones, & fictiones naturæ convenire oportet. T. 4. c. 1273. B. & quæ non congruunt, prorſus rejiciuntur: ſicut & de confeſſionibus. Ibid. B.

Contra præſumptiones juris an probationes admittantur. T. 6. c. 885. B.

Præſumptiones ducuntur ex eo, quod plerumque fit. T. 6. c. 885. E.

Præſumptiones ducuntur ex eo, quod plerumque fit. T. 7. c. 872. B. quæ ſint, & quibus tollantur, Ibid. c. 867. A.

De præſumptionibus, & probationibus. T. 5. c. 781. A.

Præſumptionibus juſtis res ambiguæ explicantur. T. 4. c. 987. E.

Præſumptionibus periculosè utimur, ne perperam dicam, niſi eas ex jure ipſo ducamus. Tom. 5. c. 809. E. & c. 810. A.

Præterita, & præſentia vera, aut falſa ſunt. T. 5. c. 197. A.

Præterita, & præſentia omnia in rerum natura ſunt certa, non etiam futura, T. 4. c. 1426. D.

Præterita ſunt certa, futura incerta. T. 4. c. 1202. B.

Præteriti teſtamento qui dicantur, T. 1. c. 1053. B. & T. 2. c. 402. D.

An præteriti temporis ante præſtitam ſervo libertatem, quæ tardiùs præſtita eſt, ex die aditæ hereditatis alimenta ſervo manumiſſo debeantur. T. 4. c. 1208. D.

Præteriti delicti æſtimatio an creſcat ex poſtfacto. T. 5. c. 388. B.

Præteriti liberi qui dicuntur. T. 9. c. 761. C.

Præteriti teſtamento quinam ſint. T. 10. c. 933. B.

Præteritio quando pro exheredatione habetur, & quando non. T. 4. c. 1034. D. E. & c. 1035. A.

Præteritio poſtumi pro exheredatione ha-

ne habetur. T. 4. c. 1074. E.
Præteritio etiam militis pro exheredatione habetur. T. 4. c. 355. B.
Præteritio filii teſtamentum vitiat ipſo jure. T. 4. c. 343. C.
Præteritio a matre per errorem facta, an pro exheredatione habeatur. T. 7. c. 210. C.
Præteritio filii a milite per errorem facta an totum teſtamentum infirmet. T. 7. c. 210. B. C.
Præteritio matris, vel avi materni pro exheredatione habetur. T. 7. c. 169. C.
Præteritio militis an habeatur pro exheredatione. T. 7. c. 210. B.
Præteritio ſuorum ipſo jure nullum facit teſtamentum. T. 7. c. 921. D.
In præteritis, vel præſentibus rerum naturam intuemur. Tom. 1. c. 196. E.
Præteritis ſilentio a patre an querela inofficioſi detur. T. 7. c. 159. D.
De præteritis liberis, & exheredatis. Tom. 9. c. 760. E. & c. 761. A. & ſeq.
Præterito per errorem a matre an querela inofficioſi detur. T. 7. c. 209. E.
De præterito, non de futuro judicium conſtituitur. T. 9. c. 112. B.
Præterito filio, jure civili nullum eſt omnino teſtamentum. T. 9. c. 762. E.
Præterito filio, jure prætorio, datur bonorum poſſeſſio contra tabulas in aſſem, ideſt, in hereditatem totam. Ibid. E.
Præteritus filius, & præteritus patronus in quo differunt. Tom. 4. c. 327. B.
Præteritus filius a milite. Vide, Exheredatus.
Præteritus a matre ſciente, vel errante, indiſtinctè pro exheredato habetur. T. 7. c. 210. D. a milite errante pro exheredato non habetur. Ibid. D.
Præteritus a matre per errorem querela an agere poſſit. Tom. 7. c. 210. D.
Præteritus a milite per errorem an habeat querelam inofficioſi. Ibid. B.
Prætextus ignorantiæ juris non poteſt delere infamiam, in quam quis incidit. T. 4. c. 507. D. ſolutio ſpecies eſt alienationis. Ibid. E.
Prætor eſt lex loquens, Lex mutus Prætor. T. 2. c. 2053. E.
Prætor eſt ipſe judex appellatione veteri. T. 3. c. 260. E.
Prætor pro Ædili accipitur. Tom. 2. c. 377. C.
Prætor dat actiones tam ſuas, quàm civiles. T. 1. c. 745. E.
Prætor plebis non ſine ſymbolo, & probatoria Principis conſtituitur. T. 2. c. 1053. A.
Prætor plebis etiam in liberos homines jus habet gladii. Ibid. A.
Prætor tutelaris. T. 1. c. 493. C. & c. 1013. D.
Prætor plebis quando cœperit appellari. T. 2. c. 1052. D.
Prætor nec heredem, vel dominum facere poteſt. T. 1. c. 819. B.
Prætor, vel Præſes an teneatur actione ex edicto, *Quod quiſque juris, qui jus iniquum dixit*. T. 3. c. 690. A.
Prætor urbanus quiſnam propriè appelletur. T. 1. c. 904. C.
Prætor peregrinus. Ibid. C.
Prætor an heredem facere poſſit. T. 1. c. 182. E.
Prætor fideicommiſſarius quiſnam fuerit. T. 1. c. 140. D.
Prætor non facit heredem, ſed bonorum poſſeſſorem. T. 4. c. 914. C. D.
Prætor utrùm mandet juriſdictionem privato, an magiſtratui. T. 4. c. 6. D.
Prætor ſuum beneficium vult nemini eſſe captioſum. T. 4. c. 113. A. & E.
Prætor urbanus magiſtratus judicem dat more majorum, ſuo jure, & is quoque, cui juriſdictionem ſuam mandavit, judicem dare poteſt. T. 4. c. 10. B.
Prætor bonorum poſſeſſionem dat legum tuendarum causâ. Tom. 4. c. 1450. B.
Prætor corrigit aſperitatem juris civilis, & quod deeſt, implet. Ibid. C. Ovidius: *Verbaque honoratus libera Prætor habet*. Ibid. E.
Prætor an bonorum poſſeſſorem in omni cauſa loco heredis habeat. T. 5. c. 163. C.
Prætor dominum facere non poteſt. T. 5. c. 96. B.
Prætor exceptiones tantùm, & replicationes dat, non verò actiones. T. 5. c. 78. D.
Prætor ex conſtituto nudo conſenſu facto, non interpoſitâ ſtipulatione, actionem dat. Tom. 5. c. 405. D.
Prætor poſſeſſorem facere poteſt, non dominum, vel heredem. T. 5. c. 719. A.
Prætor quem numerum creditorum judicando ſequi ſoleat. Tom. 5. c. 785. E.
Prætor peregrinus, qui jus inter cives, & peregrinos dicebat, erat in urbe. T. 5. c. 158. B.
Prætor, vel Præſes provinciæ duas res magiſtratibus municipalibus injongit, & mandat, cautionem, & poſſeſſionem. T. 5. c. 5. D.
Prætor, ſicut abſentes damno affici non vult, ita lucrum facere non patitur cum alieno detrimento. T. 5. c. 168. C.
Prætor qualem verecundiam deſideret in eo, qui de damno infecto ſibi vult caveri. Tom. 5. c. 10. A.
Prætor conſervat legata, & fideicommiſſa, & libertates teſtamento relictas, eo, qui in teſtamento heres ſcriptus eſt, dolo malo, in fraudem eorum, quibus legata, aut fideicommiſſa, aut libertates relictæ ſunt, non adeunte hereditatem ex teſtamento, ut intercidant legata, & fideicommiſſa, & libertates, nemine ex teſtamento herede exſiſtente. Tom. 6. c. 205. B.
Prætor ſententiam definitivam eodem die, quo eam dixit, mutare, vel reſcindere non poteſt, licet iniqua ſit. T. 6. c. 522. D.
Prætor non prohibetur ea, quæ ſententiæ deſunt, ſupplere eodem die, veluti quæ ad ſumptus factos in lite pertinent, quæ omiſerit in ſua ſententia. Ibid. E.
Prætor an acta poſt ſententiam dictam mutare poſſit. Ibid. D.
Prætor in Conſulem imperium, vel juriſdictionem non habet. T. 7. c. 95. A.
Prætor ab eo, qui mandatu prætoris jus dicit, non appellatur, & cur. T. 7. c. 83. A.
Prætor advocatus adſuit ante præturam, de ea poſt magiſtratum, ſeu præturam ipſe jus non dicet, ſed mandabit juriſdictionem alteri, quod notandum. T. 7. c. 60. B.
Prætor vivum jus civile eſt, viva lex, ſeu loquens, T. 7. c. 43. C.
Prætor quod loquitur utcumque, jus civile loquitur. Ibid. C.
Prætor eſt viva vox juris civilis. Tom. 7. c. 43. B. & c. 348. D. & c. 374. E.
Prætor collega Conſulis vocabatur. T. 7. c. 95. A.
Prætor an, cui, quando, quomodo, & in quas perſonas, & cauſas juriſdictionem ſuam mandare poſſit. T. 7. c. 96. D. E.
Prætor in Prætorem imperium non habet, vel juriſdictionem. T. 7. c. 95. A.
Prætor, vel Præſes quid magiſtratibus municipalibus mandare poſſit. T. 7. c. 79. D.
Prætor urbanus an gravem coercitionem habeat. T. 7. c. 63. A.
Prætor urbanus an ſi pro Præſide aditus ſit, ut permitteret diſtrahi prædium provinciale, & causâ cognitâ permiſerit, an tale decretum valeat. T. 7. c. 96. A.
Prætor urbanus quæ habeat. T. 7. c. 57. B.
Prætor bonorum poſſeſſorem heredis loco in omni cauſa habet. T. 8. c. 712. A. & c. 820. C. & c. 871. C.
Prætor ſemper ſequitur æquitatem; cujus ſacerdos eſt. T. 8. c. 59. B.
Prætor heredem non facit, ut nec dominum. T. 8. c. 820. D.
Prætor fideicommiſſarius. Tom. 9. c. 862. A. B.
Prætor neque heredem, neque dominum facit ipſo jure. Tom. 9. c. 549. B.

Prætor

Prætor judex eſt. Tom. 9. c. 20. B.
Prætor ſuos tantùm ſucceſſores tuetur. T. 9. c. 1146. A.
Prætor non cognoſcit de crimine capitali, niſi incidat. Tom. 9. c. 194. D.
Prætor liberalis cur ita dictus. T. 9. c. 978. E.
Prætor, cui daturus eſt bonorum poſſeſſionem ſecundùm tabulas, tria exigit. T. 9. c. 656. D.
Prætor ut heredem, ita dominum, ideſt, proprietarium facere non poteſt. T. 10. c. 297. B.
Prætor an faciat dominum. T. 10. c. 407. D.
Prætor urbanus quid juria habeat. T. 10. c. 415. D.
Prætor an repræſentet fideicommiſſum. T. 10. c. 516. E.
Prætor cuilibet mandat ſuam juriſdictionem, nec ab eo ad Prætorem appellatur. Tom. 10. c. 579. C.
Prætor adjungitur interdum ſpectabilibus viris, ſed clariſſimis ſæpius. T. 10. c. 851. A.
Prætor plebis quiſnam magiſtratus erat Conſtantinopoli. Tom. 10. c. 857. C.
De Prætore Piſidiæ. T. 2. c. 1084. C.
De Prætore Thraciæ. Ibid. E.
De Prætore Lycaoniæ. Ibid. D.
De Prætore Paphlagoniæ. Tom. 2. c. 1085. C.
A Prætore arbiter datus fidejuſſoribus probaodis. Tom. 5. c. 862. C.
Qui pro Prætore munere ſungitor, eſt falſus Prætor. Tom. 10. c. 84. B.
Prætore cogente, an judex poſſit dicere ſententiam die feriato. T. 10. c. 1232. C.
Apud Prætorem fideicommiſſarium an agi potuerit de omnibus fideicommiſſis in Urbe. T. 3. c. 631. C.
Prætorem jus civile ſubſequi. T. 7. c. 43. E. & c. 348. D.
Prætorem eſſe plus eſt, quàm judicem datum. T. 10. c. 403. B.
Prætorem in jus vocare an liceat. T. 10. c. 1184. D.
Prætores quotuplici in numero eſſe dicantur. T. 1 c. 906. B.
Prætores erant initio, qui nunc conſules, & ii bella adminiſtrabant. T. 2. c. 1084. E.
Prætores duo in Urbe quales. T. 1 c. 730. C.
Prætores quando creari cœpere. T 2. c. 1084. D.
Prætores clariſſimi vocantur. T. 2. c. 885. A.
Prætores ita rogantur, ut collegæ Conſulum ſint. Tom. 2. c. 1053. D.
Prætores an olim duo eſſent, aut unus tantùm. T. 1. c. 541. A.
Prætores fideicommiſſarii a quo adjecti. T. 1. c. 905. C.
Prætores introducere dicuntur actiones. T. 7. c. 601. B.
Prætores creandi poteſtas penes quos erat. T. 10. c. 853. A.
Prætores in Urbe cur non fiant, niſi qui in ea domicilium habeot. T 10. c. 855. A.
Prætoria præſidom ab onere metatorum excuſantur, ſi præſentes ſunt, & alii ſuperveniaot. T. a. c. 973. C.
Prætoria actio, ſive honoraria, & actio civilis, ideſt, noxalis in quo differuot. T. 5. c. 234. B.
Prætoria ſtipulatio. Vide, Stipulatio prætoria.
Prætoria cognitio. T. 7. c. 229. D.
Prætoria ruri exſtructa an ſint urbana, vel ruſtica prædia. Tom. 7. c. 380. D.
Prætoria quibus, & quot verbis contineantur. T. 8. c. 1044. E.
Prætoria domus publicæ, in quibus judices habitaot, vel jus dicunt. T. 9. c. 1182. C.
Prætoria quænam ſint. Tom. 10. c. 597. D.
Prætoriani milites. T. 1. c. 1031. E.
Prætoriarum cautionum aliæ ſunt nudæ cautiones, aliæ ſatiſdationes. T. 4. c. 113. D.
Prætoriæ ſtipulationes noo unquam ſupervacuo dantur. T. 5. c. 653. A.
Prætoriæ ſtipulationes quænam ſint. T. 8. c. 1055. A.
Prætoriæ actiones quæ ſunt. T. 9. c. 237. C.
Prætorio jure datur præterito filio bonorom poſſeſſio contra tabular in aſſem, ideſt, in hereditatem totam. T. 9. c. 762. E.
De prætoriis ſtipulationibus. T. 6. c. 379. D. & ſeq.
De prætorio pignore, & ut in actionibus etiam debitorum miſſio prętorii pignoris procedat. T. 9. c. 1225. A.
De prætoribus, & honore Prętura. T. 2. c. 892. A.
In prætoriis remediis, qoibus obligatio tollitur, factum verſatur, in civilibus verò jus. Tom. 4. c. 542. B.
Prætoris minus eſt imperium, quàm Conſulis. T. 1. c. 999. A.
Prætoris officium tribus verbis continetur. T. 1. c. 329. A.
Prætoris de injuriis mentio ubi exſtet. T. 1. c. 906. E.
Prætoris beneficium. Vide, Beneficium.
An ſine Prætoris juſſu nuntiatio pacto remitti poſſit. T. 4. c. 22. C.
Prætoris eſt humaniorem ſententiam ſequi, & eligere. T. 4. c. 1258. E. & 1259. A.
Sine Prætoris decreto, aut Præſidis minor 25. annis prædia ſua vendere oon poteſt, nec donare. T. 4. c. 1405. C.
Sine Prætoris decreto tutor illicitè vendit prædium pupillare. T. 4. c. 1032. C.
Prætoris eſt pignora nominum tueri. T. 5. c. 424. B.
Prætoris an ſit propoſitum, ut majori contra minorem opituletur, & conſulat, vel minori reſtitutionem, & præſidium polliceatur. T. 5. c. 155. C. D.
De Prætoris ſententiæ exſequutione. T. 6. c. 250. A.
Prætoris præcipua opera eſt in hoc; ut opituletur juri civili, ut adjuvet, tueator, confirmet. T. 7. c. 43. C.
Prætoris quælibet vox edictum eſt. T. 7. c. 654. B.
Prætoris officium eſt iotroducere utiles actiones. T. 7. c. 605. D. & accommodare eas ad leges in caſibus ſimilibus. Ibid. D.
Prætoris edictum vocatur lex annua, lex prætoria. T. 8. c. 192. A.
Prætoris verba non componi, ut olim. T. 9. c. 1142. D.
Prætoris tria verba notiſſima, *do, dico, addico*. T. 9. c. 549. B.
Præturis generalia edicta vocabantur olim formæ. T. 10. c. 608. B. C.
Prætoris nominatio ad Conſules pertinebat. T. 10. c. 853. A.
Prætorium jus, & civile plurimùm differunt ioter ſe. T. 4. c. 1450. A. B.
Prætorium jus qoid. Ibid. A.
Prætorium jus honorarium dicitur. Ibid. E.
Prætorium jus in quo differat a jure civili. Tom. 4. c. 1033. C. D.
Prætorium jus. Vide, Jus prætorium.
Prætorium tabernaculum dictum, quo Proprætnres olim bella adminiſtrabant. T. 4. c. 832. A.
Prætorium pignus a conventionali quid differt. T. 4. c. 1275. E. quando inter ſe conveoiunt. Ibid. c. 1276. B.
Prætorium pignus quo genere conſtituatur. T. 7. c. 78. C. D.
Prætorium jus adjuvat jus civile. T. 7. c. 43. B.
Prætorium quid ſit. T. 7. c. 1147. B.
Prætorium uxoris. Ibid. B.
Prætorium jus quale. T. 8. c. 1031. C.
Prætorium pignus quomodo conſtituitur. Vide, Pignus.
Prætorium ibi eſt, ubi judicis habitatio eſt. T. 10. c. 863. D.
Prætorium edictum an valeat contra eum, qui morbo ſontico laborat. T. 10. c. 1251. B.
Prætorum varius numerus. T. a. c. 77. B.
Prætorum edicta leges annuę dicuntur a Marco Tullio io Verrinis. T. 6. c. 1. B.
Prætorum decreta Senatuſconſulta non infirmant. T. 9. c. 587. A.
Prætorum, aut Præſidum vice qui funguntur, an propriam juriſdictio-

ctionem habeant. T. 10. c. 850. E.
Prætura onus fuit ſenatorium. T. 2. c. 892. B.
Prætura falſa, geſta a Barbario ſervo fugitivo. T. 9. c. 1067. C.
Longè diverſa ſunt præturâ fungi, & pro prætore munere fungi. T. 10. 84. B.
Prætura quibus delata poſterioribus temporibus. T. 10. c. 851. E.
Præturæ olim magna poteſtas, nunc tuane nomen, & nomen poteſtatis ſine re, & Senatorum gravis ſarcina. T. 10. c. 851. C.
Præturæ onus erat Senatorum. Ibid. D.
Prævaricatio quid. T. 1. c. 869. A. & T. 3. c. 251. A. & T. 8. c. 631. D.
Prævaricator opponitur vero accuſatori. T. 3. c. 250. D. & T. 8. c. 631. B.
Prævaricator extra ordinem coercendus. T. 3. c. 251. A. & T. 8. c. 631. E.
Prævaricator quis ſit. T. 3. c. 250. D. E. & T. 8. c. 631. B. C.
Prævaricator, & corruptor in quo conveniant. T. 5. c. 478. C.
Prævaricatoris, accuſatoris, & refugientis veritatis inquiſitionem par eſſe delictum. T. 3. c. 144. E.
Præventione unius ex populo cæteri excluduntur, ſicut in criminalibus cauſis publicorum judiciorum præventione unius accuſatoris cæteri excluduntur, ſicut pluribus ſimul factis procuratoribus ad unam actionem in ſolidum, præventio unius cæteros excludit. T. 3. c. 643. A.
Precaria aliud, aliud libellaria, aliud feudum, aliud emphyteuſis, aliud uſusfructus. T. 2. c. 1208. B.
Precaria quid. T. 2. c. 1208. A. B.
Precaria poſſeſſio juſta eſt. T. 6. c. 337. E.
Precariam poſſeſſionem tradere poſſum alii ejus rei, quam non poſſideo. T. 6. c. 85. E.
Precariæ hereditates. Vide. Hereditates.
Precariæ ſunt conventiones, ſive contractus. T. 6. c. 1021. A. quomodo differant a precario jure civili introducto. Ibid. B. utrumque liberalitatis ſpecies eſt. Ibid. C.
Precarii variæ genera. T. 3. c. 93. C.
Precarii nulla civilis actio, quia civile negotium non eſt. Ibid. C.
Precarii conventio pro traditione habetur. T. 4. c. 412. A.
Precarii titulus nihil proficit ad uſucapionem, vel inchoandam, vel implendam. C. 6. c. 307. E.
Precarii nullum poteſt præſtari emolumentum heredi. T. 8. c. 773. A.
Precarii ea pœnitentia repetitio eſt. T. 9. c. 1170. D.
In precariis ſuccedere filiæ. T. 2. c. 1269. E.
De precariis ſubſtitutionibus, & conditionibus in eis appoſitis. T. 9. c. 725. D. & ſeq.
Precario ſola poſſeſſio, aut quaſi poſſeſſio datur. T. 3. c. 428. B.
In precario res eadem reddi debet. T. 3. c. 325. C.
Ejus, qui precario rogavit, nulla propemodum eſt utilitas. T. 1. c. 1350. D.
De precario interdictum reſtitutorium. T. 1. c. 854. E.
De precario interdictum. Vide, Interdictum.
Precario tenetur pupillus, ſi rem habeat; ſi non habeat, non tenetur. T. 5. c. 416. E.
Qui precario debitori dat rem, quam ab eo pignoris cauſâ accepit, efficit, ne res uſucapi poſſit. T. 6. c. 84. E.
Precario dare ei, qui poſſideat, unuſquiſque poteſt rem ſuam, quamvis non poſſideat. T. 6. c. 85. D.
Precario rogans dolum præſtat, non culpam. T. 8. c. 759. C.
In precario dolus tantùm venit. Ibid. C.
Ea precario nulla naſcitur civilis actio. T. 9. c. 1171. A.
De precario, & Salviano interdicto. T. 9. c. 1170. B. & ſeq.
Precario rogantis verba quænam ſint. T. 10. c. 234. D.
Actio civilis de precario unde profecta ſit. T. 10. c. 348. D.
De precario nullam eſſe civilem, hoc eſt, nullam competere actionem, quæ ſuum, & proprium nomen habeat. T. 10. c. 349. A.
Ex precario datur actio præſcriptis verbis, quæ donationi eſt ſimilis. T. 10. c. 450. C.
In precario id eſt proprium, ut id revocet dominus, cum vult. T. 10. c. 600. A.
In precario an ſit differentia inter ſervitutem urbanam, & ruſticam. T. 10. c. 1024. A.
Precarium donatio potiùs eſt, quàm civile negotium. T. 1. c. 481. C.
Precarium quid, & ejus quot genera. T. 3. c. 93. C.
Precarium potiùs donationis ſpecies eſt, quàm contractus. T. 3. c. 93. D.
Precarium eſt de re petenda precibus conceſſa, reſtituenda ei, qui conceſſit. T. 2. c. 532. C. & T. 9. c. 1170. C.
Precarium, licèt ſit gratuitum, ſicut donatio, & commodatum, non tamen idem eſt omnino, quod donatio, quia donatio non revocatur, precarium revocatur. T. 2. c. 532. C. & T. 9. c. 1170. B. C.
Precarium quandocumque revocari poteſt, etiam importunè, & intempeſtivè. T. 2. c. 532. C. & T. 9. c. 1170. C.
Precarium interdicto de precario revocatur. T. 1. c. 481. C. & T. 2. c. 532. D. & T. 9. c. 1170. D.
Precarium cum alio, & ea utriuſque animo contrahitur. T. 1. c. 1404. C.
Precarium rei ſuæ non valet. T. 1. c. 1128. E.
Precarium detentionis. Tom. 1. c. 1134. E.
Precarium revocare volenti interdictum redditur, quod precarium appellatur. T. 3. c. 93. C.
Precarium, & commodatum differunt. T. 2. c. 532. C. D. & T. 3. c. 325. D. & T. 4. c. 147. D. & T. 5. c. 416. C. & T. 6. c. 1021. E. & T. 9. c. 1170. C.
Precarium redintegratur patientiâ. T. 1. c. 481. D.
Precarium, & donatio in quo differunt. T. 4. c. 148. A.
Precarium revocari poteſt, donatio verò non poteſt. Ibid. A.
Precarium eſt verbum non directum. T. 4. c. 925. B.
Precarium quid eſt. T. 4. c. 147. D. quando revocari poteſt. Ibid. D.
Precarium de amico, quod Ariciâ tenus Cantherium mutuatus, ideſt, precarium equum, quem duceret Ariciam uſque, commodato accepit, Symmachus ait. T. 5. c. 392. C.
Precarium omne, vel fideicommiſſarium verbum an mandato contrahendo conveniat. Tom. 5. c. 458. B.
Precarium ſolvitur, & revocatur, quandocunque ei, qui id conceſſit, libuerit. T. 6. c. 1021. B. C.
Precarium ſit commodatum, an donatio, nondum adhuc exploratum eſt. T. 6. c. 338. B.
Precarium rei ſuæ in pignore conſiſtit. T. 6. c. 84. C.
Precarium rei ſuæ non eſt. T. 6. c. 77. B.
Precarium etiam morte ejus, cui conceſſum eſt, ſolvitur, quia perſonæ tantum conceſſum videtur. T. 6. c. 1021. C. ſolvitur etiam alienatione rei precario conceſſæ, facta ab eo, qui id conceſſit. Ibid. C.
Precarium eſt gratuitum. Ibid. C.
Precarium quid. Tom. 7. c. 626. C.
Precarium aliquatenus commodato ſimile eſſe. T. 7. c. 823. D.
Precarium an valeat, ſiquis conduxerit ante, poſtea precario rogaverit. T. 8. c. 270. B. C.
Precarium ſolvitur nudâ voluntate dantis. T. 8. c. 759. C.
Precarium, & conductio in quo differunt. T. 9. c. 1035. A. B.
Precarium tandem aliquando revocatur, etiamſi convenerit, ne revocetur ante certum tempus. T. 9. c. 244. A.
Precarium an ſit ſimile commodato. T. 10. c. 348. E.
Precarium fuit olim ſimile donationi. Ibid. E.
Precarium eſt genus liberalitatis ex jure gentium. T. 10. c. 349. A.

Precarium aliquatenus eſt ſimile commodato, nec tamen eſt commodatum. T. 10. c. 450. C. D.
Precarium cur dicatur contractus. T. 10. c. 603. A.
Precarius uſus in diſtractione non conſiſtit, ſed in uſu nudo. T. 4. c. 567. E.
Precarius poſſeſſor commodatarius dicitur a Salviano Epiſcopo. T. 6. c. 1021. E.
Preces, & reſcripta differunt, T. 2. c. 54. D.
Preces refutatoriæ. T. 9. c. 1116. C. D. Vide, Refutatoriæ preces. quando mitti debent poſt interpoſitam appellationem. Ibid. D.
Preces refutatoriæ ad Principem intra quæ tempora debeant edi, & offerri, T. 10. c. 791. D.
Preces ſunt deſiderio ſupplicantium comprehenſa libello Principi dato, & reſcripta ſunt reſponſa Principis ad preces. T. 10. c. 837. A.
Preces præcedunt reſcripta, ſequuntur ſubſcriptiones, adnotationes, vel ſubnotationes Principum. Ibid. B.
Preces poſſunt offerri Principi per quemlibet hominem. T. 10. c. 838. B.
Precibus commodatum impetratur. T. 6. c. 1021. E.
Preconter ie vous puis, reputare poſſum ego tibi quinquaginta, quæ a te percepiſſem penſionis nomine. T. 5. c. 520. E. & c. 521. A.
Precum arbiter quis dicatur, T. 10. c. 845. C.
Presbyteræ, ſive presbytidæ mulieres quæ dicantur. T. 6. c. 1043. A.
Presbyteri qui. T. 2. c. 21. C.
Presbyteri inviti nullam tutelam, vel curam ſuſcipiunt. T. 1. c. 535. E.
Presbyteri inter clericos ſuperiorem locum obtinent. T. 10. c. 819. B.
Presbyteri olim habuere audientiam, ideſt, notionem, atque judicium. T. 10. c. 822. C.
Presbyteris fides habenda, etiam citra quæſtionem. T. 10. c. 820. E. & c. 821. A.
Presbyterorum inſtitutio, & deſtitutio inter jura Epiſcopalia numerantur. T. 6. c. 919. E.
Presbyterorum, & Epiſcoporum treatio ad favorem populi Criſtiani diu pertinuit. T. 9. c. 1452. B. C.
Pretia rerum mutantur annis. T. 1. c. 1206. B. C.
Pretia fungi, ideſt, pretia fieri, ideſt, poni, conſtitui, vel ex affectione, & utilitate ſingulorum, vel communi judicio populi, & uſu recepto in foro. T. 5. c. 394. C.
Pretia pro ratione temporum mutari. T. 9. c. 1079. E.
Pretia non ea affectu, & utilitate ſingulorum, ſed communiter fungi: ideſt, non ſingulariter, ſed communiter rerum pretia æſtimari, non ex affectu, aut utilitate ſingulorum, ſed ex communi uſu, atque conſenſu res pati pretia. T. 9. c. 1074. D.
Pretii ſola partitio ſervum facit. T. 1. c. 13. E.
Pretii participatio ſervum eum facit, qui pecuniam prætulit libertati, rei inæſtimabili, & ſine pretio pretioſæ. T. 5. c. 685. B.
Pretii participatio (qua nil eſt ſordidius, aut turpius) indignum eum facit libertate, quam prodidit, qui prætulit pecuniam, indignum eum facit libertate. Ibid. B.
Pretii certus debet eſſe numerus. T. 7. c. 645. D.
Pretii numeratio an ſufficiat ad emptæ rei dominium adquirendum. T. 7. c. 806. A. B.
Pretii ratio varia, multiplex, & mutabilis eſt. T. 7. c. 735. C.
Pretii juſti dimidium quando fraus ſuperat. T. 9. c. 372. E.
Pretii actio quæ eſt. T. 9. c. 1076. B. C. eadem ac actio ex vendito eſt. Ibid. C.
Pretii juſti definitio quæ. T. 9. c. 375. A.
Pretii majoris, vel minoris prætextu an venditio poſſit reſcindi. T. 10. c. 1004. E.
In pretio emptionis, & venditionis an liceat emptori, & venditori ſe invicem circumſcribere. T. 10. c. 192. A.
In pretio fraus; & dolus verſatur, non in eliciendâ venditione. T. 10. c. 271. A.
Pretio non ſoluto, an emptor poſſit utiliter agere ad rem tradendam. T. 10. c. 759. E.
Sine pretio nulla venditio eſt, nec etiam locatio. T. 10. c. 1043. B.
Pretium, & merces quid inter ſe differant. T. 3. c. 105. A.
Pretium in numerata pecunia conſiſtere debet. T. 1. c. 211. D. & T. 8. c. 1067. E.
Pretium cujuſcumque rei pro tempore eſt. T. 1. c. 1469. C.
Pretium in emptione, & venditione, in locatione, & conductione intervenit. T. 3. c. 104. E.
Pretium artis, vel operæ eſt levamentum. T. 2. c. 217. D. & T. 4. c. 968. C.
Pretium mercium temporibus variatur. T. 1. c. 1287. C.
Pretium ſi non ſolverit emptor, fundus inemptus eſto. T. 1. c. 1412. A. B.
Pretium qui habet, vindicatione non tenetur. T. 1. c. 1263. A.
Pretium eſt ſubſtantia emptionis. T. 4. c. 249. D.
Pretium eſt loco hereditatis. T. 4. c. 910. E.
Pretium in emptione quandonam, & quibus caſibus minui poſſit. T. 5. c. 504. C.
Pretium qui habet, vel aliam rem, & rem principalem habere videtur. T. 5. c. 887. E.
Pretium exiſtimatur ſucceſſiſſe in locum rei hereditariæ. Ibid. E.
Pretium præſens in æſtimatione an poni oporteat. T. 5. c. 538. E.
Pretium hominis mortui præſens nullum eſt. Ibid. E.
Pretium rei hereditariæ venditæ in ejus locum ſucceſſiſſe exiſtimatur. T. 5. c. 263. E.
Pretium juſtum faciliùs ſtatuitur, cernitur que in toto, quàm in parte. Tom. 6. c. 485. B. nam partis æſtimatio ſæpe ad exiguum pretium reducitur. Ibid. B.
Pretium non exhibere ineptum eſſe, ideſt, ad metcem manum mittere, ait Tertullianus in *lib. de. pœnit.* T. 6. c. 368. E.
Pretium conſignatum pro ſoluto an habeatur. T. 6. c. 521. E.
Pretium cujusque rei quomodo æſtimandum. T. 6. c. 1023. B.
Pretium an ſit in emptione. T. 7. c. 688. E.
Pretium an debeat conferri in arbitrium ementis, aut tertii alicujus. T. 7. c. 689. A.
Pretium iniquum ſi definiat tertius, an ſtandum ſit ejus definitioni. Ibid. B.
Pretium non poteſt conferri in arbitrium unius ex contrahentibus. T. 7. c. 705. D.
Pretium reſpondet rei, & fructibus rei ſimiliter reſpondent uſuræ pretii. T. 7. c. 775. D.
Pretium, vel conventio facit, vel communis hominum conſenſus, & tritura fori, vel affectio, & utilitas ſingulorum. T. 7. c. 735. B.
Pretium fungitur, quod nos fungimur, quodque facimus, & conſtituimus, & ineptum eſt emendare illis locis *fungi*, T. 7. c. 1186. D.
Pretium ſuccedit loco rei. T. 7. c. 1187. C. rei ſi fuit hereditaria, pretium videtur etiam eſſe hereditatium. Ibid. C.
Pretium in quibus eſſe debeat. T. 8. c. 1067. E.
Pretium ex ſubſtantia venditionis eſt. T. 8. c. 671. A. & c. 758. E.
Pretium hereditatis in actionem in factum deducitur. T. 8. c. 496. C.
Pretium, & id, quod intereſt, an ſit idem. T. 9. c. 1074. B.
Pretium aliud eſt, aliud nummus. T. 9. c. 1315. C.
Pretium promiſcuè dicitur tam in emptione, quàm in conductione. T. 9. c. 63. D.
Pretium hereditate venditâ ſuccedit in locum rei, & quaſi ipſum hereditarium factum eſt. T. 10. c. 311. C.
Pretium periculi in nautica pecunia exigitur impletâ, ſeu exſiſtente conditione. T. 10. c. 463. B.
Pretium ſuſcepti periculi exigitur, etiamſi non pro pœna exigatur, ſed pro quæſtu. Ibid. B.

Pre-

Digitized by Google

Pretium rei emptæ præſtare, & rem reſtituere repugnat. T. 10. c. 651. E.

Pretium, vel nummos qui debet, certum corpus non debet. T. 10. c. 760. A.

Ad pretium recipiendum competit actio ex empto. T. 10. c. 767. B.

Pretium rei recuperandæ non conſtituitur ex præterita emptione, ſed ex præſenti æſtimatione, quæ vel major poſſit eſſe, vel minor, T. 10. c. 1003. D.

Prevoſt de l' hoſtel apud Gallos, latinè Magiſter officiorum. T. 2. c. 898. E.

Prima poſſeſſio, ideſt, initium poſſeſſionis. T. 5. c. 743. C.

Primas quis vocatur. T. 6. c. 782. D.

Primates a Metropolitanis diſtincti. Ibid. D. quomodo a cæteris Epiſcopis, diſtinguantur. Ibid. c. 783. A.

De primatu Aquitaniæ controverſia inter Archiepiſcopum Bituricenſem, & Archiepiſcopum Burdegalenſem. T. 6. c. 808. A.

Primatus Angliæ controverſia inter Archiepiſcopum Cantuarienſem, & Archiepiſcopum Eboracenſem. Tom. 6. c. 836. B. C. Cantuarienſi adjudicatus. Ibid. C.

Primæ tabulæ dicuntur teſtamentum patris, quo ſibi heredem inſtituit: ſecundæ tabulæ verò teſtamentum filii impuberis, quo pater heredem ei ſubſtituit. Tom. 4. c. 83. D.

Primiceratus domeſticorum annuus erat, ut primiceratus largitionum. T. 2. c. 914. D.

Primiceriatus, & Primicerii quinam ſint. T. 10. c. 867. D. E.

Primicerii ſacri cubiculi. Tom. 2. c. 897. B.

Primicerii officiorum, & ſcriniorum palatinorum ſunt annui. T. 2. c. 939. A.

Primicerii, & ſecundicerii dignitas. T. 2. c. 900. E. & c. 901. A.

Primicerii advocatorum quinam ſint. T. 10. c. 880. A.

Primicerius quis dicatur. Tom. 2. c. 712. D. & Tom. 6. c. 939. E.

Primicerius domeſticorum, & protectorum. Tom. 2. c. 913. A.

Primicerius fabricenſium. Tom. 2. c. 800. C. & c. 901. A.

Primicerius menſorum. Tom. 1. c. 943. C.

Primicerius ferè biennalis. Tom. 2. c. 901. A.

Primicerius notariorum eſt biennalis. T. 2. c. 902. C.

Primipilares quinam ſint. Tom. 10. c. 702. C. & c. 742. C.

Primipilaris excuſatur ab omnibus tutelis, præterquam una filiorum primipilaris poſt annum. Tom. 1. c. 1032. B.

Primipilariorum filii ſequuntur militiam patris. T. 2. c. 982. C.

Primipilatus fuit olim præfectura quædam militum. T. 10. c. 702. C.

Primipilatus eſt in libris noſtris annonæ militaris procuratio. Ibid. C.

Primipili militia. T. 7. c. 816. D.

Primipili munus. T. 7. c. 1125. B. & T. 9. c. 1133. B.

Primipili militaris paſtus. Tom. 9. c. 237. E.

Ex primipili cauſa tenetur filius, etiamſi heres non exſtiterit patri. T. 9. c. 248. D.

Primipili Centurio merita, & commoda totius legionis conſequebatur. T. 9. c. 1133. A.

Primipili onus filium ſequitur, etiamſi non ſit heres patris. T. 9. c. 336. D. & T. 10. c. 646. C.

Primipilo fuiſſe curæ paſtus militares, ideſt, annonas militares. T. 9. c. 1201. D.

Primipilus quid ſit. T. 2. c. 999. C. D. & T. 7. c. 1083. B. C. & T. 9. c. 237. E. & c. 238. A. & c. 1133 A. & T. 10. c. 631. A.

Primipilus quis dicitur. Tom. 4. c. 1126. A.

Primiſcrinii qui, & quæ eorum immunitas. T. 2. c. 996. A.

Primiſcrinius quis ſit præciſè. T. 2. c. 1004. D.

Primitiæ illæ in codicillis quomodo appellantur. Tom. 1. c. 1194. A.

Primordium uſucapionis eſt tempus aditæ hereditatis. T. 4. c. 634. C.

Primum, & ſecundum decretum an Prætor, aut Præſes provinciæ demandare poſſit magiſtratui municipali. T. 5. c. 17. D.

Primus curiæ quis. T. 2. c. 712. D.

Princeps legibus ſolutus eſt. T. 3. c. 449. D. & T. 7. c. 1189. C. & T. 10. c. 834. A.

Princeps non differt a privatis, quod ad jus capiendi ex teſtamento, vel codicillis attinet. T. 3. c. 119. B.

Princeps famæ reſtituit, & cur. T. 4. c. 847. E.

Princeps non eſt magiſtratus, quia nec juriſdictionem habet, ſed cognitionem extraordinariam. T. 4. c. 831. A.

Major eſt Princeps, ait Plinius, & celſior magiſtratus. Ibid. A. quod & Tacitus de Senatore intelligit. Ibid. A.

Princeps cui munerum vacationem dedit, quid ei conceſſum, aut remiſſum videtur. T. 4. c. 55. A. pubertas pro plena pubertate accipitur, quæ finitur 18. annis, non ea, quæ finitur 12. aut 14. annis. Ibid. A.

Princeps ſolus minori veniam ætatis dat. T. 4. c. 1019. C. effectus veniæ ætatis quis eſt. Ibid. D. venia ætatis quid eſt. Ibid. c. 1020. B.

Princeps bona concedendo, veluti deportato in inſulam, & civitati poſtea reſtituto, videtur etiam ei obligationes concedere. T. 5. c. 158. C.

Princeps reſtituendo eum in integrum, & concedendo ei bona, quæ habuit olim, an obligationes etiam ei concedere videatur. Ibid. B.

Princeps jus habet confirmandorum privilegiorum, & officiorum. T. 6. c. 963. E.

Princeps an ſit ſolutus legibus. T. 7. c. 31. E. & ſeq.

Princeps quid ſit. T. 7. c. 79. A.

Princeps an ex codicillis capere poſſit. T. 8. c. 395. A.

Princeps non eſt magiſtratus. T. 8. c. 393. B. non habet juriſdictionem. Ibid. B. ſed celſior magiſtratu, ac Reipublicæ caput. Ibid. B.

Princeps bonus injuriâ affici non poteſt. T. 9. c. 1393. D.

Princeps non appellatur, niſi ſumma viginti libras auri excedat. T. 10. c. 795. E.

Princeps quod judicavit inter certas perſonas, non valet inter alias. T. 10. c. 832. A.

Princeps vicem gerit populi. Ibid. E.

Princeps an legibus teneatur. T. 10. c. 832. E.

Princeps officii unus erat, qui eo perveniebat in appsritione perfunctus omnibus gradibus militiæ. T. 10. c. 864. D.

Princeps quibus caſibus ſolus reſtituat. T. 10. c. 908. E.

Princeps an legibus ſit obnoxius. T. 10. c. 1076. E.

Principale, & ἡγεμονικὸν ubi conditum eſt, eum locum eſſe tantùm religioſum. T. 3. c. 607. D.

Principale ſine acceſſione conſiſtere an poſſit. T. 5. c. 48. D. an verò acceſſio ſine principali. Ibid. D.

Principale hominis quodnam ſit. T. 5. c. 925. E.

Principales qui ſint. T. 2. c. 712. C.

Principales omnibus expletis muneribus ſuſcipiunt curas. Tom. 2. c. 719. B.

Principales Atheníenſium Areopagitæ vocati. T. 2. c. 730. A.

In principales civilium magiſtratuum juriſdictio eſt. Tom. 2. c. 715. C.

Principali cautione redditâ, utrùm etiam pignus remiſſum videatur. T. 5. c. 48. D.

Principali ſublato, tollitur acceſſio; quomodo hoc intelligendum. T. 9. c. 1040. B.

Principalis pecuniæ publicæ decoctor ut puniendus. T. 2. c. 714. C.

Principalis pro curiali quolibet. T. 2. c. 730. A.

Principalis obligationis acceſſio eſt. T. 5. c. 48. D.

Rei principalis naturam ſequitur acceſſio. T. 6. c. 718. E.

Principalis actio quæ dicitur, T. 9. c. 313. C.

Cum principatis cauſa non conſiſtit, nec ea quidem, quæ ſequitur, locum habet. T. 9. c. 1236. C.

Principatus honor pro emerito finitâ militiâ defertur. T. 2. c. 932. B.

Principatus quid. T. 6. c. 964. B.

In Principem qui voces impias profers, vel in tempora, incidit in quæſtionem læſæ majeſtatis. T. 9. c. 1393. C.

In Principem translatum eſt omne jus populi. T. 9. c. 906. D. E.

Qui per Principem pejeravit, fuſtibus caditur. T. 10. c. 625. B.

Principes congruit in integritate ſua ſervari. T. 2. c. 1372. D.

Principes agentium in rebus æquantur Proconſulibus. T. 2. c. 931. A.

Principes optimi nullam conſtitutionem dabant in medium ſine auctoritate, & ſententia Juriſconſultorum. T. 4. c. 534. C.

Principes hodie non ſunt ſoluti legibus, quod eſt certiſſimum, quoniam jurant in leges patrias, in quas olim non jurabant. Tom. 7. c. 32. C.

Principes optimi non ſolebant, niſi de ſententia, & conſilio Juriſconſultorum, decernere. Tom. 8. c. 475. D.

Principes boni non admittunt quæſtionem læſæ majeſtatis, Tom. 9. c. 1393. E.

Principes, & Veſtales virgines ſepeliebantur in urbe. T. 9. c. 718. A.

Principia ſancta. T. 3. c. 454. C.

De principibus agentium in rebus. T. 2. c. 929. D. & ſeq.

De principibus conſilium præbentibus. T. 9. c. 941. D.

Principis omnia eſſe, ut hæc verba ſunt accipienda. T. 2. c. 71. A. & T. 3. c. 450. B.

Quæ Principis ſunt, ſeparantur ab iis rebus, quæ ad magiſtratum pertinent. T. 4. c. 831. A.

Principis ſolius eſt reſtituere civitati, & famæ. T. 4. c. 1407. B.

Principis placitum lex eſt. Tom. 4. c. 847. E.

Principis eſt de jure reſpondere. T. 6. c. 947. B.

Principis eſt reſtituere famam. T. 6. c. 930. E.

Per Principis ſalutem qui jurat, & qui jurat per Deum, inter eum nulla eſt differentia. T. 9. c. 188. A.

Principis omnia eſſe imperio, ſingulorum dominio. T. 9. c. 1028. A.

Principis omnia eſſe, quomodo hoc intelligitur. Ibid. A.

Principis conſcientiam fallere grave eſt. T. 9. c. 941. D.

Principis privatum patrimonium habent vectigalia, T. 10. c. 663. C. D.

Principis nomine ſuperſcripto Præſidis poteſt ſubſcribi. T. 10. c. 700. C.

Principis nulla eſt lex generalis ſine Senatuſconſulto, T. 10. c. 832. C.

Principis bona aut ſont fiſcalia, aut patrimonialia. T. 10. c. 848. A.

Principum beneficia quæ. Tom. 2. c. 697. E.

Principum imagines præferri præſidii, ac tuitionis cauſâ. Tom. 3. c. 352. D.

Principum beneficia latiſſimè ſunt interpretanda. T. 4. c. 55. A. B.

Principum reſcripta omnia aboleri decrevit Macrinus Imperator, T. 4. c. 27. C.

Principum donationes differunt a privatorum donationibus. Vide, Donationes.

Principum liberalitates inſinuatione non indigent. T. 9. c. 534. B.

Principum edicta plerumque ſubſequebantur Senatuſconſulta, quæ idem decernebant, vel confirmabant. T. 9. c. 1174. E. & c. 1175. A.

In Principum decretis non ſemper quærenda una conſonantia. T. 10. c. 367. B.

Principum ſtatuæ, & imagines quomodo olim erigebantur. T. 10. c. 841. E.

Prior poſteriore eſt potior. Tom. 4. c. 950. B.

Qui prior tempore eſt, potior eſt jure. T. 4. c. 646. B.

Publicum judicium qui exercet, mulctæ dictionem habet, T. 4. c. 14. A.

Prior creditor. Vide, Creditor.

Prior tempore. Vide, Tempus.

Qui prior eſt tempore, non potior eſt jure. T. 5. c. 772. E.

Prior cauſa in pignore quandonam potior ſit. Ibid. E.

Prior tempore potior, & potentior eſt poſteriore. T. 6. c. 713. B.

Qui prior eſt tempore, potior eſt jure pignoris: regula hæc non in eo tantùm pignore locum habet, quod ex contractu, vel ex pacto formam, & originem capit, ſed etiam in prætorio pignore. T. 9. c. 1221. A. B.

Prior duobus modis dicitur, ſcripturâ, & intellectu, Tom. 10. c. 1074. E.

De Prioratu Argentalii quæſtio inter Canonicos Sancti Dionyſii, & Moniales *de Forcelles*, hodie *de Celler*. T. 6. c. 863. A.

Priorem tempore eſſe potiorem, & quæ inde ſint exceptiones, T. 1. c. 1490. C.

Priorem tempore præferri poſteriori. T. 9. c. 1209. D.

Priorem creditorem in cauſa pignoris eſſe potiorem poſteriori, T. 9. c. 1042. A.

De iis, qui in priorum creditorum locum ſuccedunt. T. 9. c. 1218. B. & ſeq.

Ex priſco ordine poſſidendorum bonorum debitorum multa exoleverunt. T. 5. c. 784. B.

Priſcus Neratius juriſconſultus qualis. T. 1. c. 914. D.

Priſcus Javolenus item juriſconſultus. Ibid. C.

Privata cauſa legi derogare non poteſt. T. 4. c. 1355. D.

Privata res. Vide, Res.

Privata conventio cur juris publici nihil deroget. T. 5. c. 554. A.

Privata vis quæ ſit, & publica vis, non facile eſt definire. Tom. 9. c. 1429. A.

Privata res eſt Principis propria jure ſuo. T. 9. c. 517. E.

Privata delicta. Vide, Delicta.

Privata inſtrumenta quæ ſunt. T. 9. c. 287. D. Vide, Inſtrumenta.

Privata judicia continent utilitatem privatorum, & rem familiarem cujuſque. T. 9. c. 1455. E.

Privata ſimpliciter pro balneo accipiſor. T. 10. c. 860. E.

Privatæ actiones civiles ſunt, non criminales. T. 4. c. 844. B.

Privatæ rationes. T. 9. c. 5. B. & ſeq.

Privati hominis voluntas potentior eſſe nequit jure publico. T. 4. c. 371. D.

Privati hominis voluntas non poteſt leges mutare. T. 4. c. 372. E.

Privatiani quotuplices. T. 2. c. 944. C.

Privatio actionis, actio eſt. Tom. 1. c. 1213. E. & T. 5. c. 181. E.

A privatione ad habitum non eſt regreſſus, alioquin ſubinde renaſcerentur lites, nec ullus eſſet litium finis. T. 4. c. 444. D.

A privatione ad habitum, ut Dialectici dicunt, non eſt regreſſus. T. 4. c. 914. E.

Privatis ſæpe plus datur, quàm fiſco, vel Reipublicæ, & cur. T. 4. c. 850. D.

Privatis actionibus actionem ſtellionatus non contineri, certiſſimum eſt. T. 4. c. 844. B.

Privatis comparantur civitates in multis. T. 9. c. 74. D.

De privatis ædificiis. T. 9. c. 1173. D. & ſeq.

De privatis carceribus inhibendis. T. 9. c. 1391. B.

De privatis judiciis, quæ ex maleficiis oriuntur. T. 9. c. 1457. B. & ſeq.

Privato judicio an publico præjudicium fieri poſſit. T. 5. c. 573. E.

Privato an poſſit dari merum imperium. T. 10. c. 594. D.

Privatorum cautio legum auctoritate non cenſetur. T. 4. c. 1333. C.

Privatorum pactis publicum jus mutari nequit. Tom. 4. c. 20. C. E.

Privatorum cautio auctoritatem legum non habet adversùs leges ipſas, & jura publica. Tom. 4. c. 1333. C.

Privatorum jus facilè mutatur privatorum conventione. Tom. 4. c. 21. C.

Privatorum conſenſus judicem non facit. T. 6. c. 25. E.

Privatorum conventio juri publico non

Digitized by Google

non derogat. T. 8. c. 683. D. & c. 776. A. & c. 858. D.
Privatorum conventio poteſt abolere auxilium appellationis, quod receptum eſt jure publico. T. 9. c. 1118. E.
Privatorum pactiones legum auctoritate non cenſentur. T. 9. c. 57. C.
Privatorum hominum non eſt judicem facere, ſed legis, aut magiſtratus. T. 9. c. 1082. E.
Privatorum conventionem legum auctoritate non cenſeri, id eſt, non plus poſſe auctoritate legum. T. 9. c. 1119. A.
Privatorum prædia quamvis hodie dentur in emphyteuſin, tamen in toto jure vectigales dicuntur ſola prædia civitatum, quòd ea ſola in emphyteuſin darentur. T. 10. c. 667. E.
Privatum, aut publicum commodum defendens, an, & quando procuratorem dare poſſit. T. 5. c. 118. B.
Privatum jur quid maximè ſpectet, T. 8. c. 891. E. quotuplex ſit, & unde collectum. Ibid. c. 891. E. & c. 892. C.
Privatum judicium præjudicium facit publico, id eſt, diſceptatur priùs, quàm publicum, ſi priùs moveatur. T. 9. c. 1456. A.
Privatum inter, & fiſcum an ſit differentia. T. 10. c. 961. B.
In privatum collata donatio an ſit debitum. T. 10. c. 1230. C.
Privatus ſæpe obviat juſtitiæ. T. 2. c. 1210. C.
Privatus an ab eo, cum quo ei res eſt, jus ſibi patiatur dici. T. 5. c. 34. D.
Privatus hereditatis venditor in quo diſtat a fiſco, qui hereditatem vendidit. T. 6. c. 28. E. & c. 29. A.
Privatus poteſt procuratorem omnium rerum ſuarum facere, T. 7. c. 97. A.
Quando privatus, vel fiſcus debitoris ſui debitores convenire poſſit, vel debeat. T. 10. c. 951. A.
Privatus ſi vendat, emptor agnoſcere cogitur reliqua. Tom. 10. c. 740. A.
Privigna unde ita dicta. T. 8. c. 908. D.
Cum privigna non eſt connubium, eſt tamen concubinatus. T. 10. c. 482. B.
Privignam uxorem ducere an liceat. T. 8. c. 904. B. C.
Privignæ nomen latiſſimè patet, & complectitur uxoris meæ ex alio marito filiam, quæ propriè eſt privigna. T. 5. c. 549. D.
Privigni an juſtas nuptias inter ſe contrahere poſſint. T. 4. c. 977. D.
Privignus, & privigna liberorum loco habentur. Tom. 3. c. 230. D.
Privilegia dignitatibus conceſſa ad ſucceſſores non tranſeunt. T. 2. c. 749. D.
Privilegia dignitatum publicis commodis, & ſtatutis neceſſitatibus obſiſtere non poſſunt. Tom. 2. c. 673. A.
Privilegia dignitatum ordine ſervanda. T. 2. c. 903. C.
Privilegia quæ. T. 2. c. 51. B. D.
Privilegia perſonalia non æſtimari ex tempore. T. 3. c. 544. A.
Privilegia fiſci. T. 2. c. 641. A. B.
Privilegia eorum, qui militiam, vel advocationem expleverint. T. 2. c. 760. C.
Privilegia eorum, qui præfuere militibus, majora ſunt, quàm eorum, qui militarunt. Tom. 1. c. 1032. B.
Privilegia militum, & veteranorum. T. 1. c. 884. A. B.
Privilegia illuſtrium. T. 2. c. 891. B.
Privilegia decurionum. Tom. 2. c. 710. B.
Privilegia philoſophorum. T. 2. c. 757. E.
Privilegia cubicularinſum Principis, T. 2. c. 897. E. & c. 898. A. & ſeq.
Privilegia conceſſa orphanotrophiis, ſive aſcereriis, vel eccleſiis, aut parochiis, ſeu xenodochiis, aut monaſteriis, atque cæteris domibus etiam, ac rebus juris eorum ad euram œconomi viri religioſiſſimi presbyteri, & orphanotrophi, vel ad eos, qui poſt eum ipſius loco ſucceſſerint, pertinentibus. T. 3. c. 6. D. E.
Privilegia Llienſium antiqua. T. 3. c. 256. B.
Privilegia dotium, fiſci, veteranorum, militiæ, & eccleſiarum ſunt perſonalia. T. 3. c. 429. A.
Privilegia eccleſiarum confirmata. T. 2. c. 1088. D.
Privilegia 12. Tabulæ vocant, quæ de una tantùm perſona in omnia tempora concipiuntur. Tom. 3. c. 429. A. B.
Privilegia injuriâ privatorum a me dari non ſolere, inquit Trajanus apud Plinium. T. 4. c. 1043. E.
Privilegia vacationum, quæ veterani habent, num ad eorum liberos quoque ſpectent. T. 4. c. 865 A.
Quæ privilegia habent decuriones præ cæteris. T. 4. c. 1027. E.
Privilegia, & commoda, quibus actio ex teſtamento præ reliquis ſtricti juris judiciis utitur, favore ſcilicet ultimarum voluntatum. T. 5. c. 403. C.
Privilegia creditorum privilegiatorum quænam ſint, & quænam complectantur. T. 5. c. 778. A.
Privilegia perſonalia utrùm in heredes tranſeant. Ibid. D.
Privilegia fiſci quæ. T. 6. c. 28. E. & c. 29. A.
Privilegia renovari poſſunt, non ut jus novum tribuatur, ſed ut antiquum conſervetur. Tom. 6. c. 963. B.
Privilegia ſemper reſtrictiùs accipiuntur, & faciliùs amittuntur. T. 6. c. 914. B.
Privilegia Principum ita dari, ut nulli ſint fraudi, & damno. T. 7. c. 438. A.
Privilegia eadem tribuuntur Auguſtæ, quæ habet Auguſtus. T. 7. c. 1189. C.
Privilegia quædam cauſæ ſunt, quædam perſonæ, & ideo quædam ad heredem tranſmittuntur, quæ cauſæ ſunt; quæ perſonæ ſunt, ad heredem non tranſeunt. Tom. 8. c. 754. B. & c. 845. D. E. & c. 886. A.
Privilegia pœnarum, & tormentorum qui habeant. T. 8. c. 565. B.
Privilegia incolis conceſſa, an cenſeantur municipibus originariis conceſſa. T. 8. c. 52. B. C.
Privilegia dotium quæ. Tom. 9. c. 480. B. & ſeq.
Privilegia multa propter publicas neceſſitates juri publico præſtantur, & proponuntur multa in titulis de jure fiſci, & de privilegio fiſci. T. 9. c. 1281. B.
Privilegia ſtudioſis conceſſa Friderici conſtitutione. T. 9. c. 250. D.
Privilegia eccleſiaſtica ſolis Chriſtianis Catholicis competunt. T. 10. c. 824. D.
Duo privilegia ejuſdem tituli ſi concurrant, quomodo terminentur. T. 10. c. 1229. A.
Privilegiaria crimina. Tom. 6. c. 769. D.
Privilegiarii creditores quinam dicantur. T. 5. c. 778. B. & c. 981. D.
Privilegiarii creditores quonam beneficio præcipuè fruantur. T. 5. c. 778. B.
Privilegiarii creditores qui ſunt. T. 3. c. 540. D. & T. 9. c. 1133. E. & c. 1134. A.
Privilegiarius pupillus eſt, non tantùm in actione tutelæ, vel protutelæ, ſed etiam in actione negotiorum geſtorum. T. 5. c. 778. C.
Privilegiarius privatus creditor privilegiario non præfertur. T. 5. c. 981. D.
Privilegiarius adversùs privilegiarium privilegio non utitur. T. 10. c. 704. C.
Privilegii impetratio argumentum eſt malæ fidei. T. 6. c. 920. E.
De privilegiis domus Auguſtæ, vel rei privatæ. T. 2. c. 882. B.
De privilegiis urbis Conſtantinopolitanæ. T. 2. c. 810. E.
De privilegiis corporatorum urbis Romæ. T. 2. c. 806. C.
De privilegiis eorum, qui in ſacro palatio militarunt. T. 2. c. 943. E.
De privilegiis ſcholarum. Tom. 2. c. 945. C.
De privilegiis confirmandis a novo Rege. T. 6. c. 953. E.
Privilegio exactionis, quod pupil-

ſus habet, ſive agat tutelæ; ſive protutelæ, quiſnam utatur. T. 5. c. 980. C.
De privilegio fiſci. T. 2. c. 518. B. & ſeq. T. 9. c. 1131. E. & ſeq.
De privilegio dotis. T. 2. c. 519. E. & T. 9. c. 1133. B. C.
Privilegio ſuo unuſquiſque renuntiare poteſt. T. 9. c. 1110. B. & c. 1119. A.
Qui privilegio non utitur, non videtur in eadem cauſa ſiſti. T. 10. c. 388. D.
Privilegium fiſci eſt inter omnes creditores primum locum tenere. T. 1. c. 492. A. & T. 2. c. 518. C.
Privilegium exactionis quis habere poteſt. T. 3. c. 543. E.
Privilegium temporis propriè non eſt privilegium. T. 3. c. 540. D.
Privilegium temporis in prætorio non obſervatur inter eos, qui ejuſdem tituli ſunt. T. 3. c. 132. E.
Privilegium habent mulieres in perſequutione dotis. T. 2. c. 1137. B.
Privilegium fori, vel excuſationis a quo tempore vires ſuas poteſt exercere. T. 4. c. 1028. A.
Privilegium quando in pœna evitanda vires ſuas exerceat, Ibid. A.
Privilegium ubi nullum eſt, ibi jus commune ſervatur. T. 4. c. 1056. E.
Privilegium aliquod ſummæ dignitatis qui habet, aliis præferendus eſt. T. 4. c. 862. E.
Privilegium exigendi, quod creditor habuit, factâ novatione voluntariâ, perit, ſi modò objiciendi privilegii animum habuerit, non etiam factâ novatione neceſſariâ. T. 4. c. 965. B.
Privilegium, quod datum eſt militibus, datur conſtitutionibus Principum. T. 4. c. 1033. E.
Privilegium deductionis dicitur prærogativa deductionis, T. 5. c. 980. D.
Privilegium deductionis eſt, quod dominus, vel pater ex contractu ſervi, vel filii actione de peculio conventus habet, nimirum, ut primore loco deducat ex peculio ſolidum id, quod filius, vel ſervus naturaliter debet. T. 5. c. 779. C. cui privilegio deductionis nullum privilegium anteponitur neque privilegium tutelæ, neque privilegium dotis, & cur. Ibid. C. hoc privilegium eſt ante alia privilegia. Ibid. C.
Privilegium deductionis eſt potentius privilegio tutelæ, quamvis privilegio tutelæ juncta ſit hipotheca omnium bonorum tutoris, & protutoris. T. 5. c. 980. D.
Privilegium dotis, quod mulier habet, non tranſit ad heredes mulieris, cæteroſque ſucceſſores. T. 5. c. 778. D.
Privilegium pupilli non tranſit etiam ad ſucceſſores pupilli, Ibid. D.
Privilegium deductionis, quod domino competit, cætera omnia privilegia ſupereminere, Tom. 5. c. 980. C.
Privilegium fiſci quandonam privatis creditoribus præferatur, T. 5. c. 981. D. E.
Privilegium quidnam ſit, & dicatur. T. 5. c. 779. A.
Privilegium cui, & quando auferatur, T. 5. c. 987. C.
Privilegium deductionis an præferatur omni alii privilegio. T. 5. c. 436. C.
Privilegium dotis, quo uxor præfertur cæteris creditoribus, quodnam ſit, & quando competat. T. 5. c. 560. B. C.
Privilegium exactionis, quod juſta uxor habet in actione de dote, quam repetit ſoluto matrimonio, Ibid. B.
Privilegium fiſci non tranſit in ſucceſſorem nominis, vel rei. T. 6. c. 692. D.
Privilegium perſonale tranſit in heredem filium, non in extraneum, T. 9. c. 509. A.
Privilegium cauſâ debiti eſt potentius privilegio temporis. T. 9. c. 1212. E. & c. 1213. A.
Proavia paterna, & proavia materna ut reſpiciunt pronepotem. T. 1. c. 156. E.
Proavus maternus reſpicit pronepotem ex nepte ex filio, vel filia nata, Ibid. D.
Proavus, proavia, pronepos, & proneptis in quo gradu cognationis. T. 8. c. 1036. B.
Probabilitate, aut veriſimilitudine deficiente, quæ ſunt benigniora, ſemper, & omnino in dubiis præferenda ſunt. Tom. 4. c. 989. D. quod ex hiſtoria Nicetæ patet. Ibid. D.
Probandi onus cui incumbit, reo, an actori, T. 1. c. 781. B.
Probandi onus ei incumbit, qui dicit, ſe genus, vel gentem habere. T. 4. c. 80. B.
Probandi onus petitori incumbit, hocque eſt commodum poſſeſſoris, ut nullas probationes præſtare cogatur. T. 7. c. 563. B.
Probandi onus incumbit petitori, non poſſeſſori, qui interdicto vicit. T. 9. c. 1137. B.
Probandi onus actori incumbere, indebitum fuiſſe in condictione indebiti. T. 9. c. 221. C.
Probandi munus eſt actoris, non rei in rei vindicatione. T. 9. c. 264. D.
Probandi onus ei incumbit, qui agit vindicatione. T. 9. c. 178. B.
Probandi neceſſitas quibus incumbit, & quibus non incumbit, T. 9. c. 575. A. B.
Probandi neceſſitas non incumbit poſſeſſori, a quo vindicatur res, Ibid. A.
Probandi onus transfertur in eum, contra quem præſumptio incumbit. T. 10. c. 393. E.
Probandi onus an incumbat ei, qui agit negatoriâ. T. 10. c. 1596. A.
Non probante actore abſolvitur reus. T. 9. c. 16. D.
Non probantur ea, niſi inſtrumentis, quæ ſine inſtrumentis non fiunt. T. 9. c. 265. D.
Probantur inſtrumentis plerumque crimina, maximè falſi, Tom. 9. c. 274. A.
Probare nomina aliud eſt, aliud ſuſcipere nomina. T. 4. c. 51. C.
Probare ei facilè non incumbit, a quo præſumptio ſtat. Tom. 4. c. 441. B.
Probare nomina eſt periculum eorum agnoſcere. T. 4. c. 51. D.
Probare debet in præjudiciis maximè is, qui habet intentionem ſecundùm id, quod intendit. T. 7. c. 871. B.
Probare debet is in actionibus præjudicialibus, ſecundùm cujus intentionem actio data, & concepta eſt. Ibid. B.
Quis probare debeat, actor, an reus. T. 9. c. 263. B. & ſeq.
Probare plerique non poſſunt, & deſici probationibus, qui non tamen erunt calumniatores, Tom. 9. c. 1477. E.
Probatio quid. T. 1. c. 781. A. & 2. c. 224. A. & c. 1193. B. C. & T. 10. c. 965. A.
Probatio teſtibus, & fide tabularum conſtat, T. 2. c. 225. E.
Probatio actori incumbit, reo defenſio. T. 2. c. 1193. B.
Probatio traditæ, vel non traditæ poſſeſſionis. T. 3. c. 487. D.
Probatio operis, Marcus Tullius inquit, futura eſt tua, qui locas. T. 5. c. 554. C.
Probatio operis in locatione conferri debet in arbitrium boni viri, non in arbitrium cujuslibet tertii, aut ipſius locatoris. T. 5. c. 524. E.
Probatio quanti cujuſque interſit, plerumque difficilis eſt. T. 5. c. 843. C.
Probatio operis ab extraneo facta, ſi ex bona fide perfecta non ſit, irrita eſt. T. 5. c. 525. B.
Probatio operis a domino facta quandoque locum habet in locatione, & qua ratione. T. 5. c. 525. A.
Probatio debet eſſe manifeſta. T. 6. c. 739. E.
Probatio, quæ mihi profuit in una cauſa, non prodeſt etiam mihi in alia aliter, quàm ſi eam in alia cauſa impleverim, iterum præſtiterimque. T. 6. c. 47. C.
Probatio contra rumorem, & famam populi admittitur. Vide, Fama.
Probatio negationis directè non fit. T. 6. c. 848. B. indirectè tamen, ſive ex circumſtantiis negatio probari poteſt. Ibid. B.
Probatio contraria præſumptionem elidit. T. 6. c. 887. C.
Probatio non admittitur contra juſtam,

ſtam, & legitimam præſumptionem juris. T. 6. c. 1076. A.
Probatiu probationem elidit. T. 6. c. 846. A.
Probatio, quæ mihi profuit in una cauſa, non etiam prodeſt in alia aliter, quàm ſi in alia eandem probationem exhibuero. T. 6. c. 860. E.
Probatio. Vide, Teſtes, teſtimonium, inſtrumentum, ſcriptura.
Probatio ab eo exigitur, qui falſa inſtrumenta eſſe dicit. T. 9. c. 274. A.
Probatio a reo negante quandoque exigitur. T. 9. c. 264. A.
Probatio teſtium quando admittitur, & quando non. T. 9. c. 274. B. C. D.
Probatio exigitur ab eo, qui allegat in cauſis criminalibus, ſe alibi fuiſſe. T. 9. c. 1271. C.
Probatio probatione tollitur, T. 10. c. 636. A.
Probatio non ducitur ex ſola inductione chirographi, ſed ſolùm præſumptio. T. 10. c. 717. E.
Probationis ſpecies una eſt, quæ ſumitur ex conventionibus ſcriptis, ex teſtimoniis, vel ex aliis ſcripturis, quæ propriè inſtrumenta vocantur. T. 1. c. 781. C.
Probationis difficultas facit, ut ceſſet privatum judicium injuriarum, & locus ſit duntaxat publico ex ſenatuſconſulto. T. 5. c. 754. B.
Probationis onus quo caſu incumbit crediturıbus. T. 9. c. 1200. B.
Probationem operis pertinere ad locatorem, qui opus faciendum locavit. T. 5. c. 524. C.
Probationem notoria non requirere. T. 6. c. 875. B.
Probationem an faciant teſtes duo. T. 7. c. 1425. D.
Probationem ſemiplenam non noverunt juriſconſulti. T. 9. c. 1395. C.
Probatione non indiget notorium. T. 6. c. 1115. A.
Probationes legitimæ, vel illegitimæ quænam ſint. T. 2. c. 224. B. & T. 10. c. 965. A. & ſeq.
Probationes finium ſunt publica monumenta agris ſculpta. T. 4. c. 896. E. hæc quidem monumenta omnia in cauſa finium potiora ſunt teſtibus. Ibid. c. 897. A.
Probationes ante litem conteſtatam non recipiuntur. T. 6. c. 849. D.
Probationes a rhetoribus, non juriconſultis petendæ. T. 7. c. 867. B. in facto conſiſtunt. Ibid. B. quid ſint. Ibid. A. utrinque ſæpe præſtantur. Ibid. c. 870. A. ut utrinque præſtentur neceſſe non eſt. Ibid. A.
Probationes novæ in appellatione admittuntur, & adduntur cauſæ non ſatis inſtructæ. T. 9. c. 1107. E.
Probationes debet proferre pars utraque, ſi de genere quæratur. T. 10. c. 464. C.
Probationum duo genera. T. 1. c. 476. C. & T. 2. c. 224. B.
Probationum inopia eſt aliud, & aliud defectus. T. 3. c. 653. B.
Probationum quinque genera. T. 6. c. 890. A. B.
Probationum genera duo præcipua eſſe. T. 7. c. 882. C.
Probationum genera duo, plena, & ſimiplena. T. 9. c. 190. D.
Probationum tria genera, T. 9. c. 274. B.
Probationum inopiâ jurejurando litem decidi. T. 9. c. 190. A.
Probationum inopiâ exacto jurejurando, finitæ lites an prætextu perjurii retractari poſſit. T. 9. c. 186. C. D.
Probationum genus expenſilatio. T. 9. c. 266. C.
Probationum tria genera, teſtes, inſtrumenta, indicia. T. 10. c. 636. D.
Probationum ſpecies præcipuæ duæ ſunt, inſtrumenta, & perſonæ. T. 10. c. 965. B.
De probationibus. T. 2. c. 224. A. & T. 9. c. 263. B. & ſeq. & T. 10. c. 964. C. & ſeq.
Probationibus deficientibus, regulariter reo datur jusjurandum. T. 2. c. 1225. A.
Probationibus deficientibus jusjurandum defertur, T. 6. c. 1083. B.
Probationibus quæ inſint, T. 7. c. 867. E.
De probationibus, & præſumptionibus. T. 1. c. 781. A. & T. 7. c. 867. A. & ſeq.
Probatoriæ in Novellis quomodo appellentur. T. 2. c. 1005. C.
Probæ nomine quid dabatur. T. 2. c. 940. C. D.
Probroſè, vel illicitè datum an valeat. T. 7. c. 941. B. C.
Probrum a prohibendo ſic dictum, quaſi prohibitum. T. 1. c. 229. D.
Probrum in jure ſemper accipitur pro adulterio. T. 4. c. 280. E.
Probrum a prohibeo deductum. T. 4. c. 1484. E.
Procacitas advocatorum in cauſas agendo notatur infamiâ. T. 10. c. 879. B.
In procinctu apud quemlibet prope intermortua eſt memoria. T. 4. c. 512. B.
In procinctu teſtamentum. Vide, Teſtamentum.
Procinctum veteres dixerunt endoprocincta. T. 1. c. 96. D.
Procinctum teſtamentum quid. T. 8. c. 961. E.
Proclamandi verbo quid ſignificatur. T. 9. c. 987. A.
Proclamatio in libertatem. T. 2. c. 460. C.
Proclamatio ad libertatem an, & quando competat ſervo. Tom. 5. c. 1095. A. & ſeq.
Proclamatio libertatis quo ritu, & ſolennitate olim peracta fuerit. Ibid. E.
Proconeſus Sporadum una in Propontide. T. 3. c. 210. B.
Proconſul quibus juriſdictionem ſuam mandare poteſt. Tom. 1. c. 732. E.
Proconſul a Præſide quid diſtat. T. 4. c. 831. C.
Proconſul mandat Legato juriſdictionem ſuam, & a Legato tamen appellatur Proconſul. T. 4. c. 7. B.
Proconſul de ſtatu perſonarum cognoſcere poteſt, non etiam Præſes, ſive Legatus Cæſaris. T. 5. c. 4. B.
Proconſul an ſuo arbitrio juriſdictionem cuicumque volet, mandare poſſit. T. 5. c. 20. D.
Proconſul, & Legatus Cæſaris in quo differunt. T. 5. c. 4. B.
Proconſul in itinere ſervum manumittere poteſt. T. 5. c. 4. A. B.
Proconſul a Legato ejus appellatur. T. 7. c. 83. A.
Proconſul, vel Præſes contentioſam juriſdictionem exercet extra ſuam provinciam, vel in homines alterius provinciæ. T. 7. c. 100. A.
Proconſul poteſt de ſtatu cognoſcere, Præſes non poteſt. Ibid. C.
Proconſul portam Romæ ingreſſus deponit imperium. T. 7. c. 156. E.
Proconſul mittitur in provincias, quas tribuit, ſeu reliquit populo, vel ſenatui. T. 7. c. 94. E.
Proconſul eſt ſpectabilis, Præſes clariſſimus tantum. T. 7. c. 100. C.
Proconſul voluntariam juriſdictionem exercere poteſt, etiam extra ſuam provinciam. T. 7. c. 100. A.
Proconſul Africæ omnium Proconſulum fuit maximus. Tom. 9. c. 1109. D.
Proconſul jus omne confert in ſuos Legatos. T. 10. c. 400. B.
Quod Proconſul ex lege habet, an comprehendatur mandato juriſdictionis. Ibid. A.
Proconſul nunquam fungebatur vice Præſidis. T. 10. c. 866. C.
Proconſulis officium, & unde dicatur. T. 1. c. 731. A. B.
Proconſulis legatum habere propriam juriſdictionem. T. 3. c. 217. A.
Proconſulis Legatus. Vide, Legatus Proconſulis.
Proconſulis Legatus poſt mandatam ſibi juriſdictionem jus dandi judicis non habet, niſi ex lege. T. 5. c. 19. D.
Proconſulis majus eſt imperium, quàm Præſidis. T. 7. c. 100. C.
Proconſulis nomine ſimpliciter per eminentiam intelligitur Proconſul Africæ, & proconſularis provinciæ, nomine Africa. T. 9. c. c. 1108. D. hic Proconſul habuit ſacrum auditorium, ut Præfectus urbi. Ibid. D.
Proconſulis Legati nihil proprium habent, niſi a Proconſule eis mandata ſit juriſdictio. T. 10. c. 94. C.
Proconſulis in legato hoc ſpeciale eſt,

Digitized by Google

eſt, ut ab ipſis ad Procon ſoles provocetur. T. 10. c. 579. C.
Ut Proconſulis, & Vicarii, ita Prætoris nomen nihil vetat ſignificari plures. T. 10. c. 851. A.
Proconſuli quod licet lege, non licet Legato ſine lege. T. 4. c. 10. B.
Proconſuli hoc jus datum eſt, ut ſtatim, atque urbem egreſſus eſt, etiamſi nondum pervenerit in provinciam, habeat juriſdictionem voluntariam. T. 5. c. 4. A.
Proconſuli dabantur plures legati. T. 10. c. 383. E. & c. 579. D.
Proconſuli una provincia, Comiti orientis plures mandabantur. T. 10. c. 849. E.
De Proconſule Paleſtinæ. T. 2. c. 1133. C. D.
De proconſulæ Cappadociæ. T. 2. c. 1085. D.
De Proconſule Macedoniæ verba Ciceronis quæ. T. 4. c. 832. C.
Proconſules. T. 2. c. 72. D.
Proconſules omnes ſunt ſpectabiles. T. 2. c. 686. E.
Proconſules inter, & Præſides differentia. T. 3. c. 602. B.
Proconſules ſtatim, atque egreſſi ſunt pomœrium urbis, faſcibus, & inſignibus imperii Romani utuntur, & juriſdictione voluntariâ. T. 4. c. 833. B.
Proconſules in quibus diſtant a Præſidibus. T. 4. c. 832. E.
Proconſules mittit Senatus in ſuas provincias. T. 4. c. 831. D.
Proconſules, & qui ſic appellantur. Ibid. D.
Proconſules erant κληρωτοὶ, Præſides verò αἱρετοὶ, ideſt, electi. T. 4. c. 832. E.
Proconſules ex ſenatoribus ſumebantur, Præſides verò ex equitibus Romanis. T. 4. c. 833. A.
Proconſules hodie non ampliùs, quàm ſex faſcibus, ſex lictoribus utuntur. T. 4. c. 832. C. verba Joſephi hic quæ. Ibid. C.
Proconſules non habebant jus gladii, vel chlamidis, ideſt, ſtolæ militaris: Præſides verò habebant jus ſtolæ militaris, atque jus gladii. T. 4. c. 832. E. & c. 833. A.
Proconſules erant annui magiſtratus; Præſides verò perpetui. T. 4. c. 832. E.
Proconſules provincias ſorte obtinent, & auctoritate Senatus. T. 5. c. 4. B.
Proconſules, & Legati eorum quare judices dare poſſint. T. 7. c. 80. E.
Proconſules quinam ſint. T. 10. c. 849. C.
Proconſules quam juriſdictionem, & quo jure mandabant ſuis legatis. Ibid. C.
Proconſules, qui ſunt majores, quàm Præſides, nempe ſpectabiles, potuerunt cognoſcere de cauſa ſtatus. T. 10. c. 928. E.
Procudere quid nobit non licet ſine lege. T. 4. c. 1215. A.
Proculi juriſconſulti quanta fuerit auctoritas. T. 1. c. 914. C.
Proculi ſententia, ſervo alieno bonâ fide poſſeſſionem comparante aliunde, quàm ex re poſſeſſoris, cui dominium adquiratur, quæ ſit. T. 5. c. 698. B. C.
Proculiani benigniorem ſententiam amplexi ſunt, ut ſcilicet mandatario detur actiomandati contraria uſque ad ſtatutum pretium, non ultra. T. 5. c. 460. A.
Proculianorum ſententia quæ. T. 4. c. 631. C.
Proculianorum ſententiam, permutationem emptionem non eſſe, uſus diuturnus corroboravit, & verior eſt. T. 5. c. 499. C.
Proculianorum, & Caſſianorum de uſucapione pignoris traditi creditori, & poſtea a debitore ſubrepti, & venditi, diſſidium tollitur, & explicatur ratio. T. 5. c. 730. C. D. E.
Proculus Nervæ ſucceſſit. T. 1. c. 914. C.
Procurare aliena negotia milites non poſſe. T. 9. c. 233. C.
Procuratio quot modis mandari poteſt. T. 1. c. 362. B.
Procuratio rerum alienarum interdicta fuit curiali. T. 9. c. 414. C. item militibus, & fabricenſibus. Ibid. C.
Procuratio ſtatio unaquæque dicitur. T. 9. c. 332. A.
Procurationis ſpecies condictio. T. 4. c. 861. D.
Procurationem alienorum negotiorum ſuſcipere nequeunt Senatores. Ibid. D.
Procurationem ſpeciem conductionis eſſe conſtat. T. 10. c. 607. B.
Procurationes quid. T. 6. c. 915. B.
Procurationes, quæ Epiſcopis erogantur ratione viſitationis, præſcribi non poſſe. Ibid. B.
Procurator Cæſaris an de capitalibus cauſis cognoſcere poſſit. T. 3. c. 548. D.
Procurator aſper. T. 2. c. 440. B.
Procurator miniſter non eſt. T. 1. c. 1496. D.
Procurator a defenſore differt. T. 1. c. 739. D.
Procurator, & cognitor differunt. T. 1. c. 361. B.
Procurator verus cavere non debet. T. 3. c. 182. E.
Procurator præſens, vel abſens dari poteſt, & nudis verbis, ideſt, non certis, non ſolennibus. T. 1. c. 362. B.
Procurator in rem ſuam fieri poteſt, qui pro omnibus poſtulat. T. 1. c. 361. E.
Procurator voluntarius quis dicatur. T. 3. c. 182. D.
Procurator voluntarius, qui ſe alienis negotiis offert, rem ratam dominum habiturum cavere debet. T. 1. c. 362. C. D. & c. 644. C. & T. 3. c. 182. D. & c. 279. C.
Procurator, qui agendam cauſam ſuſcipit, dominum defendat arbitrio boni viri. T. 1. c. 1362. B.
Procurator tenetur domino actione mandati, vel negotiorum geſtorum ob delictum ſuum. T. 1. c. 1496. B.
Procurator aut ad litem, aut ad omne negotium, aut ad partem negotii, aut ad res adminiſtrandas datur. T. 1. c. 362. C.
Procurator litium aut in rem ſuam conſtituitur, aut in rem mandatoris. T. 1. c. 933. C.
Procuratoe actoris non ſolùm abſentem defendere, ſed & rem ratam dominum habiturum ſatiſdare cogitur. T. 1. c. 362. D. & c. 641. C. & T. 3. c. 182. E.
Procurator actoris veros ſatiſdet de rato, ſi dubitetur de mandato. T. 3. c. 182. E.
Procurator eſt alienorum negotiorum adminiſtrator. T. 3. c. 268. B.
Procurator negotiorum rectè paciſcitur, pactumque domino prodeſt, & nocet per exceptionem doli, non per exceptionem pacti. T. 1. c. 933. A.
Procurator, aut cognitor, qui litis inſtrumenta adverſæ parti prodiderit, ut puniendus. Tom. 1. c. 509. E.
Procurator Cæſaris in Syria fuit Pontius Pilatus. T. 3. c. 548. E.
Procurator petitoris rem ratam dominum habiturum deſiderante adverſario ſatiſdare cogendus eſt. T. 1. c. 362. D. & c. 641. C. & T. 3. c. 182. E. & c. 183. A. & T. 8. c. 710. D.
Procurator Cæſaris, vel rationalis? T. 1. c. 732. B.
Procurator catholicus quomodo appellatur. T. 2. c. 644. E.
Procurator fiſcalis nequit eſſe quis in ea provincia, ex qua eſt ortus. T. 1. c. 491. A. B.
Procurator, ideſt, curator. T. 1. c. 1096. E.
Procurator, & curator reipublicæ idem. T. 2. c. 711. B.
Procurator quomodo conſtituatur. T. 1. c. 272. D.
Procurator ad adminiſtrandum an etiam pupillus fieri poſſit. T. 3. c. 645. D.
Procurator ad agendum, vel defendendum an etiam minor 25. annis. Ibid. D.
Procurator locuples, & idoneus cogitur ſatiſdare, non etiam reus locuples. T. 1. c. 273. B.
Procurator Cæſaris quando videatur fungi partibus Præſidis. T. 4. c. 1415. B. C.
Procurator Cæſaris quando juriſdictionem habet, & quando non. T. 4. c. 1414. E.
Procurator fiſci, qui & rationalis dicitur, (ſicut ille λογιστὴς) decidit cauſas ad fiſcum pertinentes. T. 4. c. 834. C.
Procurator fiſci, vel Cæſaris, & cu-

rator

rator reipublicæ quid differunt. Ibid. C.

Procurator rei frumentariæ, vel curator frumenti coemendi in quo differt ab Ædili plebis. T. 4. c. 841. D.

Procurator rei frumentariæ. Vide, Curator frumenti coemendi.

Procurator falſus quis dicitur. T. 4. c. 338. B.

Procurator, ſeu defenſor litis alienæ, & tutor in quo differunt. T. 4. c. 18. D.

Si procurator abſentia conveniatur ob proprium debitum, quæritur an actosi compenſare poſſit, quod non ſibi, ſed domino abſenti debet, T, 4. c. 937. E.

Procurator quicquid gerit, id omne in re domini conſiſtit, io admini ſtratione rerum domini, T. 4. c. 957. C.

Procurator maximè diſtat ab advocato, T. 4. c. 940. A.

Procurator ſalariarius quis. T. 4. c. 939. E. & T. 5. c. 459. A.

Non omnis procurator eſt ſalatiarius. T. 4. c. 939. E.

Si procurator non datur ad accuſandum, multo magis non datur ad defendendum. T. 4. c. 1405. B.

Procurator ſi pecuniam domini fœnori collocavit, & exegerit uſuras, quas mox in uſus ſuos converterit, an debebit uſurarum uſutas. T. 4. c. 51. A.

Procurator, qui pro delenſione filii fidejuſſit mandatu mulieris, conventus ex ſtipulatu, & coactus ſolvere ſublatâ exceptione Senatuſconſulti Vellejani replicatione doli mali, an habeat actionem mandati adverſùs mulierem, ut conſequatur quod ſolvit mandatu mulieris. T. 4. c. 206. E. & c. 207. A.

Procurator agendo mandati adverſus mulierem, & muliere opponente exceptionem S.C. Vellejani, an poſſit ſe tueri replicatione doli. Ibid. A.

Procurator, cui lis agenda mandata eſt, non poteſt eam rurſus alii mandare, aliumque procuratorem facere. T. 4. c. 5. D.

Procurator in rem alienam revocari non poteſt in quibusdam caſibus. T. 4. c. 938. C.

Procurator munere voluntario fungitur. T. 4. c. 971. A.

Procurator, qua actione teneri cœpit tempore adminiſtrationis per cauſam adminiſtrationis, eâdem quoque is tenetur poſt finitum mandatum, vel poſt depoſitum officium. T. 4. c. 1025. D.

Procurator, qui ſtipulatur aliquid ex re domini, utrùm ſibi, an domino ſit ſtipulatus. T. 4. c. 917. A.

Procurator quomodo ſalarium petit. T. 4. c. 940. A.

Procurator mandato conſtituitur. T. 4. c. 940. A. & Tom. 5. c. 121. D.

Procurator ejus, qui eſt in hortis urbi proximis, procurator præſentis eſſe videtur. T. 5. c. 96. D. E.

Procurator re integrâ revocari poteſt. T. 5. c. 121. D.

Procurator qua ex cauſa mutari poteſt. T. 5. c. 105. A. B.

Procurator litis conteſtatione dominus litis effectus eſt, ideſt, res, ſive lis facta eſt ejus, eamque jam ſuo quodammodo nomine exſequitur. T. 5. c. 105. D.

Procurator ante litem conteſtatam procuratorem in rem eandem facere non poteſt. T. 5. c. 121. E.

Procurator in privatorum cauſis ad lites futuras dari poteſt. T. 5. c. 121. C.

Procurator in rem ſuam datus loco domini eſt per omnia. Tom. 5. c. 122. D.

Procurator litis conteſtatione dominus litis efficitur, & ad negotium publicum alium actorem rectè facit. T. 5. c. 121. E.

Procurator an novare obligationem domini, & æs alienum exigere poſſit. T. 5. c. 832. E. & c. 833. A.

Procurator an, & quando, & quibus in negotiis alium procuratorem facere, vel conſtituere poſſit. T. 5. c. 53. A. B.

Procurator datus ad agendum cavere debet de rato, maximè ſi de mandato dubitetur, an duret, vel an intervenerit. T. 5. c. 122. A.

Procurator ſpecialiter datus ad agendum diſtat a procuratore omnium rerum, cui generaliter libera rerum adminiſtatio commiſſa eſt. T. 5. c. 827. A.

Procurator voluntarius, id eſt, qui ſine mandato abſentis, & ignorantis negotia gerit, ex auctione rerum ejus, quam facit in rem, & utilitatem ejus, cum fortè expedit res ejus quaſdam diſtrahi potiùs, quàm ſervari, quia tempore, & morâ perituræ, deteriores futuræ erant, ſi ſibi aliquid ex ea auctione emerit, id uſucapere poſſit pro emptore, Tom. 5. c. 742. B. C.

Procurator ſatiſdat alieno nomine, quia is ædes alienas defendit. T. 5. c. 653. E.

Procurator negotiorum, & procurator litium in quo differunt. T. 5. c. 157. A.

Procurator ad lites non poteſt eſſe ſervus, niſi manumittatur, & decimum octavum annum attigerit. T. 5. c. 156. D.

Procurator abſentis, & præſentis quomodo differunt, T, 5. c. 107. D.

Procurator unius negotii, vel plurium, vel omnium an paciſci poſſit. T. 5. c. 52. C.

Procurator ad litem non ſibi, ſed domino, id eſt, mandatori vincit, aut vincitur. T. 5. c. 478. A.

Procurator præſentis cavet judicatum ſolvi tantùm, vel dominus pro eo. T. 5. c. 96. E.

Procurator ad litem aliàs fit ad litem, ſive rem ſuam, aliàs fit ad litem alienam. T. 5. c. 53. A.

Procurator ad negotia ſemper fit ad rem alienam. Ibid. A.

Procurator negotiorum quocumque tempore alium procuratorem facere poteſt. Ibid. A.

Procurator litis, ſeu actionis, cuſ cauſæ actio tantùm eſt mandata, nihil præterea domino paciſcendo neque obeſſe, neque prodeſſe poteſt, & cur. Tom. 5. c. 52. E.

Procurator, ſive defenſor quibus ex cauſis compelli non poſſit ad judicium accipiendum. Tom. 5. c. 104. E.

Procurator, qui juri noſtro ſubjectus non eſt, nec actionem, nec exceptionem nobis adquirere poteſt. T. 5. c. 51. C.

Procurator præſentis qui dicatur. T. 5. c. 96. E.

Procurator abſentis non tantùm judicatum ſolvi cavet, ſed etiam rem ratam haberi. T. 5. c. 96. E.

Procurator in re magni momenti alium procuratorem facere non poteſt. T. 5. c. 53. B.

Procurator datus ad agendum debet ſatiſdare de rato. Tom. 5. c. c. 107. B.

Procurator quis rectè non datur ad actionem, quam ſuo jure, & ſuo nomine cum effectu habet. T. 5. c. 110. D.

Procurator an ignorantibus nobis adquirat, & qua ex cauſa id permiſſum. T. 5. c. 697. A.

Procurator, & defenſor in quo differunt. T. 5. c. 107. C.

Procurator datus ad vendendum, & inſtitor æquiparari poſſunt, & pares actiones producunt. T. 5. c. 432. C.

Procurator litium, vel litis quando alium procuratorem facere poteſt, & quando non, T. 5. c. 53. B.

Procurator ad litem defendendam, & inſtitor ad vendendum diſparca ſunt, qui inter ſe conferuntur. T. 5. c. 432. C.

Procurator in rem ſuam quia, & quomodo fieri poſſit. Tom. 5. c. 429. E.

Procurator in litem alienam datus, cui ſpecialiter dominus non mandavit, ut adverſario jusjurandum deferret, ſi videretur, jusjurandum adverſario deferens non auditur, etiamſi offerat cautionem de rato. T. 6. c. 53. A.

Procurator, qui agit alieno nomine ante litem conteſtatam, quomodo cavere debet de rato. T. 6. c. 471. B.

Procurator, vel defenſor, cui defertur ab adverſario jusjurandum, invitus non jurat, quia

ici

Digitized by Google

rei veritatem ignorare poteſt. T. 6. c. 53. B. C.

Procurator, qui alieno nomine de novi operis nunriatione facta agit. T. 6. c. 292. C.

Procurator actoris non auditur, niſi ſatiſdet reo, cum de mandato ejus non conſtat. T. 6. c. 471. A.

Procurator, vel defenſor jurare non cogitur. T. 6. c. 53. B.

Procurator præciſè non cogitur litem conteſtari, & ſufficit cautionem, ſive ſtipulationem judicatum ſolvi ob rem non defenſam committi, quanti ea res eſt. T. 6. c. 8. E.

Procurator, qui alterius omnia negotia adminiſtranda ſuſcepit, procurator, qui generale mandatum habet, id præſtare debet in ſua perſona, quod & in aliorum. T. 6. c. 87. C.

Procurator ad impetrandum, & contradicendum quis dicatur. T. 6. c. 958. B.

Procurator poteſt adquirere poſſeſſionem pro alio. Tom. 6. c. 997. B.

Procurator meus mihi debet pecuniam ex cauſa mandati; convenit inter nos, ut eam retinerer mutui nomine, & eâ uteretur quaſi mutuâ; an ſit mutuum. Tom. 7. c. 857. A.

Procurator aut conſtituitur in rem meam, aut in rem ſuam, aut ex cauſa emptionis accipiendæ. T. 7. c. 367. E.

Procurator Cæſaris in quibus cauſis judicem det, & in quibus non. T. 7. c. 68. C.

Procurator, qui agebat alieno nomine, jus iniquum poſtulavit, & tulit, quæritur, uter incidat in edictum, procurator, an dominus. T. 7. c. 501. E. jus iniquum poſtulans, & impetrans an, quando, & quo edicto ipſe ſolus teneatur. Ibid. c. 107. D.

Procurator an alteri paciſci, vel ſtipulari, vel petere poſſit. T. 7. c. 844. B.

Procurator in omnibus non eſt pro domino, niſi ſit procurator in rem ſuam. Tom. 7. c. 102. A.

Procurator datus ad hæc judicia duplicem cautionem præſtat, de rato ſcilicet, & judicato ſolvendo, quoniam videtur datus ad agendum, vel defendendum. T. 7. c. 140. E.

Procurator ex mandato domini vendidit, & cavit de re tradenda: nuda cautio ſufficit. Quæritur, an domino competat actio ex vendito in emptorem, an emptori in dominum actio ex empto? T. 7. c. 777. C.

Procurator rei alienæ, vel curator an teneatur edicto, *Quod quiſque juris*. T. 7. c. 111. D.

Procurator, vel defenſor in rem ſuam datus, ſi condemnetur, tenetur actione judicati. Tom. 7. c. 1418. C.

Procurator meo nomine mihi etiam ignoranti poſſeſſionem adquirit, & tutor, & curator. T. 8. c. 243. C.

Procurator non eſt idoneus ſine ſatiſdatione. Tom. 8. c. 818. E.

Procurator ignorantis domini deteriorem conditionem facere non poteſt, puta, dominum non obligatum obligare non poteſt. T. 8. c. 392. B.

Procurator an in ea cauſa, quam agit, vel egit alieno nomine, teſtis eſſe poſſit. Tom. 8. c. 438. D.

Procurator an teſtis eſſe poſſit in cauſa pertinenti ad eum, cujus negotia geſſit. Ibid. D.

Procurator quodcumque gerit poſt mortem domini, ignorans, eum mortuum eſſe, an ratum habeatur. T. 8. c. 298. C.

Procurator Cæſaris fuit judex rerum fiſcalium inter fiſcum, & privatos. T. 9. c. 1072. B.

Procurator Cæſaris an habeat judicis dandi poteſtatem. Tom. 9. c. 1082. D.

Procurator regulariter alium procuratorem dare non poteſt ante litem conteſtatam. T. 9. c. 930. C.

Procurator Cæſaris judex eſt inter fiſcum, & privatos. T. 9. c. 802. D.

Procurator rem domini emere vetatur. T. 9. c. 376. A. & T. 10. c. 656. E.

Procurator contrahit cum venditore, nuntius non contrahit. T. 9. c. 385. B. C.

Procurator, & adſertor in quo differunt. T. 9. c. 984. D. E.

Procurator actoris tantùm cavet de rato, id eſt, rem ratam dominum habiturum, non procurator rei. T. 9. c. 985. A.

Procurator ad litem poteſt procuratorem facere poſt litem conteſtatam. T. 9. c. 121. C.

Procurator, & nuntius in quo differunt. T. 9. c. 316. B. C.

Procurator fiſci, vel procurator rei privatæ, qui rationalis dicitur, & catholicus, eſt judex competens in cauſa libertatis, & ſervitutis, ſed non in cauſa ingenuitatis. T. 9. c. 992. A.

Procurator meliorem conditionem facere poteſt, non deteriorem. T. 9. c. 41. B.

Procurator, vel mandatarius, qui quid ſolvit ex mandato, id repetit contrariâ actione mandati. T. 9. c. 358. D.

Procurator Cæſaris catholicus dicebatur, tanquam generalis. T. 9. c. 581. B. & c. 1482. E.

Procurator, qui habet generale mandatum, poteſt jusjurandum deferre, exigere, ſolvere, paciſci, alienare, & pignori obligare, ſi expediat, & novare obligationem. T. 9. c. 193. B.

Procurator omnis eſt mandatarius. T. 9. c. 358. D.

Procurator ad negotia poteſt alium procuratorem facere poſt litem conteſtatam. Tom. 9. c. 121. C.

Procurator Cæſaris abſolutè catholicus dicitur. T. 9. c. 332. A. B. ejus officiales qui. Ibid. B.

Procurator Cæſaris de cauſa ſtatus non cognoſcit. T. 9. c. 120. B. ſed ſi in cauſa bonorum, vel hereditatis mota apud procuratorem Cæſaris incidat quæſtio ſtatus, de ea cognoſcere poteſt. Ibid. B.

Procurator Cæſaris quidam ſpecialis fuit, & dicebatur procurator viceſimæ hereditatum. T. 9. c. 793. D.

Procurator ante litem conteſtatam mutari poteſt. T. 9. c. 142. A. c. 146. E.

Procurator poſt litem conteſtatam non poteſt mutari. T. 9. c. 146. C.

Procurator poſt litem conteſtatam dari poteſt a tutore, quia conteſtatione fit litis dominus. T. 9. c. 142. D.

Procurator debet præſtare dolum, & culpam etiam leviſſimam. T. 9. c. 357. C.

Procurator, & geſtor in quo differunt. T. 9. c. 358. A.

Procurator, qui habet generale mandatum, poteſt tranſigere decidendi causâ, & ſolvere, & alienare, & pignerare, & aliud pro alio petere, ſed non donare, tranſigere deminuendi causâ. T. 9. c. 507. E.

Procurator fiſci eſt cognitor, & diſceptator rationum fiſcalium. T. 9. c. 1109. E. *Catholicus* dicitur, *Procureur general*, & hujus apparitores *Catholiciani*. Ibid. E.

Procurator conſtituitur ceſsâ actione, ut emolumentum litis ad nos redeat, vel in rem ipſius procuratoris. T. 9. c. 1335. C.

Procurator privatæ rationis eſt judex rerum fiſcalium. T. 9. c. 19. C.

Procurator quis dicitur. Tom. 9. c. 358. E.

Procurator ſummæ rei. Tom. 9. c. 377. B.

Procurator Cæſaris, aut Quæſtor, vel Legatus Proconſulis, an ex mandato Proconſulis poſſit fungi vice Proconſulis. T. 10. c. 95. A. B.

Procurator generalis an poſſit tranſigere. T. 10. c. 392. C. an poſſit jusjurandum deferre, ſolvere, paciſci, alienare, pignori obligare, & permutare. Ibid. C.

Procurator ſæpe pro geſtore accipitur. Ibid. E.

Procu-

Digitized by Google

Procurator ſummæ rei eſt procurator Cæſaris. T. 10. c. 657. B.
Procurator Cæſaris non eſt competens judex inter privatos. T. 10. c. 661. C. D.
Procurator, qui generale haber mandatum, novare, & delegare poteſt. T. 10. c. 716. D.
Procurator ſemper cavet de rato. T. 10. c. 1187. B.
Procurator ſi promiſit judicatum ſolvi, atque ita promiſit rem a ſe deſenſum iri, an cogatur defendere dominum, aut omoimodo ſubire judicium. T. 10. c. 748. E.
Procurator rem vendidit, & emptori cavit meo nomine poſt mandatum meum, quæritur, an ego, qui mandavi, habeam actionem ex vendito, & an tenear actione ex empto. T. 10. c. 768. C.
Procurator an poſſit admittere bonorum poſſeſſionem. T. 10. c. 785. C.
Procurator datus an alium procuratorem poſſit conſtituere. T. 10. c. 797. C.
Procurator eſt actor abſentis nomine. T. 10. c. 882. D.
Procurator in cauſam ſuam quandoque conſtituitur. T. 10. c. 884. D.
Procurator dicitur etiam mandatarius. T. 10. c. 885. A.
Procurator propriè quis ſit. Ibid. B.
Procurator actoris non eſt idoneus, qui dominum non defendit. T. 10. c. 915. B.
Procurator Cæſaris habet juriſdictionem inter fiſcum, & privatum, non inter privatos. T. 10. c. 918. D.
Procurator Cæſaris in Syria Pootius Pilatus erat. T. 10. c. 931. B.
Procurator Cæſaris non cognoſcit de cauſa curiali, ſed de crimioibus, & pœnis. Ibid. B.
Procurator Cæſaris jus habet exigendæ pœnæ, quam Præſes irrogavit, non etiam judicandæ. Ibid. C.
Procurator an poſſit dari poſt litem conteſtatam. T. 10. c. 945. C.
Procurator an poſſit ex eventu litis alienæ ſibi cavere certam partem. T. 10. c. 989. A.
Procurator cum emit, etſi mandatum alienum exſequatur, ſibi tamen emit, non mandatori. T. 10. c. 1016. B.
Procurator quantum diſtet a ountio. Ibid. C.
Procurator propriè eſt omnium bonorum. T. 10. c. 1225. A.
Procurator eſt ad agendum, eique incumbit etiam deſenſio ejos nomine, cujus agit. T. 10. c. 1226. A.
Procuratoria exceptio. Tom. 1. c. 1364. B.
Procuratoria exceptio. Vide, Exceptin procuratoria.
Procuratoriæ exceptiones quænam ſint. T. 10. c. 1190. B.
Ut procuratorio nomine qui agit, viri boni arbitratu ſatiſdet, id dominum, qui abeſt, ratum habiturum. T. 5. c. 107. A. B.
Procuratoris ſcientiam domino non oocere. T. 1. c. 1496. C.
Procuratoris ſcientia inhibet actionem redbibitoriam. Ibid. B.
Procuratoris depoſito officio, ao is relevetur onere obligationis contractæ ex cauſa venditionis, & evictionis poſtea ſequutæ. Tom. 4. c. 870. B.
Procuratoris, & tutoris eadem eſt ratio. T. 4. c. 927. A.
Procuratoris officium quid diſtat ab officio advocati. T. 4. c. 940. A. D. verba Senecæ in Hercule fureote de procuratoribus quæ. Ibid. D.
Procuratoris officium eſt gratuitum, advocati verò non eſt gratuitum. Ibid. A.
Procuratoris litium ſalarium. Vide, Salarium.
Procuratoris habendi causâ ad lites qui manumitritur, is 18. annum attigiſſe debet. T. 5. c. 156. E.
Per procuratoris colluſionem, & corruptelam qui vicit, is non poterit a procuratore repetere pecuniam, quam ei dedit, ut prævaricarctur, & cur. T. 5. c. 478. B.
Procuratoris perſonam gerere qui poſſint, vel non. T. 5. c. 115. A. B. C.
Procuratoris falſi oec actio, nec petitio, nec perſeqoutio ulla fuiſſe intelligitur. T. 6. c. 471. C.
Procuratoris agentis alieno nomine eſt cavere de rato, non judicatum ſolvi. T. 6. c. 291. D.
Procuratoris idonei factum, ſive dolum malum, puta, ſi mandatum non exſequatur, vel ſi id rogatus non proferat in judicium, domino nocere. T. 6. c. 947. A.
Procuratoris delictum non debet in damnum eccleſiæ, vel monaſterii redundare. T. 6. c. 908. D.
Procuratoris ſcientiam domino nocere indiſtinctè. T. 7. c. 890. A. & T. 10. c. 458. D.
Procuratoris appellatione ſæpe continetur negotiorum geſtor. T. 7. c. 890. A.
Procuratoris ignorantia an ſcienti domino proſit. Ibid. A.
Procuratoris mutandi ratio quæ. T. 9. c. 146. C. D.
Procuratoris Cæſaris ſententiâ itatatâ, ut bona debitoris fiſci traderentur fidejoſſori ejus eâ lege, ut fidejuſſor fiſco immunitatem præſtaret, quæritur, ao valeat ſententia. T. 9. c. 1068. E.
Procuratoris appellarione ſæpe continetur geſtor, cujus geſtus eſt poſtea comprobatus. T. 10. c. 458. D.
Procuratori rectè ſolvitur, idco & rectè eum paciſci Paulus ait. T. 1. c. 933. B.
Procuratori datur actio mandati, vel negotiorum geſtorum. Tom. 1. c. 1460. C.
Procuratori annis minori; ſi dominus major ſit, io inregrum non datur reſtitutio. T. 1. c. 368. E.
Procuratori non eſt petitio ſalarii, ſi ei oon ſit conſtitutum. T. 4. c. 939. E. & c. 940. A.
Procuratori in rem ſuam non datur actio mandati, ut fidejuſſori in rem ſuam. T. 4. c. 703. E.
Siquis procuratori nomine domini, quaſi debitam pecuniam domino, ſolverit per errorem, quid. T. 4. c. 927. B. C.
Procuratori vero ſolvens debitor liberatur. T. 4. c. 1348. E.
Procuratori, ſive negotiorum geſtori comparatur actor ſervus, ſive diſpenſator, quem dominus præpoſuit calendario, quem dominus præpoſuit pecuoiis credendis, & exigendis. T. 5. c. 136. C.
Procuratori ad negotia gerenda procul dubio ſolvi poteſt indiſtinctè. T. 5. c. 53. A.
Procuratori dato ad agendum, ſi vicerit, actionem judicati non dari, non poſſe ſolvi judicatum, ſed domino ſolvi. T. 5. c. 113. D.
Procuratori officium ſuum non debet eſſe damnoſum. T. 5. c. 476. C.
Procuratori ſuu ſi pecuniam mutuam dedi tui contemplatione, quomodo te obligatum babeam. T. 6. c. 12. A. actio mihi competit in re negotiorum geſtorum, in procuratorem ruum ex ſtipulatu. Ibid. C.
Procuratori actionem dominus mandat, non dat. T. 10. c. 93. D.
Procuratnri Cæſaris an detur jus dicendæ mulctæ. T. 10. c. 398. E. an publicè juriſdictionem habeat. Ibid. E.
Procuratori Cæſaris, Præſidi, & advocato fiſci abſentibus nulla eſt juriſdictio. T. 10. c. 902. A.
Procuratori in rem ſuam ad agendum conſtituto, mandatis actionibus nomine domini, directam actionem dari. T. 10. c. 959. A.
Ioter procuratorem privati hominis, & curatorem Reipublicæ differentia. T. 3. c. 604. B.
Per procuratorem criminales cauſæ non aguntur. T. 2. c. 1113. A.
Per procuratorem litigare honor eſt. T. 2. c. 103. D.
Procuratorem nudis verbis conſtitui. T. 1. c. 272. D.
Per procuratorem actus legitimos noo peragi. T. 3. c. 435. D.
Per procuratorem accepto noo liberamur. T. 3. c. 135. E.
Per procuratorem an hereditas adquiri poſſit. T. 3. c. 20. D.
Procuratorem litis tutor facere non poteſt ante litem conteſtatam, & cur. T. 4. c. 879. B.
Per procuratorem adquiritur poſſeſſio, etiam nobis ignoraotibus. T. 4. c. 1458. E.
Per procuratorem obligatio, & actio non adquiritur. T. 4. c. 1459. B.
Per procuratorem ignoraos incipit poſſidere. Ibid. A.
Per procuratorem non ſemper adquiruntur actiones. T. 4. c. 917. C.

Procuratorem ad litem ſolus dominus litis facere poteſt. Tom. 4. c. 5. D.
Inter procuratorem, & advocatum differeotia quæ. Tom. 4. c. 940. A.
Non omnis, qui procuratorem habet, etiam ab eo defendi poteſt. T. 4. c. 352. B.
Per procuratorem non ſit acceptilatio, niſi remedio novationis. T. 4. c. 746. C.
An per procuratorem abſens hereditatem adire poſſit. T. 4. c. 593. D.
Per procuratorem adquiri poſſe poſſeſſionem utilitatis cauſâ receptum eſt, expediendorum negotiorum cauſâ. T. 5. c. 702. D.
Per procuratorem non tantùm poſſeſſionem, ſed & dominium adquiri etiam ignoranti. Ibid. D.
Procuratorem ad adminiſtrandum minorem 25. annis fieri poſſe. T. 5. c. 156. B.
Per procuratorem an quis poſſit agere populari actione, vel populari interdicto. Tom. 6. c. 301. D.
Per procuratorem quæ fieri non poſſunt. T. 7. c. 69. D.
Per procuratorem nobis poſſeſſio adquiritur. T. 8. c. 251. D.
Per procuratorem obligatio nobis non adquiritur. Ibid. E.
Per procuratorem dominium nobis non adquiritur, Ibid. E.
Per procuratorem regulariter nemo agit cauſam criminalem. Tom. 9. c. 1375. B.
Per procuratorem ſemper cauſam ſtatus agere potuit is, qui ſe dominum dicit. Tom. 9. c. 985. A.
Per procuratorem peti poſſe alieno nomine bonorum poſſeſſionem, ſi ſpecialiter id mandatum ſit, ut peteret bonorum poſſeſſionem. T. 9. c. 358. A.
Per procuratorem non poteſt adiri hereditas. Ibid. B.
Per procuratorem defendi poſſe reos capitalium criminum, Tom. 9. c. 1417. D. E. & c. 1418. A.
Per procuratorem actio ex empto nobis non adquiritur, per nuntium, aut epiſtolam adquiritur. T. 10. c. 659. C.
Per procuratorem obligatio, vel dominium an adquiratur. T. 10. c. 642. B.
Per procuratorem aliàs adquiritur dominium, aliàs poſſeſſio, aliàs utrumque. T. 10. c. 659. C.
In procuratorem quo caſu poſſit agi in tantum, quantum locreſt. T. 10. c. 749. E.
In procuratore, & defenſore idem juris eſt. T. 1. c. 362. A.
In procuratore privati hominis, & in procuratore reipublicæ differentia quæ. T. 4. c. 870. C. ratio differentiæ eſt evidens. Ibid. C.
In utroque procuratore, vel ex mandatu, vel ſine mandatu aſperitas exigitur, & vigilantia ſumma. T. 6. c. 18. D. non tantùm dolum præſtat, & culpam latam, ſed etiam levem, & leviſſimam, cui adverſa eſt diligentia exactiſſima. Ibid. D. E.
De procuratore, qui generale mandatum habet, T. 6. c. 375. D. ſicut hoc mandato continetur, ut nomine domini ſolvat creditoribus domini; ita eodem mandato continetur, ut debitores domini exigat, Ibid. D.
De procuratore, qui cum mandatum non habetet, pecuniam debitam exegit. Tom. 6. c. 385. E.
Procuratore meo colludente, ſi quis ab eo emerit, an emptioni ſtare cogar. T. 7. c. 779. B.
A procuratore ſumptus, in litem factos probabili ratione, repeti actione mandati contrariâ, etiamſi procurator non vicerit, dummodo culpâ, & dolo careat. T. 9. c. 357. C.
De procuratore, cui ceſſa eſt actio in rem alienam, T. 9. c. 1336. C.
De procuratore, qui habet liberam adminiſtrationem omnium bonorum. T. 9. c. 312. D.
De procuratore creditoris, qui accepit debitum, aut indebitum a debitore. Tom. 9. c. 225. E. & c. 226. A. B.
In procuratore quænam ætas requiratur. T. 10. c. 613. E.
De procuratore Cæſaris plura: T. 10. c. 793. E.
Procuratore vero exſiſtente, non poteſt dominus non obſervare ordinem, quem obſervavit procurator. T. 10. c. 1190. A. B.
Procuratores Cæſar mittebat non tantùm in provincias, quas ſenatui, & populo reliquerat, ſed etiam in ſuas. T. 3. c. 548. D.
Procuratores Cæſaris initio nullam habuerunt juriſdictionem. Ibid. D.
Procuratores qui: T. 2. c. 105. A.
Procuratores, qui ex mandato conſtituuntur, neceſſarii ſunt, non voluntarii, T. 2. c. 110. E. & c. 551. A.
Procuratores prædiorum fiſcalium, & auguſtæ domus. T. 2. c. 880. E.
Procuratores metallorum. T. 2. c. 790. E.
Procuratores rei privatæ ad ſolutionem canonum manu militari compelli poſſunt. T. 2. c. 680. A.
Procuratores, vel ad agendum conſtituuntur, vel ad adminiſtrandum. T. 1. c. 19. B.
Procuratores ducenarii. T. 2, c. 678. B.
Procuratores abſentium reipublicæ cauſâ munerum civilium vacationem non habent. T. 2. c. 745. B.
Procuratores ſunt juris noſtri vicarii. T. 4. c. 5. B.
Procuratores hujus temporis ſunt rapaciſſimum hominum genus. T. 4. c. 940. D.
Procuratores in litem olim infames dare non poterant, quia honor eſt per procuratorem poſſe litigare, quo infames indigni ſunt. T. 5. c. 103. E. & c. 104. A.
Procuratores ad agendum, vel defendendum mutum, & ſurdum dari non poſſe, ſed ad adminiſtrandum tantùm. T. 5. c. 515. B.
Procuratores, qui, excepto muto, & ſurdo, in actionibus dari non poſſunt, infames ſunt jure veteri, non novo. Ibid. B. C.
Procuratores fœminæ ad actiones an fieri poſſint. Tom. 5. c. 555. C.
Procuratores neceſſarii ex mandato alieno conſtituuntur. T. 6. c. 8. C.
Procuratores voluntarii ultro ad negotia aliena accedunt, & negotiorum geſtores appellantur. Ibid. C.
Duos ſimul procuratores omnium rerum, & negotiorum ſuorum geſtores in ſolidum quis fecit eos, quod debitores habebat, an alter ab altero, quod mandatori debet, exigere poſſit. Tom. 6. c. 497. C.
Procuratores quinam ſint. Tom. 8. c. 1123. A.
Procuratores cauſam deferenter ad fiſcum an audiantur. T. 8. c. 438. C.
Procuratores rerum ſuarum habet fiſcus in diverſis provinciis. T. 9. c. 332. A.
Procuratores Cæſaris alii ſpeciales ſunt, ut metallorum, alli Provinciales. Ibid. A.
Procuratores Cæſaris non habent jus deportandi. T. 9. c. 1481. D. E.
Procuratores Cæſaris in provinciis exercere non poſſe fœnus tempore ſui officii. Tom. 9. c. 206. D. pecuniam mutuam, neque gratuitam, non poſſe dare. Ibid. D.
Procuratores rerum fiſcalium plerumque erant liberti Principum. T. 9. c. 1095. B.
Procuratores an mutari poſſint. T. 9. c. 142. A.
Procuratores Cæſaris jus dicendæ mulctæ an habeant. T. 10. c. 609. C.
Procuratores Cæſaris vocati a Græcis catholici. T. 10. c. 645. C.
Ut Procuratores, ſic mandatores quidam ſalariarii ſunt. T. 10. c. 650. E. & c. 651. A.
Procuratores Cæſaris an mulctæ dictionem habeant. T. 10. c. 870. A.
Procuratores cauſas non agunt, ſed adſiſtunt negotiis, & litem alieno nomine perſequuntur. Tom. 10. c. 883. B.

Procuta-

Digitized by Google

Procuratores an poſſint defendere alium in judicio. T. 10. c. 884. B. C.
Procuratores, qui alieno nomine rem alienam agerent, non videntur olim permiſſi, niſi ex certis cauſis. Ibid. D.
Procuratores, qui ex mandato dominorum conſtituuntur, neceſſarii ſunt, non voluntarii. T. 10. c. 888. E.
Procuratorum tria genera, gynecii, baphii, & rei privatæ. Tom. 2. c. 792. E. & c. 793. A.
Procuratorum duæ ſpecies. T. 1. c. 933. A.
De procuratoribus Græcæ conſtitutiones. T. 3. c. 364. B.
De procuratoribus, & defenſoribus. T. 1. c. 739. D.
De procuratoribus voluntariis, qui ſe litibus, aut negotiis alienis offerunt. T. 1. c. 740. B.
Procuratoribus interdicitur lites redimere. T. 9. c. 355. C.
De procuratoribus majorum, qui moram judiciis adferunt. Tom. 9. c. 142. C.
Pro derelicto an ſit legitimus titulus. T. 3. c. 610. A.
Non prodeſſe, & nocere diverſa ſunt. T. 3. c. 137. C.
Prodeſſe propriè quidnam ſit: T. 10. c. 468. E.
Prodiga ſunt annonæ, quibus opponuntur corpora. T. 2. c. 652. B.
Prodigi pupillo comparantur. T. 3. c. 286. D.
Prodigi loco abſentium habentur. T. 1. c. 97. D.
De prodigi, vel furioſi curatore. T. 9. c. 608. D. E.
Si prodigioſum aliquid mulier enixa ſit, nihil proficit. T. 1. c. 458. A.
Prodigo cuilibet interdicitur bonis. T. 1. c. 1165. E.
Prodigo genero dos non datur. T. 8. c. 581. A.
Prodigus adquirendi jus habet, deminuendi jus non habet. T. 1. c. 1166. A.
Prodigus, cui bonorum ſuorum adminiſtratio interdicta eſt, teſtamentum facere non poteſt. T. 1. c. 104. C. & T. 8. c. 967. B.
Prodigus deſipere videtur, quòd neque tempus, neque finem expenſarum noverit ullum. Tom. 1. c. 1165. B.
Prodigus naturaliter non obligatur, quia mente carere videtur. T. 1. c. 1166. A.
Prodigus obligatur ex delicto. Ibid. C.
Prodigus teſtamentum facere, vel alienare non poteſt. T. 1. c. 1165. E. & c. 1166. C. D.
Prodigus receptâ vitæ ſanitate ad bonos mores reverſus, & teſtamentum facere, & ad teſtamenti ſolennia adhiberi poteſt. T. 1. c. 417. D.
Prodigus ſtipulando ſibi alium obligat. T. 1. c. 1166. A.
Prodigus, & deliberans an vendere poſſint. T. 7. c. 702. A. & ſeq.
Prodigus non poteſt deferre jusjurandum, nec paciſci ſine curatore. T. 9. c. 192. E. non poteſt judicium accipere. Ibid. c. 193. A.
Prodigus, pupillus, caſtrenſis peculii dominus rem ſuam augere, non minuere poſſunt. T. 10. c. 529. C.
Prodigus, pupillus, furioſus ſi obligati fuerint, an fidejuſſor teneatur. Ibid. D.
Proditoris patriæ conſilium quoque, & voluntatem ſolam, licet rem non peregerit, puniri conſtat. T. 3. c. 447. A.
Producere, & augere vim, & ſignificatinoem verborum legis eſt. T. 4. c. 913. E.
Productio teſtium facta ante litis conteſtationem poteſt aliquando repeti poſt litem conteſtatam. T. 6. c. 865. A. B.
Productiones teſtium. Vide, Teſtium productiones.
Productores qui dicantur, & quid a lenonibus diſcrepent. T. 2. c. 1054. B. C.
Pro emptore quid. T. 1. c. 1139. E.
Pro emptore poſſidere aliud eſt, aliud uſucapere pro emptore. T. 5. c. 739. E. & c. 740. A.
Profectitia bona quæ. T. 2. c. 437. B.
Profectitia bona inter liberos conferuntur. T. 3. c. 79. B.
Profectitia dos, Vide, Dos.
Inter profectitia non numerantur, quæ contemplatione alterius fiunt, ſed inter adventitia. Tom. 10. c. 767. B.
Proferre, & differre quid inter ſe differunt. T. 3. c. 177. A.
Verbi *proferre* an ſit alia vis, quàm verbi *prorogare*. T. 10. c. 89. E.
Profeſſio ſolutionis apocha. T. 4. c. 836. E.
Profeſſio facta in jure. T. 9. c. 36. A.
Profeſſio cenſualis filium non facit. T. 9. c. 270. D.
Profeſſiones cenſuales. Vide, Cenſuales profeſſiones.
Profeſſionum tabulæ, quæ a Græcis vocantur ἀπογραφαὶ τῶ πατρὸς. T. 2. c. 128. D.
Profeſſores ſtudiorum liberalium munerum civilium immunitatem habent. T. 2. c. 755. A. & ſeq.
Profeſſores artium liberalium ab onere metatorum excuſantur. T. 2. c. 975. A. B.
Profeſſores in aliena patria docentes immunitatem in patria ſua non habere, niſi doctrinâ longè cæteris excellant. T. 6. c. 509. B.
Profeſſorum artium liberalium numerus. T. 2. c. 810. B.
Profeſſorum liberalium artium munus, ac dignitas. T. 2. c. 755. A. & ſeq.
Profiteor te non teneri. Tom. 3. c. 512. B.
Profiteri plus eſt, quàm confiteri Cicerone auctore. T. 4. c. 836. D.
Profugi omnes in alieno latebras collocantes cum emolumentis tributariis, ſalvâ tamen moderatione, revocantur. T. 2. c. 837. B.
In profundum, ejuſque ſignificatum. T. 8. c. 572. C.
Profundum, ideſt, crumena. T. 3. c. 281. A.
Progener. T. 8. c. 210. A.
Programma quid. T. 9. c. 1099. C. non habet vim rei judicatæ. Ibid. B. non habet auctoritatem rei judicatæ. Ibid. C.
Progreſſus ætatis ab eximia ætate exſpectari non debet. T. 4. c. 861. B.
Pro herede gerere quid propriè ſit. T. 1. c. 125. C. & T. 3. c. 269. B.
Pro herede geſtio magis eſt animi, quàm facti. T. 4. c. 28. D.
Pro herede ſe gerere, aut adire, aut cernere hereditatem nunquam dicuntur neceſſarii, ſicut immiſcere ſe nunquam dicuntur extranei. T. 4. c. 191. A.
Pro herede geſtio eſt ſpecies adquirendæ hereditatis. T. 4. c. 907. D.
Pro herede ſe gerere eſt adquirere hereditatem; immiſcere eſt quaſi res jam ſuas attrectare, & attingere. T. 4. c. 191. A.
Pro herede poſſidere. Vide, Heres. Vide, Poſſidere.
Prohibentis cauſa melior, & potentior eſt in re pari. T. 4. c. 151. E.
Prohibere nemo poteſt proſpectum in montes. T. 8. c. 786. B.
Prohibere, & nuntiare an differant. T. 8. c. 551. B.
Prohibitâ alienatione videtur prohibita heredis inſtitutio. T. 4. c. 547. A.
Prohibitæ nuptiæ. Vide, Nuptiæ.
Prohibitio fit initio traditionis, denuntiatio ante traditionem. T. 4. c. 134. C.
Prohibitio nuptiarum latiùs patet jure civili, quàm pontificio. T. 4. c. 976. C. D.
Prohibitio nuptiarum eſt extendenda potius, ac coangultanda. T. 4. c. 813. C.
Prohibitio ſimplex neque legati, neque fideicommiſſi vim habet. T. 6. c. 743. C.
Prohibitio teſtatoris, quæ nullam habet cauſam, nudum eſt præceptum; & conſilium fuit potiùs, quàm præceptum. Ibid. C.
Prohibitio nuda quæ ſit. Tom. 9. c. 1233. E.
Prohibitio debitoris *ne a ſe prædia alienentur*, ideſt, extra ſuos, ſuique nominis ſucceſſores non lædit jus creditorum, quibus prædia obligata ſunt. T. 9. c. 1235. D.
Inter prohibitionem, & denuntiationem differentia quæ. T. 4. c. 134. C.
Contra prohibitionem alienatio fa-

cta an valeat . T. 9. c. 231. D. E.
Projecta quæ ſint in ſervitute . T. 7. c. 405. D.
Projectio cedit ædibus, in quas projectum eſt . T. 3. c. 487. A.
Projectio in ſolum tuum . Tom. 8. c. 536. B.
Projectio eſt portio ſuperficiei . T. 10. c. 334. E.
De projectionis poſſeſſione interdictum dari ad exemplum Uti poſſidetis . T. 3. c. 486. B.
Projectionis verbum latiſſimè patet. T. 8. c. 536. D.
Projectionis jus habente vicino ſupra vicini ſolum, ſi tamen non jure projectio haberi dicatur, an alteri adverſùs alterum ſit utile interdictum . T. 10. c. 334. D. E.
Projectionis poſſeſſio an ſoli poſſeſſionem contingat . T. 10. c. 335 A.
Projectionum nomen mœnia complectitur, & ſtillicidia, & porticus, & quæcumque extrà ædes projiciuntur . T. 1. c. 833. E.
Prolatum, ideſt, dilatum . Tom. 2. c. 680. C.
De prole poſtuma locus Virgilii explicatur . T. 10. c. 141. D.
Prolem legitimam qui non habet, an poſſit naturales ex hujuſmodi conſuetudine, precibus Principi datis, legitimos conſtituere ſibi ſine matrimonio. T. 8. c. 905. C.
Promener, & *mener* voces Gallicæ unde deductæ . T. 1. c. 378. B. C.
Promercalia, ideſt, πρόστιμα. T. 5. c. 566. A.
Promercalia, & uſualia an ſint munifica . T. 5. c. 688. D.
Promercalia portorium pendunt. T. 8. c. 625. C.
Promercii vox in libris noſtris frequens eſt . T. 1. c. 506. A.
Promercii jus . T. 9. c. 1310. B.
Promercium, & promercalis res . T. 1. c. 328. D.
Prominare quid ſit propriè, & unde . T. 1. c. 378. B.
Promiſcua conditio quæ eſt . T. 6. c. 489. E.
Promiſcuæ, & non promiſcuæ conditiones . T. 3. c. 390. D.
Promiſſa in ſuo tempore ſunt exſpectanda, ne dum feſtinantius exigere volumus, amiſſione cauſæ mulctemur . T. 4. c. 739. C.
Promiſſio, judicio ſiſtendi cauſâ facta, deſerta quando dicitur . Tom. 5. c. 94. B.
Promiſſio, cujus neceſſaria, & juſta cauſa eſt, valet . Tom. 6. c. 991. B.
Promiſſio facta contra leges, aut bonos mores, & ſine juſta cauſa non valet . Ibid. B.
Promiſſio dotis eſt contractus. T. 9. c. 525. E.
Promiſſio dotis, Vide, Dotis promiſſio.
Promiſſio facta alumnis certi emolumenti contemplatione, mutatâ voluntate, non tenetur . T. 10. c. 1102. B.
Ex promiſſione, ſicut & ex ſtipulatione, quando obligatio nulla naſcitur . T. 5. c. 144. B.
Promiſſor, mortuo eo, pro quo promiſerit, aut caverit, ſi liberatur . T. 1. c. 373. E.
Promiſſor non omnem culpam præſtat . T. 1. c. 1224. D.
Promiſſor ex reſponſo ſtipulatori obligatur, non ex reſcripto . T. 4. c. 829. B.
Promiſſor non cogitur factum probare, quod prohibere non potuerit . T. 8. c. 779. A.
Promiſſor liberatur, ſi res promiſſa ante moram ſine dolo ejus perierit . T. 8. c. 76. E.
Promiſſor tunc condicit, cum fidejuſſor ejus ſolvit . T. 10. c. 423. E.
Promiſſoris nomine, & pro promiſſore idem eſt, ut pro me, & meo nomine . T. 3. c. 206. E.
Promiſſoris in ſtipulatione eſt electio . T. 5. c. 508. D. E.
Promiſſoris electio ita eſt in disjunctivis, aut generaliter conceptis ſtipulationibus, ut quod velit, alterutrum ſolidum præſtare debeat . T. 10. c. 559. D.
Promiſſori electio delata eſt aut tacitè, aut nominatim . Tom. 4. c. 195. E.
Promiſſum quomodo accipiatur, & quid ſignificet . T. 10. c. 877. B.
Promittendi verbo aliàs ſtipulatio ſignificatur, aliàs pactum . T. 1. c. 488. B.
Promittendi rei an vice mutuâ ſi dejubere poſſint apud creditorem. T. 4. c. 1311. B. C.
De promittendi, & ſtipulandi duobus reis. T. 9. c. 1274. B. & ſeq.
Promittendi verbum commune eſt ſtipulationum, pollicitationum, & pactionum . T. 9. c. 90. D.
Promittendi verbum latè patet . Tom. 10. c. 554. B. C. & c. 712. D.
Promittendo dotem omnes obligari poſſunt, dicendo dotem non poſſunt. T. 5. c. 398. E.
Promittere aliud eſt, aliud conſtituere . T. 4. c. 141. B.
Promittere duti . T. 5. c. 70. D.
Promittere pro dicere accipitur Ibid. E.
Promittere integrâ oratione eſt promittere manu fidei teſte . T. 9. c. 1262. D. E.
Promittere minus eſt, quàm ſpondere . T. 9. c. 429. D.
Promittere, & repromittere an idem ſint . T. 10. c. 114. D.
Promittere ex Seneca minus eſt, quàm ſpondere . Ibid. E. qua ratione plus ſit, qua ratione minus, & qua ratione idem omnino . Ibid. E.
Promittere de ſe quiſque debet, non de alio . T. 10. c. 763. B.
Promittere quis dicatur . Tom. 10. c. 1102. A.
Qui promittit habere licere, non ſimplex abnutivum promittit, ideſt, non fieri, ſed ſe acturum, & curaturum, ut per omnes habere liceat, atque ita factum ſuum promittit, periculo cautionis generaliter concepta ſit ſtipulatio . T. 10. c. 534. A.
Promittit non tantùm, qui ſtipulanti promittit, ſed & qui paciſcitur. T. 10. c. 1102. A.
Si promitto, eſt ſtipulatio, ex qua jure civili naſcitur actio ex ſtipulatu . T. 9. c. 260. A.
Pro mortuo habetur is, cujus bona poſſidentur a creditoribus, proſcribuntur, & veneunt . Tom. 5. c. 117. B. C.
Promptuarium, ταμεῖον. Tom. 3. c. 281. B.
Promulgare, & componere quid differant . T. 1. c. 3. C.
Promutui uſuræ non debentur. T. 3. c. 214. E. & T. 9. c. 218. C.
Ex promutuo non obligatur pupillus . T. 3. c. 214. E.
Ex promutuo interdum non datur condictio. T. 9. c. 218. C.
Promutuum quid ſit . T. 3. c. 214. D. & T. 7. c. 1051. B. C. & T. 10. c. 953. D.
Promutuum non eſt, ſi alia quævis ſolvantur, quibus in creditum non itur. T. 3. c. 215. A.
Promutuum eſt indebiti ſolutio . T. 6. c. 266. E. & T. 9. c. 218. B.
Promutuum aliud eſt, aliud mutuum . T. 7. c. 1051. B.
Promutuum, & anteceſſum . T. 9. c. 1076. B.
Promutuum eſt quaſi contractus . T. 9. c. 218. C. & T. 10. c. 953. D.
Promutuum dare quid ſignificat . T. 10. c. 1098. E.
Pronomen primæ perſonæ nullum eſſe vocativum . T. 6. c. 91. E.
Pronubæ univiræ olim perpetuitatem matrimonii auſpicabantur. T. 9. c. 478. E. & c. 479. A.
Pro nummis invito creditore non poteſt ſolvi frumentum, non item pro frumento vinum. T. 5. c. 196. D.
Pronuntiare dicuntur judices . T. 8. c. 526. E.
Pronuntiare, & dicere idem eſt . T. 8. c. 515. E.
Pronuntiare, & *ſtatuere* verba, quibus juriſconſulti promiſcuè utuntur . T. 9. c. 66. A.
Pronuntiare aliud eſt, aliud ſtatuere . Ibid. A.
Pronuntiatio magiſtri . Tom. 5. c. 784. C.
Pronuntiationis duo genera . T. 9. c. 117. A.
Pronuntiatorum ſobdisjunctivorum vis . T. 8. c. 579. C. & ſeq.
Pronuntiatum, & ſtatutum idem poſſunt . Tom. 8. c. 526. E. & c. 527. A.
Pronurus . T. 8. c. 210. A.

Pro operis, & *ex operis*, notanda differentia intec hæc duo. T, 4. c. 456. B.
Propellendæ calumniæ omnis ratio honeſta eſt. T. 5. c. 138. B.
Propinqui teſtes ſunt idonei in cauſa matrimonii. T. 6. c. 858. C.
Propinqui non habent jus προτιμήσεως, niſi ex pacto. T. 10. c. 739. A.
Propinquis ſenioribus moderata caſtigatio in juniores permittitur, T. 9. c. 1434. A.
Propinquitas pro affinitate accipitur, T. 6. c, 1118. A.
De propinquorum emendatione. T, 9. c, 1434. A.
Propinquus præfertur extraneo in auctionibus, & in aliis quibuſdam contractibus, T. 10. c. 998. D.
Proportio arithmetica, & proportio geometrica quo differunt. T. 1. c. 1054. B.
Proportio Geometrica ſervatur in diſtributionibus, arithmetica ſervatur in commutationibus. T. 4. c. 289. C.
Proportio arithmetica quæ eſt, & quæ geometrica. Ibid. D.
Propoſitio univerſalis in jure nulla eſt, quæ non vitietur, & quandoque perdat officium ſuum. T, 9. c. 1396. A.
Propoſitum quid ſit, & ſignificet, T, 7. c. 62. C.
Propoſitum interpretes accipiunt pro animi deſtinatione. Ibid, C. D.
Propoſitum in *L. cum in plures*. *§. locator*, præſcriptionem ſignificat, non διάθεσιν, & animi deſtinationem. T. 10. c. 449. A.
Pro poſſeſſione dolus eſt. Tom. 5. c. 97. D.
Pro poſſeſſore qui poſſidet. Tom. 9. c. 1146. C.
Proprætor quis fuerit. Tom. 7. c, 68. D. & c. 94. E.
Proprætores olim bella adminiſtrabant, quorum tebernaculum Prætorium quoque appellabatur, T. 4. c. 832. A.
Proprætoris nomen indignum non eſt conſulari viro, T. 4. c, 831. C, D.
Proprætoris nuſquam fit mentio in libris noſtris. T. 7. c. 68. D.
Propria cauſa vindicationis eſt dominium. T. 4. c. 701. E.
Propria alia ſunt jure diviſionis, alia propria jure emptionis, Tom. 4. c. 1163. A.
Propriè id tantùm debetur, quod peti poteſt. T. 4. c. 500. B.
Proprietarium, ſive dominum Prætor non facit. T. 10. c. 297. D.
Proprietarius quis dicatur. Tom. 3. c. 269. D.
Proprietarius an teneatur ſervare locationem ab uſufructuario. T. 5. c. 565. A.
Proprietarius an a fructuario cautionem de refectione damni infecti ædium dominarum petere poſſit. T. 5. c. 647. B.
Proprietarius fructuario cavet de vitio ſoli, Ibid. D.
Proprietarius ſi conveniatur de peculio ſervi, non deducet, quod fructuario debetur; neque ex contrario fructuarius conventus de peculio deducet, quod proprietario debetur, ſed quod ſibi tantùm debetur. T. 6. c. 63. D.
Proprietarius nudæ proprietatis dominus adquirere poteſt uſumfructum, qui alterius eſt, Tom. 6. c. 354. A.
Proprietarius an teneatur onera uſufructuario indicta præſtare, eo mortuo, & ita uſufructu cum proprietate confuſo, T. 7. c, 1321. D. E. & c. 1322. A. & c. 1360. B. C.
Si proprietarius ego ſum, re mutatâ, non deſino eſſe proprietarius. T. 7. c. 1006. D.
Proprietarius, qui ſervitutem adquirere poteſt, an etiam conſentiente uſufructuario imponere poſſit. T. 7. c. 383. E.
Proprietas, ideſt, dominium, eſt jus corporale. T. 1, c. 1329. C.
Proprietas duplex eſt, nuda, & plena, quæ & ſolida. T. 1. c. 1205. C.
Proprietas momento conſtituitur, T. 1. c. 1337. A.
Proprietas communium rerum omnibus patet. T. 5. c. 59. B.
Proprietas nihil habet commune cum poſſeſſione, T. 3. c. 190. C. & T. 5. c. 507. D. & T. 8. c. 256. A. & c. 257. B. & c. 272. A.
Proprietas omiſſa adcreſcit alteri; amiſſa non adcreſcit. Tom. 1. c. 1337. A.
Proprietas ſine fructu quid eſt. T. 4. c. 423. B.
Proprietas nuda, Vide, Nuda proprietas.
Proprietas verborum non ſemper in jure noſtro obſervatur. T. 5. c. 869. B.
Proprietas eſt pars fundi, T. 6. c. 371. B.
Proprietas, & uſusfructus in quo differunt. T. 6. c. 432. E. & T. 7. c. 1006. D.
Proprietas ſemper prævalet, & retrahit ad ſe poſſeſſionem. T. 6. c. 840. C.
Proprietas nuda rei vindicationem parit. T. 7. c. 225. A.
Proprietas plena interdum legata intelligitur ſub nomine uſus, & uſusfructus, T. 7. c. 1369. D. & c. 1370. C.
Proprietas, & poſſeſſio quid differunt. T. 8. c. 256. A.
Proprietas plena inſulæ nomine ſignificatur. T. 7. c. 1370. A.
Proprietas an ex una tantùm cauſa contingere poſſit. T. 8. c. 256. A.
Proprietas, & dominium an idem ſint. T. 8. c. 272. B.
Proprietas ſi purè legata ſit, ea ad legatarium perveniet, quamvis fructuarius ſit heres inſtitutus. T. 7. c. 1340. D. E. & c. 1341. A.
Proprietas adquiſita non admittit jus adcreſcendi. T. 9. c. 472. C.
Proprietas, & dominium an differant. T. 10. c. 297. B. Vide, Dominium.
Proprietas plena quænam ſit. T. 10. c. 1127. D.
Proprietatis, & momenti cauſa quo ordine eſt agenda. T. 3. c. 50. A.
Proprietatis, & uſusfructus multæ differentiæ. T. 1. c. 1368. C.
Proprietatis pars, ſicut alluvio, adcreſcit parti, non perſonæ. T. 1. c. 1336. E.
Proprietatis vindicatio, Tom. 7. c. 224. D. E.
Proprietatis, & poſſeſſionis motâ quæſtione, de qua priùs cognoſcatur. T. 7. c. 150. A.
Proprietatis nudæ dominus an ſervitutem adquirere, vel imponere prædio poſſit. T. 7. c. 381. D.
Proprietatis plenæ duæ ſunt partes; uſusfructus, & proprietas, T. 7. c. 1345. D.
In proprietatis cauſa demonſtrati fines obſervantur. T. 7. c. 482. B.
Proprietatis unum tantùm titulum eſſe, unam cauſam, unam auctoritatem. T. 8. c. 256. B.
Proprietatis cauſa plerumque poſſeſſio eſt. Ibid. D.
Proprietatis dominium, quod quis non habet, interdum etiam vendendo, & tradendo præbet alii, transfertque in alium. T. 8. c. 285. C.
Proprietatis vindicatio. T. 9. c. 129. B.
Proprietatem fundi qui dicit, vel fundum, vel proprietatem ſimpliciter, plenum dominium dicit, T. 1. c. 1337. C.
Proprietatem, ſeu dominium ager ſignificat. T. 8. c. 572. D.
Proprietatem a poſſeſſione diſcernit avaritia hominum ſtulta, T. 9. c. 1006. C.
Proprietatem inter, & uſumfructum duplex differentia reſpectu juris adcreſcendi. T. 1. c. 1336. D. E. & T. 10. c. 1154. C. & ſeq.
De proprietate, vel quaſi proprietate interdicta quædam, T. 4. c. 165. B.
De proprietate legata uni, alteri uſufructu ſub conditione. T. 5. c. 864. C. D.
De proprietate controverſia etiam diſceptatur a menſoribus. T. 7. c. 481. A.
A proprietate ſeparatam eſſe poſſeſſionem. T. 8. c. 272. B.
De proprietate olim agebatur apud pedaneum judicem, de poſſeſſione apud Prætorem. T. 9. c. 1144. A.
A propriis communia ſeparantur. T. 4. c. 1563. A.
Proprio ſervo inutiliter legatur ſine libertate. T. 4. c. 382. C.
Proprium ut a mutuo ſeparatur. T, 3. c. 325. B.
Proprium homini nihil eſſe. Ibid. B.
Proprium, & in bonis eſſe dicitur, quod peti poteſt. T. 5. c. 102. A.

Proprium opponitur mutno. T. 5. c. 392. B.
Proprium teſtatoris quod non eſt, id neceſſe eſt alienum dici. T. 6. c. 585. D.
Proprium aliquid habent legati Pro conſulis mandatâ juriſdictione. T. 10. c. 94. D.
Proprium alicui ſoli non eſt, quod & alteri commune eſt. T. 10. c. 1092. C.
Proprius proprio non ſervit. T. 4. c. 146. A.
Propter articulo ſignificatur occaſio. T. 4. c. 659. A.
Propulſare vim quid ſit. Tom. 9. c. 1150. B.
Propulſatio, ſive defenſio omni jure permiſſa eſt. Ibid. C.
An pro rata ejus, quod cui reſtituitur, in eum tranſeant actiones, & obligationes activæ, & paſſivæ. T. 4. c. 560. C. D.
Prorogare ad tempus refertur. T. 10. c. 397. E.
Prorogare juriſdictionem an ſit, cum ex conſenſu partium aditur judex incompetens. T. 10. c. 398. B.
Prorogatio quid ſit. Tom. 7. c. 129. C.
Prorogatio omnis promutuum eſt. T. 7. c. 627. E.
Quod prorogatum eſt defuncto, an heredes ejus reſtituere cogantur. T. 4. c. 973. E.
Prorſum itur faciliùs, quàm retrorſum. T. 10. c. 960. D.
Proſcribere verbum expendendum eſt. T. 5. c. 509. B.
Proſcribere olim quid erat. T. 10. c. 750. E.
Proſcripti qui dicuntur, & qui damnati. T. 9. c. 1482. A.
Proſcriptio quibus ſolennitatibus fit. T. 2. c. 652. D.
Proſcriptio bonorum. T. 8. c. 532. D.
Proſcriptio, & diſtractio bonorum debitoris, ſive judicati, quæ fit ſub halla, quam poſſeſſionem ſequitur. T. 9. c. 1127. A. irrogat infamiam ei, cujus nomine fit. Ibid. A. hæc uſurpato nomine ex 12. Tabulis appellatur ſectio. Ibid. B.
Proſcriptio bonorum quomodo ſit. T. 9. c. 549. D.
Proſcriptio bonorum debitoris morti comparatur. T. 9. c. 1127. B.
Proſcriptio bonorum debitoris. Vide, Bonorum debitoris proſcriptio.
Proſcriptorum bona peti non poſſe, ultro dari poſſe. T. 2. c. 666. C.
De proſcriptorum, ſeu damnatorum bonis. T. 9. c. 1482. A. & ſeq.
Proſequutores auri publici. T. 2. c. 778. C. D.
Proſequutores frumentorum. Ibid. D.
Proſequutores equorum. Ibid. D.
Proſequutores publicarum functionum. Ibid. D.
Proſequutores reorum. Ibid. D.
Pro ſocio actio. T. 6. c. 88. B.
Proſocrus. T. 8. c. 209. E.
De proſpectu maris generalis forma. T. 2. c. 1167. C.
Proſpectui an officiant viridaria. T. 7. c. 413. D.
Proſpectui ne officiatur, & luminibus ne officiatur, quæ differentia ſit inter ea. T. 7. c. 415. D.
Proſpectui ne officiatur ad quid pertineat. Ibid. D.
Proſpectui vicini officere an quis ſuo jure poſſit. T. 7. c. 408. A.
Proſpectum ſiquis velit vicino eripere, quod ſpatium intermittendum ſit. Ibid. B.
Proſpectus maris liber eſſe debet. T. 2. c. 1107. C. D.
Proſpectus montium quibus caſibus vicino poteſt auferri. T. 4. c. 97. A. B.
Proſpectus eſt, ut terra, aut mare videatur. Ibid. C.
Proſpectus in montes prohibitio. T. 7. c. 408. B.
Proſpectus liber, & gratus quid ſit. Ibid. A.
Proſpectus ſervitus quæ ſit. Ibid. C.
Proſpectus, & lumen in quo differunt. T. 9. c. 1181. E.
Proſtibula, & lenocinia lege ſublata. T. 2. c. 826. E.
Proſtibulæ teſtes eſſe non poſſunt. T. 9. c. 277. A.
Quæ proſunt communiter omnibus, præferre ſolent iis, quæ uni proſunt, vel duobus. T. 9. c. 1093. C.
Pro ſuo quæ poſſidere poſſumus. T. 5. c. 717. C.
Protecta ſunt projecta tecta, quæ Græci ἔκθετα. T. 1. c. 833. E.
Protecta quæ ſint. T. 7. c. 405. E.
Protectores qui. T. 2. c. 912. D. E.
Protectorum, & domeſticorum Principis differentia, ac dignitas. Ibid. D. E.
Protela boum quid. T. 9. c. 128. A.
Protelare eſt protrahere. T. 7. c. 134. B.
Protelare lites quid. T. 9. c. 128. A.
Protelare pro extendere, proferre. T. 10. c. 398. C.
Proteſtatio præſumptionem excludit. T. 6. c. 952. C.
Protimiſeos jus. T. 9. c. 364. D. & c. 427. A. qui habent, & qui non habent. Ibid. c. 364. D. E.
Prothyrum, & diathyrum. T. 3. c. 390. C.
Prothyrum domus, ſi velamen ſit, an contineatur inſtrumento domus. T. 4. c. 1134. B.
Prothyrum ædium eſt, quod vulgo *un contrebuis*, T. 8. c. 654. A.
Prothyrum appellant veſtibulum, Ibid. A.
Protocolla ut inſtrumenta relinquantur. T. 2. c. 1092. D.
Protocollum quid. Tom. 2. 1093. D.
Protonotarii dignitas. T. 2. c. 900. E.
Protoſtaſia quid. T. 2. c. 740. E.
Protutelæ actio eſt prætoria. T. 9. c. 586. C.
Proverbium, quod de Maniis Aritiæ, multi Catones Romæ, explicatur. T. 1. c. 911. A.
Proverbium ſiculum. T. 7. c. 625. E.
Providentia in geſtore, quæ illum reſpicit, nulla eſt. T. 6. c. 15. C.
Quæ provideri non poſſunt, & fiunt vi quadam majore, ſunt caſus majores, quos nullus præſtat. T. 9. c. 298. D. E.
Provincia vocatur θέμα. T. 1. c. 536. D.
Provincia quid eſt. T. 7. c. 99. E.
Provincia dicta Thema a Græcis. T. 10. c. 609. A.
Provinciæ vectigales. T. 3. c. 169. C.
Provinciæ præſidales, & proconſulares non differunt. T. 2. c. 643. D.
Provinciæ rector. T. 2. c. 671. C.
Provinciæ procul Italia poſitæ. T. 3. c. 355. E.
Provinciæ Daciæ quinque. T. 2. c. 674. A.
Provinciæ omnes urbem regiam; ejuſque obſervantiam ſequi debent. T. 1. c. 275. D.
Provinciæ, quas habebat Senatus. T. 4. c. 831. E.
Provinciæ Cæſaris, & provinciæ Senatus differunt. Ibid. D.
Provinciæ interdicere. Tom. 9. c. 1069. E.
Provinciæ quibus interdicuntur a judice, iis & Romam, & totam Italiam interdici ſtatuit Claudius. T. 10. c. 660. E.
Provinciæ mos ſequendus eſt in quantitate uſurarum. T. 10. c. 1265. E.
Provinciales qui dicuntur. T. 4. c. 857. E.
Provinciales an potuerint ſervitutem imponere prædiis ſuis. T. 7. c. 383. B.
Provinciales magiſtratus, Vide, Magiſtratus.
Provinciales procuratores Cæſaris ſunt καθολικοί. T. 9. c. 332. A.
Provinciales agri uſucapi non poterant. T. 9. c. 1020. C.
Provinciales magiſtratus dicuntur poteſtates. T. 10. c. 386. E.
Provinciales ex quo jure erant domini. T. 10. c. 623. B.
Provinciales magiſtratus ne ex reſcripto quidem Principis per ſe, vel per aliam perſonam quidquam poſſunt adquirere, præter ea, quæ ſunt victus ſui quotidiani. T. 10. c. 869. C.
Provinciales an poſſint nuntiare novum opus. T. 10. c. 1181. D. E.
Provincialia prædia. T. 9. c. 1019. A. Vide, Prædia.
Provincialis mulier quæ. T. 8. c. 617. E.
Provinciarum tria genera. T. 2. c. 643. D.
Provinciarum aliæ erant proconſulares,

Digitized by Google

lsres, aliæ præſidales. T. 3. c. 690. D.
Provinciarum diviſio ſub Auguſto Tiberio facta qualis. T. 4. c. 834. A.
Provinciarum aliæ ſunt Cæſaris, aliæ Senatus, teſte Theophilo. Tom. 4. c. 831. D.
Provinciarum Præſides ordinarii judices dicuntur judices judicum in Novellis. T. 9. c. 1063. C.
Provincias per vexillum, regna per gladium tradi. T. 2. c. 1233. D.
In provincias ſuas mittit legatos Cæſar. T. 4. c. 831. D.
Provincias validiores, & ferociores, vel agreſtiores Cæſar in ſua poteſtate retinuit, pacatiores verò reliquit Senatui. Ibid. E.
Provincias ſex diœceſis Ægypti habet. T. 9. c. 400. C.
In provincias mittuntur exteri, & incogniti provincialibus. T. 10. c. 869. D.
In provinciis quis judicem poſſit dare. T. 10. c. 861. D.
Ex provinciis nemo generaliter de ſuo foro exhiberi poteſt ad comitatum. T. 10. c. 926. A.
Proviſionem hominis non tollere, aut elidere proviſionem legis, an aliquo modo poſſit eſſe verum. T. 3. c. 704. B. C.
Proviſionem hominis tollere proviſionem legis. T. 9. c. 580. E.
Provocandi verbum commune eſt actoris, & rei, & uterque, dum de jure ſuo experitur, provocat, & proclamat ad judicium: qui excipit, provocat. Tom. 4. c. 904. D.
Provocandi auxilium quando quis perdit. T. 9. c. 36. A.
Provocare ad judicium eſt commune actoria, & rei. T. 8. c. 371. B.
Provocare de pœnis an liceat. T. 8. c. 587. B.
Provocare tertio ne liceat in una, eademque cauſa, vel poſt duas ſententias judicum, quas definitio præfectorum prætorio roboraverit, retractare. T. 9. c. 1126. A. B.
Provocare quando non eſt neceſſe. T. 9. c. 1119. B. & ſeq.
Provocare. Vide, Appellare.
Provocare poteſt is, quem judex mulctat. T. 10. c. 594. E.
Provocat quicumque agit, & non tantùm actor agit, ſed etiam reus. T. 4. c. 904. D.
Provocatio, & injuſtæ provocationis pœna. T. 3. c. 630. C.
Provocatio fit ex Prætoris edicto. T. 1. c. 50. B.
Provocatio pronuntiationem extinxit. T. 2. c. 1221. C.
Provocatio quid. T. 6. c. 934. E.
Provocatio legis non eſt. Tom. 7. c. 135. A. & T. 10. c. 594. E.
Provocatio mulctæ eſt. T. 7. c. 134. E. & c. 135. A.
Provocatio pœnæ non eſt. Tom. 7. c. 135. A. & T. 8. c. 587. A. & T. 10. c. 594. E.
Provocatione extinguitur damnatio. T. 1. c. 1327. D.
Cum provocatione interceſſio non eſt confundenda. T. 3. c. 630. C.
Provocato permiſſum eſt ſe defendere, vitamque tueri ſuam. T. 4. c. 836. A.
Proxeneta non contrahit, nec ejus interventu præbetur actio. T. 8. c. 778. D.
Proxenetæ quinam erant. Tom. 7. c. 896. D. & T. 10. c. 586. E.
Proxenetæ dolo non vitiatur contractus. T. 8. c. 778. D.
Proxenetica quæ ſunt. T. 1. c. 888. D. & T. 3. c. 309. C.
De proxeneticis. T. 1. c. 888. C. D. & T. 2. c. 312. B. & T. 3. c. 309. B. & T. 9. c. 428. B. & c. 437. C.
Quid hoc nomine ſignificatur. T. 2. c. 312. B. & T. 9. c. 437. C.
Proxeneticum quomodo vocatur. T. 9. c. 437. D. an peti poſſit. Ibid. E. eſt ſordidum accipere. Ibid. E.
Proxima cauſa actionis quæ. Tom. 9. c. 165. A.
Proximatus trium ſcriniorum annuus eſt, non ut olim biennalis. T. 2. c. 918. D.
Proximi ſacrorum ſcriniorom honore vicariorum ornantur. Tom. 2. c. 916. C. D.
De Proximis ſacrorom ſcriniorum, cæteriſque, qui in ſacris ſcriniis militant. T. 2. c. 915. D. & ſeq.
Proximior cognatus. T. 3. c. 282. C.
Proximitas in quo maximè ſpectetur. T. 1. c. 169. E.
Proximitatis nomine quid fiat, & quid intelligatur. T. 8. c. 1035. A. B. & ſeq.
Proximus propriè ex pluribus gradibus intelligitur. T. 1. c. 162. C.
Proximus quonam temporis ſpatio intelligatur. Ibid. D.
Proximus ut a juriſconſultis accipitur. T. 3. c. 283. B.
Quis proximus legitimus, & quis ſit ſuus, quo tempore quærendum. T. 10. c. 776. B.
Is, qui non eſt proximus mortis tempore, ſit proximum. Ibid. C. qui eſt proximus mortis tempore, vel tempore delatæ hereditatis, deſinat eſſe proximus. Ibid. C.
Prudens homo nihil facit fruſtra, nec natura. T. 4. c. 262. C.
Prudentia eſt eligere actionem aptam, & negotio, quo de agitur, competentem. T. 4. c. 1260. B. C.
Prudentum auctoritatem admitti eſt neceſſe. T. 3. c. 402. C.
Pſaltæ quomodo definiantur. T. 2. c. 1033. C.
Pſalterium, quod vulgo dicitur canticum, in alterius infamiam compoſitum, & publicè cantatum, tam in eos, qui hoc cantaverint, quàm in eos, qui compoſuerint, extra ordinem vindicatur. T. 1. c. 475. A.
Pſeudocomitatenſes legiones. T. 3. c. 16. C.
Pſilotapa quænam indumenta. T. 3. c. 273. A.
Pſitacum, cum loqui diſcit, verberari claviculâ ferreâ. Tom. 3. c. 448. A.
Ptochotrophi quinam ſint. Tom. 2. c. 21. D. & T. 10. c. 819. E.
Ptochotrophia. T. 2. c. 1041. E.
Pubes quis dicatur. T. 1. c. 319. C.
Pubes, ſeu veſticeps a tutore adrogari poterat. T. 3. c. 53. B.
Pubes ex partium conſenſu judex eſſe poteſt. T. 2. c. 752. B.
Pubes omnis doli eſt capax. T. 2. c. 1273. A.
Pubes olim adrogari potuit ſine curatoris auctoritate, hodie non poteſt ex conſtitutione Claudii. T. 4. c. 751. C.
Pubes, Vide, Curatores, Pupillus, Tutor, Minor.
Pubes, furioſus, & alii, an, & quando obligari poſſint. T. 5. c. 832. A. B.
Pubes a pupillo in quo differat in cauſa ſtipulationum. T. 9. c. 1258. A. & c. 1259. A.
Pubes ſine curatore ſuo an ex quibuſcumque contractibus indiſtinctè obligetur civiliter. Tom. 10. c. 51. D.
Pubes ipſo jure ſine tutoris auctoritate jusjurandum deferre poteſt, impubes non item. T. 10. c. 419. A.
Pubes nihil alienat ſine curatoris auctoritate, quando ei rerum adminiſtratio data eſt. T. 10. c. 615. C.
Pubes non habens curatorem an per ſe obligetur. Ibid. C.
Pubes jure quidem deferet jusjurandum ſine curatoris auctoritate, ſed juvabitur per reſtitutionem in integrum. T. 10. c. 625. C.
Pubes ſuus, qui miſcuit ſe, non poteſt non eſſe heres, & non poteſt abſtinere ſine reſtitutione in integrum. T. 10. c. 1242. D.
Puberem minorum 25. annis judicem dari poſſe. T. 3. C. 504. A.
In puberem incidit crimen adulterii, non etiam in impuberem. T. 4. c. 96. D.
In pubere cum agitur de nuptiis, vel ſponſalibus ex præſenti tempore contrahendis, nihil poteſt ſola patria auctoritas. Tom. 6. c. 1079. E.
Puberes ſine curatoris auctoritate obligantur. T. 1. c. 1229. B.
Puberes obligantor ſine curatoribus ſuis. T. 4. c. 400. A.
Puberes an habeant curatores. Ibid. A.
Puberes qua ætate eſſe intelligantur. T. 8. c. 905. E.
Puberes an ſine curatoribus ſuis poſſint obligari ex ſtipulatu. T. 10. c. 53. A. & c. 86. D.
Puberes ſine curatoris auctoritate obligari poſſunt. T. 10. c. 545. C.

Puberi non datur bonorum poſſeſſeſſio Carboniana. T. 1. c. 413. B.
Puberi ſolvi poteſt ſine curatore. T. 9. c. 192. A.
Pubertas plena ut æſtimanda. T. 1. c. 546. A.
Pubertas in maſculo, & fœmina quot annis æſtimanda. Tom. 1. c. 546. A.
Pubertas plena. T. 5. c. 156. D.
Pubertas quo anno incipiat. T. 8. c. 911. E.
Pubertas hodie æſtimatur ex annis, non ex habitu corporis, ut olim. T. 9. c. 705. B.
Pubertas æſtimatur a Juſtiniano in fœminis ex annis duodecim completis, in maſculis ex annis quatuordecim. T. 9. c. 603. E.
Pubertas unde æſtimatur. Tom. 10. c. 906. E.
Pubertas duplex. T. 10. c. 1114. C.
Pubertatis finis eſt annus vigeſimusquintus. T. 1. c. 987. E.
Pubertati plenæ datus eſt annus decimuſoctavus. T. 1. c. 415. B.
Pubertati proximus quis videtur eſſe. T. 9. c. 134. A.
Pubertati proximus quiſnam ſit. T. 10. c. 353. D.
Ut poſt pubertatem cauſæ adſit tutor. T. 9. c. 588. A.
Pubertate finitur conſtitutio Divi Pii. T. 4. c. 754. B.
Pubertate finitur cautio. Ibid. B.
Pubertate pupillus liberatur tutelâ. T. 4. c. 309. A.
Pubertate Carboniana bonorum poſſeſſio finitur. T. 6. c. 165. A. & c. 168. E. & c. 170. A.
Pubertate finitur teſtamentum, codicilli etiam finiuntur. Tom. 6. c. 268. E.
Pubertate finitur tutela. Tom. 9. c. 588. A.
Publica naturali jure quædam ſunt. T. 1. c. 57. C.
Publica quomodo a communibus ſeparantur. T. 1. c. 59. D.
Publica non ſunt in patrimonio populi. T. 1. c. 61. B.
Publica quæ ſint. T. 1. c. 59. C.
Publica judicia, & privata differunt. T. 2. c. 612. A.
Publica uſu ſunt communia, proprietate non item. T. 1. c. 59. C.
Publica eſt lex omnis. T. 4. c. 503. B.
Publica utilitas eſt mater juris civilis. T. 4. c. 1450. B.
Publica utilitas privatæ utilitati eſt præferenda. T. 4. c. 841. E.
Publica judicia ex legibus veniunt, & quænam iſtæ ſint leges. T. 4. c. 844. B.
Publica prædia. Vide, Prædia.
Publica quot modis dicuntur, & quæ. T. 4. c. 257. E. patrimonium quotuplex eſt. Ibid. c. 258. B. C.
Publica æſtimatio eſt, cujus forma publica, ſive character publicus eſt. T. 5. c. 498. B.
Publica utilitas privatis commodis præfertur, quia publicè intereſt, conjugia non temerè diſſolvi. T. 5. c. 540. C.
Publica delicta a privatis ſeparanda. T. 6. c. 8. A.
Publica judicia unde ita dicta. T. 8. c. 1131. D.
Publica vis quæ ſit, & quæ privata. T. 9. c. 1429. A. & ſeq.
Publica coercitio murum non poteſt privatâ pactione tolli. Tom. 9. c. 498. B.
Publica inſtrumenta quæ. Tom. 9. c. 287. D. E.
Publica opera. Vide, Opera.
Publica judicia continent vigorem publicæ diſciplinæ. T. 9. c. 1455. D. E.
Publica inſtrumenta. Vide, Inſtrumenta.
Publica geſta quidquid complectantur, ſive interrogationes, ſive confeſſiones reorum, ſive quæ alia, nulla ratione infirmari poſſe, aut retractari. T. 9. c. 1091. B.
Publica acta quæ. Tom. 9. c. 8. B. C.
Publicæ annonæ ratio utilitati privatæ eſt præferenda. Tom. 4. c. 841. E.
Publicæ utilitatis contemplatio privatorum commodis præfertur. T. 5. c. 540. C.
Publicæ utilitatis cauſa præfertur privatæ utilitati. T. 9. c. 1093. C.
Publicam perſonam privati non faciunt, & ſi ſe ſubjiciant juriſdictioni ejus, atque adeo prorogent juriſdictionem ejus ſuâ ſponte. T. 9. c. 1082. E.
Publicani fraude, avaritiâ, immodeſtiâ, & audaciâ longe cæteros ſuperant homines. T. 1. c. 834. E.
Publicani maximas familias in ſalinis habent. T. 3. c. 169. E.
Publicani appellabantur emptores, ſive redemptores. T. 3. c. 227. E.
Publicani a publico nomen habent. T. 2. c. 300. D.
Publicani a tutelis, cæteriſque muneribus civilibus excuſantur. T. 4. c. 864. C.
Publicani dicuntur mancipes. T. 9. c. 399. D. dicuntur etiam redemptores, ſeu emptores. Ibid. C.
Publicani qui dicuntur. Tom. 9. c. 370. A. & c. 399. C. D.
Publicani ſolent retineri poſt tempus conductionis. T. 9. c. 409. A.
Publicani publicorum ſunt conductores. T. 10. c. 37. C. D.
Publicani ſunt conductores vectigalium. T. 10. c. 445. D. dicuntur mancipes. Ibid. D.
De publicanis. T. 1. c. 834. C.
Quibus publicanis datur vacatio, & excuſatio munerum. T. 4. c. 864. D.
De publicanis, qui novum vectigal exegerunt. T. 9. c. 401. B. in perpetuum exilium damnantur. Ibid. B.
Publicanorum, & emphyteuticariorum diſcrimen. T. 3. c. 169. D.
Publicanorum genus omnibus eſt inviſum. T. 4. c. 463. C.
Apud publicanos profitenda eſſe, quæ munifica non ſunt, quæ vectigal non penſitant. T. 5. c. 688. C.
Publicanus ſi ſub ſpecie vectigalis calumniam, aut vexationem quamlibet injuſtam faciat, in quadruplum tenetur. T. 5. c. 140. C.
Publicari teſtamenta. T. 9. c. 715. A.
Publicarum rerum non eſt commercium. T. 1. c. 771. B. C.
Publicarum auctionum verbum proprium eſt addicere. T. 5. c. 742. A.
Publicas perſonas vocat eos, qui quolibet officio publico in civitate funguntur. T. 1. c. 44. E.
Publicatio omnium bonorum in eos tantum cadit, qui ſui juris ſunt. T. 2. c. 628. D.
Publicatio omnium bonorum ſemper continetur deportationis verbo. T. 4. c. 353. B.
Publicatio bonorum in quos cadit. T. 9. c. 1482. C.
Publicatio teſtamentorum. Tom. 9. c. 715. B.
Poſt publicationem priorum teſtium alios non admitti, omiſſâ illâ clauſulâ antiquæ decretalis de teſtimonio unius ante publicationem priorum teſtium, ſive teſtimoniorum alios teſtes admitti. Tom. 6. c. 844. E.
Ante publicationem in integro eſſe productionem aliorum teſtium, poſt publicationem priorum atteſtationum non item. T. 6. c. 855. C. D.
Poſt publicationem teſtium, vel teſtimoniorum, de eadem re non admittitur nova productio teſtium, de alia re admittitur. T. 6. c. 1082. E.
Poſt publicationem teſtimonia refelli poſſunt. T. 6. c. 854. D.
Publicè intereſt non confundi rationes Principis, & ſtationes procuratorum Cæſaris. T. 4. c. 77. C.
Publicè, ſolenniter, & ex communi decreto conſtituti procuratores plerumque de rato non cavent. T. 5. c. 122. B. C.
Publici criminis definitio. Tom. 9. c. 1381. B.
Publiciana exceptio juſti dominii tribus caſibus agenti non obſtat. T. 3. c. 256. E.
Publiciana actio quid eſt. Tom. 4. c. 1261. C. quis ejus auctor. Ibid. C.
Publiciana dari ſolet tantùm adverſùs extraneum poſſeſſorem, non adverſùs dominum. T. 4. c. 316. E. & c. 317. A. quibuſnam caſibus

Digitized by Google

ſibus exceptis. Ibid. c. 317. A.
Publiciana actio. Vide, Actio.
Publiciana actio coicumque juſto poſſeſſori darur. T. 5. c. 652. D.
Publiciana actio ei tantùm datur, qui uſucapere poteſt. T. 6. c. 34. D.
Publiciana actio ad inſtar proprietatis, non ad inſtar poſſeſſionis reſpicit. T. 8. c. 1106. B.
Publiciana edicta, & Carboniana annua fuere, non perpetua. Ibid. C.
Publicianæ actioni objici exceptionem dominii, ſcilicet veri dominii. T. 4. c. 271. D.
Publicianam actionem non aufert mala fides poſt emptionem, & & traditionem, ſi bonæ fidei emptor amiſerit poſſeſſionem rei emptæ ante impletam uſucapionem. T. 6. c. 34. D.
De publicis operibus. T. 9. c. 1182. C. & ſeq.
Publicius Gellius juriſconſultus a quonam profecerit. T. 1. c. 912. B.
Publico jure uſucapio introducta eſt ex 12. Tabulis, & bono communi, bono publico. T. 5. c. 646. C.
Publico judicio quando præjudicium fiat. T. 5. c. 754. D. E.
Publico, & privato judicio compepetente quod eligendum, & utrum alterum conſumat. T. 5. c. 755. A. B.
Publico judicio ſervus accuſatus. T. 6. c. 8. A.
In publico qoi ædificavit nemine prohibente, an cogatur deſtruere. T. 10. c. 1197. A.
Publicorum judiciorum leges quæ. T. 4. c. 844. B.
Publicorum officiorum adminiſtratores. Vide, Adminiſtratores.
Publicorum judiciorum quædam capitalia ſunt, quædam oon capitalia. T. 8. c. 1131. D.
Publicorum judiciorum legibus penè omnibus ſervus poteſt fieri reus. T. 9. c. 1163. E. & c. 1164. A.
De publicorum operum ratiociniis. T. 9. c. 1185. A. B.
Publicum officium cuiquam damno, vel compendio eſſe non debet. T. 1. c. 1388. B.
Publicum miniſterium. T. 3. c. 171. D.
Publicum vectigal quibus conſtat rebus. T. 1. c. 834. D.
Publicum jus pactis privatorum mutari nequit. T. 4. c. 20. C.
Quod eſt publicum ignorare nemo videtur. T. 4. c. 503. B.
Publicum munus, Vide, Munus.
Publicum judicium. Vide, Judicium.
Publicum jus. Vide, Jus publicum.
Publicum officium, & publicum munus eſt tutela. T. 5. c. 161. A.
Publicum jus eſt, quod ad ſtatum rei Romanæ ſpectat. T. 8. c. 891. E.
Publicum jus quot modis dicatur. T. 8. c. 892. D.
Publius Rufus juriſconſultus a quo profectus. T. 1. c. 911. A.
Publius Mucius juriſconſultus qualis fuerit, & cujuſnam dignitatis. Ibid. A.
Publius Ælius, & ejus frater quales, & quam dignitatem tenuerint. T. 1. c. 910. C.
Publius Papirius leges regias in unum contulit. Tom. 1. c. 909. A.
Publius Atilius quantam ſcientiam in profitendo habuerit. Tom. 1. c. 910. C.
Pudicitiam mulieris attentans, aut obſcæna verba, apud fœminam proferens, qua actione teneatur. T. 5. c. 755. D.
Pudicitiæ attentatio perfectum facinus eſt. T. 2. c. 1200. A.
Pudicitiæ genus eſt viduitas. T. 9. c. 457. E.
Pudor, & verecundia potiſſimùm in nuptiis ſpectari debet. Tom. 4. c. 813. C.
Pudor, ac honeſtas in nuptiis ſemper inſpicienda eſt non jus ipſum, quæ efficit, ut quaſdam extraneas mulieres ducere non poſſimus. T. 5. c. 547. C.
Pudor, & honeſtas in nuptiis ſemper inſpicienda. T. 5. c. 549. A.
Pudori filii heredis inſtituti quomodo Prætor parcere dicatur. T. 5. c. 775. C.
Pudoris labes poſt tempus conſtitutionibus eluitur. T. 3. c. 178. E.
Puella quando nubilis eſſe intelligatur. T. 5. c. 890. A.
In puella agnatorum conſenſus exigebatur. T. 6. c. 1086. D.
De puella, quæ heres inſtituitur ſub conditione, *ſi certæ perſonæ nupſerit, veluti Titio*. T. 9. c. 728. E. & c. 729. A. & ſeq.
Puellæ deceptæ quomodo ſubveniendum, & quæ decepta intelligatur. T. 5. c. 890. B. C.
Puer infans, quamvis ditiſſimus natus, cum ſit dominus omnium, quæ jure ejus ſunt, nihil poſſidet mente ſopitâ. T. 1. c. 1317. D. & T. 8. c. 297. E.
Puer pro pupillo habetur. Tom. 6. c. 619. C.
Puer hoc magis noxius eſt, quod cum venia perniciosus eſt. T. 5. c. 147. C.
Pueri, aut infantis fructus an aliquis eſſe poſſit. T. 5. c. 299. A. B. C.
Pueri plerique, & impuberes doli potentes ſunt præcoci malitiâ. T. 5. c. 147. B.
Pueri amiſſi ante nonum diem nil adjiciebant parentibus, qoia pro noo natis habebantur, qui nondum nomen ſumpſerant. Tom. 9. c. 1360. D.
Nece pueri indictâ veram matrem Salomon rectiſſimus Rex deprehendit. T. 10. c. 965. D.
Pueris parvulis nomen imponi ſolebat nono die, qui dies luſtricus vocabatur, & Nominalia. Tom. 9. c. 1360. D.
Pueritiæ partes duæ. T. 1. c. 1015. D.
Puerorum recens natorum venditio quo caſu ſit licita. T. 10. c. 1003. B. C.
Puerperæ quæ ſunt. T. 6. c. 1078. C.
Puerum prætextatum qui corruperit, ut puniendus. T. 1. c. 474. D.
Puerum dixerunt veteres in fœminino genere. T. 10. c. 596. A.
Pugnæ equeſtris, & pedeſtris ſimulacrum. T. 3. c. 367. D.
Pulmentarium, & cibus idem. T. 3. c. 301. B.
Pulveratica quid. T. 3. c. 100. C.
Puncti, an pacti ſolatium dicant juriſconſulti. T. 3. c. 362. C.
Puniri etiam crimen cœptum, nedum perfectum. T. 3. c. 446. D.
De punitorum cadaveribus. T. 1. c. 879. C.
Punitur ſeveriùs infamis, quàm homo non inſcriptæ frontis. T. 4. c. 848. B.
Punitur, qui per Principem pejeravit, non qui per Deum. T. 10. c. 625. A.
Pupillam quondam ſuam an tutor uxorem ducere poſſit. T. 4. c. 978. D.
In pupillam, vel in tutorem pupillæ an detur actio judicati. T. 10. c. 1241. C.
Pupillare prædium tutor illicitè vendit ſine decreto Prætoris. T. 4. c. 1032. C.
Pupillare teſtamentum eſt pars, & ſequela paterni teſtamenti. T. 4. c. 762. C.
Pupillares tabulæ temerè non ſunt aperiendæ, ſed causâ cognitâ tantùm. T. 5. c. 632. D.
Pupillares tabulæ quæ dicuntur. T. 9. c. 740. A.
Pupillares ſubſtitutiones. Ibid. A.
Pupillari ſubſtitutione factâ, duo teſtamenta videri, alterum filii, alterum patris. T. 7. c. 906. D.
De pupillaribus uſuris. T. 9. c. 599. C.
Pupillaris ſubſtitutionis exemplum ab Accorſio poſitum quod. T. 4. c. 885. D. E. poſitio Alberici, & Angeli Peruſini contra Accurſium quæ. Ibid. E.
Pupillaris ſubſtitutio tacita non excludit matrem a beneficio S. C. Tertulliani. T. 4. c. 1059. C.
Pupillaris ſubſtitutio. Vide, Subſtitutio.
Pupillaris ſubſtitutio fit utriuſqoe ſexus liberis cujuſcumque gradus. T. 7. c. 903. B. E.
Pupillaris ſubſtitutio pubertate finitur. T. 7. c. 899. D. & c. 903. B.
Pupillaris ſubſtitutio quibus caſibus inter cætera maneat. T. 7. c. 902. C. D.
Pupillaris ſubſtitotio quomodo fiat. T. 7. c. 899. C. & c. 903. A.
Pupillaris ſubſtitutio moribus eſt in-

introducta. Tom. 7. c. 899. C. & c. 903. A.

Pupillaris ſubſtitutio an ſemper fiat uſque ad puberratem. T. 8. c. 140. D.

Pupillaris pecunia. Vide, Pecunia.

Pupillariter cui ſubſtituitur, eum oporter in poteſtate morientis patris eſſe. T. 7. c. 927. C.

Pupilli ubi educari debeant. T. 2. c. 358. A. & T. 9. c. 588. C.

Pupilli, & infantis differentia. T. 1. c. 1317. C.

Pupilli educatio. T. 2. c. 358. A.

Pupilli educantur plerunque apud matrem. Ibid. A. B.

Pupilli non probè recuſare poſſunt ſumptus, quibus educti ſunt liberaliter. Ibid. E.

Pupilli apud matrem, ſi iterum nuplerit, non educantur. Tom. 2. c. 1080. B.

Pupilli nomine quid propriè ſignificetur. T. 3. c. 653. E. & T. 8. c. 600. E.

Pupilli injuriæ, furtique faciendi interdum capaces ſunt. T. 1. c. 472. B.

Rem pupilli ſalvam fore. T. 1. c. 863. B.

Pupilli rem legitimè alienare poteſt tutor. T. 4. c. 879. D.

Pupilli nomine ſiquis tutori quaſi debitam pupillo pecuniam ſolverit per errorem, quid. T. 4. c. 927. B. C.

Pupilli nomine rectè tutor agit in judicio, rectè rem pupilli deducit in judicium, mater, quæ negotia pupilli gerit, rem pupilli in judicium deducere non poteſt. T. 4. c. 879. B. C.

Pupilli ſubſtitutio finitur pubertate. T. 4. c. 754. B.

Pupilli quod privilegium habeant. T. 5. c. 779. A.

Pupilli appellatio ſemper refertur ad tutorem. T. 5. c. 699. C.

Pupilli quæ res uſucapi poſſint. T. 5. c. 725. E.

Pupilli indefenſi bona a creditoribur poſſeſſa quo tempore diſtrahi poſſint. T. 5. c. 766. C.

Pupilli res, quæ uſucapi poteſt, & quæ non poteſt. T. 6. c. 319. A. B.

Pupilli rem non poſſe uſucapi, quam tutor ei ſubripuit, & alii vendidit. T. 6. c. 319. A.

Pupilli ſine tutoris auctoritate pro præſentibus non habentur. T. 6. c. 25. C.

Pupilli cives ſunt ἀτελεῖς, cives imperfecti. T. 6. c. 76. B.

Pupilli res uſucapi an poſſint. T. 7. c. 467. D.

Pupilli, & furioſi comparatio in quibus cauſis ceſſet. T. 8. c. 385. B. C.

Pupilli, etſi non alios, ſe tamen deferre poſſunt, & conſequi præmium. T. 8. c. 435. B. C.

Pupilli rer uſucapi non poteſt. T. 9. c. 997. A.

Pupilli res non poteſt uſucapi, nec longo, aut longiſſimo tempore adquiri. T. 9. c. 1030. A.

Pupilli nomen ſignificat & ætatem, & conditionem, impuberis nomen ſignificat tantum ætatem. T. 9. c. 588. E.

Pupilli ſoli, & milites, ſi ex eorum pecunia res empta ſit a tutore, vel procuratore, utilem vindicationem habent. T. 10. c. 659. B.

Pupilli indefenſi an poſſint damnari. T. 10. c. 1543. C.

Pupillis etiam jure veteri legitimam deferri tutelam. T. 3. c. 502. C.

Pupillis ſuæ injuriæ causâ, vel ſuorum dantur popularia interdicta. T. 4. c. 1480. B. C.

Pupillis popularem actionem non dari. T. 6. c. 76. B.

Pupillis tutorem, vel curatorem dare non eſt imperii, neque juriſdictionis. T. 7. c. 53. B.

Pupillis alimenta præbenda ſine mora, ſine cunctatione ulla. Tom. 9. c. 589. A.

Pupillis plus favorir tribuitur, quàm fiſco. T. 9. c. 962. E.

Pupillis non eſt danda exſequutio nuntiationis novi operis. T. 10. c. 1182. D.

Pupillo nocet ſcientia tutoris. T. 3. c. 396. A. & T. 5. c. 172. A.

Pupillo an reſtitutio in integrum neceſſaria ſit. T. 5. c. 171. E.

Pupillo alimenta præſtanda. Tom. 2. c. 358. D. & T. 9. c. 589. A.

Pupillo ſolvens legatum heres liberatur. T. 3. c. 189. D.

Pupillo Prætor coram quibus decernit alimenta. T. 3. c. 171. D.

Soli pupillo prodeſt abſtentio. T. 4. c. 88. D.

Pupillo dolus tutoris neque nocet, neque prodeſt. T. 4. c. 580. A.

Pupillo ſi ſtatus controverſia moveatur, quomodo ei ſubveniri debeat. T. 5. c. 622. B.

Pupillo quæ actio utilior. Tom. 5. c. 172. A.

Pupillo curatorem non dari, ſi tutor affuerit. T. 6. c. 203. E.

Pupillo actio adversùs tutorem ne, an adversùs debitores paternos competat. T. 6. c. 553. D.

Pupillo per tutorem an hereditar adquiri poſſit, aut per pupillum ipſum debeat adquiri, auctore tutore. T. 6. c. 570. A.

Pupillo coheredi coheres ſubſtitutus eſt: hic ſubſtitutus repudiavir paternam hereditatem, an poſſit poſtea ad pupillarem ſubſtitutionem pervenire. T. 7. c. 915. D.

Pupillo comparatur reſpublica. T. 7. c. 1268. D.

Pupillo magiſtratus, ſi non idoneos fidejuſſores a tutoribus acceperit, an, quando, & quomodo teneatur. T. 7. c. 873. C.

Pupillo quomodo ſubſtitui poſſit. 7. c. 1059. D.

Pupillo ſubſtitutur eſt frater, ſi frater ſupervixerir pupillo, ei erit heres neceſſarius ex ſubſtitutione pupillari, & cur. T. 7. c. 1458. B. ſed ſi ſimul pereant, non videtur ſupervixiſſe, nec extitiſſe heres ex ſubſtitutione, ſed legitimi utrinque ſuccedunt. Ibid. B.

Pupillo ſubſtitutur an poſſit bona paterna ſeparare a bonis pupilli. T. 7. c. 915. C.

Pupillo ſubſtitutus ſi pupillarem hereditatem agnoſcat, an obligetur paternæ hereditatis oneribus. T. 7. c. 916. B.

Pupillo an adquiratur per tutorem, & per curatorem poſſeſſio. T. 8. c. 551. E.

Pupillo an competat condictio de bene expenſis. T. 8. c. 351. E. & c. 352. A.

Pupillo an detur reſtitutio in integrum, ut poſtulante fideicommiſſario adeat hereditatem, quam repudiavit. T. 7. c. 1500. B.

Pupillo an ſimul Carboniana bonorum poſſeſſio, & ordinaria detur, & an ſimul cedant. T. 8. c. 138. E.

Pupillo non ſatiſdante, ſi adverſarius ejus caveat de bonis conſervandis, & reſtituendis, omnia adminiſtrat, & exercet actiones morâ perituras, & res tempore perituras diſtrahit. T. 8. c. 132. A.

Pupillo non nocet pactum tutoris. T. 9. c. 107. E.

Pupillo, ſi Principem adeat, quomodo poſſit legatum ſervari. T. 10. c. 683. A.

Pupillorum educatio ſub qua conditione matri conceditur. Tom. 3. c. 158. D.

Pupillorum favor eſt magnus. T. 4. c. 1382. D.

Pupillorum favore, & pleraque alia jure civili conſtituta ſunt. T. 7. c. 82. C.

Pupillorum conditio melior eſt, quàm infantium. T. 8. c. 661. E. & c. 744. D.

Pupillorum, & infantium melior conditio, quàm furioſorum. T. 8. c. 661. E. & c. 662. A.

Pupillorum favor eſt, ut comparata ex eorum pecunia tacitè eis obligata ſunt, hoc idem alii non habent. T. 9. c. 962. E.

Pupillorum nomine an liceat tutoribus accuſare. T. 10. c. 720. A. B.

Pupillos non eſt neceſſe reſtitui in integrum ex contractu avito, ſi pater eorum non agnoverit aviram hereditatem. T. 10. c. 1028. E.

Pupillum ſine tutoris auctoritate ſuam conditionem non facere poſſe deteriorem. Tom. 1. c. 943. A.

Pupillum an tutor adrogare poſſit. T. 3. c. 53. A. B.

Inter pupillum, & creditorer patris, qui bona vendiderunt, triplex eſt differentia. Tom. 4. c. 644. D.

In pupillum nulla actio dabatur ante conſtitutionem Divi Pii. T. 4. c. 723.

Digitized by Google

c. 723. D. hodie conſtitutione Divi Pii in pupillum datur actio utilis. Ibid. D.

Pupillum obſtrictum an teneant obligationes ex maleficio. Tom. 8. c. 327. D.

Pupillum educari apud matrem, ſi iterum non nupſerit. T. 8. c. 740. D. E.

Pupillum poſſe adire tutore auctore licèt ea ætas neque ſcire, neque decernere quicquam poſſit, non magis quàm furioſus. T. 9. c. 768. B.

Pupillum non poſſe deferre jusjurandum ſine tutoris actoritate. T. 9. c. 591. D.

Pupillum rectè ſtipolati ſine tutoris, vel curatoris auctoritate. T. 9. c. 1257. C.

In pupillum locupletiorem factum an detur utilis actio, atiamſi ſine tutoris auctoritate nummos acceperit. T. 10. c. 347. D.

Pupillum inter proximum pubertati, & pupillum infantem, vel proximum infantiæ, an ſit differentia. T. 10. c. 353. C.

In pupillum abſente tutore, vel in adoleſcentem abſente curatore ſententia data an valeat. T. 10. c. 920. A.

Pupillum inter extraneum; & pupillum ſuum differentiæ. T. 10. c. 1242. C.

Pupillus quid ſignificat. T. 1. c. 1059. D.

Pupillus exacti conſilii non eſt capax. T. 5. c. 464. A.

Pupillus non eſt doli capax. T. 5. c. 981. B.

Pupillus animi judicio caret. T. 1. c. 227. D.

Pupillus pejerare non videtur, quòd ſciens fallere non videatur. T. 3. c. 13. C.

Pupillus intelligitur ſcite, quod ſcit tutor. T. 3. c. 396. A.

Pupillus per tutorem hereditatem adire non poteſt. T. 5. c. 1357. A.

Pupillus cujuſcunque ætatis ſit, tutore auctore, & uſucapere, & poſſidere poteſt. T. 5. c. 1510. B. C.

Pupillus ſine tutoris auctoritate non obligatur civiliter. T. 1. c. 1246. A. & T. 3. c. 623. E.

Pupillus actore tutore obligatur, non auctore patre. T. 3. c. 395. E.

Pupillus proximus infanti, idest, qui ſeptennium non ita dudum exceſſerit, tutore auctore hereditatem adire, & ſtipulari poteſt. T. 5. c. 1150. D.

Pupillus interpellatus moram non facit, niſi interpelletur tutore auctore, vel niſi ipſe tutor interpelletur. T. 1. c. 1179. C.

Pupillus auctor laudari poteſt ſine tutoris auctoritate, ſi tutor non compareat. Ibid. C.

Pupillus non eſt, qui in utero eſt. T. 5. c. 1019. D. & T. 8. c. 600. D. E.

Pupillus omne negotium rectè gerit. T. 5. c. 203. A.

Pupillus quibus cauſis obligari poſſit ſine tutoris auctoritate. T. 5. c. 1579. D.

Pupillus naturali obligatione non tenetur, quia animi judicio caret. T. 1. c. 227. D.

Pupillus ex ſua promiſſione natoraliter obligatur. T. 5. c. 1566. A.

Pupillus manumittere non poteſt. T. 5. c. 306. A.

Pupillus, & impubes an differant. T. 3. c. 649. E. & c. 650. A.

Pupillus ſi obligetur, alium ſibi obligare poteſt ſine auctoritate tutoris. T. 5. c. 203. A.

Pupillus an ſit paterfamilias. T. 3. c. 623. E.

Pupillus, accipiendo mutuam pecuniam ſine tuſoris auctoritate, neque civiliter, neque naturaliter obligatur, videlicet ſi ex ea pecunia locupletior non ſit factus. T. 4. c. 723. C.

Pupillus, accipiens pecuniam ſine tutoris auctoritate, non obligatur civiliter. T. 4. c. 499. E. quæritur an obligetur naturaliter. Ibid. E.

An pupillus paterno pupillo teneatur ex facto tutoris. T. 4. c. 877. E.

An pupillus, quem volet ex tutoribus, eligere poſſit, eumque in ſolidum convenire. T. 4. c. 320. A.

Pupillus non eſt legitimus adminiſtrator rerum alienarum, & cur. T. 4. c. 878. A.

Pupillus, mutuam pecuniam accipiens ſine tutore, naturaliter obligatur, ſi ex ea ſit factus locupletior. T. 4. c. 500. A. ſi non locupletior factus eſſet, nec naturaliter obligaretur. Ibid. B.

Pupillus ne tutore quidem auctore adrogari poteſt, hodie adrogari poteſt eo auctore ex conſtitutione Antonini. T. 4. c. 755. C.

Pupillus non intelligit, quid agat; & ignorat, quod videt. Tom. 4. c. 323. E.

Pupillus pubertate liberatur tutelà. T. 4. c. 309. A.

Pupillus ſine tutoris auctoritate contrahens hodie civiliter obligatur ex conſtitutione D. Pii, ſi factus ſit locupletior. Tom. 4. c. 485. B.

Pupillus. Vide, Curator, Pubes, Tutor, Minor.

Pupillus geſtori negotiorum ſuorum, paterfamilias effectus, in quantum teneatur. T. 5. c. 126. D.

Pupillus an jurare, & pejerare, & fallere poſſit. T. 5. c. 219. A.

Pupillos an conditionem ſuam meliorem facere abſque tutoris auctoritate poſſit. Tom. 5. c. 833. B.

Pupillus non quilibet impubes, ſed impubes patre orbatus, aut familià patris. T. 5. c. 768. A.

Pupillus commodati, & depoſiti actione tenetur, ſi locupletior factus, aut doli capax fuerit tempore contractus initi. Tum. 5. c. 416. A.

Pupillus ſine tutore, ſicut nec furioſus ſine curatore, nihil ſcire intelligitur. T. 5. c. 725. D.

Pupillus ex contractu an, quatenus, & quomodo obligari poſſit. T. 5. c. 831. E.

Pupillus, rebus evictis, emptoribus tenetur evictionis nomine. T. 5. c. 581. B.

Pupillus an dicatur moram facere. T. 5. c. 567. E.

Pupillus pati poſſe non intelligitur. T. 5. c. 98. C.

Pupillus per ſervum ſuum poſſeſſionem adquirere poteſt. Tom. 5. c. 699. C.

Pupillus, qui miſcuit ſe bonis paternis, contraxiſſe videtur cum creditoribus paternis, & quaſi ex ſuo contractu conveniri. Tom. 5. c. 768. B. ſi non defendatur, bona ejus poſſidere poſſunt, non etiam diſtrahi ante pubertatem. Ibid. B.

Pupillus, cujus re ipsà negotia procurata ſunt, geſtori tenetur actione negotiorum geſtorum, ſi ex ea re locupletior factus fuerit. T. 6. c. 55. B.

Pupillus, ſi ſine tutoris auctoritate creditori ſuo debitam pecuniam ſolverit, ex ſolutione ipſa ſtatim non liberatur, & cur. Tom. 6. c. 55. B.

Pupillus an poſſit obligari ſine tutoris auctoritate. T. 6. c. 55. C.

Pupillus conveniri non poteſt, niſi in id, quod factus eſt locupletior. Ibid. D.

Pupillus quis dicatur. T. 6. c. 659. C.

Pupillus ex dolo totoris efficaciter non tenetur. T. 7. c. 767. A.

Pupillus indebiti condictione ſi agat, vincit, niſi reus probaverit, ſe debitum accepiſſe. T. 7. c. 878. E. & c. 879. A.

Pupillus inſtitutus, & rogatus reſtituere ſi repudiaverit, deinde creditores bona diſtraxerint, an poſſit cogi a fideicommiſſario, ut adeat per reſtitutionem in integrum, & reſtituat. T. 7. c. 1500. A.

Pupillus jus ſuum non utendo an amittat. T. 7. c. 467. D.

Pupillus, qui repudiavit, an poſſit reſtitui in integrum, ut hereditatem adeat, quam repudiavit. T. 7. c. 1500. A.

Pupillus occaſione ſubſtitutionis pupillaris an querelà agere poſſit, ſi legitima ei relicta ſit. Tom. 7. c. 938. B.

Pupillus probare debet ſcientiam tutoris de tutela, ſi de periculo tutelæ agatur. T. 7. c. 869. E. & c. 870. A.

Pupillus an deminuendi poteſtatem habeat ex hereditate, dum de ea deliberatur. T. 7. c. 956. B.

Pupillus an rectè gerat negotium. T. 8. c. 1057. D.

Pupillus cur ſine tutore auctore poſſeſſionem adquirere poſſit. T. 8. c. 744. A.

Pupillus omnia negotia tutore auctore contrahere poteſt. Tom. 8. c. 661. B. & c. 743. E.

Pupillus poteſt tutore auctore adire, & ſtipulanti promittere. Tom. 8. c. 661. B. & c. 743. E.

Pupillus qua ratione adire non poteſt. T. 8. c. 697. D. & c. 797. E.

Pupillus, qui agit actione tutelæ, aliis præfertur. T. 8. c. 791. D.

Pupillus non eſt in patris poteſtate. T. 8. c. 648. B.

Pupillus quid ſignificat. Ibid. B.

Pupillus eſt in tutoris poteſtate. Ibid. B.

Pupillus, & furioſus ſæpe in jure comparantur. T. 8. c. 381. C.

Pupillus furioſo proximus eſt, quia ignorat omnia. T. 8. c. 352. A.

Pupillus meliorem ſuam cauſam ſine tutore, non deteriorem facere poteſt. T. 8. c. 324. B.

Pupillus mutuam pecuniam accipiendo an obligetur. T. 8. c. 390 E.

Pupillus non rectè petet bonorum poſſeſſionem ſine tutoris auctoritate, niſi Prætor ſciens det. T. 8. c. 11. D.

Pupillus non poteſt repudiare ſine tutore. Ibid. D. E.

Pupillus non poteſt fideicommiſſariam hereditatem reſtituere, vel ſuſcipere ſine tutore. Idid. E.

Pupillus proximus pubertati an ſine tutoris auctoritare poſſeſſionem, vel dominium, vel obligationem adquirere poſſit. T. 8. c. 298. A. quæ poſſit tutore auctore. Ibid. c. 11. E.

Pupillus, cui controverſia fit, ſi non ſatiſdet adverſario, an ſolus poſſideat, vel exerceat actiones. Tom. 8. c. 131. E. ſi ſatiſdederit an ſolus poſſideat impubes. Ibid. D. an ex eis bonis ſumere poſſit, quod impendat in ſtudia, & res neceſſarias. Ibid. D. E. an actiones hereditarias exercere poſſit. Ibid. E. an ejus tutores bona adminiſtrare poſſint. Ibid. E. an ſine tutoris auctoritate creditori ſolvere, vel nummos accipientis facere poſſit. Ibid. c. 293. B. an ſine tuturis auctoritate hereditatem adquirere, vel repudiare poſſit. Ibid. c. 11. D. an ſine tutoria auctoritate hereditatem fideicommiſſariam reſtituere, vel ſuſcipere poſſit. Ibid. E. an ſine tutoris auctoritate poſſeſſionem adquirere, vel amittere poſſit. Ibid. c. 292. C. an tutore auctore contrahere, & obligare, poſſit. Ibid. c. 382. C. contrahens ſine tutoris auctoritate an obligetur. Ibid. c. 390. E.

Pupillus an debeat, quod ſtipulanti promiſit ſine tutoris auctoritate. T. 8. c. 390. E. an ſolutum condicere poſſit. Ibid. E.

Pupillus adeundo hereditatem ſine tutoris auctoritate nihil agit, tutore auctore eam adire poteſt. T. 8. c. 382. B.

Pupillus quamvis ſine tutoris auctoritate non obligetur, poſſeſſionem tamen per eum retinemus. T. 8. c. 296. A. B.

Pupillus an naturali jure obligetur ex contractibus ſine tutoris auctoritate, ſi locupletior factus non ſit. T. 8. c. 391. B.

Pupillus ſine tutoris auctoritate non poteſt incipere poſſidere. T. 8. c. 240. C.

Pupillus an per ſervum adquirat poſſeſſionem. T. 8. c. 247. C.

Pupillus ſine tutoris auctoritate non poteſt ſuo corpore ſolo, cum nec animum poſſidendi habeat, adquirere poſſeſſionem. Tom. 8. c. 240. C. D.

Pupillus an ſemper ſit paterfamilias. T. 8. c. 374. D. an ſit ſuæ poteſtaris, ſui juris. Ibid. D. an ſine tutoris auctoritate obligetur. Ibid. D. E.

Pupillus non poteſt promittere ſine tutoris auctoritate. T. 9. c. 1257. C.

Pupillus, vulgo *Orphelin*. Tom. 9. c. 588. E.

Pupillus plerumque apud matrem educatur, ſi modò ei non ſuperduxerit vitricum, ideſt, ſi iterum non nupſerit. Ibid. C.

Pupillus non poteſt ſibi facere heredem. T. 9. c. 702. A.

Pupillus, & pubes in quo differunt in cauſa ſtipulationum. Tom. 9. c. 1259. A.

Pupillus, & minor 25. annis in quo differunt. T. 9. c. 1258. A.

Pupillus ex mutuo non obligatur ſine tutore, ita nec ex promutuo. T. 9. c. 218. C.

Pupillus non obligatur ſine tutore. T. 9. c. 192. B.

Pupillus an per acceptilationem ſine tutoris auctoritate poſſit liberari. T. 10. c. 86. D.

Pupillus qua actione rem ſuam mobilem, quam vendidit, qui pro tutore negotia gerebat, & uſucaptam petere poſſit. T. 10. c. 108. C.

Pupillus an obligetur naturaliter ſine tutoris auctoritate. Tom. 10. c. 353. C.

Pupillus ſine tutoris auctoritate naturaliter quidem obligari non poteſt, quoniam omni judicio caret. T. 10. c. 423. D.

Pupillus tantùm hoc caſu naturaliter obligatur, in quo factus eſt locupletior. T. 10. c. 392. D. & c. 424. A. & c. 427. D.

Pupillus an poſſit reſtitui adverſùs aditionem. T. 10. c. 491. B.

Pupillus non obligatur, niſi ejus judicium ſuppletur præſentiâ tutoris. T. 10. c. 524. D.

Pupillus furtum facit ſine tutore. T. 10. c. 532. B.

Pupillus tenetur ex mora jam a defuncto contracta; ex ſua non niſi tutore auctore facta. T. 10. c. 536. E.

Pupillus heres nunquam moram facit ſine tutore, neque in rem, neque in perſonam. T. 10. c. 537. A.

Pupillus propriè eſt orphanus. T. 10. c. 553. A.

Pupillus ſi ſit infans, per tutorem hereditas adquiri debet. T. 10. c. 681. E.

Pupillus an admittatur in cauſa momenti. T. 10. c. 920. C.

Purè concepta ſæpe conditionalia eſſe intelliguntur. T. 5. c. 412. D.

Purgare ſumptus, vel rationes. T. 3. c. 302. B. C.

Purgatâ, & extinctâ morâ, debitor liberatur periculo, in quod ſe per moram conjecerat. Tom. 5. c. 566. E.

Purgatio moræ. Vide, Mora.

Purgationis olim tria genera. T. 2. c. 1193. C. D.

Purgationis moræ quinam ſint effectus. T. 10. c. 540. C.

Purpura conchyliorum genus. T. 2. c. 794. E.

Purpura ſerico pretioſior ſemper fuit. T. 2. c. 799. C. & Tom. 9. c. 369. A.

Purpura ſoli Principi dicata eſt. T. 9. c. 368. E.

Purpura dicitur blatta, unde blattæ veſtes. T. 9. c. 369. A.

Purpura alia eſt blatta, alia oxyblatta colore acutiure, & ſplendidiore. T. 10. c. 653. E. & c. 654. A.

Purpura hyanthina dicitur a violis Martiis. T. 9. c. 369. A. & T. 10. c. 654. A. dicitur & tyrianthina a Vopiſco. T. 9. c. 369. A. & T. 10. c. 654. A.

Purpura fuit ſemper auro pretioſior. T. 9. c. 369. A. & T. 10. c. 654. A.

Purpura an poſſit emi, vel vendi a privatis hominibus. T. 10. c. 1001. B.

Purpuræ nundinæ vetitæ. Tom. 2. c. 799. D.

Purpuræ uſu interdicto, an purpurea ſegmenta videantur interdicta. T. 3. c. 348. C.

Purpuræ commercium privatis interdictum. T. 9. c. 368. D.

Purpureæ veſtes prohibitæ. T. 2. c. 799. A.

Purpurarii Imperatori deſervientes a muneribus civilibus excuſantur. T. 2. c. 746. D.

Purrhica quid, ſive Pyrrhica. T. 3. c. 367. D.

Purrhicarii quinam fuerint, & quodnam fuerit eorum ſupplicii genus. T. 1. c. 499. D.

Purum legatum. Vide, Legatum.

Purus locus. Vide, Locus.

Puſtu-

Puſtulatum, puſulatum; vel poſtulatum argeutum. Tom. 3. c. 191. C.

Putationes vitium cur fiant. T. 2. c. 854. B.

Puteal eſſe opereulum putei. T. 3. c. 297. C. & T. 7. c. 780. A.

Putealia ſigillata. T. 3. c. 297. C.

Puteus ut a fonte diſcrepet. T. 3. c. 298. C.

Puteus jugis. Ibid. D.

Puto dicitut in re ambigua. T. 6. c. 82. E.

Pyratum quid ſit, & an vini appellatione contineatur. Tom. 7. c. 1456. D.

Pyrrbichius pes unde nomen accepit. T. 3. c. 367. D.

Pythagoras ſuis pro otaculo fuit. T. 1. c. 1253. B.

Pyxis ſtagnea. T. 3. c. 297. B.

Pyxides. T. 1. c. 438. D.

Q

QUadrageſima vectigalis. T. 3. c. 158. C.

Quadrageſima litium. T. 3. c. 158. B.

Quadrageſimæ caſtum jejunium. T. 9. c. 456. B.

Quadrans heredi illibatus reſervandus eſt. T. 1. c. 441. A.

Quadrans, qui excludit querelam inofficioſi teſtamenti, a qua lege ſit. T. 3. c. 63. A.

Quadrans ab herede deductus in fiſcum redigitur. T. 2. c. 659. A.

Quadrans quid. T. 7. c. 646. B.

Quadrans, & quincux cujus rei, & quotæ partes. T. 8. c. 973. D.

Quadrantis fini a quo dictum. T. 3. c. 702. D.

Quadrantum legitimorum multa geneta. T. 10. c. 934. E.

De quadriennii præſcriptione, quæ fiſco datur, & adversùs fiſcum. T. 1. c. 543. A.

De quadriennii præſcriptione. T. 9. c. 1026. D. & ſeq.

Quadriennii præſcriptio datut adversùs fiſcum in cauſa vacantium bonorum. T. 10. c. 652. D. E.

Quadriennium numeratur in cauſa bonorum vacantium, in aliis cauſis vicennium a die denuntiationis. T. 4. c. 1374. B.

Quadriga intelligitur etiam ſine curru. T. 1. c. 1372. E. & T. 4. c. 410. A.

Quadriga eſt nomen numeri, & ad alias res, non ad equos transfertur. T. 4. c. 410. B.

An quadriga ſine rheda, & curru intelligatur. Ibid. A.

Quadrigâ legatâ, equo uno mortoo an ſuperſtites debeantur. T. 7. c. 1007. A.

Quadrigâ legatâ, ſi unus equus ſit mortuus, reliqui debentur. T. 7. c. 1007. C. & T. 10. c. 407. B.

Quadrigæ tyrrannorum. T. 1. c. 1373. A. B.

Quadrigæ legato currus non cedit, ut pars, vel acceſſio. T. 4. c. 410. A.

Quadrigæ uſuſtuctu legato, uno ex equis mortuo, an debeatut. T. 7. c. 1007. A.

Quadrigæ legatum quid continet. Tom. 7. c. 1177. E. & c. 1178. A.

Quadrigatiorum immunitates. T. 2. c. 768. A.

Quadrima dies. T. 6. c. 122. E.

Quadrimanus. T. 8. c. 520. C.

Quadrimeſtrui breves. T. 2. c. 685. E.

Quadrimeſtria annonæ tributa quænam erant. T. 10. c. 875. A.

Quadrupes pauperiem faciens. T. 1. c. 376. E.

Quadrupes ſi damnum fecerit. T. 1. c. 376. E.

Quadrupes puer. Tom. 8. c. 520. C.

Quadrupedes, quæ dorſo, collove domantur, ſunt mancipi. T. 1. c. 327. A.

Quadruplatorum nomen unde. T. 8. c. 430. C.

Quadruplex judicium quid. T. 7. c. 1226. B.

Quadrupli pœna, & quando pro quadrupli pœnâ octuplum exigatur. T. 6. c. 142. C. & ſeq.

Quadrupli, vel in quadruplum actio. T. 8. c. 1097. B.

Quadrupli pœnâ qui tenentur. T. 9. c. 1157. B. & ſeq.

Quadrupli pœna, lege Furiâ ſtatuta in eum, qui ex teſtamento legati nomine pluſquam mille aſſes cepiſſet. T. 10. c. 803. E.

Quadruplicia judicia, conſilia. T. 7. c. 1226. B.

Quæ ab initio non valent, ex poſtfacto non convaleſcuut. Tom. 4. c. 95. C.

Quæſita ante venditionem perfectam ad venditorem pertinere. T. 7. c. 775. A.

Quæſita poſt venditionem perfectam ad emptorem pertinere. Ibid. A. B.

Quæſiti vulgo an ſuccedant. T. 8. c. 1034. E. an habere poſſint agnatos. Ibid. c. 1035. C.

Quæſtio quibus cauſis de familia occiſi domini haberi poteſt. T. 1. c. 421. A. & ſeq.

Quæſtio de ſervis haberi non poteſt, neque in eos pœna conſumi ulla, domino clandeſtinis inſidiis defuncto. T. 3. c. 514. D. E.

Quæſtio ex *l.* 1. *de ſepulcr. violat.* ſolvitur. T. 5. c. 387. A.

Quæſtio, decem, aut Stycho in electionem creditoris collatis, quæ obligatio obtineat. Tom. 5. c. 80. A.

Quæſtio ex lege receptiſſima, & frequentiſſima, ſi fundus venditus ſit eâ lege, ut venditori revenderetur, & interim is pignori datus ſit, quid juris. T. 5. c. 423. A.

Quæſtio facto implicita an ad juriſconſultos pertineat, an vero æſtimationi judicis permittatur. T. 5. c. 884. C.

Quæſtio, an in ſocietatem uſuræ veniant. T. 5. c. 494. E.

Quæſtio, an in ſocietate inopia unius oneret cæteros, qui ſint ſolvendo. T. 5. c. 494. D.

Quæſtio, an minori 25. annis circumſcripto in adminiſtratione rei alienæ poſſit dari reſtitutio in integrum. T. 5. c. 155. C.

Quæſtio, an creditor, qui certum auri, vel argenti pondus credidit, cogatur aureos, vel argenteos nummos, quos debitor offert, accipere, ſolvitur, & acutiſſimè diſcutitur. T. 5. c. 396. B.

Quæſtio, an actioni arbitrariæ locus ſit in judiciis bonæ fidei. T. 5. c. 403. E. & c. 404. A.

Quæſtio, an dominus diem præſtitutam operi prorogare poſſit. T. 5. c. 524. E. & c. 525. A.

Quæſtio de familia, ſi dominus occiſus ſit, non ſolùm quando incertus, ſed etiam quando certus eſt percuſſor. T. 5. c. 635. A.

Quæſtio inter duos de nomine ob hereditatem ex teſtamento delatam. T. 5. c. 867. E. & c. 868. A. & ſeq.

Quæſtio ſtatus differtur ad tempus pubertatis. T. 5. c. 621. B.

Quæſtio, an conſtitutum ſine die factum valeat. Tom. 5. c. 414. D.

Quæſtio *leg.* 17. *de conſtituta pecunia* multa, & magna, ſcituque, atque explicatu digniſſima. T. 5. c. 408. E.

Quæſtio, ſi cum magiſtro navi meæ a ſervo meo, qui eam exercet, præpoſito contraxerim, ſi liber homo is ſit, qua actione eum convenire poſſim. T. 5. c. 429. E. & c. 430. A.

Quæſtio, ſi facultas, aut poteſtas aureorum diminuta ſit, quomodo tunc ſolutio fiat, an debitor eoſdem nummos, quos mutuos accepit, aut ſimiles illis totidem ejuſdem qualitatis reddendo liberetur, explicatur. T. 5. c. 395. D.

Quæſtio, ſi plures creditores bona alicujus ſub haſta vendenda alicui procuratori commiſerint, qua actione adversùs eum uti poſſint. T. 5. c. 470. E. 471. A.

Quæſtio, ſive tractatio, quæ ex juris difficilioribus eſt, explicatur. T. 5. c. 843. E.

Quæſtio, utrùm pupillus locationem a tutore factam ſervare teneatur. T. 5. c. 565. A.

Quæſtio ſtatus. T. 6. c. 164. C. & ſeq.

Quæſtio incidens, & quæſtio emergens an differant. Tom. 6. c. 25. B.

Quæſtio adulterii in tempus pubertatis an differatur. Tom. 6. c. 564. A.

Quæ-

Digitized by Google

Quæſtio facti non de jure quærit, ſed de mente, & de voluntate teſtatoris. T. 6. c. 750. D.
Quæſtio facti dirimitur arbitrio judicis, juris non item. Tom. 7. c. 167. C. D.
Quæſtio minor majorem ad ſe trahere non poteſt, at major minorem. T. 7. c. 158. B.
Quæſtio minor cum majori communionem habens, utra priùs diſceptari debeat. Ibid. B.
Quæſtio dominii habetur. Tom. 7. c. 282. D. & ſeq.
Quæſtio cum de ſtatu eſt, non poteſt agi interdicto de libero homine exhibendo, & cur. Tom. 7. c. 228. B. C.
Quæſtio ſtatus cur dicatur præjudicium, ſive præjudicialis actio. T. 7. c. 230. E.
Quæſtio habetur de ſervis, domino ſuo domi occiſo, ſub uno tecto degentibus. T. 8. c. 622. D.
Quæſtio bonorum non extinguitur morte rei. T. 9. c. 1392. D.
Quæſtio læſæ majeſtatis. Vide, Crimen læſæ majeſtatis, Crimen perduellionis.
Quæſtio habetur de ſervo in dominum, ne offerente quidem domino ſervum quæſtioni. T. 9. c. 1466. E.
Quæſtio pecuniaria, & quòd latrunculator de ea regulariter cognoſcere non poteſt, aliquando tamen de ea cognoſcere poteſt, & quando. T. 9. c. 120. B. C.
Quæſtio ſtatus. Vide, Status.
Quæſtio ſtatus. Vide, Actio præjudicialis, Liberalis cauſa, Judicium liberale, Status defuncti, Libertas.
Quæſtio ſtatus, & ingenuitatis ad Præſidis cognitionem pertinet. T. 9. c. 194. C. arbiter de ea cognovit in quæſtione hereditatis. Ibid. C. D.
Quæſtio criminalis ut intra certum tempus terminetur. T. 9. c. 1475. E.
Quæſtio major quando præfertur minori. T. 9. c. 988. E.
Quæſtio ſtatus non eſt, an ſit uxor. T. 9. c. 268. E.
Quæſtio ſtatus triplex. Ibid. E.
Quæſtio quæſtionem decidere nullo modo poteſt. T. 10. c. 369. E.
Quæſtionis definitio. T. 1. c. 877. A.
Quæſtionis judex quis dicatur. T. 3. c. 455. C.
Quæſtionis habendæ causâ neminem damnandum. T. 8. c. 636. B.
Quæſtionis judices quinam erant. T. 10. c. 862. D. E.
Quæſtioni an ſubjici poſſint homines liberi. T. 9. c. 1469. E. & c. 1470. A.
Inter quæſtionem falſi, & inofficioſi quæ differentia eſt. T. 4. c. 117. A. B.
Quæſtionem, an heres ſuus teſtamento præteritus bonorum poſſeſſionem contra tabulas petens teneatur legata præſtare omnibus, an verò exceptis tantùm perſonis, pulchrâ diſtinctione dijudicat auctor. T. 5. c. 608. B.
Quæſtionem difficillimam ex L. 18. de *neg. geſt.* quam interpretes non explicant, ſed difficiliorem reddunt, explanat auctor. Tom. 5. c. 128. A.
Quæſtionem bonorum tacitè publicatorum morte perimi. T. 9. c. 1123. C.
Quæſtionem habendam non eſſe ob unius teſtimonium. T. 9. c. 191. A.
Quæſtionem an oporteat confundere cum interrogatione nuda. T. 10. c. 465. C.
In quæſtione ambigua, & dubia interpretatione Papinianus reſpondit pro dote, ideſt, pro muliere. T. 5. c. 1026. E.
Quæſtionis ad eruendam veritatem adhibendæ, ſed non ſtatim a tormentis incipiendum. T. 1. c. 494. B. C.
Quæſtiones perpetuæ quæ ſint. T. 1. c. 294. B. C.
Quæſtiones, & reſponſa Papiniani in quo differunt. T. 4. c. 829. A.
Inter quæſtiones, & reſponſa Papiniani cauſa differentiæ quæ, & cur. Ibid. A.
Quæſtiones lege, vel Senatuſconſulto magiſtratui nominatim datæ mandari ab eo non poſſunt. T. 4. c. 11. D. E.
Inter quæſtiones, & reſponſa Papiniani differentia cur obſervatu digna. T. 4. c. 829. A.
Quæſtiones juris ambiguæ. Vide, Ambiguæ juris quæſtiones.
Quæſtiones Papiniani ſunt uberes quidam tractatus juris, reſponſa verò ejuſdem tanquam oracula admodum brevia. T. 4. c. 829. C.
Quæſtiones quibus perſonis redduntur. Ibid. C.
Quæſtiones in jure quid dicantur. T. 5. c. 1080. B.
Quæſtiones voluntatis, ut in contractibus, & in donationibus causâ mortis ſæpe occurrunt. T. 6. c. 118. D.
Quæſtiones juris, & facti quomodo differunt. T. 6. c. 947. A.
Quæſtiones de apicibus juris quæ dicuntur. T. 7. c. 604. B.
Quæſtiones juris dirimunt juriſconſulti. T. 7. c. 1181. C. quæſtiones facti judices ſoli. Ibid. C.
Quæſtiones ſtatus ſunt veluti de proprietate. T. 7. c. 230. E.
Quæſtiones, in quibus non utimur propriis verbis. T. 7. c. 678. B.
Quæſtiones juris aut generaliter, aut ſpecialiter tractantur. T. 8. c. 55. B.
Quæſtiones quæ ſint, quæ ex teſtamento pendeant. T. 8. c. 128. B.
Quæſtiones ſunt ſtrictiores inquiſitiones criminum. T. 9. c. 1466. D. fiunt per vim, & tormenta, cruciatuſque corporis reorum, vel teſtium; & quandoque etiam accuſatorum. Ibid. E.
Quæſtiones, quæ incidunt in jure, translationes vocantur a Rhetoribus. T. 9. c. 50. E.
Quæſtiones facti ſunt judiciales. T. 10. c. 1122. E.
Quæſtionum varia genera. Tom. 1. c. 494. C. & c. 1254. A.
Quæſtionum appellatione quid ſignificatur. T. 1. c. 1253. C.
Quæſtionum libros orditur Cujacius ab invocatione Dei in principio. T. 4. c. 1. A.
In quæſtionum libris Papinianus difficiles, & arduas quæſtiones tractat. T. 4. c. 829. C.
Quæſtionum duo genera, facti, & juris. T. 7. c. 167. C.
Quæſtionum duo eſſe genera: quaſdam enim pendere ex teſtamento, quaſdam non. T. 8. c. 128. B.
Quæſtionibus qui ſubjici poſſint, vel non. T. 2. c. 619. E. & c. 620. A. & ſeq.
In quæſtionibus incipiendum ab eo, qui timidior, vel teneræ ætatis eſt. T. 1. c. 494. D.
De quæſtionibus ſervorum. T. 1. c. 496. B.
A quæſtionibus incipiendum non eſſe, niſi concurrant multa argumenta. T. 9. c. 191. A.
De quæſtionibus. T. 9. c. 1466. D. & ſeq. & T. 10. c. 730. E.
Quæſtor cuſtos eſt juſtitiæ. Tom. 1. c. 4. B.
Quæſtor officium non habet, ſed adjutores de ſcriniis, quos voluerit. Tom. 2. c. 1069. A. & c. 1087. E.
Quæſtor, quem in aula Cancellarium appellamus, eſt juſtitiæ cuſtos, legum armarium, theſaurus famæ publicæ. Tom. 2. c. 65. D. E. & c. 667. B. C.
Quæſtor, qui mendicos, otioſos, & vagos coercebat. T. 2. c. 1118. D.
Quæſtor palatii cur ſic appellatus. T. 2. c. 1087. E.
Quæſtor, vulgo *le Chancelier*. T. 9. c. 1199. E.
Quæſtor Palatinus, vulgo *Chanſecire*. Ibid. E. adjutor Quæſtoris eſt. Ibid. E.
Quæſtor ſacri palatii, *le Chancelier*. T. 9. c. 1110. E.
Quæſtor candidatus Principis. T. 9. c. 151. E.
Quæſtor an poſſit fungi vice Proconſulis. T. 10. c. 95. B.
Quæſtor judices dabat. T. 10. c. 387. A.
Principi ſolus Quæſtor erat adſeſſor. T. 10. c. 866. E.
Quæſtoris officium, & functio. T. 1. c. 729. B.
Quæſtoris nomen in Cancellarii appellationem mutatum. Tom. 2. c. 667. B. C. & c. 1087. E.
Quæſtoris adjutores. T. 2. c. 667. E. & c. 924. E. & c. 1069. A. & c. 1087. E.

Quæ

Digitized by Google

Quæſtoris adjutorium eſt dignitas. T. 4. c. 362. B.
Quæſtoris dignitas, auctoritas, & commendatio. T. 10. c. 844. E. & c. 845. A. & ſeq.
Quæſtoris officium Cancellarii officio comparatum. T. 10. c. 845. D.
Quæſtoris officium erat temporarium. T. 10. c. 846. B.
Ex Quæſtore plerumque fiebat quis officiorum magiſter, aut etiam unus idemque utroque fungebatur honore. Ibid. C.
Quæſtores non in Urbe ſolùm, ſed & in Provinciis erant. T. 1. c. 729. C.
Quæſtores unde dicti. T. 1. c. 905. E.
Quæſtores orationes Principum, epiſtolas, & libellos in Senatu recitabant. T. 1. c. 729. D.
Quæſtores, qui nunc dicuntur Cancellarii, olim non erant perpetui. T. 9. c. 1117. E. & c. 1118. A.
Quæſtores honorarii quinam olim erant. T. 10. c. 845. E.
Quæſtores ex advocatorum numero plerumque ſumebantur. T. 10. c. 883. A. B.
De quæſtorum honore. T. 2. c. 900. C.
Quæſtorum duplex magiſtratus more antiquo. T. 10. c. 854. A.
Quæſtura magiſteriæ poteſtatis partem ſibi vendicat. T. 10. c. 844. E.
Quæſtura primum gradum obtinebat in Senatu. T. 10. c. 845. E.
Quæſtura onus erat Senatorum. T. 10. c. 851. D.
Quæſturæ ampliſſimæ, & inanes. Ibid. E. quinam ad eas admitterentur. Ibid. E.
Ad quæſturam venientem, neceſſe erat, profiteri ſuas facultates, ut pro modo earum metiri liceret expenſas ludorum. T. 10. c. 853. A.
Quæſtum inter, & conquæſtum an ſit differentia. T. 5. c. 480. A.
Quæſtus eſt id, quod venit ex negotiatione, & mercatura. T. 5. c. 430. C.
Qualis qualis ſervus, qualecumque dominium, qualiſcumque poſſeſſor. T. 3. c. 322. A.
Qualitas, & forma non idem. T. 1. c. 1331. C.
Qualitas optimi non recipit majus, & minus, qualitas boni recipit. T. 1. c. 1213. C.
Qualitas heredis mutari poteſt, ſubſtantia non poteſt. T. 1. c. 1091. B.
Qualitas pro differentia ſubſtantiæ ſumpta. T. 1. c. 1177. D.
Qualitas eſt, ex qua qualis dicitur. T. 4. c. 141. A.
Qualitas. Vide, Quantitas;
Qualitas, & quantitas rei auget, vel minuit crimen, & pœnam. T. 5. c. 753. A.
Qualitas fluit a ſubſtantia. Tom. 5. c. 401. C. D.
Qualitas accidentalis. T. 7. c. 646. A.
Qualitas, ſubſtantia, materia pro eodem uſurpantur. T. 7. c. 695. D.
Qualitas certiſſima quæ. Tom. 7. c. 646. A.
Qualitas ſubſtantialis. Ibid. A.
Qualitas qualitatis non eſt. T. 9. c. 476. A.
Qualitas edicti, vel legis, vel libri, aut tomi per principia oſtenditur. T. 10. c. 164. C.
Qualitas materiæ, ſubſtantiæ, & ποίας nomen promiſcuum. T. 3. c. 27. D.
Qualitatis ignoratio an vitiet aditionem. T. 1. c. 1256. C.
Qualitatis actionis demonſtratio eſt arbitraria, non nomen actionis. T. 5. c. 403. A.
In qualitate agri mentitus venditor an teneatur. T. 10. c. 751. D.
Quantitatem quantitatis dici non exigit Paulus juriſconſultus. T. 5. c. 401. B.
Qualitates, & accidentia ſubſtantiæ non ſunt partes. T. 1. c. 941. D.
Qualitates prædiorum. T. 6. c. 39. D.
Qualitates interdictorum oſtenduntur per principia edictorum, quibus ea ſe daturum Prætor pollicetur. T. 9. c. 1145. B.
Qualiter ſe babens clauſula quid ſit. T. 8. c. 552. D.
Qualus quid. T. 3. c. 323. C.
Quam res valet quid ſignificet. T. 10. c. 749. C.
Quando pro *quandoquidem*. Tom. 1. c. 1116. C.
Quandocumque verbum conditionem facit. T. 6. c. 480. C.
Quanti ea rer rſt, hæc verba referuntur ad utilitatem domini, id eſt, quanti domini intereſt, non quanti procuratoris. T. 5. c. 653. D.
Quanti ea rer rſt, quid his verbis continetur. T. 5. c. 381. E.
Quanti ea res erit. T. 8. c. 653. A.
Quanti eam rem eſſe paret. Ibid. A.
Quanti ea res eſt, varia ſignificant. T. 10. c. 749. B.
Quantitas pro genere. T. 1. c. 1226. D.
Quantitas eadem facilè multiplicatur, idem corpus non item. T. 5. c. 404. B.
Quantitas eadem ſæpius præſtari poteſt, volente teſtatore. Ibid. B.
Quantitas nummorum ſpectatur, non corpora, cum legata eſt certa pecunia. T. 4. c. 1126. C.
Quantitas, & corpus in quo differunt. T. 4. c. 443. A.
Quantitas eadem ſi ſæpe legetur, quid. T. 4. c. 441. A.
Quantitas an ſemper inſit in bonis. T. 4. c. 1126. C.
Quantitas, quæ egreditur veritatem, pœna eſt. T. 4. c. 1325. C.
Quantitas interverti non poteſt. T. 4. c. 716. B. nec incorporalia interverti poſſunt. Ibid. B.
Quantitas non eſt in legato, ſed obligatio. T. 4. c. 494. E.
Quantitas ſola nunquam ſine qualitate ſpectatur. Tom. 4. c. 1202. A.
Quantitas, & res in quo differunt. T. 4. c. 441. B.
Quantitas ſæpius dari poteſt, res eadem verò dari nequit. Ibid. A. B.
Quantitas certo loco non continetur. T. 5. c. 405. B.
Quantitas certa eſt, quæ quanta ſit, oſtenditur. Tom. 5. c. 401. B.
Quantitas potiùs, quàm ipſum corpus in mutuo ſpectatur. Tom. 5. c. 392. A.
Quantitas generis nomen eſt. T. 6. c. 152. C.
Quantitas, non corpus, quando, & in quibus rebus legari intelligatur. Tom. 7. c. 989. E. & c. 990. A.
Quantitas certa, ſemperque ſui ſimilis ubi eſt, nullus electioni locus eſt. T. 7. c. 990. A.
Quantitas ſemper intelligitur ineſſe in hereditate. Ibid. A.
Quantitas ſi ſæpius ſit legata, an ſæpius debeatur, & an multiplicationem recipiat. T. 7. c. 1016. D. E.
Quantitas quando videatur legata, & quando corpus. Tom. 7. c. 1016. D. E. & c. 1017. A.
Quantitas continetur communi ſpecie. T. 7. c. 629. B.
Quantitas, & æſtimatio diverſa. T. 8. c. 642. D.
Quantitas accipitur pro eo, quod intereſt. Ibid. E.
Quantitas non poteſt perire. T. 9. c. 217. B.
Quantitas quid ſit. T. 10. c. 1261. D.
Quantitatis, & corporis differentia ad conſtitutionem D. Pii. T. 5. c. 403. D. E.
Quantitatis nomine quæ contineantur. T. 3. c. 324. A.
Quantitatis obligatio numero dividitur. T. 6. c. 152. C.
Quantitatis nomine ſignificantur ea, quæ pondere, numero, & menſurâ conſtant. T. 7. c. 645. D.
Quantitatis nomine quænam intelligatur. T. 7. c. 625. A.
Quantitati nullum corpus ſubeſt. T. 5. c. 401. B. & T. 9. c. 217. B. & T. 10. c. 953. A.
Quantitati nihil tam ſimile, quàm quantitas par. Tom. 5. c. 395. A.
Quantitatem parti parem, quid refert, quis paciſcatur, an partem. T. 4. c. 941. B. in hoc nulla eſt differentia. Ibid. B.
Quantitatem dupli non poteſt excedere id, quod intereſt in certis caſibus. T. 9. c. 1077. B.

In quan-

Quæſtio facti non de jure quærit, ſed de mente, & de voluntate teſtatoris. T. 6. c. 750. D.
Quæſtio facti dirimitur arbitrio judicis, juris non item. Tom. 7. c. 167. C. D.
Quæſtio minor majorem ad ſe trahere non poteſt, at major minorem. T. 7. c. 158. B.
Quæſtio minor cum majori communionem habens, utra priùs diſceptari debeat. Ibid. B.
Quæſtio dominii habetur. Tom. 7. c. 285. D. & ſeq.
Quæſtio cum de ſtatu eſt, non poteſt agi interdicto de libero homine exhibendo, & cur. Tom. 7. c. 228. B. C.
Quæſtio ſtatus cur dicatur præjudicium, ſive præjudicialis actio. T. 7. c. 230. E.
Quæſtio habetur de ſervis, domino ſuo domi occiſo, ſub uno tecto degentibus. T. 8. c. 622. D.
Quæſtio bonorum non extinguitur morte rei. T. 9. c. 1392. D.
Quæſtio læſæ majeſtatis. Vide, Crimen læſæ majeſtatis, Crimen perduellionis.
Quæſtio habetur de ſervo in dominum, ne offerente quidem domino ſervum quæſtioni. T. 9. c. 1466. E.
Quæſtio pecuniaria, & quòd latrunculator de ea regulariter cognoſcere non poteſt, aliquando tamen de ea cognoſcere poteſt, & quando. T. 9. c. 120. B. C.
Quæſtio ſtatus. Vide, Status.
Quæſtio ſtatus. Vide, Actio præjudicialis, Liberalis cauſa, Judicium liberale, Status defuncti, Libertas.
Quæſtio ſtatus, & ingenuitatis ad Præſidis cognitionem pertinet. T. 9. c. 194. C. arbiter de ea cognovit in quæſtione hereditatis. Ibid. C. D.
Quæſtio criminalis ut intra certum tempus terminetur. T. 9. c. 1475. E.
Quæſtio major quando præfertur minori. T. 9. c. 988. E.
Quæſtio ſtatus non eſt, an ſit uxor. T. 9. c. 268. E.
Quæſtio ſtatus triplex. Ibid. E.
Quæſtio quæſtionem decidere nullo modo poteſt. T. 10. c. 369. E.
Quæſtionis definitio. T. 1. c. 877. A.
Quæſtionis judex quis dicatur. T. 3. c. 455. C.
Quæſtionis habendæ causâ neminem damnandum. T. 8. c. 636. B.
Quæſtionis judices quinam erant. T. 10. c. 862. D. E.
Quæſtioni an ſubjici poſſint homines liberi. T. 9. c. 1469. E. & c. 1470. A.
Inter quæſtionem falſi, & inofficioſi quæ differentia eſt. T. 4. c. 117. A. B.
Quæſtionem, an heres ſuus teſtamento præteritus bonorum poſſeſſionem contra tabulas petens, teneatur legata præſtare omnibus, an verò exceptis tantùm perſonis, pulchrà diſtinctione dijudicat auctor. T. 5. c. 608. B.
Quæſtionem difficillimam ex L. 18. *de neg. geſt.* quam interpretes non capiunt, ſed difficiliorem reddunt, explanat auctor. Tom. 5. c. 128. A.
Quæſtionem bonorum tacitè publicatorum morte perimi. T. 9. c. 1123. C.
Quæſtionem habendam non eſſe ob unius teſtimonium. T. 9. c. 191. A.
Quæſtionem an oporteat confundere cum interrogatione nuda. T. 10. c. 465. C.
In quæſtione ambigua, & dubia interpretatione Papinianus reſpondit pro dote, ideſt, pro muliere. T. 5. c. 1026. E.
Quæſtionis ad eruendam veritatem adhibendæ, ſed non ſtatim a tormentis incipiendum. T. 1. c. 494. B. C.
Quæſtiones perpetuæ quæ ſint. T. 1. c. 594. B. C.
Quæſtiones, & reſponſa Papiniani in quo differunt. T. 4. c. 829. A.
Inter quæſtiones, & reſponſa Papiniani cauſa differentiæ quæ, & cur. Ibid. A.
Quæſtiones lege, vel Senatuſconſulto magiſtratui nominatim datæ mandari ab eo non poſſunt. T. 4. c. 11. D. E.
Inter quæſtiones, & reſponſa Papiniani differentia cur obſervatu digna. T. 4. c. 859. A.
Quæſtiones juris ambiguæ. Vide, Ambiguæ juris quæſtiones.
Quæſtiones Papiniani ſunt uberes quidam tractatus juris, reſponſa verò ejuſdem tanquam oracula admodum brevia. T. 4. c. 829. C.
Quæſtiones quibus perſonis redduntur. Ibid. C.
Quæſtiones in jure quid dicantur. T. 5. c. 1080. B.
Quæſtiones voluntatis, ut in contractibus, & in donationibus causâ mortis ſæpe occurrunt. T. 6. c. 118. D.
Quæſtiones juris, & facti quomodo differunt. T. 6. c. 947. A.
Quæſtiones de apicibus juris quæ dicuntur. T. 7. c. 604. B.
Quæſtiones juris dirimunt juriſconſulti. T. 7. c. 1181. C. quæſtiones facti judices ſoli. Ibid. C.
Quæſtiones ſtatus ſunt veluti de proprietate. T. 7. c. 230. E.
Quæſtiones, in quibus non utimur propriis verbis. T. 7. c. 678. B.
Quæſtiones juris aut generaliter, aut ſpecialiter tractantur. T. 8. c. 55. B.
Quæſtiones quæ ſint, quæ ex teſtamento pendeant. T. 8. c. 158. B.
Quæſtiones ſunt ſtrictiores inquiſitiones criminum. T. 9. c. 1466. D. fiunt per vim, & tormenta, cruciatuſque corporis reorum, vel teſtium, & quandoque etiam accuſatorum. Ibid. E.
Quæſtiones, quæ incidunt in jure, translationes vocantur a Rhetoribus. T. 9. c. 50. E.
Quæſtiones facti ſunt judiciales. T. 10. c. 1152. E.
Quæſtionum varia genera. Tom. 1. c. 494. C. & c. 1554. A.
Quæſtionum appellatione quid ſignificatur. T. 1. c. 5253. C.
Quæſtionum libros orditur Cujacius ab invocatione Dei in principio. T. 4. c. 1. A.
In quæſtionum libris Papinianus difficiles, & arduas quæſtiones tractat. T. 4. c. 829. C.
Quæſtionum duo genera, facti, & juris. T. 7. c. 167. C.
Quæſtionum duo eſſe genera: quaſdam enim pendere ex teſtamento, quaſdam non. T. 8. c. 128. B.
Quæſtionibus qui ſubjici poſſint, vel non. T. 2. c. 619. E. & c. 620. A. & ſeq.
In quæſtionibus incipiendum ab eo, qui timidior, vel teneræ ætatis eſt. T. 1. c. 494. D.
De quæſtionibus ſervorum. T. 1. c. 496. B.
A quæſtionibus incipiendum non eſſe, niſi concurrant multa argumenta. T. 9. c. 191. A.
De quæſtionibus. T. 9. c. 1466. D. & ſeq. & T. 10. c. 730. E.
Quæſtor cuſtos eſt juſtitiæ. Tom. 1. c. 4. B.
Quæſtor officium non habet, ſed adjutores de ſcriniis, quos voluerit. Tom. 2. c. 1069. A. & c. 1087. E.
Quæſtor, quem in aula Cancellarium appellamos, eſt juſtitiæ cuſtos, legum armarium, theſaurus famæ publicæ. Tom. 2. c. 65. D. E. & c. 667. B. C.
Quæſtor, qui mendicos, otioſos, & vagos coercebat. T. 5. c. 1118. D.
Quæſtor palatii cur ſic appellatus. T. 5. c. 1087. E.
Quæſtor, vulgo *le Chancelirr*. T. 9. c. 1199. E.
Quæſtor Palatinus, vulgo *Chauſerire*. Ibid. E. adjutor Quæſtoris eſt. Ibid. E.
Quæſtor ſacri palatii, *le Chancelier*. T. 9. c. 1110. E.
Quæſtor candidatus Principis. T. 9. c. 151. E.
Quæſtor an poſſit fungi vice Proconſulis. T. 10. c. 95. B.
Quæſtor judices dabat. T. 10. c. 387. A.
Principi ſolus Quæſtor erat adſeſſor. T. 10. c. 866. E.
Quæſtoris officium, & functio. T. 1. c. 729. B.
Quæſtoris nomen in Cancellarii appellationem mutatum. Tom. 2. c. 667. B. C. & c. 1087. E.
Quæſtoris adjutores. T. 2. c. 667. E. & c. 924. E. & c. 1069. A. & c. 1087. E.

Quæ

Digitized by Google

Quæſtoris adjutorium eſt dignitas. T. 4. c. 362. B.
Quæſtoris dignitas, auctoritas, & commendatio. T. 10. c. 844. E. & c. 845. A. & ſeq.
Quæſtoris officium Cancellarii officio comparatum. T. 10. c. 845. D.
Quæſtoris officium erat temporarium. T. 10. c. 846. B.
Ex Quæſtore plerumque fiebat quis officiorum magiſter, aut etiam unus idemque utroque fungebatur honore. Ibid. C.
Quæſtores non in Urbe ſolùm, ſed & in Provinciis erant. T. 1. c. 729. C.
Quæſtores unde dicti. T. 1. c. 901. E.
Quæſtores orationes Principum, epiſtolas, & libellos in Senatu recitabant. T. 1. c. 729. D.
Quæſtores, qui nunc dicuntur Cancellarii, olim non erant perpetui. T. 9. c. 1117. E. & c. 1118. A.
Quæſtores honorarii quidam olim erant. T. 10. c. 845. E.
Quæſtores ex advocatorum numero plerumque ſumebantur. T. 10. c. 883. A. B.
De quæſtorum honore. T. 2. c. 900. C.
Quæſtorum duplex magiſtratus more antiquo. T. 10. c. 854. A.
Quæſtura magiſteriæ poteſtatis partem ſibi vendicat. T. 20. c. 844. E.
Quæſtura primum gradum obtinebat in Senatu. T. 10. c. 845. E.
Quæſtura onus erat Senatorum. T. 10. c. 851. D.
Quæſturæ ampliſſimæ, & inanes. Ibid. E. quinam ad eas admitterentur. Ibid. E.
Ad quæſturam venientem, neceſſe erat, profiteri ſuas facultates, ut pro modo earum metiri liceret expenſas ludorum. T. 10. c. 853. A.
Quæſtum inter, & conquæſtum an ſit differentia. T. 5. c. 480. A.
Quæſtus eſt id, quod venit ex negotiatione, & mercatura. T. 5. c. 430. C.
Qualis qualis ſervus, qualecumque dominium, qualiſcumque poſſeſſor. T. 3. c. 322. A.
Qualitas, & forma non idem. T. 1. c. 1331. C.
Qualitas optimi non recipit majus, & minus, qualitas boni recipit. T. 1. c. 1213. C.
Qualitas heredis mutari poteſt, ſubſtantia non poteſt. T. 1. c. 1091. B.
Qualitas pro differentia ſubſtantiæ ſumpta. T. 1. c. 1177. D.
Qualitas eſt, ex qua qualis dicitur. T. 4. c. 141. A.
Qualitas. Vide, Quantitas;
Qualitas, & quantitas rei auget, vel minuit crimen, & pœnam. T. 5. c. 753. A.
Qualitas fluit a ſubſtantia. Tom. 5. c. 401. C. D.
Qualitas accidentalis. T. 7. c. 646. A.
Qualitas, ſubſtantia, materia pro eodem uſurpantur. T. 7. c. 695. D.
Qualitas certiſſima quæ. Tom. 7. c. 646. A.
Qualitas ſubſtantialis. Ibid. A.
Qualitas qualitatis non eſt. T. 9. c. 476. A.
Qualitas edicti, vel legis, vel libri, aut tomi per principia oſtenditur. T. 10. c. 164. C.
Qualitas materiæ, ſubſtantiæ, & *ὕλης* nomen promiſcuum. T. 3. c. 27. D.
Qualitatis ignoratio an vitiet aditionem. T. 1. c. 1256. C.
Qualitatis actionis demonſtratio eſt arbitraria, non nomen actionis. T. 5. c. 403. A.
In qualitate agri mentitus venditor an teneatur. T. 10. c. 751. D.
Quantitatem quantitatis dici non exigit Paulus juriſconſultus. T. 5. c. 401. B.
Qualitates, & accidentia ſubſtantiæ non ſunt partes. T. 1. c. 941. D.
Qualitates prædiorum. T. 6. c. 39. D.
Qualitates interdictorum oſtenduntur per principia edictorum, quibus ea ſe daturum Prætor pollicetur. T. 9. c. 1145. B.
Qualiter ſe habens clauſula quid ſit. T. 8. c. 552. D.
Qualus quid. T. 3. c. 323. C.
Quam res valet quid ſignificet. T. 10. c. 749. C.
Quando pro *quandoquidem*. Tom. 1. c. 1116. C.
Quandocumque verbum conditionem facit. T. 6. c. 480. C.
Quanti ea res eſt, hæc verba referuntur ad utilitatem domini, id eſt, quanti domini intereſt, non quanti procuratoris. T. 5. c. 653. D.
Quanti ea res eſt, quid his verbis continetur. T. 5. c. 381. E.
Quanti ea res erit. T. 8. c. 613. A.
Quanti eam rem eſſe paret. Ibid. A.
Quanti ea res eſt, varia ſignificant. T. 10. c. 749. B.
Quantitas pro genere. T. 1. c. 1226. D.
Quantitas eadem facilè multiplicatur, idem corpus non item. T. 3. c. 404. B.
Quantitas eadem ſæpius præſtari poteſt, volente teſtatore. Ibid. B.
Quantitas nummorum ſpectatur, non corpora, cum legata eſt certa pecunia. T. 4. c. 1126. C.
Quantitas, & corpus in quo differunt. T. 4. c. 443. A.
Quantitas eadem ſi ſæpe legetur, quid. T. 4. c. 441. A.
Quantitas an ſemper inſit in bonis. T. 4. c. 1126. C.
Quantitas, quæ egreditur veritatem, pœna eſt. T. 4. c. 1325. C.
Quantitas interverti non poteſt. T. 4. c. 716. B. nec incorporalia interverti poſſunt. Ibid. B.
Quantitas non eſt in legato, ſed obligatio. T. 4. c. 494. E.
Quantitas ſola nunquam ſine qualitate ſpectatur. Tom. 4. c. 1202. A.
Quantitas, & res in quo differunt. T. 4. c. 441. B.
Quantitas ſæpius dari poteſt, res eadem verò dari nequit. Ibid. A. B.
Quantitas certo loco non continetur. T. 5. c. 405. B.
Quantitas certa eſt, quæ quanta ſit, oſtenditur. Tom. 5. c. 401. B.
Quantitas potiùs, quàm ipſum corpus in mutuo ſpectatur. Tom. 5. c. 392. A.
Quantitas generis nomen eſt. T. 6. c. 152. C.
Quantitas, non corpus, quando, & in quibus rebus legari intelligatur. Tom. 7. c. 989. E. & c. 990. A.
Quantitas certa, ſemperque ſui ſimilis ubi eſt, nullus electioni locus eſt. T. 7. c. 990. A.
Quantitas ſemper intelligitur ineſſe in hereditate. Ibid. A.
Quantitas ſi ſæpius ſit legata, an ſæpius debeatur, & an multiplicationem recipiat. T. 7. c. 2016. D. E.
Quantitas quando videatur legata, & quando corpus. Tom. 7. c. 1016. D. E. & c. 1017. A.
Quantitas continetur communi ſpecie. T. 7. c. 629. B.
Quantitas, & æſtimatio diverſa. T. 8. c. 642. D.
Quantitas accipitur pro eo, quod intereſt. Ibid. E.
Quantitas non poteſt perire. T. 9. c. 217. B.
Quantitas quid ſit. T. 10. c. 1161. D.
Quantitatis, & corporis differentia ad conſtitutionem D. Pii. T. 5. c. 403. D. E.
Quantitatis nomine quæ contineantur. T. 3. c. 324. A.
Quantitatis obligatio numero dividitur. T. 6. c. 152. C.
Quantitatis nomine ſignificantur ea, quæ pondere, numero, & menſurâ conſtant. T. 7. c. 645. D.
Quantitatis nomine quænam intelligatur. T. 7. c. 625. A.
Quantitati nullum corpus ſubeſt. T. 5. c. 401. B. & T. 9. c. 217. B. & T. 10. c. 953. A.
Quantitati nihil tam ſimile, quàm quantitas par. Tom. 5. c. 395. A.
Quantitatem parti parem, quid refert, quis paciſcatur, an partem. T. 4. c. 941. B. in hoc nulla eſt differentia. Ibid. B.
Quantitatem dupli non poteſt excedere id, quod intereſt in certis caſibus. T. 9. c. 1077. B.

In quan-

In quantitatem certam judex condemnare debet, etiamſi petitio actoris ſit incerta, vel ſi egerit de incerta quantitate. Tom. 9. c. 1072. D. E. & c. 1073. A. & ſeq.

In certam quantitatem lata ſententiâ, ea mente, ut valeant uſuræ uſurarum, an valeat. Tom. 10. c. 1233. C.

Quantitate quæ magis valent, quàm corpore, in ſuo genere functionem recipiunt. T. 4. c. 102. A.

In quantitate bonorum exquirenda ratio Falcidiæ redigitur ad tempus mortis. T. 4. c. 199. E.

Quantitate valent potius, quàm corpore res, quæ pondere, numero, & menſurâ conſtant. T. 7. c. 625. B.

Sine certa quantitate ſententia prolata. T. 9. c. 1071. B. & ſeq.

Quantitates propriam ſpeciem non habent. T. 1. c. 1199. B.

Quantitates communi ſpecie quodammodo continentur. Ibid. A. B.

Quantitates ſolo dividuntur numero. Ibid. B.

Quantitates non ſunt corpora, ſed potiùs ſunt quaſi corpora, aut eſſe cenſentur. T. 5. c. 391. A.

Ex quantitatibus tantùm debentur uſuræ. Vide, Uſuræ.

A quantitatibus an debeant ſeparari corpora. T. 10. c. 1261. D.

Quarta pars quando, & quibus debetur ex decurionum bonis. T. 2. c. 727. E.

Quarta debitæ portionis excludit querelam. T. 1. c. 449. C.

Quarta Trebellianica deducendane ex ceteris rebus, an ex ſingulis. Tom. 1. c. 686. A.

Quarta Falcidiana quænam ſit. T. 1. c. 440. E. & c. 441. A.

Quarta omnis, ſive ſit ex legatis, ſive ex fideicommiſſis, ſive ex donatione causâ mortis, eſt quarta hereditaria. T. 4. c. 909. E.

Quarta, ſeu legitima, quæ querelam excludit, eſt ex lege Glicia, & non ex conſtitutione Divi Marci. T. 4. c. 365. B. C.

De quarta decimarum, & funerationum cujuſque Parochiæ. T. 6. c. 913. C. hoc quartæ jus ſibi vindicat Epiſcopus. Ibid. C. quo tempore præſcribatur hoc jus. Ibid. C.

Quarta Antoniana quæ ſit, & quando debeatur. T. 7. c. 189. B. in heredem an tranſmittatur. Ibid. C.

Quarta ex L. Falcidia accipitur ex eo, quod ſupereſt. T. 7. c. 182. C.

Quarta Falcidia, vel Trebellianica quæ ſit. T. 7. c. 186. A. B.

Quarta filio qua lege ex teſtamento patris debetur. T. 7. c. 180. C. D.

Quarta legitima partis an accipiatur ex eo, quod ſupereſt. Tom. 7. c. 182. C.

Quarta qua lege definita ſit. T. 7. c. 180. E.

Quarta quomodo, & quibus modis relinquenda ſit. T. 7. c. 180. A. B.

Quarta Antoniana. T. 8. c. 93. E.

Quarta Antoniana quæ ſit, & unde dicatur. T. 8. c. 93. E. quanta ea ſit. Ibid. E. & c. 94. A.

Quarta naturæ nulla eſt. Tom. 10. c. 492. B.

Quartæ retentionem dari, non vindicationem lege Falcidiâ. T. 3. c. 193. D.

Duæ quartæ jure canonico dantur filio, jure civili non item. T. 1. c. 685. C.

In quartæ deductione idem eſſe jus legatorum, & fideicommiſſorum. T. 3. c. 197. A.

Quartam ſalvam habet adoptivus exheredatus. Tom. 4. c. 754. A. B.

Inter quartam, quæ ex fideicommiſſis Senatuſconſulto Pegaſiano, ſeu Trebelliano, & inter quartam, quæ ex legatis lege Falcidiâ detrahitur, an ſit aliqua differentia. Tom. 4. c. 909. B. & ſeq.

In quartam non imputantur, quæ heres capit conditionis explendæ causâ. T. 4. c. 910. C. excipiuntur quidam caſus. Ibid. D.

Quartam ex lege Falcidia habens non poteſt queri. T. 7. c. 180. D.

Quartana febris vetus ſperni poteſt, quæ nec impedit, quominus quis negotiis omnibus supereſſe poſſit. T. 6. c. 27. D. Vide, Morbus ſonticus.

Quartana. Vide, Febris.

Quartas duas, ſive duas portiones detrahere filium heredem inſtitutum, & rogatum reſtituere hereditatem, jus civile an patiatur. T. 10. c. 811. B.

Quaſi filia quæ dicatur. Tom. 5. c. 548. C.

Quaſi poſſeſſor pro vero poſſeſſore tuendus eſt in poſſeſſione. T. 5. c. 709. B.

Quaſi prædo quis poſſidere dicatur. T. 5. c. 260. B.

Quatenus, ideſt, quamdiu. Tom. 3. c. 444. A.

Quatenus pro quia. Tom. 7. c. 647. C.

Quatuorviri. Tom. 2. c. 708. A. & c. 824. C.

Quatuorviri viarum Urbis. Tom. 3. c. 81. A.

Querela inofficioſi mitior facta eſt a Juſtiniano Imperatore. Tom. 4. c. 348. E. & c. 349. A.

Querela inofficioſi finitur quinquennio. T. 4. c. 898. D.

Querela inofficioſi hodie ex Novella Juſtiniani legata non infirmat, ſed heredis inſtitutionem tantùm. T. 4. c. 1096. D.

Querela inofficioſi teſtamenti quibus datur, & quibus non. T. 4. c. 916. B.

Querela rectè dicitur jus antiquum, nam eſt ex antiquiſſima lege Glicia. T. 4. c. 364. E. ratio legis Gliciæ ferendæ, & querelæ quæ eſt. Ibid. c. 365. A. quarta, ſeu legitima, quæ querelam excludit, eſt quoque ex lege Glicia, & non ex conſtitutione D. Marci. Ibid. B. C.

Querela inofficioſi imitatur actionem injuriarum. T. 4. c. 368. B.

Querela inofficioſi eſt ſpecies actionis injuriarum, ſeu actio injuriæ, ideſt, exheredationis. T. 4. c. 114. E.

Querela inofficioſi poteſt facere inteſtatum pro parte tantùm. T. 4. c. 1305. D. libertates ſunt individuæ, legata dividua. Ibid. E. libertas ſcindi non poteſt. Ibid. E.

Querelâ inofficioſi teſtamenti qui agit, & non obtinet, an perdat omne id, quod ex teſtamento ferre potuit jure legati. T. 4. c. 916. C. ſi non obtinuit, perdatne Falcidiam. Ibid. D.

Querela an principaliter pecuniæ perſequutionem habeat. Tom. 4. c. 114. D. E.

Querela eſt ſpecialis actio injuriarum. T. 4. c. 367. B.

Querela inofficioſi teſtamenti, quæ datur liberis exheredatis, extinguitur quinquennio. T. 4. c. 346. E.

Querela inofficioſi teſtamenti quibus datur, & contra quos. T. 4. c. 348. A. B. querela inofficioſi eſt ex jure civili. Ibid. E.

Querela inofficioſi aboletur diſſimulatione. T. 4. c. 368. C.

Querela inofficioſi eſt judicium centumvirale. Ibid. D. E. & ſeptemvirale dicitur judicium. Ibid. E.

In querela inofficioſi teſtamenti jus novellæ conſtitutionis eſt generale. T. 4. c. 1035. B.

In querela inofficioſi, & aliis injuriarum actionibus an ſit diſcrimen. T. 4. c. 117. A.

Querelâ inofficioſi præparata a filiofamilias exheredato teſtamento matris, ſi filiusfamilias mox deceſſerit, an pater poſſit agere querelâ inofficioſi. T. 4. c. 115. C.

In querela ſucceſſioni locus eſt. T. 4. c. 109. C. inquiſitio in jure ubique eſt pro ſatiſdatione. Ibid. c. 309. A.

Querelâ quando, & adversùs quos agatur. T. 5. c. 899. D. E.

Querela inofficioſi non pertinet ad teſtamenta militum. Tom. 5. c. 1047. A.

Querelâ inofficioſi carebit emancipatus, & cur. T. 5. c. 1109. A.

Querela inofficioſi teſtamenti jus antiquum dicitur. T. 5. c. 1046. E.

Querelâ inofficioſi teſtamenti quinam agere poſſint. T. 5. c. 896. D. E.

Querela inofficioſi an in bona caſtrenſia

ſtrenſia militis detur: Tom. 5. c. 1047. A.

Querela inoſficioſi teſtamenti quamdiu durat. T. 5. c. 897. E.

Querela inoſficioſi teſtamenti ſolis exheredatis competit. Tom. 6. c. 298. B.

Querela inoſſicioſi teſtamenti an ſolam inſtitutionem reſcindat. T. 6. c. 298. B. & T. 8. c. 58. E.

Querela inoſſicioſi teſtamenti centumvirale judicium eſt. Tom. 7. c. 1226. A.

Querela inoſficioſi teſtamenti appellatur *quadruplex judicium*, & cur. Ibid. B. vocatur etiam *haſtæ judicium*. Ibid. B.

Querela inoſſicioſi teſtamenti, & petitio hereditatis de inoſſicioſo idem eſt hodie. T. 7. c. 227. D.

Querela inoſſicioſæ donationis inſtituebatur apud Præfectum urbi. T. 7. c. 1279. E.

Querela officii malè prælliti inſtituebatur apud Præfectum urbi. Ibid. E.

Querela, & victoria primi an proficiat ſecundo fratri ſuo tacenti & quodammodo acquieſcenti judicio defuncti. T. 7. c. 181. D. E.

Querela inoſficioſi adversùs quos detur, & dati poſſit. Tom. 7. c. 176. C. D.

Querela inoſſicioſi an adversùs ſubſtitutionem pupillarem moveri poſſit. T. 7. c. 177. C.

Querela inoſſicioſi an, & quando poſt quinquennium detur. T. 7. c. 199. B.

Querelà inoſſicioſi an omnia reſcindantur teſtamento ſcripta. T. 7. c. 191. D. & c. 195. E.

Querelà inoſſicioſi an totum teſtamentum infirmetur. T. 7. c. 170. A.

Querela inoſſicioſi contra quos detur. T. 7. c. 198. B.

Querela contra teſtamentum agnatorum, & cognatorum ultra fratrem, & ſororem non dari. T. 7. c. 178. B.

Querela inoſſicioſi facit, ut unus poſſit venire ab inteſtato, alter ex teſtamento: item ut unus, idemque veniat partim ab inteſtato, partim ex teſtamento. T. 7. c. 200. E.

Querela inoſſicioſi teſtamenti datur præterito teſtamento matris, quia habetur pro exheredato. Tom. 7. c. 209. D.

Querelà teſtamenti reſcindendi cauſa an agat, qui minus quartà accepit. T. 7. c. 207. D.

Querela inoſſicioſi an ad patrem transmittatur. T. 7. c. 175. A.

Querela inoſſicioſi datur non tantùm poſtumo ſuo, ſed etiam alieno. T. 7. c. 172. B.

Querela inoſſicioſi non datur contra teſtamentum, ſed contra heredem. T. 7. c. 185. B.

Querela inoſſicioſi quibus detur, & quomodo introducta ſit. T. 7. c. 169. D. E.

Querela inoſſicioſi quibus detur, & quot in eis deſiderentur. T. 7. c. 172. C.

Querela non datur, quando quarta relicta eſt. T. 7. c. 935. A.

Querela inoſſicioſi quibuſnam detur, quibus verò non. Tom. 8. c. 983. D. E.

Querelà ſi velit agere emancipatus exheredatus, quid prius agendum erit. T. 8. c. 173. A. B.

Querela de teſtamento matris datur. T. 8. c. 165. A. B.

Querela datur contra heredem. T. 8. c. 173. B.

Querela an detur præteritis a matre, vel milite. T. 8. c. 58. E.

Querela an proponi poſſit contra teſtamentum militis. T. 8. c. 148. E. & c. 149. A.

Querela inoſficioſi teſtamenti inteſtatum facit patremfamilias, at bonorum poſſeſſio contra tabulas inteſtatum non facit. Tom. 8. c. 68. D.

Querela inoſſicioſi teſtamenti actionem injuriarum imitatur. T. 9. c. 106. D.

Querela inoſſicioſi teſtamenti eſt petitio hereditatis. T. 9. c. 173. C.

Querela inoſſicioſi teſtamenti quodammodo injuriæ perſequutio eſt, famoſa exheredationis perſecutio, & ultio. T. 9. c. 106. D.

Querela inoſſicioſi teſtamenti eſt petitio hereditatis. T. 9. c. 164. C.

Querela inoſſicioſi teſtamenti quomodo aboletur. T. 9. c. 106. D. ſemel abolita non poteſt inſtaurari. Ibid. D.

Querela inoſſicioſi teſtamenti tollitur quinquennio. T. 9. c. 173. C.

Querela inoſſicioſi teſtamenti finita quando inſtaurari poteſt. T. 9. c. 106. D. E.

Querela eſt contra heredem ſcriptum. T. 9. c. 774. E. eâ agi non poteſt, antequam heres aliquis extiterit, cum quo exheredatus congrediatur, & de hereditate litiget. Ibid. E.

Querela procraſtinatæ cognitionis apud Principem quando inſtitui poteſt. T. 9. c. 127. D.

Querela inoſſicioſi in quos heredes transmittitur. T. 9. c. 774. D.

Querela eſt appellationis genus. T. 9. c. 1103. D. E.

Querela falſi teſtamenti. Tom. 9. c. 106. D. E.

Querela inoſſicioſi an detur in eum, qui juſtè poſſidet. T. 10. c. 621. A.

Querela non numeratæ pecuniæ, vel non numeratæ dotis, & quælibet præſcriptionis interruptio, aut conteſtatio, deficiente magiſtratu, poſſunt inſtitui apud Epiſcopos. T. 10. c. 822. E.

Querela inoſſicioſi teſtamenti quibus detur. T. 10. c. 933. A. B. & c. 1100. C.

Querela inoſſicioſi teſtamenti an ſit ſeparanda a petitione hereditatis. T. 10. c. 933. C.

Querela inoſſicioſæ donationis quibus detur. T. 10. c. 934. D.

Querela inoſſicioſi teſtamenti tacitâ diſſimulatione aboletur. T. 10. c. 937. B.

Querelæ inoſſicioſi teſtamenti, aut exheredationis ante aditam hereditatem locus eſſe non poteſt. T. 5. c. 601. D.

Querelæ inoſficioſi repetitio an, quando, & cui detur, & denegetur. T. 7. c. 208. C. & ſeq.

Querelæ inoſficioſi quando locus ſit. T. 8. c. 58. D. an eam quarta excludat. Ibid. E. quæ eam excludant. Ibid. E.

Querelæ denunciationes præcedunt accuſationes. T. 9. c. 1374. E.

Querelam inoſſicioſi teſtamenti qui excludit, quadrans a quanam lege ſit. T. 3. c. 63. A.

Querelam inoſſicioſi teſtamenti injuriarum actionem imitari. T. 3. c. 495. D.

Querelam inoſſicioſi pater filii nomine inſtituere non poteſt, invito filio, ſecus in aliis actionibus. T. 4. c. 114. D.

Inter querelam inoſſicioſi teſtamenti, & bonorum poſſeſſionem contra tabulas quæ eſt differentia. T. 4. c. 348. A.

Ad querelam inoſſicioſi an pater præteritus a filio emancipato admittatur poſt liberos. T. 4. c. 362. D.

Per querelam inoſſicioſi teſtamenti an tota hereditas auferatur. T. 4. c. 884. B.

An pater querelam, quam filius præparavit, exſequi poſſit. Tom. 4. c. 115. C.

Querelam inoſſicioſi excludi quinquennio. T. 8. c. 17. C.

An querelam inoſficioſi teſtamenti habeat filius a patre naturali datus in adoptionem extraneo, & præteritus teſtamento patris naturalis. T. 9. c. 1313. A.

Querelam inter inoſſicioſi teſtamenti, & querelam inoſficioſæ donationis differentiæ. T. 10. c. 934. C. D.

Per querelam inoſſicioſi teſtamenti filius evincens hereditatem an debeat præſtare legata. Tom. 10. c. 1167. D.

Querelam inter, & appellationem differentiæ. T. 10. c. 1245. A.

Querimonia auctoris in quendam cauſidicum, qui eum malè reprehenderat. T. 9. c. 1114. A. B.

Qui ſunt in utero matris an in numerum liberorum computentur. T. 8. c. 642. C.

Qui eſt in utero, an pro nato habeatur. Ibid. C.

Qui eſt in utero, aliis non prodeſt, niſi natus. Ibid. D.

Qui ſequi non debent, nec duci in jus poſſunt. T. 8. c. 529. B.

Qui ſe ſierit teſtarier verba qualia. T. 8. c. 534. C.

Quid

Quid intereſt an ſit utilitas, vel damnum datum, vel lucrum mihi interceptum. T. 7. c. 452. E. & c. 453. A.
Quid, ſi eadem quantitas ſæpe legetur. T. 4. c. 441. A.
Quilibet eſt legitimus æſtimator rei ſuæ. T. 4. c. 585. D.
Quina, & vis hujus dictionis. T. 6. c. 26. D.
Quina, aut quinque utrùm legatario debeantur. T. 7. c. 1172. C.
Quina quid. Ibid. C.
Quinos quater enixa eſt mulier quædam. T. 6. c. 482. E. & c. 483. A.
Quinquagenaris major ſterilis plerumque eſt. T. 9. c. 924. D. ſi fortè partum ediderit, is partus erit ſuus heres patri. Ibid. E.
Cum quinquagenaria an ſit connubium, vel concubinatus. T. 10. c. 482. B. C.
Quinqueviri ubi, & ad quid conſtituti fuerint. T. 1. c. 904. D.
Citra quinque pedes de fine controverſia eſt. T. 7. c. 971. E.
Quinquegemini an naſci poſſint. T. 7. c. 1465. A.
Intra quinque pedes conſiſtit finium regundorum quæſtio. Tom. 9. c. 1050. D. fines ſacri erant intra quinque pedes, & intra eos fines nulla admittebatur præſcriptio. Ibid. D.
Quinquennalis magiſtratus fuit in urbe Cenſor. T. 4. c. 889. C.
Quinquennalis conſtitutio. Tom. 9. c. 329. D.
Quinquennii in jure conſideratio. T. 1. c. 543. B. & ſeq.
Quinquennii præſcriptio ignoranti non officit. T. 4. c. 1272. B.
De quinquennii penſionibus ex locato. T. 5. c. 525. E.
Quinquennii dilatio, quæ debitori conceditur. T. 9. c. 1128. C. hoc quinquennium Princeps dat ſub diſtinctione. Ibid. C. hoc quinquennium in idiotiſmo gallico dicitur *cinq années reſpit*. Ibid. C.
Quinquennii præſcriptio datur in causa commiſſi adverſùs fiſcum. T. 10. c. 662. D. E.
Quinquennii præſcriptio in cauſa inofficioſi teſtamenti an currat contra minorem 25. annis. T. 10. c. 904. E. & c. 905. A.
Quinquennii præſcriptio an habeat locum in cauſis ſtatus. Tom. 10. c. 929. A.
Quinquennio durat magiſtratus municipalis. T. 5. c. 893. A.
Quinquennio finiuntur querelæ de inofficioſa donatione, de inofficioſo teſtamento, & de inofficioſa dote. T. 10. c. 935. C.
In quinquennium fundi dotalis locatio. T. 5. c. 563. C.
In quinquennium tantùm locare ſolebant privati ſua prædia. T. 5. c. 528. E.
Intra quinquennium ab adita hereditate bona defuncti a bonis heredis ſeparantur a creditoribus defuncti. T. 6. c. 326. C.
In quinquennium privati ſolebant locare ſua prædia. T. 7. c. 640. C.
In quinquennium locari ſolebant vectigalia privata, & publica. T. 7. c. 377. A.
In quinquennium plerumque prorogatur exactio crediti. Tom. 10. c. 838. B.
Quintans luſio quid ſit. Tom. 10. c. 948. B.
Quintilianus emendatus. Tom. 6. c. 192. B.
Quintus Tubero Panætii auditor. T. 1. c. 911. C.
Quintus Mutius juriſconſultus qualis, & quantus fuerit. Ibid. C.
Quiritarii domini. T. 9. c. 994. E.
Quirites a Quirino. T. 1. c. 9. C.
Quirites quare fuerint appellati Romani, & a quo. T. 8. c. 893. B.
De Quiritium nudo jure tollendo. T. 9. c. 994. D. E.
Quis in fœminino genere uſurpatum a veteribus latinis. T. 10. c. 587. B.
Quod excurrit, quid hæc verba ſignificant. T. 3. c. 24. B.
Ejus, quod intereſt, ſententiæ. T. 3. c. 240. C. D. & ſeq.
Quod vi, aut clam interdictum. Vide, Interdictum Quod vi, aut clam.
Quodvultdeus Centurienſis Epiſcopus accuſatur de crimine aliquo apud concilium Africanum. T. 6 c. 766. A.
Quodvultdei nomen in Africa frequens. T. 6. c. 765. C.
Quod vi, aut clam interdictum. T. 6. c. 426. E. hoc interdictum noxale eſt. Ibid. c. 427. A.
Quod ambiguum, etiam obſcurum, non contra. T. 8. c. 650. A.
Quod ab initio non valuit, ex poſtfacto non convaleſcit, regula quando ceſſat. T. 9. c. 999. C.
Quod intereſt. T. 9. c. 1072. E. & c. 1073. A. & ſeq. Vide, Intereſt
Quorum bonorum interdictum quando competit. T. 6. c. 329. E. & c. 331. B.
Quorum legatorum interdictum. T. T. 7. c. 351. D.
Quorum bonorum interdictum. Vide, Interdictum.
Quorum legatorum interdictum. Vide, Interdictum.
De quotidiana aqua, & æſtiva. Vide, Aqua.
Quotidianum an per C, an verò per Q ſit ſcribendum. Tom. 5. c. 1080. B.
Quotidianum interdictum. Vide, Interdictum de vi quotidiana.
Quotidie ſcribendum, non cottidie. T. 1. c. 954. B.
Quotidie an ſcribendum, an cottidie, aut cotidie. T. 8. c. 1052. C.
Quotiens per eum, cujus intereſt conditionem non impleri, fit, quo minus impleatur, perinde haberi, ac ſi impleta fuiſſet. T. 6. c. 382. A.
Quot menſibus, id eſt, ſingulis menſibus. T. 1. c. 954. B.

R

RAbulærii, non ramulærii. Tom. 3. c. 289. D.
Racemare quid. Tom. 8. c. 514. B.
Radices an etiam videantur legatæ legatá arbore. T. 7. c. 1058. B.
Radicitus. Vide, Eradicitus.
Rain quid ſignificat. T. 2. c. 1233. D.
Raymundus Decretalium compilator, & pœnitentiarius Gregorii IX. T. 6. c. 1062. A.
Cap. *Rayantius* explicatur. Tom. 6. c. 1046. E.
Rami arborum vicinarum quomodo ſupputandi. Tom. 9. c. 1140. B. C.
Raacon nomen Gallicum unde deductum. T. 9. c. 1322. B. C.
Rapere vi nemini licet rem licèt mobilem, vel ſe moventem. T. 1. c. 237. D.
Rapina non concurrit cum edicto Quod metus cauſá. T. 1. c. 968. D.
Rapina eſt caſus fortuitus. Tom. 5. c. 1164. D.
Rapina publicum judicium patit. T. 10. c. 568. B.
Rapinæ, quæ vulgo repetundarum appellantur, ut coercendæ. T. 1. c. 874. D.
Ejus, qui rem ſuam rapit, pœna. T. 1. c. 238. A.
Raporter, in commune redigere. T. 5. c. 613. A.
Raptor cum rapta nuptias in pœnam olim faciebat, quod & Pontifices reduxiſſe videntur. T. 2. c. 1160. E. & c. 1161. A.
Raptor quid a fure differat. T. 3. c. 139. D. & c. 140. A.
Raptor manifeſtus cui pœnæ ſubjiciendus. T. 3. c. 446. E. & c. 447. A.
Raptor furtum faciens dicitur fur manifeſtus, & improbus. T. 4. c. 335. B. fur atrocior. Ibid. B. raptor quando fur manifeſtus dicitur. Ibid. E.
Raptor fur eſt improbior. Tom. 8. c. 827. D.
Raptor bonorum manifeſtus tenetur furti actione in quadruplum. T. T. 9. c. 1157. E.
Raptor nec manifeſtus tenetur in triplum. Tom. 9. c. 1157. E. & c. 1158. A.
Raptor manifeſtus coercendus eſt. T. 9. c. 620. B.
Raptor bonorum fur eſt manifeſtus. T. 9. c. 1460. D.
Raptor bonorum, aut eſt manifeſtus, aut non manifeſtus. T. 9. c. 1157. D.
Raptoris bona raptæ addicuntur, &

raptæ

raptæ interdicitur connubio raptoris. T. 2. c. 1160. E.
Raptoris nec manifeſti deterior conditio ſtatuitur, quàm conditio ſutis nec manifeſti. T. 9. c. 1157. E.
Pro raptore qui habetur, & raptus pœnâ tenetur. T. 9. c. 1432. E. & c. 1433. A.
De raptorum bonorum vi. Tom. 9. c. 1460. A. & ſeq.
Raptorum bonorum vis. Vide, Actio vi bonorum raptorum.
De raptu mulieris. T. 2. c. 1160. E.
De raptu virginum, vel viduarum, vel ſanctimonialium. Tom. 9. c. 1432. B. & ſeq.
Raptum, & vim ſæpe comitantur homicidia. T. 9. c. 1433. D.
Raptus crimen. T. 2. c. 594. B. C.
Raptus, & adulterium in quo differunt. T. 9. c. 1262. B.
De raptus crimine paciſci licet cum accuſatore. T. 9. c. 972. B. eſt perpetuum hoc crimen. Ibid. C.
Raptus accuſatio eſt perpetua. T. 9. c. 1262. B.
Rapum quid, & unde ita dictum. T. 3. c. 692. D.
Quæ raró eveniunt, juriſconſulti non ſpectant. T. 4. c. 405. C.
Quæ raró accidunt, non computantur in negotiis agendis. Tom. 6. c. 195. A.
Quod raró accidit, auctores juris non ſpectant, ſed quod plerumque fit. T. 6. c. 397. A.
Ratihabitio an retrotrahatur. T. 2. c. 332. B. & Tom. 3. c. 497. B. C.
Ratihabitio quid ſit. T. 1. c. 864. A.
Ratihabitio mandato comparatur. T. 4. c. 339. B. & T. 6. c. 372. A. & T. 7. c. 149. A. & T. 9. c. 226. D.
Ratihabitio non conſideratur in eo, qui mandavit. T. 4. c. 1348. E.
Ratihabitio an conſenſui æquiparetur. T. 5. c. 421. E.
Ratihabitio patris in nuptiis filiorum an conſenſui comparari poſſit. T. 5. c. 541. C.
Ratihabitio, vel nova voluntas nuptias conciliat. T. 6. c. 1082. B.
Ratihabitio retrotrahitur, & conſenſui comparatur. T. 6. c. 1014. B.
Ratihabitio patris quando efficax eſt. T. 6. c. 15. E.
Ratihabitio negotii ad nos non pertinentis an conſtituat, & faciat negotium noſtrum, quod ab initio noſtrum non erat. T. 6. c. 16. E. & c. 17. A.
Ratihabitio patris nihil agit ad obligandum eum ultra peculii quantitatem. T. 6. c. 17. A.
Ratihabitio negotium, quod tuum non erat, tuum facit, paritque inter me, & te mutuam actionem negotiorum geſtorum. Ibid. C. D.
Ratihabitio hoc efficit, ut tu, quaſi pecuniæ hereditariæ poſſeſſor pro herede, vero heredi tenearis petitione hereditatis, perinde atque ſi ipſemet eam pecuniam exegiſſet. Ibid. D.
Ratihabitio non ſemper mandato comparatur. Ibid. D. E.
Ratihabitio quando nihil agit, id eſt, neque mandati, neque negotiorum geſtorum actionem parit. Ibid. E.
Ratihabitio duplicem vim habet. T. 8. c. 784. E. in maleficiis mandato comparatur. Ibid. c. 785. C. parit maodati actionem. Ibid. A.
Ratihabitio in bonorum poſſeſſione ſufficit, in aditione juſſum requiritur. T. 8. c. 6. E.
Ratihabitio voluntati, ſive mandato comparatur. T. 8. c. 269. E. & c. 270. A.
Ratihabitio parit actionem negotiorum geſtorum. Tom. 9. c. 314. B.
Ratihabitio patris filium obligabit in ſolidum, detracto exceptionis auxilio. T. 9. c. 359. A.
Ratihabitio an retrocurrat. T. 9. c. 536. A.
Ratihabitio an retrotrahatur. T. 9. c. 683. A.
Ratihabitio non poteſt expediri, niſi per partes. T. 10. c. 529. B. C.
Ratihabitio procuratoris an diviſionem reſpiciat. Tom. 10. c. 565. D.
Ratihabitio quid confirmet. T. 10. c. 674. E.
Ratihabitionis vis minor non eſt, quàm mandati. T. 4. c. 194. A.
Ratihabitionis, ſive de rato ſtipulatio. T. 5. c. 869. E. & c. 870. A. Vide, Stipulatio ratihabitionis.
Ratihabitionis ſatiſdatio an poſſit exigi ab eo, qui agit alieno nomine ante litis conteſtationem. T. 10. c. 945. C.
Omnem ratihabitionem retrotrahi tam in iis, quæ ſunt juris, quàm in iis, quæ ſunt facti. T. 9. c. 536. A.
Ratihabitionem Prætor comparat juſſui, & mandato. T. 9. c. 649. A.
Per ratihabitionem videtur minor major factus renuntiare beneficio reſtitutionis in integrum. T. 10. c. 908. B.
Ex ratihabitione an naſcatur actio mandati. T. 6. c. 17. D. E.
De ratihabitione. T. 9. c. 536. A. B.
Ratihabitione avo adquiri potuit hereditas per nepotes citra juſſum jure prætorio. T. 9. c. 170. A.
Ratiocinationes pro calculis. T. 9. c. 822. E.
De ratiociniis operum publicorum, & de patribus civitatum. T. 9. c. 1585. A. & ſeq.
Ratiocinatores optimi erant argentarii. T. 4. c. 208. E.
Ratio omnium, quæ a majoribus conſtituta ſunt, reddi non poteſt. T. 3. c. 202. A.
Ratio implicita. Tom. 1. c. 947. B.
Ratio, & ratio ſumma differunt. T. 1. c. 1443. C.
Ratio civilis jus naturale, originis, & ſanguinis corrumpere nequit. T. 4. c. 851. E.
Omnis ratio ambigua, aut obſcura tendicula eſt, quæ ei, qui tetendit, potiùs fraudi eſſe debet. T. 4. c. 104. E.
Ratio nuda non facit donationem. T. 4. c. 787. A.
Ratio eſt animus, & medulla legum quæ æquum, & bonum tuetur. T. 4. c. 875. C.
Ratio naturalis in dote an ſpectetur potiùs, quàm ſcrupuloſitas juris civilis. T. 5. c. 162. C.
Ratio nonnunquam eſt aperta, in qua perquirenda non eſt admodum laborandum, ſed & ſæpenumero latet in obſcuro. Tom. 6. c. 379. E.
Ratio Cæſaris quid ſit. Tom. 10. c. 931. D.
Rationale o[illegible]m. T. 2. c. 680. E.
Apud rationalem rei privatæ Cæſaris diſceptantur cauſæ fiſcales. T. 10. c. 931. A.
A rationali eſt procurator fiſci. T. 9. c. 1109. E. Vide, Procurator fiſci.
Rationalis ſummæ rei, ſive procurator. T. 3. c. 212. D.
Rationalis dicitur procurator fiſci. T. 4. c. 834. C.
Rationalis quis olim fuerit. T. 10. c. 1081. E.
Rationem non ſemper eſſe eandem. T. 5. c. 651. B.
De ratione legis Falcidiæ ineunda. T. 6. c. 406. D.
Rationes edere, & exhibere dicimus promiſcuè. T. 3. c. 168. C.
Rationes conſcribere non eſt adminiſtrare negotia. Ibid. B.
Rationes reddere quid ſit. Tom. 1. c. 1514. D.
Rationes expunctæ an ob errorem calculi retractari poſſint. Tom. 2. c. 643. B.
Rationes reddendæ, ubi negotia geſta ſunt. T. 2. c. 160. D.
Rationes Principis publicè intereſt non confundi, & ſtationes procuratorum Cæſaris. T. 4. c. 77. C.
Rationes purgandæ a negotiorum geſtore apud judicem decimo quoque die, teſte Suetonio. T. 4. c. 877. A. item uſuræ ſumptuum purgantur. Ibid. A.
Rationes ſuas juris auctores adſtingere ſæpe ſolent. T. 4. c. 502. A.
Rationes actus ſui edere eſt exhibere librum rationum, tutelam reſtituere, & pupillum indemnem præſtare. T. 4. c. 923. A.
Rationes, quandonam heredes argentarii dolo deſiiſſe poſſidere dicantur. T. 5. c. 39. C. D.
Rationes argentariorum an ſint eo-

rum inſtrumenta. T. 5. c. 35. E. & c. 36. A.
Rationes conferri quid. T. 6. c. 429. B. non poſſuns rationes conferri cum eo, qui nondum eſt editus. Ibid. B. C.
Rationes ſubſcribere, & concludere. T. 6. c. 273. A. B.
Rationes apud quem remanere debeant, inter coheredes ſæpe diſceptatur. T. 7. c. 1032. B. C.
Ratinnes authenticæ neceſſariæ ſunt actori ad inſtruenda ea, &c. T. 7. 497. A.
Rationes expenſi, & accepti, quæ ſibi confecit defunctus, non veniunt in diviſionem, aut licitationem. T. 7. c. 496. C.
Rationes reddere quid. T. 8. c. 554. A.
Rationes privatæ. T. 9. c. 5. B. & ſeq.
Rationes domeſticæ creditoris an fidem faciant. T. 9. c. 266. C.
Rationes domeſticas nemo cogitur contra ſe edere. T. 8. c. 275. B.
Rationes domeſticæ in ae pinpria fidem non faciun[illegible]9. c. 274. E.
Rationes privatas, & domeſticas edere actori reum compelli ex juſta cauſa officio judicis. Tom. 9. c. 6. B. C.
Rationes domeſticæ ſæpe dicuntur brevia, & brevicula. T. 9. c. 267. D.
Rationes ſuas reo exhibere cogitur actor. T. 9. c. 267. A.
Rationes breviariæ. T. 9. c. 5. D.
Rationes publicorum operum ne Præſides provinciarum excutiant. T. 9. c. 1285. B.
Rationes ſuas argentarii cuique edere debent. T. 9. c. 1. A.
Rationes accepti, & expenſi. T. 9. c. 963. C.
Rationes accepti. T. 9. c. 266. D.
Rationes expenſi. Ibid. D.
Rationes edit, qui dictat, quod rationibus continetur, nec tamen exhibet. T. 9. c. 6. A.
Rationes argentariæ quodammodo publicæ. T. 9. c. 5. B.
Rationes ſuas non cogitur edere contra ſe reus actori. Tom. 9. c. 267. A.
Rationes privatæ, a patribus familias conſcriptæ diligenter, faciebant plenam fidem. T. 9. c. 1072. A.
Rationes Iſauri. T. 9. c. 988. D.
Rationes non redduntur, niſi reliqua perſolvantur. T. 10. c. 816. C.
Rationes dandæ ſunt, ubi negotia geſta ſunt. T. 10. c. 928. B.
Ob rationum perferendarum cauſam ex provincia non datur dilatio tutori, vel argentario, niſi ex juſta cauſa. T. 4. c. 924. C. D.
Rationum redditio an procuratori, tutori, curatori, item negotiorum geſtori, teſtamento remitti poſſit. T. 7. c. 1086. C.
Rationum editio. Tom. 9. c. 1. A. & ſeq.
De rationibus argentariorum. T. 2. c. 1158. A. B.
Rationibus edendis, & reddendis quinam præter argentarios obnoxii ſint. T. 5. c. 37. E.
Rationibus vi aliquâ majori, vel forte magiſtrâ amiſſis, eaſdem denuo argentariis edi jubebit Prætor. T. 5. c. 36. E. & c. 37. A.
Ex rationibus defuncti ſumuntur certiſſima argumenta voluntatum. T. 7. c. 1461. E.
Rationibus legatis, an videantur actiones legatæ. T. 7. c. 496. D.
De rationibus expenſi, & accepti, quæ ſibi confecit defunctus more diligentium patrumfamilias. T. 7. c. 496. C.
De rato ſatiſdatio. Vide, Satiſdatio, Cautio.
De rato cavendum laudato venditori. T. 6. c. 9. B.
Ratum patris quando juſſo comparatur. T. 6. c. 55. E.
Ratum eſt, quod major pars judicum judicavit. T. 10. c. 1236. A.
Ratum an ſit, quod ex tribus judicibus unus judicarit, aliis jurantibus ſibi non liquere. Tom. 10. c. 1237. B.
Raucæ an ſint herbæ. T. 9. c. 410. A.
Reales ſervitutes. Vide, Servitutes.
Reales actiones. T. 9. c. 254. D.
Recapitulatio auctoris utiliſſima, qua argumenta multorum librorum Juliani recenſentur. Tom. 6. c. 432. E. & c. 433. A.
Recavère pro cautionem ſolvere. T. 2. c. 2553. D.
Recauta quæ ſint. T. 2. c. 685. D.
Recautio eſt obligationis diſſolutio. T. 2. c. 1153. D.
Recautum, ſpecies apochæ. Ibid. D.
Recharedus Vviſigothorum Rex in Hiſpania. T. 6. c. 842. E. Gothos Arrianos ad fidem catholicam traduxit. Ibid. E. Concilio Toletano tertio interfuit. Ibid. E.
Receptacula vulvæ mulierum quot. T. 6. c. 483. A.
Receptatores latronum extra ordinem coercendi. T. 2. c. 869. B. & T. 2. c. 618. E.
Receptatores colonorum fugitivorum eos reddant, & capitationem ſolvant. T. 2. c. 839. A.
Receptatores latronum in qu[illegible]tum tenentur. T. 9. c. 1465. D.
Recepti actio, ſeu receptitia. T. 1. c. 743. C. & Tom. 2. 259. E. & c. 220. A.
Recepti unde dicantur. Tom. 10. c. 619. A.
Receptiones in cuſtodiam pro meritis cauſarum adhibentur. T. 1. c. 872. D.
De receptis Tit. Pandectarum, ideſt, compromiſſariis. T. 9. c. 145. A.
Receptitia dos quid denotet. T. 5. c. 555. C. D.
Ex recepto ſoli argentarii obligantur, qui ad ſe recipiunt aliena debita. T. 9. c. 260. B.
Receptores aggreſſorum, & latronum iiſdem pœnis afficiendi, quibus aggreſſores, vel latrones. T. 1. c. 471. A.
Receptores abigeorum in decennium relegandi. T. 5. c. 545. B.
Receptores, ſuſceptores, recuperatores. T. 10. c. 730. C.
Receptum, ideſt, conſtitutum. T. 2. c. 220. A.
Receptum quid. T. 1. c. 743. C. & T. 2. c. 139. B.
Receptum. T. 9. c. 349. A. B. in actionem de recepto venit culpa leviſſima, non caſus fortuitus. Ibid. C.
Receptum fit nudo conſenſu ſine ſtipulatione. T. 9. c. 260. B.
Receptum, & conſtitutum in quo differunt. Ibid. B. C.
Receptum argentariorum etiam conſtitutum dicitur. Ibid. E.
Receptum quomodo fiebat. Ibid. D.
Recipere quod olim erat, hodie eſt conſtituere, & longè alia eſt ratio conſtituti, quàm erat recepti. T. 4. c. 170. E. jus mutari ſolet, ita ut nomina. Ibid. E.
Recipere, & referre inter reos, ve in reis promiſcuè dicimus. T. 9. c. 1457. A. B.
Recipiendi verbum quotnam modis accipiatur. T. 3. c. 673. B. C.
Recipio verbum. Vide, Verbum. Oro, vel Rogo.
Si recipio me daturum, receptum eſt; ex quo jure civili datur actio, quæ dicitur receptitia. Tom. 9. c. 260. A.
Reciprocorum eadem debet eſſe ratio. T. 10. c. 33. D.
Reconventio quid. T. 6. c. 795. B. quibus caſibus admittatur. Ibid. c. 796. A.
Recraſtinatæ cognitionis querela. Vide, Querela.
Recredentia pro fiduciaria poſſeſſione. T. 6. c. 952. D.
Rectè verbum eſt pro arbitrio viri boni. T. 1. c. 1362. A.
Rectè, aut bene emere quomodo intelligitur. T. 5. c. 472. C. D.
Rectè verbum quid ſignificat in novi operis nuntiatione. Tom. 8. c. 544. A.
Rector provinciæ. T. 2. c. 77. E.
Rector Eccleſiæ, qui plebanus vulgo dicitur, Clericum unum ſibi adjungere tenetur. T. 6. c. 968. A.
Rectorem, & ducem ſuum multa bruta habent, quem ſequuntur. T. 7. c. 54. D.
Rectores provinciarum, fraude, vel ambitione creati, revocantur in curiam. T. 2. c. 717. A.
Rectores provinciarum prohibentur emere. T. 7. c. 720. A.
Rectoras provinciarum quinam ſint. T. 10. c. 853. B.
Rectores Provinciarum a Principe fratres appellabantur. Ibid. C.
Rectores Provinciæ quos habeant ſuæ

Digitized by Google

ſuæ juriſdictioni ſubjectos. Ibid. D.
Rectoris Parochiani ordinatio ad jura Epiſcopalia pertinet. Tom. 6. c. 919. E.
Rectorum Eccleſiarum quidam perpetui, alii temporales. Tom. 6. c. 883. C. D.
Recuperatores quinam appellentur. T. 5. c. 210. A. B.
Recuperatores de quibus cauſis cognoſcebant. T. 7. c. 653. A.
Recuperatores, ſeu judices privati cognoſcebant de maleficiis privatis. Ibid. A.
Recuperatores erant judices, qui olim a magiſtratibus dabantur. T. 9. c. 985. B.
Recuſari an poſſint magiſtratus. T. 9. c. 149. E.
Recuſari judices qui poſſunt. T. 9. c. 1070. D. E.
Recuſari non poterat magiſtratus, & cur. Ibid. E. hodie poteſt recuſari. Ibid. E.
Recuſatio quid. T. 6. c. 932. A.
Recuſatio judicum proponi debet ante litem conteſtatam. Tom. 6. c. 929. B. qua forte cauſa emergat poſt litem conteſtatam. Ibid. C.
Recuſatio, & repudiatio hereditatis quorumnam ſit. T. 8. c. 989. C.
Recuſatio. Vide, Rejectio.
Recuſatio pro appellatione non cedit. T. 9. c. 1126. D. longè diſtat ab appellatione. Ibid. C.
Recuſatio jurisjurandi nullo modo permittitur favore fideicommiſſi. T. 9. c. 201. E.
Recuſatio, & appellatio in quo differunt, & in quo comparantur. T. 9. c. 147. B. C.
Recuſatio fieri non poteſt, niſi ante litis conteſtationem. T. 9. c. 1070. C. D.
Recuſatio quid ſit. Ibid. D. ejus forma quæ. Ibid. D.
Recuſatio judicis quando ſit. T. 9. c. 147. C. D.
Recuſatio jurisjurandi. T. 9. c. 201. A. eſt confeſſio manifeſta. Ibid. C.
Recuſatio judicis dati. T. 9. c. 1126. C.
An recuſationis cauſa exponi debeat. T. 6. c. 945. C.
De recuſatione judicum. Tom. 3. c. 233. D.
Recuſatione porrectâ eliguntur arbitri, apud quos lis diſceptatur. T. 9. c. 149. B.
Recuſationes comparantur dilatoriis exceptionibus. Tom. 9. c. 147. C.
Recuſationum, ſive remotionum cauſæ. Ibid. C. D.
De recuſationibus judicum. Ibid. A. & ſeq.
Qui recuſat judicem datum, cogitur eligere arbitros, & apud eos litigare. T. 9. c. 148. E.
Qui recuſatur, ei judici libellus porrigitur. Ibid. C.
Redactus dicitur a redigendo. T. 7. c. 1384. D.
Redactus tenues colligemus. Ibid. D.
Reddendi verbum ſignificationem dandi habet, & contra verbum dandi etiam reddendi. Tom. 6. c. 40. A.
Reddendi verbum etiam dandi ſignificationem habet. T. 8. c. 555. D.
Reddere aliud eſt, aliud dare. T. 6. c. 78. A. damus libenter, damus noſtra, & reddimus inviti. Ibid. A.
Reddere rationes quid. T. 8. c. 554. A.
Reddere cauſas appellationis, vulgo *propoſer les griefs*. T. 9. c. 801. B.
Reddere pecuniam pœna non eſt, at de ſuo irrogare pœna eſt. T. 10. c. 531. C.
Reddita, & redbibita res quandonam eſſe dicatur. T. 5. c. 951. A.
Redditio cautionis pigneratitiæ eſt argumentum remiſſi pignoris. T. 6. c. 839. A.
Redditum verbum antiquum. T. 9. c. 812. B.
Redemptio navis a piratis expugnatæ quomodo, & a quibus ſolvi debeat. T. 5. c. 536. E.
Redemptio, vulgo *rancon*. Tom. 9. c. 1322. B. C.
Redemptio litis fœda eſt, & vetita multis legibus. T. 10. c. 878. E.
Redemptio rei, vel litis alienæ conventa inter dominum, & procuratorem turpis eſt. Tom. 10. c. 990. A.
Redemptionis jus, ſeu retractus. T. 9. c. 427. B.
Redemptiones actionum an valeant. T. 10. c. 885. C.
De redemptis ab hoſtibus. Tom. 1. c. 883. D. & T. 9. c. 1321. A. & ſeq.
Redemptor partiarius. T. 9. c. 63. C. Vide, Politor.
Redemptor, & conductor fermè idem. Ibid. C.
Redemptor operis quis ſit. T. 10. c. 1033. D.
Redemptores, qui a republica muniendas vias conduxerunt certo pretio. T. 5. c. 874. A.
Redemptores qui olim, & qui nunc dicantur. T. 7. c. 825. C.
Redemptores, ſive emptores vocantur publicani, qui conducunt fiſcalia. T. 7. c. 1290. E.
Redemptores, qui ſuis cæmentis ædificant, ſtatim cæmenta faciunt eorum, in quorum ſolo ædificant. T. 7. c. 315. B.
Redemptores pro conductoribus, qui opus faciendum accipiunt. Ibid. B.
Redemptores qui dicuntur. T. 9. c. 1183. B.
Redemptores, & quòd publicani vocabantur eo nomine. T. 9. c. 399. C.
Redemptores litium. T. 9. c. 355. D. & c. 368. B.
Redemptores litium quinam ſint. T. 10. c. 651. D.
De redemptoribus litium. Tom. 3. c. 212. A.
De redhibenda re vendita ob morbum, aut vitium, quod emptor ignoravit. T. 5. c. 1193. A. B.
Redhibere eſt verbum commune recipientis venditoris, & reddendis emptoris. T. 4. c. 1332. E.
Redhibere eſt commune verbum emptoris, & venditoris. T. 7. c. 764. C.
Redhibitio vitioſi mancipii intra ſex menſes fieri poteſt. Tom. 1. c. 394. C.
Redhibitio tam propter vitium, quàm propter morbum. Tom. 8. c. 571. B. C.
Redhibitio quomodo ſit. Tom. 9. c. 395. B.
Redhibitio an veniat in actione ex empto. T. 10. c. 760. B.
Redhibitio nonnunquam continetur in actione quanto minoris. T. 10. c. 764. D.
Redhibitio, & reſciſſio totius venditionis quandoque veniunt in actionem venditi, & in actionem empti. T. 10. c. 1015. B.
Redhibitio non eſt rei modicæ, etiam ſi vitioſa ſit. T. 10. c. 1034. E.
Redhibitio intra quod tempus ſit in emptione, & in locatione. T. 10. c. 1044. C.
Redhibitoria actio utrùm ex cauſa inſtitoria veniat. T. 5. c. 432. A. B.
Redhibitoria actio. T. 9. c. 395. B. & ſeq. Vide, Actio redhibitoria.
Redhibitoria actio quænam ſit. T. 10. c. 1030. D. qui hac actione agit, ad quid teneatur. Ibid. D. E.
Redhibitoria actio civilis quænam ſit. T. 10. c. 1031. D.
Redhibitoria actio civilis multùm differt ab ædilitiâ. Ibid. E.
Redhibitoria actio an habeat locum in locationibus. T. 10. c. 1044. B.
Redigere, aut conferre in commune quid propriè ſit. Tom. 5. c. 613. A.
Redimere pro reemere, vel reluere pignus. T. 6. c. 494. A.
Redimicula quænam ornamenta. T. 3. c. 272. B.
Redintegrandæ poſſeſſionis beneficium unde ducitur. T. 9. c. 1153. C. D.
Redire dicitur legitima hereditas. Vide, Legitima hereditas.
Reditu fundi legato, an heres poſſit vendere fundum. Tom. 5. c. 863. E.
In reditu non ſunt partus ancillarum. T. 9. c. 513. B.
Reditum legans an videatur legaſſe uſumfructum. T. 7. c. 1313. C.
Reditus, vel redactus quibus de rebus

Digitized by Google

bus dici ſolent. T. 3. c. 105. A.
Reditus per legatum datus morte legatarii finitur. T. 1. c. 806. B.
Reditus fundi ex melle conſtat. T. 4. c. 894. C.
Reditus,& uſusfructus in quibuſnam differant. T. 5. c. 863. D. E.
Reditus an per omnia uſumfructum imitentur, nec ne. Ibid. D.
Reditus verbo quidnam ſignificetur. Ibid. E.
Reditus prædiorum alia eſt ratio, alia reditus pecuniæ. T. 7. c. 1291. A. B.
Reditus qui propriè dicantur. T. 7. c. 1290. C. D. & c. 1384. C.
Reditus accipitur interdum pro uſura. T. 7. c. 860. B.
Reditus aliud, aliud uſusfructus; uſusfructus nomen juris, reditus nomen corporis. T. 7. c. 1384. E.
Reditus legatus an finiatur morte legatarii. T. 7. c. 1385. B.
Reditus non eſt ſervitus, & diſtat ab uſufructu. Ibid. A.
Reditus prædiorum a quibus præſtentur. T. 7. c. 1390. D. E.
Reditus unde dictus. T. 7. c. 1290. D. & c. 1384. C. D.
Reditus an differat a penſione. T. 8. c. 1071. A.
Reditus, partus, & fructus an differant. T. 9. c. 517. C. D.
Reditus annuus non tollitur præſcriptione triginta, vel quadraginta annorum. T. 10. c. 648. D.
Reditùs quid ſit, & unde dicatur. T. 10. c. 1161. C. & c. 1261. L.
Refectio ab eo, qui non eſt dominus, peti nequit. T. 4. c. 99. B.
Refectio inutiliter poſtulatur a non domino. Ibid. C.
Refectio an ad locatorem ſpectet, an verò ad conductorem. Tom. 5. c. 647. D.
Refectio ædium fructuariarum an ad fructuarium ipſum etiam pertineat. T. 5. c. 646. E.
Refectio an neceſſariarum rerum, aut voluptuariarum ſit. Ibid. I.
Refectus a reficiendo dicitur. T. 7. c. 1384. D.
Referendarii qui ſint. T. 2. c. 1048. D.
Referre diem eſt anteferre, antevertere diem jubendo, ut partes in illum diem adſint. T. 4. c. 18. F.
Referre, & recipere inter reos, vel in reis promiſcuè dicimus. T. 9. c. 1417. A. B.
Reficere aliud eſt, aliud reſtituere. T. 10. c. 318. E.
Reformare quid. T. 9. c. 59. F.
Reformare contractum quid. T. 9. c. 41. C. & c. 46. A.
Reformatio poſſeſſionis. Tom. 9. c. 1104. D.
Refugæ pœnarum majore pœnâ plectuntur. T. 3. c. 162. A. B.
Refugæ pœnæ augetur pœna. T. 4. c. 848. F.
De refugis ex opere metallico, & eorum pœna. T. 5. c. 1165. A.
Refundi debent fructus victori a judice, qui eorum rationem non habuit. T. 10. c. 1239. D.
Refutare, ideſt, renuntiare. Tom. 2. c. 1251. E.
Refutationes, quæ & refutatoriæ partium preces. T. 3. c. 656. D.
Refutatoriæ preces quando mitti debent poſt interpoſitam appellationem. T. 9. c. 1116. C.
Refutatoriæ preces quæ ſunt. T. 9. c. 1102. E.
Refutatorii libelli quinam ſint, & quare ita appellentur. Tom. 3. c. 656. D.
Refutatorii libelli debent eſſe breves. T. 9. c. 1112. A.
Regalia quæ ſint. T. 2. c. 1325. E.
Regalia quæ. T. 6. c. 1019. E. alienari non poſſunt. Ibid. E.
Regere jura quando intelligatur. T. 1. c. 898. B.
Regerendarii qui ſint. T. 3. c. 454. C. D.
Regeſta in principiis numerorum, diverſiſque judiciis. Ibid. B. C.
Regia lex unde nomen accepit. T. 8. c. 894. C.
Regia lex. Vide, Lex Regia.
Regiones urbis Romæ. T. 3. c. 35. D.
Regiones ſuburbicariæ,& urbicariæ. Ibid. E.
Regna ſunt jurisgentium. Tom. 1. c. 921. A.
Regna per gladium, provincias per vexillum tradi. T. 2. c. 1233. D.
Regni origo antiquior eſt, quàm dominationis univerſi populi, vel dominationis optimatum. T. 7. c. 31. D.
Regnorum diſcretio. T. 7. c. 34. D.
Regnum defertur ei, cui gladius eſt acutior. T. 7. c. 32. B.
Regradati menſes. T. 2. c. 913. E. & c. 914. A.
Regradatio pœnarum Eccleſiaſticarum ſpecies. T. 2. c. 1092. A. B.
Regradatio excommunicatione gravior eſt. T. 6. c. 967. D.
Regreſſus non eſt a privatione ad habitum. T. 4. c. 914. E.
Regula catoniana. T. 1. c. 343. C.
Regula catoniana an ad hereditates pertineat. T. 3. c. 91. A.
Regula catoniana de inutili legato. T. 1. c. 810. E. & c. 811. A.
Regula catoniana ad ea legata non pertinet, quibus dies incertus adjicitur. T. 3. c. 511. B.
Regula catoniana ad quæ pertinet propriè, & ad quæ non. T. 4. c. 385. D. & ſeq.
Regula catoniana ad legata non pertinet in diem incertum relicta. T. 4. c. 385. E. & c. 386. A.
Regula catoniana pertinet tantùm ad ea, quæ a morte teſtatoris cedunt. T. 4. c. 1122. C.
Regula catoniana, quæ vetat convaleſcere ea, quæ ab initio inutilia ſunt, an locum habeat in libertatibus. Ibid. C.
Regula catoniana in quibus legatis locum habet. T. 4. c. 1445. B. C.
Regula catoniana quæ eſt. Tom. 4. c. 54. C. hæc ad libertates non pertinet. Ibid. C.
Regula catoniana ad quænam legata pertineat. T. 4. c. 386. D. ad legata conditionalia non pertinet. Ibid. D. E. nec ad legem Juliam, & Papiam. Ibid. D.
Regula catoniana ad jus antiquum pertinet, non ad leges novas. Ibid. D. hæc ad conditionales inſtitutiones non pertinet. Ibid. c. 387. C. in quibus hæc locum habet. Ibid. C.
Ex regula catoniana quod ab initio non valet, nec tractu temporis convaleſcit. T. 4. c. 382. E.
Regula catoniana pertinet tantùm ad ſtipulationes puras, non conditionales. T. 4. c. 263. D. conditionalia ex poſtfacto confirmantur. Ibid. D.
Regula nulla eſt in jure civili, quæ non vitiari poſſit aliquando parte aliquâ. T. 4. c. 1421. B.
Regula nulla eſt, quæ non perdat officium ſuum aliquando. T. 4. c. 4. C.
Regula juris nulla eſt perpetua. Ibid. C.
Regula juris, neminem ſibi ipſi cauſam, & titulum poſſeſſionis mutare poſſe. T. 5. c. 716. D.
Regula æquitatis cur ſtructuræ Leſbiæ comparetur. T. 5. c. 916. D.
Regula, Cujus eſt periculum nominis, ſive contracti debiti, ejus etiam eſt compendium uſurarum. T. 5. c. 495. A.
Regula, Qui prior eſt tempore, non potior eſt jure, quibuſnam in caſibus fallat. T. 5. c. 772. E.
Regula, Quod ſit iniquum, eum, qui cum uno contraxit, in plures adverſarios diſtingui, exemplis, & legibus ab auctore explicatur, & illuſtratur. T. 5. c. 428. D. E.
Regula, Invito creditore aliud pro alio ſolvi non poteſt, ut in aliis, ſic & in rebus, quæ numero, pondere, & menſurâ conſtant, locum habet. T. 5. c. 396. D.
Regulâ juris, quoties refragatur æquitas naturalis, & deſiderat mitigare rigorem juris, etiamſi utar non impropriè, abuti tamen non licet. T. 5. c. 51. E.
Regula catoniana eſt, Quod non valet ab initio, poſtea non convaleſcere. T. 6. c. 421. C. D.
Regula catoniana pertinet ad jus antiquum tantùm, quo hereditates, & legata deferuntur, & vires accipiunt, ex mortis teſtatoris tempore. Ibid. D. non autem pertinet ad jus novum, quo ex legibus Julia, & Papia hereditates, & legata deferuntur, non ex mortis teſtatoris tempore, ſed ex apertis tabulis. Ibid. D.
De regula catoniana lex 3. emendatur. T. 6. c. 192. B.
Regula catoniana ad quæ legata non pertinet. T. 6. c. 255. B. C.
Regula eſt jus civilis, qua conſtitutum

Digitized by Google

tum eſt, bereditatem adimi non poſſe. T. 6. c. 191. D. hæc regula non eſt regula juris, eſt enim falſa propoſitio. Ibid. D.

Regula juria non ſervatur in teſtamento militari. Tom. 6. c. 182. E.

Regula illa, Generi per ſpeciem derogari, non eſt perpetuò vera. T. 6. c. 575. B.

Regula catoniana ad quæ legata pertineat, Tom. 8. c. 693. A. & c. 789. E.

Regula, Actio, quæ non incipit a defuncto, vel in deſunctum, non incipit ab herede, vel in heredem. T. 8. c. 636. E.

Regula omnis lubrica. T. 8. c. 656. E. & c. 738. C.

Ex regula jus non eſt ſumendum. T. 8. c. 657. C. & c. 738. E.

Regula incerti incerta eſt, infini ti infinita. T. 9. c. 1074. E. & c. 1080. E.

Regula catoniana ceſſavit, quamdiu lex Julia, & Papia de caducis voluerunt. T. 9. c. 881. A. B.

Regula catoniana an ſit juris antiqui, vel novi. T. 10. c. 496. A.

Regulæ derogat ſpecialis conſtitutio, vel lex. T. 4. c. 1283. D.

Regulæ, ſeu definitiones veterum Prudentum hiſce libris definitionum proponuntur. T. 4. c. 1421. C.

Regulæ etiam definitiones appellantur. T. 4. c. 4. C.

Regulæ juris ſunt præcepta juris, & quæ ſummæ regulæ juris dicuntur. T. 4. c. 411. B. C.

Regulæ non ſunt omnes leges, quæ ſunt ex libris definitionum, ſed notæ potiùs ad regulas, vel amplificationes, vel exceptiones. T. 4. c. 1423. A.

Regulæ juris conſtituuntur ex iis, quæ fiunt plerumque. T. 4. c. 917. D. & T. 9. c. 145. C.

Regulæ officia. T. 8. c. 656. C. D. & c. 738. A. B.

Regulæ juris fiunt ex crebris conſtitutionibus. T. 10. c. 1251. E. & c. 1252. A.

Regulam nullam eſſe perpetuam, ſed omnem regulam perdere in pleriſque cauſis officium ſuum, & vitiari. T. 5. c. 27. C.

Regulares qui dicantur. T. 6. c. 844. C.

Regularum juris antiqui rationes non nimium diligenter inquirendas eſſe. T. 3. c. 494. C.

In regularum libro emendata pleraque. T. 3. c. 502. C.

Regulas, & definitiones rerum, & nominum in promptu habere periti eſt. T. 4. c. 20. C.

Regulas juris antiqui varias Papinianus accuratè interpretatus eſt in libris definitionum. Tom. 4. c. 1421. A.

De regulis quibuſdam juris. T. 3. c. 494. C.

A regulis juris ſemper eſt cavendum, cum ſint periculoſæ. T. 4. c. 671. A.

Ex regulis juris levia argumenta ducuntur. Tom. 8. c. 657. E. & c. 739. A.

Ex regulis jus conſtitutum non eſt, & cur. T. 8. c. 779. A.

Rejectio, ſive recuſatio quibus olim verbis fiebat. Tom. 9. c. 148. B. C.

Reiſa, excurſio militaris. Tom. 2. c. 1334. A.

Relatio judicis quid. T. 6. c. 932. B.

Relatio fit ante, vel poſt ſententiam. T. 9. c. 1102. A. & ſeq.

Relatio contraria fit veritati de refutatione relationis. T. 9. c. 1102. E.

Relatio promittitur partibus, mittitur Principi. T. 9. c. 1103. A.

Relatio plena. T. 9. c. 126. C.

Relatio quid. T. 9. c. 1102. A. fit ab ipſo judice ad Principem ante ſententiam. Ibid. A. ad relationem Princeps reſcribit. Ibid. B.

Relationis definitio. T. 1. c. 880. A. B. & T. 2. c. 508. A. B.

Relationis verbo etiam apoſtoli ſignificantur. T. 1. c. 529. C.

Relationis jus quid. T. 9. c. 1102. C.

Relatione res a minore judicio ad majus judicium, ſive auditorium, ſive cognitionem Principis transfertur. Ibid. A.

Relationes fiebant ab ipſo Principe. Ibid. C.

Relationum, & conſultationum differentiæ. T. 10. c. 791. E.

De relationibus, & non de appellationibus tractat lex 12. *da appellat.* T. 4. c. 912. B.

Relationibus eſt locus, cum appellationes non recipiuntur. T. 10. c. 792. B.

De relationibus plura. Ibid. A. B. & ſeq.

Relaxatio ab obſervatione judicii. T. 9. c. 138. C. D.

Relegandæ dotis formula. Tom. 1. c. 806. D. E.

Relegandi verbum levius eſt, quàm deportandi. T. 1. c. 1044. C.

Relegandi jus non habet Conſul. T. 4. c. 14. D.

Jura relegandi, deportandi, confiſcandi, damnandi in metallum, continentur mero imperio, nec poſſunt irrogari, niſi ab eo, qui lege datum eſt. T. 10. c. 385. C. D.

Relegare pro deportare contra juris auctores. T. 1. c. 510. A. B.

Relegare eſt potiùs, quàm dare, ſi uxori dotem reddi jubeo. Tom. 7. c. 1137. A.

Relegare, & relegari de quo ſumuntur. T. 10. c. 1162. A. & c. 1166. A.

Relegari dicitur dos. T. 1. c. 806. D.

Relegata quæ dicuntur. Tom. 7. c. 1137. A.

De relegata dote. T. 7. c. 1167. B.

Relegatio impropriè, deportatio propriè dicitur exilium. Tom. 1. c. 1044. C.

Relegatio non eſt deminutio, nec pœna capitis. T. 1. c. 1327. B.

Relegatio ultimi ſupplicii appellatione non continetur. T. 3. c. 84. A.

Relegatio ex turpi cauſa ſemper infligitur. T. 1. c. 1327. B.

Relegatio quælibet infamat. Ibid. B.

Relegatio præter infamiam quaſi irrogat exilium. Ibid. B.

Relegatio infamiâ ſolâ gravior. Ibid. B.

Relegatio cadit in ſervum. T. 4. c. 1481. A.

Relegatio dotis diem ſuum habet. T. 10. c. 90. A.

Relegatio non eſt capitis deminutio. T. 4. c. 769. B.

Relegatio an ſit propriè pœna capitalis. T. 10. c. 571. D.

Relegationis, ac deportationis diſcrimen. T. 1. c. 1238. D.

Relegationes, & deportationes in quo differunt. T. 9. c. 538. A.

Relegati ſimiles abſentibus. T. 1. c. 1035. C.

Relegati bona ad tempus nulla ex parte publicari poſſunt. Tom. 4. c. 1408. E.

Relegati a deportatis in quo diſtant. T. 5. c. 1161. B.

Relegati, & deportati quoad confiſcationem bonorum, quæ ſit differentia. T. 5. c. 468. B. C.

Relegati patres an liberos ſuos in ſua poteſtate retineant. Tom. 8. c. 913. B. & an relegati liberi remaneant in poteſtate parentum. Ibid. B.

Inter relegationem perpetuam, & temporariam differentia quæ. T. 4. c. 1408. E. deportatio eſt perpetua. Ibid. c. 1409. A.

Relegatis ſunt ſimiles damnati ad tempus in opus publicum. T. 10. c. 732. C.

Relegato ad tempus adimi bona. T. 3. c. 155. E.

Relegatorum, & deportatorum diſcrimen. T. 1. c. 878. C.

Relegatorum bona non publicari, niſi ſpecialiter ſententiâ adempta fuerint. T. 3. c. 154. B. C.

Relegatum quid. T. 1. c. 806. E.

Relegatum integrum ſtatum retinere, dominium rerum ſuarum, & patriam poteſtatem. T. 1. c. 1239. B.

Inter relegatum, & deportatum differentia quæ. Tom. 4. c. 226. B.

Inter relegatum, & motum ad tempus differentia quæ. T. 4. c. 847. C.

Relegatus quis propriè dicitur. T. 1. c. 878. D. & T. 4. c. 226. C.

Relegatus in inſulam capite non minuitur. T. 1. c. 417. B.

Relegatus teſtamentum facere poteſt. Ibid. B. & T. 10. 1048. C.

Relegatus ad bonorum poſſeſſionem admittitur. T. 1. c. 1327. B.

Relegatus omnia bona retinet, præter ea, ſiqua ei adempta ſint ſententiâ judicis. T. 4. c. 1408. D.

Relegatus libellum poteſt dare Principi, deportatus non item. T. 5. c. 1161. C.

Relegatus an amittat familiam. T. 8. c. 56. D.

Relegatus, qui in urbe morari non poteſt, an prohibeatur prædia in urbe poſſidere. T. 10. c. 306. D.

Relevare poſſeſſiones tributis eſt beneficium Principis. T. 2. c. 697. E.

Relevationem ſuarum poſſeſſionum ex Principis liberalitate nemo petat. T. 2. c. 698. A. B.

Relevatorum collatio, ac de ejuſdem jure. T. 2. c. 697. C. & ſeq.

Relictum ei, qui non eſt in rerum natura, an pro non ſcripto habeatur. T. 7. c. 995. A.

Relictum ſiquid ſit ſub conditione non faciendi, an exſpectetur mors ejus, cui ea conditio propoſita eſt. T. 7. c. 944. E.

Relictum quod eſt, ſi habetur pro non ſcripto, & onus, quod ei injunctum eſt, habebitur pro non ſcripto. T. 10. c. 686. E.

Relictorum in teſtamento petitio competit, cum judicium defuncti fuit inſuper habitum, omiſſo teſtamento, & ab inteſtato poſſeſſâ hereditate. T. 10. c. 323. B. C. non competit, cum judicium defuncti, ideſt, teſtamentum non fuit inſuper habitum, ſed non jure factum. Ibid. C. nec verò etiam competit, cum heres ſcriptus hereditatem repudiavit, & alius ab inteſtato eam poſſedit. Ibid. C.

Religio rei accedens nova non dimiſſam poſſeſſionem non interrumpit. T. 1. c. 1185. B.

Religio loca ſacra commercio hominum eximit. T. 4. c. 255. E.

Religio an revocari poſſit. Tom. 7. c. 1060. B.

Religio loci religioſi quatenus ſe extendat. T. 7. c. 398. B.

Religio quid. T. 7. c. 21. B.

Religio erga Deum. Ibid. A.

Religio erga Deum eſt ex jure gentium. T. 7. c. 22. E.

Religio ſuperveniens an poſſeſſionem interrumpat. T. 10. c. 512. D.

Religionis vis major, quàm fidei datæ. T. 1. c. 937. A.

Religionis judicantis frequens mentio in jure. T. 10. c. 917. B.

Religione non occupatur locus. T. 4. c. 165. C.

Religionum novarum auctores capite puniendi. T. 1. c. 502. E. & 503. A.

Religioſa loca emptorem fundi non ſequuntur, ſi modò in ea iter publicum pertranſeat. T. 3. c. 614. D.

Religioſa loca. Vide, Res religioſæ.

Religioſa loca an impediant ſervitutes. T. 7. c. 399. A.

Religioſa loca, perinde ac ſacra, nullius ſunt. T. 10. c. 367. B.

Religioſæ res, ſanctæ, & ſacræ an alicujus ſint. T. 8. c. 929. B.

Religioſæ res, & ſacræ an poſſint vindicari. T. 10. c. 949. D.

Religioſum locum ſcientes poſſidere non poſſumus. T. 8. c. 293. D.

Religioſus locus quomodo fit. T. 1. c. 62. A. & T. 7. c. 398. A. & T. 8. c. 293. D.

Religioſus locus an vendi poſſit. T. 1. c. 61. E.

Religioſus homo, inquit Seneca, & ſanctus fideicommiſſa tueri ſolet. T. 4. c. 1302. A. an perceptione ſecundi fideicommiſſi perimatur primum ex teſtamento relictum. Ibid. A.

Religioſus locus. Vide, Locus.

Religioſus locus, licèt ſolus ſpecialiter vendi non poſſit, cum univerſitate tamen, cum fundo toto poteſt vendi. Tom. 6. c. 659. C. D.

Religioſus locus non eſt in commercio hominum. Tom. 7. c. 398. A.

Religioſus quatenus fiat locus. T. 8. c. 936. C.

Relinquere eſt morientium, dare viventium magis. T. 4. c. 517. C.

Relinquere, & dare in quo differunt. T. 9. c. 474. A. B.

Relinquere eſt morientium. Ibid. A.

Relinqui rectè an poſſit, quod re verâ debetur. Tom. 10. c. 1104. E.

Relinquimus, quod aſportare nobiſcum non poſſumus. T. 4. c. 517. E.

Relinquimus neceſſariò, damus libenter. T. 9. c. 474. A.

Relinquo, inſtituo, & ſubſtituo, hæc verba neque ſunt directa, neque precaria. T. 4. c. 537. B.

Relinquo, & commendo, an hæc verba fideicommiſſum faciant. T. 7. c. 1209. B.

Reliqua colonorum. T. 3. c. 17. A.

Reliqua colonorum quæ ſunt. T. 4. c. 1112. D. & Tom. 10. c. 1161. B.

Reliqua, quæ per conſequentias emptionis propria ſunt, quæ ſint. T. 7. c. 742. C. D.

Reliqua. T. 9. c. 377. C. & ſeq.

Reliqua item actorum quænam ſint. T. 10. c. 1161. B.

Reliquæ partis appellatione integrum continetur. T. 7. c. 1442. A.

Reliquationes quidnam ſint. T. 10. c. 1162. D.

Reliquator ratiatori opponitur. T. T. 1. c. 1515. C.

Reliquiarum mortui in alium locum translatio a Principe impetrari debet. T. 4. c. 945. A.

A reliquis colonorum exacta, & condita ſeparantur. T. 4. c. 1112. E.

An reliquorum legato contineantur etiam pecuniæ, quas coloni ſunt reliquati. T. 4. c. 1112. E.

Reliquorum appellatione omnes continentur. T. 7. c. 1441. E.

Reliquorum appellatione univerſos contineri. T. 8. c. 555. E.

Reliquorum petitio, *les arrerages*. T. 9. c. 425. C.

Reliquum, quod ſupereſt de pecunia in funus legata, puta, ſi minus, cui legatum impenderit, quàm lege, an lucro cedat heredum, an cui legatum. T. 6. c. 734. C. D.

Reluere, repignorare, quid ſignificant hæc verba. T. 9. c. 1237. B.

Remancipata quæ. T. 8. c. 599. C.

Remedia plura an exigant plures pœnas. T. 5. c. 32. E.

Remedia delictorum an ſint pœnæ. Ibid. E.

Remedia juris ſunt ſtipulationes. T. 9. c. 1250. D.

In remediis prætoriis, quibus obligatio tollitur, factum verſatur, in civilibus verò jus. T. 4. c. 142. B.

Remediis juris non debemus abuti ad injuriam. T. 9. c. 1154. B.

Remiges. T. 9. c. 304. C. D.

Remmia lex. Vide, lex Remmia.

Remmius Palæmon. Vide, Quintus Remmius.

Remiſſio quid. T. 1. c. 854. D. & T. 3. c. 8. C. & T. 9. c. 31. B.

Remiſſio pignoris an ſit interceſſio. T. 1. c. 1301. C. & T. 4. c. 651. D. & T. 9. c. 324. E. & T. 10. c. 433. E.

Remiſſio pignoris reſolvit pignus jure exceptionis. T. 1. c. 1301. *D.*

Remiſſio penſionis colono interdum datur propter ſterilitatem anni. T. 4. c. 1006. B.

Remiſſio minoris quantitatis non eſt remiſſio majoris. T. 5. c. 79. E.

Remiſſio pecuniæ habetur creditoris conſenſu. Tom. 6. c. 537. E. & c. 538. A.

Remiſſio non eſt neceſſaria poſt ſatisdationem de opere reſtituendo. T. 6. c. 292. C. D.

Remiſſio Prætoris ſequi ſolet ſatiſdationem de opere reſtituendo. Ibid. C.

Remiſſio fit pacto. T. 9. c. 31. B.

Remiſſio eſt facti, repudiatio juris. Ibid. B.

Remiſſio aliud, aliud repudiatio. Ibid. A. B.

Remiſſio pignoris. T. 9. c. 325. C.

Remiſſio hoc tantùm remittit, in quo non tenuit nuntiatio. T. 10. c. 256. B.

Remiſſio utilis eſt, ſi uſufructuarius vicino novum opus nuntiaverit. T. 10. c. 260. C. Juliani circa id ſententia. Ibid. C.

Remiſſio pignoris non eſt donatio, nec interceſſio. T. 4. c. 651. D. & T. 10. c. 643. C.

Remiſſio, facta ex una cauſa, non videtur facta ex alia. T. 10. c. 644. A.

Remiſſio quid ſit, tum de nuntiatione novi operis agitur. Tom. 10. c. 1170. D.
Remiſſionis vicem obtinet ſatiſdatio. T. 4. c. 93. A.
De remiſſionis Prætoris beneficio. T. 6. c. 292. C.
Remiſſionis genera duo. T. 9. c. 24. E.
Remiſſionem pignoris uni debitori factam mulieri non nocere adverſus alios, qui eandem rem mulieri obligarunt ex eadem, aliave cauſa. T. 9. c. 325. C.
Remiſſionem pignoris factam ex una cauſa non porrigi ad aliam. Ibid. C.
Remiſſionem veniæ crimina, niſi ſemel commiſſa, non habent. T. 10. c. 823. E.
Remiſſionem, quam locator indulſit conductori ob ſterilitatem unius anni, an ſequentibus annis, ſi contingit ubertas, poſſit revocari. T. 10. c. 877. E. & c. 878. A.
Remiſſione majoris ſummæ minor ſumma remittitur. T. 5. c. 79. D.
Pro remiſſione pignoris eſt conſenſus creditoris pigneratitii, T. 6. c. 531. B.
De remiſſione pignoris. T. 9. c. 325. C. & c. 1227. A. & ſeq.
De remiſſionibus, T. 3. c. 8. C.
Remittere unuſquiſque poteſt, quod ſui cauſâ ſibi cavit. T. 4. c. 970. A.
Non remittere, & inutiliter remittere an ſint paria. T. 10. c. 256. C.
Remotionum cauſæ. T. 9. c. 147. C. D. Vide, Recuſationum cauſæ.
Qui removetur ab officio, & adminiſtratione tutelæ ob inertiam, & ſimplicitatem, non fit infamis, ſecus qui ob dolum. T. 4. c. 324. C.
Remuneratio non eſt propriè liberalitas. T. 8. c. 804. C.
Remunerationem non eſſe donationem, unde conſtet. Ibid. C.
Remunerationes. Vide, Lex Cincia.
Renovato matrimonio tacita dos non renovatur. T. 4. c. 979. C.
Rente conſtituee a prix d' argent, quid. T. 9. c. 487. C.
Rentes fonciere quid. Ibid. C. D.
Renuntiare eſt teſtato denuntiare. T. 7. c. 513. C. D.
Renuntiare liti. T. 9. c. 47. A. Vide, Lis.
Renontiare liti quando videtur actor. Ibid. A.
Renuntiare unicuique licet juri ſuo. T. 9. c. 58. A.
Renuntiare quiſque poteſt ſuo juri. T. 9. c. 375. A.
Renuntiaſſe legitimæ hereditati non videtur, qui hereditatem non vindicavit ex teſtamento. T. 9. c. 974. A.
Renuntiaſſe non videtur libertinitati, qui contendit, ſe eſſe ingenuum. Ibid. A.
Renuntiatio intempeſtiva ſocietatis ipſo jure in æſtimationem venit. T. 5. c. 487. B.
Renuntiatio mandati quando fieri debet. T. 5. c. 472. B.
Renuntiatio ſocietatis tempeſtivè facta quid efficiat. T. 5. c. 484. E.
Renuntiatione tollitur actio injuriarum. T. 9. c. 106. D. tollitur etiam querela inofficioſi teſtamenti. Ibid. D.
Renuntiatio ejus, quod lex mihi dedit non tam meâ cauſâ, quàm alienâ fruſtra fit. T. 9. c. 375. B.
Reparare merces. Tom. 1. c. 1241. C.
Reparare pro emere. T. 10. c. 548. D.
Reparatio duplex. T. 1. c. 535. A.
Reparatio denuntiationis. Tom. 9 c. 132. A.
Reparationia dandæ ratio. Tom. 3. c. 331. E.
Repedia, repodia, vel repotia. T. 3. c. 483. D.
Repellere legatum eſt verbum commune legatarii, & heredis. T. 6. c. 372. D.
Repellere pro repudiare. Ibid. E.
Ex repertorio heres non tenetur creditoribus defuncti ſupra vires inventarii. T. 9. c. 782. A. B.
Repertorium omnium bonorum ſi factum ſit ab herede, non tenetur heres ſupra vires hereditatis. T. 9. c. 61. B.
Repetere ad res conſumptas, petere ad exſtaotes refertur. Tom. 5. c. 387. E.
Repetere propriè condicere eſt apud juriſconſultos, non vindicare. Ibid. E.
Repetere ab alio, quod mihi alius debet, id eſt, *clarigare*. Tom. 9. c. 1327. E.
Repetitio ſoluti ex cauſa judicati non eſt. T. 4. c. 1326. D.
Repetitio ejus, quod ſupereſt, quando non eſt. T. 4. c. 877. C.
Repetitio dati quando locum habet. T. 5. c. 503. B.
Repetitio an, & quando confirmet inutilia legata. T. 7. c. 1005. E.
Repetitio pro condictinne indebiti accipitur. T. 7. c. 1458. B.
Repetitio froctuum conſumptione perimitur, & adquiſitio conſummatur. T. 10. c. 100. D.
Repetitio quo caſu competat. T. 10. c. 422. E.
Repetitio quando ſumitur pro condictione indebiti. T. 10. c. 600. E.
Repetitioni favere in re dubia melius eſt, quàm adventitio lucro. T. 7. c. 1458. A.
Repetitioni hujus, quod quis aleâ amiſit, vel præſtitit, nulla obſtat exceptio temporis, niſi quinquaginta annorum. T. 10. c. 949. C.
Repetitur inutiliter, quod non amittitur. T. 4. c. 432. E.
Repetundarum reus quis dicitur, & ut punitur. T. 1. c. 874. D. E. & T. 2. c. 608. C. D.
Repetundarum crimen vicennio tollitur. T. 2. c. 608. E.
Repetundarum actio morte non finitur. T. 2. c. 647. D.
Repetundarum reus conſulatum petere prohibebatur. T. 4. c. 858. D.
Repetundarum lex Julia. T. 9. c. 1453. A. & ſeq.
Repetundarum judicium quo tempore finitur. T. 9. c. 1454. A.
Repetundarum crimen eſt crimen captarum pecuniarum. Ibid. C.
Repetundarum crimen exercetur poſt depoſitam tantùm adminiſtrationem, excepto uno caſu. T. 9. c. 1453. C. D.
Repetundarum reus Catilina. Vide, Catilina.
Lege Juliá repetundarum quinam teneantur. T. 10. c. 728. C.
De repetundis lex Julia in provinciis tantùm locum habuit. T. 9. c. 1453. C.
Repignerare. Vide, Reluere.
Replicatio eſt telum, & adminiculum actionis. T. 4. c. 1354. A.
Replicatio, & exceptio datur jure prætorio. T. 4. c. 248. A.
Replicatio in actionibus in factum, & Publiciana contra exceptionem datur. T. 6. c. 47. D. E.
Replicatio quando datur contra exceptionem rei judicatæ. Ibid. D. E.
Replicatio; quæ prima facie juſta eſt, an nocere poſſit. Tom. 8. c. 1127. C.
Replicationis definitio. T. 1. c. 857. A.
Replicationem doli appoſitam judicium bonæ fidei facere, & commentum fraudis repellere. T. 9. c. 1243. A.
Replicatione an jus exceptionis reſolvatur. T. 1. c. 281. B.
De replicatione doli. T. 9. c. 1245. B.
Replicationes ex pactis jure prætorio dantur. T. 1. c. 1383. E.
Replicationes ſunt ſubſidia actorum. T. 9. c. 1245. C.
De replicationum formulis. T. 3. c. 134. C. D.
Replumbata vaſa. T. 3. c. 358. B. C.
Repotia eſt παλινποσία, ideſt, repedatio. T. 3. c. 483. D.
Repotia quid. Tom. 9. c. 504. E. & c. 505. A.
Reprehenſio domini ſola utrùm poſſit purgare vitium rei furtivæ. T. 5. c. 723. D.
Repræſentatio dotis ſpecies eſt donationis. T. 2. c. 1080. B.
Repræſentatio quid propriè ſit. T. 1. c. 1352. B.
Repræſentationis jus habet tantùm locom in ſucceſſionibus ab inteſtato, non in ſubſtitutionibus. T. 1. c. 653. D. E.
Repræſentationis tres tantùm caſus: T. 2. c. 434. E. & c. 435. A.
Repræſentationis commodum lega-

to ineſt. T. 4. c. 412. C.
Repræſentationis jus. T. 9. c. 472. D.
Repræſentationi locus non eſt ultra fratrum filios. T. 2. c. 434. D. & ſeq.
De repræſtandi verbo. T. 3. c. 384. C.
Repromiſſio ſola quando ſufficiat. T. 5. c. 657. C.
Repromiſſio quid. T. 6. c. 9. D.
Repromiſſio eſt cautio ſine fidejuſſore. Ibid. D.
Repromiſſio quid ſignificat. T. 7. c. 896. C.
Repromiſſio reſpectu novi operis quid ſit. T. 10. c. 1192. A.
Repromiſſio an ſemper ſequatur remiſſionem eodem reſpectu. T. 10. c. 1192. B.
Repromiſſionis verba quæ ſint? T. 3. c. 45. C.
Repromiſſiones judiciales an remiſſæ intelligantur. T. 9. c. 1188. A.
Repromittendi verbo quid comprehendatur. T. 10. c. 114. D.
Repromittere, & jurato promittere diverſa ſunt. T. 1. c. 736. A. B.
Repromittere, & ſatiſdare quomodo differant. T. 5. c. 655. E. & 656. A.
Repromittere ſecundùm noſtrum idioma quid ſit. T. 5. c. 874. C.
Repudiamus nonniſi quæ nobis delata ſunt. T. 7. c. 1442. C.
De repudianda bonorum poſſeſſione. T. 9. c. 676. A. & ſeq.
De repudianda, vel abſtinenda hereditate. T. 9. c. 784. D. & ſeq.
Repudiandæ bonorum poſſeſſionis tempora præſcripta ſunt. T. 9. c. 676. A. & ſeq.
Repudiandi verbum eſt amittendi ſpecies. T. 1. c. 1005. C.
Repudiandi, & omittendi differentia. T. 1. c. 1000. E. & c. 1001. A.
Repudiandi verbum alienum eſt à ſuis. T. 9. c. 919. C.
Repudiando pater ſe fraudat, non filium; dominus repudiando, ſe, & ſervum fraudat. Tom. 10. c. 684. D.
Repudiantur delata, non adquiſita. T. 4. c. 1267. C.
Rapudiare, & paciſci differunt. T. 1. c. 936. B.
Repudiare, & recuſare diverſa ſunt. T. 1. c. 447. D.
Repudiare teſtamentum. T. 3. c. 178. C.
Repudiare, & adire ſunt verba juris civilis. Tom. 4. c. 469. D. & T. 6. c. 250. D.
Repudiare, & recuſare differunt. T. 8. c. 660. A.
Repudiare bonorum poſſeſſionem non poteſt procurator meus ſine mea voluntate. T. 8. c. 200. A.
Repudiare non poteſt pater delatam bonorum poſſeſſionem per filium familias. T. 8. c. 201. B. dominus repudiare poteſt per ſervum. Ibid. B.
Repudiare, & adire ſunt antitheta, ſicut miſcere ſe, val immiſcere ſe, & abſtinere ſe. T. 9. c. 919. B.
Repudiare teſtamentum quid. T. 9. c. 928. A.
Repudiare nemo poteſt quod adquiſivit ſuo jure. Tom. 9. c. 785. A.
Repudiare ſuam bonorum poſſeſſionem unuſquiſque poteſt, alienam non poteſt. Tom. 10. c. 785. B. C.
Repudiari an poſſit, quod adquiſitum eſt. T. 6. c. 213. B.
Repudiatio hereditatis quid. T. 1. c. 802. B.
Repudiatio hereditatis ubi; & in quo loco fieri debeat. T. 5. c. 763. A.
Repudiatio hereditatis quando locum habeat. Ibid. B. C.
Repudiatio domini facta poſt manumiſſionem ſervo non nocet. T. 6. c. 232. D.
Repudiatio heredis ex aſſe ſcripti irritum facit teſtamentum. T. 6. c. 176. B.
Repudiatio hereditatis paternæ non aufert emancipato prælegati petitionem. T. 6. c. 250. C.
Repudiatio quomodo fit. Tom. 7. c. 1146. D.
Repudiatio, ſive ſera, ſive præmatura ſit, non valet. T. 7. c. 1442. E.
Repudiatio quid. T. 9. c. 31. B.
Repudiatio fit in jure. Ibid. B.
Repudiatio quando eſt nullius momenti. T. 9. c. 787. B. C.
Repudiatio eſt juris, remiſſio facti. T. 9. c. 31. B.
Repudiatio aliud, aliud remiſſio. Ibid. A. B.
Repudiatio bonorum poſſeſſionis fieri debet ſolenniter in jure. T. 9. c. 676. B.
Repudiatio quid. T. 9. c. 784. D. in jure fieri debet. Ibid. D. apud Prætorem, vel Præſidem. Ibid. D.
Repudiationis, & abſtentionis idem eſt effectus. T. 6. c. 250. C.
Inter repudiationem, & abſtentionem differentia quæ. T. 4. c. 583. B.
Repudiationem perfici unius voluntate, hanc non obligare nos alteri. T. 7. c. 1442. C.
Repudiatione poſſeſſionis bonorum locum fieri ſucceſſori ſtatim, licèt ei, qui repudiavit, tempora petendæ bonorum poſſeſſionis nondum præterierint. T. 8. c. 202. E.
De repudiatione hereditatis, ſeu poſſeſſionis bonorum delatæ. T. 8. c. 199. E. & c. 200. A. & ſeq. & T. 9. c. 676. A.
De repudiatione hereditatis. Vide, Hereditatis repudiatio.
De repudiato legato. T. 7. c. 646. C.
Quod repudiatum eſt ſemel, cum delatum eſſet, peti, aut vindicari non poteſt. T. 6. c. 213. D.
Repudiatam ab alio jure dicimus, ſed non repudiatam, & damnatam adulterii. T. 9. c. 1398. E.
Qui repudiavit ſemel, rurſus ad ea bona, quæ repudiavit, reverti non poteſt. T. 9. c. 785. A.
Repudia primus Domitianus permiſit. T. 2. c. 333. A. B.
Repudii certæ cauſæ. T. 2. c. 1070. C.
Repudii formula. T. 2. c. 333. A. & c. 1072. C.
Repudii, ſeu divortii libellus per libertum mittebatur. Tom. 3. c. 210. A.
In repudio claves mulieri adimebantur. T. 2. c. 1072. C.
Repudio miſſo, an, & quando vir, & mulier poſſint contrahere matrimonium. T. 10. c. 675. B.
Repudiorum nomen generale eſt. T. 2. c. 333. A.
Repudium quid a divortio diſtet. T. 1. c. 784. E. & c. 785. A.
Repudium primum quando factum, & qua ex lege repudia fiant. T. 3. c. 23. B. C.
Repudium mittitur per nuntium, aut per libellum conjugi datum, miſſumve ad domum ejus. T. 2. c. 1072. C.
Repudium quibus ex cauſis viro in uxorem permittitur, iiſdem in virum uxori. Ibid. C. & ſeq.
Repudium ſi ſine cauſa vir, & uxor miſerint, in monaſterium detrudantur. T. 2. c. 1073. A.
Repudium niſi meritis ex cauſis non mittitur. T. 2. c. 1072. D.
Repudium. Tom. 2. c. 332. E. & c. 333. A. & c. 1072. C. & ſeq.
Repudium, & divortium differunt. T. 1. c. 784. E. & c. 785. A. & T. 5. c. 1198. B. & T. 8. c. 563. A. & c. 618. B. & T. 9. c. 536. E.
Repudium generale nomen eſt, & ejus ſpecies duæ. T. 9. c. 536. E. idem nomen aliàs generaliter, aliàs ſpecialiter accipitur. Ibid. E. adoptionis duæ ſpecies. Ibid. E.
Repudium quid. T. 9. c. 536. E. eſt inter maritos, & ſponſos. Ibid. E. eſt contractus. Ibid. E. fit per libellum miſſum ad domum ejus, qui repudiatur, vel per nuntium. Ibid. E. quibus verbis fiebat. Ibid. c. 537. A.
Repugnantia L. 81. *ff. de furt.* & L. 4. *§. ult. ff. ad L. Jul. peculat.* quæ. Tom. 4. c. 843. C. D. quanam diſtinctione hic utendum. Ibid. D.
Reputare; compenſare, & deducere, in quo differunt hæc verba. T. 4. c. 736. C. hodie ex conſtitutione Juſtiniani nihil diſcriminis eſt inter deducere, & compenſare. Ibid. c. 737. A.
Reputationes *ἐμπονήματα*. Tom. 1. c. 1001. C.
De reputationibus, quæ minori petenti reſtitutionem in integrum imputantur. T. 10. c. 909. B.

De

Digitized by Google

De requirendis, vel abſentibus damnandis. T. 1. c. 876. D.
Requirendorum reorum quod tempus datur. Tom. 9. c. 1455. B.
Res civiles quæ ſint. T. 2. c. 668. A.
Res omnes non ali ſine elementorum poteſtate, neque creſcere, neque ſe tueri. Tom. 1. c. 1085. E. & c. 1086. A.
Res per quas perſonas adquirantur. T. 1. c. 92. A. & ſeq.
Res ſacræ nullo tempore adquiruntur. T. 1. c. 82. B.
Res incorporales in jure cedi poſſunt. T. 1. c. 327. E.
Res mobiles furto ſubripi, immobiles vi poſſideri poſſunt. T. 1. c. 1116. D.
Res mobiles nonniſi præſentes mancipari poſſunt. Tom. 1. c. 327. C.
Res dominica, & res privata. T. 2. c. 873. E.
Res creditæ. T. 1. c. 381. C.
Res dubia, ſive ambigua, quæ ſit. T. 1. c. 810. C.
Res judicata. Tom. 1. c. 475. E. & c. 476. A.
Res mortua, & res occiſa. T. 3. c. 240. A. B.
Res omnes aut mancipi ſunt, aut nec mancipi. T. 1. c. 327. A.
Res omnes vel ſunt in patrimonio, vel extra patrimonium. Tom. 1. c. 57. C.
Res ſacræ, religioſæ quænam dicantur. T. 1. c. 61. E.
Res ſacræ alienari, vel obligari prohibentur conſtitutionibus Juſtiniani Imperatoris. Ibid. E.
Res judicata aliquando ipſo jure actionem perimit. T. 3. c. 645. B.
Res ſacra, religioſa, publica, & quæ dominio noſtro excepta eſt, an in ſtipulationem deduci poſſit. T. 1. c. 203. B.
Res extinctæ qua ratione vindicantur a furibus, vel aliis poſſeſſoribus. T. 1. c. 67. C.
Res ſanctæ divini juris. T. 1. c. 61. D.
Res furtiva, & vi poſſeſſa quænam maximè dicatur. T. 3. c. 697. A. B.
Res hoſtiles occupanti cedunt, nec fiunt publicæ. T. 3. c. 95. C.
Res deſtituta. T. 1. c. 365. C.
Res, ſive lis, negotium, aut res, negotium, aut lis. T. 1. c. 955. D.
Res munis, ideſt, communis. T. 3. c. 235. C. D.
Res inter alios geſta abſentibus non nocet. T. 2. c. 507. D.
Res privata, & dominica idem eſt. T. 2. c. 873. E.
Res judicata prætextu ἀναλογισμοῦ, ideſt, computationis, inſtaurari non poteſt. T. 2. c. 501. C. D.
Res aliena, & res heredis in quo differunt. T. 4. c. 535. C.
Nulla res eſt, cujus poſſeſſionem quis adipiſcatur, niſi concurrat corpus, & animus. T. 4. c. 625. C.
Res immunis a vectigalis præſtatione. T. 4. c. 1368. D.
Res, quæ invitâ uxore alienari non poſſunt. T. 4. c. 1372. D. E.
Omnis res tanti eſt, quanti a domino æſtimatur. Tom. 4. c. 587. E.
Res ab alio apud eundem judicem peragi poteſt. Tom. 4. c. 1391. C.
Res non facit heredem, ſed nomen, & titulus heredem facit, Tom. 4. c. 222. D.
Res, quæ cujuſque propria eſt, ejus fieri amplius non poteſt. Tom. 4. c. 554. A.
Res libera. Vide, Libera res.
Res tranſactione finitâ nihil pertinet ad arbitium, ſeu judicem. T. 4. c. 899. D.
Res furtiva uſucapi non poteſt, niſi redierit in poteſtatem domini. T. 4. c. 544. D.
Res aliena per damnationem poteſt legari, non per vindicationem. T. 4. c. 530. D.
Res aliena voluntate domini poteſt pignori obligari, & dari. T. 4. c. 569. B.
Res eadem ſæpius dari non poteſt, quantitas verò poteſt. Tom. 4. c. 441. B. C.
Res furtiva vendi non poteſt, res aliena vendi poteſt. T. 4. c. 246. B.
Res incorporalis non uſucapitur. T. 4. c. 118. C.
Res præſens quæ dicitur. Tom. 4. c. 243. A. B. & quæ abſens. Ibid. B. res præſens pro oblata habetur. Ibid. C. D. abſens verò res pro non oblata. Ibid. D.
Res incorporales nec poſſeſſionem recipiunt, nec uſucapionem. T. 4. c. 637. E.
Res inter alios judicata quando aliis nocet, & quando non. T. 4. c. 569. B. C.
Res judicata contra heredem ſcriptum, & contra teſtamentum legatariis, & fideicommiſſariis nocet. T. 4. c. 606. B.
Res judicata nocet ei, qui a victo cauſam habet. T. 4. c. 571. A.
Res litigioſa pignorari poteſt. T. 4. c. 151. C.
Res mobilis pro diviſo poſſideri non poteſt. T. 4. c. 118. C. navem dividere eſt perdere, ut refert Caſſellius. Ibid. C.
Res data parit obligationem, reddita verò liberationem. Tom. 4. c. 996. B. C.
Res inter alios judicata aliis non proficit. T. 4. c. 884. C.
Res judicata inter debitorem, & extraneum de dominio fundi pro extraneo contra debitorem an creditori noceat. T. 4. c. 1306. E. hoc loco duo excipiuntur caſus. Ibid. c. 1307. A.
Res judicata pro veritate habetur. T. 4. c. 843. A. & c. 1198. E.
Res mea pignori mihi eſſe non poteſt. T. 4. c. 1289. B.
Res lucrativæ. Vide, Lucrativæ.
Res duæ ſibi invicem cauſæ eſſe nequeunt eodem modo. Tom. 4. c. 381. E. & c. 382. A.
Res mobiles eatenus poſſidentur; quatenus ſub cuſtodia noſtra ſunt, eaſque apprehendere poſſumus. T. 4. c. 620. E. & c. 621. A.
Res venales in foro ad ἀγορανόμους pertinent, cura viarum, & operum publicorum ad ἀστυνόμους. T. 4. c. 1503. D. & c. 1504. A. B.
Res quædam ſunt munes, quædam immunes a vectigalis præſtatione. T. 4. c. 1368. D.
Res quaſdam qui alteri dedit in ciſtam, ut ad alium perferret, id non fecit, ſed retinuit, quæritur, utrùm ille actione furti, vel mandati teneatur. T. 4. c. 842. C.
Res ab Epiſcopis judicatas ad effectum perducere debent Præſides, & apparitores eorum, teſte Sozomeno. T. 4. c. 838. A.
Res ambiguæ præſumptionibus juſtis explicantur. Tom. 4. c. 987. E.
Res cognitionis, quæ Principis ſunt, ſeparantur ab iis rebus, quæ ſunt juriſdictionis, & juris ordinarii, quæ ad magiſtratum pertinent. T. 4. c. 831. A.
Res a conjugum alterutro quare amoveri, non furto auferri dicatur. T. 5. c. 569. E.
Res ſi perierit ante moram debitoris, an creditori pereat. Tom. 5. c. 412. A.
Res ſi perierit poſt diem conſtitutum, & ſit mora debitoris, perit debitori. T. 5. c. 411. D.
Res ſingulæ hereditariæ an ſint partes hereditatis. Tom. 5. c. 81. C.
Res ſua quænam propriè dicatur. T. 5. c. 504. C.
Res ſuas nemo vendere cogitur, & æſtimationem earum etiam immenſo pretio facere poteſt. T. 5. c. 570. D. E.
Res ſub cuſtodia noſtra eſſe quomodo intelligatur. T. 5. c. 715. C.
Res una, & ſumma, quæ in petitionem deducta eſt, invito actore, an dividi, & ſcindi poſſit. T. 5. c. 3. D.
Res mobiles an pro diviſo poſſideri poſſint. T. 5. c. 303. A.
Res mobiles an, & quæ diviſionem recipiant. Ibid. A.
Res magis in ſtipulatione dotis, quàm verba intuenda ſunt. T. 5. c. 550. C.
Res judicata utrùm, & quando debitorem liberet. T. 5. c. 152. C. D.
Res mea ſi a me empta fuerit, ut aliena, an ad me, ut furtiva rediiſſe, & vitium furti purga-

tum eſſe dici poſſit ; T. 5. c.726. B. C.

Res, quæ ſæpius in ſua initia redigi poſſunt, ea materiæ potentia victa, nunquam vires ejus effugiunt. T. 5. c. 426. A.

Res, quæ mea eſt, ampliùs mea fieri non poteſt. T. 5. c. 467. A.

Res, quæ in poteſtatem ſervi rediit, an in poteſtatem domini rediiſſe videatur. T. 5. c. 723. E.

Res quaſitæ in matrimonio ne ſint communes, an caveri poſſit. T. 5. c. 449. D.

Res, quas prædones abſtulerint, ex locato conducto quis perdere cogatur. T. 5. c. 529. E.

Res, quæ tempore perituræ ſunt, qua ratione conſervandæ. T. 5. c.774. A. B.

Res quænam in bonis eſſe dicatur. T. 5. c. 102. C.

Res, quæ uſu conſumuntur, in abuſu eſſe videntur: nam earum uſus abuſus, ſive conſumptio eſt. T. 5. c. 391. A.

Res, quæ apud filiumfamilias, aut ſervum depoſita eſt, qua actione peti poſſit. Tom. 5. c. 779. E. & c. 780. A.

Res ſacræ, ſanctæ, religioſæ impretiabiles ſunt. T. 5. c. 386. D.

Res inventa utrùm fiat ejus, qui invenit, ſi non eſt alterius. T. 5. c. 454. C.

Res inanis eſſe an poſſit. Tom. 5. c. 155. A.

Res in eum caſum incidere, a quo incipere non poteſt, quandonam dicatur. T. 5. c. 546. D.

Res incorporalis, quæ intelligi poteſt, tangi non poteſt, nec cerni. T. 5. c. 17. B.

Res in ſtipulationem deducta ſi perierit ante moram, num promiſſor liberetur. T. 5. c. 594. A.

Res immobiles an celari, aut occultari poſſint. T. 5. c. 374. A.

Res judicata quare a nulla re abhorreat magis, quàm a retractatione, & reſciſſione. T. 5. c. 72. E.

Res mobilis pupilli an uſucapi poſſit. T. 5. c. 725. E.

Res incorporales an uſucapionem, an verò poſſeſſionem recipiant. T. 5. c. 733. D.

Res malè judicata utrùm naturalem obligationem, aut vinculum juris gentium ſolvat. Tom. 5. c. 941. B. C.

Res mobiles in dotem datas vendendas eſſe ſuadet auctor, ut faciliùs pretium earum ſoluto matrimonio reſtitui poſſit. Tom. 5. c. 556. A.

Res præſens dicitur, quæ in domo noſtra eſt, licèt non inveniatur, quia inveniri poteſt, ſi diligenter perquiratur. T. 5. c. 714. C.

Res immobilis pupilli, aut res ſoli an uſucapi poſſit. T. 5. c. 725. E.

Res mutuo datæ tantùm an in conſtitutum venire poſſint. Tom. 5. c. 397. A.

Res mobiles quænam contineant. T. 5. c. 714. C.

Res poſſumi an uſucapi poſſit. T. 5. c. 726. A.

Res projectæ in mare levandæ navis causâ quomodo æſtimentur. T. 5. c. 534. B. C.

Res pro parte an rectè poſſit reſtitui. T. 5. c. 843. E.

Res pupilli quandonam melior fieri dicatur. T. 5. c. 742. A.

Res, quæ non eſt præſens in loco, ubi de illa agitur, in quo loco reſtituenda ſit. T. 5. c. 282. E. & c. 283. A.

Res, quæ in mutuum veniunt, ſunt quæ non corpore, quod habent, cenſentur, & valent, ſed numero, pondere, & menſurâ conſtant, ultra quas mutuum vagari nequit. T. 5. c. 393. C.

Res, quæ corpore valent, an in ſpecie eadem reſtitui debeant. T. 5. c. 396. D. E.

Res, quæ locatur, vulgo non æſtimatur. T. 5. c. 450. D. E.

Res in ſolutum data loco pretii an impediat, quominus emptio venditio ſit. T. 5. c. 499. E.

Res jactæ in tributione ſervatarum rerum reficiuntur, reparantur, & recreantur. T. 5. c. 538. B.

Res jactas in mari apprehendens, aut vi fluminis adactas ad litus occupans lucrandi animo, an furtum committat. T. 5. c. 539. B. C.

Res, vel nummi pondere, aut numero conſiſtentes, an viciſſim functionem recipiant. Tom. 5. c. 401. A.

Res an mutentur perſonarum mutatione. T. 5. c. 954. D. E.

Inter res, quæ corpore valent, quanta ſit diſſimilitudo, & diſcrepantia. T. 5. c. 395. A.

Res nummis emuntur, non rebus. T. 5. c. 497. E.

Quum res rebus emuntur, permutatio potiùs eſt, quàm emptio. Ibid. E.

Res turpis an in ſtricta judicia deducatur, an veniat. T. 5. c. 468. D. E.

Res, quæ quantitate conſtant, numero, pondere, & menſurâ contineri dicuntur, T. 5. c. 390. E. & c. 391. A. B.

Res, quæ ex cauſa emptionis venditionis bonâ fide tradita eſt accipienti, cur uſucapi non poſſit. T. 5. c. 739. C.

Res, quæ pondere, numero, menſurâ conſtant, uſu conſumi poſſunt. T. 5. c. 391. A.

Res, quæ nobis admetiuntur, aut appenduntur, vel adnumerantur, nobis utiles eſſe non poſſunt, niſi dominium earum in nos transferatur, & ſic abuſus, & conſumptio earum concedatur. Tom. 5. c. 395. E.

Res, quæ ſunt in abuſu, utendo depereunt. T. 5. c. 391. A.

Res ad cauſam inteſtati redire quando dicatur. T. 5. c. 606. B.

Res aliena, niſi conſentiente, aut ratum habente domino, pignori obligari a me non poteſt. T. 5. c. 421. E.

Res contributionem debent, in quibus & ſervi ſervati numerantur, non homines liberi. Tom. 5. c. 535. D.

Res adminiſtrari poſſunt ab eo, qui non loquitur, nec audit. T. 5. c. 115. B.

Res eadem, non niſi ex una cauſa, noſtra eſſe poteſt. T. 5. c. 821. A.

Res eæ in mutuum veniunt, quæ functionem recipiunt, & nihil refert pro ſolutione generis earum rerum, nos eas permutare. T. 5. c. 394. A. B.

Res eadem ex pluribus cauſis an nobis deberi poſſit. T. 5. c. 821. A.

Res corporales quæ dicuntur. T. 5. c. 706. A. B.

Res cum minoribus geſta non temerè eſt reſcindenda, & quare. T. 5. c. 581. B. C.

Res cur exhibeantur. T. 5. c. 315. D.

Res donata a marito uxori, uſucapionem ut producat, qualis eſſe debeat. T. 5. c. 748. D.

Res eadem ex pluribus obligationum cauſis nobis deberi poteſt. T. 5. c. 708. C. D.

Res eadem pro ſolido poſſideri poteſt, ſi alter juſtè ut dominus, alter injuſtè ut prædo eam poſſideat. T. 5. c. 709. A.

Res nauticæ apud Romanos olim in uſu non fuerunt. T. 5. c. 530. B. C.

Res eadem quando pro ſolido a duobus poſſideatur. T. 5. c.708. E. & c. 709. A. B.

Res emphyteutica pignori olim obligari poteſt etiam invito domino. T. 5. c. 421. E.

Res, ex quibus ædificia conſtruuntur, an legari, vendi, aut uſucapi poſſint, dum adhuc ædificiis cohærent. T. 5. c. 736. E.

Res eſt pecunia credita, & conſtituta, de qua agitur: res eſt id, de quo lis eſt, quod Græci τὸ κείμενον appellant. Tom. 5. c. 45. B.

Res judicata an, & quam obligationem pariat. T. 5. c. 904. E.

Res jacta mari domini manet, nec fit apprehendentis, quia pro derelicta non habetur. Tom. 5. c. 539. B.

Res judicata quando civilem obligationem extinguit. T. 5. c.962. A. B.

Res furtiva nec uſucapi, nec emi poteſt. T. 5. c. 507. A.

Res facti infirmari jure civili non poteſt. T. 5. c. 691. B.

Res

Res furtiva ut uſucapi poſſit, neceſſe eſt, ut ad dominum iterum redeat. T. 5.725. B.
Res naufragio amiſſæ ab ullo, qui eas apprehenderit, an pro derelicto uſucapi poſſint, nec a fiſco capi. T. 5. c. 539. C.
Res ſimiles quænam dicantur. T. 5. c. 395. A.
Res voluptatis, ideſt, voluptas. T. 5. c. 695. A.
Res judicata veritati non obeſt. T. 6. c. 923. C.
Res judicata teſtibus probari poteſt. T. 6. c. 927. B.
Res ipſa plus valet, quàm cogitatio, vel opinio geſtoris. Tom. 6. c. 14. B.
Res judicata jus facit, & pro veritate habetur. T. 6. c. 529. D.
Res inter alios acta, vel tranſacta, aliis non nocet. Tom. 6. c. 47. B. C.
Res apud ſequeſtrum depoſita. T. 6. c. 460. D.
Res ſua nemini ſervire poteſt. T. 6. c. 699. B.
Res hereditariæ communes ſunt, quæ in judicium expilatæ hereditatis veniunt. Tom. 6. c. 523. E.
Res empta a venditore nullo modo avelli poteſt. T. 6. c. 529. A.
Res uxoris, quæ pondere, numero, menſurâ conſtant, a marito alienari an poſſint ſine voluntate uxoris, etiam res immobiles inæſtimatæ, quæ propriè dotales nuncupantur. T. 6. c. 724. B.
Res ipſa potiùs ſpectatur, quàm cogitatio geſtoris. Tom. 6. c. 12. E.
Res plures uno pretio ſi emptæ ſint, an de ſingulis ex empto & vendito agi poſſit. T. 7. c. 802. A. B.
Res, quæ mihi non eſt periculo, etiam quæſtui eſſe non poteſt. T. 7. c. 861. A.
Res ſua pleno jure, neque res communis cuiquam ſervit. Tom. 7. c. 1394. A.
Res aliena an alicui per vindicationem legari poſſit. T. 7. c. 1005. A.
Res alienæ hominibus quotupliciter ſerviant. T. 7. c. 380. B.
Res corporales, & incorporales legari an poſſint. T. 7. c. 1027. B.
Res eadem ex eodem teſtamento an ſæpius præſtari poſſit. Tom. 7. c. 1375. D. E.
Res eadem ex commodato redditur. T. 7. c. 865. D.
Res mobilis pro diviſo an poſſideri poſſit. T. 7. c. 428. B.
Res ſacræ, & religioſæ in commercio hominum non ſunt. Tom. 7. c. 692. B. nec poſſunt legari. Ibid. B. nec emi. Ibid. B.
Res vendita emptori ſi fuerit ſubrepta, cui perierit, emptorine, an venditori. T. 7. c. 707. D.
Res averſione vendita quæ ſit. T. 7. c. 708. E. & c. 709. A.
Res ſacræ vendi poſſunt cauſa redemptionis captivorum. Tom. 7. c. 692. D.
Res nondum ſequuta. T. 7. c. 694. A.
Res integra. Ibid. A.
Res aliena an vendi poſſit. T. 7. c. 703. E.
Res aliena pignori dari non poteſt. Ibid. E.
Res futuræ emi, vendique poſſunt. T. 7. c. 691. E.
Res bonâ fide vendita, propter minimam cauſam inempta fieri non debet. T. 7. c. 716. C.
Res, quæ veniunt in petitionem hereditatis, & quæ non veniunt. T. 7. c. 500. B. C.
Res omnes corporales, & incorporales æſtimationem recipiunt, præter pecuniam numeratam. T. 7. c. 622. C.
Res, quæ pondere, numero, & menſurâ conſtant, propriam ſpeciem habere non videntur. Tom. 7. c. 629. C.
Cum res eſt communis, competit etiam actio communi dividundo. T. 7. c. 236. A. competit etiam vindicatio. Ibid. A.
Res, quæ eſt apud hoſtes, vendi poteſt, & in ſtipulatum deduci. T. 7. c. 531. B. hæ res veniunt in ſtipulationem familiæ erciſcundæ. Ibid. B.
Res in dotem datas vel æſtimari, vel non æſtimari inter conjuges; & æſtimationem multum, magnumque diſcrimen adferre. Tom. 7. c. 1175. C.
Res alienæ hominibus ſerviunt per uſumfructum. T. 7. c. 380. B. ſerviunt per fructum ſine uſu in ſpecie. Ibid. B. item ſerviunt per habitationem. Ibid. B. item ſerviunt per alia quædam jura perſonarum. Ibid. B.
Res, quæ veniunt in familiæ erciſcundæ actione, & quæ non veniunt. T. 7. c. 491. A. & ſeq.
Res judicata, & jusjurandum in quo differunt. T. 7. c. 121. A.
Res judicata pro veritate habetur. T. 7. c. 521. A. & T. 8. c. 155. D.
Res communes non poſſunt partiri, niſi conſentiant omnes. Tom. 7. c. 589. C.
Res non judicatur ſine litis conteſtatione. T. 7. c. 248. A.
Res, quæ ſunt apud hoſtes, veniunt in actionem familiæ erciſcundæ, & earum præſtationes veniunt. T. 7. c. 532. A.
Res aliena utrùm legari poſſit. T. 8. c. 990. A. B. an eadem duobus. Ibid. D. an res legatarii. Ibid. E.
Res immobiles, quæ in Provinciis erant, an uſucapi, & a quo poſſideri poſſint. T. 8. c. 951. B. C.
Res quibus modis hominum fiunt. T. 8. c. 929. D.
Res mobilis ſi perdatur, an pro derelicto habeatur. T. 8. c. 290. A. an ejus poſſeſſio amittatur. Ibid. A.
Res eripiatur nobis, aut ſurripiatur in cauſa amittendæ poſſeſſionis, nihil refert. T. 8. c. 279. B.
Res abeſſe quæ dicatur. Tom. 8. c. 495. D.
Res aut ſunt mobiles, aut immobiles, aut moventes, aut incorporales. T. 8. c. 555. C.
Res etiam totum ſignificat. T. 8. c. 543. D.
Res judicata ingenuum facit. T. 8. c. 736. A. & c. 847. C.
Res judicata non tollit naturalem obligationem. T. 8. c. 736. A. & c. 848. A.
Res judicata pro veritate accipitur. T. 8. c. 736. A. & c. 847. C. & c. 888. A.
Res quibus modis adquiritur, his etiam modis in contrarium actis amittitur. T. 8. c. 770. C.
Res ſacra an occupanti concedatur. T. 8. c. 787. E.
Res amplius, quàm ſemel, noſtra eſſe non poteſt. T. 8. c. 839. D.
Res, quæ tractantur de plano. T. 8. c. 235. B. C.
Res conceditur cuicumque data eſt bonorum poſſeſſio. T. 8. c. 171. B.
Si res aliena pignori data ſit. T. 9. c. 1203. A. & ſeq.
Res, quæ ſine ſcriptura fieri poſſunt, & de amiſſione inſtrumentorum. T. 9. c. 282. B. & ſeq.
Res judicata ex falſis inſtrumentis ex integro agi poteſt. Tom. 9. c. 1090. C.
Res judicata quibus non nocet. T. 9. c. 1098. A.
Res immobilis, & res mobilis in quo differunt. T. 9. c. 997. B. & c. 1193. C.
Res, & lis in quo differunt. T. 9. c. 222. B.
Res inter alios judicata præjudicium non affert. T. 9. c. 283. C.
Res uxoria quid. T. 9. c. 489. A.
Res aliena. Vide, Aliena res.
Res dominica quæ eſt. Tom. 9. c. 617. E.
Res judicata contra debitorem in cauſa proprietatis non nocet in cauſa pignoris perſequendi. T. 9. c. 1190. A.
Res ad majus auditorium transfertur, non tantùm relatione, verùm etiam appellatione. Tom. 9. c. 1103. B.
Res a minore judicio ad majus judicium, ſive auditorium, vel ad cognitionem Principis transfertur duobus modis. T. 9. c. 1102. A.
Res judicata quid diſtet a ſententia. T. 9. c. 1089. A. B.
Res judicata pro veritate habetur. T. 9. c. 785. B.
Res judicata quando pro veritate non habetur. T. 9. c. 975. B.
Res ſemel judicata inſtaurari non poteſt. T. 9. c. 1091. D.

Res

Res judicata eſt finis judicii; T. 9. c. 113. B. eſt jus. Ibid. B.
Res judicata quid. T. 9. c. 1089. A. B.
Res ſoli, & res immobiles in quo differunt. T. 9. c. 528. A. B.
Res immobilis. Vide, Res ſoli.
Res inter alios judicata abſentibus non nocet. T. 9. c. 1098. A. & c. 1101. D.
Res quando eſt integra in ceſſione actionis. T. 9. c. 240. E.
Res, quæ exportari non debent. T. 9. c. 369. E.
Res judicata nec tollit; nec parit naturalem obligationem. T. 9. c. 220. C. civilem tantùm obligationem parit. Ibid. C.
Si res communis pignori data ſit. T. 9. c. 1220. D. E.
Res judicata reſtaurari non poteſt prætextu computationis. Tom. 9. c. 1089. B.
Res omnes eſſe vel mancipi, vel nec mancipi. T. 9. c. 1001. A.
Res mancipi quæ ſunt. Ibid. A.
Res alienas procurare non poteſt curialis. T. 9. c. 414. C.
Res mobiles, & immobiles. T. 9. c. 1019. E. & c. 1020. A. B.
Res mobiles, vel ſe moventes. T. 9. c. 1019. E.
Res judicatæ an ſeparentur a conſuetudine. T. 9. c. 1326. B.
Res, & pars inter ſe differunt. T. 9. c. 1484. D.
Res minorum, & jus, quod de his alienandis conſtitutum eſt. T. 9. c. 572. B.
Res, quæ venire non poſſunt, & quæ vendere, & emere vetantur. T. 9. c. 368. D. & ſeq.
Res, quæ pignori obligari poſſunt, vel non. T. 9. c. 1206. D. & ſeq.
Res pignori captæ. T. 9. c. 1092. D. dantur ei, ſecundùm quem judicatum eſt. Ibid. D. & ſeq.
Res peculiaris, quam ſervus inſciente domino vendidit, an poſſit ab emptore uſucapi. Tom. 10. c. 86. D.
Res pupilli propria an uſucapi poſſit. T. 10. c. 108. D.
Res pupilli propria longo, vel longiſſimo tempore adquiri non poteſt, nec ullo caſu uſucapi. Ibid. D.
Res ſine pretio pretioſæ eodem loco habentur, quo res immobiles. T. 10. c. 188. E.
Res dotales an ſint naturaliter in mulieris dominio. T. 10. c. 298. B.
Res aliena legatur inutiliter, cujus commercium non eſt. Tom. 10. c. 307. B.
Res mobiles, & immobiles commodantur. T. 10. c. 454. B.
Res dubia eſt, ſi ambigitur de re. T. 10. c. 472. B.
Res invito non adquiritur; T. 10. c. 523. D.
Res ſingulæ ſenſu percipiuntur, res univerſales cogitatione, non ſenſibus. T. 10. c. 540. E.
Res ea integra non eſt, quæ in judicium deducta, & conteſtata eſt, licèt nondum ſententiâ judicis definita ſit. T. 10. c. 614. A.
Res quibus modis maneat integra. Tom. 10. c. 656. E. & c. 657. A.
Res non eſt pignus. T. 10. c. 765. E.
Res inter alios judicata an aliis præjudicet. T. 10. c. 1251. E.
Res inter alios judicata quibus caſibus etiam ſcientibus non noceat. T. 10. c. 1253. A. B.
Rei verbum ſignificat proprietatem rei. T. 1. c. 746. C.
Rei vindicatio eſt proprietatis adſertio. Ibid. C.
Rei non eſſe commercium, & rei non habere commercium diverſa ſunt. T. 1. c. 127. A.
Rei capitalis damnatus quis dicatur. T. 1. c. 1326. D.
Rei mobilis diviſio non poteſt fieri ſine ejus rei corruptione. T. 4. c. 143. E.
Rei nomen proprietatem, & dominium ſignificat. Tom. 4. c. 929. B.
Rei lucrativæ poſſeſſores ſunt legatarii, & fideicommiſſarii. T. 4. c. 1151. C.
Unius rei una tantùm ratio eſt. T. 4. c. 314. E.
Rei, cujus initium vitioſum eſt, non poteſt etiam finis non eſſe vitioſus. T. 4. c. 385. C.
Rei ſuæ quilibet eſt legitimus æſtimator. T. 4. c. 586. D.
Rei futuræ cognitio non eſt certa in hominum natura. T. 4. c. 1426. E.
Rei triſtitiam verbi lenitas mitigat. T. 4. c. 899. C.
Rei dominium uſucapione mutatur. T. 4. c. 637. A.
Rei fiſcalis eſt commercium, rei privatæ Principis non eſt commercium. T. 4. c. 258. D.
Rei religioſæ nullum commercium eſt. T. 4. c. 192. D.
Rei ſolius furtum non fit, poſſeſſionis verò fit furtum. T. 4. c. 341. B. C.
Rei dotalis venditio. Vide, Venditio.
Rei nomen commune eſt & rei, & actoris. T. 4. c. 904. D.
Rei ſuæ nulla eſt emptio. Tom. 4. c. 929. A.
Rei judicatæ uſuræ ſunt legitimæ, & certæ, non arbitrariæ. Tom. 4. c. 1224. E.
Rei pluribus pignori datæ æqualis omnium cauſa eſt. T. 5. c. 427. A.
Rei appellatione an pars etiam contineatur. T. 5. c. 869. D. E.
Rei vindicatio quid ſit. T. 5. c. 240. C. & T. 6. c. 817. A.
Rei litigioſæ alienatio vitioſa eſt, & non valet. T. 5. c. 165. B.
Rei ſuæ furtum quis committere poſſit. T. 5. c. 730. B.
Rei turpis an mandatum aliquod eſſe poſſit. T. 5. c. 468. D.
Rei vi ereptæ integra perſequutio, atque perpetua eſt. T. 5. c. 751. B.
Rei ſervandæ causâ in poſſeſſionem mitti, & bonorum fruendorum causâ mitti quomodo differant. T. 5. c. 622. C.
Rei alienæ expromiſſor idoneus non eſt, niſi cum ſatiſdatione. Tom. 5. c. 98. B.
Rei appellatio an latior ſit, quàm pecuniæ. T. 5. c. 29. B.
Rei appellatione quid contineatur. T. 5. c. 265. B.
Rei mobilis poſſeſſio in quo potiſſimùm differat ab immobilis rei poſſeſſione. T. 5. c. 714. C.
Rei judicatæ veritas ubinam habeatur. T. 5. c. 889. C.
Rei furtivæ vitium quanam ratione purgetur. T. 5. c. 723. D.
Rei furtivæ furtum an committatur. T. 5. c. 251. C.
Rei furtivæ quomodo venditor fieri poſſit. T. 5. c. 507. B.
Rei furtivæ quare dicatur eſſe æterna auctoritas, adeo ut nec uſucapi, nec emi poſſit. T. 5. c. 507. A. B.
Rei furtivæ vitio, quod rei ſemel hæſit, ſoluto, an reus pœnâ ſolvatur. T. 5. c. 725. C.
Rei appellatio quidnam denotet. T. 5. c. 99. E. & c. 100. A. B.
Rei appellatio in jure an ſemper proprietatem denotet. Tom. 5. c. 584. D.
Rei apud ſequeſtrum, litis, & controverſiæ causâ depoſita, uſucapio medio tempore victori proceſſiſſe an intelligatur. T. 5. c. 25. D.
Rei ſuæ emptio quo caſu accidat. T. 5. c. 507. C.
Rei judicatæ tempus an ſemper ſpectetur circa quantitatem peculii. T. 5. c. 443. B. C.
Rei, quæ vitio laborat, & defectuoſæ ſolutio an debitorem liberet. T. 5. c. 930. D.
Rei loco motæ lucri faciendi causâ quandonam furtum fieri dicatur. T. 5. c. 724. C.
Rei metus causâ occultatæ an furtum fieri poſſit. Tom. 5. c. 454. C.
Rei vindicatio quibus de rebus non detur, & quibus ex cauſis. T. 5. c. 291. A. & ſeq.
Rei vindicatio, quæ jure veteri emphyteuticariis, & ſuperficiariis denegata fuit, hodie conſtitutionibus eis, quaſi dominis utili vindicatione prædii emphyteuticarii reſtituta eſt. Tom. 5. c. 422. B.
Rei alienæ legatum, vel fideicommiſſum an valeat. T. 6. c. 1043. E.
De rei judicatæ auctoritate. T. 6. c. 925. E. & c. 926. A.
Rei non traditæ exceptio. Tom. 6. c. 368. D.
Rei judicatæ vicem obtinet jusjurandum. T. 6. c. 76. E. & c. 77. A.

Rei

Rei ſuæ neque depoſitum; neque commodatum, neque conductio, vel precarium ex jure gentium conſiſtit. T. 6. c. 77. B.
Rei judicatæ exceptio. T. 6. c. 557. B. Vide, Exceptio rei judicatæ.
Rei principalis naturam ſequitur acceſſio. T. 6. c. 718. E.
Rei communis partem vindicari poſſe pro indiviſo, etiamſi incerta ſit. T. 7. c. 235. E.
Rei judicatæ tempus in quibus actionibus ſpectatur. T. 7. c. 614. E. & c. 615. A.
Rei vindicatio in quem competit; T. 7. c. 292. B.
Rei uxoriæ actio. Vide, Actio rei uxoriæ.
Rei nomen non ſignificat genus, ſed ſpeciem certam. T. 7. c. 245. D.
Rei alienæ nullum eſt pignus. T. 7. c. 609. B.
Rei vindicatio. Vide, Vindicatio.
Rei definitio. T. 7. c. 2. C.
Rei verbum convenire condictionibus magis, quàm pecuniæ. T. 7. c. 623. A.
De rei vindicatione; & in quo differt a cæteris actionibus. T. 7. c. 224. D. & ſeq.
Rei promittendi, & ſtipulandi an plures fieri poſſint. T. 8. c. 1052. C. D. qua ratione conſtituantur. Ibid. E.
Rei favorabiliores potiùs; quàm actores habentur. T. 8. c. 715. B. & c. 768. D. & c. 824. C. & c. 872. E.
Rei ſuæ unuſquiſque arbiter eſt. T. 8. c. 760. D.
Rei vindicatio præfertur actioni communi dividundo. T. 8. c. 708. D.
Rei appellatio latior eſt, quàm pecuniæ. T. 8. c. 485. A. & c. 716. E. & c. 826. E.
Rei appellatione ſignificari etiam nomina. T. 8. c. 484. D.
Rei appellatio ad omnem contractum, & obligationem pertinet. T. 8. c. 485. B.
Rei immobilis poſſeſſionem recuperandæ gratiâ eſt interdictum Unde vi. T. 8. c. 279. C.
Rei immobilis poſſeſſio an ignoranti intervertatur. Ibid. C.
Rei mobilis, furtim ſubreptæ, recipiendæ causâ nullum eſt interdictum, ſed actio furti, & condictio furtiva. Ibid. C.
Rei mobilis poſſeſſionem an amittamus, ignorantes, furem eam intervertiſſe. Ibid. C.
Rei venditæ commodum, & periculum. T. 9. c. 379. A. & ſeq.
Rei alienæ pignus non conſiſtit. T. 9. c. 1224. B.
De rei judicatæ exſequutione. T. 9. c. 1091. D. & ſeq.
De rei judicatæ uſuris. T. 9. c. 1094. D. & ſeq.
Rei judicatæ exſequutio. Vide, Exſequutio.
Rei judicatæ exceptio non nocet abſenti. T. 9. c. 1098. A.
Rei judicatæ præſcriptio quando non obſtat. T. 9. c. 117. B.
Rei judicatæ exſequutio ex cauſa pecuniæ debitæ fit tribus modis. T. 9. c. 1126. E.
Rei judicatæ exceptionem nullam eſſe in eum, qui non litigavit, qui non per contumaciam judicio abfuit. Tom. 9. c. 1098. A. B.
Rei judicatæ exſequutor ex auctoritate ejus, qui jus habet hoc præcipiendi, capit pignua ex bonis condemnati. T. 9. c. 1222. D.
Rei judicatæ exceptio. T. 9. c. 66. A. B.
Rei judicatæ quæ opponi poſſunt. T. 9. c. 1089. C. D.
In rei vindicatione qui poſſidet, non cogitur dicere pro qua parte ejus res ſit, nec titulum poſſeſſionis ſuæ. T. 9. c. 176. E.
De rei vindicatione. T. 9. c. 271. B.
Rei alienæ dominium non poteſt transferri. T. 9. c. 385. E.
Rei vindicatio, & petitio hereditatis in quo differunt. Tom. 9. c. 517. A.
De eo, qui rei alienæ poſſeſſionem per vim occupavit. T. 9. c. 1156. C. & ſeq. tenetur in duplum. Ibid. c. 1157. A.
In rei vindicationem non tantùm venire fructus, ſed etiam ſumptus, impenſaſque litis. T. 9. c. 1087. C.
Rei incorporalis effectum eſſe corporalem. T. 9. c. 1023. D.
Rei ſuæ conductionem non valere. T. 9. c. 413. A.
Rei nomen pertinet ad aliena. T. 10. c. 485. E.
Rei ejuſdem nomine an duæ obligationes eſſe poſſint. T. 10. c. 531. B.
Rei noſtræ ſtipulatio eſt inutilis, & inanis eſt ejus condictio. T. 10. c. 532. E.
Rei nomen eſt commune ejus; qui debet, & ejus, cui debetur. T. 10. c. 712. C.
Rei vindicatio ſemper concurrit cum actione Quod metus causâ. T. 10. c. 892. D.
Rei vindicationis intendendæ quodnam ſit forum competens. T. 10. c. 927. C.
Rei noſtræ nulla eſt emptio. T. 10. c. 950. A.
Rei vi poſſeſſæ; aut furtivæ inter ſcientes commercium non eſt. T. 10. c. 1019. A.
Rei ſuæ alienatio an ſit domino adminiſtranti rem alienam. T. 10. c. 1021. C. & ſeq.
Rei cujuſcumque generis, cum pares concurrunt ſententiæ, ſunt abſolvendi. T. 10. c. 1234. D.
Rem reſtitui non ſatis eſt, aut ſolvi, niſi, quod intereſt ratione loci ſolvas. T. 1. c. 261. C.
Rem judicatam non facit ſententia arbitri. T. 4. c. 881. E.
Poſt rem judicatam, an apud eundem judicem de uſuris diſceptari poſſit. T. 4. c. 45. A.
Inter rem, & quantitatem, quæ differentia. T. 4. c. 441. B. eadem res ſæpius dari nequit, quantitas verò poteſt. Ibid. B. C.
Rem amittere aliud eſt, & rem ei non eſſe oblatam. T. 4. c. 342 D.
Rem litigioſam alienare. Vide, Litigioſa res.
Inter rem alienam, & rem heredis quæ eſt differentia. T. 4. c. 535. C.
Eandem qui rem duobus pignori obligavit diverſis contractibus, tenetur crimine ſtellionatus. T. 4. c. 178. C. ratio differentiæ quæ eſt. Ibid. C.
Rem præſtare, & repræſtare, ideſt, ſolvere. T. 4. c. 235. C.
Rem ſuam condicere nemo poteſt; T. 4. c. 295. C.
In rem actio. Vide, Actio in rem.
Rem alienam quis diſtrahere poteſt. T. 4. c. 1282. E.
Inter rem dari, & vacuam poſſeſſionem tradi differentia quæ eſt. T. 4. c. 668. D. E.
Rem mobilem in dotem datam utrùm maritus obligare, aut pignerare poſſit. T. 5. c. 557. C.
Rem quilibet apud ſe habere videtur, qui actionem de ea habet. T. 5. c. 824. B.
Rem meam ſi petiero, quænam eſt actio. T. 5. c. 820. C.
Rem ſuam futuram utrùm aliquis utiliter ſtipuletur. T. 5. c. 861. A. B.
Ob rem actio quandonam dari dicatur. T. 5. c. 1007. B.
Ob rem non defenſam adversùs quem committatur ſtipulatio. T. 5. c. 117. C.
Rem ſuam nemo emere poteſt. T. 5. c. 504. C.
Rem arbitratu judicis reſtituens; actionem ob alienationem judicii mutandi causâ competentem evitat. T. 5. c. 165. A. B.
Rem primo occupanti donat, qui rem dereliquit. T. 5. c. 748. E.
Rem mobilem, quam ita poſſidemus, ut ignoremus, ubi ſit, non poſſidemus. T. 5. c. 714. B.
Rem amiſiſſe non videtur, qui ejus pretium, vel ex permutatione ejus aliam rem in ſuum patrimonium converterit. T. 5. c. 887. E. & c. 888. A.
Rem meam qui mandatu meo emit; judicio mandati mihi dare compellitur ex fide bona. Tom. 5. c. 467. A.
Rem in domo noſtra exſiſtentem etiam dubiæ inventionis poſſidere videmur, & qua ratione. T. 5. c. 714. C.
Rem ſalvam fore ſtipulatio. Vide, Stipulatio rem ſalvam fore.
Rem poſſidere ſe negans, ſi convincatur falſi, rem amittit, & in actorem etiam non probantem, ſe eſſe dominum rei, trasferre cogitur.

Digitized by Google

ior. T. 5. c. 62. B:

Rem qui reſtituit agenti in rem, etiam de dolo malo repromittere debet. T. 6. c. 9. C.

In rem actio directa. T. 6. c. 390. A.

Rem alienam ſi dedi, tu verò nondum dediſti, an poſſim te cogere actione præſcriptis verbis. T. 7. c. 828. C.

Rem debens, certum corpus debet; pecuniam debens, certum corpus non debet. T. 7. c. 828. A. B.

Rem diſtrahendam qui ſuſcepit, an periculum ejus rei præſtet. T. 7. c. 853. E.

Rem eandem qui bis promittit, ampliùs quàm ſemel non tenetur. T. 7. c. 1407. B.

Rem ſi do, ut rem accipiam, eſt permutatio, ex qua datur actio præſcriptis verbis. T. 7. c. 827. E. & c. 828. A. & c. 836. E.

Rem tibi vendendam ſi dedi, ut pretio契utereris, an ſit mutuum: T. 7. c. 856. E. mutuum quid ſit. Ibid. c. 857. A.

Rem vendendam qui ſuſcepit, an teneatur de periculo ejus rei. T. 7. c. 853. D. E.

Rem vendendam ſiquis dederit, ut pretio uteretur, ſi res pereat, cujus ſit detrimentum. T. 7. c. 858. D.

Rem utendam ſiquis acceperit, & fortuitò amiſerit, an teneatur. Ibid. D.

Rem ſolvere, & reſolvere quid. T. 7. c. 1229. C.

Rem condicere quid ſit. Tom. 7. c. 623. A.

Rem, quam coheres ſuam propriam eſſe contendit, non hereditariam, non communem ex cauſa hereditaria, ut quam poſſidet pro emptore, vel donato, non pro herede, an veniat in actionem familiæ erciſcundæ. T. 7. c. 534. C. D.

Rem ſuam nemo condicit in condictione certi. T. 7. c. 650. E. in condictione incerti rem ſuam, ideſt, rei ſuæ poſſeſſionem condicere quilibet poteſt. Ibid. E.

Rem ſuam nemo condicit, niſi furi, & cur. T. 7. c. 638. C.

In rem actio. T. 7. c. 247. B. Vide, Actio in rem.

In rem actio emphyteuticaria, ſive vectigalis. T. 7. c. 376. B.

In rem actio adversùs quem datur. T. 7. c. 247. B. & c. 255. D.

In rem qui agit, debet rem deſignare, & ſpecialiter eam definire, ſeu deſtinare, utrùm totum petat, an partem. T. 7. c. 244. C.

Rem filio ſubreptam an deſinamus poſſidere. T. 8. c. 279. B. C.

Rem ſubreptam an intelligamur deſinere poſſidere, atque eam, quæ nobis vi erepta eſt. Ibid. B.

Rem vindicare quid. T. 8. c. 504. C.

Rem alienam defendens nunquam locuples habetur. T. 8. c. 818. D.

Rem amittere non videntur, quibus propria non fuit. Tom. 8. c. 702. C. & c. 804. E. & c. 865. A.

Rem depoſitam recipiens, dolum tantùm præſtat, non culpam. T. 8. c. 759. C.

Rem habere quis videatur. Tom. 8. c. 666. C. & c. 750. C.

In rem ſuccedentium diverſa cauſa. T. 8. c. 687. B. & c. 780. C. D.

De in rem miſſione tollenda. T. 9. c. 847. A. & ſeq.

De in rem verſo dupliciter agitur. T. 9. c. 309. B.

De in rem verſo actio. Vide, Actio de in rem verſo.

Rem judicatam contra debitorem, qui rem ſuam vindicabat ab extraneo poſſeſſore, non nocere creditori, cui ante debitor eandem rem pignori obligaverat. T. 9. c. 1189. E. & c. 1190. A.

Rem a fratre meo ex pecunia, quam ei credidi, ſibi comparatam, non propterea eſſe mihi tacitè pignori obligatam nomine crediti. T. 9. c. 1196. A.

Rem inter alios judicatam alii non nocere. T. 9. c. 283. C.

Rem pignori datam debitor creditori ſubtrahendo furtum facit, quam & ſi ipſe ſimiliter amiſerit, ſuo nomine perſequi poteſt. T. 10. c. 249. B.

Rem ſuam ſiquis ignorans conduxerit, an ſibi præjudicet. T. 10. c. 405. A.

Qui rem dari ſtipulatur, proprietatem ſtipulatur. T. 10. c. 532. D.

Rem an petat, qui petit id, quod intereſt. T. 10. c. 749. B.

Rem, & pœnam aliquem ferre iniquum eſt. T. 10. c. 770. C.

In rem alienam, vel in ſuam quando conſtituatur procurator. T. 10. c. 884. D.

In rem actio ſequitur poſſeſſorem. T. 10. c. 913. C.

Actio de in rem verſo quo caſu ſit in ſolidum adversùs patrem, vel dominum. T. 10. c. 976. D.

In actione in rem an ſit jus compenſationis ſecundùm jus vetus. T. 10. c. 981. E.

Rem, quæ venditur; difficile eſt ſuam eſſe præſtare. T. 10. c. 992. D.

Rem alienam licere vendere quomodo intelligendum. Tom. 10. c. 1019. A. & ſeq.

Rem alienam nemo alienare poteſt. T. 10. c. 1020. A. B.

Rem, cujus commercium non eſt; nec poſſum emere, nec pignori accipere. T. 10. c. 1023. B.

Inter rem inter alios actam, & rem inter alios judicatam quænam ſit differentia. T. 10. c. 1252. A.

In re præſenti quibus caſibus convenire oporteat. T. 3. c. 90. C.

In re plus eſt, quàm in opinione, T. 4. c. 504. D.

In re aliena quomodo diſtinguendum eſt inter teſtatorem ſcientem, & teſtatorem ignorantem. T. 4. c. 535. C.

In re ſua nemo cognitor eſſe poteſt, & ſibi ipſi conſilium præbere. T. 4. c. 10. D.

In re pari melior eſt cauſa poſſeſſoris. T. 4. c. 152. E.

Ex re domini ſtipulari quid eſt. T. 4. c. 917. A.

Re litigioſâ extinctâ, an lis, & controverſia ſublata eſſe dicatur. T. 5. c. 186. E. & c. 187. A.

Re emptâ ob vitium aliquod redditâ, an pignora, quæ venditio peremerat, reſtitui debeant. T. 5. c. 815. E. & c. 816. A.

Re peremptâ apud emptorem, an actor rerum pretium in petitionem deducere poſſit. T. 5. c. 271. B.

De re alteri traditâ animo transferendi dominii. T. 6. c. 82. B. & ſeq.

Re conjuncti qui dicuntur. T. 6. c. 442. D.

Re judicatâ non tollitur obligatio naturalis. T. 6. c. 77. A.

De re judicata. T. 6. c. 323. E. & c. 324. A. & ſeq. & T. 9. c. 1089. A. & ſeq.

Re unâ, & eâdem uni venditâ, & traditâ a domino, alteri a non domino, quis potior ſit in ea re detinenda, vel vindicanda. T. 7. c. 800. B.

Re unâ, & eâdem duobus a non domino, vel a non dominis venditâ, vel traditâ, quis potior ſit in retinenda, vel vindicanda. Ibid. B.

Re unâ duobus ſeparatim venditâ quis potior ſit in retinenda. Ibid. C.

De re communi heredibus cum extraneo. T. 7. c. 533. A.

De re pignerata defuncto, & a defuncto. T. 7. c. 546. C. D.

De re reſtituenda. T. 7. c. 320. D. & ſeq.

In re communi eſt culpa leviſſima. T. 8. c. 760. E.

De re judicata nemo poteſt paciſci. T. 9. c. 65. E.

Re ſemel judicatâ, prior obligatio perimitur jure exceptionis, & fit novatio. T. 9. c. 116. B. C. & ſeq.

De re judicata nos transigere inutiliter. T. 9. c. 66. A.

De re uxoria. Tom. 9. c. 532. E. & c. 533. A. & ſeq.

Re non integrâ ceſſio nominis non revocatur. T. 10. c. 558. A.

In re ſua nemo ſibi teſtimonium poteſt dicere. T. 10. c. 401. B. C.

Re eâdem pluries promiſsâ, an ampliùs quàm ſemel jure promiſſor teneatur. T. 10. c. 531. B.

Re debitâ poſt moram interemptâ; an debitor liberetur. T. 10. c. 532. A.

Re una duobus ſeparatim; & bis, primo ſcilicet, & ſecundo venditâ, cum nondum cuiquam res tradita ſit, primus ſucceſſit ſecundo, quid fiet. T. 10. c. 758. C. D.

In re plus eſt, quàm in perſona. T. 10. c. 937. D.

Re,

Digitized by Google

Re, & verbis cōnjuncti. Tom. 10. c. 1133. A.
Re tantùm conjuncti. Ibid. A.
De re conjunctis plura, Tom. 10. c. 1135. D. E.
Ex re judicata inter alios an naſcatur inter alium exceptio, vel actio rei judicatæ. T. 10. c. 1252. B.
Rerum omnium, quas natura profert, certi modi ſunt, quibus aut enaſcuntur, aut emoriuntur. T. 8. c. 916. B.
Rerum diviſio. T. 1. c. 727. B. & T. 2. c. 1231. D. E.
Rerum proprietas, & poſſeſſio quomodo ſine traditione naturali nobis adquiritur. T. 3. c. 90. C. & ſeq.
De rerum adquiſitionibus. Tom. 1. c. 327. A.
Rerum ſingularum dominia quot modis nobis adquiruntur. Ibid. B.
Rerum æſtimatarum periculum pertinet ad virum, etiamſi atterantur uſu uxoris. Tom. 4. c. 986. D.
Rerum per fideicommiſſum relictarum periculum ex tempore moræ an pertineat ad heredem fruſtratorem. T. 4. c. 1204. C.
Rerum communionem diſcernit permutatio partium. T. 4. c. 1151. E.
Rerum dominia adquiruntur traditione, & uſucapione. T. 4. c. 1428. A.
Rerum dominia transferuntur traditionibus, non nudis pactis. T. 4. c. 1272. E.
Rerum amotarum actio civilis criminali actioni nihil præjudicat. T. 4. c. 1000. B.
Rerum adjunctarum comparatio omnem dubitationem tollit. T. 4. c. 1127. E.
Rerum amotarum actio. Vide, Actio rerum amotarum.
Rerum amotarum judicium. Vide, Judicium rerum amotarum.
Rerum dotis æſtimatarum, & inæſtimatarum differentia quæ. T. 4. c. 985. D. E.
Rerum immobilium ſequeſtratio non fit. T. 4. c. 716. A.
Rerum immobilium furtum hodie non fit. T. 4. c. 645. D.
Rerum religioſarum, & ſacrarum commercium non eſt. T. 4. c. 255. C. D.
Rerum forentium cognitionis ignari qui ſunt. T. 5. c. 964. C.
Rerum in mutuum venientium acutiſſima diſtinctio. T. 5. c. 393. D. E. & ſeq.
Rerum, quarum petitionem non habemus, ex æquo, & bono retentionem habemus. T. 5. c. 125. B.
Rerum immobilium furtum non fit. T. 5. c. 731. B.
Rerum, quæ animâ carent; non ſolùm, ſed & hominum, & animalium poſſeſſionem habere poſſumus. T. 5. c. 715. B.
Rerum geſtarum veritas non vitiatur erroribus. Tom. 6. c. 639. A.
Rerum averſione venditarum periculum pertinet ad emptorem, ſine averſione ad venditorem. T. 7. c. 709. A.
Rerum notiones ſunt eædem apud omnes, at eorum notæ non. T. 7. c. 955. B.
Rerum vocabula ſunt immutabilia. Ibid. D.
Rerum amotarum actio condictio eſt. T. 7. c. 639. C.
De rerum ſervitutibus. T. 7. c. 380. A. & ſeq.
Rerum appellatione continentur nomina. T. 7. c. 491. A.
Rerum corporalium diviſio fit per actionem communi dividundo. T. 7. c. 577. B.
Rerum humanarum certa regula conſtitui non poteſt. T. 8. c. 740. E.
Rerum amotarum condictio. Vide, Condictio rerum amotarum.
Rerum amotarum actio quid. T. 9. c. 545. C.
Rerum amotarum vindicatio. Ibid. E.
Rerum amotarum condictio quæ. Ibid. D. E.
De rerum judicatarum exſequutione. T. 9. c. 1126. E. & c. 1127. A. & ſeq.
Rerum veritas ſcripturis obſcurari non poteſt. Tom. 9. c. 291. D.
De rerum, & verborum ſignificatione. T. 9. c. 825. B. & ſeq.
Rerum perpetuò judicatarum auctoritas vim legis obtinet. T. 9. c. 1064. E.
Quod rerum natura non fert, nunquam leges fingunt. T. 9. c. 546. D.
De rerum communium alienatione. T. 9. c. 386. E.
De rerum permutatione, & præſcriptis verbis actione. Tom. 9. c. 403. E. & c. 404. A. & ſeq.
De rerum alternatione. Tom. 9. c. 828. B. & ſeq.
In rerum amotarum actione agitur in furem honeſtiore actione, atque leviore, quàm in alios fures, & cur. T. 9. c. 545. E.
Rerum, quæ ſunt ad aliquid, inter ſe pugna eſt, nec poſſunt ex una cauſa in unum cadere ſubjectum. T. 10. c. 42. A.
Rerum amotarum, aut corruptarum actio eſt annalis. Tom. 10. c. 568. B.
Rerum amotarum actione an agant conjuges conſtante matrimonio. T. 10. c. 956. D.
In rebus ſimilibus tantùm, non diſſimilibus mutuum conſiſtit. T. 5. c. 395. A.
Rebus judicatis cur ſtari neceſſe ſit. T. 5. c. 905. A.
Rebus ſemel judicatis cur parendum, & exceptioni rei judicatæ ſtandum ſit. Tom. 5. c. 819. B. C.
De rebus dubiis. T. 6. c. 257. B. & c. 449. D.
Rebus duabus ſub alternatione venditis, venditor eliget, utram volet. T. 7. c. 701. D.
De rebus, quæ ſunt ejuſdem naturæ, & generis, & his, quæ ſunt diverſi generis, vel confuſione priorem ſpeciem amittunt, & novam ſuſcipiunt, vel priorem ſpeciem conſervant etiam poſt confuſionem. Tom. 7. c. 237. B. & ſeq.
De rebus, quæ ſunt diverſi generis, quæ confuſione priorem materiam, ſeu ſpeciem retinent. T. 7. c. 241. D.
De rebus creditis condictio. T. 7. c. 664. B. Vide, Condictio de rebus creditis.
De rebus, quæ pereunt poſt litem conteſtatam. Tom. 7. c. 269. C. D.
De rebus creditis titulus eſt generalis. Tom. 7. c. 621. B. & ſeq. & T. 9. c. 222. D. & ſeq.
De rebus in familiæ erciſcundæ actione agitur. Tom. 7. c. 500. B. C.
De rebus amotis. T. 9. c. 545. C. & ſeq.
A rebus judicatis argumentum in pari cauſa non ſemper eſt idoneum. T. 9. c. 1064. E.
De rebus eorum, qui ad libertatem proclamare non prohibentur. T. 9. c. 987. A. & ſeq.
De rebus minorum ſine decreto non alienandis, vel obligandis. T. 9. c. 609. E. & c. 610. A. & ſeq. quando non opus eſt decreto. Ibid. c. 612. B.
De rebus alienis non alienandis. T. 9. c. 387. E.
De rebus immobilibus, quæ matri obvenerunt. T. 9. c. 469. B. & ſeq. de mobilibus. Ibid. c. 470. A.
De rebus dominicis. T. 9. c. 1028. D. E.
Tituli de rebus creditis, ſi certum petatur, & de condictione, an ſint generales. T. 10. c. 164. B. C.
Rebus immobilibus Eccleſiæ non alienandis, nec pignorandis annumerantur & res mobiles, quæ pretioſiſſimæ ſunt. T. 10. c. 189. A.
An ea reſcindantur, quæ ipſo jure reſcinduntur. Tom. 10. c. 274. D.
Reſcindendi verbum duplex. T. 2. c. 277. C. & Tom. 10. c. 1003. B.
Reſcindere cauſam, de qua ſemel pronuntiatum eſt, nemo niſi Princeps poteſt. T. 8. c. 583. C.
Reſcindi non poſſe ſententiam. T. 9. c. 1084. D.
Reſciſſio alienationis in fraudem cre-

creditorum facta quomodo fiat; T. 5. c. 785. E.
Reſciſſio venditionis quando fit. T. 6 c. 1023. E. Vide. Venditio.
Reſciſſio donationis, quæ fit ſupervenientibus liberis. T. 9. c. 735. B.
De reſciſſione venditionis. Tom. 9. c. 371. D. & ſeq.
Reſciſſoria actio. Vide, Actio.
Reſciſſoria actio quare dicatur eſſe contra jus civile. T. 8. c. 1105. D. unde ita dicta, Ibid. c. 1105. C.
Reſciſſoria actio, quæ & Pauliana, in quem datur. T. 10. c. 1245. D.
Reſcripta contraria juri, vel utilitati publicæ non valent. Tom. 2. c. 55. E.
Reſcripta ſunt perpetua, nec anno finiuntur: olim annua erant, & hac in re jus Canonicum ſequimur. T. 2. c. 57. D.
Reſcripta non valent, niſi de veritate eorum conſtet, T. 2. c. 58. A.
Reſcripta, quæ vacationem munerum concedunt, latè explicari non debent, T. 4. c. 55. C.
Reſcripta ſubreptitia non valent. T. 6. c. 830. B.
Reſcripta Summi Pontificis non ſuſpecta ob lituram, quæ in narratione invenitur, T. 6. c. 877. D.
Reſcripta Principum authentica inſinuari debent judicibus. T. 7. c. 882. E. non exemplum, Ibid. E.
Reſcripta Principum pleniſſimè interpretanda. T. 8. c. 749. D.
Reſcripta Principum non intelliguntur remittere, aut abolere ordinem juris, T. 9. c. 1154. A. & c. 1164. E.
Reſcripta Principis quidnam ſint. T. 10. c. 837. A.
Reſcripta obreptitia non valent. T. 10. c. 839. E.
Reſcripta, quæ jus faciunt, perpetua ſunt, nec anno finiuntur, T. 10. c. 840. B.
Reſcripta quomodo judici offerenda. Ibid. B.
Reſcripta quo caſu valeant, & quo caſu non valeant ſine die, & conſule. Ibid. B.
Ex reſcriptis Principum jura naſcuntur, ex præceptis, & juſſionibus judicum. Tom. 9. c. 1154. B.
Reſcriptis a Principe contra jus publicum non eſt obſequendum, T. 10. c. 1004. B.
Reſcripto a Principe per mendacium impetrato uti non licet. Tom. 1. c. 373. C.
Ex reſcripto Principis nuptiæ petitæ. T. 9. c. 451. A.
A reſcripto an poſſit appellari, T. 10. c. 792. A.
Ex reſcripto Principis non poteſt reſcindi venditio, T. 10. c. 1004. B.
Reſcriptorum diverſa genera. T. 10. c. 840. A.
Reſcriptum reticentiâ vitiatur. T. 6. c. 949. C.
Reſcriptum quid ſit, & inquantum diſtet a ſubſcriptione. T. 8. c. 958. A.
Reſcriptum Principis non eſt ſatis, ut ſit vulgare, ſed etiam oportet inſinuari adverſario. T. 9. c. 1155. E.
Reſcriptum Principis ad inſtituendam litem. T. 9. c. 132. A.
Reſcriptum obreptum Principi, & ſubreptitium, Tom. 9. c. 451. A. B.
Adversùs reſcriptum Principis an poſſit provocari. T. 10. c. 792. D.
Reſcriptum fit ad relationem, conſultatio ad appellationem. T. 10. c. 792. A.
Reſcriptum Principis in unius ex duobus, qui preces obtulerunt, gratiam conceptum an proſit ambobus, T. 10. c. 840. A.
Reſcriptum an morte impetratoris extinguatur, Ibid. B.
Reſcriptum jure Francico poſt annum non prodeſt, nec poteſt allegari. Ibid. B.
Reſiduorum crimen quid. Tom. 1. c. 875. B.
Reſiduorum nomine etiam ſumma ſolida ſignificatur. Ibid. C.
Reſiduorum appellatione omnis pecunia continetur. T. 7. c. 1442. A.
Reſignare pro reſcribere. Tom. 5. c. 690. C.
Reſignare pro quo poſitum juxta Feſtum. T. 8. c. 955. C.
Reſinatum quid ſit. T. 7. c. 1457. A. an vini appellatione contineatur. Ibid. A.
Reſolvere quid ſit propriè. T. 3. c. 237. B. C.
Reſolvere eſt rem ſolvere. Tom. 4. c. 235. D.
Reſolvere, & rem reſolvere quid. T. 7. c. 1229. C.
Reſolvere venditionem quid ſit. T. 8. c. 274. C.
Reſpicere aliud eſt, aliud inſpicere. T. 4. c. 175. D.
Reſpit. Vide, Quinquennium.
Si non reſpondeat in jure interrogatus, vel taceat, quid. Tom. 4. c. 162. D. E.
Qui reſpond paye. T. 5. c. 407. C.
Reſpondendi jus ante tempora Auguſti an a Principibus daretur. T. 1. c. 913. D.
Reſpondendi jus a Ceſare quandonam juriſconſultis datum fuerit. T. 1. c. 12. A.
Reſpondere qui dicitur, non eſt fidejuſſor. T. 4. c. 170. A.
Reſpondere proprium eſt juriſconſultorum, pronuntiare judicum. T. 5. c. 1026. D.
Qui non reſpondet ei, cui obtemperare debet, contumax eſt. T. 4. c. 162. E.
Non reſpondet; qui obſcurè, & inſidiosè reſpondet. T. 10. c. 202. C.
Reſponſa prudentum. T. 1. c. 11. E.
Reſponſa juriſconſultorum valere, etiamſi ratio reddi non poſſit. T. 3. c. 202. A.
Reſponſa quibus perſonis redduntur, & quibus quæſtiones. T. 4. c. 829. C.
Inter reſponſa, & quæſtiones Papiniani cauſa differentiæ quæ, & cur. Ibid. A.
Reſponſa Papiniani ſunt tanquam oracula admodum brevia. Ibid. C.
Reſponſa Papiniani in quo differunt a quæſtionibus. Ibid. A.
Reſponſa an præcedere ſoleant definitiones Papiniani. T. 4. c. 1389. A. B.
Reſponſa juriſconſultorum quid ſint. T. 5. c. 1080. B. C.
Reſponſa, & quæſtiones Pauli quomodo differant. Tom. 5. c. 892. A.
Reſponſa prudentum quænam ita appellata. T. 8. c. 893. E.
Reſponſales Eccleſiarum qui. T. 6. c. 851. C. D.
Reſponſio ad caſum, cum grex ad numerum in mutuum datur. T. 5. c. 397. B.
Reſponſio ad quæſtionem ex L. 1. *de ſepulc. violat.* declaratur per L. 5. ad *Leg. Jul. pecul.* Tom. 5. c. 387. A.
Reſponſionis fallacis pœna. Tom. 8. c. 516. E.
In reſponſis Papinianus non diſputat, ſed præcidit de jure quid ſentiat. T. 4. c. 829. B.
In reſponſis quali munere fungitur Papinianus. Ibid. C.
De reſponſis, & interpretationibus juriſconſultorum veterum. T. 10. c. 835. C.
Reſponſorum, & quæſtionum Papiniani differentia quæ. T. 4. c. 829. A.
Reſponſorum totus liber nonus agit de fideicommiſſis rerum ſingularum, de fideicommiſſariis hereditatibus, & libertatibus. T. 4. c. 1195. E.
In reſponſorum libris, dum facta recitantur, multa ponuntur fruſtra. T. 7. c. 530. A.
Reſponſum benignius quæ præbet occaſio, eam rapimus. Tom. 4. c. 989. D.
Reſponſum benignius quæ præbeat, occaſionem rapiendam. Tom. 8. c. 382. E.
Reſponſum Ulpiani ſingulare. T. 9. c. 1255. C.
Reſpublica tacitam hypothecam non habet, niſi ex privilegio. T. 2. c. 816. D. & Tom. 3. c. 41. C.
Reſpublica quælibet heres hodie inſtitui poteſt, quod olim non obtinuit. T. 4. c. 1205. B.

Reſ-

Reſpublica minorum jure uti ſolet. T. 4. c. 1204. E.
Reſpublica tacitam non habet hypothecam bonorum, niſi ex privilegio. T. 6. c. 513. B.
Reſpublica in hypothecis privilegium non aliud habet, quàm quod dat prærogativa temporis. T. 6. c. 538. A.
Reſpublica cum colono nullam actionem habet. T. 6. c. 732. B.
Reſpublica, & fiſcus in quo differunt in venditionibus, vel locationibus. T. 6. c. 513. B.
Reſpublica vendi non poteſt. T. 7. c. 691. B.
Reſpublica non poteſt emi in eum caſum, quo futura ſit privata. T. 7. c. 693. B. C.
Reſpublica una eſt ſemper. T. 7. c. 586. C.
Reſpublica comparatur plurimùm pupillo. T. 7. c. 1268. D.
Reſpublica creditrix hereditaria miſſa eſt in poſſeſſionem rerum hereditariarum. T. 9. c. 1211. E.
Reſpublica, & fiſcus in quo differunt. T. 9. c. 130. D.
Reſpublica comparatur homini in uſufructu legato. T. 9. c. 815. C.
Reſpublica privilegium habet in actionibus perſonalibus. Tom. 9. c. 1214. D.
Reſpublica populi Romani domina eſt, cæteræ loco privatorum habentur. T. 10. c. 691. C. D.
Reſpublica præfertur chirographariis creditoribus, ſive ſit prior, ſive poſterior. T. 10. c. 703. E.
Reſpublica, & pupillus an pro libertate reſtitui poſſint in integrum ſine appellatione. T. 10. c. 798. A. B.
Reſpublica an procurationem litis alienæ in perniciem privatorum poſſit ſuſcipere. T. 10. c. 888. C.
Reſpublica indefenſa ſolet minori comparari. T. 10. c. 920. A.
Reipublicæ nervos eſſe curiales. T. 2. c. 703. E.
Reipublicæ munera quæ ſint. T. 1. c. 1028. A.
De reipublicæ ſtatu aliquid neſariâ curioſitate dicere non oportet. T. 1. c. 503. B.
De reipublicæ jure. T. 2. c. 816. C.
In id, quod reipublicæ abeſt, quis reipublicæ tenetur. T. 4. c. 869. D.
Reipublicæ, vel fiſco non tam datur, quàm privatis. T. 4. c. 850. D.
Reipublicæ curator dicitur etiam pater civitatis innumeris locis juris noſtri, & Græco nomine λογιστής. T. 4. c. 834. B. C.
Reipublicæ causâ quod quis facere cœpit, an id perficere teneatur. T. 1. c. 1192. A.
Reipublicæ cauſa abeſſe quinam potiſſimùm dicantur. T. 5. c. 165. E.
Reipublicæ cauſa in triennium finienda eſt. T. 6. c. 513. C.
Reipublicæ adminiſtrandæ tria eſſe genera. T. 7. c. 5. D.
Reipublicæ cauſa. Vide, Fiſcus.
Si reipublicæ causâ tutor, vel curator abſuerit. Tom. 9. c. 606. D.
Reipublicæ cauſa, & privatorum in multis eadem. Vide, Cauſa privatorum.
Reipublicæ, & fiſci actiones publicæ ſunt, & certæ, & fidem faciunt. T. 9. c. 1071. E.
De reipublicæ ſervis manumittendis. T. 9. c. 963. A.
Reipublicæ, & privatorum eadem cauſa in multis articulis. T. 10. c. 647. B.
Reipublicæ causâ qui abſunt, an in ſua provincia ſe defendere cogantur. T. 10. c. 801. D.
Reipublicæ cauſam qui egit ſuo nomine, nec obtinuit, an ſit infamis. T. 10. c. 883. C.
Reipublicæ causâ abſentes an ut minores poſſint reſtitui. T. 10. c. 1243. E.
De relevatione futurorum. T. 2. c. 1167. A.
Rempublicam ut pupillam extra ordinem juvari, moris eſt. T. 2. c. 816. E.
In rempublicam collata voluntas pœnitentiâ non revocatur. T. 9. c. 75. A.
De iis, qui contra rempublicam audent plebem colligere. T. 9. c. 1455. C.
In rempublicam liberalitas eſt pollicitatio, quæ obligat ex cauſa. T. 10. c. 1230. C.
Contra rempublicam indefenſam ſententia nulla eſt proferenda. T. 10. c. 1243. D.
A republica ad pupillum valet argumentum, & e contrario. T. 4. c. 1042. C.
Reſpublicæ per abuſionem dicuntur. T. 5. c. 1167. C.
De rerum publicarum adminiſtratione. T. 2. c. 817. B.
Reſtipulari, inſtipulari, ſtipulari, repromittere de nuda ſtipulatione dicuntur. T. 1. c. 1165. C.
Reſtipulari quidnam ſit. Tom. 10. c. 504. D.
Reſtipulationes. Tom. 7. c. 1105. E.
De reſtituenda re. T. 7. c. 322. D. E.
Reſtituendi verbum in actionibus arbitrariis quàm latè pateat. T. 5. c. 212. E.
Reſtituendi facultatem habentis, & rem alienam, cum facultatem habet, non reſtituentis dolum puniri, & plecti æquiſſimum eſt. T. 5. c. 562. E.
Reſtituendi verbo quid continetur. T. 8. c. 654. E.
Reſtituendi verbum latiùs patet, quàm manumittendi. Tom. 10. c. 780. D.
Inter reſtituere domum, & reficere differentia quæ. T. 4. c. 1262. E.
Reſtituere civitati; & famæ ſolius eſt Principis. T. 4. c. 1407. B.
An reſtituere tantùm cogantur, quod defuncto prorogatum eſt. T. 4. c. 973. E.
Reſtituere eſt in integrum reſtituere. T. 4. c. 133. E.
Reſtituere quid. T. 8. c. 502. E.
Reſtituere eſt poſſeſſorem facere. T. 8. c. 502. E. & c. 654. E.
Reſtituere plenæ ſignificationis. T. 8. c. 545. A.
Reſtituere plus eſt, quàm exhibere. T. 8. c. 503. A.
Reſtituere qui poſt mortem eſt rogatus, an poſſit vivus reſtituere. T. 10. c. 1119. B.
Reſtituere quid ſit reſpectu nuntiationis novi operis. Tom. 10. c. 1178. B.
Pater, vel patronus reſtitui poteſt ex perſona filii, vel liberti. T. 1. c. 959. A. B.
Reſtitui qui poſſint. T. 1. c. 366. B. C.
Reſtitui poſſe in integrum minorem 25. annis adversùs momenti beneficium. T. 9. c. 1125. E.
Reſtituiri verbum antiquum ex formula cautionis. T. 9. c. 812. B. eſt frequentiſſimum in omnibus cautionibus. Ibid. B.
Quod reſtituitur, nunquam eſt idem numero. T. 1. c. 1330. A.
Reſtituitur actio temporalis in debitorem veterem. T. 1. c. 1010. C.
Quando reſtituitur minor 20. annis, qui rem vendidit. T. 9. c. 374. C.
Reſtitutio in integrum quid ſit, & ejuſdem ſpecies. T. 1. c. 366. B.
Reſtitutio aut ſpecialis, aut generalis. T. 1. c. 32. B. C.
Reſtitutio in integrum, & actio reſciſſoria quo diſſident. Tom. 3. c. 185. B.
Reſtitutio plenior eſt manumiſſione. T. 1. c. 1327. A. & T. 8. c. 663. D. & c. 746. E.
Reſtitutio integri, aut in rem, aut, in perſonam competit. Tom. 1. c. 356. D. E.
Reſtitutio in integrum ſemel decernenda. T. 1. c. 993. C.
Reſtitutio in integrum datur abſentibus contra præſentes. Tom. 1. c. 956. E. & T. 7. c. 1062. B.
Reſtitutio in integrum in atrocioribus delictis minori non datur. T. 1. c. 368. D.
Reſtitutio non datur procuratori minori annis, ſi dominus major ſit, at geſtori negotiorum minoris ætatis datur. T. 1. c. 368. E.
Reſtitutio datur ex noviſſimo reditu ei, qui abſuit reipublicæ causâ intra annum, vel quadriennium. T. 3. c. 550. C. D.
Reſtitutio omnis reciproca eſt. T. 2. c. 132. D.
Reſtitutio in integrum datur in perſonam, non in rem. Tom. 1. c. 991. E. & c. 992. A.

Reſtitutio filii prodeſt ſoli filio, non patri ex eadem cauſa ſuo nomine obligato. Tom. 2. c. 116. D.
Reſtitutio non prodeſt tutori, vel curatori. T. 2. 118. A.
Reſtitutio fidejuſſoris, vel mandatoris reum non liberat. Tom. 1. c. 369. E.
Reſtitutio rei principalit fidejuſſorem liberat interdum. Tom. 1. c. 370. A.
Reſtitutio, minori circumſcripto data, fidejuſſori prodeſt. Tom. 1. c. 997. C. D.
Reſtitutio in integrum eſt relevatio lapſi, ſeu capti minorit ætate. T. 4. c. 902. E.
Reſtitutio in integrum minori adverſus tutorem non competit, ſi ei alia actio ſit. T. 4. c. 903. E. hæc maximè utilis eſt minori. Ibid. c. 904. C.
Reſtitutio tantùm datur minori decepto. T. 4. c. 962. C. deceptus non videtur is, qui jure communi uſut eſt. Ibid. C.
Reſtitutio in integrum eſt reciproca. T. 4. c. 1204. E.
Reſtitutio io integrum datur adverſùs eos, qui licèt præſentes ſint, ſecum agendi tamen poteſtatem non fecerint, vel defenſi non fuerint, aut judicem corruperint, judiciumque, donec rem alienam uſucapiant, protraxerint. Tom. 5. c. 168. E. & c. 169. A.
Reſtitutio operit, ſive demolitio in partes ſcindi non poteſt. T. 5. c. 673. C.
Reſtitutio rei furem pœná non ſolvit. T. 5. c. 725. B.
Reſtitutio in integrum datur non ſolùm, ne damnum quis faciat, ſed etiam ne lucrum perdat. T. 5. c. 157. C.
Reſtitutio in integrum cujus rei ſit, & ad quid fiat. T. 5. c. 170. C. D.
Reſtitutio in integrum quid ſit, & ad quid detur. Tom. 5. c. 102. B.
Reſtitutio in integrum majoribus 25. annis datur, qui per dolum qualemcumque io captionem, aut per errorem in damnum inciderunt. T. 5. c. 165. D.
Reſtitutio ſola nullam irrogat pœnam. T. 5. c. 91. E. & c. 92. A.
Reſtitutio ſola non liberat pœná. Ibid. A.
Reſtitutio quomodo fiat. Tom. 5. c. 242. B.
Reſtitutio ſumptus funerarii privilegiaria eſt, & omne creditum antecedit. T. 5. c. 385. E.
Reſtitutio in integrum reciproca eſſe debet. Tom. 5. c. 96. B. & c. 235. A.
Reſtitutio in integrum ut competat, & per procuratorem peti poſſit, ſpeciale mandatum requiritur. T. 5. c. 157. C. D.
Reſtitutio in integrum eſt reciproca. T. 6. c. 697. D.
Reſtitutio hereditatis fit ex cauſa fideicommiſſi, non re tantùm, ſed etiam verbo. T. 6. c. 28. E.
Reſtitotio dierum feriarum quando facienda. T. 6. c. 22. A.
Reſtitutio in integrum non tantùm datur præſentibus adverſùs abſentes, ſed etiam datur abſentibut reipublicæ cauſá. T. 6. c. 219. D.
Omnis reſtitutio in integrum reſtituit omnia, quæ geſta ſunt ex utraque parte. T. 6. c. 324. A.
Reſtitutio io integrum quando minori non competit. T. 6. c. 20. D.
Reſtitutio in iotegrum minori adverſùs minorem non eſt. Ibid. D.
Reſtitutio in integrum, vel perſequutio, quæ datur minoribus 25. annis lapſis, aut circumſcriptis. Ibid. C.
Reſtitutio non tantùm eſt corporis, ſed etiam juris. Tom. 7. c. 618. A.
Reſtitutio quæ ſit, & quomodo fiat. T. 7. c. 898. B.
Reſtitutio in integrum quid. T. 8. c. 1046. A.
Reſtitutio in integrum poteſt induci in modum exceptionis. T. 8. c. 821. E.
Reſtitutio in integrum transfertur in heredem. T. 8. c. 820. C.
Reſtitutio rei furtivæ non liberat actione furti. Tom. 8. c. 771. B.
Reſtitutio non tam eſt corporis, quàm juris reſtitutio. Tom. 8. c. 655. A.
Reſtitutio dator ob metum illatum. T. 8. c. 820. C.
Reſtitutio in integrum datur ob ætatem, datur etiam ab errorem juſtum. Ibid. C.
Reſtitutio an omnia reponat in integrum ſtatum, & priſtinum jus. T. 8. c. 27. E.
Reſtitutio plerumque damnatum reſtituit tantùm patriæ, & libertati, remiſsá pœná. T. 9. c. 1484. A.
Reſtitutio in integrum, & appellatio in quo differunt. Tom. 9. c. 1124. E. & c. 1125. A.
Reſtitutio in integrum promittitur edicto Prætoris, non permittitur contra ſententiam. T. 9. c. 1085. E.
Reſtitutio pleniſſima eſt, quæ reddit etiam bona. T. 9. c. 1484. B.
Reſtitutio poſſeſſionis vi ereptæ momentum dicitur. T. 9. c. 1104. D.
Reſtitutio in integrom. Tom. 9. c. 372. D.
Reſtitutio in integrum quadriennio coercetur. T. 9. c. 374. A. conſtitutionibus Gallicis decennio. Ibid. A.
Reſtitutio poſſeſſionis vi ereptæ majorem celeritatem deſiderat, quàm exſequutio criminis. T. 9. c. 1104. D.
Reſtitutio in integrum ex illa clauſula, ſiqua uſta cauſa ſit, quo caſu ceſſat. T. 9. c. 221. A.
Reſtitutio in integrum contra ſententiam Præfecti prætorio, & ſupplicatio in quo differunt. T. 9. c. 1056. E.
Reſtitutio natalium. Vide, Natales.
Reſtitutio in iotegrum ex edicto de minoribut, adverſùs patrem eſt extraordinaria. T. 10. c. 399. C.
Reſtitutio fideicommiſſariæ hereditatis eſt quædam ſucceſſio. T. 10. c. 490. D.
Reſtitutio datur tantùm adverſùs geſta. T. 10. c. 491. B.
Reſtitutio in integrum quomodo detur. T. 10. c. 615. D.
Reſtitutio, quæ minori lapſo datur, an proſit fidejuſſori. Ibid. D.
Reſtitutio ſemel data ad ad eundum an impediat aliam rurſum petere ad abſtinendum. T. 10. c. 617. B.
Reſtitutio ex Senatuſconſulto Trebelliano rectè tantùm fit ſpeciali procuratori. T. 10. c. 651. A. B.
Reſtitutio pleniſſima datur minoribus. T. 10. c. 656. D.
Reſtitutio in integrum dicitor propriè de minoribus 25. annis, & adoleſcentibus circumſcriptis. T. 10. c. 893. E.
Reſtitutio in integrum quibus caſibus neceſſaria non eſt filio familias minori vigintiquinque annis. T. 10. c. 895. C. D. & c. 903. D. & ſeq.
Quo caſu denegatur. Ibid. c. 895. E.
Reſtitutio in integrum an ceſſet, ſi alia ſit actio ordinaria, qua poſſit adoleſcens ad jus ſuum pervenire. T. 10. c. 896. E.
Reſtitutio in integrum quibos ex cauſis datur minori 25. annis. T. 10. c. 897. B.
Reſtitutio in integrum datur minoribus adverſùs commentitias venditiones, & tutorum, ſeu curatorum inſidias. T. 10. c. 897. C.
Reſtitutio eſt redintegratio rei amiſſæ vel cauſæ. T. 10. c. 903. E.
Reſtitutio in integrum eadem de cauſa an poſſit bis diſceptari, T. 10. c. 907. B.
Reſtitutio in integrum intra quod tempus debeat peti. T. 10. c. 908. B.
Reſtitutio in integrum obi, & apud quem debeat agitari. Ibid. D. E.
Reſtitutio in integrum fit ultro citroque, & eſt reciproca. T. 10 c. 909. C.
Reſtitutio in integrum intra quod tempus poſt militiam debet concedi militibus. T. 10. c. 910. C. D.
Reſtitutio rei commodatæ an probabiliter recuſetur prætextu debiti, quod debetur commodatario ab actore. T. 10. c. 971. A.
Reſtitutio in integrum, & venditio,

nit

Digitized by Google

nis reſciſſio quibus caſibus non ſunt reciprocæ reſpectu emptoris, & venditoris. Tom. 10. c. 1007. C.
Reſtitutio eſt rei, vel juris. T. 10. c. 1239. B.
Reſtitutionis ſpes nihil ſuſpendit. T. 1. c. 1082. E.
Reſtitutionis in integrum beneficium recté ceditur inter vivos etiam ex tertia parte. T. 1. c. 958. A.
Reſtitutionis auxilium non datur lucrifaciendi causâ cum damno alterius. T. 4. c. 342. C.
Ante reſtitutionis in integrum petendæ tempus conſtitutum, neque virgini, neque mulieri tutor conjungi poteſt. T. 4. c. 978. E.
Reſtitutionis in integrum tempus conſtitutum quale. T. 4. c. 978. D. E.
Reſtitutionis cauſæ obſtat ſola ratio præteriti temporis. Tom. 4. c. 916. A.
Reſtitutionis cauſa ſeparata eſt a cauſa pœnæ. Ibid. A.
Reſtitutionis in integrum juſta cauſa eſt. T. 5. c. 165. E.
Reſtitutionis in integrum beneficium, ſicut alia quælibet actio, alii cedi poteſt. T. 5. c. 156. A.
Is, qui reſtitutionis in integrum litem conteſtatus eſt, ſi deſiſtat, ad eam non poteſt reverti. T. 7. c. 138. C.
Reſtitutionis ſpes ſæpe nos fallit. T. 8. c. 27. B.
Reſtitutionis in integrum leges. T. 8. c. 500. A. & ſeq.
Reſtitutionis verbum ambiguum, & anceps eſt. T. 9. c. 1100. E.
In reſtitutionis cauſam venire animalia, & fœtus animalium. T. 9. c. 1094. D.
Reſtitutionis in integrum cauſa an per procuratorem agi poſſit. T. 10. c. 909. E. an per cognatum, & affinem, etiamſi id ei nominatim mandatum non ſit. Ibid. c. 910. A.
Reſtitutionis in integrum beneficium propter militiam continuatur, nec perimitur tempore quamdiu obitur militia. T. 10. c. 915. C.
Reſtitutioni in integrum locus quando non ſit. T. 5. c. 171. C.
Reſtitutioni conceſſæ venditor renuntiare poteſt. T. 9. c. 375. A. B.
Reſtitutioni in integrum ſunt præſtituta certa tempora. Tom. 10. c. 1239. B.
Ad reſtitutionem in integrum petendam Juſtinianus, abrogatâ lege Conſtantini, quatuor annos conſtituit. T. 2. c. 136. A.
Reſtitutionem petens ætatem probet. T. 1. c. 1003. B.
Reſtitutionem in integrum quales magiſtratus dare poſſunt. T. 1. c. 999. A.
Reſtitutionem dat Princeps contra res bis judicatas. Ibid. E.
Reſtitutionem judicii mutandi cauſa alienatio majoribus 25. annis applicat, & accommodat. T. 5. c. 165. C. D.
Reſtitutionem in integrum, an abſtentionem hereditatis paternæ poſt aditionem a Prætore petunt impuberes. T. 6. c. 327. D.
Per reſtitutionem in integrum libertas revocari non poteſt, quæ ſemel competit. T. 6. c. 21. A.
Reſtitutionem in integrum petens probet, ſe minorem fuiſſe, neceſſe eſt. T. 7. c. 875. A.
Reſtitutionem in integrum an heres ex perſona defuncti habeat. T. 8. c. 7. A.
Reſtitutionem in integrum qui petit, ætatem probare debet. T. 9. c. 258. A.
Si poſt reſtitutionem hereditatis heredi ſcripto adcreverit portio coheredis, an opus ſit fideicommiſſario aliâ actione, ut eam portionem recipiat. T. 10. c. 314. B.
Qui ad reſtitutionem domus pecuniam credidit, an habeat in ea re tacitam hypothecam. Tom. 10. c. 318. E.
Reſtitutionem in integrum petenti probanda eſt læſio. T. 10. c. 893. D.
Reſtitutione minor invitus non utetur. T. 1. c. 1009. B.
In reſtitutione hereditatis an ſit neceſſaria præſentia fideicommiſſarii. T. 4. c. 593. D.
Reſtitutione in integrum reſcinduntur ea, quæ geſta ſunt in abſentia ejus, qui neceſſariò abeſſe coactus fuit. T. 5. c. 165. E.
Reſtitutione in integrum non ſolùm abſentibus contra præſentes, ſed etiam præſentibus contra abſentes ſubvenitur. T. 5. c. 168. D. E.
Reſtitutione in integrum, quam quis a prætore impetravit, poteſt non uti. T. 6. c. 324. A.
In reſtitutione dotis qui fructus veniunt, & qui non veniunt. T. 9. c. 511. B. & ſeq.
Reſtitutione eget, qui dolo lapſus eſt. T. 9. c. 262. D. E.
De reſtitutione in integrum. T. 10. c. 1237. E. & c. 1238. A. & ſeq.
Reſtitutione petita a Principe nihil novatur. T. 10. c. 1239. B.
Reſtitutiones in integrum ob rem minimam dantur. T. 1. c. 957. E.
Reſtitutiones causâ cognitâ a Prætore dantur. Ibid. C.
Reſtitutiones per conteſtationem non perpetuantur. T. 1. c. 1000. C.
De reſtitutionibus, ſeu inſtitutionibus, & ſubſtitutionibus ſub conditione factis. T. 9. c. 755. D. & ſeq.
Reſtituti quinam dicantur. T. 10. c. 733. D.
Reſtitutis bonis, nominatim videtur etiam obligationes reſtituiſſe Princeps. T. 8. c. 502. A.
Reſtitutoria actio duplex. Tom. 1. c. 1389. A.
Reſtitutoria omnis actio reſciſſoria eſt, & utilis. T. 1. c. 956. E.
Reſtitutoria actio eſt utilis, & ex æquitate datur. T. 4. c. 903. B.
Reſtitutoria actio. Vide, Actio.
Reſtitutoria actio. T. 7. c. 249. D.
Reſtitutoria actio quæ, & an utilis. T. 8. c. 1106. D. E.
Reſtitutorium interdictum de novi operis nuntiatione non datur ei, qui prohibuit lapilli jactu. T. 8. c. 551. B.
Reſtitutorium interdictum. T. 9. c. 1153. B.
Reſtitutorium interdictum. Vide, Interdictum reſtitutorium.
Reſtitutus a Principe an recipiat cognationem. T. 10. c. 780. D.
Reſtitutus beneficio ætatis heredes adversùs tranſactiones, & diviſiones. T. 4. c. 899. D.
Retenti verbum explicatum. Tom. 7. c. 1156. D.
Retentio eſt facti, præceptio ſit beneficio actionis. Tom. 4. c. 541. C.
Retentio uſusfructus in donationibus habetur pro traditione. T. 4. c. 787. A. B.
Retentio facilior eſt, quàm adquiſitio. T. 4. c. 145. A.
Retentio uſusfructus pro traditione habetur. T. 4. c. 415. A.
Retentio dotis. Vide, Dos.
Retentio Falcidiæ. Vide, Falcidia.
Retentio imitatur præceptionem. T. 4. c. 990. C.
Retentio, & petitio quid differunt. T. 5. c. 262. A. B.
Retentio ubi, & quando locum habeat. T. 5. c. 195. E. & c. 156. A.
Retentio fundi causâ mortis donati ob impenſas neceſſarias, & utiles factas. T. 6. c. 119. B. C.
Retentio ex dote, quæ fit propter liberos. T. 6. c. 127. D.
Retentio omnium impenſarum datur in omnibus judiciis poſſeſſori bonæ fidei. T. 7. c. 581. A. malæ fidei poſſeſſori datur tantùm retentio impenſarum neceſſariarum, & utilium in judiciis bonæ fidei. Ibid. A.
Retentio faciliùs conceditur in pleriſque partibus juris, quàm vindicatio. T. 7. c. 1390. C.
Retentio propter liberos erat ſextarum, vel quintarum ex dote alendorum liberorum causâ. T. 9. c. 550. D.
Retentio ex dote propter mores olim erat, videlicet divortio facto. T. 9. c. 536. D.
Retentio ex dote ob impenſas factas in res dotales non modicas. T. 9. c. 502. D.
Retentio ex dote erat olim ob res amotas. T. 9. c. 545. C.
Retentio pignoris pro uſuris. T. 9. c. 338. E.
Retentio dotis propter liberos duplex olim erat. T. 9. c. 502. C.
Retentio crediti. Tom. 9. c. 256. E.

Re

Retentio facti quæ ; T. 9. c. 219. C.

Retentio juris quæ. Ibid. C.

Retentio nulla ſupereſt, cum venditor ultro rem tradidit, ab emptore parte dumtaxat pretii ſolutâ. T. 10. c. 765. A. B.

Retentio non eſt, niſi juſtè accepti. T. 10. c. 955. E.

Retentionis jure poteſt uti dominus adversùs emphyteuticarium. T. 7. c. 379. D.

Retentionis jus eſt commodius, quàm jus vindicationis. T. 10. c. 697. B.

Retentioni adverſa eſt amiſſio. T. 5. c. 711. A.

Retentionem quartæ dari, non vindicationem lege Falcidiâ. Tom. 3. c. 193. D.

Cauſæ ex quibus retentionem habemus, petitionem non habemus. T. 3. c. 516. D.

Retentionem qui tantùm habet, is petitionem non habet. T. 4. c. 990. C.

Retentionem ubi habemus, ſi ſolverimus, & condictionem retentionis habemus. Tom. 7. c. 404. B.

Retentionem alii babent, & poſſeſſionem, alii vindicationem. T. 7. c. 585. D.

Retentionem Falcidiæ habet heres, non viodicationem. T. 7. c. 591. A.

Retentione uti commodius eſt, quàm actione. Tom. 6. c. 346. C.

De setentione. Tom. 7. c. 574 D.

De retentione ex dote, quæ fit propter liberos, ſi divortium factnm ſit culpâ mulieris. T. 9. c. 501. B. & ſeq.

Retentiones, ſive reputationes io judicio de dote. Tom. 1. c. 785. D.

Retentiones quas ob res, & quibus de rebus in dote fiunt. T. 5. c. 554. B.

Retentiones dotium de rei uxoriæ actione ſublatæ ſunt jure novo ex conſtitutione Juſtiniani. T. 6. c. 613. B.

Retentiooes, quæ fiunt propter res donatas, vel propter res amotas, vel propter mores. T. 9. c. 497. B. & ſeq.

Retentionum genera Juſtinianus ſuſtulit. T. 1. c. 314. B.

Retentionum èx dote quioque genera. Tom. 9. c. 498. A. differentiæ quæ colligendæ ſunt in his retentionibus, Ibid. c. 503. E. & c. 504. B.

Retentionibus in dotis conſtitutione pactis heres mariti uti poteſt. T. 5. c. 558. D.

De retentionibus, quæ in judicio rei uxoriæ ex dote fiebant variis ex cauſis: veluti ob res amotas, ob liberos, ob mores, ob impenſas, ob donationes. T. 6. c. 125. C.

Retia apraria an contineantur legato fundi. T. 10. c. 1164. A.

Reticentia reſcriptum vitiat. T. 6. c. 949. C.

Reticentiæ pœna quæ. T. 6. c. 99. A.

Reticentiæ vafræ, & callidæ pœna major eſt, quàm mendacii. T. 6. c. 99. C.

Reticentiæ venditoris major pœna eſt, quàm mendacii. T. 7. c. 764. A. c. 765. E.

Qui reticuit modum, vel pondus rei venditæ, vel tributum, cui obnoxia res vendita eſt, tenetur in id omne, qund emptoris intereſt. T. 6. c. 99. B.

De retinenda, & adquirenda poſſeſſione. T. 9. c. 1004. A. & ſeq.

Inter retinere, & præcipere differentia quæ eſt. Tom. 4. c. 541. C.

Retinere, ideſt, non perire non utendo. T. 4. c. 140. D.

Retinere, præcipere, deducere, accipere, hæc quatuor verba qua in re ſunt paria. T. 7. c. 1235. D.

Retis jactum ſi amero, & piſcator noluerit retem jactare, an judicio empti incertum ejus rei a judice æſtimetur. T. 7. c. 759. A. B.

Retractare noo licet ſententiam ſemel dictam. T. 4. c. 614. B.

Retractario cauſæ aliquando permittitur Præfecto prætorio. T. 9. c. 1057. A.

Retractatio, ſive ſupplicatio, & appellatio in quo differunt. T. 9. c. 1056. E.

Retractatio cauſæ quid ſit, & quomodo fiat. T. 10. c. 1238. A.

Retractatio cauſæ pendet ex indulgentia Principis. T. 10. c. 1239. B.

Retractationis utimur remedio, cum appellandi jus non eſt. Tom. 2. c. 1138. E.

Retractator ſuæ ſententiæ nemo eſt idoneus. T. 9. c. 1118. A.

Retractus agnaticus, ac de ejuſdem jure conſultatio. Tom. 1. c. 657. C.

Te retractus jure conſultatio. T. 1. c. 656. E.

Retractus jus non eſt ex Moſaica lege. T. 1. c. 657. C.

Retractus jus an ſit inter ſocios. T. 10. c. 1021. C.

Retrectatio loco appellationis eſt. T. 9. c. 291. A.

Retro, ideſt, e converſo. Tom. 5. c. 1403. C.

An retrotrahatur aditio hereditatis. T. 7. c. 1188. E.

Retrotrabitur aditio hereditatis, & legati adquiſitio. T. 7. c. 648. E.

An retrotrahatur confirmatio, & ratihabitio. T. 9. c. 683. A.

Reverentia debetur omnibus parentibus. T. 4. c. 1007. D.

Reverentia una, & æqualis omnibus parentibus ſervanda. T. 4. c. 1338. B.

Reverentia, quæ parentibus debetur, a jure naturali debetur. T. 5. c. 89. D.

Reverentia patrono ſemper habenda. T. 7. c. 127. B.

Reverentia, quæ debetur parentibus omnibus, neque ſexu finitur, neque gradu. T. 7. c. 119. A.

Revereotiæ, ſeu dignitatis oris definitio. T. 4. c. 860. E.

Reverentiæ, quæ de jure naturali debetur certis perſonis, nec ruſtici quidem ignari ſunt. Tom. 5. c. 12. B.

Ad revncanda alienata in fraudem filiorum, vel parentum, jure nulla actio competit. T. 4. c. 379. D.

Ad revocanda a debitore alienata in fraudem creditorum competit Pauliana. Ibid. C. ratio quæ. Ibid. D.

De revocandis his, quæ in fraudem alienata ſunt. T. 9. c. 1135. A. & ſeq.

De revocandis donationibus. T. 9. c. 1351. B. & ſeq.

Revocandi domum qui jus habet, ſi vocatus non venerit, an mitti poſſit adverſarius in bonorum poſſeſſionem. T. 10. c. 399. B.

Revocare pro recuſare. T. 6. c. 393. E.

Revocari poteſt donatio cauſâ mortis. Vide, Donatio.

Revocari verbum eſt duplex. T. 9. c. 967. B.

Revocatio ex actione Faviana quando locum habet. T. 5. c. 625. C.

Revocatio jurisjurandi. T. 9. c. 200. B.

Reus principalis priùs actione perſonali conveniendus, quàm acceſſione. T. 2. c. 1035. A.

Reus, qui accuſatorem corrupit, pro confeſſo habetur. T. 3. c. 155. A.

Reus, qui judicem corrumpit, omittere dicitur inquiſitionem cauſæ. T. 3. c. 144. E.

Reus ex mora. T. 1. c. 1251. D.

Reus, qui fugit, damnatu comparatur. T. 3. c. 180. A.

Reus convictus damnari poteſt, licèt crimen non confiteatur. T. 1. c. 498. C.

Reus ſi ante condemnationem mortuus fuerit, bonnrum ſcelere quæſitorum quæſtio morte non ſolvetur. T. 2. c. 647. D.

Reus ſtipulandi, promittendi, credeodi, debendi, ſatiſdandi, ſatis accipiendi. T. 1. c. 197. D.

Reus repetundarum in reatu defunctus poſt mortem condemnatur hereditate fiſco vindicatâ. T. 1. c. 1082. D.

Reus per alium defendi non poteſt. T. 1. c. 498. A.

Reus poſt crimen contractum alienare poteſt. T. 3. c. 154. E.

Reus tanti damnandos, quanti res eo anno plurimi fuit. T. 1. c. 538. B.

Reus abſolutus ; vel deſtitutos ab alio eodem crimioe reus poſtulari poteſt. T. 1. c. 366. A.

Reua majeſtatis, quibus ſuppliciis afficiendus. T. 1. c. 514. A. B.

Reus cauſam capitalem per procuratorem agere non poteſt . T. 1. c. 518. B.

Reus quandonam poſtuletur . T. 3. c. 607. C.

Reus perduellionis ſi in reatu moriatur , crimen non extinguitur. T. 4. c. 1078. C.

Reua variis ,ſ & diverſis excuſationibus uti poteſt, actor non. T. 4. c. 279. A.

Reus criminis non eſt , niſi poſtulatus ſit, vel deprehenſus . T. 4. c. 374. A.

Ut reus idem ſit, & actor ex eadem caoſa, natura non patitur . T. 4. c. 678. D.

Reus repetundarum conſulatum petere prohibebatur. T. 4. c.858. D.

Reus. Vide, Debitor.

Reus io judicio , aut is , qui cupit ſibi edi inſtrumenta , jurare debet, ſe id non calumniæ cauſâ deſiderare. T. 5. c. 35. D.

Reus omiſsâ exceptione jurisjurandi,an ad eam reverti poſſit. T. 5. c. 236. E.

Reus an omni judicio abſolvi poſſit. T. 5. c. 410. E.

Reus, & fidejuſſor conſtitutæ pecuniæ in deteriorem , duriorem vecauſam accipi non poſſunt.T. 5. c. 407. C.

Reus conſtitutæ pecuniæ, ſeu debitor, an damnationem in id, quod intereſt, effugere poſſit. Tom. 1. 411. B.

Reus aut jurare , aut jusjurandum referre cur cogendus ſit . T. 5. c. 224. D. E.

Reus exceptione utens quomodo agere videatur. T. 5. c. 47. B.

Reus pecuniæ conſtitutæ, & fidejuſſor io quibuſnam comparentur . T. 5. c. 412. E.

Reus abſolvitur actore non probante. T. 5. c. 228. A.

Reus quomodo ſe neceſſitate probandi exonerare poſſit . Tom. 5. c. 964. C.

Reus de ſe confeſſus alios deferre non poteſt . T. 6. c. 841. B. niſi in crimine Læſæ majeſtatis , vel delationi fama vulgi accedat. Ibid. C. D.

Reus in exceptione actor eſt . T.6. c. 843. D.

Reus purgat moram , quam in non deferenda re principaliter fecit , etiam poſt litem cum fidejuſſore conteſtatam ex ea cauſa. Tom. 6. c. 383.A.

Reus ex dolo alieno lucrum ferre non debet . T. 6. c. 6. D.

Reus,& fidejuſſor ſi ſolverint pariter , in hac cauſa non differunt a duobus reis promittendi. Tom. 6. c. 53. E.

Reus priocipalis ex pacto fidejuſſoris, ut ne ao eo pecunia petatur , nullo modo liberatur , nec tale pactum ei prodeſt. Tom. 6. c. 55. A.

Reus , & actor idem homo eſſe non poteſt in eadem cauſa , Tom. 6. c. 541. B.

Reus criminis capitalis poſtulatos medio tempore , dum eſt in reatu , ante ſententiam , non poteſt novos honores appetere , vel capeſſere. T. 6. c. 512. C.

Reus allegans ſolutionem , ao probare debeat. T. 7. c. 874. C.

Reus appellans in judicio appellationis priore loco agit . Tom. 7. c. 148. E.

Reus judicio publico an poſſit teſtimonium dicere . Tom. 7. c. 885. B.

Reus non tantùm exceptionem, ſed quamlibet allegationem probare interdum debet . Tom. 7. c. 874. C.

Reus quas exceptiones probare debeat. T. 7. c. 875. C.

Reus, qui dicit, ſe deſiiſſe poſſidere ſine dolo , convincendus eſt de dolo. T. 7. c. 869. E.

Reus quis . T. 7. c. 690. B.

Reus generaliter accipitur . T. 8. c. 559. E.

Reus apud legatum accuſari non poteſt. T. 8. c. 793. A.

Reus non ſignificat fidejuſſorem. T. 7. c. 690. B.

An reus per alium defendi poſsit . T. 9. c. 1377. D.

Reus in exceptione pro actore habetur. T. 9 . c. 266. A.

Reus factus quid ſit. T. 9. c. 1417. C.

Reos propriè fit litis conteſtatione, & relatione inter reos . Tom. 9. c. 1417. C. impropriè,dato libello accuſatorio . Ibid. c. 1418. B.

Reus delatus dicitur , cum quo lis eſt conteſtata. Ibid. B.

Reus actori non cogitur edere rationes ſuas, vel brevia contra ſe . T. 9. c. 267. A.

Reus criminis accuſatus , etſi non poſſit per procuratorem, vel geſtorem defendi,poteſt tamen cauſas abſentiæ allegare per procuratorem, vel per geſtorem . T. 9 c. 137. E.

Reus quando exhibendus eſt judicio. T. 9. c. 1384. A.

Reus inſtructus venire debet ad agendum. T. 9. c. 1. A.

Reus credendi, & reus debendi dicitur. T. 9. c. 1274. C.

Reus ſatiſdandi , & reus ſatisaccipiendi dicitur. Ibid. C.

Reus ſtipulandi , & reus promittendi dicitur. Ibid. C.

Reus ſtipolandi quis dicitur . Ibid. C.

Reus promittendi quis dicitur.Ibid. C.

Reus criminis publici ab aliquo delatus ; ab alio ejuſdem criminis reus deferri non poteſt . Tom. 9. c. 1381. B.

Si reus, vel accuſator mortuos fuerit . T. 9. c. 1391. E. & c. 1392. A & ſeq.

Reus poſt litem conteſtatam ſi abſit per contumaciam , hoc eſt, ſi per triduum ter citatus non reſpondeat, condemnatur crimine capitali. T. 9. c.1379. D. E.

Reus carcerem , & vincula non patitur, antequam convictus , vel confeſſus eſt. T. 9. c. 1385. D.

Reus aliquando ſibi ipſi committitur propter honorem , vel propter dignitatem ejus.T.9. c.1386. A.

Reus pluribus defenſionibus utitor, etiam diverſis . T. 9. c. 18. A.

Reus abſens ante litem conteſtatam per contumaciam oon damnatur, ſed adnotatur inter reos delatos in commentariis , ſeu actis judicum. T. 9. c. 1379. C.

Reus litem ſuſcipit,& patitur,actor facit. T. 9. c. 113. B.

Reus judicium accipit lite, conteſtatâ apud judicem. Ibid. B.

An reus abſens poſſit damnari. T.9. c. 1377. D.

Reus quando peragitur . Tom. 9. c. 1098. E.

Reus quando incidit in contumaciam. T. 9. c. 136. C.

Reus non cogitur actori edere rationes ſuas, quibus ſcilicet actor probet , & inſtruat iotentionem ſuam . T. 9. c. 16. B.

Reus poſt anoum, qoàm delatus eſt, honores petere poteſt . Tom. 9. c. 1476. A.

Reus quando fieri dicitur . Tom. 9. c. 130. A.

Reus nonnunquam officio judicis ex juſta cauſa compellitur actori edere rationes ſuas domeſticas , & privatas. T. 9. c. 16. B.

An reus abſens cauſas abſentiæ per procuratorem poſſit reddere . T. 10. c. 86. D.

Reus , qui corrupit accuſatorem , an habeatur pro confeſſo,etiamſi a latronibus nominatus non ſit . T. 10. c. 256. E.

Reus excutitur vel in judicio, vel extra judicium. Tom. 10. c. 547. D.

Reus an cogatur in foro inſtrumenta ſua edere . T. 10. c. 609. E.

Reus, qui paciſcitur de crimine, nec non & fugiens cauſæ inqoiſitionem, falſi reus eſt. T. 10. c.612. D.

Reus exceptionem probat quaſi intentionem. T. 10. c. 707. A.

Reus , qui patitor maximam , vel mediam capitis diminutionem , ſolvitur omnibus obligationibus , & tenetur fiſcus,ad quem res ejus perveniunt. T. 10. c. 708. E.

Reus, ubi crimen contraxit, ibi debet peragi , etiamſi ſit alterius provinciæ. T. 10. c. 832. D.

Reus, cujus lis iterum agitatur in jure, magis condemnatione, & odio quodam dignut invenitur. T. 10. c. 837. D.
Reus impune in forum incompetens vocatur, ſi abſit dolus malus. T. 10. c. 925. D.
Reus in cauſis ſtatus quis ſit. T. 10. c. 928. D.
Reus ubi ſervut non poteſt fieri, ceſſat actio noxalis. T. 10. c. 946. C.
Reus eſt favorabilior, quàm actor. T. 10. c. 1195. A.
Rei nomen eſt debitoris, & creditoris commune. T. 1. c. 860. D.
Rei forum competens ſequitur actor. T. 3. c. 329. B.
Rei delati novos honores petere non poſſunt. T. 2. c. 762. A.
Rei deſtituti. T. 1. c. 365. C.
Duo rei debendi. T. 1. c. 860. D.
Duo rei ejuſdem pecuniæ non inutiliter fidejubent vice mutuâ. T. 2. c. 1132. D.
Rei requirendi. T. 2. c. 619. B.
Rei per libertum defenſionem mittebant, aut recitabant. Tom. 3. c. 210. B.
In rei cadaver qui ſæviunt, graviter errant. T. 1. c. 1330. E.
Rei duo debendi, vel credendi an ſeparentur a duobus reis promittendi, vel ſtipulandi. T. 3. c. 637. E.
Rei promittendi, & ſtipulandi plures fieri an poſſint. T. 1. c. 197. C.
Rei trepidi quinam dicantur. T. 1. c. 905. E.
Rei præſentia magis, quàm actoris neceſſaria eſt. Tom. 4. c. 1391. D. E.
Rei nomen commune eſt rei, & actoris. T. 4. c. 904. D.
Rei morte extinguitur crimen. T. 4. c. 1391. C.
Rei forum, & domicilium actor ſequi debet. T. 4. c. 924. E.
Rei morte ſolvitur omne judicium criminale. T. 4. c. 1026. A.
Rei debendi ſunt fidejuſſores. T. 4. c. 39. C.
Rei debendi ſunt, qui parem obligationem in ſolidum ſuſceperunt ſinguli. T. 4. c. 681. A.
Rei promittendi vice mutuâ, ideſt, alter pro altero viciſſim, apud creditorem fidejubere poſſunt. T. 4. c. 1311. B. C.
Rei principales priùs ſunt conveniendi, & excutiendi, quàm nominatores eorum, vel fidejuſſores. T. 4. c. 850. D.
Ex reis promittendi mora uniut non nocet alteri. T. 4. c. 684. A. Vide, Mora.
Si reis principales ſolvendo non fuerint, excutiendi ſunt duumviri. T. 4. c. 850. D.
Rei conditio eſt melior, petitoris deterior. T. 5. c. 139. A.
Rei an favorabiliores ſint, quàm actoret. T. 5. c. 532. A.
Rei credendi, & debendi quibuſnam actionibus utantur. T. 5. c. 64. C. D.
Rei debendi, & promittendi qua ratione conſtituantur. T. 5. c. 66. B. C.
Duo rei credendi qui dicuntur. T. 5. c. 64. D. duo rei debendi qui dicuntur. Ibid. D.
Rei an hodie inviti litem conteſtari cogantur. T. 5. c. 687. B.
Duo rei promittendi quominus conſtituantur, impedit diverſus actus, itemque longum intervallum, quod intercedit inter duorum reſponſa. T. 6. c. 358. E.
Rei, vel actorit verba ſunt communia, agere, experiri, intendere. T. 6. c. 339. E.
Rei nomine quod fidejuſſor ſolvit, reus ipſe ſolvere videtur fidejuſſoris nomine. T. 6. c. 491. C. ſi dejuſſor liberatur pro ſua parte; reus non liberatur. Ibid. C.
Duo rei debendi qui propriè dicuntur. T. 6. c. 709. E.
Duo rei credendi quomodo conſtituuntus teſtamento. T. 7. c. 1115. C.
Rei nomen commune eſt actoris, & ejus, cum quo agitur. T. 9. c. 1274. B. C.
Rei morte crimen perimi. Tom. 9. c. 1123. C.
Rei jusjurandum. T. 9. c. 595. C.
Rei criminis intra quod tempus debent judicari. T. 9. c. 1390. C.
Duo rei debendi quibus modis fiunt. T. 9. c. 1097. C. & non conſtituuntur judicato. Ibid. B.
Rei morte extinguitur crimen, & pœna, & cauſa bonorum rei confiſcandorum. T. 9. c. 1391. E.
Duo ſei debendi qui ſunt. Tom. 9. c. 207. E.
Duo rei debendi quomodo conſtituantur ex mutuo. Ibid. D.
Duo rei debendi. T. 9. c. 98. E.
Duo ſei debendi, qui debent Stichum ſinguli, aut Pamphilum, utrumque pariter ſolverunt per errorem, an ſinguli condicant partes. T. 9. c. 228. D.
Duo rei debendi quomodo conſtituuntur ſtipulatione. T. 9. c. 207. D.
Duo rei credendi ex mutuo. T. 9. c. 211. C.
Duo rei debendi pes ſtipulationem. Ibid. C.
Rei credendi plures, & ſi unus ex eis aliquid remiſerit, aliis nocere non poteſt. T. 9. c. 412. E.
Rei non ſunt ante litem conteſtatam. T. 9. c. 1379. B.
Quot rei deferri, accuſarive poſſunt à delatore. T. 9. c. 1373. E. & c. 1374. A.
Rei vocantur fugientes. T. 9. c. 134. B.
Duo rei promittendi conſtitnebantur olim, hodie non ſunt, niſi ſpecialiter dictum ſit, nt ſinguli tenerentur iu ſolidum. Tom. 9. c. 1275. A.
Rei promittendi qui dicuntur. Ibid. B.
Plures ſei debendi locatione conſtituuntur, ſicuti ex omni genere contractuum. T. 9. c. 412. B.
Rei favorabiliores, quàm actores. T. 9. c. 1245. E. & c. 1246. A.
Non omnes rei carcere, & vinculis ſunt continendi, & conſtringendi. T. 9. c. 1387. A.
Rei io foro publice morte plecti debent. T. 9. c. 1389. A.
Rei exhibitio, & præſentia in judicio criminali magis eſt neceſſaria, quàm accuſatoris. T. 9. c. 1378. D.
Rei ſoli. T. 9. c. 1020. C. D.
Rei ſunt, qui eandem rem, vel ſummam ſinguli in ſolidum debent. T. 10. c. 459. E.
Rei duo ſtipulandi an poſſint conſtitui. T. 10. c. 553. E.
Rei hoc habent beneficium, ut pro ſua tantùm parte teneantur. T. 10. c. 554. D.
Rei obligatio tollit obligationem fidejuſſoris. T. 10. c. 556. C.
Reo principali electo, fidejuſſor, vel heres ejus liberatur. T. 1. c. 396. A.
Reo incumbit defenſio, actori probatio. T. 2. c. 1193. B.
A reo omnis corruptela eſt falſitas. T. 2. c. 952. A.
Reo principali deportato, an liberetur fidejuſſor, pignus, correus. T. 4. c. 228. D.
Cum reo qui conteſtatur, dicitus accuſator. T. 4. c. 73. C.
Reo exceptio competens fidejuſſori prodeſt. T. 4. c. 712. D.
Reo plus tribuitur, quàm actori. T. 5. c. 236. E.
Reo omnia conſervandæ ſalutis honeſta ſunt. T. 6. c. 804. D.
Reo licet, quod actori. T. 8. c. 581. E. & c. 774. A.
De reo, & actore duæ ſegulæ proponuntur. T. 8. c. 775. C.
De reo elogium. T. 9. c. 1384. E. & c. 1385. A.
Reo dilationes quæ dantur, quæ accuſatori. T. 9. c. 18. A.
A reo alienationes, donationes, venditiones, manumiſſiones ſervoſum, emancipationes liberorum an valeant. T. 9. c. 1396. C.
Si reo irrogata fuerit pœna pecuniariâ, ceſſioni bonorum locum eſſe in cauſis criminalibus. T. 9. c. 1391. A.
Reo principali liberato capitis deminutione, fidejuſſor, aut mandator non liberatur. T. 9. c. 1278. B.
Pro reo, qui ad ſupplicium ducitur, appellationem poteſt quis interponere ejus nomine eo invito. T. 9. c. 1110. D.
De reo, qui per contumaciam abeſt. T. 9. c. 136. C. & ſeq.
Reo emancipandi cauſa occaſionem adquirendi negligere licet, etſi ex ea re fraudetur fiſcus. Tom. 10. c. 581. C.
Cum reo quibuſdam in cauſis jure

anti-

antiquo mitiùs agebatur, quàm eum fidejuſſore, aut mandatore. T. 10. c. 648. B.
Reo ſi ſucceſſerit fidejuſſor, extinguitus obligatio fidejuſſoria. T. 10. c. 715. C.
Reo criminis ſi pars bonorum adempta ſit, & is appellaverit, pendente autem appellatione mortuus ſuerit, an ejus heredes cauſas appellationis perſequi cogaotur. Tom. 10. c. 802. A. B.
Reo cur dentur dilationes. Tom. 10. c. 923. B.
Reo abſoluto, & actore poſtulante, an lis retractetur ob reperta nova inſtrumenta, quibus actor deſtitutus erat. Tom. 10. c. 1238. D.
Reum principalem liberat expromiſſor, fidejuſſor non. Tom. 4. c. 269. C.
Reum poſtulari aliud eſt, aliud accuſati. T. 4. c. 819. C.
Inter reum, & fidejuſſorem differentia quæ eſt. T. 4. c. 721. D. E. & c. 722. A.
Reum, actione noxali conventum, an eaceptio doli mali ſecurum faciat. T. 5. c. 99. B.
Reum nocentem abſolvi ſatius eſt, quàm damnari ionocentem. T. 7. c. 192. D.
Reum præſtare dolum, & culpam poſt litem conteſtatam. Tom. 7. c. 314. E.
Reum, qui ducebatur ad ſupplicium, eripiebant per vim clerici, & monachi. T. 9. c. 1110. D.
Cum reum damnabat judex, veſtem mutabat, prætextam ponebat. T. 9. c. 1480. B.
Reum poſtulare quid. Tom. 9. c. 1415. E.
Reum poſtulare aliud eſt, aliud judicium exercere. Ibid. E.
Reum ſemel delatum non poſſe abſolvi, niſi lis conteſtetur. Tom. 9. c. 1362. C.
Reum officio judicis ex juſta cauſa compelli actori edere privatas, & domeſticas rationes. T. 9. c. 6. B. C.
Reum deferre aliud eſt, aliud reum accuſare. T. 9. c. 1352. C.
Reorum quot ſunt genera. Tom. 1. c. 197. C.
Reorum plerique frontibus notari ſolebant. T. 3. c. 174. A.
De reorum eahibitione, & cuſtodia. T. 1. c. 872. C.
De reorum exhibitionibus. T. 2. c. 1099. D.
Reorum judex quis dicatur. T. 3. c. 455. C. & c. 456. A. B.
Reorum credendi unus etiam novare veterem obligationem poteſt. T. 3. c. 638. D.
Reorum duorum promittendi, unus purè, alius in diem, vel ſub conditione obligari ao poſſit. T. 1. c. 198. B.
Reorum, & judicum commune verbum eſt diſceptare. Tom. 4. c. 743. E.
Reorum, vel magiſtratuum commune eſt lege agere. T. 4. c. 747. B.
Reorum credendi conditio quæ eſt. T. 7. c. 1115. A.
Duorum reorum debendi conditio quæ. T. 9. c. 98. E.
De reorum abolitione. T. 9. c. 1387. D. E.
Reorum eahibitio prior eſt accuſatione ſolenni, vel litis cooteſtatione. T. 9. c. 1383. E.
De reorum cuſtodia. T. 9. c. 1386. C. & ſeq.
Reorum requirendorum quod tempus datur. T. 9. c. 1466. B. C.
Reorum cuſtodia ad quos pertinet. T. 9. c. 1389. D.
Reorum cuſtodia qualis eſſe debet. T. 9. c. 1385. C. D.
In reorum damnatione quæ obſervabantur. T. 9. c. 1480. C. D.
Reorum perduellionis filii quibus hereditatibus, & juribus priventur. T. 9. c. 1396. A. B.
De reorum abolitione. Tom. 9. c. 1387. D. E.
Reorum clypei ſuot exceptiooes. T. 9. c. 1085. D.
Reorum diuturnorum nomina Auguſtus abolevit. Tom. 10. c. 577. B.
De reis duobus. T. 2. c. 1132. D.
De reis pecuniæ conſtitutæ. T. 2. c. 1034. E.
De reis duobus conſtituendis. T. 1. c. 860. D.
Ex reis debendi unius pactum an proſit alteri, vel noceat. Tom. 4. c. 682. A. & ſeq. alter culpam utique præſtabit, maaimè ſi ſocii fuerint. Ibid. c. 683. C. D.
Reis capitalium criminum quodnam ſpatium temporis detur ad defendendam cauſam. Tom. 5. c. 414. E.
In reis duplex judicium erat Athenis. T. 7. c. 1226. C.
De reis eahibendis, vel tranſmittendis. Tom. 9. c. 1383. E. & c. 1384. A. & ſeq.
De reis abſentibus, qui fiunt requirendi. T. 9. c. 1465. A.
De duobus reis ſtipulandi, & promitteodi. Tom. 9. c. 1274. D. & ſeq.
Ex reis quis eximitur variis modis. T. 9. c. 1382. D. E.
De reis requireodis. T. 9. c. 1466. A. B.
Ab uno ex reis ſiquis ſolidum acceperit, an alter prorſus liberetur. T. 10. c. 553. D.
Reis hodie datur beneficium diviſionis, ſi omnes ſunt ſolvendo. T. 10. c. 666. B. C.
De reis Romæ judicium ſorte reddebatur. T. 10. c. 862. D.
Inter reos delatus teſtis eſſe non poteſt. T. 6. c. 874. B. uec alium accuſare. Ibid. B.
Inter reos abſens poteſt recipi. T. 9. c. 1415. C. & ſeq.
Inter reos, vel in reis recipere, & referre promiſcuè dicimus. T. 9. c. 1417. A. B.
De iis, qui latrones, vel aliis criminibus reos occultaverint. Tom. 9. c. 1465. D.
Reos plures, quàm duos, non licet habere eodem tempore ex diverſis criminibus. T. 9. c. 1374. A. & c. 1393. A. ſed licet eodem tempore, & eodem crimine pluſes ſimul deferre reos. Ibid. c. 1393. A.
Rex imperio omnia poſſidet, ſinguli dominio. T. 3. c. 450. B.
Rea Galliæ Regnum Neapolitauum ſibi aliâ ratione vindicare nequit, quàm jure adoptionis. T. 4. c. 629. A.
Rex Carolus dicitur pro regno Franciæ Pontifici cenſum dediſſe. T. 6. c. 1082. A.
Rea Francorum in ſpiritualibus alium ſuperiorem non agnoſcit, quàm Romanum Epiſcopum, in temporalibus neminem. Tom. 6. c. 1138. D.
Rex Siciliæ Romani Pontificis feudatarius. T. 6. c. 894. E.
Regis omnia eſſe, ut intelligendum. T. 7. c. 34. B.
Regi non licet conferre jus decimarum. T. 6. c. 920. B.
Regi aliquando competit plena præbendarum collatio. T. 6. c. 1003. C.
Regi dominium ſuum alienare cur non liceat. T. 6. c. 902. D. E.
Rheda vehiculi genus. T. 9. c. 531. B.
Rhedariæ mulæ unde ſic dictæ. T. 10. c. 1036. A.
Rhemmia lex. Vide, Lex Rhemmia.
Rhenones ex qua materia. T. 3. c. 272. E.
Rhenus flumen in Germania. T. 4. c. 841. A.
Rheticus limes quis, & quibus terminis iucludeſetur. T. 2. c. 748. C.
Rhetores quid a Sophiſtis diſtant. T. 1. c. 1025. A.
Rhetores multas ex jure proponunt controverſias, quas non explicant. T. 3. c. 375. D. E.
Rhetores decreto probati, & immuoes facti, contrario decreto improbari poſſunt. T. 2. c. 755. C.
Rhetores a ſordidis muneribus excuſantur. T. 2. c. 748. B. C.
Rhetores a tutelis eacuſaotur. T. 1. c. 1024. B.
Rhodia lea cur ſic appellata; T. 1. c. 765. A.
Rhodiorum civitas quænam ſit. T. 10. c. 853. D.
Rhodus Cycladum inſularum caput. T. 2. c. 1091. D.
Richardos notatus. T. 6. c. 70. E.
Richardus Primus Anglorum rex. T. 6. c. 789. B. C.

Richemundiæ Archidiaconatus ſumma dignitas. T. 6. c. 1011. B.
Ricinia ſunt veſtes funebres atræ. T. 4. c. 30. E.
Ridicæ quid. T. 9. c. 513. B.
Ridicula in jure ſunt vitanda. T. 4. c. 1131. B.
Rigor juris nullus eſt in jure prætorio, ſed eſt omnis in civili. T. 9. c. 649. B.
Rigor dicitur a rectitudine. T. 10. c. 752. A.
Rigor juris. Vide, Juris rigor.
De ripa munienda. T. 1. c. 851. D.
Ripæ quid. T. 8. c. 556. D.
Ripæ cedit ager continens. Tom. 3. c. 399. C.
Ripæ muniendæ neceſſitas iis incumbit, qui prope ripam prædia poſſident. T. 5. c. 874. B.
Riparum proprietas eſt privatorum. T. 1. c. 59. C.
Riparum an ſit uſus publicus. T. 8. c. 929. A.
Riparum uſus. T, 8. c. 556. B. C.
Riparum proprietas eſt privatorum, & eorum, qui prope ipſam ædificia habent. T. 10. c. 1179. D.
Ripatica ſunt regalia. T. 2. c. 1325. A.
Ripenſes homines quinam fuerint. T. 2. c. 673. A.
Riſcus mundo adnumeratur muliebri. T. 1. c. 438. D. & T. 3. c. 193. C.
Riſcus, *Κινάζαρον* Græcis auctoribus. T. 3. c. 193. C.
Rituales libri qui. T. 8. c. 519. E.
Ritus nomen quid ſignificat. Ibid. E.
De duobus rivalibus, qui eodem rivo certis, & ſtatutis horis ſeparatim aquam ducere ſolebant. T. 6. c. 465. E. & c. 467. A.
De rivis interdictum. T. 1. c. 853. C.
De rivis reficiendis, aut purgandis aquæ ducendæ cauſâ, quænam actio competat. T. 5. c. 804. C. D.
Rivus eſt iter aquæ. T. 1. c. 1505. D.
Rivus, quo plures utuntur, an poſſit pervenire in judicium communi dividundo. T. 7. c. 432. C. D.
Rixa frivolaria. T. 4. c. 994. B.
Rogatio precarii non interrumpit uſucapionem in pignore, quod debitor omnino non poſſidebat. T. 6. c. 85. A.
Rogatio poſſeſſionis eſt, non proprietatis. T. 6. c. 84. C.
Rogatio, & lex in quo differunt. T. 8. c. 599. C. D.
An qui rogatus eſt reſtituere quod ex hereditate ſuperfuerit, etiam fructus ſuperfluos reſtituere debeat. T. 4. c. 560. B.
Rogatus quis ſimpliciter hereditatem reſtituere, an poſſit aliquid ex hereditate alienare. Tom. 4. c. 560. D. E.
Rogo, & mando, ea his verbis mandatum perficitur. T. 4. c. 81. A.
Rogo, volo, mando, cupio, & peto, hæc verba ſunt precaria, non directa. T. 4. c. 515. A.
Rogo verbum. Vide verbum Oro, vel Rogo.
Rogo verbum mandatum facit. T. 6. c. 403. A. & c. 455. A.
Rogo, & recipio citra ſtipulationem perficiunt mandatum. Tom. 10. c. 988. D.
Roma eſt communis patria. Tom. 1. c. 1026. A. & T. 2. c. 765. B. & T. 4. c. 642. D. & T. 6. c. 5. A. & c. 793. B.
Roma continentibus ædificiis an finiatur. Tom. 5. c. 15. E. & c. 16. A.
Roma pro urbe impropriè; urbis appellatio eſt arctior, Romæ latior. T. 5. c. 15. E.
Roma eſt communis patria, & qui Romæ docet, in patria ſua docere videtur. T. 6. c. 509. A.
Roma eſt communis patria omnium, qui ſunt in orbe Romano. T. 7. c. 131. C.
Roma, & tota Italia a tributis immunis eſt. T. 7. c. 152. A.
Roma communis patria ex cujus conſtitutione. Tom. 8. c. 905. E.
Roma communis civitas. Tom. 9. c. 392. A.
Romæ urbis termini centeſimo milliario finiuntur. Tom. 1. c. 728. D.
Romæ antiquæ regiones. Tom. 3. c. 35. D.
Romæ quænam clauſula in teſtamentis obſervari ſolita ſit. T. 5. c. 823. D.
Romæ conveniri poteſt quilibet Chriſtianus, ſi ibi reperiatur. T. 6. c. 793. C.
Romæ morari non poteſt, qui ſuâ patriâ relegatus eſt, & cur. T. 6. c. 509. A.
Romæ erant Senatus, Conſules, & Tribuni plebis. Tom. 7. c. 135. D.
Romæ appellatio latior, quàm urbis. T. 8. c. 479. D.
Romæ morari non debet relegatus, ſeu patriâ ſuâ interdictus. T. 9. c. 392. A.
Romæ commendatio. T. 10. c. 584. D. E.
Romana Eccleſia mater omnium Eccleſiarum. T. 6. c. 793. C.
Civitas Romana ſalvo obſequio, & reverentia, quæ debetur patronis, datur. T. 10. c. 689. A.
Romanæ ſedis ſententia commutari poteſt, cum aliquid ſubreptum eſt. T. 6. c. 925. A.
Adversùs Romanam Eccleſiam opus eſt præſcriptione centum annorum. T. 6. c. 927. D.
Romandiola eſt exarchatus Ravennæ. T. 2. c. 1286. D.
Romani cives meliore conditione ſunt, quàm Latini. T. 1. c. 310. B.
Romani Pontificis eſt Synodos confirmare. T. 6. c. 922. C.
Romani Pontificis privilegia. T. 6. c. 773. D.
Romani Pontificis decreta vim legum obtinent. T. 6. c. 928. E.
Romani liberos ſuos nutricibus commiſere. T. 7. c. 882. B.
Romano Pontifici jus canonizandi competit. T. 6. c. 872. C.
Romanorum civium jura hereditatum, & tutelarum propria ſunt. T. 6. c. 549. C.
Romanos leges a Græcis civitatibus repetiiſſe, non accepiſſe, nemo eſt, qui neſciat. T. 5. c. 530. B.
Romanus Pontifex aliquando derogat Concilio Generali. T. 6. c. 987. E.
Romanus Pontifex ordinarius ordinariorum dicitur. T. 6. c. 935. D.
Romanus fiebat manumiſſus major 30. annis. T. 7. c. 1477. A.
Romulus in cœlum ereptus fingitur. T. 7. c. 1189. D. Tullius ſcribit, Romulum fuiſſe ereptum ab hominibus. Ibid. D.
Roncalia quid. T. 2. c. 1286. D.
Capitula, quæ Rex Conradus de beneficiis fecit in Roncalia. T. 2. c. 1292. D. E.
Roncalia Civitas ſita ſupra Padum flumen. T. 9. c. 1028. B.
Roſſenſis Epiſcopatus in Hibernia. T. 6. c. 832. E.
Rota aquilega accedit emptioni domus. T. 7. c. 710. E.
De rotæ tormento. T. 3. c. 77. A.
Rotæ aquilegæ, rotæ aquariæ quæ dicantur. T. 7. c. 710. E. & c. 711. A.
Rubellio, ſeu rubigo quid ſignificat. T. 3. c. 448. E.
Rubricæ unde dictæ. T. 1. c. 721. B.
Rubricæ cur minio, aut croco inſcribantur. T. 5. c. 793. D.
De ruderibus ædium collapſarum tollendis in alias ædes interdictum. T. 9. c. 1173. D.
Ruina, incendium, naufragium. T. 1. c. 867. B. C.
Rumor, ſive fama ſufficit ad impediendum matrimonium contrahendum, non autem ad diſſolutionem matrimonii ritè perfecti. T. 6. c. 1115. B.
Runæ armorum genus. Tom. 2. c. 1123. A.
Rupiſſe videtur, qui corrupit. T. 6. c. 331. D.
Rupiſſe dicitur, qui corrupit, qui obliteravit ſcripturam inſtrumenti. Ibid. D.
Ruſtica ſervitus ſui naturâ intermiſſionem habet. T. 4. c. 430. C. urbana ſervitus continuum uſum habet. Ibid. C.
Ruſtica prædia ut diſtinguendum ab urbanis prædiis. T. 7. c. 380. D.

Ruſtica

Ruſtica mancipia pars juris ſunt, & fundi . T. 9. c. 1020. A.

Ruſticæ ſervitutes . Vide , Servitutes ?

Ruſticani ad nullum obſequium devocentur . T. 2. c. 851. A.

Ruſtici reverentiæ, quæ jure naturali parentibus , & patronis debetur , ignari oon ſunt . T. 5. c. 12. B.

Ruſticis non habentibus copiam Juriſconſulti ; quem conſulant , jus aliquando ſubvenire ſolet . T. 4. c. 503. E.

Ruſticis jus plerumque ignorare permiſſum eſt . Tom. 4. c. 1432. A.

Ruſticis , & fœmiois ignorantia juris an proſit , vel noceat . T. 7. c. 892. A.

Ruſticitas , imperitia , caſus , item juſſus Prætoris excuſant ab actione albi corrupti . Tom. 7. c. 62. D.

Ruſticitati rarò parcitur ob ignorantiam juria . T. 4. c. 503. E.

Ruſticitati hominis an parcendum. T. 5. c. 12. A. B.

Ruſticitati in quibus caſibus venia datur . T. 6. c. 169. D.

Ruſticitatis miſeratio quandoque judicem perducit ad mediocrem pœnam . T. 4. c. 503. C.

Ruſticorum jndicium , vel anile quodnam ſit . T. 5. c. 885. D.

Ruſticorum prædiorum jura quænam ſint . T. 8. c. 942. C.

Ruſticus ſi arma, vel lanceam portaverit , quibus pœnis afficiendus . T. 2. c. 1328. C.

Ruta . T. 3. c. 223. E.

Ruta cæſa an poſſint legari . T. 7. c. 1027. D. quæ inter illa numerentur . Ibid. C.

Ruta cæſa non ſequi fundi emptorem . T. 7. c. 780. D. & T. 8. c. 650. E.

Ruta cæſa quæ ſiot . T. 7. c. 723. D. & c. 780. D. & T. 8. c. 650. D.

Ruta cæſa an ſint ædinm . Tom. 7. c. 733. E.

Ruta cæſa non ſunt fundi , nec ædium . T. 7. c. 610. C. & T. 8. c. 650. D.

Rutilius Maximus quis , & qualis fuerit . T. 3. c. 43. D.

Rutis cæſis quæ opponantur . T. 8. c. 650. E.

In rutis cæſis quæ ſint . Ibid. C. D.

Rurorum cæſorum definitio quæ. T. 7. c. 610. C.

S

SAbana quid ſint. T. 10. c. 860. E. Sabana an cogantur Provinciales judices præbere militibus inferioribus . Ibid. E.

Sabini ſententiæ quando locus eſt , quaodo Pegaſi . T. 4. c. 61. A. B. C.

Sabiniani , & Procoliani utrique peccaverunt , quòd res a rebus , ſpecies a ſpeciebus , corpora a corporibus noo diſtinxerunt . T. T. 5. c. 378. E.

Sabiniaoi in *l.* 3. *mandati* acutiſſimà ex rigore juris ratione utuntur . T. 5. c. 459. E.

Sabiniani, & Caſſiani erant ejuſdem familiæ . T. 7. c. 265. B.

Sabiniani quinam ita dicti . Tom. 8. c. 938. C.

Sabiniani , & Proculiani diſſenſerunt in ſtipulatiooe , quæ in dando conſiſtit , & veriſimile eſt etiam diſſenſiſſe in ea , quæ in faciendo conſiſtit . T. 10. c. 77. C. D.

Sabinianorum , & Proculianorum differentia . T. 1. c. 67. A.

Sabinianorum ſenteotiæ quæ . T. 4. c. 631. C.

Sabinianorum , & Proculianorum altercationes ex L. 18. *de neg. geſt.* auctor dirimit, & explanat. T. 5. c. 128. E. & c. 129. A. & ſeq.

Sabulo viæ regiæ ſteroi ſolebant . T. 5. c. 678. B.

Sabbati die Judæos non eſſe convenieodos. T. 5. c. 525. E.

Sabbatum Sanctum dicitur . T. 6. c. 1098. A. B.

Saccariam facere quid. T. 7. c. 710. D. ſaccarium. Ibid. D.

Saccularii qui dicantur , & ut coercendi. T. 3. c. 282. C. D.

Saccnlarii , vel apertularii qui dicuntur. T. 9. c. 1197. E.

Sacer contractus quis appellatur. T. 4. c. 213. C.

Sacer locus eſſe deſinit victoriâ, non ruinâ ædificii . T. 4. c. 944. E.

Sacer locus. Vide, Locus .

Sacerdos unde nomen acceperit . T. 2. c. 21. D. & T. 10. c. 819. D.

Sacerdos quas mulieres ſecum habere poteſt . T. 3. c. 44. D. E. & c. 45. A.

Sacerdos Veſtalis . T. 5. c. 215. D.

Sacerdos Epiſcopus vocatur . T. 6. c. 974. B.

Sacerdotes olim ſoli Epiſcopi. T. 2. c. 1033. C.

Sacerdotes , qui clandeſtino matrimonio interſuerint, per triennium ſuſpenduntor ab officio, quod gerunt in Eccleſia. T. 6. c. 1089. D. eadem pœna irrogatur ſacerdoti parochiali. Ibid. D.

Sacerdotes, etiam *Foeciales* . Tom. 7. c. 29. D.

Sacerdoti, & hierophylaci, & libertis templi ſiquid relictum ſit , an templo relictum eſſe videatur. T. 7. c. 1462. D.

Sacerdotia Proviociæ . T. 4. c. 864. A. B.

A ſacerdotio provinciæ utrùm excuſet numerus quioque liberorum. Ibid. A. B.

Sacerdotio ſolvitur compromiſſum. T. 6. c. 871. D.

Sacerdotio ſuſcepto an impleatus cautio Mutiana de non ducenda uxore. T. 7. c. 946. E.

Sacerdotio non ejicitur, qui propter lepram ſibi virilitatem caſecuit . T. 9. c. 706. A.

Sacerdotium provinciæ munus eſt patrimoniale. T. 2. c. 764. C.

Ad Sacerdotium Provinciæ nominantur potiores , ideſt , locupletes . T. 2. c. 716. B.

Sacerdotium qui coemptis ſuffragiis ambiunt , in inſulam deportandi. T. 1. c. 514. E.

Sacerdotium quo pacto ſumatur . T. 2. c. 741. A.

Sacerdotium an conjuges ſeparet . T. 6. c. 1097. C.

Qui ad ſacerdotium aſpirant, oporret, ut ſint omni ex parte integri. T. 9. c. 705. E.

Sacerdotium civitatis olim pertinuit ad populi favorem . T. 10. c. 817. D. E.

Sacerdotum ſportulæ ſunt diaria . T. 7. c. 1086. E.

Sacerdotum oomen ſolet propriè tribui Epiſcopis, ſed communicatur etiam Clericis, imò & Chriſtianis omnibus. T. 2. c. 21. C. & T. 10. c. 819. C.

Sacra impia, ant nocturna qui fecerint , quibus pœnis ſubjiciendi . T. 1. c. 506. C.

Sacra mutat adrogatio . Vide, Adrogatio .

Sacra certamina . T. 9. c. 1206. E. & c. 1207. A. in annonis, & penſitationibus conſiſtebant . Ibid. A.

Sacræ leges dicuntur. T. 7. c. 8. B. C.

Sacræ res quænam dicantur , & an alienari , & obligari poſſint. T. 8. c. 929. B.

Sacramenta puberum, ſponte facta, inviolabiliter cuſtodienda . T. 2. c. 1335. B.

In Sacramentalium numerum comparatur reus , qui jusjurandum præit. T. 2. c. 1222. A.

Sacramentum non ſemper poſſidenti dandum. T. 2. c. 1285. A.

Sacri loci nulla eſt venditio . T. 4. c. 945. E.

Sacri fines . T. 9. c. 1050. D.

Sacrilegi ut puniendi . T. 1. c. 501. A. B.

Sacrilegii criminis reos eſſe ſeditionis, vel tumultus auctores . T. 9. c. 1455. C.

De ſacrilegii crimine. T. 9. c. 1454. F.

Sacrilegio crimina adjuncta. Tom. 9. c. 1454. E. & c. 1455. A.

Sacrilegium quid . T. 3. c. 373. E.

Sacrilegium ἱεροσυλία . T. 2. c. 610. D.

Sacrilegiom ſeparat conjuges. T. 2. c. 1073. D.

Sacrilegium ut a furto differat . T. 2. c. 610. D. & Tom. 3. c. 373. D. E.

Sacrilegium gravius , quàm peculatus . T. 9. c. 1454. E.

Sacrilegium eſt furtum pecuniæ ſacræ. Ibid. E.

An ſacrilegus ſit, qui pecuoiam pri-

vatam in æde ſacra depoſitam abſtinerit. T. 3. c. 373. C.
Sacrilegus eſt, qui de facultatibus Eccleſiæ ſuo, vel alieno nomine quidquam emit. T. 6. c. 1041. C. an liceat intereſſe ſacris, quæ facit is, qui concubinam habet, vel in alio flagitio volutatur. Ibid. c. 975. E.
In ſacris ſcrinia alii ſunt ſtatuti, alii ſupernumerarii. T. 2. c. 919. B.
An ſacris obligetur legatarius. T. 4. c. 42. B.
Sine ſacris non eſt hereditas. Ibid. B.
Sacris defuncti legatarius certis caſibus obligabatur, ſicut heres. T. 7. c. 1230. D.
Sacris iiſdem utitur uxor cum marito. T. 9. c. 440. D. E.
Sacris ſolvitur, qui emancipatur a patre. T. 9. c. 1315. D. quæ ſunt illa ſacra. Ibid. D.
Nequid in loco ſacro fiat, interdictum. T. 1. c. 849. E.
Sacrum eſt patris, matriſque nomen, ſacra ſunt omnia parentum, liberorumque nomina. Tom. 5. c. 548. D.
Sacrum numen patris. Ibid. D.
Sacrum, ſanctum, religioſum an differant. T. 8. c. 600. E.
Sacrum locum ſcientes poſſidere non poſſumus. T. 8. c. 293. D.
Saga equorum inſtrata. T. 2. c. 992. C.
Sagittarum fabricæ. T. 2. c. 1122. D.
Sagmina quid. T. 7. c. 28. D.
Sagum quid. T. 1. c. 1484. C.
Salapitta pro *alapa*. T. 9. c. 943. A.
Salaria quæ ſint, & quibus, & a quibus præbenda. T. 2. c. 733. C. D.
Salaria, ideſt, annonæ. T. 2. c. 1046. C.
Salaria omnia petuntur extra ordinem. T. 7. c. 1125. B.
Salaria de publico quibus officiis præbeantur. T. 10. c. 868. D. E.
Salariarii. T. 4. c. 973. B.
Salariarius eſt procurator. Tom. 5. c. 459. A.
Salarii incerti conſtitutio nullius eſt momenti. T. 4. c. 943. B.
Salarii petitio non eſt procuratori, ſi ei non ſit conſtitutum. Tom. 4. c. 939. E. & c. 940. A.
Salarii petitio adſeſſoribus erat extraordinaria adverſùs fiſcum. T. 4. c. 972. C. D.
Salarii cauſa nihil commune habet cum cauſa mandati. T. 4. c. 940. B.
Salarii incerti perſequutio non eſt. T. 9. c. 355. C.
Salarii an ſit petitio. T. 10. c. 989. E.
Salario publico fruebantur adſeſſores. T. 4. c. 972. C.
Salariorum Præſes ſolus cognitionem habet. T. 8. c. 583. A. B.
Salarium quomodo petit procurator. T. 4. c. 940. A.
Salarium non eſſe mercedem, ſed honorarium, ſive honorem. Ibid. C. D.
Salarium procuratorum. Tom. 4. c. 939. E.
Salarium procuratoris, qui deceſſit. T. 4. c. 973. D.
Salarium advocatorum. Ibid. D.
Salarium procuratori litium quomodo conſtituitur remunerandi laboris gratia. T. 4. c. 949. E.
Salarium reſidui temporis an debeatur heredibus defuncti Præſidis. T. 4. 973. B.
Salarium non eſt merces, ſed honorarium, ſive honor. T. 4. c. 940. C. D.
Salarium nudâ pollicitatione conſtituitur. T. 4. c. 940. B.
Salarium nunquam præſtitui dicitur, ſed tempus tantùm præſtitui dicitur. T. 4. c. 972. E. verba M. Tullii hoc loco quæ. Ibid. E.
Salarium integrum ejus anni, quo moriuntur, qui ad heredes ſuos tranſmittant. T. 4. c. 973. D.
Salarium integrum ejus heredibus an debeatur, qui morte præventus cauſam agere non potuit. Ibid. D.
Salarium procuratori conſtitui poteſt, & nihilominus actio erit mandati. T. 9. c. 355. B.
Salarium recipit mandatum, non mercedem. Ibid. B. C.
Salarium Græci interpretantur obſonium. T. 10. c. 438. A.
Salarium ejus anni, quo moritur ſalariarius, an debeatur ſuis heredibus. T. 10. c. 1092. E.
Sales, quos teſtator habuit mercis cauſa, an contineantur uſu ſalinarum. T. 7. c. 1371. E.
Salgami nomine quæ ſignificantur. T. 2. c. 977. B.
Salica lex unde, & quando cœpit, & quid a lege Francica differt. T. 2. c. 1186. D. E.
De ſalica terra portio nulla hereditatis ad mulierem perveniat. T. 3. c. 203. E.
Salica lex. Vide, Lex ſalica.
Salices patticales, & viminales ad jugandas vineas. T. 6. c. 574. B.
Salientes qui dicantur. T. 3. c. 297. C.
Salii cur Franci vocati. T. 2. c. 1186. D. E.
Salii Franci dicti. T. 9. c. 420. E.
Salinarum publicum vectigal. T. 8. c. 498. D.
De ſalinis, & ſalinarum vectigali. T. 3. c. 80. B.
Salis commercio omnibus eſt interdictum ſine perſona mancipum. T. 10. c. 505. C.
Salium monopolium fiſcus exercet. T. 9. c. 400. A.
Salix munda, ſalix cana. T. 6. c. 574. B.
Salix utilis ad adminiculandas vineas. T. 8. c. 513. C.
Saltuenſes alieni ne militent. T. 1. c. 949. A.
Saltuarius quis ſit. T. 10. c. 1124. E.
De ſaltibus paſcuis. T. 2. c. 862. D.
Saltus rei dominicæ. T. 2. c. 873. E. & c. 874. A.
Saltus eſt prædium, cujus fructus maximè in pecore conſiſtit. T. 4. c. 894. B.
Saltus ſunt ſilvæ, & paſtiones, in quibus pecora hieme in hibernis, æſtate in æſtivis ſunt. Tom. 4. c. 627. B.
Saltus quid. T. 7. c. 815. E.
Saltuum æſtivorum, & hibernorum poſſeſſio an nudo animo retineatur. T. 4. c. 1456. C. D.
Salubritas inter jura ſervitutum prædiorum numeratur. T. 7. c. 381. B.
De Salviano interdicto. Vide, Interdictum.
Salvianum interdictum an de iis rebus, quas quis in uſu quotidiano habet, competat. T. 5. c. 809. B.
Salvianum interdictum in quo differat a Serviana actione. T. 8. c. 1108. A. B.
Salvianum interdictum quid. T. 9. c. 1173. A.
Eſt quoddam quaſi Salvianum interdictum, quod cuilibet competit ad perſequendam poſſeſſionem rerum ſui debitoris pignori obligatarum. Ibid. B.
Salvius Julianus auctor fuit interdicti Salviani. T. 6. c. 338. C.
Salutem ſuam, vitamque tueri provocato permiſſum eſt. T. 4. c. 836. A.
Salutem deſperati hominis expedire honeſtum eſt. T. 4. c. 1392. C.
Per ſalutem Principis jurare. T. 9. c. 185. B. C. & c. 188. A.
Salutis expediendæ eſt omnis honeſta ratio. T. 3. c. 144. D. & T. 9. c. 1262. A.
Sam, vel Sas quomodo debeat intelligi in textu legis Falcidiæ. T. 10. c. 803. A.
Samaritæ quinam fuerint. Tom. 2. c. 34. C. & c. 1152. B.
Samaritæ quinam ſint. Tom. 10. c. 829. A.
Samaritanorum ſecta ex Paganiſmo, & Judaiſmo mixta. T. 10. c. 825. C.
Samaritas non abſimiles eſſe Montaniſtis. T. 2. c. 1152. B.
De Samaritis. Tom. 2. c. 34. A. & c. 1152. B.
San pro *ſuam*. T. 3. c. 85. D.
Sancta res eſt (Calphurnius Flaccus inquit) *adoptio, quæ beneficium naturæ, & juris imitatur*. Tom. 4. c. 1086. E. & c. 1087. A.
Sancta eſt perſona patris filio. T. 7. c. 127. B.
Sancta res eſt adoptio. T. 9. c. 1315. C.
Sancta perſona patris. Ibid. C. D.
Sancta ſunt nomina patris, & patroni;

Digitized by Google

ni. T. 9. c. 645. C. colenda religione multâ. Ibid. C.
Sanctæ Genuvefæ Abbas juriſdictioni præeſt. T. 6. c. 791. D.
Sanctæ Trinitatis feſtum quo tempore celebrandum. T. 6. c. 810. B.
De Sanctimonialium raptu. T. 9. c. 1432. B.
Sanctio qualis pœna. T. 7. c. 8. B. C.
Sanctiones ſacratæ dicuntur. Ibid. C.
Sanctionis tres ſignificationes. Ibid. C.
Sanctorum dies natales qui dicuntur. T. 7. c. 22. A.
Sanctum eſt nomen patris, matris, filii, aut quaſi patris, matris, filii, & filiæ, ideoque reverendum, & colendum. T. 5. c. 547. B.
Sanctus, & religioſus homo fideicommiſſa tueri ſolet. T. 4. c. 1302. A.
Sanglier, aper. T. 2. c. 1193. D.
Sanguis aliud eſt, aliud conſanguinitas. T. 3. c. 316. D.
Sanguis cognatio eſt naturalis. Ibid. D.
Sanguinis jus eſt jus cognationis, non agnationis. T. 2. c. 658. C.
Sanguinis jura quæ. T. 8. c. 190. C.
Sanguinis redimendi omnis honeſta ratio eſt. T. 9. c. 972. B.
Sanguinis jus an jure aliquo dirimatur. T. 10. c. 780. D.
Sanguinem ſuffundere quid ſit. T. 9. c. 1127. B. C.
Sanguinolenti. T. 1. c. 467. C. & T. 2. c. 570. A.
Sanguinolenti qui dicantur. T. 7. c. 692. A.
Sanguinolenti filii. Vide, Filii ſanguinulenti.
Sanguinolenti infantes qui dicuntur. T. 9. c. 1324. C.
Sanguinolenti, recens nati. Tom. 10. c. 654. E.
Sanguinolentorum infantium expoſitio, educatio, emptioque. T. 9. c. 1323. A.
De iis, qui ſanguinolentos emptos, vel nutriendos acceperunt. T. 9. c. 1325. B.
Sanitatis falſa ſpecies quem non decipiat. T. 5. c. 745. A.
Sanus homo. Vide, Homo.
Sapiens nomen unde deductum. T. 7. c. 3. A.
Sapientia in ſcripturis pro aſtutia, abuſione verbi, non proprietate dicitur. T. 6. c. 357. C.
Sarcophagum quid. T. 7. c. 1192. D.
Sarcinæ quæ dicantur. T. 3. c. 57. E. & c. 58. A.
Sardicenſis Synodi ſanctio graviſſima. T. 8. c. 980. C. Synodus Romana habita ex conſilio Lotharii, & Ludovici Regum Francorum ſub Leone IV. Ibid. D.
De Sardinia obiter hic quid notandum. T. 4. c. 832. A.
Sarpta quandoque, donec dempta erunt. T. 3. c. 256. A.
Sata ſolo cedunt. T. 6. c. 220. C.
Sata jure naturali fundo cedunt. T. 7. c. 852. D.
Satellites qui. T. 6. c. 870. A.
Non ſatiſdant locupletes. Tom. 9. c. 182. C.
An ſatiſdandum ſit emptori in actione ex vendito evictionis generalis, vel ſpecialis nomine. T. 4. c. 947. E. & c. 948. A.
Satiſdare, & ſatisfacere differunt. T. 1. c. 225. D.
Satiſdare debet vicinus vicino ob damni impendentis metum. T. 2. c. 487. B.
Satiſdare fidejuſſoribus, vel ſatiſdare ſimpliciter. T. 2. c. 141. A.
Satiſdare quid. T. 1. c. 735. D. & T. 2. c. 141. A.
Satiſdare debent tutores, & curatores, & qui alienarum rerum adminiſtrationes receperunt eodem modo, quo & procuratores. T. 2. c. 273. A.
Satiſdare non eſt dare fidejuſſores, ſed cavere nudâ cautione, ſed repromittere, ſatisfacere. Tom. 4. c. 465. C.
Satiſdare qui dicatur. T. 5. c. 641. A.
Satiſdare ſpecialiter etiam pro fidejuſſorem dare accipitur. Tom. 5. c. 415. C.
Satiſdare quid. T. 6. c. 1034. A.
Satiſdare quando tenetur heres creditoribus hereditariis de ſolvendo ære alieno. T. 6. c. 321. A.
Satiſdare debere judicatum ſolvi causâ cognitâ. T. 6. c. 45. E.
Satiſdare quiſnam cogatur. T. 8. c. 1124. A. B.
Satiſdare eſt fidejuſſores dare, T. 8. c. 535. E.
Satiſdare qui coguntur, & qui non coguntur ſatiſdare, & quibus cautio tantùm ſufficit. Tom. 8. c. 535. D. E.
Satiſdare debet de lite exercenda, qui vult accuſare. T. 9. c. 1371. B.
Satiſdare eſt ita cavere alicui, ut fidejuſſoribus contentus ſit. T. 10. c. 529. B.
Satiſdatio jure deſideratur, quotiens hereditas petitur. T. 1. c. 371. B.
Satiſdatio pro litis æſtimatione an detur hodie aliqua. T. 1. c. 273. A.
Satiſdatio judicatum ſolvi. Tom. 1. c. 274. A. B.
Satiſdatio, vel cautio ſecundùm mancipium quænam ſit. T. 3. c. 616. B.
Satiſdatio obtinet vicem remiſſionis. T. 4. c. 94. A.
Satiſdatio fideicommiſſorum. Vide, Cautio Mutiana.
Satiſdatio quid ſit. T. 5. c. 862. B.
Satiſdatio de rato, & ſatiſdatio judicatum ſolvi a quibus datur. T. 5. c. 116. D. E.
Satiſdatio legatorum præſtanda a ſolo fideicommiſſario Trebelliano, non ab herede. T. 5. c. 865. B.
Satiſdatio quotuplex ſit. Tom. 5. c. 201. B.
Satiſdatio ubi fieri debeat. Tom. 5. c. 203. D.
Satiſdatio legatorum præſtandorum causâ quomodo fiat. T. 5. c. 796. A.
Satiſdatio judicialis in actione reali, & perſonali quomodo fieri debeat. T. 5. c. 107. D. E.
Satiſdatio, aut ſecuritas quælibet an pro ſatiſdatione ſufficienti accipienda. T. 5. c. 796. E.
Satiſdatio judicatum ſolvi. Tom. 6. c. 8. C. D.
Satiſdatio pro qualitate perſonarum exigitur. T. 7. c. 155. A.
Satiſdatio judicatum ſolvi quando, & a quibus præſtetur. Tom. 7. c. 164. B. C.
Satiſdatio quid, & diverſi ejus apud antiquos, & apud recentiores modi. T. 1. c. 272. E. & T. 8. c. 2123. A.
Satiſdatio a quo plerumque exigatur. T. 8. c. 819. A.
Satiſdatio eſt, cum fidejuſſores dantur, non nuda promiſſio. Tom. 7. c. 1510. E.
Satiſdatio propriè eſt cautio præſtita datis fidejuſſoribus. Tom. 10. c. 591. B. C.
Satiſdatio reſpectu novi operis quid ſit. T. 10. c. 1192. A.
Satiſdationis nomine ſatisfactio interdum ſignificatur. T. 1. c. 225. D.
Satiſdationis veſtigia. T. 1. c. 273. B.
Satiſdationis legatorum formula. T. 2. c. 431. B.
Satiſdationis verbum generale eſt, non minus, quàm ſatiſdationis. T. 5. c. 415. B.
Inter ſatiſdationem voluntariam, & neceſſariam differentia quæ. T. 4. c. 718. E. & c. 719. A.
Satiſdationem qui præſtare non poſſint. T. 5. c. 201. D.
Poſt ſatiſdationem in opere reſtituendo quando non eſt neceſſaria remiſſio. T. 6. c. 292. D.
Satiſdationem de opere reſtituendo ſequi ſolet remiſſio Prætoris. Ibid. C.
Satiſdationem præſtandam eſſe judicio ſiſti ab his, qui de ſtatu ſuo litigant. T. 9. c. 986. B.
Satiſdationem inter, & remiſſionem reſpectu nunciationis novi operis differentiæ. T. 10. c. 2171. E. & c. 2172. A.
Poſt ſatiſdationem non neceſſaria repromiſſio, ſed utilis poſt repromiſſionem. T. 10. c. 1192. C.
Sine ſatiſdatione nemo defenſor in aliena re idoneus eſſe creditur. T. 1. c. 273. E. & c. 362. D. & c. 641. C. & Tom. 3. c. 183. A. & T. 8. c. 780. D. & c. 1123. C.
De ſatiſdatione judicatum ſolvi. T. 3. c. 284. C.
Pro ſatiſdatione inquiſitio in jure ubique eſt. T. 4. c. 309. A.
Sine ſatiſdatione non eſt adeunda admi-

adminiſtratio. T. 4. c. 36. B.
Sine ſatiſdatione nemo alienæ rei defenſor idoneus eſt. T. 6. c. 8. C. D.
Sine ſatiſdatione neminem eſſe idoneum defenſorem. T. 6. c. 45. E.
De ſatiſdatione judicatum ſolvi actori præſtanda ante litem conteſtatam a defenſore rei alienæ, ſive litis, quamvis locopletiſſimo. T. 6. c. 468. B. C.
Satiſdatione ſupervacaneâ nemo unquam onerandus eſt. T. 6. c. 45. E.
Satiſdatione judicatum ſolvi actori præſtanda ante litem conteſtatam. T. 6. c. 514. C.
De ſatiſdatione tutorum, vel curatorum. T. 8. c. 925. A.
De ſatiſdatione in interdicto Uti poſſidetis, T. 9. c. 1166. E. & c. 1167. A. B.
De ſatiſdatione legatorum, vel fideicommiſſorum causâ, maxime eorum, quæ ſub conditione, vel in diem relicta ſunt. T. 9. c. 909. A.
De ſatiſdatinne legatorum, vel fideicommiſſorum ſervandorum causa. Ibid. A.
De ſatiſdatione tutorum, vel curatorum, & de iis, qui ſatis non dederunt. T. 9. c. 581. D. E. & c. 582. A.
Satiſdatione qui tutores, vel curatores non onerantur. T. 9. c. 582. A. B.
Satiſdationes ſecundùm mancipium prædiorum. T. 3. c. 299. C.
Satiſdationes moris erat ioterponi de rato, & judicato ſolvendo, & de re defendenda. T. 2. c. 140. E. & T. 10. c. 915. A.
Satiſdationes mutuæ interponuntur in omnibus vindicatioonibus. T. 8. c. 133. A. B.
Satiſdationes an interponantur venditioni, & emptioni. T. 9. c. 40. A.
Satiſdationes judiciales hodie ſublatæ ſunt. T. 9. c. 1188. A.
Satiſdationes in ipſis olim litium eanrdiis neceſſariæ quænam ſint. T. 10. c. 915. A. de iis quid nunc juris. Ibid. A.
Satiſdatum pro ſatisfactum. T. 1. c. 1143. B.
Satisfacere, & ſolvere ſemper ferè æquantur. T. 7. c. 689. C.
Satisfacere quid ſit. Ibid. D.
Satisfacere eſt tantum facere, quantum irato ſatis ſit ad vindictam. T. 10. c. 529. B.
Satisfactio maxima defenſionis pars eſt. T. 5. c. 759. B.
Satisfactio eſt loco ſolutionis. T. 7. c. 689. C. D.
Satisfactio pro ſolutiooe eſt. T. 8. c. 609. C.
Saxonibus ingenuitate, & alode fidei firmitas roborata. Tom. 2. c. 1256. C.
Saxum vivum. T. 3. c. 298. D.
Scabini qui dicantur. T. 2. c. 712. D.
Scænici famoſi ſunt. T. 2. c. 825. C.
Scænici qui dicantur. T. 2. c. 825. C. D.
De Scænicis. T. 2. c. 824. D.
De ſcænicis mulieribus. Tom. 2. c. 1098. C.
Scævola vixit ætate Imperatorum D. Marci, & Commodi. Tom. 4. c. 1255. C.
Scævolæ reſponſi ratio, quod eſt in *L. Pater. §. filiam. de leg. 3.* T. 3. c. 425. C.
Scævolam variaſſe. T. 3. c. 87. B.
Scalæ, ideſt, maritimi trajectus. T. 2. c. 830. B. & c. 1165. A.
Scamna pro ſubſelliis. T. 1. c. 454. D.
Scapha non eſt pars navis. T. 8. c. 651. C.
Scapha quid. Ibid. C.
Scapha quid a navi diſtat. Ibid. D.
Scaphæ an ſint inſtrumentum navis. T. 4. c. 1133. B.
Scaphæ ſunt naves fluviatiles. T. 7. c. 235. C. D. ſoleot alligari navi magnæ. Ibid. C. armamenta vocantur. Ibid. C.
Scapham, vulgo ſcribit Harmenopolus, vocari *βάλκαν, ἢ κοντελάδα*. T. 1. c. 386. C.
Scapres pro ſcabres. T. 3. c. 303. C.
Scelera, quamvis citra exitum ſubſederint, puniri. T. 3. c. 446. D.
Scelera mortalitate extinguuntur. T. 4. c. 1341. B. C. morte verò ſibi adſcitâ nullum crimen extinguitur. Ibid. C.
Sceleratus indemnatus impune non interficiendus. T. 3. c. 97. B.
Sceleris effectum, vel voluntatem pari ſeveritate puniri. Tom. 7. c. 104. E.
Sceleritas quid propriè dicatur. T. 2. c. 960. E. & c. 1082. B.
Scelus, & ſceleris voluntas æquali ſorte puniuotur. Tom. 9. c. 450. C.
Scbeda. T. 2. c. 1092. E.
Scbedam non eſſe protocollum, ut interpretatur Accurſius. Tom. 9. c. 284. E.
Schiſma quid ſit. T. 10. c. 824. E.
Schiſma Donatiſtarum io quædam ſchiſmata diſciſſum. Tom. 10. c. 829. A.
Schiſmatici a privilegiis Eccleſiaſticis excluduntur. T. 10. c. 824. E.
Ex ſchiſmate plerumque naſcitur hæreſis. T. 10. c. 825. A.
Schola Palatinorum. T. 2. c. 264. B.
Schola Tribunorum, & Notariorum. T. 2. c. 900. E.
In ſchola equitum & peditum domeſticorum, aut protectorum primicerii ſunt. T. 2. c. 913. B.
Schola publica Romæ Quintiliano data. T. 2. c. 909. D.
Schola militantium, vulgo *le corps des officiers*. T. 9. c. 1200. A.
Scholæ omnes juriſdictioni officiorum Magiſtri ſubjacent. T. 2. c. 946. C.
Scholæ agentium. T. 2. c. 907. A.
Scholæ militum quot erant in imperio Romano. T. 9. c. 414. D.
Scholæ ſont ſcholarium. Tom. 10. c. 667. D.
Scholam Caſſianam a Proculiana in multis diſſenſiſſe. T. 7. c. 1365. E.
Scholares quinam ſint propriè. T. 9. c. 414. E.
Scholares a Palatinis ſeparantur. T. 2. c. 945. C.
Scholares, facti tribuni militum, ſolitas conſequuntur annonas, &c. T. 2. c. 965. A.
Scholares, quibus commeatus datus eſt, intra menſes quinque civiliter conveniri oequeunt, quia ſunt in numero militum. T. 1. c. 536. A. B.
Scholares cauſam ſuam agunt in ſuo foro, ſive agant, ſive conveniantur. T. 6. c. 784. A.
Scholares milites qui dicuntur. T. 9. c. 414. E.
Scholarum privilegia. T. 2. c. 945. C.
Scholarum magiſter quis. Tom. 6. c. 1016. A.
Scholarum apud Romanos numerus. T. 10. c. 667. D.
Scholaſtica præmia quæ. Tom. 9. c. 1207. A. B.
Scholaſtici pro advocatis. Tom. 2. c. 1011. E. & c. 1118. D.
Scholaſtici. Vide, Studioſi.
Scholaſtici quinam ſint. Tom. 10. c. 879. D.
In ſcholis quod impenſum eſt, an poſt mortem patris id erit oneri fratribus. T. 7. c. 527. A.
Sciens, & ſcire debens paria ſunt. T. 4. c. 949. A.
Sciens iniqua, & falſa pondera, & commodans, furti tenetur. T. 5. c. 151. A.
Sciens indebitum ſolvens, ſimilis eſt ei, qui donat. T. 5. c. 456. E.
Siquis ſciens ſeverit ſundom alienum, ei ſumptuum retentio eſt, ſaltem uſque eo, quo dominus locupletior factus eſt. T. 6. c. 119. C. D.
Sciens qui ſolvit, ei non competere condictionem indebiti. T. 8. c. 774. A.
Sciens qui venit, io hoc tenetur ſemper, ut det operam per omnes habere licere. T. 10. c. 764. B.
Sciens qui ſolvit, quod aleâ amiſit; ao poſtea poſſit condicere quaſi indebitum. T. 10. c. 948. E.
Sciens qui ſolvit, quod in alea amiſit, an poſſit condicere. Ibid. E.
Scientes, & ignorantes in quo diſſeruot. T. 9. c. 432. D.
Scienti tantùm adquiritur poſſeſſio. T. 4. c. 622. D.
Scienti, & volenti adquiritur poſſeſſio

ſeſſio. T. 4. c. 624. D.
Scienti, & volenti non fit injuria, ſed ignoranti. T. 5. c. 671. B.
Scienti colonus poſſeſſionem avertere poteſt. T. 5. c. 715. A.
Scienti factum, & ignoranti jus cedit tempus petendæ bonorum poſſeſſionis. T. 5. c. 628. D.
Scienti tantùm rem a ſuis poſſideri cur uſucapio procedat. Tom. 5. c. 743. A.
Scienti non ſuccurritur. Tom. 5. c. 202. B.
Scienti dolus non infertur. T. 5. c. 684. D. & T. 10. c. 656. C.
Scienti tantùm creditori nocet res judicata inter alium, & debitorem. T. 10. c. 1253. D. E.
Scientia patris filio non nocet. T. 3. c. 395. D. & T. 8. c. 12. E.
Scientia tutoris pupillo nocet. T. 3. c. 396. A.
Scientia, & ceſſatio furioſo, vel infanti nocet. Ibid. A.
Scientia, & taciturnitas conſenſum imitantur. T. 4. c. 1306. E. omnea ohligationes actione incerti condicuntur. Ibid. c. 1307. D.
Scientia ſola rei alienæ, aut fideicommiſſi non eſt mala fides. T. 4. c. 1207. A.
Scientia alterius nemini nocere debet. T. 4. c. 399. D. quis ab hac regula excipitur. Ibid. D.
Scientia patris filio non nocet, ſcientia tutoris pupillo nocet, & ei dies cedunt, quibus tutor ſcivit. T. 4. c. 398. B.
Sic & in pleriſque aliis cauſis ſcientia tutoris, vel dolus pupillo nocet. Ibid. B.
Scientia teſtatoris fideicommiſſum facit, opinio non. T. 4. c. 538. E. c. 539. A.
Scientia domini quando initium poſſeſſionis vitioſum faciat. T. 5. c. 743. B.
Scientia patris in adquirenda bonorum poſſeſſione non nocet filio. T. 5. c. 631. D.
Scientia patris filio non nocet circa tempora petendæ bonorum poſſeſſionis. T. 5. c. 651. D.
Scientia rei alienæ actioni negotiorum geſtorum ſuperveniens uſucapionem interrumpere non poteſt. T. 5. c. 131. D.
Scientia tutoris an, & quando pupillo noceat. T. 5. c. 172. A.
Scientia domini ubique pro ſilentio, atque patientia domini accipitur. T. 5. c. 41. C.
Scientia, & patientia non obligat pupillum. T. 5. c. 98. C.
Scientia juris qualis a judicibus datis, & juriſperitis deſideretur in judicando. T. 5. c. 35. B.
Scientia unius parentis non officit liberis, ſed utriuſque ſcientia tantùm. T. 6. c. 1089. C.
Scientia alterius alteri non nocet. T. 7. c. 888. E.
Scientia aliud eſt, quæ abſtrahitur a ſubjectio, aliud eſt ſcientia, quæ inhæret ſubjecto. T. 7. c. 4. B.
Scientia diſtat ab habitu. Ibid. A.
Scientia ex neceſſarus procedit. T. 8. c. 758. B.
Scientia juris duplex eſt. Tom. 8. c. 14. C. & c. 234. E.
Scientia juris quæ ſit. T. 8. c. 14. C.
Scientia diligentis patrisfamilias quæ ſit, vel eſſe debeat. T. 8. c. 14. C.
Scientia jus eſt latâ ſignificatione, ſed non verè, aut ſimpliciter. T. 8. c. 738. C.
Scientia ex neceſſariis neceſſaria concludit. T. 8. c. 657. A.
Scientia juris ubi exigitur, & ubi non exigitur. T. 8. c. 14. C.
Non omnis ſcientia rei alienæ eſt mala fides. T. 9. c. 1017. C.
Scientia an poſſeſſionem interrumpat. T. 10. c. 512. D.
Scientia patris an noceat filiæ. T. 10. c. 605. B.
Scientiæ, & ignorantiæ diſtinctio. T. 5. c. 1186. A.
Scientiam juris neque profitentur, neque præſtare debent magiſtratus. T. 5. c. 34. E.
Scientiam juris, & legum præſtare debet adſeſſor. Ibid. E.
Scientibus tantùm tempora petendæ bonorum poſſeſſionis ancedant, currant, imputentur. T. 5. c. 628. B. C.
Scientibus factum, & jus, an tempora petendæ bonorum poſſeſſionem cedant. T. 5. c. 628. C.
Scientibus quot caſibus noceat, vel non noceat res judicata. T. 10. c. 1224. E. c. 1225. A.
Scientis, & neſcientis differentia in actione de tigno juncto. T. 7. c. 615. C.
Scientium, & ignorantium differentia quæ. T. 5. c. 1186. A.
Siquis ſcierit, ſive ſcire potuerit, paria ſunt in jure. T. 4. c. 206. C. D. & idem eſt poſſe, & debere ſcire. Ibid. D.
Sciographia quid. T. 3. c. 193. B.
Sciphus vaſis potiùs, quàm poculi genus. T. 3. c. 300. D. E.
Scire, aut ſcire debere paria ſunt in jure. T. 4. c. 667. B.
Scire poſſe, & ſcire debere. Tom. 4. c. 949. A.
Scire an interſit a quonam tempore heres moram fideicommiſſarius facere incipit. T. 4. c. 1204. C.
Scire videtur dominus non tantùm qui jubet, ſed & qui patitur ſervum delinquere. T. 5. c. 41. D.
Scire quis dicatur. T. 5. c. 41. D.
Scire, & ſcire poſſe in jure paria ſunt. Tom. 5. c. 552. B. & T. 6. c. 72. B.
Scire ſumptum pro intervenire, intereſſe, videre, & pati. T. 10. c. 515. C.
Scitum plebis, & ſcitum populi in quo differunt. T. 8. c. 646. D.
Scitum populi plus, quàm ſcitum plebis. Ibid. D.
Scoparii qui. T. 8. c. 632. A.
Scorta non cenſentur, niſi quæ profeſſæ ſont impudicitiam. Tom. 2. c. 1054. B.
In ſcorta ſtuprum commiſſum legibus non vindicatur. Ibid. B.
Scorta interpretantur focarias. T. 9. c. 533. C.
Scortillæ an licest donare. Ibid. C.
Scortis hereditatis capiendi jus ademptum. T. 2. c. 1054. B.
Scorto licet donare paganis. T. 9. c. 533. C. non licet militibus. Ibid. C.
Scortum, & concubina quid differunt. T. 1. c. 788. E. & c. 789. A.
Scotra, ſive ſcrota quæ ſint. T. 1. c. 429. D. E.
Scribæ magiſtratuum, vel libertinorum filii magiſtratus, aut ſenatores eſſe non poterant. Tom. 1. c. 896. E.
Scribarum munera perſonalia, & municipalia ſunt. T. 2. c. 770. C.
Scribatus eſt munus reipublicæ, non honor. T. 5. c. 1175. A.
Scribatus munus quodnam ſit. T. 10. c. 789. B. an numeretur inter munera perſonalia. Ibid. B.
De ſcribis, qui ſint, & alia non nulla. T. 10. c. 895. A. B.
Scrinia largitionum, & rerum privatarum Principis ſunt varia. T. 2. c. 936. A. & quot ſunt numero. Ibid. C. & ſeq.
Scrinia quatuor, ſcrinium memoriæ, ſcrinium epiſtolarum, ſcrinium libellorum, ſcrinium diſpoſitionum. T. 2. c. 915. D.
Scrinia quæ. T. 9. c. 289. C.
Scrinia quidnam ſint. T. 10. c. 639. A.
Scriniarii qui dicuntur. T. 2. c. 1150. A.
Scriniarii peculium habent caſtrenſe. T. 2. c. 961. A.
Scriniarii literarum peritiſſimi erant, eilebant omnia acta, & excipiebant, conferebantque ſcripturam cum ſcriptura. T. 9. c. 289. B.
Scriniariis an interdicatur uſus creditæ pecuniæ. T. 10. c. 742. B.
Scriniarios quinam olim babebant. T. 2. c. 985. C.
In ſcriniis ſacris militantes generali nomine memoriales, vel carthophylaces appellantur. T. 2. c. 922. B.
In ſcriniis ſacris militantes quibus afficiuntur honoribus. Tom. 2. c. 917. D.
Scrinium aureæ maſſæ. T. 2. c. 774. B.
Scrinium canonum, & ſcrinium tabulariorum. T. 2. 799. D.
Scripta Papiniani quo ſunt obſcuriora, eo mendoſiora ad nos pervenerunt. T. 4. c. 726. C.
Scripta quæcumque ſunt in teſtamento, non valent, niſi quatenus congruit legibus, & conſtitutionibus. T. 4. c. 312. E.
Scripta perperam valent. Tom. 7. c. 1460. A. contra leges ſcripta

pro

pro non ſcriptis ſunt. Ibid. A.
Scripta ambitioſa non ſunt ſpectanda in lite. T. 9. c. 127. A.
Scripti heredes quando ad hereditatem non veniunt. T. 8. c. 171. A.
Pro non ſcriptis quæ dicuntur. T. 9. c. 881. D.
Quæ pro non ſcriptis habentur, quo jure ea cenſentur, & an recidant in fiſcum. Tom. 9. c. 883. E. & c. 884. A. & ſeq.
Pro non ſcriptis erant jure antiquo, quòd in eam cauſam pervenerant, a qua incipere non poterant, & lege Papiâ erant in cauſa caduci. T. 9. c. 885. B.
Pro non ſcripto quando quid habeatur. T. 7. c. 994. D. & ſeq.
Scripto omnia comprehendi non poſſunt. T. 9. c. 124. E.
Scriptor teſtamenti, aut codicilli alieni quando tenetur lege Corneliâ. T. 6. c. 448. E.
Scriptori contra ſe creditur, niſi contrarium probaverit, Tom. 6. c. 685. D.
Scriptorum inſtrumentorum collationes. T. 9. c. 287. D.E. & ſeq.
Scriptum Sabini, vel alterius J. C. T. 1. c. 1089. C.
Scriptum quod dicto congruit, T. 7. c. 1134. E.
Scriptum jus quodnam dicatur. T. 8. c. 893. C.
Scriptum jus, T. 9. c. 124. B. Vide, Jus ſcriptum.
Scriptura menſæ argentariæ quid propriè. T. 1. c. 209. C.
Scriptura calumnioſa vim juſtæ petitionis in judicio non obtinet. T. 1. c. 492. B.
Scriptura, ideſt, vectigal, T. 3. c. 152. A.
Ex ſcriptura imperfecta an debeatur legatum. T. 4. c. 1164. B.
Scriptura menſæ quæ olim, & cujus efficaciæ fuerit. T. 5. c. 45. B. C.
Scriptura ultima ſpectanda in fideicommiſſariis libertatibus. T. 6. c. 130. D.
Scriptura in emptione an neceſſaria ſit. T. 7. c. 688. B. in contractibus non eſt neceſſaria. Ibid. B.
Scriptura plus valet in legatis, in fideicommiſſis plus valet mens. T. 7. c. c. 506. A.
Scriptura ſupervacua non perimit legatum. T. 7. c. 1124. B.
Scriptura poſterior in teſtamentis quando potior eſt priore. T. 7. c. 1113. C. D. quando non. Ibid. C. D.
Scriptura prior quando valet, non poſterior. T. 7. c. c. 1292. C.
Scriptura an plus valeat, quàm teſtatoris voluntas. T. 7. c. 1354. C.
Scriptura in libertatibus fideicommiſſariis, item in inſtitutionibus heredum noviſſima ſpectatur. T. 7. c. 987. C.
Scriptura noviſſima in codicillis teſtamento confirmatis etiam ſpectatur. T. 7. c. 920. D.
Scriptura noviſſima in legatis an ſemper valeat. T. 7. c. 987. D.
Scriptura noviſſima in tutelis ſpectatur. T. 7. c. 987. C.
De ſcriptura imperfecta. Tom 7. c. 1134. B.
Scriptura captatoria in teſtamento militis non admittitur. Tom. 9. c. 701. E.
Omnis ſcriptura captatoria pro non ſcripta habetur. T. 9. c. 882. A.
Scriptura poſterior an valeat, T. 9. c. 85. D.
Scriptura, quæ perficit contractus, quomodo fieri oportet. Tom. 9. c. 284. C. D.
Scriptura quibus caſibus eſt neceſſaria. T. 9. c. 97. C.
Scriptura hamata. T. 9. c. 882. A.
De ſcriptura privata, & publica. T. 9. c. 287. D. & ſeq. Vide, Inſtrumenta.
Sine ſcriptura quælibet res geri poteſt, niſi aliud convenerit. T. 9. c. 282. B. & ſeq.
Scriptura non conciliat voluntatis naturas diſſidentes. T. 10. c. 639. D.
Scriptura contra ſcripturam quare inferatur. T. 10. c. 533. A.
Scriptura, qua probatur ſtipulatio, tanti momenti eſt, ut adversùs eam non admittantur teſtimonia. T. 10. c. 709. A.
Scripturâ nulla interveniente, an aliqua mandata Principum valeant. T. 10. c. 835. A.
Scripturâ poſteriore potior eſt prior in legatis, & fideicommiſſis. T. 10. c. 1074. E.
Scripturâ poſteriore nihil prohibet priorem corrigi. T. 10. c. 1111. A.
Scripturæ captatoriæ non valent. T. 1. c. 218. B.
Scripturæ, ſive tituli ſunt claves legum. T. 4. c. 1122. D.
Scripturæ ſtrictæ interpretatio benigna addenda eſt ex aliis legibus. T. 4. c. 891. B. C.
Scripturæ pleræque, quæ non valent jure teſtamenti, ſuſtinentur jure codicillorum, ſive fideicommiſſi. T. 7. c. 1143. D.
Scripturæ magiſter quis dicitur. T. 9. c. 400. D.
Contra ſcripturæ teſtimonium teſtium probatio non admittitur. T. 9. c. 274. C.
Scripturæ nomen tribuitur rationibus publicanorum, & rationibus argentariorum. T. 9. c. 822. E.
Scripturam omnem contrariâ ſcripturâ refelli oportet. T. 3. c. 474. C.
Contra ſcripturam unico caſu teſtes admittuntur. T. 1. c. 1184. D.
Scripturam interdum plus valere, quàm teſtatoris voluntatem. T. 7. c. 1354. C.
Scripturam noviſſimam in legatis valere. T. 7. c. 987. B.
Scripturam non exigimus in contractibus, exceptis donationibus. T. 9. c. 284. A.
Scripturam non exigimus in venditione, niſi ita convenerit. T. 9. c. 363. B.
Scripturam non exigi in emptionibus, donationibus, arris, emptionibus, & permutationibus. T. 9. c. 284. C.
Adversùs ſcripturam teſtes non admittuntur. T. 10. c. 967. D. E.
Scripturarum comparatio per ſe ſola fidem non facit. T. 9. c. 190. D.
Scripturarum collationes. Tom. 9. c. 287. E. Vide, Comparationes literarum.
Scripturas qui falſas eſſe dicit, probare debet. T. 9. c. 274. A.
Scripturis rerum veritas obſcurari non poteſt. T. 9. c. 291. D.
Scriptus heres. Vide, Heres.
Scrobes orcinæ, ſcrobes Charoneæ. T. 1. c. 1523. D.
Scultatores. T. 3. c. 160. C.
Sculptores quot numero. Tom. 2. c. 937. A.
De ſcutiferorum feudis. Tom. 2. c. 1304. C. D.
Scutorum fabricæ. T. 2. c. 1122. D.
De ſcypho colliſo, veſtimento ſciſſo, vel tabula raſa in turba, quæ actio competat. Tom. 5. c. 101. D. E.
Scyphos ſiquis dederit utendos, ut reddatur ſibi ponderis tantundem argenti æquè boni, an commodatum, vel mutuum ſit. Tom. 7. c. 861. D. E.
Sebaſtenorum civitas Armeniæ. T. 7. c. 1330. A. ex ea Belial, ideſt, Antichriſtum venturum *Sybilla* prædixit. Ibid. A.
Secale. T. 5. c. 679. B.
Secretaires. T. 7. c. 816. D. Vide, Quæſtor palatii.
Secretarii, notarii ſecretorum. T. 2. c. 901. B.
Sectio quid. T. 8. c. 533. E.
Sectio, & quòd proſcriptio, diſtractioque bonorum debitoris ſectio appellatur, & cur. T. 9. c. 1127. B.
Sector quis. T. 8. c. 533. E.
Sectoris nomen, & ſectionis nomen in proſcriptione bonorum. Ibid. E.
Secundæ ſententiæ ſunt meliores. T. 4. c. 663. E.
Secundi auctores dicuntur fidejuſſores. T. 5. c. 501. E.
De ſecundis nuptiis. Vide, Nuptiæ.
Secundocerius, & Secundoceratus, T. 2. c. 914. B.
Secundo heredi conſulitur duobus modis quoad ſucceſſionem. T. 4. c. 898. B.
Secundo decreto Prætoris poſſeſſionem nanciſcimur, non dominium. T. 5. c. 719. A.
Secundum decretum Prætoris probat uſucapionis cauſam. T. 5. c. 7. C.

Secu-

Securitatis,& cautionis plus eſt in pignore, quàm in perſona. Tom. 4. c. 1294. E.
Sed articulus non eſt ſemper diſcretivus, item nec *ſed etſi* ſemper conjunctivus. T. 4. c. 72. D.
Sed ſi, & *ſed & ſi* particulæ an ſint diſcretivæ, vel conjunctivæ. T. 6. c. 16. C.
Sed, vel *ſed ſi* particula an ſit conjunctiva, vel diſcretiva. Ibid. C.
Sede vacante nihil innovandum. T. 6. c. 1012. D.
Sedes interpretantur ædes. T. 10. c. 911. A.
Sedeta quid ſint. Ibid. A. B.
In ſeditiona qui damnum dat, intra annum tenetur in duplum. T. 1. c. 470. D.
Seditione pacatâ parcitur multitudini lege de ſodalitiis. Tom. 9. c. 1455. C.
Seditionum auctores in crucem tollendi, aut beſtiis objiciendi. T. 1. c. 503. D.
De ſeditioſis, & de iis, qui contra rempublicam audent plebem colligere. T. 9. c. 1455. C.
Sedium poſitio, & certa larium collocatio domicilium facit. Tom. 4. c. 854. D.
Seges ſi fuerit nata ex eo, quod cecidit ex ſacco ſaccarii, aut ex avibus in aere, cujus ſint fructus. T. 7. c. 710. C.
Seges eſt ſuperficies campi frumentarii, vinca ſoli. T. 7. c. 382. A.
Seges eſt ſuperficies ſoli. Tom. 10. c. 1178. B.
Segetes per furtum cæſæ in duplum reſtituuntur. T. 1. c. 411. A. B.
Segetes obnoxias eſſe vermiculationi. T. 3. c. 448. C. D.
Segetes aliæ ſtantes ſunt, ſive pendentes, aliæ demeſſæ, aliæ jam tritæ. T. 6. c. 239. A.
Segetes purgare quid ſit. T. 9. c. 63. B.
Segetum calamitates quædam notatæ in titulo de locato conducto. T. 3. c. 448. B. C.
Sella geſtatoria. T. 5. c. 310. C.
Sella curulis. T. 5. c. 86. D.
Sellâ, aut equo, aut lecticâ vehimur valetodinis causâ. T. 5. c. 310. C.
Sella, & tribunal an ſint idem. T. 8. c. 235. E.
Sellæ, non cellæ. T. 3. c. 273. B.
Semel heres eſt in perpetuum heres. T. 4. c. 914. C.
Semeſtria concilia an D. Marcus exemplo D. Auguſti, & Tiberii inibat. T. 1. c. 52. B.
Semeſtria, libri unde dicti ſunt. T. 4. c. 489. E.
Semeſtria, & qui libri ſemeſtria inſcribuntur, & cur. Ibid. E.
Semeſtria vocantur libri conſtitutionum D. Marci. T. 10. c. 651. C.
Semicinctia, ſemizonæ. T. 3. c. 272. E. & c. 273. A.
Semicinctia quæ dicantur. Tom. 8. c. 526. B.
Seminarium dignitatum eſt advocatorum corpus. T. 5. c. 157. B.
Seminarium dignitatum eſt advocatorum ordo, qui pro aliis poſtulant. T. 5. c. 34. C.
Semini pater comparatur, mater ſolo. T. 6. c. 32. E.
Seminum genera. T. 3. c. 451. D.
Semiplena probatio quæ. T. 9. c. 190. D.
Semis, & ſextunx quæ, & cujus rei partes. T. 8. c. 972. D.
Semiſicæ quod armorum genus. T. 2. c. 1123. A.
Semiſſis quid. T. 4. c. 898. A.
Semita quæ. T. 8. c. 598. E.
Sempronium ante an aliquis eo nomine appellatus. T. 1. c. 909. D.
Sempronius quam ab cauſam fuerit a Romanis σοφὸς appellatus. Ibid. C. D.
Senator a tutela ordine non excuſatur ſine venia. T. 1. c. 1036. C.
Senator prohibetur ducere libertinam. T. 5. c. 543. A.
Senatore indignum non eſt nomen Præſidis. T. 4. c. 831. C.
A ſenatore adoptatus plebejus. Vide, Adoptatus.
Senatores conſulere dicuntur. T. 3. c. 159. B.
Senatores deſcriptionibus judicum non adſtringi. T. 2. c. 888. E.
Senatores in urbe ſacratiſſima domicilium dignitatis habere videntur. T. 2. c. 737. C.
Senatores quas in uxores ducere nequeunt. T. 1. c. 322. D. E.
Senatores omnes laticlavii. Tom. 3. c. 359. C.
Senatores olim non poterant, non impetrato libero commeatu, alibi manere, quàm in Urbe. T. 2. c. 890. D.
Senatores orcini. T. 1. c. 309. B.
Senatores, & decuriones differunt. T. 1. c. 1014. E.
Senatores alienorum negotiorum procurationem ſuſcipere nequeunt, & cur. T. 4. c. 861. D.
Senatores an fieri prohibeantur ſpurii, & inceſti, ſi re, & vitâ honeſti ſunt. T. 4. c. 860. A.
Senatores an publica, vel fiſcalia prædia conducere poſſint. T. 4. c. 861. C. D.
Senatores Populi Romani ubi cavere debeant. T. 5. c. 618. E.
Senatores orcini qui dicuntur. T. 6. c. 489. E.
Senatores unde dicantur. Tom. 8. c. 649. B.
Senatores alios eſſe cum dignitate; alios ſine. T. 8. c. 436. B.
Senatores an ab accuſationibus removeantur. Ibid. C. D.
Senatores an fiſco deferre poſſint jus alienum, quaſi ad eum pertineat. Ibid. B.
Senatores an ſint magiſtratus. T. 8. c. 393. B. C.
Senatores, & Equites Romani prohibiti ſont operas gladiatorias edere. T. 8. c. 436. D.
Senatores quonam auctore inducti in conſiſtorium Principis. T. 10. c. 845. D.
Senatores dicuntur in legibus eſſe ſupra Illuſtres. T. 10. c. 851. B.
Quot ſenatores ad Senatoſconſultum faciendum deſiderabantur in Urbe. T. 10. c. 852. D. E.
Senatores, qui nondum pervenerant ad ætatem, & ſe a curatoribus abſolvi exoptabant, Principii beneficio mores ſuos probare debebant apud Præfectum Urbi. T. 10. c. 858. B.
Senatores ſunt quicumque ſunt ex ſtirpe ſenatorum. T. 10. c. 907. D.
Senatores, & Clariſſimi ubinam conveniendi. T. 10. c. 929. D.
Illuſtres ſenatores ſeparantur a clariſſimis: nam illuſtres ſenatores non poſſunt criminaliter conveniri, niſi in conſiſtorio Principis. T. 10. c. 930. A.
Senatores præteriti quinam erant. T. 10. c. 933. B.
Qui ſenatoriâ dignitate donati erant, interrogabantur a Principe. T. 6. c. 234. E. & c. 235. A.
Senatoria dignitas an ſit officium Præfecti annonæ. T. 10. c. 855. B.
Ad ſenatoriam dignitatem quæ perſonæ admitti prohibentur. T. 2. c. 888. C.
Senatoribus an ſine commeatu res ſuas inviſere liceat. T. 3. c. 165. C.
Senatoribus ex lege Julia repetundarum navem habere non licet. T. 3. c. 263. A.
Senatoribus Romæ gladium geſtare quando licebat. T. 4. c. 1075. B.
Senatoribus utrùm liceat in Urbe vectigalia conducere ab ærario. T. 4. c. 851. D. & cur non. Ibid. D.
Senatoribus olim fœnus prohibitum. T. 10. c. 883. E.
Senatoriis ornamentis qui utebantur. T. 8. c. 562. A.
Senatoris filia, quæ corpore quæſtum, artemve ludicram fecit, quæve publico judicio damnata, & notata eſt, libertino nubere poteſt. T. 5. c. 543. A.
Senatoris filius per adoptionem non deſinit eſſe ſenator, ejuſque filius. T. 6. c. 507. B.
Senatoris dignitas non amittitur adoptione. Ibid. B.
Senatorium jus publici juris partem eſſe. T. 1. c. 921. A.
Senatorium eſt donare. Tom. 6. c. 1036. C.
Senatorius follis, gleba ſenatoria. T. 2. c. 892. D. E.
Senatorum ordo primus in Urbe. T. 2. c. 948. B.
Senatorum ordo, & gradus. T. 2. c. 886. B. & c. 1105. E.
Senatorum ordines varii. Tom. 1. c. 1038. C.
Senatorum ſeminarium equeſtrem locum eſſe. T. 3. c. 174. E.
Senatorum jus quodnam ſit. T. 2. c. 888. E.
Senatorum clariſſimorum appellatione qui continentur. Tom. 8. c. 436. B.

Senatorum diviſio apud Romanos. T. 8. c. 646. D.
De ſenatorum, & Clariſſimorum delictis cognitiu eſt Principis jure veteri, vel Præfecti præturio, vel Præfecti Urbi. T. 10. c. 885. E.
Senatorum eſt ingens numerus. T. 10. c. 1236. E.
Senatu motio non eſt capitis minutio. T. 2. c. 1039. A.
Senatu motus an poſſit judex dari. T. 10. c. 396. C. D.
Senatu inconſulto nullam legem generalem debet proferre Princeps. T. 10. c. 832. B.
Senatui nummorum datio filiisfamilias pernicioſiſſima viſa eſt. T. 5. c. 439. B.
Senatuſconſulta quæ ſint, & unde nata. T. 3. c. 402. A. B.
Senatuſconſulta ſunt, quæ ſolus Senatus decrevit ſine lege. Tom. 1. c. 725. B.
Senatuſconſultum quid propriè ſit. T. 1. c. 10. D.
Senatuſconſultum Orphitianum quorumnam Imperaturum temporibus factum, & per quos illorum oratio recitata fuerit. T. 1. c. 167. C.
Senatuſconſultum Macedonianum prohibuit mutuas pecunias dare eis, qui in poteſtate parentum ſunt, & hujuſmodi creditoribus actio denegatur. T. 1. c. 268. D.
Senatuſconſultum Trebellianum pars eſt juris civilis. T. 1. c. 142. E.
Senatuſconſultum Claudianum quodnam, & quanta de iis ſcripſerint interpretes, Tom. 3. c. 616. D.
Senatuſconſultum Macedonianum in pœnam creditorum. Tom. 1. c. 387. D. & T. 2. c. 245. D.
Senatuſconſultum Syllanianum qun tempore factum, & unde dictum. T. 1. c. 803. A. B.
Senatuſconſultum Vellejanum in gratiam mulierum. T. 1. c. 388. A. & T. 2. c. 245. D.
Senatuſconſultum circa legem Papiam. T. 3. c. 198. C.
Senatuſconſultum Pegaſianum. T. 1. c. 344. D. & c. 446. C.
Senatuſconſulto Trebelliano quidnam proſpectum eſt. T. 1. c. 446. B.
Senatuſconſultum Claudianum quot, & quibuſnam caſibus ceſſet. T. 3. c. 618. D. E.
Senatuſconſultum Tertullianum cujuſnam Imperatoris temporibus factum. T. 1. c. 164. B.
Senatuſconſulto Pegaſiano exploſo, omnis auctoritas Trebelliano præſlatur. T. 1. c. 143. B.
Senatuſconſultum Trebellianum, & Pegaſianum quid diſcrepant. T. 1. c. 815. D. E.
Senatuſconſultum Tertullianum, & Orphitianum. T. 1. c. 830. B.
Senatuſconſultum Libonianum ad L. Corneliam teſtamentariam pertinet. T. 2. c. 605. B.
Senatuſconſulto Vellejano, & Macedoniano jus crediti infirmatur. T. 2. c. 245. D.
Senatuſconſultum Tertullianum antiquius eſt Orphitiano. T. 2. c. 433. B.
Senatuſconſultum Claudianum. T. 2. c. 465. D.
Senatuſconſulti Turpilliani, & legis Petroniæ pœna eſt infamia. T. 2. c. 625. C. D.
Senatuſconſulta quæ. T. 2. c. 52. A.
Senatuſconſultum Rubrianum, Vitraſianum, Daſumianum, Articulejanum, Juncianum. T. 1. c. 838. E.
Senatuſconſultum Juncianum unde. Ibid. E.
Senatuſconſultum Vitraſianum unde nomen accepit. Tom. 1. c. 1040. B. C.
Senatuſconſultum Piſonianum, Neronianum, Claudianum. T. 3. c. 10. E.
Senatuſconſultum Pernicianum, & Claudianum. T. 1. c. 324. C.
Senatuſconſultum Calvitianum. Ibi. D.
Senatuſconſultum Apronianum temporibus D. Marci factum. T. 1. c. 335. B.
Senatuſconſultum Neronianum. T. 1. c. 339. D. & c. 421. C.
Senatuſconſultum Ninnianum. T. 1. c. 842. C.
Senatuſconſultum de manumiſſionibus. T. 1. c. 1523. C. D.
Senatus duplex antiquæ Romæ, & Conſtantinopolitanæ Romæ. T. 2. c. 703. D. E.
Senatus minor. Ibid. E.
Senatus in gratiam Scipionis quadraginta millia in dotem conſtituit. T. 4. c. 283. D.
Senatuſconſulto Hadriano bonæ fidei poſſeſſor neque lucro, neque damno afficitur. T. 4. c. 700. A.
Senatuſconſultum Syllanianum cui proſpicit. T. 4. c. 10. E.
Senatuſconſultum Vellejanum eſt tantùm de interceſſionibus mulierum improbandis. T. 4. c. 239. C. D.
Senatuſconſultum Vellejanum totam obligationem improbare ſolet. T. 4. c. 728. D.
Senatuſconſultum Vellejanum opitulatur mulieri, quæ alieno nomine periclitatur, ne ſuam pecuniam perdat. T. 4. c. 724. E.
Senatuſconſultum Vellejanum quando ceſſat in muliere. T. 4. c. 935. E.
Senatuſconſultum Syllanianum loquitur tantùm de domino per vim occiſo, non de occiſo clam, aut veneno. T. 4. c. 907. C.
Senatuſconſultum Turpillianum eſt factum in tergiverſatores. T. 4. c. 1398. C.
Senatuſconſultum Vellejanum quando infirmat interceſſiones mulierum, & quando non. Tom. 4. c. 935. E. & c. 1312. B. C. aliud eſt intercedere, quod genus; aliud fidejubere, quod eſt ſpecies. *Ibid.* c. 1312. C.
Senatuſconſultum Vellejanum. Vide, Mulier.
Senatuſconſulto Vellejano quando non juvatur mulier. Tom. 4. c. 985. C.
Senatusconſultum vel augebat edictum Principis, vel minuebat. T. 5. c. 447. B.
Senatuſconſultum Syllanianum quando ceſſet. T. 5. c. 635. E.
Senatuſconſultum Macedonianum quando locum habeat. Tom. 5. c. 439. B. & ſeq.
Senatuſconſultum Macedonianum quando ceſſare dicatur. Tom. 5. c. 440. B.
Senatuſconſultum Macedonianum quod genus mutui non improbat. T. 5. c. 445. A.
Senatuſconſultum Vellejanum deceptis opitulatur, non decipientibus; deceptæ mulieres juvantur Senatuſconſulto Vellejano, non decipientes. T. 5. c. 449. C.
Senatuſconſultum Vellejanum ſi mulieres in omnibus actibus, & contractibus tueretur, commercio tandem cum fœminis interdictum foret. T. 5. c. 449. E. & c. 450. A.
Senatuſconſultum Vellejanum quibus temporibus cœperit. Tom. 5. c. 447. A. B.
Senatuſconſultum Macedonianum quando ceſſat in filiisfamilias. T. 6. c. 72. B. & ſeq.
Senatuſconſultum Macedonianum in minorem ceſſat, ſi reſtitutus a Prætore fuerit. T. 6. c. 20. *D.*
Senatuſconſulti Syllaniani pœna. T. 6. c. 595. A. B.
Senatuſconſultum Vellejanum etiam naturalem obligationem expungit. T. 6. c. 593. A.
Senatuſconſulto Vellejano liberantur fœminæ, quæ ſe pro aliis obligaverint. Ibid. A.
Senatuſconſulto Vellejano quando locus ſit, & quando non. T. 6. c. 706. D. & ſeq.
Senatuſconſultum Macedonianum ceſsat, ſi filiusfamilias fidejuſſerit. T. 6. c. 605. A.
Senatuſconſultum Macedonianum factum eſt in odium creditorum, & in odium fœneratorum. T. 6. c. 20. D.
Senatuſconſulti Vellejani exceptio. T. 6. c. 345. A. B.
Senatuſconſulto Planciano quando locus eſt. T. 6. c. 128. C.
Senatuſconſulto Rubriano quando locus eſt. T. 6. c. 299. A.
Senatuſconſulto Vellejano interceſſiones mulierum improbantur. T. 6. c. 74. C. D.
Senatuſconſultis, aut legibus comprehendi non poſſunt omnes articuli, omnes caſus, & omnes cauſæ.

Digitized by Google

cauſæ, ſive ſpecies ſigillatim. T. 6. c. 92. C. & ſeq.
Senatuſconſultum Macedonianum in odium creditorum introductum eſt. T. 7. c. 161. C.
Senatuſconſultum Trebellianum de quibus ſit. T. 7. c. 980. C.
Senatuſconſultum Macedonianum quando locum non habet. T. 7. c. 671. B. C.
Senatuſconſulto Macedoniano non tollitur naturalis obligatio. T. 7. c. 110. A.
Senatuſconſulta multa fuiſſe facta circa legem Papiam. T. 7. c. 1050. C.
Senatus maximus, & ſenatus minor qui. T. 8. c. 1023. D.
Senatuſconſultum quid propriè ſit. T. 8. c. 893. D.
Senatuſconſulta ut hereditatem deferunt legitimis heredibus. T. 8. c. 184. C. D.
Senatuſconſultum Plancianum de actione præjudiciali, de partu, ſeu filio agnoſcendo. T. 9. c. 1305. D.
Senatuſconſultum Claudianum. T. 9. c. 351. A.
Senatuſconſultum Claudianum de liberis mulieribus, quæ ſe ſervis alienis commiſcent. T. 9. c. 1305. D.
Ad Senatuſconſultum Tertullianum. T. 9. c. 913. C. & ſeq.
Senatuſconſultum Turpillianum, & qui in illud incidit. T. 9. c. 128. E.
Senatuſconſultum oratione Principis factum quid. T. 9. c. 533. A.
Senatuſconſultum Ninnianum quando locum habet. T. 9. c. 990. C. & c. 992. B. C.
Senatuſconſultum Trebellianum. T. 9. c. 865. C. & ſeq.
Senatuſconſultum Macedonianum. T. 9. c. 317. B. & ſeq.
Senatuſconſultum Orficianum, ſive Orfitianum. T. 9. c. 915. E. & c. 916. A. & ſeq.
Senatuſconſultum Syllanianum. T. 9. c. 797. A. & ſeq.
Senatuſconſultum Libonianum de teſtamentis ad legem Corneliam teſtamentariam. T. 9. c. 1440. D. & c. 1445. C. & ſeq.
Senatuſconſultum Vellejanum introductum mulierum causâ. T. 9. c. 318. A.
Senatuſconſultum Vellejanum quando ceſſat. Tom. 9. c. 321. E. & c. 322. A. & ſeq.
Senatuſconſultum Articulejanum. T. 9. c. 1142. B.
Senatuſconſulti Macedoniani exceptio ſeptem caſibus ceſſat. T. 9. c. 318. C. & ſeq.
Senatuſconſulti Claudiani ſententia explicata. T. 9. c. 993. C.
Senatuſconſulti Macedoniani exceptio tam patri, quàm filio, cæteriſque liberis datur. T. 9. c. 317. C. hoc Senatuſconſulto quid cautum eſt. Ibid. C.
Senatuſconſulti Turpilliani pœna, quæ irrogatur accuſatori tergiverſatori, qui non perfecit accuſationem intra legitimum tempus. T. 9. c. 1476. E. & c. 1477. A.
In ſenatuſconſulti pœnam quando pater, & maritus incidunt. T. 9. c. 1407. B. & ſeq. & c. 1419. E.
Senatuſconſulti Liboniani ſententia quæ eſt. T. 9. c. 1446. D.
Senatuſconſultum Vellejanum quando ceſſat. T. 9. c. 321. B.
Ad Senatuſconſultum Turpillianum. T. 9. c. 1476. E.
Senatuſconſulto Macedoniano quæ cauſam dederunt. T. 9. c. 317. D.
Senatuſconſulto Vellejano locus eſt, non tantùm ſi alii crediturus mulieri pro eo intercedenti mutuam pecuníam dederit; ſed et ſi alii non crediturus, mulieri alii mox credituræ ſciens eam pecuniam dederit. T. 9. c. 322. D.
Senatuſconſulta facta circa legem Papiam Popæam, vel interpretandæ, vel ampliandæ legis gratiâ, aut quarundam quæſtionum dirimendarum, quæ oriebantur ex diſpoſitione illius legis. T. 9. c. 879. C.
Senatuſconſulta varia facta ſunt, quæ legis Corneliæ teſtamentariæ poteſtatem ampliarunt. Tom. 9. c. 1440. C. D.
Senatuſconſulta plerumque ſubſequebantur edicta Principum. T. 9. c. 1174. E. & c. 1175. A.
Senatus poteſtas tranſlata in Principem. T. 10. c. 835. C.
Senatus in conſeſſu Præfectus Urbi cæteris omnibus antecellit. T. 10. c. 844. A.
Senatuſconſulta quidnam ſint, & an ejuſdem ponderis ſint, ac conſtitutiones Principum. Tom. 10. c. 835. B.
Senatuſconſulta Vellejanum, & Macedonianum opponuntur poſt ſententiam. T. 10. c. 1227. D.
Senatuſconſulti faciendi causâ certus ſenatorum numerus requiritur. T. 10. c. 1236. E.
Non tamen idem in omni negotio. Ibid. c. 1237. A.
Seneca dictus quaſi ſeipſum necans. T. 4. c. 15. A.
Seneca eandem inter quæſtiones, & reſponſa cum Jacobo Cujacio differentiam obſervat. Tom. 4. c. 829. B.
Senecæ mors fuit arbitraria per Neronem. T. 4. c. 15. A.
Senecæ locum quendam Cujacius emendat. T. 7. c. 1426. C.
Senectus matrimonium non impedit, vel dirimit. T. 6. c. 1127. B.
Senectutis verbo quot comprehenduntur ætates. T. 1. c. 1015. C. D.
Senectutis primus annus quis. T. 6. c. 657. A.
Senes an excuſentur teſtimonium dicere. T. 7. c. 885. D.
Seneſcalli apud nos, & Præſides provinciarum magiſtratibus comparantur. T. 5. c. 34. E. & c. 35. A. ſcientiam juris præſtare non debent. Ibid. c. 34. E.
Senibus reverentia debita in quo conſiſtit. T. 1. c. 1016. D.
Seniores, & ſenes quinam dicantur. T. 10. c. 1078. E. & c. 1079. A.
Senſum teſtatoris, quàm verba complecti præſtat. T. 6. c. 586. A.
Senſus cognitio non eſt ante ſenſum. T. 4. c. 118. B.
Senſus congrui ſunt adhibendi, ſive accommodandi legibus. T. 5. c. 861. B.
Senſus cur nobis datus ſit. Tom. 7. c. 95. C.
Sententia revocari poteſt a ſolo Principe T. 3. c. 592. B.
Sententia pro regula. T. 1. c. 1060. A.
Sententia prior potior poſteriore. T. 2. c. 500. A.
Sententia dicta in pupillum, vel adoleſcentem, abſente tutore, vel curatore, non valet. Tom. 2. c. 148. C.
Sententia nulla regulariter, niſi utràque parte præſente. T. 2. c. 487. C.
Sententia ſecundùm gesta, & probata fertur. T. 1. c. 1018. A.
Sententia per ſortes lata nulla eſt. T. 2. c. 499. C.
Sententia judicis an in partem valere, in partem non valere poſſit. T. 3. c. 663. A.
Sententia judicis qualis eſſe debeat. Ibid. D.
Sententia judicis ſemiplena utrùm valere poſſit. Ibid. D.
Sententia judicis, vel arbitri jubentis nomina teſtium edi adverſario, quocum agitur, quive reus criminis poſtulatur. Tom. 3. c. 650. E.
Sententia contra civitatem indefenſam non valet. T. 2. c. 816. C.
Sententia, & decretum. T. 2. c. 490. E.
Sententia judicis imprudentiâ prolata, non injuſta, ſed quaſi injuſta dicitur. T. 1. c. 246. E.
Sententia diſtat ab interlocutione. T. 2. c. 489. C.
Sententia alibi dicta ad effectum perduci nequit, quàm quo lata eſt, ſine juſſu ejus, qui ſententiam retulit. T. 4. c. 925. B.
Sententia arbitri rem judicatam non facit. T. 4. c. 881. E.
Sententia durior quando infamiam irrogat, & quando non. T. 4. c. 1401. D. E.
Sententia Joannis de erogatione pecuniæ quæ. T. 4. c. 877. C.
Sententia judicis confeſſionem patris ſequi debet. T. 4. c. 899. D.
Sententia judicis ſequi debet jusjurandum, quod patri judex detulit. Ibid. D.
Sententia legis 36. *de jure fiſci* quæ eſt. T. 4. c. 955. C.

Sententia *ſ. Pater*; *qui dotem. leg.* 40. *ff. de Pactis*, quæ eſt. Tom. 4. c. 839. E.

Sententia *ſ. poſt diviſionem. leg.* 40. *ff. de pactis*, quæ, Ibid. C.

Sententia plurium utrùm melior, T. 4. c. 836. C.

Sententia videtur eſſe corrupta, ſi ſit legibus mitior, aut durior. T. 4. c. 849. D.

Sententia an regulariter valeat, quæ dicta eſt non præſentibus omnibus, quos cauſa contingit. T. 4. c. 88a. B.

Sententia ea potior eſt, quæ pro reo facit, non quæ pro actore, exceptis judiciis liberalibus. T. 4. c. 1259. A.

A ſententia Epiſcopi ſi appellatur ad Præſidem, & is ſententiam Epiſcopi conſervavit, num ipſe Præſes eam èxſequi poſſit. T. 4. c. 838. A.

Sententia arbitri an infamiam inurat. T. 5. c. 187. C. non eſt per omnia ſententia. Ibid. C.

Sententia certa, & certæ rei, vel ſummæ eſſe debet. T. 5. c. 758. A.

Sententia inter Proculianos, & Sabinianos de poſſeſſione theſauri reconditi, quæ obtineat. Tom. 5. c. 707. D.

Sententia judicis jusjurandum ſequi debet. T. 5. c. 153. A.

Senrentia, quæ pro reo lata eſt, in omnibus judiciis prævalet. T. 5. c. 211. A.

Sententia quomodo ferenda. T. 5. c. 206. D.

Sententia ſemiplena an tenenda; T. 5. c. 179. D.

Sententia a Summo Pontifice lata vim legia obtinet. Tom. 6. c. 928. E.

Sententia per teſtes probari poteſt. T. 6. c. 927. B.

Sententia concepta contra bonos mores ipſo jure nulla eſt. T. 6. c. 921. B. iniqua non valet. Ibid. c. 924. A.

Sententia reſcindi poteſt ex poſt facto veritate compertâ, & errore prioris judicis detecto. T. 6. c. 1128. A.

Sententia contra formam compromiſſi lata nulla eſt. T. 6. c. 776. D.

Sententia in cauſa poſſeſſionia inter alios lata aliis nocet. T. 6. c. 927. D. ideo ab ea appellare licet. Ibid. D.

Sententia humanior in re dubia ſequi debet. T. 6. c. 1123. D.

Sententia lata contra formam juris compromiſſi nulla eſt. Tom. 6. c. 964. D.

Sententia defiortiva ſcripto ferenda; T. 6. c. 867. C. interlocutoria ſine ſcripto. Ibid. C.

Sententia reſtaurari non poteſt ſub prætextu novorum inſtrumentorum, niſi ab ea appellatum ſit. T. 6. c. 929. C. D.

Sententia præſumitur juſta, etiam ſi cauſæ in ea expreſſæ non ſint. T. 6. c. 927. B. C.

Sententia per errorem lata reſcindi poteſt a Principe. T. 6. c. 923. C.

A ſententia appellandum intra decem dies. T. 6. c. 925. D. aliàs rei judicatæ auctoritatem obtinet. Ibid. E.

A ſententia arbitri appellare non licet. T. 6. c. 837. C.

A ſententia judicis appellanti nihil obeſt, ſi in libellis appellatoriis non ſignificaverit, a qua parte ſententiæ appellavit, cum animus ei eſſet appellandi ab una parte ſententiæ tantùm. T. 6. c. 636. C.

Sententia inter alios dicta non poteſt alios gravare, nec aliorum famam lædere. T. 6. c. 515. A.

Sententia an inhibeat curſum uſurarum. T. 7. c. 154. D.

Sententia de fideicommiſſo a priore judice lata, a quo exſequi debet. T. 7. c. 98. D. E.

Sententia dicta adversùs heredem ſcriptum an noceat legatariis. T. 7. c. 2041. A.

Sentenria, in una provincia dicta, an exſequi poſſit in alia. Tom. 7. c. 153. A.

Sententia quæ appellatur pœna. T. 7. c. 101. A.

Sententia non eſt, ubi non eſt lis. T. 7. c. 248. A.

Sententia dicta contra pupillum indefenſum, & contra rempublicam indefenſam, ipſo jure non valet. T. 7. c. 1268. D.

Sententia quot modis accipienda eſt. T. 7. c. 1023. B.

Sententia an poſſit pro parte reſcindi, & pro parte confirmari. T. 8. c. 159. A.

Sententia, contra jus lata, nulla eſt ipſo jure, nec opus eſt appellatione. T. 8. c. 156. D.

Sentenria lata a Præfecto prætorio retractari poterat. T. 9. c. 1118. A.

Sententia propter turpitudinem rei ipſo jure nulla eſt, & citra appellationem infirmatur. Tom. 9. c. 1084. A.

Sententia quidnam diſtet a re judicata. T. 9. c. 1089. A. B.

Sententia ſub comminatione deprompta quænam ſit. Tom. 9. c. 1099. B.

Senteotia quatuor ſolummodo verbis perfecta eſt. Tom. 9. c. 1100. A.

Sententiâ contrariâ nequis ſuam, vel anteceſſoris ſententiam retractet. T. 9. c. 1065. E.

Sententia in privatum hominem dicta ſine certa quantitate non valet. T. 9. c. 1071. E. aliud eſt in fiſco, & republica, faciunt enim fidem, & cur. Ibid. E.

Sententia, & lex in quo differunt. T. 9. c. 1084. E.

Si unâ ſententiâ duo, vel plures condemnati ſunt, exſequutio fit pro virilibus portionibus. T. 9. c. 1097. A. & ſeq.

Sententia dicta ab incompetenti judice ipſo jure nulla eſt, ſi dicta ſit citra conſenſum partium, vel ſi dicta ſit a privato homine, nec dato a magiſtratu, dato nimirum ex conſenſu partium. Tom. 9. c. 1083. C. D.

Sententia concepta directis verbis, ideſt, imperativis. T. 9. c. 1072. C.

Sententia Procuratoris Cæſaris ita lata, ut bona debitoria fiſci traderentur fidejuſſori ejus eâ lege, ut fidejuſſor fidei communitatem præſtet, quæritur, an valeat ſententia. T. 9. c. 1068. E.

Sententia definitiva non poteſt ferri niſi prope finem triennii. T. 9. c. 138. D.

Sententia ferri debet de unoquoque negotio præſenti utràque parte, præſentibus omnibus, quos cauſa attingit. T. 9. c. 1057. C. & ſeq.

Sententia incerta quomodo concepta eſt. T. 9. c. 1071. B. & ſeq.

Sententia prætextu, quòd omiſſa fuerat exceptio peremptoria, non poteſt reſcindi, niſi beneficio reſtitutionis in integrum. Tom. 9. c. 1085. E.

Caſus, quo ſententia ipſo jure nulla eſt, & ſine appellatione reſcinditur, itaut ex integro cauſa agi poſſit, & judicari. T. 9. c. 1057. C. & ſeq.

Sententia fit per libellum. Tom. 9. c. 1099. D. legitur, non dicitur. Ibid. D.

Sententia impropriè dicitur articulus cauſæ. T. 9. c. 1066. C.

Sententia judicia habet vim ſtipulationis, & acceptilationis. Ibid. D

Sententia quid ſit. T. 9. c. 1063. B. definitio ſententiæ explicatur. Ibid. B. & ſeq.

Sententia non eſt judicis comminatio. T. 9. c. 1099. A.

Sententia plena. T. 9. c. 126. C.

Sententia judicis quibus caſibus ipſo jure nulla eſt. T. 9. c. 1063. A. & ſeq.

Sententia poſt triennium pronuntiata an valeat. Tom. 9. c. 132. E.

Sententia, quæ ſine ſcripto lata eſt, ſententia nominari non debet, & ſine appellatione reſcinditur. T. 9. c. 1051. C.

Sententia ab interlocutione in quo diſtat. Tom. 9. c. 1063. B. & c. 1066. D.

Sententia revocari non poteſt. T. 9. c. 1479. E. Principi ſoli licet ſententiam ſuam revocare. Ibid. E.

Sententia judicis fruſtra differtur, quæ a judice mutari, & revocari non poteſt. T. 9. c. 1480. A.

Sententia incerta non eſt ſententia. T. 9. c. 1071. B. & ſeq.

Sententiâ finitur lis, ſi appellatione ſuſpenſa non ſit, vel retractatione. T. 9. c. 290. E. & c. 291. A.

Sen-

Sententia quando nulla eſt. Tom. 9. c. 134. C. D. & c. 138. A. B.
Sententia omnis eſt decretum, ſed omne decretum non eſt ſententia. T. 9. c. 1063. B.
Sententia quid eſt, & quid a re judicata diſtat. T. 9. c. 1089. A. B.
A ſententia dicta in contumacem appellari non licet. T. 9. c. 138. C.
De ſententia, quæ ſine certa quantitate prolata eſt. T. 9. c. 1071. B. & ſeq.
Non eſt pro ſententia judicis quælibet vox, aut voluntas. Tom. 9. c. 1099. A.
A ſententia compromiſſarii appellari non poteſt. T. 9. c. 509. C. jure Gallico permittitur appellare. Ibid. C.
Sententia dicta per injuriam, vel per gratiam judicis, non per omnia jus facit. T. 10. c. 267. A.
Senteotia dicta contra heredem ſcriptum, & ſecundùm heredem legitimum, quot, & quibus caſibus legatariis oon noceat. Ibid. B. C.
Sententia pro admonitiooe. T. 10. c. 450. B.
Sententia differtur ampliatione judicum. T. 10. c. 708. B.
Sententia neceſſaria eſt in committenda ſtipulatione ob evictionem. T. 10. c. 755. B.
Sententia ſi non proferatur, an poſſit appellari. T. 10. c. 789. A.
Sententia in abſentem duabus de cauſis dicitur. T. 10. c. 800. B.
A ſententia judicis compromiſſarii an liceat appellare. T. 10. c. 823. D.
Sententia definitiva, quæ non eſt appellatione reſciſſa, an poſſit reſcripto Principis retractari. T. 10. c. 839. C.
Sententia, quam dixit is, qui non jure datus eſt judex, an valeat. T. 10. c. 920. A.
Sententia in Gallia debet ferri gallicis verbis, alioqui nulla eſt. T. 10. c. 1050. A.
A ſententia arbitri compromiſſarii non appellatur jure Romano, moribus Galliæ non item. Tom. 10 c. 1228. A.
Ex ſententia dicta die feriato non eſt actio judicari. T. 10. c. 1232. C.
Sententia quibus caſibus valeat, vel non valeat in abſentem reipublicæ causâ. T. 10. c. 1243. E. & ſeq.
Sententia ſemper debet eſſe certa. T. 10. c. 1250. A.
Sententia, contra debitorem dicta, an noceat ignoranti creditori. T. 10. c. 1255. C. an dicta contra heredem ſcriptum noceat creditori pigneratitio ignoranti, & legatario etiam ignoranti. Ibid. C.
Sententia cum dicitur ex edicto peremptorio, appellationi locus non eſt. T. 10. c. 1256. A.
Sententia pro veritate accipitur, & jus facit. T. 10. c. 1256. C. D.
Sententia, lata contra heredem ſcriptum, an noceat legatariis. T. 10. c. 1257. B.
Sententiæ nomine quid intelligitur. T. 5. c. 880. B.
Sententiæ, quam judex appellationis juſtam eſſe pronuntiavit, exſequutio ad priorem judicem redit. T. 3. c. 601. C.
Sententiæ varia ſignificatio. T. 2. c. 891. C.
Sententiæ judicum diverſæ pares, vel impares. T. 3. c. 340. B.
Sententiæ de eo, quod intereſt. T. 2. c. 493. C. & T. 3. c. 240. C. D.
Sententiæ, quæ ſine appellatione reſcinduntur. T. 1. c. 881. E.
Sententiæ ſeveritas cum cæteris damnis tranſigere ſolet. Tom. 4. c. 848. D.
Sententiæ judicis exſequutio eſt pars juriſdictionis. T. 4. c. 6. A.
Sententiæ ſuæ exſequutionem oon habet Epiſcopus, ſed tantùm cognitionem, & audientiam, ſicut judex delegatus. T. 4. c. 838. A.
Sententiæ Sabini quando locus eſt, & quando Pegaſi. Tom. 4. c. 61. A. B.
Senrentiæ dictionem habens, utrùm ſententiæ quoque exſequutionem habeat, nec ne. T. 4. c. 837. E.
Sententiæ ſecundæ ſunt meliores. Vide, Secundæ ſententiæ.
Senrentiæ juris omnes ſunt periculoſæ. T. 4. c. 671. E.
Sententiæ arbitri an ſtandum ſit. T. 5. c. 191. C.
Sententiæ judicum venales eſſe prohibentur. T. 6. c. 970. C.
De ſententiæ Pretoris exſequutione. T. 6. c. 250. A.
Sententiæ ſuæ exſequutionem non habet judex datus. T. 6. c. 25. C.
Sententiæ acquieſcit, qui non appellat. T. 6. c. 508. B.
Sententiæ quæ deſunt, an Prætor ſupplere poſſit. T. 6. c. 522. E. Vide, Prætor.
Sententiæ diverſæ judicum datorum a magiſtratu in ſuſpenſo ſunt, donec diſſidium dirimat magiſtratus. T. 6. c. 685. E.
Senrentiæ judicum delegatorum non porriguntur ultra tempus magiſtratus. T. 6. c. 517. D. E.
Sententiæ juris paularim creſcunt. T. 7. c. 672. C.
Sententiæ exſequutionem judex datus, qui eam dixit, non habet. T. 9. c. 1093. D.
Sententiæ ſuæ nemo eſt idoneus retractator. T. 9. c. 1118. A.
Sententiæ ut memoriter non pronuntientur, ſed ex ſcripto, ex libello, & tabella, ideſt periculo. T. 9. c. 267. D. E.
Senrentiæ mutatio non eſt inconſtantia. T. 10. c. 137. D.
Sententiæ acquieſcere, & a ſententia appellare diverſa ſunt. Tom. 10. c. 800. D.
Sententiæ Epiſcoporum a quibus exſequutioni mandentur, T. 10. c. 822. B.
Sententiæ ſunt numerandæ, non ponderandæ. T. 10. c. 1236. A.
Sententiam nemo mutare poteſt in fraudem alterius. T. 4. c. 91. E.
Sententiam ſemel dictam retractare non licet. T. 4. c. 614. B.
Sententiam gravem judex dare adverſùs abſentem feſtinare non debet. T. 4. c. 876. C.
Sententiam definitivam Prætor mutare non poteſt, neque acta poſt ſententiam dictam. T. 6. c. 522. D.
Sententiam eam accipiendam in ambiguis, quæ rei gerendæ magis convenit. T. 7. c. 1460. E.
Sententiam per relationem ad ſe factam, an quilibet exſequi poſſit. T. 7. c. 153. B. C.
Senrentiam proferentis maximè ſpectandam in ambiguis orationibus. T. 7. c. 1450. E.
Sententiam de periculo recitare quid ſit. T. 9. c. 1062. C.
Sententiam ferre poſſunt judices tam Latinâ, quàm Græcâ linguâ. T. 9. c. 1053. C.
Sententiam reſcindi non poſſe. T. 9. c. 1084. D. & ſeq. & c. 1099. D. E.
Poſt ſeotentiam opponuntur Senatuſconſulta Macedonianum, & Vellejaoum odio fœneratorum, vel favore mulierum. Tom. 9. c. 1085. D.
Sententiam ipſo jure nullam eſſe, ſi ab incompetenti judice dicta fuerit. Tom. 9. c. 1081. D. citra appellationem infirmatur. Ibid. D.
Sententiam reſcindi non poſſe contrariâ ſententiâ, niſi remedio appellationis, aut reſtitutionis in integrum. T. 9. c. 1085. E.
Sententiam latam a ſervo, quem magiſtratus judicem dedit certæ rei, vel cauſæ, non infirmari, licèt poſtea appareat, eum fuiſſe ſervum. T. 9. c. 1065. E.
Sententiam certis finibus concludi quid ſit. T. 9. c. 1071. B.
Sententiam certam eſſe oportet, ideſt certæ pecuniæ, vel certæ rei. T. 9. c. 1072. B.
Sententiam reſcindere non poſſunt, qui eam dixerunt. T. 9. c. 1056. E. & c. 1057. A.
De ſententiam paſſis, & reſtitutis. T. 9. c. 1483. D. & ſeq.
Sententiam quando dicimus ipſo jure nullam eſſe. T. 9. c. 1061. C.
Sententiam vitiat & locus, & dies illicitus. T. 9. c. 1083. C.
Sententiam obſignatam defert judex, ſive magiſtratus habitâ deliberatione, perpenſo, maturoque judicio. T. 9. c. 1061. B. C.
Sententiam judicis qui vendidit litigatori convento certo pretio, quomodo punitur. T. 9. c. 1376. C.
Sententiam ex ſcripto recitatam non corrigere, nec mutare poſſe, etiamſi malè pronuntiaverit judex.

dex. T. 9. c. 1051. E. & c. 1062. A. & cur. Ibid. A.

Ad reſcindendam ſententiam opus non eſſe appellatione, ſi ſententia non ſit partibus recitata. Tom. 9. c. 1119. B.

Sententiam non eſſe appellandam eam, quæ paucis literis temerè deſcriptis conſtat. T. 9. c. 1099. E.

Sententiam quomodo, & quando judex proferre debet præſentibus partibus, vel unâ parte abſente. T. 9. c. 1057. C. & ſeq.

Sententiam ſine certa quantitate prolatam ipſo jure nullam eſſe. T. 9. c. 1071. B. & ſeq. reſcinditur ſine appellatione. Ibid. c. 1072. B. nomen ſententiæ non meretur. Ibid. B. ex integro cauſam agi poſſe, alio judice dato. Ibid. B. ex ea non naſci actionem judicati. Ibid. B. non poterat repeti ex actis. Ibid. C.

Sententiam ſuam debet judex ex libello, & ſcripto publicè partibus legere, & recitare. T. 9. c. 1051. C.

Sententiam brevitas orationis non vitiat. Tom. 5. c. 1095. E. & c. 1100. A.

Sententiam poſteriorem ejuſdem judicis, vel ſucceſſoris ejus de eadem re, & inter partes eaſdem, quæ contraria eſt priori ſententiæ, a qua appellatum non eſt, ipſo jure nullam eſſe. T. 9. c. 1084. D. & ſeq.

Poſt ſententiam minimè ſuſpenſam non poteſt quis producere, poteſt tamen accuſare falſi. Tom. 10. c. 639. C.

Sententiam paſſi quinam dicantur. T. 10. c. 733. D.

Sententiam qui noviſſimus laturus eſt, non ſemper melius pronunciat. T. 10. c. 792. D.

Sententiarum effectus. T. 1. c. 845. D.

De ſententiarum effectu, & finibus litium. T. 1. c. 475. E.

Sententiarum ordo prælationem nullam facit. T. 10. c. 1228. E.

Inter pares ſententias clementior ſeveriori præfertur. T. 1. c. 463. D.

Sententias corruptas videri, ſi ſint legibus mitiores, T. 9. c. 1479. C.

Sententias ſuas ferre poſſunt illuſtres perſonæ ſine ſcripto. T. 9. c. 1051. E.

Poſt duas ſententias judicum, quas definitio Præfectorum prætorio roboraverit, ne liceat retractare. T. 9. c. 1126. A. & ſeq.

Sententias ſuas exſequuntur Magiſtri militum, non Prætor. T. 10. 860. B.

Sententias inter numero pares quænam prævaleat. T. 10. c. 1234. B.

De ſententiis ex periculo recitandis. T. 9. c. 1051. B. & ſeq.

A ſententiis appellari poteſt, niſi dictæ ſint a Præfecto prætorio, a Senatu, vel a Principe. Tom. 9. c. 1070. B.

In ſententiis, quæ palàm contra jus conſtitutum pronuntiatæ ſunt, non eſſe neceſſariam appellationem. T. 9. c. 1119. B. C.

In ſententiis hodie ſolet exprimi, maturo conſilio rem fuiſſe perpenſam, & cur. T. 9. c. 1051. C.

Sententiis ſuis judices olim pœnam non exprimebant, T. 9. c. 1479. B. C.

A ſententiis Præfecti prætorio appellari non poteſt. T. 9. c. 1056. C. D.

De ſententiis, & interlocutionibus omnium judicum. T. 9. c. 1063. A. & ſeq.

De ſententiis, quæ pro eo, quod intereſt, proferuntur. T. 9. c. 1072. D. & ſeq.

De ſententiis Præfectorum prætorio. T. 9. c. 1056. C. & ſeq.

Sententiis e duabus diverſis an modò hæc, modò illa ſit vera. T. 10. c. 743. E.

De ſententiis paribus, & diverſis. T. 10. c. 1234. A. & ſeq.

De ſententiis imparibus. Tom. 10. c. 1235. A. & ſeq.

In ſententiis brevitas an ſit vitanda. T. 10. c. 1250. D.

Separari non debent in pœna, qui in culpa junguntur. T. 4. c. 851. C.

Separatim, vel *disjunctim* articulus quid ſignificat. T. 9. c. 897. D.

Separatio datur legatariis, & fideicommiſſariis. T. 1. c. 445. A.

Separatio, & communio ſunt contraria. T. 4. c. 881. B.

Separatio bonorum datur ex decreto prætoris, poſtulantibus creditoribus defuncti. T. 4. c. 645 B.

Separatio a Prætore impetratur. T. 4. c. 86. A.

Separatio eſt certorum bonorum abſtentio. T. 4. c. 85. E.

Separatio bonorum quem effectum habeat, & an ab ea recedere liceat. T. 5. c. 1097. E. & c. 1098. A.

Separatio bonorum defuncti, & heredis. T. 6. c. 326. C.

Separatio bonorum, quæ patrono permittitur, libertâ herede inſtitutâ ex aſſe. Ibid. D.

In ſeparationis bonorum cauſa legatarii connumerantur creditoribus hereditariis. T. 4. c. 1345. A.

Inter ſeparationem, & abſtentionem eſtne diſtinctio. Tom. 4. c. 85. E.

De ſeparationibus. T. 1. c. 847. C. D. & quid ſit ſeparatio. Ibid. D.

De ſeparationibus bonorum. T. 9. c. 1149. A. & ſeq.

Qui ſepelierit alienum mortuum, ſi quid impenderit, id a quo recipere poteſt. T. 1. c. 381. B.

Sepelire aliud eſt, aliud commendare. T. 4. c. 213. A.

Sepelire. T. 5. c. 925. A.

Sepeliri mortuum in urbe lege vetitum. T. 3. c. 449. E. & c. 450. A.

Sepeliri mortui in civitate non poſſunt, ne Sacra civitatis funere polluantur. T. 1. c. 380. D.

Sepeliri non poſſunt in civitate homines mortui. T. 1. c. 380. D.

Sepeliri quemque in urbe, lege vetabatur. T. 9. c. 718. A.

Seplaſiarii, & pantapolæ, & dardanarii idem. T. 3. c. 274. A.

Septemvirale judicium. Tom. 3. c. 80. E.

De ſeptemviris. Ibid. E.

Septenarius numerus quam habeat vim. T. 1. c. 458. C. & c. 537. E.

Septimia, vulgo *Languedoc* Galliæ Provincia, cur ita appellata. T. 9. c. 1080. C.

Septimeſtris partus dicitur is, qui natus eſt ſub finem, vel initium ſeptimi menſis. T. 6. c. 599. A.

Septimo menſe natus juſtus filius dicitur. Ibid. A.

Septimum milliarium. T. 3. c. 571. A.

Septuagenarii excuſantur a teſtimonio dicendo. Tom. 9. c. 276. E.

Sepulcra cur ſecundùm viam publicam poſita olim fuerint. T. 3. c. 614. D.

Sepulcra civium Romanorum, & quæ iis adhærent, religioſa ſunt. T. 5. c. 387. C.

Sepulcra hoſtium religioſa nobis an ſint. Ibid. B. C.

Sepulcra an ſint religioſa, vel jura eorum. T. 7. c. 398. C.

Sepulcra, & monumenta an poſſint vindicari. T. 10. c. 949. A.

Ad ſepulcreta, & uſtrinas magna olim frequentia hominum, & cur. T. 5. c. 389. D.

Sepulcri violati an teneatur, qui titulum eraſit, vel ſtatuam evertit. T. 3. c. 614. D.

Sepulcri violati actio popularis. T. 1. c. 868. C.

Sepulcri violati an agere poſſit heres neceſſarius, ſi nondum ſe bonis immiſcuerit, violato ſepulcro hereditario, fracto, & dejecto. T. 4. c. 191. A. B.

Sepulcri jus. Vide, Jus ſepulcri.

Sepulcri locum ſi emero, & venditor prope eum ædificaverit, an teneatur mihi ex empto. T. 7. c. 744. D. E.

Sepulcri dominus, ut fundi, non poſſum eſſe propter religionem, ſed poſſum eſſe quaſi dominus. T. 9. c. 1137. D.

Sepulcri violati pœna quæ. T. 9. c. 1437. E. & c. 1438. A. & ſeq.

Actio ſepulcri violati quo caſu, & quomodo detur in ſervum. T. 10. c. 745. C. D.

De ſepulcro, ac de itinere eò ducente. T. 3. c. 384. D.

De ſepulcro ædificando. Tom. 1. c. 758. C.

Pro

Digitized by Google

Pro ſepulcro accipitur monumentum. T. 4. c. 256. E. & c. 257. A.
Sepulcro an ſervitus imponi poſſit. T. 7. c. 398. B.
Sepulcro debitum iter non utendo an amittatur. Ibid. B. C.
De ſepulcro violato, Tom. 9. c. 1437. E.
An ſepulcro liceat imponere ſtatuas, vel alia ornamenta. T. 9. c. 1174. B.
Sepulcrurum violatores. Tom. 2. c. 601. B. C.
Sepulcrorum religio quot, & quibuſnam modis violetur. Tom. 3. c. 614. B. C. & ſeq.
Sepulcrorum tituli. Tom. 3. c. 614. E.
Sepulcrorum antiquæ inſcriptiones Romæ, & Neapoli quæ. T. 4. D.
Sepulcrum ſi diverſis in locis ſit, an uterque locus religioſus eſſe debeat. Ibid. A.
In ſepulcrum alienum ſine voluntate ejus mortuum inferens violati ſepulcri reus ſit, & pœnæ pecuniariæ ſubjicitur. Tom. 5. c. 386. D.
Sepulcrum vendi non poteſt. Ibid. D.
Sepulcrum quid ſit. T. 5. c. 924. E. & T. 10. c. 756. D.
Sepulcrum. T. 6. c. 632. C.
In ſepulcrum alienum illatio non minuit rem domini, ideſt, quicquam patrimonio domini non abeſt. T. 6. c. 49. C.
Sepulcrum an accedat venditioni fundi amplioris. Tom. 7. c. 818. B.
Sepulcrum per ſe an vendi poſſit. Ibid. B.
Sepulcrum lateritium. Tom. 7. c. 593. C.
Sepulcrum non licebat Athenis opere tectorio exornatum habere. T. 9. c. 1174. B. C.
Qui ſepulcrum ædificat juxta ædes alienas, quod ſpatium debeat relinquere. T. 10. c. 416. A.
Sepulcrum inter, & ædificium quantum ſpatii debeat intermitti. Tom. 10. c. 756. E. & c. 757. A.
Sepultura juſta quæ dicitur. T. 4. c. 213. A. B.
Una ſepultura plura ſepulcra efficere non poteſt. T. 5. c. 925. E.
Una ſepultura eſt, quæ unius eſt. Ibid. E.
Sepulturâ ſacrâ privatur excommunicatus. Vide, Excommunicatus.
Sepulturæ perpetuæ tradita corpora quomodo transferri poſſint. T. 1. c. 380. C.
Sepulturæ quæ accidant, & quæ circa eam obſervanda. Tom. 5. c. 925. A. B.
Sepulturæ ſolennia an olim fuerint negata hæreticis. Tom. 10. c. 825. C.
Sepulturæ curator rectè conſtituitur teſtamento. T. 10. c. 1120. A.
Sequeſter judex ſponſionis Sculna. T. 2. c. 200. B. C.
Sequeſter propriè quis dicatur. T. 5. c. 25. D. E.
Sequeſter, qui rem depoſitam habet. T. 6. c. 450. D.
Sequeſter ſi rem apud ſe depoſitam non reddat, qua actione teneatur. T. 7. c. 855. C.
Sequeſter quis ſit. T. 8. c. 567. C.
Sequeſter quis dicatur. Tom. 8. c. 304. A. quomodo diſtet a depoſitario. Ibid. A. an ad eum poſſeſſio tranſeat. Ibid. B.
Sequeſter eſt depoſitarius rei litigioſæ. T. 9. c. 217. E. tenetur præſcriptis verbis, non actione depoſiti. Ibid. E.
Sequeſter qua ratione rem poſſidet. T. 9. c. 1008. C.
Sequeſtratio quid. T. 2. c. 200. B.
Sequeſtratio rerum immobilium nunquam ſit. T. 4. c. 716. A.
Sequeſtratio quibus rebus ſit, & quibus non. Ibid. A. B.
Sequeſtratio poſſeſſionis, vel fructuum quomodo facienda. T. 6. c. 839. E. & c. 840. B.
Sequeſtratio rerum lite pendente quando ſit. Tom. 9. c. 217. B. C.
Sequeſtratio eſt lex quædam depoſiti. T. 9. c. 350. A.
Sequeſtratio in interdicto Uti poſſidetis. T. 9. c. 1166. A.
Sequeſtratio non ſit rerum immobilium, niſi ratione fructuum. T. 10. c. 628. B. C.
Sequeſtratio eſt lex depoſiti. T. 10 c. 650. A.
Sequeſtratio pecuniæ an ſit licita. T. 10. c. 952. E.
Sequeſtratio quid ſit. Tom. 10. c. 953. A.
Sequeſtrationis lex eſt, ut victori reddatur. T. 9. c. 217. D.
De ſequeſtratione pecuniæ prohibita. T. 9. c. 986. A.
Sequeſtres teſtes eſſe non poſſunt. T. 9. c. 277. A.
Sequeſtri depoſitio coram quo fiat. T. 8. c. 567. D. E.
Pro ſequeſtro deponere quid. Ibid. C.
Sequeſtrum quæ cauſentur. T. 5. c. 25. B.
Sequi, & duci cognata ſunt verba, & quaſi connexa. T. 7. c. 118. A. in quo differunt. Ibid. A.
Sequimur ducentem, ducimus ſequentem. Ibid. A.
Sequior. T. 1. c. 952. E. & T. 3. c. 3. A.
Sera patientia locatoris eſt. T. 5. c. 528. A.
Sergent, vox Gallica, unde deductum. T. 2. c. 645. B. & T. 9. c. 1483. A.
Serica veſtis pretioſa. T. 2. c. 272. D.
Sericæ veſtes interdictæ. Tom. 2. c. 799. A. B.
Sericæ paragaudæ. T. 2. c. 797. E. & c. 798. A.
Serici libra olim tanti fuit, quanti libra auri. T. 9. c. 369. A.
Serici uſus an fœminis ſit interdictus. T. 10. c. 737. C.
De ſerico. T. 9. c. 369. A. B.
Sericum quid ſit. Tom. 2. c. 795. A. B.
Sericum a Barbaris emi non poteſt ſine Comite commerciorum. T. 2. c. 272. C.
Sericum auro contra vendebatur. Ibid. D.
Sericum fuit par auro. T. 9. c. 369. A.
Sericom quis poterat emere. T. 10. c. 1001. C.
Sericum auro comparatum. Ibid. C.
Sermo, qui ad præteritum, vel præſens tempus confertur, ſtatim verus, aut falſus eſt. T. 1. c. 1084. C.
Sermo nullus adeo generalis eſt, a quo tacitè quædam non excipiantur ex mente loquentis. T. 4. c. 977. A.
Sermo (ajunt Philoſophi) collatus ad præſens, vel præteritum tempus, ſtatim eſt verus, aut falſus. T. 4. c. 1045. B.
Sermo ambiguus. T. 5. c. 1100. B.
Sermo ambiguus in emptione, & venditione contra venditionem interpretandus eſt, & cur. T. 5. c. 505. B.
Sermo idem duas differentes ſententias exprimens. T. 7. c. 1460. A. & ſeq.
Sermo ſi ſit ambiguus, in primis quærendum, quid ſenſerit, qui eo uſus eſt. T. 7. c. 1460. E. & c. 1461. A.
Sermo generalis an ſcientem in eo relevet, in quo latet malitia quædam mala. T. 7. c. 805. C.
Sermonis brevitas. Vide, Brevitas.
Serò nimis ſolvit adjecto, quem prævenit ſtipulator. T. 6. c. 375. C.
Serpentes vocantur peſtes. T. 10. c. 1030. C.
Serpentem odorem peſtilentem eſſe. T. 3. c. 473. E.
Serraculum quid. T. 3. c. 400. A.
Serraculum ducere quid. Tom. 3. c. 224. B.
Serva ſi conceperit, & poſtea manumiſſa peperit, libertum parit. T. 1. c. 402. D.
Serva nubere, aut ſervus uxorem ducere non poteſt. T. 5. c. 548. B.
Quando ſerva poteſt fieri mulier. T. 9. c. 926. A. B.
Ex ſerva quando ingenuus naſci poteſt. T. 9. c. 917. C.
Servandum datum, & depoſitum in quo differunt. T. 5. c. 25. A. B.
Servare quid ſignificat. Tom. 1. c. 928. C.
De ſervatoribus loci. T. 3. c. 65. E.

Servia-

Serviana actio quæ eſt ? Tom. 7. c. 546. D.
Serviana, aut quaſi Serviana actio quænam appellata. T. 8. c. 1108. C. D.
Serviana actio quæ, & in quo differat a Salviano interdicto. Ibid. A. B.
Serviana actio de quibus rebus eſt. T. 9. c. 1173. B. C. Vide, Actio Serviana.
Serviana actio quo caſu ſalva ſit creditori. T. 10. c. 1254. B.
Servi cognomine, prænomine, & agnomine carent. T. 1. c. 1184. E.
Servi ſunt mancipi. T. 1. c. 327. A.
Servi dominorum delatores non audiuntur, excepto crimine majeſtatis. T. 1. c. 494. B.
Servi, qui domino auxilium non tulerunt, ſupplicio afficiuntur. T. 1. c. 421. E.
Servi in criminalibus non audiuntur contra dominum. T. 3. c. 588. D.
Servi malo more ſe emi, vel manumitti extraneis mandant. T. 2. c. 264. E. & 265. A.
Servi ex contractibus, in ſervitute habitis, poſt manumiſſionem non tenentur. T. 1. c. 391. E.
Servi quidam erant binomines. T. 1. c. 189. D.
Servi in quibus uſumfructum habemus, an ex re noſtra, vel operibus noſtris adquirere nobis poſſint. T. 1. c. 94. B.
Servi alieni ſuppreſſio an ſit furtum. T. 1. c. 875. E.
Servi alieni an in alterius caput torqueri poſſint. Tom. 1. c. 496. D.
Servi ruſtici alienari prohibentur. T. 2. c. 1041. E.
Servi ruſtici ſine prædiis vendi nequeunt. T. 2. c. 837. A.
Servi operas locare aliud eſt, aliud ex operis ſervi mercedem capere. T. 3. c. 409. C.
Si ſervi plures ejuſdem generis ſimul venierint, an una ſit venditio. T. 1. c. 1371. C.
Servi heredes inſtitui poſſunt. T. 1. c. 332. E.
Servi tributarii, vel inquilini apud dominos remanere jubentur. T. 2. c. 838. D.
Servi atrienſes. Tom. 3. c. 289. A.
Servi barbari qui ſint. T. 3. c. 172. A. B.
Servi fiſcales impune fiſco cauſam pecuniariam deferunt. Tom. 1. c. 494. A.
Servi pœnæ. T. 1. c. 499. D.
Servi undenam ita appellati. T. 1. c. 13. C.
Servi aut naſcuntur, aut fiunt. Ibid. D.
Servi non onerantur ære alieno jure civili. T. 1. c. 268. E.
Servi quaſi teſtamenta facere poſſunt. T. 1. c. 1273. C.
Servi ut teſtamento manumittuntur. T. 1. c. 465. E.
Servi ſollicitator, ſeu corruptor. T. 2. c. 378. A. & c. 379. C.
Servi amanuenſes. Vide, Amanuenſes ſervi.
Servi reipublicæ. T. 2. c. 453. A.
Servi, qui ſunt in fuga, cur nec vendi, nec donari poſſunt. Tom. 3. c. 491. E.
Servi fugitivi an dominus poſſeſſionem amittat. Tom. 1. c. 1126. D.
Servi fugitivi non eſt commercium. T. 1. c. 771. B. C.
Servi fugitivi longiſſimo tempore adquiruntur. T. 1. c. 82. C.
Servi quibus modis manumittuntur. T. 1. c. 462. E.
Servi perſona inſpicitur in legatis. T. 4. c. 411. E.
Servi actoris amiſſio plerumque eſt cauſa everſionis totius familiæ. T. 4. c. 1023. A.
Servi diſpenſatoris officium finitur manumiſſione, officium verò inſtitoris non, & quæ ratio. T. 4. c. 934. B.
Servi aut naſcuntur, aut fiunt, ſed ſed certis modis. T. 4. c. 64 C.
Servi, qui a teſtatore non jure manumiſſi ſunt, an inſtructo prædiorum cedant. T. 4. c. 1181. B.
Servi in crimine adulterii torquentur in caput domini, non in crimine inceſti. C. 4. c. 1000. E.
Servi receptitii quinam ſunt. T. 4. c. 982. C.
Servi a dominis vendi poſſunt cum durioribus quibuſcumque conditionibus. T. 4. c. 52. D.
Quot ſunt ſervi, tot hoſtes, ut eſt in proverbio. T. 4. c. 10. E. & T. 5. c. 635. C.
Servi in quo differant a liberis hominibus quoad crimen adulterii ex lege Juliâ. T. 4. c. 1480. D. & ſeq.
An ſervi contineantur inſtructo prædio legato. T. 4. c. 1134. D.
Servi exhibendi copiam habere idem eſt, quod in poteſtate habere. T. 5. c. 229. D.
Servi matrem civilem, aut alios cognatos non habent. Tom. 5. c. 547. E.
Servi in toto jure civili, & prætorio pro nullis, & mortuis habentur. Tom. 5. c. 547. D. & c. 815. C.
Servi communis nomine ſi cum uno ex dominis agatur noxali actione furti, vel damni injuriæ, condemnatio in ſolidum fiet. T. 5. c. 677. D. E.
Servi operæ ſunt infructu. Tom. 5. c. 425. B.
Servi nomine rerum amotarum actione an & quando uxor teneatur. T. 5. c. 572. A.
Servi pignorati poſſeſſio apud quem ſit. T. 5. c. 710. C. & ſeq.
Servi quibus caſibus in caput domini torqueri poſſunt. Tom. 5. c. 635. C.
Servi ſupplicii, & pœnæ qui dicantur. T. 5. c. 753. D.
Servi proprii, fructuarii, communis, alieni, liberi hominis bonâ fide poſſeſſi, quoad adquiſitionem poſſeſſionis, quæ ſint requiſita. T. 5. c. 702. B.
Servi peculium eſt peculium domini, ſive pars ſui patrimonii, bonorumve ſuorum. T. 6. c. 15. B.
Servi hereditarii omnes communes habentur. T. 6. c. 670. E.
Servi matrimonium contrahere poſſunt jure Pontificio. Tom. 6. c. 1106. B. C.
Servi appellatione ancilla continetur. T. 8. c. 520. E.
Ex ſervi contractu actio domino quæritur, ipſe verò ſervus agera non poteſt. T. 7. c. 155. D.
Servi legati dominium, quod interim fuit hereditatis, poſt aditionem ad legatarium tranſire. T. 7. c. 1162. A.
Servi urbani ut diſtinguendi a ruſticis ſervis. T. 7. c. 380. E.
Servi fiunt capti ab hoſtibus. T. 7. c. 30. A.
Servi ſoli flagellis, flagris cæduntur. T. 7. c. 126. E.
Servi flagriones dicti, & unde. Ibid. E.
Servi quibus caſibus in judicio conſiſtunt. T. 7. c. 155. D. E.
Servi an poſſint liberari adoptione. T. 8. c. 910. B.
Servi jure civili pro nullis habentur. T. 8. c. 677. C. & c. 767. D. E. & c. 856. B.
Servi an adquirere nobis poſſint ? T. 8. c. 958. C.
Servi corrupti actio quæ. Tom. 8. c. 1097. A.
Servi unde ita appellati, & quot modis fiant. T. 8. c. 895. A. B. an in eorum conditione ſit aliqua differentia. Ibid. B.
Servi non uſucapiunt, hoc eſt, neque inchoare uſucapionem poſſunt, neque inceptam complere. T. 8. c. 821. A.
Servi alieni heredes inſtitui utrùm poſſint. T. 8. c. 971. B. & c. 972. A. & ſeq.
Servi legati, qui ſunt in fuga. T. 7. c. 1036. E. & c. 1037. A. & c. 1100. D. & ſeq.
Servi, & ancillæ differunt. T. 8. c. 563. C. D.
Servi pœnæ aliquando fiebant latrones. T. 9. c. 988. D.
Servi alieni poſſeſſor bonæ fidei fingitur eſſe dominus. T. 9. c. 630. B.
Servi torqueri poſſunt in cauſa adulterii mulieris. T. 9. c. 1399. B. & ſeq.
Servi in fuga cur nec vendi, nec donari poſſunt. Tom. 9. c. 616. A.
Servi alieni an inſtitui heredes poſſint, an non. T. 9. c. 719. E.

Servi

Servi proprii non poſſunt inſtitui heredes ſine juſta libertate. T. 9. c. 720. A.
Servi precum offerendarum Principi incapaces. Tom. 9. c. 1163. D. item incapaces ſunt libelli offerendi Principi. Ibid. D.
Servi accuſare non poſſunt ſuos dominos. T. 9. c. 1374. A. B.
Servi quomodo liberi fiunt. T. 9. c. 945. C.
Servi coloni. Tom. 9. c. 974. C. liberi coloni. Ibid. C.
Servi conditionales qui dicuntur. T. 9. c. 1214. C.
Servi, cum mulier rea adulterii fit poſt divortium, manumitti non poſſunt intra ſexaginta dies utiles. T. 9. c. 1401. C. & c. 1426. C.
Servi notarii. T. 9. c. 1214. A. B.
Servi tabellarii ſunt ſervi civitatis. Ibid. B.
Servi qui liberi eſſe nolint. T. 9. c. 948. B.
Servi a familiaribus ſeparantur. T. 9. c. 1374. B.
Quot ſervi, tot hoſtes, proverbium. T. 9. c. 574. D.
Servi urbani, & ſervi ruſtici in quo differunt. T. 9. c. 573. C.
Servi publici fuerunt Athenis periti literarum. T. 9. c. 963. C. eos mittebant in bellum cum Imperatoribus, & Quæſtoribus, & cur. Ibid. C.
Servi reipublicæ qui dicuntur. Ibid. A.
Servi quando in dominum interrogari poſſunt, & quando non. T. 9. c. 1466. E. & c. 1467. A. & ſeq.
Servi teſtamento manumittuntur, aut jure directo, aut jure fideicommiſſi. T. 9. c. 944. A.
Servi ſeparantur a captivis, & cur. T. 9. c. 1319. D.
Servi pro quibus cauſis in præmium accipiunt libertatem. T. 9. c. 971. A. & ſeq.
Servi ruſtici, qui prædiis adhærent, inter res immobiles numerantur. T. 9. c. 1020. A.
Servi an teneantur lege Juliâ de vi privata. Tom. 9. c. 1428. E. & c. 1429. A.
Servi, qui pervenire non poſſunt ad libertatem. T. 9. c. 969. C. & ſeq.
Servi capite cenſiti. T. 9. c. 411. C. D.
Servi in tribus criminibus tantùm torquentur, & interrogantur in dominos. T. 9. c. 1467. D.
Servi nuda traditio dominium ſervi an transferat. T. 10. c. 282. B.
Servi una eſt perſona; ex qua induci poteſt jus adcreſcendi. T. 10. c. 406. C.
Servi arbitratui committi non poteſt, quomodo ſatiſdatum ſit. T. 10. c. 591. E.
Servi pœnæ quamdiu ſunt, de publico annonam accipiunt. T. 10. c. 577. B.
Servi conſtellatio fraudulenta an ſuis dominis ſit damnoſa. T. 10. c. 678. C.
Servi venales quomodo denuntiabantur. T. 10. c. 750. E.
Servi venditor ſervum debet præſtare noxis ſolutum, etiamſi ignoraverit ſervum eſſe noxium. T. 10. c. 755. C.
Servi damnati a judice, & ſervi damnati a dominis differunt. T. 10. c. 788. A. B.
Servi cum adhuc ſunt in vinculis, & pœnâ ſuâ funguntur, fruſtra manumittuntur. Ibid. C.
Servi fugitivi dicuntur quaſi ſui ipſius fures. T. 10. c. 857. E.
Servi an poſſint preces offerre Principi. T. 10. c. 920. B.
Servi miniſterium an extinguat mors ejus, cui debetur. T. 10. c. 939. B. C.
Servi nequitia, æquum eſt, ut extra corpus ipſius ſervi domino non noceat. T. 10. c. 946. B.
Servi rei fieri poſſunt legibus publicorum judiciorum ferè ex omnibus legibus. Ibid. C.
Servi venditioni rectè accedit homo. T. 10. c. 1034. D.
Servi veterani quinam ſint. T. 10. c. 1124. C.
Serviens fundus ſi ſit plurium, & is, cui ſervitus debetur, per partem viæ tantùm iverit, an totam viam retineat. T. 7. c. 465. D. E. ſi dividatur, certis regionibus, an per unam partem eundo, per alteram partem via retineatur. Ibid. c. 466. D.
Serviens fundus legatus an ab herede domino fundi dominantis liber legatario præſtandus ſit. T. 7. c. 404. B.
Servientis prædii domini patientia, & uſus alterius pro traditione eſt in ſervitutibus. T. 7. c. 794. A.
Servile caput nullum jus habet, ideoque nec minui poteſt. Tom. 5. c. 159. C.
Servile probrum pro furto. T. 10. c. 747. A.
Serviles pœnæ in judiciis publicis ſunt omnium graviſſimæ. T. 5. c. 1200. D. eas ſtatuliberi non patiuntur. Ibid. D.
Serviles cognationes non noverunt leges, & edicta. T. 8. c. 215. B.
Servilis cognatio nulla eſt. T. 8. c. 551. E. & T. 10. c. 993. B.
Servilis cognationis ratio licèt nulla habeatur, quod ad juris civilis participationem, tamen rectè utimur cognatorum nominibus etiam in ſervis. T. 8. c. 551. E.
An ſervire poſſit commune communi. T. 4. c. 145. B.
Servire verbum ſignificat uſum, non dominium. Tom. 4. c. 1118. A.
Servire aliud eſt, aliud ſervum eſſe. T. 4. c. 1118. A. & T. 7. c. 27. D. & c. 1359. B.
Servire non poſſunt ædes meæ aliis ædibus, & meis. T. 6. c. 224. B.
Servire nemini poteſt res ſua. T. 7. c. 426. B.
Servire non poteſt mihi res mea. T. 7. c. 1370. B.
Servire verbum an uſumfructum, vel proprietatem ſignificet. T. 7. c. 1359. B.
Servire, & ſervum eſſe longè diſtant. T. 9. c. 245. E.
Servire ſuis creditoribus non coguntur debitores inopes. T. 9. c. 246. E.
Cum ſervis nullum eſt connubium. T. 1. c. 311. B.
Servis legatis, ancillæ quoque debentur, non contra. Tom. 1. c. 435. E.
Servis an aliqua fieri poſſit injuria. T. 1. c. 243. D. E.
Servis urbanis qui continentur. T. 1. c. 436. C.
Servis vernis inutiliter legatur. T. 3. c. 270. D.
Cum ſervis alienis eſt teſtamenti factio ex perſona dominorum. T. 4. c. 411. B. in legatis ſervi perſona inſpicitur. Ibid. E.
De ſervis controverſiâ inter duos ortâ, quos unus eorum poſſidebat, alter dicebat, ſibi deberi ex cauſa depoſiti. T. 4. c. 881. D.
Servis legatis non continentur ſervi pignori accepti. T. 4. c. 1123. D.
Servis teſtamentorum omnia juſta commoda non denegantur. T. 4. c. 1208. B.
Servis ingenium eſt, ut ſint furaces. T. 5. c. 33. A.
De ſervis teſtatoris occiſâ uxore ejus. T. 7. c. 513. E.
De ſervis familia dicitur. Tom. 8. c. 622. A. B.
In ſervis cognatorum nomina uſurpari. T. 8. c. 215. B.
In ſervis poſſidendis quæ olim fuit veterum frugalitas. T. 8. c. 522. D.
Servis nomina imponuntur, ut plurimum a dominis. T. 9. c. 1451. C. D.
Servis, qui nomine domini poſſident, & expulſi ſunt, poſtulantibus datur interdictum momentariæ poſſeſſionis in eum, qui expulit. T. 9. c. 1163. C.
Servis propriis mulieres, quæ ſe junxerunt. T. 9. c. 1428. A. B.
De ſervis, qui furtum fecerunt. T. 9. c. 623. D. & ſeq.
De ſervis fugitivis. T. 9. c. 615. B. & ſeq.
De ſervis publicis urbis Romæ fugitivis, vel fabricis, vel aliis publicis operibus deputatis, ut ſi ſe contuberniis alienarum ancillarum immiſcuerint, confeſtim reddantur operibus urbis Romæ unâ cum contubernali ſua, & liberis ex contubernio natis. T. 9. c. 617. C. D.
De ſervis, qui quæſtioni in dominos

Digitized by Google

ſubjici poſſunt; vel non. T. 9. c. 1465. D. & ſeq.
Servis publicis utebantur ſinguli cives Romani. T. 9. c. 963. B.
De ſervis reipublicæ manumittendis. Ibid. A. & ſeq.
De ſervis fiſcalibus, qui eos occultaverunt. T. 9. c. c. 617. D.
De ſervis fiſci, vel Cæſaris. T. 9. c. 882. C.
Servis datur libertas. T. 10. c. 689. E.
Servis ingenitum eſt, ut fures ſint. T. 10. c. 747. A.
Servis an pateat aditus ad Principem per libellum. T. 10. c. 838. B.
Cum ſervis nulla eſt actio. T. 10. c. 920. B.
Servitium urbanum. T. 3. c. 391. D.
Servitus eſt jus in corpore. Tom. 1. c. 1358. B.
Servitus jure naturali eſt incognita. T. 1. c. 1416. E.
Servitus reponendum eſſe pro *ſervus* in L. *&* *ſi quid. ff. de evict.* T. 3. c. 39. A.
Servitus jure gentium continetur, T. 1. c. 13. B.
Servitus uſusfructus uſucapi non poteſt. T. 1. c. 1137. D.
Servitus quando in perſonam dicitur. T. 1. c. 928. C.
Servitus matrimonium ſolvit. T. 2. c. 2072. B.
Servitus, ideſt, libertas ſervitutis. T. 1. c. 1137. C.
Servitus legata, & uſusfructus quid diſtant. T. 1. c. 806. C. D.
Servitus eſt qualitas fundi. Tom. 1. c. 941. D.
Servitus quælibet ruſtici prædii naturâ ſui intermiſſionem habet. T. 3. c. 403. C.
Servitus prædii ad tempus conſtitui non poteſt. T. 3. c. 427. C.
Servitus una, ne quis ædes ſuas altiùs tollat, & ne luminibus officiat vicini. T. 3. c. 506. D.
Servitus prædii uſucapi non poteſt. T. 1. c. 1137. D.
Servitus prædiorum quot modis malâ fide poſſidetur. Tom. 1. c. 1118. B.
Servitus per partes adquiri, vel imponi non poteſt. T. 1. c. 1367. E.
Servitus ad partem fundi communis non rectè conſtituitur. T. 1. c. 1368. E.
Servitus, quæ appellatur feneſtra; T. 3. c. 19. B.
Servitus aquarum. T. 2. c. 829. B.
Servitus quælibet morti non comparatur. T. 3. c. 519. D.
Servitus aquæ biennio amittitur, biennio uſurpatur. T. 1. c. 378. D.
Servitus diſtat ab uſufructu. T. 1. c. 805. C.
Servitus juſta quænam ſit. Tom. 2. c. 457. C.
Servitus alia eſt, quam homo homini debet; alia, quam prædium prædio debet. T. 4. c. 137. E.
Servitus eſt qualitas prædii. T. 4. c. 140. C.
Servitus non fit ad tempus, locatio verò fit ad tempus. T. 4. c. 567. A.
Servitus pro parte tantùm retineri poteſt. T. 4. c. 145. B.
Servitus uſusfructus eſt dividua, reliquæ omnes ſervitutes, ſive hominum, ſive prædiorum ſunt individuæ, & cur. T. 4. c. 138. A. B.
Servitus uſusfructus ſola eſt dividua. T. 4. c. 99. D. & c. 137. D.
Servitus ad partem diviſam conſtitui poteſt, quæ certa eſt, ad indiviſam partem non. T. 4. c. 138. C. D.
Servitus locari non poteſt. T. 4. c. 565. E. pignori dari poteſt, Ibid. c. 566. A.
Servitus ruſtica ſui naturâ intermiſſionem habet. T. 4. c. 430. C.
Servitus urbana continuum uſum habet. Ibid. C.
Servitus quid eſt. T. 4. c. 140. C.
Servitus alia eſt, per quam homo homini ſervit; alia, per quam prædium prædio; alia verò, per quam prædium homini ſervit. Tom. 4. c. 1095. D.
Servitus aquæ conſtitui poteſt, aquâ nondum inventâ. T. 4. c. 895. D.
Servitus quando intermiſſionem habet, & quando non. T. 4. c. 430. B. C.
Servitus quælibet poteſt eſſe jus perſonæ. T. 4. c. 896. A.
Servitus non utendo non amittitur, quando per eum, cui ſervitus debetur, non ſtat, quominus utatur. T. 4. c. 147. A.
Servitus inutilis eſt, nullam habens utilitatem. T. 4. c. 895. C.
Servitus imponi poteſt ædificio nondum ædificato. Ibid. D.
Servitus aquæ lege venditionis an imponi poſſit fundo vendito. Ibid. C.
Servitus eſt jus, jus eſt individuum. T. 4. c. 881. B.
Servitus perſonæ etiam ei præſtatur, qui nullam vicinam habet poſſeſſionem. T. 4. c. 893. E.
Servitus prædii, & ſervitus perſonalis quando valent. T. 4. c. 895. E.
Servitus prædii tantùm præſtatur poſſeſſori vicini prædii. Tom. 4. c. 893. D. E.
Servitus, quæ neque prædio, neque homini ulli uſui, aut voluptati eſſe poteſt, eſt inutilis. Tom. 4. c. 895. C.
Servitus prædialis, & uſusfructus in quo differunt. T. 4. c. 1105. A.
Servitus. Vide, Uſusfructus:
Servitus an pignori obligari, & quæ poſſit. T. 5. c. 810. A. B.
Servitus itineris ſepulcro debita non utendo, ut cæteræ ſervitutes, an amittatur. T. 5. c. 388. A.
Servitus prædii an dividua ſit. T. 5. c. 315. C.
Servitus legata in quo differat ab uſufructu legato. T. 5. c. 1197. B. C.
Servitus pro parte adquiri non poteſt, & cur. T. 5. c. 1185. A.
Servitus pro parte inutiliter legatur. Ibid. C.
Servitus prædiorum an uſucapi poſſit. T. 5. c. 662. C.
Servitus non poteſt uſucapi ex lege Scribonia. T. 6. c. 37. A.
Servitus quando confunditur. T. 6. c. 459. D. E.
Servitus per alium rectè retinetur. T. 6. c. 457. A.
Servitus ſemel confuſa, & confuſione extincta, an reſtituatur, & iterum imponatur. T. 6. c. 109. D.
Servitus aquæ an fundum ſequatur. T. 6. c. 516. B.
Servitus eſt conſtitutio juris gentium. T. 8. c. 677. D. & c. 768. B.
Servitus ad certam partem, aut indiviſam an imponi, aut remitti poſſit. T. 7. c. 388. D. E.
Servitus ad diem, vel conditionem an promitti poſſit. T. 7. c. 385. E.
Servitus alia eſt realis, alia perſonalis. T. 7. c. 1024. C. realis ad heredem tranſmittitur, perſonalis non item. Ibid. C.
Servitus alia ſuperficiaria, alia ſolaria. T. 7. c. 384. E.
Servitus alii deberi non poteſt, quàm proprietario. T. 7. c. 1370. B.
Servitus an a domino pro parte fundi diviſâ adquiri poſſit. T. 7. 391. D.
Servitus an ab initio pro parte fundi individuâ legari, vel in ſtipulatum deduci, dari, cedi, præſtari, conſtitui, imponi, adquiri, vel remitti, aut adimi poſſit. Tom. 7. c. 1390. B.
Servitus an ædificio futuro legari poſſit. T. 7. c. 1395. E.
Servitus biennio amittitur. Tom. 7. c. 723. B.
Servitus amiſſa non utendo. Ibid. C.
Servitus an confundatur partis adquiſitione. T. 7. c. 426. B. an conſtituatur per legatum. Ibid. c. 388. C. item per fideicommiſſum. Ibid. C. item adjudicatione. Ibid. C.
Servitus pertinet ad conditionem incerti. T. 7. c. 645. D.
Servitus debetur potiùs prædio, quàm homini. T. 7. c. 378. C.
Servitus eſt individua. T. 7. c. 543. A.
Servitus aquæ. T. 7. c. 380. D.
Servitus an poſſit conſtitui in adjudicando. T. 7. c. 530. D.
Servitus eſt ſingulorum in ſolidum. T. 7. c. 582. E.
Servitus perſonalis uſusfructus, & ſervitutes prædiorum in quo diffe-

ſerunt. Tom. 7. c. 1127. E. & c. 1128. A.
Servitus an etiam futuro ædificio concedi poſſit. T. 7. c. 422. B.
Servitus an extinguatur confuſione. T. 7. c. 403. B.
Servitus an fundo municipum per ſervum adquiri poſſit. Tom. 7. c. 392. C.
Servitus an imponi poſſit, ut pomum decerpere liceat, ut ſpatiari, ut cœnare in alieno poſſimus. T. 7. c. 1387. B. C.
Servitus an ita conſtitui poſſit, *ut aliquid facias vicinus.* T. 7. c. 400. B. C.
Servitus an legari, vel promitti poſſit ſervo ad fundum dominorum. T. 7. c. 439. B.
Servitus an lege, vel pacto diviſionis, vel permutationis conſtitui poſſit. T. 7. c. 440. D.
Servitus an modis iis conſtituatur, quibus uſusfructus. T. 7. c. 388. C. D.
Servitus an debeat eſſe dividua, vel continua. T. 7. c. 425. A. B.
Servitus an pacto traditionis, & lege conſtitui poſſit. T. 7. c. 445. A.
Servitus an per ſocium uſurpetur, quæ debetur fundo communi. T. 7. c. 465. C.
Servitus an pro parte adquiri, conſtitui, imponi, retineri poſſit. T. 7. c. 389. D. E. & c. 391. D. & c. 426. B. & c. 445. B. C.
Servitus an reſtituatur, reſtituto ædificio ſerviente. T. 7. c. 426. C. an ſine prædio eſſe poſſit. Ibid. c. 380. C.
Servitus an uſurpetur per ſocium. T. 7. c. 469. A.
Servitus communi fundo quando videatur impoſita. T. 7. c. 434. D. E.
Servitus conſtituta communicato prædio an vitietur. T. 7. c. 389. E.
Servitus continuata eſt, licèt intermiſſione temporis diviſa ſit. T. 7. c. 386. E.
Servitus cum dicitur, plerumque ſervitus prædii intelligitur. T. 7. c. 1387. B.
Servitus dupliciter intermiſſionem habet. T. 7. c. 386. E. & c. 387. A.
Servitus in contractibus nominatim imponenda eſt. T. 7. c. 1388. A.
Servitus interdum non amittitur, etiamſi nullus ex ſociis eâ utatur. T. 7. c. 467. D.
Servitus longo tempore an, & quando adquiri poſſit. T. 7. c. 395. A. & ſeq.
Servitus oneris ferendi ſpecialis eſt, non generalis. T. 7. c. 405. A. quomodo a cæteris differat. Ibid. B. & ſeq. imponitur, aut dicitur in legibus ædium vendendarum. Ibid. A. B.
Servitus per pupillum non utentem tota retinetur. T. 7. c. 467. D.
Servitus per unum ex ſociis an vindicari, adquiri, & vendi poſſit. T. 7. c. 453. D.
Servitus perſonæ conſtitui poteſt, ut poma ex alieno viridario decerpere liceat, T. 7. c. 1387. C.
Servitus prædialis, alternis annis legata, an non utendo amittatur. T. 7. c. 1348. D.
Servitus prædialis ſi alternis annis legetur, unum eſt legatum. Ibid. B.
Servitus prædii, quæ ſi non ſit utilis prædio, & inutiliter conſtituitur. T. 7. c. 1387. D.
Servitus ſolius perſonæ nulla eſt ex voluntate teſtatoris, vel contrahentium. T. 7. c. 1396. D.
Servitus prædio communi ab uno ex ſociis pro parte indiviſa an imponi, vel adquiri poſſit. T. 7. c. 389. D.
Servitus prædio futuro an adquiri, vel legari poſſit. T. 7. c. 986. C. D.
Servitus prædiorum dividuitatem non recipit. T. 7. c. 1388. D. E. quando non hæreat prædio, ſed perſonæ. Ibid. c. 426. D. quomodo conſtituatur. Ibid. c. 384. C & retineatur. Ibid. c. 381. C.
Servitus ſervitutis eſſe non poteſt. T. 7. c. 441. A.
Servitus ſi debeatur per fundum communem plurium, an tota retineatur, ſi is, cui debetur, eâ utatur tantùm per partem fundi, qui eſt communis plurium, Tom. 7. c. 465. C.
Servitus una, eademque an pluribus cedi poſſit ſimul, aut ſeparatim, & quæ illæ ſint. Tom. 7. c. 432. B. C. D.
Servitus, uni ex ſociis inter vivos purè ceſſa, an utilis ſit, & an poſſit ex poſtfacto confirmari. T. 7. c. 1392. B.
Servitus quid propriè ſit. Tom. 8. c. 895. A. & c. 934. C.
Servitus non utendo amittitur. T. 8. c. 552. C.
Servitus ruſticorum, & urbanorum prædiorum. T. 8. c. 508. A.
Servitus an ſervo legari poſſit ad fundum domini. T. 8. c. 789. B.
Servitus an prædio imponi poſſit ex tempore, vel ad tempus. T. 8. c. 376. C.
Servitus an rectè legetur ſervo ad prædium domini, T. 8. c. 96. E.
Servitus dividi non poteſt, nec pars ſervitutis debetur, ſed æſtimatio partis. T. 9. c. 255. D. E.
Servitus eſt qualitas prædii. Tom. 9. c. 476. A.
Servitus an pro præmio detur. T. 9. c. 988. D.
Servitus pœna per omnia morti comparatur. T. 9. c. 882. D.
Servitus ſervitutis non eſt. Tom. 9. c. 475. A.
Servitus juſta quæ. T. 9. c. 974. E.
Servitus quælibet non ſemper morti comparatur. T. 9. c. 881. C.
Servitus vernæ juſta ſervitus eſt. T. 9. c. 974. E.
Servitus, & libertas an pro parte adquiri, & retineri poſſint. T. 10. c. 540. A.
Servitus non poteſt tradi, ſed cautio eſt loco traditionis, Tom. 10. c. 753. B.
Servitus dicta ſimpliciter plerumque ſervitus prædii. T. 10. c. 958. D.
Servitus prædialis an poſſit locari, vel vendi. T. 10. c. 1044. A.
Servitutis perſonalis definitio, itemque prædialis. T. 1. c. 1505. E. & c. 1506. A.
Servitutis tria genera. Tom. 2. c. 1179. A. B.
Servitutis ſtipulatio in dando conſiſtit. T. 1. c. 1558. D.
Servitutis eſt inutile pignus. T. 3. c. 427. E.
Servitutis uſum conditio retardat, aut finit, modus verò non retardat. T. 4. c. 542. D.
In ſervitutis cauſam an ullus ſumptus pro parte fieri poſſit. T. 4. c. 881. A.
Servitutis cauſa eſt individua. Ibid. A.
Servitutis prædii ruſtici; vel urbani vindicatio quare non referatur inter genera vindicationum. T. 5. c. 374. A. B.
De ſervitutis adquiſitione, & amiſſione. T. 6. c. 459. D.
Servitutis libertas uſucapi poteſt. T. 6. c. 36. E.
In ſervitutis uſucapione titulus requiritur. T. 6. c. 39. B.
Servitutis vindicationem dabat Julianus fructuario prohibito uti ſervitute. T. 6. c. 36. B.
Servitutis actio negatoria adversùs quem, & cui detur. T. 7. c. 455. A.
Servitutis actio confeſſoria eſt in rem; negatoria in id, quod intereſt. T. 7. c. 452. E.
Servitutis actio confeſſoria adversùs quos detur. Tom. 7. c. 454. B.
Servitutis actio confeſſoria ab interdicto de arboribus cædendis quid differat. Ibid. B. C.
Servitutis an impediatur conſtitutio, publico loco interveniente inter prædium tuum, & meum. T. 7. c. 398. D.
Servitutis ceſſio vice traditæ poſſeſſionis vacuæ eſt. T. 7. c. 739. A. B.
Servitutis obligatio ejus eſt generis, ut neque in petitione, neque in ſolutione diviſionem recipiat. T. 7. c. 538. D.
Servitutis vindicatio. T. 7. c. 224. D.
Servitutis rei individuæ exemplum, T. 7. c. 543. A.
Servitutis vindicatio, quæ debetur

ſundis emphyteuticariis; datur emphyteutis. T. 7. c. 480. B.
Servitutis communio nulla videtur eſſe. T. 7. c. 582. E.
Servitutis obligatio an ſit individua. T. 7. c. 535. B.
Servitutis confuſæ recipiendæ gretia an heres utatur retentione, aut condictione confuſionis. T. 7. c. 404. A.
Servitutis electio cujus ſit in contractibur. T. 7. c. 390. D.
Servitutis, & legis differentia quæ ſit? T. 7. c. 397. C.
Servitutis fructus an eſſe poſſint, & quomodo in ea accipiantur. T. 7. c. 452. E.
Servituris jure conſtitutæ vicem obtinent longi temporis uſus, & vetuſtar. T. 7. c. 397. C.
Servitutis legatæ dies quando cedat. T. 7. c. 1392. D.
In ſervitutis libertate uſucapienda an tempora conjungantur inter emptorem, & venditorem. T. 7. c. 427. A.
Servitutis ſpecies in fundi venditione exprimenda eſt. Tom. 7. c. 747. E.
Servitutis venditor quid cavere debeat. T. 7. c. 404. E.
Servitutis uſus an ſit dividuos. T. 7. c. 391. A. B.
Servitutis uſus an poſſit diſtingui temporibus. Ibid. B.
Servitutis duo genera. Tom. 7. c. 1387. B.
Servitutis ſpecies una, quæ *oneris ferundi* cauſâ imponitur. Ibid. D.
Servitutis vindicatio per confeſſoriam. T. 9. c. 129. B. ejus formula. Ibid. C.
Servitutis factum ad ſe trahit libertatis actus. T. 9. c. 252. A.
Servitutis vindicatio non parit actionem de evictione. T. 10. c. 534. A.
Servitutis ſtipulatio in quo conſiſtit. T. 10. c. 409. C.
Servituti ſuus cuique modus eſt. T. 5. c. 661. A.
Servitutem dominus per ſe fructuario prædio imponere non poteſt. T. 1. c. 62. C.
Servitutem habenti jus eſt nuntiandi. T. 3. c. 9. E.
In ſervitutem non iteratur petitio. T. 1. c. 841. C.
Servitutem aquæ adquiri triennio. T. 1. c. 542. B.
Per ſervitutem prædium prædio ſubjicitur. T. 1. c. 750. C.
Servitutem qui dividit, eam corrumpit. T. 4. c. 881. A.
Qui ſervitutem oneris ferendi debet, is non pati tantùm, ſed & facere tenetur. T. 4. c. 99. B.
Servitutem conſtituere aliud eſt, aliud promittere. T. 4. c. 141. B.
In ſervitutem ſi ego redigar mater mea mihi mater eſſe deſinit, & cæteri cognati mihi cognati eſſe deſinunt. T. 5. c. 547. D.
Servitutem an poſſit ſuperficiarius imponere ſuperficio. Tom. 7. c. 382. B. C.
Servitutem an emphyteuticarius imponere, vel adquirere poſſit. Ibid. D.
Servitutem ſervitutis ſtipulare poſſumus, cedere non poſſumus. T. 7. c. 537. C.
Servitutem introduxit jus gentium. T. 7. c. 18. A.
Servitutem nemo habet ſine prædio. T. 7. c. 380. C.
Servitutem adquirere, vel imponere prædio an poſſit is, qui nudæ proprietatis eſt dominus. Tom. 7. c. 381. D.
Servitutem an ſuperficiarius inſulæ imponere, vel adquirere poſſit. T. 7. c. 381. E. & c. 382. A.
Servitutem retinere per bonæ fidei, aut malæ fidei poſſeſſorem. T. 7. c. 381. C.
Qui ſervitutem imponere poſſit, vel adquirere. Ibid. C. D.
Servitutem is poteſt adquirere, qui pleno jure eſt dominus. Ibid. D. adquiſitam ſervitutem prædio ſuo amittere poteſt. Ibid. D.
Servitutem an uſufructuarius imponere poſſit. Ibid. D.
Servitutem qui poſſidet, non probat, ſed qui eam negat deberi. T. 7. c. 871. D.
Servitutem qui ſolus ex dominis vendidit, ſolus etiam tenetur evictionis nomine. Tom. 7. c. 435. A.
Servitutem qui vindicare poteſt, etiam vicino novum opus nuntiare poteſt. T. 7. c. 402. B. C.
Servitutem non dividit temporis diviſio. T. 7. c. 387. C.
Servitutem non utendo an amittat is, qui alio tempore eâ utitur, quàm de quo actum eſt. Tom. 7. c. 458. A.
Inter ſervitutem promiſſam, & conſtitutam quæ differentia. T. 7. c. 385. D. E.
Servitutem quis poſſideat. Tom. 7. c. 455. D. & quis contra. Ibid. D.
Servitutem ſtipulari an quis poſſit pro parte indiviſa. T. 7. c. 392. A.
Servitutem ſuo fundo ſtipulatus ſi quis eſt, an pluribus relictis heredibus vitietur ſtipulatio. T. 7. c. 439. A.
Servitutem vindicantibus quæ actiones, & quibus illæ dentur. T. 7. c. 450. C.
Servitutem ſi unus ex dominis mihi ceſſerit, cæteris non cedentibus, an poſſit is, qui ceſſit, me prohibere ceſſo jure uti. T. 7. c. 434. E.
Servitutem ad fundum communem an unus ex ſociis ſtipulari poſſit. T. 7. c. 438. E.
Servitutem altius non tollendi poſſidens an, & qua actione me ædificantem prohibere poſſit. T. 7. c. 455. D.
Servitutem altius non tollendi alius, quàm proprietarius, debere non poteſt. T. 7. c. 1379. B.
Servitutem altius tollendi debens an faciat; vel patiatur. Tom. 7. c. 400. E. & c. 401. A.
Servitutem an unus ex ſociis adquirere, imponere, ſtipulari, vel promittere poſſit. T. 7. c. 439. A.
Servitutem habens habet etiam interdictum de itinere, actuque privato. T. 7. c. 454. D. E.
Servitutem oneris ferendi debens an faciat, vel patiatur. Tom. 7. c. 400. E.
Servitutem debens, nihil unquam facit. Ibid. B.
Servitutem pluribus fundo communi conſtituentibus ſeparatim, noviſſimus actus priores confirmat. T. 7. c. 448. C.
Servitutem proſpectus, vel luminum, vel altius non tollendi, non tantùm imponi vicinis, ſed etiam ulterioribus ædibus. T. 7. c. 428. E.
Servitutem qui adquirere poteſt, non poſſe eam ſemper imponere. T. 7. c. 383. E.
Servitutem qui imponere poſſit, vel adquirere. Tom. 7. c. 381. C.
Servitutem an rectè ſtipuletur ſervus ad fundum domini. Tom. 8. c. 96. E.
Servitutem luminum an vicino debeat prædium, en ſervitutem, ne luminibus officiatur, multum intereſt. T. 9. c. 1180. B. C.
In ſervitutem petitio iterari non poteſt poſt libertatem datam. T. 9. c. 983. A.
Servitutem perſonalem teſtamento legatam, vel codicillis relictam, ejus legati diem nunquam cedere, niſi ab adita hereditate. T. 9. c. 891. E.
Servitutem negante, vel tacente venditore fundi, quid ſequetur. T. 10. c. 751. C.
In ſervitute cognationes naturaliter contractæ obſervandæ, & reverendæ ſunt. Tom. 5. c. 547. E.
Servitute aquæ venditâ, id videtur quoque venditum, ſine quo aquæ ſervitus eſſet inutilis. Tom. 7. c. 710. C.
In ſervitute amittenda an tempora conjungantur. Tom. 7. c. 395. A.
Servitute legatâ per fundum, cujus electio ſit, legatarii, vel heredis, per quam partem fundi conſtituere velit. T. 7. c. 990. E. & c. 991. A.
De ſervitute oneris ferendi an agatur cum fructuario. T. 7. c. 406. C.
Servitute ſuo fondo adquiſitâ, an eo communicato ſervitus extinguatur. T. 7. c. 439. A. B.
In ſervitute qui vi detinetur, perinde eſt, ac ſi eſſet in libertate. T. 10. c. 467. A.
Servitutes an propriè ſint ex bonis. T. 5. c. 58. C.

Servi-

Servitutes an pignerari poſſint. T. 3. c. 427. B.
Servitutes prædiorum ruſticorum, vel urbanorum a domino, vel ab eo, cui debentur, vendi poſſunt, locari tamen non poſſunt. Ibid. C.
Servitutes prædiorum urbanorum, & ruſticorum uſucapi non poſſunt. T. 1. c. 1117. D.
Servitutes ruſticæ quid ab urbanis diſtent. T. 3. c. 403. C. D.
Servitutes ruſticorum prædiorum amittuntur non utendo, urbanorum non item. T. 1. c. 378. B. & c. 1118. E.
Servitutes diuturno uſu, & longâ quaſi poſſeſſione adquiri. Tom. 1. c. 1117. E.
Servitutes propriè ex bonis non ſunt. T. 1. c. 58. C.
Servitutes prædiorum quæ ſint. T. 2. c. 175. A. B.
Servitutes omnes prædiorum perpetuas habere cauſas. T. 3. c. 298. A.
Servitutes prædiorum individuas eſſe. T. 1. c. 1211. B.
Servitutes qui ſtipulatur, incertum ſtipulatur: de uſufructu dubitatur. T. 1. c. [illegible]. D.
Servitutes uſucapione legitimâ non adquiruntur, uſucapione tamen Juſtinianeâ prorſus adquiruntur. T. 1. c. 1118. E.
Servitutes cum fundis uſucapi poſſunt. T. 1. c. 1122. B.
Servitutes uſu diuturno, & longâ quaſi poſſeſſione adquiri. Tom. 1. c. 1118. A.
Servitutes ipſo jure ultra, quàm opus ſit ad prædia, conſtitui non poſſunt. T. 3. c. 77. B. C.
Servitutes prædiorum quemadmodum amittuntur. T. 1. c. 751. E.
Servitutes propriè an ſint ex bonis. T. 1. c. 58. C.
Servitutes perſonarum, quæ debentur perſonis, cum perſonis extinguuntur, nec ab eis tranſeunt in emptorem, vel heredem. T. 4. c. 893. D.
Servitutes prædiorum, quæ in rem ſunt, prædiis debentur, & prædiorum emptorem ſequuntur. T. 4. c. 893. D.
Servitutes prædiorum, legatæ in teſtamento matris, an omnes legatæ ſint, & an id legatum in totum conſiſtat. T. 4. c. 1102. D.
Servitutes in utendo conſiſtunt, uſusfructus verò in fruendo. T. 4. c. 138. B.
Servitutes ſunt individuæ. T. 4. c. 99. D. & c. 138. A. B.
Servitutes ruſticorum prædiorum cur pignerari poſſint, non urbanorum. T. 4. c. 566. C. D.
Servitutes prædiorum, & uſusfructus in quo differunt. Tom. 4. c. 140. C.
Servitutes a quo tempore originem trahant. T. 5. c. 663. B. C.
Servitutes quomodo petantur. T. 5. c. 306. A. B.
Servitutes, ut jura incorporalia, poſſideri non poſſunt. Tom. 5. c. 691. E.
Servitutes inuſu amittuntur. T. 5. c. 733. C. D.
Servitutes longo tempore, bonâ fide, non vi, non clam, non precario adquiruntur. T. 5. c. 735. E.
Servitutes prædiorum in quo conſiſtant. T. 5. c. 306. E.
Servitutes prædiorum, & libertates ſervitutum eorum prædiorum an uſucapi poſſint. Tom. 5. c. 734. D.
Servitutes uſu non adquiruntur, non utendo amittuntur. Tom. 5. c. 733. C. D.
Servitutes quo tempore jure veteri, & quo jure novo, ſive Juſtinianeo amittantur. Ibid. D.
Servitutes aquæ. T. 6. c. 465. C. & ſeq.
Servitutes aliæ ſunt perſonarum, aliæ rerum. T. 6. c. 35. B. C.
Servitutes quæ propriè appellentur. T. 7. c. 380. C.
Servitutes an æſtimentur ex continuo uſu, aut ex cauſa perpetua. T. 7. c. 425. B.
Servitutes an die, & conditione finiri poſſint. T. 7. c. 385. A. B.
Servitutes an, & quæ impediantur loco publico interveniente. T. 7. c. 398. E.
Servitutes an morte, vel capitis diminutione ejus, cui debentur, amittantur. T. 7. c. 464. C.
Servitutes an poſſint per plurium prædia diverſis temporibus cedi. T. 7. c. 447. C.
Servitutes an retineantur, ſiquis eis non in totum, ſed pro parte utatur. T. 7. c. 464. B.
Servitutes an ultra, quàm prædio ſint uſui, & an ob utilitatem, vel amænitatem tantùm conſtitui poſſint. T. 7. c. 389. B. C.
Servitutes aliæ urbanæ, aliæ ruſticæ. T. 7. c. 380. D.
Servitutes aliquando appellantur conditiones. T. 7. c. 381. B.
Servitutes prædiorum ruſticorum, vel urbanorum veniunt in actionem familiæ erciſcundæ, & communi dividundo. T. 7. c. 505. D.
Servitutes an veniant in petitionem hereditatis. T. 7. c. 507. A.
Servitutes qui adquirere, vel imponere poſſunt, vel non. T. 7. c. 381. C. D.
Servitutes individuæ cur dicantur. T. 7. c. 335. B. C.
Servitutes ſunt tantùm uſui, non fructui. Ibid. B.
Servitutes, & jura prædiorum multùm diſtant. T. 7. c. 381. B.
Servitutes in jure cedi poſſunt. T. 7. c. 369. C.
Servitutes debitas prædio hereditario non utendo amitti. Tom. 7. c. 543. A.
Servitutes urbanæ; & ruſticæ ut diſtinguendæ ſint. T. 7. c. 380. D.
Servitutes prædiorum, ſervitus perſonalis, & uſusfructus in quo differunt. T. 7. c. 1127. E. & c. 1118. A.
Servitutes aut ſunt perſonarum, aut rerum. T. 7. c. 380. A.
Servitutes quomodo dividuntur. T. 7. c. 380. A.
Servitutes non niſi rebus ſoli imponuntur, & adhærent. Ibid. C.
Servitutes rerum quomodo definiuntur. Ibid. C.
Servitutes an uſucapi poſſint. T. 7. c. 394. C.
Servitutes aut perſonarum, aut prædiorum eſſe. T. 7. c. 380. A.
Servitutes concedi precario. Tom. 7. c. 426. D.
Servitutes diverſæ an pluribus in eundem locum cedi poſſint. T. 7. c. 436. B.
Servitutes ex die, & conditione an conſtitui poſſint. T. 7. c. 385. B.
Servitutes inter, & jura prædiorum multum intereſſe. Tom. 7. c. 381. B.
Servitutes ipſo jure amiſſas reſtitui poſſe, & plures caſus earum. T. 7. c. 447. E.
Servitutes longo tempore adquiri etiam inter abſentes. Tom. 7. c. 415. E.
Servitutes non conſiſtere in faciendo, ſed in patiendo. T. 7. c. 401. A.
Servitutes non utendo an amittantur. T. 7. c. 394. C.
Servitutes per quos uſurpari poſſint. T. 7. c. 464. D.
Servitutes perſonales quæ ſint. T. 7. c. 1024. C. poſſunt etiam eſſe reales. Ibid. C. quæ illæ ſint. Ibid. C.
Servitutes perſonarum quomodo diſtent a ſervitutibus rerum. T. 7. c. 380. B. C.
Servitutes prædiorum an conſtitui poſſint inter prædia longè diſſita. T. 7. c. 1313. C. D.
Servitutes quæ imponi poſſint, interveniente loco publico, & quæ non. T. 7. c. 405. C.
Servitutes qua uſucapione adquirantur. T. 7. c. 397. E.
Servitutes quibus modis amittantur, & extinguantur. Tom. 7. c. 464. A. B.
Servitutes quomodo, & per quos uſurpentur. T. 7. c. 469. A. B.
Servitutes quomodo retineantur. T. 7. c. 464. B.
Servitutes quo tempore adquirantur. T. 7. c. 397. A.
Servitutes ruſticæ an impediantur interpoſito fundo alieno. Tom. 7. c. 447. A. B.
Servitutes ruſticæ an imponi poſſint, interveniente libero prædio. T. 7. c. 433. D.
Servitutes ruſticæ, quæ perſonæ poſſint tribui. T. 7. c. 430. C. & ſeq.
Servitutes ruſticæ quando prædiales, & quando perſonales ſint. T. 7. c. 430.

c. 430. C. & ſeq.
Seſviturea ruſticæ quando amittantur. T. 7. c. 394. D.
Servitutes ruſticas in ſolo, urbanas in ſuperficie conſiſtera. Tom. 7. c. 384. E.
Servitures inter ſuſticas, & urbanas quæ differeotia ſit. Tom. 7. c. 410. D.
Servitutes ruſticas uſu retineri. T. 7. c. 419. B.
Servirutes ruſticorum prædiorum non utando non amitti, urbanoſum econtra. T. 7. c. 397. D. E.
Seſvitutes urbanæ, & ruſticæ quomodo amittuntus. T. 7. c. 410. D.
Servitutes urbanæ an, & quando amittantut. T. 7. c. 394. D. E.
Servitutes urbanæ a ruſticis an locn diſtinguantur. T. 7. c. 380. D.
Servitutes urbanæ quædam non impediuntur interpoſito fundo alieno, & quæ illæ ſint. Tom. 7. c. 447. B.
Servitutes urbanæ, quæ libero interveniente prædio interrumpantur, & quæ non. T. 7. c. 433. D. E.
Setvitutes urbanorum prædiorum an poſſeſſione retineantus. T. 7. c. 419. B.
Servitutes utendo ſetineri. T. 7. c. 464. B.
Servitutea prædiorum ruſticorum quænam ſint. Tom. 8. c. 942. C. quænam urbanorum. Ibid. C. D.
Setvitutes an ad diem, vel ſub conditione, vel ad conditionem conſtitui, vel adquisi poſſint. T. 8. c. 376. A.
Seſvitutes non poſſidemus, ſed ais utimur. T. 8. c. 573. A.
Servitutes perſonales cum perſona axtinguuntur. T. 8. c. 694. C.
Setvitutes prædiorum an præſcribi poſsint. T. 9. c. 1019. B.
Servitutes non ſunt in bonis noſtris. T. 9. c. 1204. A. & cur. Ibid. A. non habent ſubſtantiam certam, aut corpus. Ibid. A. an pignori obligari poſsint. Ibid. A.
Servitutes coniiſtunt in oſu; uſus verò eſt individuus. T. 10. c. 408. C.
Servitutes quo nodo adquirantur. T. 10. c. 410. A.
Servitutes qui ſtipulatns, incertum ſtipulatur. T. 10. c. 541. A.
Setvitutes non conſtant corpora, ſed in jure tantùm conſiſtunt. T. 10. c. 938. D.
Juter ſervitutes urbani, & ruſtici prædii an ſit differentia, cum de pigneratiune esrum agitus. T. 10. c. 1023. C. & ſeq.
Servitutum duo genera. T. 3. c. 3. E.
Servitutum aliæ perſonarum, aliæ rerum. Tum. 1. c. 748. B. & T. 2. c. 173. C.
Servitutum aliæ perſonales, aliæ prædiales. T. 4. c. 893. D.
Servitutum ruſticarum quæ proprietates ſint, & quomodo a ſe invicem diſtinguantus. Tom. 5. c. 309. D. E. & ſeq.
Setvitutum prædiorum ſuſticorum quæ natura, & conditio. T. 5. c. 734. D. & ſeq.
Servitutum vindicatio. T. 6. c. 334. B. C.
Servitutnm nomine aqua continetur. T. 6. c. 275. D.
Servitutum natura ea eſt, ut eæ poſſideri non poſsint, ſad intelligitur poſſeſsionem earum habere, qui ædes poſsidet, quamdiu eas poſsidet. T. 6. c. 37. B.
Servitutum appellatione comprehenduntur earum libertates. Ibid. B.
De ſervitutum vindicatione. T. 6. c. 35. B. & ſeq.
Servitutum actio confeſſoria quæ ſit, cui detur, & unde cognoſcatur. T. 7. c. 450. D.
Servitutum actiones duplices eſſe. Ibid. C. D.
Servitutum aliæ urbanæ, aliæ ruſticæ. T. 7. c. 380. D.
Servitutum an oporteat perpetuam cauſam eſſe. T. 7. c. 425. A.
Servitutum ceſsionea, quæ inutiles ſint. T. 7. c. 399. C. & ſeq.
Servitutum divilio quæ ſit. Tom. 7. c. 380. C.
Servitutum libertas an per parietam, vel arborem uſucapi poſſit. T. 7. c. 410. E. & c. 411. A.
Servitutum omnium aſt commune, quòd eas habens poſsit vicino novum opus nuntiare. Tom. 7. c. 458. C.
Servitutum petitori incumbit probatio, non defenſori. T. 7. c. 871. D.
Servitutum pluralitas an cernatur ax fundis ſarvientibus. Tom. 7. c. 438. C.
Servitutum primas ceſsiones ad noviſsimum tempus ceſsionis trabi, non contra, & hujus regulæ ſpecies variæ. T. 7. c. 448. C.
Servitutum priorea caſsiones an, & quando poſterioribus confirmentur, & quando non. T. 7. c. 448. C.
Servitutum ruſticarum varia exempla. T. 7. c. 430. C.
In ſervitutum venditione cautio eſt traditionis loco. T. 7. c. 404. E. & c. 405. A.
Servitutum vindicatio quibua competat. T. 7. c. 401. B.
Servitutum vindicario quibus detut. T. 7. c. 451. E.
Servitutum urbanorum prædiorum libertas uſucapitur, tuſticorum econtra. T. 7. c. 397. E.
Servitutum urbanarum genera varia. T. 7. c. 407. A.
Servitutum urbanaſum libertas quando uſucapi poſsit. Tom. 7. c. 427. A. B.
Servitutum uſus an individuus ſit. T. 7. c. 1389. C.
Servitutum uſus temporibus ſecerni poteſt. T. 7. c. 385. E.
Servitutum uſum eſſe individuum. T. 7. c. 540. B. & c. 1389. C.
Servitutum, quæ debetur ſundis emphyteuticariis, viodicatio. T. 7. c. 480. B.
Sarvitutum diviſio quæ. Tom. 7. c. 1387. B.
Servitutum vindicationes in quiboa differant a corporom vindicationibus. T. 8. c. 1104. D.
Servitutum diviſio. T. 10. c. 938. D.
Servitutom definitio. T. 10. c. 940. B.
De ſervitutibus urbanis nolla ſunt propria interdicta. T. 1. c. 853. E.
In ſervitutibus prædiorum adquirendis infinitum tempus deſiderari videtur. T. 1. c. 1118. C.
In ſarvitutibus patientia eſt p[illegible] traditione. T. 4. c. 787. B.
De ſervitutibus aquæ. T. 5. c. 736. A. & ſeq.
De ſervitutibus prædiorum. T. 6. c. 290. C. & ſeq.
De ſarvitutibus ruſticorum, & urbanorum prædiorum. T. 6. c. 458. C. & ſeq.
De ſervitutibus legatis. Tom. 7. c. 1227. B. C.
Servitutibus modus ipſo jure an adjici poſsit. T. 7. c. 386. C. D.
In ſervitutibus invitus quando, & quot modis quis dicatur. Tom. 7. c. 409. D.
In ſervirutibus omnibus, axcepto uſuſructu, commune aſt, ut ſi debeantur pluribus, ſinguli agant in ſolidum. T. 7. c. 457. E.
Servitutibus quæ poſsint, aut non poſsint adjici, & quæ illa ſint. T. 7. c. 485. A.
De ſervitutibus rerum. T. 7. c. 380. C.
De ſervitatibus ædificiorum. T. 9. c. 1180. A. & ſeq.
De ſervitutibus omnibus, vel rerum, vel perſonarum, eſt duplex actio in rem confeſſoria, & negatoria. T. 10. c. 930. C.
Servius Sulpitius qualis fuerit, & quinam ab illo nominati. T. 1. c. 911. D.
Servins peritiſsimus conficiendaſum definitionum cenſetur. T. 5. c. 577. C.
Servo legari non poteſt ſervitus ad fundum domini. Tom. 1. c. 335. D.
Servo proprio an otiliter ſine libertate legari poſsit. T. 1. c. 1273. B.
Servo dominum accuſanti, etiamſi vera deſerat, vox intesdicatur. T. 2. c. 654. B.
Servo non eſt committenda domini ſalus. T. 1. c. 497. A.
Servo, qui ultso aliquid de domino confitetur, fides non accommodatur. Ibid. A.
De ſervo corrupto. T. 1. c. 756. C.
Cum ſervo nullam actionem eſſe. T. 3. c. 226. B.
Servo vix unquam eſt ſyncera fides. T. 1. c. 1417. B.
Seſvo proprio olim inutiliter legabatur

batur

batur ſine libertate. T. 4. c. 382. C.

Cum ſervo teſtamenti factio eſt ex perſuna domini. T. 4. c. 687. D.

Cum ſervo nullum judicium conſiſtit. T. 4. c. 882. D. item cum ſervo nulla libertas, nullum teſtamentum eſt. Ibid. E. & c. 883. A.

Cum ſervo judicium nullum, & nulla lit conſiſtit. T. 4. c. 882. D.

Servo actori, quod domino debetur, ſolvitur rectè. T. 5. c. 469. D.

Servo ad libertetem proclamante, & liberale judicium implorante, an dominus juſtè eum poſſideat, tanquam ſervum. Tom. 5. c. 712. D.

Servo corrupto pignori dato cur ectio competat. Tom. 5. c. 255. B. C.

Servo nuſtro non mandamus, ſed præcipimus, & imperamus. T. 5. c. 460. C.

Servo pœnæ an legatum elimentorum, veſtiarii, calcearii, habitationis debeatur. T. 5. c. 1078. C. & ſeq.

Servo, qui noxam nocuit, ente moram domini mortuo, qua actione dominus teneatur. T. 5. c. 233. E. & c. 234. A.

Servo quibus caſibus tutor detur. T. 5. c. 578. B.

Cum ſervo nulla actio eſt. Tom. 6. c. 380. D. & T. 8. c. 709. B. & c. 816. D. & c. 869. C.

De ſervo communi ab ono ex dominis herede inſtituto. Tom. 6. c. 195. D.

De ſervu noxio, qui noxam aliquam commiſit. T. 6. c. 432. E.

De ſervo fugitivo, le gerente pro libero, & ciedenre mutuam pecuniam domino ſubreptam, aut rem aliquam vendente. T. 6. c. 376. B. & ſeq.

Si ſervo alieno quis velit legare, duo exiguntur. T. 7. c. 1273. B.

Servo legato veſtis ſequitur. T. 7. c. 1178. C.

Servo hereditario an legari poſſit. T. 7. c. 1187. D.

Servo non rectè legari, quamdiu ſervier. T. 8. c. 789. B.

Cum ſervo alieno nullam eſſe ectionem. T. 8. c. 758. A.

Pignori dato ſervo, an intelligatur pignori datum peculium. T. 7. c. 704. B. & an eo vendito, vendatur eum eo peculium. Ibid. B.

Servo alieno non poteſt legari, niſi & domino ejus legari poſſit. T. 7. c. 1273. A.

Servo proprio inutiliter legari ſine libertate. T. 7. c. 1108. D.

De ſervo vendito, vel donato eâ lege, ut manumittatur. Tom. 7. c. 677. C.

De ſervo legatu, qui eſt in fuga. T. 7. c. 1100. D.

De ſervo communi, qui in fuga eſt. T. 7. c. 597. A.

De ſervo fugitivo, qui peculiares nummos, quorum liberem administrationem habebat, mutuos dedit. T. 7. c. 662. A. B.

De ſervo communi, qui ſibi crus fregit in opere, quando eſt commune damnum, & quando non. T. 7. c. 599. D.

Servo an legari poſſit ſervitus ad fundum domini. Tum. 1. c. 335. D.

An in ſervo alieneto datio libertatis poſſit conſiſtere. T. 8. c. 974. A.

An libertas, & hereditas ſervo adimi poſſint. Ibid. A. B. an legarum in eo couliſtere poſſit. Ibid. B.

Servo heredis an utilirer legetur. T. 8. c. 993. A. B. an ex diverſo herede inſtituto. Ibid. B.

Servo en tutor detur. T. 8. c. 915. D.

Servo noxam faciente, dominus ſciens, vel neſciens, qua actione teneatur. T. 8. c. 487. B.

Servo elieno directam libertatem inutiliter dari, invito domino, fideicommiſſaria poteſt dari. T. 9. c. 964. C.

Servo non creditur ſine turmentis in cauſis criminalibus, Tom. 9. c. 1468. D.

Servo non poteſt eſſe actio ex empto. T. 9. c. 124. B.

Servu pupilli nun poſſunt tutores præſlare libertatem. T. 9. c. 969. B.

Cum ſervo nulla eſt actio civilis. T. 9. c. 1163. E.

De ſervo, qui ſtuprum commiſit cum muliere libera. T. 9. c. 1427. D.

De ſervo pignori dato manumiſſo. T. 9. c. 951. C.

De ſervo, qui redemptus eſt a domino a fiduciario emptore. T. 9. c. 970. B.

A ſervo, quem magiſtratus judicem dedit certæ rei, vel cauſæ, ſententiam latam non infirmari, licèt poſtee appareat, eum fuiſſe ſervum T. 9. c. 1056. E.

De ſervo communi manumittendo. T. 9. c. 959. C. & ſeq.

De ſervo, qui pignori datur, vel obligatur. T. 9. c. 961. C.

Cum ſervo furti actione non agit dominus, licèt furtum fecerit, nec actione legis Aquiliæ, ſi damnum dederit domino. Tom. 9. c. 989. D.

Cum ſervo judicium non eſt. T. 9. c. 123. A.

Servo nemo legat jore. T. 9. c. 124. B.

Ne de ſervo quæſtio habeatur in dominum, ne offerente quidem domino ſervum quæſtiuni. T. 9. c. 1455. E.

De ſervu, qui ſe mandavit emi, an valeat mandetum. T. 9. c. 359. C.

De ſervo communi manumiſſo. T. 9. c. 959. C.

Servo inutiliter legatur; quod ei libero facto edquiri nun poſſet. T. 10. c. 356. E.

Servo occiſo, quænam actio detur domino, & quænam condemnatio inde conſequatur. T. 10. c. 411. B.

Servo quæ adquiruntur, regulariter ex perſona ſervi valent. Tom. 10. c. 651. E.

Servo vendito, an ſiquid ex re venditoris adquiſierit, ad emptorem pertineat. T. 10. c. 767. A.

Servo legato, & eidem ſervo fundu legato, ſeparetim detrehitur falcidia ex ſervo, & poſtea ex legato. T. 10. c. 809. B. C.

Servo facto, vel in ſervum fectum, an poſt libertatem conveniat eliqua actio de eo, quod geſſit poſt ſervitutem. T. 10. c. 960. C.

Servo proprio inutiliter ſine libertate legatur, T. 10. c. 1088. E. & c. 1091. C.

Servorum probra, fuga, & furtum. T. 2. c. 379. B.

Servorum operæ uſumfructum imitantur, & ab eo diſtant plurimùm. T. 1. c. 749. D.

Servorum operes capitis deminutione non perire. T. 1. c. 187. B.

Servorum corrumpendorum duæ ſpecies. T. 1. c. 757. A.

Servorum fugitivorum poſſeſsio enimo retinetur. T. 1. c. 465. B.

Servorum uſus eſt neceſſarius. T. 4. c. 619. C.

Servorum matrimonium contubernium eſt, non matrimonium. T. 5. c. 548. B.

Servurum operæ comparantur uſui ſervi. T. 5. c. 592. E.

Servorum filios non agnoſcit jus civile. T. 6. c. 576. E.

Servorum chorus. T. 7. c. 607. B.

Servurum emendatio, ſeu caſtigatio moderata dominis permittitur, non extrema pœna. T. 9. c. 1433. D. E. & c. 1434. A.

Servorum loco ſunt mercenarii liberi homines. T. 9. c. 974. B.

De ſervorum expoſitione a duminis. T. 9. c. 1323. A. & ſeq.

De ſervurum emendatione. Tom. 9. c. 1433. D.

Servorum luco qui homines hodie habentur. T. 9. c. 974. B.

Servorom conditionalium multa, & diverſa genera. T. 9. c. 1214. C.

Servorum uſucapio olim fuit ennua. T. 10. c. 405. B.

Servorum quurumnam fuga numeratur inter caſus fortuitos. T. 10. c. 600. B.

Servorum teſtamento manumiſſorum, vel directe, vel per fideicommiſſum, bona an deducantur bonis hereditariis. Tom. 10. c. 810. A.

Servos paſci elimoniorum taxatione. T. 2. c. 1040. E.

Servos contractuum leges non tenent. T. 1. c. 1417. B.

Servos a duminis occidi, Adriani decreto vetitum. Tom. 3. c. 150. A.

Servos in caput domini non torqueri,

queri, noo interrogari; niſi in tribus caſibus, ſive tribus criminibus. T. 5. c. 635. C.
Servos teſtamento ab herede manumiſſos, publicè iotereſt, a quolibet in libertatem vindicari poſſe. T. 5. c. 376. D.
Servos ſuos liberare an quis moribundus per epiſtolam poſsit. T. 8. c. 901. B.
Io ſervos ſupra modum, & ſine cauſa legibus cognita, ac juſta, dominis ſævire non licet. Tom. 9. c. 1308. D.
Servos tres tantùm habebant veteres Romani. T. 9. c. 853. C.
In ſervos fures, non in homines liberos jus gladii habuit Præfectus vigilum. T. 10. c. 857. D. E.
Servum eſſe, & in ſervitute eſſe diverſa ſunt. T. 1. c. 55. A. & T. 3. c. 243. A. & T. 8. c. 170. E. & c. 712. D. E. & c. 821. C.
Servum eſſe, & ſervire, quàm diverſa. T. 2. c. 1178. B.
Servum ſola pretii partitio facit. T. 1. c. 13. E.
Servum qui expoſuit, illum poſtea in ſuum dominium vindicare non poteſt. T. 3. c. 481. D.
Servum popilli, vel furioſi an totor, vel curator maoumittere poſſit. T. 3. c. 416. E. & c. 417. A. B.
Servum noxæ deditum invito domino manumitti. T. 3. c. 366. E.
Servum non facit conductio, vel alia ſcriptura. T. 2. c. 844. C.
Servum ſuum qui clam abduxit, an teneatur furti. T. 1. c. 1404. E.
Servum alienum quomodo quis deteriorem facere poteſt. Tom. 1. c. 374. E.
Per ſervum dominium ignoranti domino adquiritur. T. 4. c. 624. D.
Per ſervum domini conditio deterior fieri noo poteſt. T. 4. c. 937. A.
Servom vendidi, nec tradidi: is mihi furto ſurreptus eſt ſine mea culpa, an emptori tenear. T. 4. c. 332. A. quando venditor emptori rem præſtare tenetur, non pœnam furti, & quando non. Ibid. D. quæ diſtinctio hic notanda. Ibid. D. E.
Per ſervum hereditarium an quis aliquid, qood eſt hereditatis, adquirere poſſit. T. 4. c. 382. A.
Servum furem conſilio, & ope adjuvans, qua actione teneatur. T. 5. c. 251. E. & c. 252. A.
Servum fructuarium an poſſidere poſſimus. Tom. 5. c. 698. E. & 699. A.
Servum, qui noxam fecit, nemine defendente, ducit actor juſſu Prætoris, dominiumque ejus nanciſcitur. T. 5. c. 96. A. B.
Servum quando dominus amittere dicator. T. 5. c. 712. C.
Servum caſtrenſis peculii manumiſſom a filiofamilias milite, filiifamilias libertum fieri, non patris. T. 6. c. 583. A.
Si ſervum patris manumiſerit filiusfamilias permiſſu patris, libertas ſervo competit. T. 6. c. 295. B.
Quod io ſervum confertur mandatum, non eſt mandatum, ſed imperium. T. 6. c. 14. E.
Is, qui ſervum caſtrandum dedit, dimidiâ parte bonorum mulctatur. T. 6. c. 123. A.
Servum poſſe fieri reum omnibus penè legibus publicorum judiciorum. Tom. 9. c. 1163. E. & c. 1164. A.
Servum patris rectè manumittit filiusfamilias juſſu patris. Tom. 9. c. 977. D.
Servum liberum fieri nomioatione, & cenſu. T. 9. c. 270. D.
Servum cauſas orare regulariter fas non eſt. T. 9. c. 1163. C.
Servum alienum quamdiu bonæ fidei poſſeſſor poſſidet, tenetur noxalibus actionibus. T. 9. c. 629. B.
Per ſervum communem quæ obligatio nobis adquiritur. Tom. 9. c. 316. E. & c. 317. A.
Servum, qui lege venditionis exportandus eſt aliquâ civitate, nec in ea civitate morari poſſe, nec Romæ. T. 9. c. 391. E. & c. 392. A
Servum pignori datum rectè manumitti, conſentiente creditore. T. 9. c. 953. A.
Servum eſſe aliud eſt, aliud io ſervitute eſſe. T. 9. c. 549. D.
Servum liberum non facit ſola filii ſubſcriptio. T. 9. c. 983. C. D.
Servum exportandum provinciâ aliquâ, nec Romæ, nec in Italia manere poſſe. T. 9. c. 391. E. & c. 392. A.
Servum fugitivum qui vendit, tenetur emptori actione redhibitoriâ, ſi ignorans emptor id vitium emerit. T. 10. c. 465. A.
Per ſervum an adquiratur ignoranti poſſeſſio. T. 10. c. 691. A.
Servum legatum, ot manumitteretur, heres nolens tradere, ſed quantitatem, ao ſit audieodus. T. 10. c. 748. E.
Servum qui vendit, quid debeat cavere. T. 10. c. 751. A.
Servum qui vendit, ſi noo tradat; quid fiet. Ibid. A.
Servum fugitivum habere non licet, furem an habere liceat. Tom. 10. c. 765. D.
Servus natus, aut factos. Tom. 1. c. 13. D.
Qualisqualis ſervus, qualecumqoe dominium, qualiſcumque poſſeſſor. T. 3. c. 322. E.
Servus domini prædium, invito, vel inſcio domino, pignori obligare non poteſt. T. 2. c. 840. D.
Servus iotercеſſor comparatur ſervo judicio condemoato. Tom. 3. c. 201. C.
Servus, in adverſa valetudine domo ejectus, ſtatim fit liber. Tom. 2. c. 1162. E. & c. 1163. A.
Servus ſi ſciens ad honorem aſpiraverit curiæ, graviſſimâ afficitus pœnâ. T. 2. c. 725. C.
Servus, qui injuriam intulerit, ut coercendus. T. 1. c. 475. D.
Servus communis ſi uni ex ſociis furtum fecerit, an ſit ſocio in ſocium actio furti. T. 1 c. 1445. A.
Servus non poteſt ullum jus habere. T. 1. c. 1338. B.
Servus certus legetur, an generaliter incertus, multum intereſt. T. 1. c. 1443. D. E.
Servus legatus ſi fato intereat, legatario decedit. T. 1. c. 425 C.
Servus legatus ſi ſit in fuga, heres in æſtimationem non tenetur. T. 1. c. 1341. D.
Servus dominum deferens igne conſumendus. T. 2. c. 661. B.
Servus in dominum, libertus in patronum oon ioterrogatur. T. 1. c. 373. B.
Servus receptitius. T. 1. c. 313. D.
Servus communis in alterius caput non torquetur. Tom. 1. c. 497. C.
Servus obligatur naturaliter. T. 3. c. 201. B.
Servus ad curiam aſpirans graviſſimâ pœnâ plectitur. T. 2. c. 725. C.
Servus plurium in nullius caput torqueri poteſt. Tom. 1. c. 497. C.
Servus extra cauſam peculiarem naturaliter non obligatur. T. 3. c. 201. B.
Servus a domino oblatus cubiculo Principis ſtatim liber, & ingenuus fit. T. 2. c. 899. C.
Servus per metum mancipatus adquirit ei, qui vim paſſus eſt. T. 1. c. 367. B.
Servus ſi alicujus negotium gerat, in dominum actio dabitur. T. 1. c. 363. E.
Servus ſi clericus fiat ignorante domino, intra annum dominus habet jus eum revocandi. Tom. 1. c. 540. A.
Servus an poſsit eſſe teſtis in teſtamento. T. 1. c. 97. D.
Servus an alicui obligari poſsit. T. 1. c. 202. D.
Servus, metalli pœnâ liberatus, fiſci ſervos efficitur. T. 3. c. 610. C.
Servus hereditarius an adquirat hereditati, quod ſtipulatur ante aditam hereditatem. T. 1. c. 198. C.
Servus an ex perſona domini jus ſtipulandi habeat. Ibid. C.
Servus alienus an rectè poſt domini mortem heres inſtituatur. T. 1. c. 110. B.
Servus alienus ſine libertate heres inſtitui non poteſt. Tom. 1. c. 1090. B.
Servus ſine domini mandato hereditatem adire an poſsit. Tom. 1. c. 93. E.
Servus communis cui adquirit. T. 1. c. 225. A.

Ser-

Digitized by Google

Servus publicus parte dimidiâ teſtamenti faciendi habet jus. Tom. t. c. 331. B.
Servos, pro derelicto habitus, liber non efficitur. Tom. s. c. s146. C.
Servus ordinatius quis, & qualis. T. t. c. 1456. A.
Servus fit, qui ſe ad pretium participandum venire patitur. T. s. c. 1081. A.
Servus manumiſsione incipit habere caput. T. t. c. t351. D.
Qui ſervus adhoc eſt, tutnrem habere non poteſt. Tom. 4. c. 555. D.
Si ſervus extero ſe emi mandarit, & manomitti, & exterus eum nummis ſuis emerit, an eos recipiat a venditore actione de peculio. T. 4. c. 204. C. D.
Servus cum teſtamenti factionem habere dicitus, quomodo accipiendum eſt. T. 4. c. 411. B. C.
Servus quidam ita apud Plautum loquitus, *Votis invitis, atque ingratis, uaa litera liber fieri poſſum*. T. 4. c. 650. C.
Servus ſine libertate tutor datus indiget confirmatione. Tom. 4. c. 1005. A. B.
Servua ſervi inſtrumentum eſſe poteſt, & cur. T. 4. c. 1133. B.
Servus heres neceſſarius habet tantùm nomen heredis, quia heres eſt ſine re. T. 4. c. 914. C.
Servus juſtus tutor non eſt. Tom. 4. e. 1004. E.
Sesvus peculiatis aliud eſt, aliud peculium. T. 4. c. 209. C.
Servus nemo fit nudâ voluntate, confeſſione, vel ſcripturâ. T. 4. c. 64. C.
Servus alienus quando teſtamenti factionem habet, Tom. 4. c. 411. C.
Servus poſt acceptam libertatem ex cauſa fideicommiſſi confirmandus eſt tutor Prætoris decreto. T. 4. c. 1004. E.
Servus procuratorem litis habere nequit. T. 4. c. 882. D.
Servus ſervi inſtrumentum eſſe poteſt, ſecus in hómine libero. T. 4. c. 1133. B.
Servus vindictâ manumitti per alium non poteſt. T. 4. c. 1455. A. nullus actus legitimus per alium expletur. Ibid. A.
Servus uxorem ducere non poteſt. T. 5. c. 548. B.
Servus an poſſit eſſe procurator ad lites. T. 5. c. 156. C.
Servus ipſo jure nihil proprium habere poteſt. T. 5. c. 32. B. ſed habere tamen nonnonquam videtur, veluti ſomno conniventibus oculis domini. Ibid. B.
Servus in longinqua profectione moratus an poſſideatur. Tom. 5. c. 714. E.
Servus alienus, & filius familias argentariam exercere, & rationes, licèt non pro ſe, pro aliis tamen conficere poteſt. T. 5. c. 38. E.
Servus, qui indicavit necem domini, quod præmium conſequatur. T. 5. c. 624. A. B.
Servus, & filiusfamilias id, quod in peculio habent, rectè obligant. T. 5. c. 399. B.
Servus, & filiusfamilias an in caſtrenſi, vel aliis peculiis reſtitutionem in integrum habeant. T. 5. c. 166. B. C.
Servus meus exercens navem actiones, quas ex contractibus ibidem habitis ſibi comparavit, cui adquirat. Tom. 5. c. 429. E. & c. 430. A.
Servus an jurare, & ſuper quibus rebus poſsit. T. 5. c. 216. D. E.
Servus an in ignominiam prioris domini torqueri poſsit. Tom. 5. c. 893. C.
Servus communis ſi furtum fecerit, uter ex dominis teneatur. T. 5. c. 588. A. B.
Servus communis; & ſervus proprius in actione de peculio paribus paſſibus ambulant. Tom. 5. c. 441. B.
Servus contubernium contrahit, non nuptias. T. 5. c. 548. B.
Servus dotalis cui, & quibus ex cauſis adquirat. T. 5. c. 564. D.
Servus, & ſerva manumiſſi quas operas præſtare debeot. T. 5. c. 593. B. C.
Servus etiam non manumiſſus poteſt eſſe negotiorum procurator. T. 5. c. 157. C.
Sesvus fructuarius an adquirere nobis poſſit. T. 5. c. 698. E.
Servus ex perſona domini perſonatur. T. 5. c. 1073. B.
Servus hereditarius an hereditatem nobis adquirere poſſit. Tom. 5. c. 701. B. C.
Servus hereditarius hæreditatem heredi an adquirere poſſit, & quæ circa ſervum hereditarium jura obtineant. T. 5. c. 253. B.
Servus hereditarius in rem rectè paciſcitur. T. 5. c. 82. E.
Servus in caput domini torqueri non ſolet. T. 5. c. 635. C.
Servus meus ſi tibi operas gratuitas præbeat, ego verò contraxero eum eo propter navigandi neceſſitatem aliquam, qua actione experiri poſſit. T. 5. c. 429. B.
Servus mortem potiùs optare debet, quàm in facinoribus domino obtemperare. T. 5. c. 571. E.
Servus ordinarius, & ſervus vicarius inter ſe quomodo diſtinguantur. T. 5. c. 977. E.
Servus nullam cauſam agere poteſt. T. 5. c. 377. E.
Servus, qui liberam habet peculii adminiſtrationem, novare peculiarem obligationem an poſſit. T. 5. c. 216. E. peculium donare an poſſit. Ibid. c. 217. A.
Servus, qui noxam commiſit, ſi abſens ſit, & dominus fateatur, eum in ſua poteſtate eſſe, quid juris. T. 5. c. 95. B. C.
Servus, qui dominum occidit, & venditus ſit, quomodo puniatur. T. 5. c. 636. E.
Servus quo caſu ipſo jure liber fieri dicatur. T. 5. c. 680. B. C.
Servus in jus vocari non poteſt. T. 5. c. 21. E.
Servus, ſui ipſius furtum faciens, quomodo puniendus. T. 5. c. 681. E.
Servus, qui plagium commiſit, an, & intra quod tempus manumitti, & libertatem capere poſſit. Ibid. D.
Servus pœnæ an, & quod legatum capere poſſit. Tom. 5. c. 1078. C. D.
Servus quando ſine domino eſſe dicatur. T. 5. c. 683. D. E.
Sesvus qui fit ex libero, alius eſt; ideſt, novus homo eſt, non idem, qui fuit ante. T. 5. c. 1067. C.
Sesvus, qui noxam dedit, ſi præſens ſit, & dominus abſens, quid juris. T. 5. c. 96. A. B.
Servus qui adminiſtrationem rei alienæ ſuſcipere voluerit, manumitti debet ante adminiſtrationem. T. 5. c. 156. C.
Servus venditus ſi poſt venditionem noxiam fecerit, ad quem periculum ſpectet T. 5. c. 637. A.
Servus, ſi dominus ex facto ejus conveniri non poteſt, extra ordinem officio judicis coercetur. T. 5. c. 31. D. E.
Servus quomodo, & per quas perſonas retineatus. Tom. 5. c. 803. D.
Sesvus quomodo domino poſſeſsionem ſui conſervare dicatur. T. 5. c. 714. D. E.
Servus reipublicæ causâ an abeſſe poſſit. T. 5. c. 855. C.
Servus ſi a domino non defendatur, quæ actio competat. T. 5. c. 32. C. D.
Ssrvus efficitur, qui ſe venire paſſus eſt, & pretium participavit. T. 5. c. 683. C.
Servus, & colonus ſuo corpore poſſidet non ſibi, ſed domino. T. 5. c. 713. C.
Servus ſi ſervo injuriam fecerit, quæ actio, cui, & in quem competat. T. 5. c. 756. C.
Servus ſi furtum domino ſuo fecerit, quomodo dominus adversùs eum experiatur. Tom. 5. c. 636. A.
Sesvus pro derelicto habitus. T. 6. c. 140. D. E. fit liber. Ibid. E.
Servus, qui rem aliquam ſui peculii amoverit furandi animo, furtum non facit. T. 6. c. 144. D.
Servus vicarius diſpenſatoris. T. 6. c. 58. C.
Servus communis quod non poteſt adquirere uni ex dominis, id totum adquiſit alteri, cui adquirere poteſt. T. 6. c. 351. A. B.
Servus judicio publico accuſatus. T. 6. c. 8. A.
Servus fit partim, & partim liber,

natura non patitur. T. 6. c. 470. D.
Servus fructuarius cui adquirit, proprietario, an fructuario. T. 6. c. 240. D.
Servus communis in ſolidum alienari ab uno ex dominis non poteſt. T. 6. c. 195. D.
Servus de peculio ſuo ſe redimere poteſt. T. 6. c. 77. E.
Servus fructuarius quando adquirit domino uſusfructus, & quando non. T. 6. c. 309. D. E.
Servus fructuarius, & ſervus communis in quo differunt. Ibid. D. E.
Servus de peculio ſuo ſe redimere, & libertatem adipiſci poteſt. T. 6. c. 303. A.
Servus domino adquirit. Tom. 6. c. 359. B.
Servus communis ſtipulans nihil agit, quando incertum eſt, utri dominorum adquiſierit actionem. T. 6. c. 362. C.
Servus non poteſt neque verâ, neque fictitiâ poſſeſſione ſubvertere dominum ſuum. T. 6. c. 316. D. E.
Servus ſiquid fructuario debeat, fructuarius cum proprietario de peculio agere poteſt, ſiquid amplius fructuario debeatur, quàm quod ſit in peculio ad ſe pertinente. T. 6. c. 68. E.
Servus proprius domino eſt heres neceſſarius, ſi teſtamento domini heres inſtitutus eſt. T. 6. c. 195. E.
Servus alienus fructuario ex duabus tantùm cauſis adquirit. Tom. 6. c. 477. E. & c. 478. A.
Servus fructuarii ex duabus tantùm cauſis fructuario adquirit, ex re fructuarii, & ex ſuis operis. T. 6. c. 97. A.
Servus hereditarius quis non eſſe intelligitur. T. 6. c. 311. E.
Si ſervus, qui veſtitus erat, legatus ſit, an veſtis ſequatur legatarium. T. 6. c. 251. C.
Servus venditus eâ lege, ut poſt certum tempus manumittatur ab emptore, ſi non manumittitur, ipſo jure liber fit. T. 6. c. 589. A.
Servus actor rerum domini abſentis reipublicæ cauſâ, ſi ſervis actoribus pupilli pecuniam crediderit, tutore pupilli ſubſcribente, in tutorem rectè experitor actione ex ſtipulato. T. 6. c. 706. B. C. an etiam in pupillum actio creditæ pecuniæ de in rem verſo ei detur. Ibid. C.
Servus ſi fugit e domo emptoris, ac poſtea deprehenſus, & coram viris honeſtis interrogatus, an ſtandum ſit reſponſo ejus. Tom. 6. c. 539. B. C.
Servus in dominum, vel pro domino interrogari non poteſt. T. 6. c. 539. C. nec reſpondenti fides habetur. Ibid. C. in ſeipſum interrogari poteſt. Ibid. C.
Servus venditus hac lege, ſi continuo triennio ſervierit emptori, poſt triennium manumittatur, an poſt triennium ipſo jure liber fiat. T. 6. c. 589. D.
Servus corporis certi, aut collegii ſi manumittatur, an patronam habeat civitatem, aut univerſitatem. T. 7. c. 124. C. quæ eſt ratio experiundi cum univerſitate. Ibid. c. 127. C.
Servus communis univerſitatis non eſt ſingulorum pro parte, ſed univerſitatis tantùm. Tom. 7. c. 124. D.
Servus hereditarius quis dicitur. T. 7. c. 1165. B.
Servus communis, qui adquirit, omnibus ſociis adquirit, etiamſi adquiſierit ex re unius propria. T. 7. c. 599. A.
Servus agit de momento, quoties domino poſſeſſio erepta eſt. T. 7. c. 155. E.
Si idem ſervus liber eſſe juſſus, & legatus ſit, non ſequimur ordinem ſcripturæ. T. 7. c. 1113. C.
Servus communis plurium noxam nocuit, ſinguli domini tenentur in ſolidum noxali actione. T. 7. c. 579. C.
Servus an obligetur jure naturali. T. 8. c. 768. A.
Servus pro nullo habetur. Tom. 8 c. 677. C. & c. 767. E.
Servus hereditarius quis dicitur. T. 7. c. 1187. D.
Servus quandoque eſt ſine domino. Ibid. E.
Servus hereditarius videtur eſſe ſine domino, & nullius. Ibid. E. tali ſervo non poteſt legari. Ibid. E.
Servus fugitivus quodammodo fur eſt. T. 7. c. 667. B.
Servus hereditarius, qui eſt apud hoſtes, in actionem familiæ erciſcundæ an veniat. T. 7. c. 531. A. & ſeq.
Servus non poteſt domini conditionem facere deteriorem. T. 7. c. 699. E.
Servus ordinarius, & vicarius qui. T. 7. c. 704. A. B.
Servus fugitivus cur vendi poſſit. T. 7. c. 707. A. B.
Servus an poſſit dari tutor. T. 8. c. 916. A. B. an proprius. Ibid. B.
Servus an, & quomodo poſſit negotiis domini præponi. T. 8. c. 900. A. ſi plures manumittat dominus, quàm liceat, quid. Ibid. E.
Servus an redimere ſe poſſit, impletâ uſucapione. T. 8. c. 1151. C. an dedatur pro furto. Ibid. D.
Servus ex perſona domini jus ſtipulandi habet. T. 8. c. 1054. C.
Servus arbiter non eſt. T. 8. c. 540. A.
Servus publicus olim teſtari potuit de media parte quæſitorum. T. 7. c. 155. E.
Servus ad prædium domini ſervitutem rectè ſtipulatur. Tom. 8. c. 754. A. B.
Servus cum domino nullo modo conſiſtere poteſt. T. 8. c. 767. E.
Servus hereditarius fruſtra uſumfructum ſtipulatur. T. 8. c. 754. A.
Servus quis ſit. T. 8. c. 712. E. & c. 821. C.
Servus reipublicæ cauſâ abeſſe non poteſt. T. 8. c. 736. C. & c. 848. B. & c. 888. C.
Servus publicus unicuique ex civibus ſtipulatur rectè. T. 9. c. 965. C.
Servus publicus populi Romani habuit jus teſtamenti faciendi de parte dimidia bonorum ſui peculii. Ibid. D.
Servus caſtratus liber fit. Tom. 9. c. 370. C.
Servus, præter crimen majeſtatis, dominum accuſare non poteſt. T. 9. c. 1394. D.
Servus ex quibusdam legibus accuſationem inſtituere poteſt adversùs liberum hominem. Tom. 9. c. 1164. A.
Servus nec agere, nec conveniri poteſt actione civili, nil refert, nata ſit ex contractu, an ex delicto, exceptâ actione momenti. Ibid. A. B.
Servus apud Prætorem pro nullo habetur. T. 9. c. 925. D.
Servus liberum nullo modo facere poteſt. T. 9. c. 1067. E
Servus an poſſit deferre adversùs dominum. Tom. 9. c. 1468. A. B.
Servus dotalis an poſſit manumitti a marito, invitâ uxore. Tom. 9. c. 962. B.
Servus an domino teneatur poſt manumiſſionem de antefacto, deinde an teneatur extraneo. T. 9. c. 251. B. & ſeq.
Servus, qui non habet liberam adminiſtrationem, injuſſu domini rectè rem peculiarem non vendit. T. 9. c. 312. E.
Servus non auditur adversùs dominum, nec adversùs patrem, aut tutores domini ſui. T. 9. c. 1457. A.
Servus creditoris meliorem conditionem facere poteſt, non deteriorem. T. 9. c. 41. A. B. & ſeq.
An ſervus judicio civili convenire, & conveniri poſſit. T. 9. c. 124. C.
An ſervus ſit capax obligationis naturalis. T. 9. c. 252. E.
Servus interceſſor ſervo judicio condemnato comparatur. Tom. 9. c. 253. B.
Servus intercedens pro alio non obligatur naturaliter. Tom. 9. c. 253. B.
Servus, & filius in quo differunt. Ibid. B.
Servus interdicto momentariæ poſſeſſionis agere poteſt. Tom. 9. c. 1163. D.
Servus facit conditionem domini dete-

deteriorem delinquendo. Tom. 9. c. 43. D.

Servus quibus caſibus non obligatur tis, cum quibus contrahit. T. 9. c. 45. C. D.

Servus non poteſt deferre jusjurandum in re domini. T. 9. c. 193. D. nec in re peculiari, niſi habeat liberam adminiſtrationem. Ibid. D.

Servus ſi pœnam commiſerit ex cauſa compromiſſi, an teneatur dominus de peculio eo nomine. T. 9. c. 123. C. D.

Servus pro domino non tenetur. T. 9. c. 249. E.

Servus hereditarius quis dicitur. T. 9. c. 352. B.

Si ſervus exportandus veneat. T. 9. c. 391. A.

Servus obligatur extraneo ex delicto naturaliter, & civilirer. T. 9. c. 252. E.

Servus eſt aliquando ſine domino. T. 9. c. 637. E.

Servus communis multum differt a proprio ſervo. T. 9. c. 722. E.

Servus communis heres inſtitui poteſt ſine libertate. T. 9. c. 720. B.

Servus redemptus ab hoſtibus non eſt ſervus redemptoris. Tom. 9. c. 1322. A.

Servus communis manumiſſus ab uno ex ſociis, non perveniebat ad libertatem, ſed manumittentis, pars adcreſcebat non manumittenti. T. 9. c. 950. A.

Servus publicus cuilibet ex civibus rectè ſtipulatur. T. 9. c. 1320. D.

Servus an compromittere poſſit. T. 9. c. 123. C. D.

Servus pœnæ eſt ſervus ſine domino. T. 9. c. 882. B.

Servus vicarius. T. 9. c. 41. B.

Servus. Vide, Mancipium.

Servus. Vide, Optio ſervi.

Servus ducens mulierem, cui legatus eſt cum juſſione libertatis, liber efficitur. T. 10. c. 15. A.

Servus manumiſſus ſub conditione, ſi heredi decem dederit, an rectè illam impleat in perſona heredis ſcripti, vel etiam ejus, cui ſit controverſia hereditatis. T. 10. c. 30. B. C.

Servus non poteſt eſſe civis. T. 10. c. 123. C.

In *L. ſi ſervus. D. de leg.* 1. quot caſus proponantur. T. 10. c. 265. D.

Servus manumiſſus ab emptore, qui dolo malo venditorem induxit, ut ſibi eum ſervum venderet, an ſit liber. T. 10. c. 281. E.

Quod ſervus conſervo debet, id domino debetur. T. 10. c. 285. C.

Servus proprius domino adquirit ex omni cauſa. T. 10. c. 286. C.

Servus ſummæ, ſive quantitatis capiendæ incapax non eſt. T. 10. c. 306. D.

Servus non poteſt judex dari. T. 10. c. 395. C. D.

Servus an obligetur naturaliter. T. 10. c. 432. B.

Servus in dominum, aut pro domino an poſſit regulariter interrogari. T. 10. c. 465. D.

Servus pigneratus, & teſtamento libertate donatus, quomodo liber fiat. T. 10. c. 507. D.

Servus pro capite honeſtè paciſcitur, & expromiſſorem dat. T. 10. c. 545. E.

Servus στεμματίλεθος quiſnam ſit. T. 10. c. 548. D.

Servus naturâ domini hoſtis eſt. T. 10. c. 576. C.

Servus hereditarius ſemper dicitur, jacente hereditate, nec dum aditâ. T. 10. c. 650. C.

Servus non habet cognomen. T. 10. c. 690. B.

Servus ſi ex cænaculo, in quo dominus habitat, alicui nocuerit, vel in cauſa fuerit, cur nocitum ſit, an in dominum ſit actio noxalis. T. 10. c. 745. B. C.

Servus jure ipſo nihil proprium habere poteſt, habere tamen videtur ex conniventia, & quaſi ſomnolentia domini. T. 10. c. 746. A.

Servus an poſſit facere teſtamentum permittente domino. Ibid. A.

Servus ſi album corruperit, & eum dominus vel defendat, vel non defendat, quid ſequetur. Ibid. B. C.

Servus, qui non defenditur, ducitur. T. 10. c. 755. D.

Servus in temporaria vincula damnatus an poſſit libertatem adipiſci. T. 10. c. 788. A.

Servus, in vincula perpetua ſententiâ judicis ex crimine aliquo damnatus, ad libertatem vel ex teſtamento, vel inter vivos pervenire non poteſt. Ibid. A.

Servus, de quo agitur, ſi pendente appellatione moriatur, quid fiet. T. 10. c. 802. C.

Servus extraneus circumciſus a Judæis, ſi rem detulerit, pro pretio perducitur ad libertatem ipſo jure; ſi non detulerit, fiſco vindicatur, vel aliâ ratione plectitur. T. 10. c. 830. A. B.

Servus an reus fieri poſſit lege Corneliâ de veneficiis. T. 10. c. 945. C.

Servus nullo jure convenitur ex ſuo contractu. Tom. 10. c. 960. B.

Servus etſi ex contractu ſuo naturaliter obligetur, an ea naturalis obligatio pariat actionem. T. 10. c. 960. C. D.

Servus ſi extero ſe emi mandaverit, quid ſequetur. T. 10. c. 991. B. & ſeq.

Servus fit pretioſior caſtratione. T. 10. c. 1002. D.

Servus ſi exportandus veneat, quid agendum. T. 10. c. 1027. A. B. & ſeq.

Servus ſi vendatur eâ conditione, ut non manumittatur, quid fiet. T. 10. c. 1029. B.

Servus an poterat teſtari. T. 10. c. 1046. D.

Seſtertio nummo uno emancipare, æſtimare, addicere. T. 3. c. 292. E. & c. 560. E. & 561. A.

Seſtertio pro *ſegeſtrio* apud Suetonium. T. 3. c. 369. E.

Seſtertius Latinis quid ſit, & quid contineat. T. 5. c. 782. E. & c. 783. A.

Seſtertius quid. T. 7. c. 636. B.

Severitas ſententiæ eum cæteris damnis tranſigere ſolet. Tom. 4. c. 848. D.

Securitate opus eſt in majeſtate Prætoris vindicanda. T. 5. c. 32. E. & T. 10. c. 746. D.

Sex menſes numerantur a die divortii, a quo locum habere incipit. T. 9. c. 1405. C.

Sexagenario cum quinquagenaria aridâ utero, & ſterili, olim prohibebantur nuptiæ. Tom. 9. c. 441. E.

De ſexagenariorum generandi potentia, aut impotentia. Tom. 10. c. 5. A. B.

Sexagenarii procuratores. Tom. 2. c. 678. B. C.

Sexta diei hora quæ olim erat. T. 6. c. 567. D. E.

Sextans quæ, & cujus rei pars. T. 8. c. 972. D.

Sextantarius libralis. T. 7. c. 630. B.

Sextus Ælius quantam ſcientiam in profitendo habuerit. T. 1. c. 910. C. D.

Sextus Pompejus Gnei Pompeji patruus quo tempore vixerit. T. 1. c. 911. B.

Sextus Papirius fuit clarus temporibus Superbi filii Demarathi Corinthii. T. 1. c. 891. B.

Sextus Papirius. Tom. 1. c. 911. D.

Sextus decretalium, ſeu decretum Bonifacii cur in Gallia receptum nunquam fuerit. Tom. 5. c. 385. B.

Sextus liber decretalium totus nunquam fuit receptus in Gallia. T. 9. c. 1110. C.

Sexus maſculinus eſt melior, muliebris eſt deterior. T. 4. c. 792. D.

Sexus miſeratio quandoque judicem perducit ad mediocrem pœnam. T. 4. c. 503. C.

Si pro *an*. T. 3. c. 84. E.

Cum per *ſi* edictum inchoatur, & actio ſimiliter. Tom. 1. c. 741. C.

Si non Græci legunt, non autem *ſi tamen*. T. 8. c. 555. B.

Siquis utrumque ſexum complectitur. T. 8. c. 478. B.

Sibi ipſi nemo cauſam poſſeſſionis mutare poteſt. T. 4. c. 124. A. & c. 653. D.

Sibi ipſi conſilium præbere nemo poteſt, & in re ſua cognitor eſſe

nequit. T. 4. c. 10. D.
Sibi jus dicere quis dicatur, T. 5. c. 11. E.
Sibi ſiquis ſuâ pecuniâ emerit alterius nomine, cui adquitat. T. 10. c. 1017. A.
Sibi ſiquis ſuo nomine; vel in ſuum nomen alienâ pecuniâ emerit, quid ſequetur. Ibid. A.
Sicarii, & homicidæ quibus pœnis ſubjiciuntur. T. 1. c. 503. D.E.
Sicarii qui ſint, T. 1. c. 874. A.
Sicarii qui, & unde ita appellati. T. 8. c. 1132. A.
Sicarii ſunt homicidæ, & unde ſic dicti. T. 10. c. 726. A.
De ſicariis lex Cornelia. Tom. 9. c. 1434. D.
Siciliæ Rex feudatarius Romani Pontificis. T. 6. c. 894. E.
Sicilicus eſt quarta pars unciæ, T. 7. c. 1328. E.
Sicilire quid. T. 8. c. 514. B.
Siculi a Romanis orti. Tom. 3. c. 325. A.
Sicuti articulus explicatur. Tom. 8. c. 564. C.
Sidonius Apollinaris ex Virgilio conatur probare, quòd origo matris quoque in partem patriæ computetur. T. 4. c. 857. B.
Sifræ, & dictionum compendia pro literis. T. 3. c. 58. D.
Sifones ſetramentorum ſpecies. T. 2. c. 1053. C.
Sigilla imprimi, tituli ve inſigi an poſſint rei ab alio poſſeſſæ, & quaſi ad fiſcum pertineat delatæ, ante definitivam ſententiam. T. 10. c. 864. A.
Sigillariorum ſignificatio multiplex. T. 3. c. 319. D. & T. 10. c. 1167. A.
Sigillum, & præſentia pro conſenſu non habentur. T. 4. c. 1169. A.
Sigillum Epiſcopi differt a ſigillo Eccleſiæ: illud mutatur morte Epiſcopi, hoc non mutatur. T. 6. c. 1019. B.
Sigillum idem, quod bulla. Ibid. B.
Sigillum ſuum rei alienæ ante ſententiam imponere non licet. T. 10. c. 887. C. qua pœna plectantur in id peccantes. Ibid. C.
Sigla, vel ſingla, quaſi ſingula. T. 3. c. 361. A.
Signa teſtium requiruntur in teſtamentis jure prætorio, & jure conſtituto exiguntur ſubſcriptiones, T. 6. c. 268. A. B.
Signa teſtamentorum non dicuntur ſolennia. T. 1. c. 1267. E.
Signare pro ſcribere. T. 5. c. 690. C.
Signare domum debitoris ſine judice infamia eſt. T. 6. c. 686. C.
Signare eſt ſigillum ſuum imprimere. T. 7. c. 1146. C.
Signare verbi ſignificatum. Tom. 8. c. 521. C.
Signarii quinam fuerint. Tom. 2. c. 757. C.
Signatio pro traditione eſt. T. 10. c. 766. C.
Signator, & ſubſcriptor in quo differunt. T. 7. c. 1146. C.
Signatores, non ſenatores. Tom. 3. c. 156. D.
Signatores, vel teſtes claſſici qui dicantur. T. 5. c. 631. A.
Signatores tabularum teſtamenti ſi pluribus, diverſiſque locis habitent, ad quem locum tabulæ mittendæ ſunt, ut ſigna ſua cognoſcant. Tom. 5. c. 633. B.
Signatori an præjudicet ſignum. T. 7. c. 1067. A.
Signatoribus rectè legamus in teſtamentis. T. 3. c. 249. B.
Signatorius annulus an ornamenti appellatione continetur. T. 8. c. 544. B.
Significatio verbum utrùm duplicem ſenſum habeat. T. 8. c. 478. A.
De ſignificatione rerum, & verborum. T. 9. c. 825. B. & ſeq.
Significationem, & vim verborum augere, & producere Juriſconſulti eſt. Tom. 4. c. 1170. D. E.
Significationem verborum accipere, augere, & producere ſecundùm judicium Juriſconſulti eſt. T. 4 c. 1170. E.
Signinum vinum ad quid utiliſſimum. T. 3. c. 774. B.
Signinum pyrum. Ibid. B.
Signinus rivus quis, & unde ita nuncupatus. Ibid. A.B.
Signum adulterinum qui ſculpſerit, lege Corneliâ tenetur. Tom. 1. c. 508. A. B.
Signum eſt nuda annuli impreſſio. T. 6. c. 268. B.
Signum præfert characterem, quo dominus uti ſolet obſignandis rebus ſuis. T. 10. c. 887. D.
Silanianum Senatuſconſultum. Vide, Senatuſconſultum Syllanianum.
Silanus, vel Silvanus. T. 3. c. 399. E.
Silegata quænam ſint. Tom. 10. c. 1124. E.
Silentiaria militia non venit in collationem. T. 9. c. 697. D.
Silentiarii qui dicuntur. Ibid. D.
Silentiarii, vulgo *Huiſſiers*. Tom. 9. c. 1199. E. in palatio Principis indicunt ſilentium. Ibid. E.
Silentiarii qui dicuntur. Tom. 9. c. 605. A. B. excuſantur a tutela. Ibid. B.
Silentiarii quinam ſint. Tom. 10. c. 621. D.
Silentiariorum officium, dignitas, & immunitates. T. 2. c. 910. A.
Silentiariorum judices ſunt officiorum magiſtri. Tom. 2. c. 898. D.
Silentiariorum militia. Vide, Militia.
Silentiarius quis dicatur, & ejus privilegia. T. 2. c. 887. C.
Silentii pœna. T. 4. c. 840. D.
Silentii indictionis ſignum quod. T. 9. c. 1262. E.
Silentio diuturno etiam hodie completur uſucapio, & ſilentium diuturnum quid ſit, T. 1. c. 1522. C.
Silentio patris in teſtamento quid operetur. T. 5. c. 899. B.
Silentio quinquennii aboletur querela inofficioſi teſtamenti. T. 10. c. 937. B.
Silentium pro conſenſu. Tom. 1. c. 1462. E.
Silentium, quod irrogatur cum infamia, quale. T. 4. c. 840. D.
Silentium, quod irrogatur ſine infamia, quibus convenit. Ibid. E. hoc declaratur exemplo adſeſſoris. Ibid. E.
Silentium, quod irrogatur advocato. Ibid. D.
Silentium in jure pro mandato habetur. T. 4. c. 207. C. ſic patientia pro ratihabitione in jure habetur. Ibid. C.
Silentium matris eſt exheredatio, non ſilentium patris. Tom. 4. c. 348. E.
Silentium matris, ſive præteritio pro exheredatione, non etiam præteritio patris habetur. T. 5. c. 899. C.
Silentium patris major eſt injuria, vel impietas, quàm exheredatio. Ibid. C.
Silentium in judicio pro conſenſu eſt. T. 5. c. 758. C.
Silentium patris non eſt exheredatio. T. 5. c. 899. B. & Tom. 6. c. 298. B.
Silentium matris eſt exheredatio. T. 6. c. 298. B.
Silentium diuturnum dicitur triginta annorum. T. 9. c. 1325. D.
Silicernium quid ſit. T. 3. c. 312. C. & T. 5. c. 389. D.
Silicernium parari mortuis. T. 3. c. 312. C.
Siligo quid ſit. T. 5. c. 679. B. & T. 6. c. 10. B.
Siliqua eſt vigeſima quarta pars aſſis. T. 10. c. 700. D.
Siliquæ. T. 7. c. 862. E. & c. 853. A. & T. 9. c. 397. E.
De ſiliquarum exactionibus. T. 3. c. 472. B. & ſeq.
Siliquatica in ſingulas debentur jugationes, non ex capitibus, vel rebus mobilibus. T. 2. c. 732. E. & c. 733. A.
Siliquatica penſio quid ſit. T. 10. c. 1032. D.
Siliquaticum. T. 2. c. 781. C. & T. 3. c. 472. B.
Siliquaticum in nundinis exigitur ob venditionem proportendam. T. 2. c. 781. C. & c. 782. A.
Silvâ obligatâ, quæ præterea in pignoris cauſam incidant. T. 5. c. 425. C.
Silvani quinam fuerint. Tom. 3. c. 297. C.
Silurus piſcis eſt, vulgo *Eſturgeon*. T. 9. c. 589. E.
Similes ſunt res, quæ ſolâ quantitate cenſentur. T. 5. c. 395. A.

Simi-

Similes res quæ dicuntur. Ibid. A.
In ſimilibus tantùm, non diſſimilibus rebus mutuum conſiſtit. Ibid. A.
Similitudo, & affinitas omnis eſt reciproca, T. 5. c. 500. C.
Similium in jure plerumque idem effectus eſt. T. 4. c. 242. B.
Simonia eſt non tantùm accipere pecuniam, ſed etiam ſtipulari. T. 6. c. 841. E.
Simoniacus omni beneficio eccleſiaſtico privandus. Ibid. E.
Simplariarum venditionum non eſt redhibitio. T. 10. c. 1034. E. & c. 1035. A.
Simpli extinctâ petitione, pœnæ petitio locum habet. T. 3. c. 444. D. E.
Simpli, aut in ſimplum actio quæ. T. 8. c. 1095. E.
Simpli appellatione an contineatur pœna. T. 10. c. 131. B.
Simplicita quædam in uſu erant, ſicut cernere ferro inter ſe dicebant. T. 9. c. 758. C.
Simpliciter pro bona fide ſumitur. T. 6. c. 13. E.
Simplo ſubducto actione commodati an remaneat legis aquiliæ actio in eo, quod in repetitione 30. dierum amplius eſt. Tom. 10. c. 130. B.
Simplum quid eſt. T. 3. c. 444. D. & T. 4. c. 334. A. & T. 10. c. 131. B.
Simulacra accedunt ædibus, licèt religionem in ſe aliquam habeant. T. 10. c. 949. E.
De ſimulata emptione. T. 9. c. 292. A.
Simulatio. T. 9. c. 291. E. Vide, Veritas.
Si ex ſimulatione contrahitur crimen ſtellionatus, cur non ex perjurio. T. 4. c. 182. A.
Sine fraude ſua liceto, ne liceto, capito. T. 8. c. 585. C.
Singla pro ſingula. T. 9. c. 1100. A.
Singula ſunt ſingulariæ literæ. T. 3. c. 361. A.
Singula. & notæ antiquorum Romanorum. Tom. 3. c. 361. A. & c. 362. A.
Singula, vel ſingla, aut ſigla quid ſint. T. 5. c. 598. B.
Singulare jus temerè producendum non eſt ad alias ſpecies ſine lege ſingulari, T. 4. c. 1215. C.
Singulare jus quod eſt. Tom. 5. c. 697. B.
Singularia auctor in æſtimatione fundi dotalis tradit. T. 5. c. 559. C.
Singularia, contra juris rationem introducta, ad conſequentias non producenda, ſed reſtrictè accipienda ſunt. T. 5. c. 697. B.
Singularia quædam circa pecuniam creditam. T. 7. c. 667. B. & ſeq.
Singulari numero, & ſingulari appellatione quid denotetur. T. 8. c. 600. A.
Singularii qui ſint. T. 3. c. 362. A.
Singularii, & Notarii quomodo differant. T. 5. c. 598. B.
Singulorum non eſt eadem ratio, quæ univerſitatis. T. 6. c. 788. A.
Singuli anni ex lege Julia, & Papia per ſingulos liberos remittuntur. T. 4. c. 860. C.
Singuli mandatores in ſolidum tenentur, non pro virilibus portionibus. T. 4. c. 957. D.
Quod ex ſingulis non fit, nec fit ex conjunctis. T. 4. c. 672. A.
Siſtere, & exhibere differunt. T. 8. c. 654. C.
Siſtere quando debeat ſe reus die non dictâ. T. 8. c. 484. A.
Siſtere ſignificat præſentiam perſonæ. T. 9. c. 24. B.
Sis eſt verbum directum. Tom. 8. c. 574. C.
Sitona quis ſit. T. 10. c. 1244. D.
Sitonæ quomodo, & a quibus creantur. T. 2. c. 697. B.
Sitonæ indemnes ſervandi. Ibid. B.
Sitonæ munus quod, & quale ſit. T. 5. c. 178. A.
Sitonæ non creantur, niſi adhibitis Epiſcopis. T. 10. c. 822. D.
Sitonia, vel ſitonium quid ſit, ac de ejuſdem munere. T. 2. c. 693. A.
Sitonici, vel ſitoniæ quid ſint. T. 10. c. 735. B.
Sitonicum munus. T. 2. c. 693. A.
Situli. T. 1. c. 438. C.
Smaragdi in equorum ornatu interdicti. T. 2. c. 804. E.
De ſobole cum colonis partienda. T. 2. c. 1163. D.
Sobrini qui ſint. T. 1. c. 172. B. C. D.
Sobrini quo gradu eſſe dicuntur. T. 8. c. 192. C.
Sobrini qui ſint, & dicantur. T. 8. c. 224. C. & ſeq.
Sobrinis propiores, qui Gallis ſunt *Remuez de Germains*, an concurrant cum amita magna in ſucceſſione defuncti. T. 1. c. 669. B.
Sobrino ſobrina propior. Tom. 1. c. 172. B.
Sobrinus, & ſobrina qui dicuntur. T. 8. c. 192. C.
Sobrinus quotupliciter dicitur. T. 9. c. 925. C.
Socer ſi nurui dotem legaverit, vel donaverit, an legatum, & donatio valeat. T. 7. c. 1401. D. & ſeq.
Socer ſi nurui donavit mortis ſuæ cauſâ, an donatio valeat. T. 7. c. 1402. D. E.
Socer an nurui legare poſſit. T. 7. c. 1401. E.
Socer ſi dotem a nuru acceptam illi legaverit, an legatum valeat. Ibid. D. & ſeq.
Socer ſi nurui præter dotem prædia legaverit, & ab ea fideicommiſſum reliquerit, an, & quomodo Falcidia detrahatur. Tom. 7. c. 1405. C. D.
Socer ſi dotem à nuru acceptam filio mariro exheredato legaverit, an illi, vel nurui actio dotis nomine competat. T. 7. c. 1403. B. C.
Socer, & ſocrus. T. 8. c. 209. E. ſocer magnus, & ſocrus magna. Ibid. E.
Socer inſtar parentis eſt. Tom. 10. c. 1225. E.
Societas totorum bonorum, aut unius alicujus negotiationis eſt. T. 1. c. 216. C.
Societas manet, donec ſocii in eodem conſenſu perſeveraverint. T. 1. c. 217. E.
Societas ſolvitur renuntiatione, morte ſocii, ſive negotii publicatione, aut ceſſione bonorum. Ibid. E. & c. 218. C. D. E.
Societas tantum præſtat, quantum mutua fidejuſſio, T. 1. c. 1302. D.
Societas hereditaria. T. 3. c. 280. A.
Societas hereditatis ſimillima. T. 1. c. 754. D.
Societas ad heredem non tranſit. T. 3. c. 280. B.
Societas voluntaria quæ. Tom. 3. c. 279. D.
Societas privata. Ibid. E.
Societas deminutione capitis amittitur, non pactione nudâ. T. 3. c. 280. C.
Societas ut plurimum uno mortuo manet inter cæteros, Ibid. D.
Societas nudo conſenſu contrahitur. T. 2. c. 255. E. & c. 266. A.
Societas fit ſub conditione. Ibid. B.
Societas non eſt captioſa, aut iniqua, ubi alter corpus, alter diſciplinam in ſocietatem adfert. T. 4. c. 968. C. cur juſta ſocietas ſit, Ibid. C.
Societas omnis habet arcam, & pecuniam communem, ſicut omne collegium, ac univerſitas. T. 4. c. 944. C.
Societas an in heredes continuari poſſit, & in quos. T. 5. c. 479. A. B.
Societas quomodo ſolvatur. T. 5. c. 482. D.
Societas diſſenſu ſolvitur. Tom. 5. c. 482. D.
Societas, quæ coita eſt dolo malo; & callidâ perſuaſione, ipſo jure nulla eſt. T. 5. c. 480. D.
Societas non lucri tantùm, ſed & damni contrahitur. Tom. 5. c. 475. E.
Societas quomodo, & quam ob cauſam reſcindatur. T. 5. c. 482. D.
Societas ſolvitur morte vel unius, niſi aliud convenerit. Tom. 5. c. 488. E. & c. 489. A.
Societas quomodo, ſub quo tempore, & ad quod tempus coiri poſſit. T. 5. c. 579. A.
Societas in adrogatorem non tranſit. T. 5. c. 490. B.
Societas cum contrahitur, tam damni, quàm lucri communio initur.

tur. T. 5. c. 493. B.
Societas non debet eſſe occaſio quæſtus improbi. T. 5. c. 813. C.
Societas omnium bonorum differt ab ea, quæ lucri, & quæſtus cauſâ contracta eſt, & qua ratione. T. 5. c. 480. A. B.
Societas quæ capitis diminutione ſolvatur. T. 5. c. 482. D.
Societas quid ſit, quidve communiter geſtum, diligenter ubi explicetur. T. 5. c. 491. A.
Societas bonorum inter egenum, & divitem eſſe non poteſt. T. 5. c. 483. B. C.
Societas certæ, vel incertæ perſonæ in electione conſiſtit. Tom. 5. c. 483. D.
Societas omnium bonorum omnes res, quæ coeuntium ſunt, communicari facit. T. 5. c. 479. C.
Societas omnium bonorum quodammodo fraternitatem in ſe habet. T. 5. c. 495. D. E.
Societas ſi dolo malo, aut fraudandi cauſâ coita ſit, ipſo jure nullius eſt momenti. T. 5. c. 479. E.
Societas contracta finitur morte unius ex ſociis. T. 5. c. 134. A.
Societas a perſona in perſonam tranſire non poteſt ſine ceſſione, *ſans tranſport*. T. 5. c. 479. D.
Societas eſt contractus. Tom. 5. c. 490. C.
Societas quibus modis ſolvitur. Ibid. D.
Societas leonina quæ dicitur. T. 5. c. 480. D.
Societas non tranſit in adrogatorem ſocii, & cur. T. 5. c. 490. B.
Societas ſolvitur ceſſione bonorum. T. 6. c. 23. A.
Societas non eſt inter fructuarium, & proprietarium ſervi. Tom. 6. c. 63. D.
Societas non eſt, niſi probetur, eo animo fuiſſe contrahentes. T. 7. c. 849. D.
Societas erit, ſi res vendenda eâ lege detur, ut pretium communicetur. T. 7. c. 849. E.
Societas rei flagitioſæ nulla eſt. T. 7. c. 706. E.
Societas quid. T. 7. c. 571. C. & T. 8. c. 510. C.
Societas alia eſt voluntaria, alia neceſſaria. T. 7. c. 508. D.
Societas re contrahenda eſt. T. 7. c. 654. D.
Societas, quam coire poſſumus, quotuplex. T. 8. c. 1073. A. quibus modis ſolvitur. Ibid. D. E.
Societas an vitietur, ſi error interveniat. T. 8. c. 390. C.
Societas an ſub conditione poſſit contrahi. T. 8. c. 799. C.
Societas an ſit contractus. Tom. 8. c. 671. B.
Societas vitæ eſt inter conjuges, non bonorum. T. 9. c. 1132. E.
Societas, quæ confertur in incertam perſonam, nulla eſt. T. 9. c. 95. A.
Societas contracta videtur cum paſtore, qui paſcenda pecora ſuſcepit, ut fœtus ſint communes. T. 9. c. 62. C. & ſeq.
Societas finitur morte. Tom. 9. c. 362. B.
Societas quid. T. 9. c. 360. B. quomodo contrahitur. Ibid. B.
Societas, aut communio ejuſdem vici, aut pagi, aut civitatis me æri tuo non obligat. T. 9. c. 150. B.
Societas coita dolo malo, aut fraudandi cauſâ, an ipſo jure nullius ſit momenti. Tom. 10. c. 277. B.
Societas eſt communio pro indiviſo, re, verbis, aut conſenſu contracta. T. 10. c. 652. A.
Societas quid ſit. T. 10. c. 993. E.
Nulla ſocietas porrigitur ultra mortem, nulla tranſit in heredem ſocii. T. 10. c. 994. A.
Societas an ſit communio, & communio an ſit ſocietas. Ibid. A.
Solius damni non eſt legitima ſocietas. T. 10. c. 994. C.
Societas leonina quæ ſit, & unde dicta. Ibid. E.
Societas an poſſit fieri ſub conditione. T. 10. c. 995. C.
Societas an deſideret rerum traditionem. Ibid. C. D. an poſſit perfici inter abſentes per epiſtolam. Ibid. D.
Societas nominum, ſocietas bonorum. T. 10. c. 999. C.
Societas voluntaria, & hereditaria. T. 10. c. 440. A.
Societatis definitio. T. 1. c. 770. D. & T. 2. c. 266. A.
Societatis conventio quomodo ſervanda. T. 1. c. 216. E. & c. 217. A.
Societatis coitio in æternum nulla eſt. T. 5. c. 479. A. B.
Societatis verbo obligatio ſocietatis, ſicut emptio pro obligatione empti accipitur. T. 5. c. 490. B.
In ſocietatis negotio conſenſus ſociorum maximè requiritur. T. 5. c. 493. C. D.
Societatis diſſolvendæ modi qui. T. 5. c. 490. D.
Societatis dirimendæ modi qui ſunt. T. 5. c. 482. D.
Societatis actiones duas eſſe. T. 6. c. 88. C.
De ſocietatis omni lucro, & damno. T. 7. c. 580. B.
Societatis conſortium. T. 9. c. 362. B.
Societatis finis. Tom. 9. c. 360. D. E.
Societatis duo genera. T. 9. c. 362. B.
Societatis contractus an conditionem recipiat. Tom. 10. c. 652. B.
Societati tam pretioſa eſt quorundam opera, ut eos juſtum ſit conditione meliore in ſocietatem admitti. T. 1. c. 217. A.
Societati quæ inſint. T. 5. c. 479. B. C.
Societati etiam per procuratorem renuntiare poſſumus. T. 5. c. 481. E.
Societatem morte ſolvi. T. 3. c. 280. B.
Inter ſocietatem voluntariam, & neceſſariam differentia quæ. T. 4. c. 969. A. B.
Societatem omnem ſolvit mors, nedum conjugalem. T. 4. c. 219. A.
Societatem bonorum contrahere non poteſt, qui nulla bona habet. T. 5. c. 483. C.
Societatem perpetuam, & in æternum tueri perdifficile, & impoſſibile eſt. T. 5. c. 479. B.
Societatem non tranſire in heredem. T. 5. c. 490. B.
Societatem inter abſentes coiri poſſe. T. 7. c. 654. D.
Societatem duplicem eſſe. Tom. 8. c. 390. C.
Societatem creari poſſe, ut unus pecuniam conferas, alter non conferat, & lucrum communicetur. T. 9. c. 62. E.
De ſocietate voluntaria, & hereditaria. Tom. 3. c. 179. D. & ſeq.
De ſocietate conſultatio. Tom. 1. c. 677. C.
In ſocietate non id, quod privatim intereſt unius ex ſociis, ſervari ſolet, ſed quod ſocietati expedit. T. 5. c. 481. E. & c. 486. B. C.
Societate diſtractâ, ſi in ea unus ex ſociis maritus ſit, manente matrimonio, dotem præ ſociis maritus præcipere debet, & quare. T. 5. c. 482. C. & c. 492. E.
In ſocietate ea pecunia tantùm intelligitur communis eſſe, quæ deducto eo, quod alicui ex ſociis ob ſocietatem deeſt, ſupereſt. T. 5. c. 491. E. & c. 492. A.
In ſocietate jus quoddam fraternitatis exuberare debet. Tom. 5. c. 487. A.
Societate diſtractâ, qua actione id, quod quis ex ſociis in rem communem impendit, repetat. T. 5. c. 491. A.
In ſocietate contrahenda nemo rei ſuæ dominium in totum amittit, ſed pro parte tantùm. T. 7. c. 850. A.
Societate finitâ, an finiatur actio pro ſocio. T. 10. c. 442. D.
Ex ſocietate quænam actio oriatur. T. 10. c. 995. D.
Ex ſocietate vitæ pendet dotis cauſa. T. 10. c. 1225. D.
Societatibus an legari poſſit. T. 8. c. 5. C. D. an eæ poſſint heredes inſtitui. Ibid. C. D. E.
Socii natura, & ingenium ſpectatur, quod in herede ejus fieri nequit. T. 5. c. 489. B.
Socii actione aquæ pluviæ arcendæ quomodo utantur. T. 5. c. 673. E.

Socii qui non ſunt, cum conveniantur de peculio ſervi, id tantùm deducit ille, qui convenitur de peculio, quod ſibi debetur, non quod alteri debetur. T. 6. c. 63. C. D.

Socii mei ſocius an ſit meus ſocius. T. 8. c. 684. D.

Socii culpam venire in actionem communi dividundo. T. 7. c. 599. D.

Socii alii ſunt re, alii conſenſu. T. 7. c. 571. C.

Socii exemplo fratrum tenentur in id, quod facere poſſunt. T. 10. c. 440. A.

Unus ex ſociis in re communi nihil facere poteſt invito ſocio. T. 4. c. 152. A.

Ex ſociis unus, qui mutuam pecuniam accipit, an ex ea alter ſocius ſit obligatus. T. 4. c. 943. D. E. verba Senecæ hoc loco quæ. Ibid. c. 944. A.

De eo, quod unus ex ſociis geſſit in ſolidum, an detur actio communi dividundo, an actio negotiorum geſtorum. T. 7. c. 582. A. B.

Uni ex ſociis, ſi convenerit, ut veniat in partem lucri, non damni, quomodo proſit hæc conventio. T. 10. c. 994. E.

Socio dolo renoncianti ſocietati quæ pœna ſubeunda ſit. Tom. 5. c. 484. E. & c. 485. A. B. C.

Pro ſocio actio in quo differat ab actione communi dividundo. T. 7. c. 571. D.

In ſocio eſt culpa leviſſima. Tom. 9. c. 362. A.

Pro ſocio actio. T. 9. c. 360. B. & ſeq.

Actio pro ſocio eſt generalis, quæ totius ſocietatis rationes exigit. T. 10. c. 439. C.

Pro ſocio damnati an prohibeantur teſtimonium facere. T. 10. c. 606. C.

Actio pro ſocio cur ſic dicatur. T. 10. c. 652. A.

Sociorum uno ære alieno onerato, an deductio fieri poſſit. Tom. 5. c. 780. C. D.

Sociorum par omnium conditio. T. 5. c. 478. E.

Sociorum duo ſunt genera. Tom. 7. c. 571. B. C.

Sociorum pactiones ſervantur a judice, communi dividundo. T. 7. c. 575. A. B.

Sociorum alteruter an habeat actionem, per quam intendat, jus ſibi eſſe reficiendi, aut demoliendi parietem communem invito ſocio. T. 10. c. 409. A.

Sociorum omnium par eſt conditio. T. 10. c. 995. E.

Sociorum par, & æqua conditio eſſe debet. T. 10. c. 1229. C.

Inter ſocios lucrum, & damnum communicatur. T. 1. c. 393. D.

Socios provocat ad diviſionem, qui renuntiat ſocietati mancipiorum venalium. T. 5. c. 485. E.

Socium ſocio teneri lege Aquilia, T. 1. c. 752. D.

Socius ut quis invitus efficiatur illius, quem non elegit, iniquum eſt. T. 1. c. 218. D.

Socius an etiam nomine culpæ teneatur. Ibid. E. & c. 219. A.

Socius communis parietis ad ædificationis impenſas cogendus. T. 1. c. 487. B.

Socius communem pecuniam ſuo nomine collocavit, & uſuras percepit, an eas communicabit. T. 4. c. 127. A.

Siquid ſocius ædificet, an etiam eſt jus prohibendi per operis novi nuntiationem. T. 4. c. 152. C. D.

Dum ſocius in re communi facit aliquid, an invitus ſit is, qui præſens eſt, & tacet. Tom. 4. c. 153. A.

Socius, qui intempeſtivè renuntiavit ſocietati, tenetur ſociis ad id, quod intereſt. T. 5. c. 486. A.

Socius omnium bonorum rem, quam ſibi emit, actione pro ſocio communicare cogitur. T. 5. c. 492. D.

Socius invitus quis fieri non poteſt. T. 5. c. 489. C.

Socius totorum bonorum, citra cæterorum conſenſum, plus ſuâ parte alienare non poteſt. T. 5. c. 493. D.

Socius tanti, quanti frater. Tom. 5. c. 496. A.

Socius duobus ſolummodo caſibus invito ſocio non agit judicio communi dividundo. T. 5. c. 910. A.

Socius an ſocio poſſit nuntiare novum opus. T. 7. c. 423. C. & c. 458. C.

Socius ex ædibus communibus ſiquid mittat in ædes meas proprias, an cum illo agere poſſim, jus eſſe ei non immittendi. T. 7. c. 423. E.

Socius ſiquid mittat in ædes communes ex ſuis ædibus, an liceat mihi communi nomine agere. T. 7. c. 424. A.

Socius ſi ſervitute utatur, an eâ utendo toti fundo proficiat. T. 7. c. 457. D.

Socius ſocium an prohibere poſſit aliquid agere. T. 7. c. 423. C.

Socius cum ſocio an agere poſſit, jus ſibi eſſe prohibendi, vel alteri jus non eſſe ædificandi. T. 7. c. 452. D.

Socius nullus ſi ſervitute utatur, tamen eam interdum non amitti. T. 7. c. 467. D.

Socius ſociis an teneatur, ſi culpâ ſuâ litem amiſerit. T. 7. c. 453. D.

Socius quis dicitur. T. 7. c. 1150. D. & T. 9. c. 360. B.

Socius an adquirere, vel imponere poſſit ſervitutem prædio communi. T. 7. c. 384. A. B.

Socius minùs attentus quid præſtet. T. 8. c. 1048. B.

Socius in ſervanda re communi debet præſtare dolum, & culpam, & diligentiam tantam, quantam in rebus ſuis adhibet. Tom. 8. c. 760. C.

Socius qualem diligentiam communibus rebus adhibere debeat. T. 9. c. 361. E. & c. 362. A.

Socius pro ſocio an teneatur. T. 10. c. 994. B.

Socius an ſocii partem in fundo communi poſſit locare, eo inſcio, vel invito. T. 10. c. 62. D. E.

Socius pro ſocio an poſſit teſtimonium dicere in re communi. T. 10. c. 637. A.

Socius quiſnam ſit. T. 10. c. 699. B.

Socius litis an ſolus poſſit ſuo nomine litem peragere. Tom. 10. c. 944. B. C. & ſeq. an poſſit communi nomine ſine mandato ſuorum conſortium. Ibid. c. 945. A. an cavare debeat de rato, ſi ſolus agat communi nomine, vel etiam cavere de judicato ſolvendo. Ibid. B.

Socius an habeat jus prælationis, ſi ſocius in re communi partem ſuam vendiderit. T. 10. c. 1021. B. C.

Socius ſocio in re communi an poſſit nuntiare, vel prohibere novum opus. T. 10. c. 1176. B.

Socius ex doli clauſula in ſolidum damnatur. T. 10. c. 1224. E.

Socrates voluit introducere communionem inter omnes cives, & conſortium omnium rerum. T. 4. c. 1163. B. C.

Socri, & ſocrus appellatio quid complectitur, T. 8. c. 596. B.

Socrum uxorem ducere an liceat. T. 8. c. 904. C.

Sodales arvales. T. 3. c. 289. E.

De ſodalitiis lex. Tom. 9. c. 1455. C.

Solare, & ſolſtitiale pro eodem à Cicerone, & Livio ſumitur. T. 5. c. 395. B.

Solares aurei. Ibid. B.

Solarium, vel potiùs locarium quid ſit. T. 3. c. 389. D.

Solarium eſt penſio. T. 5. c. 647. E.

Solarium quiſnam ſolvere, vel præſtare teneatur. Tom. 7. c. 1024. E.

Solarium quid. T. 7. c. 382. B.

Solarium vectigal. Ibid. B.

Solatia publica quibus dantur. T. 2. c. 966. B.

Solatium pacti quid. T. 3. c. 362. C. D.

Solatium mortis quod. T. 9. c. 719. A.

Soldata præſtatio quæ, & qualis. T. 2. c. 1246. A.

Soldatæ quæ ſint, & ſoldurii quales apud Gallos homines. Tom. 2. c. 1179. D. E.

Solennes denuntiationes, quæ olim obſervabantur, ſublatæ. Tom. 9. c. 1143. D. E.

Solennia quæ propriè dicuntur. T. 3. c. 384. B.

Solennia judicis. T. 4. c. 1447. E.
Solennia accuſationis quæ dicuntur. T. 6. c. 689. E.
Solennibus ſactis, ideſt, piaculo facto. T. 3. c. 614. A.
Solennitas major requiritur in jure civili, quàm prætorio. Tom. 9. c. 358. C.
Quod ſolet vulgo agi, pro ſcto habetur. T. 4. c. 950. E.
Solitaurili ſacrificio lacto quid. T. 3. c. 693. D.
Soli res, T. 9. c. 528. A. B.
Soli lumen fœnerari extremæ dementiæ. T. 10. c. 815. D.
Solicitator alienarum nuptiarum, item interpellator quis. Tom. 1. c. 472. D.
De ſolidi capacitate inter virum, & uxorem. T. 1. c. 324. A.
Solidi capacitatem non omnes habent. T. 10. c. 803. C.
Solidi capacitatem quinam non habeant. T. 10. c. 1082. E.
Solido nihil tam ſimile, quàm ſolidum. T. 5. c. 395. A.
Solidorum veterum poteſtas; T. 2. c. 803. E.
Solidum quid propriè. T. 1. c. 79. C.
Solidum eſt integrum prælegatum, intactum, illibatum, ſine imminutione Falcidiæ, quod univerſum dicitur. T. 4. c. 1050. C.
Solidum ſolviſſe quis videatur. T. 8. c. 574. D.
In ſolidum variè accipitur, T. 9. c. 541. E. & c. 542. A.
Solidum ſolventi an competat actio mandati adversùs alterum, ſi ſocii non ſint. T. 10. c. 554. D.
Solidus quis ſit, T. 7. c. 862. E.
Solis ſphæra an de ſeptem media ſit, T. 8. c. 378. C.
Solo an cedat omne, quod inædificatur. T. 1. c. 70. E.
In ſolo alieno ædificium exſtruens non habet actionem, qua ſumptus, quos in rem eam fecit, petat. T. 6. c. 513. B.
In ſolo alieno ſuis ſumptibus ædificans, per retentionem ædificii oppoſità exceptione doli mali, ſumptus, quos fecit, ſervare poteſt, non per actionem. Ibid. C.
Solo mater, pater ſemini comparatur, T. 6. c. 32. E.
Solo cedunt fructus. Ibid. E.
Solo ſuperficies cedit, T. 6. c. 232. D.
Solo ſimilis eſt mater. T. 6. c. 220. C.
Solo quicquid continetur, eſt fundus. T. 8. c. 572. B.
Solſtitiales aurei. T. 5. c. 395. B.
Solſtitialis orbis pro ſolari. Ibid. B.
Multum intereſt, res ſolvatur, an perſona liberetur. T. 1. c. 1429. C.
Solvatume rectè uni ex reis ſtipulandi. T. 3. c. 639. B.
Solvendi verbum multiplex. T. 1. c. 862. B.
Solvendo qui non ſit. T. 8. c. 571. D.
Solvendo eſſe videtur, qui dolo deſiit eſſe ſolvendo. T. 10. c. 1224. B.
Solvens indebitum per errorem juris an condicere poſſit. Tom. 7. c. 891. D.
Solvens quod debet, an ideo videatur remittere, quod ſibi debetur. T. 7. c. 880. A.
Solvens ita, ut recipiat, an liberetur, T. 8. c. 281. D.
Solvente fidejuſſore, reus non liberatur ipſo jure. T. 9. c. 241. C. liberatur tamen per exceptionem. Ibid. C.
Solvere impropriè accipitur. T. 3. c. 517. A.
Solvere an poſſit pupillus ſine tutoris auctoritate. T. 1. c. 91. A.
Solvere poteſt creditori extraneus pro debitore invito. T. 4. c. 839. D. ſic quoque pro debitore ſolvet creditori invito. Ibid. D.
Solvere creditori eſt dare, ſolvere verò procuratori creditoris eſt facere. T. 4. c. 680. D.
Solvere videtur, qui mandat ſolvi. T. 4. c. 733. A.
Solvere in jure quomodo intelligatur. T. 5. c. 760. A.
Solvere, & tradere in quo differunt. T. 5. c. 869. B.
Solvere pro alio non eſt intercedere. T. 5. c. 448. E.
Non ſolvere potiùs intereſt, quàm ſolutum a reo repetere. Tom. 6. c. 256. D.
Solvere alio loco non poteſt debitor invito ſtipulatore, quàm quo ſe ſoluturum cavit. T. 6. c. 462. B.
Solvere pro alio non eſt intercedere. T. 9. c. 321. B.
Rectè ſolvere non intelligitur, qui ſolvit alienam pecuniam. T. 10. c. 951. E.
Si quis ſolverit pro contutore ſuo, an pupillus ei debeat cedere actionem ſuam adversùs contutorem. T. 4. c. 321. A.
Solvi rem non ſatis eſt, niſi quod intereſt ratione loci ſolvas. T. 1. c. 261. C.
Solvi aliud pro alio poteſt volenti creditori, item & conſtitui. T. 4 c. 173. A.
Solvi qui mandat, ipſe ſoluiſſe; & qui mandat accipi, ipſe accipere videtur. T. 5. c. 787. D.
Solvi aliud pro alio invito creditore non poteſt. T. 5. c. 394. E. & c. 396. D. & c. 767. B.
Solvi ubique poteſt volenti. T. 6. c. 452. B.
Solvi non poteſt prodigo, & furioſo ſine curatore. T. 9. c. 192. E. & c. 193. A.
Solvi poteſt puberi ſine curatore. T. 9. c. 192. A.
Solvi ex cauſa malè judicati naturà indebitum eſt jure civili debitum. T. 10. c. 645. D.
Solviſſe non videtur, qui quod ſolvit, repetere; aut recuperare poteſt. T. 6. c. 379. B. C.
Qui ſolvit ignorans ſcienti, & ſimulanti, ſe eſſe procuratorem creditoris, an liberetur. T. 1. c. 1422. E.
Quod ſolvat alius, & alius repetat, novum non eſt. T. 4. c. 1074. C.
Solvit minus, qui tardiùs ſolvit. T. 5. c. 180. E.
Qui rectè ſolvit, liberatur. Tom. 6. c. 352. A.
Solvit iterum, qui negavit, ſe debere. T. 8. c. 775. D. E.
Is, qui ſolvit, quod non ipſe, ſed alius debet, an habeat condictionem. T. 9. c. 223. A.
Non ſolvit debitor aliud pro alio invitus. T. 4. c. 1039. C. excipitur unus caſus. Ibid. C.
Solum eſt maxima pars ædium. T. 4. c. 1301. E.
Solum non poteſt eſſe ſine ſuperficie. T. 4. c. 657. E.
Solum maxima portio domus eſt. T. 5. c. 425. E.
Solum pars maxima inſulæ. T. 6. c. 211. A.
Solum matri ſimile non eſt, ſed mater ſimilis ſolo eſt. T. 6. c. 220. C.
Solum an contineatur appellatione rutorum cæſorum. T. 7. c. 724. A.
Re non ſolutâ, perſona aliquando liberatur. T. 1. c. 1429. C.
Soluta oratio modò pro conjuncta modò pro disjuncta. T. 8. c. 511. A.
Soluta pro conjuncta. T. 8. c. 508. E.
Soluti ex cauſa judicati repetitio non eſt. T. 4. c. 1325. D.
Soluti indebiti condictione agens, utrùm ſe indebitum ſoluiſſe probare debeat, an verò is, cum quo agit, ſe debitum accepiſſe. T. 7. c. 878. D.
Soluti repetitio quo caſu competat heredi. Tom. 10. c. 806. E. & c. 807. A.
Solutim operire quid propriè ſit. T. 3. c. 273. A.
Solutio eſt naturalis datio. Tom. 1. c. 225. C.
Solutio omnis non idem reddit, ſed tantundem. T. 1. c. 226. C.
Solutio aut re fit, aut imagine quadam. T. 1. c. 862. D.
Solutio, & liberatio differunt. T. 2. c. 824. A.
Solutio in extraneam perſonam an conferri poſſit. Tom. 1. c. 201. B.
Solutio an fiat per numerationem, vel novationem. Tom. 1. c. 227. D.
Solutio quomodo pupillo facienda ex conſtitutione Juſtiniani. T. 1. c. 90. E. & c. 91. A.
Solutio tarda, & mora quomodo differunt. T. 4. c. 214. A.
Solutio tarda an ſit mora. Tom. 4. c. 214. A.

Solutio corporum prorogari non ſolet. T. 4. c. 672. B.
Solutio eſt ſpecies alienationis. T. 4. c. 507. E.
Solutio in cujus perſona conſiſtit. T. 4. c. 171. A. B.
Solutio ipſo jure liberat, tranſactio per exceptionem liberat. T. 4. c. 23. D.
Solutio quid eſt. T. 4. c. 184. B.
Solutio ſine obligatione eſſe nequit. T. 4. c. 732. A.
Solutio unius quando non liberat alterum. T. 4. c. 682. B. & quando liberat alterum. Ibid. C.
Solutio errore accidere poteſt, repetitio autem a ſciente ſit. T. 5. c. 405. A. B.
Solutio indebiti, ſi videlicet iis rebus, quæ numero, pondere, & menſurâ conſtant, fiat, quaſi mutui datio eſt. T. 5. c. 405. A.
Solutio difficillimæ quæſtionis, & intricatæ altercationis de navi facta ex alienis tabulis. Tom. 5. c. 379. C. D.
Solutio objectionis ex *Leg.* 13. contra *Leg.* 52. *ad exhibendum*. Tom. 5. c. 375. E.
Solutio pro liberatione. Tom. 5. c. 760. C.
Solutio indebiti promutuum eſt. T. 6. c. 266. E.
Solutio non eſt ſolutio, niſi alienatio. T. 6. c. 51. B.
Solutio poteſt conferri in extraneam perſonam. T. 6. c. 148. E. obligatio non poteſt. Ibid. E.
Solutio imaginaria an valeat, & alicujus momenti ſit. Tom. 8. c. 388. C. D.
Solutio mutui indebiti an promutuum ſit. T. 9. c. 218. B.
Solutio accipienti eſt adquiſitionis ſpecies. T. 9. c. 1250. B.
Solutio, & liberatio in quo differunt. T. 9. c. 1285. D.
Solutio eſt facti, liberatio eſt juris. Ibid. D.
Solutio unius quando liberat alios. T. 9. c. 21. D.
Solutio debiti ſcripti teſtibus non probabitur. T. 9. c. 279. B.
Solutio debiti ſcripti, ſi non adfuerint quinque teſtes rogati, non probatur niſi ſcripto, quo amiſſo, amiſſionis caſum probari oportet. T. 9. c. 282. D. E.
Solutio indebiti eſt diſtractus. T. 9. c. 218. D.
Solutio eſt obligationis tollendæ ſumma ratio. T. 9. c. 1284. E.
Solutio eſt ipſa oblatio, & depoſitio debiti in pignore. T. 9. c. 302. D
Solutio penſionum præſumptionem inducit. T. 9. c. 249. C.
Solutio debiti reddendi ejus obligationem naturalem non poteſt parere. T. 10. c. 435. D.
Solutio pecuniæ, & rei diſſimilis eſt. T. 10. c. 449. D.
Solutio eſt, cum non idem redditur, ſed tantundem. Tom. 10. c. 596. E.
Solutio ipſo jure ſolvit pignus. T. 10. c. 706. B.
Solutio uſurarum, & redditnum, quam utiqoe debitor probaturus eſt per antapocham, an interrumpat præſcriptionem triginta annorum. T. 10. c. 969. A.
Solutio unios heredis nihil nocet cæteris. T. 10. c. 1252. A.
Solutionis profeſſio apocha. T. 4. c. 836. E.
Solutionis inſtar eſt conſtitutum. Vide, Conſtitutum.
Solutionis verbum eandem vim, quam liberationis, habet. T. 5. c. 760. B.
Solutionis vicem quæ ſuſtineant. T. 5. c. 475. A. B.
Solutionis, & poſſeſſionis tempus, non ſtipulationis, & contractus inſpicitur. T. 5. c. 739. A.
Solutionis vice eſt conſtitutum. T. 5. c. 407. B.
Solutionis gratiâ adjectut apponitur poſteriore, non priore loco. T. 6. c. 352. A.
In ſolutionis locum jusjurandum ſuccedit. T. 6. c. 76. E.
Solutionis verbum quid ſignificet. T. 8. c. 528. B. C.
Solutionis ſpeciem habet confuſio. T. 9. c. 256. A.
Solutionis loco cedit jusjurandum. T. 9. c. 1260. C.
Solutionis vice eſt jusjurandum. T. 9. c. 192. C.
Solutionis verbum quo caſu æquè latepateat, ac liberationis verbum. T. 10. c. 716. E. & c. 717. A.
Solutioni confeſſio ſimilis eſt. T. 4. c. 505. A. B.
Solutioni ſi certus dies præſcriptus ſit, an mora fiat, non interpellante creditore. T. 8. c. 350. B.
Ut ſolutioni pareant debitores, eis denuntiandum eſt. T. 9. c. 1193. D. E.
Ad ſolutionem judicati quod tempus datum. T. 9. c. 1092. A. B.
Solutionem probari quinque teſtibus. T. 9. c. 215. A.
Solutionem qui allegat, eam probare debet. T. 9. c. 264. A.
Solutionem inter, & acceptilationem differentia. T. 10. c. 563. D.
Adversùs ſolutionem a debitore, vel a ſe factam, an reſtituatur minor. T. 10. c. 899. B. C.
Adversùs ſolutionem curatori factam an reſtituatur minor. Ibid. E.
Solutionem an quis differre poſſit ex juſta cauſa. T. 10. c. 1253. B.
Ex ſolutione liberatio contingit. T. 1. c. 862. B.
A ſolutione ad cautionem non ſemper eſt argumentatio tuta. T. 2. c. 1027. E.
Solutione unâ aliquando duæ; vel plures tolluntur obligationum cauſæ diverſæ. T. 3. c. 1423. E.
Solutione ejus, quod debetur, omnis obligatio tollitur. T. 4. c. 228. B.
Omne, quod pro ſolutione cedit, tollit civilem obligationem ipſo jure, non jusjurandum. T. 4. c. 730. B.
Pro ſolutione depoſitio eſt. Tom. 4. c. 901. E.
Solutione ejus, quod debetur, tollitur omnis obligatio. T. 4. c. 728. C.
A ſolutione ad conſtitutum argumentum. T. 4. c. 173. A.
Solutione unius rei debitor liberatur. T. 5. c. 80. A.
Solutione pecuniæ mihi debitæ non videor factus locupletior. T. 5. c. 446. A.
Pro ſolutione eſt ceſſio actionis. T. 6. c. 469. D.
Pro ſolutione eſt compenſatio; & delegatio. T. 6. c. 452. A. B.
In ſolutione fit diviſio pro portionibus hereditariis, T. 7. c. 539. A.
Solutione pecuniæ legatæ heredem liberari, non tantùm ſi legatario ſolverit, vel alii voluntate legatarii, ſed & ſi alii ſolverit voluntate, & juſſu teſtatoris. Tom. 7. c. 1331. D.
Pro ſolutione eſt fructuum perceptio, ſi adæquat ſummam ſortis. T. 9. c. 1193. C.
Ex ſolutione ſequitur liberatio. T. 9. c. 1285. C.
Solutione jure civili liberamur. T. 9. c. 50. A.
Solutione ab alio facta pro nobis ipſis nos liberari poſſe. Tom. 9. c. 37. A.
Solutione tollitur naturalis obligatio. T. 9. c. 61. A.
Pro ſolutione an cedat confuſio, quæ fit in perſonam. Ibid. B.
Solutione tollitur obligatio. T. 10. c. 524. A. B.
Solutione, vel apochâ cujuſcumque generis tollitur obligatio. T. 10. c. 563. B.
Solutiones anniverſariæ. T. 2. c. 847. E.
Solutiones quomodo olim fiebant apud argentarios. T. 10. c. 873. C.
De ſolutionibus, & liberationibus. T. 9. c. 1284. D.
Soluto matrimonio non ſtatim reddenda eſt dos, quæ pondere, numero, menſurâ continetur. T. 4. c. 277. B.
Solutum non debitum an repeti poſſit ex iis cauſis, ex quibus inficiando lis creſcit. T. 1. c. 223. C.
Solutum a mandatore, aut fidejuſſore, debitor principalis refundere debet. T. 4. c. 100. A. B.
Solutum indebitum per ignorantiam juris an poſſit repeti condictione indebiti. T. 4. c. 505. C.
Solutum errore repetitur. Tom. 4. c. 1452. B.
Solutum per errorem procuratori nomine domini, quaſi debitum domino, quid. T. 4. c. 927. B. C.
Solutum per errorem a debitore an

id condicere poſſit. T. 4. c. 1324. C.

In ſolutum datio pro venditione eſt. T. 5. c. 427. C.

Solutum ex cauſa indebiti quando non repetitur. T. 6. c. 26. B. C.

Solutum pietatis cauſâ, etiamſi non debeatur, repeti non poteſt. T. 6. c. 55. B.

Solutum ex cauſa; quæ ex inficiatione creſcit in duplum, non condicitur. T. 9. c. 222. C.

Solutum ex cauſa tranſactionis condici non poteſt. Ibid. C.

Solutum ex tranſactionis cauſa condici non poteſt, quamvis debiti cauſa nulla præceſſerit. Tom. 9. c. 328. C.

Solutum ex cauſa judicati condici non poſſe, licèt jure debitum non fuerit. T. 9. c. 220. C.

In ſolutum datio venditionem imitatur. T. 9. c. 1059. C.

Solutum petitori hereditatis reputabit poſſeſſor hereditatis. T. 9. c. 167. C.

Solutum condictione certi repetitur, cautum, ſive promiſſum condictione incerti. T. 10. c. 806. C.

Solutum indebitè differt ab eo, quod eſt ſolutum ex cauſa tranſactionis. T. 10. c. 470. C. D.

Somno, vel morbo comitiali detentus, & infans an poſſeſſionem apprehendere poſſit. T. 5. c. 695. A.

Σωματοφύλακες. T. 1. c. 1032. A.

Sonticus morbus litigatoris diem judicii differt, etiam invito judice. T. 3. c. 342. C.

Sonticut quis dicatur. T. 8. c. 570. B.

Sonticus nocivus dicitur. Tom. 8. c. 569. D.

Sonticus morbus quiſnam ſit. T. 10. c. 1251. C.

Sontium purgandorum varia antiquorum genera. T. 2. c. 1193. C. & ſeq.

S. Sophia, templum Conſtantinopolitanum, a quo conſtructum. T. 2. c. 1034. B.

Sophiſmatis, ſeu cavillationis natura quæ eſt. T. 6. c. 370. A.

Sophiſtæ a Rhetoribus diſcrepant. T. 1. c. 1025. A.

Sophiſtæ a tutelis excuſantur. T. 1. c. 1024. B.

Sophiſtarum munus, ac dignitas. T. 2. c. 909. B.

Sora civitas ubi ſita. T. 6. c. 1055. D.

Sordida munera non tribuuntur decurionibus. T. 4. c. 855. C.

Sordium ejectione longo tempore an, & quæ ſervitus conſtituatur. T. 7. c. 424. E.

Sorites argumentandi modus pſeudomenos. T. 1. c. 1355. B.

Sorites perficitur interrogationibus, & reſponſionibus. T. 6. c. 370. C.

Soritis definitio. T. 8. c. 509. D. & c. 610. C.

Soror exheredata an conferat fratri emancipato inſtituto dotem, ſi querelam inofficioſi obtinuerit. T. 8. c. 105. E. & c. 206. A.

Sororem ducere eſt lege impoſſibile, & turpe. T. 1. c. 1186. B.

Sorores germanæ ſunt conſanguineæ. T. 8. c. 184. A. B.

Sors quid ſit, & conlors quid. T. 3. c. 120. E. & c. 121. A. B.

Sors finis litis eſt, & controverſias potentiorum perimit. T. 9. c. 852. C.

Sors quid ſit propriè. T. 10. c. 118. E. & c. 1261. D.

Sors adhibetur ordinandi tantùm judicii cauſâ, ut ſciatur, quis ſit actor, quis ſit reus. T. 10. c. 400. D.

Sors adhibetur ordinandæ tantùm litis cauſâ, ut ſciatur, quo ordine agenda ſit. T. 10. c. 414. C.

Sortiri inter coheredes licet. T. 9. c. 852. A.

Sortis, & uſurarum ratio diverſa. T. 3. c. 131. D.

Sortis incrementum eſt uſura. T. 4. c. 1182. C.

Sortis petitione ceſſante; ceſſat quoque uſurarum petitio. T. 4. c. 982. A.

Sortis petitio non ſolet modum, aut finem accipere ex pretio pignoris. T. 5. c. 440. E.

Sortis creditæ periculum ad quem pertineat. T. 7. c. 860. D.

Sortis repetitioni potiùs favetur, quàm uſuræ petitioni. Tom. 8. c. 682. C.

Sortis obligatio quando creſcit. Vide, Obligatio ſortis.

Sortis ſolutio cui data eſt, uſuras non præſtat. T. 10. c. 418. B.

Sorte ſolutâ, tam pœnæ, quàm uſurarum ratio perimitur. Tom. 1. c. 1286. E.

Sorte alibi ſolutâ, non ſupereſſe pœnæ petitionem. T. 1. c. 1285. C.

Sortem non amittunt creditores ob uſuras illicitas. T. 9. c. 211. A.

Per ſortem judices delegabantur. T. 10. c. 578. A.

A ſortibus uſuræ ſeparandæ. T. 4. c. 1228. C.

Sot nomen Gallicum unde deductum fuerit. T. 9. c. 1373. B.

Soufflet alapa. T. 9. c. 943. A.

Spado, & caſtratus differunt. T. 1. c. 1058. C.

Spado an matrimonium contrahere poſſit. T. 6. c. 1128. B.

Spado non eſt in merce. Tom. 9. c. 370. E.

Spadonis generale nomen. Tom. 1. c. 1038. B. & c. 1058. A.

Spadones, & caſtrati an adoptare poſſint. T. 1. c. 30. E.

Spadones a Spada dici, vico Perſico, in quo primùm homines caſtrari cœperunt. T. 3. c. 500. C.

Spadonet a tutelis non excuſantur. T. 1. c. 1038. B.

Spadones an poſſint adoptari. T. 8. c. 910. A.

Spadones qui, & quando facere teſtamentum poſſint. T. 8. c. 584. C.

Spadones apud Bituriges vulgo nuncupantur *Moutons de Berry*. Ibid. C.

De ſpadonibus quædam. Tom. 3. c. 500. B. C.

Spadonibus nunquam adempta fuit teſtamenti factio. T. 9. c. 705. C.

De ſpadonibus lex. T. 9. c. 370. C. D.

Spadonibus favent jura magis, quàm caſtratis. T. 10. c. 599. B.

Spadonum quatuor genera. T. 1. c. 1057. E.

Spadonum nomen eſt generale. T. 8. c. 584. C. continet Thlibias, & Thlaſias. Ibid. C.

Spatia quæ obſervanda in finibus. T. 7. c. 483. E.

Spatiari in alieno agro ut liceat, an ſervitus conſtitui poſſit. Tom. 7. c. 389. C.

Spatium quod intermitti debet in ſerenda arbore. T. 9. c. 1140. E.

Speciale judicium ſocietatis quodnam ſit. T. 5. c. 483. A.

Speciale mandatum quibus caſibus procuratori neceſſarium ſit. T. 5. c. 487. E. & c. 488. A.

Specialem ſuffragii prærogativam habentes, aliis præferri debent. T. 4. c. 862. E.

Speciales actiones quæ ſint, & cui dentur, explicantur. T. 5. c. 399. E. & c. 400. A.

Speciales condictiones. T. 5. c. 390. B.

Speciales Procuratores Cæſaris. T. 9. c. 332. A.

Speciales judices qui, & quibus cauſis, & litibus dabantur. Tom. 9. c. 149. E.

Specialia generalibus ſemper inſunt. T. 8. c. 724. A. & c. 835. E. & c. 876. D.

Ex ſpeciali legato qui rem petit, potior eſt in jure, quàm qui ex generali legato petit. T. 4. c. 803. A.

Specialis ſubſtitutio generali derogat, & quando. T. 4. c. 1067. E.

Specialis conſtitutio, vel lex regulæ derogat. T. 4. c. 1283. D.

Specialis certi condictio pro actione, quæ ex mutuo naſcitur, quæ & actio mutui dicitur, accipitur. T. 5. c. 399. D.

Specialis actio in rem. Vide, Actio in rem ſpecialis.

Species communi genere continetur. T. 1. c. 1199. A.

Species non dividuntur numero, niſi nominatim adjiciatur numerus. Ibid. B.

Species ſingulæ propriam ſpeciem habent. Ibid. B.

Species, & pars in quo differunt. T. 4. c. 448. E. & c. 449. A.

Species generi derogat. T. 4. c. 803. A.

Species a quo abeſt, non continuò abeſſe genus. T. 4. c. 781. C.

Spe-

Species facti in *L. 1. ff. de jure aureorum annulorum* qualis. T. 4. c. 842. D. E.
Species *L. Centurio. 27. de milit. teſtam.* quæ eſt. T. 4. c. 1072. C.
Species *L. 22. ff. de legat. præſtan.* quæ eſt. T. 4. c. 1035. E.
Per ſpeciem derogatur generi. T. 4. c. 802. E.
Species agnationis eſt ſuitas. T. 4. c. 355. E.
Species damni eſt non conſequi, quod ſperabamus. T. 5. c. 374. E.
Species certæ eſſe poſſunt. Tom. 5. c. 401. D.
Species intelligitur id eſſe non ſolùm, quod nomine ſuo, aut eâ demonſtratione, quæ nominis vice fungitur, vel indubitabili ſigno deſignatur, ſed etiam quod notis (ut in libris juris ſæpiſſime factum videmus) demonſtrationes præſeferentibus patefit. T. 5. c. 400. D.
Species lucri eſt ſpe frui ſperatâ. T. 5. c. 374. E.
Species ubi articuli nominentur. T. 5. c. 1007. C.
Species nomine proprio demonſtretur, an demoſtrationis notâ aliquâ, nihil refert. T. 5. c. 401. E.
Species, formave indita materiæ eſt vis, qua materia continetur. T. 5. c. 379. A.
Species omnes ſigillatim legibus, aut Senatuſconſultis comprehendi non poſſunt. T. 6. c. 90. E.
Species propoſita, in qua Julianus non utitur propriis vocabulis. Vide, Verba.
Species ad probandum genus valet. T. 7. c. 1158. C.
Species commercii quæ. Tom. 7. c. 35. A.
Species, & genera incertæ res ſunt. T. 7. c. 645. C.
Species nominatim relictæ an debeantur, ſi non reperiantur. T. 7. c. 989. C.
Species eadem an ex duabus cauſis lucrativis peti, vel præſtari poſſit. T. 8. c. 345. D. E.
Species agnationis quæ. T. 8. c. 663. C. D.
Species inſunt generibus; genera ſpeciebus. T. 8. c. 188. D.
Species an ſemper deroget generi in legatis. T. 10. c. 1115. B.
Speciei appellatione quæ contineantur. T. 5. c. 390. D. E. Dialectici eas vocant individua. Ibid. E.
Speciei nomine ſignificantur ea, quæ corpore conſtant, veniuntque. T. 7. c. 645. B.
Per ſpeciem in toto jure derogatur generi. T. 4. c. 811. C.
Per ſpeciem an generi derogetur, ſupellectili legatâ, vel inſtructo prædio generaliter, ſi ſpecies quædam ſupellectilis, vel inſtructi enumerentur. T. 4. c. 1122. E. & c. 1123. A.
Specie communi continetur quantitas. T. 7. c. 629. B.
A pleniori ſpecie cæteræ omnes intelliguntur. T. 7. c. 352. E.
Specierum publica comparatio. T. 3. c. 21. B.
Specierum mutatio. Vide, Mutatio.
Specierum certarum ſtipulatio quæ. T. 6. c. 151. E.
De ſpecierum confuſione. Tom. 7. c. 237. B. & ſeq.
Specioſæ perſonæ. T. 8. c. 561. E. & c. 562. A.
Spectabiles qui propriè dicantur. T. 2. c. 885. B.
Spectabiles civiles cauſas per ſe agere poſſunt. T. 2. c. 1113. A.
Spectabiles quinam ſint. Tom. 10. c. 789. E.
Spectabiles inter, & clariſſimos an ſit differentia. T. 10. c. 857. A. B.
Spectabilibus olim committebantur diœceſes. T. 10. c. 865. B.
Spectabilium dignitas media eſt inter illuſtres, & clariſſimos. T. 10. c. 849. B.
Spectacula gladiatorum ſublata. T. 5. c. 368. B.
Spectacula cruenta penitus tollenda. T. 2. c. 832. D.
Spectacula clericis prohibita. T. 6. c. 971. C.
De ſpectaculis, & ſcænicis, & lenonibus. T. 2. c. 824. D.
Spectaculorum impenſæ. Tom. 2. c. 827. B.
Spectatur ſemper potiùs, quid ſit in re, quàm quid ſit in animo contrahentium. T. 4. c. 827. D.
Specularia. T. 3. c. 369. C.
Specularii. T. 2. c. 768. D. E.
Speculariorum immunitates. T. 2. c. 767. B. C.
Speculatores dicuntur, non ſpiculatores, & qui ſint. T. 3. c. 160. C.
Specus quid ſit propriè. Tom. 3. c. 467. C. & ſeq. & T. 5. c. 673. A.
Specus quid a cuniculo diſtet. Ibid. E.
Specus; & cuniculus quomodo differunt. T. 5. c. 673. A.
Spes pro re eſt. T. 4. c. 895. D.
Spes, & fruſtratio ejus ſub damno comprehenditur. Tom. 5. c. 374. E.
Spes poſtliminii. T. 5. c. 624. E.
Spes eſt ab ægroto, dum anima eſt. T. 5. c. 571. B.
Spes quid ſit. T. 9. c. 29. E. & c. 32. D.
Spes præmiorum facti certaminis pignori obligari non poſſunt. T. 9. c. 1207. A.
Spes futuræ rei an rectè vendatur, donetur, & pigneretur. T. 10. c. 703. B.
Spei emptio, & venditio eſt. T. 9. c. 1207. A.
Spem poſtliminii virtus bellica faciebat olim in caſibus omnibus. T. 5. c. 444. D.
Spem emere. Tom. 9. c. 1075. E.
Jactum retis emere eſt incertum emere. Ibid. c. 1075. E.
Spem remittere poſſum, repudiare non poſſum. T. 9. c. 31. B.
Spernulus, contumax, contemptor. T. 5. c. 1046. B.
Spicilegium quid. T. 7. c. 710. C. D.
De Spiritus Sancti proceſſione omnis controverſia, quæ eſt inter Latinos, & Græcos, procedit ex his articulis *ex*, & *per*. T. 10. c. 992. C.
Spoliatores rerum Eccleſiaſticarum cenſuris Eccleſiaſticis ſubjiciuntur. T. 6. c. 791. B.
Spoliatus ante omnia reſtituendus. T. 6. c. 812. E.
Spondendi verbo an minus comprehendatur, quàm verbo promittendi. T. 10. c. 114. D.
Spondeo verbum obligationis. T. 9. c. 492. B.
Spondere, & promittere quid differunt. T. 9. c. 429. D.
Spongiarum uſus. T. 3. c. 369. E.
Sponſa pro uxore aliquando accipitur. T. 6. c. 1113. C.
Sponſa pro uxore accipitur Hebræorum more. T. 6. c. 1058. C.
Sponſa qua in re diſtet ab uxore. T. 7. c. 98. B.
Sponſa nunquam dat arras, ſemper ſponſus. T. 10. c. 670. B.
Si ſponſæ culpâ ſponſalia diſſolvantur, ipſa olim arrarum acceptarum nomine tenebatur in quadruplum, hodie in duplum. Ibid. B.
Sponſalia poſt 7. annum contrahi poſſunt. T. 3. c. 148. D.
Sponſalia inter abſentes fiunt nudo conſenſu, non per ſtipulationem. T. 1. c. 1153. A.
Sponſalia quamdudum contrahi poſſunt. T. 3. c. 479. D. E.
Sponſalia olim non per alium fiebant, quia per ſtipulationem fiebant. Ibid. D. E.
Sponſalia pactum nudum non facit. Ibid. E.
Sponſalia inter puberes, & inter impuberes contrahi poſſunt. T. 1. c. 397. A.
Sponſalia quæ, & quomodo contrahantur. Tom. 1. c. 782. C. D. & T. 2. c. 311. B. C.
Sponſalia pro arris ſponſalitiis. T. 2. c. 314. A.
Sponſalia non facit ſola dotis promiſſio. T. 4. c. 265. B.
Sponſalia de præſenti matrimonium imitantur. T. 6. c. 1063. C.
Sponſalia, auctoritate parentum contracta jurisjurandi religione interpoſito, urgente Epiſcopo ſunt adimplenda. Ibid. A.
Sponſalia imperfectum matrimonium vocantur. T. 6. c. 1052. A. earum perfectio matrimonium. Ibid. A.
Sponſalia contrario conſenſu diſſolvun-

vuntur . T. 6. c. 1054. E.
Sponſalia cum infante contracta pro infectis habentur . Tom. 6. c. 1079. C.
Spooſalia contrahi non poſſunt cum impubere , quæ infantiam non excedit . T. 6. c. 1056. D.
Sponſalia tranſeunt in matrimonium ſequutâ commixtione. T. 6. c. 1067. B. C. & c. 1073. A.
Sponſalia de præſenti pro ſponſalibus de futuro accipiuntur , cum ætas minor nuptiis impedimento eſt . T. 6. c. 1085. E.
Sponſalia collata in futurum tempus diſſolvuntur per ſponſalia collata in præſens tempus. T. 6. c. 1067. A.
Sponſalia , ſicut nuptiæ , conſenſu contrahentium fiunt , & ideo ſicut nuptiis , ita ſpooſalibus filiamfamilias conſentire oportet . T. 6. c. 101. C. & ſeq.
Sponſalia a patre , nuptiaſve factas non valere, diſſentiente filiaſamilias . Ibid. C.
Sponſalia facta , filio non conſentiente , nihil valeot . T. 6. c. 613. C.
Sponſalis an muteot forum . T. 7. c. 70. C.
Sponſalia inter abſentes an fieri poſſint . T. 7. c. 896. D.
Sponſalia per alium conſtitui poſſe. Ibid. D.
Sponſalia quæ ſint , & quomodo fiant . Ibid. C.
Sponſalia ſi inhibeantur , an donata quaſi iodignis auferantur . T. 7. c. 1480. D.
Spnoſalia fiunt hodie ſine ſtipulatione nudo conſenſu . Tom. 7. c. 895. D.
Sponſalia ulim non fieri poterant inter abſentes . T. 7. c. 896. D. conſtituuntur per interpoſitas perſonas . Ibid. D.
Sponſalia bina conſtituiſſe videtur, qui paſſus eſt filium ea ſibi conſtituere . T. 7. c. 897. C.
Sponſalia bina nomine filii conſtituta habens, infamiâ notatur. Ibid. C.
Sponſalia bina eodem tempore conſtituta qui habent , notantur infamiâ . Ibid. C.
Sponſalia per alium conſtitui . Ibid. A. ergo & inter abſentes . Ibid. A.
Sponſalia fiunt per ſtipulatinnem ſine fidejuſſione . T. 7. c. 896. C. etiam cum fidejuſſore . Ibid. C.
Sponſalia in quibusnam durent , in quibus verò non . T. 8. c. 906. B. C.
Sponſalia diſſolvi poſſunt suctoritate patris . T. 9. c. 444. A.
Poſt ſponſalia tempus definitum, intra quod nuptiæ debent contrahi. T. 9. c. 433. E. & c. 434 . A.
Sponſalia turpia . T. 9. c. 444. D.
Sponſalia eſſe munera ſponſalitia . T. 9. c. 437. C.
Sponſalia contractus eſt , qui præcedit tantùm nuptias . Tom. 9. c. 429. A. B.
Sponſalia quomodo olim fiebant . Ibid. E.
Sponſalia , & nuptiæ in quo differunt . T. 9. c. 432. D.
Sponſalia . Vide , Munera ſponſalitia .
Sponſalia quomodo contrahuntur . T. 9. c. 429. B.
Sponſalia ſunt ſpes ouptiarum. T. 9. c. 432. D.
Sponſalia fuere permiſſa . Tom. 9. c. 450. E.
Sponſalia munera. T. 9. c. 435 . D. E.
Sponſalia confirmari datâ arrâ , & oſculo . Ibid. D.
Sponſalia hodie fiunt ſine ſtipulatione . T. 10. c. 471. A. B.
Sponſalia olim per ſtipulationem contrahebantur , & nunc poſſunt contrahi . T. 10. c. 533. D.
Sponſalium arræ quarum rerum ſunt . T. 3. c. 308. B. C.
Sponſalium nomen commune. T. 2. c. 315 . E.
Sponſalium de præſenti quæ ſunt verba ſolennia . T. 6. c. 1076. C.
Ad ſponſalium fidem faciendam ſufficiunt tres teſtes . Tom. 6. c. 1056. C.
Sponſalium immaturitatem coercuit Auguſtus . T. 9. c. 452. A.
In ſponſalibus ex utraque parte deponi annuli ſolebant. Tum. 5. c. 559. E.
Sponſalibus de futuro conjugio poteſt adſcribi conditio . Tom. 6. c. 1094. D.
Sponſalibus contractis rectè hodie ſubjicitur pœna pecuoiaria . T. 6. c. 590. D.
Sponſalibus improbatis , an donata, legata , & dos quaſi indignis auferantur . T. 7. c. 1480. D. E.
In ſponſalibus donatio facta valet . Ibid. D.
In ſponſalibus nulla eſt definita ætas . T. 9. c. 433. A.
In ſponſalibus arræ quæ dantur. T. 9. c. 285. A.
De ſponſalibus . T. 9. c. 428. B. & ſeq.
Sponſalibus an poſſit ſubjici ſtipulatio pœnalis . T. 10. c. 711. D. E.
Sponſalia munera . T. 2. c. 314. A.
Sponſalitia . Vide , Munera ſponſalitis .
De ſponſalitiis arris . T. 9. c. 428. B. & ſeq. & c. 438. A. & ſeq.
Sponſi nullus luctus eſt . T. 5. c. 92. B.
Sponſi ſolenni pompa in Eccleſiam ducuntur benedictinnis accipiendæ causâ. T. 6. c. 1074. D.
Sponſi movendi , non cogendi . T. 6. c. 1055. C.
Sponſi nomen unde veniat , T. 10. c. 471. A.
Sponſio quid ſit , & quomodo appelletur alio vocabulo . Tom. 5. c. 30. B.
Sponſio non revocatur nudâ voluntate alterutrius . Tom. 6. c. 1095. B.
Sponſionis verbum . T. 8. c. 485. D.
Sponſor ab Accurſio malè definitus. T. 2. c. 1037. C.
Sponſor quis . T. 8. c. 485. E.
Sponſoris , & ſponſi promiſcua nomina . T. 5. c. 782. D.
De ſponſore , & fidejuſſore . T. 1. c. 380. A.
Sponſores Accurſius pro *reſponſores* dixit , quos Græci ἀντιφωνητὰς appellant , qui plerumque in leviorem cauſam accipiuntur . T. 5. c. 407. E.
Inter ſponſos donatio an valeat . T. 5. c. 559. D.
Sponſos Germanos olim obtuliſſe dotem uxoribus, non uxores maritis . T. 9. c. 436. B.
Sponſus in ſponſalibus dat arram , non ſponſa . T. 3. c. 104. E.
Sponſus an de adulterio ſponſæ jure mariti agere poſſit . Tom. 3. c. 148. B. & ſeq.
Sponſus matri virginis ſponſæ , ea ignorante , res , quas ei donabat pro munere ſponſalitio , tradidit matri puellæ , quæritur quanam actione filia cum matre agit , ut munera ſponſalitia ſibi reddat. T. 4. c. 922. B. C.
Sponſus ſponſæ annulum muneri mittebat, ſed alienus, non ſuus. T. 5. c. 560. A.
Sponſus , & ſponſa cur ita dicantur . T. 7. c. 895. C. D.
Sportula ſumma quænam fuerit appellata. T. 2. c. 144. E. & c. 145. A.
Sportulæ quando erogari ſolent. T. 4. c. 861. A.
Sportulæ nuptiales . Vide , Nuptialia munera . T. 5. c. 581. D.
Sportulæ an poſſint legari ex reditu ædificiorum in alimenta . T. 7. c. 1086. E.
Sportulæ quæ vocentur . Ibid. E.
Sportulæ dicuntur conſuetudines . T. 10. c. 895. B.
Sportularum nominis origo . T. 2. c. 144. E.
Sportularum modus . T. 2. c. 929. C. & c. 941. E.
Sportularum nomen quale ſit. T. 8. c. 1115. B. earundem definitiones . Ibid. C.
Sportularum nominis origo , & earum variæ ſignificationes . T. 10. c. 917. C.
De ſportulis judicisriis cum agitur, judex dicit in re ſua . Tom. 9. c. 1083. B.
Titulus de ſportulis , & ſumptibus in diverſis judiciis factis , ut diſtet a titulo de fructibus , & artium expenſis . T. 10. c. 918. A. B.
Sum de ſportulis judiciariis agitur, idem eſt hodie & judex & adverſarius . T. 10. c. 919. E.
Spurii qui ſint , & unde dicantur . T. 3. c. 118. C.
Spurii nullum patrem habere intelligun-

liguntur. T, 2. c. 1066. A. B.
Spurii bonorum parentis incapaces ſunt, ac ne alimentis quidem digni. T. 3. c. 118. C. D.
Spurii, & inceſti ſi re, & vitâ boneſti ſunt, an Senatores tunc fieri prohibeantur. T. 4. c. 860. A.
Spurii filii qui ſint, aut intelligantur. T. 5. c. 87. C.
Spurii ad ſacros ordines promoveri non poſſunt. T. 6. c. 1139. C.
Spurii vulgo concepti dicuntur, & volgivagâ venere concepti. Tom. 7. c. 119. D. non poſſunt matrem in jus vocare ſine venia Prætoris. Ibid. D. de patre non loquitur, & cur. Ibid. D. E.
Spurii qui ſint. T. 7. c. 1491. D.
Spurii an poſſint capere ex teſtamento, vel ab inteſtato. Ibid. E. an eis alimenta debeantur, Ibid. E.
Spurii præteriti a matre, an etiam de inofficioſo agere poſſint. T. 7. c. 211. B.
Spurii qui dicuntur. T. 8. c. 191. A.
Spurii an habeant bonorum poſſeſſionem contra tabulas. Tom. 8. c. 191. C.
Spurii non poſſunt matrem in jus vocare ſine venia Prætoris. Ibid. D. patrem poſſunt. Ibid. D.
Spurii non ſuccedunt patri, & cur. Ibid. C.
Spurii an matri ſuccedant. Ibid. B.
Spurii liberi a naturalibus multùm diſtant. T. 9. c. 553. A.
Spurii filii qui dicuntur. Tom. 9. c. 911. A. B. volgivagâ venere concepti dicuntur. Ibid. A.
Spurii qui dicuntur, nihil capiunt ex bonis patris. Tom. 9. c. 553. B.
Spurii an habeant jus cognationis. T. 10. c. 780. A.
Spurii matri illuſtri non ſuccedunt. Ibid. A.
Spuriis qui annumerentur. Tom. 5. c. 87. D.
Spuriis datur querela de teſtamento matris. T. 8. c. 191. C.
Spuriis non ſuccedit pater, & cur. Ibid. C.
De ſpuriis, & vulgo quæſitis. T. 10. c. 779. E.
Spuriorum definitio. T. 3. c. 118. C.
Spuriorum, & nothorum differentia. T. 2. c. 1051. B.
Spuriorum, & naturalium filiorum differentia, T. 2. c. 1065. E.
Spuriorum ſpecialia jura. Tom. 10. c. 780. A.
Spurios alere pater non cogitur, mater autem cogitur. T. 8. c. 191. C.
Spurius ut exheredatus habet querelam. T. 2. c. 1065. A.
Spurius decurio poteſt eſſe. Tom. 2. c. 1089. C.
Stabularii ex recepto cuſtodiæ plus tenentur, quàm depoſitarii. T. 1. c. 744. B. C.
Stabuli exercitor an de damno, aut furto, quod in ſtabulo factum ſit, teneatur. T. 8. c. 333. B. C.
Stagni definitio. T. 3. c. 298. B.
Stagnum qui emerit, an piſces etiam emiſſe videatur. T. 8. c. 262. D. E.
Stallum, ſeu ſtalla quid ſit. Tom. 6. c. 994. E.
Stamen, & ſubtemen an appellatione lanæ contineantur. Tom. 3. c. 299. E.
Statanus Deus pueritiæ præſes. T. 3. c. 319. E.
Statio. T. 8. c. 534. A.
Statio, & portus. Ibid. A.
Statio fiſcalis quid. T. 9. c. 332. A.
Stationarii qui ſint. T. 2. c. 999. A.
Stationarii milites, & eorum officium. Tom. 9. c. 399. D. E. & c. 1377. C.
Stationarii ſunt apparitores, ſeu milites, quorum interventu publicani exigunt vectigalia. T. 10. c. 663. A.
Stationes quæ ſint. T. 3. c. 7. B.
Stationes fiſci. T. 3. c. 55. A.
Stationes diverſæ, in quibus officia fiſcalia conſiſtunt. T. 9. c. 331. E. & c. 332. A.
Statinæ Deæ ſacrum. T. 3. c. 319. E.
Stativa quomodo interpretatur Euſtathius. T. 2. c. 994. E.
Stativas habere quid ſit. Tom. 10. c. 742. B.
Statua ſepulcro adfixa utrùm ſit pars ſepulcri. Tom. 3. c. 614. E.
Statua appoſita, non affixa, nec adplumbata ſepulcro, an cenſeatur eſſe ſepulcri. T. 10. c. 335. B.
Statuæ affixæ an ſint pars domus. T. 4. c. 1133. C.
Statuæ domui affixæ an domus inſtrumento contineantur. Ibid. C.
Statuæ affixæ non ſunt ædium. T. 8. c. 653. D.
Statuæ infantes dicuntur ab Horatio, & cur. T. 9. c. 773. B.
Statuæ Principum perinde ac Eccleſiæ confugis ſuam ſecuritatem præbent. T. 10. c. 842. A.
Statuas evertere quid ſit. Tom. 3. c. 614. D. E.
Statuas, & imagines erigendi licentia numeratur inter beneficia Principum, quæ dantur reſcriptis. Tom. 10. c. 841. E. cujus ſumptibus debeant erigi. Ibid. E.
Statuere, & pronuntiare verba, quibus Juriſconſulti promiſcuè utuntur. T. 9. c. 66. A. tamen aliud ſtatuere, aliud pronuntiare. Ibid. A.
Statuliber, & ſtatulibertas. T. 1. c. 839. C. & T. 3. c. 229. D. E.
Statuliber, non ut ſervus, ſed ut liber punitur. T. 3. c. 21. E.
Statuliber eſt ſervus manumiſſus ſub conditione in teſtamento. T. 4. c. 755. E.
Statuliber non eſt libertus manumiſſoris. T. 4. c. 51. E.
Statuliber in quo differat a legatario. T. 4. c. 608. A.
Statuliber poſt mortem teſtatoris ſi moriatur, pendente conditione libertatis, utrùm pereat heredi, an non. T. 4. c. 756. A.
Quod ſtatuliber de peculio dat heredi, imputatur in Falcidiam. T. 4. c. 909. A.
Statuliber quis dicatur. Tom. 5. c. 902. B. & T. 6. c. 214. B. & T. 7. c. 1060. B. & T. 9. c. 946. B.
Statuliber quis ſit. T. 7. c. 1432. E. an ſit in bonis heredis, & ſervus heredis. Ibid. E.
Statuliber ſervus eſt, qui ſperat libertatem. T. 9. c. 43. C.
Statuliber an noxæ dedatur. Ibid. B. C.
Statuliberi a dominis vendi poſſunt ſine durioribus conditionibus. T. 4. c. 52. D. ſervi verò cum durioribus quibuſcumque conditionibus. Ibid. D.
Statuliberi ſunt, quibus libertas reliquitur verbis directis, non precariis. T. 4. c. 51. E.
Statuliberi quando non computantur in ſervis, & adepti libertatem videntur. T. 4. c. 52. C.
Statuliberi non ſunt a ſervis ſeparandi. T. 9. c. 254. C.
Statuliberi comparantur liberis, ut mitiùs puniantur. Ibid. C.
Statuliberi quomodo & in publicis, & in privatis judiciis ſunt puniendi. T. 10 c. 26. C. D.
Statuliberi in contractibus comparantur ſervis, in delictis liberis. T. 10. c. 633. E.
Cum ſtatulibero nulla actio. T. 9. c. 254. C. nec cum ſervo. Ibid. C.
Statuliberorum jura. Vide, Jura ſtatuliberorum.
Statuliberorum nomen cui tribuitur. T. 9. c. 946. B.
Statuliberum an heres legare poſſit. T. 7. c. 1060. B.
Statulibertas aliud eſt, aliud datio ſtatulibertatis. T. 3. c. 229. D. E.
Statulibertas tunc perimit legatum, cum vires accipit. T. 6. c. 214. D.
Statulibertas. T. 7. c. 1060. B.
Statulibertas quæ eſt. T. 9. c. 946. B.
Statulibertatis datio. T. 6. c. 214. C.
De ſtatu defunctorum poſt quinquennium an tractetur in deteriorem conditionem. Tom. 1. c. 841. E.
De ſtatu capitis certi hominis. T. 6. c. 300. A.
De ſtatu cum quæſtio eſt, non poteſt agi interdicto de libero homine exhibendo, & cur. T. 7. c. 228. B. C.
De ſtatu quæſtio quæ impedit. T. 9. c. 988. E. & c. 989. A.
De ſtatu diviſio triplex. T. 9. c. 268. E.

De

De ſtatu defunctorum nequid poſt quinquennium quæratur. T. 9. c. 990. D. E.
De ſtatu Præſidi cognitio non eſt, niſi datum ſit ei ſpecialiter jus prætorium, vel proconſulare. T. 9. c. 673. D.
De ſtatu lis poteſt iterari. Tom. 9. c. 1049. B.
Si de ſtatu hominis controvertatur, non oportet præjudicium fieri quæſtioni hereditatis. Tom. 9. c. 1159. B. C.
De ſtatu defuncti poſt quinquennium a die mortis quæri non poteſt. T. 9. c. 990. E.
De ſtatu ſuo litigare non per ſe, ſed per adſertorem. Tom. 9. c. 983. E.
De ſtatu an poſſit cognoſcere Præſes Provinciæ. T. 10. c. 921. B. C.
Si de ſtatu ſit quæſtio inter fiſcum, & privatos, cujus judicis ſit cognitio. Ibid. C.
De ſtatu actiones præjudiciales ſunt. T. 10. c. 918. D. cauſa ubi agatur. Ibid. D.
Statum qui ſuum ignorare, aut de eo dubitare dicuntur. T. 1. c. 1046. B.
Statum hominis adoptio mutat. T. 4. c. 809. D. & hæc genus non mutat, gentem mutat. Ibid. E. quod eſt diſcrimen inter genus, & gentem. Ibid. E.
Statum pro ſtratum in Pandectis Florentinis. T. 9. c. 1388. D.
Status cauſæ quæ ſint. T. 2. c. 161. B.
Status cauſæ maximos exigit judices. Ibid. C.
Status capitis, ſtatus ſervitutis. T. 1. c. 726. B.
Status mutatio eſt capitis minutio. T. 1. c. 957. A. B.
Status varietas, ſeu mutatio cauſam periculi non mutat. Tom. 4. c. 934. A.
Status capitis, qui & ſtatus dignitatis, an diverſi, & cur. Tom. 4. c. 847. D.
Status controverſia ſicui moveatur, liberale judicium ſtatim explicandum, nec tempus pubertatis exſpectandum eſt. Tom. 5. c. 622. A.
Status quæſtio differtur ad tempus pubertatis. T. 5. c. 621. B.
Status quæſtio, & controverſia capitis, & familiæ, & de bonis maternis, & fraternis, ſicui moveatur, quo juris auxilo utatur. Ibid. B.
Status quæſtio. T. 6. c. 164. C. & ſeq.
Status quæſtio cur dicatur præjudicium, ſive præjudicialis actio. T. 7. c. 230. E.
Status cauſa præjudicialis eſt. T. 7. c. 201. B.
Status quæſtio quid ſit. Tom. 8. c. 121. E.
Status controverſia impuberi teſtamento prætērito non fit, niſi poſt acceptam bonorum poſſeſſionem. T. 9. c. 669. E. & c. 700. A. & ſeq.
Status quæſtio omnis perimitur præſcriptione 40. annorum. T. 9. c. 1036. D.
Status quæſtio triplex. Tom. 9. c. 268. E. triplex præjudicium. Ibid. E.
Status quæſtio. T. 9. c. 120. A. de cauſa ſtatus cognoſcere non poteſt Procurator Cæſaris. Ibid. B. ſed ſi judicat in cauſa bonorum apud eum mota, de ea cognoſcere poteſt. Ibid. B.
Status cauſa. T. 9. c. 194. C. Vide, Cauſa ſtatus.
Status omnis quæſtio eſt præjudicialis. T. 10. c. 690. B. triplex eſt. Ibid. B.
Cauſa ſtatus perſonæ litigantis priùs dirimitur, quàm cauſa hereditatis. T. 10. c. 921. B.
Status hominis quid ſit. Tom. 10. c. 918. D.
Status capitis quid ſit. Ibid. D.
Statuti quidam olim erant, & dicebantur. Tom. 10. c. 880. A. B.
Statutorum privilegia. Ibid. B.
Statutos inter, & ſupernumerarios differentia. Ibid. A.
Stellio quid ſit, & unde dictus. T. 1. c. 870. B. & Tom. 3. c. 281. E.
Stellionator eſt ἐπιθέτης. T. 2. c. 615. C.
In ſtellionatu non perjurio, ſed ſtellionatui pœna ſtatuitur. T. 10. c. 570. C. D.
Stellionatui quæ pœna ſtatuitur. T. 3. c. 39. A.
Stellionatus quid ſit, & ejus criminis actio. T. 1. c. 870. B. C. & Tom. 2. c. 614. E. & c. 615. A.
Stellionatus crimen ſubſidiarium eſt. T. 1. c. 509. C.
Stellionatus cum alio crimine legitimo non concurrit. T. 2. c. 614. E. & c. 615. A.
Stellionatus exceptio adversùs decoctores minùs honeſta. Tom. 3. c. 327. E.
Stellionatus crimen quandonam ceſſat. T. 2. c. 615. C.
Stellionatus crimen an ſit famoſum. T. 2. c. 615. A. & T. 3. c. 182. A. B.
Stellionatus eſt proprium vitium Ægyptiorum, ſtellioque frequens eſt in Ægypto animal, unde αἰγυπτιάζειν eſt imponere, & ſtellionem agere. T. 4. c. 181. D.
Stellionatus criminis diſtinctio Joannis Gloſſatoris rectiſſima, & quæ. T. 4. c. 845. A.
Stellionatus crimen proprio nomine caret. T. 4. c. 178. C.
De ſtellionatus crimine interpretatio Joannis veteris Gloſſatoris qualis, quæ & meliorum interpretum. T. 4. c. 844. E.
Stellionatus actio cum ex legibus veniat; & an ſit judicium ordinarium. T. 4. c. 844. A.
Stellionatus criminis deſcriptio qualis. Ibid. D. E. hoc crimen interdum famoſum. Ibid. D.
Stellionatus crimen eſt extraordinarium. Ibid. C.
Stellionatus crimen quid. Tom. 4. c. 171. C.
Stellionatus crimen ſi ex ſimulatione contrahitur, cur non ex perjurio. T. 4. c. 181. A.
Stellionatus judicium an publicis judiciis adſcribi poſſit. T. 4. c. 844. B.
Stellionatus crimine tenetur, qui eandem rem duorum pignori obligavit diverſis contractibus. T. 4. c. 178. B. C.
Stellionatus pœna non eſt legitima, nec crimen ordinarium. Tom. 4. c. 844. A.
Stellionatus crimen quando eſt famoſum, & quando non. Ibid. E. & c. 845. A.
Stellionatus actio eſt criminalis. Ibid. c. 844. B.
Stellionatus actio neque publicis judiciis, neque privatis actionibus continetur. T. 4. c. 844. A.
Stellionatus actio privatis actionibus non continetur, & quænam illæ actiones privatæ. Ibid. A. & ſeq.
Stellionatus crimen, & ſtellio quid. T. 5. c. 421. C.
Stellionatus crimen non cadit in ignorantem. Ibid. C.
Stellionatus crimen. T. 7. c. 653. B. Rhetores illud appellant inſcriptum maleficium. Ibid. B.
Stellionatus nomen unde tranſlatum fuerit. T. 9. c. 1462. A.
Stellionatus eſt omne crimen, ſeu maleficium inſcriptum. Tom. 9. c. 115. D.
Stellionatus crimine eum teneri, qui rem eandem duobus in ſolidum ſeparatim obligat pignori. T. 9. c. 580. E.
Stellionatus nomine quid ſignificatur. T. 9. c. 1451. B.
De ſtellionatus crimine. Ibid. B. & ſeq.
Stellionatus. T. 10. c. 729. E.
Stellionatus crimine tutor quo caſu teneatur. T. 10. c. 1022. B.
Stellionum munera ſunt munera in hamo. T. 5. c. 1055. E.
Stemmata quid. T. 8. c. 218. C. quomodo dividuntur. Ibid. C.
Stemmata propriè quid ſint. T. 10. c. 501. B.
Stemmata cognationis. T. 8. c. 218. C.
Stenoparchi qui ſint, & quod eorum munus. T. 2. c. 1052. E.
D. Stephanus Martyrum primicerius. T. 2. c. 900. E.
Stercoratio pars culturæ eſt. T. 4. c. 895. A.
Stercoratio arbuſti utilis impenſa. T. 8. c. 549. C.
Sterilis fundus ſæpe fit noſtrâ induſtriâ

ſtriá fertilis. T. 4. c. 895. D. E.
Sterilis plerumque eſt major quinquagenariâ. T. 9. c. 924. D.
Sterilitas anni remiſſionem penſionis anni poſtulat. T. 6. c. 471. E.
Sterilitas, aut partis fundi amiſſio an relevet emphyteuticarium canonis ſolutione. T. 10. c. 587. A. B.
Ob ſterilitatem anni remiſſio penſionis colono interdum datur. T. 4. c. 1006. B.
Sterquilinium fundi venditi, vel legati an ad emptorem, vel legatarium pertineat. T. 7. c. 781. D.
Stichus eſt nomen ſervi, quo ſignificatur compunctus notis ſtigmaticis. T. 7. c. 1170. A.
Stigmata fugitivis ſcribuntur. T. 3. c. 174. A.
Stigmata fabricenſium brachiis infligenda. T. 2. c. 800. D.
Stigmaticus ſervus quis apellatus. T. 8. c. 897. C. D.
Stigmi unde dicitur. T. 4. c. 1381. A.
Stillicidia uti nunc ſunt, ut ita ſint, an ſit ambiguum. T. 7. c. 417. A.
Stillicidii avertendi, & recipiendi idem jus eſt. T. 7. c. 408. E.
Stillicidii avertendi ſervitus quæ ſit. Ibid. E.
Stillicidii immittendi, vel deducendi ſervitus an mutatione ædificii ſervientis extinguatur. T. 7. c. 419. D.
Stillicidii non avertendi ſervitus quæ ſit. T. 7. c. 407. E.
Stillicidii recipiendi ſervitus an remiſſa videatur, ſi tibi conceſſi jus altiùs tollendi. T. 7. c. 421. C.
Stillicidii ſervitus a quo lenius, aut gravius fieri poſſit. Tom. 7. c. 420. D. E. & c. 421. A.
Stillicidii ſervitus an reſtituatur, ſi ædes dominantes corruant, & poſtea reſtituantur. Tom. 7. c. 419. D. E.
Stillicidium quid. T. 7. c. 405. E. quid differt a flumine. Ibid. E. & c. 406. A.
Stillicidium in publicum mittere an liceat. T. 7. c. 429. C.
Stillicidium qui recipit, an poſſit ædificare in eo loco, quo ſtillicidium cadit. T. 7. c. 420. C.
Stillicidium quid ſit. T. 7. c. 424. C.
Stillicidium unde ita dictum. T. 8. c. 943. D.
Stipa quid. T. 3. c. 278. E.
Stipendia ſunt tributa capitis. T. 2. c. 670. C.
Stipendia publicanis locari non ſoleot. T. 3. c. 169. B.
Stipendia militum. T. 9. c. 1093. B. Vide, Miles. Pignori non capiuntur ex cauſa judicati. Ibid. B.
Stipendiaria prædia quæ. Tom. 7. c. 374. B.
Stipendiarii agri non locantur poſſeſſoribus. T. 7. c. 378. D.
Stipendii, ac tributi differentia hodie nulla eſt. T. 3. c. 168. B.
Stipendium quid ſit. T. 7. c. 151. D.
Stipendium unde appellatum. T. 8. c. 507. C.
Stipes, σταυρὸς, patibulum. Tom. 2. c. 552. D.
Stipula illecta, vulgo *glanage*. T. 8. c. 514. A.
Stipula illecta quid. Ibid. A.
Stipula illecta ad fructuarium pertinet. Ibid. B.
Stipulamur alteri inutiliter. T. 7. c. 948. B. & T. 9. c. 206. A.
Stipulandi verbum commune eſt interrogantis, & reſpondentis. T. 8. c. 321. C. D.
Stipulandi verbum activam, & paſſivam habet ſignificationem. T. 8. c. 578. A.
De ſtipulandi, & promittendi duobus reis. T. 9. c. 1274. B. & ſeq.
Stipulans pro muliere cum marito, an ex ſtipulatu jure agere cum marito poſſit. Tom. 6. c. 545. D. E.
Stipulans præſente muliere parat mulieri utilem ex ſtipulatu actionem. T. 6. c. 546. D.
Stipulantem patrem, pecuniam dari filiofamilias, vel filiæfamilias, ſibi adquirere obligationem, quamvis non ſibi, ſed filio ſtipulatus ſit, & ex ea ſtipulatione agere poſſe. T. 9. c. 1253. A.
Stipulanti ſi donator promiſerit, tenetur. T. 1. c. 488. C.
Stipulanti ſi promiſero decem, quæ in arca habeo, ſi quinque tantùm, vel nihil in ea habeam, an tenear nihilominus ea præſtare. Tom. 7. c. 795. B.
Stipulanti filio familias ſiquis promiſerit, ſolvere debet patri. T. 8. c. 668. A.
Stipulanti ſiquis promiſerit donandi causâ, an veniant fructus. T. 10. c. 1230. C.
Stipulari, inſtipulari, reſtipulari idem eſt, promittere item, & repromittere. T. 1. c. 939. A.
Stipulari ex re domini quid eſt. T. 4. c. 917. A.
Stipulari alteri utiliter nemo poteſt, quomodo hoc intelligitur. T. 4. c. 1337. C. & Tom. 9. c. 1273. A.
Stipulari in jure ſæpe accipitur in patiendi ſignificatione. Tom. 5. c. 404. D.
Stipulari eſt promittere ex verbis Juriſconſultorum. T. 6. c. 92. B.
Stipulari priſcâ linguâ eſt firmare. T. 6. c. 590. E.
Stipulari an quis poſſit poſt mortem ſuam. T. 8. c. 92. C.
Stipulari alteri nemo poteſt. T. 8. c. 805. E.
Stipulari rectè pupillum, & minorem 25. annis ſine tutoris, vel curatoris auctoritate. Tom. 9. c. 1257. C.
Stipulari alteri non poſſum; T. 9. c. 1254. C.
Stipulari pro interrogari. Tom. 9. c. 1257. D.
Stipulari ſumptum pro promittere. T. 10. c. 423. C.
Stipulatio quo caſu in heredem tranſmittitur. Tom. 8. c. 658. A. B.
Stipulatio unde dicta. T. 1. c. 483. D. E. & c. 1167. B.
Stipulatio quid, & ut fit. Tom. 1. c. 1151. A. & T. 2. c. 552. C. D. E. & c. 553. A.
Stipulatio ſola fit inter præſentes, & non fit a muto, aut ſurdo. T. 1. c. 204. B.
Stipulatio fit utroque loquente. T. 1. c. 1153. D.
Stipulatio per alium non contrahitur. T. 3. c. 479. D. E.
Stipulatio non fit inter abſentes. T. 1. c. 484. A. & c. 1152. E. & c. 1153. A.
Stipulatio verbis fit ſolennibus, civilibus, ac directis. T. 5. c. 1151. D.
Stipulatio eſt contractus. Tom. 5. c. 1164. B.
Stipulatio cujus ſit juris. Tom. 3. c. 422. E.
Stipulatio eſt obligatio, acceptilatio eſt abſolutio. Tom. 1. c. 938. E.
Stipulatio obligationem parit, acceptilatio liberationem. Tom. 5. c. 1153. E.
Stipulatio duplex, vulgaris, & ſpecialis. T. 1. c. 1183. C.
Stipulatio certa, aut incerta. T. 1. c. 1210. B. & c. 1212. E.
Stipulatio quare diſtat a contractu bonæ fidei. T. 3. c. 277. E.
Stipulatio rei meæ non valet, quamvis poſtea mea eſſe deſierit. T. 1. c. 940. D.
Stipulatio eſt inutilis, ſiquis rem ſacram, vel publicam ſtipuletur. T. 1. c. 1218. C.
Stipulatio inutilis non habet pactum. T. 1. c. 1153. E.
Stipulatio ut fit inutilis. Tom. 1. c. 202. D.
Stipulatio pactorum cur non ſit una. T. 1. c. 1183. B.
Stipulatio quanti ea res eſt, non intelligitur committi, niſi ex ea lis conteſtata fuerit. T. 1. c. 1221. D.
Stipulatio fructuaria. T. 1. c. 1334. A.
Stipulatio imperſonaliter concepta an valeat. T. 1. c. 1165. A.
Stipulatio legatorum eſt una. T. 1. c. 1183. B.
Stipulatio, & legatum ſunt μονόκωλα. T. 1. c. 1175. D.
Stipulatio falcidiæ prætoria, vel communis. T. 1. c. 815. A.
Stipulatio alterna quæ ſit. Tom. 1. c. 940. A.
Stipulatio causâ mortis fit, ut promiſſoris morte confirmetur. T. 1. c. 1276. A.
Stipulatio alternata. T. 1. c. 940. A.

Digitized by Google

Stipulatio ſervorum. T. 1. c. 861. A.
Stipulatio aquiliana. T. 1. c. 862. E. & c. 950. B.
Stipulatio in heredes tranſit. T. 1. c. 1157. E.
Stipulatio fructuaria. T. 1. c. 1334. A.
Stipulatio tritici ſine certa quantitate non valet. T. 1. c. 1226. D.
Stipulatio duplæ non committitur, niſi res judicio ſit evicta. T. 1. c. 1375. E.
Stipulatio de rato quomodo committitur. T. 1. c. 1366. A. B.
Stipulatio conditionalis ad heredem tranſmittitur. T. 1. c. 195. A.
Stipulatio conditionalis ſtatim cedit. T. 1. c. 1203. E.
Stipulatio ſub conditione confecta, quæ pendet ex incertæ perſonæ facto, valet. T. 1. c. 1231. A.
Stipulatio ſtipulatione ipſo jure tollitur. T. 1. c. 360. C.
Stipulatio rei alienæ ſub conditione, ejus dominio poſtea quæſito, non extinguitur. T. 1. c. 1172. C.
Stipulatio pœnalis quæ ſit. Tom. 3. c. 136. E.
Stipulatio pœnalis non aſtringit omnes contractus. T. 1. c. 1176. B.
Stipulatio an inutilis ſit, cum ad interrogata non reſpondetur. T. 1. c. 202. A.
Stipulatio an ſit etiam inutilis, cum ab eo ſtipulamur, qui eſt noſtro juri ſubjectus, vel contra. Ibid. D.
Stipulatio pœnalis ut concipienda. T. 1. c. 1210. E.
Stipulatio pœnalis præcedentem non novat obligationem. T. 1. c. 1235. C.
Stipulatio pœnalis ſtatim poſt diem ipſo jure committitur. Tom. 1. c. 1225. C. D.
Omnis ſtipulatio pœnalis conditionalis eſt. T. 1. c. 1191. E.
Stipulatio damni infecti. Tom. 1. c. 1520. E.
Stipulatio damni infecti, & de novi operis nunciatione. Tom. 1. c. 1162. D. E.
Stipulatio annua, vel in annos ſingulos quomodo differat a legato annuo. T. 1. c. 195. A. B.
Stipulatio tribunitia eſt honoraria. T. 1. c. 315. B.
Stipulatio ſine conſenſu nulla. T. 1. c. 918. E.
Stipulatio dicitur pandecte. T. 1. c. 859. D.
Stipulatio ejus rei; cujus commercium non eſt, inutilis eſt. T. 1. c. 1185. A.
Stipulatio omnibus pactis ſubjici debet, ut ex ſtipulatu actio naſci poſſit. T. 1. c. 401. C.
Stipulatio ſtipulatione tollitur. T. 1. c. 350. C.
Stipulatio unde. T. 2. c. 552. C. D.
Stipulatio malæ fidei eſt ſtipulatio. T. 3. c. 201. A.
Stipulatio videtur extincta, quæ in eum caſum eſt deducta, a quo incipere non potuit. T. 1. c. 1157. A.
Stipulatio contrahitur verbis, non literis, & inter præſentes. T. 4. c. 829. B.
Stipulatio dotis, & uſurarum extinguitur poſt renovatum matrimonium. T. 4. c. 982. A.
Stipulatio fundi ſine propria appellatione an numeretur inter ſtipulationes utiles. T. 4. c. 984. B.
Stipulatio in id tempus confertur, quo periculum creditoris eſſe deſiit. T. 4. c. 954. E.
Stipulatio pœnalis perimitur novatione voluntariâ, non etiam neceſſariâ. T. 4. c. 965. B. C.
Stipulatio a cæteris contractibus quid differt. T. 4. c. 260. A.
Stipulatio de rato ubi omiſſa eſt, condictio indebiti competit; ubi verò ſtipulatio eſt interpoſita, condictio ceſſat. T. 4. c. 1350. A.
Omnis ſtipulatio in facto conſiſtens eſt incerti. T. 4. c. 680. D.
An ſtipulatio pœnalis priorem ſtipulationem novet. Tom. 4. c. 63. C.
Stipulatio de rato commiſſa in tantum competit, in quantum ſtipulatoris intereſt. T. 4. c. 1327. B.
Stipulatio conditionalis non tranſit ad fiſcum. T. 4. c. 964. A.
Stipulatio conſenſum habet, & ex conſenſu interponitur. Tom. 4. c. 1453. C.
Stipulatio contra bonos mores concepta non valet. T. 4. c. 706. A. ſecus in bonæ fidei judiciis. Ibid. A.
Stipulatio eſt concluſio contractus. T. 4. c. 180. D.
Stipulatio eſt pandecta omnium contractuum. T. 4. c. 389. A.
Stipulatio eſt vinculum, formula conventionum, & omnium contractuum concluſio. T. 4. c. 666. D.
Stipulatio generis nonniſi numero dividitur, non corpore, ſeu ſpecie, & intellectu ſubtrahitur. T. 4. c. 330. D.
Stipulatio inventa eſt obligationum formandarum causâ. T. 4. c. 666. D.
Stipulatio non fit, niſi verbis inter præſentes. T. 4. c. 57. D.
Stipulatio in partem de damno infecto cavere quid ſit, & quomodo fiat ſtipulatio iſta. T. 5. c. 7. D. & ſeq.
Stipulatio emptionis eſt ſequela emptionis venditionis. Tom. 5. c. 432. B.
Stipulatio an ſit certa, vel incerta. T. 5. c. 27. E.
Stipulatio alieni facti an valeat. T. 5. c. 835. B.
Stipulatio an præcedat pactum, vel ſequatur, nihil intereſt. Tom. 5. c. 454. E.
Stipulatio an extinguatur, ſi actor pro reo heres exſtiterit. Tom. 5. c. 855. C.
Stipulatio certa quantitatem continet certam. T. 5. c. 27. E.
Stipulatio, & obligatio contracta nominibus ad menſam argentarii ſunt obligationes juris civilis. T. 5. c. 68. A. & ſeq. Vide, Argentarii.
Stipulatio fructuaria non tantùm locum habet in uſufructu, ſed etiam in reditu aliquo legato. T. 5. c. 863. D.
Stipulatio evictâ hereditate ſtipulationi Falcidiæ proxima, & affinis eſt. T. 5. c. 866. E. & c. 867. A.
Stipulatio judicatum ſolvi dicitur de lite, ſive pro lite interponi. T. 5. c. 871. A. in tantum committitur, quantum judex pronuntiaverit, non etiam quantum liti acceſſerit per contumaciam rei. Ibid. c. 870. E. & c. 871. A.
Stipulatio fundi generaliter promiſſi nulla eſt. T. 6. c. 363. B.
Stipulatio mutua, quæ inter emptorem, & venditorem plerumque interponitur, hereditate venditâ. T. 6. c. 94. A.
Stipulatio inutilis nec taciti pacti, & conſtituti jure valet. T. 6. c. 96. A.
Stipulatio facta alteri non valet. T. 6. c. 222. E.
Stipulatio quæ fit contra bonos mores inutilis eſt. T. 6. c. 491. A.
Stipulatio, quæ non habet pactum, nulla eſt. T. 6. c. 95. A.
Stipulatio nulla eſt, ſi ſervus quaſi litigaturus ſtipuletur, vel promittat judicio ſiſti, & qui acceſſere fidejuſſores, non tenentur. T. 6. c. 380. D.
Stipulatio inter volentes contrahitur. T. 6. c. 340. E.
Stipulatio judicatum ſolvi. Tom. 6. c. 325. C.
Stipulatio dominum rem ratam habiturum, quam procurator interponit, vel in perſonam concipitur, vel in rem: & utrùm ſit in perſonam, vel in rem, unde æſtimetur. T. 6. c. 387. A.
Stipulatio in compromiſſis ſtrictiùs accipitur. T. 6. c. 22. E.
Stipulatio interpoſita ſine juſta, idonea, & honeſta cauſa jure civili parit actionem. T. 6. c. 345. D.
Stipulatio non poteſt fieri per epiſtolam. T. 6. c. 709. D.
Stipulatio poteſt præcedere mutuum. T. 6. c. 534. A.
Stipulatio illa, *& deinceps per ſingulas penſiones*, &c. ad quid referatur. T. 6. c. 532. A.
Stipulatio damni infecti prætoria ſtipulatio eſt. T. 6. c. 631. C.
Stipulatio a priore emptore interpoſita non tranſit in poſteriorem emptorem. T. 6. c. 556. B.
Stipulatio concluſio eſt conventionum, ſive pactorum præcedentium. T. 6. c. 590. E. eſt confirmatio factorum præcedentium, robur, vinculum, catena. Ibid. E.
Stipulatio inter abſentes an contrahi poſſit. T. 6. c. 545. A.
Stipulatio non poteſt fieri per epiſtolam,

Digitized by Google

ſtolam ; & fidejuſſor nemo conſtituitur niſi per ſtipulationem. T. 6. c. 709. D.
Stipulatio contrahi poteſt ſub conditione. T. 7. c. 647. D.
Stipulatio duplex ædilitia, in venditione hominis. T. 7. c. 565. C. D.
Stipulatio quarum rerum non valet. T. 7. c. 645. C. & ſeq.
Stipulatio ut concepta eſt, ita & actio concipi debet. T. 7. c. 734. E.
Stipulatio an inutilis ſit, ſiquis ſtipuletur Romæ, hodie Lutetiæ dari. T. 7. c. 984. B.
Stipulatio an utilis ſit, ſiquis rem promittat, cujus commercium non habet. T. 7. c. 1026. A.
Stipulatio pecuniæ creditæ ad diem non ſolutæ in duplum quomodo intelligatur. T. 7. c. 778. A.
Stipulatio quando committatur. T. 7. c. 164. C.
Stipulatio ſi concepta ſit rem tradi, an actio concipi, & condemnatio ſequi poſſit. T. 7. c. 734. E.
Stipulatio ſervitutis an tranſeat in heredes. T. 7. c. 392. A.
Stipulatio conditionalis an tranſmittatur ad heredem. T. 7. c. 439. C.
Stipulatio cur, & quando interponatur, vel ſubjiciatur. Tom. 8. c. 321. E. & c. 322. A.
Stipulatio duplæ an committi poſſit ex cauſa emptionis. Tom. 7. c. 778. E. & c. 779. A.
Stipulatio ejus rei an utilis ſit, cujus commercium ſtipulator non habet. T. 7. c. 1025. E.
Stipulatio fundi ſine nomine an utilis ſit. T. 7. c. 989. D.
Stipulatio fundum dari, an fructuum præſtationem poſtea perceptorum contineat. T. 7. c. 768. C. & ſeq.
Stipulatio *habere rectè licere* quid contineat. T. 7. c. 757. D.
Stipulatio incerta an utilis ſit. T. 7. c. 989. D.
Stipulatio in duplum an committi poſſit. T. 7. c. 778. A. & ſeq.
Stipulatio ne pereat, id maximè ſequendum in ambiguis, quod actum eſt. T. 7. c. 1470. A.
Stipulatio mortis causâ quomodo fiat. T. 8. c. 955. B.
Stipulatio quot, & quibus rationibus fiat. T. 8. c. 1049. C. an loca inferi ſtipulationi debeant, Ibid. D.
Stipulatio ſiſti alio loco ſine die non valet. T. 8. c. 484. B.
Stipulatio ædilitia qua ratione videatur inutilis. T. 8. c. 767. C.
Stipulatio conditionalis ad tempus contractus retrotrahitur. Tom. 8. c. 754. B.
Stipulatio quomodo heredi proficiat. T. 8. c. 753. E.
Stipulatio a pupillo interpoſita an utilis ſit. T. 8. c. 324. A.
Stipulatio conditionalis patri adquiritur. T. 8. c. 753. C.
Stipulatio an utilis ſit, quæ ſit ſub conditione impoſſibili. Tom. 8. c. 359. D.
Stipulatio pœnalis an committatur ſtatim, atque dies exiit, quo ſolvi debuit, ſi non interpellatus, vel conventus ſit debitor. T. 8. c. 350. B.
Stipulatio ſola efficax eſt, quæ cauſam aliquam habet, ut quæ ſubjicitur pactis. Tom. 8. c. 321. E.
Stipulatio ſub hac conditione, ſi volam, an utilis ſit. T. 8. c. 336. B; an heredem promiſſoris teneat. Ibid. A. B.
Stipulatio an utilis ſit, ſi ſtipulemur, domum noſtram nobis dari. T. 8. c. 323. B.
Stipulatio concipitur communiter verbo ſtipulandi. Tom. 8. c. 321. C. D.
Stipulatio conditionalis an ad heredem tranſmittatur, T. 8. c. 96. E.
Stipulatio conditionalis an conferatur, ſi conditio poſt mortem patris exſtiterit. T. 8. c. 97. A.
Stipulatio conditionalis quando vires accipiat. T. 8. c. 373. A. an ad heredem ſtipulatoria transferatur, eo mortuo pendente conditione. Ibid. B.
Stipulatio ex utriuſque partis conſenſu perficitur. T. 8. c. 390. B. non ex conſenſu ſolo, ſed ex conſenſu, & verbis. Ibid. B.
Stipulatio inanis eſt, ex qua nemini obligatio quæritur. T. 8. c. 340. A.
Stipulatio interpoſita a furioſo an utilis ſit. T. 8. c. 323. E.
Stipulatio interpoſita ab infante an utilis ſit. T. 8. c. 324. A.
Stipulatio dotis quomodo concipiebatur. T. 9. c. 495. E.
Stipulatio pœnalis. Tom. 9. c. 20. E.
Stipulatio de re danda; aut facienda. T. 9. c. 91. D.
Stipulatio duplex quæ. Ibid. D. in quo differat a ſimplici. Ibid. D.
Stipulatio ſortis alia, uſurarum alia. T. 9. c. 113. C.
Stipulatio, quæ non poteſt tueri jure ſtipulationis, poteſt jure pacti. T. 9. c. 77. B. C.
Si ſtipulatio ſolennis non ſubjiciatur, eſt pactum nudum. Ibid. D.
Stipulatio tacita de dote. Tom. 9. c. 515. B.
Stipulatio vitioſa. T. 9. c. 38. A.
Stipulatio malæ fidei eſt ſtipulatio, nec niſi exceptione excluditur. T. 9. c. 243. C.
Stipulatio conditionalis initium capit a defuncto. T. 9. c. 248. A.
Stipulatio pœnalis, quæ pacto ſervando ſubjicitur, nec valet pacto non valente. T. 9. c. 65. D.
Stipulatio tacita pro dotibus. T. 9. c. 489. E. & c. 490. A.
Stipulatio conditionalis ſi exſiſtit, an retrotrahatur conditio legati. T. 9. c. 894. C.
Stipulatio pœnalis. T. 9. c. 91. E.
Stipulatio tacita de dote non eſt data extraneo. T. 9. c. 530. B.
Stipulatio, quæ ſubjicitur pacto, non novat obligationem. T. 9. c. 105. B.
Stipulatio omnibus pactis ſubjici debet, ut ex ſtipulatu actio naſci poſſit. T. 9. c. 70. C.
Stipulatio vulgaris, quæ ineſt doti, & ejus formula. T. 9. c. 495. E.
Stipulatio quando contrahitur, & quomodo olim contrahebatur. T. 9. c. 1251. D. E.
Hæc ſtipulatio, *illum hominem non moriturum, aut non moriturum hominem dari*, non valet, & cur. T. 9. c. 1260. D.
Stipulatio hominis mortui valet. & in æſtimatione conſiſtit. Ibid. E.
Stipulatio, de qua agitur in titulo *de eviction. lib. 8. Codicis*, quæ eſt. T. 9. c. 1287. D. & ſeq.
Stipulatio, de qua agitur in titulo *de acceptilationibus*, *lib. 8. Codicis* quæ eſt. T. 9. c. 1287. A.
An ſtipulatio reſolvatur poſt diem oblatâ pecuniâ. T. 9. c. 1266. C.
Stipulatio pœnalis ſeverior, & ſtrictior eſt, quàm ſtipulatio quanti ea res eſt. T. 9. c. 1280. B. C.
Stipulatio conditionalis. Tom. 9. c. 1263. E.
Stipulatio committitur, cum ex ea agi poteſt. T. 9. c. 1255. E. conditionalis, cum conditio exſtiterit. Ibid. E. concepta ad diem, cum dies venerit. Ibid. E.
Stipulatio, & de verbis, quibus concipitur illa. T. 9. c. 1262. D.
Stipulatio uſurarum. Vide, Uſurarum ſtipulatio.
Stipulatio de evictione quæ eſt. T. 9. c. 1287. D. & ſeq. interponitur in duplam, & in ſimplam. Ibid. c. 1289. C. & ſeq.
Stipulatio judicio ſiſti adjectâ certâ pœnâ, vel non adjectâ. Tom. 9. c. 20. E.
Stipulatio facta inter abſentes nullius eſt momenti. T. 9. c. 1252. C.
Stipulatio ex utriuſque conſenſu conſiſtit. T. 9. c. 1282. C.
Quo caſu ſtipulatio annua, quæ donationis causâ interpoſita eſt, indigeat, vel non indigeat inſinuatione. T. 10. c. 111. B.
Stipulatio obligatio eſt, & acceptilatio eſt liberatio. T. 10. c. 390. C.
Stipulatio de faciendo, facta ſub conditione impoſſibili, eſt inutilis. T. 10. c. 483. C.
Stipulatio in annos ſingulos una eſt. T. 10. c. 495. E.
Stipulatio damni infecti vice actionis alteri vicino præſtatur. T. 10. c. 503. D.
Stipulatio an valeat, ſi defunctus poſt mortem ſuam ſe daturum promiſerit. T. 10. c. 515. E.
Stipulatio exigit rem, vel cauſam. T. 10. c. 521. C. D.

Stipulatio contrahitur ex interrogatione dantis, vel ex reſponſione accipientis. Ibid. D.
Stipulatio cur fiat quacumque lingua. T. 10. c. 526. A.
Stipulatio ſervitutis in dando conſiſtit. Ibid. B.
Stipulatio concepta imperſonaliter an valeat. T. 10. c. 529. A.
Stipulatio, vel legatum ſic factum, cum voluero, vel niſi voluero, an valeat. T. 10. c. 531. A.
Stipulatio conferri poteſt in arbitrium promiſſoris quaſi boni viri. Ibid. A.
Stipulatio, quæ ipſo jure non valet, nulla eſt. T. 10. c. 532. C. quæ verò exceptione eliditur, quaſi nulla eſt. Ibid. C.
Stipulatio malæ fidei eſt ſtipulatio. T. 10. c. 533. E.
Omnis ſtipulatio pœnalis eſt conditionalis. T. 10. c. 535. A.
Stipulatio, ſeu obligatio ex die quidem differri poteſt, non autem finiri. T. 10. c. 538. A.
Stipulatio, facta ex conditionibus disjunctivis, ſi ex una committatur, an poſſit committi ex alia. T. 10. c. 539. B. C.
Stipulatio præpoſtera olim non valebat. Ibid. C.
Stipulatio ſemper incerta eſt ſermone collato in futurum, licèt fructus percepti certi ſint. T. 10. c. 541. B.
Stipulatio una plerumque ſemel tantùm committitur, interdum ſæpius. T. 10. c. 551. A.
Stipulatio, quæ habet quod intereſt, & pœnam admittit. T. 10. c. 551. B.
Stipulatio inventa eſt cæterarum obligationum firmandarum cauſà. T. 10. c. 554. C.
Stipulatio ſeipſam quaſi novat. Ibid. E.
Stipulatio judicatum ſolvi, & ſtipulatio rem ratam haberi. Tom. 10. c. 564. A.
Stipulatio exigitur in auro, argento, nummis. T. 10. c. 646. D.
Stipulatio pœnæ an tollat ſtipulationem ſortis, & commiſſi. T. 10. c. 668. E.
Stipulatio an contrahatur ſcripturà. T. 10. c. 712. A.
Stipulatio in ſe capit omnes obligationes. Ibid. D.
Stipulatio duplex intervènit in emptione ſervi. T. 10. c. 755. C.
Stipulatio inutilis eſt, ſiquis promittat alium daturum, vel facturum. T. 10. c. 753. B.
Stipulatio fore, ut per alium habere liceat, quo caſu poſſit valere. Ibid. B. C.
Stipulatio pœnalis an novet priorem obligationem. T. 10. c. 769. C.
Stipulatio jure non admittitur, conſtitutionibus admittitur. T. 10. c. 1087. D.
Stipulatio de novi operis nuntiatione quomodo interponatur. T. 10. c. 1198. A. B.
Stipulatio de evictione an committatur, cum emptor victus eſt ex contumacia. T. 10. c. 1256. C.
Stipulationis partes quæ ſunt. T. 3. c. 266. D.
Stipulationis, & legati differentia. T. 1. c. 1183. A.
Stipulationis, & contractus differentia. T. 1. c. 922. D.
Stipulationis, & pacti diſcrimen. T. 1. c. 939. A. & c. 1165. A. B.
Stipulationis ambiguus ſermo non accipitur continuò contra ſtipulatorem. T. 1. c. 663. B.
Stipulationis nudæ definitio. T. 1. c. 1151. A.
Stipulationis conditio retrotrahitur. T. 1. c. 1490. B.
Stipulationis ambiguitas contra ſtipulationem eſt. T. 1. c. 1191. E.
Stipulationis legatorum formulæ. T. 1. c. 815. A. B.
Stipulationis damni infecti formula. T. 1. c. 833. C.
Stipulationis de rato formula. T. 1. c. 863. E.
Stipulationis emptæ, & venditæ hereditatis formulæ. T. 3. c. 45. B.
Citra ſtipulationis vinculum uſuræ non petuntur. T. 4. c. 966. C. D.
Stipulationis conditionalis dies ſtatim cedit, atque concepta ſtipulatio eſt, & quomodo hoc intelligitur. T. 6. c. 365. A.
Stipulationis de rato formola. T. 6. c. 387. C.
Stipulationis perficiendæ pars eſt conſenſus. T. 8. c. 390. B.
Stipulationis cum legatis differentiæ quæ. T. 8. c. 668. A. B. & c. 753. A. & ſeq.
Stipulationis formulæ ſublatæ. T. 9. c. 1138. E.
Stipulationis, & conſtituti differentiæ quæ. T. 9. c. 261. E.
Stipulationis Aquilianæ verbo ſæpe intelligitur acceptilatio. T. 10. c. 562. E.
Stipulationis de rato, & ſtipulationis de novi operis nuntiatione idem eſt finis. T. 10. c. 1189. D.
Stipulationi tacitè tempus ineſt. T. 1. c. 1852. A.
Stipulationi inſeritur arbitrium boni viri. T. 4. c. 983. C.
Stipulationi inſunt pacta in continenti facta. T. 4. c. 992. E. & c. 993. A.
Stipulationi ineſt pactum in continenti factum. T. 4. c. 273. C.
Si ſtipulationi judicio ſiſti, dies non opponatur, an valeat ſtipulatio. T. 4. c. 56. B.
Stipulationi collationis ipſo jure ineſt exceptio doli mali. Tom. 6. c. 346. B.
Stipulationi non plus debet ineſſe, quàm verbis comprehenſum ſit. T. 7. c. 738. B.
Stipulationi priori an ſit ſubjecta poſterior pœnæ cauſà. Tom. 7. c. 796. E.
Stipulationi ſi inſeratur modus *illud, aut illud*, utrumque eſſe in obligatione, alterutrum dumtaxat in ſolutione. T. 8. c. 378. E.
Stipulationi dies cum non eſt adjectus, quo die ſtipulator agit. T. 9. c. 20. D.
Stipulationi inutili an inſit pactum. T. 10. c. 525. C.
Stipulationem qui contrahere non poſſunt. T. 1. c. 1152. C.
Stipulationem contrahere non poteſt, qui non intelligit, quid loquatur. Ibid. D.
Stipulationem legatorum non præſtari poſt litem de legato conteſtatam. T. 3. c. 430. A.
Stipulationem difficultas non facit inutilem. T. 1. c. 1252. B.
Stipulationem non vitiat in materia diſſenſus. T. 1. c. 1218. A.
Stipulationem non vitiat error in nomine proprio ſervi. T. 1. c. 1184. E.
Stipulationem non vitiat error in materia, vel in forma. Tom. 1. c. 1177. C.
Stipulationem an impoſſibilis conditio vitiet. T. 1. c. 1166. D.
In ſtipulationem utrùm genera, an ſpecies deducantur, multum intereſt. T. 1. c. 1198. C. D.
Inter ſtipulationem, & legatum quæ differentia. T. 4. c. 412. D. E.
In ſtipulationem nullus contractus cadit. T. 4. c. 632. D.
In ſtipulationem non deducitur res ignota, cum ſtipulationi inſeritur arbitrium boni viri. Tom. 4 c. 983. C.
Stipulationem non contrahunt furioſi. T. 5. c. 869. C.
Stipulationem ſoli præſentes rectè contrahunt. Ibid. C. D.
Stipulationem præcedere debet ſemper cauſa aliqua. T. 6. c. 357. B.
Stipulationem non corrumpit error in nomine. T. 7. c. 244. E.
Stipulationem non corrumpit præſtationis difficultas. T. 7. c. 538. B.
Stipulationem per ſtipulationem quaſi novari, & quomodo. T. 7. c. 796. D.
Stipulationem an vitiet conditio, ſi voluero. T. 8. c. 336. B. C.
Stipulationem nullam eſſe, ſi non habeat conſenſum utriuſque partis. T. 8. c. 390. B.
Stipulationem tacitam inductam eſſe mulieribus dotium ſervandarum causà, probatur. Tom. 9. c. 491. D.
Per ſtipulationem fit delegatio. T. 9. c. 37. A. Vide, Delegatio.
In ſtipulationem deductæ operæ certæ an, & quomodo ex die interpoſitæ ſtipulationis cedant. T. 10. c. 77. D. E.
Stipulationem pœnalem inter, & quanti ea res eſt, differentia. T. 10. c. 388. C.

Stipu-

Stipulationem an vitiet error in materia. T. 10. c. 531. E.
In ſtipulationem non veniunt, niſi ea, quæ comprehenſa ſunt. T. 10. c. 752. E.
De ſtipulatione ſi quæratur, an ſit inutilis, reſpondendum, valeat ut pactum, vel ut conſtitutum. T. 3. c. 306. E.
Ex ſtipulatione pœnali actio. T. 4. c. 662. D.
A ſtipulatione ad legatum argumentum in jure frequens eſt. T. 4. c. 460. D.
An ex ea ſtipulatione agi poſſit, in qua dies omiſſus eſt, & an hic error ſtipulationem vitiet. T. 4. c. 56. B.
In ſtipulatione, quæ novat cauſam emptionis, non plus debet eſſe, quàm in judicio empti minus poteſt eſſe. T. 4. c. 668. D.
In ſtipulatione ſpectatur tempus contractus, in legatis verò tempus, quo dies cedit. T. 4. c. 413. C.
Quod ex ſtipulatione debetur, deſiit deberi. T. 4. c. 1139. A.
De ſtipulatione prætoria, quam heres inſtitutus ſub conditione, qui interim pendente conditione agnovit bonorum poſſeſſionem ſecundùm tabulas, ſubſtituto præſtat de hereditate non diminuenda. T. 5. c. 862. E. & c. 863. A.
De ſtipulatione contracta ſub conditione. T. 5. c. 860. D.
De ſtipulatione Falcidiæ, quam heredi præſtat legatarius. Tom. 5. c. 865. E.
In ſtipulatione rem ſalvam fore pars rei continetur. T. 5. c. 869. E.
De ſtipulatione ratihabitionis, ſive de rato, id eſt, ratam rem dominum habiturum. Ibid. E.
De ſtipulatione fructuaria. T. 5. c. 863. B.
De ſtipulatione legatorum, vel fideicommiſſorum, quæ prætoria eſt. T. 5. c. 865. A.
De ſtipulatione judicatum ſolvi. T. 5. c. 870. E.
Ex ſtipulatione duplæ actio. T. 6. c. 305. D.
Non ſtipulatione, vel conventione, ſed officio mereri oportet alienas hereditates. T. 6. c. 491. A.
De ſtipulatione operarum. Tom. 6. c. 348. D.
Stipulatione poſteriore plus continetur, quàm priore. Tom. 6. c. 371. B.
De ſtipulatione duplæ, quam de venditore emptor evictionis nomine ſtipolari ſolet. T. 6. c. 394. A.
De ſtipulatione damni infecti, quæ eſt prætoria ſtipulatio. Ibid. A.
De ſtipulatione prætoria, quæ judicio ſiſtendi cauſâ interponitur. T. 6. c. 380. D.
De ſtipulatione duplæ evictionis nomine ab emptore interpoſita. T. 6. c. 388. E. hæc ſtipulatio eſt prætoria. Ibid. E.
In ſtipulatione dotis non eſt neceſſaria adjectio, ſi nuptiæ ſequantur, quia tacitè ineſt. Tom. 6. c. 104. D.
Ex ſtipulatione ſurdos, & mutus obligari non poſſunt. Tom. 6. c. 689. A.
De ſtipulatione vitiata. Tom. 7. c. 536. E. & c. 537. A.
De ſtipulatione, quæ committitur in ſolidum. T. 7. c. 538. D.
De ſtipulatione concepta ſub conditione. T. 7. c. 652. B.
Ex ſtipulatione ſi certum promiſſum ſit, certi condictio competit. T. 7. c. 647. B.
Stipulatione collatâ in diem, diem exſpectari oportere. T. 7. c. 1380. B.
Stipulatione pœnali, contractui ſubjectâ eſt, non novatur præcedens ex contractu obligatio. T. 7. c. 796. C.
Stipulatione ita conceptâ, *ſi fundum non dederis, centum dabis*, an utrumque ſit in obligatione. T. 8. c. 378. D. E.
Ex ſtipulatione metu extortâ naſcitur actio, ſed ea repellitur exceptione metus. T. 9. c. 1261. C.
De ſtipulatione ita concepta, cum morieris, dari, vel cum moriar, dari, valebat. Tom. 9. c. 1263. B.
De ſtipulatione committenda. T. 9. c. 1255. E.
Ex ſtipulatione obligamur uno verbo, & quo. T. 9. c. 1252. A.
Ex ſtipulatione ſequitur verborum obligatio. T. 9. c. 1285. C. D.
De ſtipulatione pœnali committenda. T. 9. c. 1264. C.
De ſtipulatione contrahenda, & committenda. T. 9. c. 1250. C. & ſeq.
De ſtipulatione contrahenda. Ibid. C. & ſeq.
De ſtipulatione concepta hoc modo, poſt mortem meam, vel tuam dari; vel pridie, quàm moriar, dari; vel pridie, quàm morieris, dari, non valebat. T. 9. c. 1263. B.
Ex ſtipulatione die concepta, etiam ſi ſtatim naſcatur obligatio, an conſequenter naſcatur etiam ſtatim actio. T. 10. c. 69. D.
Ante diem an, & quomodo committatur ſtipulatio. Ibid. c. 70. B.
In ſtipulatione nullum temporis laxamentum jure ipſo datur. T. 10 c. 427. C.
Stipolatione utili aliquando inutilis corroboratur. T. 10. c. 525. E.
Ex ſtipulatione naſcitur verborum obligatio. T. 10. c. 673. D.
Stipulationes quorſum inventæ, & introductæ. T. 1. c. 483. D. & c. 1155. A. & Tom. 3. c. 278. E.
Stipulationes judiciales, prætoriæ, cautionales, conventionales, communes. T. 1. c. 1163. B. & ſeq.
Stipulationes conventionales. T. 1. c. 1197. B.
Stipulationes ædilitiæ. T. 3. c. 220. E.
Stipulationes contra bonos mores non valent. Tom. 1. c. 360. D. E.
Stipulationes cur inventæ. Tom. 2. c. 552. E.
Stipulationes contra leges, aut contra bonos mores non valent. T. 1. c. 360. D. E.
Stipulationes ſtatim valent ex perſona domini, vel poſſeſſoris. T. 3. c. 489. A.
Stipulationes quædam naturâ turpes, quædam civiliter turpes. Tom. 1. c. 1180. D. E. & c. 1181. A.
Stipulationes ſtrictæ, & contractus bonæ fidei quare diſcrepant. T. 3. c. 278. A.
Stipulationes prætoriæ. T. 1. c. 199. E. & c. 863. A.
Stipulationes quo differunt a legatis. T. 1. c. 1333. E.
Stipulationes, multum intereſt, utrùm ex conventione reorum veniant, an ex juriſdictione Prætoris. T. 1. c. 1197. D. E.
Stipulationes tribunitiæ. Tom. 1. c. 1164. B.
Stipulationes omnes ſunt cautionales. T. 1. c. 1163. D.
Stipulationes communes quæ. T. 1. c. 1164. A.
Stipulationes conventionales. Ibid. B.
Stipulationes judiciales. Tom. 1. c. 1163. B.
Stipulationes, & legata in quo differunt. T. 4. c. 482. D. & c. 686. B. & T. 5. c. 614. D. E.
Stipulationes conditionales tranſmittuntur in heredem, & cur. T. 5. c. 923. C.
Stipulationes pendere ex negotio contracto. T. 6. c. 345. E.
Stipulationes duæ ſunt, una pura, altera conditionalis. T. 6. c. 361. B. C.
Stipulationes perambulant omnes contractus, omnia negotia. T. 6. c. 395. E.
Stipulationes, & legata multùm differunt. T. 6. c. 365. A.
Stipulationes fieri ob ipſam verborum obligationem, ut negotia, quæ contrahuntur, aut quæ fiunt conventiones nudæ, firmentur, & conſtringantur, adhibito vinculo ſtipulationis. Tom. 6. c. 345. E.
Stipulationes dotis commodiſſimum eſt ita componere, ut quæcumque ſpecialiter comprehendi poſſint, contineantur; doli autem clauſula ad ea pertineat, quæ in præſentia occurrere non poſſunt, & ad incertos caſus pertinent. T. 6. c. 111. E.
Stipulationes, in quibus ſpecies comprehenduntur, & ſtipulationes, in quibus genera comprehendun-

tur, in quo differunt. Tom. 6. c. 151. C.
Stipulationes emptæ, & venditæ hereditatis. T. 7. c. 1105. A.
Stipulationes ſtrictiùs interpretantur, quàm ultimæ voluntates. T. 7. c. 1163. A.
Stipulationes mutuæ, & reſtipulationes. T. 6. c. 1105. E.
Stipulationes partis, & pro parte. Ibid. C. D.
Stipulationes tot eſſe, quot ſunt res, quæ ſtipulatione nominatim exprimuntur. T. 7. c. 1092. A.
Stipulationes quæ dicantur inutiles. T. 8. c. 323. E. & c. 324. A.
Stipulationes quæ inſtar actionum habeantur. T. 8. c. 370. D.
Stipulationes partis, & pro parte inter heredem, & legatarium partiarium. T. 8. c. 601. C.
Stipulationes, quæ in heredem tranſmittuntur, non ſemper patri, vel domino adquiruntur. T. 8. c. 668. A.
Inter ſtipulationes, & legata differentia. T. 8. c. 632. E. & c. 633. A. & c. 667. E.
Stipulationes, & legata rectè conferuntur poſt mortem promiſſoris. T. 8. c. 636. E. & c. 637. A.
Stipulationes tot eſſe, quot res, T. 9. c. 90. E.
Stipulationes conditionales, & legata conditionalia in quo differunt. T. 9. c. 894. C.
Stipulationes ſunt juris remedia. T. 9. c. 1250. D.
Stipulationes quæ conſiſtunt in dando. T. 9. c. 1266. E. de iis, quæ in faciendo conſiſtunt. Ibid. E. vetus differentia inter eas ſtipulationes, quæ in dando, & eas, quæ in faciendo conſiſtunt. Ibid. c. 1267. A.
Stipulationes ſtrictæ cur ſic appellantur, & unde hæc appellatio. T. 9. c. 1251. D.
Stipulationes quæ ex præſenti vires accipiunt, & earum petitio tantùm ſuſpenditur. T. 9. c. 1263. E.
Stipulationes cur ſic appellatæ. T. 9. c. 1250. E.
Stipulationes per ſe ſolæ non conſiſtunt, ſed aliarum obligationum fulcimenta, & acceſſiones ſunt. T. 9. c. 1251. A.
Stipulationes mixtæ, quæ partim in dando, partim in faciendo conſiſtunt. T. 9. c. 1266. E.
Stipulationes ſunt vincula obligationum civilium. T. 9. c. 1250. D.
Stipulationes tacitæ. T. 9. c. 489. E. & c. 490. A. pariunt aliquando actiones ex ſtipulatu. Ibid. A.
Stipulationes quando, & undenam vires accipiant. T. 10. c. 356. C.
Stipulationes ædilitiæ rectè dicuntur honorariæ, ut & tribunitiæ T. 10. c. 428. D.
Stipulationes prætoriæ vel rei reſtitutionem continent, vel incertam quantitatem. T. 10. c. 542. E.
Stipulationes ſummarum ſeparandæ ſunt a ſtipulationibus corporum, vel jurium. T. 10. c. 546. A. B.
Inutiles ſtipulationes quænam ſint. T. 10. c. 711. C.
Stipulationes, quæ in dando, & quæ in faciendo conſiſtunt, an ſint pares. Ibid. B.
Stipulationes inter, & legata quid interſit. T. 10. c. 1081. D.
Stipulationes poſt mortem promiſſoris, vel ſtipulatoris factæ, nullæ ſunt. T. 10. c. 1119. D.
Stipulationum diviſio. Tom. 1. c. 199. D. earum ſpecierum explicatio. Ibid. c. 1151. A.
Stipulationum ſymbola. Tom. 1. c. 1152. A.
Stipulationum verba contrahentes loqui, atque exaudire debent. T. 1. c. 1152. C.
Stipulationum formulæ. Tom. 1. c. 1151. A. & ſeq.
Stipulationum, & legatorum comparatio eſt frequentiſſima. T. 4. c. 61. B.
Stipulationum cauſa, & jus. T. 6. c. 368. C. & ſeq.
Stipulationum nomine omnes contractus intelligimus. T. 7. c. 387. D.
Stipulationum diviſio. T. 8. c. 1054. E.
Stipulationum quarundam propria. T. 10. c. 503. E. & c. 504. A.
In ſtipulationibus tempus contractus ſpectatur. Tom. 1. c. 195. E. & c. 196. A.
Stipulationibus clauſula doli ſubjici ſolet. T. 1. c. 1198. B.
In ſtipulationibus traditionis tantummodo tempus exigitur. T. 1. c. 1121. D.
Ex ſtipulationibus natura turpibus non datur actio. T. 1. c. 1180. D. E.
In ſtipulationibus cur cautioni Mutianæ non ſit locus. T. 3. c. 415. E. & c. 416. A.
In ſtipulationibus congruere debet interrogationi reſponſio. Tom. 1. c. 1154. A.
In ſtipulationibus tempus contractus ſpectatur. T. 4. c. 686. B.
In ſtipulationibus multa abundant. T. 4. c. 669. E.
De ſtipulationibus prætoriis, quæ ſatiſdationem exigunt. Tom. 5. c. 862. A.
De ſtipulationibus prætoriis. Ibid. E.
De ſtipulationibus. T. 6. c. 347. D. & ſeq.
In ſtipulationibus accipitur quod longius eſt in gratiam promiſſoris. T. 6. c. 353. D.
In ſtipulationibus cujus ſit electio. T. 7. c. 390. C. D.
Cum ſtipulationibus legata comparata. T. 7. c. 1098. E.
In ſtipulationibus quod tempus ſpectandum. Tom. 8. c. 667. C. D.
De ſtipulationibus, quæ pro utilibus ſemper habitæ ſunt, vel quæ inutiles olim fuerunt, nunc ſunt inutiles, vel quæ etſi ſint inutiles, non tamen inutilem faciunt obligationem. Tom. 9. c. 1250. C. & ſeq.
De ſtipulationibus inutilibus. T. 9. c. 1272. B.
De ſtipulationibus, quæ fiunt inter ſponſum, & ſponſam. T. 9. c. 438. A. & ſeq.
De ſtipulationibus novandi cauſâ interpoſitis ad tollendas priores obligationes. T. 9. c. 1282. B.
De ſtipulationibus inutilibus, quæ obligationem non pariunt, vel quæ infirmantur per exceptionem doli, aut metus. Tom. 9. c. 1272. B. C.
De ſtipulationibus, quas Juriſconſulti introduxerunt. T. 9. c. 1250. E.
In ſtipulationibus ſpectatur tempus, quo contrahitur, in legatis tempus, quo dies eorum cedit. T. 10. c. 356. D.
In ſtipulationibus alternativis electio eſt promiſſoris. Tom. 10. c. 530. C.
Stipulationibus, vel pactis an poſſint obſtringi ſucceſſiones. Tom. 10. c. 535. B.
Stipulator accipiendo ſortem, pœnam amittere videtur. Tom. 1. c. 1284. C.
Stipulator conditionalis eſt creditor. T. 1. c. 1204. A.
Stipulator viæ ſi deceſſerit pluribus heredibus relictis, ſinguli viam vindicabunt in ſolidum actione confeſſoriâ, & cur. T. 7. c. 536. D. E.
Stipulator conditionalis, & legatarius conditionalis in quo differunt. T. 7. c. 652. C.
Stipulator conditionalis an mittatur in poſſeſſionem bonorum debitoris latitantis, vel abſentis, crediti ſervandi causâ. T. 8. c. 372. E. & c. 373. A.
Stipulator ſi pendente conditione moriatur, an heredi ſuo ſtipulatio proficiat. T. 8. c. 373. C.
Stipulator ſub conditione eſt creditor conditionalis. T. 8. c. 632. E.
Stipulator conditionalis. Tom. 9. c. 35. B.
Contra ſtipulatorem interpretatio facienda non eſt. T. 4. c. 106. B.
Stipulatori obligatur promiſſor ex reſponſo, & non ex reſcripto. T. 4. c. 829. B.
Ex ſtipulatu actio datur heredi ſtipulatoris. T. 1. c. 1216. E.
Ex ſtipulatu actio de dupla domino non datur re evictâ. T. 4. c. 917. B.
Ex ſtipulatu actio pœnæ nomine. T. 6. c. 495. B.
Ex ſtipulatu actio. T. 7. c. 527. E. & T. 9. c. 334. B. C.
Ex ſtipulatu an agere poſſit emptor, antequam ipſi aliquid abſit. T. 7. c. 741. D.

Ex ſtipulatu tenetur, qui fidejubet. T. 9. c. 314. B.

Ex ſtipulatu actio. Vide, Actio ex ſtipulatu.

An ex ſtipulatu poſſint puberes ſine curatoribus ſuis obligari. T. 10. c. 86. D.

Qui genus ſtipulatur, incertum ſtipulatur. T. 1. c. 1213. D.

Stipulatur rem ſuam nemo rectè. T. 1. c. 1202. E.

Qui ſtipulatur rem tradi, nudum factum ſtipulatur; qui verò ſtipulatur vacuam poſſeſſionem tradi, ſtipulatur rei cauſam. T. 4. c. 669. B. C.

Stipulatur inutiliter alteri liber homo. T. 4. c. 917. E.

Stipulatur nemo rectè utiliter, rem ſuam purè ſibi dari, & cur. T. 5. c. 861. A.

Qui ſtipulatur pridie, quàm moriatur, videtur ſtipulari poſt mortem ſuam. T. 10. c. 710. C.

Qui ſtipulatur ante Kalendas, habet actionem poſtridie Kalendas; poſt Kalendas, nonniſi altero poſt die. T. 10. c. 530. C.

Stipulatus pro ſtipulatione. T. 1. c. 194. A.

Stipulatus actio ſtrictior, quàm ulla alia actio ſtricta. Tom. 1. c. 1367. A.

Stipulatus ſiquis ſit & ſibi, & alteri fundum tradi, an alterius mentio circumſcribatur. Tom. 7. c. 444. B.

Stipulatus triticum ſine quantitate an utilis ſtipulatio ſit. Tom. 7. c. 989. D.

Stipulum veteres firmum dixerunt. T. 1. c. 194. A. & T. 2. c. 552. C. & T. 3. c. 278. E. & T. 9. c. 88. D. & c. 1250. E.

Stirps una agnationem, gentem plures conficiunt. T. 4. c. 81. D.

Stoici cur Dialectici dicuntur. T. 1. c. 1355. B.

Stoici cur ercifcundi vocati. T. 3. c. 256. A.

Stoici propemodum inepti in ducendis nominum originibus. Tom. 3. c. 324. D.

Stoici exquiſierunt ſtudioſè origines nominum. T. 7. c. 2. B.

Stoici licentiores, & inepti in deducendis nominum originibus. T. 7. c. 625. D.

Ex Stoicis quid Juriſconſulti ſumpſerunt. T. 7. c. 607. C.

Stola trabea. T. 2. c. 893. E.

Stola proconſularis. T. 1. c. 1134. E.

Stolæ militaris jus, atque gladii Præſides habuerunt. T. 4. c. 833. A.

Stolones. T. 7. c. 1058. A.

Stragula virilia nomine veſtimentorum continentur. T. 1. c. 437. E.

Stramenta an ad ædium emptorem, vel legatarium pertineant. T. 7. c. 781. D.

Strangulationes negotiorum quæ ſint. T. 10. c. 891. A.

Strata, *pave* Gallice. T. 2. c. 883. B.

Strati appellatione quæ contineantur. T. 8. c. 526. B.

Stratores qui dicuntur, & unde. T. 9. c. 1388. D. *ſtatores* etiam dicuntur pro *ſtratores*. Ibid. D.

Stratura eſt ædium. T. 8. c. 1652. E.

Στρατηγῶν nomine qui ſignificentur. T. 1. c. 1024. A.

Vocabulo Συμβόλαιον quid propriè ſignificetur. T. 10. c. 197. C.

Stratorum, ſeu ſtatorum dignitas, & munus. T. 2. c. 940. C.

Stricta ratio eſt, ut in re pari ſit potior cauſa prohibentis. T. 4. c. 166. C.

Stricta judicia, & judicia bonæ fidei in quo differunt. T. 4. c. 212. C.

Stricta judicia quæ dicuntur. T. 8. c. 1115. D.

Strictæ actiones quæ dicuntur. Vide Actiones ſtrictæ.

Strictum jus humanitati opponitur. T. 4. c. 1078. A.

Strictum judicium non recipit præſtationem, quæ contra bonos mores deſideratur. T. 4. c. 706. A.

Striga quodnam animalis genus. T. 2. c. 1199. E. & c. 1200. A.

Studiorum liberalium profeſſorum numerus, ac dignitas. T. 2. c. 809. E. & c. 909. B. C.

Studiorum cauſa juſtiſſima eſt abſentiæ cauſa. T. 6. c. 983. B.

Quod ſtudiorum cauſâ adoleſcenti miniſtratur, an computetur in portionem hereditariam filii. T. 7. c. 527. A.

Studiorum cauſâ ſi filiusfamilias abſens mutuam pecuniam acceperit, ceſſat Senatuſconſultum Macedonianum. T. 7. c. 671. B.

Studioſi habent conſervatorem. T. 9. c. 250. D.

Studioſi juris ne illicitos ludos exerceant. Ibid. E.

Studioſis privilegia Friderici conſtitutione conceſſa. T. 9. c. 250. C.

Stulta avaritia, inquit Seneca, mortalium diſcernit proprietatem, & poſſeſſionem. T. 4. c. 656. D.

Stultis ſubveniri non ſolet. T. 10. c. 192. A.

Stultitia heredis cæteris legatariis nocere non debet. T. 6. c. 736. E.

Stultitiæ proprium eſt filiorum vitia cernere, oblivisci ſuorum. T. 9. c. 852. C.

Stuprator occiditur impune. T. 1. c. 505. C.

Stuprator affinitatem contrahit cum cognatis ſtupratæ mulieris. T. 6. c. 857. D.

In ſtupri, vel inceſtus cauſâ ſervi in dominorum caput non torquentur. T. 10. c. 731. A.

Ex ſtupro quaſi affinitas contrahitur. T. 6. c. 1122. B.

De ſtupro commiſſo in virginem, aut viduam, aut ſanctimonialem. T. 9. c. 1432. B. & ſeq.

De ſtupro lex Julia. T. 9. c. 1397. A. & ſeq.

De ſtupro, quod tutor infert pupillæ ſuæ. T. 9. c. 1427. A. hoc ſtuprum vindicatur in ſolo tutore. Ibid. D. E.

De ſtupro, quod mulier libera committit cum ſervo proprio. Ibid. D.

De ſtupro contracto ſine vi. T. 9. c. 1428. D.

Stupro cognita an ſit digna capere ex teſtamento. T. 10. c. 482. B.

Stuprum in tutorem turpius eſt. T. 2. c. 592. C.

Stuprum committitur propriè in virginem, aut viduam; adulterium in nuptam. T. 4. c. 1484. E. quidam ſtuprum dici putant a ſtupeo, ideſt, miror. Ibid. E. ut monſtrum a moneo, & probrum a prohibeo. Ibid. E.

Stuprum non committitur cum concubina. T. 4. c. 1186. B.

Stuprum, & inceſtum. T. 4. c. 814. D. E.

Stuprum teſtibus probari poteſt. T. 6. c. 858. D.

Stuprum juris ignorantiâ an excuſari poſſit. T. 7. c. 893. C. D.

Stuprum, & divortium in quo differunt. T. 8. c. 563. A.

Stuprum in meretrice non vindicatur. T. 9. c. 1424. A.

Stuprum, & adulterium in quo differunt. T. 9. c. 1397. A. B.

Stuprum vindicatur in domina cauponæ. T. 9. c. 1423. E.

Stuprum quando committitur. T. 9. c. 1424. A.

Stuprum vi commiſſum vindicatur lege Juliâ de vi publica. Tom. 9. c. 1432. B.

Stuprum quod vi contrahitur, pertinet ad legem Juliam de vi. T. 9. c. 1428. E.

Stuprum quando committitur cum concubina. T. 9. c. 1420. A.

Stuprum non committitur per concubinatum. T. 9. c. 917. B.

Sturnos inter ſegetum calamitates numerari. T. 3. c. 448. B.

In ſua re nemo cognitor eſſe poteſt, & ſibi ipſi conſilium præbere. T. 4. c. 10. D.

Per ſuam perſonam quod quis non habet, habet propter alterius perſonam. T. 4. c. 584. A.

Suam rem nemo condicere poteſt. T. 4. c. 295. C.

Suarii quinam ſint, & dicantur. T. 2. c. 807. C.

Suariorum privilegia. Ibid. D. E.

Suas commoditates nemo augere debet alieno detrimento. Tom. 4. c. 723. D.

Subadjuvæ. T. 2. c. 928. A. B.

Subarrari. T. 9. c. 437. C. ſtylus judiciorum quis. Ibid. c. 92. B.

Subconnexa, & connexa in quo differunt. T. 8. c. 580. A. B.

Subcontinuativa, & continuativa in quo differunt. Ibid. A. B.

Sub-

Digitized by Google

Subdelegaſe quid ſit ; T. 7. c. 85. A. B.
Subdiaconi . T. 2. c. 1033. C.
Subdiaconi eodem voso, quo & Diaconi ſe obligans. T. 6. c. 5099. A. B.
Subdiaconus quomodo a Diacono differat. T. 6. c. 5098. E.
Subdisjunctio eſt falſa conjunctio. T. 9. c. 733. E.
Subdisjunctiva, & disjunctiva in quo differunt. T. 8. c. 580. B.
Subdisjunctivæ orationis duo genera. Ibid. A.
Subditi qui. T. 5. c. 653. D.
Subjecto ſublato tolli prædicatum eſt neceſſe. T. 5. c. 5329. C.
Subire, & adire bereditatem. T. 3. c. 178. A. B.
De ſublucandis arboribus. Tom. 9. c. 5539. E. & c. 5140. A.
Sublucantur arbores propter umbram, non ſucceduntur. Tom. 7. c. 475. D.
Sublucare quid ſit. T. 9. c. 5140.
Subnotationes fiſci privatæ fidem non faciunt. T. 9. c. 1072. A.
Subreptitiæ literæ quæ. Tom. 6. c. 785. A.
Subripere eſt loco movere. T. 5. c. 1553. A.
Subrogare quid. T. 8. c. 564. A.
Subſcribendarius quis dicatur. T. 2. c. 687. B.
Subſcribere propriè quid eſt. T. 4. c. 5169. A. hæc conſtat duobus, aut tribus verſibus. Ibid. D.
Subſcribere plus eſt, quàm obſignare. T. 6. c. 268. A.
Subſcribere plus eſt, quàm ſignare. T. 7. c. 5546. B. C.
Subſcribere plus eſt, quàm ſubſignare. T. 7. c. 5067. B. ſubſcsiptio præjudicat. Ibid. B.
Subſcribere eſt nomen ſuum appingere. T. 7. c. 5146. C.
Subscribere chirograpbo ; Tom. 9. c. 514. B.
Subſcriptio quid ſit. T. 1. c. 872. B.
Subſcriptio pro conſenſu habetur, & plus eſt ſubſcribere, quàm ſignare. T. 4. c. 5569. A.
Subſcriptio eſt relatio brevis rei geſtæ. T. 6. c. 268. B.
Subſcriptio plus eſt, quàm ſignum, vel ſigillum. Ibid. B.
Subſcriptio nuda pro conſenſu habetur. Ibid. A.
Subſcriptio an præjudicet. Tom. 7. c. 5067. B.
Subſcripsio quomodo fiebat. T. 7. c. 5146. C.
Subſcriptio quomodo fiat, & in quantum diſiet a reſcripto. T. 8. c. 968. A.
Subſcriptio, quæ non paris obligasionem. T. 9. c. 214. B.
Subſcriptio non eſt ſtipulatio. Ibid. B.
Subſcriptio in crimen non ſemper exigitur ab actore. T. 9. c. 5559. C.
Subſcriptio teſtatoris neceſſaria in teſtamento. T. 9. c. 709. C.
Subſctiptio juſſo comparatur. T. 9. c. 254. B. & Tom. 10. c. 627. D.
Subſcriptio libelli litigatoris non eſt ſententia. T. 9. c. 1099. D.
Subſcriptio ſubſcriptori præjudicat, non obſignatio. Tom. 10. c. 457. C.
Subſcriptione ad libellum tutor non excuſatur. T. 8. c. 794. A.
Subſcriptionem emendare licet accuſaturo intra tempora legitima. T. 9. c. 54. D.
Subſcriptor, & ſubſignator in quo differunt. T. 7. c. 5546. C.
Subſidiaria actio quænam ſit, & quomodo a Theophilo vocetur. T. 8. c. 925. D.
Subſignandi vesbum quale. Tom. 8. c. 521. C.
Subſignatum, & ſubſcriptum pro eodem ſumuotur. T. 10. c. 589. D.
Subſtantia eſt τὸ ὑποκείμενον. T. 5. c. 5177. C.
In ſubſtantia ſi erratur, nulla eſt empio. T. 3. c. 28. A.
Subſtantia, matesia, qualitas pro eodem uſurpantur. T. 7. c. 696. D.
Subſtantia obligationis quæ eſt, & in quo conſiſtis. T. 7. c. 676. A.
Subſtantiæ, materiæ, οὐσίας, & qualitatis nominibus utimur promiſcuè. T. 3. c. 27. D.
Subſtantiæ nomine quid ſignificatur. T. 1. c. 5355. D.
Subſtantiam ſignificantia nomina non poſſunt mutari pro asbitrio cujuſque. T. 9. c. 966. B. C.
De ſubſtituendis hesedibus neceſſariis. T. 9. c. 753. C. & ſeq.
Subſtituendo alteri alterum, quomodo conſulendum impuberi. T. 7. c. 915. B.
Si ſubſtituatur pater filio heredi inſtituto, nec filium adire jubeat, ſed ipſemet ex ſubſtisutione adeat, an legata a filio relicta præſtabit. T. 4. c. 408. C.
Subſtituere filio impuberi quomodo poſſumus. T. 5. c. 337. D. E.
Subſtituere licet filiis exheredatis. Ibid. E.
Subſtituere poteſt pater etiam exhesedato. Tom. 6. c. 268. E. & c. 269. A.
Subſtituere in ſecundum caſum quid ſis. T. 7. c. 5059. E.
Subſtituere poſſumus liberis exheredatis in ſecundum caſum. T. 7. c. 900. C.
Subſtituere non poteſt pater in ſecundum caſum, niſi ſibi heredem inſtituerit. T. 7. c. 902. B.
Subſtituere pater liberis non poteſt, niſi ſibi heredem inſtituerit. T. 7. c. 902. B.
Subſtituere quibus poſſimus in primum caſum, & quibus in ſecundum. T. 7. c. 953. C.
Subſtituere impuberibus extraneis in ſecundum caſum non poſſumus. Ibid. C. D. extraneis precasio poſſumus. Ibid. D.
Subſtitul poteſt heredibus, legatariis, fideicommiſſariis, & donatariis cauſâ mostis. T. 2. c. 5024. D.
Subſtitui in unius locum an pluses poſſint. T. 1. c. 112. C.
Subſtitui an poſſis legasario, & donatario cauſa mortis. Tom. 7. c. 1057. A.
Subſtitui an poſſit legatariis, ut heredibus. T. 7. c. 1059. D.
Subſtitui an poſſit exheredato. T. 7. c. 5068. A.
Subſtisui an quis ſibi utiliter poſſit. T. 7. c. 958. C.
Subſtitui directò an poſſit ex codicillis teſtamento confirmatis. T. 7. c. 933. D.
Subſtituimus fruſtra liberis noſtris puberibus. T. 3. c. 351. A.
Non ſubſtituimus heredibus noſtris in certum caſum, & quis ille ſit. T. 9. c. 895. E.
Subſtituiſſe vulgariter miles præſumitur communi vesbo, *vos invicem ſubſtituo.* T. 9. c. 739. B.
Qui ſubſtituit, non mutat voluntatem collatam in priorem ; qui verò transfert, eam mutat. T. 4. c. 1589. C.
Subſtituit poſtumum pater filio impuberi beredi inſtituto. Tom. 6. c. 594. A.
Subſtituit inutiliter paganus poſt pubertatem. T. 9. c. 752. A.
Subſtituitur vel ſingulis liberis, vel ei, qui eorum noviſſimus impubes morietur. T. 5. c. 115. C.
Subſtituitur impubesi aut nominasim, aut generaliter. Ibid. D.
Subſtituitur scctè quis ſibi ipſi, ſi duo fiant heredum gradus, quorum uno quis inſtituatur ex parte, adjecto coherede ex alia parte. T. 6. c. 202. C.
Qui ſubſtituitur pupillo, ſubſtituitur vel nominatim, vel generaliter. T. 7. c. 908. D.
Subſtituo eſt verbum commune. T. T. 5. c. 697. C.
Subſtituo, inſtituo, & relinquo, hæc vesba ſunt neque directa, neque precaria. T. 4. c. 537. B.
Subſtituti calumnia quid. Tom. 7. c. 1103. E.
Subſtituti mutuò omnes omnibus interdum non intelliguntur, licèt teſtator dicas. T. 7. c. 923. D.
Subſtitusi heredis, & inſtituti diverſæ cauſæ. T. 8. c. 1035. A.
Subſtituti duplici jure nitebantur contra fiſcum. T. 9. c. 897. A.
Subſtituti, & legitimi heredis non eadem eſt cauſa. T. 10. c. 267. B.
Subſtitutio aut purè fit, aut ſub conditione. T. 1. c. 419. B.
Subſtitutio vulgaris, puberi, vel impuberi extraneo facta, finitur adisione. T. 5. c. 993. D.
Subſtitutio vulgaris, & ſubſtitutio pupillaris. Tom. 5. c. 512. B. & ſeq. & c. 5266. A. & ſeq.
Subſtitutio beredis ſis ſecundo gradu, & ſequentibus. T. 5. c. 419. A.
Sub-

Subſtitutio pupillaris an lege Joliâ confirmetur. Tom. 3. c. 436. C.
Subſtitutio in familiam morientis facta uſque ad quotum gradum valeat. T. 2. c. 1164. E.
Subſtitutio, quæ plora tempora, pluresque continet ætates, compendio fit orationis. Tom. 3. c. 405. D.
Subſtitutio precaria. T. 1. c. 665. E. & T. 2. c. 1089. E.
Subſtitutio æſtimatur plerumque ex ratione ſucceſſionis. T. 1. c. 338. D. E.
Subſtitutio pupillaris an lege Corneliâ confirmetur. T. 3. c. 436. C. & T. 7. c. 927. E.
Subſtitutio quando non habet locum. T. 1. c. 105. D.
Subſtitutio vulgaris. Tom. 1. c. 112. B.
Subſtitutio pupillaris. T. 1. c. 113. C.
Subſtitutio quænam dicatur facta ad exemplum ſubſtitutionis pupillaris. T. 1. c. 114. A.
Subſtitutio pupillaris quando finitur. T. 4. c. 1194. E.
Subſtitutio in ſecundum caſum nihil aliud eſt, quàm teſtamentum. T. 4. c. 886. B.
Subſtitutio vulgaris quæ eſt. T. 4. c. 914. B.
Subſtitutio vulgaris tacita, quæ ineſt expreſſæ pupillari, excludit matrem a beneficio Senatuſconſulti Tertulliani. T. 4. c. 1059. C. pupillaris tacita non. Ibid. C.
Subſtitutio pupillaris an etiam conſiſtat, ſi inſtitutio non conſiſtit. T. 4. c. 1035. B.
Subſtitutio an etiam fiat rectè in legatis. T. 4. c. 434. E.
Subſtitutio pupilli finitur pubertate. T. 4. c. 754. B.
Subſtitutio quid eſt. T. 4. c. 406. E. & c. 407. A.
Subſtitutio pupillaris quomodo concepta a Marco Tullio. Tom. 4. c. 1070. E.
Subſtitutio ſpecialis derogat generali. T. 4. c. 811. C. & c. 1067. E.
Subſtitutio pupillaris tacita non excludit matrem a beneficio Senatuſconſulti Tertulliani. T. 4. c. 1059. C.
Subſtitutio mutua. Tom. 6. c. 193. E.
Subſtitutio pupillaris etiam exheredato fieri poteſt. Tom. 6. c. 175. E.
Subſtitutio, quæ nondum competit, extra bona noſtra eſt. Tom. 6. c. 569. E.
Subſtitutio, cujus conditio nondum exſiſtit, non transfertur in heredem. Ibid. D.
Subſtitutio pupillaris a patre fieri poteſt filio, quem in poteſtate habet, non filio, quem in poteſtate non habet. T. 6. c. 568. C.
Subſtitutio pupillaris pars eſt principalis teſtamenti. T. 6. c. 621. B.
Subſtitutio, quæ fit exheredato, non eſt ſubſtitutio ratione ſucceſſionis. T. 7. c. 907. C.
Subſtitutio codicillis facta an accipi poſſit pro fideicommiſſo. T. 7. c. 914. E.
Subſtitutio directa puberi in ſecundum caſum facta an tanquam precaria conſervandæ voluntatis causâ valeat. Tom. 7. c. 913. D. E.
Subſtitutio directò in ſecundum caſum non fit extraneo. Ibid. C. D.
Subſtitutio duplex quæ ſit. Tom. 7. c. 908. A.
Subſtitutio, exheredato facta, odioſa eſt. T. 7. c. 907. E.
Subſtitutio, facta a pagano poſt pubertatem, inanis eſt. T. 7. c. 914. D.
Subſtitutio, facta filio poſt pubertatem a milite, an quaſi precaria valeat, reſtituaturque hereditas cum fructibus in hereditate inventis. Ibid. D.
Subſtitutio inutilis redditur, ſubſtituto petente contra tabulas. T. 7. c. 922. A.
Subſtitutio pupillaris an poſſit fieri liberis præteritis. Tom. 7. c. 902. A.
Subſtitutio mutua, & reciproca quæ ſit. T. 7. c. 911. A.
Subſtitutio non tantum ad pubertatem, ſed etiam ad brevius tempus fieri poteſt. Tom. 7. c. 903. C.
Subſtitutio precaria, facta in infinitum, quouſque valeat. T. 7. c. 933. D.
Subſtitutio pupillaris corruit, extraneo inſtituto repudiante. T. 7. c. 915. E.
Subſtitutio pupillaris cui poſſit fieri. T. 7. c. 934. A.
Subſtitutio pupillaris, deſtituto paterno teſtamento, an evaneſcat. T. 7. c. 902. B. C.
Subſtitutio pupillaris evaneſcit, ſi filius vivo patre moriatur, aut ex ejus exierit poteſtate. T. 7. c. 927. C.
Subſtitutio pupillaris fit, vel nominatim, vel generaliter, & quomodo ita fiat. T. 7. c. 908. D.
Subſtitutio pupillaris nudo heredis nomine ſuſtinetur. T. 7. c. 915. E.
Subſtitutio pupillaris, patre ab hoſtibus capto, & ita filio ſui juris facto, an evaneſcat. T. 7. c. 927. D.
Subſtitutio pupillaris quando, & quatenus valeat. Tom. 7. c. 177. E.
Subſtitutio, quæ fit a patre filio furioſo, fit ad exemplum pupillaris. T. 7. c. 938. A. B. quando finiatur. Ibid. B.
Subſtitutio pupillaris, quæ fit ultimo morienti, quando, & cur fiat. T. 7. c. 937. A.
Subſtitutio pupillaris quæ ſit. T. 7. c. 577. C.
Subſtitutio pupillaris quomodo fiat. T. 7. c. 899. C.
Subſtitutio pupillaris quot caſus contineat. T. 7. c. 1005. C.
Subſtitutio pupillaris, ſupremo moriente filio facta, etiam vulgaris dicitur. T. 7. c. 932. B.
Subſtitutio pupillaris ut valeat, an ſatis ſit, ſi unus ex heredibus adierit hereditatem paternam. T. 7. c. 964. C.
Subſtitutio quæ ſit, & quomodo fiat. T. 7. c. 898. B.
Subſtitutio quæ fit pupillo, & quæ fit furioſo, quomodo, & quot modis differant. Tom. 7. c. 938. B. C.
Subſtitutio reciproca ſi impuberibus fiat perſonis, non continet pupillarem. T. 7. c. 911. E.
Subſtitutio reciproca facta a pagano duplex eſt, ſi facta ſit paribus perſonis. T. 7. c. 912. C.
Subſtitutio ſimplex, & duplex quomodo fiant. Tom. 7. c. 899. D. E.
Subſtitutio ſui ipſius an utilis ſit. T. 7. c. 919. B.
Subſtitutio vulgaris introducta eſt legibus, pupillaris moribus. T. 7. c. 899. B. C. & c. 903. A.
Subſtitutio pupillaris quando reſcindebatur. Tom. 7. c. 902. B. C.
Subſtitutio vulgaris finitur aditione. T. 7. c. 899. C. D.
Subſtitutio vulgaris variè fieri poteſt. T. 7. c. 933. E.
Subſtitutio vulgaris, & reciproca, quæ fit nullo caſu expreſſo, nulli non poteſt fieri. Tom. 7. c. 911. E.
Subſtitutio vulgaris eſt ex 12. Tabulis. T. 7. c. 1057. A.
Subſtitutio pupillaris an fieri poſſit liberis præteritis. Tom. 7. c. 902. A.
Subſtitutio pupillaris eſt pars paterni teſtamenti. Ibid. B.
Subſtitutio quando pro duplici habetur. T. 7. c. 911. A.
Subſtitutio, quæ fit exheredato, odioſa eſt. T. 7. c. 907. E. ideoque in ea ſervatur rigor juris. Ibid. E.
Subſtitutio vulgaris ut differat a ſubſtitutione pupillari. Tom. 7. c. 899. B. C.
Subſtitutio quæ fit impuberi, duplex eſt. T. 7. c. 908. A.
Subſtitutio precaria cui, & quomodo fiat. T. 7. c. 913. D.
Subſtitutio vulgaris in quo conſiſtat. T. 8. c. 975. B. C.
Quotuplex ſit ſubſtitutio, & quot ſint illius gradus. T. 8. c. 975. E. c. 976. A. B.
Subſtitutio aut directa eſt, aut obliqua. T. 8. c. 976. B. directa aut vulgaris eſt, aut pupillaris. Ibid. B. vulgaris eſt 12. Tabulis, pupillaris moribus introducta. Ibid. B.

Subſtitutio pupillaris. T. 8. c. 801. B.
Subſtitutio vulgaris cur dicatur. Ibid. B.
Subſtitutio ad heredem an tranſmittatur. T. 7. c. 909. A.
Subſtitutio vulgaris ridicula eſt in perſona exheredati. T. 9. c. 741. B.
Subſtitutio directa, quæ fit filio impuberi heredi inſtituto, eſt duplex, vulgaris, & pupillaris. T. 9. c. 737. C.
Subſtitutio pupillaris finitur emancipatione. T. 9. c. 749. D.
Subſtitutio alia eſt pura, alia conditionalis. T. 9. c. 725. E.
Subſtitutio conditionalis quæ. T. 9. c. 726. B.
Subſtitutio omnis videtur eſſe conditionalis, & cur. T. 9. c. 725. D. vulgaris quæ dicitur. Ibid. D. item pupillaris quæ dicitur. Ibid. D.
Subſtitutio pupillaris excludit legitimum heredem pupilli. T. 9. c. 746. C.
Subſtitutio vulgaris eſt teſtamentum merum. Ibid. C.
Subſtitutio pupillaris eſt teſtamentum filii mei. Ibid. C.
Subſtitutio vulgaris quæ eſt. T. 7. c. 739. D.
Subſtitutio vulgaris fit in fideicommiſſis, & donationibus cauſá mortis. Ibid. D.
Subſtitutio tacita pupillaris. T. 9. c. 738. A. B.
Subſtitutio pupillaris directa, & precaria, ſive fideicommiſſaria in quo differunt. T. 9. c. 750. D. E.
Subſtitutio vulgaris an finiatur aditione. T. 10. c. 787. A. B.
Subſtitutio vulgaris, & pupillaris. T. 10. c. 1089. E.
Subſtitutio quid ſit. T. 10. c. 1165. C.
Subſtitutio exſpirat poſt aditam hereditatem. T. 10. c. 1241. E.
Subſtitutio vulgaris an extinguatur poſt aditionem hereditatis. T. 10. c. 1242. B. C.
Subſtitutionis heredis definitio, ac diviſio. T. 1. c. 799. D. E.
Subſtitutionis ordo, qui non ſervatur in ſubſtitutione vulgari, ſpectatur in ſubſtitutione pupillari. T. 4. c. 1063. A.
Subſtitutionis breviloquæ nomen unde ſumptum. Tom. 6. c. 193. E.
Subſtitutionis conditione pendente, pendebit legatum. T. 6. c. 200. A.
Subſtitutionis commodum heres fideicommiſſario reſtituere debet. T. 6. c. 280. E.
Subſtitutionis fideicommiſſariæ conjectura. T. 7. c. 1193. D.
Subſtitutionis pupillaris origo. T. 7. c. 903. A.
Subſtitutionis directæ, & precariæ differentia quæ. T. 7. c. 1279. A.
Subſtitutionis caſus quot ſint. T. 7. c. 1012. E. & c. 1013. A.
Subſtitutionis heredum, & legatariorum quæ differentia. T. 7. c. 1059. C. D.
Subſtitutionis heredum caſus quot ſunt. Ibid. D.
Subſtitutionis pupillaris, ut vulgaris, plures gradus facere poſſumus. T. 7. c. 898. D.
Subſtitutionis vulgaris, & pupillaris differentiæ quot, & quæ ſint. T. 7. c. 899. B.
Subſtitutionis vulgaris ſpes an tranſmittatur ad heredes. Tom. 7. c. 923. D.
Subſtitutionis jus, & adcreſcendi jus in quo differunt. T. 9. c. 748. E. & c. 749. A.
De ſubſtitutionis jure. T. 9. c. 655. A.
Subſtitutionis jus, & jus adcreſcendi in quo differunt. Ibid. A.
Subſtitutionis vulgaris hæc verba, *ſi heres non* erit, quomodo accipienda. T. 9. c. 746. B.
Subſtitutioni ademptio non ineſt. T. 4. c. 1189. C.
Subſtitutioni vulgari, impuberi factæ, tacitè ineſſe pupillarem, & contra. T. 7. c. 908. A.
Subſtitutioni vulgari pupillaris, & pupillari vulgaris quando inſit. T. 7. c. 910. D. & ſeq.
Subſtitutionem, verbis directis a milite factam poſt pubertatem, ad fideicommiſſum trahi. Tom. 3. c. 350. E.
Subſtitutionem vulgarem excludit adquiſitio, pupillarem non item. T. 1. c. 1267. C.
Subſtitutionem pupillarem, non autem vulgarem reſcindit bonorum poſſeſſio contra tabulas. T. 1. c. 1315. D.
Subſtitutionem pro hereditate accipi. T. 3. c. 578. C.
Subſtitutionem vulgarem extinguit aditio. T. 6. c. 198. B.
Subſtitutionem pupillarem ſecundùm tabulas confirmat teſtamentum pupillare. Tom. 6. c. 177. C.
Subſtitutionem, factam puberibus, tantùm vulgarem eſſe ſubſtitutionem, non pupillarem. Tom. 7. c. 911. A.
Subſtitutionem omnem fieri purè, aut ſub conditione. T. 7. c. 908. E.
Subſtitutionem pupillarem, generaliter factam, eſſe conditionalem. Ibid. E.
Subſtitutionem inter directam, vel vulgarem, & fideicommiſſariam magna differentia. T. 10. c. 1094. D.
Subſtitutionem vulgarem an extinguat mixtio pupilli ſui. T. 10. c. 1242. D.
In ſubſtitutione pupillari ſucceſſionis ordo ſpectandus. T. 1. c. 112. D.
De ſubſtitutione precaria conſultatio. T. 1. c. 660. D. & c. 668. C.
In ſubſtitutione pupillari ſunt quaſi duo teſtamenta, aut certe unum duarum cauſarum. T. 1. c. 114. C. D.
Subſtitutione vulgari teſtator ſibi heredem facit, pupillari verò ſubſtitutione non ſibi, ſed pupillo. T. 4. c. 1070. D. E.
In ſubſtitutione pupillari tacitè ineſt vulgaris. T. 6. c. 408. B.
Subſtitutione factâ ultimo morienti, an fiat, ut jus legitimarum hereditatum inter fratres conſervetur. T. 7. c. 925. C.
Subſtitutione generaliter factâ, qui vocentur. T. 7. c. 908. E. & c. 909. A
Subſtitutione pupillari extraneo factâ, ſi is hereditatem repudiaverit, an, & quando illa rurſus convaleſcat. T. 7. c. 906. C. D.
Subſtitutione vulgari ſucceditur teſtatori, pupillari pupillo. T. 7. c. 910. D.
Subſtitutione pupillari factâ, duo videntur teſtamenta, patris, & filii. T. 7. c. 906. D. E.
De ſubſtitutione facta pupillo exheredato. T. 7. c. 905. D. E.
De ſubſtitutione, quæ fit pagano. T. 7. c. 912. C. & c. 914. E.
De ſubſtitutione a milite facta. T. 7. c. 912. C.
De ſubſtitutione pupillari. Tom. 7. c. 1193. A.
In ſubſtitutione quænam diſtinguenda. T. 8. c. 976. C. D. quando inanis. Ibid. c. 978. A.
De ſubſtitutione vulgari, ſi plures ſint heredes inſtituti, & invicem ſubſtituti vulgariter, portiones eorum, qui non adierunt, adeuntibus adcreſcunt, etiam invitis. T. 9. c. 748. E.
In ſubſtitutione vulgari, quæ fit filio impuberi a patre herede inſtituto, tacitè ineſt ſubſtitutio pupillaris, & viciſſim in hac illa. T. 9. c. 737. C.
De ſubſtitutione directa. Ibid. B. & ſeq.
De ſubſtitutione pupillari facta a milite filio impuberi, quem in poteſtate habuit mortis tempore. T. 9. c. 749. C.
In ſubſtitutione pupillari exigitur; ut is, cui facta eſt, in poteſtate morientis fuerit. T. 9. c. 749. C. D.
De ſubſtitutione vulgari, ut ſi ſint tres heredes ſcripti ex diſparibus partibus, & invicem ſubſtituti ſint, nec in ſubſtitutione facta ſit ullarum partium mentio. T. 9. c. 741. D. & ſeq.
De ſubſtitutione vulgari, & pupillari, ſi teſtator duos filios impuberes, quos in poteſtate habet, heredes inſtituerit, & invicem ſubſtituerit generaliter. T. 9. c. 743. B. & ſeq.
Subſtitutiones omnes in caſum, & ſub conditione fieri videntur. T. 1. c. 800. E.
Subſtitutiones directæ. T. 2. c. 398. B.
Subſtitutiones precariæ reſtitutiones dicun-

dicuntur, quia Græci [illegible] etiam ſubſtitutiones precarias vocant. Ibid. B.
Subſtitutiones jus adcreſcendi conſervant. T. 6. c. 188. E.
Subſtitutiones puberibus factæ ſunt vulgares ſubſtitutiones. Tom. 9. c. 747. E.
Subſtitutiones introductas eſſe, ne hereditates caderent in fiſcum. T. 9. c. 749. B.
Subſtitutiones precariæ puberibus fieri poſſunt, & extraneo. T. 9. c. 748. B.
Subſtitutiones precariæ poſt aditam hereditatem valent. Ibid. A.
Subſtitutiones ſimplices quæ dicuntur, & cur. T. 9. c. 741. B.
Subſtitutiones pupillares. Tom. 9. c. 740. A.
Subſtitutionum duo caſus, primus, & ſecundus. Tom. 1. c. 799. E. & c. 800. A. & Tom. 2. c. 399. C.
Subſtitutionum quot ſint ſpecies. T. 7. c. 899. A.
Subſtitutionum duos ſolùm eſſe caſus, & qui illi ſint. T. 7. c. 910. D. & c. 938. A.
Subſtitutionum varia genera eſſe, ſi perſonas ſpectes. T. 7. c. 911. A.
De ſubſtitutionum conditionibus. T. 9. c. 725. D. & ſeq.
De ſubſtitutionibus conſultationes. T. 1. c. 696. C. & ſeq.
De ſubſtitutionibus fideicommiſſariis conſultatio. T. 1. c. 679. E.
De ſubſtitutionibus auctores, qui meliùs ſcripſerunt. T. 6. c. 198. E.
De ſubſtitutionibus, & reſtitutionibus ſub conditione factis. T. 9. c. 725. D. & ſeq.
De ſubſtitutionibus impuberum. T. 9. c. 739. C. & ſeq.
De ſubſtitutionibus precariis, & conditionibus in eis appoſitis. T. 9. c. 725. D. & ſeq.
In ſubſtitutionibus ſæpiſſime caſus expreſſus ducitur ad tacitum, & ubique eſt ſervanda ſemper defuncti voluntas. T. 9. c. 737. B. & ſeq.
A ſubſtitutis an repetita videantur legata relicta ab inſtitutis. T. 7. c. 1272. D.
Subſtituto non videtur data conditio, quæ datur inſtituto. Tom. 1. c. 1267. A.
Subſtituto deficiente, vocantur coheredes. T. 2. c. 1022. C.
A ſubſtituto legata relicta quomodo, & quando ſolvenda. T. 6. c. 81. D. E.
De ſubſtituto, & quæ ſunt in cauſa caduci ad eum pertinere. T. 9. c. 885. A. & ſeq.
Subſtituto, vel coheredi, qui judicio non adfuit, an noceat res judicata inter creditorem hereditarium, & filium heredem debitoris. T. 10. c. 1252. C.
Subſtitutum ſequitur onus. T. 1. c. 1097. B.
Subſtitutus quis dicatur. Tom. 1. c. 339. A. & c. 1266. C.
Subſtitutus coheredis, & ſubſtitutus exheredati in quo differunt. T. 4. c. 85. D. ratio conciliationis quæ. Ibid. D. an ſubſtitutus filio impuberi heredi inſtituto, qui abſtinuit ſe bonis paternis, aditâ hereditate pupillari teneatur creditoribus paternis. Tom. 6. c. 178. E. & ſeq.
Ut ſubſtitutus qui non poteſt in totum venire, ſaltem in partem venit, ut coheres ſubſtitutus. T. 6. c. 198. B.
Subſtitutus directò in ſecundum caſum quæ bona capiat. Tom. 7. c. 913. C.
Subſtitutus precariò in ſecundum caſum quæ bona capiat. Ibid. D.
Subſtitutus an præferatur coheredi, vel conjuncto in vacante parte. T. 7. c. 929. A.
Subſtitutus an ſuſtineat onus æris alieni, inſtituto hereditatem repellente. T. 7. c. 1013. E.
Subſtitutus adrogato quæ bona capiat. T. 7. c. 917. A. & ſeq.
Subſtitutus an præferatur coheredi in petenda bonorum poſſeſſione ſecundum tabulas. Tom. 8. c. 141. E.
Subſtitutus duobus an omnia legata ab utriſque relicta præſtare debeat, & quæ ſit ratio legis Falcidiæ. T. 7. c. 933. A.
Subſtitutus, & inſtitutus in una hereditate an quis dici poſſit. T. 7. c. 905. E.
Subſtitutus exheredato ſi agnoſcat pupillarem hereditatem, an obligetur paternis oneribus. Tom. 7. c. 916. A. B.
Subſtitutus filio ſupremo morienti, quando, & quæ bona capiat. T. 7. c. 932. B. & ſeq.
Subſtitutus inſtituto coheredi quomodo legata præſtare debeat. T. 7. c. 936. B. C.
Subſtitutus interdum potiùs videtur inſtitutus, quàm ſubſtitutus. T. 7. c. 935. D.
Subſtitutus pupillaris non tantùm bona a patre accepta, ſed & poſtea adquiſita capit. T. 7. c. 917. A.
Subſtitutus pupillo an poſſit ſeparare bona paterna a pupilli bonis. T. 7. c. 915. C.
Subſtitutus pupillo an ſit heres teſtatoris, vel pupilli. Tom. 7. c. 939. D.
Subſtitutus nunquam dici poteſt, cui primo defertur hereditas. T. 7. c. 898. D.
Subſtitutus quando utatur jure adcreſcendi cum inſtitutis. T. 7. c. 935. C. D.
Subſtitutus ſubſtituto videtur ſubſtitutus inſtituto. T. 7. c. 926. B.
Subſtitutus ſecundo an debeat legatum relictum a ſecundo. T. 7. c. 1272. D.
Subſtitutus coheres coheredi. T. 7. c. 1225. D.
Subſtitutus aliquando excludit inſtitutum. Tom. 9. c. 792. B. C.
Subſtitutus an teneatur actione judicati, cum ad eum hereditas pervenit per repudiationem inſtituti. T. 10. c. 787. B. C.
Subſtitutus an præferatur conjuncto, vel heredi. T. 10. c. 1152. C.
Subſtitutiones quæ ſint. Tom. 7. c. 390. E.
Subterfugere, & profugere longè differunt. T. 3. c. 302. A. B.
Subterhabere apud Apulejum quid ſignificet. T. 10. c. 323. A.
Subtilitas verborum an attenda in contractibus. Vide, Voluntas contrahentium.
Subvades quinam fuerint appellati. T. 1. c. 795. C.
Subvades qui dicuntur. T. 4. c. 38. A.
Mulieri ſubvenitur, ne damnum patiatur rei ſuæ, non etiam ut lucrum faciat. Tom. 4. c. 506. B.
Suburbia, & pomerium in quo diſſerunt. T. 4. c. 259. E.
Succedentes ab inteſtato an omnia conferant. T. 8. c. 90. E.
Succedere quis ſibi ipſi poteſt ab inteſtato. T. 6. c. 202. C.
Succedere ſibi ipſi an quis poſſit. T. 10. c. 775. B.
Qui ſuccedit in jus alterius, ignorantiæ habet juſtam cauſam, nec ſtatim ſcire poteſt conditiones, & jus verum hereditariorum. T. 4. c. 948. E. ignorantia hic eum excuſat. Ibid. E.
Succeſſio legitima proximiori defertur. T. 1. c. 456. D.
Succeſſio vivo teſtatore fit. T. 1. c. 1080. B.
Succeſſio agnatorum. T. 1. c. 158. D. & c. 169. A. cognatorum. Ibid. c. 169. A. libertorum. Ibid. c. 178. A.
Succeſſio inteſtatorum. Tom. 1. c. 454. E.
Succeſſio feodi fraterni. Tom. 2. c. 1249. E.
Succeſſio non eſt in ſuis, & legitimis. T. 1. c. 347. B.
Succeſſio naturalium filiorum. T. 2. c. 1065. A.
Succeſſio veteranorum, & militum. T. 1. c. 828. C.
Succeſſio eſt hodie agnatis in legitimis hereditatibus. Tom. 1. c. 163. A.
Succeſſio, quæ per bonorum venditionem fiebat. Tom. 1. c. 190. C.
Succeſſio libertinorum pars eſt juris patronatus omnium maxima, & operæ quoque libertorum officiales. T. 6. c. 148. C.
Succeſſio ingenuorum, & libertinorum

rum in quo differat. Tom. 7. c. 1130. B.
Succeſſio legitima quot cognatorum gradus complectatur. Tom. 8. c. 1035. D. E.
Succeſſio inter perſonas ejuſdem gradus non eſt, ſed jus adcreſcendi. T. 8. c. 199. A.
Succeſſio inteſtati quomodo, & in quibus defertur. T. 8. c. 161. B.
Succeſſio inteſtatorum primùm liberis defertur, deinde legitimis. T. 8. c. 183. D.
Succeſſio in ſuis quæ. T. 8. c. 196. D.
Ut ſucceſſio ex titulo de ſucceſſorio edicto procedat, definivit Prætor certa tempora petendæ bonorum poſſeſſionis. Ibid. c. 203. A. & ſeq.
Succeſſio an ſit in ſuis heredibus, & legitimis. Tom. 8. c. 177. E. & c. 178. A. & ſeq.
Succeſſio inter liberos, & inter cognatos datur edicto ſucceſſorio. T. 9. c. 657. A. & ſeq.
Succeſſio omnis quaſi contractus eſt. T. 9. c. 615. C.
Succeſſio alia eſt libertinorum, alia ingenuorum. Ibid. C.
Succeſſio duplex. T. 10. c. 783. D.
Succeſſio juris generalis eſt. T. 10. c. 961. E.
Succeſſionis feudi natura quæ ſit. T. 2. c. 1298. C.
Succeſſionis ubi eſt emolumentum, an & ibi tutelæ onus eſſe debeat. T. 1. c. 40. D.
Succeſſionis legitimæ jus ab inteſtato ceſſat, teſtamento ſubſiſtente. T. 4. c. 403. B.
Succeſſionis ordo cum conſtat, ordinem ſcripturæ negligimus. T. 7. c. 907. E.
Succeſſionis ordo cum nullus eſt, ordo ſcripturæ ſervandus. Ibid. E.
Succeſſionis prima pars, primuſque gradus ab inteſtato eſt liberorum. T. 8. c. 162. B. C.
Succeſſionis ab inteſtato prima pars eſt de bonorum poſſeſſione liberis danda ex utraque parte. Tom. 8. c. 164. E.
De ſucceſſionis repudiatione. T. 8. c. 199. E.
Succeſſionis ſpes an pacto remitti poſſit. T. 9. c. 29. D.
Succeſſionis jus actiones hereditarias complectitur. T. 9. c. 255. C.
Succeſſionis varia genera. Tom. 9. c. 667. A. & ſeq.
Succeſſioni non eſt locus in hereditate legitima. T. 1. c. 456. D.
Si non eſt ſucceſſioni locus in legitima hereditate, quomodo ſucceſſioni locus eſſe poteſt. T. 4. c. 110. A.
Succeſſioni locus eſt in querela. T. 4. c. 109. C.
Succeſſioni in querela inofficioſi quando locus ſit. T. 7. c. 197. D. E.
Succeſſioni Unde liberi quando locus eſt. T. 8. c. 174. C.
Succeſſionem liberti qui ſpectat, & ejuſdem impuberis tutelam gerit. T. 4. c. 319. C.
Succeſſionem agnoſcere quid eſt. T. 4. c. 347. C.
De ſucceſſione ab inteſtato. T. 1. c. 654. B. & Tom. 9. c. 710. B. & ſeq.
De ſucceſſione feudi materni non conjugalis. T. 2. c. 1212. E.
In ſucceſſione jus patriæ ſpectatur. T. 1. c. 673. D.
De ſucceſſione domini in feudo ejus, qui fratrem, vel filium habet. T. 2. c. 1212. C.
De ſucceſſione nepotis ex filia in feudum. T. 2. c. 1300. B.
De ſucceſſione filiorum fratris. T. 2. c. 1149. B.
In ſucceſſione libertorum edictum novum ceſſat. T. 6. c. 184. E.
In ſucceſſione quæ exiguntur. T. 7. c. 369. A.
Succeſſione ab inteſtato an excludatur defecta conditione is, qui inſtitutus fuit ſub conditione emancipationis. T. 8. c. 181. E.
Succeſſione Unde cognati, qui excluduntur, & qui admittuntur ad ſucceſſionem. T. 8. c. 189. E. & c. 190. A. & ſeq.
De ſucceſſione matrum. Ibid. B.
De ſucceſſione inteſtati. Tom. 8. c. 161. C. & ſeq.
De ſucceſſione ingenuorum, & libertinorum. T. 8. c. 162. E.
De ſucceſſione in honorariis ſucceſſoribus. T. 8. c. 197. D.
De ſucceſſione in legitimis. Ibid. D.
De ſucceſſione priorum, & poſteriorum graduum. T. 8. c. 198. E.
In ſucceſſione inteſtati Prætor primo liberis dat bonorum poſſeſſionem. T. 8. c. 162. B.
In ſucceſſione patris an nothis detur bonorum poſſeſſio Unde legitimi. T. 8. c. 165. B.
De ſucceſſione matris. T. 9. c. 913. C.
De ſucceſſione, qua gradus cognationis ſuccedit gradui ipſo jure. T. 9. c. 667. A. & ſeq.
De ſucceſſione, quæ datur edicto ſucceſſorio. Ibid. A. & ſeq.
In ſucceſſione filii qui ſuccedit, pater, an fratres. Tom. 9. c. 919. E.
De ſucceſſione aviarum. Tom. 9. c. 913. B.
De ſucceſſione ingenuorum. T. 9. c. 648. A.
A ſucceſſione ejus, cui adfuit, ab repellatur advocatus. T. 10. c. 499. E.
Succeſſiones libertorum. Tom. 1. c. 347. E.
Ad ſucceſſiones patris quos natura vocat. T. 9. c. 1147. B.
Succeſſiones inteſtatorum per quos gradus datur. T. 9. c. 925. A.
De ſucceſſionum conſtitutione in lucra nuptialia. Tom. 2. c. 1110. B.
Succeſſionum gradus quot olim erant. T. 8. c. 162. D.
Succeſſionum gradus ab inteſtato quot, & qui ſint. T. 8. c. 161. D. E.
Succeſſionum gradus in cognatione. T. 9. c. 667. A. & ſeq.
De ſucceſſionibus novella conſtitutio. T. 2. c. 1109. B.
In ſucceſſionibus pœnè conſonantia jura ingenuitatis, & libertinitatis. T. 1. c. 179. D.
In ſucceſſionibus fiſco qui præferantur. T. 8. c. 230. A. & ſeq.
Succeſſor juris quis dicatur. T. 3. c. 337. C.
Succeſſor tam in vitia, quàm in virtutes defuncti ſuccedit. T. 1. c. 1124. B.
Succeſſor honorarius. T. 1. c. 802. E.
Succeſſor juris alius eſt, alius ſucceſſor rei. T. 4. c. 1460. E.
Succeſſor rei legatarius eſt, heres verò ſucceſſor juris. Tom. 4. c. 913. C.
Succeſſor juris eſt ſucceſſor vitiorum defuncti, non ſucceſſor rei. T. 4. c. 1460. E.
Succeſſor tenetur ex negotio geſto ab anteceſſore ſuo pro utilitate, vel neceſſitate Eccleſiæ. Tom. 6. c. 791. D.
Succeſſor juris, & ſucceſſor rei in quo differunt. T. 9. c. 1022. A.
Succeſſoris ſingularis, & heredis differentia. T. 6. c. 827. E.
Succeſſori bonæ fidei defuncti nocet mala fides. Tom. 1. c. 1124. A. B.
Succeſſori non præjudicat taciturnitas, vel conniventia anteceſſoris. T. 6. c. 913. A.
Succeſſorem juris univerſi, aut adoptatorem & commoda ſequuntur, & incommoda ejus, quem adoptavit. T. 6. c. 511. E.
De ſucceſſore ab inteſtato conſultatio. T. 1. c. 654. B.
Succeſſores honorarii, & ſucceſſores prætorii. T. 2. c. 1023. A.
Succeſſores clericorum factis defunctorum non obligantur. Tom. 2. c. 1223. C.
Ad ſucceſſores noſtros non tranſeunt ea, quæ facti ſunt, ſed ea tantùm, quæ ſunt juris. T. 6. c. 259. B.
Succeſſores honorarii qui. Tom. 7. c. 490. A. B.
Succeſſores prætorii qui. Ibid. A.
Succeſſores juris univerſi qui ſint. T. 8. c. 387. E.
Succeſſores rei qui dicantur. Ibid. E.
Succeſſorum genera quot, & quæ ſint. T. 8. c. 387. E.
De ſucceſſoribus in Africa. T. 2. c. 1088. C.
De ſucceſſorio edicto. T. 8. c. 196. C. & ſeq.
Succeſſorium edictum. T. 1. c. 349. E. & T. 2. c. 390. B.
Succeſſorium edictum dicitur & ſucceſſoria pars, & ſucceſſorium caput. T. 8. c. 196. D.

Succeſſorium edictum an porrigatur in legitimis heredibus. Tom. 9. c. 669. A.
Succeſſorium edictum. T. 9. c. 667. A. & ſeq.
Succeſſorium pactum; Tom. 9. c. 509. E.
Succeſſorium edictum cur ſic, & quotupliciter dicatur. Tom. 10. c. 783. E.
Suetonii locus emendatus. Tom. 9. c. 873. C.
Suetonius in Auguſto Cæſare, qui auctor fuit legis Juliæ de divortiis, divortiis modum impoſuit. T. 4. c. 1476. A.
Suetonius emendatus. Tom. 6. c. 286. B.
Suffragationem ſuam poſſe rectè vendere eos, qui valent gratiâ apud Principem, T. 9. c. 216. B.
Suffragatori ſiquid promiſſum ſit, poteſt peti condictione Si certum petatur. T. 9. c. 255. D.
Suffragatori facta ſponſio ex ſcripto, quod pro ſtipulatione habetur. T. 9. c. 216. B.
Suffragatori quod promiſſum eſt, an poſſit peti. T. 10. c. 628. A.
Suffragia emendicata. T. 3. c. 20. A.
Suffragia manu porrectâ fieri ſolebant. T. 1. c. 1152. B.
Suffragii ſpecialem prærogativam habentes aliis præferri debent. T. 4. c. 862. E.
Suffragii nomine prohibitum eſt, nequid a magiſtratibus detur, vel ſuffragatoribus, vel etiam nequid publicis rationibus inferatur. T. 9. c. 216. E.
De ſuffragiis corrumpendis. T. 9. c. 1451. E. & c. 1452. A.
Actione de ſuffragio quis teneatur. T. 10. c. 952. C.
Suffragium quid ſit. T. 2. c. 1046. A. & T. 10. c. 628. A.
Suffragium multa habet ſignificata, & quæ ſint. T. 9. c. 215. C. D.
Suffundere ſanguinem quid. Vide, Sanguinem ſuffundere.
Suggrunda quæ ſint, & unde dicantur. T. 5. c. 833. D. E.
Suggrunda, ſive ſuggrundia, quæ & grundia vocant. T. 7. c. 405. E.
Suggrundaria dicuntur parvula ſepulcra. T. 1. c. 833. E.
Sui heredes qui dicantur. Tom. 5. c. 122. D. & c. 333. C.
Sui heredis definitio. T. 1. c. 1066. E.
Sui, & legitimi heredes. Tom. 1. c. 829. E.
Sui juris qui ſint. Tom. 1. c. 350. E.
Sui juris fit quis aut emancipatione, aut patris morte. Tom. 5. c. 1030. B.
Sui heredes aut ſunt naturales, aut non naturales. T. 4. c. 779. D. non naturales jure veteri qui ſunt. Ibid. D. qui naturales, ſui heredes dicuntur. Ibid. E.
Sui heredes qui ſunt. T. 4. c. 780. B. C. & Tom. 10. c. 773. E.
Sui heredes quomodo efficiantur. T. 8. c. 1012. A.
Sui heredes quinam dicantur. T. 8. c. 178. C. & c. 985. D. & c. 1035. C
Sui qui dicantur. T. 8. c. 564. E.
Qui ſui eſſe deſierunt patri emancipatione, nec conſanguinei, nec agnati eſſe vel patri, vel fratribus, vel cæteris, & cur. T. 8. c. 189. A. B.
Sui ſunt agnati. T. 8. c. 179. D.
Sui deficiunt, ſi abſtineant ſe bonis paternis. T. 9. c. 919. B. & dicuntur repudiare hereditatem. Ibid. B.
Sui poſſunt hereditatem adire, poſſunt etiam non adire. Ibid. B. C.
Sui qui non ſunt, nec agnati ſunt. T. 10. c. 775. B.
Sui liberi non deliberant, ſed exſiſtunt heredes ſtatim, etiam inviti, & ignorantes. T. 10. c. 784. D.
In ſuis ſucceſſio quæ. T. 8. c. 196. C. D.
A ſuis alienum eſt verbum repudiandi. T. 9. c. 919. C.
Suis heredibus exſiſtentibus nihil pro herede poſſe uſucapi, quid ſit. T. 9. c. 1000. B.
De ſuis heredibus. T. 9. c. 760. E. & c. 761. A. & ſeq.
De ſuis, & legitimis liberis, & ex filia nepotibus ab inteſtato venientibus. Tom. 9. c. 910. B. & ſeq.
Suis heredibus exſiſtentibus, nemo uſucapere poteſt pro herede. T. 10. c. 690. D.
Suis liberis non tantùm datur bonorum poſſeſſio Unde liberi, ſed etiam Unde legitimi. T. 10. c. 775. B. & c. 778. C.
Suis in heredibus cur neceſſaria non ſit aditio, vel bonorum poſſeſſio. T. 10. c. 933. E.
In ſuis, & in legitimis heredibus an ſit ſucceſſio. Tom. 10. c. 782. C.
Suitas eſt ſpecies agnationis. T. 4. c. 355. E. & c. 781. C. & T. 8. c. 179. D. & T. 9. c. 910. E. ſpecies agnationis quæ ſunt. T. 4. c. 781. C.
Suitatem emancipatio ſuſtulit. T. 8. c. 597. A.
Sume Juriſconſultorum eſt verbum. T. 5. c. 1226. C.
Verbi *ſumere* varia ſignificata. T. 10. c. 544. C.
Summa modica quanti eſt intelligenda. T. 5. c. 980. B.
Summa pignoris quæ dicitur. T. 4. c. 232. E. & c. 233. A.
Summa dignitas ſolvit præſtationem operarum. Tom. 6. c. 603. C.
Summa quæ certa dicitur, quæ incerta. T. 7. c. 645. E.
Summa res eſt incorporalis. Tom. 10. c. 760. A.
Summæ ruralis liber eſt perneceſſarius. T. 9. c. 420. B.
Summarii qui ſint. T. 2. c. 1086. A. & c. 1108. C.
Summarum appellatione quæ contineantur. T. 7. c. 588. C.
Summates Alexandrini quinque. T. 2. c. 712. D.
Summi Pontificis eſt duos Epiſcopatus unire. T. 6. c. 1012. E.
Summi Pontificis eſt reſtituere famam. T. 6. c. 930. E.
Summi Pontificis eſt decreta Concilii Provincialia remittere, vel relaxare. T. 6. c. 1000. C. D.
Summi Pontificis eſt jusjurandum interpretari. T. 6. c. 902. C.
Summi Pontificis eſt adnexa confirmare, quæ aliàs non valent. T. 6. c. 1003. A.
Summoto eo, cujus nomen quis induxit, an ſubſtitutus veniat. T. 4. c. 420. A. B.
Summum jus non ſemper juſtitia eſt. T. 4. c. 92. D.
Summus Pontifex poteſt diſpenſare de nuptiis prohibitis. Tom. 6. c. 1122. C. & c. 1124. C.
Summus Pontifex de pluralitate beneficiorum diſpenſare poteſt. T. 6. c. 988. D.
Summus Pontifex a nemine judicatur. T. 6. c. 774. A.
Summus Pontifex Eccleſiæ Princeps dicitur. T. 6. c. 930. E.
Summus Pontifex habet in ſua tuitione bona clericorum, Romam proficiſcentium appellationis exſequendæ causâ. T. 6. c. 965. E.
De ſumptibus neceſſariis, & utilibus. T. 3. c. 251. B. & ſeq.
Cujus ſumptibus res exhibenda eſt. T. 7. c. 619. B.
De ſumptibus in rem communem. T. 7. c. 575. D.
De ſumptibus debet judex pronuntiare aliquid, vel debet ab eorum præſtatione victum abſolvere, ut invicem partes compenſent expenſas litis, vel condemnare debet etiam victum in expenſis, & abſolvere ab expenſis ex juſta cauſa. T. 9. c. 1088. A.
Sumptibus juſtis deductis fructus intelligi. T. 9. c. 1086. A.
Sumptum facere pietatis nomine eſt lucrum. T. 2. c. 1034. C.
Sumptus muneris injuncti ad omnes pertinet collegas. T. 2. c. 823. B.
Sumptus funeris. T. 3. c. 352. A.
Sumptus purgare. T. 3. c. 302. C.
An ullus ſumptus pro parte in cauſam ſervitutis fieri poſſit. T. 4. c. 881. A. opinio Caſſii quæ, & ejus refutatio. Ibid. A.
Sumptus in litem factos neceſſarios, ac probabiles num aliquis a me repetere poſſit pro parte judicio negotiorum geſtorum. Tom. 4. c. 880. D.
Sumptus, in re vendita ante traditionem factos, an emptor venditori

tori reſtituere debeat. Tom. 7. c. 770. A.
Sumptus neceſſarii, vel utiles, vel voluptuarii. T. 7. c. 296. E. hos repetat poſſeſſor bonæ fidei ante litis conteſtationem. Ibid. c. 295. D.
Sumptus juſti funeris qui æſtimentur. T. 7. c. 1192. D.
Sumptus litis. T. 9. c. 1087. C.
Sumptus itinerarii. Ibid. D.
Sumptus juſtos, quos fecit poſſeſſor hereditatis de ſuo propter onera hereditaria, compenſat. Tom. 9. c. 165. B. & ſeq.
Sumptus in litem factos a procuratore repeti actione mandati contrariâ, etiamſi procurator non vicerit. T. 9. c. 357. C.
Sumptus juſti qui dicuntur. T. 9. c. 186. B.
Sumptus minuunt fructus. Ibid. B.
Sumptus litis. Vide, Expenſæ, Impenſæ.
Sumptus, & viatica præſtat, qui teſtes producit. T. 9. c. 276. A.
Sumptus litis quidam litigantes non ſolvunt quodam privilegio. T. 9. c. 1088. D.
Sumptus, quos poſt perfectam emptionem ante traditionem venditor fecit in re vendita, veniunt in actione venditi. T. 10. c. 1013. B.
Sumptuum uſuræ quomodo purgantur. T. 4. c. 877. A.
Sumptuum, & dupli ratio an ſervetur in eruditione empti hominis. T. 7. c. 809. C.
In ſumptuum ponenda ratione nullam eſſe differentiam inter bonæ, & malæ fidei poſſeſſorem. T. 7. c. 300. D.
Sumptuum condemnatio an fiat ante victoriam. T. 10. c. 1239. D.
Sumptuum æſtimatio an poſſit fieri poſt ſententiam ab eodem judice. T. 10. c. 1240. A.
De ſuo quemque largiri oportet, non de alieno. Tom. 4. c. 1147. E.
De ſuo præterito teſtamento patris. T. 8. c. 173. D. & ſeq.
Suorum nomen unde. T. 1. c. 123. A.
Suorum nomen eſt legitimum. T. 8. c. 564. E.
Suorum nomen eſt civile nomen. T. 8. c. 190. B.
Suorum heredum appellatio unde originem ſumit. Tom. 8. c. 177. E.
Suorum nomine qui contineantur. T. 10. c. 1127. B.
Supellex quid ſit. T. 1. c. 431. A.
Supellex inſtrumento fundi legato non continetur. Ibid. A. & c. 807. D.
Supellex non domus, ſed domini inſtrumentum eſt. T. 4. c. 1133. E.
Supellex quid ſit, & quæ contineat. T. 7. c. 966. D.
Supellex legata an dividi poſſit. T. 7. c. 1092. B.
Supellex in urbe, an urbana legetur, multum refert. T. 8. c. 605. A. B.
Supellectili legatâ quæ contineantur. T. 1. c. 434. E. & c. 435. A.
Supellectili legata non ſpectatur materia, ſed ſaltem ſpecies. T. 4. c. 1123. C.
Supellectili legata, an vaſa argentea quoque debeantur. Tom. 4. c. 283. E.
Supellectili legatâ cum domo, quæ ſupellex debetur. T. 4. c. 1135. C.
Supellectili legatâ, vel inſtructo prædio generaliter, ſi ſpecies quædam ejuſdem enumerantur, an generi per ſpeciem derogetur. T. 4. c. 1122. E. & c. 1123. A.
Supellectili legatâ, an videatur teſtator veſtem legaſſe. T. 7. c. 967. B.
Supellectili legatâ, an debeatur argentum eſcarium. Ibid. A.
In ſupellectili ſunt hodie candelabra argentea. T. 7. c. 966. E.
Supellectilis appellatione quid contineatur. T. 6. c. 669. E.
Superbi nomen utrique Tarquinio tribuiſſe videntur auctores. T. 1. c. 892. B.
Superbiæ qualitate non caret pura, nitidaque mens. T. 10. c. 820. A. B.
Superbus, & contumax in quo differunt. T. 4. c. 162. E.
Superbus pro *ſubreptus* inverſis literis ſcribitur in Pandectis. T. 7. c. 381. A.
Superbus quis ſit. T. 8. c. 834. B.
Verbum *ſupereſſe* an conveniat advocatis. T. 10. c. 884. E.
Quod ſupereſt, ejus repetitio non eſt. T. 4. c. 877. C.
Superexactores provincialibus in duplum tenentur. T. 2. c. 684. D.
Superficiaria actio. T. 7. c. 376. B. C. de quibus rebus eſt. Ibid. C.
Superficiaria prædia veniunt in actionem familiæ erciſcundæ. T. 7. c. 500. E. veniunt etiam in actionem communi dividundo. Ibid. E.
Superficiaria vindicatio. Tom. 7. c. 344. B. & c. 347. B. & ſeq.
Superficiaria prædia. T. 9. c. 1019. B. Vide, Prædia.
Superficiaria quænam ſint. T. 10. c. 590. C. D.
Superficiarii definitio quæ. Tom. 7. c. 344. B.
Superficiarii ſi ſint plures ejuſdem rei, quæ actio dabitur in eos. T. 7. c. 377. D.
De ſuperficiario jure. T. 6. c. 233. D.
Superficiario datur vindicatio utilis adversùs ſoli dominum. T. 8. c. 838. B.
Superficiarium jus. Tom. 6. c. 233. D. & T. 9. c. 416. D. & T. 10. c. 518. B.
Superficiarium jus vendi, donari, & legari poteſt ab emphyteuticario, vel ſuperficiario. Tom. 7. c. 377. E.
Superficiarium prædium poteſt pignori dari a ſuperficiario. T. 8. c. 614. C.
Superficiarium inter, & emphyteuticarium differentia. Tom. 10. c. 518. B. C.
Superficiarius eſt quaſi inquilinus. T. 1. c. 852. D.
Superficiarius fundo ſervitutem imponere poteſt. T. 2. c. 1243. E. & c. 1244. A.
Superficiarius fundi, & ſervitutis fundo debitæ vindicationem habet. T. 2. c. 1243. E.
Superficiarius jure prætorio pro domino habetur. T. 6. c. 211. B.
Superficiarius an ſervitutem imponere, vel adquirere poſſit ſuperficio. T. 7. c. 382. B. C.
Superficiarius eſt tanquam inquilinus. Ibid. C.
Superficiarius ſuperficiei an ſervitutem imponere poſſit. Tom. 7. c. 381. E. & c. 382. A.
Superficiarius quis dicatur. Tom. 7. c. 344. B. C. & c. 382. A. B.
Superficiarius, & emphyteuticarius in quo differunt. T. 7. c. 500. E. & c. 501. A.
Superficiarius, & emphyteuticarius in quo conveniunt, & in quo diſſentiunt. T. 7. c. 345. A. B.
Superficiarius eſt loco domini. T. 8. c. 530. B.
Superficiarius non eſt dominus, ſed quaſi inquilinus. T. 9. c. 329. B.
Superficiarius an poſſit nuntiare novum opus. T. 10. c. 1182. A.
Superficies ſoli ſequitur jus. T. 1. c. 1330. B.
Superficies domus pars minima, ſi cum ſolo confertur. T. 4. c. 245. B.
Superficies non poteſt eſſe ſine loco & ſolo; ſolum verò ſine ſuperficie eſſe poteſt. T. 4. c. 657. E.
Superficies ſolo cedit. T. 6. c. 119. B. & c. 233. D. ſequitur jus ſoli, cauſam, conditionem ſoli. Ibid. c. 233. D.
Superficies ſequitur jus ſoli. T. 6. c. 536. E. & c. 537. A.
Superficies cedit ſolo, regula juris. T. 7. c. 382. B.
Superficies agrorum quæ ſit. T. 7. c. 435. B.
Superficies inædificata eſt communis, cum ſolum eſt commune. T. 7. c. 580. D.
Superficies quid. T. 7. c. 382. A.
Superficies cedit ſolo. T. 8. c. 838. B.
Superficies per ſe a domino non poſſidetur, ſed cum univerſitate ædium. T. 10. c. 334. E.
Superficies ejus ſit, cujus eſt ſolum. T. 10. c. 42. B.
De ſuperficiei, & projectionis poſſeſſione interdictum dari ad exemplum Uti poſſidetis. T. 3. c. 486. B.
Superficiei appellatio latior, quàm ædificii. T. 4. c. 245. B.

Su-

Superficiei nomine quæ comprehenduntur. T. 1. c. 1130. A.
Superficiem, ideſt, domum, & ſolum unam eſſe rem. T. 1. c. 1449. A.
De ſuperficie interdictum an poſſit trahi ad projectionem. Tom. 10. c. 335. D.
De ſuperficii poſſeſſione interdictum dari ad exemplum Uti poſſidetit. T. 3. c. 486. B. C.
De ſuperficiis interdictum. Ibid. B.
De ſuperficio, vel ſuperficie caſus notandus. T. 9. c. 528. B.
Superficium quid ſit. T. 1. c. 1130. A. & T. 7. c. 382. A.
Superficium non eſt res ſoli, proinde ſuperficium dotale alienari poſſe, uxore volente, non etiam ædes. T. 3. c. 486. B. C.
Superficium hodie vendi poteſt, uxore volente. T. 3. c. 441. C.
Superficium aliud eſt, aliud ædificium. T. 7. c. 382. A.
Superficium dicitur, ut ædificium. Ibid. A.
Superficium eſt res immobilis, non res ſoli. T. 9. c. 528. B.
Superflua non nocent. T. 1. c. 1379. E.
Superflua facta prodeſſe juri noſtro, nocere non poſſunt. T. 1. c. 417. C. & T. 8. c. 516. A.
Superflua appellatio, Vide, Appellatio.
Cui ſuperfluum hereditatis reſtituitur ex cauſa fideicommiſſi, an is ſit Trebellianus fideicommiſſarius. T. 4. c. 560. C.
Superfluum cui reſtituitur, an ſit fideicommiſſarius Trebellianus. T. 10. c. 494. B.
Superhabere verbum. T. 9. c. 832. A. Vide, Inſuperhabere.
Superindictio, & ſuperindictum. T. 2. c. 677. D. E.
Supernumerarii. Tom. 2. c. 809. B.
Supernumerarii ſunt ſub juriſdictione Præfecti Urbi, aut Præſidum. T. 2. c. 997. E.
Supernumerariorum gradus, ac dignitas. T. 2. c. 941. B.
Superpondium quid vocarint veteres. T. 2. c. 775. C. D.
Superſtitioſa appellatio. Vide, Appellatio.
Supervacanea nunquam nocent. T. 4. c. 493. A.
Supervacua ſcriptura. Vide, Scriptura ſupervacua.
Supervacua appellatio. Vide, Appellatio.
Supervacuæ actiones. Vide, Actiones ſupervacuæ.
Supervivere quid ſit. T. 1. c. 86. D.
Supervivere quid ſonet. Tom. 8. c. 955. B.
Supplementa partium. T. 9. c. 1107. C.
Supplicando quod prodeſt, & nemini nocet, facile impetratur. T. 10. c. 837. D.
Supplicare an liceat Principi contra ſententiam Præfecti prætorio. Ibid. C.
Supplicare an liceat, ne debitor utatur præſcriptione dilatoria, ſive temporali. Ibid. E.
Supplicatio, & reſtitutio in integrum adversùs ſententiam Præfecti prætorio in quo differunt. Tom. 9. c. 1056. E. & c. 1057. A.
Supplicia ſumma, minima, & mediocria quæ. T. 1. c. 499. B.
Supplicia extrema in eos ſunt conſumenda, qui extrema ſcelera commiſerunt. T. 10. c. 887. A.
De ſupplicio crucis, & furcæ. T. 3. c. 457. A.
Suppliciorum genera varia. Ibid. A. B. C.
Supplicium de indemnatis ſumere nemini licet. Tom. 3. c. 97. A. B.
Supplicium ultimum, aut noviſſimum, quid ſit. T. 3. c. 84. A. B.
Supplicium rotæ a Franciſco Gallorum Rege in graſſatores conſtitutum. T. 3. c. 77. E.
Supplicium crucis a Conſtantino ſublatum, & ejus loco furca introducta. T. 1. c. 499. C.
Qui ad ſupplicium ducitur, per vim ne a clericis, vel monachis eripiatur, lex conſtituit. Tom. 9 c. 1110. D.
Qui ad ſupplicium ducitur, poteſt quis ejus nomine appellationem interponere, eo invito. Ibid. D.
Ad ſupplicium quomodo ducebantur damnati extremo ſupplicio. T. 9. c. 1389. A.
Supplicium eſſe pœnam peccati. T. 9. c. 1478. E.
Supplicium crucis, quod Romanis erat ſolenne, & legitimum, Conſtantinus ſuſtulit a judiciis, & foro. T. 10. c. 827. D.
De ſuppoſiti partus accuſatione. T. 9. c. 1441. D. & ſeq.
Suppoſiti partus mortuâ reâ, non perimi quæſtionem hereditatis. T. 9. c. 1123. D.
Supremæ tabulæ quæ. T. 8. c. 555. A.
Supremus, vel ultimus non ſemper dicitur comparatione primi. T. 1. c. 1313. C.
Supremus de quibus dicatur. T. 8. c. 601. A. B.
Supremus quis. T. 8. c. 555. A.
Supprimi res ab uno ex tranſigentibus aliud eſt, aliud latere ſine tranſigentis fraude. T. 10. c. 612. E. & c. 613. A.
Surdi loco abſentium habentur. T. 1. c. 97. D.
Surditas morbi nomine ſignificatur. T. 9. c. 607. E.
Surdo teſtamenti factio non eſt. T. 4. c. 1092. C.
Surdum facere teſtamentum non poſſe. T. 8. c. 196. A. Juſtinianeo jure poteſt. Ibid. A.
Surdus, & mutus re, literis, & conſenſu obligari poſſunt, verbis non item. T. 1. c. 1152. C.
Surdus, & mutus ut ſervos manumittere poſſunt. T. 1. c. 463. A.
Surdus an feudum retinere poſſit. T. 2. c. 1290. A.
Surdus per ſe ſtipulationem contrahere non poteſt, per proprium ſervum poteſt. T. 1. c. 1153. A.
Surdus in teſtamento teſtis eſſe non poteſt. T. 1. c. 330. C.
Surdus hereditatem adire nequit, & cur. T. 4. c. 396. B. C.
Surdus, & mutus pro abſentibus, & ignorantibus habentur. Tom. 4. c. 1146. B.
Surdus, & mutus an bonorum poſſeſſionem petere poſſint, & an eis dies petitæ poſſeſſionis cedant. T. 4. c. 396. B.
Surdus, & mutus ut matrimonium contrahere poſſunt, ita procuratores dari, & qua ratione hoc illis concedatur. T. 5. c. 115. A.
Surdus, & mutus tutor eſſe, aut dari non poſſunt. Ibid. B.
Surdus matrimonium contrahere poteſt. T. 6. c. 1071. E.
Surdus an poſſit teſtamentum facere. T. 7. c. 938. A. B. & T. 8. c. 967. B. & c. 968. C. & T. 10. c. 781. B.
Surdus quare non poſſit ſtipulari, nec promittere. Tom. 8. c. 1057. C.
Surdus an obligationem contrahere poſſit. T. 8. c. 324. B.
Surdus an intervenire poſſit iis contractibus perficiendis, qui nudo conſenſu perficiuntur. Tom. 8. c. 383. B. an in contractibus, qui verbis perficiuntur, intervenire poſſit. Ibid. C.
Suſcepti qui ſint. Tom. 2. c. 850. B.
Suſcepti quinam ſint. T. 10. c. 744. A. a vaſallis ſeparantur. Ibid. A.
Suſceptor auratius quis ſit, & ut creetur. T. 2. c. 680. C.
Suſceptor, vel tabellarius, qui aliquid fraudis admiſit, an denuo ad illud officium revocari poſſit. T. 10. c. 728. A. B.
Suſceptores qui ſint, & eorum privilegium. T. 2. c. 772. B. C.
Suſceptores ordo curiæ ſuo periculo creat. T. 2. c. 775. A. eorum officium. Ibid. D.
Suſceptores duo in ſingulis provinciis conſtituendi. Tom. 2. c. 776. C.
Suſceptores rerum privatarum Cæſaris quomodo creantur. Tom. 2. c. 646. D. E.
Suſceptores tributorum ex quibus perſonis creantur. T. 2. c. 709. E.
Suſceptores canonum creantur fide, & periculo nominatorum. T. 2. c. 773. B.
Suſceptores vini, ideſt, caupones. T. 2. 807. C.
Suſceptores largitionalium rationes arcæ attingere non debent. T. 2.

T. a.c.690. B.
De ſuſceptoribos ; & eorom matrimoniis. Tom. 6. c. 1108. B. & ſeq.
Suſceptus qui dicicur, a vaſallo diverſus eſt. T. 9. c. 420. B.
Soſcipere oomioa debitorum, & agnoſcere qoid ſit, & quomodo differant. T. 5. c. 1096. D.
Suſcipere verbum commune eſt advocatorum, & procuratorum, cum quadam tamen differentia. Tom. 10. c. 884. E. & c. 885. A.
Suſpectas ſententias infirmæ confirmationes faciunt. T. 6. c. 390. E.
Suſpecti, vel ſuſpicionis actio famoſa eſt. T. 1. c. 56. D.
Suſpecti poſtulatio. Tom. 1. c. 792. E.
Suſpecti crimen unde deſcendat. T. 8. c. 927. C.
Suſpecti cognitionem lege dari. T. 8. c. 695. B.
Suſpecti actio locum habet durante tutelà, non finità tutelà. T. 9. c. 584. B.
Suſpectos tutores removendi jus cui datum. T. 8. c. 927. C.
Suſpectos poſtulare quinam poſſint. Ibid. C.
Suſpectum tutorem cur ſoli mores faciunt, ſuſpectum heredem ſolæ facultates. T. 3. c. 139. E.
Suſpectus quinam dicatur. Tom. 1. c. 426. B. & T. 8. c. 928. A.
Suſpensà cognitione maleficii, an ſit ſervo repræſentanda libertas ex cauſa fideicommiſſi. T. 4. c. 1249. A
Suſpenſionis eadem vis, quæ excommunicationis. T. 6. c. 910. A.
Suſpicari, & præſumere ſunt diverſa. T. 7. c. 1425. C.
Suſpicio abſque accuſatione, & damnatione an ſufficiat. Tom. 6. c. 599. E.
Suſpicio divitiarum malè partarum quæ. T. 9. c. 593. B.
Suſpiciones naſcuntur ex argumentis. T. 10. c. 966. D.
Suſpicio fraudis in votorum feſtinatione an in nuptiis contrahendis interveniat. Tom. 4. c. 856. C.
Suſpicio fraodis num ceſſet in nepote ſuſcepto in adoptiva familia ex adoptivo filio. Ibid. B. quæ hujuſmodi ſolutio. Ibid. B. C. ſecus conſtitutione D. Pii. Ibid. C.
Sua res. Vide, Res.
Sua res condicitur condictione furtivà contra regulas juris. T. 10. c. 956. B.
Suæ rei emptio an valeat. Tom. 7. c. 699. C. D.
Suam rem in condictione certi nemo condicit. T. 7. c. 650. E. in condictione incerti condicit. Ibid. E.
Inter ſuum heredem, & emancipatum circa cauſam tranſmiſſionis differentia quæ. Tom. 4. c. 403. A.
Inter ſuum, & emancipatum filium differentiæ quæ. T. 4. c. 66. B.
Suom petentibus joris ignorantia an noceat. T. 4. c. 502. D.
Soum cuique avelle non poteſt. T. 5. c. 456. E.
Quod ſuum non eſt, nemo in alium transferre poteſt. T. 6. c. 4. B.
Suum heredem facit adoptio. T. 9. c. 910. C.
Suum heredem exſiſtere aliud eſt, aliud extare. T. 9. c. 1000. B.
Suum in heredem, qui ſe abſlinuit bonis, ſive ſe abſtinuerit ſuo jure, vel beneficio ætatis reſtitutus, creditoribus hereditariis non dari actionem, neque in fidejuſſores ab eo datos. T. 9. c. 787. D.
Suus non eſt nepos, ſi filius præcedat, ſed eſt agnatus. Tom. 4. c. 781. C.
Suus non eſt frater, & eſt tamen agnatus. Ibid. C.
Suus ignorans bonorum poſſeſſionem adquirit. T. 4. c. 403. E.
Suus heres jure legitimo hereditatem evincit. Tom. 4. c. 1089. C.
Suus, & filius emancipatus in quo differunt. Tom. 4. c. 469. C. & Tom. 9. c. 660. E. & c. 698. D.
Suus heres an ex teſtamento ſit. T. 4. c. 83. C.
Suus heres invitus fit heres. T. 4. c. 650. B.
Suus heres. Vide, Heres.
Suus heres quando, & ubi cum emancipatis concurrere dicatur in bonorum poſſeſſione petenda. T. 5. c. 603. C. D. & ſeq.
Suus cum emancipato in bonorum poſſeſſione concurrens, an, & quando legata præſtet. Tom. 5. c. 608. C. & ſeq.
Suus heres filius ipſo jure eſt, etiam citra aditionem. Tom. 5. c. 602. D.
Suus heres, & extraneus in quo differunt. T. 6. c. 282. A.
Suus heres patri heres ſtatim exſiſtit. T. 6. c. 164. A.
Suus heres propriè eſt filius; vel nepos, vel quis alius ex linea liberorum, qui in familia defuncti parentis proximum gradum tenet eo tempore, quo is moritur, vel quo hereditas ejus ei defertur. T. 6. c. 294. B.
Suus heres regulariter non poteſt reverti ad hereditatem, quam repudiavit, niſi ſit res integra, & intra triennium. T. 9. c. 787. B.
Suus heres an pro herede poſſit uſucapere. T. 10. c. 690. E.
Suus heres qui eſſe non poteſt, non poteſt eſſe agnatus. T. 10. c. 774. B.
Sycomori Nili dicuntur filii. T. 10. c. 569. E.
Syllabarum aucupes Juriſconſultos vocat Tullius. T. 10. c. 955. E.
Syllepſis figura frequens eſt in auctoribus. T. 9. c. 482. C.
Syllogiſmi nihil valent in novis conſtitutionibus. T. 9. c. 763. E.
Syllogiſmus mentiens. T. 8. c. 609. D.
In ſylva data in dotem hæc diſtinctio notatur, an ſit cædua, an incædua. T. 4. c. 292. E. & c. 293. A.
Ex ſylva ſi factum ſit novale, an alius fundus eſſe intelligatur. T. 5. c. 820. A.
Sylva ſi pignori obligata ſit, materia ejus ſylvæ omnis; arbores omnes ſunt in pignoris cauſa; navis, vel arca ex ea materia, arboribuſque confecta, non ſunt in pignoris cauſa, & cur. T. 5. c. 425. C.
Sylva cædua immatura, & ſylva incædua. T. 8. c. 512. C. & ſeq.
Sylvà venditâ, an feræ emptorem ſequantur. T. 8. c. 262. D.
Sylva cædua. Tom. 8. c. 512. B. C. an fructuarius eam cædere poſſit. Ibid. D.
Sylva cædua immatura cæſa eſt in fructu. Ibid. E.
Sylvæ poſitio non eſt periculoſa. T. 3. c. 268. E.
Sylvæ cæduæ olim quomodo cædebantur, & quomodo hodie. T. 4. c. 292. C.
Sylvam de herbis etiam dici. Ibid. E.
Sylvam pro viridario accipi. Ibid. E.
Symbola teſtamentorum, manumiſſionum, & ſtipulationum. T. 1. c. 1151. A. B.
Symbola mercedis. T. 9. c. 1024. A.
Symbola ſolennia an ſint in ſtipulationibus. T. 10. c. 525. A.
Symbolum mancipationum, acceptilationum, & manumiſſionum quod eſt. T. 4. c. 747. D. E.
Symmachi opinio de equo mutuato. T. 5. c. 392. C.
Synagogæ judæorum an ſint licitæ. T. 10. c. 831. A.
Συναλλάγματα alia ſunt δίπλευρα; alia μονόπλευρα. T. 1. c. 1151. A.
Συνώνιον, publica comparatio ſpecierum. T. 3. c. 21. B.
Syndici quinam ſint. T. 2. c. 181. E. & T. 10. c. 944. B.
Syndici, & actores quanam actione conveniri poſſint. T. 5. c. 120. A.
Syndicus agere poteſt pro populo. T. 1. c. 172. C.
Syndicus quibuſnam in locis in perpetuum deſignetur. T. 5. c. 121. D.
Syndicus quando, & a quibus eligendus, & ad quid. T. 6. c. 279. D.
Syndicus non poteſt juſjurandum deferre. T. 9. c. 193. A.
Syngraphâ probatur creditum. T. 9. c. 214. E.
Syngrapha fidem facit. T. 9. c. 266. D.
In ſyngrapha ſufficiunt tres teſtes. T. 9.

T. 9. c. 275. D.
An ex ſyngrapha condictio naſcatur. T. 9. c. 214. D.
Syngrapha. Vide, Condictio ex ſyngrapha.
Syngrapham, quæ majorem quantitatem continet, judex non recipiet, niſi ſubſcripſerint tres teſtes. T. 9. c. 214. D.
Synodaticum quid. T. 6. c. 1001. B.
Synodi Provinciales indigent confirmatione Romani Pontificis. T. 6. c. 922. C.
Synoditæ quinam appellentur. T. 2. c. 1038. B. C.
Synodus poteſt ex juſta cauſa Epiſcopum removere Epiſcopatu. T. 6. c. 922. A.
Synodus Epiſcopalis quid. Vide, Concilium.
De Synoneto ad titulum Codicis, ut nemini liceat in coemptione ſpecierum ſe excuſare, & de munere Sitonici. T. 3. c. 21. B.
Synopſis quid ſit. T. 3. c. 193. A.
Synopſis duarum conſtitutionum Græcarum, quæ in *tit. Codicis de teſtibus* deſiderantur. T. 3. c. 202. B.
Synopſis eſt forma exſtruendi operis. T. 10. c. 197. B.
Syntheſis quid ſit. T. 7. c. 1428. E.
Synveteranus quæ vox. Tom. 10. c. 1030. B.
Sypara vexillorum, & labarorum. T. 3. c. 311. E.
Syria duplex. T. 3. c. 291. D.
Syria Palæſtina dicitur Salutaris. T. 10. c. 608. D.
Syriæ Phænicea provincia duas habet metropoles, Tyrum, & Berytum. Tom. 2. c. 811. B.
Syriarchæ quinam præciſè ſint. T. 2. c. 1124. E. & c. 1125. A.
Syriarchia quænam provincia. T. 1. c. 1027. B.

T

Tabella occultat ſæpe vitioſam, & calumnioſam accuſationem. T. 6. c. 1141. B.
Tabellarii officium erat olim ſervile. T. 8. c. 843. A.
Tabellæ diptychæ. Tom. 3. c. 105. C.
Tabellio, & tabularius in quo differunt. T. 2. c. 1095. C. & T. 10. c. 704. B.
Tabellio ſuo officio functus præſumitur. T. 6. c. 917. E.
Tabellio poteſt, eo munere miſſo, decurio fieri, ſeu conſcribi in curiam, & minorem Senatum ſuæ civitatis. T. 9. c. 1472. E.
Tabellionis officium indignum decurione. T. 2. c. 706. E.
Tabellionis jurati teſtimonium ſufficit. T. 2. c. 1097. A.
Tabellionis ſolius in inſtrumento fides non ſufficit. T. 2. c. 1124. E.
Tabellione mortuo, literarum tabellionis comparatio fit. Tom. 2. c. 1097. B.
Tabelliones quomodo, & ex quibus perſonis creabantur. Tom. 2. c. 707. A. B.
Tabelliones ſolent priùs ſcribere contractus in ſchedula. Tom. 2. c. 1115. A.
Tabelliones ſunt publici contractuum ſcriptores. T. 2. c. 706. E. & c. 1092. D.
Tabelliones ad decurionatum vocari poſſunt. T. 2. c. 706. E.
De tabellionibus, qui publica inſtrumenta recipiunt. Tom. 9. c. 287. E.
Tabellionum pœna, qui non per ſe inſtrumenta formant. Tom. 2. c. 1093. E.
Tabellionum ſtationes. T. 3. c. 55. A.
Tabernâ negotiatoriâ legatâ, aut venditâ, an merces legato, aut venditione contineantur. T. 4. c. 1139. A.
Taberna, & pergula conjunguntur. T. 5. c. 431. B.
Taberna unde dicta. Ibid. B. C.
Taberna quid. T. 5. c. 431. B. & T. 8. c. 615. D.
Taberna Argentaria. T. 7. c. 1252. E.
Taberna fabri ferrarii. Tom. 7. c. 1284. B.
Taberna in foro poſita. Tom. 7. c. 1252. E.
Tabernæ in foro Romano ſtationes appellatæ. T. 3. c. 54. D.
Tabernæ nomine non locus ſignificatur, ſed merx, quæ in eo ſita eſt. T. 4. c. 1159. B.
Tabernæ appellatione merces veniunt. T. 5. c. 648. D.
Tabernæ appellatione quid ſignificatur. T. 5. c. 431. B. & T. 8. c. 615. E.
Tabernæ definitio. T. 5. c. 431. B.
Tabernæ inſtrumento non continentur inſtitores. T. 8. c. 615. E.
Tabernacula quid. Ibid. E.
Tabernaculum Proprætorum, quia olim hi bella adminiſtrabant, Prætorium quoque appellabatur. T. 4. c. 832. A.
Tabernas argentarias qui vendit, ſolumne, an jus in ſolo vendidiſſe intelligitur. T. 7. c. 704. C.
Tabernas duas conjunctas habens, unam inferiorem, alteram ſuperiorem, ſi utraſque diverſis legaverit, an ab illo inferiori tabernæ ſervitus oneris ferendi impoſita videatur. T. 7. c. 1387. D. E.
Tabernis argentariis venditis, non ſolum publicum, ſed jus tantùm in illo venditum videtur. T. 7. c. 715. C.
Ταβλίζειν eſt aleâ ludere. Tom. 2. c. 1147. B.
Tabula ærea, in qua continebatur forma agrorum aſſignatorum. T. 7. c. 481. B.
Tabulæ apud antiquos ut obſignabantur. T. 1. c. 509. C. D.
Tabulæ priores jure factæ an fieri poſſint irritæ, ſi ſequentes jure ordinatæ, & perfectæ fuerint. T. 1. c. 118. A.
Tabulæ non legitimè factæ, in quibus Princeps heres inſtituitur, an ſint probandæ. Ibid. B.
Tabulæ non ſunt pars navis, ſicut nec remi, tranſtra, antennæ. T. 4. c. 618. D. E.
Tabulæ ſolæ nuptiales matrimonium non faciunt. T. 4. c. 1335. E.
Tabulæ primæ dicuntur teſtamentum patris, quo ſibi heredem inſtituit; ſecundæ tabulæ verò teſtamentum filii impuberis, quo pater heredem ei ſubſtituit. T. 4. c. 83. D.
Tabulæ teſtamentariæ aut ſunt principales, aut ſecundæ. T. 5. c. 632. D.
Tabulæ teſtamenti quot ſignis ſignari debeant. Ibid. D.
Tabulæ teſtamenti quando aperiendæ, & quibus præſentibus. Ibid. B. C.
Tabulæ pupillares. Ibid. D.
Tabulæ teſtamenti 7. teſtium ſignis confirmata eſſe debent, ut bonorum poſſeſſio ex iis competere poſſit. T. 5. c. 609. A. B.
Ubi tabulæ non valent, fruſtra contra eas petitur bonorum poſſeſſio. T. 6. c. 167. D.
Tabulæ exhibendæ ſunt ab æditue, ſi apud eum depoſitæ ſint. T. 7. c. 496. B.
Tabulæ pictæ an ædium emptorem ſequantur. T. 7. c. 781. E.
Tabulæ teſtamenti. T. 7. c. 495. B. Vide, Teſtamenti tabulæ.
Tabulæ quomodo conſignantur. T. 8. c. 978. B.
Tabulæ religatæ catenis non ſunt ædium. T. 8. c. 653. D. E.
Tabulæ teſtamenti ſunt irritæ, & quomodo. T. 8. c. 338. D.
Si tabulæ teſtamenti nullæ extabunt, unde liberi. T. 8. c. 161. A. & ſeq.
Tabulæ pupillares quæ dicuntur. T. 9. c. 740. A.
Tabulæ teſtamenti aut aperiuntur, & publicantur, & inſinuantur apud acta vivo teſtatore, in urbe apud magiſtrum cenſus, qui habet jus actorum publicorum conficiendorum, & in Provincia apud Præſides, ut ſcilicet tabulis teſtamenti major accedat fides; aut aperiuntur poſt mortem teſtatoris, ut innoteſcant heredibus, & legatariis, & fideicommiſſariis, & ſervis manumiſſis, & fiſco, cui viceſima hereditatis debebatur, vel aliis, quorum intereſt inſpicere, & deſcribere tabulas teſtamenti, aut partem earum. T. 9. c. 788. D.
Tabulæ ætatis filiorum vel a patre,
vel

vel a matre factæ fidem faciunt. T. 10. c. 906. D.
Tabularii qui ſint. T. 2. c. 707. C. & T. 10. c. 704. B.
Tabularii duo in ſingulis provinciis conſtituendi. Tom. 2. c. 776. B. C.
Tabularii, villici, & negotiorum procuratoris differentia. Tom. 2. c. 643. A.
Tabularii rationes ſupputant. T. 2. c. 776. D.
Tabularii conditionales ſunt. T. 2. c. 770. C. & c. 776. E.
Tabularii chartas publicas adminiſtrare dicuntur. Tom. 2. c. 776. D.
Tabularii civitatum, qui rationes tributorum tractant, ſi iniquæ cujuſquam immunitatis profeſſionem admittant, vivi exuruntur. T. 2. c. 691. B.
Tabularii ad aliam aſpirare dignitatem non poſſunt. T. 2. c. 646. A.
Tabularii quinam olim. Tom. 2. c. 771. D. & Tom. 8. c. 911. A.
Tabularii erant ſervi conditionales. T. 9. c. 1214. C.
Tabularii ſervi civitatis ſunt. Ibid. B.
Tabularium civitatis quod. T. 9. c. 963. A. B.
Tabularius quis ſit. T. 10. c. 728. E.
Tabularum appellatione quæ contineantur. Tom. 1. c. 453. E. & c. 454. D.
Tabularum ſecundarum appellatio non convenit, niſi pupillari ſubſtitutioni, T. 9. c. 739. E. vulgaris ſubſtitutio locum primarum, & principalium tabularum obtinet, quibus teſtator potiſſimùm ſibi heredem facit, non alii. Ibid. E.
Tabulas qui ſubripuerit, qua actione tenetur. T. 1. c. 411. D.
Tabulas teſtamenti qui ſupprimit, quibus ſubjacet pœnis. T. 1. c. 453. D.
Tabulas primas qui oppugnavit, nihil ex ſecundis conſequi debet. T. 4. c. 88. A.
Tabulas teſtamenti qui exhibere recuſat, qua actione teneatur. T. 5. c. 798. A.
Tabulas conficere non ſolere filiosfamilias. T. 6. c. 72. B.
Tabulas teſtamenti incidere, cancellare, & reſignare quid ſit. T. 8. c. 170. C. D.
De tabulis exhibendis interdictum. T. 1. c. 454. A. & T. 3. c. 475. D. & T. 6. c. 331. B. & Tom. 8. c. 538. A.
De tabulis exhibendis interdictum annuum eſſe. Tom. 3. c. 475. C.
Tabulis primis qui renuntiavit, an is ex ſecundis hereditatem obtinere poſſit. T. 4. c. 84. C.
In tabulis patris, & filii una falcidia ſervatur. T. 4. c. 760. E. vis, & poteſtas hujus regulæ quæ eſt. Ibid. E.
De tabulis exhibendis. T. 9. c. 1167. C. D. Vide, Interdictum.
Interdictum de tabulis exhibendis an ſit annuum, vel perpetuum. T. 10. c. 232. B.
In tabulis plerique nomina ſua inſcribi nolunt. T. 10. c. 674. D.
Si taceat in jure interrogatus, vel non reſpondeat, quid. Tom. 4. c. 162. D.
Tacens an negaſſe videatur. T. 5. c. 209. A.
Tacens eſt contumax; & habetur pro negante, & tenetur in ſolidum. T. 8. c. 834. C.
Qui tacet, conſentire videtur. T. 3. c. 484. D.
Qui tacet, an conſentire videatur. T. 4. c. 153. C. & T. 8. c. 834. D. & T. 9. c. 443. A.
Qui tacet pro ſubjecta materia, aliàs conſentire, aliàs diſſentire dicitur. T. 4. c. 153. C.
Qui tacet, pro negante habetur, & pro mendace. T. 8. c. 516. E.
Qui tacet, non habetur pro confeſſo. Ibid. E.
Tacita fideicommiſſa ſine fraude eſſe poſſunt. T. 2. c. 659. C.
Tacita cum dicimus, fraudes dicimus. Ibid. C. tacita pactio. Ibid. C.
Tacita conditio non efficit legatum conditionale. T. 4. c. 500. E.
Tacita exheredatio eſt conditionis adjectio. T. 4. c. 381. D.
Tacita voluntas conditionem facit, ſicut expreſſa. T. 4. c. 390. A.
Tacita fides eſt tacita conventio. T. 4. c. 851. B.
Tacita hypotheca an etiam detur ei, cujus pecuniâ domus, quæ vitium faciebat, refecta eſt. T. 4. c. 1262. D. E.
Tacita conventio non minùs valet, quàm expreſſa. Tom. 5. c. 65. E.
Tacita penſatio quæ eſt. Tom. 7. c. 1204. D.
Tacita fideicommiſſa quæ. Tom. 8. c. 641. C.
Tacitâ, aut nudâ voluntate teſtamentum non infirmatur. T. 8. c. 981. B.
Tacita emancipatio. Vide, Emancipatio.
Tacitè pecunia ſine fraude credi poteſt. T. 2. c. 659. C.
Quæ tacitè inſunt, non faciunt legata conditionalia. T. 4. c. 500. E.
Tacitè acta in jure ſæpiſſime valent, quæ expreſſa non valerent. T. 5. c. 483. E.
Tacitè multa fiunt utiliter, quæ nominatim facta non valent. T. 6. c. 25. C.
Tacitè quæ inſunt, ſi exprimantur, conditionem non faciunt. T. 7. c. 951. A.
Tacite, aliquid intelligatur, an exprimatur; multum intereſt. T. 9. c. 1123. C.
Taciti minor eſt vis, quàm expreſſi. T. 3. c. 508. D.
Taciti, & expreſſi an vis eadem ſit. T. 7. c. 634. D.
Taciti pacti exemplum. Tom. 9. c. 36. B. C. & c. 340. D.
Ex tacito mandato actio mandati competit. T. 5. c. 134. E.
Tacitum ceſſat expreſſo. Tom. 4. c. 1005. A.
Tacitum fideicommiſſum probare naturâ eſt difficile. T. 4. c. 1377. D.
Tacitum fideicommiſſum quid eſt. T. 4. c. 391. B. C.
Tacitum jus quid ſit. T. 7. c. 1204. D.
Tacitum pactum. Vide, Pactum tacitum.
Taciturnitas patria quo caſu pro conſenſu non habeatur. Tom. 3. c. 384. A.
Taciturnitas uxoris juſſum imitatur. T. 2. c. 1308. C. D.
Taciturnitas patris non obligat patrem in ſolidum. T. 1. c. 1385. A.
Taciturnitas in quibus non habetur pro conſenſu. T. 3. c. 484. D.
Taciturnitas præſentis eſt medium inter conſenſum, & diſſenſum. T. 4. c. 153. C.
Taciturnitas negationem imitatur, non confeſſionem. T. 4. c. 162. D.
Taciturnitas patria pro voluntate habetur. T. 4. c. 236. B. & quando non. Ibid. c. 237. C.
Taciturnitas, & ſcientia conſenſum imitantur. T. 4. c. 1306. E.
Taciturnitas diuturna mariti eſt pactio tacita. T. 4. c. 980. D. E.
Taciturnitas aliquando conſenſum imitatur, aliquando diſſenſum. T. 4. c. 285. B.
Taciturnitas pro confeſſione non habetur, neque pro negatione. T. 5. c. 758. C.
Taciturnitas patris in ſponſalibus contrahendis conſenſum imitatur. T. 5. c. 541. B.
Taciturnitas conſenſum imitatur, & conſenſus mandatum. Tom. 5. c. 134. E.
Taciturnitas patria in nummis creditis filiofamilias conſenſum imitatur. T. 5. c. 440. B.
Taciturnitas qua in cauſa pro conſenſu habeatur. T. 5. c. 104. C.
Taciturnitas pro confeſſione an habenda. T. 5. c. 758. C.
Taciturnitas pro conſenſu habetur. T. 6. c. 1014. B. & T. 7. c. 410. B. & c. 857. B. & T. 9. c. 443. A.
Taciturnitas eſt conſenſus. Tom. 6. c. 886. E. & T. 9. c. 443. A.
Taciturnitas, vel conniventia prædeceſſoris non nocet ſucceſſori. T. 6. c. 913. A.
Taciturnitas conſenſum imitatur. T. 6. c. 139. A. & c. 720. D. & T. 8.

T. 8. c. 722. E. & c. 834. D. & T. 9. c. 307. C.
Taciturnitas filiæ conſenſum imitatur. T. 7. c. 1151. A.
Taciturnitas in ſervitutibus pro diſſenſu accipitur. T. 7. c. 410. C.
Taciturnitas voluntatem imitatur. T. 7. c. 640. B.
Taciturnitas, & patientia conſenſum imitantur. T. 8. c. 267. E.
Taciturnitas patris conſenſum imitatur. T. 9. c. 433. A.
Taciturnitas patrem in ſolidum pupillo non obligat. T. 9. c. 307. D. & T. 10. c. 641. B.
Taciturnitas patrem reipublicæ in ſolidum obligat. T. 9. c. 307. D. & T. 10. c. 541. B. C.
Taciturnitas pro conſenſu eſt. T. 10. c. 471. C.
Pro taciturnitate habetur conſenſus. T. 5. c. 513. E.
Taciturnitatem accipi pro voluntate, atque conſenſu. T. 3. c. 383. E.
Tacitus, illiteratuſque conſenſus populi legem obliterat. T. 4. c. 45. E.
Plus quàm tacitus conſenſus eſt nutus. T. 7. c. 654. E.
Tagax quis dicatur. T. 3. c. 140. A.
Taille; capitalis illatio. Tom. 2. c. 834. C.
Talaria lex onde nomen acceperit: T. 8. c. 894. C.
Subjecta talia ſunt, qualia præmittuntur prædicata. T. 4. c. 1180. B.
Talio. T. 1. c. 244. C. D.
Talio alt pœna calumniæ. Tom. 8. c. 631. E.
Talus quid. T. 8. c. 571. B.
Talus ubi in homine, & animalibus ſit. T. 8. c. 563. B. comparavit natura talum ad firmitatem. Ibid. C.
Ταμεῖον cellarium dicitur. T. 2. c. 876. A.
Tamen etſi pro *Quamvis*. Tom. 3. c. 7. D.
Tamiaca prædia quænam erant. T. 10. c. 931. D.
Tancredus vetus decretalium interpres. T. 6. c. 1086. C.
Tante nomen Gallicum unde deductum. T. 9. c. 926. C.
Tanti eſt omnis res, quanti a domino æſtimatur. T. 4. c. 587. E.
Tapeta quare injicienda. Tom. 3. c. 273. A.
Non omnis tarda ſolutio eſt mora, & mora eſt tarditas, quam interpellatio creat. T. 4. c. 214. A.
Tarditas in ſolutione an ſit mora. Ibid. A.
Taxat officium judicis id, quod intereſt, in caſibus incertis. Tom. 9. c. 1078. A.
Taxatio ejus, quod intereſt, quæ. T. 9. c. 1072. E. & c. 1073. A. & ſeq.
Taxationis verbum Juriſconſultorum proprium. T. 3. c. 33. C.
Tectorem eum eſſe, qui tectorium ciſternæ inducit. T. 3. c. 260. C.
Tectum eſt pars alimentorum. T. 5. c. 620. A.
Tegulæ ædificiis nondum impoſitæ in rutis, & cæſis habentur. T. 7. c. 723. E.
Tegulæ ædificii tegendi gratiâ allatæ, nondum impoſitæ, ædificii non ſunt. T. 7. c. 782. C.
Tela dicimus omnia, quæ hominis ſaluti nocere poſſunt. Tom. 1. c. 471. A.
Tela ſunt actiones, exceptiones ſunt clypei reorum. Tom. 9. c. 1085. D.
Telamones. T. 5. c. 312. E.
Telonæ qui dicuntur. T. 9. c. 399. C.
Telonea ſunt regalia. T. 2. c. 1325. B. E.
Telurum ſignificatio. T. 8. c. 523. D. & c. 643. B. C.
Telum unde dictum fuerit. Tom. 1. c. 292. A.
Telum a Gajo quomodo interpretatur. T. 1. c. 292. A. & Tom. 8. c. 644. A. & c. 1131. E.
Temonarii aurum tyronicum exigebant. T. 2. c. 887. D.
Temperamentum quid. T. 7. c. 2. A.
Templa qui armis obſederit, vel occupaverit, lege Julia de vi tenetur. T. 1. c. 512. B. C.
Templa unius perſonæ vicem ſuſtinent. T. 7. c. 586. C. habuerunt etiam prædia vectigalia. Ibid. C.
Templarii unde dicti. T. 6. c. 777. A.
Templariorum ordo quando abrogatus. Ibid. A.
Templo an legatum videatur, quod Eccleſiaſticis legatur. Tom. 7. c. 1462. D.
Templo, collegio, vel cuilibet alii corpori licito an legari poſſit. Ibid. C. D.
De templorum ædificaturibus. T. 2. c. 2109. D. E.
Templorum prædiorum locatio. T. 2. c. 878. C.
Templorum fundi. Tom. 9. c. 1037. A.
Templum muliebri Fortunæ ædificatum, ac dedicatum. Tom. 3. c. 348. E.
Tampora quæ ſunt præſtituta in adquirenda hereditate. Tom. 4. c. 503. E.
Tempora luctus quæ ſint, & ubi enumerentur. T. 5. c. 103. A.
Tempora petandæ, vel admittendæ bonorum poſſeſſionis ſcientibus dumtaxat cedunt, & imputantur non ignorantibus. T. 5. c. 628. B.
Tempora, quæ in emptione, & venditione conjungenda, qualia ſint. T. 5. c. 739. A.
Tempora petendæ poſſeſſionis quæ. T. 8. c. 203. A.
Tempora præſcriptionis quando incipiunt. T. 9. c. 1043. B. C.
Tempora cedunt ignoranti jus. T. 9. c. 650. E.
Tempora quæ obſervantur ad ſolutionem judicati. T. 9. c. 1092. A.
Tempora præſtituta in litibus dirimendis tam civilibus, quàm criminalibus. T. 9. c. 127. E. & c. 128. A. & ſeq.
Tempora legitima inſtituendæ accuſationis adversùs adulterum, quæ ſunt. T. 9. c. 14. D.
Intra quæ tempora appellatio eſt interponenda. T. 9. c. 1110. B.
Intra quæ tempora appellatio interpoſita in judicium introducenda eſt, & definienda. T. 9. c. 1112. B. & ſeq.
Tempora conjunguntur intra heredem, & defunctum, venditorem, & emptorem. T. 10. c. 521. A.
Tempora ad deliberandum iis tantùm præfiniri poſſunt, qui deliberare poſſunt. T. 10. c. 784. D.
Tempora fatalia quot ſint. T. 10. c. 789. D.
Tempora an noventur heredibus mortuo appellatore. T. 10. c. 802. B. C.
Tempora præſtituta reſtitutionibus tam majoribus, quàm minoribus, qui reſtitui poſſunt, nec non & heredibus eorum. T. 10. c. 911. C. & ſeq.
Temporales exceptiones quænam ſint. T. 8. c. 1126. E.
Temporalis exceptio. Vide, Exceptio temporalis.
Temporalis dies quis. Tom. 9. c. 1113. C.
Temporaria permutatio jus provinciæ non innovat. T. 3. c. 690. D. & T. 8. c. 714. A. & c. 823. A. & c. 872. C. Vide, Permutatio temporaria.
Temporariæ indictiones. Tom. 3. c. 691. A. & T. 7. c. 1363. D.
Temporariæ cauſæ. Vide, Cauſæ.
Temporarias actiones litis conteſtatione perpetuari. T. 1. c. 552. B.
Temporarii conductores. Vide, Conductores.
Tempore priorem eſſe potiorem, & quinam ab iſta regula excipiuntur. T. 1. c. 1490. C.
De tempore faciendi judicati. T. 3. c. 86. A.
De tempore infinito. T. 1. c. 552. A.
De tempore accuſationum finiendarum. T. 3. c. 5. B. C.
Tempore qui prior eſt, potior erit jure hypothecæ, vel jure pignoris. T. 4. c. 179. A.
Tempore prior eſt potior jure. Ibid. A. & c. 646. B.
An tempore tollatur obligatio. T. 4. c. 141. E. & c. 142. A.
De tempore, ſive die, qui infertur obligationi. T. 5. c. 847. D.
Tempore legitimo liberatur debitor, non ipſo jure. T. 5. c. 848. D.
Quæ tempore deteriora futura ſunt, an herede deliberante ex hereditate deminui poſſint. T. 7. c. 955. D. E.

De tempore admittendæ bonorum poſſeſſionis. T. 8. c. 202. E. & c. 203. A. & ſeq.
Tempore an finiatur obligatio. T. 10. c. 524. B.
De tempore præſtituto ad exſequutionem judicati. T. 10. c. 1237. C. D.
De temporibus, & reparationibus appellationum, ſeu conſultationum. T. 9. c. 1112. A. B. & ſeq.
Temporibus opponuntur interruptiones. T. 10. c. 521. A.
Temporis utilitas ſummam augere, vel deminuere poteſt. Tom. 1. c. 1279. E.
Temporis præteriti ſola ratio obſtat cauſæ reſtitutionis. Tom. 4. c. 916. A.
Temporis adjectio actum legitimum, ſive legis actionem vitiat, & corrumpit in totum. Tom. 5. c. 1084. E.
Temporis impensâ nulla eſt major. T. 6. c. 955. D.
Temporis longi exceptio an valeat ad obtinenda loca jure gentium publica. T. 7. c. 437. C.
Temporis longi, & diuturni definitio in jure eſt perpetua. T. 9. c. 613. B.
Temporis, vel loci quo caſu æſtimatio fiat reſpectu emptoris, & venditoris. T. 10. c. 753. B. C. & ſeq.
Temporis privilegium an vigeat in prætorio pignore, quod fit miſſione in poſſeſſionem. Tom. 10. c. 457. A.
Temporis futuri uſuras, legis Cinciæ modum excedentes, an creditor remittere poſſit. Tom. 10. c. 1230. D.
Temporum termini, ac diverſæ præſcriptiones. T. 1. c. 521. A.
Temporum computatio in jure quomodo fit. T. 1. c. 1120. C.
Temporum commemoratio plura legata facit. Tom. 4. c. 431. B.
Tempus reſpondet loco. Tom. 3. c. 410. A.
Tempus biluſtre. Tom. 2. c. 1165. E.
Tempus medium inter teſtamentum, & conditionem nihil nocet. T. 1. c. 1092. B.
Tempus longum, tempus longiſſimum. T. 1. c. 82. B.
Tempus perpetuum variè accipi. T. 1. c. 552. A.
Tempus legitimum, & conventionale differunt. T. 1. c. 525. B. & T. 10. c. 521. B. C.
Tempus longum ut computatur. T. 1. c. 477. B.
Tempus judicis accepti, an delicti ſpectari debeat. Tom. 3. c. 276. E.
Tempus continuum ignoranti tantùm cedit. T. 4. c. 1333. A.
Tempus utile eſt, quo experiundi poteſtatem habet is, cui actio competit. Ibid. A.
Tempus contractus in ſtipulatione ſpectatur, in legatis verò tempus, quo dies cedit. Tom. 4. c. 413. C.
Tempus moriendi ſemper in jure deputatur vitæ. T. 4. c. 345. B.
Tempus per ſe ſolum non reſtituit famæ. T. 4. c. 847. E.
Tempus tantum præſtitui dicitur, ſalarium verò nunquam præſtitui dicitur. T. 4. c. 972. E.
Tempus certum, certuſve dies cum obligationi additur, niſi eo tempore, vel die præterito agi non poteſt. T. 4. c. 1461. A. B. uti quis in diem certum ſtipulatus eſt, ſtatim quidem cedit dies, ſed nondum venit. Ibid. B.
Tempus in peculio ſpectandum, quod eſt. Vide, Peculium.
Tempus mortis haberi debet pro teſtamenti tempore. Tom. 4. c. 385. D.
Tempus medium quodnam eſt. T. 4. c. 892. D.
Tempus conceptionis, & agnoſcendæ bonorum poſſeſſionis quot dierum eſt. T. 5. c. 765. D.
Tempus conceptionis ancillæ furtivæ an ſpectetur in uſucapionibus. T. 5. c. 727. B. C. D. Vide. Ancilla.
Tempus ſepulturæ factæ retrotrahitur, & fingitur negotium heredis fuiſſe geſtum, cum aliàs defuncti negotium geri non poſſit. T. 5. c. 384. C. D.
Tempus præſcriptum delegatis judicibus numeratur a die, quo mandatum acceperint, & cur. T. 6. c. 937. D. E.
Tempus conferendi computatur a die, quo primum ſciverit, aut ſcire potuerit beneficium vacans, is, ad quem collatio pertinet. T. 6. c. 1008. E.
Tempus legitimum pariendi quod eſt. T. 6. c. 621. B.
Tempus contractus ſpectatur in contractibus. T. 6. c. 563. C. Vide, Contractus.
Tempus modicum quod tempus interpretatur. Tom. 7. c. 146. E.
Tempus ad deliberandum a quo detur. T. 7. c. 954. B.
Tempus ad deliberandum quia dare ſoleat. Ibid. C.
Tempus judicato, & confeſſo ad ſolvendum datum, an a judice coarctari, an prolongari poſſit. T. 7. c. 146. B.
Tempus legitimum civilibus, & criminalibus cauſis finiendis quod. T. 7. c. 130. E.
Tempus longum quodnam dicatur. T. 7. c. 397. A. & T. 8. c. 949. E.
Tempus legitimum, quod judicato faciendo dierum 30. datur, modicum tempus dicitur. T. 9. c. 1092. A.
Tempus eſt quædam pars æternitatis cum alicujus annui, menſurni, diurni, nocturnive ſpatii certa ſignificatione. T. 9. c. 821. B.
Tempus modicum quod dicitur. T. 9. c. 1092. A.
Tempus legitimum, quod condemnatis præſtatur pecuniæ in condemnationem deductæ conficiendæ gratiâ, fuit ex 12. Tabulis unius menſis, poſtea fuit duorum menſium. T. 9. c. 1094. D. E.
Ut intra tempus certum criminalis quæſtio terminetur. T. 9. c. 1475. E.
Ad tempus legatum relinqui olim non potuit. T. 9. c. 821. B.
Tempus omne præteriiſſe oportet, antequam debeatur, quod ad diem promiſſum eſt. T. 9. c. 1465. D.
Cum tempus præteriit, intra quod domus ædificari potuit, tunc incipit actio de domo ædificanda. T. 10. c. 77. E. & c. 78. A.
Tempus, quo ob revocatam domum agi non poteſt, an ſit utile. T. 10. c. 402. B.
Tempus rei judicandæ eſt tempus, quo res judicatur. T. 10. c. 753. D.
Tenere, & habere quomodo differunt. T. 5. c. 699. A.
Tenere eſt verbum proprium naturalis poſſeſſionis. T. 8. c. 246. E. & c. 312. B. & T. 9. c. 1008. D.
Tenere eſt proprium naturalis poſſeſſionis; habere, & poſſidere civilis. T. 10. c. 134. C. alia diſtinctio eorundem verborum. Ibid. C.
Tentantis matrimonium interdictum pœna. T. 9. c. 450. B. & ſeq.
Tentaſſe aliquod ſcelus crimen eſt. Ibid. E.
Ter enixa quæ. T. 8. c. 588. D.
Ter reum citare eſt, quod vulgo dicitur *per tres breves dies*. T. 9. c. 1379. E.
Tergiverſatio nomine calumniæ continetur. T. 3. c. 590. A.
Tergiverſator, ut calumniator puniri poteſt. T. 3. c. 607. B.
Tergiverſator in quam pœnam incidat. T. 6. c. 516. C.
Tergiverſator quis dicitur. Tom. 9. c. 47. C.
Tergiverſator quis ſit, & quomodo plectatur. T. 10. c. 1245. B.
Tergiverſatores ſunt, qui omnino deſiſtunt ab actione. T. 10. c. 399. E.
De tergiverſatoribus, aut veluti tergiverſatoribus. T. 9. c. 1477. A.
Tergiverſatoris pœna habet ſantùm locum in publicis judiciis. T. 9. c. 1478. C.
Terminalia quando erant. Tom. 8. c. 558. D.
Terminare dicuntur propriè menſores. T. 7. c. 481. E.
Termini depoſiti qui ſunt. Tom. 4. c. 213. D. depoſitum quid eſt. Ibid. D.
Termini Urbis quo ſpatio claudantur. T. 5. c. 2. A.
Termini mutantur arbitrio dominorum. T. 6. c. 519. D.

Ter-

Termini agrorum. T. 7. c. 34. D.
Termini alii antiqui, alii novi. T. 7. c. 482. C.
Termini univerſales in jure nulli ſunt. T. 9. c. 476. D.
Terminorum effoſſores quibus ſubjacent ſuppliciis. T. 1. c. 503. E. & c. 504. A. B.
De terminorum agrorum poſitione. T. 3. c. 253. E.
Terminorum poſitio, & fundorum finitio in arbitrio dominorum eſt. T. 6. c. 519. E.
Terminorum poſitio vetus eſt. Ibid. C.
Terminorum declaratio quid. T. 7. c. 481. E.
Terminorum poſitio eſt vetuſtiſſima, & juris gentium. Tom. 7. c. 482. A.
Terminorum varia genera. T. 10. c. 466. A.
Terminos qui movent, aut disjiciunt, extra ordinem puniuntur. T. 1. c. 378. A.
Terminus Urbis qui dicatur. T. 7. c. 94. B.
Terna, quina, vel dena quid. Tom. 7. c. 1172. C.
Terra viva. T. 3. c. 298. D.
Terræ limitotrophæ. T. 1. c. 861. B.
Terræ novalis, & terræ integræ definitio. T. 8. c. 514. E. & c. 515. A.
Territoria pro agris privatis. T. 10. c. 700. C.
Territorii etymon. T. 2. c. 718. A.
Territorii appellatio ad quos propriè pertineat. T. 5. c. 3. A. B.
Territorium omne cenſeatur, quoties defectorum levamen expoſcitur. T. 2. c. 854. D.
Territorium, & glebam pro eodem accipi. T. 2. c. 860. D.
Territorium quid. T. 5. c. 3. A.
Territorium dicitur univerſitas agrorum unius populi, quod vulgò diſtrictum appellatur, & cur. T. 7. c. 70. D. E. & c. 481. C.
Territorium quid ſit, & ad quos magiſtratus referatur. T. 7. c. 99. D. E.
Tertium decretum, quod eſt majoris momenti, quoniam ei uſucapionis occaſio præbetur, Prætor ſuæ juriſdictioni reſervat. T. 5. c. 17. E.
Tertullianum Senatuſconſultum. T. 9. c. 913. C. & ſeq.
Tertullianum Senatuſconſultum, quo tempore latum, & de quo. T. 8. c. 1032. C.
Tertullianus Juriſconſultus quo tempore vixit. T. 3. c. 168. A.
Teſſera, quæ *σύνθημα* a Græcis appellatur, & *σύνθημα*, & *παρασύνθημα*. T. 2. c. 814. B.
Teſſeræ frumentariæ legatum in quo conſiſtit. T. 7. c. 1126. A.
Teſſeræ frumentariæ venales fuerunt. Ibid. B.
Teſſerarii. T. 3. c. 160. C. D.
Teſſerariorum, & aleatorum differentia. T. 3. c. 239. B.
Teſta quid. T. 7. c. 612. A.
Teſtabilis, & inteſtabilis quis dicatur. T. 7. c. 885. A.
Teſtamenta vim ſuam ex heredum inſtitutione an accipiant. T. 1. c. 135. D.
Teſtamenta olim latinè fiebant. T. 1. c. 417. E.
Teſtamenta apud quos publicentur, & referantur. T. 1. c. 451. B. C.
Teſtamenta qui facere poſſunt, & quemadmodum teſtamenta fiant. T. 1. c. 797. A. & c. 1039. C. D. & ſeq.
Teſtamenta in municipiis, coloniis, oppidis, vico, caſtello, præfecturâ, & conciliabulo facta ut recitari, & obſignari debeant. T. 1. c. 451. E.
Teſtamenta ſervi conniventiâ facere poſſunt. T. 1. c. 1273. C.
Teſtamenta non ſcripta non novit Prætor. T. 1. c. 100. B.
Teſtamenta quibus modis infirmantur. T. 1. c. 116. A. & ſeq. & T. 8. c. 978. D. & ſeq.
Teſtamenta heredes per libertum recitabant. T. 3. c. 210. A.
Teſtamenta militum quomodocumque facta valent. T. 1. c. 337. E.
Teſtamenta liberorum, ſive parentum, & patronorum quàm diverſa. T. 3. c. 212. D.
Teſtamenta qua actione reſcindantur. T. 1. c. 118. D.
Teſtamenta quemadmodum rumpuntur. T. 1. c. 337. B.
Teſtamenta quemadmodum aperiantur, inſpiciantur, & deſcribantur. T. 1. c. 450. E. & c. 802. B. & T. 2. c. 405. B. C. & T. 9. c. 788. D. & ſeq.
Duo teſtamenta unius hominis non ſunt. T. 4. c. 753. E.
Plura teſtamenta quis facere non poteſt, plures verò codicillos facere poteſt. T. 4. c. 1100. E.
Teſtamenta quomodo, quando, & ubi aperiantur. T. 5. c. 632. B. C.
Ad teſtamenta militum querela inofficioſi pertinet. T. 5. c. 1047. A
Teſtamenta non ſunt omnes ultimæ voluntates. T. 6. c. 1043. D.
Teſtamenta, & codicilli militum non ſequuntur regulam juris communis. T. 6. c. 182. A.
Teſtamenta duo ſunt paternum, & pupillare. T. 6. c. 621. C.
Propter teſtamenta duo genera controverſiarum oriuntur. T. 7. c. 39. B.
Teſtamenta ante Theodoſium græcâ vel quâ aliâ linguâ, quàm latinâ conſcripta non valebant. Tom. 7. c. 1424. C. D.
Teſtamenta captivitate an irrita fiant. T. 7. c. 927. C.
Teſtamenta nudâ voluntate an convaleſcant. T. 7. c. 964. B.
Teſtamenta ſolis legibus confirmari. T. 7. c. 938. E.
Teſtamenta quo caſu deſtituta, deſerta, & irrita dicantur. T. 8. c. 980. E. & c. 981. A.
Teſtamenta militis, quoquo modo facta, rata ſunt. T. 8. c. 149. A.
Teſtamenta militis an impugnari poſſint. Ibid. A.
Teſtamenta facere non poſſunt muti, ſurdi, ita nati, itave facti, niſi per ſcripturam. T. 9. c. 706. B.
De teſtamentaria manumiſſione. T. 9. c. 944. A. & ſeq.
De teſtamentaria tutela. T. 9. c. 554. A. & ſeq.
Teſtamentario heredi quo caſu præferatur legitimus. T. 10. c. 771. C.
Teſtamentarius, qui ſibi ſuâ manu hereditatem, aut legatum, aut fideicommiſſum voluntate teſtatoris adſcribit, lege Corneliâ de falſis tenetur. T. 1. c. 1289. B.
Teſtamentarius tutor tutelâ ſe abdicare poteſt, cedere in jure non poteſt. T. 4. c. 831. B.
Teſtamentarius quod alieno teſtamento adſcripſit, pro ſcripto an habendum. T. 5. c. 1090. D. E.
Teſtamentarius dicitur ſcriptor alieni teſtamenti, qui & eimomio dicitur in gloſſis antiquorum. T. 9. c. 706. E. & c. 707. A.
Teſtamentarius, id eſt, ſcriptor teſtamenti. T. 9. c. 795. A.
Teſtamenti notatio ſtulta. Tom. 3. c. 324. E.
Teſtamenti definitio. T. 1. c. 797. C. & T. 7. c. 489. B.
Teſtamenti vocis etymon. Tom. 1. c. 96. A.
Teſtamenti factio an ſit cum ſervis hereditariis. T. 1. c. 110. B.
Teſtamenti inofficioſi actio, & origo ejus actionis. Tom. 3. c. 39 C. D.
Teſtamenti faciendi jus habet ſervus publicus, Prætoriſve. T. 1. c. 331. B.
Teſtamenti firmior, quàm donationis cauſa. T. 1. c. 1342. B.
Teſtamenti factio eſt juris civilis, nec potuit olim fieri teſtamentum, niſi latinis verbis, hodie quacunque linguâ ex conſtitutione Theodoſii. T. 1. c. 1155. B. C.
Teſtamenti factio eſt juris publici, non privati arbitrii. Tom. 1. c. 1043. A.
Teſtamenti factionem certis cauſis impuberes cives Romanos olim habuiſſe. T. 3. c. 507. A.
Teſtamenti factio libera. Tom. 3. c. 212. C. D. E.
Teſtamenti factio procul dubio eſt cum latino. T. 1. c. 335. B.
Edictum *ſi omiſſa cauſa teſtamenti* ad quos pertineat. T. 3. c. 515. B. C.
Teſtamenti tabulas qui ſupprimit, tenetur lege Corneliâ. Tom. 1. c. 979. B. C.
Teſtamenti inofficioſi querela etiam adversùs Principem locum habet. T. 1. c. 448. E.
Teſtamenti inofficioſi querela, & petitio hereditatis differunt. T. 1. c. 449. A.
De teſtamenti inofficioſi querela

conſultatio . T. 1. c. 655. C. D.

Teſtamenti ſigna turbari, & reſignari teſtamentum differunt. T. 1. c. 1051. D.

Teſtamenti tabulæ ſtatim aperiendæ. T. 1. c. 452. B.

Teſtamenti tabulas ſupprimere quid. T. 1. c. 453. B. C.

Teſtamenti factio quo tempore ſit, & ut intelligenda, T. 1. c. 415. A.

Teſtamenti ſcriptor quilibet eſt idoneus. T. 1. c. 1291. C.

Poſt teſtamenti conſummationem ſiquid teſtator corrigere velit, omnia ex integro reficienda ſunt. T. 1. c. 1094. B.

Teſtamenti ſignator ſervus non eſt idoneus. T. 1. c. 1050. D.

Teſtamenti teſtis an heres poſſit eſſe. T. 1. c. 1047. D. an legatarii teſtes eſſe poſſint. Ibid. B. C. an juriſperiti, qui teſtamenta dictant. Ibid. D.

Si teſtamenti tabulæ exſtabunt. T. 1. c. 819. C.

Teſtamenti inofficioſi definitio. T. 1. c. 745. B. & T. 7. c. 168. C. & T. 10. c. 934. A.

Teſtamenti inofficioſi querela quantum a bonorum poſſeſſione contra tabulas differ. T. 1. c. 1315. C. D.

Teſtamenti inofficioſi querela eſt contra heredem. T. 1. c. 1255. D.

Teſtamenti inofficioſi querelam imitari injuriarum actionem. T. 3. c. 495. D.

Teſtamenti inofficioſi querela extinguitur quinquennio. Tom. 3. c. 543. B.

Teſtamenti inofficioſi querelam eſſe ex lege Glicia. T. 3. c. 400. B.

Teſtamenti eam non valere partem, in qua filius præteritus eſt. T. 1. c. 1304. E.

Si teſtamenti tabulæ nullæ exſtabunt, unde liberi, unde legitimi, & unde cognati. T. 1. c. 826. C. D.

Pro teſtamenti tempore tempus mortis haberi debet. T. 4. c. 385. D.

Teſtamenti factio quæ eſt. Tom. 4. c. 371. B. hæc eſt publici juris, non privati. Ibid. D.

Pro teſtamenti parte babentur codicilli. Tom. 4. c. 1072. E. & c. 1073. A.

Teſtamenti ſequela ſunt codicilli, & ex eo vires accipiunt, nec econtra. T. 5. c. 381. E.

Teſtamenti factio ſurdo non eſt. T. 4. c. 1092. C.

Teſtamenti factionem liberam non habet libertus. T. 4. c. 371. E.

Teſtamenti factio eſt ex perſona dominorum cum ſervis alienis. T. 4. c. 411. C. D. & c. 687. D.

An teſtamenti factionem habeat cæcus. T. 4. c. 356. C.

Teſtamenti factio libera eſt unicuique libero homini, civique Romano. T. 4. c. 1165. E.

Teſtamenti factionem an habeat ſervus. Vide, Servus.

Teſtamenti factionem quæ perſonæ habent, licet teſtamentum facere non poſſint. T. 4. c. 370. D. E.

Teſtamenti factio dupliciter accipitur, & quomodo. Ibid. D.

Teſtamenti factio non privati, ſed publici juris eſt. T. 4. c. 371. B.

Teſtamenti militaris privilegium quod eſt. T. 6. c. 182. E.

Teſtamenti, aut codicilli alieni ſcriptor tenetur lege Cornelià, ſi ſuâ manu hereditatem, aut legatum ſibi adſcripſit. T. 6. c. 448. E.

Teſtamenti pars intelliguntur codicilli. T. 6. c. 621. A. ſubſtitutio pupillaris eſt etiam pars teſtamenti. Ibid. B.

Teſtamenti inofficioſi querela naſcitur ab adita hereditate. Tom. 7. c. 185. B.

Teſtamenti inofficioſi querela an omnia reſcindat, quæ in teſtamento ſcripta ſunt. T. 7. c. 195. E.

Teſtamenti factio in domino legatarii exigitur. T. 7. c. 985. B.

Teſtamenti factionem an quis habuerit, non ſpectamus in cauſa inteſtati. T. 7. c. 928. B. item in cauſa ſubſtitutionis. Ibid. B.

Teſtamenti inofficioſi actio quando finiatur. T. 7. c. 190. E. & T. 8. c. 354. A.

Teſtamenti inofficioſi querelam an quarta debitæ partis excludat. T. 7. c. 180. A.

Teſtamenti inofficioſi querela an, quando, & quibus detur. T. 7. c. 168. C. & c. 177. D.

Teſtamenti inofficioſi querelam quæ excludant. Tom. 7. c. 184. E. & c. 185. A.

Teſtamenti inofficioſi actionem inter, & actionem falſi, vel injuſti teſtamenti quæ differentia ſit. T. 7. c. 193. A.

Teſtamenti partem aliquam ſiquis falſam dixerit, an repellatur a legato ei relicto. T. 7. c. 1482. D.

Teſtamenti paterni pars, & ſequela eſt teſtamentum pupillare. T. 7. c. 177. E.

Teſtamenti ſcriptor, ſi ſibi aliquid adſcripſerit, quomodo teneatur. T. 7. c. 892. B.

Teſtamenti ſcriptura noviſſima an ſemper ſpectetur. T. 7. c. 920. C. & ſeq.

Teſtamenti ſcripturam ſequimur, ſi non conſtat de mente. T. 7. c. 907. E.

Teſtamenti tabulæ apud quem, pendente lite, deponantur. Tom. 7. c. 883. C.

Teſtamenti inhumani querelâ amicus ſi vincat, an ſibi, vel alii vincat. T. 7. c. 168. E.

Teſtamenti tabulæ ſunt communes inter coheredes. T. 7. c. 495. E.

Teſtamenti tabulas incidere, cancellare, & reſignare quid ſit. T. 8. c. 170. C. D.

Teſtamenti jus novum eſt, inteſtati vetus. T. 8. c. 705. D. & c. 809. C.

Teſtamenti teſtes quot ſint. Tom. 8. c. 516. A.

Teſtamenti jus novum defertur priùs, quàm vetus. T. 8. c. 809. C.

In teſtamenti inofficioſi querela quæ ſententia valet. T. 8. c. 749. B.

Teſtamenti prohibiti, aut extorti crimen. T. 9. c. 796. C. D.

Si teſtamenti cauſa omiſſa ſit. T. 9. c. 831. A. & ſeq.

An teſtamenti factionem habeat is, qui quidquid habet, id habet commune cum fratre, vel ſorore, vel extraneo. T. 9. c. 703. E.

Teſtamenti factionem an habeat filiusfamilias. T. 9. c. 704. A.

Teſtamenti factio ſpadonibus nunquam adempta fuit. T. 9. c. 705. C.

Teſtamenti partes principales non aperiuntur, niſi cauſâ cognitâ a Prætore, propter quam quis eas aperiri vult. T. 9. c. 790. D. excipienda eſt ſemper ea pars teſtamenti, quæ pertinet ad ignominiam alicujus, veluti pars exheredationis filii. Ibid. D.

Teſtamenti factionem dare non eſt privati hominis, ſed legis, aut Principis. T. 9. c. 703. D.

Teſtamenti factionem non habent peregrini, & advenæ. Tom. 9. c. 719. C.

De teſtamenti apertura, & recitatione. T. 9. c. 788. D. & ſeq.

De his, qui teſtamenti faciendi jus habent. T. 9. c. 1484. E. & c. 1485. A.

Teſtamenti cauſa potiùs ceſſat, quàm omittatur teſtamentum. T. 10. c. 774. E.

Teſtamenti inofficioſi querela eſt quinquennalis. T. 10. c. 826. C.

De teſtamentis inter liberos factis novella conſtitutio. T. 2. c. 1136. C.

Teſtamentis leges modum imponunt. T. 3. c. 163. C.

In teſtamentis quæ ſcribantur. T. 1. c. 1289. C.

De teſtamentis conſultationes tres. T. 1. c. 671. A. & c. 676. C. & c. 686. B.

Quid ſi teſtamentis duorum eadem res mihi legetur. T. 4. c. 441. D.

In teſtamentis ruſticanorum quinque teſtes requiruntur. Tom. 4. c. 384. D.

Quæ teſtamentis ſine die, vel conditione adſcribuntur, ex die aditæ hereditatis præſtantur. T. 4. c. 1443. C. D.

In teſtamentis, vel conventionibus quæ abundant, nihil nocere, imò prodeſſe magis. T. 4. c. 669. E.

In teſtamentis militum etiam locum habet regula, quæ vetat, partim hereditatem adiri, partim repudiari. T. 5. c. 1048. A.

In teſtamentis quot, & qui adhibendi ſunt teſtes jure canonico. T. 6. c. 1044. B.

In teſtamentis requiruntur ſigna teſtium jure prætorio, jure conſtituto exiguntur etiam ſubſcriptiones. T. 6. c. 268. A. B.

In te-

In teſtamentis domeſtici teſtes ii tantùm dicuntur, qui ſunt in poteſtate teſtatoris, vel qui teſtatorem habent in poteſtate. T. 6 c. 858. A.
In teſtamentis ſigna ſeptem teſtium, quæ requiruntur, eſſe ex jure prætorio, non ex jure civili. T. 6. c. 163. A.
In teſtamentis pleniùs voluntates interpretandæ ſunt. T. 6. c. 226. E.
Teſtamentis duorum ſi eadem res legetur eidem, an ſemel tantum debeatur. T. 7. c. 1063. C.
Teſtamentis duorum ſi eadem res mihi legetur, & ex uno æſtimationem conſequutus fuero, ex altero rem petere poſſum, non autem contra. Ibid. C.
In teſtamentis hæc ſemper ſunt diſtinguenda, inſtitutiones, legata, fideicommiſſa, tutelæ, libertates, aſſignationes libertorum, injunctiones, præcepta, conſilia, commendationes, confirmationes eorum, quæ egerunt inter vivos. T. 7. c. 1210. B.
Ex teſtamentis qui incapaces ſint capiendi legata. T. 7. c. 1179. D.
Ex teſtamentis incapacem eſſe, qui certæ rei commercium non habet. Ibid. A.
In teſtamentis duo ſunt ſcriptorum genera. T. 7. c. 515. A.
In teſtamentis maximè ſpectanda mens teſtatoris. T. 8. c. 811. C.
Teſtamentis quinam teſtes adhiberi poſſint. T. 8. c. 962. B.
In teſtamentis idem eſt expreſſiſſe, & intellexiſſe. T. 9. 741. C.
In teſtamentis ſolent homines plerumque abuſivè loqui. Tom. 9. c. 441. C.
In teſtamentis ſeptem teſtes exiguntur. T. 9. c. 278. D.
De teſtamentis aperiendis, & publicandis, & ſolemnitatibus, & regulis juris, quæ in eis obſervantur, ut rata ſint. T. 9. c. 706. D. & ſeq.
De teſtamentis paganorum. T. 9. c. 699. E. & c. 770. A. & ſeq.
De teſtamentis, & quemadmodum teſtamenta ordinentur. Tom. 9. c. 706. D. & ſeq.
De teſtamentis falſis lex Cornelia. T. 9. c. 1439. E. & ſeq.
In teſtamentis ſi adjecta ſit impoſſibilis conditio, mendum cenſetur. T. 10. c. 553. E.
In teſtamentis conficiendis perſonarum conditiones requiſitæ. T. 10. c. 1047. C.
In teſtamentis militum jus gentium tantùm obſervatur. T. 10. c. 1057. A.
De teſtamento inter liberos conſultatio. T. 1. c. 649. C.
Eorum, quæ in teſtamento ſcribuntur, quædam pro non ſcriptis ſunt, quædam in cauſa caduci, quædam caduca. Tom. 1. c. 325. E.
In teſtamento quæ ſcribuntur. T. 1. c. 812. E.
Ex teſtamento imperfecto nil debetur. T. 1. c. 1052. C.
De teſtamento holographo conſultatio. T. 1. c. 704. A.
Teſtamento curatorem non dari. T. 3. c. 170. B.
In teſtamento adoptio an jure fiat. Ibid. D.
De teſtamento conſcripto notis, & explicata novella Juſtiniani Imperatoris. T. 3. c. 58. C. D.
De teſtamento injuſto, rupto, irrito facto. T. 1. c. 798. C.
De teſtamento militis. T. 1. c. 801. C. D. & T. 2. c. 395. A. & T. 9. c. 698. E. & c. 659. A. & ſeq.
De his, quæ in teſtamento delentur, inducuntur, vel ruſcribuntur. T. 1. c. 799. A.
De teſtamento cæci conſultatio. T. 1. c. 692. A.
De teſtamento internecino. Tom. 3. c. 2. A.
De teſtamento inutili ſolet quæri, an valeat ut codicillus. T. 3. c. 307. A.
In teſtamento militis falcidia locum non habet. T. 1. c. 1104. C.
De teſtamento militari conſultatio. T. 1. c. 695. E.
Teſtamento ſubſiſtente, jus legitimæ ſucceſſionis ab inteſtato ceſſat. T. 4. c. 403. B.
In teſtamento in procinctu adhibebantur tres teſtes, ut refert Plutarchus. T. 4. c. 384. D.
In teſtamento militis unciæ hereditatis finiuntur aſſe, in pagani verò dodrante aſſis. T. 4. c. 765. E. & c. 766. A.
In teſtamento non quæcumque ſcripta ſunt, valent, niſi quatenus congruit legibus, & conſtitutionibus. T. 4. c. 312. E.
In teſtamento pagani ſolennitas exigitur. T. 4. c. 375. D.
Teſtamento matris ſi legatæ ſint ſervitutes prædiorum, an id legatum in totum conſiſtat. T. 4. c. 1102. D.
Quod in teſtamento eſt, non eſt ita potens, quàm quod in arbitrio legis eſt. T. 4. c. 1246. E.
In teſtamento militari ceſſat lex Falcidia. T. 4. c. 765. E.
Teſtamento curatorem jure non dat centurio filio impuberi, vel puberi, ſicut nec paganus. Tom. 4. c. 1043. D.
Ex teſtamento liber. Vide, Liber.
Teſtamento datur hereditas verbis civilibus. T. 4. c. 439. C. codicillis verò non item. Ibid. C.
De teſtamento falſo agere poteſt, qui agnovit legatum, de inofficioſo non poteſt. T. 4. c. 117. C. D.
Teſtamento per querelam inofficioſi reſciſſo, an omnia, quæ in eo continebantur, corruant. Tom. 5. c. 898. A. B.
Teſtamento patris filius emancipatus præteritus, ſi bonorum poſſeſſionem contra tabulas petierit, an a præſtatione legatorum liberetur. T. 5. c. 608. E. quid, ſi ſuus fuerit præteritus. Ibid. c. 609. A.
Non tantum quod teſtamento, vel codicillis moriens dari, fierive juſſit, ſed & quod nudis verbis reliquit, ad effectum perducendum, & præſtandum. Tom. 6. c. 1043. C.
Quæ in teſtamento ſcripta ſunt, corruunt omnia, hereditate non adita. T. 6. c. 157. A.
Teſtamento rupto agnatione poſtumi rumpuntur etiam, & corruunt cætera omnia, quæ in teſtamento ſcripta ſunt. T. 6. c. 298. A.
Teſtamento matris liberis impuberibus non jure tutorem dari, quia patri ſoli, qui impuberes habet in poteſtate, hoc jus Lex 12. Tabularum dedit. T. 6. c. 725. D.
Teſtamento reſciſſo per bonorum poſſeſſionem contra tabulas, quam agnovit, accepitque filius emancipatus præteritus, non tantùm inſtitutio heredis, ſed etiam legata, & fideicommiſſa irrita fiunt. T. 6. c. 156. C.
In teſtamento ordinando cujus civitatis mores ſint ſequendi. T. 7. c. 49. C.
In teſtamento ordinando cujus patriæ jus, aut morem ſequemur. Ibid. E.
Teſtamento an duo rei credendi conſtitui poſſint. T. 7. c. 975. D.
Teſtamento an quis cavere poſſit, ne recepta juris ſententia, & forma antiquitus conſtituta locum habeat. T. 7. c. 1045. C.
Teſtamento an teſtator efficere poſſit, ne leges in ſuo teſtamento locum habeant. T. 7. c. 1301. A.
Teſtamento inofficioſo pronunciato, omnia reſcinduntur, etiam quæ ab inteſtato relicta ſunt. Tom. 7. c. 196. A.
Teſtamento paterno facto irrito, an etiam pupillare irritum fiat. T. 7. c. 927. B. C.
Teſtamento libertas ſi ſub conditione relicta ſit, & legetur purè, quid juris ſit. T. 7. c. 1033. D.
Teſtamento paterno in totum per querelam reſciſſo, an maneat pupillaris ſubſtitutio. Tom. 7. c. 179. B.
Teſtamento per bonorum poſſeſſionem contra tabulas reſciſſo, an maneant legata in eo relicta. T. 7. c. 922. B.
De teſtamento quaſi inofficioſo, vel ingrato, vel inhumano, vel improbo an aliquis queri poſſit. T. 7. c. 168. E.
Teſtamento quod remitti poteſt, poteſt & pacto. T. 7. c. 1045. B.
Ex teſtamento quosdam ſolidum capere non poſſe. T. 7. c. 880. D.
Teſtamento unius ſi legetur pars rei, & alterius teſtamento pars

ejus,

Digitized by Google

ejuſdem rei, an ex utroque ſit actio. T. 7. c. 1061. C.
De teſtamento cancellato, vel aliqua parte vitiato. T. 8. c. 171. A.
Teſtamento non ſit adoptio. T. 8. c. 799. A.
Teſtamento tutorem nemo dare poteſt, niſi liberis, qui ſui ſunt, & poſtumis ſuis. T. 8. c. 795. D.
Teſtamento reſciſſo per bonorum poſſeſſionem contra tabulas, an debeantur, & valeant ea, quæ in eo ſcripta ſunt. T. 8. c. 58. A. B.
Teſtamento reſciſſo per querelam inofficioſi, an cætera valeant, quæ in eo ſcripta ſunt. Ibid. B.
De teſtamento facto ab eo, qui reſtituto patre per indulgentiam Principis in patriam poteſtatem redit. T. 9. c. 1484. D.
De iis, qui in teſtamento ſibi adſcribunt. T. 9. c. 1446. C. & ſeq.
De teſtamento, quod ſit in Conſiſtorio apud conſilium Principis, oblatis precibus ſedente Principe cum nobilibus, & proceribus, ut id teſtamentum omnimodo valeat, Tom. 9. c. 713. E. in eo non ſunt neceſſarii teſtes, vel ſignatores. Ibid. E. hoc teſtamentum eſt juris civilis, non prætorii. Ibid. c. 714. A.
In teſtamento cum dies, & conſul adjecti non ſunt, nihil nocet, quominus valeat teſtamentum. T. 9. c. 790. E. & c. 791. A.
An is, qui ex teſtamento egit de hereditate, ſi contra teſtamentum pronuntiatum ſit, poſſit tranſire ad jus codicillorum, ſive fideicommiſſariæ hereditatis perſequutionem, T. 9. c. 807. D.
De teſtamento, quod ſit ſine ſcripto per nuncupationem. T. 9. c. 711. B. ejus ſolennitates. Ibid. B. hoc genus teſtamenti, quod ſit ſine ſcriptura per nuncupationem, novit jus civile, non jus prætorium. Ibid. C.
In teſtamento laudanda parcitas. T. 9. c. 807. B.
De teſtamento facto ab eo, qui morbo contagioſo laborat. T. 9. c. 708. C. D.
De his, quæ in teſtamento, vel codicillis relinquuntur pœnæ nomine. T. 9. c. 836. A.
In teſtamento ſiquis ſibi adſcribat per ignorantiam, non ideo minùs tenetur. T. 10. c. 382. A.
Actio teſtamenti ei datur, cujus contemplatione legatur. Tom. 10. c. 673. A.
Teſtamento repudiato, an repudietur legitima. T. 10. c. 775. C.
Ex teſtamento ſiquid relictum eſſet Eccleſiis, debet eſſe actio popularis. T. 10. c. 821. C.
Teſtamento reſciſſo, an vindicetur hereditas ab inteſtato. Tom. 10. c. 935. D.
Teſtamentorum genera quotnam ſint. T. 1. c. 96. B. C. & T. 8. c. 961. D.
In teſtamentorum ſolennitatibus jus patriæ ſpectamus. Tom. 1. c. 674. B.
Teſtamentorum tria genera. T. 1. c. 330. A.
Teſtamentorum ſymbola. Tom. 1. c. 1152. A.
Teſtamentorum faciendorum forma ex edicto Prætoris. Tom. 1. c. 96. E.
Teſtamentorum inſinuationes. T. 2. c. 1054. E.
Teſtamentorum exſequutores, T. 1. c. 1272. B.
Teſtamentorum quatuor vitia, T. 1. c. 1079. A.
Teſtamentorum vitia, aut menda non vitiant teſtatoris voluntatem. T. 4. c. 688. E.
Teſtamentorum exſequutores, & diſpenſatores eſſe poſſunt clerici. T. 4. c. 1124. D. E.
Teſtamentorum favore actio ex teſtamento hoc cum actionibus bonæ fidei commune habet, ut uſuræ in ea veniant ex mora, uſuræ legatorum, & fideicommiſſorum. T. 5. c. 403. C.
In teſtamentorum cauſis totum voluntas teſtatoris facit. Tom. 6. c. 273. E.
De teſtamentorum inſinuatione. T. 9. c. 788. D.
De teſtamentorum variis generibus. T. 9. c. 706. D. & ſeq.
Teſtamentorum controverſiæ tranſigi, & dirimi non poſſunt ſine judice. T. 9. c. 187. C.
Teſtamentorum publicatio. T. 9. c. 714. D. & ſeq.
Teſtamentum holographum. T. 1. c. 1048. A.
Teſtamentum ſpadones faciunt anno decimo octavo. T. 1. c. 415. B.
Teſtamentum impuberes facere non poſſunt. Tom. 1. c. 104. A. & c. 1041. E.
Teſtamentum injuſtum; nullum, ruptum, & irritum quid ſit. T. 1. c. 798. C. D. & c. 1079. A. B.
Teſtamentum conjuges uno codice ſignato ſeptem teſtibus faciunt. T. 1. c. 1051. E.
Teſtamentum inutile eſt, in quo nemo heres inſtituitur. Tom. 1. c. 141. B.
Teſtamentum facere non omnibus licet. T. 1. c. 102. E.
Teſtamentum pupillare pars, & ſequela eſt paterni teſtamenti, T. 1. c. 115. B. C.
Teſtamentum an pluribus codicibus fieri poſſit. T. 1. c. 100. A.
Teſtamentum ſine ſcriptis quomodo fiat. Ibid. B.
Teſtamentum militis an valeat ex ejus voluntate. Ibid. D.
Teſtamentum facere an poſſint motus, & ſurdus miles. Tom. 1. c. 101. C. D.
Teſtamentum conſignare proprio lino, propriâque cerâ quando debet. T. 1. c. 114. E.
Teſtamentum imperfectum nullum eſt. T. 1. c. 118. A.
Teſtamentum fœminæ poſt duodecimum annum facere poſſunt. T. 1. c. 331. B.
Teſtamentum non infirmatur decennio. T. 1. c. 545. B.
Teſtamentum an ſit juris gentium, an juris civilis. T. 1. c. 1041. A.
Teſtamentum pro hereditate accipi poteſt. T. 3. c. 178. C.
Teſtamentum imperfectum eſt, quod non eſt obſignatum ſeptem teſtium ſignis. T. 1. c. 1290. A.
Teſtamentum quomodo nuncupatur. T. 1. c. 330. D.
Teſtamentum facere non poſſunt mutus, & ſurdus. T. 1. c. 330. E. & c. 1043. B.
Teſtamentum inofficioſum, vel in quo emancipatus præteritus eſt, propriè teſtamentum eſt. T. 1. c. 1079. D.
Teſtamentum filiusfamilias facere non poteſt, niſi ſit miles. T. 1. c. 330. D. E.
Inter teſtamentum, & codicillos differentia. T. 1. c. 1039. D. & T. 2. c. 410. C.
Teſtamentum jure factum infirmatur duobus modis. T. 1. c. 337. B.
Qui ab hoſtibus captus eſt, teſtamentum facere non poteſt, quaſi ſervus. T. 1. c. 417. A.
Teſtamentum faciunt relegatus, & ad tempus in opus publicum damnatus. Ibid. B.
Teſtamentum, niſi poſt mortem, non valet. T. 1. c. 1040. D.
Teſtamentum myſticum aliud, aliud per nuncupationem, & alia teſtamentorum genera. T. 2. c. 396. E.
Teſtamentum cognoſcimus ex heredis inſtitutione, vel ſubſtitutione. T. 2. c. 397. B.
Teſtamentum quandonam rumpatur. T. 1. c. 116. B.
Teſtamentum per æs, & libram. T. 1. c. 96. C.
Teſtamentum quoddam non jure factum dicitur, quoddam jure factum rumpitur, vel irritum fit. T. 1. c. 117. B.
Teſtamentum obſides facere non poſſunt. T. 1. c. 1044. E.
Teſtamentum facere non poteſt ægrotus, qui in mentis ſuæ poteſtate non eſt. T. 1. c. 417. D.
Teſtamentum ſuæ civitatis legibus quiſque facit. T. 1. c. 1041. B.
Teſtamentum apud hoſtes factum non valet. T. 1. c. 417. A.
Teſtamentum diversâ manu rectè ſcribitur. T. 1. c. 1289. B.
Teſtamentum ſcriptum myſticum eſt; quod nuncupatur, non item. T. 1. c. 1049. C.
Teſtamentum aut per ſcripturam fit, aut per nuncupationem. Ibid. B.
Teſtamentum falſum qui ſcripſerit, recitaverit, ſubjecerit, ſignaverit, ſuppreſſerit, amoverit, reſignaverit, deleverit, quibus pœnis plectendus. T. 1. c. 453. A. c. 508. A. B.

Teſta-

Teſtamentum tribus perficitur verbis, quæ ſi abſint, non teſtamentum, ſed codicillus eſt. T. 1. c. 1267. D.
Teſtamentum vivi qui aperuerit, recitaverit, reſignaverit, pœnâ legis Corneliæ tenetur. T. 1. c. 509. D.
Teſtamentum internecinum quid ſit, ac de ejuſdem actione. T. 3. c. 2. A. B.
Teſtamentum adire. T. 3. c. 178. A. C.
Teſtamentum agnatione poſtumorum præteritorum omnimodo rumpitur. T. 1. c. 1056. E.
Teſtamentum, in quo filiusfamilias præteritus eſt, jure civili ab initio nullum eſt. T. 1. c. 1058. E.
Teſtamentum in Germania nullum, nec Athenis ante Solonem. T. 1. c. 1041. B.
Teſtamentum quando inofficioſum dici poteſt, ac de inofficioſi querela. T. 1. c. 448. B.
Teſtamentum inofficioſum dici non poteſt, niſi heres ſcriptus adierit. T. 1. c. 1255. D.
Teſtamentum militis ſcriptum non rite valet, pagani non valet. T. 2. c. 1136. C. D. & T. 3. c. 58. D.
Teſtamentum militare non rite factum dicitur. T. 1. c. 100. E.
Teſtamentum militis nudâ fit voluntate, pagani non item. T. 1. c. 801. D.
Teſtamentum jure militari quomodo valere deſinit. T. 1. c. 1316. C.
Teſtamentum juſtum non eſt, niſi fiat ſeptem teſtibus civibus Romanis puberibus præſentibus. T. 5. c. 97. D.
Teſtamentum imperfectum inter liberos non fit inutiliter. Tom. 1. c. 651.
Teſtamentum nato poſtumo præterito rumpi. T. 1. c. 1053. E.
Teſtamentum ſine heredis inſtitutione nullum. Tom. 1. c. 799. B.
Teſtamentum minutione capitis, etiam minimâ, irritum fit. T. 2. c. 1039. A.
Teſtamentum olim infirmabatur decennio. T. 5. c. 545. B.
Teſtamentum non fit irritum monachiſmo. T. 2. c. 1039. A.
Teſtamentum nudâ voluntate infirmari non poteſt. T. 3. c. 386. B.
Teſtamentum quot modis rumpitur. T. 1. c. 1079. B.
Teſtamentum rumpit agnatio poſtumi. T. 1. c. 1307. D.
Teſtamentum rumpi, in quo poſtumus præteritus eſt. T. 1. c. 1304. E.
Teſtamentum prius poſteriore rumpitur. T. 1. c. 1317. E.
Teſtamentum rumpitur, poſteaquam factum eſt, agnatione ſui heredis, vel alio teſtamento. T. 1. c. 1290. A.
Teſtamentum publicè recitari debet. T. 1. c. 423. C.
Teſtamentum totum eſſe falſum, ſi dicat is, cui legatum relictum eſt, & non obtineat, vel etiamſi obtineat, a legato repellitur. T. 4. c. 117. B.
Teſtamentum ab initio juſtum, rumpitur poſtea mutatione, vel agnatione ſui heredis. Tom. 4. c. 1439. A.
Teſtamentum jure codicillorum tueri non poteſt. T. 4. c. 1065. E. niſi exprimatur. Ibid. E. Accurſius unum caſum excipit. Ibid. c. 1065. A.
Teſtamentum, in quo ſolennia juris deſunt, non jure factum, atque adeo inutile eſt. Tom. 4. c. 1438. D. codicilli nullam ordinis ſolennitatem deſiderant. Ibid. D.
Teſtamentum non facit ſola voluntas, niſi militis. T. 4. c. 515. B.
Teſtamentum vitiat ipſo jure præteritio filii. T. 4. c. 343. C.
Teſtamentum irritum per omnia conſtituitur, hereditate non aditâ ab herede, qui in eo ſcriptus eſt. T. 4. c. 1439. D.
Teſtamentum rumpitur agnatione poſtumi præteriti. T. 4. c. 402. C.
Teſtamentum eſt cauſa, ex qua codicilli valent; & codicilli non poſſunt eſſe cauſa, ex qua valet teſtamentum. T. 4. c. 381. E.
Teſtamentum poſterius imperfectum quando rumpit prius teſtamentum perfectum. T. 4. c. 375. B. C.
Teſtamentum facere de bonis alienis non licet. T. 4. c. 371. D.
Teſtamentum corrumpit infamia teſtium. T. 4. c. 1472. C.
Teſtamentum prius jure perfectum poſteriore imperfecto non rumpitur. T. 4. c. 375. C. duo ſunt caſus, quibus poſterius teſtamentum imperfectum rumpit prius, quod erat jure perfectum. Ibid. C.
Teſtamentum imperfectum dicitur, quod non ſubſcriptum, neque a teſtibus ſignatum eſt. Tom. 4. c. 1073. C.
Teſtamentum bellicum (ſeu teſtamentum militis) verè eſt, quod non atramento ſcriptum, ſed ſanguine, non in charta, ſed in mucrone. T. 4. c. 501. B.
Teſtamentum ejus nullum eſt, cujus nulla bona ſunt. T. 4. c. 353. B.
Teſtamentum an adoptione rumpatur, quaſi agnatione ſui heredis, ſiquis inſtitutus ſit, & poſtea adoptatus. T. 4. c. 326. A.
Teſtamentum manifeſti fœneratoris an ipſo jure nullum ſit, ſi exactum fœnus non reddiderit; & an convaleſcat, ſi poſt factum teſtamentum reddiderit. Tom. 4. c. 1035. D.
Teſtamentum nullum eſt, quod obſignavit is, qui poſtea ſervus apparuit. T. 4. c. 883. A.
Teſtamentum deſtitutum pro non facto habetur; & deſtituitur, ſi heres non adeat. T. 4. c. 306. E.
An teſtamentum corroboret nudum nomen heredis. Tom. 4. c. 83. B.
Teſtamentum pupillare eſt pars, & ſequela paterni teſtamenti. T. 4. c. 762. C.
Teſtamentum militis perfectum eſt quælibet voluntas. T. 4. c. 375. D.
Teſtamentum quid eſt. T. 4. c. 515. A.
Teſtamentum pagani pertinet ad jus civile, militis vero teſtamentum eſt juris gentium. Tom. 4. c. 375. D.
Teſtamentum confirmatur morte ſolâ, item electio heredis. T. 4. c. 517. A.
Teſtamentum militis factum in militia valet quoque eodem jure militari intra annum, ſi modò miles dimiſſus ſit propter honeſtam cauſam. T. 4. c. 175. B.
Prius teſtamentum poſteriore rumpitur. Ibid. C. & quando non. Ibid. C.
Teſtamentum militis imperfectum perfecti poteſtatem obtinet, quia ſola voluntate perficitur. T. 4. c. 510. D.
Teſtamentum imperfectum dicitur duobus modis, & quomodo. T. 4. c. 510. D. E. & c. 511. A. cauſa teſtati trahit ad ſe cauſam inteſtati. Ibid. c. 511. D.
Teſtamentum militis irritum non fit capitis minutione. Tom. 4. c. 511. B.
Teſtamentum militis nudâ voluntate perficitur. T. 4. c. 510. D.
Teſtamentum non infirmatur nudâ voluntate, electio verò heredis infirmatur nudâ voluntate. T. 4. c. 519. B.
Teſtamentum non ſignatum, vel a teſtibus non ſubſcriptum, pro imperfecto habetur. T. 4. c. 376. A.
Teſtamentum rumpitur agnatione, vel quaſi agnatione. T. 4. c. 325. A. B.
Teſtamentum pupillare nudum nomen heredis conſervat. Tom. 5. c. 1068. E.
Teſtamentum, quòd teſtatio mentis ſit, dictum eſt. Tom. 5. c. 397. D.
Ad teſtamentum militum non pertinere jus adcreſcendi. Tom. 5. c. 1047. C.
Teſtamentum unde initium capiat T. 5. c. 762. A. B.
Teſtamentum ſi deletum fuerit, quæ actio competat. T. 5. c. 798. E. c. 799. A.
Teſtamentum quibus verbis fit. T. 6. c. 1045. A.
Teſtamentum conferri poſſe in alienam voluntatem. Ibid. A.
Teſtamentum debet fieri ante ingreſſum monaſterii. T. 6. c. 1042. E.
Teſtamentum irritum facit repudiatio heredis ſcripti ex aſſe. T. 6. c. 176. B.
Teſtamentum pupillare eſt ſequela paterni teſtamenti. Ibid. B. quando ir-

do irritum fit : Ibid. B.
Teſramentum rumpi poſtumi præteriti agnatione. Tom. 6. c. 190. D.
Teſtamentum reſcinditur per bonorum poſſeſſionem contra tabulas. T. 6. c. 554. A. B.
Qui reſtamentum patris oppugnat, nihil ex eo teſtamento conſequi poteſt. T. 6. c. 176. C.
Qui teſtamentum impugnat, in quo legatum ei relictum eſt, indignus eſt legato. T. 6. c. 1056. E.
Ut teſtamentum conſiſtat, vel inſtituendus, vel exheredandus eſt filius. T. 6. c. 553. D.
Teſtamentum finitur pubertate, etiam codicilli finiuntur. Tom. 6. c. 268. E.
Teſtamentum facere non poteſt furioſus. T. 6. c. 260. D.
Teſtamentum pupillare ſui heredis confirmat tutelas, & libertates, & omnia, quæ teſtamenro patris ſcripta ſunt. T. 6. c. 177. C.
Teſtamentum non confirmari per codicillos. T. 6. c. 203. B. C.
Teſtamentum rumpitur agnatione ſui heredis teſtamento præteriri, non etiam codicillis. T. 6. c. 265. C.
Teſtamentum impugnat, qui falſum dicit, aut inofficioſum, non qui dicit minùs ſolenne. T. 6. c. 736. C.
Teſtamentum militis notis ſcriptum valet, ſi modò probetur dictaſſe eum notario ſuo, quod dictavit teſtamenti condendi gratiâ. T. 6. c. 561. B.
Teſtamentum paternum plerumque præcedit pupillare. T. 6. c. 621 C.
Teſtamentum fit irritum damnatione, ſi vivus teſtator damnetur capite, & minuatur. T. 7. c. 1234. D.
Teſtamentum inofficioſum quid. T. 7. c. 168. C.
Teſtamentum quando rumpitur, & quando non rumpitur. Tom. 7. c. 904. E.
Teſtamentum duplex quando dicitur. T. 7. c. 906. D.
Teſtamentum paternum ſi deſtituitur non aditâ hereditate, pupillare evaneſcit. T. 7. c. 902. C.
Teſtamentum unde deductum. T. 7. c. 3. B. C. & c. 1161. A. & T. 8. c. 521. A.
Teſtamentum improbum quid: T. 7. c. 168. C.
Teſtamentum eſt voluntatis noſtræ teſtatio. T. 7. c. 1089. A.
Teſtamentum definitur juſta voluntas ad differentiam codicillorum, quibus voluntas non eſt juſta. T. 7. c. 489. B.
Teſtamentum ſuperius quod dicatur. T. 7. c. 939. B.
Teſtamentum falſum, vel injuſtum dicturus, quid peragere debeat. T. 7. c. 175. A.
Teſtamentum inhumanum quid. T. 7. c. 168. D.
Teſtamentum inofficioſum qui dixerit nomine defuncti, cui heres exſtitit, non prohibetur ſuo nomine legatum petere. Tom. 7. c. 1485. E.
Teſtamentum per querelam an pro parte reſcindatur. T. 7. c. 199. A.
Teſtamentum prius an poſteriore jure perfecto rumpatur. Tom. 7. c. 921. C. & T. 8. c. 47. C.
Teſtamentum qui accuſavit, nec obtinuit, an repellatur a legato ei relicto, cui ipſe heres exſtitit. T. 7. c. 1485. E.
Teſtamentum ſi minor accuſaverit, nec obtinuerit, an repellatur a legato. T. 7. c. 1486. C.
Teſtamentum tacitâ, aut nudâ voluntate non infirmatur. T. 8. c. 981. B.
Teſtamentum unde ita vocatur. T. 8. c. 961. D.
Teſtamentum facere quibus non eſt permiſſum. T. 8. c. 956. D.
Teſtamentum non ſemper mutus, & ſurdus facere poſſunt. Tom. 8. c. 967. B.
Teſtamentum qui incidit, ei hereditas aufertur. T. 8. c. 170. E.
Teſtamentum qui facere non poſſunt. T. 8. c. 186. E.
Teſtamentum exſtare non ſufficit, niſi perſeveret voluntas. Tom. 8. c. 170. E.
Teſtamentum, in quo filius ſuus eſt præteritus, injuſtum, & ipſo jure nullum eſſe. T. 8. c. 172. D.
Teſtamentum, in quo præteritus eſt filius emancipatus, juſtum eſſe, ſed reſcindi poſſe, & quomodo. Ibid. D.
Teſtamentum unum eodem tempore duabus tabulis, duobus exemplis teſtator conſignavit, & in uno legavit Titio 100. in altero 50. tantum, quid Titio debeatur. T. 7. c. 1300. B.
Teſtamentum in opiſtographo ſcriptum. T. 8. c. 134. E.
Teſtamentum rumpit poſtumus præteritus jure civili. Tom. 8. c. 36. C.
Teſtamentum an ex cauſa exheredationis, vel præteritionis irritum ſit. T. 8. c. 58. E.
Teſtamentum, vel pars ejus ſi interierit ante mortem teſtatoris, vel ſi aliquid deletum ſit, an valeant ea, quæ in eo ſcripta ſunt. T. 8. c. 20. C. D.
Teſtamentum captivitate fit irritum. T. 8. c. 484. C.
Teſtamentum falſum quid. T. 8. c. 639. A.
Teſtamentum eſt verbum ſimplex, non duplex. T. 8. c. 521. A. B.
Teſtamentum ſi aliquis ſanus fecit, deceſſit furioſus, mutus, ſurdus, aut prodigus, an dabitur ex eo teſtamento bonorum poſſeſſio ſecundùm tabulas. T. 8. c. 135. E.
Teſtamentum non fit irritum ſupervenienre furore. Ibid. E.
Teſtamentum non fit nudâ voluntate, nec tollitur nudâ voluntate, ideſt, hereditas non adimitur nudâ voluntate, nec datur, nec reſtituitur. T. 8. c. 137. C. D.
Teſtamentum decennio infirmatur; ſi concurrat manifeſta voluntas teſtatoris. T. 8. c. 48. A.
Teſramentum falſum eſſe, qui certus eſt, an is poſſit petere bonorum poſſeſſionem ab inteſtato. T. 8. c. 17. B. ſi non petierit intra tempora, an excludatur tempore. Ibid. C.
Teſramentum factum inter liberos valet, etiamſi ſit imperfectum. T. 8. c. 47. E. an rumpatur alio æquè imperfecto. Ibid. E.
Teſtamentum jure militari factum, an ſit imperfectum. T. 8. c. 47. D. an rumpatur. Ibid. D.
Teſtamentum ſi in pluribus exemplaribus ſcriptum ſit, an neceſſe ſit, omnes codices exſtare. T. 8. c. 131. B. quod ſi ſeparatim ſignati ſint, & diverſi heredes in eis ſcripti, tunc ſequemur poſterius teſramenrum. Ibid. C. ſi non appareat, quod ſit ſupremum, utrum admittatur. Ibid. C.
Teſtamentum holographum quod dicitur. T. 9. c. 709. D.
Teſtamentum quomodo, & a quibus impugnatur. Tom. 9. c. 659. B.
Teſtamentum facere voluiſſe non intelligitur, qui coactus voluit. T. 9. c. 795. D.
Teſtamentum jure perfectum non reſcinditur. T. 9. c. 1486. A.
Qui teſtamentum facere poſſunt; vel non. T. 9. c. 703. D. & ſeq.
Teſtamentum non poteſt quis facere de aliena re, vel pecunia. T. 9. c. 703. D.
Teſtamentum exigit liberam voluntatem, & liberum ſtilum. T. 9. c. 795. E.
Ut teſtamentum perfectum ſit, quæ deſiderantur. T. 9. c. 705. D & ſeq.
Teſtamentum non vitiat brevitas. T. 9. c. 1100. A.
Teſtamentum facere poteſt per nuncupationem, qui cæcus eſt, quod non poteſt facere per ſcripturam. T. 9. c. 706. B.
Teſtamentum rumpitur ſucceſſione nepotis. T. 9. c. 33. B.
Teſtamentum vitiatur præteritione filii. Ibid. C.
Teſtamentum hodie græco, vel alio ſermone conſcribi, vel nuncupari poteſt. T. 9. c. 811. C. D.
Teſtamentum pagani in procinctu factum quid. T. 9. c. 702. D.
Teſtamentum imperfectum eſt, quod neque ſubſcriptum, neque ſignatum eſt a teſtibus. T. 9. c. 710. A. D.
Teſramentum repudiare; ideſt, repudiare hereditatem teſtamento delatam. T. 9. c. 928. A.
Prius teſtamentum non rumpitur poſſe;

Digitized by Google

poſteriore, niſi poſterius ſit utile, & jure perfectum. Tom. 9. c. 490. D.
Teſtamentum quando rumpitur. T. 9. c. 764. D. E.
Teſtamentum quoquo modo factum a milite ſine juriſconſulto valet. T. 9. c.699. C.
Teſtamentum omne olim antiquabatur tempore decennii, & fiebat irritum, niſi revocaretur poſt decennium. T. 9. c.713. D.
Teſtamentum non ſciptum jus prætorium non novit, jus civile teſtamentum non ſcriptum novit. T. 9. c. 658. D.
Falſum teſtamentum illud eſt, quod teſtamentum non eſt. Tom. 10. c. 84. A.
Teſtamentum rumpitur agnatione poſtumi præteriti. T. 10. c.145. E.
Teſtamentum deſtitutum ab herede non tam ſit irritum juris ratione, quàm ob deſertionem, & ceſſationem heredis. T.10.c.323. C.
Teſtamentum, quo non honorantur amici, dicitur inhumanum. T. 10. c. 473. B.
Teſtamentum qui dicit falſum, an impugnet judicium defuncti. T. 10. c. 479. C.
Teſtamentum qui injuſtum dicunt, an repellantur a legatis. Ibid. E.
Teſtamentum qui impugnavit, & petiit bonorum poſſeſſionem contra tabulas, an repellatur a legato. T. 10. c.480. D.
Teſtamentum falſum, & inofficioſum qui dicit, an repellatur a donatione causâ mortis. T. 10. c. 497. D.
Teſtamentum ſi vitio aliquo laboret, interrumpitur heredum inſtitutio. T. 10. c. 680. D.
Teſtamentum nuncupativum nullum eſt, ſi teſtator omnes heredes non nuncuparit. Ibid. E.
Teſtamentum ſtatim poſt mortem teſtatoris debet aperiri. T. 10. c. 696. A.
Teſtamentum qui facere non poſſunt, cur mortis causâ donare poſſint. T. 10. c. 1047. A.
Teſtamentum non fit quibuſcumque verbis. T. 10. c. 1059. D.
Teſtamentum imperfectum quod nam ſit. T. 10. c. 1076. D.
Teſtamentum an faciat impubes. T. 10. c. 1149. C.
Teſtamentum ſi corruat ſummo jure, corruent & legata. Tom. 10. c. 1255. E.
Teſtamentum inofficioſum ſi ſit ruptum, an omnia in eo contenta ſimul corruant. T. 10. c. 1257. C.
Teſtandi poteſtatem ſi lex non dederit, nec privatus dabit. T. 4. c. 372. B.
Teſtandi facultas libera an conſtringi poſſit. T. 7. c. 1078. E.
Teſtandi libertas cuilibet civi Romano conceſſa amittitur capitis deminutione, non pactione nudâ. T. 9. c. 94. A
Teſtandi libertatem lex tollere poteſt. T. 9. c. 638. D.
Teſtandi libertatem non poſſe auferri privatâ conventione. Ibid. D.
Teſtantis voluntatem ſcripti heredes qui non habent, omnino repelluntur. T. 8. c. 171. A.
Teſtantium voluntas ſuprema debet exſequi. T. 6. c. 222. E.
Teſtantium voluntas ambulatoria eſt uſque ad ſupremum vitæ exitum. T. 9. c. 94. C.
Teſtari ſiquis aliquem prohibuerit, vel coegerit. T. 1. c. 803. C. & T. 2. c. 408. B. C. & c. 794. E.
An teſtari poſſit de caſtrenſi peculio ex privilegio militiæ confeſtim, atque cingi quis juſſus eſt, ſecus verò ante militiam. T. 4. c. 1076. B. C.
Teſtari potuit olim ſervus publicus de media parte quæſitorum. T. 7. c. 155. E.
Teſtari an poſſint jure militari, qui ex numero transferuntur in alios numeros. T. 8. c. 149. E.
Teſtari an poſſit captus ab hoſtibus, vel latronibus. Tom. 10. c.1046. D.
Teſtati cauſa trahit ad ſe cauſam inteſtati, & econtra. T.4. c.369. D. & c. 551. D. & c. 1053. A.
Teſtatio ſola privata tabellionis fidem non facit. T. 1. c. 695. A.
Teſtatio, quæ in jure facienda eſt, quid ſit, & ſignificet, Tom. 5. c. 655. B. C.
Teſtatio, quæ in nuntiatione novi operis requiritur, plenam fidem facit. Ibid. D.
Teſtatio ex ſcripto facta, & adhibitis ſignatoribus, plurimum valet ad fidem faciendam judici, dolumque comprobandum. Tom.5. c. 295. A.
Teſtatio facta in urbe. T. 9. c. 427. C. ſit ſcripto. Ibid. D.
Teſtatio ſola per ſe fidem non facit, debet fieri publicè. T. 9. c. 278. A. cum obſignatione teſtium. Ibid. A.
Teſtatio quid ſit. T. 10. c. 1110. E. & c. 1191. D.
In teſtationibus adminicula ſola non ſufficiunt. Tom. 9. c. 278. B.
Teſtator utrùm rem legatam vendiderit, an donaverit, multum intereſt, & quæ diſtinctio notanda. T. 4. c. 520. B. C.
Teſtator ſub plurativo numero, ſi ſine liberis, etiam ſingularem comprehendit. T. 4. c. 1189. E.
Teſtator alicui rem legavit, eandem & heres eidem legavit, an bis debeatur. T. 4. c. 441. E.
Teſtator jubet heredem monumentum facere, an heres hoc mandato obligetur. T. 4. c. 119. E. & c. 120. A. & ſeq.
Teſtator heredem rogat per fideicommiſſum, ut libertis ſuis ducenta daret ad exſtruendum monumentum, quæritur, an quod amplius expenderunt, ab herede recuperare poſſint actione negotiorum geſtorum, veluti hereditario negotio geſto. T. 4. c. 877. B. ratio hic eſt communis. Ibid. B. C.
Teſtator ſibi heredem facit vulgari ſubſtitutione, pupillari verò non ſibi, ſed pupillo. T. 4. c. 1070. D. E. Marcus Tullius quomodo ſubſtitutionem pupillarem concepit *lib. 2. de invent.* Ibid. E.
Teſtator, & heres idem homo eſſe intelligitur. T. 6. c. 141. C.
Teſtator an facere poſſit, ne leges in ſuo teſtamento locum habeant. T.7. c. 1045. A. an fundum communem legare poſſit. Ibid. c. 1366 D. an poſſit cavere, ne lex Falcidia locum habeat in ſuo teſtamento. Ibid. c. 1045. A.
Teſtator an poſſit prohibere Falcidiam. T. 7. c. 948. B.
Teſtator an teſtamento, vel codicillis bonorum ſuorum alienationem prohibere poſſit. Tom. 7. 1081. A. B.
Teſtator dum vult veſtem legare, ſi ſupellectilem dicat, an noceat legato. T. 7. c. 966. A. B.
Teſtator pro parte inteſtatus an fieri poſſit pro parte teſtatus manere. T. 7. c. 198. D.
Teſtator, qui legat uxori vinum, oleum, frumentum, acetum, mella, ſalſamenta, non adjectâ quantitate, an omne, quantum reliquerit, legaſſe videatur. Tom. 7. c. 1447. A. an legatum utile ſit. Ibid. A.
Teſtator pluribus ſcriptis heredibus uni ex iis prælegat rationes hereditarias, an videatur legare ea, quæ rationibus continentur. T. 7. c. 1032. B.
Teſtator an poſſit pro parte teſtari, & pro parte non teſtari. Tom.7. c. 1579. B.
Teſtator ſi alicui leget aureos denos ſi nepotis ſui negotiis intervenerit, nepote operâ ejus non amplius uti volente, an nihilominus fideicommiſſum debeatur. T. 7. c. 1314. D.
Teſtator ſi pro argento veſtem dicat, aut aurum pro orichalco, an noceat legato. T. 7. c. 956. A. B.
Teſtator ſi cœpit facere ſecundum teſtamentum, nec perfecit, an primum ratum ſit, & an fiſcus vocetur. T. 7. c. 1489. D.
Teſtator ſi legatarium capitis accuſaverit, an videatur legatum ademptum. T. 7. c. 1488. D. & c. 1489. A.
Teſtator ſi ex heredibus ſcriptis unum rogaverit, ut ex cæteris uni, cui vellet, partem ſuam reſtitueret poſt mortem ſuam, ille ſi deceſſerit, nullo electo, an omnibus competat petitio fideicommiſſi. T. 7. c. 1465. B.
Teſtator quas partes faciat, viriles, an hereditarias. Ibid. B. C.

Teſtator ſi quendam ex heredibus juſſerit ſolvere æs alienum, non creditores, ſed coheredes adverſùs eos actionem habeat. T. 7. c. 1050. E. & c. 1051. A.
Teſtator ſi vetuerit fundum hereditarium alienari, an obligationem pariat heredibus. Tom. 7. c. 1305. B. C.
Teſtator ſi legaverit fundum, & quæ in eo ſunt mancipia mortis tempore, an ancilla, quæ eo tempore in fuga eſt, & partus ejus legatario debeantur. T. 7. c. 1064. D.
Teſtator ſi rem pigneratam legaverit, heresne, an legatarius eam luere debet. T. 7. c. 147. A.
Teſtator ſi leget nomen debitoris ſui, an legatum valeat. T. 7. c. 1053. C.
Teſtator ſi uni rem legaverit, poſtea eandem alteri leget animo transferendi legati, tunc non concurrunt. T. 7. c. 1014. E.
Teſtator ſupellectilem legans, dum vult veſtem legare, nihil agit. T. 7. c. 957. C. D.
Teſtator an poſſit plures heredum gradus facere. T. 8. c. 141. A.
Teſtator poteſt mutare voluntatem, & quomodo. T. 8. 170. C. D.
Teſtator ſi aliam Eccleſiam pro alia heredem ſcripſerit, veritas contra ſcriptum obtinere debet. T. 10. c. 604. A.
Teſtator ſi deleverit omnem ſcripturam teſtamenti, an infirmetur teſtamentum. T. 10. c. 771. E.
Si partem tantum teſtamenti, vel nomen unius heredis, aut omnium heredum nomina deleverit, quid ſequetur. T. 10. c. 771. E. & c. 772. A.
Teſtator ſi cœperit facere ſecundum teſtamentum, nec perfecerit, an prius infirmetur. T. 10. c. 772. A.
Si verò ſecundùm teſtamentum perfecerit, & indignum ſcripſerit, quid ſequetur. Ibid. A.
Teſtatoris error cur legato officit. T. 4. c. 535. D.
Teſtatoris voluntas. Vide, Teſtamentum.
Teſtatoris error quando facit jus. T. 4. c. 1250. D.
Teſtatoris voluntas num erogationis finem faciat. T. 4. c. 877. C.
Teſtatoris voluntatem quando non vitiant mendum, & vitia. T. 4. c. 1071. A.
Teſtatoris ſcientia fideicommiſſum facit, opinio non. T. 4. c. 538. E. & c. 539. A.
Teſtatoris voluntas potiùs ſpectatur, quàm verba. T. 4. c. 1188. D.
Teſtatoris voluntas intra annum debet exſequi, & impleri. T. 6. c. 1043. C.
Teſtatoris prohibitio, quæ nullam habet cauſam, nudum eſt præceptum, & conſilium potiùs, quàm præceptum. T. 6. c. 743. C.
Teſtatoris proprium quod non eſt, id neceſſe eſt alienum dici. T. 6. c. 585. D.
Teſtatoris factum pro facto heredis eſt. T. 6. c. 141. B.
Teſtatoris voluntas, & mens, vel præſumptio jure recepta, vel æquitas, & ſubtilitas judicis omnem ambiguitatem ſolvit. T. 6. c. 503. B.
Teſtatoris alumnæ utiùm prædii legati dimidia, an virilis portio debeatur. T. 6. c. 737. B.
Teſtatoris ſcriptura an poſſit juris civilis regulis derogare, vel efficere, ut debeatur ad tempus, vel conditionem. T. 7. c. 1046. A. B.
Teſtatoris præceptum non mutat jus publicum. T. 7. c. 513. E.
Teſtatoris error in nomine, & corpore rei legatæ an noceat legato. T. 7. c. 966. A.
Teſtatoris voluntas an potior ſit ſubtilitate juris, vel ſcriptura certa, & indubitata. T. 7. c. 1354. D.
Teſtatoris voluntas potior an ſit ſcripto, & an ordo ſcripturæ impediat voluntatem. T. 7. c. 998. F.
Teſtatoris voluntas ubi manifeſta eſt, an exigatur ſolennitas verborum. T. 7. c. 1355. C.
Teſtatoris voluntatis ratio an habeatur, ubi manifeſta eſt ſcriptura. T. 7. c. 1355. A.
Teſtatoris voluntas jus publicum mutare non poteſt. T. 8. c. 763. D.
Teſtatoris indigeſtio. T. 9. c. 106. C.
Contra teſtatoris voluntatem non facit, qui non expectatâ conditione fideicommiſſi remittit fratri fideicommiſſum. T. 9. c. 31. A.
Teſtatoris poſſeſſio non tantùm heredi accedit, ſed etiam heredi heredis, & deinceps in infinitum. T. 9. c. 724. D.
Teſtatoris voluntas inepta quæ dicitur. T. 9. c. 807. A. huic non eſt parendum. Ibid. A.
Teſtatoris voluntate poteſt remitti cautio legatorum, vel fideicommiſſorum. T. 10. c. 1028. E.
Teſtatoris voluntas pleniùs eſt interpretanda. T. 10. c. 1167. C.
Teſtatoris heres eſt, qui eſt heres heredis. T. 10. c. 1168. B.
Teſtatoris jurata bonorum deſcriptio creditoribus non nocet, heredibus nocet, debitoribus prodeſt. T. 10. c. 635. E.
Teſtatori niſi lex ſpecialis hoc permiſerit, non poteſt ipſe cavere, ne in ſuo teſtamento leges, conſtitutiones, ſenatuſconſulta, edicta locum habeant. T. 9. c. 910. A.
Teſtatorem ſi legatarius teſtamentum mutare prohibuerit, an legatum ei relictum fiat caducum. T. 5. c. 631. E.
Teſtatorem aliud voluiſſe, ſi appareat, an recedatur a ſignificatione verborum. T. 7. c. 1355. E.
Teſtatorem juri publico non poſſe derogare ullo modo. Tom. 7. c. 1358. C.
De eo, qui teſtatorem prohibuit mutare teſtamentum, quod eſſet ſcriptus heres in priore teſtamento. T. 9. c. 795. A.
Quomodo debeat intelligi, teſtatorem protuliſſe dies legatorum. T. 10. c. 90. B.
Teſtatore ignorante in re aliena. T. 4. c. 535. C.
Teſtatore invito, falcidiæ locus non eſt. T. 4. c. 467. C.
A teſtatore non jure manumiſſi ſervi an inſtructo prædiorum cedant. T. 4. c. 1181. B.
A teſtatore factâ locatione, an legatarius eam ſervare teneatur. T. 5. c. 561. A.
Teſtatores, qui ſanæ mentis ſunt, exemplo naturæ, quæ nihil fruſtra facit, nihil etiam fruſtra faciunt. T. 10. c. 367. C.
Teſtatores ſani, & ſobrii nihil faciunt fruſtra. T. 10. c. 1097. E.
Teſtatorum abominationes frequentes ſunt. T. 6. c. 739. A.
Teſtatus ex parte, & ex parte inteſtatus decedere nemo poteſt, niſi miles. T. 1. c. 110. D. E.
In teſte vitæ qualitas, ac dignitas ſpectanda. T. 10. c. 495. A.
Ob unum teſtem non moveri judicem ad deferendum jusjurandum. T. 9. c. 191. B.
Teſtes omnes an poſſint uno annulo ſignare teſtamentum. Tom. 1. c. 97. C. & T. 8. c. 962. B.
Teſtes plures ex una domo adhiberi an poſſint alieno negotio. T. 1. c. 98. C.
Teſtes qui in teſtamento adhiberi poſſunt, & qui non adhiberi. T. 1. c. 97. D.
Teſtes plures, quàm ſeptem, ad teſtamentum adhibiti non nocent. T. 1. c. 417. C.
Teſtes tres quando in teſtamento ſufficiunt. T. 3. c. 386. B.
Teſtes inviti in cauſis criminalibus teſtimonium dicebant. Tom. 2. c. 1126. D.
Teſtes, cum de fide tabularum nihil dicitur, adverſùs ſcripturam interrogari non poſſunt. Tom. 1. c. 495. C. D. & T. 3. c. 386. A. & c. 474. B.
Teſtes unico caſu contra ſcripturam admittuntur. T. 1. c. 1184. D.
Qui teſtes eſſe non poſſunt. T. 1. c. 331. C.
Teſtes in quibus inſtrumentis non ſunt neceſſarii. T. 3. c. 387. A.
Teſtes gratiæ ſuſpecti, & omnimò domeſtici, itemque humiles, & abjectæ conditionis non interrogantur. T. 1. c. 495. A.
Teſtes falſi quibus ſubjacent pœnis. T. 1. c. 495. E. & T. 3. c. 386. C. D.
Teſtes decuriones. T. 3. c. 386. D.

Teſtes quandonam in judicium venire compelluntur, & quandonam compelli non poſſunt. Tom. 2. c. 1126. C.
Teſtes quinque requiruntur in codicillis. T. 4. c. 384. D.
Teſtes tres adhibebantur in teſtamento in procinctu. Ibid. D.
Teſtes non adhibebant veteres in chirographis. T. 5. c. 419. B.
Teſtes domeſtici aliter in litibus accipiuntur, & aliter in teſtamentis. T. 6. c. 858. A.
Teſtes irrogati an fidem faciant. T. 6. c. 1052. A.
Teſtes domeſtici, & familiares idem ſunt. T. 6. c. 857. E.
Teſtes oportet liquido, diſtinctè, perſpicuè, non confusè, non obſcurè, non indiſcretè teſtari, alioqui non audiuntur. T. 6. c. 1125. A.
Teſtes ante litem conteſtatam recipi non debent. T. 6. c. 797. A. niſi periculum ſit, eos ob ſenectutem, vel valetudinem inter moras litis conteſtandæ e vita diſceſſuros, vel reipublicæ causâ peregrè profecturos, & diutius moraturos. Ibid. C.
Teſtes intra annum ſunt reo denuntiandi ab actore, ut reo ſit copia eos excipiendi. Ibid. D.
Teſtes claſſici qui dicuntur. T. 6. c. 650. A. & c. 858. A. & T. 9. c. 707. D.
Teſtes quot, & qui adhibendi in teſtamentis. T. 6. c. 1044. B.
Teſtes teſtibus refelli poſſunt ſemel, & iterum, non tertium. Tom. 6. c. 871. B.
Teſtes propinqui admittuntur in cauſa matrimunii. T. 6. c. 868. C. & c. 1142. C.
Teſtes ſynodales qui. T. 6. c. 876. D.
Teſtes domeſtici qui dicuntur. T. 6. c. 857. E. & c. 1142. C.
Teſtes, & inſtrumenta, quæ ſunt muta teſtimonia, quomodo differunt. T. 6. c. 881. C.
Teſtes rejiciuntur in omnibus cauſis civilibus, & criminalibus. T. 6. c. 873. C.
Teſtes ſingulares reprobantur. T. 6. c. 846. C. D. puniuntur, qui variè teſtimonia dixerunt. Ibid. C.
Teſtes de quibus circumſtantiis interrogandi. T. 6. c. 864. A.
Teſtes duo, an faciant plenam, unus ſemiplenam probationem. T. 7. c. 1425. D.
Teſtes alios eſſe, quibus interdicitur, ne teſtimonium dicant, alios, qui excuſantur. Tom. 7. c. 884. B.
Teſtes an videantur eſſe idonei, & omni exceptione majores ii, qui in dignitate ſunt poſiti. Tom. 7. c. 1470. D.
Teſtes eſſe, vel teſtimonium dicere qui excuſantur. Tom. 7. c. 885. D. E.
Teſtes quidam rogantur, ut rei gerendæ interſint, quidam non rogantur. T. 7. c. 883. D. E.
Teſtes novi in appellatione admittuntur in cauſa non ſatis inſtructa. T. 9. c. 1107. E.
An teſtes produci poſſint ante litem conteſtatam. T. 9. c. 281. A. jurì conſtat hæc teſtimonia non recipi. Ibid. A. dicuntur ea teſtimonia litis. Ibid. A.
Teſtes decem exiguntur in res ſingulas ex conſtitutione regia. T. 9. c. 275. C. D.
Teſtes, qui legibus excuſantur, ut affines, & cognati, inviti teſtimonium non dicunt. Ibid. E.
Teſtes injuratos non interrogari. T. 9. c. 278. B.
Teſtes Epiſcopi interrogantur adhibitis ſacris evangeliis, & ſacris ſcripturis. Ibid. B.
Teſtes genus probationum ſunt. T. 9. c. 274. B.
Teſtes ſeptem exiguntur in teſtamentis. T. 9. c. 278. D. in divortiis totidem exiguntur. Ibid. D.
Teſtes rogandi ſunt, ut ſignent teſtamentum. T. 9. c. 707. B.
Teſtes qui producit, ſumptus, & viatica præſtat. Tom. 9. c. 276. A.
Teſtes jure civili ſemel producti, & interrogati, iterum non interrogantur. T. 9. c. 281. D.
Teſtes non conveniunt in unum propter metum contagionis, ſed alii poſt alios venient, & ſignabunt teſtamentum. T. 9. c. 710. C.
Teſtes domeſtici in re propria fidem non faciunt. T. 9. c. 274. E.
Teſtes pecuniâ corrupti. Tom. 9. c. 1100. E.
Teſtes eſſe prohibentur domeſtici, & advocati, & exſequutores in lite, quam tractant. T. 9. c. 276. E. & c. 277. A.
Teſtes quando admittuntur, & quando non. T. 9. c. 274. B.
Teſtes inviti evocantur in pecuniariis cauſis. T. 9. c. 280. B. ante Juſtinianum non evocabantur, niſi in cauſis criminalibus. Ibid. B.
Teſtes non rogati. T. 9. c. 279. D. rogati, & jurati. Ibid. c. 280. A.
Teſtes ſunt, qui nec prohibentur teſtimonium dicere, nec excuſantur, ſed excipiuntur, & refelluntur. T. 9. c. 277. D.
Teſtes idonei, & omni exceptione majores, *ſans reproche*. Tom. 9. c. 1271. D.
Teſtes excipere, *reprocher les teſmoins*. Ibid. D.
Teſtes domeſtici qui dicuntur. T. 9. c. 274. E.
Teſtes domeſtici. Vide, Domeſtici teſtes.
Teſtes non producuntur ante litem, nec inſtrumenta. T. 9. c. 282. E.
Teſtes falſi. T. 9. c. 1100. C.
Teſtes. Vide, Teſtimonium. Vide, Probatio, Inſtrumentum.
Teſtes honeſtiores plerumque æſtimantur ex facultatibus. T. 10. c. 467. E.
Teſtes ambigui quare admittantur. T. 10. c. 533. A.
Teſtes quo caſu admittuntur, & non admittuntur. T. 10. c. 636. D.
Teſtes quot ſint adhibendi, ſi vel deſint, vel ſuppeditant inſtrumenta. T. 10. c. 637. B.
Teſtes regulariter, & acta omnia fieri debent utràque parte præſente. Ibid. E.
Teſtes ignari latini ſermonis an poſſint eſſe teſtes in teſtamento. T. 10. c. 1059. D.
Teſti unico creditur certis quibuſdam caſibus. T. 10. c. 636. E.
De teſtibus cogendis. T. 2. c. 1126. D.
Teſtibus legatariis utimur in teſtamentis. T. 3. c. 249. B.
Teſtibus ſe magis credere, quàm teſtimoniis dicebat Hadrianus. T. 1. c. 781. D. E.
Teſtibus ignobilibus non creditur ſine tormentis. T. 2. c. 1125. B.
Teſtibusne, an contrariâ ſcripturâ ſcripturam omnem refelli oporteat, & chirographum apochâ. T. 3. c. 474. C.
Teſtibus potiora eſſe monumenta publica in cauſa finium. Tom. 4. c. 897. A.
Teſtibus longè petitis victuales expenſæ ſunt rependendæ. Tom. 6. c. 970. D.
Teſtibus juratis, & non rogatis quando utimur. T. 7. c. 883. E.
Teſtibus pluribus ſingularibus in eo, de quo teſtimonium prohibetur, an fides habeatur. Tom. 7. c. 1424. E.
Teſtibus quid viatici loco detur. T. 7. c. 884. A.
De teſtibus. T. 9. c. 274. B. & ſeq.
De teſtibus peregrè producendis, & audiendis ex ſententia, & interloquutione judicis. T. 9. c. 283. A.
Teſtibus honeſtioribus potiùs credatur. T. 9. c. 278. B.
Teſtibus potiora eſſe monumenta publica, & cenſus. T. 9. c. 97. E.
Teſtibus quinque ſolutio probatur. T. 9. c. 215. A.
Teſtibus potiùs credimus, quàm teſtimoniis defunctorum. T. 9. c. 274. D.
Teſtibus oportet; non teſtimoniis credere. T. 10. c. 968. A.
Teſtimonia nec per abſentes, nec per tabellam dantur. T. 1. c. 781. E.
Adversùs teſtimonia interrogentur teſtes ipſi, quorum ſunt teſtimonia. T. 3. c. 474. B.
Teſtimonia quandoque præponderanda, non numeranda. T. 6. c. 861. C.
Teſtimonia ſunt dicta teſtium relata in literas. T. 9. c. 1100. C.
Teſtimonia litis. T. 9. c. 281. A. & c. 282. E.
Teſtimonia judicialia. T. 9. c. 281. A.
Teſtimonia in ſcriptum ſedacta, nullius momenti ſunt, niſi eiſuffragetur vox teſtium ipſorum,

quorum ſunt teſtimonia. T. 10. c. 958. A.
Teſtimonia ſi ſint paria, quid ſequendum. T. 10. c. 1236. B.
Teſtimoniales, ſeu epiſtolæ. T. 2. c. 1041. A.
Teſtimoniales literæ quæ dimiſſis dabantur. T. 9. c. 282. B.
Teſtimoniales literæ quænam ſint. T. 10. c. 736. A.
De teſtimonii denunciatione, & denunciationibus, quæ ad domum fiunt. T. 3. c. 175. A.
Teſtimonii judiciarii, vel teſtamentarii dictionem non habent damnati judicio publico. Tom. 4. A. B.
Teſtimonii perhibendi jus impuberes nulla in cauſa habent. T. 4. c. 1476. A.
Teſtimonii uſus neceſſarius eſt. T. 10. c. 430. D.
Ex teſtimoniis falſis ſuſpenditus exſequutio rei judicatæ. T. 9. c. 1100. C.
A teſtimonio non repellitur damnatus depoſiti, quamvis infamis fiat. T. 4. c. 848. A.
Teſtimonio unius an ſtetur. T. 7. c. 1425. B.
Teſtimonio unius credendum non eſſe. T. 9. c. 190. E.
A teſtimonio quinam rejiciendi. T. 10. c. 968. B.
Teſtimoniorum, & teſtium differentia. T. 6. c. 881. C.
Ad teſtimonium qui, & quales admittendi, & qui non. Tom. 1. c. 495. A. B. C.
Ob teſtimonium dicendum, vel non dicendum qui pecuniam acceperit, vel dederit, lege Corneliâ puniendus. Tom. 1. c. 508. E. & c. 509. A.
Teſtimonium judiciale judæorum, & hæreticorum contra Orthodoxos non recipiatur. Tom. 2. c. 1094. B.
Teſtimonium contra dominum vaſalus in cauſa civili, vel criminali dicere non poteſt. Tom. 2. c. 1285. C.
Teſtimonium domeſticum reprobatur. T. 1. c. 98. D.
Teſtimonium de auditione apud antiquos fuiſſe receptum. T. 3. c. 75. D.
Teſtimonium impubes dicere non poteſt. T. 1. c. 546. A.
Teſtimonium rei veræ neceſſitudo perſonarum plerumque corrumpit. T. 1. c. 495. C. & T. 4. c. 1478. E.
Teſtimonium jurati tabellionis ſufficit. T. 2. c. 1097. A.
Teſtimonium qui non dicit in vitus. T. 4. c. 1477. C. D. & ſeq.
Ad teſtimonium an admitti poſſint accuſatores damnati in judicio aliquo publico. Tom. 4. c. 1473. B.
Teſtimonium de auditione in actione de aqua pluvia arcenda recipitur. T. 5. c. 653. E.
Teſtimonium de auditione favore nuptiarum recipitur. T. 6. c. 1142. D.
Teſtimonium ferre nemo cogitur jure Pontificio. T. 6. c. 875. B. niſi uno caſu. Ibid. B.
Teſtimonium religioſorum admittitur in cauſa capituli inopia probationum. T. 6. c. 855. E.
Teſtimonium de auditione adminiculum eſt probationis: Tom. 6. c. 858. E.
Teſtimonium unum an probationem faciat. T. 6. c. 857. A. an præſumptionem. Ibid. A.
Teſtimonium dicere in ea cauſa an quis poſſit, in qua advocatus adfuit. T. 7. c. 60. B.
Teſtimonium qui in reum dixerunt, an poſſint pro eo in ea cauſa teſtimonium dicere. T. 7. c. 884. C.
Teſtimonium. Vide, Teſtes. Vide, Probatio, Inſtrumentum.
Teſtimonium pro nobis, & adverſùm nos dicere, non poteſt cogi advocatus, qui nobis adeſt. T. 9. c. 276. E.
Teſtimonium amplius dicere non licet damnatis publico judicio. T. 9. c. 283. C.
Teſtimonium domeſticum reprobatur. T. 9. c. 275. B.
Teſtimonium dicere qui cogi poſſunt, & qui cogi non poſſunt. Ibid. D.
Teſtimonium ipſo jure non eſt interdictum ei, qui in judicio publico calumniæ damnatus eſt. T. 10. c. 606. C.
Teſtimonium quiſque dicit in re aliena, non in propria. Tom. 10. c. 919. E.
Teſtimonium invitis legibus annuntietur. T. 10. c. 957. B.
Numerus quinque teſtium legitimus in fideicommiſſis. T. 1. c. 145. A.
Teſtium nomina an edantur in crimine hæreſeos reo petenti. T. 3. c. 651. B.
Teſtium nomina utrùm edantur, Epiſcopo reo criminis poſtulato. Ibid. B.
Teſtium duorum vel ſubſcriptio, aut præſentia exigitur in inſtrumento. T. 2. c. 1097. B.
Teſtium productio non fiat μονομερῶς. T. 2. c. 1126. E.
De teſtium fide. T. 1. c. 781. D.
Teſtium duo ſunt genera, teſtes, & ſupellites. T. 2. c. 1284. D.
Teſtium infamia corrumpit teſtamentum. T. 4. c. 1472. C.
Teſtium, & accuſatorum eadem conditio. T. 6. c. 1142. B.
Teſtium productio fieri debet parte præſente, vel ſaltem vocatâ. T. 6. c. 850. B. C.
Teſtium duo genera. T. 6. c. 874. D. & T. 7. c. 883. D. & T. 8. c. 216. B.
Teſtium ſigna jure prætorio in teſtamentis requiruntur. Tom. 6. c. 268. A.
Teſtium productorum dicta in una cauſa an mihi prodeſſe poſſint in alia cauſa. T. 6. c. 47. C.
Teſtium productiones ſæpe fiunt iterum, atque iterum. Tom. 9. c. 275. B.
Teſtium numerum ſi lex exprimit, nil agitur, niſi tot adhibeantur. T. 9. c. 278. D.
Teſtium, & inſtrumentorum vim eſſe eandem in litibus. Tom. 9. c. 282. E.
Teſtium alii interdicuntur, alii excuſantur, alii refutantur, & repelluntur; ſicuti tutores alii ſunt, qui prohibentur eſſe, ut minores, & milites, alii, qui excuſantur, ut ſeptuagenarii, alii dicuntur ſuſpecti, & removentur. T. 9. c. 276. E.
Teſtium numerus niſi lege exprimitur, etiam duo ſufficiunt; at ſi lex numerum præſcribat, niſi tot adhibeantur, nihil agitur. T. 10. c. 457. C.
Teſtium multitudinem judex interdum non ponderat, ſed pondus. T. 10. c. 1236. B.
Teſtis quis produci non poteſt. T. 3. c. 40. D.
Teſtis an eſſe poſſit fœmina, vel non. T. 1. c. 331. C.
Teſtis recuſatur ob carmen famoſum damnatus. T. 3. c. 474. A.
Teſtis non poteſt eſſe mulier in teſtamento: an poſſit eſſe in judicio. T. 4. c. 11. D.
Teſtis in reos relatus, licèt nondum confeſſus, convictus, damnatus, non eſt audiendus. T. 6. c. 874. A.
Teſtis ſine jurejurando non eſt idoneus. Tom. 6. c. 859. B. vulgo Sacramentales vocati. Ibid. E.
Teſtis de crimine aliquo confeſſus, & convictus olim, ejerari poteſt. T. 6. c. 853. D. E.
Teſtis unicus non ſufficit torquendo reo. T. 9. c. 1395. B.
Teſtis unus quando ſufficit ad fidem faciendam. Tom. 9. c. 278. E.
Unus teſtis nullus teſtis. Tom. 9. c. 190. E.
Teſtis probatus reprobari nequit, teſtis refutatus non poteſt ſine pudore probari. T. 10. c. 637. C.
Teſtis unicus an valeat ad conſtituendam fidem. T. 10. c. 957. A.
Teſtis an poſſit eſſe impubes. T. 10. c. 1249. C.
Teſtudo quid. T. 7. c. 418. E.
Teſtudo eſt ſpecies cameræ. Ibid. E.
Textor ſi oſtiarius fiat. T. 3. c. 119. B.
Textrinæ deputati ſervi occultator ut mulctandus. Tom. 2. c. 794. A.
Thalelæus græcorum doctiſſimus, & τῆς νομικῆς ἀκριβείας. T. 3. c. 383. B.
Theca frumenti an debeatur, legato frumento. T. 7. c. 1178. A.
Themis eſt remunerare eum, qui

nos

nos munere aliquo affecerit, T. 6. c. 348. E. & c. 349. A.
Themis accipitur pro jure, ſive ratione naturali ab Homero. T. 6. c. 349. A.
Themiſtio philoſopho laus reddita Conſtantii imperatoris oratione. T. 3. c. 456. B.
Theodorus notatus. T. 9. c. 1092. E.
Theodoſiana lex in quibus maximè valeat. T. 8. c. 1000. E.
Theodoſii codicis auctor fuit Theodoſius junior. Tom. 9. c. 1030. D.
Theodoſius Magnus auctor præſcriptionis 30. annorum. Tom. 6. c. 913. B. & T. 9. c. 1029. B. D.
Theologia quid docet. T. 1. c. 1361. C
Theologi, *ignoratia vincibilis*, non malè, minus tamen latiuè dicunt. T. 5. c. 630. B.
Theophilus notatus. T. 9. c. 742. B.
Theriaca medicamentum. Tom. 4. c. 1135. E.
Theriaca an cedat fundo inſtructo, Ibid. E.
Thermæ ſunt balneæ publicæ. T. 9. c. 1183. E.
Thermæ Severi quæ. T. 9. c. 1184. B.
Thermarum reparationi tertia pars reditus civitatis cujuſque deputatur. T. 9. c. 1183. D. E.
Theſaorenſis, ſeu Comes theſaurorum. T. 2. c. 935. B. C.
Theſauri definitio. T. 2. c. 670. B. & T. 5. c. 707. D.
Theſauri dimidium in loco Cæſaris, aut religioſo loco inventi, eſſe fiſci. T. 2. c. 1326. B.
Theſauri duo ſunt genera. T. 5. c. 454. C.
Theſauri longa vetuſtas perimit dominium ejus. T. 5. c. 455. A.
Theſauri poſſeſſio qualis ſit, & quæ requiratur. T. 5. c. 707. A. B.
Theſauri in ſundo defoſſi poſſeſſio an adquiratur, ſi non antecedat naturalis apprehenſio. Tom. 8. c. 255. D.
Theſauri inventi an ſit permiſſa, vel vetita denuntiatio. T. 10. c. 863. D. E.
De theſauris. T. 2. c. 669. D.
De theſauro. T. 7. c. 339. A.
Theſaurus, ac theſaurum latinè dicitur. T. 3. c. 281. C.
Theſaurus famæ publicæ eſt Quæſtor juſtitiæ. T. 2. c. 667. B.
Theſaurus inventus cujuſnam eſſe debeat. T. 1. c. 73. A.
Theſaurus quis dicitur. Tom. 4. c. 620. A. definitio Caſſiodori quæ. Ibid. A. Græci quomodo definiunt theſaurum. Ibid. A.
Theſaurus quid ſit. T. 5. c. 454. C. & c. 455. A. & Tom. 7. c. 339. C. & c. 529. C.
Theſaurus quid ſit. T. 6. c. 598. C. D.
Theſaurus meus eſt in tuo fundo: ego volo illum effodere, & tollere, tu non permittis, an tenearis furti nomine. Tom. 7. c. 620. C.
Theſaurus defoſſus a defuncto venit in actionem familiæ erciſcundæ. T. 7. c. 529. C.
Theſaurus eſt fortunæ donum. T. 7. c. 339. B.
Theſaurus inventus in alieno fundo quomodo dividitur. Tom. 7. c. 339. A. ſi in proprio fundo, vel communi inventus fuerit, quid erit. Ibid. A.
Theſaurus in alieno loco inventus quomodo ab Hadriano partitus. T. 8. c. 933. B.
Theſaurus inventus cujus ſit. T. 10. c. 863. E.
Theſaurus ſacer quis ſit. Tom. 10. c. 663. D.
Theſſalonicæ Eccleſiæ privilegia ſpecialia. T. 10. c. 817. C.
Thetis qua ratione libera facta. T. 1. c. 1146. D.
Thlaſiæ qui. T. 8. c. 584. D.
Thlibiæ qui. Ibid. D.
Thoracomachi. T. 3. c. 121. C.
Thymelici qui ſint. T. 2. c. 825. C.
Thynnaria piſcatio. T. 5. c. 805. E. & c. 807. A.
Thynni, & Tonni quinam dicuntur. T. 5. c. 807. A.
Tiberius Coruncanius jus civile publicè profeſſus. T. 1. c. 908. E.
Tiberius Coruncanius primus profiteri cœpit. T. 1. c. 910. A.
Tigna, quæ non coaleſcunt propriè ædibus, non confunduntur, non fiunt propria ædibus. Tom. 7. c. 372. C.
Tigna propriè ſunt in contignationibus. T. 7. c. 611. E.
Tigna unde dicta. T. 7. c. 612. A.
Tigna quæ ſint. T. 8. c. 536. E.
Tignarii. T. 2. c. 767. C. & c. 768. E.
Tignarii fabri qui dicuntur. T. 8. c. 537. D.
Tignariorum fabrorum collegia. T. 6. c. 744. C. D. eis rectè legatur. Ibid. D.
Tigni appellatione quid ſignificatur. T. 1. c. 68. D. & Tom. 8. c. 536. E. & c. 932. A.
Tigni furtivi juncti ædibus actio. T. 1. c. 865. D.
Tigni nomine etiam lapides, & omnis materia, ex qua ædificia fiunt, continentur. T. 5. c. 387. D.
Tigni immittendi ſervitus quomodo vindicetur. T. 7. c. 460. B. quis ſit ejus poſſeſſor, & quis videatur contra illam poſſidere. Ibid. B. C.
De tigni immittendi jure quæ actiones competant. T. 7. c. 457. A.
Tigni vitioſi venditor, ſi vitio illius ædes corruerint, an æſtimationem ædium præſtare cogatur. T. 7. c. 760. A. B.
Tigni ſignificationem quidam juriſconſulti auxerunt uſque adeo, ut porrexerint eam ad tegulam, & arenam, & lapidem, & teſtam, vulgo cæmenta; T. 7. c. 611. E. & c. 612. A.
De tigno juncto ædibus, aut vineæ. T. 7. c. 611. D. E. & c. 612. A. & ſeq.
De tigno juncto actio in neſcientem eſt mista. Tom. 7. c. 613. D.
De tigno juncto actio eſt tantùm de tigno furtivo. Ibid. C.
Tignorum appellatione quæ continentur. T. 8. c. 536. E.
Tignum alienum ædibus noſtris junctum eximere an cogamur. T. 1. c. 68. C.
Tignum vitioſum qui vendiderit, an teneatur emptori in id, quod intereſt. T. 7. c. 1450. D.
Tignum ſi ſit furtivum, non erit prætoria actio in factum. Tom. 7. c. 613. D.
Tignum quid. T. 7. c. 612. A.
Tignum domibus injunctum ſolvere non licet. T. 7. c. 715. D. E.
Tiltres, & enſeignemens, inſtrumenta auctoritatis, & originis. T. 6. c. 720. B.
Timere, & timere debere paria ſunt. T. 6. c. 328. C.
Timor magiſtrianus. T. 5. c. 141. E.
Timor ſervitutis juſtus timor a Paulo juriſconſulto nominatur. T. 5. c. 142. A. B.
Timoris vani æſtimatio nulla. T. 1. c. 1477. E.
Timoris vani juſta excuſatio non eſt. T. 8. c. 732. B. & c. 844. A. & c. 884. B.
Titaſos nomen quid ſignificet. T. 1. c. 1103. B.
Titaſus eſt nomen liberi hominis. T. 7. c. 1170. A.
Lex *Titia*, §. *qui invita*, *de leg.* 2. explicata. T. 10. c. 201. E. item & §. *ſi Pater* ejuſdem legis. Ibid. c. 206. C.
Titio, aut Mævio fundum lego, cui legatum debeatur. T. 8. c. 510. D.
Titiones. T. 8. c. 605. D.
Tituli partes dicuntur. Tom. 1. c. 721. B.
Tituli generales in Pandectis nulli ſunt. T. 3. c. 186. D.
Tituli largitionales. T. 2. c. 690. B.
Tituli monumentorum. Tom. 3. c. 614. E.
Tituli ſepulcrorum. Ibid. E.
Tituli diverſi ſignificantiam diverſi juris præbent. T. 4. c. 831. C.
Tituli ſunt claves legum, ſive ſcripturæ, teſte D. Hieronymo. T. 4. c. 1122. D.
Tituli lucrativi qui ſunt. Tom. 6 c. 219. C.
Tituli omnes ſecundæ partis Digeſtorum *de judiciis* vocantur, etiamſi non ſint de judiciis, & cur. T. 7. c. 128. C.
Tituli de confeſſis, de interrogationibus in jure faciendis, & reſponſionibus in jure palàm faciendis, quid differant. Tom. 8. c. 516. C.
Tituli de deteſtandis ſacris. T. 8. c. 520.

Digitized by Google

c. 520. E. & c. 521. A.
Tituli de injuriis. T. 8. c. 523. E.
Tituli de re judicata, & de confeſſis. T. 8. c. 525. C.
Tituli potentium a reis, vel litigatoribus uſurpati, quinam ſint. T. 10. c. 885. E.
Tituli prædiis, proſtibulis puellarum, & ſepulcris affixi. T. 10. c. 886. B.
Tituli omnes juris ſunt confecti ex verbis legum, vel edictorum. T. 10. c. 951. E.
Titulo uſurarum legitima tantùm rectè petitur. T. 4. c. 953. D.
Pro titulo eſt uſus longævus. T. 6. c. 39. B.
Titulo pro derelicto eam ſolùm rem uſucapi poſſe, quam bonæ fidei poſſeſſor reverà pro derelicto habuit. T. 6. c. 495. D.
Juſto titulo quis dicitur poſſidere. T. 9. c. 172. D. E.
Sine titulo an liceat in litibus nomen potentioris ementiri, & prætendere. T. 10. c. 886. C.
Titulorum impoſitio interdicitur Eccleſiæ. T. 2. c. 958. A.
Titulos potentiorum, vel Principis non licet prædiis imponere. T. 2. c. 107. E. & c. 108. A. & ſeq.
Titulos prædiis alienis imponere ſolius eſt fiſci, Tom. 2. c. 657. E.
Titulos duos libri ſecundi decretalium interpretari promittit auctor. T. 8. c. 315. E.
Titulos poſſeſſionis plures eſſe poſſe. T. 9. c. 164. E.
Titulos *de donationibus*, *& fidejuſſoribus* eſſe fatuorum hominum. T. 9. c. 1172. D.
Titulos Principis qui ſuis prædiis, vel alienis contra jus apponit, quomodo plectatur. T. 10. c. 886. E.
Titulum poſſeſſionis nemo ſibi ipſi mutare poteſt, T. 4. c. 124. A. argumentum ab extraneo ad filium. Ibid. B. ratum non habere eſt facere. Ibid. D.
Titulum, & cauſam poſſeſſionis an alius nobis mutare, aut meliorem facere poſſit. Tom. 5. c. 716. E.
Titulum poſſeſſionis an quis mutare poſſit. Ibid. D.
Poſt titulum *de furtis*, in quo proponitur actio generalis furti, datur actio de tigno juncto, in quo proponitur actio de tigno furtivo. T. 7. c. 613. B.
Titulum poſſeſſionis ſuæ dicere cogitur reus, unde eam rem habeat. T. 9. c. 176. C. in vindicationibus non cogitur. Ibid. D. nec in rei vindicatione. Ibid. E.
Titulum ſuæ poſſeſſionis an poſſeſſor cogatur proferre in rei vindicatione. T. 9. c. 254. D.
Titulum duplicari non poſſe. T. 9. c. 164. D. E.
Titulus eſt poſſeſſionis cauſa. T. 1. c. 82. B. & T. 5. c. 708. A.
Titulus præfert nomen domini. T. 2. c. 110. B. & T. 10. c. 887. D.
Titulus omnis de regulis juris eſt de jure ordinario, & ſummo, non de extraordinario, aut mitiori, T. 4. c. 725. E.
Titulus de in jus vocando quid comprehendat. T. 5. c. 87. A.
Titulus in *ff. De ſervili cognatione* delendus eſt. T. 5. c. 547. D.
Titulus pro poſſeſſore ſemper eſt injuſtus. T. 5. c. 718. B.
Titulus aliquis a prædone, vel a poſſeſſore malæ fidei ſemper fingi ſolet. T. 5. c. 797. C.
Titulus pro ſuo generaliter, & ſpecialiter accipitur. T. 5. c. 717. B.
Titulus pro ſuo generaliter omnibus cæteris titulis ſpecialibus cohæret. Ibid. B.
Titulus requiritur in uſucapione ſervitutis, ſed non in uſu longi, & diuturni temporis, quia vetuſtas pro titulo eſt. T. 6. c. 39. B.
Juſtus titulus quis dicitur. Tom. 6. c. 314. E.
Titulus pro ſoluto, titulus pro ceſſo ſunt juſti tituli. Ibid. E. & c. 315. A.
Titulus Clericorum quid. Tom. 6. c. 996.
Titulus, & commenda verbis ſunt diverſa, re certè ſunt eadem. T. 6. c. 1000. A.
Titulus de ſervitutibus in Codice ita conceptus eſt: *De ſervitutibus, & aqua*: & ibi aqua ſervitutem aquæ ſignificat, Tom. 7. c. 380. D.
Titulus *De his, quæ pro non ſcriptis habentur*, in quo differat a titulo *de his, quibus ut indignis legata auferuntur*. T. 7. c. 1096. E.
Titulus *Quis ordo in bonorum poſſeſſionibus ſervetur*, quid diſtat a titulo *De ſucceſſorio edicto*. T. 8. c. 232. C. D.
Titulus *De verborum ſignificatione* unde ſit inſcriptus. T. 8. c. 477. E. unde particula *rerum* irrepſerit. Ibid. c. 478. A.
Titulus lucrativus, & non lucrativus in quo differunt. Tom. 9. c. 1135. E.
Titulus poſſeſsionis an duplicari poſſit. T. 9. c. 564. E.
Titulus *Ne quis eum, qui in jus vocatur*, quomodo differat a titulo *De eo, per quem factum erat*. T. 9. c. 25. B.
Titulus, qui fuit cruci Domini ſuperpoſitus, erat inſcriptio cauſæ illatæ pœnæ. T. 9. c. 165. A.
Titulus juſtus. Vide, Juſtus titulus.
Titus Cæſius juriſconſultus qualis. T. 1. c. 912. A.
Titus Imperator ſuſtulit quæſtionem leſæ majeſtatis ob convitia. T. 9. c. 1393. D.
Τὸ *maximè* reſpondet τῷ *magis*. T. 4. c. 894. B. C.
Togæ jus peregrini non habent. T. 5. c. 1044. E.
Togæ uſus juris publici eſt, T. 10. c. 581. D.
Togæ jus peregrini non habent; licèt ſocii ſint, & amici Populi Romani. Ibid. D.
Togam prætextatam, & bullam auream olim deponebant adoleſcentes, & ſumebant virilem togam, & in forum deducebantur. T. 5. c. 156. D.
Togatus, ideſt, patronus cauſarum, ſive συνήγορον, ut Græci interpretantur. Tom. 2. c. 974. C.
Tollere ædificium quid ſit, & quibus in locis concedatur. Tom. 5. c. 298. A.
Tollere eſt juris, elidere facti. T. 5. c. 74. D.
Tollere eſt plus, quàm elidere. Ibid. D.
Tomentum quid ſit. T. 10. c. 1127. A.
Tomi qualitas per principia oſtenditur. T. 10. c. 564. C.
Τοποτηρηταὶ in ſingulis municipiis abſentium vicem ſuſtinent. T. 2. c. 1047. E.
Τοποτηρηταὶ loci judices, ſervatores. T. 3. c. 67. A. B.
De tonſura clericorum. Vide, Corona.
Topiarius quis ſit, & ad quid habeatur. T. 10. c. 1124. E.
Toralia. T. 3. c. 273. A.
Torcularia rebus immobilibus adnumerantur. T. 2. c. 1232. A.
Torcularia ædificii emptorem ſequantur. T. 7. c. 781. A.
Tormenta apud tyrannos pro pœna etiam adhibentur. T. 3. c. 418. A.
Tormenta in re pecuniaria non adhibentur. T. 1. c. 495. E.
Tormentis apud Præſidem ſubjectus, & de nulla culpa confeſſus, ad juſtam libertatem perduci poteſt. T. 1. c. 463. B.
Tormentis qui non poſſunt applicari. T. 8. c. 565. B.
Tormentis an ſubjici poſsint liberi homines. T. 9. c. 1469. E. & ſeq.
Torrens quid. T. 8. c. 599. D.
Torrens, & flumen differunt. Ibid. D.
Tota actio ad exhibendum ex arbitrio judicis pendet, & arbitraria eſt. T. 5. c. 380. E.
A toto ad partem argumentum non valet, & alia eſt ratio totius fundi, alia evictæ partis. Tom. 4. c. 158. E.
In toto eſt pars, non in parte totum. T. 5. c. 98. B. & Tom. 8. c. 710. B.
Qui de toto agit, agit etiam de parte. T. 10. c. 977. A
In toto ineſt pars. Ibid. A.
Qui totum dicit, etiam vinculum natu-

naturale comprehendit. Tom. 4. c. 728. C.
Totum ſtatim non improbat, qui partem improbat. T. 4. c. 1086. A.
Totum, & genus in quo differunt. T. 4. c. 448. E.
Totum, & omne in quo differunt. T. 4. c. 227. E. & c. 228. A.
Totum, vel omne non ſemper comprehendit omne, maximè in jure noſtro. T. 7. c. 83. C.
Totum quomodo in partibus ineſſe dicatur. T. 8. c. 818. B.
Totum ſine partibus non eſt. T. 8. c. 710. B.
Trabea ſtola eſt Conſulum. T. 2. c. 893. E.
Trabes hymetiæ. T. 8. c. 537. A.
Trabes quid. Ibid. A.
Trabium appellatione quæ continentur. Ibid. A.
Tractare accipitur pro *diſputare* in jure. T. 4. c. 829. A. unde tractatores vocantur doctores, qui diſputationes inſtituunt, agitantque publicè. Ibid. A.
Tractatus quid a quæſtione differt. T. 5. c. 1253. E. & c. 1254. A.
Tractatores, & chartularii an iidem. T. 2. c. 689. E.
Tractatoriæ quæ ſint. T. 2. c. 994. B. & T. 10. c. 742. B.
Tradendo nemo plus juris in alium transferre poteſt, quàm ipſe habet. T. 10. c. 1058. E.
Tradere, & adſignare idem. T. 3. c. 335. A.
Tradere, & ſolvere in quo differunt. T. 5. c. 869. B.
Tradere videtur venditor vindemiam, ſi patiatur emptorem uvam legere. T. 6. c. 368. E.
Tradere. T. 9. c. 474. A.
Ttadita, vel data certi condicuntur. T. 10. c. 756. A.
Traditio quid. T. 3. c. 310. D. & c. 351. B.
Traditio, & mancipatio quid inter ſe diſtent. T. 1. c. 374. E.
Traditio facti potiùs, quàm juris eſt. T. 1. c. 487. E.
Traditio quando non intervenit, uſucapio non procedit. Tom. 4. c. 632. B.
Traditio eſt ſuprema perfectio, & contractus conſummatio. Tom. 5. c. 649. A.
Traditio heredis quando juſtum errorem inducat. Tom. 5. c. 749 D.
Traditio nuda abſque cauſa aliqua contractus dominium non transfert. T. 5. c. 454. B.
Traditio eſt cauſa poſſeſſionis proxima. T. 5. c. 708. A.
Traditio ficta admittitur. T. 5. c. 479. D.
Traditio nuda an dominium transferat. T. 6. c. 82. D.
Traditio nulla intervenit in re inventa, non accepta, veluti in re jactata ex navi ab alio reperta. T. 6. c. 496. E.
Traditio non domini non facit me dominum. T. 6. c. 378. B.
Traditio non eſt actus legitimus. T. 6. c. 315. B. ſi eſſet actus legitimus, non acciperet conditionem. Ibid. B.
Traditio aliud eſt, aliud emancipatio rei alienæ. Tom. 7. c. 565. D.
Traditio eſt genus alienationis. T. 7. c. 353. C.
Traditio ficititia. Tom. 7. c. 363. C.
Traditio juris naturalis, uſucapio juris civilis eſt. T. 9. c. 101. B.
Traditio facit res dotales. Tom. 9. c. 479. B.
Traditio ficta an ſufficiat ad perficiendam donationem, ut ad quemlibet alium contractum. T. 9. c. 1171. D.
Traditio veluti contractus eſt. T. 9. c. 515. E.
Traditio quid. T. 9. c. 101. E.
Traditio clavium ædium venditarum quid efficit. T. 9. c. 1013. C.
Traditio mutua, & tacita. Tom. 9. c. 360. B. C.
Traditio nuda dominium non transfert. T. 10. c. 282. B.
Traditio, vel uſucapio ſunt duo ſumma genera adquirendi dominii proprietatis. T. 10. c. 297. C.
Traditio eſt cauſa adquirendi dominii dotis. T. 10. c. 198. A.
Traditio tabularum an dominium transferat. T. 10. c. 718. B.
Traditio non transfert dominium, niſi æs numeratum ſit. Tom. 10. c. 759. E.
Traditio dominum facit, non inſcriptio nominis ſola. T. 10. c. 1016. E.
Traditio nuda, ideſt, quæ vacat titulo, & cauſâ, dominium non transfert. T. 10. c. 1017. E.
Traditio quando ſit nuda. Ibid. E.
Traditio eſt datio poſſeſſionis. T. 10. c. 1020. A.
Omnis traditio ex cauſa non nuda facta contractus eſt. T. 10. c. 1014. C.
Traditionis definitio. T. 3. c. 310. D.
Traditionis pacto, & lege an ſervitus conſtitui poſſit. T. 7. c. 445. A.
Traditionis varias eſſe cauſas juſtas. T. 7. c. 353. C. & ſeq.
Traditionis nomine ſubintelligitur ſemper omnis ſpecies alienationis præter uſucapionem. T. 7. c. 352. E.
Traditionis nomen quid complectatur. T. 8. c. 1107. D.
Traditione res adquiruntur. T. 1. c. 73. B. & T. 8. c. 933. C.
Traditione in rebus, ſive corporibus opus non eſt. T. 5. c. 479. D. E.
Traditione, non nudo conſenſu dominium transfertur. Tom. 7. c. 806. A.
Traditione, non venditione dominium transfertur in emptorem. T. 7. c. 767. E.
Traditione conſummatur donatio. T. 9. c. 1334. E.
Traditione inſtrumenti auctoritatis adquiritur poſſeſſio. Tom. 9. c. 1014. A.
Traditione fit dotalis ſervus, dotale prædium, dotalis pecunia. T. 9. c. 479. B.
Ante traditionem rei venditæ venit ea utilitas, quæ conjuncta eſt rei; poſt traditionem ea, quæ ſejuncta eſt a re. Tom. 10. c. 761. B.
Poſt traditionem qualemcumque an debeantur uſuræ pretii. T. 10. c. 767. E.
Traditiones ab herede factas ad id tempus redigi, quo hereditas adita fuerit, cum repudiatum ſit legatum, aut adquiſitum. T. 7. c. 648. C. D.
Traditionibus, & uſucapionibus dominia rerum, non nudis pactis transferuntur. T. 1. c. 1107. C. & T. 9. c. 505. A. B.
Traditionibus, & uſucapionibus quomodo dominia rerum transferantur. T. 5. c. 287. D.
De traditionibus ædium. Tom. 6. c. 458. E.
Traditionibus, & uſucapionibus, & aliis legitimis modis dominiom adquiritur, non nudis pactionibus. T. 9. c. 84. E. & c. 85. A.
Tradituiri verbum antiquum. T. 9. c. 812. B.
Trajanus grandævâ ætate, adſcito ad imperium Adriano cive, & propinquo, abhinc diviſa ſunt nomina Cæſarum, & Auguſti, inductumque in rempub. ut duo, vel plures ſummæ potentiæ diſſimiles cognomento, ac poteſtate diſpares ſint. T. 9. c. 1470. E. & c. 1471. A.
Trajanus quare dictus *herba parietaria*. T. 10. c. 1099. D.
Trajectiones literarum frequentiſſimæ in Pandectis Florentinis. T. 9. c. 892. E.
Trajectitia pecunia. T. 5. c. 392. B.
Trajectitia, ſeu nautica pecunia quænam ſit. T. 1. c. 1407. A. & T. 10. c. 523. C.
Tranſactio quid. T. 2. c. 97. D. E.
Tranſactio non fit, niſi de re nondum finita. T. 5. c. 951. A.
Tranſactio alimentorum fit auctore Prætore in Urbe, vel Præſide in provincia. T. 5. c. 953. C.
Tranſactio, ac donatio pactorum cauſæ ſunt, non pacta. Tom. 1. c. 947. D.
Tranſactio ſpecialis, vel generalis in ea re, vel cauſa, de qua cogitatum non eſt, non valet. T. 1. c. 954. D.
Tranſactio a patre de re filii emancipati facta, filio non nocet. Ibid. E.
Tranſactio per exceptionem liberat, ſolu-

Digitized by Google

ſolutio ipſo jure. Tom. 4. c. 23. D.

Tranſactio cum creditore de remittenda pecuniæ parte. Tom. 4. c. 837. B.

Tranſactio poſt rem judicatam facta utrùm valeat, ſi appellatum ſit. Ibid. B.

Tranſactio nulla, niſi de lite. T. 8. c. 641. E.

Tranſactio de furto, & injuriis eſt permiſſa, T. 9. c. 197. B.

Tranſactio ſpecies eſt, pactio genus. T. 9. c. 25. E.

Tranſactio eſt remiſſio litis præſentis, vel impendentis. Ibid. C.

Tranſactio fit in re dubia. Tom. 9. c. 227. B.

Tranſactio nulla eſt, ſi nihil retinetur, vel datur, vel promittitur. T. 9. c. 677. B.

Tranſactio eſt ſpecies pacti, quæ inter duos, pluresve de re dubia, & lite incerta, neque finita componitur. T. 9. c. 26. C.

Tranſactio an comprehendatur generali mandato. T. 9. c. 193. B.

Tranſactio eſt nullius momenti, & cur. T. 9. c. 787. C.

Tranſactio gratuita nulla eſt, quæ fit nullo dato, vel retento, vel promiſſo. Ibid. C.

Tranſactio nudâ voluntate perficitur. T. 9. c. 25. C.

Tranſactio non eſt modus faciendi ingenuum, ſicut nec faciendi ſervum, aut libertinum. T. 9. c. 975. D.

Tranſactio appellatur diviſio, quia omnis diviſio fit tranſactionis genere. T. 9. c. 1101. D.

Tranſactio quid ſit. T. 10. c. 877. C. tranſactio ex quibus fiat. Ibid. D.

Tranſactio ſemper ſeparatur a donatione. Ibid. E.

Tranſactio refertur ad litem, vel ad negotium aliquod ambiguum. T. 10. c. 878. B.

Tranſactio reſcinditur, ſi erratum ſit in computatione, niſi etiam de errore calculi nominatim tranſactum ſit. Ibid. C.

Tranſactionis pacto exactio judicati non tollitur. T. 1. c. 642. D.

Tranſactionis genere plerumque fit diviſio patrimonii. T. 4. c. 899. D.

Tranſactionis præſumptio obſtat condictioni. T. 9. c. 227. B.

Ex tranſactionis causâ ſolutum condici non poteſt. T. 9. c. 222. B.

Tranſactionis causâ ex pacto datur exceptio, non actio. T. 9. c. 105. C.

Ex tranſactionis cauſa ſolutum condici non poteſt, quamvis debiti cauſa nulla præceſſerit. Tom. 9. c. 328. C.

Tranſactionis fidem qui non præſtat, eam exigere non poteſt. T. 9. c. 105. C.

Tranſactionis definitio. T. 9. c. 24. D.

Tranſactioni ineſt pactio quaſi genus, & nomen ei dat, definitionemque. T. 3. c. 286. A.

Tranſactioni ineſt pactio quaſi genus. T. 9. c. 24. D.

Tranſactioni qui non paret, uti eâ non poteſt. T. 9. c. 105. C.

Tranſactionem non poſſe reſcindi prætextu novorum inſtrumentorum, ſi bonâ fide facta fuerit. T. 9. c. 1090. E. & c. 1091. A.

Adverſùs tranſactionem an minor poſſit reſtitui. T. 10. c. 898. E.

Tranſactione non tollitur actio, niſi aquiliana ſubjiciatur ſtipulatio, & acceptilatio. T. 1. c. 955. B. C.

De tranſactione reſcindenda conſultatio. T. 1. c. 694. A.

Tranſactione rei finitâ, nihil pertinet ad arbitrum, ſive judicem. T. 4. c. 899. D.

Tranſactione tollitur furti actio. T. 6. c. 145. A.

Tranſactiones adverſùs qui reſtituuntur. T. 4. c. 899. D.

Tranſactiones bonâ fide factas de controverſiis pendentibus ex teſtamento prolato, quod tum non fuerat inſpectum, non reſcindi. T. 9. c. 187. B.

Tranſactiones non ſunt contractus. T. 9. c. 284. C.

In tranſactionibus res non ſolet ad vivum reſecari, ut in judiciis. T. 9. c. 119. B.

De tranſactionibus. T. 9. c. 24. A. & ſeq.

Tranſactum pro tranſactione: T. 1. c. 194. A. & T. 2. c. 98. A.

Tranſactum quod ſemel eſt, corrumpi, aut commutari non poteſt, ſupervenientе delicto. T. 5. c. 803. E.

Tranſegiſſe videtur de ſuo jure, qui rem permiſerit religioni adverſarii. T. 10. c. 419. A.

Tranſeundi jus eſt jus perſonæ, non prædii. T. 6. c. 699. C.

Transferendi dominii juſta cauſa præceſſerit traditionem, an ſequuta ſit, nihil refert. T. 5. c. 454. D.

Transferendi dominii animo res alteri tradita. T. 6. c. 82. B.

Transferre in aliud nomen, & in alium ſtatum, novare eſt. T. 1. c. 1183. E.

Transferre poſſeſſiones in aliud jus eſt beneficium Principis. T. 2. c. 697. E.

Transferre nemo plus juris in alium poteſt, quàm quis habeat. T. 4. c. 7. D.

An transferri poſſit res litigioſa in alium. T. 9. c. 1249. D. E. Vide, Res litigioſa.

Qui transfert, mutat voluntatem collatam in priorem. T. 4. c. 1189. C.

Quod non transfertur in cauſam novationis, jure priſtino peti poteſt. T. 4. c. 670. E. quod in ſtipulationem non transfertur, judicio empti peti poteſt. Ibid. c. 671. A.

Transformare quid. T. 9. c. 59. E.

Transfuga quid ab hoſte differat. T. 3. c. 452. D.

Transfuga, deſertor, & emanſor quid inter ſe diſtent. Tom. 3. c. 157. A.

Transfuga propalam oppugnat patriam. Ibid. C.

Transfuga homo liber poſtliminium non habet. T. 3. c. 313. D.

Transfugæ definitio. T. 2. c. 94. D.

Transfugas vivos exurendos eſſe. T. 3. c. 452. D.

De transfugis. T. 3. c. 94. D.

Tranſigere an de crimine capitali liceat. T. 1. c. 952. A. & T. 3. c. 144. D.

Tranſigere de adulterio non licet. T. 1. c. 952. A.

An tranſigere liceat de legato, teſtamento non inſpecto. Tom. 9. c. 187. B.

Pro tranſigere Græci accipiunt cedere. T. 9. c. 24. C.

Tranſigere diminuendi causâ qui non poſſit. T. 9. c. 107. D.

Tranſigere nos inutiliter de re judicata. T. 9. c. 66. A.

Tranſigere decidendi causâ poteſt procurator, qui habet generale mandatum. T. 9. c. 107. E.

Tranſigere licet de crimine capitali. T. 9. c. 1262. A.

Tranſigere non licet de adulterio. T. 9. c. 1413. D.

An tranſigere poſſit procurator, qui habet mandatum generale. T. 9. c. 193. B.

Tranſigere non poteſt is, cui mandata eſt actio, vel defenſio. T. 9. c. 107. E.

Tranſigere non poteſt tutor deminuendi causâ. T. 9. c. 193. C.

Tranſigi de præteritis alimentis poteſt, de futuris non, niſi ex decreto Prætoris in Urbe, vel Præſidis in provincia. T. 2. c. 951. C.

An tranſigi poſſit de controverſiis, quæ ex teſtamento pendent, niſi inſpecto teſtamento. T. 9. c. 187. B.

Tranſigimus rectè non tantùm de lite jam cœpta, ſed etiam de ea, quam ſperamus, & veremur. T. 5. c. 867. D. E.

Tranſitus. T. 6. c. 699. C.

Translatio Rhetoribus quid. T. 3. c. 534. E.

Translatio plus eſt, quàm ademptio. T. 1. c. 810. B.

Translatio judicii datur extraneo heredi. T. 4. c. 601. A. B.

Translatio reliquiarum mortui in alium locum a Principe impetrari debet. T. 4. c. 945. A.

Translatio judicii, vel judicati actio quando competat. T. 5. c. 687. D.

Translatio corporum defunctorum. T. 8. c. 539. D.

Translatio quarundam rerum prohibita eſt. T. 9. c. 369. E.

Translationis, & præſcriptionis eandem definitionem eſſe. T. 9. c. 1245. A.

Translationes apud Rhetores ſunt

quæ,

Digitized by Google

queſtiones ; quæ incidunt. T. 9. c. 50. E.
De tranſlatorum collatione. T. 2. c. 697. B. C.
Quæ tranſmiſſio jure ceſſat, remedio decreti inducitur. Tom. 4. c. 403. D.
Tranſmiſſionis hereditatis non aditæ jus ſingulare. Tom. 9. c. 773. A.
Tranſmiſſionis jus, qood proprium erat ſuorum, communicatum eſt extraneis heredibus. T. 9. c.773. D.
Tranſmiſſioni locus ubi eſt, jus adcreſcendi ceſſat. Tom. 4. c. 532. C.
De tranſmiſſione hereditatis non aditæ. T. 9. c. 889. A. & ſeq.
De tranſmittendis, vel exhibendis reis. T. 9. c. 1383. D. E. & ſeq.
Non tranſmitti hereditatem non aditam, nec deliberarionem de ea adeunda, vel non adeunda. T. 9. c. 772. B.
Tranſvectio equitum ſolebat fieri idibus Juliis. T. 3. c. 611. B.
In tranſverſo limite ſunt multi limites linearii. T. 8. c. 218. C.
Tranſverſus gradus incipit a ſecundo. T. 10. c. 501. C.
Trapezitæ officio quid incumbit. T. 4. c. 923. A. B.
Trebatius juriſconſultus qualis fuerit. T. 5. c. 912. C.
In trebellianam ea computantur, quæ quomodo ſumuntur ex bonis reſtitutioni ſubjectis. T. 10. c. 489. E.
Trebellianica dettahirur ex fideicommiſſis univerſalibus. Tom. 7. c. 1010. D. quæ in eam imputentur. Ibid. D.
Trebellianicus fideicommiſſarius. T. 7. c. 224. E.
Trebelliani exceptio. T. 6. c. 285. A.
Trebelliani fideicommiſſarii qui dicuntur. T. 7. c. 490. A. B.
Ex Trebelliano Senatuſconſulto hereditas reſtituta. T. 6. c. 284. E. & c. 285. A.
Trebelliano cum ſit locus, an ſit etiam Falcidiæ. T. 10. c. 490. C.
Trebellianum fideicommiſſarium partiarium eſſe. T. 7. c. 1105. B.
Trebellianum, id eſt, *le tour du baſton*. T. 9. c. 985. D.
Trebellianum Senatuſconſultum. T. 9. c. 865. C. & ſeq.
Trebellianus fideicommiſſarius an is ſit, cui ſuperfluum hereditatis reſtituitur ex cauſa fideicommiſſi. T. 4. c. 560. C.
Trebellianus fideicommiſſarius. Vide, Fideicommiſſarius Trebellianus.
Trebellianus fideicommiſſarius heredem imitatur. T. 7. c. 1105. C.
Tremiſſes a quo formati fuerint. T. 2. c. 967. B.
Tres tutelæ an, & quando ab adminiſtratione excuſent. Tom. 5. c. 1035. B. & ſeq.
Tres breves dies. T. 9. c. 1379. E.
Treſſis, & tremiſſis. T. 3. c. 188. A.
Tria decreta damni infecti quæ ſint. T. 5. c. 57. C.
Tria oppoſita ex Tit. *de aqua pluvia arcenda* conciliat, & retexit auctor. T. 5. c. 666. A.
Tria, & trina in quo differunt. T. 6. c. 26. D. E.
Triboniani error. T. 4. c. 213. B.
Tribonianus obſervationem temporum luctus cuique liberam conceſſit, infamiâ delinquentibus remiſſâ. T. 5. c. 103. C.
Tribonianus rem ad uſum fori, qui ætate Juſtiniani obtinebat, accommodavit. T. 5. c. 963. A.
Tribonianus mulieribus tempus luctus non mutavit, aut imminuit, ſed decem menſium luctum illis confirmavit. T. 5. c. 103. D.
Tribonianus notatus. T. 9. c. 187. C.
Tribonianus Juriſconſultus maximus fuit, hæc laus ei eripi non poteſt, idque oſtendunt omnes leges, quæ ab eo editæ ſunt ſub nomine Juſtiniani : nam pleniſſimæ ſunt eruditionis, & prudentiæ legitimæ. T. 9. c. 484. E.
Tribonianus multa de ſuo ſub aliorum nomine in Digeſtis addidit. T. 10. c. 1075. C.
Tribum emere quid olim erat apud Romanos. T. 10. c. 1099. A.
Tribunal, & ſella an ſint idem. T. 8. c. 235. E.
Pro tribunali, & per libellum expedire quid ſit. T. 8. c. 695. C. & c. 793. D.
Tribunalia centumvirorum. T. 7. c. 1226. B.
Tribuni, & milites a ſignis, & ſtationibus ſolitis non diſcendant. T. 2. c. 954. E.
Tribuni militum laticlavii. Tom. 3. c. 359. C.
Tribuni vigilibus præpoſiti. T. 2. c. 1052. E.
Tribuni militum quinam, & quales. T. 1. c. 901. B.
Tribuni plebis manu injectâ cives eximebant ab injuria Conſulum. T. 4. c. 1270. E.
Tribuni plebis creabantur auxilii ferendi causâ. Ibid. E.
Tribuni notarii quinam ſint. T. 10. c. 857. B.
Tribuni, & comites rei militaris quinam erant. T. 10. c. 860. C.
Tribunis plebis non licebat ab Urbe pernoctare, niſi latinarum feriarum causâ. T. 3. c. 692. E.
Tribunitia ſtipulatio. T. 8. c. 1056. A.
Tribuno plebis non licuit extra Urbem abnoctare. T. 10. c. 587. C.
Tribunorum ſcholarum dignitas. T. 2. c. 905. D. E. & c. 907. A.
Tribunos militum poſſe judicandi officio fungi inter militares viros. T. 9. c. 150. C.
Tribunus adjutricis primæ, vel ſecundæ. T. 2. c. 755. B.
Tribunus plebis quis eſſe non poſſit. T. 1. c. 896. D. E.
Tribunus militum quis dicitur. T. 6. c. 182. C. idem dicitur tribunus legionis. Ibid. C.
Tribunus plebis unum diem abnoctare non poteſt. T. 8. c. 481. E. non poteſt unum diem urbe abeſſe. Ibid. E.
Tribunus impubes an faciat teſtamentum. T. 10. c. 1249. E.
Tribur villa prope Moguntiam. T. 6. c. 810. D.
De tribus urbanæ jure. Tom. 3. c. 174. D.
Tribus ex uno facto, triumve nomine actio injuriarum an competat. T. 5. c. 756. D.
Tributa duplicia ſunt, & quibus in rebus conſiſtunt. T. 2. c. 670. C.
Tributa publicanis locari non ſolent. T. 3. c. 169. B.
Tributa poſſeſſionibus, non perſonis indicuntur. T. 1. c. 946. D.
Tributa quænam appellentur. T. 2. c. 670. C.
Tributa temporaria ad uſufructuarium pertinent. T. 7. c. 1363. D.
Tributa a Populo Romano quomodo accipiantur. T. 7. c. 378. E.
Tributa præterita venditores agnoſcere debent, ſicut & heredes. T. 8. c. 748. D.
Tributa. Vide, Vectigalia.
Tributa ob non ſoluta fundus minoris fiſco non committitur. T. 10. c. 739. E.
Tributaria, & ſtipendiaria prædia vocantur, quæ in provinciis ſunt. T. 5. c. 73. C. & T. 8. c. 933. C.
Tributarii adſcriptitii. Tom. 2. c. 834. C.
Tributarii prædii venditor, qui nihil ea de re emptori dixit, an, & quomodo emptori teneatur ex empto. T. 7. c. 785. A.
Tributarii agri Principi, ſtipendiarii populo pendunt. T. 8. c. 507. A.
Tributi, & ſtipendii differentia hodie nulla eſt. T. 3. c. 168. B.
Tributi exigendi munus patrimoniale eſt. T. 4. c. 854. B.
Tributi exigendi munus non habetur inter ſordida munera. T. 4. c. 855. B. C.
Tributi, & ſtipendii differentia. T. 8. c. 507. A.
Tributi penſitatio non eſt idoneum argumentum traditæ poſſeſſionis rei venditæ. T. 9. c. 382. C.
Tributis quando fiſcus prædia relevat. T. 9. c. 417. C.
De tributis ſolvendis pactio a muliere, quæ dedit fundum æſtimatum in dotem, fiſco non præjudicat. T. 9. c. 83. B.
Tributoria actio. Vide, Actio tributoria.
Tributoria actio quæ. T. 8. c. 1119. A. quando expediat eâ agere. Ibid. D.

Tributorum publicorum ſuſceptores ex decurionibus creantur. T. 2. c. 709. E.

Tributorum non ſolutorum cauſâ pignora capiuntur, & diſtrahuntur. T. 2. c. 685. A.

De tributorum publicorum exactione. T. 2. c. 1149. C.

De tributorum reliquorum indulgentia. T. 2. c. 1161. D.

Tributorum Armeniacorum præſtatio duobus penſionibus dividitur. T. 2. c. 675. E. & c. 675. A.

De tributorum exactionibus. T. 2 c. 678. A.

Tributorum collatio alia eſt in capite, alia in cenſu. T. 1. c. 888. E. & T. 7. 1333. A.

De tributorum præſtatione: T. 9. c. 377. C.

Ob tributorum ceſſationem pignora capiuntur, deinde diſtrahuntur poſt duos menſes a die capionis. T. 9. c. 376. E.

Tributum quid a vectigali diſtet. T. 3. c. 169. A.

Tributum aliud ſoli, aliud capitis. T. 1. c. 888. E.

Tributum omne ſequitur quemcumque poſſeſſorem agrorum. T. 4. c. 955. E.

Tributum quid ſit. T. 7. c. 151. D. & c. 755. C.

Tributum Principi, ſtipendium populo infertur. T. 8. c. 507. A.

Tributum fiſcus exigit vel a conductore, vel a domino pro conſuetudine regionis, vel ab emphyteuticario. T. 9. c. 421. D.

Tricenaria præſcriptio. T. 1. c. 549. A.

Triduum pro novem illis diebus accipitur, in quibus ter citandus eſt abſens reus. T. 9. c. 1380. A.

Triennii vacatio datur ab honoribus ad alios honores. Tom. 1. c. 542. E.

Triennii præſcriptio etiam pignus rerum mobilium perimit. T. 4. c. 1287. D.

De triennio. T. 1. c. 542. B.

Triennium, vel biennium in dirimendis litibus a quo tempore numeratur. T. 9. c. 129. D.

Triennium jure civili, & pontificio ad terminandam inſtantiam. T. 9. c. 133. A. B.

Triens quæ, & cujus rei pars. T. 8. c. 972. D.

Trigener. T. 8. c. 210. A.

Tribores paragaudæ. T. 2. c. 798. A.

Trima dies quid. T. 9. c. 507. E. & c. 508. B.

Trimarchiſia quid propriè ſit. T. 8. c. 1183. E.

Trinepos unde dictus. T. 8. c. 224. B.

Summæ Trinitatis, & fidei Catholicæ myſteria *titulum* 1. *lib.* 1. codicis coronant. T. 10. c. 813. A.

Trinum, & trinundinum differunt. T. 3. c. 576. D.

Trinundinum quid. T. 9. c. 1382. A.

Trinurus. T. 8. c. 210. A.

Tripertita, Sexti Ælii liber, qui ſic inſcribitur. T. 1. c. 910. D.

Tripli, aut in triplum actio quæ. T. 8. c. 1097. A.

Tripli pœnâ qui tenetur. Tom. 9. c. 1157. B.

Triplicatio, & replicatio quid denotent. T. 1. c. 281. C. D.

Triplum an ſit verè pœna in actione vi bonorum raptorum. T. 10. c. 130. D.

Triſocer, triſocrus. T. 8. c. 209. E.

Triſtis & luctuoſa hereditas cur ſic appellata. T. 8. c. 180. C.

Triſtitia mitigatur lenitate verborum. T. 5. c. 145. E.

Triſtitiam rei mitigat verbi lenitas, T. 4. c. 899. C.

Tritavus unde dictus. T. 8. c. 224. B.

Tritæ ſegetes differunt a demeſſis, & defectis. T. 6. c. 239. A.

De triticaria condictione. Tom. 1. c. 762. A.

Triticaria condictio arbitraria eſt. T. 7. c. 622. C. cujus rei datur. Ibid. C. in eam actionem quæ res veniunt. Ibid. C.

Triticaria condictio. Vide, Condictio triticaria.

De triticaria condictione. Tom. 7. c. 681. C.

In triticaria condictione quæ res petantur. Ibid. C.

Triticaria actio eſt arbitraria. T. 7. c. 650. D.

Triticariâ condictione pecunia numerata non petitur, ſed aliud quidlibet. T. 9. c. 203. D.

Triticaria condictio unde dicta. T. 10. c. 425. E. & c. 753. D.

Condictione triticariâ pecunia numerata non petitur, T. 10. c. 425. E.

In triticariam condictionem non venire res omnes. T. 7. c. 650. D.

Triticum quid ſit. Tom. 1. c. 807. D.

Triticum. T. 5. c. 679. B.

Trium, aut quatuor liberorum jus a tutela excuſat. T. 5. c. 1044. D.

Triumviri capitales, & triumviri monetales. T. 1. c. 904. D.

Triumviri monetales præerant æri, auro, argento flando, feriendo. T. 9. c. 1450. E.

Trulla dicitur eſſe in ſupellectili. T. 3. c. 300. D.

Trulleum, ac trullam differre. Ibid. D.

Triphoninus juriſconſultus quo tempore vixit. T. 3. c. 167. C.

Tuendæ libertati nulla præſcriptio temporis obſtare poteſt. Tom. 5. c. 14. C. D.

Tueri verbum paſſivè acceptum. T. 1. c. 1085. C.

Tugurium Gallis vocatur *un buron*, unde dicunt: *il n'ya maiſon, ny buron*. T. 7. c. 431. D.

Tugurium eſt caſa paſtoralis. T. 8. c. 613. E.

Tugurium eſt ædificium ruſticum. T. 8. c. 614. A.

Tuitionis formula: T. 2. c. 890. E.

Tullius perſonas, ex quarum roſtris ſalit aqua, *Silvanos, & Silanos* interpretatus eſt. T. 3. c. 399. E.

Turba Bellonæ entheata. Tom. 3. c. 289. D.

De his, quæ per turbam fiunt. T. 1. c. 470. D.

Per turbas inquirere de uſu longævo. T. 9. c. 1326. D.

Turber quid. T. 8. c. 605. B.

Rem turpem in ſtricta judicia non deduci, neque venire. T. 5. c. 458. D. E.

Turpem cauſam continens pactum non valet. T. 5. c. 77. C.

De ob turpem cauſam condictione T. 9. c. 228. E. & ſeq.

Turpem ob cauſam data an condicantur. T. 10. c. 955. D.

Turpes, & famoſæ actiones quæ ſunt. T. 6. c. 89. D.

Turpes actiones. Vide, Actiones.

Turpia legata pro non ſcriptis eſſe. T. 7. c. 1203. C.

Turpillianum Senatuſconſultom. T. T. 9. c. 1476. E.

Turpillianum Senatuſconſultum fuit tantùm de pœna tergiverſatorum T. 10. c. 1038. A. B.

Turpis pactio. Vide, Pactio.

Turpitudinem cautionis qui allegat, ei onus probandi incumbit. T. 9. c. 236. B.

Ubi par turpitudo, & delictum verſatur, melior eſt conditio rei, deterior petitoris. T. 5. c. 139. A.

Turpitudo pro ſordibus. Tom. 10. c. 383. B. & c. 400. C.

Turricula quodnam ludi genus. T. 1. c. 757. B.

Turonenſis Archiepiſcopus totius Britanniæ Metropolitanus. T. 6. c. 786. C.

Tutela ceſſitia. T. 1. c. 318. A.

Tutela contractibus adnumeratur. T. 2. c. 342. D.

Tutela legitima a teſtamentaria differt. T. 2. c. 344. C.

Tutela eſt munus publicum, & civile. T. 1. c. 51. E.

Tutela non eſt reipublicæ munus. T. 1. c. 1028. A.

De tutela legitima agnatorum. T. 1. c. 37. C.

Tutela legitima in jure cedi poteſt, quòd ſit res incorporalis. T. 1. c. 327. D.

De tutela teſtamentaria. Tom. 1. c. 789. E. & T. 2. c. 342. D.

Tutela fiduciaria. T. 1. c. 41. C. D.

Tutela legitima tam maſculorum, quàm fœminarum proximis agnatis defertur cujuſcumque ſint ætatis. T. 3. c. 502. C.

Tutela, & manumiſſio quid inter ſe diſſideant, T. 3. c. 177. C.

Tutela a cæteris muneribus civilibus diſtat. T. 1. c. 1022. E.

Tutela teſtamentaria quæ ſit. T. 1. c. 789. E.

Tutela privigni an vitrico permittatur.

tatur. T. 3. c. 158. D.

Tutela quando adſectatur. Tom. 1. c. 53. A.

Judæos non excuſari a tutela non judæorum. T. 1. c. 1038. D.

Tutela patronorum minimâ capitis minutione non perit. Tom. 1. c. 320. C.

Tutela leviſſima, ac tenuiſſima pro nulla computatur. T. 1. c. 1021. B.

Tutela munus virile eſt. Tom. 2. c. 349. C.

Tutela honoraria. T. 1. c. 790. D.

Tutela legitima alia eſt principalis, alia ceſſitia. T. 2. c. 345. A.

Tutela legitima alia ex lege directò deſcendit, alia per conſequentias hereditatum. T. 2. c. 344. D.

Tutela ceſſitia ceſſat. T. 2. c. 345. B.

Tutelâ qua ætate liberantur maſculi, vel fœminæ. T. 1. c. 46. C.

Tutela pro curatione, & tutor pro curatore accipitur. T. 1. c. 1034 C.

Tutela captivitate tutoris finiri ſolet. T. 3. c. 188. C.

Debitor, aut creditor tutelâ, vel curatione hodie excuſatur. T. 2. c. 1113. C.

Tutela finitur pubertate. Tom. 2. c. 367. E.

Tutela propriè quid ſit apud Servium. T. 1. c. 35. A. B. & T. 8. c. 915. B.

Tutela fœmina citiùs, quàm mas liberatur, curatione non item. T. 1. c. 47. D.

Tutela dividenda. T. 2. c. 360. B.

De tutela fœminarum. T. 3. c. 172. C.

De tutela matrum. T. 2. c. 1128. E.

Tutela quibus modis finiatur. T. 1. c. 46. B. C. & T. 8. c. 922. C.

De tutela patronorum legitima. T. 1. c. 40. C.

De tutela parentum legitima. T. 1. c. 41. A.

A tutela, vel cura qui ſe volunt excuſare, non appellant, ſed intra quinquaginta dies ſe ipſos excuſant. T. 1. c. 54. D.

Tutela mulieris, quæ ſui juris eſt, an finiatur conventione in manum, adrogatione, & ſervitute. T. 3. c. 648. B.

Tutela, vel cura publicum munus. T. 1. c. 51. D.

Tutela dicitur eſſe vis, & poteſtas in pupillum. T. 4. c. 543. C.

Tutela eò pervenit, quò hereditas. T. 4. c. 541. D.

Tutela finitur captivitate tutoris. T. 4. c. 707. A.

Tutela quæ eſt. T. 4. c. 306. B.

Tutela, & argentaria comparantur. T. 4. c. 922. E. & c. 923. A.

Tutela patronorum jure quatuor liberorum liberantur fœminæ libertæ ex lege Papia; quæ hoc jus non habebant, erant ſub tutoribus. T. 4. c. 309. A.

Tutela finitur pubertate. Ibid. A.

Tutela eſt munus civile, injungitur invitis. T. 4. c. 868. C.

Tutela eſt individua. Ibid. B.

Tutela eſt virile officium. Tom. 4. c. 1000. C. D.

Tutela decreto, & conceſſu Principis eſt quoque officium muliebre. Ibid. D.

Tutela morte finitur, & an ea tutoris heredem ſequatur. T. 4. c. 878. C.

Tutela ceſſitia finitur morte cedentis. T. 4. c. 1149. B.

In tutela perpetua erant olim fœminæ. T. 4. c. 309. A.

Tutelâ finitâ, agi poteſt tutelæ judicio. T. 4. c. 1026. B.

Tutelâ ſe abdicare eſt dicere, nolle ſe ampliùs tuturem eſſe. T. 4. c. 830. A. B.

Tutela impuberis patrisfamilias, aut matrisfamilias adrogatione, & conventione in manum, & ſervitute, atque etiam captivitate finitur. T. 5. c. 578. A.

Tutela contractibus adnumeratur, id eſt, quaſi contractibus. T. 5. c. 134. A.

Tutela quid ſit, quomodo finiatur, & in quem cadat. T. 5. c. 166. C.

Tutela pauperis pupilli an imputetur in numerum trium tutelarum, quæ ab adminiſtratione excuſare ſolent. T. 5. c. 1037. B.

Una tutela eſt, quæ unius pupilli eſt. T. 5. c. 925. E.

In tutela perpetua olim erant mulieres. T. 6. c. 311. A.

In tutela perpetua deſierunt eſſe mulieres ex lege Claudia. T. 6. c. 556. A.

Tutela quibus defertur. Tom. 8. c. 215. C. D.

Tutela quibus verbis delata eſſe videatur. Ibid. C.

Tutela quò redit, eò & hereditas pervenit. Tom. 8. c. 215. D. & c. 695. A. B. & c. 795. A. B. & c. 863. A.

Tutela teſtamentaria mandatur jure patriæ poteſtatis. T. 8. c. 795. E.

De tutela teſtamentaria. Tom. 9. c. 554. A. & ſeq.

Tutela legitima non datur, ſed lege defertur ipſo jure, & deficientibus tutoribus teſtamentariis. T. 9. c. 557. B.

Tutela, & hereditas comparantur ſimul. T. 9. c. 554. D.

Tutela, & libertas in quo differunt. T. 9. c. 554. D.

Tutela finitur pubertate. Tom. 9. c. 588. A.

Tutela contractibus adnumeratur. T. 9. c. 554. B.

Tutela, quæ venit ex *leg.* 12. *tab.* defertur conſanguineis, vel aliis agnatis proximis, deficientibus fratribus legitimis, vel gentilibus. T. 9. c. 558. A.

De tutela legitima. T. 9. c. 557. B. & ſeq.

Tutela fiduciaria quæ dicebatur. T. 9. c. 558. B.

Si tutela diviſa ſit a teſtatore, vel judice, unuſquiſque pro ſua adminiſtratione tenetur, niſi fortè, cum oportebat contutorem removere ut ſuſpectum, omnino non removit, aut tardius removit. T. 9. c. 593. E. & c. 594. A.

Tutela legitima multiplex. T. 9. c. 557. B.

Tutela legitima cedi poteſt fœminæ. T. 9. c. 558. C.

Tutela dativa alia eſt teſtamentaria; alia Attiliana. Tom. 9. c. 554. C.

A tutela removeri eum; qui datus eſt tutor filio impuberi contra matris ultimam voluntatem. T. 9. c. 587. D.

Tutela relinquenda eſt directis verbis. T. 9. c. 556. E.

Tutela non defertur per fideicommiſſum. Ibid. E.

Tutela finitur variis modis. T. 9. c. 591. B.

Tutela legitima alia eſt principalis, alia ceſſitia. T. 9. c. 558. C.

Tutela finitur adoptione pupilli. T. 9. c. 603. D. finitur etiam impuberis pubertate. Ibid. D. E.

Tutela defertur quaſi munus civile, & publicum. T. 9. c. 592. A.

Tutela alia legitima, alia dativa. T. 9. c. 554. C.

Tutela quid. T. 9. c. 169. E. & c. 559. A. & c. 1484 E.

Tutela. Vide, Adminiſtratio.

Tutelæ, vel curæ adminiſtratio, & ejus partes quæ. T. 9. c. 569. B. prima pars adminiſtrationis eſt inventarii confectio bonorum pupilli, & inſtrumentorum; ſecunda pars adminiſtrationis eſt depoſitio pecuniæ inventæ in bonis pupilli, vel adulti, aut refectæ ex venditione fructuum, vel rerum mobilium; ſumma, & præcipua pars adminiſtrationis eſt defenſio pupillorum, adoleſcentium, furioſorum, cæterarumque perſonarum, quibus curatores dari ſolent. Ibid. D. E.

A tutela excuſatur conductor prædiorum fiſci, vel Cæſaris. T. 9. c. 580. B.

A tutela qui excuſantur. Tom. 9. c. 604. E. & c. 605. A. & ſeq.

De tutela dividenda, & pro qua parte quiſque tutorum conveniatur. T. 9. c. 593. C. & ſeq.

A tutela excuſatur conductor vectigalium fiſci. Tom. 9. c. 580. A.

Tutela fungi, & pro tutore munere fungi, longè diverſa ſunt. T. 10. c. 84. B.

Tutela virile munus eſt. Tom. 10. c. 502. E.

A tutela nontantùm filii, ſed & nepotes excuſant. T. 10. c. 593. C.

In tutela uſuræ veniunt ipſo jure, T. 10. c. 579. A.
A tutela excuſatur, qui adminiſtrat res fiſci. T. 10. c. 1028. E.
Tutelæ definitio, ac diviſio, T. 1. c. 789. B.
Tutelæ legitimæ *leg. 12. tab.* agnatis delatæ ſunt. Tom. 3. c. 316. B.
Tutelæ, & curæ differentia. T. 1. c. 53. B.
Tutelæ actio quid ab actione negotiorum geſtorum differat. T. 3. c. 490. D. & c. 495. B.
Tutelæ tres excuſant a quarta. T. 1. c. 536. E.
De tutelæ contraria, & utili actione. T. 1. c. 794. D.
Tutelæ actio famoſa. T. 1. c. 56. D.
Tutelæ judicium contrarium. T. 2. c. 365. C.
Tutelæ teſtamentariæ ſemper legitima cedit. T. 1. c. 790. B.
Tutelæ excuſatio quid. Tom. 1. c. 368. E.
Tutelæ verbis tantùm directis deferuntur. T. 3. c. 515. B.
Tutelæ arbitrium. T. 2. c. 259. B.
Ex tutelæ cauſa qui tenentur. T. 1. c. 795. B.
Tutelæ a teſtatore proficiſcuntur. T. 1. c. 1017. E.
Tutelæ rationibus ne matres obnoxiæ ſint. T. 1. c. 1163. C.
Tutelæ officio quando mulier fungi poteſt. T. 2. c. 349. B. C. & T. 9. c. 563. B.
Tutelæ ſollicitudo a muneribus civilibus non excuſat. T. 2. c. 745 E.
Tutelæ diviſio non fit ipſo jure, ſed a magiſtratu, & cur. Tom. 4. c. 79. B.
Tutelæ officio finito, tutor nullam actionem pupilli nomine inferre poteſt ſine mandato. T. 4. c. 1019. B.
Tutelæ actio quid. Tom. 4. c. 311. D.
Tutelæ actio non datur ante finitam tutelam. T. 4. c. 644. D.
Tutelæ actio ob quænam datur. T. 4. c. 878. C.
Tutelæ actio non dicitur eſſe ex contractu, ſed quaſi ex contractu. T. 4. c. 906. D.
A tutelæ adminiſtratione qui removetur ob inertiam, & ſimplicitatem, non fit infamis, ſecus qui ob dolum. T. 4. c. 324. C.
Tutelæ judicium non eſt differendum in tutorem. T. 4. c. 924. A. B.
Tutelæ agere quid eſt. T. 4. c. 311. D.
Tutelæ diviſio non eſt juris, ſed juriſdictionis. T. 4. c. 79. B.
Tutelæ a tutoribus inſtitutis non transferuntur in heredes. T. 5. c. 1036. C.
Tutelæ actio. Vide; Actio tutelæ.
Tutelæ deferuntur in locum muti, aut ſurdi tutoris, aut furioſi, aut excuſati, aut remoti. T. 5. c. 160. E.
Tutelæ ex quo die incipiunt, & valent. T. 7. c. 1135. A.
Tutelæ non repetuntur. Tom. 8. c. 550. D.
Tutelæ finis vel ex tutore pendet, vel ex pupillo. T. 8. c. 912. E. & c. 913. A.
Tutelæ an valeant, teſtamento reſciſſo per querelam. T. 8. c. 58. B. & ſeq.
Tutelæ actio eſt generalis. Tom. 9. c. 117. C. generale judicium eſt. Ibid. D.
Tutelæ arbitrium aſt judicium, ſive arbitrium bonæ fidei. Tom. 9. c. 590. B. huic judicio locus non eſt, niſi finitâ tutelâ. Ibid. B.
Tutelæ datio omnino eſt legis, non juriſdictionis, aut imperii. T. 9. c. 555. C.
Tutelæ arbitrium. T. 9. c. 590. B. & ſeq.
De tutelæ contrario judicio. T. 9. c. 601. A. B.
Tutelæ officium eſt individuum. T. 9. c. 265. D.
Tutelæ actionis diviſio non fit ipſo jure, ſed oppoſitâ exceptione. T. 9. c. 165. E.
Tutelæ diviſio non eſt juris. T. 9 c. 50. C.
De tutelæ contrario judicio, quod tutori in pupillum datur, finitâ tutelâ. T. 9. c. 601. B.
Tutelæ actionem dari heredi, & in heredem. T. 9. c. 598. C.
Tutelæ, vel curationis munus non differt a cæteris muneribus civilibus jure veteri. T. 9. c. 605. E.
Actio tutelæ eſt bonæ fidei. T. 10. c. 708. A. B.
In actione tutelæ an ſit opus opponi exceptionem doli. Ibid. B.
Venire in ſuam tutelam quid. T. 1. c. 113. E.
Ad tutelam, vel curam non vocantur cognati. T. 4. c. 346. B.
Ob tutelam geſtam a filiofamilias an pater teneatur de peculio, & de in rem verſo. T. 4. c. 236. D.
Tutelam liberti impuberis gerit, qui ejuſdem ſucceſſionem ſperat. T. 4. c. 319. C.
Inter tutelam diviſam, & tutelam indiviſam differentia. Tom. 4. c. 32. D. & ſeq.
Conſtitutio D. Marci tutelam ſeparat a cæteris muneribus civilibus. T. 4. c. 1015. A.
Tutelam an quis adminiſtrare poſſit alio loci, quàm quo domicilium habeat. T. 7. c. 144. D.
Tutelam qui non geſſit, arbitrio tutelæ etiam teneri. T. 9. c. 598. E.
Tutelam non finit poſtulatio ſuſpecti, ſed damnatio. T. 9. c. 584. B.
Tutelam attingere dupliciter accipi. T. 9. c. 393. A.
In ſuam tutelam venire eſt abire alienâ tutelâ. T. 10. c. 1112. C.
Tutelarum tria onera in una domo ſuſſicere. T. 1. c. 1023. E.
Tutelarum in onere, & proximo gradu deficiente, ſequens ſuccedit. T. 1. c. 163. A.
Tutelarum tria onera an a quarta præbeant excuſationem. Tom. 4. c. 1030. A.
De tutelarum numero eodem die, eodemque momento delatæ. T. 5. c. 427. A.
Tutelarum, & hereditatum jura propria ſunt civium Romanorum. T. 6. c. 549. C.
Ad tutelarum excuſationem patri non proſunt concepti, nec dum nati. T. 6. c. 419. A.
Qui trium tutelarum onera ſuſtinet, a quarta excuſatur. T. 9. c. 608. C.
Tutelas an amittat capitis deminutio. T. 1. c. 320. C.
Tutelas confirmat teſtamentum pupillare. T. 6. c. 177. C.
A tutelis quæ excuſantur perſonæ; T. 1. c. 1014. B.
A tutelis non excuſatur conductor vectigalium civitatis. Tom. 4. c. 865. A.
A tutelis excuſantur conductores vectigalium fiſci. T. 4. c. 864. C.
De tutelis duabus uni, eidemque delatis uno die. T. 5. c. 427. A.
De tutelis. T. 6. c. 131. D. & ſeq.
De tutelis datis incertis perſonis. T. 9. c. 863. D.
A tutelis legitimis ad hereditates legitimas an bonum ſit argumentum. T. 10. c. 783. D.
Tutor perſonæ, non cauſæ, vel rei datur. T. 1. c. 37. A.
Tutor ſuſpectus, remotus ob dolum, infamis eſt, non ob culpam. T. 1. c. 56. C.
Tutor, vel curator pauper an ob id removendus eſſe videatur. T. 1. c. 58. B.
Tutor Attilianus. T. 1. c. 42. E. & ſeq.
Tutor incertus an dari poſſit. T. 1. c. 134. B.
Tutor an dari poſſit tutorem habenti. T. 1. c. 48. E.
Tutor pro curatore, & tutela pro curatione. T. 1. c. 1034. C.
Tutor teſtamento datus ſi capite deminutus eſt, non amittit tutelam. T. 1. c. 318. D.
Tutor rectè datur is, qui detinetur a latronibus, quia civis manet: T. 3. c. 188. C.
Tutor ventri dari non poteſt. T. 3. c. 170. B.
Tutor abſens rectè petitur, ſed non abſens trans mare. T. 1. c. 1034. D.
Tutor a nominatione appellare poteſt. T. 1. c. 1035. B.
Si tutor creatus appellarit. Tom. 1. c. 882. B.
Tutor confirmandus. T. 2. c. 343. B. C.
Tutor confirmatus dativus eſt, non teſta-

teſtamentarius. T. 3. c. 171. A.
Tutor exſequatur ea, quæ ſunt conſilii, animi, & juris; Curator, quæ facti. T. 1. c. 1317. D.
Tutor non excuſatur a tutela ſine decreti venia. T. 5. c. 1035. C.
Tutor ex auctione pupilli emere poteſt. T. 2. c. 653. A.
Dies, quibus tutor ſciverit, pupillo cedere conſtat. T. 3. c. 395. C.
Quod ſcit tutor, pupillus intelligitur ſcire. T. 3. c. 395. A.
Tutor an pupillum adrogare poſſit. T. 3. c. 53. A. B.
Tutor pupillam ſuam intra annum 25. uxorem ducere non poteſt, nec ejus filius. T. 1. c. 547. D.
Tutor ſi plus petierit, cauſâ cadit. T. 3. c. 183. E.
Tutor ſingulis annis duos habeat menſes immunes a præſtandis uſuris pupillaribus. T. 1. c. 535. D.
Tutor fiduciarius. T. 1. c. 317. E.
Tutor prætorianus. T. 1. c. 319. B.
Tutor ceſſicus quis. T. 1. c. 318. A
Tutor neque ex 12. tabulis poſtulatur, neque removetur quaſi ſuſpectus propter paupertatem ſolam. T. 3. c. 539. E.
Tutor, qui nihil geſſit, etiam arbitrio tutelæ tenetur. T. 2. c. 363. E.
Fœmina tutor, aut curator dari non poteſt. T. 2. c. 349. C.
Tutor damni periculum agnoſcit. T. 2. c. 351. E.
An tutor ſervum pupilli manumittere poſſit. T. 3. c. 416. E.
Tutor ſatiſdare debet. T. 2. c. 354. B. C.
Tutor primo anno intra ſex menſes pecunias collocare debet. T. 3. c. 512. A.
Tutor olim fœminis etiam puberibus dabatur. T. 3. c. 172. C.
Tutor in uſuras quando convenitur, & quando non. T. 1. c. 391. D. E.
Tutor ab adminiſtratione ſuſcepta intra ſex menſes pecunias pupillares occupat. T. 1. c. 536. C.
Tutor legitimus tutelâ legitimâ cedere poteſt, abdicare ſe non poteſt. T. 4. c. 831. B.
Tutor non datur ventri, ſed curator, & cur. T. 4. c. 545. A.
Tutor an protinus a creatione appellare poſſit, antequam ſe excuſaverit. T. 4. c. 1014. E. Accurſius vult, a ſola creatione non appellari contra manifeſtam ſcientiam. Ibid. E.
An tutor conveniri poſſit ex cauſa alterius provinciæ. T. 4. c. 79. E.
Tutor dativus unde dicitur. T. 4. c. 304. D.
Tutor honorarius quis eſt. Tom. 4. c. 1001. B.
Tutor ſuſpectus quis dicitur. T. 4. c. 1385. B.
Tutor eſſe non deſinit datus in exilium temporale. T. 4. c. 1029. B.
Tutor liberare poteſt debitorem pupilli. T. 4. c. 879. D.
Tutor teſtamentarius tutelâ ſe abdicare poteſt, cedere in jure non poteſt. T. 4. c. 831. B.
Tutor juſtus non eſt ſervus. T. 4. c. 1004. E.
Tutor legitimus liberti impuberis eſt patronus. T. 4. c. 307. A.
Tutor, officio tutelæ finito, nullam actionem pupilli nomine inferre poteſt ſine mandato. T. 4. c. 1019. B.
Tutor novus nomina ſuſcipere a priore tutore cogitur, ſed non cogitur probare. T. 4. c. 51. C.
Tutor quomodo tenetur pupillo, & quomodo creditoribus. T. 4. c. 644. D.
Tutor non jure datus indiget confirmatione. T. 4. c. 1004. E. idem eſt in ſervo ſine libertate tutore dato. Ibid. c. 1005. A.
Tutor ſi pro contutore ſolverit, an pupillus ei debeat cedere actionem ſuam adversùs contutorem. T. 4. c. 321. A.
Tutor datus quando, & quomodo confirmatur. T. 4. c. 301. E. & c. 303. A. & ſeq.
Tutor, vel curator quando conveniri poteſt poſt depoſitum officium. T. 4. c. 1013. E. & c. 1014. A. & ſeq.
Tutor tempore tutelæ condemnatus an teneatur actione judicati nomine pupilli. T. 4. c. 1015. A. quæ diſtinctio in tutore hic notata eſt. Ibid. A. hæc diſtinctio quoque in curatore ſervatur. Ibid. C.
Tutor jure datur teſtamento ab eo, qui pupillum habet in poteſtate, non item curator. T. 4. c. 303. A.
Tutor eſt loco domini, hoc eſt, loco pupilli habetur. T. 4. c. 544. C.
Tutor pupilli actori, ſive Syndico reipublicæ comparatur, ſic reſpublica pupillo. Tom. 4. c. 399. D.
Tutor teſtamento datus ad ordinandam litem inofficioſi teſtamenti a Prætore confirmatur. T. 4. c. 1002. B.
Tutor ibi conveniri oportet judicio tutelæ, ubi tutelam geſſit. T. 4. c. 923. D.
Tutor dativus confirmatur, non teſtamentarius, nec enim teſtamento jure datus eſt. Tom. 4. c. 1109. D.
Tutor eſt vel teſtamentarius, vel legitimus, vel dativus. Tom. 4. c. 1007. A.
Tutor illicitè vendit prædium pupillare ſine decreto Prætoris, vel Præſidis. T. 4. c. 1032. B. C.
Tutor neque virgini, neque mulieri ante conſtitutum tempus petendæ reſtitutionis in integrum conjungi poteſt. T. 4. c. 978. E. quodnam eſt illis tempus conſtitutum. Ibid. D. tutor non debet fieri auctor in rem ſuam. Ibid. c. 985. A.
Tutor non convenitur pro contutore, eo inexcuſſo, qui rem pupilli geſſit, & perdidit, & quando conveniendus. Tom. 4. c. 868. B.
Tutor procuratorem litis facere non poteſt ante litem conteſtatam, & cur. T. 4. c. 879. B.
Tutor quando directâ tenetur, & quando utili actione. T. 4. c. 1013. D. & ſeq.
Tutor rem pupilli alienare poteſt, & quando. T. 4. c. 879. D. ſecus negotiorum geſtor. Ibid. D.
Tutor cur ex auctione rem pupilli emere poſſit, ratio redditur. T. 5. c. 741. E. & c. 742. A.
Tutor an dotem, quam ſorori uterinæ pupilli ex bonis ejus dedit, pupillo in adminiſtratione reputare poſſit. T. 5. c. 581. A. B.
Tutor an rem pupilli emptam uſucapere poſſit. T. 5. c. 741. E.
Tutor eis, qui ſe per ætatem tueri nequeunt, non ſolùm, ſed & curator datur. T. 5. c. 578. D.
Tutor incertus dari nequit. T. 5. c. 579. B.
Tutor non tantùm rebus, ſed etiam moribus pupilli præficitur. T. 5. c. 581. D.
Tutor honorarius an res pupilli alienare poſſit. T. 5. c. 227. E.
Tutor perſonam domini ſuſtinet. T. 5. c. 725. D.
Tutor ad utilitatem pupilli per ſtipulationem novare veterem obligationem poteſt, & rem in judicium deducere. Tom. 5. c. 53. D.
Tutor pupillum tueri, non ſpoliare debet. Ibid. E.
Tutor pecuniam pupilli fœnori collocandam ſibi mutuam proſcribere poteſt. T. 5. c. 509. A.
Tutor ſi in vitium aliquod tutelæ adverſum inciderit, mortuo teſtatore, alius in ejus locum a magiſtratu dandus eſt. T. 5. c. 579. E.
Tutor matri, aut ſorori pupilli mittere non tenetur munera nuptialia, aut nuptiales ſportulas. T. 5. c. 581. D.
Tutor omnia palàm facere debet, ſi in rebus pupilli emptionem ipſe celebrare deſideret. T. 5. c. 509. A. B.
Tutor palàm probat id, quod in rebus pupilli agitur. T. 5. c. 579. B.
Tutor ſi falſus auctor fuit gerendi aliquid, an dentur ei actiones in pupillum. T. 5. c. 175. B.
Tutor tutelam recuſans a legato, quod pater pupilli teſtamento ei reliquerat, repellitur. Tom. 6. c. 556. B. C.
Tutor teſtamento matris, vel avi materni non datur. T. 6. c. 557. D.
Tutor ſi pecuniam pupillarem fœnori occupaverit, etiamſi id fecerit

tetit ſuo nomine ; non videtur eam in uſus ſuos convertiſſe , T. 6. c. 552. E.

Tutor finitâ tutelâ , tutelæ judicio conventus , tutelæ adminiſtratæ rationes reddere debet . Tom. 6. c. 553. C.

Tutor falſus quis dicatur . Tom. 6. c. 560. D.

Tutor teſtamento matris liberis datus, nec confirmarus decreto Prætoris , vel Præſidis : indiget enim confirmatione. T. 6. c. 725. E.

Tutor datus a patre in teſtamento, etiam non juſto, a magiſtrato confirmari legitur ſecundùm defuncti patris voluntatem. T. 6. c. 558. E.

Tutor dari poteſt non tantùm a magiſtratibus municipalibus, ſive duumviris , ſed etiam decreto decurionum. T. 6. c. 559. E.

Tutor datur invito , & ignoranti , curator non item , niſi ad litem . T. 6. c. 550. B.

Tutor , vel datur teſtamento patris, vel avi paterni liberis , qui ſunt in ejus poteſtate , non liberis emancipatis . T. 6. c. 557. D.

Tutur an in locum pupillorum , quaſi novata obligatione ſuccedere poſſit. T. 6. c. 609. C.

Tutor pupillorum creditori de conſtituta pecunia tenetur in ſortem , non in uſuras , quamvis de uſuris etiam caverit, quia uſuræ non debebantur. T. 6. c. 610. A.

Tutor a Prætore datus an tutor maneat. T. 6. c. 728. A.

Tutor rem pupilli ſui emere non poteſt . T. 6. c. 91. A. D.

Tutor, quod adversùs alium præſtare pupillo ſuo debuit, id adversùs ſe quoque debet præſtare . T. 6. c. 87. C.

Tutor ex cauſa doli mali proprii tenetur etiam poſt depoſitum officium. T. 7. c. 766. D.

Tutur ex qua die periculum tutelæ ſubeat. T. 7. c. 869. E.

Si tutor in cauſa pupilli iniquum jus poſtulaverit. & obtinuerit, quo edicto teneatur. T. 7. c. 102. A.

Tutor , qui ſibi relictum legatum accepit , an poſſit pupilli nomine agere de inofficioſo. T. 7. c. 204. B.

Tutor, qui ſe excuſat, an repellarur a legato ſibi relicto. T. 7. c. 1076 . E.

Tutor ſi ædes ſuas pupilli ædibus vicinas altiùs extollit , an, cui, & qua actione teneatur . Tom. 7. c. 463. D.

Tutor excuſans ſe ab adminiſtratione pro parte , an repellatur a legato ſibi relicto in ſolidum. T. 7. c. 1077. A.

Tutor ſi ex neceſſitate officii ſui , pupilli nomine legatum petiit, & accepit , an poſſit poſtea ſuo nomine teſtamentum dicere inofficioſum. T. 7. c. 193. C.

Turor prædium , quod pluribus vectigalia debebat , dolo malo proſcripſit uni tantùm debere, & vendidit, quis teneatur præſtare dolum pupillus , an tutor , vel quatenus eorum quiſque. T. 7. c. 766. B. C.

Tutor pupilli loco habetur . T. 7. c. 1217. D.

Tutor an rem pupilli emere poſſit . T. 7. c. 705. E.

Tutor tutelam detrectans , an repellatur a legato ſibi relicto. T. 7. c. 1077. A.

Tutor, vel curator, qui teſtamentum accuſavit pupilli nomine , an repellatur a legato ſibi relicto. T. 7. c. 1486. C.

Tutor a patre filiofamilias jure datur, curator a patre filio familias jure non datur teſtamento. T. 7. c. 1218. B.

Tutor incertus dari non poteſt. T. 7. c. 1170. C.

Tutor datus an videatur datus omnibus filiis. Ibid. B.

Tutor ſi eam, cujus tutelam geſſit, uxorem duxerit , auferrur quaſi indigno , quod ei mulier teſtamento reliquerit. T. 7. c. 1480. C. D.

Tutor qui captus eſt ab hoſtibus , an deſinat eſſe tutor . T. 8. c. 923. C.

Tutor an poſtumo in teſtamento detur . T. 8. c. 117. D.

Tutor an poſſit abſtinere pupillum hereditate paterna. T. 8. c. 12. D

Tutor an poſſit infanti bonorum poſſeſſionem petere. Ibid. E.

Tutor pupilli eſt loco domini. T. 8. c. 117. C.

Tutor an poſſit intelligi ſine perſona. Ibid. C.

Tutor an poſſit repudiare bonorum poſſeſſionem pupillo delatam. T. 8. c. 12. C. D.

Tutor an poſſit fideicommiſſariam hereditatem pupilli nomine ſuſcipere. Ibid. C.

Tutor an poſſit hereditatem pupillo delatam repudiare. Ibid. D.

Tutor an poſſit hereditatem pupillo adquirere. Ibid. C.

Tutor an pupillo petere poſſit bonorum poſſeſſionem. T. 8. c. 14. E.

Tutor an repellatur a legato , ſi recuſat turelam , & excuſatione utatur. T. 8. c. 151. C. D.

Tutor, cui legatum relictum eſt, ita ut alii præſtaret , an repellatur a legato, quamvis recuſet tutelam . Ibid. E.

Tutor ſi acceperit legatum, an poſſit poſtea agere de inofficioſo. T. 7. c. 1483. A.

Tutor ſi pupillo bonorum poſſeſſionem damnoſam petierit , vel pupillo ad eam petendam auctor fuerit , tutelæ judicio tenetur . T. 8. c. 14. E.

Tutor ſi legatum agnovit, an poſſit ſe deinde excuſare a tutela. T. 8. c. 151. D.

Tutor , & curator differunt . T. 8. c. 562. D.

Tutor datus a patre, & datus a matre differunt. Ibid. E.

Tutor falſus quis . T. 8. c. 638. E. & c. 639. A.

Tutor intra quinquaginta dies ſe excuſare debet , alioqui non recipitur. T. 8. c. 794. A.

Tutor ſi in re ſua eſt negligens, an excuſetur. T. 8. c. 760. C.

Tutor per libellum ſe excuſare non poteſt. T. 8. c. 794. A.

Tutor præſtat culpam , dolum , & diligentiam , quantam in rebus ſuis. T. 8. c. 760. C.

Tutor an deferre poſſit aliquid ad fiſcum. T. 8. c. 438. C.

Tutor , pendente adminiſtratione, tutelæ , an poſſit rem ſuam alienare. T. 9. c. 387. E.

Si tutor , vel curator reipublicæ causâ abſuerit. T. 9. c. 605. D.

Tutor antequam reddiderit rationem tutelæ ſuæ , & prætererint tempora reſtitutionis in integrum pupillam ſuam ducere non poteſt. T. 9. c. 448. A.

Tutor , quæ ſibi comparavit ex pecunia pupilli , pupillo tacito jure obligata eſſe unà cum cæteris bonis omnibus , quæ tutor habuit initio tutelæ ſuſceptæ. T. 9. c. 962. D.

Si tutor , vel curator falſis allegationibus excuſatus ſit . Tom. 9. c. 606. B. C.

Tutor non datur filiofamilias. T. 9. c. 1484. E.

Tutor datur perſonæ , curator rebus, bonis, patrimonio . Tom. 9. c. 565. B.

Tutor, & curator in quo differunt . T. 9. c. 566. A.

Tutor in quibus caſibus datur tutorem habenti. T. 9. c. 565. E.

Tutor poteſt pro herede gerere nomine pupilli. T. 9. c. 870. C.

Tutor , vel curator ad litem datur ante litis conteſtationem . T. 9. c. 982. E.

Si tutor datus ſit contra matris voluntatem. T. 9. c. 587. D.

Tutor poteſt exigere debitum pupillo. T. 9. c. 107. C. poteſt ſolvere, quod debet pupillus. Ibid. C. poteſt novare, jusjurandum deferre omnibus probationibus aliis deficientibus. Ibid. C. poteſt rem pupilli obligare . Ibid. C. poteſt pignori dare , & alienare, ſi exigant bona pupilli . Ibid. C. poteſt etiam paciſci , & tranſigere decidendi causâ. Ibid. C.

An tutor poſſit emere rem pupilli. T. 9. c. 355. C.

Tutor non tenebitur ex nudo ſermone , ſi fortè laudans pupillum, locupletiorem eſſe dixerit , quàm ſit. T. 9. c. 593. B.

Tutor , vel curator non debet vectigalia conducere. Tom. 9. c. 579. A.

Tutor rem pupillarem emere vetatur. T. 9. c. 376. A.

Ut tutor cauſæ adſit poſt pubertatem. T. 9. c. 588. A.

Tutor, vel curator præſtat dolum , cul-

culpam latam, & levem, & quantam in rebus ſuis diligentiam. T. 9. c. 592. B.
Tutor, & de actore ab eo dando. T. 9. c. 604. A.
Si tutor non geſſerit. T. 9. c. 598. E.
Tutor an poſſit efficere, ut pupillus non adquirat actionem, ſed non ut adquiſitam amittat. Tom. 9. c. 107. C. D.
Tutor ex ſua adminiſtratione tenetur quaſi ex contractu. Tom. 9. c. 554. B.
Siquis eam, cujus tutor fuerit, corruperit. T. 9. c. 1427. A.
Tutor. Vide, Tutela.
Falſus tutor ille eſt, qui tutor non eſt. T. 10. c. 84. A.
Tutor nec mandari, etiam mandatuve Præſidis uſquam dari dicitur. T. 10. c. 93. E.
Tutor quo caſu excuſetur a pœna Turpilliani. T. 10. c. 576. A.
Tutor rem pupilli emere vetatur. T. 10. c. 656. E.
Tutor eſt loco domini. Tom. 10. c. 731. B.
Tutor ſi rem pupilli vendiderit dolo malo, circumſcripto tempore, quid ſequetur. Tom. 10. c. 751. B.
Tutor ob dolum in re pupillari ab eo vendita, qua actione convenitur. Ibid. B.
Tutor ſi debet uſuras pupillares pupillo, isque agat tardiùs actione tutelæ, an debeat præſtare longiores uſuras. T. 10. c. 754. D.
Tutor an poſſit repudiare bonorum poſſeſſionem delatam pupillo. T. 10. c. 785. D.
Tutor retentus quis dicatur. T. 10. c. 801. B.
Tutor filiis datus, non cenſetur datus nepotibus. T. 10. c. 1116. C.
Tutor vitio ſuo facit litem ſuam, T. 10. c. 1241. D.
Tutor, & curator ſi nuntient, an caveant de rato. T. 10. c. 1187. A. B. in actione tutelæ ſemper leviantur uſuræ. Ibid. c. 1270. C.
Tutor quomodo poſſit eximi ab uſuris pupillaribus. T. 10. c. 1271. C. D.
Tutoris falſi dolus punitur. Tom. 3. c. 647. D.
Tutoris, & curatoris differentiæ. T. 3. c. 490. A.
Tutoris datio pluſquam decretum eſt, vel ſententia. T. 1. c. 1058. A.
Tutoris datio per procuratorem fieri non poteſt. T. 3. c. 435. D.
Tutoris datio conditionalis nullius eſt momenti. T. 5. c. 1018. A.
Tutoris ſcientia nocet pupillo. T. 3. c. 396. A.
Tutoris auctoritas in pupillari negotio quo tempore interponenda ſit. T. 3. c. 381. E.
Tutoris nominati excuſationis cauſa intra quatuor menſes excutienda, & definienda. T. 1. c. 534. D. E.
Tutoris, & curatoris datio juris eſt, non patriæ poteſtatis, vel juriſdictionis. T. 3. c. 170. B.
Tutoris auctoritas quid. Tom. 1. c. 792. B.
Tutoris officium quodnam ſit. T. 2. c. 351. B.
Ex facto tutoris pupillus utiliter convenitur. T. 2. c. 352. D.
Tutoris captivitate ſolet tutela finiri. T. 3. c. 188. C.
Tutoris loco qua pro parte quiſque fidejuſſorum condemnetur, & an unus in ſolidum damnari poſſit. T. 4. c. 906. A.
Poſt tutoris dationem dignitas neminem excuſat. T. 4. c. 1029. D.
Tutoris obligatio, qui tutelam geſſit, quomodo dividitur per tempora. T. 4. c. 311. B.
Tutoris datio eſt legis, vel ejus, cui eam lex dedit. T. 4. c. 1109. C.
Tutoris auctoritate judicium infantis ſuppletur. T. 4. c. 883. A.
Tutoris dationem *lex 12. Tab.* patri tantùm permittit filium habenti in poteſtate. T. 4. c. 1005. C.
In tutoris datione judicium patris confirmatur ſine inquiſitione, judicium matris non niſi ex inquiſitione. T. 4. c. 544. B.
Ex facto tutoris an pupillus paterno pupillo teneatur. T. 4. c. 877. E.
Tutoris datio mandari non poteſt. T. 4. c. 9. E.
Tutoris datio non eſt jurisdictionis, ſed juris. Tom. 4. c. 304. E. & c. 305. A.
Tutoris dolus pupillo neque nocet, neque prodeſt. T. 4. c. 580. A.
Tutoris ejus, qui tutelam geſſit, facultates priùs excutiendæ ſunt, quàm honorarii tutoris. Tom. 4. c. 1001. D.
Tutoris dandi ao jus habeat magiſtratus municipalis. T. 4. c. 304. E.
Tutoris officium aliud eſt, aliud verò matris. T. 4. c. 879. B. C.
Tutoris, & procuratoris eadem eſt ratio. T. 4. c. 927. A.
Officio tutoris quid incumbit. T. 4. c. 923. A.
Tutoris datio legis eſt, non juriſdictionis. T. 4. c. 9. E.
Tutoris datio num ſit nullius imperii. T. 4. c. 9. D.
Tutoris datio pars eſt patriæ poteſtatis, ſicut pupillaris ſubſtitutio. T. 4. c. 543. E.
Tutoris fides, & diligentia ab ipſo teſtatore approbari debet. T. 4. c. 1007. C.
Tutoris dilatio non datur ob cauſam perferendarum rationum, niſi ex juſta cauſa. T. 4. c. 924. C. D.
Tutoris pactum pupillo prodeſſe, & nocere poteſt. Tom. 5. c. 53. C.
Tutoris, vel curatoris major poteſtas eſt, quàm procuratoris. T. 6. c. 570. A.
Tutoris culpa & tutori, & pupillo nocet, cujus vicem tutor ſuſtinet. T. 6. c. 674. B.
In tutoris abſentis locum alium dari tutorem, vel curatorem oportet. T. 6. c. 559. B. C. alicubi curatorem in ejus locum dari conſtituitur. Ibid. D.
Tutoris appellatione & plures tutores contineri. Tom. 7. c. 1570. B.
Tutoris datio an ſit legis, vel juriſdictionis, & imperii. T. 7. c. 71. D.
Tutoris dationem, quam etiam ex lege quidam magiſtratus habent, non poſſunt alteri mandare. T. 7. c. 82. B.
Tutoris dationem qui habent, & qui non habent. T. 7. c. 53. C. & c. 72. A. B.
Tutoris datio non continetur imperio, vel juriſdictione. Tom. 7. c. 54. E.
Tutoris auctoritas quandonam pupillis neceſſaria. T. 8. c. 921. A.
Tutoris honorarii auctoritas in adeunda hereditate ſufficit. T. 8. c. 743. D.
Tutoris heredes an conveniri poſſint, ſi is in gerenda tutela dolo malo quid fecerit. T. 8. c. 383. D. E.
Ob tutoris abſentiam datur actor idoneus qui pupillum defendat, & tueatur. T. 9. c. 604. B.
Tutoris auctoritas quando neceſſaria eſt, & quando non eſt neceſſaria. T. 9. c. 1257. C. D. & ſeq.
Tutoris fraus, aut negligentia vitio vertitur, non paupertas. Tom. 9. c. 584. A.
Ex tutoris, vel curatoris facto quando minores agere, vel conveniri poſſint. T. 9. c. 576. B.
Tutoris auctoritas minoribus neceſſaria aſt, non tantùm in civilibus, ſed etiam in criminalibus cauſis. T. 9. c. 602. C.
Tutoris auctoritas omnimodo eſt neceſſaria ad nuptias contrahendas. T. 9. c. 442. D.
Tutoris nominatio, & electio quomodo fit. T. 9. c. 566. C. D.
Tutoris pactum an noceat pupillo. T. 9. c. 107. B.
Tutoris datio eſt actus legitimus, & fit ex inquiſitione, & decreto Prætoris, aut Præſidis. Tom. 9. c. 566. D.
Tutoris, vel curatoris conſilium differt ab eorundem auctoritate. T. 10. c. 52. C.
An ſine tutoris auctoritate pupillus poſſit liberari per acceptilationem. T. 10. c. 86. D.
An tutoris datio adnumeranda ſit iis, quæ ſunt imperii. T. 10. c. 94. A.
Tutoris datio unde competat legato Proconſulis. Ibid. D. E.
Tutoris dationem qui habeant. T. 10.

10. c, 384. E.
Tutoris datio an ſit juriſdictionis; T. 10. c, 861. E,
Io tutoris bona an exerceatur actio judicati. T. 10. c. 1241. D.
Tutori, vel curatori non licet ſponſalia, aut nuptiat cum ea contrahere, cujus tutelam, aut curam geſſit, geritve. T. 2. c. 321. B. C.
* De conſtitutione regia, quæ quicquam teſtamento dari vetat tutori, vel curatori conſultatio. T. 1. c. 690. B.
Tutori, ſolidum ſolventi ex culpa communi admiſſa in adminiſtratione tutelæ, an actio adversùs contutorem utilis ſit pro parte pecuniæ ſolutæ, T. 4. c. 845. C.
Quid, ſiquit tutori nomine pupilli quaſi debitam pecuniam pupillo ſolverit per errorem. Tom. 4. c. 927. B. C.
Tutori, qui ſolidum ſolvit, datur actio utilis adversùt contutorem. etiam ſine ceſſione. T. 4. c. 39. C.
Tutori legitimo quando locus ſit. T. 5. c. 579. E.
Tutori invito in cauſa pupilli non defertur jusjurandum, & cur, T. 6. c. 53. C.
Tutori danda eſt contraria actio tutelæ. T. 6. c. 134. C.
Si tutori pro pupillo, vel pupillo pro tutore mater indemnitatem promiſit. T. 9. c. 586. E.
Tutori, vel curatori, qui ſolvit ex decreto, omnino ſecurus eſt. T. 10. c. 616. B.
Tutori, vel curatori an proſit reſtitutio minoris. T. 10. c. 895. C.
Tutorem habenti tutor non datur. T. 1. c. 48, D. E. & T. 2. c, 349. E.
Inter tutorem; & curatorem differentiæ. T. 2. c. 349. E.
Tutorem habenti quibus cauſis curator datur. T. 1. c. 48. E.
Tutorem pupillis ſolent petere parentum amici, ac tutorem ſuſpectum facere, T. 3. c. 171. D.
Per tutorem an hereditas adquiri poſſit. T. 3. c. 20. D.
Tutorem habenti tutorem non dari, ſimul tamen plures tutoret dari poſſe. T. 1. c. 1035. A. B.
Tutorem impuberi qui intra annum non petunt, ejus ſucceſſionem legitimam amittunt, ſi impubes deceſſerit. Tom. 1. c. 540. A.
Tutorem habenti vix tutor datur, & quomodo procedit. T. 4. c. 1016. C.
Tutorem poteſt dare legatus Proconſulis, non ex mandato, ſed ſpecialiter ex oratione D. Marci. T. 4. c. 9. E.
Tutorem jure non dat mater, & cur. T. 4. c. 310. B.
Tutorem filio impuberi mater non poteſt dare teſtamento, & cur. T. 4. c. 543. E.
Inter tutorem, & curatorem differimen quod eſt. T. 4. c. 308. E.
Tutorem magiſtratus dare non poteſt, niſi lege nominatim concedente. T. 4. c. 9. E.
Ad tutorem pupilli ab actore civitatis valet argumentum. Tom. 4. c. 397. C.
Inter tutorem, qui datut a patre pupillo emancipato, & inter tutorem, qui a matre, vel cæteris extraneis datur, quid intereſt. T. 4. c. 303. C.
Inter tutorem, & procuratorem, ſeu defenſorem litis alienæ differentia quæ. T. 4. c. 18. E.
Inter tutorem, & negotiorum geſtorem differentia quæ. Tom. 4. c. 879. D.
An ad tutorem periculum pertineat ejut pecuniæ, quæ eſt trajecta in provinciam, poſtea rebus Italicis conſtitutum. T. 4. c. 1017. A.
Per tutorem pupillo hereditas adquiri non poteſt, ſed adquiritur per pupillum ipſum auctore tutore. T. 6. c. 570. A.
Tutorem habenti non datur tutor. T. 6. c. 560. C.
Tutorem pupilli, non quemliber tutorem, domini loco haberi. T. 6. c. 145. A.
In tutorem falſum datur actio in factum. T. 6. c. 136. B.
Tutorem legitimum habenti ſi tutor datus es, non eſt tibi neceſſaria excuſatio. T. 6. c. 728. A.
Tutorem confirmare eſt eum dare. T. 7. c. 60. D.
Tutorem qua ratione Prætor det. T. 7. c. 54. E.
Tutorem teſtamento rectè dari. T. 7. c. 1379. B.
Tutorem, vel curatorem pupillis dare qui poſſint. Tom. 7. c. 53. B.
Tutorem datum teſtamento, cui legatum etiam relictum eſt, legatum amittere, ſi ſe excuſaverit a tutela, vel ſi remotut fuerit ut ſuſpectus. T. 7. c. 1231. B.
Tutorem pupilli loco haberi. T. 7. c. 1217. D.
Tutorem filio mater dare jure non poteſt. T. 7. c. 1217. B.
Tutorem filiis ſuit mater teſtamento dare non poteſt, niſi eos heredet inſtituerit. T. 7. c. 1217. B.
Tutorem datum filiit; & filiabus datum videri. T. 7. c. 1173. B.
Tutorem nemo poteſt dare cuiquam, niſi ei, quem in ſuis heredibus, cum moritur, habuit, habiturusve eſſet, ſi vixiſſet. T. 8. c. 695. A. & c. 795. A. & c. 863. A.
Tutorem habenti an tutor dari poſſit. T. 8. c. 922. A.
Tutorem nemo teſtamento dare poteſt, niſi liberit, qui ſui ſunt, & poſtumis ſuis. T. 8. c. 696. D. & c. 795. D.
Tutorem, vel curatorem habenti in quibus cauſit tutor, vel curator detur. T. 9. c, 565. E. & ſeq.
Inter tutorem; & curatorem eſſe differentiam. T. 9. c. 566. A.
Tutorem ſola lex facit, vel ſenatus, vel Princeps. T. 9. c. 557. C.
Tutorem inſtituere dicimus. T. 9. c. 555. C.
Turorem dari nominatim oportet. T. 9. c. 554. D.
Turorem confirmare eſt tutorem facere. T. 9. c. 555. B.
Turorem Prætor dare non poſſet, niſi hoc juſſiſſet lex Attilia. Ibid. C.
Tutorem, vel curatorem non tantùm teneri ex adminiſtratione, ſed etiam eum, qui quaſi tutor, vel curator aliquid adminiſtravit, cum non eſſet tutor, vel eſſe non poſſet. T. 9. c. 586. B. C.
Turorom habenti tutorem dari non poſſe. T. 9. c. 569. E.
Tutorem non tantùm teneri actione tutelæ, ſed & fidejuſſores ejus actione ex ſtipulatu. T. 9. c. 600. C. D.
Tutorem nominat magiſtratus municipalis, dat Præſes. Tom. 9. c. 614. B.
Tutorem incertum dari non oportet. T. 9. c. 554. D.
Tutorem habenti ao tutor dari poſſit. T. 10. c. 801. A.
Tutorem dare an poſſit legatus Proconſulis. T. 10. c. 861. E.
Tutorem neceſſitas officii, & pietat excuſat. T. 10. c. 881. C.
Tutore auctore obligatur pupillut, non auctore patre. T. 3. c. 395. E.
A tutore non tantùm fides, ſed etiam exigitur diligentia. T. 1. c. 58. B.
Cum totore an lis ſit conteſtanda, qui in jus vocatus eſt. T. 4. c. 74 A.
A tutore actor interdum neceſſariò conſtituitur, & quando. T. 4. c. 879. A.
Tutore incerto per teſtatorem dato, cujut ſit electio. T. 7. c. 992. B.
Tutore auctore an poſſit infant adquirere poſſeſſionem. T. 8. c. 744. A.
Tutore auctore pupillut omnia negotia contrahere poteſt. T. 8. c. 661. B. & c. 743. E.
De tutore, qui ſtuprum infert pupillæ ſuæ, & quam pœnam incurrit tutor. T. 9. c. 1427. A.
De tutore non jure dato teſtamento. T. 9. c. 555. E.
De tutore a matre dato. Tom. 9. c. 556. A.
De tutore, qui cum ſatiſdare deberet, non ſatiſdedit. T. 9. c. 582. D. E.
De tuture, qui removetor tanquam ſuſpectus. T. 9. c. 583. B.
De tutore, vel curatore, qui ſatit non dedit. T. 9. c. 581. D.
De tutore, ad quem non omnium rerum pupillarium adminiſtratio

per-

pertinet; ſed unius rei tantùm, unius litis defenſio. T. 9. c. 584. C.

De tutore, vel curatore in litem dando. Ibid. B. C.

In tutore tria exigi. T. 9. c. 562. E.

De eo, qui pro tutore negotium geſſit. T. 9. c. 586. B.

Cognitio de ſuſpecto tutore Proconſuli lege ſpecialiter data eſt. T. 10. c. 400. B.

Tutore dativo non ſatiſdante, an res contra eum judicata pupillo præjudicet. T. 10. c. 904. D.

A tutore legatarii an fideicommiſſum poſſit relinqui. T. 10. c. 1055. D.

Tutores quinam ſint, & unde. T. 1. c. 35. C.

Tutores quinam teſtamento dare poſſint. T. 1. c. 36. A.

Tutores poſt pubertatem rationes reddunt. T. 1. c. 45. A.

Tutores quinam fieri poſſint ſuſpecti. T. 1. c. 55. D.

Tutores, qui tutelæ judicio tenentur, an quaſi ex contractu obligentur. T. 1. c. 222. C. D.

Tutores, & curatores an ſatiſdare debeant. T. 1. c. 50. A.

Tutores, & curatores variis ex cauſis excuſantur. T. 1. c. 51. C.

Tutores fiduciarii quinam dicti ſint. T. 1. c. 42. B.

Tutores legitimi quinam eſſe dicuntur. T. 1. c. 37. C.

Tutores conſtituuntur tam maſculis, quàm fœminis. T. 1. c. 317. D.

Tutores quibus ex cauſis ſe excuſare poſſunt. T. 1. c. 1015. C.

Tutores teſtamento qui dari poſſint. Tmo. 1. c. 36. A. & c. 318, C.

Tutores impuberibus alii ſuâ ſponte, alii neceſſariò petunt. T. 1. c. 791. B.

Tutores ſibi ipſi puberes petunt. Ibid. B. C.

Tutores idonei, vel curatores dativi, vel legitimi hi tantùm ſunt, qui ſunt majores vigintiquinque annis. T. 2. c. 345. C.

Qui dare, vel dari tutores, vel curatores poſſint. T. 2. c. 347. D. E.

Cum inter tutores non eſt diviſa adminiſtratio, ratum haberi debet, quod per unum geſtum eſt. T. 2. c. 352. E.

Tutores, vel curatores vectigal fiſci non conducant, antequam paria cum ſuis minoribus fecerint. T. 2. c. 353. B. C.

Tutores qui petant, & ubi petantur. T. 1. c. 791. A. B.

Tutores honorarii ſunt ſubſidiarii. T. 1. c. 1023. D.

Tutores honorarii periculo tenentur. T. 1. c. 791. E.

Tutores quibus ex cauſis nomine pupilli agere, vel conveniri poſſunt. T. 1. c. 792. C.

Tutores pupillorum & negotia gerunt, & auctoritatem interponunt. T. 1. c. 319. B.

Tutores abſentes ex cauſa removentur, vel alius eis adjungitur. T. 3. c. 171. C.

Tutores inſtituuntur verbit directis. T. 1. c. 1037. A.

Tutores teſtamentarii confirmatione non egent. T. 1. c. 1035. C.

Tutelæ non ab herede, ſed a teſtatore protinus proficiſcuntur. T. 3. c. 508. A.

Tutores pupillorum ſine decreto alienare non poſſunt. Tom. 1. c. 796. B. C.

Tutores a duumviris dantur. T. 4. c. 236. A.

Tutores legitimi qui ſunt, & qui teſtamentarii. T. 4. c. 308. B.

Tutores amiciſſimos, & fideliſſimos liberis ſuis parentes eligere debent. T. 4. c. 1007. C.

Tutores pupillorum clerici eſſe nequeunt. T. 4. c. 1124. D. E.

Tutores heredum defuncti ibi conveniri poſſunt, ubi defunctus contraxit. T. 4. c. 935. A.

Tutores, curatores, procuratores, & qui negotia aliena gerunt, res illas, quibus præſunt, emere non poſſunt. T. 5. c. 505. B. & c. 509. B.

Tutores cum plures ſint, qui tutelam geſſerunt, & unus aliquid malè adminiſtraverit, an alii ſtatim adversùs eum agere poſſint nomine pupilli, actione ſcilicet tutelæ. T. 5. c. 580. D.

Tutores in judicio tutelæ utrùm ſemiſſes, an uncias tantùm uſuras in pupilli rationibus inferre debeant. T. 6. c. 726. B.

Tutores, vel curatores, ſi ſecuti voluntatem teſtatoris in teſtamento ſcriptam, prædium ruſticum vendiderint ſine decreto, nihil videntur feciſſe contra Senatuſconſultum Severi, & Antonini. T. 6. c. 558. D. E.

Tutores a debitoribus pupilli pecuniam exigere, debitum verò iis remittere non poſſunt. T. 6. c. 555. C.

Tutores teſtamento matris liberis impuberibus jure non dantur. T. 6. c. 725. D.

Tutores teſtamentarii, quos pater [illegible] eſſe juſſit, quando tenentur rationes reddere. T. 6. c. 135. D.

Tutores, qui dolo malo in adminiſtratione ſe geſſerunt. Ibid. D.

Tutores an poſſit dare pater filiis exheredatis. T. 7. c. 1305. A.

Tutores Romæ dati videntur, qui dantur in continentibus. Tom. 8. c. 479. D.

Tutores plures ſi judicium acceperint, & poſtea unus ex eis reipublicæ causâ cœperit abeſſe, an ob abſentiam eis interrumpatur judicium. T. 7. c. 149. B.

Tutores, & advocati fiſci ſunt defenſores, & patroni neceſſarii. T. 7. c. 1486. E.

Tutores quinam, & unde ita appellati. T. 8. c. 915. B. quinam teſtamento dari poſſint. Ibid. c. 916. A.

Tutores, vel curatores quando eſſe deſinant. T. 9. c. 603. D.

Tutores legitimi, vel dati ſine inquiſitione non ſunt juſti adminiſtratores ſine ſatiſdatione rem pupilli, vel adoleſcentis ſalvam fore. Tom. 9. c. 581. E. & c. 582. A.

Tutores qui petant. T. 9. c. 560. B. & ſeq.

Tutores non poſſe præſtare libertatem ſervo ſui pupilli. Tom. 9. c. 969. B.

Tutores legitimi non poſſunt ſe excuſare. T. 9. c. 606. A.

Tutores liberis ſuis mater petere debet. T. 9. c. 560. C.

Tutores, vel curatores an poſſint pupilli nomine ſubſcribere in crimen falſi. T. 9. c. 1365. D.

Tutores, vel curatores qui dari poſſunt, & qui dari non poſſunt. T. 9. c. 563. A. B. & ſeq.

Tutores jure non dantur his, qui ſunt in poteſtate. Tom. 9. c. 169. E.

Qui tutores fieri non poſſunt, & qui poſſunt tutores fieri. Tom. 9. c. 605. A. B. C.

Tutores, vel curatores ubi petantur. T. 9. c. 561. D.

Tutores incipere debent adminiſtrationem a confectione inventarii, ſive repertorii. T. 9. c. 569. E.

Tutores non ab herede, ſed a teſtatore protinus proficiſcuntur. T. 9. c. 754. A.

Tutores non debent fieri publicani, & cur. T. 9. c. 579. A. B.

Tutores donare, & perdere rem pupillorum non poſſunt. Tom. 9. c. 107. B.

Tutores quando conveniri poſſunt pro adminiſtratione tutelæ. T. 9. c. 590. B.

Si tutores plures ſunt, omnes in omni re debent auctoritatem accommodare, præter eos, qui teſtamento dati ſunt. Tom. 9. c. 603. A.

Tutores, vel curatores minorum, aut furioſorum, deficiente magiſtratu, apud Epiſcopos creari poſſunt. T. 10. c. 822. D. E.

Tutorum differentia. T. 1. c. 317. D.

De tutorum excuſationibus. T. 1. c. 406. D.

Tutorum auctoritas in quibus rebus neceſſaria. T. 1. c. 792. B.

De tutorum, & curatorum periculo. T. 2. c. 351. D. E. & T. 9. c. 575. C.

De tutorum adminiſtratione, & periculo. T. 1. c. 791. C. D.

Tutorum contractus quando, & quibus caſibus non valeant. T. 5. c. 581. C.

Tutorum excuſationes quot. T. 8. c. 926. A.

De turorum poteſtate in alienandis rebus minorum, Tom. 9. c. 572. A. & ſeq.

De tutorum, & curatorum excuſationibus,& de temporibus earum, T. 9. c. 604. C. D. & ſeq.

De tutorum, vel curatorum fidejuſſoribus, Tom. 9. c. 600. C. D.

Quiſque tutorum pro qua parte tutelæ conveniatur. T. 9. c. 593. C. & ſeq.

De tutorum, vel curatosum heredibus. T. 9. c. 598. C.

De tutorum, vel curatorum adminiſtratione, & pecuoia pupillari fœ.ıerauda, & deponenda. T. 9. c. 569. A. & ſeq.

De tutoribus novella conſtitutio, T. 2. c. 1553. C.

A rutoribus in adminiſtratione tutelæ quomodo mater diſtat. T. 4. c. 879. B.

Sine sutoribus impuberes non habent aditum in jus, T. 4. c. 555. D.

De tutoribus ſuſpectis removendis cognitio, quæ lege sa. Tabularum nominatim Prætori, & Proconſuli tribuitur, non competit etiam Legato Proconſulis ex mandato juriſdictionis, niſi ei datum eſſer conſtitutione Antonini, & Severi. T. 4. c. 50. B.

Tutoribus legitimis, ide ſt, agnatis mater præſertur, T. 4. c. 1000. E.

Ex tutoribus an pupillus quem volet, eligere poſſit, cumque in ſolidum convenire. T. 4. c. 320. A.

De tutoribus dativis, vel honorariis, & teſtamentariis, & eorum officio. T. 6. c. 131. D. E.

Tutoribus infirmis dantur adjutores. T. 6. c. 1004. E.

Tutoribus an parer teſtamento remittere poſſit, ne tutelâ finitâ rationem reddant. T. 7. c. 1035. B.

In rutoribus legitimis perfecta ætas requiritur. T. 8. c. 795. D.

De rutoribus, & curatoribus ſuſpectis. T. 8. c. 927. B. C. & T. 9. c. 582. D. E.

De tutnribus, vel curatoribus illuſtrium, vel clariſſimarum perſooarum. T. 9. c. 561. E.

De tutoribus datis, aut nominatis a magiſtratibus municipalibus, qui ab iis ſatiſdationem non exegerunt. T. 9. c. 614.

Tutoribus legitimis mater præfertur. T. 9. c. 565. C.

De tutoribus qui dantur a Prætore Urbis ex lege Attilia, vel ex Senatuſconſultis, vel moribus, vel a Præſidibus provinciarum. T. 9. c. 587. B.

Ex tutoribus, vel curatoribus pluribus ſi omnes, vel unus agere pro minore, vel couveniri poſſit, T. 9. c. 577. B. & ſeq.

Tympanum exhaurit expeditiſſimè magnam aquæ vim. T. 3. c. 77. B.

De tyrannide Baſilici notati quidam loci, & quorundam aliorum. T. 3. c. 70. B.

Tyronum in ſcholis infimus eſt gradus. T. 2. c. 979. A.

De tyronibua, T. 2. c. 978. D.

V

V Pro B promiſcuè ſcriptum in Pandectis, & contra, T. 7. c. 385. A.

Vacantes, & honorarii. Tom. 2. c. 904. B.

Vacantia bona. Vide, Bona.

Vacantia mortuorum bona quando ad fiſcum transferuntur. Tom. 2. c. 658. B.

Vacantia bona quæ ſunt. Tom. 4. c. 1248. B. & T. 9. c. 906. D.

Vacantia bona hodie fiſco, ſive Principi æquè deferuntur, ut parenti omnium. T. 9. c. 906. D.

Ad vacantia bona venit fiſcus, vel populus. T. 9. c. 877. E.

Vacantia bona populo deſerebantur, hodie Principi. T. 9. c. 906. E.

Vacantia bona fiſcus ipſo jure petit, quæ repudiat, ſi non ſunt ſolvendo. T. 10. c. 1243. A.

In vacantium bonorum cauſa quadriennium numeratur, in aliis cauſis vicennium a die nuntiationis. T. 4. c. 1374. B.

Vacantium beneficiorum diverſa genera. T. 6. c. 1055. C.

Vacatio, & excuſatio munerum diſſerunt. T. 5. c. 885. E.

Vacatio bonoribus functis quanto tempore datur. T. 2. c. 738. D. E.

Vacatio, & excuſatio munerum quibus publicanis datur, & cur. T. 4. c. 864. D.

Vacario tantùm datur publicanis, qui ſuo nomine vectigalia exercent. T. 4. c. 867. D.

Cui vacatio munerum civilium ſpecialiter conceſſa eſt, non excuſatur a ſolennibus muneribus, indictionibus, functionibus, & cur. T. 4. c. 865. D.

Vacatio munerum a Principe conceſſa, munera extranrdinaria continet, non ordinaria, non ſolennia, non canonica. Tom. 4. c. 55. C. D.

Vacatio biennii conceditur vicario invito, ex decreto curiæ dato, & cur. T. 4. c. 857. D.

Quæ vacatio temporis ab honore ad eundem, vel alium honorem requiritur. T. 4. c. 865. D.

Vacatio munerum. Vide, Reſcripta.

Vacatio munerum quæ tempora requirat. T. 5. c. 892. C.

Vacatio beneficii quomodo fiat. T. 6. c. 2006. C.

Vacatio beneficii a quo tempore incipiat. T. 6. c. 999. C.

Vacationis annus, qui datur abſentibus reipublicæ cauſâ, poſtquam reverſi ſunt, pertinet ad novas tutelas. T. 4. c. 1045. C.

De iis, qui a Principe vacationem acceperunt. T. 2. c. 744. B.

Vacationum tempora. T. 2. c. 738. A.

Vacua, & caduca poſſeſſio. Tom. 2. c. 659. A.

Vacua poſſeſſio quænam dicatur. T. 10. c. 752. C.

Vadimonii deſertio quid ſit. T. 2. c. 1151. E. & T. 9. c. 135. A.

Vadimonii deſerti pœna. Tom. 3. c. 265. B.

Vadimonii deſertio aliud eſt, aliud deſertio litis conteſtatæ. Tom. 9. c. 135. A. B.

Vadimonii deſertionem eremodicium eſſe, multi dicunt. Tom. 9. c. 535. A.

Vadimonium quid ſit propriè. T. 1. c. 995. B.

Vadimonium, & cremodicium differunt. Ibid. B.

Vadimonium promittere eſt cavere judicio ſiſti, & deferere promiſſionem judicio ſiſtendi causâ. T. 4. c. 57. A.

Vadimonium deſerere. T. 4. c. 57. A. & T. 5. c. 94. B.

Vadimonium, & eremodicium, & lis conteſtatata a multis confunduntur. T. 9. c. 535. A.

Vadimonium aliud eſſe, aliud litem conteſtatam. Ibid. A.

Vadium quid. T. 9. c. 1187. A.

Vagulatio quid ſit, & unde dicatur. T. 3. c. 575. C.

Vagus, & & errans ſine domicilio ubique gentium pro præſente habetur. T. 9. c. 1023. A.

Valens Imp. Monachis Ægypti pertinaciter infenſus fuit. T. 2. c. 710. C.

Valetudinarii, ideſt, qui perpetuâ, & pertinaci valetudine adficiuntur. T. 5. c. 1033. B.

Valetudinarii an excuſentur teſtimonium dicere. T. 7. c. 885. D.

Valetudinis causâ equo, ſellâ, aut lecticâ vehimur. T. 5. c. 310. C.

Valetudo adverſa poteſt eſſe ſine ſenſu doloris. T. 4. c. 374. B.

Valetudo, adverſa tempeſtas, vel vis major, inſolita vis aquarum a periculo debitorem liberant. T. 5. c. 411. E.

Valvaſinus non cenſetur jure feudi proprii habere feudum. Tom. 2. c. 1197. E.

Valvaſores majores qui; Tom. 2. c. 1214. E. & T. 8. c. 645. E.

Valvaſores regni. T. 2. c. 1183. B.

Valvaſores qualiter feudo priventur. T. 2. c. 1214. D. E.

Valvaſores dividuntur in capitaneos, & valvaſores Regis. T. 8. c. 645. E.

De valvaſorum ſucceſſione feudi. T. 2. c. 1211. E.

Vani timoris nulla eſt æſtimatio, nullaque habenda a judice ratio in taxatione ejus, quod intereſt. T. 9. c. 1078. D.

Va-

Variatio ; & pœnitentia an admittitur, poſito verbo extenſivo *voles*. T. 4. c. 196. A.
Variatio an in jure locum habeat. T. 5. c. 208. E.
Variatio inhoneſta non eſt, cum de rei ſuæ periculo agitur : omnis enim eſt honeſta ratio ſui conſequendi. T. 6. c. 708. B.
Qui variavit ſemel, iterum variare non poteſt. T. 4. c. 969. E.
Varicat. T. 8. c. 631. C.
Varietas, ſive mutatio ſtatus cauſam periculi non mutat. T. 4. c. 934. A.
Varietas præſtationum, quæ in emptione venditione eſt, in permutatione non exſiſtit. Tom. 5. c. 501. B.
Vas minus pondere, & menſurâ venditor ſi præſtet, quàm dixit, an teneatur ex empto. T. 7. c. 745. A.
Vas, & præs in quo differunt. T. 9. c. 1277. B.
Vaſa aurea, & argentea eccleſiaſtica in captivorum redemptionem alienari poſſe. Tom. 2. c. 1044. C. D.
Vaſa plumbo colligata. T. 3. c. 358. B.
Vaſa murrina, & cryſtallina, perinde ac vitrea, fragilia. T. 3. c. 272. E.
Vaſa delfica. T. 3. c. 265. B. C.
Vaſa Eccleſiæ pignori, vel hypothecæ ſpecialiter obligari non poſſunt. T. 2. c. 1044. C.
Vaſa aurea legata an dividi poſſint. T. 7. c. 1092. B.
Vaſa an, ſint acceſſiones vini. T. 7. c. 1448. A.
Vaſa vendita, vel locata integra præſtari oportet. T. 7. c. 745. C.
Vaſa vinaria in ſolo defoſſa ædificii emptorem an ſequantur. Tom. 7. c. 781. A.
Vaſa ſuns uſui, non fructui. T. 7. c. 335. A.
Vaſa vitioſa ſi ſciens ignoranti commodavero, an tenear commodati. T. 7. c. 745. C.
Vaſa emptorem ſequuntur quo jure. T. 8. c. 628. E.
Vaſa vinaria quæ. T. 8. c. 627. C.
Vaſa vilia inquilinorum vocantur frivola. T. 9. c. 409. A.
Le vaſal ſe peut jover de ſon fief juſque a mettre la main au baſton. T. 2. c. 1233. D.
Vaſalli quid a clientibus diſſideant. T. 2. c. 1179. B.
Vaſalli, & Vvaſſi. T. 2. c. 1178. C.
Si vaſalli ſint plures, an plures fidelitates, vel ſervitia debeantur. T. 2. c. 1305. D.
Vaſalli qui olim erant: Tom. 3. c. 203. B. & T. 9. c. 419. D. & T. 10. c. 743. D.
Vaſalli ingratitudo quinque probatur teſtibus. T. 2. c. 1320. E.
Vaſalli ſumptibus domini ſervitia præſtens. T. 2. c. 1316. B. C.
Ex vaſalli delicto feudum ad dominum rediit. T. 2. c. 1313. B. C.
Vaſalli delinquentis feudum nonnunquam ad agnatos pertinere. T. 2. c. 1283. E.
Vaſalli alienatam Eccleſiæ curtem ſequuntur. T. 2. c. 1336. D.
Vaſalli inſidiæ puniuntur, non ſola cogitatio, ſoluſve conatus. T. 2. c. 1200. C. & c. 1300. A.
De vaſalli auxilio. T. 2. c. 1281. E.
Vaſalli ratio prius, quàm domini, diſcutienda. T. 2. c. 1306. B.
Vaſalli ſuſcepti. T. 9. c. 420. C.
Vaſalli alii ligii, alii non ligii, ſive plani. Ibid. B.
Vaſalli liberi. Ibid. A.
Vaſallo poſſidente, & allegante inveſtituram, domino allegante pignus, domino incumbit probatio. T. 2. c. 1221. E.
De vaſallo imperfecto. Tom. 2. c. 1290. A.
Vaſallo agente, nec probante, domino defertur jusjurandum. T. 2. c. 1287. B.
De vaſallo, qui unum ex dominia refutavit, Henrici conſtitutio. T. 2. c. 1320. C.
De vaſallo, qui fratrem ſuum, vel domini ſui occidit. T. 2. c. 1190. B.
Vaſallorum varia genera. Tom. 3. c. 203. D.
De vaſallorum nominibus. T. 2. c. 1245. D.
Vaſallorum conditio qualis. T. 2. c. 1179. B.
Vaſallot alienatione generali non contineri. T. 2. c. 1275. C. D.
Inter vaſallum, & dominum feudi contentio. T. 2. c. 1254. D.
Vaſallum, qui fidelitatem non facit, excuſari errore juſto. Tom. 2. c. 1311. A.
Si inter vaſallum, & dominum de beneficio contentio ſit. Tom. 2. c. 1287. A.
Vaſallum agere, & conveniri de feudo poſſe. T. 2. c. 1277. A. & c. 1294. D.
Vaſallum ſervitium offerre non teneri. Tom. 2. c. 1275. A. & c. 1290. D.
Inter vaſallum, & dominum feudi controverſia. T. 2. c. 1291. E.
Si vaſallum in culpam incidiſſe dominus dicat, vel contra. T. 2. c. 1259. D.
Vaſallum ex cogitatione ſola non puniri. T. 2. c. 1300. A.
Vaſallum repetere feudum, quod ignorans alienavit. T. 2. c. 1276. B. C.
Vaſallum pro domino belligerari. T. 2. c. 1278. A.
Vaſallum feudum amittere, ſi eligatur Imperator. T. 2. c. 1314. B.
Vaſallum non cogi pro uno feudo duas fidelitates facere. Tom. 2. c. 1314. D.
Vaſallum feudum poſſe in alium arctiori lege transferre. Tom. 2. c. 1316. D.
Inter vaſallum ; & dominum quomodo dividendi ſunt fructus, feudo commiſſo, & aperto. Tom. 4. c. 294. D.
Vaſallus quis, & unde dicatur. T. 2. c. 1178. C. & c. 1179. A.
Vaſallus imperfectus qui dicatur, & an feudum retinere poſſit. T. 2. c. 1290. A.
Vaſallus homologus, & vaſallus non homologus quid differunt. T. 2. c. 1240. C.
Vaſallus ligius quis dicatur. T. 2. c. 1311. D.
Vaſallus qualiter domino juret. T. 2. c. 1238. C. D.
Vaſallus domino fidem ſuam alligat. Ibid. D.
Vaſallus contra fratrem, & filium ſuum domino opem ferre debet, non contra ſeipſum, non contra patrem, aut Regem. Tom. 2. c. 1282. A.
Vaſallus ſi injuſto bello non adfuerit domino, feudum non amittit. T. 2. c. 1278. C.
Vaſallus, qui miles eſt, non poteſt alii, quàm militi proprium feudum dare. T. 2. c. 1276. E.
Vaſallus feudum alienare non poteſt. T. 2. c. 1180. D.
Vaſallus ut feudo renuntiare poteſt. T. 2. c. 1251. E.
Vaſallus feudum poteſt alii ſine fraude in feudum dare ſine domini voluntate. T. 2. c. 1202. A.
Vaſallus dominum accuſare, vel teſtimonium contra eum reddere non poteſt in civili cauſa, aut criminali. T. 2. c. 1285. C.
Vaſallus vaſalli regii eſt vaſallus regius. T. 2. c. 1215. C.
Vaſallus, qui ſe non exhibet domino, an feudum amittat. Tom. 2. c. 1271. A. B.
Vaſallus quibus cauſis amittit feudum. T. 2. c. 1291. A.
Vaſallus, qui intra annum, & diem fidelitatem non facit, feudum amittit. T. 2. c. 1311. B.
Vaſallus vendito feudo, invito, aut ignorante domino, & ſic commiſſo feudo, an, & quomodo pœnâ commiſſi liberetur. T. 5. c. 725. C.
Vaſallus, ſive beneficiarius meliorem conditionem domini facere poteſt, non deteriorem. Tom. 9. c. 41. B.
Vaſallus quis propriè dicitur. T. 9. c. 419. E.
Vaſe ſtagneo, pyxide ſtagnea. T. 3. c. 297. B.
Vaſis argenteis legatis, quæ cedunt. T. 1. c. 439. E.
Vaſis relictis per fideicommiſſum ; an uſuræ eorum debeantur quaſi fructus ex mora. T. 7. c. 335. B.
Vaſis menſura ſi ſit minor, ſi pondus levius, quàm dixit venditor, tenetur emptori quanto minoris. T. 7. c. 76n. C.
Vaſis ſui pondus, vel menſuram, vel vitium nemo præſumitur ignorare. T. 7. c. 745. C.
Vaſis venditor, neſciens illud pertuſum eſſe, an teneatur empori in id, quod intereſt. Ibid. B.

Vaſis venditor ſi illud non integrum præſtiterit, tenetur emptori in id, quod intereſt. Ibid. B.
Vaſis venditor, ſi vas minùs capax, vel minoris ponderis reperiatur, tenetur ex empto. T. 10. c. 757. A. ſi & caſſum, fractum, vel contaminatum fuerit, quid ſequetur. Ibid. A.
Vaſorum vinariorum appellatione torcularia propriè contineri, quibus vinum exprimitur; & dolia, & ſerias, & amphoras, quamuiu vinum habent. T. 6. c. 474. B.
Vaſorum venditor ſemper videtur dicere, ea eſſe integra, Tom. 10. c. 755. C.
Vaticinatores quibus ſuppliciis afficiendi. T. 1. c. 502. D.
Vaticinatores qui de ſalute Principis, vel de ſumma reipublicæ conſulit, ut puniendus. Tom. 1. c. 503. A.
Ubi contraxit quis, ibi convenitur, nec revocare domum poteſt. T. 4. c. 71. E.
Ubi defunctus contraxit, aut heres ejus, aut nomine heredis tutores, vel curatores conveniri poſſunt, T. 4. c. 925. A.
Ubi heres ex teſtamento extſtat, ibi legitimus removetur. T. 4. c. 915. A.
Ubi nullum eſt privilegium, ibi jus commune ſervatur. T. 4. c. 1056. E.
Ubi ſtipulatio de rato omiſſa eſt, ideſt, ſi non convenerit, condictio indebiti competit; ſicut vice mutatà, ubi illa ſtipulatio eſt interpoſita, condictio ceſſat, Tom. 4. c. 1350. A.
Ubicumque ſpecialis cauſæ cognitio eſt, Prætor deſideratur. Tom. 5. c. 17. C.
Ubi tutelæ agi non poteſt, ſuſpecti agi poteſt, & ſic contra. Tom. 5. c. 580. E.
Ubi datur exceptio pacti, ibi etiam datur exceptio doli ſemper, ſed non contra. T. 5. c. 52. A.
Ubi par turpitudo, & delictum verſatur, ibi melior eſt conditio rei, deterior petitoris. T. 5. c. 139. A.
Ubi locorum cautio de conferendo fieri debeat. T. 5. c. 618. D.
Ubique pro *ubicumque*. Tom. 7. c. 381. A.
Udalricus Epiſcopus Auguſtanus *de cælibatu cleri* librum ſcripſit. T. 6. c. 1099. B.
Vecticularius quis, & ut plectendus. T. 1. c. 869. D. & T. 3. c. 446. E.
Vecticolarius manifeſtus punitur, etiamſi rem non peregerit. T. 9. c. 450. D.
Vectigal publicum. T. 1. c. 834. D.
Vectigal pro umbra, & pro aere. T. 3. c. 257. D.
Vectigal quid a tributo diſſideat. T. 3. c. 168. B.
Vectigal publicum quibus rebus conſtat. T. 1. c. 834. D.
Vectigal eſſe dicitur, quod ob tributum, & ſtipendium, & extraordinarium populo debetur. T. 3. c. 159. C.
Vectigal anſarium. T. 3. c. 391. A.
Vectigal, ideſt, portorium, ſcriptura, decumæ. T. 3. c. 152. A.
Vectigal venalium rerum octavam eſſe. T. 3. c. 158. A. B.
Vectigal, ſive portorium quæ res non debent. T. 5. c. 688. C.
Quæ vectigal non penſitant, & quæ munifica non ſunt, apud publicanos profitenda eſſe. Ibid. C.
Vectigal quintæ, aut vigeſimæ mancipiorum venalium tuliſſe remiſſum a Nerone emptoribus, venditore juſſo id dependere, Tom. 5. c. 1018. E.
Vectigal neceſſarium quid ſit. T. 5. c. 632. C.
Vectigal ſolarium. T. 7. c. 382. B.
Vectigal alabarchiæ quid. Tom. 9. c. 400. D.
Vectigal, & emphyteuſis an differant. T. 9. c. 415. B.
Vectigal præſtatur pro ſervis, uſus ſui cauſà ductis. T. 9. c. 398. C.
Vectigal vigeſimæ. T. 9. c. 953. E. Vide, Vigeſimæ vectigal.
Vectigal quibus pro rebus præſtetur. T. 10. c. 505. E.
Vectigal alabarchiæ quid ſit, & quare ſic dictum. T. 10. c. 663. B.
Vectigal jure civili non accipitur ex omni mercium genere. T. 10. c. 1035. D. non eſt onus mercatorum, ſed mercium. Ibid. D.
Vectigal inſtituere aliud eſt, aliud exigere. T. 10. c. 1037. E.
Vectigale quomodo differat ab emphyteuticario. T. 10. c. 678. B.
Vectigales agri ſunt civitatum agri. T. 3. c. 169. C.
Vectigales agri locantur poſſeſſoribus. T. 7. c. 379. A.
Vectigales agri, ſive emphyteoticarii, qui ſunt reipublicæ, quid diſtant ab agris ſtipendiariis, & tributariis. T. 7. c. 378. D.
Vectigalesfundi ſemper in Pandectis, id eſt, emphyteuticarii. Tom. 7. c. 480. B.
Vectigales fundi alii ſuſcipiuntur jure privato, alii jure emphyteuticario, alii jure perpetuo. T. 10. c. 667. E.
Vectigalia quæ. T. 2. c. 299. C.
Vectigalia civitatibus ademit Tiberius. T. 1. c. 1039. A.
Vectigalia, quæ τέλη dicuntur, propriè ſunt portoria, quæ in itinere præſtari ſolent. T. 3. c. 169. A.
Vectigalia prædiorum emphyteuticorum onera prædiorum eſſe videntur. Ibid. B.
Vectigalia decumarum, & ſcripturæ, onera fructuum, ſive prædiorum ſunt. Ibid. B.
Vectigalia prædia, ideſt emphyteutica, alia ſunt, alia ſtipendiaria, alia tributaria. Ibid. B.
Vectigalia latiſſimè etiam pro tributis, & ſtipendiis accipiuntur, & vectigales provinciæ, agrive pro ſtipendiariis, vel tributariis non in noſtris quidem, ſed in aliis auctoribus. Ibid. B. C.
Vectigalia non omnia ſunt fiſci. T. 1. c. 1039. A.
Vectigalia civitatibus reſtituit Julianus. Ibid. A.
Vectigalia fiſci tutor conducere non poteſt. Ibid. B.
Vectigalia civitatum conducere tutor poteſt. Ibid. B.
Vectigalia in Alexandria alia ἐξαγωγικὰ, alia εἰσαγωγικά. Tom. 2. c. 816. B.
Vectigalia nova ſine præcepto Principis non inſtituantur. Tom. 2. c. 301. E.
Vectigalia eſſe reipublicæ nervos, T. 3. c. 152. A.
Vectigalia prædia uſucapi non poſſunt. T. 1. c. 1118. A.
An vectigalia ſuæ civitatis exercere prohibeatur decurio, T. 4. c. 861. C.
Vectigalia publica filiisfamilias non locabantur. T. 6. c. 72. B.
Vectigalia publica conducere non poteſt filius familias. T. 6. c. 510. E.
Vectigalia prædia veniunt in actionem familiæ erciſcundæ. Tom. 7. c. 500. E. veniunt etiam in actionem communi dividundo. Ibid. E.
Vectigalia pro emphyteuticariis prædiis, & tributariis, & ſtipendiariis. T. 7. c. 374. B.
Vectigalia privata, & publica locari ſolebant in luſtrum, ideſt, quinquennium. T. 7. c. 377. A.
Vectigalia publica locant Cenſores. Ibid. B.
Vectigalia non malè legata appellantur. T. 7. c. 1159. C.
Vectigalia prædia templa habuerunt. T. 7. c. 586. C.
Vectigalia prædia olim privatos non habuiſſe. Ibid. C.
Vectigalia locabat curator reipublicæ. T. 7. c. 135. D.
Vectigalia. Vide, Tributa.
Vectigalia nova ſolus Princeps imponere poteſt. T. 9. c. 401. A.
Vectigalia quædam quibusdam civitatibus, & earum curiis ad onera ſuſtinenda, & munera obeunda erant conceſſa. T. 9. c. 399. A.
Vectigalia nova inſtitui non poſſe. T. 9. c. 400. E. de vi publica tenentur, qui nova vectigalia exigunt. Ibid. E.
Vectigalia conducere non debet tutor, vel curator. T. 9. c. 579. A.
Vectigalia nova decreto decurionum exigi non poſſunt. Tom. 9. c. 401. A.
Vectigalia nova qui inſtituit, tenetur lege Julià de ambitu; qui ea exigit, tenetur lege Julià de vi. T. 10. c. 573. C.
Vectigalia propriè quid ſint. T. 10. c. 662. D. ſunt duplicis generis Straboni. Ibid. D.
Vectigalia locabantur olim a Cenſoribus. T. 10. c. 663. D.
Vectigalia nova inſtituens tenebatur

tur

tur lege Julià de ambitu. Ibid. E.
Vectigalia quidnam ſint. Tom. 10. c. 1035. B.
Vectigalia nova quæ ſint. Tom. 10. c. 1037. D.
Vectigalia nova non poſſunt inſtitui ſine præcepto Principis. T. 10. c. 1037. D.
Vectigaliarii qui ſint. T. 3. c. 169. C.
De vectigali fundi conſultatio. T. 1. c. 659. D. E.
De vectigali centeſimæ, ducenteſimæ, quadrageſimæ, quinquageſimæ. T. 3. c. 158. A. B.
De vectigali ſalinarum, Tom. 3. c. 80. B.
De vectigali agro inter emphyteuticarios dari actionem communi dividundo. T. 7. c. 586. A.
Vectigali qui præeſt, magiſter ſcripturæ vocatur, ſeu alabarches, & cur. T. 9. c. 400. D.
De vectigalibus. T. 1. c. 834. C. & T. 3. c. 168. E. & c. 169. A.
De vectigalibus mercium, quæ importantur, & exportantur, & commiſſis. Tom. 9. c. 398. B. C. & ſeq.
In vectigalibus an pœna tranſeat in heredes. T. 10. c. 1036. C.
Vectigalis vocabuli varia, & multiplex ſignificatio. Tom. 3. c. 169. C.
Vectigalis fundus. Vide, Fundus vectigalis.
Si vectigalis ager, id eſt, emphyteuticarius petatur. T. 1. c. 747. C. & T. 7. c. 376. A. & ſeq.
De vectigalis fraudati crimine quid ſtatuit Papinianus. T. 4. c. 1368. A.
A vectigalis præſtatione aliæ res ſunt munes, aliæ immunes. Ibid. D.
Vectigalis ager qui dicatur, & quid juris in penſione pro eo ſolvenda hodie obſervetur. T. 5. c. 305. E. & c. 306. A.
Vectigalis fundus, ſive ager, & fundus emphyteuticarius idem eſt. T. 6. c. 264. D.
Vectigalis genus eſt Angarium. T. 8. c. 625. C.
Vectigalis ager an dividatur. Tom. 7. c. 586. A.
Vectigalis ager nihil aliud eſt in jure, quàm emphyteuticarius. T. 7. c. 376. B.
Vectigalis vindicatio prætoria. T. 7. 1. 344. B.
Vectigalis ager, & emphyteuticarius ager idem eſt. T. 9. c. 415. B.
Vectigalis, ſeu tributi penſitatio non eſt idoneum argumentum traditæ poſſeſſionis rei venditæ. T. 9. c. 382. C.
Vectigalis ager idem eſt, quod emphyteuticarius. T. 10. c. 667. E.
Vectigalis mercium, & cenſus prædiorum eadem eſt ratio. Tom. 10. c. 1035. D.
Vectigalis, & cenſus fraudati pœna quo tempore, & quomodo finiatur. T. 10. c. 1036. D.
Vectigalium fiſci conductor a tutelis, & muneribus excuſatur. T. 1. c. 1039. A. & T. 4. c. 865. A.
Vectigalium civitatis conductor a tutelis, & muneribus non excuſatur. T. 1. c. 2039. B. & Tom. 4. c. 865. A.
De vectigalium fiſci-conductoribus. T. 2. c. 761. A.
Vectigalium pars minima eſt portorium. T. 3. c. 152. B.
Vectigalium publicorum, tributorum fiſcalium, ſive indictionum onera ad fructuarium pertinere. T. 7. c. 1363. C.
Vectigalium publicorum conductores an excuſentur teſtimonium dicere. T. 7. c. 885. D.
Vectigalium civitatum redemptores. T. 8. c. 498. A.
Vectigalium duo genera. Tom. 9. c. 398. B.
Vectigalium conductores appellantur publicani, & telonæ a publico. T. 9. c. 399. B. C.
Vectigalium locationes olim fiebant in quinquennium. Ibid. B. hodie in triennium. Ibid. B. poſt triennium fit licitatio. Ibid. B.
Vectigalium locationes quomodo fiebant. Ibid. A. B.
Vectigalium ratio dicitur ſcriptura. T. 9. c. 400. D.
A vectore poſitas merces alienas in horreo conducto, locatorem horrei nec poſſidere civiliter, neque naturaliter. T. 7. c. 609. A.
Vectores, qui nullas ſarcinas in navem importarunt, qua actione magiſtro navis teneantur. Tom. 5. c. 531. C. D.
Vectores. T. 9. c. 304. E.
Vectori merces, quas conſtituit vehendas, pro vectura tacitè obligatas eſſe jure pignoris, & a vectore poſſideri naturaliter. T. 7. c. 608. B. eum teneri ad exhibendum. Ibid. E.
Vectura, & uſura differunt. T. 8. c. 576. E.
Vehicula quibus perſonis in urbe permittuntur. T. 2. c. 810. D.
Vela foribus ædium prætendi ſolebant. T. 2. c. 109. A.
Vela non ſunt ædium. T. 8. c. 652. E.
Vela Principis quid ſint. Tom. 10. c. 887. B.
Veli vox græca eſt. T. 2. c. 109. A.
Velo levato, ideſt, apertâ fore. Ibid. A.
Velum eſt pars navis. T. 8. c. 652. B.
Non velle, & nolle diverſa ſunt. T. 3. c. 137. C.
Non velle eſt ejus, qui poteſt velle. T. 3. c. 445. A.
An velle videatur, qui cogitur. T. 3. c. 484. B.
Velle non creditur, qui patris, vel domini obſequitur imperio. T. 3. c. 445. B.
Velle cujus ſit. T. 8. 742. E.
Velle videtur, qui ſcit, & patitur. T. 10. c. 654. E.
Vellejani exceptioni renuntiare poteſt mulier. T. 9. c. 321. E.
Vellejano ſenatuſconſulto infirmantur omnes interceſſiones mulierum. T. 10. c. 980. D.
Vellejanum ſenatuſconſultum. T. 1. c. 388. A.
Vellejanum ſenatuſconſultum. Vide, Senatuſconſultum Vellejanum.
Vellejanum ſenatuſconſultum quando ceſſat. T. 9. c. 323. C. D.
Vellejanum, & Macedonianum in quo conveniunt, & in quo non conveniunt. T. 9. c. 321. D.
Vellejanum inter, & Macedonianum ſenatuſconſultum differentia. T. 10. c. 1132. C.
Venales, ſeu venalitii ſunt ſervi, qui ſeparantur a merce. T. 10. c. 662. D.
Venales dicuntur venalitii, ſed venalitii nomen eſt ambiguum. T. 10. c. 1035. A.
Venalia portorium pendunt, T. 8 c. 625. B. C.
Venalia an contineantur legato. T. 10. c. 1229. A.
Venalitiarii qui dicuntur. Tom. 7. c. 1137. C.
Venalitiarii, & mercatores differunt. T. 7. c. 1137. C.
Venalitiarius venditor mancipiorum. T. 7. c. 764. A.
Venalitii mangones propriè dicuntur, non mercatores. Tom. 9. c. 398. A.
Venalium ſignum corona capiti impoſita. T. 2. c. 650. D.
Venalium rerum vectigal quodnam ſit. T. 3. c. 693. D.
Venandi, aut aucupandi gratiâ qui in fundum ingreditur alienum, a domino prohiberi poteſt, ne ingrediatur. T. 1. c. 63. B.
Venari in aliena ſylva jure Romano licere. T. 3. c. 89. D. E.
De venatione ferarum. T. 2. c. 833. A.
Venationes, quæ vocantur munera, Saturno attributæ ſunt. Tom. 6. c. 618. E.
Venationes munera eſſe. Tom. 7. c. 1132. E.
Venationis inſtrumenta. Tom. 1. c. 431. B.
Venationis reditus ad fructuarium pertinet. T. 1. c. 427. B.
Venationis inſtrumenta an debeantur, legato fundo inſtructo cum omni inſtrumento, ſi quæſtus fundi ex maxima parte conſiſtat in venatione. T. 4. c. 894. A.
Venatores, qui feris provincias purgant, an a muneribus civilibus excuſentur. T. 2. c. 746. C.
Venatoribus immunitas nullo jure conceſſa probari poteſt. Ibid. B.
Vendat quis ſciens, vel ignorans, multum intereſt. T. 10. c. 764. B.
Multum intereſt, ſtatuliberum dixero in vendendo, an in tradendo. T. 1. c. 1376. E.
De vendendis rebus auctoritate judicis. T. 2. c. 846. E. & c. 847. A.

De vendendis rebus civitatis ; T. 2. c. 817. D.
Vendendorom prædiorum lex. T. 3. c. 384. D.
Vendens ancillam ſterilem ad quid teneatur. T. 5. c. 515. D.
Vendens duobus ſeparatim diverſis temporibus rem eandem, an utrique teneator ex empto. T. 7. c. 748. D.
Vendens in fraudem creditorum ſcienti an rectè vendat, & an emptio hæc valeat. T. 7. c. 702. E.
Vendens ancillam hac lege, ut ſi proſtituta eſſet, libera fieret ; ſi permiſerit proſtitui, an libera fiat. T. 7. c. 717. B. C.
Vendere jure creditoris quid ſit. T. 3. c. 7. B.
Vendere ἐπ' ἐξαγωγῇ, ideſt, ea lege, ut ſervus exportetur. Tum. 2. c. 291. A.
Vendere aliud eſt, aliud alienare. T. 2. c. 286. D. & T. 10. c. 1018. D.
Vendere quid ſit. T. 2. c. 286. D. & T. 10. c. 1018. D.
Vendere averſione. T. 3. c. 204. B.
Vendere non ſolius domini eſt, ſed etiam poſſeſſoris. T. 4. c. 1283. A.
Si vendere non poteſt minor 25. annis prædia ſua ſine decreto Prætoris, aut Præſidis, multo magis nec donare. T. 4. c. 1405. C.
Vendere aliud eſt, aliod vendenti conſentire. T. 4. c. 952. C. & T. 8. c. 670. B. & c. 727. E. & c. 757. C. & c. 840. A. & c. 879. D. E.
Vendere, & in ſolutum dare non ſunt omnino paria, quamvis aliàs dicator, in ſolutum datio vice venditionis eſſe. T. 6. c. 630. D.
Vendere prohibetur is, cui tempus datum eſt ad deliberandum de hereditate. T. 7. c. 702. D.
Vendere patri filios licebat propter famis neceſſitatem. T. 9. c. 1309. E. hæc venditio reſcindi poteſt a quolibet. Ibid. c. 1310. A.
Vendere averſione quid. T. 9. c. 304. C. Vide, Averſione vendere.
Vendere poteſt quilibet partem ſuam, antequam acceptum ſit judicium communi dividundo, vel familiæ erciſcundæ ioter ſocios. T. 9. c. 387. C.
Vendere licet res alienas. Tom. 10. c. 1019. A.
Vendere an liceat, quod licet emere. T. 10. c. 1001. D.
Vendi poteſt res alieoa. Tom. 2. c. 286. D.
Vendi poteſt res, quæ eſt apud hoſtes. T. 7. c. 531. B.
Vendi non poteſt res aliena furtiva. T. 7. c. 703. E.
Vendi poterant militiæ, dignitates non item. T. 7. c. 1125. B.
Vendi non poteſt fundus ſine cenſu, vel reliquis. T. 9. c. 377. D.
Rectè vendi ſine decreto res minorum, quæ tractu temporis deteriores fieri poſſunt, veluti jumenta, ant pecora ſupervacua. Tom. 9. c. 612. D.
Utrùm vendiderit teſtaror rem legatam, an donaverit, multum intereſt, & quæ diſtioctio notanda. T. 4. c. 520. B.
Siquis vendiderit duobus eandem rem in ſolidum diverſis contractibus, tenetur crimine falſi. T. 4. c. 178. C.
Si vendiderit pignus antiqoior creditor. T. 9. c. 1220. A.
Vendidiſti rem meam ſine mandato meo, valet venditio, ſi ratum habuero. T. 9. c. 226. D.
Qui vendidit duobus in ſolidum rem eandem diverſis contractibus, falſi crimine tenetur. T. 3. c. 374. D.
Qui veodit hominem, cavere debet, eum furtis, noxiſque eſſe ſolutum. T. 10. c. 760. E.
De his, quæ adminiſtrantibus, vel officium publicom gerentibus vendita ſunt. T. 3. c. 464. C. D.
Venditâ tabernâ negotiatoriâ, an legato merces, aut venditione contineatur. T. 4. c. 1159. A.
Venditâ hereditate, quæ venditor præſtare teneatur. Tom. 5. c. 519. B.
Vendita res, juſſu emptoris in domo ejus depoſita, an ei adquiſita videatur. T. 8. c. 283. B.
De venditæ rei commodo, & periculo. T. 1. c. 772. D.
Venditæ rei periculum, vel commodum. Tom. 1. c. 772. D. & T. 2. c. 283. A. B. & T. 9. c. 379. A. & ſeq.
De vendidæ rei damno actiones quæ ſiot, & cui competant. Tom. 7. c. 769. C.
Venditæ rei locationi emptor ſtare non cogitur. Ibid. D.
Venditæ rei periculum ex die emptionis, item commodum ad quem pertinere debeat. T. 7. c. 775. D. E.
Venditi actio cui datur. T. 7. c. 733. D.
Venditi, & empti actiones. T. 9. c. 381. B. & ſeq.
Actio venditi quanto minoris vendidiſſet, vel quanto pluris valuiſſet hereditas, quo caſu competat. T. 10. c. 271. B.
Actione venditi nonnunquam agitur ad diſtrahendam, & reſcindendam venditionem. Tom. 10. c. 1013. D.
Actioni venditi quædam inſunt nonnuoquam, quæ non inſunt venditioni. Ibid. D.
Actione venditi agere, ut res fiat inempta, & invendita, abſurdum eſt. T. 10. c. 1014. A.
In actionem empti venditi quid veniat. T. 10. c. 1012. D.
Venditio, & emptio ex permutatione originem cepit. T. 1. c. 328. D.
Venditio emptio, & locatio conductio inter ſe familiaritatem habent. T. 3. c. 358. E.
Venditio ſimplex, & venditio dotis causâ tribus modis differunt. T. 3. c. 485. A. & ſeq.
Venditio, & traditio facti eſt potiùs, quàm animi. T. 1. c. 1317. B.
Venditio fit vel per traditionem, vel per mancipationem. Tom. 1. c. 771. C.
Venditio ſine certo pretio nulla eſt. T. 1. c. 1145. A.
Venditio regulariter nudo perficitur conſenſu, niſi conveniat, ut ſcriptora fiat. T. 2. c. 1200. E.
Venditio nec ſit onus venditori, nec emptori lucrum. T. 1. c. 1444. B.
Venditio, quæ fit oummo uno, ſine pretio fit, & imaginaria venditio eſt. T. 1. c. 1145. A.
Venditio hereditatis, vel actionis. T. 2. c. 270. D. E.
Venditio imagioaria inter conjuges contemplatione donationis non valet. T. 1. c. 402. A.
Venditio quomodo reſcinditur. T. 1. c. 772. C.
Venditio rei alienæ illicita venditio eſt. T. 2. c. 286. D.
Venditio rei ſoæ eſt etiam adminiſtranti rem alienam, videlicet cum ſua cauſa. T. 2. c. 288. A.
Venditio utrùm ſit una, an plores, ſi plures ſervi ejuſdem generis ſimul venierint. Tom. 1. c. 1371. C. & ſeq.
Venditio fiſcalium rerum cum privatis communium. T. 2. c. 653. B.
Venditio prædiorum curialium ut valere poteſt. T. 2. c. 726. A.
Venditio fundorum rei privatæ Principis a fiſco nullo jure revocari poteſt. T. 2. c. 871. D.
Venditio donationis causâ bonorom omnium non valet. T. 1. c. 644. D.
Venditio ſervi fugitivi, & in ſuga conſtituti. T. 3. c. 612. D.
Venditio, quæ ſcripturâ conficitur, quomodo perficiatur. T. 1. c. 210. E.
Venditio perficitur ſolo conſenſu etiam ſine pretii numeratione, ſine traditione rei, ſine ſtipulatione, ſive ſcriptura. T. 4. c. 331. D.
Venditio rei dotalis, aut furtivæ, quæ ab initio fuit inutilis, dominio ejus rei adquiſito venditori, convaleſcit, & confirmatur, non quidem directò, ſed remediis Prætoris, remedio exceptionis doli mali. T. 4. c. 96. C.
Venditio, & emptio ſine pretio oon conſiſtit. T. 4. c. 42. E.
Venditio bonorum olim defuncto infamiam irrogabat. T. 4. c. 915. A.
Venditio fidejuſſori fieri dicitur juris neceſſitate, quòd aliter a fidejuſſore ſuum creditor conſequi non poſſit. T. 4. c. 933. B.
Venditin loci ſacri nulla eſt. T. 4. c. 945. E.
Venditio quomodo reſcindatur. T. 5. c. 481. A.
Venditio bonorum debitoris alia honeſta eſt, alia infamiam inurit. Tom. 5.

Tom. 5. c. 774. B.
Venditio bonorum debitoris auctoritate judicis ubi facienda. T. 5. c. 750. C.
Venditio quarum rerum rectè fieri poſſit, & contra. T. 5. c. 506. D.
Venditio rei alienæ an valeat. T. 5. c. 519. E. & c. 947. B.
Venditio rerum eccleſiaſticarum ab Epiſcopo facta ſine conſenſu Capituli non valet. T. 6. c. 1014. B.
Venditio prædiorum Eccleſiaſticorum fieri non poteſt ſine conſenſu Capituli. T. 6. c. 923. E.
Venditio dimidio minoris facta reſcinditur, niſi emptor paratus ſit ſupplere, quod juſto pretio deeſt. T. 6. c. 1023. E.
Venditio in totum an reſciodi poſſit. T. 6. c. 697. B.
Venditio noo eſt pactum, ſed contractus. T. 6. c. 611. B.
Venditio conditionalis imperfecta veoditio eſt. T. 6. c. 172. B.
Venditio purè facta perfecta eſt, & valet ſtatim. Ibid. B.
Venditio, & traditio rei ſuæ juris eſt; venditio rei alienæ facti eſt, non juris. T. 6. c. 139. A. B.
Venditio nuda ſine traditione dominium non mutat. T. 6. c. 201. D.
Venditio fiſcalis omnis intelligitor facta ſub conditione, niſi alius intra duos menſes meliorem conditionem attulerit. T. 6. c. 513. B.
Venditio, Vide, Emptio.
Venditio ſola dominium non transfert, ſicut nec promiſſio ſola, quæ fit ſtipulanti. T. 7. c. 750. E.
Venditio quando non retractatur prætextu fideicommiſſi. Tom. 7. c. 1295. C.
Venditio imaginaria; & nuda pro non facta eſt. T. 7. c. 716. E.
Venditio fit omnium rerum, quas quis habere, poſſidere, perſequi poteſt. T. 7. c. 691. C.
Veoditio imagioaria quomodo accipienda. T. 7. c. 688. D.
Venditio duobus modis intelligitur tenere, & perfecta eſſe. Tom. 7. c. 592. E.
Venditio rei ſacræ conſiſtit propter acceſſionem. T. 7. c. 693. B.
Venditio ut valeat, non eſt neceſſe, rem venditam emptoris fieri. T. 7. c. 691. D.
Venditio ſola alienatio non eſt. T. 8. c. 542. B.
Venditio nudo conſenſu perficitur. Ibid. B.
Venditio vini eſt, quod eſt in cella vinaria facta apud cellam, maximè traditis clavibos cellæ vinariæ. T. 8. c. 252. D.
Venditio an poſſit conferri in arbitrium venditoris. T. 8. c. 665. D. & c. 749. A.
Venditio imaginaria non eſt pretio accedente. Tom. 8. c. 657. A. & c. 751. D. E. & c. 852. D.
Venditio imaginaria dupliciter. T. 8. c. 667. A. & c. 751. D.
Venditio imaginaria quid. Tom. 8. c. 752. A.
Venditio an valeat, ſi contrahentes conſentiunt in corpore, & diſſentiunt in nomine, vel contra. T. 8. c. 299. A. B.
Venditio, & donatio in quo differunt. T. 8. c. 542. B.
Venditio rei alieoæ valet. Tom. 8 c. 614. C.
Venditio quid. T. 9. c. 371. D. cauſæ, ex quibus venditio reſcinditur, vel non. ibid. D. & ſeq.
Venditio an imperfecta ſit, vel quaſi imperfecta, multum iotereſt. T. 9. c. 380. D.
Venditio, quæ ſequitur ceſſionem bonorum debitoris, non eſt ignominioſa, & cur. T. 9. c. 1127. E. & c. 1129. C.
Si venditio propter publicas penſitationes fuerit celebrata. Tom. 9. c. 376. D.
Utrùm venditio ſit perfecta, aut quaſi perfecta, multum intereſt. T. 9. c. 380. E.
Venditio pignorum a creditore aut jure fit, aut non jure fit. Tom. 9. c. 1234. A.
Venditio pignoris. Vide, Diſtractio.
Venditio fiſcalis non reſcinditur reſcripto Principis, vi, & auctoritate reſcripti, nec beneficio ætatis. T. 9. c. 376. E.
Venditio bonorum ob ceſſationem tributorum, quæ fit ab exactoribus. T. 9. c. 377. A. B.
Venditio ſola dominium non mutat. T. 9. c. 382. C.
Venditio mutuo conſenſu, re integrá, reſcindetur; at re noo integrá, non reſcindetur. T. 9. c. 375. C.
Venditio conditionalis ab initio fuit perfecta. T. 9. c. 297. E.
Venditio ſolo conſenſu perficitur. Ibid. E.
Ut venditio pignoris a creditore facta valeat, multa deſiderantor. T. 9. c. 1232. A.
Venditio, & donatio jure veteri in quo diſtabant. T. 9. c. 104. B. C.
Venditio non reſcinditur prætextu minoris pretii. T. 9. c. 373. C. niſi ſi res dimidio minoris venierit. Ibid. C.
Venditio, & emptio ſpei eſt. T. 9. c. 1207. A.
Venditio perficitur ſolo conſenſu ſtatim ſine traditione, ſi pura ſit venditio, quoniam ſi ſit conditionalis, perficitur cum impleta fuerit conditio. T. 9. c. 379. A. B.
Venditio reſcindi poteſt, ſi minor captus fuerit ſupra dimidiam juſti pretii. T. 9. c. 613. D.
Venditio perficitur ſolo conſenſu, ſi fiat ſine ſcriptis. T. 9. c. 379. B.
Venditio ſimplex, & venditio dotis conſtituendæ cauſá in quo differunt. T. 9. c. 540. A. B.
Venditio, cui dolus, vel metus dedit cauſam, ipſo jure nulla eſt. T. 9. c. 372. A.
Venditio, cui dolus emptoris cauſam dedit, an reſcindatur. Tom. 10. c. 274. D.
Venditio ſervi nulla eſt, cum venditor loca ab emptore circumſcriptus eſt. T. 10. c. 282. A.
Venditio non transfert dominum, ſed traditio. T. 10. c. 439. A.
Ut venditio, ſic locatio ſine nummis non conſiſtit. T. 10. c. 451. B.
Venditio ſola non transfert de dominio actiones. T. 10. c. 653. E.
Venditio rerum duo ſignificat. T. 10. c. 656. A.
Venditio facta a minore, & confirmata jurejurando, an poſſit reſcindi. T. 10. c. 897. E.
Venditio, & emptio quomodo contrahantur. Tom. 10. c. 996. B. & ſeq.
Venditio ſi facta fuerit propter ceſſationem ſolutionis publicorum tributorum, quid ſequetur. T. 10. c. 1008. D. E.
Venditio quando intelligatur eſſe perfecta. T. 10. c. 1011. D.
Venditio ſi eſt conditionalis, non iotelligitur eſſe perfecta, antequam exſtiterit conditio. Ibid. E.
Venditio, quam placuit redigi in ſcriptum, non eſt perfecta ante completam ſcripturam. Tom. 10. c. 1011. E. & c. 1012. A.
Venditio rei alienæ quibus caſibus valeat, & non valeat. Tom. 10. c. 1019. A. & ſeq.
Venditio, quæ ſequitur ceſſionem, an irroget infamiam. Tom. 10. c. 1245. C.
Venditio non eſt ſine pretio. T. 10. c. 756. B.
Venditionis, & emptionis verbo promiſcuè veteres uſos fuiſſe. T. 3. c. 227. D. & Tom. 7. c. 315. B.
Venditionis vinculum eſt arra. T. 3. c. 308. D.
Venditionis reſolvendæ cauſæ probabiles, vel improbabiles. T. 2. c. 277. A.
Venditionis confirmator. Tom. 2. c. 1037. D.
Ad venditionis tempus æſtimatio non reducitur, ſed ſumitur ex tempore evictionis. T. 4. c. 156. D.
Venditionis reſciſſio ubi, & quando locum habeat, vel non. Tom. 5. c. 451. E.
Venditionis, & emptionis cauſa. T. 7. c. 355. A. & c. 359. A.
Venditionis origo. Tom. 7. c. 685. E.
Venditionis genere dominium mutatur, ſequutá traditione, accedente pretio. T. 8. c. 756. C.
Venditionis pretium io plenum arbitrium non conferri. Tom. 8. c. 749. B.
Venditionis lex. Vide, Lex venditionis.
Venditionis vetus exemplum. T. 9. c. 419. A.

Digitized by Google

Venditionis natura quæ. Tom. 9. c. 356. C.
Venditionis, & emptionis natura eſt, ut viciſſim ſatiſdationes nullæ interponantur. T. 9. c. 40. A.
Venditionis, & locationis cauſa ſeparata eſt; nec ratio, quæ valet in venditione, etiam in locatione valera continuò debet. Tom. 10. c. 47. E.
Venditionis inofficioſæ querela an detur. T. 10. c. 935. C.
Venditionis commiſſæ pœna. T. 10. c. 1025. A.
Venditionis reſciſſio non fit ob rem modicam. T. 10. c. 1035. A.
Venditionis reſcindendæ quæ ſint cauſæ probabiles, vel improbabiles. T. 10. c. 1003. E. & c. 1004. A. & ſeq.
Venditionis lex, ut ſervus exportetur, cui detur. T. 10. c. 1027. E.
Venditioni minoris prædii modica tantum loca religioſa accedunt. T. 10. c. 949. E.
Quæ res venditionem recipit, eam etiam recipere pignerationem. T. 2. c. 288. A.
Ad venditionem reſcindendam agitur ex vendito, vel ex empto. T. 3. c. 679. A.
Venditionem reſolvit fiſcus, & emptori pretium reſtituit. Tom. 2. c. 643. E.
Venditionem ſæpe accipi pro locatione. T. 3. c. 227. E.
Per venditionem non transfertur in emptorem locus ſacer, aut religioſos. T. 4. c. 255. D.
Poſt venditionem perfectam commodum omne, & incommodum ad emptorem ſpectat. T. 7. c. 771. A.
In venditionem æquum eſt venire ea, quibus non præſtitis nimium falleretur emptor. T. 7. c. 722. C.
Venditionem reſolvere quid ſit. T. 8. c. 274. C.
Venditionem imitatur in ſolutum datio. T. 9. c. 1069. C.
Venditionem pignoris impedire non poteſt debitor. T. 9. c. 1233. C.
Ad venditionem nemo accedit invitus. T. 9. c. 243. D.
An poſt perfectam venditionem omne commodum, & incommodum rei pertineat ad emptorem. T. 10. c. 47. E.
Venditionem perficit ſolus conſenſus. T. 10. c. 996. D.
De venditione rerum fiſcalium cum privatis communium. T. 2. c. 653. B.
Venditione factâ viliori pretio, non reſcinditur venditio, niſi venditor fraudatus fuerit ſupra dimidiam juſti pretii. T. 3. c. 485. B.
Venditione pignoris perimitur pignoris cauſa jure creditoris facta. T. 4. c. 900. B.
In venditione rei quis emptori ob evictionem teneatur, tutor, qui vendidit, an adoleſcens, cujus nomine venditio facta eſt. Tom. 4. c. 971. A.
Pro venditione eſt datio in ſolutum. T. 5. c. 427. C.
In venditione adfines adſcribi ſolent plerumque, niſi fines fundi aliter demonſtrati ſunt. Tom. 6. c. 519. D.
Pro venditione æſtimatio habetur. T. 6. c. 536. A.
An venditione interpoſitâ jus pignoris extinctum ſit. Tom. 6. c. 652. B.
De venditione fundi a venditore alii ante venditionem pignerati, ita facta, & inita ab emptore, ut eſſet is ſibi fundus emptus tot nummis, ſi eum venditor liberaret, dummodo ante calendas quintiles eum liberaret. Tom. 6. c. 493. E.
In venditione fundi oportet fines demonſtrari. T. 7. c. 720. D.
Venditione factâ hac lege, ut deguſtetur, quod eſt venditum, emptio nulla eſt, priuſquam deguſtatum fuerit. T. 7. c. 705. B.
Venditione factâ hac lege, ut admetiatur, emptio perfecta eſt etiam ante menſuram. Ibid. B. C.
In venditione aliud eſt pretium, aliud merx. T. 8. c. 541. D.
In venditione contrahenda ambigua lex contra venditorem eſt interpretanda. T. 8. c. 811. E.
De venditione, & emptione contrahenda. T. 9. c. 363. B. & ſeq.
De venditione reſcindenda. Tom. 9. c. 371. D. & ſeq.
De venditione, quæ fit ſub haſta. T. 9. c. 1129. C.
In venditione tria exiguntur, res, pretium, conſenſus. T. 9. c. 363. B. ſcripturam non exigimus, niſi etiam ita convenerit. Ibid. B.
In venditione hominis ſolet emptor ſibi cavere de dupla. T. 9. c. 1202. D.
In venditione pignoris quæ obſervanda ſunt. T. 9. c. 1193. D. E.
Lex 2. C. *de reſcind. vend.* an pertineat ad res mobiles. T. 10. c. 188. D.
Venditione extinctâ, an finiatur actio ex vendito. T. 10. c. 442. D.
In venditione omnium rerum adjicitur habere rectè licere. T. 10. c. 750. E. c. 761. A.
In venditione quoad utilitatem rei recuperandam ab emptore diſtinguendum eſt, ſi non tradidit venditor, vel ſi ſciens, & eam malâ fide tradidit. T. 10. c. 765. C.
In venditione, quæ dicuntur, præſtantur, niſi dicantur commendandi gratiâ. T. 10. c. 765. E.
In venditione quænam reſcindi poſſint, & debeant. T. 10. c. 1004. B.
Venditiones appellantur locationes cenſorum. T. 7. c. 1291. A.
Venditiones, & emptiones ſpecies ſunt commercii. T. 7. c. 35. A.
Venditiones imaginarias pleraſque fieri in fraudem legis donationis cauſâ. T. 8. c. 751. E.
Venditiones, quæ fiunt auctione publica. T. 9. c. 130. C. D.
Venditiones factæ a reo an valeant. T. 9. c. 1396. C.
Venditiones plerumque rerum expediendarum gratia nummo uno fiunt. T. 10. c. 599. C.
In venditionibus, & locationibus in quo differunt fiſcus, & reſpublica. T. 6. c. 513. B.
Venditionibus mancipiorum quæ pactiones adjiciuntur. T. 9. c. 391. A. & ſeq.
Venditionibus quæ pactiones adjiciuntur inter emptorem, & venditorem. T. 9. c. 388. C. & ſeq.
Ex vendito, id eſt, ex empto. T. 3. c. 100. B.
Ex vendito actio eo nomine non competit. T. 1. c. 983. B.
Ex vendito, & empto. T. 1. c. 393. E.
Si vendito pignore agatur. Tom. 9. c. 1234. A. & ſeq.
Actione ex vendito agitur in pretium. T. 10. c. 756. B.
Ex vendito actio interdum reſciſſoria eſt, ut & ex empto. T. 10. c. 658. C.
Actione ex vendito quid peti poſſit. T. 10. c. 767. D.
In actione ex vendito quid veniat. T. 10. c. 768. B.
Venditor an obligetur evictionis nomine, re emptâ mancipatione. T. 3. c. 616. A.
Venditor non dat arram, nec pretium, ſed emptor dat. Tom. 3. c. 104. E.
Non eſt ſatis, ſi venditor emptori præſtet habere licere. Tom. 1. c. 1444. A.
Venditor emptori tenetur, ut caveat de evictione repromiſſione nudâ. T. 1. c. 1473. E.
Venditor hereditatis jus habet antiquum, & cur. Tom. 1. c. 934. A.
Venditor, hereditate venditâ, de evictione non tenetur. T. 1. c. 772. B.
Venditor, ſi rei venditæ dominus non ſit, qualiter tenetur. Tom. 1. c. 393. E.
Venditor omnino cogi poteſt, ut rem tradat, aut mancipet. T. 1. c. 374. D.
Venditor actione ex empto tenetur, ut præſtet habere licere. Tom. 1. c. 1187. A.
Venditor non dicit legem venditioni, ſed emptor. T. 4. c. 107. A.
Venditor, & emptor uterque punitur, quia communis eſt fraus. T. 4. c. 851. C.
Venditor non præſtat periculum alluvionis, ſed periculum rei venditæ. T. 4. c. 160. A.
Venditor tenetur, quia vitia rei venditæ nota habere potuit. T. 4. c. 948. E. ut Marcus Tullius ſcribit, unus, quia ſcire debuit, alter qua ſcire potuit: utrumque idem po-

Digitized by Google

poteſt. Ibid. c. 949. A.
Venditor emptori quando de evictione non tenetur. T. 4. c. 1297. C.
Venditor an præſtare debeat magnam, & luculentam hereditatem eſſe. T. 5. c. 511. A.
Venditor ſciens ſi cupreſſeas menſas vendiderit pro citreis, emptori ignoraoti quanti tenetur. T. 5. c. 516. B.
Venditor hereditatis quid emptori sradere debet. T. 5. c. 510. E.
Venditor hereditatis evictionem ſingularum rerum non præſtat. T. 5. c. 577. A. B.
Venditor quam cuſtodiam, & diligentiam præſtare debet. T. 5. c. 863. C.
Venditor aliquando legem dicit. T. 5. e. 680. D.
Venditor nominis, ideſt, crediti. T. 5. c. 997. C.
Venditor apertè legem contractui dicere, & conſcribere debet. T. 5. c. 505. C.
Venditor nominis debitoris quid præſtare teneatur. T. 5. c. 510. B.
Venditor quam actionem cedere teneatur, & quando. T. 5. c. 651. A.
Venditor, ſi res vendita reuhibeatur ab emptore, non aliter recipies eam, quàm ſi eam emptor redhibeat omni pignore liberatam. T. 5. c. 422. E. & c. 423. A.
Venditor hereditatis in ſingulis rebus hereditariis evictionem non præſtat, niſi in iis, quæ dixerit nominatim ex hereditate eſſe. T. 5. c. 519. B.
Venditor an teneatur de evictione. T. 6. c. 1026. B. & T. 7. c. 156. D.
Venditor non tantùm pretium, quo ſervus veniit, ſed etiam æſtimationem rerum a ſervo amotarum emptori reddere cogitur. T. 6. e. 538. E.
Venditor ſequitur forum emptoris. T. 6. c. 517. C.
Venditor pœnam ex ſtipulatu, uſuras verò ex empto exigere poteſt. T. 6. c. 540. E.
Venditor, qui pretium petit, nihil agit, niſi offerat merem, ſive rem venditam. T. 6. c. 368. E.
Venditor sradere videtur vindemiam, ſi patiatur, emptorem uvam legere. Ibid. E.
Venditor hominis emptori præſtare debet, quanti ejus intereſt, hominem venditoris fuiſſe. T. 6. c. 99. C.
Venditor præcisè compellitur ad rem tradendam, quæ veniit, nec liberatur offerendo emptori quanti intereſt emptoris rem tradi. T. 6. c. 8. D.
Venditor quando emptori adeſſe debet. T. 6. c. 9. C.
Venditor in cauſa ſua teſtis eſſe non poteſt. T. 7. c. 482. D.
Venditor an cogatur rem facere accipientis, ſicut emptor nummos. T. 7. c. 751. A. & c. 837. B. an cogatur sransferre dominium. Ibid. c. 404. D.
Venditor tradendo rem venditam, ſi rei dominus eſt, dominium ejus sransfert in emptorem. T. 7. c. 750. D.
Venditor an rem venditam pignoris nomine retinere poſſit, ſi emptor pretium totum non offerat. T. 7. c. 1412. B. C.
Venditor ignorans an ſcienti, vel ignoranti emptori teneatur. T. 7. c. 741. B.
Venditor actione ex empto an ſupra dictum evictionis nomine periclitetur. T. 7. c. 755. E.
Venditor in ſervanda re vendita cuſtodiam, & deligentiam præſtare debet. T. 7. c. 803. A.
Venditor omnia ſpecialiter enumerare, nec quicquam emptorem celare debet. T. 7. c. 805. B. C. & ſeq.
Venditor ſi tradere poſſit rem venditam, num res ab eo vindicari poſſit. T. 7. c. 722. E.
Venditor rem emptori sradere an, & quando cogatur. T. 7. c. 734. A. rem non tradens tenetur ex empto. Ibid. A.
Venditor ſervi ſui, vel alieni præſtare debet, eum ſugitivum non eſſe, item furtis, noxiſque ſolutum eſſe, item ſanum eſſe. T. 7. c. 753. A. B.
Venditor ſciens, & ignorans an ambo, & quomodo judicio empti venditi teneantur, & condemnentur. T. 7. c. 760. A.
Venditor ſciens, & ignorans, minorem modum agri eſſe, quàm dixit, tenetur ex empto. Tom. 7. c. 743. B.
Venditor ſi duobus eandem rem vendiderit, & ante traditionem unus ex emptoribus alteri emptori heres extiterit, quid fiet. T. 7. c. 748. D.
Venditor ſi erraverit in dicendo partis agri modo, an pro qualitate, & bonitate loci æſtimatio fiat. T. 7. c. 743. C.
Venditor ſi in qualitate fundi non in modo mentitus ſir, emptori quomodo teneator. T. 7. c. 787. D.
Venditor ſi majorem agri modum dixerit, & agro per alluvionem aliquid adcreveris, commodum alluvionis, ad quem pertineat. T. 7. c. 770. D. E.
Venditor, ſi modus agri, quem dixit, non præſtetur, tenetur actione ex empto in id, quod intereſt. T. 7. c. 736. C.
Venditor ſi ſe præſtaturum aliquid pollicitus ſit, nec præſtiterit, emptori tenetur ex empto. Tom. 7. c. 746. E.
Venditor agri ſive ſciens, ſive ignorans dixerit, minorem eſſe capisationem agri, ideſt, tributum ſoli, quod fiſco debetur, tenetur ex empto, quanto minoris. T. 7. c. 743. D. E.
Venditor vini ſi in mora fuerit, quominus vinum traderetur, an, & quomodo condemnetur in id, quod intereſt. T. 7. c. 739. C.
Venditor jumentorum an caveat emptori ea ſana præſtari. T. 7. e. 751. B.
Venditor loci ſepulcro ædificando, ſi propiùs eum locum ædificaverit, an teneatur ex empto. T. 7. e. 744. D. E.
Venditor non cavens de quibus oportes emptori, tenetur in duplum. T. 7. c. 753. D.
Venditor non tradens rem, tenetur quanti emptoris intereſt. T. 7. e. 753. C.
Venditor prædii, ſi ſciens non dicat de tributo, tenetur ex empto. T. 7. c. 785. A.
Venditor debes emptori præſtare quidquid interim, ideſt, poſt venditionem, & ante traditionem quæſierit ex operis ſervorum venditorum, vel ſervi venditi. T. 7. c. 770. A.
Venditor poſt moram emptoris in accipienda re vendita, dolum in ea re ſervanda præſtare tantùm debet, non etiam culpam. T. 7. c. 804. C.
Venditor qualem diligentiam adhibere debeas poſt venditionem in ſervanda re vendita. Tom. 7. c. 799. B. & c. 819. B.
Venditor non poteſt uti privilegio ſui fori, ſed emptoris forum ſequi debet. T. 7. e. 156. D.
Venditor quando ſciens celare videatur ſervitutes ignoranti emptori. T. 7. c. 735. E. & c. 736. A.
Venditor, qui non cavet, ſervum furtis, noxiſque ſolutum eſſe, an teneatur in duplum. T. 7. c. 753. C.
Venditor quicquid acceſſurum dixerit fundo, id integrum tradere tenetur. T. 7. c. 794. D.
Venditor, qui ſciens dolo malo emptorem decepit, condemnatur emptori omnia detrimenta, quæ is ex emptione traxerit, præſtare. T. 7. c. 760. A.
Venditor, qui ſciens in menſura agri emptorem fefellerir, an teneatur ex empto in id, quod intereſt. T. 7. c. 736. C.
Venditor rei alienæ ignoranti emptori ex vendito tenetur in id, quod intereſt. T. 7. c. 1025. B.
Vcoditor rei vitioſæ an teneatur emptori in id, quod intereſt. T. 7. e. 1450. D.
Venditor ſi precario rogaverit emptorem, ut in poſſeſſione ſit, an hoc genere emptorem poſſeſſorem faciat. T. 8. c. 284. B.
Venditor, qui rem venditam necdum traditam conduxit ab emptore, eam emptori tradidiſſe videtur conductionis genere. Ibid. A. B.
Venditor quibus caſibus emptori non tenetur de evictione. T. 9. c. 1297. A. & ſeq.
Venditor emptori ob evictionem ultra duplum non tenetur actione ex empto. T. 9. c. 1077. C. D.
Venditor laudatus, denuntiatus, appellatus, conventus ad eam rem

Digitized by Google

defendendam non poteſt uti præſcriptione ſui fori ſecundùm regulam, ut actor ſequatur forum rei. T. 9. c. 1296. D.
Venditor reſtitutioni conceſſæ renuntiare poteſt. T. 9. c. 375. B.
Venditor hereditatis. T. 9. c. 36. C. & ſeq.
Venditor illaudatus, ideſt, non denuntiatus, non tenetur de evictione. T. 9. c. 1296. A. B.
Venditof, qui de evictione tenetur, non poteſt emptori facere controverſiam. T. 9. c. 1299. E. & c. 1304. E.
Venditor illaudatus, *qui n'à pas eſtè appellè a garand*, vel heres ejus de evictione non tenetur. Tom. 9. c. 585. C.
Venditor laudatus, ſive auctor, non poteſt defugere auctoritatem, ideſt, non poteſt non ſuſcipere defenſionem cauſæ. T. 9. c. 1296. B.
Venditor, & donator in quo differunt. T. 9. c. 1335. E.
Venditor emptori obligatur. T. 9. c. 1289. E.
Venditor denuntiatus in actione de evictione liti ſubſiſtere, ſive adſiſtere debet. T. 9. c. 1295. D.
Venditor hereditatis. Vide, Hereditatis venditor.
Venditor tradit, non dat; T. 10. c. 421. E. & c. 422. A.
Venditor quando exerceat legem commiſſoriam per reivindicationem, & quando per actionem ex vendito. T. 10. c. 1025. A. B.
Venditor, qui pretium habet, rem habere videtur. T. 10. c. 311. C.
Venditor excuſatur, ſi poteſtatis errore vendiderit. T. 10. c. 441. E.
Venditor evictionis periculum non ſuſtinet, ſi emptor victus ſit *μονομερῶς*. T. 10. c. 459. D.
Venditor ſi plures heredes reliquerit, uno eorum defugiente auctoritatem, omnes defugiſſe videntur, & omnes tenentur. T. 10. c. 528. A
Venditor an ob vitium, quod poſt venditionem res contraxit, teneatur. T. 10. c. 629. A. B.
Venditor petito pretio non aget lege commiſſoriâ. T. 10. c. 669. A.
Venditor ſi rei tradendæ facultatem habeat, nec tradat, an omnimodo cogatur tradere, nec liberetur præſtando id, quod intereſt. T. 10. c. 748. C.
Venditor non cogitur dare, ſed tradere poſſeſſionem vacuam. T. 10. c. 749. A. & c. 752. C.
Venditor ſi rem non tradat vacuam, emptor aget, non tantùm ut pretium reſtituatur, ſed etiam ſi quid ſua interſit. T. 10. c. 749. C.
Venditor ſemper præſtat, dolum malum a ſe abeſſe, etiamſi id dictum non ſit. T. 10. c. 750. C.
Venditor nonnunquam agit actione ex empto, ut res reſtituatur. T. 10. c. 760. C.
Venditor, qoi omnia non præſtitit, perinde eſt atque ſi nihil præſtitiſſet. T. 10. c. 751. E.
Venditor debet præſtare, ut emptor obtineat in lite proprietatis, nec non & poſſeſſionis. T. 10. c. 761. E. & c. 762. A.
Venditor non debet præſtare proprietatem, & ideo ante litem, & evictionem proprietatis non tenetur. T. 10. c. 762. A.
Venditor ſervi mentitus de artificio, vel de peculio ſervi, in quid teneatur. T. 10. c. 765. A.
Venditor ſi deceptus ſit ab emptore, ut minimo venderet, in quid teneatur emptor. Ibid. B.
Venditor non tenetur ex empto, niſi emptor omne pretium offerat. T. 10. c. 766. A.
Veoditor non aget utiliter actione ex vendito, niſi offerat rem. Ibid. B.
Venditor ſi poſt traditionem non patiatur emptorem rem tollere, quid ſequetur. Ibid. C.
Venditor ſub pœna contrahens an poſſit conveniri actione duplici, ex vendito ſcilicet, & ex ſtipulatu. T. 10. c. 769. B.
Venditor quo caſu rem, & pretium retineat. T. 10. c. 891. D.
Venditor an ſemper ſequatur forum emptoris. T. 10. c. 927. D.
Venditor an poſt perfectam emptionem poſſit retinere rem venditam quaſi jure pignoris. T. 10. c. 971. D. E.
Venditor non tenetur rem facere emptoris, & ſatis eſt, ſi ſe obliget ad evictionem, & purget de dolo malo. T. 10. c. 992. D.
Venditor illaudatus non præſtat periculum evictionis. Tom. 10. c. 1010. A.
Venditor duobus tantùm caſibus præſtat dolum tantùm ante traditionem, quod ad cuſtodiam rei attinet. T. 10. c. 1011. C.
Venditor emptori qua actione teneatur. T. 10. c. 1012. C.
Venditor an, & quomodo poſſit cogi a judice rem venditam tradere emptori. Tom. 10. c. 1014. B. C.
Venditoe ſi ſervi morbum, aut vitium ſciens vendiderit, ad quid teneatur. T. 10. c. 1031. B.
Venditor, vel emptor ſciens ſæpe ſeparatur ab ignorante in tractatu de venditione, & emptione. Ibid. B.
Venditoris, & emptoris tres differentiæ. T. 1. c. 1458. A.
Venditoris dolus non purgatur. T. 7. c. 770. E.
Veoditoris heredes an, & quando ex contractu ejus in pœnam conveniri poſſint. Tom. 7. c. 811. D.
Venditoris ignorantis, & bonæ fidei condemnatio levior eſt, quàm ſcientis, & reticentis. T. 7. c. 760. B.
Venditoris mora auget empti obligationem. T. 7. c. 739. C. ejus negligentiâ ſi res deterior facta fuerit, damnum ad quem pertineat. Ibid. c. 819. B.
Venditoris patientia an pro traditione habeatur. T. 7. c. 794. A. & c. 806. B.
Venditoris beneficium emptori prodeſt. T. 8. c. 687. E. & c. 781. B.
Venditoris oſtenſio vice eſt inductionis, & traditionis. Tom. 8. c. 283. C.
Venditoris ſcientia, & patientia imitaotur conſenſum. Tom. 9. c. 1012. A.
Venditoris dolus. T. 9. c. 380. E.
Venditori, qui minoris vendidit, ſubvenitur. T. 3. c. 468. B.
An venditori, ubi emptor facit contra legem venditionis, ſit pœnæ perſequutio in ſtipulationem deductæ. Tom. 4. c. 662. D. an ei ſit actio ex ſtipulatione pœnali efficax. Ibid. D.
Venditori competit actio ex vendito empto. T. 4. c. 967. A.
Venditori licet, quod minus eſt, pluris vendere, ſi poteſt; & emptori, quod pluris eſt, minoris emere. T. 4. c. 963. B. C.
Venditori nocet oratio ambigua, pactio ambigua in emptione venditione. T. 5. c. 505. C.
Venditori laudato cavendum eſt de rato. T. 6. c. 9. B.
Venditori ex vendito reſidui pretii nomine eſt integra actio. Tom. 6. c. 542. C.
Venditori æquius eſt ſubveniri, quàm emptori. Tom. 10. c. 192. A.
Venditori circumſcripto non ſatis eſt reſtitui ſuperfluum dimidii, quodve amplius in dimidio eſt, ſed ſuperfluum juſti pretii, vel quod deeſt juſto pretio. Ibid. C.
Venditori in ſervum venditum quibus caſibus liceat manus injicere. T. 10. c. 1027. D. E.
Venditori ante traditionem cavetur damni infecti. T. 10. c. 1180. C.
Contra venditorem an fiat ioterpretatio, ut pro rata tantum illius anni ferat ex penſionibus pignorum. T. 4. c. 105. E.
Inter venditorem, & emptorem differentia quæ eſt. T. 4. c. 659. B. ratio hujus differentiæ ab Accurſio tradita quæ. Ibid. B.
Ioter venditorem ignorantem, & ſcientem differentia quæ. T. 4. c. 948. D. & T. 5. c. 515. E.
Venditorem in re tradenda debere præſtare emptori, ut in lite de poſſeſſione potior ſit. T. 6. c. 98. C. D.
Venditorem hereditatis cavere emptori ſtipulanti ſolere in hunc

mo-

Digitized by Google

modum; *quanta pecunia ex ea hereditate ad ſe pervenerit, tantam præſtari*. T. 6. c. 66. B.
Venditorem emptori quando dolum malom præſtare oportet. Tom. 7. c. 765. B.
Venditorem ex reticentia etiam teneri emptori ex empto. Tom. 7. c. 806. C.
Venditorem, ſi modus agri, quem dixit, oon inveniatur, teneri pro oumero, quem dixit. Tom. 7. c. 741. E. & c. 742. A.
Venditorem non teneri ultra duplum in id, quod intereſt. T. 9. c. 1077. C.
Venditorem hereditatis, qui res hereditarias non tradidit, teneri emptori actione ex empto in id, quod intereſt, ſi poſtea rem aliquam ex hereditate alii vendiderit, & tradiderit, ruptâ fide prioris venditioois. T. 9. c. 367. E. & c. 368. A.
Ad venditorem pertinet periculum ante completionem inſtrumenti, poſt ad emptorem. T. 10. c. 658. A.
In venditorem ſervi; cujos nomine agi poreſt noxali actione adversùs dominum, duplo emptori ſtipulanti promiſſo propter evictionem, quando agsrur ex hac ſtipulatione. Tom. 10. c. 754. E. & c. 755. A.
Venditorem inter, & emptorem fraudstom in reſcindendo contractu, an ſit par ratio. T. 10. c. 1005. E.
A venditore factam locationem an emptor ſervare teneatur. Tom. 5. c. 565. A.
Venditore ſuperior eſt emptor in re empta perſequenda. T. 10. c. 1254. A.
Venefici capite dsmnantur. T. 1 c. 292. B.
Venena, & mala medicamenta; ut differant. T. 7. c. 494. D.
Venena tam bona, quàm msla immutant naturam. T. 8. c. 645. D.
Venenarius qua pœna plectitur, T. 9. c. 1437. B. C.
Inter veneni cauſam, & cauſam per vim illatæ necis diſtinctio quæ eſt. T. 4. c. 908. A.
Veneni mali non contrahitur emptio. T. 7. c. 706. E.
Veneni, & glandis ſignificatio. T. 8. c. 645. A.
Veneno quis necatus ſit, an vi, clam, vel palàm, quid iotereſt, T. 4. c. 907. B.
Venenorum malorom non eſt commercium. T. 1. c. 771. B.
Venenum eſt verbum medium. T. 7. c. 706. D. continet tam id, quod ad ſanandum paratum eſt, quàm ad occidendum. Ibid. D.
Venenum quid ſignificet. Ibid. D.
Venerabilia loca quænam ſint. T. 8. c. 1114. D.
Veniâ digous eſt, qui fallitur. T. 4. c. 161. C.
Venia ætatis quid eſt. T. 4. c. 1010. B. ejus effectus quis. Ibid. c. 1019. D.
Venia adulterii fit tribus modis. T. 4. c. 1392. D.
Veoia, quæ poſtulatur a Prætore, quæ eſt. T. 7. c. 118. E.
Veniæ petitio eſt conſervatio reverentiæ. T. 10. c. 875. D.
Veniæ ætatis quæ ſit vis. T. 10. c. 907. E. & c. 908. A.
Veoire ad aliquem beoeficio alieno quid deooret. T. 5. c. 180. A.
Venire, & cedere diem in quo differant. T. 7. c. 652. A.
Venire averſione quid. T. 9. c. 379. C.
Venire quæ res non poſſunt, & quæ vendere, vel emere vetaotur. T. 2. c. 272. B. C. & T. 9. c. 368. D. & ſeq. & T. 10. c. 1001. A.
Venire ſub haſta, vulgo *au plus offrant*. T. 9. c. 549. D.
Venter ſequentibus moram facit. T. 1. c. 1019. B.
Venter mulieris per quinque inſpicitur obſtetrices. T. 1. c. 403. E.
Venter in poſſeſſionem mittitur, etiamſi ſolus ſit. Tom. 5. c. 620. C.
Venrer an, & qui in poſſeſſionem mittatur. T. 8. c. 113. D. E. an faciat moram ſequentibus, & agnatis, vel liberis. Ibid. C.
Venditor ao mittatur in poſſeſſionem, ſi mulier aliunde ſe poſſit ſuſtentare. T. 8. c. 119. D.
Venter ao exheredari poſſit. T. 8. c. 114. A. B. an ei exheredato detur contra tabulas. Ibid. A. B.
Venter ex filia an mittatur in poſſeſſionem. Ibid. B.
Venter qni ſit, & dicatur. Tom. 8. c. 113. B. an ei deferatur bonorum poſſeſſio. Ibid. B. an ei deferatur hereditas. Ibid. B. an ei conferatur. Ibid. B.
Vento vivere non præſumitur pupillus, quamdiu ſnir in tutoris poteſtate. T. 9. c. 589. D.
Ventrale pro quo accipiatur. T. 3. c. 281. A.
Venrrale quid. T. 8. c. 572. C.
Ventralia quidnam ſint. Tom. 10. c. 1166. D.
De ventre inſpiciendo, & cuſtodiendo partu. T. 1. c. 787. D.
Si ventre pleno pater intellatus deceſſerit, quid juris. T. 4. c. 404. B.
Ventrem non habere aures, proverbium, T. 9. c. 589. A.
Ventri tutor dari non poteſt. T. 3. c. 170. B.
Ventri cur dator curator, non tutor ex edicto Prætoris. Tom. 4. c. 303. B. & c. 545. A.
Ventri an curator dari debeat. T. 8. c. 113. E. an curator bonis detur. Ibid. E.
Ventri an deferatur bonorum poſſeſſio. T. 8. c. 64. E. an detur Carboniana bonorum poſſeſſio. Ibid. c. 116. D.
Ventri curator datur, item bonis. T. 8. c. 117. B. cojus ille curam habeat. Ibid. B. quod ejus officium ſit. Ibid. B.
Ventri in poſſeſſiooem miſſo an conſeratur. T. 8. c. 100. B.
Ventris nomine mater an, & qoando mittatur in poſſeſſionem. T. 7. c. 173. C.
Veotris curator an rerum plenam adminiſtrationem habeat. T. 8. c. 117. B. C. cur non dicatur tutor. Ibid. C.
Ventris miſſio an numeretur inter poſſeſſiones bonorum decretales. T. 8. c. 113. C.
Ventris nomine miſſio in poſſeſſionem vice contra tabulas ut fiat, quæ neceſſaria ſint. T. 8. c. 113. E.
Ventris nomine miſſio in poſſeſſionem ut fiat, quæ requirantur. T. 8. c. 115. D. & quando finiatur. bid, c. 118. E.
Ventris nomine ſi mulier in poſſeſſionem miſſa ſit, an ſumptus malâ fide facti repetantur. T. 8. c. 119. A.
Venrris nomine ſi ſit mulier in poſſeſſionem miſſa, adulterii accuſationem differendam, ne præjudicium fiat nato. T. 8. c. 120. B.
Ventris pater ſi captus ſit ab hoſtibus, an venter mittatur in poſſeſſionem. T. 8. c. 115. C.
Venumdari quid propriè ſit. T. 8. c. 895. D.
Venus teſtudinem calcans. T. 3. c. 176. E.
Vera ſunt generaliter pleraque, quæ ſumpta ſpecialiter falſa ſunt, & contra. T. 4. c. 449. E.
Verba imperativs ſunt verba directa. T. 1. c. 341. C.
Verba ſunt præſentium, non abſentium. T. 1. c. 859. D.
Verba precaria directa. T. 1. c. 443. D.
Verba canina. T. 3. c. 114. A.
Verba fideicommiſſorum propria quæ ſunt. T. 4. c. 536. C. *deprecor, cupio, deſidero, opto* ſunt etiam verba fideicommiſſum facientia. Ibid. C. verba optativa ſunt precaria. Ibid. C.
Verba *poſſe, & debere* promiſcuè in jure uſurpantur. T. 4. c. 72. D.
Verba directa, & impetativa quæ ſunt. T. 4. c. 515. A. differentia horum verborum hodie eſt ſublata a Juſtiniano Imperatore. Ibid. A. B.
Verba nnn ſunt cursnda, teſte Tullio, com quis facta videat. T. 4. c. 1350. B.
Verba *relinquo, inſtituo, ſubſtituo* neque ſunt directa, neque precaria. T. 4. c. 535. B.
Verba *volo, rogo, mando, rupio, peto* ſunt precaria, non directa. Ibid. c. 515. A.
Verba S. C. Orfitiani, & Tertylliani ſont extenſiva. T. 4. c. 1093. D. verba edicti ſucceſſorii non. Ibid. c. 1094. A.

Verba M. Tullii de imperio Ciliciæ ſcribentis quæ, T. 4. c. 833. C.
Verba tantùm præſentium ſunt, nec inter abſentes fieri poſſunt. T. 4. c. 1273. D.
Verba Ciceronis de Proconſule Macedoniæ quæ. T. 4. c. 832. C.
Verba *ita ut*. quæ Cujacio (ut ipſe fatetur) ſæpe uſui fuerunt in multis caſibus, modum, non conditionem faciunt. T. 4. c. 1246. C.
Verba non tam ſpectantur, quàm voluntas teſtatoris. T. 4. c. 1188. D.
Verba edicti latè patent. Tom. 5. c. 414. D.
Verba *L. Græcè. §. illud*, ambigua ſunt, quæ explicantur, Tom. 5. c. 408. B.
Verba ubi conjuncta non ſunt, ſufficit, alterutrum factum eſſe. T. 5. c. 98. D.
Verba *§. Labeo autem. l. 15. pro ſocio.* ita ſunt obſcura, ut omnes interpretes difficultatem eorum quamvis viderint, videre tamen diſſimulaverint. T. 5. c. 485. C. D.
Verba requiruntur ad faciliorem probationem contracti matrimonii. T. 5. c. 1072. D.
Verba ſerviunt hominum conſiliis, non verbis conſilia. T. 6. c. 945. C.
Verba intelligenda ſecundùm communem uſum loquendi. Tom. 6. c. 1050. D.
Verba fideicommiſſaria. T. 6. c. 265. D.
Verba *tua dos* quid denotent. T. 6. c. 676. B.
Verba directa in inſtitutione, & ſubſtitutione quæ ſint. Tom. 7. c. 898. B.
Verba precaria quæ ſint. Ibid. C.
Verba ſi manifeſta ſunt, voluntas obſcura, an quæramus voluntatem. T. 7. c. 1356. A.
Verba directa a precariis, & a jurisjurandi impoſitione diſtinguit Juſtinianus. T. 7. c. 1257. B.
Verba civilia quæ dicuntur. T. 7. c. 913. B.
Verba directa ſunt civilia. Tom. 7. c. 913. C. & T. 9. c. 811. C.
Verba dare quid ſignificat. Tom. 7. c. 701. D. E.
Verba directa quæ ſint. T. 7. c. 898. B.
Verba precaria nuſquam dicuntur obliqua. Ibid. B.
Verba extenſiva quæ dicuntur. T. 8. c. 186. C.
Verba ſignificationes conficiunt. T. 8. c. 478. A. B.
Verba, quæ invicem ſignificant. T. 8. c. 647. B. C.
Verba latina directa dicuntur civilia verba. T. 9. c. 712. D. latina verba ſunt directa, non græca. Ibid. D. olim inutiliter inſtituebatur heres verbis græcis, inutiliter tutor dabatur, inutiliter dabatur libertas, & legatum, &c. Ibid. D.
Verba ſunt tantùm præſentium, non abſentium. T. 9. c. 1252. C.
Verba directa civilia dicuntur. T. 9. c. 811. C.
Verba directa olim erant latina, & certa, ſolenniaque, hodie etiam græco ſermone legari poteſt. Ibid. C.
Verba promiſſiva quæ ſunt. T. 9. c. 1262. D.
Verba perperam ſcripta vitium habent, incertum intellectum non habent. T. 10. c. 472. C.
Verba actorum an judex poſſit emendare poſt ſententiam. T. 10. c. 1240. B.
Verberis quænam ſit vox. Tom. 3. c. 311. D.
Verbero quiſnam ſit. T. 10. c. 725. A.
Verberoni vix unquam eſt ſincera fides. T. 1. c. 1417. B.
Verbi lenitas triſtitiam rei mitigat. T. 4. c. 899. C.
In verbi unius uſu promiſcuo, cum una eſt oratio, unuſque contextus, an poſſit eſſe calliditas. Tom. 10. c. 341. A.
Verbis contrahitur ſtipulatio, non literis, & inter præſentes. T. 4. c. 829. B.
Verbis potior eſt mens contrahentium. T. 4. c. 913. B.
An ex verbis illis, *non dubito te liberis communibus bona redituram*, fideicommiſſum induci poſſit. T. 4. c. 538. C.
Verbis etiam creditum fit interpoſita ſtipulatione. T. 5. c. 398. D.
Verbis directis quod in teſtamento relinquitur, legis modo dicitur relinqui. T. 7. c. 913. B. C. his adverſa ſunt, quæ precaria dicuntur. Ibid. C.
Verbis exprimi aliud, aliud tacitè contineri. T. 7. c. 968. E.
De verbis, quibus concipitur ſtipulatio. T. 9. c. 1262. D.
Verbis conjunctos inter an ſit jus adcreſcendi. T. 8. c. 996. C.
Verbis obligatio qua ratione contrahatur. T. 8. c. 1049. A.
Verbis præſcriptis actio an ſit generalis, vel ſpecialis. T. 10. c. 149. D. datur tantùm ex contractibus, qui nomine vacant, & ſunt his, qui nomen habent, adſimiles, ſive proximi. Ibid. D.
Actio præſcriptis verbis ſuppetit, deficiente civili actione. T. 10. 150. B. eſt actio in factum civilis. Ibid. B.
Subſidiaria illi eſt actio in factum prætoria, itemque & actio de dolo, quæ ſuppetit, licèt non deficiat prætoria. Ibid. B.
Actio præſcriptis verbis de precario an ſit bonæ fidei. T. 10. c. 348. E.
Actio præſcriptis verbis an detur tantùm ex contractibus incertis. T. 10. c. 412. D.
Actio præſcriptis verbis cur dicatur propria. T. 10. c. 429. A.
Actio præſcriptis verbis cur ita dicatur. T. 10. c. 452. C.
Actio præſcriptis verbis, quæ eſt utilis, non datur, niſi ex contractibus, qui ſunt nominatis ſimiles. T. 10. c. 451. E.
Actio præſcriptis verbis an detur ex negotio *facio, ut des*. Ibid. E.
Actio præſcriptis verbis nunquam concurrit cum actione legitima. T. 10. c. 1026. A.
Actio præſcriptis verbis, quæ datur ex permutatione. T. 10. c. 1040. C. quare dicatur incerta. Ibid. D. cur civilis. Ibid. D.
De verbo dubia oratio eſt, ſi ambigitur de ſignificatione verbi. T. 10. c. 472. B.
Verborum ſignificatio. T. 1. c. 889. A.
Verborum ſignificationem accipere, augere, & producere ſecundùm judicium juriſconſulti eſt. T. 4. c. 1170. E.
Verborum ſignificationem augere juriſconſulti eſt pro loco, & tempore. T. 4. c. 532. A.
Verborum vim, & ſignificationem legis eſt augere, & producere. T. 4. c. 913. E.
Verborum obligatio juris civilis eſt. T. 3. c. 135. E.
Verborum obligatio per procuratorem non adquiritur. Ibid. E.
Verborum ſolennium eſt obligatio. Ibid. E.
Verborum obligatio inter abſentes inutilis. T. 1. c. 203. E.
Verborum proprietas non ſemper in jure obſervatur. T. 5. c. 869. B.
Verborum ſignificationes paſſim augent juriſprudentes in legibus, ſenatuſconſultis, reſponſis, edictis. T. 6. c. 440. A.
Verborum obſcuritas cui nocet. T. 7. c. 701. A. B.
Verborum intelligentia in pupillo exigitur, non etiam peritia rerum, quoties de commodo ejus agitur. T. 8. c. 324. B.
Verborum obligatio an conſtituatur, ſi animus non fuerit ejus conſtituendæ. Tom. 8. c. 327. B. quibus modis contrahatur. Ibid. c. 321. C. D.
Verborum obligatio tollitur acceptilatione. T. 9. c. 79. C.
Verborum origines Stoicorum, & quorundam Stoicorum. T. 9. c. 26. A.
De verborum, & rerum ſignificatione. T. 9. c. 825. B. & ſeq.
Verborum obligatio ſequitur ex ſtipulatione. T. 9. c. 1285. C. D.
Verborum obligatio tribus tantùm modis conſtituitur. T. 10. c. 524. E.
Verborum obligatio non ſolùm interrogatione, ſed & dictione dotis, & jurejurando liberti contrahitur. T. 10. c. 563. C.
Verborum obligatio eſt verborum ſolennium obligatio. Tom. 10. c. 717. E.
Verborum conjunctio per ſe nullius mo-

momenti eſt; niſi ex voluntate defuncti pro dupliei conjunctione habeatur. T. 10. c. 1133. E.
Verbum dandi modò factum ſignificat tradendæ poſſeſſionis, modò effectum proprietatis. Tom. 4. e.667.D. qui ſtipulatur rem tradi, poſſeſſionem ſignificat, non proprietatem. Ibid. E. & c. 668. A.
Verbum *facere* omnem omnino faciendi cauſam complectitur, dandi, ſolvendi. T. 4. c. 650. E.
Verbum *quaſi*, aut *videri* præſumptionem ſignificat. T. 4. e. 579. B.
Verbum conſiliarium quidem non obligat, fideicommiſſarium verbum obligat, & neceſſitatem imponit. T. 4. c. 1165. D.
Verbum *curare* non facit fideicommiſſum, non fidem implorat, ſed quandoque diligentiam aliquam tantùm denotat. T. 4. c. 1255. A.
Verbum *oro*, vel *rogo* mandatum perficit, verbis *rogo*, & *recipio* perficitur mandatum. Tom. 4. c. 956. E.
Verbum *ſervire* uſum ſignificat, non dominium. T. 4. c. 1118. A. aliud eſt ſervire, aliud in ſervitute eſſe. Ibid. A.
Verbum *tractare* in jure accipitur pro *diſputare*. T. 4. c. 829. A.
Verbum generis legatum contrahit. T. 4. c. 409. B.
Verbum *oportet* ſignificat obligationem. T. 5. c. 416. D.
Verbum *oportebit* tam præſens, quàm futurum tempus ſignificat. T. 5. c. 45. D.
Verbum *oportere* per ſe non facit orationem. T. 5. e. 381. D.
Verbum *ſententia* bifariam accipitur. T. 7. c. 1023. B.
Verbum *promittere* latiſſimè patet. T. 5. c. 841. C.
Vercellarum eivitas imperialis. T. 6. c. 786. A.
Verè Philoſophantes pecuniam contemnunt. T. 4. c. 865. E.
Verecundia, & pudor potiſſimùm in nuptiis ſpectari debet. Tom. 4. c. 813. C.
Verecundia eſt metus quidam infamiæ. T. 4. c. 521. B. metus pallorem inducit, vereenndia verò ruborem. Ibid. B.
Verecundia materna. T. 4. c. 1338. A. B.
Vereeundia paterna. Ibid. B.
Verecundia eſt ſuperſtitioſam, & ſupervacuam appellationem recipere. T. 9. c. 1121. B.
Veredi agitentur flagellis, virgis, non fuſtibus. T. 2. c. 988. B.
Veredi a paraveredis diſtant. T. 2. c. 987. D.
Veredi plus juſto non onerandi. T. 2. c. 991. A.
Veredorum origo prima. Tom. 2. c. 987. E.
Veredorum commercium interdicitur. T. 2. c. 990. E.
Veredorum ſingulis annis pars quarta ſeparetur. T. 2. c. 989. E.
Verina uxor magni Leonis quàm religioſa fuerit. T. 2. c. 1034. B.
Veriſimile non eſt, patrem dupliri præſtatione dotis filium, eundemque heredem onerare voluiſſe. T. 6. c. 674. C.
Veriſimilitudine, aut probabilitate deficiente, quæ ſunt benigniora ſemper & omnino dubiis præferenda ſunt. T. 4. c. 989. D.
Quod veriſimilius eſt, in obſeoris inſpiciendum eſt. T. 5. r. 137. A.
Veritas, ideſt, jus naturale. Tom. 1. c. 1067. E.
Veritas, ſive res, & æſtimatio adeo ſunt adverſæ, ut poſitio unius excluſio ſit alterius. T. 6. e. 314 B.
Veritas, & æſtimatio multum differunt. Ibid. B.
Veritas potiùs ſpectatur, quàm opinio. T. 6. c. 14. C.
Veritas ubi potior ſpectatur, in illis agitur de errore facti. T. 7. c. 894. D.
Veritas rerum ſcripturis obſcurari non poteſt. T. 9. e. 291. D.
Veritas plus valet, quàm ſimulatio. Ibid. D.
Veritas rerum per ſcripturas obſcurari neqnit. T. 10. c. 639. C.
Veritas rei geſtæ plus valet, quàm inſtrumenta conficta, & ſimulata. T. 10. c. 969. B.
Veritatis oratio eſt ſimplex. T. 5. c. 56. C.
Veritatis, & amiritiæ nomina latiſſimè pateot. Tom. 5. c. 504. B.
Veritatem rerum geſtarum erroribus non vitiari. T. 6. c. 639. A.
Veritatem non vitiat, aot mutat error geſtoris, veritatem ipſius geſtus ſcilicet. Ibid. A.
Veritate potentior eſt fictio legum. T. 4. e. 785. B.
Pro veritate an res judicata habeatur. T. 6. c. 923. C.
Veritate poſtea compertâ, ſententia reſcindi poteſt a Principe. T. 6. c. 1128. A.
Quod in veritate eſt, plus valet, quam quod eſt in exiſtimatione ejus. T. 6. c. 314. B.
Verna, ideſt, *οἰκογενής*. Tom. 3. c. 270. D. E.
Verna ſervitus. T. 9. e. 974. E.
Vernæ qui dicuntur. T. 7. c. 1222. E.
Vernaculi qui dicuntur. T. 7. c. 1223. A.
Vernarum cauſa eſt lucrativa. T. 7. c. 1222. E.
Verours, gallica vox unde. T. 2. c. 799. B.
Quod verſum eſt in corpus patrimonii, abſumptum non videtur. T. 4. c. 588. D.
Quod verſum eſt in corpus patrimonii, non eſt diminutum. T. 4. c. 1141. B.
Verſum in rem patris. T. 9. c. 309. A.
Verſum pars eſt peculii. T. 2. c. 240. A.
Verſura quid. T. 1. c. 1300. B. C.
Verſura dirirur dos in Galliæ provinria Delphinatus. T. 4. c. 287. D.
Verſura eſt mutatio pecuniæ ſub uſuris, qua uſuræ aliis debitæ diſſolvebautur. T. 4. c. 46. C. lex Gabinia non patitur, ut uſuræ uſuras commutenr. Ibid. C.
De verſura, non de uſura lex Gabinia lata fuit. Ibid. C.
Verſuram facere quid ſit. Tom. 10. c. 1266. D. E.
Verſus Virgilii de funeris impenſis qui. T. 4. c. 971. C.
Vertigo, ſive circumductio. Tom. 9. c. 942. D.
Veruactum quid. T. 8. c. 515. A.
Verum pro bono, & æquo. T. 6. c. 19. A.
Verum quod eſt generaliter, an ſit etiam verum ſpecialiter. T. 10. c. 131. C. D.
Verus, & Antoninus *Divi Fratres* ſæpe in jure dicuntur. Tom. 10. c. 689. D.
Veſcendi cauſa ſi non ludatur, alea eſt legibus vetita. T. 10. c. 948.
Veſpaſianus vacuas arear occupare, & ædificare, ſi domini ceſſarent, cuicumque permiſit. T. 8. c. 690. B.
Veſpertilio, vel viſpilio quis ſit, & quid ſignifieet. T. 10. c. 560. D. E. & c. 569. E.
Veſpilionem quomodo Accurſius interpretetur. T. 7. e. 1035. D.
Veſpillo, ſepulcrorum violator, olim *veſpero* dictus. T. 1. c. 948. A.
Veſtales in patria poteſtate eſſe deſinebant. T. 1. c. 317. A. B.
Veſtales, & Principes ſepeliebantur in Urbe. T. 9. c. 718. A.
Veſtalis ſarerdos. T. 5. e. 215. D.
Veſtalis virgo olim teſtamentarium heredem habere potuir. Tom. 9. c. 928. E.
Veſtalium occurſus ſervabat ſæpe ductos ad ſupplicium. Tom. 10. c. 823. D.
De veſte, quam feeit bonæ fidei emptor ex lana furtiva, an ſit furtiva, & an ab alio uſurapi poſſit. T. 5. c. 730. A. B.
Veſte meâ legatâ, quæ veſtes legatæ intelligantur. T. 7. c. 1108. A.
Veſte legatâ an ſupellex debeatur. T. 7. c. 967. B.
Veſtem ſuam legans omnem veſtem, quam habet, legaſſe videtur. T. 7. c. 1382. B.
Veſtes ornamentorum numero non habentur. T. 1. c. 438. E.
Veſtes purpureæ, & ſericæ interdicuntur. T. 2. c. 799. A.
Veſtes Eccleſiæ pignori obligari non poſſunt. T. 2. c. 1044. C.
Veſtes ſtratoriæ. T. 1. c. 435. D.
Veſtes funebres, & atræ in luctu. T. 4. c. 30. E.
Veſtes muliebres non continentur appellatione ornamentorum. T. 6. c. 601. A.
Veſtes tragicæ quæ. T. 8. c. 584. A.

Ve-

Veſtes purpurá prætextæ : Tom. 9. c. 369. A.
Veſtes lugubres quæ. T. 9. c.455. E.quando eas deponere licet, Ibid. D. E. & c. 456. A.
Veſtes purpureæ, *holoveræ*, & holo ſericæ interdicebaotur viris, & fœminis. T. 9. c. 369. A. B.
Veſtes blattæ. Ibid. A.
Veſtes holoſericæ quænam ſint. T. 10. c. 737. B.
Veſtiaria legata non videntur, cibariis legatis. T. 7. c. 560. D.
Veſtiaria, & ornamenta imperialia adnumerantur in theſauris, ſive opibus imperii. T. 10. c. 847. E.
Veſtiarii Imperatori deſervientes a muneribus civilibus excuſantur. T. 2. c. 746. D.
Veſtiarium quid. T. 2. c. 703. B.C.
Veſtibulum quid. T. 3. c. 390. C.
Veſtibulum pars ædium. T. 8. c.654. B.
Veſtibus albis induebantur defuncti. T. 7. c. 1192. D.
Veſtibus interpolatis venditis pro novis, an teneatur venditor emptori. T. 7. c. 713. B. C.
Veſticeps pupillus a tutore adrogari poterat. T. 3. c. 53. B.
Veſtimenta non ſunt ſarcinæ. T. 3. c. 58. A.
Inter veſtimenta clavus alius eſt anguſtus, alius latus. T. 3. c. 359. C.
Veſtimenta virilia, & muliebria. T. 1. c. 437. E. & c. 438. A.
Veſtimenta quomodo lavanda. T. 3. c. 301. D.
Veſtimenta interpolata ſunt veſtimenta inſtaurata. Tom. 7. c. 713. B.
Veſtimenta an numerari debeant inter eas res, quæ uſu conſumuntur. T. 7. c. 1157. C.
Veſtimenta per vindicationem legata an heres eahibere teneatur, quæ ignorans conſumpſit in ſuous. T. 7. c. 1192. D.
Veſtimenta polienda, ſarciendave ſi dederim, an ſit locatio, vel mandatum. T. 7. c. 859. C.
Veſtimenta mea fullo ſuâ culpâ amiſit, quid ſequetur. T. 9. c.220. D.
Veſtimentis legatis alii, alii veſtimeotis muliebribus, exceptis muliebtibus, cætera omnia ad legatarium pertinere. Tom. 7. c. 1446. D.
Veſtimentorum, & anulorum causâ an collatio fiat. T. 5. c. 536. C.
Veſtis, & veſtimentum. Tom. 1. c. 809. D.
Veſtis appellatione quæ contioentur. T. 1. c. 437. D.
Veſtis, & otoamentum quo diſcrepant. T. 1. c.438. D. E.
Veſtis legata an dividi poſſit. T. 7. c. 1092. B.
Veſtis an ſit in ſupellectili. T. 7. c. 966. D.
Veſtis appellatione quid contineatur. T. 8. c. 522. D. E. & c. 582. C.
Veſtiti contractus. T. 9. c. 71. C. nudi contractus. Ibid. C.
Veſtitum pactum nullum eſt. T. 9. c. 69. D.
Veſtium ſuſceptores. T. 3. c. 31. E.
Veſtium militarium canon. Tom. 2. c. 971. C.
Veſtium ad luxuriam comparatarum varia genera. T. 3. c. 272. E.
Veſtium ſyntheſis quid ſit. Tom. 7. c. 1428. E.
Veſtium conſervandarum militibus cura penes quos eſſe debeat. T. 10. c. 736. C. D.
Vetare pro *tranſire*. T. 4. c. 865. C.
Vetare ejus eſt, cujus eſt jubere. T. 7. c. 138. E.
Veterani qui propriè ſint. Tom. 1. c. 884. C.
Veterani, qui ſe ad latrocinia conferunt, ſua amittuot privilegia. T. 2. c. 981. E.
Veterani mutant ſotum. T. 2. c. 982. A.
Veterani a tutela excuſantur. T. 2. c. 369. E. & c. 370. A.
Veterani milites a quibuſnam munetibus vacationem habeant. T. 3. c. 702. C. D.
Veterani milites quinam fuerint. T. 8. c. 965. A. B.
Veterani qui dicuntur, T. 9. c.607. C.
Veterani viginti annorum dimittebantur. T. 10. c. 695. E.
Veteranorum privilegia, & qui veterani dicantur. T. 1. c. 884. B. C. & T. 2. c. 369. E, & c. 370. A.
De veteranorum, & militom ſucceſſione. T. 1. c. 828. B. C.
Veteranorum militum immunitates, & eorum dignitas. T. 2. c. 980. D. & ſeq.
De veteranorum excuſatione a tutela. T. 9. c. 607. A.
Veteraous miles completâ militiâ rurſus fiat tiro. T. 2. c. 978. D.
Veterator quis. T. 9. c. 223. D.
Veteres quidnam ſignificent. T. 1. c. 99. B.
Veteres omnium rerum rationes conficiebant in dies ſingulos, & negligens cenſebatur pater familias, qui tabulas non conficeret. T. 7. c. 1461. D.
Veteres conductores præferuntur novis. Vide, Conductores veteres.
Veterinarii a quibus vacationem habent. T. 2. c. 1054. A.
Vetuſtas quid poteſt. T. 1. c.1118. D.
Vetuſtas ex quo tempore numeretur. T. 5. c. 661. E.
Vetuſtas pro jure, pro titulo, pro cauſa poſſeſſionis juſta eſt. Ibid. E.
Vetuſtas ſemper pro lege habetur. T. 5. c. 658. E.
Vetuſtas pro titulo eſt. T. 6. c. 39. B.
Vetuſtas vim legis obtinet. Tom. 7. c. 397. C. & T. 10. c. 738. A.
Vetuſtatem accipi pro ſpatio quadraginta annorum. T. 9. c. 1037. D. aliquando pro vicennio. Ibid. E.
Vexari quid ſit. Tom. 9. c. 1093. A.
Vexillarii equites qui dicuntur. T. 9. c. 937. A.
Vexillatio eſt equitum, legio peditum. T. 1. c. 1082. B. & Tom. 4. c. 374. C.
Vexillatio eſt equitum. T. 9. c.937. A.
Vexillationes comitatenſes. T. 2. c. 956. A.
Vexillum crucis, quod labarum vocatur, ex auro, & lapidibus pretioſis transformatum. T. 2. c.915. A. B.
De vi, & poteſtate inveteratæ conſuetudinis. T. 6. c. 453. A.
De vi, & vi armata interdictum. T. 6. c. 332. A.
Vi, aut metu coactus. T. 6. c. 20. B.
Via privata, & publica. T. 1. c.240. A.
De via publica interdicta quædam. T. 1. c. 850. D. E.
Via vicinalis lignaria. T. 1. c. 240. A.
Via aliena ad fundum domini cur non rectè legatur ſervo. Tom. 4. c. 412. D.
Via an in partes ſcindi poſſit. T. 5. c. 825. E.
Via, qua creditores perveniunt ad bona debitoris, quæ ſit. Tom. 5. c. 772. A. & ſeq.
Via, vel itinere, vel actu, aut aquæductu legato, per quam partem fundi legatom factum intelligatur. T. 5. c. 638. A.
De via, quæ fundo debetur. Tom. 6. c. 469. E. & c. 470. A.
Via an cedi poſſit, ſi unius domini prædium intercurrat flumen. T. 7. c. 442. A. B.
Via an diviſionem recipiat. T. 7. c. 1389. B. ſingulis heredibos an cedi poſſit via. Ibid. A. an per partes ſcindi poſſit. Ibid. c. 1391. A.
Via an duobus, vel pluribus, pro indiviſo communem fundum habentibus, legari poſſit. Tom. 7. c. 1388. E. & c. 1389. A. an ſingulis viæ petitio in ſolidum competat. Ibid. c. 1389. A.
Via an poſſit adqoiri, vel præſtari non habenti fundum. T. 7. c.1392. B. an pro parte legari, aut conſtitui poſſit. Ibid. c. 1388. E.
Via per fundum legata per quam partem fundi conſtitui debeat. T. 7. c. 436. A.
Viâ ſignificatur actus, & iter. T. 7. c. 394. A.
Via ſi uni ex ſociis legata ſit purè, alteri ſub conditione, an dies legati cedat utiliter. T. 7. c.1392. C.
Via an uni ex ſociis, communem fundum habentibus, legari poſſit. T. 7. c. 1388. E. & c. 1389. A.
Via, & actus an ſint jura perſonæ

vel prædii. T. 7. c. 430. C.
Via, quæ per plures fundos uni debetur, an perdatur, ſiquis non ierit, niſi per unum fundum. T. 7. c. 458. C. D.
Via habet duas ſemitas. T. 7. c. 466. A.
Via gratiâ fructuarii conceſſa, an ſit jus perſonale, vel ſervitus. T. 7. c. 1034. B.
Via legata alternis annis an non utendo amittatur. T. 7. c. 1348. D.
Via per longitudinem, & latitudinem quomodo ſecetur. Tom. 7. c. 455. E. & c. 465. A.
Via publica quæ ſit. T. 7. c. 441. D. in ea nihil novi facere licet. Ibid. c. 398. E.
Via, quæ per plures fundos uni debetur, an una ſit ſervitus. T. 7. c. 438. C.
Via cedi pro parte non poteſt. T. 7. c. 536. E.
Via quid, & unde deducatur. T. 7. c. 394. A.
Via quid ſit. Tom. 7. c. 393. E. ejus genera quot ſint. c. 441. C. D.
Viâ ſimpliciter legatâ, cujus electio ſit, an legatarii, & an is quacumque velit per villam, & vineas ire agere poſſit. T. 7. c. 991. B.
Via ſi legata ſit a pluribus heredibus per damnationem, aut fideicommiſſum, an ſinguli heredes legatario teneantur in ſolidum. T. 7. c. 1391. B.
Via quæ. T. 8. c. 598. E. & c. 942. C.
Viæ publicæ regales. T. 2. c. 1325. A.
Viæ publicæ aut publicè muniuntur per curatores viarum, vel per viocurios, vel per redemptores, vel extra ordinem per poſſeſſores prædiorum. T. 5. c. 874. A.
Viæ ſervitus quæ debetur in alieno fundo. T. 6. c. 335. B.
Viæ legatæ dies quando cedere videatur. T. 7. c. 1392. E.
Viæ ſervitutem an impediat, & interrumpat flumen publicum. T. 7. c. 441. E. & c. 442. A.
Viæ ſervitutem an is amittat, qui alio genere vehiculi utitur, quam eo, de quo actum eſt. T. 7. c. 468. C.
Viæ uſus, & cujuſcumque ſervitutis prædiorum individuus eſt. T. 7. c. 1389. E.
Si viæ ſtipulator deceſſerit, pluribus heredibus relictis, ſinguli viam vindicabunt in ſolidum actione confeſſoriâ, & cur. T. 7. c. 535. D. E.
Viæ latitudo quæ, & an legitima ſit, vel arbitraria. T. 7. c. 434. A.
Viæ legatæ, vel ceſſæ latitudo quæ conſtitui debeat. T. 7. c. 435. D. E. & c. 435. A.
Viæ ſervitus dividi non poteſt. T. 7. c. 1388. D. E.
Viæ ſtipulatio an tranſeat in emptorem fundi. T. 7. c. 391. D. E.
Viæ ſervitutem an neceſſe habeat probare, qui probavit, ſe diebus 30. eo itinere, actuque uſum. T. 7. c. 802. C.
Viæ aut ſunt privatæ, quæ & agrariæ dicuntur; aut publicæ, quæ & prætoriæ, & conſulares, & baſilicæ, & militares. T. 7. c. 476. D.
Viæ publicæ, & angiportus idem ſunt. T. 9. c. 1182. E.
Viæ jus eſt individuum, quod non poteſt adquiri pro parte. T. 10. c. 809. D.
Viam publicam qui exaraverit, ad ejus munitionem ſolus compelletur. T. 1. c. 376. D.
Viam qui biennio uſus non eſt, amiſiſſe videtur. T. 1. c. 378. B.
Viam publicam qui exaravit, & aratro proſcidit, ad munitionem, & refectionem compellitur ſolus. T. 5. c. 874. A.
Viam publicam deteriorem fieri non oportet. T. 5. c. 672. E.
Viam dici quaſi veham. Tom. 7. c. 394. A.
Viam ad fundum communem an unus ex ſociis ſtipulari poſſit. T. 7. c. 1389. A.
Viam fundi dominus ſi ſtipulatus ſit, & duobus relictis heredibus vita deceſſerit, an via ſingulis heredibus in ſolidum debeatur. Tom. 7. c. 1389. A. & c. 1391. A. B.
Viam habens an ædificanti in via poſſit nuntiare novum opus. T. 7. c. 402. C.
Viam ad fundum fructuarium per fundum legatum an, & quomodo heres fructuario præſtare debeat. T. 7. c. 1351. B. C.
Viam habens ſi eâ utatur pro parte, an eam amittat. T. 7. c. 464. B.
Viam heredes ſinguli vindicare poſſunt in ſolidum, ſed eis cedi non poteſt in ſolidum. Tom. 7. c. 1389. B.
Viam, quæ præſtatur fructuario, perſonæ ſervitutem eſſe, ſicut uſuſfructus, qui ei legatus eſt. T. 7. c. 1351. C.
Viam in ſolidum an unus ex ſociis vindicare, & omnibus vincere poſſit. T. 7. c. 453. C.
Viam ſtipulanti ſiquis promiſerit, & partem fundi pro indiviſo vendiderit, an ſtipulatio corrumpatur. T. 7. c. 1390. E.
Viam uno ex ſociis, vel heredibus in ſolidum vindicante, aut ex ſtipulatu petente, quomodo ea præſtetur. T. 7. c. 1389. B. & c. 1390. D. E. & c. 1391. A. per quam partem via conſtituenda ſit, quæ indiſtinctè promiſſa eſt. Ibid. c. 390. A. cui electio detur. Ibid. D.
Viarum publicarum munitio ab omnibus exigitur. T. 1. c. 376. D.
Viarum publicarum curatores. T. 1. c. 478. E.
Viarum, ac regionum curatores olim merum imperium habuerunt. T. 8. c. 792. D.
Viarum verrendarum cura Ædili incumbit. T. 9. c. 1182. D.
Qui vias publicas muniunt, ſine damno vicinorum id facere debent. T. 5. c. 874. B.
Vias curabat curator reipublicæ. T. 7. c. 135. D.
Viatica, & ſumptus præſtat, qui teſtes producit. T. 9. c. 276. A.
Viatica ſunt itinerarii ſumptus. T. 9. c. 1087. D.
Viaticulum, quod miniſtratur adoleſcenti ſtudiorum causâ, non computatur in portionem hereditariam filii. T. 7. c. 527. A.
Viaticum dicitur etiam legativum, & cur. T. 6. c. 641. C.
Viaticum quid. T. 6. c. 619. C.
Viaticum unde dicatur. T. 7. c. 671. C. D.
Viaticum quid diverſimodè ſignificet. T. 10. c. 401. D.
Viatoria lateralia quid ſint, & cur ita dicantur. T. 7. c. 971. C. D.
Viatoria quidnam ſint. Tom. 10. c. 1166. D.
Viator quis propriè dicatur. T. 3. c. 305. E.
Viator ſeparatur ab eo, qui παρέπλει, ideſt, qui navigio prætervehitur, & ab eo, qui tranſvehitur, ſcilicet equo. Ibid. E.
Vicanus, qui habet fundum venalem, an debeat convicanum præferre extraneo emptori. T. 9. c. 364. D.
Vicanus olim pleriſque locis tenebatur pro convicano. T. 9. c. 250. A.
Vicanus pro convicano an conveniatur. T. 10. c. 950. B.
Vicaria poſſeſſio quæ ſit. Tom. 7. c. 78. D.
Vicarii peculium eſt in ordinarii peculio, non contra. T. 1. c. 808. C. & c. 1455. E.
Vicarii magiſtri militum, & vicarii præfecti prætorio quis in locum ſubſtituatur. T. 2. c. 1085. A.
Vicarii quinam propriè dicti. T. 3. c. 67. B.
Vicarii officium. T. 2. c. 74. D.
Vicario invito ex decreto curiæ dato vacatio biennii conceditur, & cur. T. 4. c. 867. D.
Vicarius quis dicatur apud Horatium. T. 1. c. 1456. B.
Vicarius omnis eſt peculiaris. T. 1. c. 808. C. & c. 1456. A.
Vicarius Macedoniæ, Africæ, &c. T. 2. c. 74. E.
Vicarius vicarii an eſſe poſſit. T. 5. c. 978. B.
Vicarius ſervus qui dicatur. Tom. 5. c. 977. E.
Vicarius an peculium habere poſſit. T. 5. c. 978. B.
Vicarius differt a judice dato. T. 6. c. 989. C. D. an juriſdictionem habeat. Ibid. D.
Vicarius quis dicatur. T. 7. c. 381. A.
Vicarius olim pro convicario tenebatur. T. 10. c. 633. B.
Vicarius quiſnam ſit, & quot olim fuerint. T. 10. c. 850. C. D.

Vica-

Digitized by Google

Vicarius ſervus ordinario ſervo eſt acceſſio. T. 10. c. 1262. C.
Viceconjux, ideſt, concubina. T. 1, c. 788. E. & T. 2. c. 1065. E.
Vicedomini videntur eſſe æconomi. T. 2. c. 1203. D.
Vicedominus quis. T. 6. c. 776. C.
Vicennium, ac de ejuſdem jure. T. 1. c. 546. D.
De viceſima hereditatum. Tom. 3. c. 124. A. & c. 235. A.
De viceſima hereditatum extraneis relictarum. T. 5. c. 632. C.
Viceſima hereditatum, quæ fiſco debebatur, ad quid reperta. Tom. 9. c. 875. A.
Viceſima legatorum ab extraneis relictorum debebatur fiſco. T. 9. c. 794. B.
Viceſimæ vectigal, quod inferebatur ærario pro ſervo manumiſſo, olim fuit unus aureus tantùm. T. 9. c. 953. E.
Viceſimæ hereditatis præſtationi erant tantùm obnoxii extranei heredes, non ſui heredes. Tom. 7. c. 793. E.
Viceſimæ hereditatum procurator Cæſaris quidam fuit ſpecialis. Ibid. D.
Vici conſtant ex villis diverſorum hominum, quòd plerumque ſint caſtello domini inſignes, dicuntur quoque caſtella. T. 4. c. 1176. C. appellatio pagorum latiùs patet. Ib D. Helvetia in quatuor pagos dividitur apud Cæſarem. Ibid. D.
Vici ſocietas, aut communio. Vide, Societas, aut Communio.
Vicini cauſa plerumque parietibus communibus diſtinguitur. Tom. 7. c. 476. A.
Vicini qui propriè dicuntur. T. 7. c. 475. D.
Vicini ſæpe intereſt aut nullum, aut non probatum vicinum habere. T. 10. c. 660. D.
Vicinis pluribus vitioſarum ædium exiſtentibus, ex quibus partibus quiſque in poſſeſſionem mittatur. T. 5. c. 7. D. & ſeq.
De vicinis, qui confines agros habent. T. 7. c. 475. C. & ſeq.
Vicinitatis ratio habetur in æſtimando eo, quod intereſt. T. 10. c. 1026. D.
Vicino qua ratione jus aliquod conſtitui poſſit. T. 8. c. 942. E.
Vicino proximo, & ſuperiori an poſſit nuntiari. T. 10. c. 1191. C.
Vicinorum ædes plerumque communibus parietibus diſtinguuntur. T. 7. c. 591. D.
Vicinorum ſæpe intereſt ædes reſtitui. T. 10. c. 699. A. B.
Inter vicinos, ideſt, affines eſt actio finium regundorum. T. 7. c. 469. C. D.
Vicinus vicino cavet propter metum ruinæ. T. 1. c. 487. B.
Vicinus quando dicatur invitus. T. 7. c. 409. D. ſi opus in ſuo faciat, ex quo aqua pluvia mihi noceat, an, quando, & quæ actio mihi detur. Ibid. c. 881. D.
Vicinus, qui ædificium vetus reficit, an ſervatâ priſtinâ formâ poſſit auferre vicino proſpectum, & lumen. T. 10. c. 409. A.
Vicinus an impune poſſit inferre damnum fructuario. T. 10. c. 1180. D.
Vicomagiſtri ex plebe creabantur. T. 2. c. 1053. B.
Vicomagiſtri a quo primùm inſtituti. Ibid. B.
Victo nihil aliud, quàm convicia reſtant. T. 10. c. 90. C.
Victor, & victrix non a vincendo, ſed a viendo dicitur. T. 3. c. 260. D.
Victor an poſſit appellare, ſi ſit omiſſa ratio ſumptuum. Tom. 10. c. 1239. E.
Victoria patris filio exheredato prodeſt, & quomodo. T. 4. c. 884. C.
Victoriâ locus deſinit eſſe ſacer, non ruinâ ædificii, fitque profanus victoriâ. T. 4. c. 944. E.
Victoria, & captivitas an locum ſacrum profanent. Tom. 5. c. 925. D.
Victoria heredis legitimi an noceat ſtatutæ libertati. T. 10. c. 510. B
Victoriam ſibi parare debet unuſquiſque, qui agit ex ſuo jure. T. 9. c. 175. C.
Victoris bellici aliam conditionem, aliam heredis eſſe ait Quintilianus. T. 5. c. 39. B.
Victum victori condemnari in expenſas, regula juris. T. 9. c. 135. A. & c. 139. A.
Victus victori quare omnes ſumptus litis refundere cogatur. Tom. 5. c. 1082. A.
Victus victori plerumque ſolet condemnari impendiorum nomine. T. 5. c. 465. E.
Victus victori in expenſas litis eſt damnandus. T. 6. c. 656. D.
Victus victori damnandus ſumptuum nomine. T. 10. c. 1239. D.
Vicus, & pagus in quo differunt. T. 9. c. 736. D.
Videre, & audire multum diſcrepant. T. 1. c. 1133. D.
Videre, & pati ad quid utilia. T. 10. c. 1254. A. B.
Videri verbum quid juriſconſultis ſignificat. T. 3. c. 76. A. B.
Videri verbum junctum cum particulis *quaſi*, & *aut* præſumptionem ſignificat. T. 4. c. 579. B.
Videri ponitur pro deberi. Tom. 4. c. 1115. C.
Verbo *videri* utebantur veteres in ferendis ſententiis. T. 10. c. 151. C.
Vidua vox ambigua. T. 1. c. 693. E.
Vidua domicilium retinet, quod habuit maritus. T. 2. c. 737. D.
Vidua quæ dicatur. T. 8. c. 653. A.
Vidua quamdiu forum, & domicilium mariti defuncti retineat. T. 7. c. 70. C. & c. 164. D. E.
Viduæ quales olim inter Chriſtianos. T. 2. c. 1034. A.
Viduæ, quæ intra annum luctus ad ſecundas nuptias tranſit, jure civili irrogatur infamia, quæ jure pontificio tollitur. T. 6. c. 1151. B.
Viduæ, & pupilli an ſuarum litium gratiâ ſuam provinciam exire cogantur. T. 10. c. 863. B.
De viduarum raptu. T. 9. c. 1432. B.
Viduas coluit Eccleſia naſcens. T. 2. c. 1030. E.
An viduis, vel virginibus, vel utriſque remittatur lege Juliâ conditio, ſi non nupſerint. T. 10. c. 10. C. D.
Viduitas genus pudicitiæ. Tom. 2. c. 413. C. & Tom. 9. c. 457. E.
Viduitas injungitur conditione eâ, ſi iterum non nupſerit. Tom. 7. 945. B. an ea conditio remitti poſſit. Ibid. B.
Viduitas ſpecies pudicitiæ. Tom. 9. c. 834. B. reipublicæ eſt inutilis. Ibid. B.
Viduitas injuncta conjugi a marito. T. 10. c. 14. D.
Viduitas vetita injungi a patrono. Ibid. D.
De viduitate indicta. T. 9. c. 834. B. & ſeq.
Viduitatis pœnam antiqui conſtituerunt legiſlatores. T. 2. c. 1030. E.
Viduitatis conditio remittenda tanquam inutilis reipublicæ. T. 2. c. 413. C.
Viduitatis conditio quare lege Juliâ remittatur. Tom. 10. c. 1137. D.
Victor quid olim dictus fuerit. T. 3. c. 260. D.
Vigilantibus jus civile ſcriptum eſt. T. 4. c. 1597. E. & T. 9. c. 354. B. & T. 10. c. 988. C.
Vigilantibus, non autem dormientibus jura ſubvenire, quomodo intelligendum ſit. T. 5. c. 981. C.
Vigilare licet ad conſequendum ſuum. T. 10. c. 988. C.
Vigiles qui, & quàm ſpectabiles. T. 2. c. 80. C.
Vigiles incendiorum. T. 1. c. 1032. A.
Vigiles Urbis an teſtentur jure militari. T. 8. c. 149. D.
Vigiles etiam ſi in Urbe præſentes ſint, vice abſentium habentur. T. 9. c. 1564. C.
Vigiles quinam ſint, eorum munus, & privilegia. Tom. 10. c. 857. C.
Vigilibus præpoſuit tribunus Auguſtus, & ſuper omnes præfectus vigilum. T. 2. c. 1052. E.
Vigilibus momenti tempora dilatata eſſe. T. 9. c. 1564. C.
Vigilum cohortes Romæ primùm inſtitutæ. T. 2. c. 1052. D.

A vi-

A vigilum Præfecto puniendi, aut torquendi remittuntur ad Præfectum urbi, cum res eſt gravior. T. 10. c. 665. C.
Viglas, ideſt, vigilias. T. 3. c. 361. A.
Vigor publicæ diſciplinæ vindictam admiſſi ſceleris deſiderat. T. 5. c. 755. A.
Vi eximens aliquem judicio, aut ad locum non idoneum, & inhoneſtum vocans, qua pœna plectatur. T. 5. c. 89. E.
Villa eſt pars fundi. T. 1. c. 435. D. & T. 4. c. 899. A. & T. 6. c. 210. E.
Villa fundum ſequitur tacitè. Ibid. A.
Villa quid ſignificet. T. 7. c. 1057. D. eâ legatâ, an videatur legatus fundus. Ibid. D. an ſit acceſſio fundi. Ibid. D. conſtat ſolo, & ſuperficie. Ibid. D.
Villæ ſeparantur a civitatibus, & oppidis. T. 2. c. 672. D.
Villæ computantur in modum agri. T. 6. c. 210. E.
Nequis villam domiliri poſſit commercii causâ, prohibetur. Tom. 9. c. 1174. D. E.
Villici definitio. T. 3. c. 292. D.
Villici, tabularii, & negoriorum procuratoris differentia. Tom. 2. c. 643. A.
Villicorum jura ſunt regalia. T. 2. c. 1325. E. & c. 1326. A.
Villicus quid a diſpenſatore differt. T. 2. c. 1190. A.
Villicus propter fructus percipiendos, non propter quæſtum præponitur villæ. T. 5. c. 430. A.
Villicus quis dicatur, & cui operi præponatur. Ibid. A.
Villicus eſt ſuſceptor fructuum. Ibid. A.
Vim manu, & viribus defendere licet; ulciſci non licet, niſi legitimis actionibus. T. 3. c. 126. D.
Ob vim, metumque illatum judicio publico criminaliter ex lege Julia de adulteriis agi poteſt. Tom. 5. c. 142. A.
Vim facere non videtur, qui jure ſuo utitur, & ordinariâ actione experitur. T. 5. c. 800. D.
Vim facere qui dicatur. Ibid. D.
Vim, metumve paſſus qua actione utatur. T. 5. c. 141. D.
Vim vi repellere licet. T. 6. c. 824. A.
Vimere nomen gallicum unde deductum. T. 2. c. 712. D.
Viminales ſalices quæ dicantur. T. 6. c. 574. B.
Vinaria vaſa, ideſt, cuppæ, & dolia in cellam defoſſa an contineantur legato fundi. T. 6. c. 744. D.
Vinarium horreum. Vide, Horreum vinarium.
Vincentem te ſi vinco; multo magis te vinco. T. 10. c. 521. C.
Vincere plus eſt, quàm evincere. T. 4. c. 31. A.
Si vinco vincentem te, multo magis vinco te. T. 5. c. 956. E.
Vincti pœnæ causâ, & manumiſſi fiunt dedititii. T. 10. c. 598. A. B.
Vincti ſervi apud dominos opus faciebant. T. 10. c. 732. D.
Vincula publica an irrogent infamiam. T. 3. c. 428. B.
Vincla pro vincula. T. 9. c. 1100. A.
Vincula carceris, & carcer differunt. T. 9. c. 1391. D.
Vincula corpori injecta auctoritate publicâ per ſe ultra non irrogant infamiam. T. 9. c. 1387. A.
Vincula ſempiterna eſſe inveota ad ſingularem pœnam nefarii ſceleris. T. 9. c. 1386. E.
Vincula differunt a carcera. T. 10. c. 732. D.
De vinculis publicis, & carcere. T. 9. c. 1386. C. & ſeq.
Vinculum patriæ poteſtatis unam perſonam conſtituit inter patrem, & filiumfamilias. T. 4. c. 1159. C.
Vinculum naturæ pacto ſolvitur. T. 4. c. 729. E.
Vinculum poreſtatis unam perſonam facit inter parentes, & liberos. T. 4. c. 994. D. E.
Vinculum poteſtatis unius vocis, & unius perſonæ intellectum inducit. T. 9. c. 1253. B.
Vindemiam cogere quid ſit. T. 7. c. 347. A.
Vindemiam pendentem qui emit, ſi uvam legere prohibeatur a venditore, adversùs cum petentem pretium exceptione uti poteſt. T. 7. c. 793. C.
Vindemiarum feriæ ſolennes. T. 5. c. 12. D.
Vindex quinam propriè dicatur. T. 3. c. 132. C.
Vindex quis dicatur. T. 7. c. 225. B.
Vindex aſſiduus quis dicatur. T. 8. c. 524. A.
Vindex Vitelliorum ſervus libertate, & civitate donatus, & cur. T. 9. c. 942. A.
Vindicanturnon tantùm res ſingulæ, ſed & grex quilibet legatus. T. 7. c. 231. C.
Vindicare quid ſit. T. 7. c. 225. A.
Vindicare rem qui cœpit, an interdicto Uti poſſidetis agere poſſit. T. 7. c. 272. B. C. an decurrere poſſit ad interdictum Uti poſſidetis. Ibid. C. an pendente judicio in rem agere poſſit Uti poſſidetis. Ibid. D.
Vindicari poteſt jus univerſale, aut jus univerſum ſucceſſionis. T. 6. c. 434. A.
Vindicari poſſe rei communis partem pro indiviſo, etiamſi incerta ſit. T. 7. c. 235. E.
An vindicari poſſint liberi homines. T. 7. c. 228. B.
Vindicari an poſſit incerta pars. T. 8. c. 254. E.
Vindicatio rei quid. T. 1. c. 746. C.
Vindicatio rei civilis proprietario competit. T. 1. c. 747. A.
Vindicatio pro vindicta. Tom. 3. c. 100. E.
Vindicatio triplex. T. 3. c. 132. B.
Vindicatio directa potior eſt, quàm prætoria. T. 4. c. 271. D.
Vindicatio cætero non datur, ſed condictio ob cauſam causâ non ſequutâ. T. 4. c. 267. D.
Vindicatio alienatione finitur. T. 5. c. 657. D.
Vindicatio eſt dominii actio. T. 5. c. 902. D.
Vindicatio Falcidiæ ubi locum habet, ibi interdictum quod legatorum eſt ſupervacuum. Tom. 5. c. 794. D. E.
Vindicatio in re præſenti olim facta fuit: nunc mos ille mutatus eſt. T. 5. c. 373. E.
Vindicatio olim in re præſenti, ſicut & nuntiatio novi operis facta eſt. Ibid. E.
Vindicatio uſusfructus quomodo fiat. T. 5. c. 374. A.
Vindicatio pignoris quomodo fiat. Ibid. A.
Vindicatio ubi eſt, non eſt condictio indebiti. T. 5. c. 904. D. & retro, ubi eſt condictio indebiti, non eſt vindicatio. Ibid. D.
Vindicatio, & condictio quomodo differant. T. 5. c. 904. D. E.
Vindicatio ſervitutis prædii ruſtici, vel urbani, quare non numeratur inter genera vindicationum. T. 5. c. 374. A. B.
Vindicatio proprietaris quomodo inſtituitur. Ibid. A.
Vindicatio poſſeſſionis quo interdicto fiat. Ibid. A.
Vindicatio uſusfructus. Tom. 6. c. 35. B. C.
Vindicatio hereditatis. T. 6. c. 434. A.
Vindicatio gregis, & peculii. T. 6. c. 433. E.
Vindicatio directa, & utilis. T. 6. c. 334. B.
Vindicatio ſervitutum. Ibid. C.
Vindicatio liberi hominis quid ſit. T. 7. c. 228. B.
Vindicatio quid. T. 7. c. 225. A.
Vindicatio eſt ex 12. tabularum legibus. T. 7. c. 601. B.
Vindicatio ſervitutis per actionem confeſſoriam quid. T. 7. c. 224. D.
Vindicatio poſſeſſionis quid. Ibid. D.
Vindicatio finium quæ. Ibid. D.
Vindicatio dominii, ſeu proprietatis quæ. Ibid. D.
Vindicatio eſt, ædificio diruto caſu aliquo. T. 7. c. 613. A.
Vindicatio prætoria triplex eſt, ſuperficiaria, vectigalis, & Publiciana. T. 7. c. 344. B.
Vindicatio rei in quem competit. T. 7. c. 292. B.
Vindicatio incertæ partis eſt, ſi juſta cauſa interveniat. Tom. 7. c. 236. A.

Digitized by Google

Vindicatio de quibus rebus eſſe poſſit, & de quibus vindicatio eſſe non poſſit. Tom. 7. c. 232. C.
Rei vindicatio, & publiciana actio in quo differunt. T. 7. c. 347. B.
Vindicatio maſſæ. T. 7. c. 237. A. B.
Vindicatio duplex eſt, civilis, & prætoria; ſeu, quod idem eſt, directa, & utilis. T. 7. c. 344. B.
Vindicatio cui competat. Tom. 7. c. 315. B.
Vindicatio cui competit, & adversùs quos. T. 7. c. 295. A.
Vindicatio. Vide, Rei vindicatio.
Vindicatio ad quid, & cui competat. T. 8. c. 937. B.
Vindicatio rerum corporalium quid a vindicatione rerum incorporalium differt. T. 8. c. 1104. C.
Vindicatio prætoria publiciana. T. 8. c. 505. B.
Rei vindicatio ſpecialis an differat a petitione hereditatis. Tom. 9. c. 157. A. B.
Vindicatio duplex, alia ſpecialis, alia rerum univerſalium. T. 9. c. 150. D. E.
Vindicatio datur domino, vel quaſi domino. T. 9. c. 1195. B.
Vindicatio rerum amotarum. T. 9. c. 545. E.
Vindicatio pignorit in quem extenditur uſque ad 40. annos. T. 9. c. 1301. B. C.
Vindicatio ſpecialis quando tollitur, & quando non. T. 9. c. 173. B.
Vindicatio uſusfructur quibus verbis ſignificatur. T. 9. c. 203. B.
Vindicatio poſſeſſionis nulla prodita eſt jure civili. T. 9. c. 1166. B.
Vindicatio ei ſoli competit, qui dominus eſt. T. 10. c. 302. B.
Vindicatio utilis an competat non domino. Ibid. B.
Vindicatio ſumpta pro hereditatis petitione per fideicommiſſum non petitur, ſed extraordinariâ perſequutione. T. 10. c. 314. C.
Vindicatio non adquiritur ignoranti legatario. T. 10. c. 408. E.
Vindicatio triplex. T. 10. c. 673. C.
Vindicatio an perſonam obliget. T. 10. c. 707. A.
Vindicatio an utiliter opponatur exceptioni doli. T. 10. c. 708. A. B.
Vindicatio rerum ſingularium eſt in rem, non in perſonam. T. 10. c. 941. C.
Vindicatio eſt actio certi. T. 10. c. 947. D.
Vindicatio nihil aliud eſt, quàm aſſertio dominii. T. 10. c. 979. A.
Vindicatio eſt effectus, finis, & exſequutio dominii. Ibid. D.
Vindicatio quomodo olim fiebat, & quænam ſit actio. T. 10. c. 1183. B.
Vindicatio an tranſmittatur in heredem. T. 10. c. 1193. B.
In vindicationis formula duæ ſunt cauſæ. T. 3. c. 250. B.
Vindicationis formula. Tom. 2. c. 172. A. & ſeq.
Vindicationis propria cauſa eſt dominium, publicianæ bonæ fidei poſſeſſio. T. 4. c. 701. E.
Vindicationis legatum propriè dari dicitur ab ipſo teſtatore. T. 7. c. 1233. E.
Vindicationis legatum explicatur. T. 7. c. 1095. E. & c. 1096. A.
Vindicationi fundi ſe offerens poſſeſſoris nomine, damnatur ex proprio dolo, quia decepit actorem. T. 5. c. 154. B.
Vindicationem dari ei, cui ſervus, aut filiusfamilias, qui habebat liberam peculii adminiſtrationem, rem peculiarem vendidit, & tradidit. T. 7. c. 318. C.
Vindicationem alii habent, alii non habent, ſed poſſeſſionem, & retentionem. T. 7. c. 585. D.
Vindicationem rei qui habent, habent directam actionem communi dividundo. Ibid. D. E.
De iis, qui vindicationem habent, & de his, qui non habent vindicationem. Ibid. D. E. & ſeq.
Per vindicationem legatum cur ſic appellatur. T. 7. c. 225. B.
Vindicationem rei utilem habet is, qui rem alienam immobilem longo tempore poſſedit bonâ fide, & juſto titulo contra dominum rem vindicantem, & creditorem hypotecarium. Tom. 9. c. 1035. C.
Vindicationem rei domino dari cum effectu adversùs eum, qui ex nulla juſta cauſa poſſidet fundum alienum. T. 9. c. 1016. D.
Vindicatione non tenetur, qui habet pretium. T. 1. c. 1263. A.
De vindicatione ſervitutum. T. 6. c. 35. B. & ſeq. & T. 7. c. 479. D. & ſeq.
Vindicatione abſolvi eum, qui probaverit, ſe deſiiſſe poſſidere ſine dolo. T. 7. c. 869. E.
Vindicatione qui agit, agit quaſi in poſſeſſorem. T. 7. c. 290. E.
De vindicatione incertæ partis ex juſta cauſa. T. 7. c. 589. E.
De vindicatione gregis. T. 7. c. 231. C. & ſeq.
De vindicatione rei, ſive proprietatis, & ſervitutis. T. 7. c. 585. D.
De vindicatione partis. T. 7. c. 251. C.
De rei vindicatione edictum fuit de tota re, quæ vindicatur. T. 7. c. 345. C.
De rei vindicatione. T. 7. c. 224. D. & ſeq. in quo differat a cæteris vindicationibus. Ibid. c. 225. D.
In rei vindicatione probandi munus eſt actoris, non rei. Tom. 9. c. 254. D.
Vindicatione rei tenetur non ſolùm, qui dolo poſſidet, ſed etiam qui poſſidere deſiit. T. 9. c. 239. C.
Vindicationes poſſeſſionis. Tom. 1. c. 746. D.
Vindicationes, & actio publiciana in quo differunt, T. 7. c. 348. E.
Vindicationes quo maximè alio verbo ſignificentur. T. 8. c. 1100. E.
In vindicationibus ſingularibus res tantùm veniunt, non actiones. T. 1. c. c. 1263. D.
In vindicationibus compenſationi locus non eſt. T. 4. c. 735. C. D. & T. 6. c. 67. B.
In vindicationibus neminem cogi dicere titulum poſſeſſionis ſuæ. T. 9. c. 176. D.
Vindicationum genera plura ſunt. T. 5. c. 374. A.
Vindicationum varia genera. T. 7. c. 224. D.
Vindicationum ſpecies. T. 8. c. 1112. D.
Vindicationum appellatio unde proficiſcatur. T. 8. c. 353. C.
Vindicationum genera quatuor, nec plura, & quæ. Tom. 9. c. 129. B.
Vindicationum diviſio. Tom. 10. c. 933. A.
Vindicatur ſaltem res præſens. T. 4. c. 334. C.
Vindicatur res cum fructibus exſtantibus tam a bonæ fidei poſſeſſore, quàm a malæ fidei poſſeſſore. T. 9. c. 239. D.
Qui vindicaturus eſt, quid debet priùs requirere, & explorare. T. 7. c. 314. D.
Vindicaturus maximè deſiderat ſibi exhiberi rem, quam vindicaturus eſt. T. 10. c. 947. A.
Vindices. T. 3. c. 67. A.
Vindicia jure, atque in loco præſenti fiebat. T. 2. c. 172. C.
Vindiciæ, ideſt, poſſeſſio. Ibid. B.
Vindiciæ nomen unde deductum. T. 2. c. 445. A. & T. 9. c. 942. A. B.
Vindiciæ ex lege 12. tabularum ſecundùm libertatem dabantur. T. 2. c. 172. C. & T. 3. c. 524. D.
Vindiciæ an dentur ſecundùm libertatem. T. 1. c. 903. B.
Vindiciæ libertatis causâ quando dentur. T. 5. c. 686. D.
Vindiciæ dantur in liberali cauſa. T. 9. c. 980. B.
Vindiciæ dantur a judice in judiciis in rem, interim dum de proprietate diſceptatur. T. 10. c. 937. D.
Vindiciæ unde ſic dictæ. Ibid. E.
Vindiciarum nomen unde venerit. T. 1. c. 903. B. C.
Vindicias ſecundùm libertatem primus dedit Brutus. Ibid. B.
Vindicias dato, gallicè *la jouyſſance, la recrance*. Tom. 10. c. 937. E.
Vindicta quid: T. 1. c. 837. E. & T. 9. c. 942. B.
Vindicta eſt contra bonos mores, jus eſt

Digitized by Google

eſt bonis moribus tuendi ſe, non ulciſcendi. T. 4. c. 705. D.
De vindicta. T. 9. c. 938. D. & ſeq.
Vindicta, & infamia ſunt in conditione rerum amotarum & in condictione furtiva. T. 10. c. 956. D.
Vindictæ nomen unde deductum. T. 2. c. 444. E. & c. 445. A. & T. 9. c. 942. A. B.
Vindictæ judicium expectans crimen, per alios intendi non poteſt. T. 4. c. 1391. D.
Vinea primùm putanda, vel ſarpenda eſt, deinde pedanda. T. 6. c. 472. D.
Vineæ reditus an, & cur amplior, & utilior hominibus ſit, quàm prati. T. 5. c. 917. A.
Vinearum appellatione quid ſignificetur. T. 7. c. 435. B.
Vinearum poſſeſſio an ſit utilior, quàm pratorum. T. 10. c. 752. A.
Vinearum nomine quid intelligatur. T. 10. c. 1178. C.
Vineis quæ res junguntur. T. 7. c. 611. E.
Vineis impoſita ſi ſit ſervitus, an impoſita videatur vineis, & vitibus, an ſolo. T. 7. c. 435. C.
Vina doliaria. T. 3. c. 52. A.
An vina legata videantur, legatâ domo inſtructâ. Tom. 4. c. 1135. A.
Vina priora ſæpe effuſa fuiſſe defectu vaſorum, ut dulcia adhuc recentia recipiantur, Plinius ſcribit. T. 7. c. 1455. B.
Vinariis vaſis quæ adnumerentur. T. 7. c. 1448. E.
Vini petiti æſtimatio facienda officio judicis. T. 7. c. 681. C.
Vini acceſſiones quæ. T. 7. c. 1448. A.
Vini acceſſio an ſit menſura. T. 7. c. 1448. A. ejus appellatio generalis eſt. Ibid. c. 1455. D.
Vini appellatione an contineantur defrutum, acinatitium, paſſum. T. 7. c. 1457. A. B.
Vini appellatione an contineantur liquores, qui conditura loco ſunt, ut acetum. T. 7. c. 1456. E. & c. 1457. A. an contineantur, quæ in vini vicem bibuntur alendi causâ. Ibid. 1456. E. an mulſum, conditum ὑδρόμελι, ζῦθον, cerviſia, cydonium, pyratum que contineantur. Ibid. E.
Vini appellatione an aliæ potiones contineantur, & quæ illæ ſint. T. 7. c. 1455. D. & ſeq.
Vini certâ menſurâ in annos ſingulos legatâ ex certo fundo, ſi nihil, vel minus natum ſit, an legatario nihilominus vinum debeatur. T. 7. c. 1452. A.
Vini electione datâ, ſi legatarius elegerit acetum, an electio conſumatur. T. 7. c. 1429. B.
Vini certâ menſurâ legatâ, quod in illa vinea natum erit, ſi minus natum ſit, an debeatur amplius, quàm natum ſit. T. 7. c. 1452. A.
Vini peculiaris legato continebitur, quod ſervi nomine vini habuerunt. T. 7. c. 1458. A.
Vini legato an acetum quoque contineatur, quod paterfamilias vini numero habuit. T. 7. c. 1445. C.
Vini aſſignatio, & clavium datio pro traditione ſunt, ſi modò fiant poſt degustationem. T. 10. c. 443. C.
Venditio ad menſuram facta ante admenſionem perfecta non eſt. Ibid. E.
Vini venditor ſi eſt in mora tradendi vini, quid fiet. T. 10. c. 753. B.
Vino legato, amphoræ, & cadi debentur. T. 3. c. 51. D.
Vino legato an mulſum contineatur. T. 7. c. 1455. E.
Vino legato cum vaſis, an etiam illud debeatur, quod eſt in doliis. T. 7. c. 1449. C.
Vino legato non adjectâ quantitate, an omne vinum legatario præſtetur. T. 7. c. 1447. A. & c. 1452. D. E.
Vino legato per averſionem, an omne vinum, quod teſtator habuit legatario debeatur. Tom. 7. c. 1452. D. E.
Vino legato, ſi in eo accipiendo moram fecerit legatarius, an ei integrâ ſit actio ex teſtamento legati nomine in heredem. Tom. 7. c. 1453. D.
Vino legato, ſi non adjectum ſit cum vaſis, an vaſa quoque legata videantur. T. 7. c. 1447. E.
Vino legato, debentur vaſa. T. 7. c. 1178. B.
Vino vendito, ſequuntur vaſa. Ibid. B.
Vino, vel oleo generaliter legato, nullâ adjectâ menſurâ, vel pondere, an legatum valeat. T. 7. c. 989. E.
Vino vendito, an vaſa quaſi acceſſiones emptorem ſequantur. T. 7. c. 1448. B.
Vino vendito, emptore ceſſante, & fruſtrante, an idem vinum venditor alii vendere poſſit. T. 7. c. 1454. B.
Vino vendito, ſi emptor poſt diem vino admetiendo finitum ceſſaverit, an venditor vino effuſo dolia evacuare poſſit. T. 7. c. 1453. E. & c. 1454. A. & ſeq.
Vino vendito, vel legato, ſi legatarius, vel emptor moram fecerint, an venditor, vel heres vinum præſtare cogantur, antequam conſequuti fuerint, quanti alia dolia conduxerint. T. 7. c. 1454. A. B.
Vino vendito, vel legato, an dolia contineantur. T. 7. c. 1448. E.
Vino vendito, etiam vaſa vinaria vendita videntur. T. 8. c. 665. A.
Vino legato quid contineatur. T. 10. c. 1127. A.
Vinum novum a novembri menſe datur militibus. Tom. 2. c. 963. E.
Vinum honorarium eſt, quod honoris causâ offertur. T. 4. c. 1001. C.
Vinum quod, & quando homini venenum eſſe poſſit. T. 5. c. 954. A.
Vinum defunditur ex doliis, cum vina deplentur, vel decapulantur, id eſt, cum evacuantur in totum. T. 6. c. 474. D.
Vinum vetus recentare quid ſit. Ibid. D.
Vinum peculiare quod. Tom. 7. c. 1458. A.
Vinum falernum, & ſurrentinum non erat uſui ante vigeſimum, vel trigeſimum annum. T. 7. c. 633. E.
Vinum de dolio, ideſt, vinum novum. T. 7. c. 634. B.
Vinum doliare, ideſt, vinum novum. Ibid. B.
Vinum amphorarium, ideſt, vinum vetus. Ibid. B.
Vinum diffuſum, ideſt, vinum vetus. Ibid. B.
Vinum aminæum quod ſit. T. 7. c. 1459. B.
Vinum an pereat emptori, ſi poſt moram ejus perierit facto venditoris. T. 7. c. 1448. D.
Vinum an ſit in penu. Tom. 7. c. 1446. D.
Vinum an venditor effundere poſſit, ſi diem ad metiendum præterierit emptori, nec intra diem admenſum ſit. T. 7. c. 1448. C.
Vinum de cuppa quod ſit. T. 7. c. 1451. A.
Vinum diffuſum quod ſit. Ibid. A.
Vinum doliare quod ſit. T. 7. c. 1450. E. & c. 1451. A.
Vinum græcum quod ſit. Tom. 7. c. 1459. C.
Vinum legatum ſi totum coacuerit vivo teſtatore poſt factum teſtamentum, an legatum extinguat. T. 7. c. 1457. D.
Vinum legatum, ſi vaſa legata non ſint, an cum vaſis debeatur. T. 7. c. 1447. E.
Vinum mutuo datum, ubi peti, & dari debeat. Tom. 7. c. 1298. A.
Vinum, oleum, & cæteri fructus an ſint villæ, vel fundi. T. 7. c. 781. A.
Vinum qui legat, an omne vinum, quod habet, legaſſe videatur. T. 7. c. 1452. E.
Vinum qui legat, cum non habet; an de mero vino ſenſiſſe videatur. T. 7. c. 1445. D. E.
Vinum quid propriè ſit. Tom. 7. c. 1455. D.
Vinum vetus ſi legatum ſit; quo

modo id æſtimétur : Tom. 7. c. 1458. C.
Vinum doliare debetur ſine doliis, ſeris, cupis. T. 8. c. 628. B.
Vinum exportari non debet. T. 9. c. 369. E.
Vinum qui debet, aut oleum, quanti vinum eſt damnatur æſtimatione judicis. T. 10. c. 539. A.
Vinum qui ſimpliciter dicit, rem incertam dicit. T. 10. c. 541. A.
Vinum ſi ſit deguſtatum, etiam non traditis clavibus, vini periculum pertinet ad emptorem. T. 10. c. 657. E.
Vinum generat oblivionem, T. 10. c. 905. B.
Vinum ſi veneat ad menſuram, facienda eſt menſura, antequam periculum ad emptorem pertineat. T. 10. c. 1012. B.
Vinum duobus præcipuè modis corrumpitur, & mutatur. T. 10. c. 1009. D.
Viocuri qui. Tom. 1. c. 479. A. & T. 5. c. 874. A.
Violare conſtitutiones ſacras eſt ſacrilegium. T. 9. c. 1455. A.
Violatæ nomen non pro vi accipi, ſed pro ſtupro ſine vi illato. T. 3. c. 148. E.
Violator occiditur impune. Tom. 1. c. 505. C.
Violatores ſepulcrorum, Tom. 9. c. 1437. E.
Violentus poſſeſſor eſt omnis invaſor. T. 9. 1154. D.
Vir bonus quis dicatur. Tom. 3. c. 26. C.
Vir adulter repudio ab uxore ſeparari poteſt. T. 2. c. 1073. C.
Vir adulterii accuſari non ſolet. T. 4. c. 282. D.
Vir hodie jure codicis accuſari adulterii non poteſt, mulier poteſt. T. 4. c. 793. C.
Vir genere nobilitat fœminam, T. 5. c. 543. B.
Vir bonus. Vide, Bonus vir.
Vir bonus eſt verus æſtimator, & arbiter æquitatis. T. 5. c. 988. D.
Vir omni culpâ, & dolo carens, mulieri actione de dote non tenetur. T. 6. c. 545. E.
Vir bonus quis. T. 7. c. 9. D. bonus civis quis. Ibid. D.
Vir doctiſſimus notatus, Tom. 7. c. 1568. A.
Vir. Vide, Maritus.
Vir, & uxor quando ſibi invicem ſuccedunt, T. 9. c. 674. C. & ſeq.
Vir ſi uxori poſt divortium dotem promittat, mulier eſt creditrix, licèt dos non intervenerit. T. 10. c. 416. E.
Virgæ, etiamſi comburendi causâ habeantur, non continentur lignorum appellatione. Tom. 4. c. 591. E.
Virgarum, fuſtium, & flagellorum jus habuit Præfectus vigilum. Tom. 10. c. 857. D. E.
A Virgilio, aut Homero incipiunt grammatici. T. 1. c. 1025. B.
Virginitas an ex aſpectu τῆς ὑμένος judicari poſſit. Tom. 6. c. 1529. B.
Virginius cauſam dedit ſucceſſioni. T. 1. c. 902. D.
Virginius cur filiam ſuam interfecit. Ibid. D.
De virginum raptu. T. 9. c. 1432. B. & ſeq.
Virgis, ſive fuſtibus cæduntur liberi homines, non flagellis, flagris, loris. T. 7. c. 126. E.
Virgo filiafamilias. T. 3. c. 176. D.
Virgo pro impubere. T. 3. c. 148. E.
Virgo non tantùm eſt integritatis nomen, ſed & teneræ ætatis. T. 4. c. 1434. D.
Virgo pro muliere. T. 7. c. 697. E.
Virgo interdum pro muliere uſurpatur. Ibid. E.
Ultra vires peculii dominus non tenetur. T. 6. c. 98. B.
Viri ſexagenarii idonei ad generandum. T. 1. c. 325. B.
Viri illuſtres, & qui ſuper eos ſunt, per procuratores poſſunt actionem injuriarum criminaliter vel perſequi, vel ſuſcipere. Tom. 1. c. 245. E.
In viri manum convenire quid ſit. T. 5. c. 397. B.
Viri ſunt cives ſimpliciter, & abſolutè. T. 6. c. 76. B.
Viri iterantes nuptias, exſiſtentibus liberis ex priore matrimonio. T. 9. c. 459. E.
Viri. Vide, Homines.
Viri, illuſtres inviti teſtimonium non dicunt. T. 9. c. 295. E.
Viri boni ſæpe dicti ſunt patroni, ac illi, quorum ſumptu vivimus, creditores, fœneratores. T. 10. c. 582. D.
Viria veſtigia cæſtuum occupavit, apud Tertullianum. T. 3. c. 272. C.
Viridaria, vel viridiaria. Tom. 1. c. 314. D.
Viridaria an habere liceat, ſi ædificia debeant ſervitutem altiùs non tollendi. T. 7. c. 400. C.
Viridaria ponere non eſt altiùs tollere ædes. Ibid. C. D. & c. 413. D.
Viridaria quid ſint; & an impediant proſpectum. T. 7. c. 400. C. D.
Virile officium eſt tutela: T. 4. c. 1000. D. decreto, & conceſſu Principis eſt quoque officium muliebre. Ibid. D.
Viriles obligationes quæ vocantur. T. 4. c. 269. C. D.
Viriles partes quæ dicantur, T. 5. c. 841. A.
Viriles portiones facit enumeratio perſonarum. T. 9. c. 1097. E.
Virilis nomine rata ſignificatur. T. 9. c. 896. B. & c. 905. A.
Viriolæ, victoriolæ, victoriæ. T. 3. c. 28. A.
Viro credendum eſt concubitum alleganti. T. 6. c. 1080. C.
Viros ſummates, & matronas per nuntium, aut epiſtolam adiri ſolere, Epictetus dicere ſolitus eſt. T. 5. c. 408. C.
Virtus animi eſt propria, quia ſempiterna, cætera mutua. Tom. 5. c. 392. B.
Virtus eſt conſtans, & perpetua. T. 7. c. 51. A.
Virtus moralis unde venit. T. 7. c. 50. C.
Virtus auctoris ſequitur heredem. T. 9. c. 1000. B. bona fides defuncti proficit heredi ad uſucapionem. Ibid. B.
Virtutem ſolam beatum facere. T. 9. c. 13. D.
Virtutes aut ſunt animi, aut corporis. T. 7. c. 50. B.
Virtutes animi quæ ſint. Ibid. B. C.
Virtutes voluntariæ quæ. Ibid. C.
Virtutis nobilitas, non generis claritas Deo gratum miniſtrum facit. T. 6. c. 1003. E. & c. 1004. A.
Vis quid ſit, & per vim quis facere dicatur. T. 1. c. 959. D.
Vis eſt neceſſitas voluntati contraria. Ibid. D. & c. 1483. C.
Vis publica, & vis privata quid diſcrepant. T. 1. c. 873. C. & T. 2. c. 593. C.
Vis omnis armata eſt publica, non contra. T. 1. c. 285. C.
Vis poſſeſſionem adimit. Tom. 1. c. 1401. C.
Actionibus, foro, & juriſdictioni nihil eſt tam contrarium, quàm vis. T. 5. c. 966. E.
Vis bonorum raptorum. Tom. 1. c. 867. A.
Vis armata eſt, quæ fit ferro, & viribus. T. 4. c. 652. B.
Vis ſimplex quæ eſt. Ibid. B.
Vis pro majore vi, & atroci, & ſæva. T. 5. c. 141. D.
Vis civilis non eſt vis. T. 5. c. 800. E.
Vis, & metus qui in jure intelligatur. T. 5. c. 141. D.
Vis, & poteſtas querelæ inofficioſi teſtamenti quæ ſit. T. 5. c. 897. A.
Vis civilis quæ ſit, & dicatur. T. 5. c. 800. E.
Vis major morbus ſonticus, adverſa tempeſtas, vis fluminis: hi tres caſus majores, quibus obviam iri non poteſt, excuſant actorem, reum, & judicem. T. 5. c. 411. E. & c. 412. A.
Vis alia armata, alia inermis. T. 7. c. 22. D.
Vis, & injuria propulſanda. Ibid. C.
Vis quædam Romæ erat civilis, quotidiana, & feſtucaria. T. 8. c. 551. A. B.
Vis publica eſt; quæ contraria eſt rei, jurive publico. T. 9. c. 1430. A.
Vis privata eſt, quæ eſt contraria

rei,

rei, jurive privatn. Ibid. A. B.
Vis quotidiana. Vide, Interdictum de vi quotidiana.
Vis publica, & vis privata quæ eſt. T. 9. c. 1429. A.
Vis major non venit in commodato, nec in pignore. T. 9. c. 1197. D. E.
Vis divina. T. 9. c. 298. E. Vide, Caſus majores.
De eo, cui via facta eſt, ſi vim rerum ditcptatum probare non poteſt, quid agendum erit. T. 9. c. 5160. C.
Vis dans canſam contractui bonæ fidei vitiat ipſo jure conttactum. T. 9. c. 371. E.
Vis divioa pertioet ad emphyteuticarium. T. 9. c. 417. C.
Vis, & metus dans cauſam contractui bonæ fidei, eum vitiat ipſo jure. T. 10. c. 655. B.
Vis major pertinet ad emphyteuſicarium, ſecut eſt in locatore. T. 10. c. 668. C.
Vis omnia non improbatur. T. 50. c. 1030. A.
Vis quotidiana quænam ſit apud Ciceronem. Tom. 50. c. 5175. C.
De vi armata, ac de vi quotidiana interdictum duplex. T. 1. c. 965. B.
De vi, & de vi atmata interdictum. T. 1. c. 285. B.
De vi interdictum duplex. Tom. 3. c. 140. C.
Vi quomodo quis dejiciebatur. T. 1. c. 479. C.
Quod vi, aut clam. T. 1. c. 854. B.
De vi ulciſcenda, ac defendenda. T. 3. c. 126. C.
Vi geſta eiſe debent itrita. Tom. 1. c. 639. C.
Vi extorta nullius eſſe momenti. T. 2. c. 1335. B.
Vi bonorum raptorum senetur ia, cujus dolo rapuit altet, non furti. T. 4. c. 337. A.
Vi quod fit, dolo malo ficti intelligitur. T. 5. c. 79. B.
Vi rapere, vi facere quis videtur. T. 8. c. 525. E. c. 522. A.
Vi, aut clam facete quis dicatur. T. 7. c. 455. E.
De vi criminali motâ quæſtione, & de poſſeſſione, aue proprietate civili, utra prior expedienda. T. 7. c. 150. B. C.
De vi qnot modis quæratur; & ſi civiliter, an de poſſeſſione reſtituenda quæratut. Ibid. B.
Vi raptæ res an verbo *periiſſe* contineantur. T. 8. c. 488. E.
Qui vi alienam poſſeſſionem pervaſit, extra ordinem punitur ex conſtitutionibus Priocipum. T. 9. c. 1151. A. & ſeq.
Qui vi poſſeſſorem dejecit, quomodo punitur. Ibid. A.
Pro vi babentur blanditiæ, & illecebræ, pictæ tectoria linguæ, & hamati ſermones io crimine raptus. T. 9. c. 1433. C.
De vi bonorum raptorum. Tom. 9. c. 1460. C. & ſeq.
De vi actio. Vide, Actio.
De vi bonorum raptorum actio. T. 9. c. 5157. B. Vide, Actio de vi bonorum raptorum.
De vi quotidiana interdictum, & cni datur. T. 9. c. 1149. A.
De vi armata interdictum cui datur. Ibid. A.
De vi exceptio in quo diſtat ab interdicto unde vi. T. 9. c. 1245. C.
De vi aimata interdictum adversùs quem datur. T. 9. c. 1149. A.
Interdictum unde vi an pertineat ad res mobiles. Tom. 50. c. 588. E.
Competit cujuſque rei poſſeſſori, qui vi dejectus fuerit. Ibid. E.
Interdictum quod vi, aut clam facilius datur ei, qui fundum conduxit, quàm ei, qui precarin habet. T. 10. c. 234. E. huic datur res utenda tantùm, illi etiam fruenda. Ibid. E.
Vi bonorum raptorum damnati an prohibeantur teſtimonium ferre. T. 10. c. 606. C.
Vi, metuſve causâ quæ ſunt geſta, negotia Prætor reſcindit. T. 10. c. 890. B.
De vi pactum an valeat. Tom. 10. c. 1179. E.
Vim facit, qui aliquem domi incluſit, vel ferro vinxit. T. 1. c. 367. D.
Contra vim vi experiri juris eſt naturalis, gensium, & civilis. T. 1. c. 955. B.
Vim vi propulſare omni jute comparatnm. T. 3. c. 126. C.
Vim vi repellere licet. Tom. 4. c. 654. B. & Tom. 7. c. 22. D.
Vim qni faciat. T. 8. c. 796. E.
Vim vi depellere eſſe natum ex jure gentium. T. 7. c. 25. B.
Vim pro pellere permittitur. T. 9. c. 1150. B.
Is, qui per vim poſſeſſionem invalit ejecto poſſeſſore, civiliter tenetur in duplum. T. 9. c. 1157. A.
Vim majorem non pertinere ad inquilinum. T. 9. c. 410. C.
Si per vim, vel alio modo abſentis perturbata ſit poſſeſſio. Vide, Interdictum.
Vim majorem locator agnoſcit. T. 9. c. 410. A.
Vim inferre ex intervallo ad recupetandam poſſeſſionem, non eſt propulſare vim, ſed ulciſci. T. 9. c. 1150. B. C.
Vim, & taptum ſæpe comitantur homicidia. T. 9. c. 1433. D.
Adversùs vim majorem in alluvione oulla eſt ratio muniendi ſe. T. 9. c. 1055. B.
Vim propulſare quid ſit. Tom. 9. c. 1150. B. C.
Vim majorem, & divinam, ſive itam divinam locator horreorum non præſtat. T. 9. c. 406. C.
Vim vi defendere omnes leges, omnia jura concedunt. T. 10. c. 411. A.
Vim convocatis hominibus qui fecit, tenetur lege Juliâ de vi privata. T. 10. c. 573. C.
Vim, aut metum paſſo competit electio, ut agat actione quod metus causâ, quæ eſt reſtitutoria, vel rei vindicatione, ita tamen ut alterâ electâ, altera conſumatur. T. 50. c. 890. D.
Per vim ſiquis dejectus ſit poſſeſſione prædii, quænam erit actio. T. 10. c. 926. D.
Viſcata, & hamata munera. Tom. 5. c. 1103. E.
Viſcata inſlitutio. Tom. 5. c. 2055. E.
Viſcatum munus ſpe eliciendi aliquid. T. 9. c. 234. A.
Viſcelia lex. T. 9. c. 1439. B. Vide, Lex Viſcelia.
Viſitationis jura præſcribi non poſſunt. T. 6. c. 915. B.
Jus viſitationis amitti non poteſt. T. 6. c. 916. B.
Viſitatores dicuntur περιοδευταί. T. 2. c. 22. A. B.
Viſitatores quinam dicantur. T. 10. c. 820. D. E.
Viſitatoribus prælatis debentur annonæ. T. 6. c. 778. B.
Viſpelio quiſnam ſit propriè. T. 10. c. 459. C.
Viſpeliones qui olim fuerint. T. 1. c. 948. A.
Vita utenda data eſt. T. 3. c. 325. C.
Vita qno vivimus, nobis non accidit, ſed eſt de ſubſtantia noſtra. T. 10. c. 215. B.
Vita in actu primo eſt ſubſtantia per reductionem, non accidens. Ibid. B.
Vita cognatorum ultra ſeptimum gradum conſiſtere noo poteſt. T. 50. c. 500. E.
Vitæ uſuram, tanquam pecuniæ, natura homini dedit, nullâ præſtita die. T. 3. c. 325. C.
Adversùs vitæ periculum, quod intentat Princeps, vel magiſtratus, nemini licet ſe defendere, & cut. T. 7. c. 21. D.
Vitæ adimendæ poteſtas, juris gladii præcipua pars eſt. T. 10. c. 385. E.
Vitam ſuam, & ſalutem tueri provocato permiſſum eſt. T. 4. c. 836. A.
Vitanda ſunt in jure ridicula. T. 4. c. 5131. B.
Vitellius Cæſaris legatus Pilatum omni poteſtate exutum Romam mittit. T. 10. c. 95. C.
Vites qui cædunt, coercentur ut latrones. T. 3. c. 225. D.
Vitia defuncti non excludit heres ignoratione ſuâ. T. 4. c. 1459. D. E.
Vitia teſtamentorum non vitiant teſta-

Digitized by Google

teſtatoris voluntatem. T. 4. c. 688. E.
Vitia ſtipulationum vitiant obligationem. T. 4. c. 689. A.
Vitia, & mendum quando voluntatem teſtatoris non vitiant. T. 4. c. 1071. A.
Vitia eſſe temporaria. T. 7. c. 51. A.
Vitia poſſeſſionum tria, & quæ ſunt. T. 9. c. 1150. A.
Vitia aliorum cernere, obliviſci ſuorum ſtultitiæ propriom eſt. T. 9. c. 852. C.
Vitia a majoribus contracta perdurare, & ſucceſſorem auctoris ſui culpam comitari, ſucceſſorem ſcilicet univerſi juris. T. 9. c. 1000. A. B.
Vitia in ſervo futura non præſtat venditor. T. 10. c. 1031. A.
Vitio rei ſublato, non ſtatim vitium furis, aut perſonæ tollitur. T. 5. c. 725. B.
Cum vitio qui poſſidet, non utique ſemper vim jure propulſat. T. 10. c. 697. B.
Vitioſa poſſeſſio malæ fidei eſt, & ſic inutilis uſucapio ejus. Tom. 5. c. 739. E.
Vitioſa poſſeſſio quæ dicitut. T. 5. c. 743. B. C.
Vitioſa ſervi poſſeſſio domino nocet. Ibid. B.
Vitioſam rem qui vendit, & tradit, vitio comperto, quanti agetur, T. 10. c. 765. C.
Quoties vitioſè cautum eſt, non cautum videtur. T. 4. c. 97. E.
Vitioſæ poſſeſſiones quæ ſint, & quando accidant. T. 5. c. 804. A.
Vitioſum ubique eſt, quod nimium eſt. T. 5. c. 663. A.
Vitium priùs fuit ubſervatio, nunc mos eſt. T. 2. c. 1231. C.
Vitium aut reale, aut perſonale. T. 1. c. 1129. E.
Vitium fugæ num antiquios ſit venditione, cum dubitatur, reſponſo ſervi tormentis elicito credendum alt. T. 4. c. 975. A.
Vitium poſſeſſionis, a defuncto contractum, heredem ſequitur, T. 4. c. 1159. D.
Vitium poſſeſſionis, quam ſervus nactus eſt, qunmodo purgetur. T. 5. c. 743. C.
Vitium temporis an hereditatem vitiet, & libertatem. T. 5. c. 1093. D.
Vitium rei poſſeſſæ quomodo purgetur. T. 5. c. 732. E.
Vitriarii quinam appellati fuerint. T. 2. c. 767. C.
Vitriariorum privilegia. T. 2. c. 768. C.
Vitricus qua causâ habetur loco parentis. T. 3. c. 230. E.
Vitulinis carnibus veſci lege prohibitum. T. 3. c. 101. C.
Vitulorum ne carnibus veſceretur, vetitum a Valentioiano. T. 10. c. 703. D.
Vitutiarii quinam fuerint ouncupati. T. 3. c. 311. E.
Vivaria. T. 5. c. 715. E.
Vivarium qui emerit, an etiam feras emiſſe iotelligatur. Tom. 8. c. 262. D.
Viventis beneficium alii conferri non poteſt. Tom. 6. c. 1007. A.
Viventium intereſt non præcipitari, dum juſtè deliberant, ſed morientium intereſt habere ſucceſſores legitimos. T. 10. c. 784. C.
Vixiſſe vento non præſumitur, proverbium. T. 9. c. 589. D.
Vivi cedunt viam, morientes relinquunt. T. 5. c. 638. B.
Ulciſcendi jus naturale non eſt. T. 1. c. 965. B.
Ulpiani ab Africano diſſentio. T. 3. c. 199. A.
Ulpianus juris conditor appellatus. T. 1. c. 1071. B.
Ulpianus juriſconſultus Syraticus nuncupatus. T. 6. c. 799. C.
Ulpianus juriſconſultus fuit præfectus annonæ ſub Alexandro. T. 9. c. 1255. C. fuit præfectus prætorio. Ibid. D. fuit magiſter ſcrinii. Ibid. D. occiſus fuit a prætorianis militibua ſeditione motis. Ibid. D.
Ulpianus a Paulo facilè, & libenter diſſidet. T. 10. c. 77. D.
Ulpianus fuit ſub Alexandro Præfectus Prætorio, & annonæ. T. 10. c. 665. D. & c. 709. D.
Ultima cognitio. T. 9. c. 126. E. Vide, Cognitio.
Ultima judicia morientium certiora ſunt. T. 9. c. 85. C.
Ultimæ voluntates latiùs interpretantur, quàm ſtipulationes. T. 7. c. 1163. A.
Ultimæ voluntatis ſcriptura libera, & ſtylus liber hominibus eſſe debet. T. 9. c. 719. A.
Ultimarum voluntatum favore uſuræ in actione ex teſtamento, ex mora currunt inſtar judiciorum bonæ fidei. T. 5. c. 403. C. D.
Ultimorum judiciorum tria genera, teſtamentum, codicilli, & ultimum judicium. T. 9. c. 705. B.
Ultimum judicium an ſit ſupplementum codicillorum. Tom. 9. c. 705. B. C.
Ultio omni jure prohibita. T. 9. c. 1150. C.
Ultio eſt honor debitus ſoli Deo. Ibid. C.
Ultro, ideſt, prior. T. 3. c. 57. E.
Ulyſſes non vi, ſed dolo Polyphemom excæcavit. T. 1. c. 1356. E.
Umbri, & Umbrici. T. 9. c. 1308. E.
Una, & æqualis reverentia omnibus parentibus ſervanda eſt. Tom. 4. c. 1338. B.
Una, eademque eſt cauſa contrariorum, ſed contraria tameo. T. 5. c. 837. B.
Unâ conditione deficiente, omnes videntur defuiſſe. T. 8. c. 510. D.
Uncia quid, & quo alio nomine appellata. T. 8. c. 972. D.
Unctor ἀλείπτης, ſeu ſtrigilator. T. 3. c. 391. D.
Unde liberi ſi tabulæ teſtamenti nullæ extabunt. T. 8. c. 161. A. & ſeq.
Unde articulus qualis. T. 8. c. 534. E.
Unde legitimi. T. 8. c. 183. D.
Unde vir, & uxor. T. 9. c. 674. C.
Unde liberi qui ad ſucceſſionem parentum ab inteſtato vocantur. T. 9. c. 662. E.
Unde vi interdictum. Vide, Interdictum unde vi.
Unde liberi. T. 9. c. 662. E.
Unde legitimi, & unde cognati. T. 9. c. 666. A.
Unguentum ſiquis ex pluribus odoribus fecerit, unguenti dominus eſt, qui fecerit, non cujus odorea fuerunt. T. 3. c. 304. C.
Unica interpellatio parit moram. T. 5. c. 566. E.
Unicuique licet renuntiare juri ſuo. T. 9. c. 58. A.
Unicus caſus quo in actionibus bonæ fidei poſſeſſor, non reſtituens rem ob dolum, & contumaciam, punitur quanti actor in litem juraverit. T. 5. c. 381. A. B.
Uniones, ideſt, grandes margaritæ, qui & peruli dicuntut. T. 2. c. 469. E.
Unitas non admittit diviſionem. T. 10. c. 537. D.
Pro univerſali indefinita habetur. T. 6. c. 480. B.
Univerſi in civitate, aut municipio conſentire facilè non poſſunt, in adquirenda ſcilicet poſſeſſione. T. 5. c. 703. D. E.
Univerſi agere non poſſunt, vel actiones excipere. T. 6. c. 279. C.
Univerſitas, municipium, ſeu civitas an heres inſtitui poſſit. T. 5. c. 703. E.
Univerſitas fundi, an ſingulæ partes ejus poſſideantur. T. 5. c. 741. B.
Univerſitas Bononienſis. Vide, Bononienſis univerſitas.
De univerſitate actiones multæ ſunt. T. 7. c. 227. D.
Univerſitatibus an legari poſſit. T. 8. c. 5. D. E. an ex poſſint heredes inſtitui. Ibid. E.
Univerſorum non idem animus. T. 7. c. 614. D.
Univerſum jus cum dicitur quid intelligatur. T. 8. c. 503. D.
Unius rei una tantùm ratio eſt. T. 4. c. 314. E.
Unius rei duo, pluresve poſſeſſores, vel domini in ſolidum eſſe non poſſunt. T. 5. c. 697. C.
Unius facti duæ pœnæ nunquam proditæ ſunt. T. 5. c. 42. D. E.
Unius heredis ceſſatio ao cæteris noceat. T. 5. c. 859. D.
Unius ſententia ex pluribus arbitris nullius eſt, T. 5. c. 191. A.
Unum genus eſt poſſidendi, ſpecies infinitæ. T. 5. c. 717. D.
Unum legatum an reſcindi poſſit, & alterum retineri. T. 5. c. 2048. B.
Unum legatum pro parte ſcindi non poteſt, nec diviſionem admittit. T. 7.

Digitized by Google

T. 7. c. 1092. B. non licet partem agnoſcere, partem repudiare. Ibid. E.

Unum non poteſt dici numerus. T. 9. c. 1395. C.

Unus tutor convenitur in ſolidum, & ſuſtinet onus omnium tutorum, quod cæteri ſolvendo non ſunt. T. 4. c. 33. B.

Unus ex correis credendi ſolidum accepto ferre, non verò & novare poteſt. T. 5. c. 69. C.

Unuſquiſque ſui facti pœnam meretur, publicè intereſt delicta non eſſe impunita. Tom. 5. c. 911. C.

Unus dies omnibus præſcriptionibus temporalibus, & menſibus ſingulis ſuperaddi ſolet. Tom. 5. c. 628. A.

Unus ex creditoribus an curator bonis debitoris dari poſſit. T. 5. c. 764. D.

Unus, idemque homo poteſt duplicis juris peculium habere. T. 5. c. 435. C.

Unuſquiſque poteſt contemnere ea, quæ pro ſe introducta ſunt. T. 6. c. 324. A.

Unus in libris juriſconſultorum ſignificat idem, quod magiſter. T. 8. c. 532. D.

Si unus ex pluribus heredibus creditoris, vel debitoris partem ſuam debiti ſolverit, vel acceperit. T. 9. c. 1237. C.

Si unus ex pluribus appellaverit. T. 9. c. 1124. D.

Qui vocabatur in jus, ſequebatur vocantem. Tom. 9. c. 20. B. C.

Vocabula non tam ſunt, quàm negotia. T. 4. c. 174. C.

Vocabula rerum immutabilia ſunt, hominum mutabilia. T. 7. c. 966. B.

Vocabula juris auctoribus plerumque ſignificant jus, non corpus. T. 8. c. 504. A.

Vocabula naturæ ſunt filius, mater, & cognatus. T. 5. c. 160. E.

Vocabulum *citra* pro *intra*, & rurſus *intra* pro *citra* ſæpiſſime apud Cornelium Tacitum legitur. T. 4. c. 1182. D. E.

Vocabulum tantundem præſtat, quantum proprium nomen. T. 7. c. 647. C.

In jus vocandi multiplices, & varii modi. T. 5. c. 87. A.

Vocandi aliquem in jus variæ, & multiplices ſunt cauſæ. Tom. 7. c. 115. C.

Vocantur Præſides legati Cæſaris, legati Imperatoris, legati Auguſti. T. 4. c. 821. D.

Vocare in jus quid ſit. T. 7. c. 115. B. C. Vide, In jus vocare.

Vocare in jus, & in judicium quid. T. 9. c. 20. B.

Vocare in jus. Vide, In jus vocare.

Vocari in jus hodie, non abripi in uſu eſt. T. 5. c. 9. E.

Vocati eſt non contemnere auctoritatem magiſtratus. T. 9. c. 1083. B.

Vocati ad forum jure incompetens invocant competens. T. 10. c. 399. D. Vide, Forum.

Vocatio in jus agendi initium eſt. T. 1. c. 735. A.

Vocatio in jus, & libelli oblatio quomodo differant. T. 5. c. 881. D.

An vocatio in jus, editione, an verò vocatione prior fuerit editio. T. 10. c. 874. C.

Vocatio in jus quomodo olim fiebat. T. 10. c. 875. C. D.

Vocatione ſolâ in jus actio temporaria non perpetuatur. T. 6. c. 6. A. B.

Poſt vocationem in jus appellationis remedium an impediatur. T. 6. c. 935. C.

Vocationi in jus commiſcetur hodie editio actionis. T. 9. c. 20. C.

Vocationis in jus mos antiquus quis fuerit. T. 5. c. 9. A.

Vocatus in crimen priſcos honores retinet, novos ante finitam litem adipiſci nequit. T. 4. c. 858. D.

Vocatus in jus confeſtim ducitur in jus, aut in diem certum promittit judicio ſiſti. T. 9. c. 21. B.

Vocatus in jus non aliter dimittitur, ſed trahitur invitus, niſi vel caverit judicio ſiſti, vel de re tranſegerit. T. 9. c. 24. B.

Voconia lex quænam fuerit. T. 8. c. 1004. D.

Voconia lex. Vide, Lex Voconia.

Voconia lex quo tempora lata. T. 10. c. 486. B.

Non volens quis ſit. T. 10. c. 409. A.

Volenti, & ſcienti poſſeſſio adquiritur. T. 4. c. 624. D.

Volenti ſicut res pro re ſolvi poteſt, ita & aliud pro alio conſtitui. T. 5. c. 396. E. & c. 397. A.

Volerones unde dicti. T. 6. c. 1033. A.

Volo, rogo, mando, cupio, & peto, hæc verba ſunt precaria, non directa. T. 4. c. 515. A.

Volo eſt precarium verbum. T. 7. c. 1096. A.

Volubilia quæ dicuntur. Tom. 7. c. 1376. E.

Volventia quæ dicuntur. Tom. 7. c. 1375. E. & T. 8. c. 261. D.

Cum volueris, & cum morieris, eadem eſt vis horum verborum. T. 7. c. 1201. C.

Cum volueris, hæc verba ſunt extenſiva. T. 7. c. 1201. B. & ſeq.

Voluero non eſt extenſivum, *volam* eſt extenſivum, & admittit mutationem voluntatis. T. 10. c. 531. B. & c. 546. C.

Voluiſſe videtur, qui videt, & tacet. T. 5. c. 440. B.

Voluiſſe non intelligitur, qui ſimulavit. T. 9. c. 795. A.

Qui ſemel voluit, nullam poteſt videri accipere injuriam. Tom. 5. c. 671. B.

Volumen nomen generale. T. 10. c. 1122. E.

Voluntaria juriſdictio inter quos eſt. T. 4. c. 833. B. a Proconſulibus exercetur. Ibid. B.

Voluntaria ſocietas. T. 9. c. 360. B. & ſeq.

Voluntarii, & neceſſarii procuratores quinam dicantur. T. 2. c. 110. E.

Voluntarii heredes. T. 7. c. 1440. A. Vide, Heredes.

Voluntarii teſtes qui. T. 8. c. 216. B.

Voluntarii contractus ex poſtfacto ſunt neceſſarii. T. 9. c. 243. D. Vide, Contractus.

Voluntarium jusjurandum. Tom. 9. c. 185. A. Vide, Jusjurandum voluntarium.

Voluntarium a Græcis accipitur pro eo, quod defertur in jure. T. 10. c. 418. E.

Voluntarius procurator quis dicatur. T. 3. c. 279. C.

Voluntarius procurator, qui ſe alienis negotiis offert, rem ratam dominum habiturum cavere an debeat. T. 3. c. 182. D. & c. 279. C.

Voluntarius procurator. Vide, Procurator voluntarius.

Voluntas duobus modis dicitur prior, & poſterior. T. 3. c. 393. E.

Voluntas nuda quæ ſit. T. 1. c. 704. E.

Voluntas expreſſa, integra, & libera exigitur in manumiſſionibus. T. 3. c. 484. D.

Voluntas ex ſcientia præſumitur. T. 3. c. 394. E.

Voluntas in maleficiis ſpectatur, non exitus. T. 1. c. 505. B.

Voluntas coacta pro voluntate non habetur. T. 3. c. 484. D.

Voluntas conditionem facit, non ſermo. T. 3. c. 410. D.

Voluntas mulieris dotalis fundi alienationem confirmat. T. 1. c. 1500. D.

Voluntas defuncti legitima eſt favorabilis. T. 1. c. 699. D.

Voluntas teſtatoris non vitiatur teſtamentorum vitiis, aut mendis. T. 4. c. 688. E.

Voluntas heredis eſt ambulatoria uſque ad ſupremum vitæ exitum, ſicut dicitur de voluntate teſtatoris. T. 4. 517. A.

Voluntas privati hominis potentior eſſe nequit jure publico. Tom. 4. c. 371. D.

Voluntas defuncti in conditionibus ſcripto potior eſt. T. 4. c. 1189. A.

Voluntas perpetua eligendi eſt heredi, quamdiu vivit. T. 4. c. 517. C.

Voluntas ſola non facit teſtamentum, niſi militis voluntas. T. 4. c. 515. B.

Voluntas nuda, & tacita fideicommiſſum facit. T. 4. c. 536. E.

Voluntas teſtatoris lege potior eſt, quæ aliàs Falcidiam minuere non poteſt. T. 4. c. 1361. E.

Voluntas teſtatoris potiùs ſpectatur, quàm verba. T. 4. c. 1188. D.

Voluntas teſtatoris num erogationis finem faciat. T. 4. c. 877. C.

Voluntas patris quænam ſit in bonorum diviſione. T. 4. c. 897. E.

Omnis voluntas defuncti rata conſtituitur, cum ſemel adita eſt hereditas. T. 4. c. 602. D.

Voluntas ſuprema potior eſt. T. 5. c. 1051. A.

Voluntas, & propoſitum delioquentis diſtinguunt maleficia. T. 5. c. 585. B.

Voluntas, & conſenſus patris pro fidejuſſione filiifamilias eſt. T. 5. c. 11. A.

Voluntas coacta voluntas eſt. T. 5. c. 145. B.

Voluntas pro ratihabitione accipitur. T. 5. c. 139. C.

Voluntas, fides, ſcientia, & mens in emptionibus a ſervo factis cur ſpectanda. T. 5. c. 742. E.

Voluntas legitimè contrahentium ſæpenumero potior eſt, quàm nimia juris ſubtilitas. T. 5. c. 479. C.

Voluntas defuncti intra annum debet exſequi. T. 6. c. 1043. B. C.

Voluntas teſtatoris ambulatoria eſt uſque ad mortem. T. 6. c. 119. A.

Voluntas teſtatoris inepta ſervanda non eſt circa ejus ſepulturam. T. 6. c. 665. D.

Voluntas teſtatoris in vocibus ambigua. T. 6. c. 503. B.

Voluntas ultima, ultima ſcriptura ſpectatur in legatis, & fideicommiſſariis libertatibus. T. 6. c. 130. D.

Voluntas teſtatoris in cauſis teſtamentorum totum facit. Tom. 6. c. 273. E.

Voluntas noſtra a nobis originem capit. T. 7. c. 10. B.

Voluntas teſtatoris an potior ſit ſcripturâ certâ, & indubitatâ. T. 7. c. 1354. C. D.

Voluntas teſtantium ambulatoria uſque ad ſupremum vitæ exitum. T. 9. c. 94. C.

Voluntas coacta non eſt voluntas. T. 9. c. 795. D.

Voluntas ultra mortem eſt ſolatium mortis. T. 9. c. 719. A.

Voluntas ſceleris, & ſcelus æquali ſorte puniuntur. T. 9. c. 450. C.

Voluntas collata in rempublicam pœnitentiâ non revocatur. T. 9. c. 75. A.

Voluntas a pactione quomodo ſeparanda. T. 9. c. 30. B.

Voluntas, fidem heredis in perpetuum non obſtringens, quæ ſit. T. 9. c. 36. A.

Voluntas ſceleris punitur in crimine majeſtatis. T. 9. c. 1396. E.

Voluntas expreſſa facit ceſſare tacitam. T. 9. c. 885. B.

Voluntatis verbum pactionem ſubindicat. T. 1. c. 920. B.

Voluntatis ſolius nulla eſt pœna. T. 1. c. 472. D.

Voluntatis quæſtio plerumque declaratur ex ſcripto. T. 4. c. 515. C.

Voluntatis eſt mandatum ſuſcipere, conſumere, ſeu explere neceſſitatis. T. 4. c. 12. A.

Voluntatis eſt ſuſcipere mandatum, neceſſitatis conſummare. T. 5. c. 418. B. & T. 9. c. 243. D.

Voluntatis quæſtiones occurrunt ſæpe. T. 6. c. 118. D.

Voluntatis & juris cauſam non mutat ordo ſcripturæ. Tom. 6. c. 279. A. B.

Voluntatis, & officii eſt commodare, neceſſitatis re commodatâ uti ſinere. T. 9. c. 243. D.

Voluntatis eſt adire arbitrum, neceſſitatis parere arbitrio. Ibid. D.

Voluntatis nomine ſpecialis conventio adſignificatur. T. 10. c. 456. C.

Voluntatis eſt contrahere, neceſſitatis adimplere contractum. T. 10. c. 959. A.

Voluntati illegitimæ defuncti heres impune non paret. T. 2. c. 1023. B.

Voluntati ineptæ teſtatoris non eſt parendum. T. 9. c. 807. A.

Voluntatem etiam puniri. Tom. 3. c. 446. D.

Voluntatem defuncti impleri heredis intereſt. T. 4. c. 659. D.

Voluntatem defuncti regere conditiones. T. 7. c. 965. A. in fideicommiſſis voluntatem ſpectari, non verba. Ibid. c. 5501. A.

Voluntatem non minus puniri, quàm effectum in atrocioribus delictis, quæ tam naturali, quàm civili jure improbantur. Tom. 9. c. 620. B.

Contra voluntatem teſtatoris non facit, qui non exſpectatâ conditione fideicommiſſi remittit fratri fideicommiſſum. Tom. 9. c. 31. A.

Voluntatem integram, & plenam, & liberam non habet, qui coactus vult. T. 9. c. 795. E.

Voluntate nudâ non infirmatur teſtamentum. T. 4. c. 519. B. electio verò heredis infirmatur nudâ voluntate. Ibid. B.

Ex voluntate defuncti omnis perplexitas dirimenda. T. 8. c. 610. B.

Voluntate nudâ teſtamentum juſtum, & ſolenne non infirmatur. T. 10. c. 771. E.

Voluntates etiam, & conatus coercentur. T. 1. c. 472. D.

Voluntates ſunt faciliores in rebus ſuis legandis, quàm alienis comparandis, onerandiſque heredibus ad emptionem rei. T. 4. c. 535. D.

Voluntates teſtantium latiùs accipiuntur. T. 4. c. 689. A.

Voluntates contrahentium in conventionibus debent potiùs ſpectari, quàm verba. T. 4. c. 912. E.

Voluntates teſtantium pleniùs interpretandæ ſunt in teſtamentis. T. 6. c. 226. B. & c. 576. E.

Voluntates teſtantium pleniùs interpretantur. T. 6. c. 744. A.

Voluntates defunctorum non ut actus viventium ſuſpendi poſſe. T. 7. c. 449. E. & c. 1392. B. C.

Voluntates defunctorum pleniùs interpretandas. T. 7. c. 1365. E. & c. 1366. A.

Voluntates noviſſimæ in contractibus certiores. T. 9. c. 85. C.

Ex voluptate omnia æſtimamus, vel ex utilitate, vel ex neceſſitate, vel ex amœnitate. T. 4. c. 895. C.

Res voluptatis, ideſt, voluptas. T. 5. c. 695. A.

Voluptuariæ impenſæ. T. 9. c. 503. D.

Vota Deo fiunt. T. 6. c. 1100. C.

Vota urgere quid ſit. T. 6. c. 413. B.

Vota dicuntur pollicitationes, ſeu polluctationes. Tom. 10. c. 586. C.

De voto tractatur ſub titulo de pollicitationibus. T. 9. c. 75. A.

Votorum oblatio pro ſalute Principis anno ineunte. Tom. 2. c. 983. B.

Votum commune filium ad patris hereditatem vocat, patrem verò ad filii bona tantùm miſerationis, vel ſolatii ratio. T. 4. c. 363. C.

Votum incertæ pecuniæ non valet. T. 4. c. 943. B.

Votum matrimonii prius, & antiquius voto clericali. T. 6. c. 1097. C.

Votum redimitur erogationibus. T. 6. c. 881. A.

Votum metu extortum perſeverantiâ diuturni temporis confirmatur. T. 6. c. 1101. C.

Votum ſimplex quomodo differat a voto ſolenni. T. 6. c. 1100. C. D. impedit matrimonium contrahendum, non tamen dirimit contractum. Ibid. c. 1101. A.

Votum eſt ſpecies pollicitationis. T. 9. c. 75. A.

Voventes qui ſint. T. 6. c. 1097. C. D.

Vovere, aut donare de alieno licet voluntate domini. T. 4. c. 371. D.

Vox ſervi tanquam vox domini eſt. T. 6. c. 537. B.

Vox patris vox eſt filiiſamilias, & contra vox filii vox patris. T. 6. c. 352. C.

Vox viva eſt Prætoris edictum. T. 7. c. 654. B.

Vox patris tanquam vox filii. T. 9. c. 977. D. & c. 1253. B.

Vox alba quæ. T. 9. c. 2. A.

Vocis amiſſio morbi nomine ſignificatur. T. 9. c. 607. E.

Voces pleræque juris, quæ quòd ſint malè ab interpretibus acceptæ, accipiuntur & malè in foro. T. 9. c. 284. E.

Urbana prædia eſſe omnia ædificia, ſive ruri, ſive in urbe ædificata ſint. T. 7. c. 477. C.

Urbana prædia ut diſtinguenda a ruſticis prædiis. T. 7. c. 380. D.

Urbani magiſtratus qui ſint. T. 10. c. 386. E.

Urba-

Usbani magiſtratus judicea dant ſuo jure, & more majorum. T. 10. c. 387. A.

Urbani magiſtsatus ex pragmatico Principis an poſſint emere res mobiles, vel immobiles. Tom. 10. c. 869. B.

Urbani capitationem præſtare non debent. T. 2. c. 851. B.

Urbani, & urbaniciani milites. T. 2. c. 996. C. D.

Urbani magiſtratus. Vide, Magiſtratus.

Urbaniciani in piſtorum corpus damnandi. T. 2. c. 714. A.

Urbaniciani literarum peritiſſimi erant, edebant omnia acta, & excipiebant, conferebantque ſcripturam cum ſcriptura. Tom. 9. c. 289. B.

Urbanicianus, qui concutit piſtorem, corpori piſtorum additus. T. 2. c. 995. E.

Urbanus ſermo diſtinguitur ab oppidano. T. 8. c. 649. D.

Urbanus magiſtratus. Vide, Magiſtratus.

Urbanus, aut Provincialis magiſtratus etiam in liberum hominem habuis auctoritatem, & coercitionem. T. 10. c. 872. D.

In urbe regia nemo in carcerem conjiciatur ſine juſſu majorum judicum. T. 1. c. 528. B.

In urbe ſupellex quæ eſt, & ſupellex urbana differunt. T. 8. c. 603. A. B.

In urbe judicem dare eſt juriſdictionis. T. 10. c. 851. D.

In urbe ferè ſemper cives, aut incolæ capeſſunt magiſtratum. T. 10. c. 859. D.

Urbes a capitatione immunes. T. 2. c. 682. C.

Urbes deformari quod Senatuſconſultum veses. T. 8. c. 395. D.

Urbes non deformari, & domos ſplendidas non deſtrui reipublicæ intereſt. Ibid. D.

Urbes, in quibus jus civile docebasur. T. 9. c. 250. E.

Urbis aſpectus ne ruinis deformetur, cautum eſt ex edicto Veſpaſiani, ne juncta ædibus legari poſſint. T. 4. c. 5330. E. & c. 5335. A.

Urbis definitioni jungisur diei definitio. T. 8. c. 481. E.

Urbs eſt, quæ muris continetus, & finitur. T. 5. c. 15. E.

Urbs pro metropoli. T. 8. c. 481. B.

Urbs pro Roma. Ibid. B.

Uredo, & rubigo quid diſſideant. T. 3. c. 448. E.

Urgentia negotia hereditaria quæ ſunt. T. 4. c. 907. D.

Urinare, ideſt, mergere. Tom. 5. c. 535. A.

Urinatores qui ſint, & dicantur. Ibid. A. columbi, & columbarii dicuntur, & ſpongiatores. Ibid. A.

Uſque articolus an includat, vel excludat. T. 9. c. 873. E. eſt ambiguus. Ibid. c. 875. B. C.

Uſualia munifica. T. 5. c. 688. D.

Uſualia ſunt in penu. T. 7. c. 1157. D.

Uſualia non pendunt portosium. T. 8. c. 625. B. C.

Uſoalium profeſſio exigitur. Ibid. C.

Uſuarium quid. T. 3. c. 391. A. B.

Uſuarius uſum alii donare, aut gratis concedere ſeorſim ſine ſe non poteſt. T. 4. c. 501. D.

Uſuarius, & uſufructuarius in quo differuns. T. 6. c. 238. A. B.

Uſuarius locare alii, aut vendere, aut pignorare, aut precariò concedere, aut directò donare non poteſt. T. 6. c. 238. B.

Uſuarius an uſum alteri poſſit locare, commodare. T. 8. c. 946. D. E.

Uſucapere quid. T. 5. c. 84. C.

Uſucapere, & uſurpare contrariè relata ſunt. T. 1. c. 1109. B.

Uſucapere captivi an poſſins. T. 3. c. 646. D. E.

Uſucapere an poſſit fructuarius. T. 1. c. 94. C.

Uſucapere, & uſu diuturno, ſeu longo tempore adquirere, quid diſtant. T. 1. c. 1558. A.

Uſucapere pro herede, pro donato, pro derelicto, & pro ſuo. T. 1. c. 844. B. & ſeq.

Uſucapere non poteſt, qui emit a domino. T. 1. c. 5122. E.

Uſucapese poſſunt infantes, & furioſi. T. 1. c. 1125. A.

Uſucapere poteſt, qui pro ſuo poſſidet. T. 1. c. 1123. A.

Uſucapere pro emptore. T. 1. c. 844. B.

Uſucapere non poteſt filiusfamilias, niſi caſtrenſia, & quaſi caſtsenſia. T. 1. c. 1110. B.

Pupillus, & infans tutore auctore uſucapere, & poſſidere poſſunt. Ibid. C.

Uſucapere qui poſſint, quæ res uſucapi poſſint, & de actionibus inde competentibus. T. 5. c. 722. B. & ſeq.

Uſucapere an captivi poſſint. T. 5. c. 570. D.

Uſucapere non poteſt, qui ſciens alienam poſſeſſionem apprehendit. T. 6. c. 34. C. D.

Uſucapere fundum ſervus non poteſt, quia malæ fidei poſſeſſor eſt. T. 6. c. 318. C.

Uſucapere aliud eſt, aliud uſurpare. T. 7. c. 395. D.

Uſucapi res furtivæ, vel vi poſſeſſæ an poſſint. T. 1. 82. C.

Uſucapi non poſſunt res furtivæ, vel vi poſſeſſæ, niſi vitio purgato. T. 1. c. 84. B.

Uſucapi an poſſint ses pupilli. T. 3. c. 698. A.

Uſucapi an poſſit res fidei. Tom. 1. c. 84. C.

Uſucapi an poſſit partus ancillæ furtivæ. T. 1. c. 5114. A.

Uſucapi ſepulcrum, nec locum ſepulcri poteſt. T. 1. c. 1121. C.

Uſucapi an res aliena poſſit donata mortis causâ. Tom. 3. c. 520. C.

Quæ res uſucapi poſſunt, & quæ non. T. 1. c. 1113. B. & ſeq.

Uſucapi ea non poſſunt, quæ non utendo amittuntur. T. 1. c. 378. B.

Uſucapi aquam biennio. Tom. 5. c. 1119. A.

Uſucapi non poteſt jus incorporale. T. 1. c. 5537. D.

Uſucapi non poſſuns agrorum fines. T. 3. c. 253. B.

Uſucapi non poſſunt ea, quæ amittuntur non utendo. T. 5. c. 1137. D.

Uſucapi non poſſuns res fiſci. T. 5. c. 5127. C. & T. 9. c. 1022. E.

Uſucapi res pupilli immobiles non poſſuns, mobiles verò poſſuns. T. 6. c. 359. B.

Uſucapi non poteſt ſervitus ex lege Scribonia. T. 6. c. 37. A.

Uſucapi rem pupilli non poſſe, quam tutor ei ſubripuit, & alii vendidit. T. 6. c. 319. A.

Uſucapi an poſſit res vi, aut clam poſſeſſa. T. 8. c. 267. D.

Uſucapi non poteſt res pupilli, nec longo tempore adquiri. Tom. 9. c. 5030. A.

Uſucapi non poteſt res pupilli. T. 9. c. 997. A.

Nihil uſucapi poſſe pso herede, ſuis heredibus exſiſtentibus, quid ſit. Ibid. B.

An poſſit uſucapi res furtiva, emptore ignorante conditionem venditionis. T. 10. c. 86. E. & c. 87. A.

Non omnis, qui uſucapit, poſſidet. T. 5. c. 1139. B.

Non uſucapit malæ fidei poſſeſſos. T. 4. c. 635. B.

Uſucapit pro herede, qui heres non eſt, ſi bonâ fide, & juſto titulo hereditatem poſſidet. T. 6. c. 21. C.

Uſucapit nemo rem ſuam. Tom. 9. c. 995. B.

Uſucapitur res mobilis anno ubique, immobilis biennio in italico ſolo. T. 1. c. 81. D.

Uſucapitur ex conſtitutione Juſtiniani res mobilis triennio, immobilis inter præſentes decennio, & inter abſentes 20. annis. Tom. 9. c. 501. D. E.

Uſucapio cus, & quo jure iotroducta. T. 1. c. 1108. E.

Uſucapio dicitur ſuffragium temporis. T. 2. c. 466. E.

Uſucapio quid. T. 5. c. 843. E. & T. 2. c. 455. E. & T. 4. c. 342. B. C. & c. 633. E. & Tom. 9. c. 101. D. & c. 995. C.

Uſucapio, & uſurpasio differunt. T. 1. c. 843. E. & c. 844. A.

Uſucapio jure civili introducta. T. 5. c. 1109. E.

Uſucapio eſt finis ſollicitudinis, & pesiculi litium. T. 5. c. 1150. B.

Digitized by Google

Uſucapio juris eſt, poſſeſſio longi temporis eſt facti. T. 1. c. 1141. B.
Uſucapio non niſi naturaliter interrumpitur. T. 1. c. 1142. E.
Uſucapio poſſeſſionis continuationem exigit. T. 1. c. 1401. E.
Uſucapio ejus rei nulla eſt, cujus nomine furti agi poteſt. Tom. 1. c. 1135. B.
Uſucapio ſine titulo non procedit. T. 1. c. 1405. B.
Uſucapio bonam fidem exigit, poſſeſſio non item. Tom. 1. c. 1139. B.
Uſucapio bonæ fidei poſſeſſori in rebus mobilibus quare non facilè competat. T. 1. c. 83. A.
Uſucapio an procedat ſine poſſeſſione civili. T. 1. c. 94. D.
Uſucapio an causâ falsâ procedat. T. 1. c. 1405. B.
Uſucapio rerum immobilium decennio hodie inter præſentes, vicennio inter abſentes completur. T. 1. c. 1521. D.
Uſucapio rerum mobilium triennio perficitur. T. 1. c. 542. B.
Uſucapio fundi dotalis inhibetur. T. 1. c. 1136. B.
Uſucapio etiam hodie completur diuturno ſilentio. T. 1. c. 1522. C.
Uſucapio poſſeſſionem exigit. T. 1. c. 1118. A.
Uſucapio a defuncto cœpta heredi ignoranti proderit. T. 1. c. 1063. D.
Uſurapio efficere non poteſt, ut ne ſulo cedat ſuperficies. Tom. 1. c. 1130. A.
Uſucapio cauſam non perimit pignoris. T. 1. c. 1521. E.
Uſucapio in ancillæ partu neceſſaria. T. 1. c. 1111. B.
Uſucapio pro emptore an procedat, etiamſi nulla ſit emptio, & nulla traditio. T. 3. c. 707. D.
Uſucapio an plenum jus tribuat. T. 1. c. 843. E.
Uſucapio ſi jam ante cœpta fuerit, an interrumpatur captivitate. T. 3. c. 645. E.
Uſucapio non procedit ignoranti jus. T. 4. c. 504. B.
Uſucapio non procedit ex ignorantia juris. T. 4. c. 503. D.
Uſurapio ſi non reſtituatur fictione poſtliminii, an reſtituatur beneficio edicti. T. 4. c. 68. B.
Uſucapio eſt lucrum cum damno alterius. T. 4. c. 342. B.
An uſucapio reſtituatur jure poſtliminii, capto reverſo ab hoſtibus, ut fingatur medio tempore poſſediſſe. T. 4. c. 68. B.
Uſucapio ſine poſſeſſione contingere non poteſt. Ibid. B.
Uſucapio eſt lucrum, quod lege 12. Tab. propter commune bonum obvenit ex damno alterius, vel lucrum conjunctum cum detrimento alterius. T. 4. c. 342. B.
Uſucapio rei dominium mutat, pignus, vel uſusfructus non mutat rei dominium. T. 4. c. 568. D. & c. 637. B.
Uſucapio eſt lucroſa ei, qui uſurapit, & damnoſa ei, cujus res uſucapitur. T. 4. c. 68. A. & T. 5 c. 167. D.
Uſucapio eſt ſpecies lucri. Tom. 4. c. 504. E.
Uſucapio non procedit, quando traditio non intervenit. T. 4. c. 632. B.
Uſurapio ſi jure poſtliminii non reſtituitur, an beneficio edicti in integrum reſtituatur. Tom. 4. c. 69. D.
Uſucapio ſine poſſeſſione non procedit. T. 4. c. 342. C.
Uſucapio ſine uſu rei non conſiſtit. T. 4. c. 69. A.
Uſurapio continuam poſſeſſionem requirit. T. 5. c. 734. E.
Uſucapio juſta quæ ſit, quando eſſe incipiat, & qui ab injuſta differat. Tom. 5. c. 745. E. & c. 746. A.
Uſucapio continuationem temporis deſiderat. T. 5. c. 719. D.
Uſucapio quando rite cœpta eſſe dicatur. T. 5. c. 728. B.
Uſucapio pro emptore an, & quando ex lege commiſſoria locum habeat. T. 5. c. 740. D. E.
Uſucapio non juris tantum eſt, ſed etiam facti. T. 5. c. 735. D.
Uſucapio præſtat libertatem ſervitutum, quæ non omnimodo pereunt non utendo, ideſt, ſervitutum urbanarum, non etiam ruſticarum. T. 5. c. 736. C.
Uſucapio pro donato quando procedat. T. 5. c. 748. A. B.
Uſurapio ſervi quomodo procedat. T. 5. c. 743. A. B.
Uſucapio ſcienti tantùm competit, etiamſi ignorans poſſeſſionem adeptus ſit. T. 5. c. 695. E.
Uſucapio quid requirat. Tom. 5. c. 746. D. E.
Uſucapio conjuncta eſt ſemper cum damno alterius. Tom. 5. c. 646. C.
Uſucapio quando ignoranti procedat. T. 5. c. 695. B. C.
Uſurapio quæ poſſeſſionem civilem requirat. T. 5. c. 718. E.
Uſucapio bonæ fidei poſſeſſorit jus eſt, non malæ fidei. T. 5. c. 740. A.
Uſucapio rectè inchoata an ſuperveniente malâ fide interrumpi poſſit. T. 5. c. 803. E.
Uſurapio plenum jus tribuere dicitur. T. 5. c. 729. A.
Uſucapio, quæ rite inchoata eſt, an pignoratione interrumpatur. T. 5. c. 700. D.
Uſucapio cur introducta. Tom. 5. c. 167. D.
Uſucapio jure publico, & bono communi, bono publico introducta eſt. T. 5. c. 646. C.
Uſucapio ſuo marte impleri quando dicatur. T. 5. c. 169. D.
Uſucapio non procedit ſine poſſeſſione civili. T. 6. c. 86. A.
Uſucapio non intelligitur interrumpi pignoris datione. T. 6. c. 84. C.
Uſucapio eſt lucrum, uſucapionis cauſa eſt lucrativa. T. 6. c. 313. C.
Uſucapio, quæ reſcindi poteſt. T. 6. c. 219. C.
Uſucapio eſt titulus lucrativus. Ibid. C.
Uſucapio in re pignori data quando procedit, & quando interrumpitur. T. 6. c. 312. B. & ſeq.
Uſucapio ante Juſtinianum quomodo cedebat. T. 6. c. 6. B.
Uſucapio legitima ex duodecim tabulis quomodo differt a longi temporis, vel longævi poſſeſſione. Ibid. B. C.
Uſucapio rei furtivæ non eſt. T. 6. c. 322. A.
Uſucapio rei pignori datæ quando interrumpi videtur. T. 6. c. 84. E. & c. 85. A.
Uſucapio rerum mobilium jure antiquo erat annua. T. 7. c. 375. D.
Uſucapio an ſemper videatur eſſe conjuncta cum damno domini. Tom. 8. c. 307. D. an ſine ullius damno procedat. Ibid. D.
Uſucapio cœpta a defuncto an compleatur jacente hereditate. T. 8. c. 287. D. continuatur in heredem ejus. Ibid. c. 294. D. an compleatur ante aditam hereditatem. Ibid. D. an interrumpatur morte noſtrâ. Ibid. c. 305. C. D.
Uſucapio in facto erranti an procedat. T. 7. c. 888. C. in jure erranti an procedat. Ibid. C.
Uſucapio interpellatur mutatione domini. T. 7. c. 395. A.
Uſucapio litis conteſtatione an interrumpatur. T. 7. c. 460. C.
Uſucapio pignoris cœpta a debitore an interrumpatur, ſi pignus debitor a creditore conduxerit fruendum certâ mercede. Tom. 8. c. 301. D.
Uſucapio rectè cœpta an pignoris datione interrumpatur, vel interpelletur. Ibid. A.
Uſucapio rei mobilis an interrumpatur, ſi deſierit eſſe ſub cuſtodia noſtra. T. 8. c. 262. A.
Uſucapio ſine poſſeſſione non contingit. T. 7. c. 395. B.
Uſucapio ubi valet. T. 8. c. 644. C.
Uſurapio non a patre relinquitur, ſed a legibus. T. 8. c. 688. A.
Uſucapio an procedat adversùs actionem hypothecariam, vel adversùs vindicationem uſusfructus. T. 8. c. 307. E.
Uſucapio cui procedat, & cui non. T. 8. c. 948. A. & ſeq. quibus modis accidere poſſit. Ibid. A. & ſeq.
Uſurapio unde ita dicta. T. 8. c. 949. C. & uſucapere. Ibid. D. quanti temporis ſit uſucapio. Ibid. E.

Uſu-

Uſucapio non competit ignoranti. T. 9. c. 1010. A. niſi uno caſu. Ibid. A.
Uſucapio dicitur ſuffragium temporis. T. 9. c. 995. E.
Uſucapio continetur alienationis verbo. T. 9. c. 1011. E.
Uſucapio ſine poſſeſſione non conſiſtit. T. 9. c. 1041. B.
Uſucapio non interrumpitur litis conteſtatione. T. 9. c. 1009. B. & c. 1011. B. & c. 1020. D. & c. 1021. D.
Uſucapio eſt juris civilis: Tom. 9. c. 101. B.
Uſucapio a lege proficiſcitur, non ab homine. Ibid. C.
Uſucapio, & longi temporis præſcriptio in quo differunt. Tom. 9. c. 1019. B. C. & c. 1020. D.
Uſucapio pignoris conventionem non extinguit. Tom. 9. c. 1191. A.
Uſucapio bonam fidem exigit. T. 9. c. 1011. C.
Uſucapio ſecuritatem præſtat poſſeſſori. T. 9. c. 1192. A.
Uſucapio ſecundùm jus antiquum. T. 9. c. 244. D.
Uſucapio legitima rerum immobilium ante Juſtinianum fuit biennii. T. 9. c. 1026. A.
Uſucapio, & poſſeſſio in quo differunt. Tom. 9. c. 1009. A. B. & c. 1011. B.
Uſucapio fundi non a patre relinquitur, ſed a legibus. T. 9. c. 996. E.
Uſucapio quid diſtet a traditione. T. 9. c. 101. D.
An valeat uſucapio rei mobilis ad pupillum pertinentis. Tom. 10. c. 108. C.
Uſucapio an neceſſaria ſit, ut dominium adquiratur. T. 10. c. 503. E.
Uſucapio ancillæ ſaltem eſt unius anni. T. 10. c. 512. B.
Uſucapio interrumpitur litis conteſtatione, aut libelli obſignatione. T. 10. c. 691. A.
Uſucapio an interrumpatur ex poſteriore alienæ rei ſcientia. T. 10. c. 693. E.
Uſucapio pignoris quonam tempore tollatur. Tom. 10. c. 701. A.
Uſucapio quomodo reſcinditur. T. 10. c. 901. E.
Uſucapio bonæ fidei emptori pleniſſimum jus tribuit. Tom. 10. c. 1019. B.
Uſucapio etſi dominium mutet, non tamen mutat cauſam, quæ rei, ſive dominio hæret. T. 10. c. 1259. E.
Uſucapionis ratio alia eſt, alio poſſeſſionis. T. 1. c. 1399. C.
De uſucapionis ſingulari jure. T. 1. c. 1125. A.
Uſucapionis continuatio non impeditur ſcientiâ heredis. T. 4. c. 1459. D.
Uſucapionis primordium eſt tempus aditæ hereditatis. Tom. 4. c. 634. C.
Uſucapionis urbanorum, & ruſticorum prædiorum ſervitutum quæ differentia. T. 5. c. 734. D. & ſeq.
Uſucapionis poſſeſſio ſemper animo retineri poteſt. T. 5. c. 700. A.
Uſucapionis cauſa actione ad exhibendum præſtatur. T. 7. c. 618. A.
Uſucapionis cauſa quæ. T. 9. c. 996. E.
Uſucapioni contraria eſt uſurpatio. T. 1. c. 844. A.
Uſucapioni quod obſtat vitium, vel ex perſona eſt, vel ex re. Tom. 3. c. 263. E.
Uſucapioni non officit falſa cauſa. T. 4. c. 631. E.
Uſucapioni non obſtat error facti. T. 4. c. 636. C.
Uſucapioni ubi locus non eſt in re in corporali, ſuccedit præſcriptio longi temporis. Tom. 9. c. 1019. B.
Uſucapionem impedit error juris, error facti uſucapionem parit. T. 1. c. 1138. D.
Uſucapionem non parit error falſæ cauſæ. T. 1. c. 1139. B.
Uſucapionem reſcindit actio reſciſſoria annua. T. 1. c. 1387. E.
Uſucapionem impedit error juris. T. 4. c. 636. C.
Uſucapionem non parit falſæ cauſæ error, niſi errorem traditio ſequuta ſit. T. 4. c. 632. B.
Uſucapionem impedit ſola juris ignorantia. T. 4. c. 629. D.
Uſucapionem præſtare libertatem ſervitutum, quæ non omnimodo pereunt non utendo. T. 5. c. 736. C.
Uſucapionem rite cœptam an mala fides ſuperveniens interrumpat. T. 5. c. 728. A.
Uſucapionem nondum impletam a defuncto, impleri ſuâpte vi, etiam ante aditam hereditatem, vel ante apprehenſam poſſeſſionem ab herede. T. 6. c. 317. B. C.
Ad uſucapionem nihil proficit præcarii titulus. T. 6. c. 307. E.
Uſucapionem a debitore cœptam non interrumpit creditoris poſſeſſio. T. 6. c. 308. A.
Uſucapionem non eſſe ab arte, ſed a legibus. T. 6. c. 118. C.
Uſucapionem continet deminutionis, & alienationis verbum. T. 6. c. 321. B. C.
Uſucapionem non interrumpit mala fides poſt emptionem, & traditionem. T. 6. c. 34. D.
Uſucapionem rei furtivæ prohibitam eſſe. T. 6. c. 144. B.
Adversùs uſucapionem nulla ſunt remedia majori 25. annis. T. 9. c. 1192. A.
Adversùs uſucapionem an poſſit minor reſtitui. T. 10. c. 901. D.
In uſucapione non conjunguntur tempora inter emptorem, & venditorem. T. 1. c. 1123. E.
In uſucapione an tempora continuentur. T. 1. c. 84. E.
Uſucapione rei dominium mutatur, T. 4. c. 637. B. pignus, vel uſusfructus non mutatur, nec perimitur uſucapione. Ibid. B.
Uſucapione non poteſt quæri jus pignoris, nec jus uſusfructus, nec jus ſervitutis, nec jus hereditatis, & cur. T. 4. c. 637. E.
In uſucapione bona fides poſſeſſoris exigitur. T. 4. c. 631. B.
In uſucapione ignorantia juris non prodeſt. T. 4. c. 504. D.
Uſucapione an ſervitus conſtitui poſſit. T. 5. c. 735. C.
In uſucapione non tantùm bona fides poſſeſſoris exigitur, ſed & juſtus titulus. T. 6. c. 314. E.
Uſucapione adquiritur dominium tam rerum mancipi, quàm nec mancipi. T. 7. c. 366. D.
Uſucapione dominium mutatur, pignus non mutatur. T. 7. c. 584. B.
Uſucapione non tollitur actio hypothecaria. T. 9. c. 244. D.
De uſucapione, quæ in poſſeſſione conſiſtit. T. 9. c. 995. B. & ſeq.
De uſucapione pro donato. Tom. 9. c. 998. B.
De uſucapione pro dote. Tom. 9. c. 999. D.
De uſucapione pro herede. Ibid. E.
De uſucapione transformanda, & de ſublata differentia rerum mancipi, & nec mancipi. T. 9. c. 1001. A.
Uſucapione pignus non perimitur. T. 9. c. 1192. D.
De uſucapione pro emptore, vel pro tranſactione. T. 9. c. 995. B.
Uſucapione tollitur actio in tem ſpecialis. T. 9. c. 173. A.
Uſucapione dominium adquiritur; non liberatio pignoris. Tom. 10. c. 248. E.
In uſucapione non conjungebantur tempora inter emptorem, & venditorem. T. 10. c. 690. E.
In uſucapionibus ut computantur tempora. T. 1. c. 1120. C.
In uſucapionibus ab initio bona fides exigitur. T. 1. c. 1121. D.
De uſucapionibus communia. T. 9. c. 1000. D.
Uſucapionibus, & traditionibus dominia rerum, non nudis pactis transferri. T. 9. c. 101. A. & ſeq.
Non uſucapiuntur jura, ut hereditas, & quia jura ſunt individua. T. 6. c. 28. C.
Uſufructuarius proprietario cavere debet, uſurum ſe iis rebus boni viri arbitratu. T. 6. c. 1033. E.
Uſufructuarius an ædificium inchoatum perficere poſſit. Tom. 7. c. 391. C. an aliquid novi facere poſſit. Ibid. A. B. an opus facere poſſit fruendi cauſa. Ibid. A. an ſervitutem imponere poſſit. Ibid. c. 381. D. an uſumfructum legare poſſit. Ibid. c. 1008. C.
Uſufructuarius an invito proprieta-

rio ædes altiùs tollere poſſit, vel proprietarius invito uſufructuario. T. 7. c. 1370. B.
Uſufructuarius an poſſit imponere ſervitutem. T. 7. c. 381. D.
Uſura quid. Tom. 1. c. 780. B. & c. 1408. E.
Uſura propriè propter luctum infligitur. T. 1. c. 1283. E.
Uſura ubi æquaverit ſortem, quod poſtea uſuræ pernumeratur, de ſorte deducitur. T. 2. c. 250. D.
Uſura duplex. T. 1. c. 1224. A. & T. 10. c. 543. D.
Pecuniæ nauticæ centeſima uſura terrenæ ber, T. 2. c. 1136. A.
Uſura maritima a terrena ſeparatur. T. 2. c. 255. D.
Uſura legitima quæ ſit, & quæ non. T. 1. c. 392. A.
Uſuræ lamoſa. T. 3. c. 239. A.
Uſura, quæ bonæ fidei judiciis accedit ex mora, pœna potiùs eſt, quàm uſura. Tom. 1. c. 1283. E.
Uſura rei judicatæ ut recipienda. T. 3. c. 86. B.
Uſura nautica eſt infinita. Tom. 1. c. 392. C.
Reditus pecuniæ eſt uſura, Tom. 1. c. 1485. E.
Uſura, & pœna differt; Tom. 1. c. 1408. E.
Uſura centeſima fuit olim legitima uſura in omnibus cauſis. Tom. 4. c. 953. D.
Uſura nominis non debetur, niſi ex cautione. T. 4. c. 438. B.
Uſura non eſt ſecundùm naturam, referente Ariſtotele. T. 4. c. 126. B.
Uſura vicem fructuum obtinet, T. 4. c. 132. C. quid diſtat bonorum poſſeſſio contra tabulas, quæ datur patrono præterito, a bonorum poſſeſſione, quæ datur filio præterito. Ibid. c. 357. E. & c. 358. A. ratio differentiæ quæ eſt. Ibid. A.
Uſura alia infligitur propter lucrum, alia propter moram. T. 4. c. 48. B.
Uſura an ex pecunia domini perveniat. T. 4. c. 918. B.
Uſura eſt fructus pretii pecuniæ. T. 4. c. 888. D.
Uſura eſt fructus pecuniæ. Ibid. D.
Uſura eſt incrementum ſortis. T. 4. c. 1182. D.
Uſura eſt quaſi fructus, & reditus pecuniæ. T. 4. c. 1227. C. uſuræ ſunt incrementum pecuniæ. Ibid. C.
Uſura, teſte Ariſtotele, eſt contra naturam; provenit tamen ea jure obligationis, & quaſi fructus pecuniæ eſt. Tom. 4. c. 918. B. C.
De uſura lex Gabinia non fuit lata, ſed de verſura. T. 4. c. 46. C.
Uſura ex obligatione an ſit. T. 6. c. 727. C.
Uſura pecuniæ aliud eſt, aliud compendium, ſive incrementum negotiationis. Ibid. C.
Uſura, & compendium an differant. Ibid. C.
Uſura quid, Tom. 7. c. 626. D. & T. 9. c. 512. E. & c. 513. A. & T. 10. c. 983. D.
Uſura centeſima quæ ſit, & quomodo definiatur. Tom. 7. c. 862. E.
Uſura legitima quæ ſit. Ibid. D. nautica quæ ſit. Ibid. D.
Uſura pecuniæ nauticæ an ſupra duplum exigi poſſit. T. 7. c. 864. D.
Uſura mutuæ titiæ pecuniæ an ſit in fructu. T. 8. c. 576. B.
Uſura pecuniæ non eſt, quod utendo conſumitur. Tom. 7. c. 626. D.
Uſura legitima, & illegitima quæ. T. 9. c. 344. C. & ſeq.
Uſura bes, triens, quadrans, ſemis, deunx, &c. Tom. 9. c. 344. C. & ſeq.
Uſura centeſima in actione judicati venit. T. 9. c. 337. B. C.
Uſura ſive ſit fœnus, ſive non, quacumque ex cauſa infligatur, non poteſt excedere dupli quantitatem. T. 9. c. 1077. A.
Uſura centeſima poſt quatuor menſes a condemnatione incipit currere. T. 9. c. 342. A.
Uſura centeſima quæ eſt. Tom. 9. c. 1095. A. & Tom. 10. c. 649. E.
Uſura centeſima in pecunia quæ. T. 9. c. 338. C. in frumento uſura centeſima quæ. Ibid. C.
Uſura olim rei judicatæ in cauſa fiſci fuit centeſima tantùm. T. 9. c. 1095. B.
Uſura, & antichreſis in quo differunt. T. 9. c. 343. B.
Uſura in mutuo an ex pacto veniat. T. 9. c. 210. A.
Uſura chirographaria quæ. Tom. 9. c. 338. E.
Uſura centeſima pecuniæ fuit olim legitimæ uſuræ finis. T. 9. c. 344. D. fructuum quæ. Ibid. D. & c. 347. B.
Uſura nautica, & ejus modus quis. T. 9. c. 344. D.
Uſura nautica quem modum habet. T. 9. c. 348. A.
Uſura, quæ propter moram infligitur, non eſt fœnus, ſed pro eo, quod intereſt. Tom. 9. c. 1076. C. D.
Uſura legitima ante Juſtinianum erat centeſima. T. 9. c. 210. D.
Uſura. Vide, Pœna.
Uſura pœnæ non exigitur, mulctæ exigitur. T. 9. c. 347. A.
Uſura legitima quænam ſit. T. 10. c. 462. E. & c. 768. E.
Uſura an ſit pœna. T. 10. c. 463. C.
Uſura fructuum fuit olim quatercenteſima. T. 10. c. 648. E.
Uſura nautica etiam ſupra duplum exigi potuit. Ibid. E. hodie quid fiat. Ibid. c. 649. E.
Uſura ubi æquavit ſortem, quod poſtea connumeratur, imputatur in ſortem. Tom. 10. c. 983. E.
Uſura eſt acceſſio, & veluti uſusfructus pecuniæ. T. 10. c. 1097. B.
Uſura eſt reditus pecuniæ. T. 10. c. 1161. D.
Uſura ſecunda legibus eſt vetita. T. 10. c. 1260. C.
Uſura quomodo, & quare currat. Ibid. E.
Uſuræ varia ratio. Tom. 2. c. 1043. D. E.
Uſuræ modus eſt duplex. Tom. 1. c. 1477. C.
Uſuræ centeſimæ definitio. Tom. 2. c. 1087. A.
Uſuræ, & pœnæ differentia. T. 1. c. 1408. E.
Uſuræ centeſimæ, vel ſemiſſes in arbitrium tutelæ veniunt. T. 2. c. 364. B.
Uſuræ pupillares. Ibid. C.
Uſuræ fœnebris pecuniæ ex pacto non debentur. T. 1. c. 392. A.
Uſuræ, & fructus differunt. Tom. 3. c. 512. C.
Uſuræ ſolutæ per partes ſupra duplum non debentur. T. 2. c. 1159. E. & c. 1165. E.
Uſuræ centeſimæ ratio. Tom. 3. c. 83. C.
Uſuræ maritimæ. T. 1. c. 780. C.
Uſuræ in ſtrictis judiciis ſine ſtipulatione non veniunt. Tom. 1. c. 1285. D.
Uſuræ chirographariæ quæ ſint. T. 3. c. 131. E.
Uſuræ mutui non debentur. T. 3. c. 214. E. nec promutui. Ibid. E.
Uſuræ in contractibus ſtrictis non debentur citra ſtipulationem. T. 3. c. 238. C.
Uſuræ ſolennes civitatum ſemiſſales. T. 2. c. 1043. B.
Uſuræ ex mora in ſtipulationibus ſtrictis non veniunt. T. 1. c. 1389. D.
Uſuræ communes exigi non debent ſupra duplum. Tom. 3. c. 137. A. B.
Uſuræ ex mora in bonæ fidei judiciis impropriè deberi dicuntur, quia neque peti poſſunt, neque ſunt in obligatione. T. 1. c. 1286. D.
Uſuræ trientes. T. 2. c. 1032. C.
Uſuræ, quæ centeſimam excedunt, ut repeti poſſunt. Tom. 1. c. 392. A.
Uſuræ legatorum, & fideicommiſſorum ex mora debentur. T. 1. c. 442. B.
Uſuræ communes ſupra duplum non debentur. Tom. 3. c. 137. A. B.
Uſuræ depoſitæ rei poſtulantur. T. 1. c. 389. B.
Uſuræ ante moram non veniunt in bonæ fidei judiciis, fructus veniunt. T. 4. c. 274. B.
Uſuræ, vel fructus regulariter non veniunt in fideicommiſſariam here-

hereditatis reſtitutionem ; T. 4. c. 574. B. C.

An uſuræ poſſint venire ante moram ex tarda ſolutione. Tom. 4. c. 214. A. B.

Uſuræ ſumptuum quomodo purgantur. T. 4. c. 877. A.

Uſuræ quaodo veniunt, & quando non veniunt. T. 4. c. 573. C.

Uſuræ iſtæ debentur, quæ intra modum legis frequentaotur, non quæ ſupra legis modum ſunt. T. 4. c. 45. E.

Uſuræ tribus caſibus a fructibus ſeparantur. T. 4. c. 573. D.

Uſuræ veniunt ex mora io bonæ fidei judiciis, fructus verò etiam ante moram. T. 4. c. 671. E.

Uſuræ debentur ex mora in depoſito. T. 4. c. 939. C. D.

Uſuræ a tempore novationis currere deſinunt. T. 4. c. 671. E.

Uſuræ debentur citra moram in actione tutelæ, ſecus in actione pro ſocio. T. 4. c. 49. D.

Uſuræ debitæ ex legibus propriè debentur, officio judicis non item. T. 4. c. 45. A.

Uſuræ in fideicommiſſis ex mora debentur. T. 4. c. 565. B.

Uſuræ percipiuntur tantùm ex quantitatibus, non ex corporibus. T. 4. c. 706. A.

Ao uſuræ apud alium judicem peti poſſint poſt rem judicatam, vel apud eundem judicem. Tom. 4. c. 45. A. ab alio judice. Ibid. A.

Uſuræ fructuum a poſſeſſore venditorum an debeantur, & in petitionem hereditatis veniant. T. 4. c. 133. B.

Uſuræ non debentur in mutuo poſt moram. T. 4. c. 939. C.

Uſuræ quid diſtant a fructu. T. 4. c. 132. B. C.

Uſuræ, quæ debentur, & quas debet judex cooſtituere. Tom. 4. c. 45. A. B.

Uſuræ depoſitæ pecuniæ non debentur. T. 4. c. 902. A.

Uſuræ pretii an in futurum alicui debeantur, ſicut in tempus præteritum, & an veoditori debeantur. T. 4. c. 954. E.

Uſuræ cujuſdam pecuniæ in cautionem S. C. an deducendæ ſint. T. 4. c. 1117. B.

Uſuræ ex mora debentor officio judicis in bonæ fidei contractibus. T. 4. c. 44. B.

Uſuræ, & fructus an licitam faciant donationem. T. 4. c. 1139. D.

Uſuræ non petuntur citra ſtipulationis vioculum. Tom. 4. c. 966. B.

Uſuræ non veniunt in ſtrictam actionem, & quando. T. 4. c. 889. A.

Uſuræ non currunt poſt obligationis novationem. T. 4. c. 965. A.

Uſuræ pecuniæ depoſitæ etiam ex pacto nudo debentur. T. 4. c. 966. C.

Uſuræ quando currere incipiunt, & quando deſinunt, & quæ. T. 4 c. 1300. A. & ſeq.

Uſuræ rei judicatæ ſunt legitimæ, & certæ, noo arbitrariæ. Tom. 4. c. 1224. E.

Uſuræ vicem fructuum obtinent poteſtate juris, non naturæ. T. 4. c. 1227. B.

Uſuræ a ſortibus num ſint ſeparandæ. T. 4. c. 1228. C.

Uſuræ ex cauſa mandati petuotur. T. 4. c. 966. B.

Uſuræ fructuum perceptorum poſt litem conteſtatam utrum præſtentur, & an hoc in utroque poſſeſſore, tam bonæ, quàm malæ fidei locum habeat. T. 4. c. 888. B.

Uſuræ non conſiſtunt lite conteſtata, ſed porrò currunt ſemper. Ibid. A.

Uſuræ in honæ fidei judiciis ex mora veniunt, veniunt autem officio judicis. T. 4. c. 273. C.

Uſuræ legatorum, vel fideicommiſſorum debentur ex mora. T. 4. c. 44. B.

Uſuræ non debentur, niſi ex quantitatibus, ideſt, ex iis, quæ numero, menſurâ, aut pondere conſtaot, non ex iis, quæ certâ ſpecie, certoque corpore continentur. T. 4. c. 565. C.

Uſuræ obtinent vicem fructuum, nec ab his ſeparari debent. T. 4. c. 671. E.

Uſuræ, quæ veoiont ex mora, non ex abuſu pecuniæ alienæ, debentur. T. 4. c. 45. B.

Uſuræ ſunt vice fructuum. Tom. 4. c. 226. A.

Uſuræ, & vecturæ vice fructuum ſunt, aut ſanè fructus civiles, qui ex obligatione civili percipiuntur; uſuræ ex ſtipulatione, vecturæ ex locatione, & conductione. Ibid. B.

Uſuræ uſurarum non debentur, & in ſtipolationem deducuntur inutiliter, ſed ſortis tantùm. T. 4. c. 46. C. fraudes hujus regulæ duæ ſunt. Ibid. D.

Uſuræ trajectitiæ hic excipiuntur. T. 4. c. 46. A. quæ lex uſuris utriſque modum impoſuit. Ibid. B.

Uſuræ an veniant in actionem pro ſocio. T. 5. c. 494. E.

Uſuræ in bonæ fidei judiciis veniunt ex pacto nudo, & officio arbitri ex mora. T. 5. c. 124. A.

Uſuræ in ſtipulationem non veniunt ex pacto, non veniunt ex mora officio judicis in judiciis ſtricti juris, ſed ex ſtipulatione tantùm uſurarum nominatim facta. Ibid. A.

Uſuræ in contractibus creditæ pecuniæ, & earum rerum, quæ menſurâ conſtant, debentur. Tom. 5. c. 45. E. & c. 46. A.

Uſuræ creditæ pecuniæ an debeantur ſine ſtipulatione. T. 5. c. 45. D.

Uſuræ vel infliguntur propter lucrum creditoris, vel propter moram debitoris. T. 5. c. 927. E.

Uſuræ cujus pecuniæ noo currunt. D. 5. c. 891. A. B.

Uſuræ quando debeantur, & quam ob cauſam, cuive contrahentium infligaotur. T. 5. c. 927. E.

Uſuræ, *ſix pour cent ſous les ans*; civiles erant. T. 6. c. 643. A.

Uſuræ uſurarum an in ſtipulationem deduci, aut exigi poſſint. T. 6. c. 640. B.

Uſuræ judaicæ quænam propriè dicuntur. Ibid. B.

Uſuræ debentur officin judicis ratione fructuum perceptorum, etiamſi nulla mora ioterceſſerit. T. 6. c. 521. E.

Uſuræ quandonam debeantnr, & ex quibus contractibus. Tom. 6. c. 540. D.

Uſuræ an computari debeant administratione finitâ, quæ quidem in tutelæ judicio computantur. T. 6. c. 551. D. E.

Uſuræ an debeantur ex mora. T. 6. c. 707. E. an uſitatæ, & civiles. Ibid. E.

Uſuræ uſurarum deberi non poſſunt, ſed promitti uberius tantùm fœnus ipſius ſortis, non uſurarum minorum. T. 6. c. 532. C.

Uſuræ an debeantur fiſco ex ſuis contractibus, quaſi ea tacita ſtipulatione, etiamſi in ſtipulatu deductæ non ſint. T. 6. c. 692. C.

Uſuræ ex mora poſſunt accedere officio judicis in actione bonæ fidei. T. 6. c. 3. E.

Uſuræ beſſes quænam ſint. Tom. 6. c. 527. D.

Uſuræ beſſes quandonam peti poſſunt. Ibid. D.

Uſuræ an peti poſſint actione depoſiti ex epiſtola pecuniæ depoſitæ. T. 6. c. 707. D.

Uſuræ fructuum, qui poſt litem conteſtatam officio judicis reſtituendi ſunt, an ſint præſtandæ. T. 6. c. 593. D.

Uſuræ beſſes, vulgo *huict pour cent*. T. 6. c. 527. D.

Uſuræ centeſimæ quænam ſint. Ibid. D.

Uſuræ veniunt ex mora officio judicis ſine ſtipulatione. Tom. 7. c. 335. D.

Uſuræ novæ quæ dicuntur. T. 7. c. 336. E. & c. 337. A.

Uſuræ creditarum pecuniarum quando ex nodo pacto debeantur. T. 8. c. 371. E.

Uſuræ pretii non debentur venditori, niſi ex die traditionis. T. 7. c. 775. E.

Uſuræ creditæ peconiæ non debentur citra ſtipulationem. Tom. 7. c. 862. B. C.

Uſuræ, quæ legitimum modum excedunt, non poſſunt ſervari per retentinnem pignorum. Tom. 7. c. 864. B.

Uſuræ ex pactn debitæ non poſſunt peti, poſſunt tamen per retentionem pigooris ſervari. T. 7. c. 864. A. B.

Uſuræ in mutuo an, & quando debeantur. T. 7. c. 857. B. & c. 860. D.

Uſuræ majoris nomine pignora retineri non poſſe. T. 7. c. 864. A.

Uſuræ pecuniæ nauticæ ex pacto ex continenti facto ſine ſtipulatione debentur. T. 7. c. 862. B.

Uſuræ pretii nondum numerati compenſantur cum fructibus. T. 7. c. 768. E.

Uſuræ pretii quando veniunt in actionem ex vendito. T. 7. c. 776. A.

Uſuræ pretii tardiùs ſoluti poſt traditionem vacuæ poſſeſſionis an veniant in actionem ex empto. T. 7. c. 813. D.

Uſuræ, quæ in ſtipulatum deductæ non ſunt, in bonæ fidei judiciis veniunt officio judicis. Tom. 7. c. 811. E.

Uſuræ in actionibus, ſive perſequutionibus in rem an veniant. T. 8. c. 440. C.

Uſuræ creditæ pecuniæ ſine ſtipulatione debentur. T. 8. c. 487. D. regulariter nun debentur. Ibid. E.

Uſuræ in ſtipulationibus non veniunt, niſi certus earum modus expreſſus ſit. T. 8. c. 678. E.

Uſuræ non deſinunt currere, lite conteſtatâ. T. 8. c. 807. D. quæ in ſtricti juris contractibus veniant. Ibid. c. 759. E. quando nullæ debeantur. Ibid. c. 769. E.

Uſuræ ut ex mora veniant, eſſe beneficium. T. 8. c. 791. C.

Uſuræ centeſimæ definitio quæ. T. 9. c. 346. A.

Uſuræ eundem eſſe modum in caſibus certis. T. 9. c. 1077. B.

Uſuræ dotis quando debentur. T. 9. c. 487. B.

Uſuræ pupillares. T. 9. c. 599. C.

Uſuræ conſtituuntur ſtipulatione. T. 9. c. 343. B.

Uſuræ rei judicatæ quando incipiunt currere. T. 9. c. 1096. C.

Uſuræ fructuum vicem obtinent. T. 9. c. 512. D.

Uſuræ creditæ pecuniæ an peti poſſint. T. 9. c. 338. D.

Uſuræ trientes quæ. T. 9. c. 487. D.

Uſuræ ex intervallo majores. T. 9. c. 338. E. pro eis pignoris retentio non eſt. Ibid. E.

Uſuræ omnes cedunt loco ejus, quod intereſt. T. 9. c. 1076. C.

Uſuræ, ſi ſolvantur ex pacto, an poſſint repeti. T. 9. c. 338. D.

Uſuræ illicitæ per retentionem pignoris ſervari non poſſunt. T. 9. c. 358. D.

Uſuræ, & alii reditus annui in quo differunt. T. 9. c. 285. E.

Uſuræ, quas bonæ fidei, vel malæ fidei poſſeſſor debet. T. 9. c. 152. D.

Uſuræ, quæ ſunt præſtitæ longo tempore, & in poſterum præſtari debent ob id ſolum, quòd ſint diu præſtitæ; & quòd ſint præſtitæ uſuræ dotis a defuncto, dos ipſa a ſucceſſore petetur. Tom. 9. c. 249. A.

Uſuræ veniunt arbitrio judicis in actione negotiorum geſtorum, in actione tutelæ veniunt ipſo jure favore pupillorum. T. 9. c. 342. D. E.

Uſuræ ſolutæ per minutas partes diverſis temporibus. T. 9. c. 341. D.

Uſuræ in actionibus bonæ fidei debentur ex pacto facto ex continenti. T. 9. c. 337. C. in actionibus ſtrictis nec debentur ex mora, nec ex pacto, nec lite conteſtatâ officio judicis, vel ipſo jure, ſed tantùm ex ſtipulatione. Ibid. C.

Uſuræ indebitæ, & ſolutæ an poſſint repeti. T. 9. c. 344. A. B.

Uſuræ nunquam veniunt in ſtrictis judiciis officio judicis. Tom. 9. c. 347. C. in actionibus bonæ fidei veniunt. Ibid. C.

Uſuræ rei judicatæ debentur ipſo jure ſine ſtipulatione ex natura judicati. T. 9. c. 1095. C.

Uſuræ immodicæ. T. 9. c. 211. A.

Uſuræ ſingulis menſibus præſtabantur. T. 9. c. 843. C.

Uſuræ veniunt ex mora in contractibus bonæ fidei. T. 9. c. 243. C.

Uſuræ ubi æquaverint ſortem, quod poſtea uſuris pernumeratur, deducitur de ſorte. T. 9. c. 1077. A.

Uſuræ debentur in calendas, vel in annos ſingulos. T. 9. c. 1043. D.

Uſuræ nihil aliud ſunt, quàm ſortis incrementa. T. 9. c. 337. B. ſunt jure civili receptæ. Ibid. B. veniunt ex mora officio judicis. Ibid. C.

Uſuræ non veniunt ex mora in contractibus ſtricti juris. Tom. 9. c. 243. C.

Uſuræ non currunt novatione factâ. T. 9. c. 113. D.

Uſuræ non debentur mutui, niſi deductæ ſint in ſtipulationem. T. 9. c. 218. C. nec promutui debentur. Ibid. C.

Uſuræ veniunt ex mora in actionibus bonæ fidei. T. 9. c. 371. E.

Uſuræ, quæ debentur fiſco, aut reipublicæ, ſunt definitæ legibus. T. 9. c. 1071. E.

Uſuræ fructuum, ſive pretii fructuum venditorum ante litem conteſtatam veniunt officio judicis. T. 9. c. 161. A. B.

Uſuræ pupillares. T. 9. c. 345. B.

Uſuræ dotis quando debentur uxori. T. 9. c. 493. C.

Uſuræ graviores. T. 9. c. 338. A.

Uſuræ, de quibus convenit tempore contracti pignoris, vel antequam pignus contraheretur, an differant ab uſuris, de quibus convenit poſt contractum pignus. T. 10. c. 114. B. C.

Uſuræ fructuum perceptorum cur poſt litem motam non debeantur. T. 10. c. 404. C.

Uſuræ repetuntur, ſi forte ſolutâ poſtea indebitè ſolutæ ſint. T. 10. c. 423. B.

Uſuræ non erant legibus definitæ in bonæ fidei judiciis ante Juſtinianum. T. 10. c. 438. B.

Uſuræ an veniant in mutuo. T. 10. c. 448. B.

Uſuræ ſunt ſortis incrementa. T. 10. c. 450. B.

Uſuræ graviores an poſſint infligi ob ſortem non ſolutam ex die contractus, T. 10. c. 451. C.

Quænam uſuræ debeantur argentariis ex pacto tacito. T. 10. c. 462. A.

Uſuræ pecuniæ creditæ an peti poſſint, & an poſſint ſervari per retentionem pignoris. Ibid. E.

Uſuræ nauticæ quomodo olim conſtituebantur. T. 10. c. 548. C.

Uſuræ immodicæ pœna. Tom. 10. c. 627. B.

Uſuræ an peti poſſint in bonæ fidei judiciis. T. 10. c. 647. D.

Uſuræ pecuniæ, auri, argenti, non niſi ex ſtipulatione debentur. Ibid. D.

Uſuræ, etſi indebitæ ſint, tamen ex juſta cauſa ſolvuntur. Tom. 10. c. 648. A.

Uſuræ accipiebantur in menſes, dabantur calendis, redigebantur idibus. T. 10. c. 649. C.

Uſuræ uſurarum in condemnationem deductarum olim exigebantur. Ibid. D.

Pœnæ uſuræ peti non poſſunt, mulctæ poſſunt. Ibid. D.

Uſuræ vulgares, & moderatæ quænam ſint. T. 10. c. 682. E.

Uſuræ voraces ſunt, & ſanguinolentæ. T. 10. c. 717. B.

Uſuræ pretii poſt traditionem rei petuntur actione ex vendito. T. 10. c. 767. D.

Uſuræ pretii an debeantur ante traditionem. Tom. 10. c. 768. A. B.

Uſuræ veniunt officio judicis, ſi nihil de his convenerit, aut ipſo jure in quibuſdam actionibus. T. 10. c. 984. A.

An veniant, ſi nihil interſit creditoris. Ibid. A.

Uſuræ an odioſæ exiſtimandæ. Ibid. D.

Uſuræ centeſimæ an ſint licitæ. Ibid. D.

Uſuræ ex mora ſolent venire in judiciis bonæ fidei officio judicis. T. 10. c. 1012. E.

Uſuræ pretii ſtatim currunt ex die traditionis. T. 10. c. 1013. B.

Uſuræ debentur in bonæ fidei judiciis, non tantùm ex mora, ſed etiam ex pacto: in ſtrictis judiciis non debentur ex pacto ſine ſtipulatione. T. 10. c. 1026. B.

Uſuræ an veniant ex mora in condemnando donatore. T. 10. c. 1130. B.

Uſuræ rei judicatæ an poſt tempora

secun,

ſecundæ pronunciationis debeantur. T. 10. c. 1258. A.
Uſuræ an debeantur, quæ in condemnationem oon ſunt deductæ: T. 10. c. 1258. A.
Uſuræ vocatæ mercedes quinæ. T. 10. c. 1261. E.
Quales uſuræ debeantur ex mora in bonæ fidei judiciis. Tom. 10. c. 1265. C.
Uſuræ pupillares ſemper currunt uſque ad diem reſtitutæ tutelæ. T. 10. c. 1271. B.
Uſuræ inhibentur per depoſitionem. Ibid. D.
Uſuram eſſe contra naturam ſecundùm Ariſtotelem. T. 4. c. 918. B.
Uſuram vitæ dedit natura, tanquam pecuniæ, nullâ præſtitutâ die. T. 7. c. 626. B. C.
Uſuram inter, & fœnus differentia. T. 10. c. 1260. E.
Uſurarii accipiuntur pro fructuariis. T. 3. c. 305. A.
Uſurarum petitio per obligationis novationem extinguitur. T. 3. c. 512. D.
Uſurarum pupillarium curſus duobus modis impeditur. T. 2. c. 364. C.
Uſurarum, & ſortis ratio diverſa. T. 3. c. 131. D.
Uſurarum modum ſervat tacita antichreſis, expreſſa non item. T. T. 3. c. 205. C.
Uſurarum ratio ſorte ſolutâ perimitur. T. 1. c. 1286. E.
Uſurarum curſum nunquam impedit oblatio. T. 1. c. 1240. B.
Uſurarum, quæ ab agricolis exiguntur, ratio declaratur. T. 3. c. 82. E.
Uſurarum titulo legitima tantùm rectè petitur. T. 4. c. 953. D.
Uſurarum, & dotis ſtipulatio extinguitur poſt renovatum matrimonium. T. 4. c. 982. A.
Uſurarum legitimarum quis ſit modus. T. 4. c. 46. A. modua uſurarum duplex eſt. Ibid. A.
Uſurarum petitio ceſſat, ſortia petitione ceſſante. T. 4. c. 982. A.
Uſurarum odio nihil in jure civili conſtitutum eſt. T. 5. c. 933. D.
Uſurarum petitio illicita. Tom. 6. c. 791. E.
Uſurarum crimeo horrendum. T. 6. c. 892. A.
Uſurarum cauſa, ſicut & cauſa pignoris, eſt indiviſa. T. 6. c. 648. E. & c. 649. A.
Uſurarum cauſam eſſe individuam, ut & pignoris. T. 6. c. 330. C.
Uſurarum in ſtipulationem non deductarum an petitio ſit. T. 7. c. 813. E.
Uſurarum modus conſtitutionibus definitus duplex eſt. T. 7. c. 778. A. B.
In uſurarum exactiooe qui præfeſatur. T. 8. c. 707. C. & c. 813. D.
Uſurarum ſtipulatio vel in diem moræ concipitur, vel purè. T. 9. c. 337. C.
Uſuratum actionem ſingulis annis naſci. T. 9. c. 1043. D.
Uſurarum annuarum præſtationem tolli præſcriptione 30. annorum; & cum principalis actio tollatur, uſurarum obligatio eſt ſequela ſortis. T. 9. c. 486. D.
Uſurarum obligatio eſt ſequela ſortis. Ibid. D.
Uſurarum cum fructibus compenſatio. T. 9. c. 340. C.
Uſurarum additamenta. T. 9. c. 338. A.
Uſurarum modus quis ſervandua. Ibid. A.
Uſurarum uſuræ non debentur, etiamſi fiat aoatociſmus. T. 9. c. 1095. D.
Uſurarum ſtipulatio alia, ſortis alia. T. 9. c. 113. C.
Uſurarum oblatio liberat a periculo, ſi res oblata caſu poſtea pereat. T. 9. c. 339. D.
Uſurarum minurum oblatio a majoribus liberat. Ibid. E.
Uſurarum uſuras a D. Ambroſio, & D. Baſilio quomodo vocantur. T. 9. c. 347. D.
Uſorarum legirimum modum qui excedit, an ſortem amittat. T. 9. c. 211. A.
Uſurarum quæſtionem non finiri, ſublatâ actione perſonali., vel hypothecariâ, præſcriptione 30. vel 40. annorum. T. 9. c. 1043. E. & c. 1044. A.
Uſurarum modus alius olim, aliua hodie. T. 9. c. 344. D. & ſeq.
Uſurarum modus a Juſtiniano præſcriptus. T. 9. c. 345. E.
Uſurarum obligationem non novari, ſi de ſorte tantùm judicatum ſit, non de uſuris. T. 9. c. 1096. A.
Uſurarum vice an fructus pignoris poſſint capi. T. 9. c. 296. C.
Uſurarum nomine an pignus detineri poſſit, quamvis id non fuerit in uſoraa nominarim obligatum. T. 10. c. 114. C. D.
Uſurarum odio an jure civili aliquid ſit conſtitutum. Tom. 10. c. 119. C.
Uſurarum an certa ſit ratio. T. 10. c. 153. D. cur non perantur actione triticariâ. Ibid. D.
Uſurarum petitio quo caſu tollatur præſcriptione triginta annorum. T. 10. c. 648. D.
Uſurarum vulgaris modus olim centeſima fuit. Ibid. D.
Uſurarum curſus ob pretium non ſolutum, poſt rem venditam, & traditam quomodo inhibeatur. T. 10. c. 768. A.
Uſurarum modus triplex. T. 10. c. 984. D.
Uſurarum uſuræ non debentur. T. 10. c. 985. B. & c. 1097. C. & 1105. E.
Uſurarum exactio ſit per actionem ex vendito. T. 10. c. 1026. B.
Uſurarum, quæ debentur ex contractu, non eſt certa definitio. T. 10. c. 1251. A.
Uſurarum quis ſit modus legitimus. T. 10. c. 1265. B.
Uſuras ſtipulari ſolebant incalendas ſingulas, tamen ſolebant differre ultra calendas diem ſolutionia in idus. T. 1. c. 1434. D.
Uſuras inter, & fructus differentiæ. T. 3. c. 512. C.
Uſuras poſt motam controverſiam reſtituit malæ fidei poſſeſſor. T. 3. c. 513. A.
Uſuras ſiller oblatio, quæ ex mora currunt, non ex ſtipulatione. T. 1. c. 1244. A.
Uſuras trientibus graviores ab agricolis ſtipulari non licet creditori. T. 2. c. 1086. E.
Uſuras non venire ex mora in ſtrictis judiciis. T. 1. c. 1280. B.
Uſuraa quando negotiorum geſtor præſtare cogitur. T. 1. c. 363. B.
Quoad uſuras attinet legata, & fideicommiſſa bonæ fidei contractibus comparantur. T. 4. c. 44. B. C.
Uſuras præſtare cogitur aliena negotia gerens, & cujus pecuniæ. T. 4. c. 876. E.
In uſuras uſurarum, quas priori creditori ſolvit, an teneatur pignus. T. 4. c. 970. C.
Uſuras an heres præſtare debeat, quoad integram ſortem exſolvat. T. 4. c. 748. C.
Inter uſuras, & fructus differentia in quibus judiciis locum habet. T. 4. c. 132. D.
Io uſuras quando convenitur contutor, qui pro tutore convenitur, & quando non. T. 4. c. 320. E.
Uſuras petere ab eo ante temporis moram, qui beneficium in ſuſcipienda, & cuſtodienda pecunia dedit, contra bonam fidem, & depoſiti naturam eſt. T. 6. c. 527. D.
Uſuras infinitas creditor nauticæ pecuniæ percipere poteſt, ut quatuor, aut quinque centeſimas. T. 7. c. 862. C.
Uſoras pecuniæ creditæ ſemper lege fuiſſe definitas. T. 7. c. 863. A.
Uſuraa pretii quando emptor præſtare debeat. T. 7. c. 775. C.
Uſuras ex mutuo non deberi ſine ſtipulatione. T. 7. c. 335. D.
Uſuras pecuniæ mutuatitiæ ex pacto non deberi non eſt ſingulare in mutuo, ſed commune omnium contractuum ſtricti judicii. T. 7. c. 671. A.
Uſuras venire ex mora pretii in actione ex vendito. T. 9. c. 1076. C.
Uſuras nec civiliter, nec naturaliter debitas, & ſolutas in ſortem nondum ſolutam imputari, & ideo non repeti. T. 9. c. 344. A.
Ob uſuras illicitas ſortem non amittit creditor. T. 9. c. 211. B.
Uſuras pecuniæ pupillaris, quam tutor in uſus ſuos convertit, & uſuras legitimas, in arbitrium tutelæ

Digitized by Google

telæ venire. T. 9. c. 599. C.
Uſuras indebitæ pecuniæ ſolutæ non poſſe repeti. Tom. 9. c. 221. D.
Uſuras ſupra centeſimam ſolutas ſorti imputari. T. 9. c. 210. D.
Uſuras legatorum deberi ex die interpellationis, & denuntiationis ante litem conteſtatam, & cut. T. 9. c. 157. A.
Uſuras judicati fuiſſe olim centeſimas binas, hodie eſſe ſingulas centeſimas. T. 9. c. 1071. C.
Uſuras ab agricola ſtipulari licet. T. 9. c. 343. B.
Uſuras pretii, ſive pecuniæ redactæ ex venditione rerum hereditariarum bonæ fidei poſſeſſor reſtituere non damnatur. Tom. 9. c. 152. D.
Uſuras non deberi ſupra duplum, T. 9. c. 1281. D.
Uſuras uſurarum exigi non poſſe. T. 9. c. 346. E.
Uſuras ſtipulari in calendas utile erat. T. 9. c. 347. E.
Uſuras omnino ſuſtulit Baſilius Imperator. T. 9. c. 345. E.
Uſuras medii temporis an poſſit quis ſtipulari. T. 10. c. 418. B.
Uſuras non ſtipulamur ſupra duplum. T. 10. c. 761. C.
In uſuras tenetur, qui condemnatus judicio bonæ fidei ſententiam protraxit, ſi judex animadvertit fruſtratoriam eſſe appellationem. T. 10. c. 801. C.
In uſuras uſurarum ſiquis damnetur, quando ſit appellandum. T. 10. c. 1233. E.
Malæ fidei poſſeſſor non tenetur de uſuris, ſed de fructibus percipiendis. T. 3. c. 512. C. D.
De uſuris dotis conſultatio. T. 1. c. 664. A.
De uſuris civitatum. T. 2. c. 1165. E.
In uſuris conſuetudo regionis, aut provinciæ plurimum valet. T. 4. c. 45. D.
Uſuris novis fructus dumtaxat compenſari, T. 4. c. 892. C.
De uſuris in quantum tenentur bonæ fidei, & malæ fidei poſſeſſores. T. 7. c. 332. B. & ſeq.
Uſuris modum præſcriptum non tantùm pertinere ad reos principales, ſed etiam ad mandatores, & fidejuſſores eorum. T. 9. c. 344. C.
Uſuris quis modus datus eſt. T. 9. c. 343. A. & ſeq.
De uſuris, quæ ex mora, vel ex litis conteſtatione veniunt in actionem negotiorum geſtorum. T. 9. c. 342. A.
De uſuris. T. 9. c. 337. B. & ſeq.
De uſuris, & fructibus legatorum, ſeu fideicommiſſorum. Tom. 9. c. 850. E. & ſeq.
De uſuris pupillaribus. Tom. 9. c. 599. C.
De uſuris uſurarum. T. 9. c. 345. E.
De uſuris, quæ ex mora veniunt in actione ex vendito officio judicis. T. 9. c. 339. C.
Cum uſuris pretii quando fructus compenſantur. T. 9. c. 374. B.
Uſurpare oratoribus. & juriſconſultis diverſè ſumitur. Tom. 1. c. 1109. C.
Uſurpare nihil aliud eſt, quàm uſu retinere ſervitutem. T. 7. c. 464. B.
Uſurpari an uxor poſſit. Tom. 5. c. 719. D.
Uſurpatio eſt uſucapionis interruptio. T. 1. c. 1109. A.
Uſurpatio quid ſit, & quid ab uſucapione differat. T. 5. c. 719. C.
Uſurpatio interrumpit præſcriptionem. T. 6. c. 918. C. D.
Uſurpatio uſucapioni, vel amiſſioni eſt contraria. Tom. 7. c. 464. B.
Uſurpatio rei incorporalis eſt individua. T. 8. c. 254. A.
Uſurpatione an uſucapio interrumpatur. T. 5. c. 746. D.
In uſu an minus juris ſit, quàm in uſufructu. T. 1. c. 79. E. & T. 8. c. 946. B.
In uſu nihil eſt corporis, quod capi poſſit. T. 4. c. 1330. A.
In uſu conſiſtunt ſervitutes. T. 10. c. 408. C. & c. 540. A.
Uſu domus marito conceſſo, uxor cum eo habitare poteſt. T. 10. c. 546. B.
Uſum qui habet, an poſſit ad alium jus ſuum transferre. T. 1. c. 80. C. & T. 8. c. 945. B.
Uſum habens ædium an jus habere intelligatur. T. 1. c. 80. C. & T. 8. c. 945. B.
Uſum, aut mores non vincunt Romanæ leges. T. 2. c. 1230. B.
Uſum commodatæ rei intempeſtivè auferre, non officium tantùm impedit, ſed & ſuſcepta obligatio inter dandum, accipiendumque. T. 5. c. 418. A.
Uſus, & uſucapere quid ſit. T. 1. c. 1109. C.
Uſus, & uſusfructus ut ab habitatione diſcrepat. T. 1. c. 81. A. B.
Uſus iiſdem modis conſtituitur, vel finitur, quibus uſusfructus. T. 1. c. 79. E. & T. 8. c. 945. A. B.
Uſus pars uſusfructus eſt. Tom. 1. c. 942. B.
Uſus eſt perſonæ jus merum. T. 1. c. 1338. B.
Uſus magis eſt juris, quàm facti, Ibid. C.
Uſus pro poſſeſſione, T. 1. c. 843. C.
Uſus, quæ ſervitus eſt perſonalis, non prædialis, non poteſt pro parte conſtitui. Tom. 1. c. 1211. B.
Uſus eſt individuus, uſusfructus dividuus. T. 1. c. 1338. C.
Uſus dividi non poteſt, fructus poteſt. T. 2. c. 1211. C.
Uſus ab uſuario vendi, locari, vel pignerari non poteſt, & cur. T. 3. c. 427. C.
Uſus longævi non vilis eſt auctoritas. T. 2. c. 1229. C.
Uſus quibus modis perit. Tom. 1. c. 1390. C.
Uſus quid eſt. T. 4. c. 437. A. & c. 501. C.
Quod uſus, ideſt, uſucapio non auſert, domino iniquum eſt auferre. T. 4. c. 70. B.
Uſus juris eſt potiùs, quàm facti. T. 4. c. 502. A.
Uſus nomen eſt juris, habitatio facti nomen eſt. Ibid. B.
Uſus ſervorum eſt neceſſarius. T. 4. c. 629. C.
Uſus, & uſusfructus, & operæ in quo differunt. Tom. 4. & 455. B. & ſeq.
Uſus non poteſt alii locari, habitatio poteſt. T. 4. c. 502. A.
Uſus, & habitatio in quo differunt. Ibid. A.
Uſus interpretum opinionem admittit. T. 4. c. 837. D.
Uſus amittitur non utendo, habitatio non amittitur non utendo, quamdiu domus manet. Tom. 4. c. 502. B.
Uſus ædium legatus filiofamilias adquiritur patri: pater ædibus utitur cum familia ſua, an etiam filius, cui uſus ædium legatus eſt, poteſt habitare cum ſuis. Tom. 4. c. 223. A.
Uſus capitis deminutione amittitur, habitatio non. T. 4. c. 502. A.
Uſus precarius in diſtractione non conſiſtit, ſed in uſu nudo. T. 4. c. 567. E.
Uſus pro uſucapione. T. 4. c. 1238. D.
Uſus pecuniæ depoſitæ non eſt, ſed cuſtodia tantùm. T. 4. c. 211. E.
Uſus pro titulo, & auctoritate eſt. T. 5. c. 662. C.
Uſus eſt interpres legum. Tom. 5. c. 879. D.
Uſus, & poſſeſſio quomodo differant. T. 5. c. 692. D.
Uſus ejuſdem rei apud plures an eſſe poſſit. Ibid. D.
Uſus ab uſufructu in quo differat. T. 5. c. 24. D.
Uſus aquæ ſervitus perſonalis eſt; quæ cum perſona extinguitur, nec tranſmittitur in heredem. T. 5. c. 671. C.
Uſus corporum non eſt conſumptio eorundem. T. 5. c. 391. A.
Uſus individuus eſt. T. 5. c. 24. D. & c. 592. E.
Uſus longævus pro titulo eſt. T. 6. c. 39. B.
Uſus promiſcuus, & mutuus, qui promercium ſæpe dicitur, & commercium. T. 7. c. 34. E.
Uſus dividi non poteſt. T. 7. c. 505. B.
Uſus an veniat in actionem familiæ erciſcundæ, & communi dividundo. Ibid. C.

Uſus

Uſus non poteſt ſcindi. T. 7. c. 543. A.

Uſus venire, aut locari non poteſt. T. 7. c. 506. B.

Uſus, & uſusfructus ſunt jura hominum. T. 7. c. 385. B.

Uſus, & abuſus diſtinctio. Tom. 8. c. 619. D.

Uſus, & uſusfructus ad diem, & conditionem an conſtitui poſſint. T. 7. c. 385. B.

Uſus, & uſusfructus capitis deminutione an amittantur. Tom. 7. c. 454. C. & c. 833. E.

Uſus eſt individuus, uſusfructus eſt dividuus. T. 7. c. 1335. E.

Uſus, & uſusfructus ſervitutes hominum, ſive perſonarum. T. 7. c. 1337. B.

Uſus quid ſit. T. 7. c. 380. B. & T. 8. c. 236. D.

Uſus a poſſeſſione, & ab uſu, qui poſſeſſio dicitur, quid diſtet. T. 8. c. 253. B.

Uſus rerum duplex. T. 8. c. 636. B.

Uſus ſui cauſâ paratum quid. T. 8. c. 625. D.

Uſus longævus. T. 9. c. 1325. E.

Uſus omnis rei duplex eſt, proprius, & improprius. T. 9. c. 1386. E.

Uſus individuus eſt, ſic & operæ. T. 10. c. 407. D.

Uſus, & uſusfructus cum planè in jure conſiſtant, nequeunt commodari. T. 10. c. 454. C.

Uſus an pro parte poſſit dividi. T. 10. c. 542. A.

Uſus, & de eo plura. T. 10. c. 1261. A. & ſeq.

Uſufructuario quæ actiones competant. T. 5. c. 638. A.

Uſufructuario quando uſusfructus perſequutio denegetur. Tom. 5. c. 632. C.

Ab uſufructuario factam locationem an proprietarius ſervare teneatur. T. 5. c. 565. A.

Cum uſufructuario proprietarius qua actione agere poteſt. T. 5. c. 637. D. E.

Uſufructuario datur vindicatio uſusfructus non tantùm adversus dominum fundi fructuarii, ſed etiam adversùs quemlibet poſſeſſorem, ſi prohibeatur uti frui. T. 6. c. 36. A.

Uſufructuarius de utendo uſufructu ſatiſdare debet. T. 1. c. 372. D.

Uſufructuarius ſervum torquere, vel flagellis cædere, vel deteriorem facere non poteſt. Tom. 1. c. 427. C.

Uſufructuarius novum rivum parietibus imponere non poteſt. T. 3. c. 25. D. & Tom. 6. c. 606. B.

Uſufructuarius ſervum vi torquere, aut flagellis cædere non poteſt. T. 5. c. 637. E.

Uſufructuarius damni infecti quomodo caveat. T. 5. c. 641. B.

Uſufructuarius proprietario ſtipulanti promittit datis fidejuſſoribus. T. 5. c. 637. D.

Uſufructuarius, & uſuarius in quo differunt. T. 6. c. 238. B.

Uſufructuarius an relinqui poſſit municipibus, vel civitatis. T. 7. c. 1201. A.

Uſusfructus quid ſit. T. 2. c. 1245. A.

Uſusfructus eſt jus incorporale, quòd de re corporali prædicatur. T. 1. c. 1329. C.

Uſusfructus, & proprietatis multæ differentiæ. Ibid. C. & quantum ad jus adcreſcendi duæ differentiæ. Ibid. c. 1336. D.

Uſusfructus duplex. T. 1. c. 1205. C. & c. 1332. C.

Uſusfructus eſt jus perſonale. T. 1. c. 1226. B.

Uſusfructus cum ſit jus perſonale, adcreſcit perſonæ, non parti. T. 1. c. 1336. E.

Uſusfructus magis eſt facti, quàm juris. T. 1. c. 1338. B.

Uſusfructus pars, quæ non adcreſcit alteri, ad proprietatem recurrit. T. 1. c. 1336. D.

Uſusfructus natura ſui intermiſſionem non habet. T. 3. c. 403. B. C.

Uſusfructus aliud eſt, aliud feudum, aliud emphyteuſis, aliud libellaria, aliud precaria. T. 2. c. 1208. B.

Uſusfructus in fructu conſiſtit. T. 1. c. 1222. E.

Uſusfructus propriè eſt in re aliena, non in re ſua, & non dominii, ſed ſervitutis pars. Tom. 1. c. 1332. C.

Uſusfructus ſolet etiam in perſonam tantùm conſtitui. Tom. 2. c. 1181. E.

Uſusfructus in feudo mulieri conſtitui non poteſt. T. 2. c. 1245. A.

Uſusfructus quotidie conſtituitur, & legatur. T. 1. c. 1337. A.

Uſusfructus formalis quid ab uſufructu cauſali differat. Tom. 1. c. 1332. D.

Uſusfructus fundi non eſt pars. T. 1. c. 941. D.

Uſusfructus vendi, locari, & pignerari poteſt a domino in corpore, quod ejus eſt proprium, imò & ab uſufructuario. T. 3. c. 427. C.

Uſusfructus bonorum a priori conjuge acceptus propter poſteriorem non amittitur. Tom. 2. c. 1079. C.

Uſusfructus bonorum uxori legatus non amittitur propter ſecundas nuptias, niſi id caverit teſtator. T. 2. c. 1059. D.

Uſusfructus quibus modis perit. T. 1. c. 1390. C.

Uſusfructus propriè an ſit earum rerum, quarum ſubſtantia utendo perit. T. 1. c. 78. A.

Uſusfructus a proprietate ſeparatio quot modis accidit. Ibid. B.

Uſusfructus quotmodis extinguitur, & ad proprietatem revertitur. Ibid. C.

Uſusfructus in quibus rebus conſtituitur, vel non. Ibid. C.

Uſusfructus tam naturalibus patribus, quàm adoptivis per filiosfamilias adquiritur in iis rebus, quæ extrinſecus filiis obveniunt, dominio eis integro ſervato. Tom. 1. c. 187. A.

Uſusfructus pro parte dominii accipitur plerumque. T. 1. c. 1332. C. D.

Uſusfructus plenum, merumque jus omnino alteri vendi non poteſt. T. 2. c. 1202. D.

Uſusfructus retentio pro traditione habetur. T. 3. c. 552. C.

Uſusfructus momentarius non eſt uſusfructus. T. 1. c. 523. C.

Uſusfructus, & proprietas in ceſſione legati longè differunt. T. 1. c. 749. A.

Uſusfructus ab operis ſervorum diſtat. Ibid. D.

Uſusfructus areæ legatus, poſt teſtamentum factum ædificio in ea poſito exuſto, teſtatore vivo, debetur. T. 1. c. 1329. E. & c. 1330. A.

Uſusfructus ædium legatus, ædibus deuſtis, ac poſtea teſtatore vivo reſtitutis, non debetur. Ibid. A.

Uſusfructus omiſſus, vel omiſſa proprietas adcreſcit alteri. T. 1. c. 1337. A.

Uſusfructus rei cujuſque legari poteſt. T. 1. c. 426. B. C.

Uſusfructus, ideſt, libertas uſusfructus. T. 1. c. 1137. C.

Uſusfructus libertas non uſucapitur. Ibid. D.

Uſusfructus proprietario in jure cedi poteſt. T. 1. c. 428. E.

Uſusfructus aut morte, aut tempore finitur. Ibid. E.

Uſusfructus, vel uſus quibus modis amittitur. T. 1. c. 749. B.

Uſusfructus quinque modis amitti poteſt. T. 1. c. 428. B.

Uſusfructus reipublicæ relictus centum annis finitur. T. 1. c. 551. B.

Uſusfructus in jure cedi poteſt; quòd ſit res incorporalis. T. 1. c. 327. D.

Uſusfructus amittitur non utendo. T. 1. c. 428. C. & c. 1337. D.

Uſusfructus minimâ capitis minutione non amittitur ex conſtitutione Juſtiniani. T. 1. c. 428. C.

Uſusfructus emancipatione non finitur. T. 1. c. 317. C.

Uſusfructus his verbis finitur, Salvâ rerum ſubſtantiâ. T. 1. c. 1329. C.

Uſusfructus gregis, & navis quemadmodum extinguitur. Tom. 1. c. 1330. C. D.

Uſusfructus ceſſione finitur. T. 1. c. 329. B.

Uſusfructus amiſſus ad proprietatem recurrit. T. 1. c. 428. B.

Uſusfructus quarum rerum legari poteſt. T. 1. c. 340. E.

Uſuſfructus ſervitus eſt dividua. T. 4. c. 99. D. & c. 138. A.

Uſuſfructus, & poſſeſſio differunt. T. 4. c. 1095. A.

Uſuſfructus ſi legatus ſit ſingulis annis, deminutione capitis amittitur, ſed ſi alternis annis, non. T. 4. c. 431. A.

Uſuſfructus legatus alternis annis an non poſſit non utendo amitti. T. 4. c. 430. B. quando ſervitus intermiſſionem babet, & quando non. Ibid. B. C.

Uſuſfructus non conſiſtit ſine perſona. T. 4. c. 413. B.

Uſuſfructus per legem Falcidiam minuitur. T. 4. c. 138. E.

Uſuſfructus poteſt eſſe duorum in ſolidum, non dominium, nec poſſeſſio. T. 4. c. 691. A.

Uſuſfructus ſui natura intermiſſionem non habet. T. 4. c. 430. C. proprietario licet in prædio, cujus uſuſfructus eſt alienus, habere cuſtodem prædii invito fructuario. Ibid. D.

Uſuſfructus qualicumque capitis minutione amiſſus an repeti poſſit. T. 4. c. 432. D. hodie ex conſtitutione Juſtiniani uſuſfructus non amittitur minimâ capitis minutione. Ibid. D. E.

Uſuſfructus, vel uſus legatus cedit ex die aditæ hereditatis, operæ ſervi ex die petitionis. Tom. 4. c. 455. D.

Uſuſfructus veſtimentorum non legatur, ſicut pecuniæ. T. 4. c. 565. D. pecunia abuti licet, veſtimentis non. Ibid. D.

Uſuſfructus retentio in donationibus habetur, pro traditione. T. 4. c. 415. A. & c. 787. A. B.

Uuſuſfructus amittendi rationes quotnam ſunt, & quæ. T. 4. c. 432. C.

Uſuſfructus in fruendo conſiſtit, ceteræ ſervitutes in utendo. T. 4. c. 138. B.

Uſuſfructus num in agro ſterili recte conſtitui poſſit. T. 4. c. 895. D.

Uſuſfructus perimitur mutatione rei, non dominii, & ſimiliter pignus. T. 4. c. 1587. B.

Uſuſfructus pignori obligari poteſt tam a domino proprietatis, quàm ab uſufructuario. T. 4. c. 1329. D.

Uſuſfructus eſt jus alienis rebus utendi. Ibid. E.

Uſuſfructus eſt jus utendi fruendi, quod homini competit in re aliena, quamdiu is homo, eaque res ſalva permanet. Tom. 4. c. 137. D.

Uſuſfructus eſt pars fundi. Tom. 4. c. 498. D.

Uſuſfructus eſt ſervitus hominis. T. 4. c. 137. E.

Uſuſfructus exſpirat cum anima, & cum rei ſubſtantia. T. 4. c. 138. A.

Uſuſfructus extinguitur certis modis, & quibuſnam. Tom. 4. c. 423. B.

Uſuſfructus non mutat rei dominium. T. 4. c. 637. B.

Uſuſfructus, vel pignus non mutatur, nec perimitur uſucapione. T. 4. c. 637. B.

Uſuſfructus ſi ex fundo communi duorum debeatur, & unus tantùm ex eis conveniatur, an in ſolidum condemnabitur. Tom. 4. c. 539. C.

Uſuſfructus eſt qualitas. Tom. 4. c. 541. A.

Uſuſfructus fundi ſi legetur, aut fundus, an poſſim eligere uſumfructum. T. 4. c. 499. A.

Uſuſfructus qualis amittitur capitis minutione. Tom. 4. c. 433. E.

Uſuſfructus, uſus, & operæ in quo differunt. T. 4. c. 455. B.

Uſuſfructus in multis caſibus pars fundi, aut dominii non eſt. T. 5. c. 22. D.

Uſuſfructus ab operis ſervi multum differt. T. 5. c. 24. B.

Uſuſfructus non eſt pars proprietatis, ſed ſervitutis. T. 5. c. 317. C. D.

Uſuſfructus ubi pars dominii ſit. T. 5. c. 683. D.

Uſuſfructus finitur morte fructuarii, non morte emptoris. T. 5. c. 534. E.

Uſuſfructus amittitur rei mutatione, rei peremptione. Tom. 5. c. 647. A.

Uſuſfructus qua actione vindicetur. T. 5. c. 374. A.

Uſuſfructus in multis caſibus pars dominii eſt. T. 5. c. 22. A. B.

Uſuſfructus jus perſonale eſt. Ibid. D.

Uſuſfructus jure nullum jus fragilius. T. 5. c. 456. B.

Uſuſfructus locationem, vel fundi dotalis heres ſervare non tenetur, & qua ratione. Tom. 5. c. 564. C. D.

Uſuſfructus in multis caſibus pro parte dominii eſt, ſervitus nullo caſu. T. 5. c. 23. E.

Uſuſfructus qui propriè dicatur, & quomodo diſtinguatur. Tom. 5. c. 957. A. B.

Uſuſfructus duplex eſt, cauſalis, & formalis. Ibid. B.

Uſuſfructus ad proprietatem properat. T. 5. c. 456. B.

Uſuſfructus cum perſona, cui cohæret, extinguitur. T. 5. c. 54. C.

Uſuſfructus præſens, ideſt, purè, vel ex die dari poteſt, vel ad diem. T. 5. c. 23. E.

Uſuſfructus non utendo intra certum tempus amittitur. T. 5. c. 168. B.

Uſuſfructus eſt ſervitus hominis, ideſt, quæ debetur homini a quibuſcumque rebus. T. 5. c. 317. C. D.

Uſuſfructus ſi legatus ſit, & dolo malo ab herede res, in qua uſuſfructus erat, deſtructa, aut tradita quidem, ſed uſuſfructus ejus interverſus, quæ actiones competant uſufructuario. Tom. 5. c. 149. E. & c. 550. A. B.

Uſuſfructus verbo quid ſignificatur. T. 5. c. 863. E.

Uſus fructus, & reditus in quo differunt, Ibid. E.

Uſuſfructus finitus ad quem redit. T. 5. c. 864. B.

Si uſuſfructus uni, alteri proprietas ſit legata ejuſdem rei ſub conditione, interim, & de cautione præſtanda. Ibid. C.

Uſuſfructus ad heredem redire, & conſolidari poteſt. Ibid. E.

Uſuſfructus ſervi communis ſi legatus ſit, quæ cautio competat. T. 5. c. 592. A.

Uſuſfructus venditus quando, & quomodo finiatur. Tom. 5. c. 514. D. E.

Uſuſfructus pars accreſcit perſonæ conjuncti, etiam non habenti partem ſuam. T. 6. c. 242. A.

Utrùm uſuſfructus bonorum univerſorum legetur, an ſingularum rerum, multum intereſt. Tom. 6. c. 237. D.

Uſuſfructus extinguitur morte fideicommiſſarii, & capitis deminutione. T. 6. c. 35. D.

Uſuſfructus amittitur inuſu fideicommiſſarii, ideſt, fideicommiſſario non utente uſufructu per modum, & tempus. Ibid. D.

Uſuſfructus eſt pars fundi. Tom. 6. c. 371. B.

Uſuſfructus legatum morte legatarii finitur. T. 6. c. 456. A.

Uſuſfructus eſt jus perſonale, quod perſonam ſequitur. T. 6. c. 442. E. proprietas eſt jus reale, quod rem. Ibid. E.

Uſuſfructus eſt jus perſonale, & ſine perſona eſſe non poteſt. Tom. 6. c. 248. C.

Uſuſfructus amittitur non utendo. T. 6. c. 35. E.

Uſuſfructus jus perſonale eſt, quod perſonæ cohæret, & cum perſona interit. T. 6. c. 242. A.

Uſuſfructus vindicatio. Vide, Vindicatio uſuſfructus.

Uſuſfructus legatus an videatur, annuo legato ex fructu prædii. T. 6. c. 574. C.

Uſuſfructus relictus reipublicæ, vel templo finitur ſpatio centum annorum, quæ vita eſt longævi hominis. T. 7. c. 1308. B.

Uſuſfructus *cum morietur* an utiliter relinquatur. T. 7. c. 944. D.

Uſuſfructus alicujus rei legatus ita, ut poſt legatarii mortem reſtituatur alii, quàm heredi inſtituto, an ejus rei plena proprietas legata videatur. T. 7. c. 1369. E. & c. 1370. A.

Uſuſfructus alternis annis relictus, an non utendo amittatur. T. 7. c. 1348. C. an ad tempus certum

legari

legari poſſit. Ibid. c. 1342. A.
Uſuſfructus an diviſionem recipere poſſit. T. 7. c. 1365. B.
Uſusfructus an finiatur tempore. T. 7. c. 146. B.
Uſusfructus an in tempus mortis legari poſſit. T. 7. c. 944. D. & c. 1341. D.
Uſusfructus fiſco relictus an tempore finiatur. Tom. 7. c. 1345. A.
Uſusfructus fundi communis, pro indiviſo mulieri legatus, an coarctari poſſit ad partem dimidiam pro diviſo. T. 7. c. 1367. B. C.
Uſusfructus fundi cui legatus eſt, an ibi habitare prohiberi poſſit. T. 7. c. 1383. A.
Uſusfructus fundi ſi legetur in annos ſingulos, an plura ſint legata. T. 7. c. 1298. B.
Uſusfructus fundi ſi mihi legatus ſit in annos ſingulos, & heres me initio anni impedierit fundum colere, an mihi totius anni nomine in id, quod intereſt, teneatur. T. 7. c. 1298. C.
Uſusfructus legati dies quando cedat. T. 7. c. 1308. A. & c. 1392. D.
Uſusfructus legato, & reditus legato quæ communia ſint. T. 7. c. 1385. B. utrumque finiri morte legatarii. Ibid. B.
Uſusfructus legarum ad quem pertineat, ſi uſufructuarius vivo teſtatore deceſſerit. T. 7. c. 1308. C.
Uſusfructus an poſſit, repeti, ut poſtquam finitus eſt capitis deminutione reſtauretur. T. 7. c. 1307. E.
Uſusfructus legatus in ſingulos annos an pro rata ejus anni, quo fructuarius deceſſit, ad heredem pertineat. T. 7. c. 1347. C.
Uſusfructus an legari poſſit earum rerum, quæ uſu conſumuntur. T. 7. c. 1336. E.
Uſusfructus relictus reipublicæ, ve templo quando finiatur. T. 7. c. 1308. B.
Uſusfructus nominum an legari poſſit. T. 7. c. 1337. C.
Uſusfructus nominum ſi legatus ſit, an remedio cautionis utile fiat legatum. Ibid. C.
Uſusfructus ſi alicui legatus ſit, & is deceſſeris vivo teſtatore, ad quem uſusfructus pertineat. T. 7. c. 935. E. & c. 936. A.
Uſusfructus ſi legetur alternis annis, plura eſſe legata. T. 7. c. 1348. A.
Uſusfructus ſi legetur alternis annis, vel menſibus, vel diebus, vel quoad vivet legatarius, an repeti poſſit poſt capitis deminutionem. T. 7. c. 1357. E.
Uſusfructus ſi legetur illi cum illo, perinde eſt, ac ſi ita illi, & illi legatus ſit. T. 7. c. 1385. C. D.
Uſusfructus ſi legetur in ſingulos annos, an relegari, ſive renovari in annos ſingulos videatur. T. 7. c. 1357. E.
Uſusfructus ſi legetur libertis, & ei, qui noviſſimus decedit, proprietas an videatur legari incerto. T. 7. c. 1075. A. B.
Uſusfructus ſi remanet apud heredem, an cum onere fideicommiſſi remaneat. Tom. 7. c. 1322. C. D.
Uſusfructus ſub conditione non faciendi aliquid an utiliter relinqui poſſit. T. 7. c. 944. D. E.
Uſusfructus, pluribus temporibus diviſus, an unus ſit. T. 7. c. 387. A.
Uſusfructus, vel uſus viæ, itineris, vel actus, vel aquæductus an legari poſſit. T. 7. c. 1337. B.
Uſusfructus vindicatio fructuario datur. T. 7. c. 451. E.
Uſusfructus an jure fideicommiſſi, & quomodo conſtituatur. T. 7. c. 388. A.
Uſusfructus an perimatur, perempto prædio vel incendio, vel terræ motu, vel terræ fragore. Tom. 7. c. 1336. D.
Uſusfructus an relegari, & repeti poſſit in annos ſingulos. Tom. 7. c. 1357. E.
Uſusfructus an rectè legetur, & conſtituatur ad certum tempus. T. 7. c. 1379. E. & c. 1380. A. an ſit dividuus. Ibid. c. 1335. E. an ſub conditione non faciendi legari poſſit. Ibid. c. 1341. E.
Uſusfructus ſi civitati, vel civibus, municipio, vel municipibus, vel reipublicæ legetur, an amittatur non utendo per modum, & tempus conſtitutum. T. 7. c. 1344. C. quando finiatur. Ibid. C.
Uſusfructus an videatur legatus, ſi teſtator dixerit ſe velle, ut quis fruatur fundi reditu. Tom. 7. c. 1385. C.
Uſusfructus cui legatus eſt omnium bonorum, an etiam teneatur creditoribus hereditariis reſpondere. T. 7. c. 1383. A.
Uſusfructus dividi in partes, & pro parte diviſa, vel indiviſa legari, vel conſiſtui poteſt. T. 7. c. 1388. E.
Uſusfructus dominium, quod quis non habet, interdum in alium transferre poteſt. Tom. 8. c. 285. D.
Uſusfructus earum rerum, quæ uſu conſumuntur, quomodo conſtitui poteſt. T. 7. c. 1336. E.
Uſusfructus ejuſdem fundi ſi duobus ſeparatim relictus ſit per damnationem, an ſingulis debeatur in ſolidum, uni uſusfructus, alteri æſtimatio. T. 7. c. 1349. B. cui electio ſervetur, & an inter eos ſit jus adcreſcendi. Ibid. B.
Uſusfructus ejuſdem fundi ſi duobus ſeparatim relictus ſit per vindicationem, an concurſu partes habeant, & an inter eos ſit jus adcreſcendi. Ibid. A.
Uſusfructus eſt veluti pars fundi. T. 7. c. 403. D. E.
Uſusfructus filiofamilias legatus quando in perſona patris finiatur. T. 7. c. 1364. B.
Uſusfructus non tantùm præſens, ſed etiam ex tempore certo conſtitui poteſt. T. 7. c. 1360. B.
Uſusfructus omnium bonorum cui legatus eſt, an onus æris alieni agnoſcere debeat. T. 7. c. 1385. B.
Uſusfructus partis bonorum an legari poſſit. T. 7. c. 847. E.
Uſusfructus pecuniæ cui legatus eſt quomodo cavere debet. Tom. 7 c. 1758. D.
Uſusfructus pecuniæ, & nominum an legari poſſit. Ibid. D.
Uſusfructus quale jus ſit. Tom. 7. c. 1006. D.
Uſusfructus quarum rerum conſtitui poſſis. T. 7. c. 1335. C.
Uſusfructus quibus modis amittatur. Ibid. D.
Uſusfructus, qui nunquam a proprietate receſſit, an penes proprietarium remaneat cum onere fideicommiſſi. Tom. 7. c. 1322. C.
Uſusfructus, qui proprietatem comitatur quomodo a Doctoribus vocetur. T. 7. c. 1345. E.
Uſusfructus quòd ſit dividuus, ſervitus individua, quæ ratio ſit. T. 7. c. 1389. C.
Uſusfructus quomodo amittatur. T. 7. c. 1339. A. in cujus actu conſiſtat. Ibid. A.
Uſusfructus quibus modis conſtituitur. T. 7. c. 387. D.
Uſusfructus ratione an pater fideicommiſſo obligari poſſit. T. 7. c. 981. A.
Uſusfructus reipublicæ, vel templo legatus, an ſit perpetuus. T. 7. c. 1335. A. quando finitur. Ibid. B.
Uſusfructus ſervo legatus quando in perſona domini finitur. T. 7. c. 1364. B.
Uſusfructus ſicui legatus ſit, & rogatus eum alii reſtituere, an legatarii, vel fideicommiſſarii capitis deminutio ſpectetur, ut eâ contingente uſusfructus ad proprietatem recurrat. Ibid. A.
Uſusfructus, vel ſervitutis alienatio non minuit dominium. Tom. 8. c. 505. A.
Uſusfructus ſine perſona conſtitui nequit. T. 8. c. 754. A.
Uſusfructus pars pleni dominii eſt. T. 8. c. 505. C.
Uſusfructus an veniat in judicium familiæ erciſcundæ. T. 7. c. 503. C.
Uſusfructus conſtituitur traditione, præſtatione, ceſſione, vel etiam ipſo jure ex tempore aditionis, ſi relictus ſit uſusfructus per vindicationem. T. 7. c. 307. D.
Uſusfructus ſi legetur, tacitè, donec vivat legatarius, legari intelligitur. T. 7. c. 634. D.
Uſusfructus conſolidatio quando fit. T. 7. c. 935. E.

Uſutſructut rectè conſtituitur ad tempus. T. 7. c. 1155. B.
Uſuſtructus ſervitus perſonalis, & ſervitutea prædiorum an differant. T. 7. c. 1128. A.
Uſusſructut, & proprietatis differentiæ in quæſtione de jure adcreſcendi quæ. T. 7. c. 1121. E. & c. 1122. A.
Sub uſusfructua oomine an pleoa proprietas legata intelligatur. T. 7. c. 1369. D.
Uſusſructus an abrumpatur, ſi alius poſſideat. T. 8. c. 314. D.
Uſusfructua retentio quando ſit ſpecies traditionis, T. 8. c. 284. B.
Uſusſructua ſervi quando finitur. T. 8. c. 94. D.
Uſusfructut quatenam jus ſit. T. 8. c. 944. A. a quo ſeparationem recipiat, quot, & quibus modis. Ibid. A. in quibus rebus conſtituatur. Ibid. B. an cum finitus fuerit, revertatur. Ibid. D. an ex rebus alienis percipiatur. Ibid. E. an poſſit manere poſt mortem fructuarii. Ibid. c. 945. B.
Uſutſructus nunquam recidit in fiſcum, nec caduci, nec veluti caduci jure. T. 9. c. 885. C.
Uſusfructut omnium bonorum an jure relinquatur uxori. Tom. 9. c. 475. C.
Uſuſtructua eſt ſervitus. Tom. 9. c. 476. A.
Uſuſtructus legatus Titio, & heredi ejus, pertinet tantùm ad heredem proximum, non ad ſequentes deinceps. T. 9. c. 815. A.
Uſusfructus oullus eſt perpetuua, Ibid. A.
Uſutfructua pecuniæ vix receptus. T. 9. c. 4. A.
Uſutfructus dominium. T. 9. c. 265. D.
Uſusfructut legatus in annos decem quaodo debetur. T. 9. c. 908. B.
Uſusfructut ſervi in quo coofiſtit. T. 9. c. 1192. B. C.
Uſusfructut legatus reipublicæ non poteſt eſſe perpetuus, aut certè non eſt uſusfructus, ſed proprietas plena. T. 9. c. 815. C.
Uſusfructus confunditur, ſi proprietati accedat. T. 9. c. 60. C.
Uſusfructua partis inſtar obtinet, T. 9. c. 822. C.
Uſuſtructus vindicatio quibus verbis ſignificatur. Tom. 9. c. 203. B.
Uſutſructus quomodo repeti debeat, & an poſt capitis deminutionem debeatur. T. 10. c. 23. C.
Uſutſructua legatut in annos ſingulos, reperitus, ac proinde capitis deminutione amiſſus, mox reſtitutua videtur. T. 10. c. 183. E.
Uſusfructua utilitas non debet porrigi ultra mortem fructuarii. T. 10. c. 184. A.
Uſusfructus pecuniæ an ſit ſeparandus ab uſufructu aliarum rerum. T. 10. c. 407. C.
Uſusfructus relictus reipublicæ quot annis finiatur, Tom. 10. c. 489. B.
Uſusſructus ſolet cum perſona extingui, T. 10. c. 534. C.
Uſuſtructua an verè ſit pars fundi. T. 10. c. 538. D.
Uſuſtructus, qui rei cohæret, eſt pars plenæ proprietatit. Ibid. D.
Uſusfructus factâ locatione a domino, an morte uſusfructus extinguatur. T. 10. c. 622. E.
Uſusfructus cenſetur eſſe jus dividuum. T. 10. c. 808. E.
Uſusfructut quot, & quibut modis amittatur. T. 10. c. 938. E.
Uſutfructus, habitatio, & miniſterium quomodo differant inter ſe. Ibid. D. E.
Uſusfructus non eſt earum rerum, quæ utendo pereunt. Tom. 10. c. 939. C.
Uſusfructut quando finiatur. Ibid. D.
Uſusfructut, quem in re aliena habemus an poſſit vendi, & pignerari, invito proprietario. Tum. 10. c. 1022. C.
Uſusfructua ceſſio mortis cautâ donatio eſt. T. 10. c. 1054. B.
Uſutfructua præſtandi mora non perpetuat actionem. Tom. 10. c. 1079. C. D.
Uſusfructut eſt jut perſonale, & in alium transferri noo poteſt. T. 10. c. 1091. C.
Uſumfructum qui ſtipulatur, incertum ſtipulatur. Tom. 1. c. 1213. D.
Uſumfructum imitantur operæ ſervorum. T. 1. c. 749. D.
Uſumfructum legatum alternis annis non utendo amitti non poſſe. T. 3. c. 403. A.
Inter uſumfrucrum, & ſervitutem prædialem differentia quæ. T. 4. c. 1105. A.
Uſumfructum perimit adquiſitio dominii. Ibid. A.
Inter uſumfructum, & ſervitotes prædiorum differenria quæ eſt. T. 4. c. 140. A. ratio hujua differentiæ quæ eſt. Ibid. C.
Uſumfructum nullo modo poſſidere, ſed quaſi poſſidere poſſumus. T. 5. c. 699. A.
Uſumfructum per omnia non imitantur reditus. T. 5. c. 863. D.
Uſumfructum, qui eſt alterius, adquirere poteſt proprietariut nudæ proprietatis dominus. Tom. 6. c. 351. A.
Uſumfructum apud heredem manere, ſi eum cedi legatario jus non ferat. T. 7. c. 1363. B.
Uſumfructum cui teſtator legaverat, ut partem ejua alii cederet, an partem ſumptuum, quos fecerit, per retentionem fideicommiſſi ſibi ſervare poſſit. T. 7. c. 1372. E.
Uſomfructum nunquam caducum fieri ulla ex cauſa. T. 7. c. 1363. B.
Uſumfructum ſiquis legaverit bonorum ſuorum, quæ appellatione bonorum veniant, T. 7. c. 1382. D. E.
Uſumfructum adquiri interdum etiam non habenti ſuam partem, ſed amittenti, Tom. 7. c. 1123. D.
Uſumfructum legatom reipublicæ finiri centum annis. T. 9. c. 815. C.
Per uſumfructum, & habitationem prædia, vel mancipia, vel aliæ res ſerviunt perſonis, non rebus, T. 10. c. 938. D.
De uſufructu, & quemadmodum quis utatur fruatur. T. 1. c. 748. C. A.
De uſufructu adcreſcendo. Tom. 1. c. 748. C. D.
De uſuſructu earum rerum, quæ oſu conſumuntur, vel minuontur. T. 1. c. 749. B.
De uſufructu, & habitatione. T. 2. c. 173. C. & T. 10. c. 938. C.
Uſufructu duobus legato, uno mortuo, alteri totus debetur. Tom. 1. c. 427. E. & c. 428. A.
Uſufrucru gregit legato, grege integro manente, fætus ad uſufructuarium pertineot. T. 1. c. 427. A.
Uſufructu fundi relicto, vel conceſſo, venationit quidem, & aucupiâ reditua ad fructuarium pertioet. Ibid. B. C.
Uſufructu areæ legato, in eo ædificia conſtitui non poſſunt. T. 1. c. 427. B.
Uſufructu ancillæ legato, partus ejus ad fructuarium non pertinent. Ibid. A.
De uſofrucru duæ proponuntur actiones. T. 1. c. 749. C.
De uſufructu donationum propter nuptias. T. 2. c. 1029. A. B.
Uſufructu præſtito, nec amiſſo, proprietas nuda, vel eo amiſſo, proprietas plena peti poteſt. Tom. 1. c. 1203. A.
In uſufructu eſt commodum fructuum, qui corporales ſunt. T. 4. c. 1330. A.
In uſufructu quod eſt præcipuum verbum, & quo vit ejus propria maximè demonſtratur. Tom. 4. c. 138. A.
In uſufructu acceptilatio anvaleat. T. 4. c. 426. B.
Uſufructu fundi legato heres non poteſt vendere fundum. Tom. 5. c. 863. E.
De uſufructu ſervi, qui io fuga eſt. T. 6. c. 238. C. D.
De oſufructu legato. T. 6. c. 235. B. & ſeq.
In uſufructu ſingularia, ſive præcipua quæ ſunt. T. 6. c. 242. A.
Uſutructu alicui legato ſub ſpe obtinendæ proprietatis, an proprietas ei legata videatur. T. 7. c. 1369. C.

Uſufructu bonorum uxori legato, donec dos ei ſolveretur, an uſusfructus ulla ex parte perimatur. T. 7. c. 1365. C.
Uſufructu duobus conjunctim legato, tertio ſundo legato, quomodo fundus inter illos communicetur. Tom. 7. c. 1362. C. D. quomodo inter eos ſit jus adcreſcendi. Ibid. D.
Uſufructu ejuſdem fundi duobus ſeparatim per damnationem legato, an heres liberetur, ſi patiatur ambos communiter uti frui, & an ſingulis ideo teneatur actione ex teſtamento. Tom. 7. c. 1349. E.
Uſufructu filii mentecapti bonorum legato, quoad convaluiſſet, vel reſipuiſſet, illo in furore mortuo, in cujus perſona uſusfructus finiatur. Tom. 7. c. 1373. D. E.
Uſufructu finito, & re ad proprietarium reverſa, conſolidatio appellatur. T. 7. c. 1321. E.
Uſufructu ſundi colono legato, quæ ei legata, & relicta eſſe videantur. T. 7. c. 1365. E.
Uſufructu inſulæ legato, ut ea altiùs non tollatur, an inſulæ plena proprietas legata eſſe videatur. T. 7. c. 1370. A. B.
Uſufructu morte uxoris finito, cui datum erat pretium ſerendi cauſâ, quæritur, qua actione ea pecunia repetatur. Tom. 7. c. 848. A.
Uſufructu tertiæ partis bonorum coheredi legato, an heres poſſit deducere in ea præſtanda, tributa, & æs alienum. T. 7. c. 1376. A.
Uſufructu villæ legato, an etiam legatus videatur uſusfructus agri, vel ſundi. T. 7. c. 1380. A.
Uſufructu uxori legato omnium rerum, quæ in domibus ſint, an contineantur, quæ promercii cauſâ teſtator habuerit. T. 7. c. 1371. D. E.
Utrùm modus aliquis adjici poſſit in uſufructu. Tom. 8. c. 945. C. quot, & quibus modis amittatur. Ibid. E.
Ut dictio modum ſignificat. T. 7. c. 711. B.
Non utendo ſervitus non amittitur, quando per eum, cui ſervitus debetur, non ſtat, quominus utatur. T. 4. c. 147. A.
Non utendo amittitur uſusfructus. T. 6. c. 35. E.
Uterini non dicuntur conſanguinei, quia ſunt cognati, non agnati. T. 2. c. 1121. D. & T. 3. c. 149. B.
Uterini fratres dicuntur cognati, non agnati. T. 9. c. 913. E.
Uterini fratres an ſint conſanguinei. T. 10. c. 775. D.
Qui in utero eſt, ferè in toto jure civili pro nato habetur. Tom. 5. c. 619. B. ſunt caſus, quibus pro nato non habetur. Ibid. B.
In utero qui eſt, an animal ſit. T. 8. c. 600. E. & Tom. 10. c. 779. C.
In utero qui eſt, non eſt pupillus. T. 8. c. 600. D. E.
Utero cæſo qui extractus eſt matris, eſt etiam cognatus. Ibid. D.
Uterque contractus tam emptionis, quàm locationis quid proprium, & peculiare habeat. T. 5. c. 522. E.
Uti non eſt damnum dare. Tom. 1. c. 271. D.
Uti poſſidetis interdictum. Tom. 1. c. 283. A.
Uti *poſſidetis*, & *Utrubi* interdicta duplicia. T. 3. c. 96. A.
Uti *fundus optimus*, *maximuſque* formula venditionis. T. 7. c. 718. D.
Uti *lingua nuncupaſſit* in Leg. 12. tabularum, quid ſit. T. 7. c. 1160. C.
Uti quid. T. 7. c. 626. D.
Uti poſſidetis interdictum. Vide, Interdictum.
De interdicto Uti poſſidetis. T. 10. c. 698. C.
Utile quando per inutile vitiatur, & quando non. Tom. 4. c. 1299. A. & ſeq.
Utile judicium nemo invitus patitur. T. 5. c. 669. A.
Utile pactum. Vide, Pactum.
Utiles impenſæ repetuntur actione mandati, vel negotiorum geſtorum ex conſtitutione Juſtiniani de rei uxori actione, & hæ una cum fructibus compenſantur. T. 4. c. 998. D.
Utiles, & continui dies quando cedunt, & quando non. Tom. 4. c. 1042. A.
Utiles actiones ad quid dentur, & a quo. T. 5. c. 240. C. & ſeq.
Utiles actiones cur accommodari dicantur. T. 5. c. 1032. A.
Utiles menſes qui dicuntur. T. 9. c. 1406. B.
Utiles impenſæ. Tom. 9. c. 502. D.
Utiles actiones ſunt omnes extraordinariæ. T. 10. c. 417. D.
Utiles actiones dantur ex contractibus, qui carent nomine legitimo. Tom. 10. c. 451. D. ſimiles ſunt contractibus nomen habentibus. Ibid. D.
Utiles actiones ex omni cauſa a filiis ſamilias exerceri poſſunt. T. 10. c. 523. B.
Ex utili quandoque confirmatur inutile. T. 10. c. 673. E.
Utilior eſt retentio pecuniæ debitæ, quàm pignus prætorium. Tom. 5. c. 825. C.
Utilis annus. Vide, Annus utilis.
Utilis actio in factum prætoria eſt omnium actionum extremum ſubſidium. T. 4. c. 992. C. datur uxori. Ibid. B. C.
Omnis actio utilis eſt decretalis, & contra. T. 5. c. 39. E.
Utilis ſtipulatio quare per inutilem non vitietur. T. 5. c. 971. A.
Utilis actio in tractatu de pignoribus paſſim accipitur pro hypothecaria. T. 5. c. 424. C.
Utilis actio. Vide, Actio directa.
Utilis actio extraordinaria eſt. T. 7. c. 671. D.
Utilis ſervitus. T. 8. c. 614. A.
Utilis in rem actio quoties, & quando datur. Tom. 8. c. 1105. A. B.
Omnis actio utilis eſt in ſactum. T. 10. c. 523. B.
Actio utilis multis caſibus per liberam perſonam adquiritur. T. 10. c. 535. D.
Utilitas æquitatis parens. Tom. 1. c. 957. A.
Utilitas temporis ut æſtimanda. T. 1. c. 1280. B.
Utilitas publica eſt mater juris civilis. T. 4. c. 1450. B.
Utilitas publica præferenda eſt utilitati privatæ. T. 4. c. 841. E.
Utilitas mater æqui, & boni eſſe dicitur. T. 5. c. 473. E.
Utilitas, & id, quod intereſt, ſemper idem in jure. T. 5. c. 250. D.
Utilitas quædam noſtra verſatur in eo die, quo nobis ſolvi cavemus. T. 5. c. 411. D.
Utilitas publica non patitur, ut mulier indotata maneat. Tom. 5. c. 553. E.
Utilitas publica juris communis finis eſt. T. 5. c. 78. E.
Utilitas pro eo, quod intereſt. T. 7. c. 618. E.
Utilitas peperit jus civile. Tom. 7. c. 5. D.
Utilitas ſemper eſt id, quod intereſt. T. 9. c. 1075. C.
Utilitas opponitur ſtricto juri. T. 10. c. 409. B.
Utilitas, quæ peperit actionem directam, eadem exigit, ut detur actio utilis in caſu ſimili. T. 10. c. 453. A.
Utilitas, ratio, æquitas in jure idem ſunt. T. 10. c. 717. C.
Utilitas ejus, quod intereſt, petitur nominatim, & tacitè. Tom. 10. c. 750. B.
Quænam utilitas in æſtimationem veniat. T. 10. c. 753. C.
Utilitas tantùm ea æſtimatur, quæ proxima eſt, & conjuncta rei. T. 10. c. 761. A. B.
Utilitas non egreditur duplum. Ibid. C.
Utilitatis publicæ contemplatio privatorum commodis præfertur. T. 1. c. 397. A. B.
Utilitatis nomen quid ſignificat. T. 1. c. 221. A. B.
Utilitatis ratio ubi nulla ſubeſt, ibi nullo juris remedio opus eſt. T. 4. c. 260. A. B.
Utilitatis intuitus edictum moderatur. T. 5. c. 104. D.
Utilitatis nomine in libris noſtris ſignificatur id, quod intereſt. T. 8.

T. 8. c. 1117. D.
Utilitatis publicæ cauſa præfertur privatæ utilitati. T. 9. c. 1093. C.
Utilitatis in poſſeſſione amittenda ubi ratio habeatur. T. 5. c. 713. A.
Utilitatis ratio ad ea extenditur erga emptorem bonæ fidei, quæ ei ſummo jure denegantur. T. 10. c. 240. D.
Utilitatis par ratio paria jura deſiderat. Ibid. D.
Utilitati publicæ conditio repugnans remittitur lege Julia. T. 4. c. 1446. C.
Utilitati contrarium eſt damnum. T. 10. c. 749. D.
Utilitatem fidejuſſoris ſpectari, ſi moram fecerit creditor. Tom. 1. c. 1282. D.
Utilitatem nullam habens ſervitus inutilis eſt. T. 4. c. 895. C.
Utilitatem inter, & jus ſtrictum quæ ſit differentia. Tom. 10. c. 240. E.
Ea utilitate æſtimamus omnia, vel ea neceſſitate, vel ex voluptate, vel amænitate. T. 4. c. 895. C.
Utres non ſunt vaſa vinaria. T. 3. c. 52. A.
Utrubi. T. 1. c. 856. A.
Utrubi eſt interdictum retinendæ poſſeſſionis rerum mobilium. T. 9. c. 1165. B.
Utrumque dictio quomodo intelligenda, ejuſque explicatio. T. 4. c. 497. E. & c. 498. A.
Uva legitur ad bibendum, eligitur ad edendum. T. 6. c. 368. C.
Vvalliæ principatus deſtinatus filio natu majori Regis Angliæ. T. 6. c. 948. E.
Vvalli ab Anglis ſuperati. Ibid. E.
Vvaſſi nomen quid ſignificat. T. 2. c. 1178. C. Vide, Vaſalli.
De vulgari, & pupillari ſubſtitutione. T. 7. c. 898. A. & ſeq.
Vulgaris modus proferendæ dici legatorum, vulgaris clauſula. T. 1. c. 1352. A.
Vulgaris ſubſtitutio tacita, quæ expreſſæ pupillari ineſt, matrem excludit. Tom. 4. c. 1059. C. pupillaris tacita non. Ibid. C.
Vulgaris ſubſtitutio. Vide, Subſtitutio vulgaris.
Vulgaris ſubſtitutio quibus fieri poſſit. T. 7. c. 899. C.
Vulgaris exceptio eſt exceptio rei judicatæ. T. 9. c. 116. C.
Vulgaris ſubſtitutio quæ dicitur. T. 9. c. 739. D.
Vulgo quæſitus ad bona matris admittitur. T. 5. c. 626. D. ad bona patris non admittitur. Ibid. D.
Vulgo quæſiti, vulgo concepti qui dicuntur. Tom. 9. c. 552. D. & c. 911. A.
Vulnera inferre eſt ad manus venire. T. 9. c. 1138. C.
Vulneratus mortiferè ſi ex vulnere moriatur, eo tempore intelligitur occiſus, quo vulneratus eſt. T. 5. c. 651. D.
Vulvæ mulierum quot receptacula habent. T. 6. c. 483. A.
Uxor dignitatis eſt nomen. Tom. 2. c. 1069. E.
Uxor ut a concubina ſecernitur. Ibid. E.
Uxor aut eſt in uſu, aut in mancipio. T. 1. c. 1109. B.
Uxor impubes eſſe non poteſt, ſponſa eſſe poteſt, ſi modò infans non ſit. T. 3. c. 148. C.
Uxor, quæ abſque probabili cauſa diſcedit a marito, ut mulctanda. T. 2. c. 1072. D.
Uxor propter dotem habet tacitam hypothecam. T. 1. c. 1301. A.
Uxor maritum heredem facere non poteſt. T. 1. c. 1264. D. E.
Uxor eſt in manu, quæ convenit in manum. T. 1. c. 316. C.
Uxor exemplo continentiæ viri docenda, ut ſe caſtè gerat. Tom. 2. c. 1073. D.
Uxor, quæ convenit in manum mariti, capite minuitur. Tom. 1. c. 320. E.
Uxor Conſulis ipſo jure conſularis eſt. T. 2. c. 1135. D.
Uxor maritum lugere debet 12. menſibus ſub infamiæ pœna. T. 3. c. 613. D.
Uxor injuſta de adulterio accuſatur jure mariti, non uxor, quæ fuit meretrix. T. 3. c. 148.
Uxor non propter libidinem, ſed propter filiorum procreationem accipitur. T. 2. c. 181. D. & T. 8. c. 565. D.
Uxor adultera in monaſterium trudenda. T. 2. c. 1075. B.
Uxor quamdiu defunctum maritum lugere debet. T. 2. c. 1075. D.
Uxor domina eſt rerum dotalium naturaliter, maritus civiliter. T. 4. c. 1332. C.
Uxor fratris dicitur fratria. T. 4. c. 975. A.
Uxor luget maritum, non ſponſa ſponſum. T. 5. c. 92. B.
Uxor privilegium in exactione dotis habet. T. 5. c. 560. B.
Uxor, quæ ante tempus luctus finitum alii nupſerit abſque permiſſu Prætoris, qua pœna plectatur. T. 5. c. 103. B. C.
Uxor rem a viro ſibi donatam an poſſidere queat. Tom. 5. c. 694. B.
Uxor alii nubere non poteſt, antequam de morte viri certum nuntium acceperit. Tom. 6. c. 414. C. D.
Uxor eſt creditrix ex cauſa dotis, ſi marito publico judicio damnato pars bonorum ejus confiſcata ſit. T. 6. c. 123. B.
Uxor vocatur domina mariti. T. 6. c. 735. A.
Uxor eſt nomen dignitatis, matriſfamilias nomen; concubina & dignitatis, & matriſfamilias nomen non habet. T. 6. c. 599. B.
Uxor ſiquid ſolverit poſt mortem mariti, ſiquod onus hereditarium ipſa diſſolverit ex fructibus a ſe perceptis, an id ad filios pertineat, itaut quod ipſa ſolvit, coheredibus reddere filii teneantur. Tom. 6. c. 735. B.
Uxor divertens eſt marito reſtituenda. T. 6. c. 822. B. capitali judicio accuſata a marito eſt ſequeſtro deponenda. Ibid. C.
Uxor non fit deductione in domum ea, quæ juſtam ætatem non habet. T. 6. c. 826. A.
Uxor maritum adulterii accuſare poteſt. T. 6. c. 798. D. quæ accuſatio non diſſolvit matrimonium, ſed facit, ut manente matrimonio mulier dotem repetere poſſit. Ibid. D. hæc accuſatio civilis eſt, non criminalis. Ibid. D.
Uxor immatura dicitur, quæ minor eſt ſeptem annorum. Tom. 6. c. 1056. D. cum qua matrimonium contrahere non poteſt. Ibid. D.
Uxor abſens an accipi poſſit. T. 7. c. 897. E.
Uxor, cui a marito obligationes uſurariæ legatæ ſunt, an ut de ſorte reſtituenda, ita etiam de uſuris cavere debeat. Tom. 7. c. 1358. D. E.
Uxor per legem Papiam heres inſtitui non poteſt, ſocrus tamen poteſt. T. 7. c. 1071. A.
Uxor non poteſt heres inſtitui teſtamento viri ex lege Julia, & Papia. T. 7. c. 1070. D.
Uxor quamdiu domicilium poſt mortem mariti retineat. Tom. 7. c. 98. A.
Uxor quando mutet domicilium. & ubi cogatur facere munera. T. 7. c. 70. C.
Uxor ſequitur domicilium mariti T. 7. c. 164. D.
Uxor in poſſeſſione rei dotalis an utatur acceſſione temporis, quo maritus poſſedit. Tom. 8. c. 276. B. C.
Uxor quod viro, aut vir uxori donavit, pro poſſeſſore poſſidetur. T. 8. c. 279. E.
Uxor in quo differat a concubina. T. 8. c. 903. B. & T. 9. c. 555. E.
Uxor elugere debet virum. Tom. 9. c. 452. A.
Uxor. Vide mulier.
Uxor heres inſtituta ex tertia parte quid. T. 9. c. 495. A. B.
Uxor iiſdem ſacris utitur cum marito. T. 9. c. 440. E. eodem foro, & domicilio utitur, iiſdemque honoribus. Ibid. E.
Uxor, & vir quando ſibi invicem ſuccedunt. T. 9. c. 675. C.
An uxor adverſus maritum cogi poſſit dicere teſtimonium, vel contra. T. 9. c. 276. D. Lutetiæ

tiæ pronuntiatum, cog· poſſe. Ibid. D.

Uxor, quæ quid amovit, dicitur amoviſſe, non ſubripuiſſe. T. 9. c. 238. D.

Uxor maritalibus debitis, niſi per vincula ſucceſſionis, non tenetur. T. 9. c. 250. B.

Uxor priuſquam petatur, ſperata dicitur. T. 10. c. 470. E.

Uxor vel dicta, vel pacta, vel ſponſa. Ibid. E.

Uxor juſta eſt incapax ex lege Julia, uxor injuſta eſt indigna. T. 10. c. 481. E.

Uxor ſi dolo mariti interierit, quid fiet de dote. Tom. 10. c. 483. A.

Uxor an a marito fideicommiſſum relinquere poſſit ratione dotis adventitiæ. T. 10. c. 1050. E.

Ubi uxor agit actione rerum amotarum, an maritus in quantum facere poteſt damnetur. T. 10. c. 1225. B. C.

Uxor an poſſit conveniri ex promiſſione dotis, vel ex alio contractu, niſi in quantum facere poteſt. Ibid. C.

Uxor eſt ſocia vitæ divinæ, & humanæ. Ibid. D.

Uxorati in clerum admitti non poſſunt. T. 6. c. 978. A.

De uxore adultera remittenda, & reducenda. T. 3. c. 147. D. E.

Uxore invitâ quæ res alienari non poſſunt. T. 4. 1372. D.

Uxore trinoctium uſurpatâ, an uſucapio a viro cœpta interrumpatur. T. 5. c. 719. D.

Ab uxore ſententiam mariti non decipi æquum eſt. T. 10. c. 1110. C.

Uxorem maritus intra 60. dies adulterii accuſare poteſt. T. 1. c. 531. A.

Uxorem vir abſens ducere poteſt, fœmina abſens nubere non poteſt. T. 1. c. 397. D.

Uxorem in adulterio deprehenſam qui non dimiſerit, reus lenocinii poſtulatur. T. 1. c. 405. E.

Uxorem in adulterio inventam ut maritus occidere poteſt. Ibid. D.

Uxorem, quam maritus damnavit adulterii judicio publico, ſi domum reduxerit, tenetur pœnâ legis Juliæ de pudicitia. Tom. 4. c. 977. B.

Uxorem adulterii accuſare poteſt maritus jure mariti intra dies utiles ex die divortii ſine periculo calumniæ. T. 6. c. 49. D.

Uxorem prægnantem ſiquis reliquit, non videtur ſine liberis deceſſiſſe. Tom. 8. c. 731. D. & c. 844. C. c. 884. C. D.

Uxorem non teneri ex contractu mariti, etiamſi pro eo fidejuſſerit. T. 9. c. 248. B. ſi pro alio, tenetur, ſed habet exceptionem Vellejani. Ibid. C. non tenetur etiam ex delicto mariti. Ibid. C.

Uxorem non habenti concubinatus licitus eſt. T. 9. c. 978. D. habenti illicitus. Ibid. D.

Uxorem juſtam imitatur concubina. T. 9. c. 1420. A. & c. 1421. C.

Uxorem ab alio repudiatam jure ducimus, ſed non repudiatam, & damnatam adulterii. Tom. 9. c. 1398. E.

Uxorem criminis manifeſtam, vel deprehenſam qui detinet, vel qui mulierem damnatam adulterii ducit, vel reducit, tenetur pœnâ lenocinii, eâdem ſcilicet, qua tenentur adulteri. Tom. 9. c. 1418. C.

Uxorem facit conſenſus nudus. T. 9. c. 447. C.

Uxores a viris, non viros ab uxoribus æquum eſt defendi. T. 1. c. 243. C.

Uxores duas eodem tempore habere non licet. T. 1. c. 26. A.

Uxores pro viris non pugnare, ſed viros pro liberis, & pro uxoribus. T. 5. c. 756. E.

Uxores ſolebant vocare maritos dominos, & domiolos per deminutionem, ut contra mariti ſolebant uxores ſuas dominas vocare. T. 6. c. 735. A.

Duas uxores ſimul habere non licet. T. 6. c. 1091. B.

De eo, qui duas uxores habet. T. 9. c. 1419. E. ex edicto Prætoris infamis eſt. Ibid. E.

Uxores duas ſimul habere Valentinianus Imperator lege lata conceſſit. T. 10. c. 724. A.

Uxores indotatæ an ſuccedant maritis, exſtantibus liberis. Tom. 10. c. 782. B.

Uxores militum viros ſequutæ an reſtituantur. T. 10. c. 910. B.

Uxores ſenatorum ſunt clariſſimæ. T. 10. c. 929. D.

Uxoria res quid. Tom. 9. c. 489. A.

Uxoriæ rei actio. Vide, Actio rei uxoriæ.

Uxoriæ rei actio quantum differat ab actione ex ſtipulatu. Tom. 8. c. 1116. B.

Uxoriæ rei quis agat, & quomodo. Ibid. D. actionem rei uxoriæ quis ſuſtulerit. Ibid. D.

Uxoriæ rei nomen potiùs, quàm rei maritalis doti veteres tribuebant. T. 9. c. 479. E. & c. 480. A.

De rei uxoriæ actione in ex ſtipulatu actionem transfuſa, & de natura dotibus præſtita. Tom. 9. c. 488. B. & ſeq.

Actione rei uxoriæ quid petebat mulier. T. 10. c. 674. A.

Uxori donari inter vivos jure civili non poteſt; aſſignari tamen ei, quæ ejus uſui neceſſaria ſunt, poſſunt. T. 1. c. 1274. A.

Uxori ſi fiat injuria, marito injuriarum datur actio. Tom. 1. c. 472. B.

Uxori mentecaptæ maritus curator non datur. T. 4. c. 1031. B.

Uxori juranti ſe integram creditur T. 6. c. 843. E.

Uxori dos legata an minui poſſit ob impenſas in re dotali factas. T. 7. c. 1413. B.

Uxori dote legatâ, an impenſæ utiles in res dotales factæ remiſſæ videantur. T. 7. c. 1413. E.

Uxori illicitæ legatum uſumfructum per fideicommiſſum ſi heredes ceſſerint, an, & quando poſtea ab ea fructus perceptos repetere poſsint. T. 7. c. 1363. A.

Uxori non videtur dari, quod neceſſe ſit matri reddi. T. 7. c. 1426. B.

Uxori ſi legatus ſit uſusfructus omnium bonorum, trientem, vel ſemiſſem dari liberis pleno jure. T. 7. c. 1382. D.

Uxori ſi maritus patrimonii ſui reditus legaverit, an ſit fideicommiſſum, & an morte uxoris finiatur. T. 7. c. 1357. C.

Uxori ſiquis dotem ſimpliciter leget, quam nullam accepit, an legatum valeat. T. 7. c. 1053. E.

Uxori ſiquis legaverit, quod ejus causâ paratum eſt, quid per hoc intelligantur. T. 7. c. 976. A.

Uxori ſiquis veſtem illius causâ paratam leget, & nulla ſit ejus causâ parata, an legatum valeat. T. 7. c. 1054. B.

Uxori uſufructu villæ legato ad quinquennium, ut eo præterito libertis reſtituatur, an eâ intra quinquennium mortuâ ſtatim libertis fundum reſtitui oporteat. T. 7. c. 1379. E. & c. 1380. A.

Uxori uſusfructus legatus an debeatur, ſi matrimonium illicitum fuerit. T. 7. c. 1479. E.

Uxori ſi teſtator uſumfructum bonorum ſuorum legaverit, an etiam debeatur uſusfructus nominum. T. 7. c. 1358. D. quomodo cavere debeat. Ibid. E.

Uxori nullam debet vir religionem luctus. T. 9. c. 452. A.

Uxori an jure relinquatur uſusfructus omnium bonorum. Tom. 9. c. 475. C.

Uxori non datur utilis vindicatio, niſi in ſubſidium, ſiquidem res pecuniâ dotali empta ſit. Tom. 10. c. 659. B.

Uxori legari ſolet vulgari modo. T. 10. c. 1096. E.

Uxori, nurui, liberis, &c. quod donatur inter vivos, quomodo donetur jure civili. T. 10. c. 1120. E.

Uxori videntur parata, quæ ab initio alii parantur, ſi ei tradantur. T. 10. c. 1122. A.

Uxoris honor plenior, quàm concubinæ, utrumque tamen eſt honoris nomen. Tom. 1. c. 789. A.

Digitized by Google

Uxoris loco quæ habentur mulieres. T. 2. c. 1051. D.
Uxoris alienæ nuptias appetere turpe. T. 1. c. 1060. C.
Uxoris res, quæ pondere, numero, menſurâ conſtant, a marito alienari an poſſint ſine voluntate uxoris. T. 6. c. 724. B.
Uxoris bona non in dotem data an obligentur ob munus a marito geſtum. T. 10. c. 702. C.
Uxoris animum quæ non retinet, jura uxoris retinere non poteſt. T. 10. c. 782. A. B.
Uxoris causâ videntur empta, quæ ab uxore ipſa empta ſunt. T. 10. c. 112t. D.
Uxoris prioris causâ quæ quis paravit, ea non ſunt parata poſterioris causâ. T. 10. c. 1122. A. B.
Uxorum alienarum ſolicitatores, & eorum punitio, etiamſi effectu potiri non potuerunt. Tom. 9. c. 450. C.

X

XEnium; munus, ac donum differunt. T. 3. c. 150. C.
Xenodochi quinam ſint. Tom. 1. c. 21. D. & T. 10. c. 819. E.
Xenodochi hoſpitales. Tom. 10. c. 819. E.
Xenodochii ordinatio ad Epiſcopum pertinet. T. 6. c. 952. C. D.
Xenodochorum Privilelegia. T. 10. c. 82t. A.

Y

YὙπόβολοι. T. 2. c. 1244. E. Vide, Hypobolum.

Z

ZAbulus, & Diabolus idem valent. T. 1. c. 433. C. D.
Zaconus, & Diaconus idem valent. Ibid. D.
Ζητρῶον. T. 8. c. 535. C.
Zacynthus, & Diacynthus idem valent. T. 1. c. 433. D.
Zancæ, vel Tzangæ. T. 3. c. 626. D.
Zenas, & Zenodorus idem ſunt. T. 7. c. 1324. B.
Zeno Eleates pſeudomeno ſyllogiſmo tollebat motum. Tom. 1. c. t357. A.
Zenonis conſtitutio ubi expoſita. T. 8. c. t118. A.
Zeta, & diæta idem valent. Tom. 1. c. 433. D.
Zonaras monachus. T. 3. c. 70. D.
Zoticus apud Conſtantinopolim primus Orphanotrophus. Tom. 3. c. 6. E.
Zython an vini appellatione contineatur. T. 7. c. 1456. E.
Zythum quibus ex rebus conficitur. T. 3. c. 7t4. B.
Zythum vini appellatione non contineri. Ibid. A. B.

F I N I S.

N E A P O L I
Typis, ac Sumptibus Januarii Mutio Heredis Michaelis Aloyſii.
SUPERIORUM LICENTIA,
ET PRIVILEGIO PER DECENNIUM.
M. DCC. XXVII.

NUT 1318894

Digitized by Google